

અનુક્રમણિકા

Donated In The
Cherished Memory
of Seth
BURJORJI DOSSABHAI VA

સર્ગ વિષય	પૃષ્ઠાંક
૧ જીવન-મુક્તનો જીવનક્રમ ...	૩૫૭
૨ જગતનું અભ્યસપણું અને કર્મબીજનાશ	૩૬૦
૩ શુદ્ધ તત્ત્વ ભણવાનો ઉપાય ...	૩૬૪
૪ અદ્ધંકારનો નાશ કરવાનો ઉપાય ...	૩૬૭
૫ વિદ્યાધરની કથા-વિદ્યાધરના પ્રશ્ન ...	૩૭૧
૬ હિન્દુઓની પ્રવ્રજતા ...	૩૭૩
૭ સંસારવૃક્ષનું વર્ણન ...	૩૭૮
૮ સંસારવૃક્ષનો ઉત્કેદનવિધિ ...	૩૮૦
૯ જગત ચિન્માત્ર છે ...	૩૮૨
૧૦ અલ્પ નિર્વિદાર છે અને જગત મિથ્યા છે	૩૮૩
૧૧ જગત અભ્યસ છે...	૩૮૫
૧૨ અવિદ્યાના નાશનો ઉપાય ...	૩૮૬
૧૩ ત્રસરણમાં મન્દ્રે કરેલી રાજ્યકલ્પના ...	૩૯૧
૧૪ શયલઅલ્પમાં ત્રિલોકીનું દર્શન...	૩૯૩
૧૫ અદ્ધંકારની નિવૃત્તિથી જગતની ભાંતિ દૂર થાય છે. ...	૩૯૫
૧૬ વિદ્યાધરને સમાધિલાભ અને નિરદ્ધંકારતાની પ્રશંસા ...	૩૯૭
૧૭ અદ્ધંકારનો નાશ થતાં સંસારનો નાશ	૩૯૮
૧૮ જેટલા જીવ તેટલાં જગત ...	૪૦૦
૧૯ સમષ્ટિ-વ્યષ્ટિ દેહની કલ્પના અને ભોગોનું વર્ણન ...	૪૦૪
૨૦ વ્યષ્ટિ-સમષ્ટિ વિચાર ...	૪૦૮
૨૧ શુભાશુભ જ્ઞાનબાધુતા ...	૪૧૦
૨૨ જીવ, જનન અને અભ્યસરવ ...	૪૧૧
૨૩ મંદિક્ષિપિને તત્ત્વજિજ્ઞાસા ...	૪૧૭
૨૪ મંદિક્ષિપિએ કરેલું દોષવર્ણન ...	૪૨૧
૨૫ બંધપ્રદ બીજમયુષ્ટય ને તેના નાશનો ઉપાય	૪૨૩
૨૬ અનર્થોની ઉત્પત્તિ અને વિનાશ ...	૪૨૬
૨૭ ચિત્તની ચમ્પળતાથી જનનની પ્રતીતિ	૪૩૦
૨૮ પુરુષ અને કર્મ ...	૪૩૧
૨૯ પ્રામ વ્યવહાર કરના રહી સ્વરૂપરિચિત્તમાં રહેવાનો ઉપદેશ ...	૪૩૪
૩૦ જ્ઞાનદષ્ટિની માધના ...	૪૪૧
૩૧ મોક્ષસાધનના ઉપાય ...	૪૪૩
૩૨ સત્યવરુ-જ્ઞાનોપદેશ ...	૪૪૭
૩૩ ભાંનિના નાશનો ઉપાય ...	૪૪૯
૩૪ દષ્ટમણિ ટાંગવાનો ઉપાય...	૪૫૩

સર્ગ વિષય	BURJORJI DOSSABHAI VA	પૃષ્ઠાંક
૩૫ અભ્યસરૂપનું વર્ણન	૪૫૭
૩૬ ધ્વજાત્યાગથી મોક્ષપ્રાપ્તિ...	...	૪૬૦
૩૭ જ્ઞાનયોગનો ઉપદેશ	૪૬૪
૩૮ બેદશાંતિનો નિગેધ ને જગતનું ચિન્માત્રપણું	...	૪૭૧
૩૯ આત્મનિષ્ઠ વિવેકીની દષ્ટિમાં જગતનું દર્શન	...	૪૭૫
૪૦ જીવન-મુક્તનો અનુભવ	૪૭૮
૪૧ સ્વરૂપરિચિતિથી નિર્વાણ	૪૮૦
૪૨ જગત અને ક્ષિયરની એકતા	૪૮૨
૪૩ જગત અજ્ઞાનકલ્પિત છે...	...	૪૮૬
૪૪ સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષનું તથા મનરૂપી યુગનું વર્ણન	૪૮૯
૪૫ સમાધિરૂપી વૃક્ષ પર ચડવાનો ક્રમ	૪૯૫
૪૬ સમાધિનું ક્ષણ	૪૯૯
૪૭ મોક્ષનાં સાધનો અને વૈરાગ્યની પ્રાપ્તિ...	...	૫૦૨
૪૮ વિવેકીની સ્થિતિ અને જ્ઞાનની દદના...	...	૫૦૫
૪૯ વિવેકીની મહત્તા અને તેની દષ્ટિમાં જગતની સ્થિતિ	૫૦૮
૫૦ સાત પ્રકારના જીવો	૫૧૨
૫૧ અલ્પદષ્ટિ થતાં જગતની સ્થિતિ	૫૧૪
૫૨ ચિન્માત્ર જગતરૂપે થયેલું છે	૫૧૭
૫૩ ધટ-પટાદિક અભ્યસ છે	૫૨૧
૫૪ સર્વ પદાર્થો ચિન્માત્રસ્વરૂપ છે	૫૨૩
૫૫ જગત અભ્યસ છે	૫૨૫
૫૬ સર્વ ચિદ્રૂપ છે, તે દદ કરવાને પાપાખનું આખ્યાન	૫૨૭
૫૭ વિવેકી તથા અવિવેકીના અદ્ધંકારનું વર્ણન	...	૫૩૦
૫૮ મુદ્ધિ છે અને નથી	૫૩૨
૫૯ સમિદ્યુનિને અનંત જનની પ્રતીતિ	...	૫૩૪
૬૦ સમિદ્યુનિને સમાધિમાં શ્રીદર્શન મુલ્યાદિ	...	૫૩૯
૬૧ જ્ઞાનદષ્ટિએ ત્રણેયમાં જનનનો અભાવ છે	...	૫૪૫
૬૨ સમિદ્યુનિએ ચિદાકાશરૂપ શ્રી માથે કરેલું મંથાપણ	૫૪૬
૬૩ આ મર્ત અભ્યસ જ છે	૫૫૦
૬૪ વિદ્યાધરનું રત્નંત	૫૫૩
૬૫ વિદ્યાધરની સિદ્ધશા	૫૫૮
૬૬ શિવામર્તમાં જનન-વિનાશ	૫૬૦
૬૭ અભ્યાસથી મર્ત રૂઝ થો છે	૫૬૨
૬૮ આત્માદિક દેહની સિદ્ધિ ને રૂઝની અસિદ્ધિ	...	૫૬૫

સર્ગ વિષય	પૃષ્ઠાંક
૬૯ વસિષ્ઠમુનિનો શિલામાં પ્રવેશ	૫૬૮
૭૦ વિદ્યાધરીના વૈરાગ્યનું કારણ અને જગતનું ત્રિધાત્વ... ..	૫૭૦
૭૧ બ્રહ્માનો સંકલ્પ તથા તેથી થતા પ્રાણીઓનો પ્રલય... ..	૫૭૩
૭૨ વાતરક ધે પોતાની સ્થિતિનો ત્યાગ કર્યો	૫૭૭
૭૩ અધ્યારાણનો ક્રમ	૫૭૯
૭૪ વિરાટ પુરુષનું વર્ણન	૫૮૩
૭૫ બાર સૂર્યોની ઉત્પત્તિ ને પ્રલયાગ્નિનું વર્ણન	૫૮૭
૭૬ પ્રલયના મેઘથી અગ્નિ શાંત થવાનું વર્ણન	૫૯૧
૭૭ પ્રલયના મેઘનું ફરીથી વર્ણન... ..	૫૯૩
૭૮ પ્રલયકાળના મહાસમુદ્રનું વર્ણન	૫૯૭
૭૯ બ્રહ્માનું નિર્વાણ તથા ગાન થતાં સર્વનો ત્યાગ	૫૯૯
૮૦ પ્રાકૃત પ્રલયનું વર્ણન	૬૦૨
૮૧ અદૃશ ભરવનું તથા કાળરાત્રિનું વર્ણન	૬૦૬
૮૨ શિવનું સ્વરૂપ તથા અગ્નિનાથી પ્રપંચની પ્રતીતિ અને ગાનથી પ્રપંચનો અભાવ	૬૧૪
૮૩ કલ્પનાદિષ્ટિથી વિદ્યાકાશ જ અનેક સ્વરૂપે ભાસે છે	૬૧૫
૮૪ શિવ-શક્તિના સ્વરૂપનું વર્ણન... ..	૬૧૮
૮૫ શિવમાં શક્તિનું મળા જવું	૬૨૧
૮૬ રૂદ્રના દેહનો વિદ્યાકાશમાં લય... ..	૬૨૩
૮૭ પોતાના દેહમાં વિશ્વની કલ્પના	૬૨૭
૮૮ પૃથ્વીના અનેક દેખાવાનું વર્ણન	૬૩૧
૮૯ દશપદાથી મનોમય જ છે	૬૩૩
૯૦ પૃથ્વી પર અનંત જગતનું તથા જળની ધારણાથી જળનું દર્શન... ..	૬૩૫
૯૧ તેજની ધારણાથી તેજસ ઘટાં ધૂમ, સૂર્ય આદિ અમરકારિનો દેખાવ... ..	૬૩૭
૯૨ વાયુની ધારણાથી વાયુસ્વરૂપ તથા સર્વાન્યભાવ	૬૪૨
૯૩ પર્ણકટીમાં વસિષ્ઠમુનિને યથેશ સિદ્ધનો સમાગમ	૬૪૭
૯૪ પિંચાચનું વર્ણન તથા જગત અને બ્રહ્માનું એકત્વ	૬૫૨
૯૫ વસિષ્ઠમુનિનો મનુષ્યો સાથે વ્યવહાર	૬૫૭
૯૬ આત્મા અજરામર જ છે	૬૬૦
૯૭ મર્વ વાદીઓના લુહા લુહા મનની સત્યતા	૬૬૩
૯૮ તરવેતા પુરુષોનાં લક્ષણો	૬૬૫
૯૯ સંસારમાં તિપક ને સ્થાવર જાતિના ભોગો	૬૬૭
૧૦૦ દેહાભવાદીઓને તરવરાન થવાની યુક્તિ	૬૭૧
૧૦૧ તરવર પુરુષોની અભય સ્થિતિ... ..	૬૭૫
૧૦૨ તરવર પુરુષોનાં લક્ષણો... ..	૬૭૭

સર્ગ વિષય	પૃષ્ઠાંક
૧૦૩ વિદ્યાત્માની એકતા, નિત્યતા અને સ્વતંત્રતા	૬૮૧
૧૦૪ વિદ્યાત્મા જ જગતસ્વરૂપે રહેલ છે	૬૮૮
૧૦૫ ભગવત તથા સ્વપ્ન વિદ્યાત્મારૂપ જ છે	૬૮૮
૧૦૬ વિદ્યાકાશ જ જગતસ્વરૂપ છે	૬૯૨
૧૦૭ જગત વિદ્યાત્માનો વિલાસ છે	૬૯૬
૧૦૮ અવિદ્યાનો નાશ થતાં જ જગતનો નાશ થાય છે	૬૯૭
૧૦૯ રાજાએ સ્વદેહને અગ્નિમાં ઢોમી, તેમાંથી ચાર દેહ ઉત્પન્ન કર્યા	૭૦૦
૧૧૦ વિપક્ષિતનું શત્રુઓની સાથે ધોર યુદ્ધ	૭૦૩
૧૧૧ વિપક્ષિત રાજા પોતે યુદ્ધમાં ઊતર્યો	૭૦૬
૧૧૨ શત્રુપક્ષના યોદ્ધાઓનો નાશ	૭૦૯
૧૧૩ સમુદ્રના વૈભવનું વર્ણન	૭૧૨
૧૧૪ સમુદ્રનું વર્ણન	૭૧૫
૧૧૫ વન, પર્વત આદિનું વર્ણન	૭૧૮
૧૧૬ આકાશ, પર્વત અને ગામડાં વગેરેના આકાશનું વર્ણન	૭૨૪
૧૧૭ તળાવ, કમળ અને ફક્ત આદિનું વર્ણન	૭૩૨
૧૧૮ બગલા આદિનું વર્ણન	૭૩૬
૧૧૯ પશિકના સ્મશાનગમન સુધીનું વર્ણન	૭૩૯
૧૨૦ વાઙ્મય, રક્ષ તથા અમર ધત્તાદિનું વર્ણન	૭૪૨
૧૨૧ દેશોની મર્યાદાનું સ્થાપન	૭૪૪
૧૨૨ સમુદ્રમાં ચારે વિપક્ષિત રાજાઓ પગથી આપ્યા	૭૪૫
૧૨૩ વિપક્ષિત રાજાઓના લુહી લુહી દિશાઓમાં વિહાર	૭૪૭
૧૨૪ વિપક્ષિત રાજાઓના હીપોમાં તથા પવિત્રા પર વિહાર	૭૪૮
૧૨૫ શ્વન્મુકા પુરુષોની કિંપાનું વર્ણન	૭૫૦
૧૨૬ મરણ પામેલા રાજાઓને સંસારની શાન્તિ	૭૫૫
૧૨૭ શ્રેણી તથા નક્ષત્રમંડળ આદિની સ્થિતિનું વર્ણન	૭૫૭
૧૨૮ વિપક્ષિત રાજાનું અવિદ્યામાં ભ્રમણ	૭૫૯
૧૨૯ ભીમ એ રાજાના વર્ણનમાં એકને મૃગનો અવતાર તથા શ્રીરામનો સમાગમ	૭૬૨
૧૩૦ મૃગનો અગ્નિમાં પ્રવેશ	૭૬૬
૧૩૧ વટધાના નાચના રાજપુત્રોની કથા	૭૬૮
૧૩૨ ભાસના અનેક જન્મોનું વર્ણન	૭૭૪
૧૩૩ સ્વર્ગમાંથી ચળવું પડવું	૭૭૬
૧૩૪ દેવીના શરીરનું વર્ણન	૭૭૮
૧૩૫ પૃથ્વીનું નામ ગેદિની કેમ પડ્યું ?	૭૮૨
૧૩૬ અગ્નિદેવે રહેલું રાજનું દ્વાર	૭૮૨
૧૩૭ પરકાયામાં પ્રવેશથી સ્વપ્ન આદિનો અનુભવ	૭૮૫

સર્ગ વિષય	પૃષ્ઠાંક	સર્ગ વિષય	પૃષ્ઠાંક
૧૩૮ જાને જીવના સંમિલનથી જગત બેવડું		૧૭૭ શીન થતાં જગત બહારૂં જ છે	૯૦૧
દેખાય છે	૭૬૦	૧૭૮ ઐન્દવાખ્યાન	૯૦૪
૧૩૯ ચિત્તનું પ્રાધાન્ય તથા સ્વપ્નમાં પ્રલયદર્શન	૭૬૩	૧૭૯ અહતું પ્રતિપાદન	૯૦૭
૧૪૦ હૃદયની કલ્પનાનું વર્ણન	૭૬૮	૧૮૦ કુંદદંતનું આખ્યાન	૯૦૯
૧૪૧ કલ્પાતનું વર્ણન	૮૦૨	૧૮૧ મૌરીના આશ્રમનું વર્ણન	૯૧૧
૧૪૨ કર્મના અભાવનો નિર્ણય	૮૦૩	૧૮૨ બાઈઓનો સમાગમ	૯૧૪
૧૪૩ ફરીને નિર્વાણનો ઉપદેશ	૮૦૬	૧૮૩ વરદાન અને શાંપોનો સંવાદ	૯૧૭
૧૪૪ પદાર્થવિચાર	૮૧૨	૧૮૪ કદંબતપરવીએ કુંદદંતને કરેલ બોધ ...	૯૨૧
૧૪૫ તેજની અંદરનો તથા બહારનો અનુભવ	૮૧૬	૧૮૫ કુંદદંતને વસિષ્ઠી થયેલું જ્ઞાન ...	૯૨૪
૧૪૬ અદ્વિત બ્રહ્મનું વર્ણન	૮૨૧	૧૮૬ સર્વ બ્રહ્મરૂપ જ છે	૯૨૫
૧૪૭ જગતરૂપી દશ્યનું વર્ણન	૮૨૩	૧૮૭ પરતુઓનો સ્વભાવ	૯૩૧
૧૪૮ સ્વપ્નની સત્યતા તથા અસત્યતા ...	૮૨૫	૧૮૮ જીવના સ્વરૂપનું વર્ણન	૯૩૫
૧૪૯ સ્વપ્નદર્શન	૮૨૮	૧૮૯ બ્રહ્મ સત્ય અને જગત અસત્ય છે ...	૯૩૭
૧૫૦ મુનિને પોતાના પૂર્વદેહમાં જવાની અશક્તિ	૮૩૧	૧૯૦ બ્રહ્મ જ જગતરૂપે બાંસે છે	૯૩૮
૧૫૧ અગ્નિ સર્વને આળી નાખશે	૮૩૪	૧૯૧ બ્રહ્મનું નિર્વાણસ્વરૂપ	૯૪૫
૧૫૨ સ્વપ્નપદાર્થની સત્યતાની શંકાનું નિવારણ	૮૩૫	૧૯૨ રામે ગુરુ પાસે કરેલું પોતાના જ્ઞાનનું વર્ણન	૯૪૬
૧૫૩ મુનિની સર્વના એકાત્મબુદ્ધિ	૮૩૬	૧૯૩ રામની વિશ્વાંતિ	૯૪૮
૧૫૪ અભ્યાસની આવશ્યકતા	૮૩૮	૧૯૪ રામનું જ્ઞાનગુસાર ગુરુની પાસે કથન ...	૯૪૯
૧૫૫ વ્યાધિની તપશ્ચર્ચા વગેરે	૮૩૯	૧૯૫ જીવન્-મુક્તદશામાં સ્થિર થવા વિશે	૯૫૨
૧૫૬ સિંધુરામનું મંત્રીની પાસેથી જ્ઞાન પામવું	૮૪૨	૧૯૬ કાવડિયાઓનું આખ્યાન	૯૫૬
૧૫૭ સિંધુરામને થયેલો જ્ઞાનનો ઉદય ...	૮૪૪	૧૯૭ આત્મજ્ઞાનમાં ગુરુ અને શાસ્ત્ર ઉપયોગી છે	૯૫૮
૧૫૮ વ્યાધિ આકાશમાં જીડી શયરૂપે નીચે પડશે	૮૪૭	૧૯૮ મનદર્શિનાં વખાણ	૯૬૦
૧૫૯ વિપક્ષિત રામએ અનેક આશયો જોયાં	૮૪૮	૧૯૯ જીવન્-મુક્ત પ્રયોગની સ્થિતિ	૯૬૩
૧૬૦ ભાસતી જીવન્-મુક્તિ અને અવિદ્યાનું વર્ણન	૮૫૩	૨૦૦ સિદ્ધોનાં વખાણ	૯૬૫
૧૬૧ પરમાત્મામાં જગતની ભ્રાન્તિ	૮૫૬	૨૦૧ શ્રીરામની પૂર્ણાનંદપદમાં વિશ્વાંતિ ...	૯૬૯
૧૬૨ અવિદ્યાનો નિષેધ	૮૬૦	૨૦૨ શ્રીરામે આત્મામાં કરેલી વિશ્વાંતિ ...	૯૭૧
૧૬૩ ઇન્દ્રિયોને જીતવાના ઉપાયો	૮૬૨	૨૦૩ નિર્વૌણ્ણ્યપદનું વર્ણન	૯૭૨
૧૬૪ જીવ, જગત અને બ્રહ્મનું ઐક્ય	૮૬૫	૨૦૪ ચિદાકાશનું પ્રતિપાદન	૯૭૫
૧૬૫ જગતસ્વપ્નનું ઐક્ય	૮૬૬	૨૦૫ જગત ચિદરૂપ છે	૯૭૬
૧૬૬ ખ્યાતિઓ વિશે વર્ણન	૮૬૮	૨૦૬ બ્રહ્મ જ સત્ય છે; જગત નહિ	૯૭૯
૧૬૭ ચાર ખ્યાતિનો નિષેધ તે આત્મતત્ત્વનું નિરૂપણ	૮૭૦	૨૦૭ પ્રશ્નોનું સમાધાન	૯૮૧
૧૬૮ સદ્દિને અધ્યારોપ અને તેનો નિષેધ ...	૮૭૩	૨૦૮ વિદ્યાતાની ધૃત્તા	૯૮૪
૧૬૯ જીવન્-મુક્તનાં લક્ષણો તે તત્ત્વજ્ઞની નિર્વિકાર દશા	૮૭૭	૨૦૯ વિરુદ્ધ કર્મશીલોની સંકળતા	૯૮૬
૧૭૦ જીવન્-મુક્તના મિત્રનું વર્ણન	૮૮૦	૨૧૦ સર્વ જગત બ્રહ્મરૂપ છે	૯૮૯
૧૭૧ દશ્યનો નિષેધ	૮૮૩	૨૧૧ પરમાર્થનો ઉપદેશ	૯૯૧
૧૭૨ જગત બ્રહ્મસ્વરૂપ છે	૮૮૬	૨૧૨ બ્રહ્મમાં અહંભાવની કલ્પના	૯૯૪
૧૭૩ એતનને જગમાં અભિનિવેશ થવાનું કારણ	૮૯૦	૨૧૩ સર્વ બ્રહ્મસ્વરૂપ છે	૯૯૬
૧૭૪ નિર્વૌણ્ણ્યપદ વિશે વર્ણન	૮૯૨	૨૧૪ ઉપદેશનાં વખાણ	૯૯૯
૧૭૫ ચિદાકાશ જ આજ્ઞાનથી જગતરૂપે બાંસે છે	૮૯૪	૨૧૫ ગ્રથની પ્રથમ સા	૧૦૦૩
૧૭૬ ચિદાકાશનો પરમાણુમાં બહાલો ભાસે છે	૮૯૬	૨૧૬ સિધ્ધાએ ગુરુને આત્માપણું કરવું ...	૧૦૦૫

शुद्धि पत्र

पृष्ठ	वि.	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
३७२	२	८	वृद्धपरथा	वृद्धपरथा
३७२	२	३२	अग्रह	आग्रह
३७३	१	८	मेति य	मेति च
३७८	१	७	रण शील दयो	रणशील दयो
३८३	२	५	चिज्ञाडये	चिज्ञाडये
३८६	२	८	अहिभुम्	अहिभुम्
३९०	१	६	आमुक	अमुक
३९३	०	१०	यस्यसातनुः	यस्य सा तनुः
३९७	१	८	नमूण	नमूण
३९८	२	२२	संसारक्ष	संसारक्ष
४१४	१	१६	आदि	आदि
४२०	१	१८	अक्षय	अक्षय
४२३	२	६	अनार्थायेह	अनार्थायेह
४३०	२	२८	विद्यमा	विद्यमा
८३३	०	१८	क्षे	क्षे
४५५	१	५	सता	सता
४५८	२	२२	ननआ वरखुने	नना आवरखुने
४६८	१	३४	करखुना	करखुना
४८२	१	१७	विकष	विकष
४८३	१	३३	सोम्य	सोम्य
५०३	१	२४	अयनवर्षा	अयनवर्षा
५२२	१	२६	सभी	सभी
५२४	२	११	क्षरखु	क्षरखु
५२८	१	६	परमाक्षक्ष	परमाक्षक्ष
५४४	१	२८	तत्त्ववेत्ताओ	तत्त्ववेत्ताओ
५५६	२	१३	रथल	रथल
५६४	२	३	नकरभांथी	नकरभांथी
५७६	१	३४	मलपमान	मलपमान
५७८	२	३४	मित्रदाकार	मित्रदाकार
५८०	१	३	अवस्थावाणानी	अवस्थावाणानी
५८८	२	३	नेषु	नेषु
६१३	१	२८	अतःकरखुमा	अतःकरखुमां
६१३	२	१	विमित्ररूपे	विमित्ररूपे
६३७	२	२८	मोरी	मोरी
६४८	२	५	व्युत्थित	व्युत्थित
६५२	१	११	निधन	निधन
६५०	१	६	प्रवदानी	प्रवदानी

पृष्ठ	वि.	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
६६२	१	२६	तेचनात्मा	चेतनात्मा
६७३	२	२५	अवनयैतन्पु	अवनयैतन्पु
६७७	२	८	ओणभया	ओणभया
६६१	१	२	भित्था	भित्था
६६५	२	१६	वयनभा	वयनभा
६६६	१	१	दिशओना	दिशओना
७००	२	१७	आगडि	अगाडि
७०१	१	२८	अमनुष्यो	अमनुष्यो
७१८	१	६	अतो	अथो
७३२	१	१४	यामि	यामि
७३६	१	२४	तभारा	भारा
७४६	२	७	भूभूतो	भूभूतो
७६६	२	१०	सिद्धि	सिद्धि
७७४	२	१३	विभनेना	विभनेना
७८८	२	२	प्ररभाखु	परभाखु
८०४	२	१८	व्यावहारिक	व्यावहारिक
८०५	१	१२	अक्षक्ष	अक्षक्ष
८२०	१	५	द्वारा	द्वारा
८२४	१	१२	विद्याक्षक्ष	विद्याक्षक्ष
८२८	२	५	हुकाणी	हुकाणी
८२८	२	३१	सकारपणुं	सकारपणुं
८२८	२	३३	अकारपणुं	निराकारपणुं
८४३	२	४०	धःपाति	धःपातिनी
८४७	२	३३	भोवाणनी	भोवाणनी
८६४	२	१६	आन्तादन	आन्तादन
८८६	२	१३	सत्तामात्र	सत्तामात्र
८८२	१	६	अगभ	आगभ
९०१	१	१३	यथेच्छ	यथेच्छ
९१२	१	१६	धन्विनारा	धन्विनारा
९१४	१	२५	सामान्य	सामान्य
९१७	१	१०	अट्टेय	आट्टेय
९२८	१	२७	वगेरेनां	वगेरेनां
९३७	१	२६	सर्वभ-	सर्वभ-
९४५	१	११	चेतन	चेतन
९६७	१	३४	अपणुं	अपणुं
९६८	२	२२	भूषतिओ	भूषतिओ
९८०	२	४	निषेध	निषेध

॥ आदिकवि श्रीवाल्मीकिमुनिप्रणीत ॥

श्री योगवासिष्ठ म हारामायण

६-निर्वाण प्रकरण (उत्तरार्ध)

शुद्ध गुजराती भाषांतर

॥ आदिकवि श्रीवाल्मीकिमुनिप्रणीत ॥

श्री योगवासिष्ठ महारायण

शुद्ध गुणशाली भाषांतर

६-निर्वाण प्रकरण (उत्तरार्ध)

ॐ सर्ग १ लो ७

अवन्भुक्तोना अवन्कम्

श्रीराम उवाच—नैष्कर्म्यात्कल्पनात्यागात्तनुः पतति देहिनः ।

कथमेतदतो ब्रह्मन् संभवत्याशु जीवतः ॥ १ ॥

राम બોલ્યા:—હે મહારાજ સંકલ્પનો ત્યાગ થતાં સર્વ ક્રિયામાત્ર શાંત થઈ જવાને લીધે તત્કાળ મનુષ્યનું શરીર પડી જાય છે, તો પછી આપ-જે સંકલ્પના ત્યાગની વાત કહો છો તે જીવતા મનુષ્યને શી રીતે સંભવે ?

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જે મનુષ્ય જીવતું હોય તેને જ સંકલ્પનો ત્યાગ પડી શકે છે, બાકી નિર્જીવ હોય તેમાં કોઈથી એ વાત પડી શકતી નથી. એ સંકલ્પત્યાગનું યથાર્થ રૂપ હું તમને કહું તે તમે સાંભળો, કે જે કાનને અલંકારની પેઠે અતિ શોભા આપ-

* આ પહેલાં સર્ગમાં મમતા, અલંકાર અને સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિથી રહિત મુક્ત પુરો ને રીતે જીવે છે અને એણે કરે છે, તે મુક્તિ કહેવામાં આવશે.

નાર છે.^૨ સંકલ્પના રૂપને જાણનારા વિવેકી પુરુષો, દેહ વગેરેમાં 'હું' એવા અહંકારને અધ્યાસ થવા તેને જ સંકલ્પ કે કલ્પના કહે છે; અને એ મયાદાવાળા અધ્યાસને છોડી દઈ તેમાં ચૈતન્યરૂપ આકાર કે જે પોતાનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે, તેની ભાવના કરવી તે સંકલ્પત્યાગ કહેવાય છે.^૩ સંકલ્પના સ્વરૂપને જાણખનારા વિદ્વાનોએ આત્મા સિત્તાય ધૃતર પદાર્થમાં જે કાંઈ આસક્તિ થવી તેને જ (સંકલ્પનું મૂળ હોવાથી) સંકલ્પ કહેલ છે; અને ચૈતન્ય આત્માથી બીજું કાંઈ જુદું નહિ હોવાથી, તે સર્વમાં એક ચૈતન્ય-આકાશની જ ભાવના થવી, તેને સંકલ્પત્યાગ કહેવામાં આવે છે.^૪ અમુક દેહ વગેરે દશ્યપદાર્થો પરમાર્થ રીતે સત્ય છે, એવું જે કાંઈ અભિમાન થવું તેને ઉત્તમ પુરુષોએ સંકલ્પરૂપે કહેલ છે; અને એ સર્વ દેહાદિક દશ્યપદાર્થો આકાશના કાર્મરૂપ વાયુ આદિ ચાર બૂતોના વિકાર હોવાથી કૃત એક આકાશરૂપ જ છે એવી ભાવના થવી તે, કિંવા એ સમગ્ર ચૈતન્યરૂપ આકાશમાં મિથ્યા કલ્પાયેલું હોવાથી ચૈતન્યઆકાશરૂપે જ છે, એવી તેમાં ભાવના થવી તે સંકલ્પનો ત્યાગ કહેવાય છે. અનુભવમાં આવી ગયેલી ખાખતનું અને નહિ અનુભવાયેલી ખાખતનું એમ બે રીતે સ્મરણ થાય છે. કાંઈ પણ રીતે જે કાંઈ સ્મરણ થાય, તે સંકલ્પ જ છે એમ તમે સમજો; અને કાંઈ ખાખતનું કાંઈ પણ સ્મરણ જ ન થવું, એમાં જ કલ્યાણ રહેલું છે એમ વિવેકીઓ સમજે છે.^૫ હે મહાહુલ્લિયાળી રામચંદ્રજી! અનુભવમાં આવેલા વિષયોની અને નહિ અનુભવાયેલા વિષયોની, જે બન્ને બતની સ્મૃતિનો અને બીજી પણ સર્વ ચિત્તમાં ઊઠતી વૃત્તિઓનો ત્યાગ કરી ચિત્તને કાખમાં લાવી પરબ્રહ્મમાં લીન થઈ નઈ લાકડાની પેઠે તમે નિર્લેપ રહી લાંબું આયુષ્ય મોગવો.^૬ ચિત્તમાંથી સર્વ પદાર્થમાત્રના સ્મરણરૂપ સંકલ્પને છોડી દઈ, પ્રારબ્ધયોગ પ્રાપ્ત

થયેલાં અને પૂર્વના અભ્યાસને અનુસરી કરવામાં આવતાં કર્મોમાં અડધું જીંધતા નાના ખાળકની ચેટાની પેઠે (નિઃસંકલ્પપણાથી) તમે પ્રવૃત્તિ કરો.^૭ હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી! જન્મ કુંભારનો ચાકડો સંકલ્પરહિતપણાથી વેગ વડે ફર્યા કરે છે, તે જ રીતે તમે પ્રારબ્ધના સંસ્કારને અધીન રહી નિઃસંકલ્પપણે કર્મમાં પ્રવૃત્ત રહો.^૮ મલિન વાસનાવાળું ચિત્ત જ જેનું નષ્ટ થઈ ગયું છે, એવા તમે વાસના વગરનું મન કે જેને વિવેકી પુરુષો સત્ત્વ એવા નામથી કહે છે તેના શુભ સંસ્કારોને અનુસરી પોતાના પ્રવાહમાં પડેલાં કાર્યોમાં ચેષ્ટા કરો.^૯ હું જોયા હાથ કરી પોદારું છું' કે, સંકલ્પ ન ઊઠવા તે પરમ કલ્યાણરૂપ છે, તેને શા માટે અંદર દબ રીતે ધારણ કરતા નથી! પરંતુ મારી એ વાત કાંઈ સાંભળતું નથી.^{૧૦} અહો! મોહનો મહિમા કટલો બધો બલવાન છે કે, સર્વ દુઃખોની નિવૃત્તિ કરવાવાળો વિચાર નામનો ચિંતામણિ, હૃદયમાં રહ્યા છતાં મનુષ્યો તેનો ત્યાગ કરે છે.^{૧૧} સંકલ્પ ન ઊઠે એટલે કે ચિત્તમાં કાંઈ પણ બતની વૃત્તિને સ્ફુરવા ન દેવી તે-અર્થાત્ દશ્યદર્શન આદિથી રહિત શુદ્ધ આત્મતત્ત્વ જ બાકી રહે માટે તન્મય (આત્મામય જ) થઈ રહેવું, એટલું જ માત્ર પરમ કલ્યાણકારક છે, એનો અનુભવ તમે બંતે જ કરી લો.^{૧૨} હે રામચંદ્રજી! સંકલ્પરહિત સ્થિતિમાં રહેવાથી એવું ઉત્કૃષ્ટ પરમપદ પ્રાપ્ત થાય છે કે, જ્યાં પરમ સાંત્રાન્ય પણ એક સાધારણ તણ-ખલા જેવું સાવ હલકું લાગે છે.^{૧૩} માત્ર જવાના પ્રદેશ તરફ જ લક્ષ્ય રાખનારા મુસાફરના પગમાં જન્મ સંકલ્પ વિના સ્વાભાવિક રીતે જ કિયા થયા કરે છે, તે પ્રમાણે તમે પોતાનાં કૃત્યોમાં ઊઠતા સંકલ્પો છોડી દઈ આવી પડેલા કામને પૂરું કરો. સૂતેલા મનુષ્યની પેઠે સર્વ કર્મમાત્રના કૃળની વૃષ્ટિને સંપૂર્ણ રીતે છોડી દઈ આવી પડેલાં કાર્યોમાં સંકલ્પ વિના જ તમે ચેષ્ટા કરો.^{૧૪,૧૫} જન્મ

પોતાની મેળે (જડ હોવાથી) ચેષ્ટા વગરનું કામજળ ઘાસ વાયુ આદિના પ્રવાહમાં તણાઈ પોતે ગતિ કરતું લાગે છે, તેમ તમે પણ આપો. આપ આવી પડેલાં કાર્યોમાં સંકલ્પ કર્યા વિના અને સુખ-દુઃખની ભાવના કર્યા વિના જ પ્રવૃત્તિ કરો. કેમ જાણે બીજને કોતુક ઉપજવવા માટે નૃત્ય કરતી હોય તેમ દેખાતી લાકડાંની પૂતળી પોતે અંદર વાસનારહિત અને શુભાર આદિ રસ ની ભાવના વિનાની હોવા છતાં ક્રિયા કર્યે જાય છે; તેમ તમને પણ બહાર યથોચિત રીતે કર્મ કરતાં છતાં અંદરથી તેમાં 'આ સંપૂર્ણ રીતે ખરેખર સુખરૂપ જ છે' એવી ભાવના ન થાઓ. ઉનાળામાં સુકાયેલી વેલો જમ કહેવા પૂરતી જ દેખાય છે, તેમ તમારી ઇન્દ્રિયોને સર્વ વિષયો રસ વિનાના લાગે. અન્નમય આદિ પાંચ કાશો સાથેની ચિદાભાસની સત્તા, કે જેનો વાસનારૂપી રસજ્ઞાનરૂપી સૂર્યે ખેંચી લીધો છે, તે વડે તમે ચેષ્ટા કરતા રહી, વેલથી વીંટાઈ રહેલ વૃક્ષ જેમ શિયાળામાં નીરસ થઈ જાય, તેમ અંદર નીરસ (વાસનારહિત) થઈ જઈ, યંત્રની ચેષ્ટાના જવા સંકલ્પરહિત ચેષ્ટા કરનારા થઈ ને રહો. શિયાળો જેમ વૃક્ષોને બહારનું જળ મળતાં છતાં અંદરના રસથી જ નભાવે છે, તેમ જો કે ઇન્દ્રિયો સ્વભાવે જ બહારના રસ લેવામાં પ્રેરાય છે, તો પણ તે ઇન્દ્રિયોને રાક્ષી રાખી, સર્વ આનંદની સીમારૂપ આત્મચૈતન્ય જ જેના જીવનનું સાધન છે એવાં (આત્માકાર) બનાવી દઈ તેનું ધારણ કરો. ^{૧૭-૨૧} તમે કર્મ કરો અથવા ન કરો, પરંતુ જ્યાં સુધી તમારી ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ વિષય-રસમાં વાસનાવાળી હશે, ત્યાં સુધી આ સંસારના જન્મ-મરણ આદિ અનર્થોનો સાથ કદી પણ છૂટવાનો નથી. જેમ પવન, અગ્નિની જવાળા, યંત્ર અને પાણી (વિચાર વિના) આપોઆપ જ ગતિ કરે છે, તેમ તમે પણ સંકલ્પરહિત થઈ કર્મ કરતા રહેશો, તો અંતરહિત મોક્ષરૂપ પરમ

કલ્યાણને મેળવવા સમર્થ થશો. ^{૨૨, ૨૩} વાસના વિના કર્મો કરવાં એ જ પરમ ધર્મ કહેવાય છે અને એ જ જન્મરૂપી તાવને દૂર કરનાર છે. વાસના અને સંકલ્પથી રહિત થઈ, આવી પડેલા સંજોગોને સ્વીકારી લઈ, ચાક ઉપર ફરનાર ઘટાદિકની પેઠે ધીરે ધીરે શાંત થતા જઈ તમે પોતાનાં કર્મોમાં પ્રવૃત્તિ રાખો. તમે કર્મના કુળમાં ઘરછા રાખો નહિ; તેમજ કર્મનો ત્યાગ કરવામાં પણ 'આથી અમુક ફળ મળવાનું છે' એવી ઇચ્છા પણ ન થાઓ. એ આસક્તિને અથવા ફળની ઇચ્છાને છોડી દઈ કર્મ કરવાં કે તેનો ત્યાગ કરવો એ બંને વાતનો તમે અંગીકાર કરો અથવા ત્યાગ કરો, એ બંને સરખું જ છે. અહીં વિશેષ કહેવાની કંઈ જરૂર નથી. સંક્ષેપમાં માત્ર એટલું જ કહેવાનું છે કે, સંકલ્પ થવો તે મનને બંધનમાં નાખનાર છે અને સંકલ્પ ન થવો તે મુક્તપણું છે. અહીં કોઈ કોઈ કે કોઈ સ્થળે કોઈ કરવાનું કે ત્યાગ કરવાનું છે નહિ. સર્વ જન્મરહિત, શાંત અને અનંત પરબ્રહ્મરૂપ જ છે, માટે તે જ સ્વરૂપમાં તમે રહો. કર્મને વિષે નિષ્ક્રિય બ્રહ્માત્મને અને નિષ્ક્રિય બ્રહ્મભાવ વડે સ્વરૂપમાં રહેનાય તેવાં કર્મો જોઈ લઈ, જવા હોય તેવા સર્વ પદાર્થમય એક ચિદાત્મારૂપે થઈ રહી તમે ભલે જેમ સુખ મળે તેમ શાંતપણું રહો. ^{૨૪-૨૬} કોઈ પણ જાતનો સંકલ્પ જ ન થવો દેવો તેને વિદ્વાનો યોગ કહે છે, કે જે સ્વાભાવિક રીતે જ ચિત્તનો નાશ કરનાર છે; માટે તમે અત્યંત તન્મય થઈ જઈ જવા હમણાં છો તેવા જ ભલે રહો. ^{૩૦} સર્વત્ર સમાન રીતે રહેલ, શાંત, સુખરૂપ, સ્ફુટ, બેપણું કે એકપણું વગેરે ભાવથી રહિત, સર્વવ્યાપી, અનંત અને શુદ્ધ પરબ્રહ્મમાં શું અને શાથી એક પામવાનું છે? કોઈ નથી. ^{૩૧} જેમ મગ્ગમિમાં (જળ ન હોવાને લીધે) અંકુર જ થતો નથી, તેમ તમારામાં સંકલ્પને લદ્દ જ ન થાઓ; અને જેમ પથ્થરના અંદરના નકર ભાગમાં વેલો

નથી જાગતી, તેમ તમારામાં ધૃષ્ટા પ્રગટ ન થાયો.^{૩૨} જે પુરુષ સંકલ્પરહિત શાંત બ્રહ્મરૂપ જ છે, તે જીવતો હોય ત્યારે કિંવા વિદેહમુક્ત થાય ત્યારે પણ, તેને લોક સંબંધી કે વેદ સંબંધી કર્મ કરવાથી કે ન કરવાથી આ લોક સંબંધી કે પરલોક સંબંધી કથું પ્રયોજન રહેતું નથી; કર્મકે તમે કે જે નિરંતર આત્મદૃષ્ટિએ સર્વત્ર અભેદરૂપે રહ્યા છો અને કર્મ તથા અકર્મ એ બંનેના બાંધની અવધિરૂપ તથા આત્મારૂપ છો, તે હમણાં પ્રાતિભાસિક કર્મરૂપે દેખાવ છો; પરંતુ પરી રીતે તમારામાં કર્મપણું છે નહિ. આ ભાણે તમે માત્ર આભાસરૂપે કર્તા દેખાઓ છો; પરંતુ તમારામાં સત્ય દૃષ્ટિએ કર્તાપણું છે નહિ. હાદિકમાં 'આ હું અને આ મારું' એવો સંકલ્પ જ્યાં સુધી સ્ફુર્ત્ય કરશે, ત્યાં સુધી તમે કદી પણ આ સંસારરૂપી દુઃખથી મુક્ત થવાના નથી; તથા 'આ હું અને આ મારું' એવા સંકલ્પથી હિત થશે, તો એ દુઃખથી મુક્ત થઈ જશે. કેવે આ બંને વાતમાં જે તમારા મનમાં રચતી હોય તેનો તમે આશ્રય કરો.^{૩૩-૩૫} હું અને મારું એ તત્ત્વદૃષ્ટિથી એતાં છે નહિ; અને જે કાંઈ છે તો તે સર્વ પરિપૂર્ણ રીતે પરમાત્મારૂપ જ છે. એ પરમ શિવથી વળી જુદું આ દશરૂપ જગત ભાસે છે, તે તો અનિર્વચનીય છે.^{૩૬} જે કાંઈક (અનિર્વચનીય રીતે) આ જગત દેખાય છે, તે ખરેખર પરમાત્માથી જુદી સત્તાવાળું નહિ હોવા છતાં જેમ સુત્રણું બાળુબંધપણુ ભાસે, તેમ જુદું ભાસે છે. એ જગતનું અધિષ્ઠાન એટલે જેમાં એ જગત સ્વપ્ન, ઇન્દ્રજાળ આદિની પેઠે કલ્પાયેલું છે, તે તત્ત્વ જ સત્ય છે, દશ્ય-દર્શન આદિથી રહિત છે અને પરમાર્થરૂપે છેવટ એ જ અવશ્ય રહે છે.^{૩૭}

યદ્દદશ્યતે જગદિદં રણ કિંચિદેત-

દેશોઽંગદત્તમિવ માતિ ન વિદ્યમાનમ્ ॥

અસ્ય સ્વયં વિદુરવેદનમેવ પથ્યાત્

સત્યં તદેવ પરમાર્થમથાવશિષ્ટમ્ ॥ ૩૭ ॥

અર્થઃ ૧ એ. આજના

~ ~ ~ ઠસર્ગ ૨ જો ~ ~ ~

જગતનું બ્રહ્મભયપણું અને કર્મબીજનાશ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અદ્વૈતૈક્યં વિમનનં શાંતમાત્મન્યવસ્થિતમ્ ॥

યથા પંકમયં સૈન્યં તથા શિવમયં જગત્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-આ જગત દ્વિત્વ-એકત્વ

આદિ સંકલ્પોથી રહિત અને શાંત પરમાત્મા-

રૂપે જ પોતાના પરમાર્થિક સ્વરૂપમાં રહેલ છે.

જેમ ગારામાંથી બનાવેલી સેના (રમકડાં) ગારા-

રૂપ જ છે, તેમ પરમાત્મામાં કલ્પાયેલ આ

જગત પણ પરમાત્મારૂપ જ છે.^૧ કાળ, આકાર,

ક્રિયા, નામ, શક્તિ અને રચના એ સર્વની સાથે

મનુ, અહંકાર અને બુદ્ધિ આદિ ચિત્ત એ પરમા-

ત્મારૂપ જ છે.^૨ બહાર રૂપ આદિ વિષયોને

અનુભવ થવો તે અને મનની અંદર વિકલ્પો

થવા તથા ચક્રણ કરવું અને છોડી દેવું એ આદિ

માનસિક કર્મો, એ સર્વ પરમાત્મારૂપી પંકમય

જ (ગારાનું) છે. દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્ય એ

ત્રિપુટીરૂપ પરમાત્મા જ દેખાવમાં આવતા

હોવાથી સંબંધુ તે રૂપ અને અનંત છે, માટે

કાણે કોને પ્રકાશ કરે ?^૩ પ્રમાતા, પ્રમાણ અને

પ્રમેય એ વગેરેનું તથા દેશ અને કાળનું, દિશા

આદિનું તેમજ દશ્ય પદાર્થોનો ભાવઅભાવરૂપે

વિવિધ પ્રકારે ભાસ થયા કરવો એ આદિ સર્વનું

તાત્ત્વિક સ્વરૂપ પરમાત્મારૂપી પંકમય જ છે;

માટે હું અને મારું જેની સત્તાથી તથા જેના

વિશાળ સ્વરૂપમાં દેખાય છે, તે પરમેશ્વર જ

સર્વના સારરૂપ છે; તે વિના બીજું કથું સારરૂપ

નથી; તેથી તમે કાંઈ વિષયમાં આસક્તિ વડે

બુદ્ધિને નહિ બાંધતાં, પથ્થરની અંદર જેમ મન-

વાણી આદિનું ચેષ્ટારહિતપણું હોય, તેમ

* આ બીજા સર્ગમાં આખા જગતની પ્રથમ બ્રહ્મભયતા બતાવવામાં આવશે અને પછી કર્મના બીજાની શોધ કરી મૂલસહિત તેનું નિવારણ કરવામાં આવશે.

[ન:સકલપ અને મતવાણી :આદિની ચેષ્ટાથી રહિત થઈને રહો. ૪૧]

રામ બોલ્યા:—હે મહાસમર્થ ગુરુ મહારાજ ! હું અને મારું એવું અભિમાન કે જેનું મૂળ રૂપ તપાસીએ તો સાવ મિથ્યા જ છે, તેને ત્યાગ કરનાર જ્ઞાની પુરુષને કર્મોનો ત્યાગ કરવાથી શી હાનિ થાય અને કર્મો કરવાથી શો લાભ થાય ?

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે નિષ્પાપ રામચંદ્ર ! હું તમને પૂછું છું તે ‘યથાર્થ’ રીતે તમે બે બળતા હો તો કહો કે વાસ્તવિક રીતે પ્રથમ કર્મ જ શી વસ્તુ છે ? એ કર્મોનો વિસ્તાર કેવો છે ? તેનું મૂળ શું છે ? તેમાં નાશ કરવાનું શું છે અને શી રીતે નિપુણતા વડે તે નાશ કરી શકાય ?

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! જે કંઈ નાશ કરવાનું હોય તેને મૂળમાંથી જ ઉખેડી નાખવામાં આવે તો જ તેનો નાશ થઈ શકે છે. બાકી ઉપરની ડાળીઓ વગેરેને કાપી નાખવાથી (નિમૂળ નહિ થવાને લીધે) તેનો નાશ થઈ શકતો નથી. ૪૨ બુદ્ધિમાન પુરુષે પોતાનું પુણ્ય-પાપરૂપી શુભાશુભ કર્મ જ નાશ કરવાનું છે; અને તે તેના મૂળને ઘસીધસીને ઉખેડી નાખવાથી સંપૂર્ણ રીતે નાશ થાય છે. ૪૩ હે મહારાજ ! એ કર્મરૂપી વૃક્ષનાં મૂળો હું તમને કહેવા ધારું છું તે તમે સાંભળો, કે જ મૂળોને ઉખેડી નાખવાથી નિમૂળ થઈ ગયેલ એ કર્મરૂપી વૃક્ષ ફરીને જીગતુ જ નથી. ૪૪ હે મહામુનિ ! વિચિત્ર પ્રકારના અત્રધવારૂપી વેલો વડે શોભતો આ દેહ જ પ્રાચીન કર્મરૂપી બીજમાંથી વૃક્ષરૂપે ઉત્પન્ન થઈ સંસાર-રૂપી ચરણ્યમાં સજ્જડ મૂળ નાખી રહેલો છે. ૪૫

સુખ-દુઃખરૂપી ફળોની હારવાળા, ક્ષણમાત્ર તાબાં હોવાને લીધે મનોહર લાગતા, વૃદ્ધવસ્થા-રૂપી પુષ્પના વિકાસવાળા, વારંવાર કાળરૂપી ઉચ્ચ વાદરાએ તોડી નાખેલાં, નિદ્રારૂપી હેમંતઋતુની અંદર સ્વપ્નરૂપ પાંદડાંઓની બહાર નીકળનારા, નવા ફળગાઓને સંકોચી રાખનારા, પોતાના

ધડપણથી શરદઋતુના અતમાં ખરી પડેલ શાંત અને સિધિલ થઈ ગયેલ ચેષ્ટાઓરૂપી પાંદડાંના જથ્થાવાળા આ જગતરૂપી જંગલમાં ઉત્પન્ન થયેલ અને પોતાની ચોતરફ ફેલાયેલ ભાર્યા આદિ પોષ્યવર્ગરૂપી અનેક ખાલતણોનાં જૂથો-વડે વીંટાયેલા એવા આ દેહરૂપી વૃક્ષનું પ્રારબ્ધને અનુસરી પ્રગટ થવું એ જ બીજ છે.

રાતા હાથ-પગના કામળ પૃષ્ઠભાગ, જીભ, હોઠ, કાન એ આદિ રાતાં તાબાં પાંદડાંઓરૂપી તેના અવયવો છે. સારી રેખાઓવાળાં, નાનાં અને સરખા આકારવાળાં હાથપગનાં તળિયાં એ તેનાં ચંચળ પાંદડાંઓ છે. સુંવાળા આકારવાળી, અંદર સ્નાયુ અને હાડકાંથી ભરેલ હોવાથી મનોહર દેખાતી, કામળ અને રાતી આંગળીઓ એ જ તે દેહરૂપી વૃક્ષનાં પવન વડે કંપતાં અને અને રેસાવાળાં રાતાં નાનાં પાંદડાં છે. કામળ અને સુંવાળી છતાં જની ટાચ પાતળી છે એવી, સરખા આકારને ધારણ કરનારી, ઉતાર્યા છતાં પાંછી વારંવાર જીગી આવતી અને બીજના ચંદ્રમાની કળાતા જેવા આકારવાળી નખોની પંક્તિઓ જ આ દેહવૃક્ષની કળીઓ છે. ૪૬ એ રીતે પ્રારબ્ધકર્મ કે જ આ દેહરૂપે પ્રગટ થયું છે, તેનું મૂળ કર્મેન્દ્રિયો જ છે, કે જ (કામ આદિ સર્વ વડે વ્યાપ્ત હોવાથી) દૃષ્યવાળી, ગંધા વડે કંકોર, દંઢ હાડકાંરૂપી ગંડાથી સંકળાયેલી, નાડીઓમાં ભરાયેલા અન્નરસરૂપી ગારામાં લદખદ થઈ રહેલી, વાસનારૂપી રસ પીવાથી પ્રુદ્ધ અને પોતાના સ્થાનમાં રસરક્ત આદિને ધારણ કરી રહેલી છે. ૪૭-૪૮ એ કર્મેન્દ્રિયોમાં ચરણેન્દ્રિય ધૂટીઓવાળી, સુંદર ત્વચાથી સુગોનિત, દંઢ અંગવાળી અને કામળ છે. એ કર્મેન્દ્રિયનું પણ જ્ઞાનેન્દ્રિય એ જ મૂળ છે; અને એ જ્ઞાનેન્દ્રિયો બહાર છેટે જઈને પણ વિષયોનો અનુભવ કરી શકે તેવી, નેત્રગોલક આદિ પોતપોતાનાં પાંચ સ્થાનોમાં રહેલી, વાસનારૂપ ગારામાં લદખદ

યઈ રહેલી, રસથી ભરપૂર અને બહુ બળવાન છે. ૨૧, ૨૨ એ જ્ઞાનેન્દ્રિયોનું પણ ત્રણ બળતમાં રહેલું અને મોટા યોગલાતી પેઠે સર્વના આધાર રૂપ મનજ મૂળ છે, કે જે પાંચ ઇન્દ્રિયોના દ્વાર રૂપે રહેલી નાડીઓ વડે શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ આદિ વિષયરૂપી અનંત રસને પ્રથમ અંદર ખેંચી લઈ, ભોગવી લીધા પછી મૂઠી દે છે. ૨૩ એ ચિત્તનું મૂળ જીવ છે, કે જેનું સ્વરૂપ લિંગરૂપ આદિ દશ્યપદાર્થમાં ચિદાભાસરૂપે પ્રતિબિંબવાળું થયેલ ચેતનજ છે. તેમાં લિંગરૂપ આદિ દશ્યપદાર્થરૂપ બહુ અંશનું મૂળ સર્વના એક મૂળકારણરૂપ અવિદ્યામાં પ્રતિબિંબવાળું થયેલ ચેતન છે અને ચિદાભાસરૂપ ચેતન અંશનું મૂળ પ્રજયેતન્ય છે. એ પ્રજયેતન્યનું ફીલું કંઈ પણ મૂળ નથી; કેમકે તે અવર્ણનીય જેનું વિવેચન ન કરી શકાય તેવું, અનંત, પૂરું અને સત્યરૂપ છે. એ રીતે સર્વ કર્મમાનનું મુખ્ય બીજ જીવ-ચેતન્ય છે, કે જેને લીધે અંદર બહુ દાર આદિમાં આત્મમુક્તિ થઈ 'હું કર્તા છું' એવા સંકલ્પ સ્ફુર્તી પછી ક્રિયા થતા માંડે છે. ૨૪-૨૬ દે મહારાજ ! કર્મનું મુખ્ય બીજ જીવચેતન્યજ છે. જીવપણું હોય તો જ મોટી શાખાઓવાળું આ દેહરૂપ શાલ્મલિવૃક્ષ જોગી નીકળે છે. ૨૭ જીવચેતન્ય અહંકાર આદિમાં મળી જઈ તેમાં આત્મરૂપતા માની લઈ અનાદિ અવિદ્યાના સંસ્કારથી જોડેલી 'હું અચુકરૂપ છું' અને કર્તા છું' એવી નામરૂપવાળી ભાવના વડે જો વીંટાઈ જાય, તો કર્મના બીજરૂપ થાય છે; અને જો તેમ ન બને, એટલે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને જ આજાણી લે, તો તે પોતે જ પરમપદરૂપ છે. ૨૮ જીવ પોતે ખરે જોતાં ચેતન્ય હોવા છતાં 'હું કર્તા છું' અને મારાં અચુક નામરૂપ છે' એવી નામરૂપવાળી ભાવના વડે વીંટાઈ જાય, તો તે ભાવના જ કર્મના બીજરૂપ બને છે અને જો તેમ તો (એટલે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુ-

ભવ થાય તો) તે પોતે જ પરમપદરૂપ છે; માટે દેહાદિકર્મ જ અહંકારને આકારે આત્મ-મુક્તિ થવી તે જ કર્મનું કારણ છે. હે સુનિર્ઝેશ ! આ જે કંઈ મેં કર્મના કૃણ વિષે કહ્યું તે આપે જ મને કહેલ છે. ૨૯, ૩૦

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી ! આ સૂક્ષ્મ ચિદાભાસરૂપ મૂળ બીજમાંથી થનારા કર્મનો દેહ આદિ ઉપાધિ જ્યાં સુધી રહે ત્યાં સુધી શો ત્યાગ છે અને શું અનુક્રાંત છે ? (તે કહેા.) ૩૧ બહાર અને અંદર એ જીવચેતન્ય જવી જવી રીતે સ્ફુરે તેવી તેવી રીતે તે પોતે જ દેખાતા પદાર્થના જોવા બની જાય છે. પછી તે સત્યને આકારે દેખાય કે અસત્યરૂપે જણાય, પરંતુ તે ભય પેદા કરી દે છે; અને જો એ જીવચેતન્ય સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણથી રહિત થઈ રહે તો તે શ્રાંતિથી મુક્ત થઈ જાય છે. પછી એ ભ્રમ સાચો હો કે ખોટો હો, તેનું કંઈ પ્રયોજન નથી. ૩૨, ૩૩ એ જીવચેતન્ય જ (ઉપાધિને લીધે) શ્રાંતિ વડે હપ્ત થયેલાં વાસના, ઇચ્છા, મન, કર્મ અને સંકલ્પ ક્રત્યાદિ નામરૂપે નિરંતાર પામે છે. ૩૪ અનુબંધ ભલે જ્ઞાની હો કિંવા અજ્ઞાની હો, પરંતુ જ્યાં સુધી તેનો દેહ રહે ત્યાં સુધી ચિત્તરૂપ ઉપાધિ કે જ્યાં ચેતન્યબિંબનું પ્રતિબિંબ પડી ચિદાભાસ એવી સજ્ઞા થઈ તે વડે ક્રિયા કરે છે, તે આ દેહરૂપી ધરમાં રહે છે, તેનો (જીવન-મર્થ) ત્યાગ બનતો નથી. ૩૫ જીવતા પુરુષમાં તેનો ત્યાગ શી રીતે થઈ શકે ? ખાટી આવી પડેલ બ્યવહાર કયેં જતાં 'હું અસંગ, અદ્વિતીય, કૂટસ્થ અને ચિદ્રૂપ છું' તથા અકર્તા છું, એવી રીતે નિષ્ક્રિય આત્મામાં સ્થિતિ રાખી કર્મનાં નામ અને રૂપ એ બનેની ભાવના જ મનમાં નહિ થતા હતાં કર્મ અને અકર્મ એ આદિ વિકલ્પોનો પણ ત્યાગ કરી દેવામાં આવે, તો તે કર્મત્યાગ કે ચિત્તસાગ પોતાની મેળે જ થઈ જાય છે. ખાટી સ્થૂલ દષ્ટિએ તો કર્મનો ત્યાગ

સંભવતો જ નથી; છતાં જ કર્મ કરવાની નિય-
મિત રીતિનો ત્યાગ કરે છે, તેણે (કર્મસાગ
અશક્ત જ હોવાથી) કયું કયું જ નથી; અથવા
ત્યૂસ દષ્ટિએ કર્મનો ત્યાગ અસંભવિત છે, માટે
કર્મ કરતાં છતાં પણ તે અમુક રીતે કરવું એ
આદિ સંકલ્પ-વિકલ્પનો ત્યાગ કરી, નિઃસંકલ્પ-
પણાથી કરવામાં આવે તો તેણે તે કંઈ (કર્મ)
કરેલ જ નથી. બાપી જ્ઞાન વડે આ જ કંઈ
દરપની ભ્રાંતિ દેખાય છે, તે સર્વનું તત્ત્વજ્ઞાન વડે
મિથ્યાપણું સમજઈ જઈ બાધ થઈ જતાં જગ-
તનો અત્યંત અભાવ છે એમ અનુભવમાં આવે,
તે જ એ જગતનો, તેમાં રહેલા ચિત્તનો અને
કર્મનો ખરો ત્યાગ છે, કે જમાં આત્માનું અસંગ-
પણું અનુભવાતાં એની મેળે મોક્ષ મળે છે.
એ કંઈ લિંગદેહ આદિ દરશ્ય હોય તો જ તેમાં
જીવચૈતન્યનો પ્રતિબિંબ પડતાં ચિદાભાસ થાય;
પરંતુ છેક સૃષ્ટિના આરંભકાળથી તત્ત્વદષ્ટિએ
જેતાં લિંગદેહ આદિ દરશ્ય ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી
અને છે જ નહિ તો પછી જ્ઞાનો જ્ઞાનામાં પ્રતિ-
બિંબ વડે ચિદાભાસ થાય એ જીવચૈતન્યના
ચિદાભાસપણાને એટલે લિંગદેહ આદિ દરશ્યમાં
પડેલા તે ચૈતન્યના પ્રતિબિંબભાવને મિથ્યા
સમજી મૂકી દેતાં તો તેનું જ શુદ્ધ રૂપ અવશેષ
રહે તે ચિદાભાસરૂપ કે કર્મરૂપ નથી, પરંતુ
શાંત પ્રકરૂપ છે. એ ચિદાભાસરૂપ જીવચૈતન્ય
કર્મરૂપ કહેવાય છે; કેમકે જળ વગેરેમાં જનું
પ્રતિબિંબ પડ્યું છે તેવા આકાશની પેઠે એ
ચિદાભાસ જ પ્રકૃતિ આદિમાં પ્રતિબિંબનાળો થઈ
કર્મોને વિસ્તારી રહેલ છે; માટે અનુભવી પુરુષો
એ ચિદાભાસરહિત દશાને મોક્ષરૂપ સમજે છે
અને તેઓની વિવેકી શિષ્ય પ્રત્યે તેની જ ઉપદેશ-
વાણી છે. કર્મનો સાવ ત્યાગ દેહ રહે ત્યાં સુધી
(જ્ઞાન વિના બીજી રીતે) સંભવતો નથી.^{૪૧-૪૨}
જે લોકાને કર્મભાગ જ માફક આવે છે, તેઓ
તો તેના મૂળને ઓડતા નથી. વાસનારૂપે રહેલા

ચિત્તમાં જીવચૈતન્યની ચિદાભાસરૂપે સ્થિતિ થવી
તે જ પોતાનાં કર્મોનું મૂળ છે.^{૪૩} તે દેહ રહે
ત્યાં સુધી જ્ઞાન વિના બીજી રીતે નિવૃત્ત કરી શકાતી
નથી. હે રામચંદ્રજી! એ ચિદાભાસરૂપ જીવ-
ચૈતન્ય અંદર બીજાં પણ કામવાસના આદિ
અનેક કર્મોનાં મૂળોને ઉત્પન્ન કરે છે, છતાં (જ્ઞાન
વડે) મોક્ષાધિકારી હોવાથી દેહલીક રીતે તે
શ્રેષ્ઠ છે. જ પુરુષ એ ચિદાભાસરૂપ સૂક્ષ્મ જીવ-
ભાવને, તેના મૂળ કારણરૂપ અજ્ઞાનસહિત
પોતાના પુરુષાર્થથી તત્ત્વજ્ઞાન મેળવી દૂર કરી
દે, તે પુરુષ એ ચિદાભાસને લીધે જ પ્રતીતિમાં
આવતી આ દરશ્ય-દર્શરૂપ ભ્રાંતિને પણ તે
સર્વતા મૂળરૂપ અજ્ઞાનસહિત પોતાના યત્નથી જ
છેદી નાખે છે; અને તેવા પુરુષથી જ આ સંસાર-
રૂપી વૃક્ષ મૂળમાંથી ઉખેડી નખાય છે.^{૪૪-૪૫}
ચિદાભાસ વિનાનું અદ્વિતીય, એક અને સર્વ
દરશ્યપદાર્થથી રહિત એ પરમ આકાશ પ્રકરૂપ
છે અને તે આકાશની પેઠે અસંગ હોવાથી
નિર્લિંગકર છે; તેથી એ પ્રકૃતને જ પ્રકૃતેતાપુરુષો
આપણાં સર્વ જીવચૈતન્યોનું આખરનું ચૈતન-
સ્વરૂપ કહે છે.^{૪૬}

અચેતનાકાશમન્યદેકં વદેવમસ્તિ ત્વિદ-
મર્થહીનમ્ । તદ્વ્યોમરૂપં યત્ એતદેવં નિરામયં
ચેતનસારમાહુઃ ॥ ૪૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કર્મબીજ-
દાહયોગોપદેશ' એ નામનો
સર્ગ ૨ બે સમાપ્ત

૭મર્ગ ૩ જો ૭

શુદ્ધ તત્ત્વ જાણવાનો ઉપાય

॥ રામ ઉવાચ ॥

અવેદનં વેદનસ્ય મુર્નાદ્રઃ ક્રિયતે કથમ્ ।

નાસતો વિદ્યતે માવો નામાવો વિદ્યતે સતઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! જે વાસ્તવિક રીતે ચિદાભાસ એવી કાંઈ વસ્તુ હોય, તો પછી તેનો અભાવ શી રીતે કરી શકાય ? કેમકે અસત્ય-પદાર્થની સત્તા અને સત્ય પદાર્થનો અભાવ કદી પણ હોઈ શકતો નથી.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જ્યારે અસત્ય પદાર્થની સત્તા અને સત્ય પદાર્થનો અભાવ નથી હોતો, ત્યારે તો ચિદાભાસ કે જે મિથ્યારૂપે દેખાય છે, તેનો અભાવ સહેલાઈથી જ પોતાની મેળે સિદ્ધ થાય છે.^૨ ચિદાભાસનાં નામ અને રૂપ એ બન્ને રજ્જુમાં થયેલી સર્પની ભ્રાંતિની પેઠે માત્ર ભ્રાંતિરૂપ જ છે અને ઝાંઝવાના જળની પેઠે તે મિથ્યારૂપ જ પ્રતીતિમાં આવે છે, એમ તમે સમજો.^૩ એ ચિદાભાસનાં નામ અને રૂપની પ્રતીતિ જ ન થવી તે અતિશ્રેષ્ઠ છે અને તેના નામરૂપની પ્રતીતિ થવી તે મહાદુઃખકારક છે; માટે હે રામચંદ્ર ! પરબ્રહ્મ કે જે સત્યરૂપ છે તેને જ તમે આત્મારૂપે સમજો. બાકી દ્રશ્ય, દર્શન અને દશ્ય એ ત્રિપુટીમાં એક યઈ રહેલો ચિદાભાસ કે જે (ઝાંઝવાના જળની પેઠે) દેખાતા હોવા છતાં સાત મિથ્યા જ છે, તેને અહંકાર વડે આત્મારૂપે ન સમજો.^૪ મનુષ્યને એ ચિદાભાસના દેહાદિકમાં અહંકારરૂપે અમુક નામરૂપ જ જણાવાં અને તમા આત્મબુદ્ધિ થવી એ જ દુઃખકારક છે; માટે જ્ઞાન વડે એ ચિદાભાસનાં

નામ અને રૂપ એ બન્નેને તેના મૂળરૂપ અજ્ઞાન મુદ્ધાં મિથ્યા સમજી તેમાં આત્મબુદ્ધિ નહિ કરતાં તમે સુખેથી પોતાના સ્વરૂપમાં રહો.^૫ વ્યવહારકાળ કે જેમાં દ્રશ્ય, દર્શન અને દશ્ય એવી ત્રિપુટીની પ્રતીતિ થાય છે, તેમાં પણ વ્યવહારમાં દેખાતા એ ચિદાભાસનાં નામ અને રૂપ એ બન્નેથી જુદું જ તે સર્વના સાક્ષીરૂપ શુદ્ધ ચૈતન્ય છે, કે જે સર્વ પદાર્થમાત્રને રૂપે દેખાવામાં આવે છે, સમજાત્રને તેનું મૂળ હોવાથી તેને ધારણ કરી રહેલા આમકાર વડે લક્ષ્યરૂપે સમજી એ જ સર્વના આત્મરૂપ છે અને તેથી જ મોક્ષ મળવાનો છે, એમ ધારી તમે કાંઈ ખેદ નહિ પામતાં યોગ્ય વ્યવહાર કરો.^૬ વિવેકી પુરુષે પોતાનું પુણ્ય-પાપરૂપી શુભાશુભ કર્મ નાશ કરવું જોઈએ અને તે વાત (આત્મતત્ત્વ સિવાય બીજું સર્વ મિથ્યા હોવાથી) ‘તે છે જ નહિ’ એવું તત્ત્વજ્ઞાન વડે જણાયાથી સિદ્ધ થાય છે. સારી રીતે તત્ત્વદષ્ટિથી વિચાર કરતાં એમ જણાય છે કે, જે કર્મનો સમૂળગો નાશ થાય અને કાંઈ જાતનાં કર્મ રહે જ નહિ, તો સંસાર આપોઆપ શાંત થાય. જેમ બીલાંના ગર્ભ પોતાની અંદર જે કાંઈ બીજા આદિ ઉત્પન્ન કરે તે બીલાંથી જરા પણ જુદું પડી શકતું નથી, તે પ્રમાણે એ ચૈતન્ય-આત્મા, પોતાનામાં ક્રિયાકારક આદિ ત્રિપુટીવાળી ચિત્ત એવી સંજ્ઞા ઉત્પન્ન કરે, તેનાથી પોતે જરા પણ જુદો પડતો નથી.^{૭-૮} જેમ ભૂલોકની અંદર રહેલો આ જંબૂદીપ ભૂલોકથી (પૃથ્વીથી) જુદો પડી શકતો નથી, તેમ ચિદ્રૂપ પરમાત્મામાં રહેલ આકાશ અને તેની અંદર રહેલા જગતના પદાર્થો ઇત્યાદિ કંઈ પણ પરમાત્માથી જુદું પડી શકતું નથી.^૯ જેમ જળ છે, તે પોતે અંદર પ્રવાહરૂપે પણ છે. એ પ્રવાહપણું જળથી જુદું નથી. એ પ્રમાણે જુદું ચૈતન્ય છે. તે જ ચિત્તરૂપ છે, તેનાથી કાંઈ જુદું નથી; કારણ કે ચિત્ત અને ચિત્ત એ બન્ને

* આ ત્રીજા સર્ગમાં જે ઉપાયથી દશ્યભ્રાંતિ નિવૃત્ત થઈ જઈ વિવેકજ્ઞાન પુરુષને નિર્વિકલ્પ અને નિર્ગુણ આત્મતત્ત્વનું જ્ઞાન થાય, તે ઉપાય બતાવ-
૧૩૩

શબ્દ ચેતન્યતા અર્થને ખતાવનાર 'ચિત્તિ સંજ્ઞાને' એ એક જ મૂળધાતુમાંથી બનેલ હોવાથી એ બન્ને શબ્દોનો અર્થ પણ ચિદ્રૂપ જ થાય છે.^{૧૧} જમ જળમાં પ્રવાહ અને તેજમાં પ્રકાશ એવામાં આવે છે, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર ચિત્તપણું અને ચિત્ત એ બન્ને પોતપોતાના તે તે ધર્મોથી રહિત (શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપે) રહેલ છે.^{૧૨} ચેતયતીતિ ચિત્ત (જે પ્રકાશ કરે તે ચિત્ત) એવી બ્યુત્પત્તિ વડે દર્શ્યપદાર્થોનો પ્રકાશ કરવો તે ચેતનની ક્રિયા હોય તેમ જણાય છે, પરંતુ ચેતન કે જે તત્ત્વદષ્ટિએ ફરસ્થ (સાક્ષીરૂપ છે) છે, તેમાં એ વાત સાવ નિર્બૂજ છે અને ભ્રાંતિ વડે દેખાતા હાઉની માફક માત્ર મિથ્યા જ ભાસી રહેલ છે. જે હેતું વિના મિથ્યારૂપે ભાસતું હોય તે ખરી રીતે હોય જ નહિ.^{૧૩} જમ પવન અને તેની ગતિ એ બન્ને જુદાં નથી, તેમ એ ચેતન (ચિદાભાસ) અને તેની ક્રિયા એ બન્ને હેતુ વિના જ (દિશાબ્રમની પેઠે) દેખાતાં હોવાથી આત્માથી જુદાં નથી; તેથી બહાર બહત અવસ્થામાં તથા અંદર સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ અવસ્થામાં જે કંઈ પદાર્થો એવામાં આવે છે, તે આત્માથી જુદાં નથી.^{૧૪} આ દેહ કર્મનો ફેલાવો કરે છે અને તેનું મૂળ બ્રહ્મ એ તો અહંકાર છે, કે જે જન્મ-મરણ આદિ સંસારના હેતુરૂપ છે, તે જેમ ચલનરૂપી સ્ફુલ્લ જતું રહેવાથી વાયુ શાંત થઈ જાય, તેમ 'હું એવી કંઈ વસ્તુ જ નથી' એવી ભાવના વડે ચિદાભાસ કે જે કર્મને રૂપે ફેલાય છે, તેનો અભાવ સમજી જઈ અહંકારરૂપી મૂળને કાપી નાખવાથી શાંત થઈ જાય છે.^{૧૫} તમે કે જે જ્ઞાની છો તે જ્ઞાન વડે ચિદાભાસને કાપી નાખી, બ્રહ્માવસ્થા પહોંચી, પથ્થરની પેઠે દંઢ બની, જેમ વરાહ પોતાની દાતરડી વડે મોઢા આદિ ઝાડનાં મૂળને હાંપેડી નાખે, તેમ તમે સંસારનાં મૂળને હાંપેડી નાખો.^{૧૬} હે રામચંદ્રજી! ઉપર કહ્યા પ્રમાણે કરવાથી કર્મનાં બીજો

રૂપી કળાઓના ખબનાનો ત્યાગ થઈ શકે છે, બાકી બીજી રીતે તેનો ત્યાગ સંભવતો નથી; માટે સદા તમારી અંદર રહેલ ચિદાભાસરૂપી કર્મનું મૂળ જ શાંત થઈ જાય.^{૧૭} કર્મનાં બીજો રૂપ કળાઓનો ત્યાગ કરવાથી જીવનું પરબ્રહ્મ વિનાનું જે બીજું ચિદાભાસરૂપ તે, તથા તે વડે અનુભવાતો સઘળો દર્શ્યપ્રપંચ એ બન્ને જ્ઞાન વડે ભેટાં છે જ નહિ, એમ નિશ્ચય થતાં તત્ત્વજ્ઞાનવાળા અને શાંતિવાળા વિવેકી પુરુષોને કંઈ લેવાનું કે દૂર કરવાનું રહેતું જ નથી. તેઓ ત્યાગની કે ગ્રહણની વાતને બજાતા જ નથી, તેને લીધે તેઓ આકાશના જેવી નિર્લેપતાને દ્વંદ્વમાં ધારણ કરી શાંત ચિત્તથી સ્વરૂપમાં રહે છે. આવી પડેલા વ્યવહારને તેઓ કરે છે, છતાં તેમનામાં કર્તાપણાનું અભિમાન ન હોવાથી અને ચિત્તમાં કર્મનો કંઈ સંસ્કાર નહિ લાગવાથી ખરી રીતે તેઓ કયું કરતા જ નથી.^{૧૮-૨૦} જેમ નદીના પ્રવાહમાં તણાયેલ તુણ-કાંધ આદિ સર્વ પદાર્થ સ્વાભાવિક રીતે જ ગતિરૂપ ક્રિયા કરે છે, તે પ્રમાણે એ વિવેકી પુરુષોની કર્મ-ન્દ્રિયો પણ મનમાં કંઈ વિકાર ન થતાં તે જેમ શાંત રહે તે રીતે અડધા સ્તેલા બાળકની પેઠે આપોઆપ ક્રિયા કરે જાય છે.^{૨૧} વિપ્રયત્સનાથી રહિત, નિરતિશય આનંદરૂપ પરમાત્માનો અપેક્ષા અનુભવ થતાં, ભોગો તરફ વળવાના સ્વભાવવાળી અતઃકરણની અને ધન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ રાગથી રહિત થઈ જઈ, જેમ બણે પોતપોતાના વિષયોને પ્રકાશ કરવામાં અસમર્થ હોય, તે પ્રમાણે અંદર અને બહાર કંઈ પણ જગ્યાએ ટકી શકતી નથી.^{૨૨} આત્મા સિવાય સર્વ મિથ્યા હોવાથી કર્મ એવી કંઈ વસ્તુ જ નથી એમ જે બણવું, એ જ કર્મનો ત્યાગ છે અને તે જ્ઞાન વડે સિદ્ધ થાય છે; બાકી માત્ર નસીબના સંજોગે સ્વભાવિક રીતે થયા કરનાર દેહ આદિનાં કર્મ કે જે અવસ્તુરૂપ (મિથ્યા જ)

છે, તે કરવાથી પણ શું છે અને નહિ કરવાથી પણ શું છે? કંઈ નથી.^{૨૩} દેખાતા પદાર્થોના અભાવ થતાં જ સંકલ્પો મટી બચ અને તેથી વાસનાથી રહિત થઈ જઈ અમુક ક્યું કિંવા અમુક ન ક્યું એવા સંબંધને પણ છોડી દઈ શાંતપણાથી નિર્વિકારપણે સ્થિતિ રાખવી, તે કર્મત્યાગ કહેવાય છે.^{૨૪} જમ ઘણો કાળ જતો રહ્યાથી ઢેલસાંક આગળ ખનેલાં કાર્યો બુઝાઈ જવાય છે, તેમ સર્વ દરમિયાન પાછું ચિત્તમાં કાંઈ દિવસ સ્મરણ જ ન જોડે તેવી રીતે તેને બૂલી જઈ થાંભલાના અંદરના ભાગની પેઢે દબાવી સ્થિતિ રાખવી, તે કર્મત્યાગ કહેવાય છે.^{૨૫} બ્યથ બોધવાળા પુરુષો માત્ર કર્મેન્દ્રિયોને શાંતી રાખવાથી ત્યાગ કે જ્યાં એ કર્મોનાં મૂળનો ત્યાગ થતો નથી તેને આચરે છે. એ પશુના જેવા અજ્ઞાની પુરુષોને તે કર્મત્યાગથી પિશાચ ખાવા દોડે છે.^{૨૬} જ પુરુષો મૂળસહિત કર્મત્યાગ વડે શાંતિને પ્રાપ્ત થયા છે, તેઓને કર્મ કરવાનું કે ન કરવાનું એ બેમાંથી એકની જરૂર રહેતી નથી.^{૨૭} ઉપર કહ્યા મુજબ વિવેચી પુરુષો કર્મની બીજથી કળાને મૂળસહિત ઉખેડી નાખી નિત્ય એક પરમ તત્ત્વમાં જ ચિત્તને એકાગ્ર કરે છે, તેને લીધે તેઓની સ્થિતિ સુખવાળી હોય છે.^{૨૮} જમ ચંચળી ખનાવેલા પૂતળાં અને સુરાપાનથી ડોલતા પુરુષો જાન વિના જ આપોઆપ કામ કરે છે, તેમ કાર્યમાં લોહુપ થયા વિના જ આવી પડેલાં કાર્યો જ કરે છે અને મોહથી લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થવાથી જમના વિશેષો દૂર થયા છે, તેવા વિવેચી પુરુષો સંકલ્પનો ત્યાગ કરે છે અને તેથી અડધી જગતી અને અડધી જાગૃતી કાંઈ એક અનિર્વચનીય યોગ-બુદ્ધિકાને પ્રાપ્ત થયેલા હોય છે.^{૨૯,૩૦} જનો મૂળસહિત ત્યાગ કરવામાં આવે તેનો જ ખરેખરો ત્યાગ કરેલો કહેવાય; બાકી મૂળને નાખ્યા સિવાયનો ત્યાગ તો મૂળમાંથી

નહિ કાઢી નાખતાં વૃક્ષની માત્ર ઉપરની શાખાઓને કાપી નાખવા જેવો છે.^{૩૧} કર્મથી વૃક્ષનું મૂળ નહિ કાઢી નાખતાં માત્ર ઉપરઉપરની ડાળીઓ કાપી નાખવામાં આવે, તો પછી પાછું તે કર્મવૃક્ષ હજારો ડાળીઓથી ફરીને વધી બચે છે અને કુઝ બેતપત્ર કરે છે.^{૩૨} હે પ્રિય રામચંદ્ર! તમને ઉપર જે પ્રમાણે કહ્યું તે પ્રમાણે જીવનું પરબ્રહ્મના વિના બીજું ચિદાણાસસ્વરૂપ અને તેવડે અનુભવમાં આવતો સર્વ દરમિયાન વગેરે કર્યું છે જ નહિ; માત્ર એક સત્ય પરબ્રહ્મ જ સર્વત્ર છે; એવું જ્ઞાન થતાં કર્મનો ત્યાગ સિદ્ધ થાય છે; આ સિવાય બીજી કાંઈ રીતે તે સિદ્ધ થતો નથી; માટે તમે એ વાતનો જ અવધાન રાખનાર થાઓ.^{૩૩} જ પુરુષો આ રીતે (મૂળ સુધ્ધાં) કર્મત્યાગ નહિ કરતાં માત્ર કર્મેન્દ્રિયોને શાંતી રાખવાથી કર્મત્યાગ કે જ મૂળ બાકી રહી જવાથી ખરો કર્મત્યાગ નથી, તેને ત્યાગરૂપે માની લઈ આચરે છે, તેઓ (સાવ કર્મત્યાગ થવો એ વાત અશક્ય હોવાથી) આકાશને લાત મારે છે; 'આ સર્વ એક પરમાત્મારૂપ છે; તે સિવાય જે પ્રતીતિમાં આવે છે તે મિથ્યા છે.' એમ જ્ઞાન વડે સમજવાથી પોતાની મેજે જ કર્મત્યાગ સિદ્ધ થાય છે. વાસના વગરની ક્રિયા મોટા આરંભવાળી હોય તો પણ તેનું અંદરનું બીજ બળી ગયેલું હોવાથી તે અક્રિયારૂપ જ છે.^{૩૩-૩૫} જમ કાશ ખેંચવાનાં દારકાંથી વીંટાયેલું ફૂવા ઉપરનું કાશ સંબંધી લાકડું જે ઉપરથી જળ ખેંચાઈ ધાન્ય પેદા કરવામાં ઉપયોગી થાય તો જ તે કામનું છે; પરંતુ જળ ખેંચ્યા વિના ખાલી જ કાશ ચલાવવામાં આવે, તો તે સાવ નકામું છે; તે પ્રમાણે બુદ્ધિસહિત ઇન્દ્રિયોએ ભોગોમાં આસક્તિ પેદા કરી કરેલું કર્મ જ સંકળ (ફળ આપનાર) છે; તે વિનાનું બીજું દેહચેષ્ટાથી કર્મ (પુનર્જન્મ આદિ ફળ નહિ આપનારી) નિષ્કળ જ છે.^{૩૬} જ્ઞાન વડે કર્મત્યાગ થઈ જતાં

વાસનારહિત થઈ રહેલા જીવન્મુક્ત પુરુષ ધરમાં રહો, જંગલમાં રહો, દ્રવ્ય આદિ સંપત્તિથી રહિત થઈ જાઓ અથવા વધારે સમૃદ્ધિમાન થાઓ; પરંતુ તે સદાકાળ સમાનતાવાળો જ રહે છે.^{૩૭} શાંત ચિત્તવાળા પુરુષને પોતાનું ધર જ નિર્જન અને દૂર રહેલ અરણ્યરૂપ છે; અને જતું ચિત્ત જ શાંત નથી તેવા પુરુષને મનુષ્ય વિનાનું મોટું અરણ્ય પણ મનુષ્યવાળી નગરીરૂપ છે.^{૩૮} શાંત બુદ્ધિવાળા જ્ઞાની પુરુષના હૃદયમાં જ, સ્વપ્ને પણ નહિ બેચેલ શૂન્ય, નિર્મળ, વિસ્તારવાળી અને મનોહર વનભૂમિ રહેલી છે.^{૩૯} આત્મા સિવાય બીજા દૃશ્યપ્રપંચમાત્રને નહિ દેખનારા જ્ઞાનવાન પુરુષને આ જગત જ પદાર્થોના સંચાર વિનાના, આકાશમય અને જુદાં જુદાં નામરૂપ વડે જુદે જુદે રૂપે દેખાતા સર્વ પદાર્થોના અભાવવાળા મોટા અરણ્યરૂપ છે.^{૪૦} સમગ્ર સમુદ્રવાળી આખી આ પૃથ્વી, અનંત સંકલ્પવાળા અને પોતાના હૃદયમાં સંસ્કારરૂપે આ આખા જગતની સ્થિતિને ધારણ કરી રહેલ અજ્ઞાની પુરુષના હૃદયમાં જ રહેલી છે.^{૪૧} દીનતાવાળા અજ્ઞાની પુરુષના ચિત્તમાં જ વિવિધ પ્રકારનાં સુખ-દુઃખ આદિ દ્વંદ્વો વડે સંકટ આપનાર વિવિધ પ્રકારના આકારવાળા અને અનેક આરંભો સહિત એવા ગામોના સમૂહો (પ્રતિબંધિત થઈ) રહેલા છે.^{૪૨} જુદા જુદા પ્રકારનાં કાર્યોને લીધે અનેક જાતના વિકારો અને ભિન્ન ભિન્ન દયાઓવાળી ગામ, શહેર, દેશ અને પર્વતો સહિત એવી આ સર્વ પૃથ્વી અજ્ઞાની પુરુષના મહિન ચિત્તની અંદર અરીસાની જેમ સ્પષ્ટ રીતે પ્રતિબિંબવાળી થઈને રહેલી છે.^{૪૩}

વિવિધકાર્યવિકારદશામયી સપુરપત્તનમંડલપર્વત ! મુકુરકોશ હવે પ્રતિચિંવિતા હૃદિમવત્યમલા મલિને મહી ॥ ૪૨ ॥

સર્ગ ૩ નો સમાપ્ત

સર્ગ ૪ થો

અહંકારનો નાશ કરવાનો ઉપાય

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સાહતાદિજગન્નાંતૌ વોધે સંવિત્કલાત્મનિ ।

સંશાંતદીપસંકાશસ્ત્યાગઃ સિદ્ધયતિનાન્યથા ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-તેલ વિના ઝોલવાઈ

જનારા દીવાની પેઠે અજ્ઞાનનો નાશ થઈ જવાથી યનારો ત્યાગ, અહંકાર આદિ સહિત સર્વ જગતનું મિથ્યાપણ જણાતાં પરબ્રહ્મ કે જે જીવ્યૈતત્યરૂપી કળાઓનું મૂળ સ્વરૂપ છે, તેનું જ્ઞાન થવાથી સિદ્ધ થાય છે; તે વિના બીજી રીતે તે સિદ્ધ થતો નથી.^૧ માત્ર કર્મનો ત્યાગ કરવો એ જ સર્વત્યાગ નથી, પરંતુ જગતની પ્રતીતિથી રહિત અને અહંકારથી પણ રહિત એક પરમાત્મા જ સત્ય છે, એવો બોધ થવો તે જ સર્વત્યાગ કહેવાય છે. 'આ દૃશ્યરૂપે દેખાવમાં આવતું દેહ આદિ જ હું છું અને એ દેહ આદિ સાથે સંબંધ રાખનાર આ જગત મારું ભોગ્ય છે,' એ બે જાતનો અધ્યાસ દિવેલ વગરના દીવાની પેઠે શાંત થઈ જતાં, શુદ્ધ ચૈતન્ય કે જે સર્વના આત્મરૂપ છે, તે જ બાકી રહે છે. 'હું અમુક દેહાદિરૂપ છું અને અમુક મારું છે,' એવો ભ્રમ જાઓનો શાંત થયો નથી, તેમને જ્ઞાન થતું નથી, શાંતિ મળતી નથી, ત્યાગ સિદ્ધ થતો નથી અને નિવૃત્તિ પણ પ્રાપ્ત થતી નથી.^{૨-૪} 'અમુક મારું છે અને હું અમુકરૂપ છું' એટલાનો જ માત્ર નાશ થઈ જાય તો તે સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ, શાંત, આનંદમય અને જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મા જ શેષ રહે છે, તે વિના બીજું કશું રહેતું નથી.^૫ તત્ત્વજ્ઞાન વડે જો અહંકારનો અંશ નાશ પામી જાય, તો મમતાના સ્થાનરૂપ સર્વ જગત પણ નાશ પામી જાય છે અને

* આ ચોથા સર્ગમાં અહંકાર જ સંસારનું મૂળ છે એમ કહેવાયે અને એ અહંકારના અભાવની ભાવના કરવાથી આત્મજ્ઞાન વડે તેનો ત્યાગ થાય છે, તે પણ કહેવાયે.

તત્ત્વદ્રષ્ટિએ જોતાં કાંઈ ઠેકાણે કયાનો નાશ થતો જ નથી. પારમાર્થિક બ્રહ્મરૂપે સર્વ એક ચિદાકાશ-
 ાં જ ઘાટાપણથી એકરસરૂપે થઈ રહેલ છે.^{૧૦}
 હું એવી દ્રાઈ વસ્તુ પરમાત્માની સત્તાથી જુદી
 જ નહિ, એમ નિરહંકારપણથી ભાવના
 રવાથી અહંભાવ કે જે સર્વ અવિધાનું મૂળ છે,
 તે નિર્વિદ્ધે શાંત થઈ જાય છે અને માત્ર એટ-
 લા જ પ્રયત્નથી મોક્ષ મળે એમ છે; તે પછી
 તેમાં શા માટે કંટાળી જવાનું છે? 'હું અહં-
 રૂપ નથી' એવા અધ્યાસનું અધિષ્ઠાન પણ
 ચૈતન્યરૂપ આત્મા સિવાય બીજું નથી અને
 ચૈતન્યરૂપ આત્મા આકાશના જેવો નિર્વિકાર,
 અરૂપ, શુદ્ધ અને અનંત છે. તેમાં એ અધ્યાસની
 સ્થિતિ જ ક્યાંથી સંભવે?^{૧૧} બ્રાંતિ, બ્રાંતિનું
 સાધન, બ્રાંતિનો આશ્રય અને બ્રાંતિનું ક્ષણ એ
 કશું ખરી રીતે છે જ નહિ; માત્ર અજ્ઞાનનો એ
 સમ્પર્કો વિકાસ હોવાથી તે અજ્ઞાનરૂપ જ છે
 અને જ્ઞાન થતાં તેમાંનું કાંઈ પણ છે નહિ, એમ
 જણાય છે.^{૧૨} જે આ સત્તાના સ્વરૂપ વિનાનું
 જગતના જેવું પ્રતીતિમાં આવે છે, તે સર્વંબ્યાપી
 કેવળ પરમતત્ત્વ જ છે; માટે તમે મનમાં વિચાર
 પણ ન કરવારૂપી મૌનને ધારણ કરી રહો;
 કેમકે આ સધળું (પરમાત્મારૂપ હોવાથી) મોક્ષ-
 રૂપ જ છે.^{૧૩} જે પળમાં 'હું' એવો અહંકાર રહુ-
 તે જ પળમાં 'હું' એવી કાંઈ વસ્તુ જ છે નહિ,
 એમ ચિંતામાં ભાવનાથી સંસારના જન્મ-મરણ
 આદિ અનર્થોમાં પડી ફરી વાર શોક કરવો પડતો
 નથી.^{૧૪} નિરંતર ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે અહં-
 કારનો ભાવ છોડી દીધાથી હું એવું જે કાંઈ
 પ્રતીતિમાં આવે, તે આકાશના ફેલ જેવું સાવ
 મિથ્યા જ છે, એમ તત્કાળ સમજી લઈ રણ-
 સંગ્રામમાં ધનુષ્ય ઉપર ચડાવેલા અર્જુનના
 આણની પેઠે પાછા નહિ પડતાં તમે નિરંતર
 રીતે બ્રહ્મરૂપ પરમપદનું અવલંબન કરીને
^{૧૨} અહંકારને નિરંતર આકાશના ફેલ

જેવો મિથ્યા જ જાણી સર્વ વિકારોથી રહિત
 થઈ જઈ તમે આ સંસારસાગરને તરી જાઓ.
 જે પુરુષ પોતાની મેળે માત્ર પોતાના સ્વભાવને
 પણ જીતવામાં વીર થતો નથી, તેના નરપશુને
 ઉત્તમ પદની પ્રાપ્તિ થવાની વાત પણ શું કહેવી,
 એ તમે જ કહો.^{૧૩-૧૪} જે ઉત્તમ પુરુષ પોતાની
 મેળે કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, મદ અને મત્સર
 એ છ પ્રકાર જીતેલ હોય, તે જ મોક્ષ આદિ
 મહાપુરુષાર્થનું પાત્ર થાય છે; પાકી બીજો
 ગંધકાના જેવો ગમાર મનુષ્ય મોક્ષ આદિ પુરુ-
 ષાર્થને પાત્ર થઈ શકતો નથી. જની પોતાની
 અંદરની મનોવૃત્તિ જિતાર્થ ગયેલી હોય અથવા
 જે તેને જીતવાને તૈયાર થયેલ હોય, તે જ મનુષ્ય
 વિવેકનું પાત્ર થાય છે; અને પરમ પુરુષાર્થની
 પ્રાપ્તિરૂપી જન્મને સફળ કરવાથી તે જ ખરેખર
 પુરુષ કહેવાય છે. સમુદ્રમાં ફેંકાયેલા પથ્થરની
 પેઠે જે જે ભાવો તમારી અંદર પ્રવેશ કરવા
 માંડે, તે તે ભાવોથી 'હું એવો કાંઈ પદાર્થ જ
 નથી,' એવી ભાવના કરી આત્મા કે જે આકાશના
 જેવો અસંગ છે, તેને ઝાળખી તમે તે તે ભાવોથી
 (સાક્ષીરૂપે) ઝાળગા રહો. તમે 'હું એવો કાંઈ
 પદાર્થ જ નથી,' એમ જાણી લઈ બધે ઠેકાણે
 ભરપૂર એક ચિદાત્મા જ છે, એમ યુક્તિપૂર્વક
 જાણતાં છતાં અને એ આત્મસુખનો અતુલ્ય
 કરતાં છતાં મૂંઝાતા નથી. તત્ત્વદ્રષ્ટિથી અને યુક્તિથી
 વિચાર કરતાં સુવર્ણમાં કલપેલા હાર, કુંડળ વગેરે
 ભાવની પેઠે અધિષ્ઠાનચૈતન્યમાં કલપાયેલું આ
 સર્વ દરથ કેવળ બ્રાંતિ વિના બીજી રીતે છે જ
 નહિ અને તે બ્રાંતિ જો તમે સંકલ્પનો નાશ કરી
 દઈ દરથને સાવ જૂદી જાઓ તો જ જતી
 રહેશે.^{૧૫-૧૬} પવનની અંદર ગતિની પેઠે તમારી
 અંદર જે જે ભાવનો ઉદય થાય તે તે ભાવને
 'હું એવો કાંઈ પણ પદાર્થ ચૈતન્ય આત્માથી
 જુદો છે નહિ, જે કાંઈ છે તે સર્વ ચૈતન્ય છે,'
 એવી વૃત્તિ વડે આધાર વગરનો બતાવી દો.

લોભ, લગ્ન, મદ અને મોહને ઉપર પાતાન્યા પ્રમાણે અહંકારના અભાવ વડે જણે જીતેલ નથી, તેવા સંયમ વિનાનો પુરુષ અધ્યાત્મ-શાસ્ત્રનો અધિકારી ન હોવાથી, તેનામાં નાસ્તિકતા અને સ્વચ્છંદ આદિ અનર્થ ઉત્પન્ન થાય છે; એટલે આ વેદાંતશાસ્ત્રમાં તે શા માટે પ્રવૃત્તિ કરે ? ૨૦-૨૧ પવનમાં ગતિની પેઠે તમારામાં જે અહંભાવનો ઉદય થાય છે, તે જમ પવનની ગતિ પવનથી જુદી સત્તાવાળી નથી, તે રીતે તમે કે જે પરમાત્મારૂપ છો તેનાથી જુદી સત્તાવાળો નથી. જમ માળામાં ભ્રાંતિ વડે કદપાયેલાં સર્પ આદિ બચકર પદાર્થ પણ જ્ઞાન થતાં તે માળામાં જ લીન થઈ જઈ માળારૂપે કંઠમાં ધારણ કરવાથી બહુ શેભે, તે જ પ્રમાણે આ સૃષ્ટિ કે જે ભ્રાંતિ વડે પરમાત્મામાં કદપાયેલી છે, તે જ્ઞાન થતાં કૃતસ્થ, અદ્વિતીય અને કેવળ ચૈતન્ય પરમાત્મામાં પોતાના નામરૂપવાળી સૃષ્ટિ સ્વરૂપથી રહિત થઈ ચૈતનરૂપે લય પામી બચ તો બહુ જ શેભે. પરમાત્મા તો કોઈ દિવસ પ્રગટ પણ થતા નથી તેમજ નાશ પણ પામતા નથી અને એ પરમાત્મા સિવાય બીજું કંઈ છે જ નહિ; તો પછી તેમાં જગતની ઉત્પત્તિ કે જગતનો નાશ તો ક્યાંથી જ હોય ? ૨૨-૨૪ અહંકાર આદિ જ્ઞાન વડે શાંત થઈ જતાં જીવભાવ જતો રહેવાથી પૂર્ણ, શાંત, આનંદમય અને દ્રશ્ય-દર્શન-દરશ્યરૂપી ત્રિપુટીથી રહિત, શુદ્ધ, જીવચૈતન્ય, પૂર્ણ-તાવાળા શાંત આનંદમય તેમજ દ્રશ્ય-દર્શન-દરશ્યરૂપી ત્રિપુટીથી રહિત, શુદ્ધ બ્રહ્મચૈતન્યરૂપી પોતાના સ્વાભાવિક સ્વરૂપમાં એકરસરૂપે થઈ રહે છે, અને તે ખરેખરી વસ્તુગતિ જ તત્ત્વ-બોધ વડે અનુભવમાં આવે છે. તેમાં અહંકાર કે જેમાં દ્રશ્યપણું કદપવામાં આવે છે તે પણ નથી, જગત કે જે દરશ્યરૂપે નજરે પડે છે તે પણ નથી અને જુદી કે જે દ્રશ્યને દરશ્ય સાથે સંબંધ કરવામાં મુખ્ય સાધનરૂપ છે તે પણ

નથી. જમ રાત્રિથી રહિત સૂર્યનારાયણમાં રાત્રિને દૂર કરવાનું કૃપા કદપવામાં આવે છે, એમ બ્રહ્મ કે જેમાં (અદ્વૈતપણાને લીધે) જુદો મોક્ષ એવો ભાવ સંભવતો નથી, તેમાં જ્ઞાન વડે મોક્ષરૂપી કૃષ્ણની કદપના કરવામાં આવે છે; તથા સ્વભાવે જ જે આત્મા શાંત છે, તેમાં જ્ઞાન વડે શાંતપણું થવારૂપી કૃપા કદપાયેલ છે અને જે સદા નિરતિશય આનંદરૂપ છે; તેમાં જ્ઞાન વડે આનંદપ્રાપ્તિરૂપી કૃષ્ણની કદપના કરાય છે; તેવી જ રીતે જીવ કે જે બ્રહ્મરૂપ હોવાથી બંધથી રહિત જ છે, તેમાં બંધ મટી જવારૂપી જ્ઞાનનું કૃપા કદપી લેવામાં આવે છે; બાકી ખરી રીતે કશું નવું પેદા થતું નથી. માત્ર વસ્તુગતિ છે તે જ જ્ઞાન વડે સારી રીતે અનુભવાય છે અથવા તો એ પરબ્રહ્મ પોતે જ આકાશ આદિ પદાર્થ-માત્રની સત્તાથી રહિત છે, તો પછી તેમાં બીજી કદપના તો ક્યાંથી જ થતે ? શરીરના ધા સહન કરવામાં આવે છે અને વ્યાધિઓની વેદનાઓ સહન કરી શકાય છે, તો પછી 'હું એવું કંઈ પણ નથી' એટલું માત્ર સહન કરી લેવામાં શી બળશી પોડા છે ? હું એવો અહંકાર જ જગતના પદાર્થસમૂહના અસ્ય અંકુરરૂપ છે. એ અંકુર જ જે નિર્મળ થઈ બચ, તો જગત પોતાની મેળે જ નિર્મળ થઈ બચ છે. ૨૫-૨૬ જમ અરીસા બંતે મેલો નહિ હોવા છતાં આંસુ વગેરે પડવાથી મેલો થાય, તે રીતે જ અહંકાર કે જે સાવ ફાગટ છે, તેના મેલ સારવાળા પરમાત્મારૂપી અરીસા ઉપર લાગતાં તે મલિન થઈ બચ છે અને અહંકાર શાંત થઈ જવાથી તે નિર્મળ થઈ રહે છે. વાયુમાં જમ ગતિ રહી છે, તે રીતે જીવચૈતન્ય કે જે પરમાત્મારૂપ છે તેમાં અહંકાર રફૂરી રહેલ છે. એ અહંકાર શાંત થઈ બચ તો એ શુદ્ધ જીવચૈતન્ય ન વર્ણવાય તેવું, દરશ્યના આભાસથી રહિત, અનંત, અનમરહિત અને નાશથી પણ રહિત એક પરમ આકાશરૂપ જ

યર્થ રહે છે. ૨૯૩૦ જમ પાસે પડેલો પદાર્થ અરી-
સામાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહે, તે રીતે અહં-
કાર જ શુદ્ધ ચૈતન્યમાં પ્રતિબિંબરૂપે થઈ રહેલ
છે. એ અહંકારરૂપ પ્રતિબિંબ શાંત થઈ ગયાથી,
તે શુદ્ધ ચૈતન્ય દરશના આભાસથી રહિત,
અનંત, જન્મ-નાશ આદિ વિકારથી રહિત, એક
આકાશરૂપ જ થઈ રહે છે. અહંકારરૂપી મેધનું
વાદળું ગળી જવાથી અતિ નિર્મળ થઈ ગયેલ
પરમાર્થરૂપી શરદન્કરનું આકાશ સ્વરૂપ થતાની
સાથે જ ખૂબ સુંદર શોભે છે. ૩૧૩૨ કે પ્રિય રામ-
ચંદ્રજી! અજ્ઞાનને લીધે ભ્રુલાઈ જવાયેલ પોતાનું
સ્વરૂપ ધણી કાળથી અહંકારરૂપી તાંબાના
મેલનો સંગ થતાં જ જીવભાવરૂપી તાંબાને પ્રાપ્ત
થઈ ગયે છે તે બ્રહ્મરૂપી સુવર્ણ, શ્રવણ-મનન
આદિ ઉપાયરૂપી અગ્નિમાં તપાવ્યું હોય, તો તે
પાણું અતિ કાન્તિવાળા પ્રકાશમય બ્રહ્મરૂપ સુવર્ણ-
ભાવને કે જ પોતાનું ખરું સ્વરૂપ છે તેને પ્રાપ્ત
થાય છે. જમ સમુદ્રમાં ગળી ગયેલા સેધવ
આદિ જલના પદાર્થોની શોભા તેને કહ્યું નામ
નહિ આપી શકાયથી અવર્ણનીય છે, તે રીતે
નિર્દિધ્યાસન દ્વારા અહંકારનો પરમાત્મામાં લય
થઈ જતાં તે પોતે પરમાત્મામાં એકરસરૂપ જ
થઈ જાય છે, કે જેનું સ્વરૂપ અવર્ણનીય છે.
જમ સમુદ્ર આદિનું જળ, તરંગ આદિ વિકારો
શાંત થઈ જતાં, પોતાના વાસ્તવિક સ્વરૂપમાં
રહેલ હોય ત્યારે શાંત જેવું લાગે છે અને કેમ
જાણે તેમાં તરંગ આદિ બાનો બીજરૂપે રહેલા જ
હોય તે રીતે તરંગ-સમુદ્ર આદિ પદ્ધતી કહે-
વામાં આવે છે; બાકી જે તેના ખરા જળસ્વરૂપે
જેઈએ તો તેમાં તરંગ-સમુદ્ર આદિ પદ્ધતી વ્યવ-
હાર કદિપત જ જણાય છે; તે રીતે અહંકારમાં
પ્રતિબિંબવાળું થયેલ ચૈતન્યતત્ત્વ કે જ ખરા
સ્વરૂપે વાણીથી ખતાવાય તેમ નથી, તે જ્ઞાન વડે
અહંકારરૂપી અલ્પભાવ ટળી જતાં અપરિમેય-

પણું પ્રાપ્ત થનાથી અપરિમેયતારૂપી અર્થને
ખતાવનાર બ્રહ્મપદ્ધતી બીજ પદાર્થોની જેડે કેમ
જાણે નામવાળું થઈ ગયું હોય તેમ જણાય છે;
બાકી તેનું ખરું સ્વરૂપ જેતાં તેમાં વાણી આદિ
કશે નામનો વ્યવહાર ઘટતો જ નથી. અહં-
કાર જ આ જગતનું બીજ છે, તેને તેના મૂળરૂપ
અજ્ઞાનનો નાશ કરી જે બાળી નાખવામાં આવે,
તો પછી આ હું, આ તમે, આ જગતે અને આ
બંધ છત્યાદિ કલ્પના ક્યાંથી જ હોય ? ૩૩-૩૫
જ તત્ત્વ ત્રણે કાળમાં નિસ હોવાથી સત્તારૂપે
છે, અપરિમેય છે, નિરતિશય આનંદરૂપ છે
અને ચિદાત્મારૂપે સર્વ જ એકરસરૂપ થઈને રહેલ
છે, તેમાં એ સર્વ સ્વભાવોનો સંકેય થઈ જઈ
મલિનતાવાળો અહંકાર પ્રગટ થાય છે, કે જ વડે
માટીમાં જમ ધડાને આકાર થતાં માટીરૂપી
મૂળ ધાતુનું સ્વરૂપ ભ્રુલાઈ જવાય તેમ શુદ્ધ મૂળ
સ્વરૂપ ભ્રુલાઈ જવાય છે. એ અહંકારરૂપ બીજ
માંથી જ આ દરશની સત્તારૂપી ટીંડોરાનો વેલો
પેદા થયેલ છે, કે જમાં જગતરૂપી અસંખ્ય કૃણો
ઉત્પન્ન થાય છે અને પાછાં લય પામી જાય
છે. ૩૭૩૦ જમ મરીની અંદર તીખાશ આદિ રસ-
નો અમત્કાર રહેલો છે, તેમ અહંકારની અંદર
પર્વતો, સમુદ્રો અને નદીઓ સહિત આ દરશ-
સત્તા રહેલાં છે. ૩૮ તથા બાહ્ય ધ્વનિયોથી પદા-
ર્થોનો અનુભવ થવો અને તે વડે પેદા થતી
કામસંકલ્પ આદિ માનસિક વૃત્તિઓ સર્વ અહં-
કારમાં જ રહેલ છે. સ્વર્ગ, પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ,
પર્વતો, નદીઓ અને દિશાઓ એ સર્વ ખીલેલા
અહંકારરૂપી ઝેરી પુષ્પના મનોહર સુગંધરૂપ
છે. ૪૦ જમ ઉદય પામેલો દિવસ પોતે ફેલાઈ
જઈ વિધમાન પદાર્થોના પ્રકાશને અને તે સંબંધી
માનસિક વ્યાપારને પ્રકટ કરે છે, તેમ અહંકાર જ
ઉદય પામી પોતે ફેલાઈ જઈ આ જગતને પ્રકટ
કરે છે. ૪૧ જમ દિવસ ઊગતાંની સાથે (રાત્રિ
જતી રહેનાથી) પદાર્થ પ્રકટરૂપે દેખાય છે, તેમ

..રમાણમાં (માપમાં) ન આવી શકે તેવી સ્થિતિ.

જગત કે જે સાવ મિથ્યા જ છે, તેને કાણમાનમાં
અહંકાર જ બનાવી દે છે.^{૪૨} જ્યારે બ્રહ્મરૂપી
જળની અંદર અહંકારરૂપી ખરાબ તેલનું
દીપું પડી, તે ફેલાય કે તરત જ આ ત્રણ
લોકરૂપી ફંડાણું થઈ જાય છે.^{૪૩} જેમ કેમળા
આદિ દોષથી દૂષિત થયેલ આંખ રાખ, છીપ
આદિ ઘોળા પદાર્થોમાં પીળાપણાને દેખે છે, કે
જે સાવ અસત્ય છે; તેવી જ રીતે અહંકાર પોતે
ઉદય પામતાં જ આ જગત કે જે સાવ અસત્ય
છે, તેને સત્યરૂપે સારી રીતે અનુભવે છે અને
માત્ર એક પળ વારમાં જ્ઞાન વડે જગતનો લય
થતાં તેનો અનુભવ પણ થતો બંધ પડે છે.^{૪૪}
જેમ નેત્રની કીકી ડોળાની અંદરના પોતાના
સ્થાનમાં ફેલાઈ રહેલી હોય, તો પદાર્થનું રૂપ
બરાબર દેખાય છે, પરંતુ જો તે આમ્હાદિત થઈ
ગયેલ હોય કે ફૂટી ગયેલ હોય, તો પદાર્થનું રૂપ
દેખી શકાતું નથી; તે જ પ્રમાણે અહંકાર ઉદય
પામી ફેલાઈ ગયાથી આ સંસાર અનુભવમાં આવે
છે, પરંતુ તે અહંકાર સમાધિમાં લય પામી જઈ,
આત્મતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર થયાથી સાવ ક્ષીણ થઈ
ગયા હોય, તો આ સંસાર અનુભવમાં આવતો
નથી.^{૪૫} પોતાના શાશ્વત (નિત્ય) સ્વરૂપના
જ્ઞાન વડે અહંકારનો અંશ સમૂળગો નાશ પામતાં
આ સઘળી સંસારરૂપી ઝાંઝવાના જળની ભ્રાંતિ
સાવ શાંત થઈ જાય છે.^{૪૬} સ્વયં પ્રકાશ અને
ચૈતન્યરૂપ પોતાના આત્માની ભાવના કરવાથી,
એટલે એક માત્ર આત્માકાર જ વૃત્તિ રાખવાથી
સિદ્ધ થનાર આત્મતત્ત્વની પ્રાપ્તિરૂપી ઉત્તમ
વસ્તુ, કે જે પ્રથમથી જ હોવા છતાં માત્ર અજ્ઞા-
નને લીધે જ ભૂલી જવાયેલ છે, તેમાં તમે પોતાની
મેળે જ એક તેમજ બ્રમણ એમાંનું કંઈ પણ
કરશો નહિ.^{૪૭} હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી! કેવળ
પોતાના પુરુષાર્થથી જ સિદ્ધ થનારાં અને બીજાં
સહાય આદિ સાધનોની અપેક્ષા વિના બની શકે
તેવા નિરહંકારપણા વિના તમારે ચાટે કું બીજું

કશું કલ્યાણ દેખતો નથી.^{૪૮} તમે દેહાદિ સંબંધી
અહંકારને સાવ ભૂલી જઈ ચારે તરફ દેખાતા
પર્વતો, અતરિક્ષલોક, પૃથ્વી, સમુદ્રો, પવન
અને આકાશ એ સર્વને રૂપે આ આખા જગ-
તને પૂરી દઈ, પોતાના વેલવને ચોતરફ વિસ્તારી
સર્વરૂપે થઈ રહેા; અને પછી 'જે કંઈ ચરાચર
જગત છે, તે સર્વ પ્રપંચની સત્તાથી રહિત
નિર્વિકાર બ્રહ્મરૂપ છે અને રન્ધ્રમાં ભ્રાંતિ વડે
આરોપાયેલા સર્પની પેઠે માત્ર ભ્રાંતિથી જ
તેમાં આરોપાયેલ છે; બાકી તે છે જ નહિ' એમ
જ્ઞાન વડે સર્વનો બાધ કરી દઈ અંતરણ, ઇન્દ્રિ-
યો, તેના રાગદ્વેષ આદિ દોષો અને કલ્પનાઓ એ
સર્વથી પણ રહિત થઈ જઈ સ્વચ્છ, શાંત અને
શોકથી રહિત શુદ્ધ આત્મારૂપે થઈ રહેા એ જ
સર્વ સિદ્ધાંતનો સાર છે.^{૪૯}

વિસ્મૃત્યાહં સ્વમાસ્ર પ્રવિસ્તૃતવિમયઃ પૂરિતા-
શેષવિશ્વો વિષ્વક્ શૈલાંતરિક્ષક્ષિતિજલધિમરુ-
ન્માર્ગરૂપોઽમ્ભલત્મા । સ્વસ્થઃ શાંતો વિશોકઃ
કરણમલકલાવર્જિતો નિઃપ્રપંચો નિઃસંચારશ્વરા-
ત્મા સકલમસકલં ચેતિ સિદ્ધાંતસારઃ ॥ ૪૯ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાચણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'અહંતાનિરાસ'
એ નામનો સર્ગ ૪ થો સમાપ્ત

સર્ગ ૫ મો

વિદ્યાધરની કથા-વિદ્યાધરના પ્રશ્ન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સ્વમાયં સ્વં વિજિત્યાદાવિદ્રિયાણાં સચેતસાં ।
પ્રવર્તતે વિવેકે યઃ સર્વં તસ્યાઽણુ સિષ્યતિ ॥૧॥
વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ-ચિત્તનો અને ઇન્દ્રિયોનો
વિષયો તરફ દોડવાનો જે સ્વભાવ છે, તેને પ્રથમ

x આ પાંચમા સર્ગમાં જિતેન્દ્રિય પુરુષને જ
શાસ્ત્ર સંજ્ઞા થાય છે, બીજાને નથી થતું; એ વાત
વસિષ્ઠજી પોતાને બુઝાડે કહેવ વિદ્યાધરની કથાથી
સિદ્ધ થી બતાવશે.

જીતી લઈ પછી જ વિવેકમાં પ્રવૃત્તિ કરે, તેને વિવેક આદિ તત્કાળ સિદ્ધ થાય છે.^૧ જ બુદ્ધિ-રહિત મૂઠ પુરુષે મનના અને ઇન્દ્રિયોના સ્વ-ભાવને અદરથી જીતેલ નથી તે સંયમ વિનાના પુરુષને, જન્મ રેતીમાંથી ગમે તેટલી મહેનત કરીએ તો પણ તેલ નીકળતું જ નથી તે રીતે કદી-પણ ઉત્તમપદની પ્રાપ્તિ થતી નથી.^૨ જન્મ નિર્મળ વસ્ત્ર આદિ પદાર્થમાં તેલનું બિંદુ તરત લાગી જાય, તેમ શુદ્ધ ચિત્તવાળા પુરુષમાં થોડો ઉપ-દેશ પણ તરત લાગી જાય છે, અને જ્યાં વિવેક, વિચાર આદિ સાધનવાળા ન હોવાથી શુદ્ધ ચિત્તવાળા હોય છે, તેમનામાં જન્મ અરીસાના કાચમાં મોતી ચોટી શકતું નથી તેવી રીતે થોડો પણ ઉપદેશ લાગી શકતો નથી.^૩ આ બાબતમાં એક પુરાતન ઇતિહાસ પ્રાચીન વૃક્ષે કહે છે કે, જ મને આગળ કોઈ વખત મેરુ પર્વતના ઉપ-રના ભાગમાં જુશુડે કહ્યો હતો.^૪ મેરુ પર્વતના શિખરની કોઈ એક શુક્રમાં એકાંતમાં મેં અગાઉ અધ્યાત્મશાસ્ત્ર સંપંદી કયાના પ્રસંગમાં કોઈ વખત જુશુડજીને પૂછ્યું કે, 'મૂઠ બુદ્ધિવાળો અને સ્વચ્છેદી, જ્ઞાન વગરનો કોઈ પુરુષ ઘણા લાંબા કાળ સુધી ચિરંજીવી રહ્યો હોય તેવો તમારા સ્મરણમાં છે?' એ પ્રમાણે મારા પૂછ નાથી હે પ્રિય રામચંદ્રજી! તેમણે મને નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^{૫, ૬}

જુશુડે ઓલ્યો:-પૂર્વકાળમાં લોકલોક પર્વતના અદરના શિખરમાં કોઈ એક વિદ્યાધર રહેતો હતો, કે જે આત્મજ્ઞાનથી રહિત અને ઇન્દ્રિયો નહિ જિતાયાથી એક પામેલો હતો.^૭ વિવિધ પ્રકારના તપને લીધે અને યમ-નિયમો પાળવાથી સુકાઈ ગયો હતો, તેમજ વિચારશીલ તથા સદાચાર કે જે આયુષ્યની વૃદ્ધિના હેતુરૂપ છે, તે શુણ્ણ પણ તેનામાં હતા. એટલે તે પહેલા ચાર કલ્પ સુધી આયુષ્ય જોણું નહિ થતાં ચિરંજીવી રહ્યો હતો. પછી ચોથા કલ્પને અતે જન્મ

વૈદ્યુર્મણિને પેદા કરનારી જમીનમાં વૃદ્ધિનું જળ પડતાં યોગ્ય સમયે વૈદ્યુર્મણિ ઉત્પન્ન થાય, તે રીતે ઘણા લાંબા કાળ સુધી તપ અને યમ-નિય-માદિક પાળવાથી વિવેકનો ઉદય થવાની યોગ્ય-તાનો સમય જરાબર આવી જતાં તે વિદ્યાધરમાં વિવેકનો ઉદય થયો.^{૮, ૯} 'વારંવાર મૃત્યુ પ્રાપ્ત થાય છે, જન્મ પણ વારંવાર આગ્યા કરે છે અને વૃદ્ધવસ્થા પણ ફરી ફરી આવે છે, તે સર્વ વાત મારે માટે ન થાઓ; કેમકે વિચાર કરતાં મને તેથી વૈરાગ્ય થઈ આવે છે, તો એવું શું હશે કે જે સ્થિર જ થઈ રહે?' આવો વિચાર કરી યાંચ પ્રાણ, દશ ઇન્દ્રિયો, મન, બુદ્ધિ અને સ્પૃહા દેહ, એ અંદાર અવયવોવાળા સ્પૃહાસૂક્ષ્મ દેહરૂપી પોતાની નગરીના મમત્વરૂપી ભારને ઘણા કાળ સુધી ઉપાડવાને લીધે થાકી જઈ વિરાગી ચિત્ત-વાળો અને સંસારની વાસનાથી રહિત થઈ ગયેલો તે વિદ્યાધર મારી પાસે (જિજ્ઞાસુ તરીકે) પૂછવાને આગ્યો. મારી પાસે આવી, ઉદારતા-પૂર્વક મને નમસ્કાર કરી, મેં તેનો યોગ્ય સત્કાર કર્યો પછી પ્રશ્નનો અવકાશ મળતાં તે નીચે પ્રમાણે વખાણવા લાયક વચન બોલ્યો.^{૧૦-૧૨}

વિદ્યાધર ઓલ્યો:-પોતાના શરીરમાં ખૂંચી ગયેલાં શસ્ત્રો અને ઇન્દ્રિયો એ ખત્રે સમાન છે, કે જ્યાં ઉપરઉપરથી કોમળ જણાય છે, દુઃખ પેદા કરનાર છે, પથ્થરથી પણ દૃઢ બળવાળાં (મજ્જા-બૂત) છે અને મનુષ્યને છિન્નભિન્ન કરી નાખવામાં બહુ ચતુરતાવાળાં છે. એ ઇન્દ્રિયો હૃદયમાં બહુજા દૃઢ થઈ રહેલ છે, અજ્ઞાનરૂપ અધ-કારને રહેવાને માટે તો તે જગલરૂપ જ છે. વળી તે કામ આદિ વાંદરાઓ વડે વીંટાઈને રહેલ છે, મહિનતા વડે પૂર્ણ છે, વિપત્તિઓને પેદા કરનાર છે, ચોતરફ બહુજા અગ્રહ રાખનાર છે અને યમદમ આદિ શુણ્ણરૂપી વન કદાચિત્ દેવયોગથી વિકસે તો પણ તેને દાવાસિની પેડે બાળી નાખનાર છે. એ ઇન્દ્રિયોને અને તેના

મૂળરૂપ મનને જીતવાથી જ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે. પરંતુ ભોગો વડે ખરું સુખ મળતું નથી; તેા પછી મને વિવાધર સંબંધી ભોગોનું શું પ્રયોજન છે? (કાંઈ નથી.)^{૧૩,૧૪}

પર્યાકુલાનિ મલિનાનિ ચિંપત્તદાનિ
દુઃસ્ખોર્મિમંતિ ગુણકાનનપાવકત્વાત્ ।
હાર્દાધકારગહનાનિ તમોમયાનિ
જિત્વેન્દ્રિયાણિ સુખમેતિચ કિં મમાર્થૈઃ ॥ ૧૪ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિદ્યાધરપ્રશ્ન'
એ નામનો સર્ગ ૫ માં સમાપ્ત

૭ સર્ગ ૬ શ્રી* ૭

ધન્વિન્દ્રયોની પ્રખળતા

॥ વિદ્યાધર ઉવાચ ॥

યદુદારમનાયાસં ક્ષયાતિશયવર્જિતમ્ ।
પદં પાવનમાદંતરહિતં તદ્દદાંજુમે ॥ ૧ ॥

વિદ્યાધર બોલ્યો:-જે સર્વ કુખની નિવૃત્તિ કરવામાં ઉદારતાવાણું હોય, ખડુ પરિશ્રમ કર્યા વિના સહજ પ્રાપ્ત થઈ શકે તેવું હોય અને આદિઅંત વિનાનું હોય, તેવું પવિત્ર પરમપદ આપ મને તરત કહી બતાવો.^૧ હે મહારાજ! હું કે જે જડ બુદ્ધિવાળો છું, તે આટલા કાળ સુધી અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રામાં સૂતો હતો. હમણાં મનની અતિ તીવ્ર વૈરાગ્યરૂપી નિર્મળતાનો ઉદય થતાં જ્યોત ધર્યો છું.^૨ હું મનના મહાબ્યાધિરૂપ કામાદિક વિકારો વડે તપી ગયેલો, અજ્ઞાન વડે ઉત્પન્ન થનારી દુષ્ટ વાસનાઓમાં મૂંઝવાઈ ગયેલો અને 'હું અમુક (દેહાદિ) રૂપ છું' એવી રીતે અનાત્મવસ્તુમાં આત્મબુદ્ધિના ભાવરૂપી અજ્ઞાનને લીધે જનું ખરાબ ફળ છે તેવા કર્મ વડે વી ટાયેલો છું, તેનો આપ કૃપા કરી ઉદ્ધાર કરો.

* આ ૭મા સર્ગમાં વિદ્યાધર દિવ્ય ભોગોનો અનુભવ કરી, પરીક્ષા કરાયેલી વિષયાસક્ત ધન્વિન્દ્રયોની અનીતિ સંબંધી વર્ણન કર્યો.

યો રા. ૨૪

જેવી રીતે ગુણવાન (કમળતતુવાળા), શ્રીમાન (લક્ષ્મીના નિવાસરૂપ) અને સૂકાં પાંદડાંવાળા કમળની ઉપર પણ હિમ પડે છે, તે રીતે ગુણવાન (ગુણ ગુણસંપન્ન) અને શ્રીમાન (વિદ્યાસિદ્ધિ આદિ વડે શોભાયમાન) પુરુષમાં પણ આત્મવિદ્યા ન હોય તો, જિતેન્દ્રિયપણું નહિ હોવાને લીધે ક્રામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, ઈર્ષ્યા આદિ કુખોની પીડા અને ભય આદિ દોષો આવી પહોંચે છે.^૩ ભવાટવીમાં ભટકતાં ભટકતાં જીર્ણ થઈ ગયેલા મનુષ્યો, કે જ્યોત્સનાથી ધર્મ કે મોક્ષરૂપ પુરુષાર્થ સિદ્ધ થઈ શકતો નથી, તેઓ જમ કમળની અંદર અનેક મચ્છર ઉત્પન્ન થાય અને પાછાં એમ ને એમ મરી જાય, તે રીતે ફક્ત આ સંસારમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને પાછાં તેમનાં તેમજ કર્શો પુરુષાર્થ કર્યા વિના જ મરી જાય છે.^૪ શબ્દાદિક વિષયો કે જ્યોત પ્રથમ પણ અનેક વાર ભોગવાઈ ગયા છે, તે વિષયોનો ધન્વિન્દ્રો સાથે સંબંધ થાય છે અને તેથી અમે વાર વાર છેતરાયા છીએ.^૫ જમ ઝંઝવાના જળ તરફ જળભ્રાંતિ વડે દોડનાર પુરુષને ઝંઝવાનું જળ છેડે ને છેડે જ દેખાતું રહેવાથી તેના માર્ગનો અંત આવતો નથી, તેવી જ રીતે આ વિષયો કે જ્યોત ક્ષણજ સુર છે, તેમાં મનને આરામ આપ્યા વિના જ નિરંતર હું કે જે ભટક્યો કરું છું, તેના આ સંસારી માર્ગનો અંત આવતો જ નથી.^૬ ઉષગચી જ મધુર દેખાતા, ક્ષણજ સુર સંસારમાં જ જન્મ-મરણાદિના હેતુરૂપ અને થોડી વારમાં જ વિકાર ઉત્પન્ન કરી દેનારા વિષયો ખરેખર મને ભય ઉત્પન્ન કરે છે.^૭ હે પ્રિય ગુરુડંજ! માન અને અપમાનથી ભરેલી, દુષ્ટ અહંકારી પુરુષોને મનોહર જણાતી અને વિવેચીઓને પ્રતિદુઃખ ભાસતી આ વિવાધરની લક્ષ્મીની સાથે અને તેવી જ જાતના દોષવાળી સ્ત્રી સાથે હવે હું રમવાનો નથી.^૮ પુષ્પો વડે સુદોમળ અને કટપ-વૃક્ષની લતાઓ વડે સર્વ જાતના વૈભવોની

શોભાને આપનાર ચૈતરય નામના બળીયાની ભૂમિ મેં જોઈ.^{૧૦} મેરુ પર્વતની કુંજોમાં, વિદાધર લોકોનાં શહેરોમાં, અનેક ઉત્તમ વિમાનોમાં અને સુંદર પવનના સમૂહવાળાં સ્થળોમાં મેં વિહાર કર્યો.^{૧૧} હારો આદિ આભૂષણો વડે શણગારેલા દેવતાઓના મનોહર વિશ્વાસવાળી લોકપાલોની નગરીઓમાં, દેવતાઓની સેનાઓમાં અને સ્ત્રીઓની ભુજલતામાં પણ મેં આરામ લીધો; પરંતુ તેમાંનું કશું ઉત્તમતાવાળું કે યોગ્ય છે નહિ. સર્વ માનસિક દુઃખરૂપી ઝેરની ગરમી લાગવાથી બળી ગયા જેવું જ છે; જેથી ભસ્મની પેઠે સાવ ફેગટ લાગે છે.^{૧૨,૧૩} હે પ્રિય ભુશુંડજી ! આ વાત હંમેશાં જ વિવેકનો ઉદય થતાં મારા જાણવામાં આવી છે. બહાર સૂર્યોદયિકા અને અંદર આત્મજ્યોતિના પ્રકાશની સહાયતા લઈ, મનને પોતાના વિષય તરફ લઈ જઈ દૂષિત કરવા સારુ રૂપનું અવલોકન કરવાને તૈયાર થઈ રહેલ અને સ્ત્રીઓના મુખને જોવાને માટે આતુરતાવાળાં ચક્ષુ વડે હું દુઃખને પ્રાપ્ત થયેલ છું.^{૧૪} સ્ત્રી આદિ દેહમાં અમુક (વસ્ત્રાભૂષણાદિક) શોભા ઉત્પન્ન કરનાર છે અને અમુક (રક્ત, માંસ, અસ્થિ આદિ) શોભાકારક નથી એવાં વિવેચનને નહિ કરતાં, એ ચક્ષુમાત્ર પોતાના રૂપ વિષયને જ અતુલ્ય કરનાર હોવાથી અવસ્તુ (મિથ્યા-વસ્તુ) તરફ પણ દોડે છે.^{૧૫} મરણાદિક અનર્થો કે જોઓ અનર્થમાત્રમાં મુખ્ય દરજ્જે ગણાય છે, તેમને ઉત્પન્ન કરનારાં દુર્વ્યસનોમાં તે તે વિષયના સંબંધથી દૂષિત થઈ તેમાં આસક્તિ પાંધાયાથી પર્તગિયાની પેઠે આધિજીવની જઈ તેમાં જ તત્પર થઈ રહેલું અને નાના પ્રકારનાં બંધનો વડે અંધારી ગયેલું ચિત્ત, જ્યાં સુધી વિપત્તિ વડે ઘેરાઈ જઈ તેને પરાધીન થતું નથી ત્યાં સુધી તે વિષય માંથી શાંત થતું જ નથી.^{૧૬} હે પ્રિય ભુશુંડજી ! આ નાક પણ અનેક અનર્થો ઉત્પન્ન કરવાને

નક પશિષ્ઠ ગીતે ગાન કરે છે. તેને જમ

કાઈ તેજ ઘોડો નથી રાત્રી શકતો, તેમ હું રાત્રી રાખવાને સમર્થ થઈ શકતો નથી. અતિ દોષ-વાળી નાકની ધન્દ્રિયે, કાઈ અતિ દોષવાળા (મહાદુષ્ટ) શત્રુની પેઠે રહેજમ આદિ દુર્ગંધી જળને ચાલવાની પરનાળરૂપ અને મુખના શ્વાસ સાથે સંબંધ રાખનાર નાકની બખોલમાં મને નાખી દીધો છે.^{૧૭,૧૮} અમુક ભક્ષ્ય છે અને અમુક અભક્ષ્ય છે, ઇત્યાદિ વિચારથી રહિત અનીતિ વાળી આ જીભે ઘણા કાળ સુધી મને કૃમિ, કીડ અને પશુ આદિ અધમ ચોનિઓરૂપી પર્વતોમાં સંપૂર્ણ રીતે રખડાવે છે, કે જે ચોનિઓમાં (બળવાનમાં) ગજ અને (બુદ્ધિમાનમાં) શિયાળ (શ્રેષ્ઠ હોવાથી) રક્ષક ગણાય છે.^{૧૯} જેમ ઉનાળામાં અતિ તીક્ષ્ણ કિરણવાળા સૂર્યનારાયણને સપ્ત તડકો રાત્રી શકતો નથી, તે રીતે ચામડીને ચંદન-વનિતા આદિના સ્પર્શમાં જે કાંઈ લાલચુપણું છે, તે હું રાત્રી, રાખવાને સમર્થ થઈ શકતો નથી.^{૨૦} હે મહારાજ ! જેમ ખડની તૃણા, હરિણને કાંઈ તૃણ વડે ઢંકાયેલા જીડા ફૂવામાં નાખી દે, તેમ કાનને મધુર લાગે તેવા શબ્દોના સ્વાદની બહુ ઇચ્છા રાખનાર કાનની ધન્દ્રિય મને વિપત્તિમાં નાખે છે.^{૨૧} મારા તરફ વિનયભાવે આવેલી, મારું પ્રિય કરનારી, આજ્ઞામાં રહેનારા નોકરવર્ગોએ નિવેદન કરાયેલી અને વાજાંઓ તથા ગાયનો વડે મિશ્ર એવી ઉત્તમ શબ્દરચના મેં સાંભળી છે.^{૨૨} વૈભવ વડે મનને હરણ કરનારી અને મધુર શબ્દ કરનાર મણિમય ભૂષણોથી તથા મણિરૂપ ભૂષણોથી શોભતી એવી સ્ત્રીઓ, લક્ષ્મીઓ, દિશાઓ, સમુદ્રો તથા પર્વતોના તટો એ સર્વ મેં જોયાં. આજ્ઞામાં રહેનાર સ્ત્રીઓએ આણેલા સ્નાદિષ્ટ અને ચમત્કારને લીધે ચિત્તનું આકર્ષણ કરનાર તથા તજવીજ વડે તૈયાર કરેલા હોવાથી બહુ ગુણવાળા ગીઠા-ખાટા આદિ છ રસોના મેં ઘણા લાંબા કાળ સુધી સ્નાદ લીધો.^{૨૩,૨૪}

ભોગો ભોગવત્રામાં રેશમી વસ્ત્રો, સુંદર સ્ત્રીઓ, હારો, પુષ્પો, સુંદર બિછાનાંઓ અને મંદમંદ વાતા પવનો એ સર્વોનો મેં નિર્વિ-
ઝપણાથી પૂર્ણ રીતે સ્પર્શ કર્યો.^{૨૧} હે મહા-
રાજા! સ્ત્રીઓના સુખતા, ચંદન, વાળો, અગર
આદિ ઔષધિઓના, પુષ્પોના અને કપૂર-કસ્તૂરી
આદિ મેળવેલા બીજા સુગંધી પદાર્થોના મંદ
વાયુ વડે નાસિકા તરફ લવાયેલા ગંધોના પણ
મેં અનુભવ કર્યો.^{૨૨} વારંવાર જ જ સાંભળવાનું
છે તે તે મેં સાંભળ્યું છે, જ જ સ્પર્શના વિષયો
છે તેના તેના મેં સ્પર્શ કર્યો છે, જ જ જોવાનું
છે તે તે મેં જોયું છે, જ જ ખાવાનું છે તે તે
મેં ખાધું છે અને જ જ સૂંધવાનું છે તે તે મેં
સૂંધ્યું છે. મતલબ કે શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ
અને ગંધ વગેરેનું મેં વારંવાર બહુ સેવન કર્યું
છે. આ બધું મેં વારંવાર ભોગવ્યું છે, તેથી તે
બધું હવે મને સૂઝા લાકડાના જવું નીરસ લાગે
છે. તો હવે હું કોનું સેવન કરું તે આપ જ મને
તરત કહો.^{૨૩} બ્રહ્માથી માંડીને નાના તણખલા
સુધી સર્વ દુષ્ટ ભોગોના સમૂહને હજારો વર્ષો
સુધી ભોગવત્રામાં આવે, તો પણ તેથી તૃપ્તિ
થતી જ નથી.^{૨૪} ઘણા કાળ સુધી સામ્રાજ્ય કરી-
ને, સ્ત્રીઓના સમૂહોને ભોગવીને અને શત્રુઓની
સેનાઓને જીતીને પણ શું એવું ઉત્તમ અને
અપૂર્વ ક્ષણ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે? ^{૨૫} જમનો
નાશ થવાનું કાંઈ સાધન જ ન હતું અને
જમણે આ ત્રણે લોકોને સ્વામીપણાથી ભોગ-
વ્યા હતા, તેવા મહાપરાક્રમી પુરુષો પણ
ચોડાક જ સમયમાં સર્વ ભોગ જ કાળની
ઝાળમાં ભસ્મ થઈ ગયા છે.^{૨૬} જ વસ્તુ મળ્યા
ચછી ફરી બીજું કંઈ મેળવવાનું રહેતું નથી,
તે જ વસ્તુને મેળવવાને માટે ખૂબ કષ્ટ વેઠવું
જોઈએ, મહેનત કરવી જોઈએ. જમણે ઘણા કાળ
સુધી અતિ મનોહર ભોગો ભોગવ્યા છે, તે
કોઈના ચરતક ઉપર કલ્પવૃક્ષ ઊગેલું હોયું નથી,

કે તેની છાયામાં નિરતર બેસીને સર્વ કામનાઓ
પૂરી કરાય અને વિશ્રાંતિ લેવાય. વંળી તેના
પુરુષો આકાશમાં ઉપર ગતિ કરી શકે તેવું વિમા-
નાદિક પણ ચિહ્નરૂપે જોવામાં આવ્યું નથી કે તે
વિમાનથી ગતિ કરી શકાય.^{૨૭-૨૮} જ મ ધૂતારા
બાળકો કોઈ બિચારા ભોળા છોકરાને છેતરી લે
છે, તેમ ઇન્દ્રિયોએ મને ઘણા લાંબા કાળ સુધી આ
બૂડા ક્ષણની વિષયોરૂપી અનેક વનપંક્તિઓમાં
છેતર્યો છે. આ કષ્ટ દેનારા ઇન્દ્રિય નામના શત્રુઓ
હોય છે. એટલે તેઓ ખરી રીતે પોતપોતાના
શબ્દ આદિ વિષયોમાં લોભાઈ રહેલા છે; પોતાના
શબ્દાદિક વિષયોને રૂપે થઈ રહેલાં પંચભૂતોના જ
જ વિકાર છે, તેમને મેં ખરાખર રીતે જાળખી
લીધા છે.^{૨૯-૩૦} તે વિષયલંપટ દુષ્ટ ઇન્દ્રિયો તો
પારધીઓ છે. હું અનુષ્ઠરૂપે એક અતિ મૂઠ મૂગ
હું અને અનેક તાપોથી તપી રહ્યો છું આ
શૂન્ય સંસારરૂપી વનમાં એ પારધી મને ફેસ-
લાવી ફેસલાવીને માર મારે છે.^{૩૧} મહાભયકર
ઝરને દૃષ્ટિમાં ધારણ કરનારા આ વિષયલંપટ
ઇન્દ્રિયોરૂપી સર્પોએ જના તરફ દૃષ્ટિ નથી કરી
અને જને તાપ વડે તપાવેલા નથી, તેના પુરુષો
આ જગતમાં જેતણ પણ માંડ ભાગ્યે જ નીક-
ળે.^{૩૨} હે પ્રિય ભુશું કંઈ! આ ઇન્દ્રિયોરૂપી
એક દુષ્ટ સેના છે. તેમાં ભોજો નામના ભયકર
હાથીઓ છે, તૃષ્ણારૂપી બળ છે, લોભરૂપી કર-
વતો છે અને ક્રોધરૂપી ભાસાઓ છે. સુખદુઃખાદિ
દ્વંદ્વોરૂપી રથો છે, અહંકારરૂપી રક્ષક સેનાપતિ
છે, એષ્ટાંગોરૂપી ઘોડા છે અને કામના કોસા-
હવાથી તે ભરપૂર છે. તેણે સંસારરૂપી નગરના
સીમાડાની અંદર પોતાની સત્તા બેસાડી છે.
જ્યાં આ સેનાને જીતી શકે છે, તેઓ જ ખરા
યોદ્ધાઓ છે.^{૩૩-૩૪} મહોન્મત ઔરાવત હાથીનાં
ગંડસ્થળને ભેદી નાખવાં એ વાત હજી સહેલી
છે, પરંતુ અવળે માર્ગે જતી પોતાની ઇન્દ્રિ-
યોને સારી રીતે સંયમમાં લાવવી એ વાત કાંઈ

સહેલી નથી.^{૪૦} હે સુશીલ બુદ્ધિશાળી ઐ ઇન્દ્રિયો
કળજ કરંવી એ વાત જ મોટા તત્ત્વજ્ઞતાઓના
પણ પરાક્રમના, મહત્તાના, ઉત્તમ ધૈર્યના અને
વિશ્રાંતિરૂપી સમૃદ્ધિના પરમ અવધિરૂપ છે.^{૪૧}
જ્યાં સુધી પુરુષ એક હલકા તણખલાની જેમ
ઇન્દ્રિયોને આધીન નથી થઈ જતો, ત્યાં સુધી
તેની પૂજા દેવો પણ કરે છે. જે મહાધૈર્યવાળા
પુરુષો આ પૃથ્વીમાં જિતેન્દ્રિય છે તે જ ખરા
પુરુષો છે; ખાટીના ખીજ પુરુષોને તો પ્રાણ
આદિ પવનના યોગથી આલનારા માંસચત્રોના
સમૂહરૂપે જ હું સમજું છું.^{૪૨, ૪૩} હે મહારાજ! મન
રૂપી સેનાપતિની આ પાંચ ઇન્દ્રિયોરૂપી સેનાને
જે હું જીતી લેવાને યત્ન કરું, તો સારી રીતે
જીતી લઉં.^{૪૪} ઇન્દ્રિયોરૂપી પ્રખળ રાગોની
શાંતિને માટે ભોગોની આશા છોડી દેવી એ
એક જ ઉપાય છે, તે સિવાય ઔષધો કે મંત્રો
તેની શાંતિ કરી શકતા નથી.^{૪૫} જેમ કાઈ એકલા
વટેમાચુંને મોટા અરણ્યની અંદર ચોરો હેરાન
કરે, તે રીતે ચાતરફ દોડનાર ઇન્દ્રિયોએ મને
પણ ખડું જ હેરાન કરેલ છે.^{૪૬} જેમ નાનાં
તળાવો પંક્વાળાં (ગારાવાળાં), પ્રસન્નતાથી
(નિર્મળતાથી) રહિત, મહાહુભોગ્ય (દુર્દશા)
વાળાં અને ગંધાઈ ગયેલ શેવાળો વડે યુક્ત
હોય, તે પ્રમાણે ઇન્દ્રિયો પણ પંક્વાળી (પાપ-
વાળી), પ્રસન્નતાથી (નિર્મળતાથી) રહિત,
મહાહુભોગ્યવાળી અને ગંધાઈ ગયેલ શેવાળના
જેવી મલિનતા વડે તુચ્છતાવાળી છે.^{૪૭} જંગલો
જેમ દુઃખો વડે માંડ જાળગી શકાય તેવાં હોય
છે, આકળો વડે પેરાયેલાં હોય છે અને અનેક
ભયોને ઉત્પન્ન કરે છે; તે રીતે ઇન્દ્રિયો પણ
દુઃખ વડે માંડ જાળગી શકાય તેવી જડતાથી
ઘેરાયેલી અને અનેક ભયોને ઉત્પન્ન કરનારી
છે.^{૪૮} જેમ કમળ પંકમાંથી (ગારામાંથી) ઉત્પન્ન
યાય છે, છિદ્રોનાળાં હોય છે અને અતિ સૂક્ષ્મ
દુર્લભ રીતે (અતિશય મહેનતે માંડ

કાંઈક લક્ષ્યમાં આવે તેવી રીતે) રહેલા ગુણોને
(અંદરના તંતુઓને) ધારણ કરી રહેલ હોય
છે, જડ (જળમય) અવયવોવાળાં હોય છે અને
ત્રિયોગાળાં (ગાંઠવાળાં) હોય છે, તેમ ઇન્દ્રિયો
પણ પંકમાંથી (પાપમાંથી) ઉત્પન્ન થયેલ છે,
છિદ્રોવાળી છે, અતિસૂક્ષ્મ હોવાથી દુર્લભ રીતે
(અતિઘણી મહેનતે માંડ કાંઈક લક્ષ્યમાં આવે
તેમ રહેલા) ગુણોને (વાસનાઓને) ધારણ કરી
રહેલ છે, જડ અવયવોવાળી છે અને ત્રિયો
(અહંકારરૂપી ગાંઠ) વડે યુક્ત છે. જેમ સમુદ્રનાં
જળો કંઠણ (ભારે) હોય છે, રત્નોને અંદર સંઘરી
રાખવાથી રત્નોના લોભવાળાં હોય છે, જામિંઓ
(તરંગો) વડે યુક્ત હોય છે અને દુઃખ વડે
માંડ પકડી શકાય તેવા ઝૂડોથી ભયંકર અને
ખારાં હોય છે; તેમ ઇન્દ્રિયો પણ કંઠોર છે,
રત્નોના જેવી જ જ અમૂલ્ય વસ્તુ હોય તે તે
તરફ લોભાઈ બળ્ય છે, સુધાપિપાસા આદિ પડ-
જામિં વડે યુક્ત છે અને દુઃખ વડે માંડ પકડી
શકાય તેવા કામક્રોધ આદિ ઝૂડો વડે મહાભયંકર
છે.^{૪૯, ૫૦} જેવી રીતે મરણ બાંધવાને દુઃખ આપે
છે, બીજા દેહની સાથે જીવનો સંબંધ કરાવે છે
અને દયા ઉપજાવે તેવી રાંડો પડાવે છે, તે રીતે
ઇન્દ્રિયો પણ બાંધવાને દુઃખ આપે છે, બીજા
દેહ સાથે જીવનો સંબંધ કરાવે છે અને દયા
ઉપજાવે તેવી રાંડો પડાવે છે.^{૫૧} વનો જેમ
વિવેકથી (વનમાં અચુક રીતે વર્તવું, અચુક રીતે
ન વર્તવું ઇત્યાદિ વિવેકથી) રહિત પુરુષોને
શત્રુની પેઠે પીડા ઉપજાવે છે તથા જ લોકો
વિવેકી (વનમાં વર્તવાની રીતભાતને સારી રીતે
જાણનારા) હોય તેઓને મિત્રની ગરજ સારે છે;
વળી ઝાડોને લીધે દુઃખ વડે પણ માંડ પ્રવેશ
કરી શકાય તેવાં હોય છે, અવધિ વગરનાં હોય
છે અને ઉજ્જડ હોવાથી દોઢ જ વાતચીત કર-
નાર મૂત્તબ્ય મળી આવે છે. તેમ ઇન્દ્રિયો
વિવેકથી

છે, ઇત્યાદિ વિવેકથી) રહિત પુરુષોને ચન્દ્રની પેઠે પીડા ઉત્પન્ન કરે છે તથા વિવેકીઓને મિત્રની ગરજ સારે છે, દુઃખ વડે માંડ ઝાળખી શકાય તેવી છે, અવધિથી રહિત છે અને તેને શાંતિ હોતી નથી.^{૫૨} જેમ ભયંકર વાદળોએ વરે-સાદની ગર્જનાથી યુક્ત હોય છે, સારથી રહિત હોય છે, મહિનતાવાળાં (સ્થામ) હોય છે, જડ (જળમય) હોય છે અને વીજળીના ઝબકારા વડે પ્રકાશયુક્ત હોય છે, તેમ ધન્દ્રિયો પણ પરસ્પર ક્લેશ ઉત્પન્ન કરાવી, ખભા હોઠી ગર્જના કરવી એ આદિ શબ્દોને પેદા કરે છે, સારરહિત છે, મહિનતાવાળી છે, જડ છે અને વીજળીની પેઠે ક્ષણમાત્ર ક્ષણભ્રુર (વૈષયિક) સુખનો પ્રકાશ કરે છે. જેમ ખાડાઓમાં છુદ્દ પ્રાણીઓએ (કીડા આદિ જીવોએ) આશ્રય લીધેલ હોય છે, ચતુર પુરુષો તેને છોડી દધને જ ચાલે છે અને રજથી (ધૂળથી) તથા તમથી (અંધારાથી) વ્યાપ્ત હોય છે, તેમ ધન્દ્રિયો પણ છુદ્દ પ્રાણીઓ વડે (તુચ્છ વિષયસુખમાં જ આસક્ત થઈ ગયેલ જીવો વડે) આશ્રય કરાયેલ છે, ચતુર પુરુષો એ ધન્દ્રિયોને આધીન નહિ થતાં તેનો ત્યાગ કરે છે અને રજોગુણથી તથા તમોગુણથી એ ધન્દ્રિયો વ્યાપ્ત છે.^{૫૩, ૫૪} જેમ જૂના યઈ ગયેલા ખાડાઓના મોખરાનાં ભાગો મનુષ્યોને પાડી નાખવામાં જ પૂર્ણકુશળ હોય છે, દોષવાળા સર્પો વડે આશ્રય કરાયેલ હોય છે અને લાખો કઠોર કાંટાઓથી વ્યાપ્ત હોય છે, તેમ ધન્દ્રિયો પણ મનુષ્યને ઉત્તમ પદમાંથી નીચે પાડી નાખવામાં જ પૂર્ણકુશળ છે. તેરાગદ્વેષ આદિ દોષોરૂપી સર્પો વડે આશ્રય કરાયેલ છે અને કઠોર વિપત્તિરૂપી લાખો કાંટાઓ વડે વ્યાપ્ત છે.^{૫૫} જેમ રાક્ષસો ફક્ત પોતાના પોષણની જ વાત બલુનારા હોય છે, નીચ વૃત્તિના હોય છે, કેવળ મહાસાહસિક જ હોય છે ને અંધકારમાં વિહાર કરનારા હોય છે, તેમ ધન્દ્રિયો પણ ફક્ત પોતાના

પોષણની જ વાત બલુનારી છે, નીચ વૃત્તિઓવાળી છે, કેવળ મહાસાહસિક જ છે અને અજ્ઞાનરૂપી અંધકારમાં વિહાર કરે છે.^{૫૬} જેમ ખરાબ જૂના વાંસ આદિનાં લાકડાંઓ અંદર શૂન્ય (પોલાં) હોય છે, નિઃસાર હોય છે, વક (વાંકાં) હોય છે, અંધિ (ગાંઠો) જાંઠાં હોય છે અને ફક્ત બાળવાને જ યોગ્ય હોય છે, તેમ ધન્દ્રિયો પણ અંદર શૂન્ય (પોલાણવાળી), રસ-રક્ત-માસ-આદિ વડે ભરેલી હોવાથી નિઃસાર, વક (વાંકાં) આકારવાળી, અને અંધિ (અહંકારરૂપી) ગાંઠ અથવા જડ-ચેતનની અંધિ) વડે યુક્ત છે.^{૫૭} જેમ ખરાબ વસ્તીવાળાં નગરો બહુ દંઠ રીતે બંધાઈ ગયેલા મોહને લીધે ચોરી, ભૂગદું, કબ્રિયા વગેરે દુર્વ્યસનોનાં બંધાણવાળાં હોય છે, ખરાબ ફૂવાઓવાળાં અને માંડ પેસી શકાય તેવાં જંગલી હોય છે તથા મોટા મોટા કચરાઓના ઢગલાઓથી વ્યાપ્ત હોવાને લીધે તુચ્છ હોય છે, તેમ ધન્દ્રિયો પણ બહુ દંઠ રીતે બંધાઈ ગયેલા મોહને લીધે ચોરી, ભૂગદું, કબ્રિયા ઇત્યાદિ દુર્વ્યસનોનાં બંધાણવાળી હોય છે, ખરાબ ફૂવાઓની પેઠે બહુ જોડાણવાળી છે અને મોટા કચરાના ઢગલાની પેઠે સાવ નિઃસાર હોવાથી તુચ્છ છે.^{૫૮} જેમ કુંભારના આકડાઓ ઘટ આદિ અનંત પદાર્થોના કારણરૂપ છે, જેમ વડે (ફરવાની ક્રિયા વડે) યુક્ત હોય છે અને પકંજાળા (ગારાવાળા) હોય છે; તેમ ધન્દ્રિયો પણ ઘટ આદિ અનંત પદાર્થોના કારણરૂપ છે, (શ્રાંતિ વડે) યુક્ત છે અને પકંજાળી (પાપવાળી) છે.^{૫૯} શરણાગત પુરુષોનો ઉદ્ધાર કરનારા હે ભુશુંડી! હું કે જ ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે ધન્દ્રિયોએ ઉત્પન્ન કરેલ અનેક આપત્તિઓરૂપી સાગરમાં ડૂબેલા છું અને સર્વસ્વનો ત્યાગ કરી કશે પણ પરિત્રદ નહિ-ગાખતાં

કરે; કેમકે આપ જવા ને કાંઈ દયાણુ સાધુઓ
આ જગતમાં સર્વનાથી શ્રેષ્ઠપણે વર્તા રહ્યા છે,
તેઓનો સમાગમ કરવો એટલે તેમને શરણે જવું
તે શોકનો અત્યંત નાશ કરનાર છે, એમ ઉત્તમ
શાસ્ત્રો અને વિવેકી પુરુષો કહે છે.^{૧૦}

આપન્નિમગ્નમિમેવમાર્કિચનંત્વં મામુદ્ધરોદ્ધ-
રણ શીલદયોદયેન । યે નામ કેચન જગત્સુ
જયંતિ સંતસ્તત્સંગમં પરમશોકહરં વદંતિ ॥૬૦॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વૈરાગ્યવર્ણન'
એનામનો સર્ગ ૬ કો સમાપ્ત

સર્ગ ૭ મો

૪

સંસારવૃક્ષનું વર્ણન

॥ મુશુંડ ઉવાચ ॥

તતસ્તસ્ય મયા વ્રક્ષંસ્તચ્છુત્વા પાવનં વચઃ ।

ઇદમ્ભક્તં યથાપૃષ્ઠં હસ્પટ્ટપદયા મિરા ॥ ૧ ॥

ભુશુંડ યોદયોઃ-હે મહારાજ ! પછી તેનાં
એ પવિત્ર વચન સાંભળી તેના પ્રશ્નને અનુ-
સારે જ મેં અતિ સ્પષ્ટ પદવાળી વાણી વડે તેને
નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^૧

હે વિદ્યાધરોના અધિપતિ ! કાંઈક ભાગ્યોદય
યર્થ જવાથી મોક્ષલક્ષ્મીને પ્રાપ્ત થવા માટે તમે
અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રામાંથી ઠીક બગી ગયા છો
અને હમણાં ધણે લાંબે દિવસે આ સંસારરૂપી
અધાગ દુવાની ખમોલમાંથી નીકળવાને ઇચ્છો
છો.^૨ અત્યંત વિવેકવાળી આ તમારી પવિત્ર
બુદ્ધિ, જેમ અગ્નિ વડે અતિ વ્યાપ્ત થઈ રહેલો
સુવર્ણરસનો સમૂહ અતિ કાન્તિ વડે દીપી નીકળે
તે રીતે બહુ દીપે છે.^૩ જેમ નિર્મળ ચરીસામાં

હરકોઈ મનોહર દ્રવ્યનું વગરમહેનતે (માત્ર
પાસે રાખનાથી જ) પ્રતિબિંબ પડે છે, તેમ
તમારી પવિત્ર બુદ્ધિ અનાયાસે જ મારી ઉપદેશ-
વાણીના અર્થને બરાબર ગ્રહણ કરી લેશે.^૪ ને
કાંઈ આ હું તમને કહું છું તે 'અંગીકાર કરના
યોગ્ય જ છે' એવી બુદ્ધિ વડે તમે સ્વીકારી લેવાને
યોગ્ય છે; કેમકે અમે આ બાબતમાં ઘણા લાંબા
કાળ સુધી શોધ કરેલી છે; માટે હવે તેમાં બીજો
કશો વિચાર કરવા જવું નથી.^૫ ને કાંઈ અહંકાર
આદિ તમારા દૃઢ્યની અંદર દશ્યરૂપે જોવામાં
આવે છે, તે રૂપ તમે નથી. 'દશ્ય પદાર્થ'
માત્રમાં કાંઈક પણ આત્મા છે અને તે શોધી
કાઢી મારે તેને પ્રાપ્ત થવું છે' એવા વિચારથી
ઘણા લાંબા કાળ સુધી દશ્યવર્ગની અંદર શોધ
કર્યા છતાં પણ તમે કે ને આત્મારૂપ છો, તે
(સાક્ષીરૂપે સર્વનાથી જુદા હોવાથી) દશ્ય-
વર્ગમાં જોવામાં આવતા નથી; માટે દશ્ય
પદાર્થરૂપ અજ્ઞાનને મૂકી દઈ સર્વના સાક્ષીરૂપ
શુદ્ધ આત્માને તમે ઝાળખી લો છો.^૬ હું પણ
નથી, તમે પણ નથી અને આ જગત પણ
નથી' એવા તમે નિશ્ચય બાંધશો, એટલે
સર્વ પરમ મંગલરૂપ એક બ્રહ્માવે યઈ રહેશે,
કે ને તમને સુખ કે દુઃખ એ બન્નેમાંથી કશું ઉત્પન્ન
કરશે નહિ.^૭ શું અજ્ઞાનથી જગત ઉત્પન્ન થયેલ
છે ? અથવા શું અજ્ઞાન જ જગતથી ઉત્પન્ન થયેલ
છે ? એ વિષે વિચાર કરતાં એ બન્નેનું (અજ્ઞાન-
રૂપે અથવા બ્રહ્માવે) એકરૂપપણું હોવાથી
બરાબર બહી સકાતું નથી.^૮ આ જગત દેખા-
વમાં આવતાં છતાં ઝાંઝવાના જળની પેઠે અ-
વસ્તુરૂપ હોવાથી મિથ્યા જ છે. ને કાંઈ આ
દશ્યરૂપે ભાસે છે, તે અધ્યારોપદૃષ્ટિએ (જગ-
તની દૃષ્ટિએ) બેઈએ તો અજ્ઞાનનો નાશ થતાં
જગત જ બાધિત થઈ જવાથી કાંઈ પણ નથી,
માત્ર બ્રહ્મરૂપ જ છે, અને અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિથી
(બ્રહ્મદૃષ્ટિથી) બેઈએ તો ને કાંઈ છે તે સર્વ

* આ સાતમા સર્ગમાં જગત બ્રહ્મરૂપ છે,
દુઃખકારક અજ્ઞાન જ જગતને રૂપે થઈ રહેલ છે અને
દુઃખકારક બીજામાંથી જ જગતરૂપ વૃક્ષ ઉત્પન્ન થઈ
ય-એ કેવેલામાં આવશે.

અલગ રૂપ જ છે.^૯ ઝાંઝવાના જળની પેઠે આ જગત સાવ મિથ્યા હોવાથી તે છે જ નહિ; કિંવા જો કંઈ છે તો તમે કે જ અલગ રૂપ છે તેનો જ એ સધળો વિવર્ત છે. સર્વ એક અલગ રૂપ હોવાથી આભાસ પડવાનો કંઈ પણ જુદો વિષય જ નહિ હોવાને લીધે, આભાસ (ચિદાભાસ) પણ નથી, તેથી સર્વ એક પરમ મંગળ અલગ રૂપ જ છે.^{૧૦} જગતનું મૂળ બીજ અહંકાર જ છે, એમ તમે સમજો. એ અહંકાર રૂપી બીજમાંથી જ પર્વતો, સમુદ્રો, પૃથ્વી, નદીઓ અને રાજ્યો ઇત્યાદિ સહિત જગત રૂપી એક જબરજસ્ત વૃક્ષ ઉત્પન્ન થાય છે.^{૧૧} અહંકાર રૂપ સૂક્ષ્મ બીજમાંથી જ આ જગત રૂપ વૃક્ષ ઉત્પન્ન થાય છે. વિષયોમાં આસક્તિ થવા રૂપી રસ વડે ભરેલા નીચેના લોકો જગત રૂપ વૃક્ષના મૂળ રૂપ છે.^{૧૨} અશ્વિની આદિ સત્તાવીસ તારાઓનો સમૂહ તેની મોટી કળીઓ રૂપ છે. બીજાં નાનાં નક્ષત્રોનો સમૂહ તેની નાની કળીઓ રૂપ છે. વાસનાઓ તે જગત રૂપ વૃક્ષના ફૂલના શુચ્છાના સમૂહ રૂપ છે. પૂર્ણચંદ્ર, એ તેના ફળના શુચ્છ રૂપ છે.^{૧૩} સ્વલોક, મહલોક, જનલોક, તપોલોક અને સત્યલોક ઇત્યાદિ મોટા લોકોનો સમૂહ એ જગત રૂપ વૃક્ષના અંદરના કોતરના ભાગ રૂપ છે. મેરુપર્વત, મંદરાચળ અને સહ્યાદ્રિ આદિ પર્વતો તેનાં પાંદડાઓની હાર રૂપ છે.^{૧૪} સાત સમુદ્રો તેના ક્ષારા રૂપ છે. પાતાળ એ તેના મૂળની રહેવાની જગ્યા રૂપ છે. સત્યયુગ આદિ યુગો ધર્મ રૂપ સારને અદરથી ખોતરી ખાવાથી તેના ઘણ રૂપ* છે. જુદા જુદા યુગોનાં વર્ષ, અયન, ઋતુ, માસ ઇત્યાદિ અનેક ગોણકાળો એ જગત રૂપ વૃક્ષનાં પર્વ રૂપ છે.^{૧૫} અજ્ઞાત તે જગત રૂપ-વૃક્ષની ઉત્પન્ન થવાની જગ્યા રૂપ છે, સર્વ જીવો એ તેનાં પક્ષીઓ રૂપ છે. બ્રાતિજ્ઞાન

એ તેના મોટા સ્થંભ રૂપ (થક રૂપ) છે અને તત્ત્વજ્ઞાન વડે જ મોક્ષ થવો તે એ જગત રૂપ વૃક્ષને બાળી નાખવાના દાવાનળ રૂપ છે.^{૧૬} ઇન્દ્રિયો વડે પદાર્થોનો સંબંધ થવો અને મન વડે સંકલ્પ-વિકલ્પ થવા એ સર્વ જગત રૂપ વૃક્ષના મુગધના સમૂહ રૂપ છે. આ અનંત આકાશ તેના ત્રિશળ વન રૂપ છે. નેત્રની પાંપણો અને બને હોડો કે જ નેત્ર તથા હારય રૂપ મોટીને પ્રકટ કરવામાં છીપના જવા છે, તે એ જગત રૂપ વૃક્ષની ડાંખ-ળીઓ રૂપ છે. આત્મચેતન્ય એ તેના જગતના આધાર રૂપ રસનો પ્રવાહ છે. સૂર્ય-ચંદ્ર-અગ્નિ આદિનો પ્રલયકાળમાં લય કરી દેનાર સૂત્રાત્મા એ તેના પવનની લહેર રૂપ છે. પ્રતિદિન ઉદય અને અસ્તને પ્રાપ્ત થનારી અને ચપળ, ચંદ્ર-માની તથા સૂર્યની કાન્તિ તે જગત રૂપ વૃક્ષની પુષ્પમંજરી છે. સૂર્યની સાથે (સૂર્યનો પ્રકાશ પડતાં) ભમનારું અંધારું તે એ જગત રૂપ વૃક્ષના ફરનારા ભ્રમરાઓ રૂપ છે.^{૧૭-૧૮} આ જગત રૂપ વૃક્ષ સાવ મિથ્યા છતાં સત્યની પેઠે પાતાળને, સર્વ દિશાઓને અને અંતરિક્ષલોકને પૂર્ણ કરી (બ્યાપ્ત થઈ) રહેલ છે. તેનું અહંકાર રૂપ બીજ 'હું એવું કંઈ પણ છે જ નહિ' એમ નિરહંકાર-પણા રૂપ અગ્નિ વડે શેષી લેવામાં આવ્યું હોય, તો પછી માત્ર આભાસ રૂપે દેખાતું આ સંસાર-રૂપી વૃક્ષ પુનર્જન્મ આદિને રૂપે ફરી વાર જાગી શકતું જ નથી.^{૨૦}

પાતાલમાસાગળ મંતરિક્ષમાપૂર્વ્યવિષ્ટત્યસદે-
વસદત્ । તસ્યાનહંવામિહતેહમર્થવીજેપ્રુનર્નાસ્તિ
સતોપિરોહઃ ॥ ૨૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગદ્વૃક્ષ-
બીજવર્ણન' એ નામનો

સર્ગ ૭ મો સમાપ્ત

* ધણ નામના જવડાઓ લાકડાને અદરથી ફેલી ખાય છે.

ઠસર્ગ ૮ મો

સંસારવૃક્ષનો ઉચ્છેદનવિધિ

॥ મુઝુંહ ઉવાચ ॥

વિદ્યાધર ધરાધારો ગિરિકંદરમંદિરઃ ।

દિર્ગવરાંતરાચારચારસંચારચંચુરઃ ॥ ૧ ॥

ભુશુંડ ખેલ્યો:-હે વિદ્યાધર ! નીચેના સાત લોકો, સહિત પૃથ્વીરૂપી મૂળ પ્રદેશમાં રહેલું, લોકલોક સુધી સર્વ પર્વતોના અંદરના ભાગો-રૂપી ક્ષારાવાણું, દશ દિશાઓની અંદર આડી શાખાઓ વડે, આકાશની અંદર જાણી શાખાઓ વડે અને તેની અંદર વસનારાં પ્રાણીઓના સંચાર વડે ચંચળ થઈ રહેલું તથા આગળ જણાવ્યા પ્રમાણે અતિ વિસ્તારવાળું આ જગતરૂપી વૃક્ષ અહંકારરૂપી ખીજમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે. તેનું એ ખીજ જ્ઞાનરૂપી અક્ષિ વડે ખાળી નાખવામાં આવે, તો પછી કશું ઉત્પન્ન જ થતું નથી.^૧ તાત્ત્વિકદૃષ્ટિથી જો અહંકારને શોધવા જઈએ તો સર્વ બ્રહ્માત્મ જ જણાયાથી એ અહંકાર કોઈ દિવસ છે જ નહિ, એટલું જ માત્ર તેનું જ્ઞાન છે, કે જેથી એ અહંકારરૂપી ખીજ ખાળી (શિકાઈ) બચે છે.^૨ હું અમુકરૂપ છું એવી ભાવના થતાં અહંકાર ઉત્પન્ન થાય છે, કે જે આ સંસારરૂપ વૃક્ષના ખીજરૂપી છે. હું એવું કંઈ પણ છે જ નહિ. જે કંઈ છે તે બ્રહ્માત્મ જ છે એવી ભાવના થતાં અહંકાર રહેતો નથી; માત્ર એક બ્રહ્મબુદ્ધિ જ સર્વત્ર રહે છે અને એ જ ઉત્તમ જ્ઞાન છે.^૩ સહિતા આરંભકાળમાં આ સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન જ નહિ થયાથી હુંપણું કે તમારાપણું એ બન્ને ક્યાંથી ઘટે? અને દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ ભ્રાંતિ પણ કેમ સંભવે? (ન

સંભવે.)^૪ જે અમુકપુરુષો સમૂળ સંકલ્પલાગ કરવા માટે ગુરુના ઉપદેશવચન સાંભળી, તેમણે ખતાવેલ ક્રમ પ્રમાણે પોતાના પુરુષાર્થ વડે ચલ કરે છે, તેઓ જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થયા પછી પરમપદને પહોંચવામાં જય મેળવે છે.^૫ જેમ રસોદયો પોતે પાકશાસ્ત્રનો સારી રીતે અભ્યાસ કરી, તે પ્રમાણે રસોઈ બનાવે તો જ તે પોતાની ખાખતમાં ફતેહ મેળવે છે, તેવી જ રીતે વિવેકી અધિકારી પુરુષ ગુરુ-શાસ્ત્ર આદિ દ્વારા સર્વ જાણી લઈ, તેમણે ખતાવેલ માર્ગ અનુસાર ચલન કરે, તો જ તે મોક્ષ પર્યંત ફળ આપનારા પોતાના સ્વરૂપના વિવેકને પ્રાપ્ત થાય છે; બાકી તેમ ક્યાં વિના ફક્ત જણવામાત્રથી કશું થતું નથી.^૬ આ જગત સ્વપ્ન-ધ્વંસ્ત્રજાળ આદિની પેઠે દેવજ ચેતન્યતત્ત્વનો જ અમલકાર છે, તે વિના ખીજું કંઈ જ નથી.^૭ એમ તમે સમજો. એ જગત ચેતનસત્તા સિવાય દિશાઓમાં પણ ક્યાંય નથી અને બહાર કે અંદર પણ ક્યાંય છે નહિ.^૮ જેમ ચિત્રકારના ચિત્રમાં કલ્પાયેલું ચિત્ર મનમાં સંકલ્પ સ્ફુરતાં દેખાય છે અને સંકલ્પ ન સ્ફુરે તો લય પામી જાય છે, તેમ આ જગતરૂપી ચિત્ર માત્ર સંકલ્પ સ્ફુરવાથી જ જોવામાં આવે છે અને સંકલ્પ જ ન સ્ફુરે તો તે લયને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. (દેખાતું નથી.)^૯ મોટા થાંભલાઓનાં, મુક્તામણિ વડે બનાવેલાં અને અનેક લક્ષ્યોજન સુધી સુવર્ણનાં મનોહર ચિત્રો વડે શોભતો કોઈ એક મંડપ છે, કે જે મેરુના જેવા કાન્તિવાન ગુગળ વડે ઉપરના ભાગમાં શોભાવાળા હજારો મણિઓના થાંભલાઓથી વીંટાયેલા છે અને કોઈ ઠેકાણે હજારો ધ્વંસ્ત્રપ્રખ્યાના જેવા અને કોઈ ઠેકાણે પ્રભુચક્રાળના સંધ્યાકાળનાં વાળાંના જેવા મનોહર દેખાય છે.^{૧૦, ૧૧} જે મંડપની અંદર વસનારાં સ્ત્રીઓ, પુરુષો અને બાળકોની કીડાને માટે એક-બીજાની વચમાં પર્વતો, નદીઓ, જંગલો, હાથીઓ, ઘોડાઓ, દેવતાઓ, પશુ-પક્ષીઓ, અને

x આ આદ્ય સર્ગમાં સંસારરૂપી વૃક્ષનો યોગ્ય ઉચ્છેદ થયેલ જાય છે તે કહેવાયો; અને સંકલ્પથી બચા થઈ ગયેલા કોઈ એક મંડપના જેવો જ આ સંકલ્પમાત્રથી થયેલો છે, એ પણ કહેવાયો.

મનુષ્યો ઇત્યાદિ નાના પ્રકારની રચનાવાળા, પ્રાણીઓરૂપી ખીન્ને તથા તેનાં ઉપભોગનાં સાધનો વડે ચારે તરફથી ભરપૂર; અંધકારને નાશ કરનાર મણિઓ, દીવાઓ, સૂર્ય, ચંદ્ર આદિ વડે પ્રકાશ થતાં, લોકોની વ્યવહારમાં પ્રવૃત્તિ થવાથી રાખ્ખો વડે યુક્ત થઈ રહેલ, કોઈ ઠેકાણે અંધકારથી અને કોઈ ઠેકાણે પ્રકાશથી વિચિત્ર તરેહની શોભાને ધારણ કરનાર, પાતાળ, સ્વર્ગ આદિ ખીજ લોકોરૂપી સંપુટો તે મંડપમાં મૂકવામાં આવ્યાં છે. ક્રીડા સંબંધી શોભાની ખાણરૂપ એ મંડપની અંદર સુગંધ વડે મનોહર અને અપળ મેઘપક્ષિઓના જવાં ચંચળ પાંદડાંઓને ધારણ કરી રહેલાં કલ્પવૃક્ષો છેદાઈ જઈ, સ્ત્રીઓના કર્ણભૂષણ આદિ અલંકારોમાં ઉપયોગી થાય છે. એ મંડપની અંદર ખાળકના શ્વાસથી પણ કોલતા અતિ હલકા કુલાચળ પર્વતો ખાળકોને રમવાના ઠંડાઓરૂપ કલ્પાયેલ છે. એ મંડપની અંદર સંધ્યાકાળનાં વાદળોંઓ, દિશાઓરૂપી સ્ત્રીઓમાં કર્ણભૂષણરૂપે કલ્પનામાં આવેલ છે અને શરદઋતુનાં વાદળોંઓ દિશાઓરૂપી સ્ત્રીઓના ચામર તરીકે કલ્પાયેલ છે. એ મંડપની અંદર પ્રલયકાળનાં વાદળોંઓ વીજળીઓરૂપે કલ્પનામાં આવ્યાં છે અને આ આખું પૃથ્વીનું તળ જૂગદું રમવાની ચોપાટ તરીકે કલ્પાયેલ છે તથા તારાઓથી શોભતું આકાશ, એક ચંદ્રવા તરીકે ગણવામાં આવ્યું છે. એ મંડપના આકાશરૂપ આંગણમાં જેની અંદર જગતની ઉત્પત્તિ અને લય થવાની પ્રતીતિરૂપી પ્રતિષ્ઠા લેવામાં આવે છે, એવી જૂગટાંની રમત રમાય છે અને તે રમનારા તે મંડપના બ્રહ્માદિક સ્વામીઓ જરાયુજ આદિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓરૂપી સોગડોને જન્મ-મરણાદિક વડે વારંવાર આમતેમ ફેરવ્યાં કરે છે; તથા તેમાં ચંદ્ર-સૂર્ય આદિ ગ્રહો રમવાના પાસાઓરૂપ છે. ૧૫-૧૭ આવી રીતનો એક મંડપ છે, એમ સ્પષ્ટ કરનારા

પુરુષને તે સંકલ્પ જ ધણી લાખી કરવાથી આજેહુપુરુષને નજર આગ તરતો જ હોય, તેમ થઈ જઈ સાચાના જોવા ભાસે છે. તેવી રીતે આ જગતરૂપી મંડપ પણ વિદ્યાતાના સંકલ્પમાત્રથી જ ઉત્પન્ન થયેલ છે અને ચિત્રકારના ચિત્રમાં રહેલ ચિત્રની પેઠે તે માત્ર ચૈતન્યતત્ત્વના જ ચમત્કારરૂપ છે અને મિથ્યા છતાં સંકલ્પમાત્રથી જ તે સફૂરી આવે છે. જે કે સર્વ દરથમાન આભાસરૂપે રહેલ છે; પરંતુ તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ તે છે જ નહિ. કૃત્ત કોઈ માયાવીની માયાની પેઠે મિથ્યા છતાં પણ, કાણ જાણે ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયેલ હોય તેમ જોવામાં આવે છે. જમ સોનાની અંદર કંકણ-કુંડળ આદિ ભાવો રહેલ છે, તે રીતે સંસાર પણ ચૈતન્યતત્ત્વના ચમત્કારની અંદર જ રહેલ છે, કે જ (સંસાર) સંકલ્પનો ક્ષય થતાં તરત ક્ષય પામી જાય છે. હવે સંકલ્પ કરવો અથવા સંકલ્પ જ ન થવા દેવો, એ બન્ને વાત તમારા પોતાના ખાસ તાબાની જ છે; માટે જમ તમારી ઇચ્છા હોય તેમ તમે કરો. જ પુરુષ કરવા યોગ્ય કર્મનો જે કે ત્યાગ કરતો નથી; પરંતુ અન્નપાન આદિ ઐહિક (આલોક સંબંધી) ભોગની સામગ્રી અને દાન-યજ્ઞ આદિ પારલૌકિક (પરલોક સંબંધી) ભોગની સામગ્રી એ બન્નેમાં નિષ્કામ હોવાથી, કોઈ પણ ક્ષણની અભિલાષા રાખતો નથી, તેવા વીતરાગ પુરુષનો આ છેલ્લો જન્મ છે. ૧૮-૨૨ હે શુદ્ધ બુદ્ધિમાન વિદ્યાધર ! તણ લોકને પવિત્ર કરવાવાળી, મહાપવિત્ર અને પૂર્વની અવિવેકશાના કરતાં વળી કોઈ ખીજ જ તરેહની વિવેકપદવીને તમે પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે. તમારા આ મનના સંકલ્પબળથી પણ ઉત્તમ એવી પદવીથી હવે તમે નીચે પડશો નહિ; માટે વાણી અને મનના વ્યાપારરહિત (મન-વાણી વડે અગમ્ય) શુદ્ધ ચિદ્વરૂપ પરમાત્માનું અવલંબન રાખી, મન આદિ સર્વ દરથવર્ગને છોડી દો. ૨૩

પ્રાપ્તો વિવેકપદવીમસિ પાવનાત્મનું

પુણ્યાં પવિત્રિતજગત્ત્રિતયાં દ્વિતીયામ્ ।
 નાથઃ પતિષ્વસિ પુનર્મનસા મુનેતિ
 જ્ઞાનામિ મૌનમમલં પદ્યુત્ત્વજ ત્વમ્ ॥ ૨૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણપ્ર-
 કરણના ઉત્તરાર્ધનો 'માયામંડપવર્ણન'
 એ નામનો સર્ગ ૮ એ સમાપ્ત

ઠસર્ગ ૧ મો*

જગત ચિન્માત્ર છે

॥ મુદુંડ હવાચ ॥

અબુદ્ધયમાનચેત્યાદિ ચિદ્રૂપમપિ ષાઞ્ઞનઘ ।

શૌતચિદ્ધન ઇવાસ્વ નિર્મલોપ્સ્વંતરંશુવત્ ॥ ૧ ॥

ભુશુંડ ઓલ્યો:-હે નિષ્પાપ વિદ્યાધર !
 દૃશ્યવર્ગને તેમાં રહેલ ક્રિયા, શુણ્ય, દોષ એ આદિને
 તથા તેને દ્રષ્ટારૂપે જ્ઞેતારા તેથી જુદા જણાતા
 જીવચેતન્યને, એ સર્વને તત્ત્વદૃષ્ટિથી મિથ્યા
 સમજી, તે તરફ કાંઈ લક્ષ્ય નહિ આપતાં, નિર્મળ
 જળની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે રહેલાં સૂર્યકિરણની
 પેઠે તાપથી રહિત થઈ જઈ, શાંતપણાથી સર્વત્ર
 ભરપૂર, પ્રકાશમય એકશુદ્ધ ચિદાત્મારૂપ જ થઈને
 તમે રહો.* જમ પરસ્પર એકબીજાના ધર્મોતું
 વિરુદ્ધપણું હોવા છતાં સમુદ્રમાં (જળમાં) એકસર-
 બી રીતે વડવાનસ રહેલ છે, તે રીતે દૃશ્યવર્ગ પોતે
 ચેતન્યતત્ત્વના કરતાં અચેતન વગેરે વિરુદ્ધ ધર્મો-
 વાળો હોવા છતાં, સમાનપણાથી એ ચેતનસત્તાની
 અંદર જ (આભાસરૂપે) રહેલ છે; કેમકે તે જડવ-
 ગમાં જ ચેતન્યની પ્રતીતિ થાય છે તે ચેતન-
 સત્તાથી જ છે.* જમ આંત્રિની જ્વાળાના નાશતું
 અને ઉત્પત્તિતું કારણ પવન જ છે, તે રીતે જગ-
 તમાં જણાતા જડ અને ચેતન એ બંને ભાગના
 હેતુરૂપ એક ચેતનસત્તા જ છે; કારણ કે તેઓનું

ચેતનપણું ચેતન્યસત્તાને જ અધીન છે.* 'હું'
 એવી કાંઈ પણ વસ્તુ છે નહિ. જે કાંઈ છે તે
 ચેતન્ય છે. એ પ્રમાણે તમે દેવજ ચેતન્ય આ-
 ત્મામાં જ શાંત થાઓ અને પછી જવું થઈ રહે-
 વાય તેવા થઈને રહો.* જમ નિર્મળ જળની
 અંદર વ્યાપી રહેલું દૂધ અણિ વડે જળનો નાશ
 થઈ જતાં પણ પોતે બહાર (જળ ખળી જતાં
 તેથી જુદું) અને અંદર (જળ ભેળું હોય ત્યારે
 તેની અંદર) પાછી રહે છે, તે રીતે તમે કે જ
 ચેતન્ય છે, તે સર્વ પદાર્થોની અંદર અને બહાર
 રહેલા હોવાથી તે પદાર્થોનો નાશ થઈ જાય તો
 પણ અવશેષ જ રહો છે.* હે પ્રય વિદ્યાધર ! હું
 એવું કાંઈ અર્થ કારતું જુદું સ્થાન છે નહિ, જે છે
 તે ચેતન્ય આત્મા જ છે. એ પ્રમાણે તમારું
 જીવચેતન્ય જે બ્રહ્મચેતન્યમાં અખંડ એકતાને
 પ્રાપ્ત થઈ ગયું, તો પછી તેનાથી બીજો કાંઈ પણ
 વિષય જુદો જ નહિ રહેવાથી, તમારા બ્રહ્મરૂપની
 કાને ઉપમા આપી શકાય તેમ છે ? (કાઠને
 નહિ.)^૧ દેવતાઓ અને હાનવો સહિત પાતાળ-
 લોક, ભૂલોક અને સ્વર્ગલોક, કેમ બધે મૂર્તિમાન
 ખડા થઈ રહેલ હોય તેમ કેખાતું અને પ્રીતિ,
 હર્ષ, ક્રોધ, યુદ્ધ, જય, પરાજય ઇત્યાદિ નાના
 પ્રકારના ભાવો બતાવવાથી તથા ભાગી જવું,
 દોડવું ઇત્યાદિમાં ઉતાવળ થવારૂપી બીજા પણ
 ભાવો બતાવવા વડે કેમ બધે તે તે વખતના
 ક્રિયા થવાના કાળને મૂર્તિમાન રીતે બતાવતું
 હોય, તેમ વ્યાકુળતાનો દેખાવ આપતું, ભીંતમાં
 રંગમય ચિત્રમાં આવેખેલ જગત જમ ભીંતની
 અંદર આવેખેલા કાંઈ એક મુનિના પૂતળાની
 પેઠે ભીંતમાં ભીંતરૂપે વ્યાપારરહિત જ થઈ રહે,
 તેમ માયામાં પ્રતિબિંબિત ચરેલ શૂન્યબ્રહ્મ
 (ઈશ્વર)રૂપી ચિત્રમાં આવેખેલું આ દરખમાન
 જગતરૂપી ચિત્ર પણ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપી ભીંતની
 અંદર શુદ્ધ ચિદાકાશ કે જ પોતાનું વાસ્તવ સ્વરૂપ
 છે, તે રૂપે જ રહેલ છે. જડ સંબંધી કે ચેતન

* આ નવમા સર્ગમાં જગતની ઉત્પત્તિ, લય,
 સત્તા, રહિતિ ઇત્યાદિ સર્વ ચેતનને આધીન હોવાથી
 અને એ સમયો ચેતનનો જ અગત્યર હોવાથી જગત
 ચિન્માત્ર છે, એમ કહ્યું છે.

સંબંધી જવા જવા જાડંકેવો વિશેષે કરી વારંવાર ચિત્તમાં અહર્નિશ રહ્યાં કરે, તેવું તેવું પોતાની મેળેજ થઈ જવાય છે; માટે જમ તમારી ઇચ્છા હોય તેમ તમે કરો.^{૧૦} જમ સૂર્યાનાં કિરણો જ ઝાંઝવાના જળને રૂપે બ્રાંતિ વડે પ્રતીતિમાં આવે છે, પરંતુ તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જાણનારા પુરુષને, તે તરફ જવાઆવવામાં અટકાવ કરી શકતાં નથી, તેમ મિદાત્માના ચમત્કારો જ ચૈતન્યરૂપ આકાશની અંદર બ્રાંતિ વડે જગતને આકારે દેખાય છે; પરંતુ જાણવાનું સર્વ જોણે જાણી લીધેલ છે એવા જ્ઞાની પુરુષને, તે શુદ્ધ ચૈતન્ય જણાયાથી, તેના પારમાર્થિક વિચારમાં તે કાંઈ અટકાવ કરનાર થતું નથી.^{૧૦} જને આંખમાં તિમિરરોગ થયો હોય તે પુરુષને આકાશની અંદર દેશ, મથક આદિ જવા આકાશની પ્રતીતિ થવી વગેરે અનેક બ્રાંતિ રહુરી આવે છે, તે રીતે આ સંસારમાં જ રચાયપડ્યા રહેનાર અને અજ્ઞાનરૂપ અંધકાર વડે બ્યાપ્ત થયેલ દષ્ટિવાળા પુરુષને પોતાના આત્મામાં જ જગતરૂપ બ્રાંતિ રહુરી આવે છે.^{૧૧} ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે જગત, તમે અને હું-સવ પારી રીતે બ્રહ્મરૂપ જ છે, કંઈ આણસ માત્ર જ છે, માત્ર અજ્ઞાનને લીધે જ દેખાય છે. તાત્ત્વિક દષ્ટિએ જોતાં એ જગત થયેલ જ નથી અને અજ્ઞાનદષ્ટિએ જોતાં થયેલું જણાય છે. સૂર્યાનાં કિરણોમાં બ્રાંતિ વડે રચાયેલા ગંધર્વ-નગરના જુવું આ જગત, વ્યવહારદશામાં સ્ત્રીત આદિમાં ચિત્તરૂપે આવેખામલા જગતની પેઠે દેખવામાત્ર જ છે; બાકી તેને જગતરૂપે જોવા જઈએ તો આકાશની લતાની પેઠે તે સત્ય નથી.

एवं जगत्त्वमहमित्यवबोधरूपमामासमात्र-
मुदितं न च नोदितं च । अकांक्षुञ्जालरचनान-
गराममत्र कुल्यादितत्त्वमिदमस्ति न खे लतेव ॥

સર્ગ ૯ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૦ મો

બ્રહ્મ નિર્વિકાર છે અને જગત મિથ્યા છે

॥ મુચુંડ સ્વાચ ॥

विद्धि त्वं चेतनादेव चेतनेतरचेतनम् ।

जलेऽग्निरिव चिद्भावे नातो भिन्ने मनागपि ॥૧॥

ભુશુંડ ઘોદયોઃ-ચૈતન્યતત્ત્વથી જુદા

જણાતા આ જડ જગતની જ કાંઈ રહતીં યાય

છે તે ચૈતનસત્તાથી જ છે, એમ તમે સમજો.

જમ જળમાં પડછાયારૂપે પડેલો અગ્નિ ભિન્ન

રૂપે દેખાતાં છતાં જળથી જુદો કહી શકાતો

નથી, તેમ જડ વસ્તુ તત્ત્વદષ્ટિએ ચૈતનસત્તાથી

જુદી નહિ હોવાથી, જડચૈતન એ બન્ને જડ

પણ જુદાં કહી શકાતાં નથી.^૧ માટે જડચૈત-

નનો અમેદ હોવાથી તમે દેહ વગેરે માપ-

વાળા આકારનો આધાર સામ્યા-વિના ચિત્તકાર-

ના ચિત્તમાં બુદ્ધારૂપે જોડેલ ચિત્તની અંદરના

પરમતત્ત્વની પેઠે, અનેક ગંધર્વનગરના અધિ-

ષ્ટાનરૂપ આકાશની પેઠે, કાંઈ વિશેષ નહિ પામતાં

સ્વસ્થ થઈ ને રહો.^૨ જમ ચંચળતા વિનાના

નિર્મળ જળની અંદર કાંઈક ફીણના પરપો-

ટાનો સૂક્ષ્મ ભાવ ભવિષ્યમાં થવા માટે રહેલ જ

હોય છે, તેમ બ્રહ્મ દે જ માયાનો સંબંધ થતાં

ઈશ્વરપદ વડે સમીધાય છે, તે સર્વશક્તિમાન

હોવાથી તેની અંદર સૂક્ષ્મરૂપે જડસંકેત પણ

રહેલી જ છે.^૩ પરંતુ જમ કારણ વિના જળમાં

સૂક્ષ્મ ભાવથી રહેલો ફીણનો ઝીણો પરપોટો

પણ ઉત્પન્ન થતો નથી, તેમ તાત્ત્વિક દષ્ટિએ

જોતાં એ અદ્વિતીય પરમતત્ત્વમાં માયા જ

નહિ હોવાથી નિર્વિકાર બ્રહ્મમાંથી કારણ વિના

સૃષ્ટિ આદિ કાંઈ ઉત્પન્ન જ થતું નથી. આ

* આ દશમા સર્ગમાં નિર્વિકાર, કારણથી રહિત

બ્રહ્મ જ ચશાનિયતપણું રહેલ છે તે, અને રાધ કાળે

અથવા કાંઈ રજાને જગત ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી, એ

વાત કહેવામાં આવશે.

સુષ્ટિની સ્થિતિ કારણ વિના જ બ્રાંતિમાત્રથી
જેવામાં આવે છે અને તેનું કારણ શોધવા
જઈએ તો કશું દેખાતું નથી; માટે જગત આદિ
કાંઈ ઉત્પન્ન પણ થતું નથી અને તેનો નાશ
પણ થતો નથી.^{૧૫} કારણનો અત્યંત અભાવ
હોવાથી જગત આદિ કાંઈ પણ થયેલ જ નથી
અને (જન્મ ઝાંઝવાતું જળ દેખવામાં આવતાં
છતાં મિથ્યા જ છે, તેમ આ જગત નગરથી
દેખાતાં છતાં પણ સાવ મિથ્યા જ છે)^{૧૬} પ્રજા કે
જીવનંત છે, જન્મ આદિ વિકારથી રહિત છે
અતે શાંત છે, તે જ આ સર્વ દરથરૂપે બ્રાંતિથી
જેવામાં આવે છે; બાકી તેમાં કારણનો અભાવ
હોવાથી નામરૂપવાળી સુષ્ટિ છે જ નહિ, તેથી
આ સર્વ ક્રૂર એક નિર્વિકાર પરમશરૂપ જ છે.^{૧૭}
માટે તમે પ્રજારૂપે સર્વન ભરપૂર છો, સિદ્ધાંત
અંદરના ગર્ભની પેઠે છો અને ભેદ વિનાના છો
અને આકાશના અંદરના ભાગની પેઠે નિર્વિકાર
છો તથા તેને લીધે જ જન્મથી રહિત છો, નિર-
વય છો અને જ્ઞાનસ્વરૂપ છો.^{૧૮} વ્યવહારદૃષ્ટિએ
જોતાં તમે સર્વમાં કાંઈ અનિર્વચનીયરૂપે રહ્યા
છો અને તાર્કિક દૃષ્ટિએ જોતાં (સર્વ મિથ્યા
હોવાથી) તમે કશામાં કાંઈ પણ રૂપે નથી; માટે
તમે નિઃશંકપણે સારી રીતે સુખપૂર્વક રહો.
બુદ્ધિ અને ચિદાભાસ એ બન્નેથી રહિત પોતાના
શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપમાં તમે પોતાની મેજે જ શાંત
થઈ જાઓ.^{૧૯} જન્મ આદિ વિકારથી રહિત પર-
બ્રહ્મ પોતે, નિત્ય આનંદરૂપ હોવાથી તેને કાંઈ
એવું પ્રયોજન નથી, કે કશી તે આ સુષ્ટિ આદિ
કાર્ય કરે; માટે સુષ્ટિ આદિ કરાનો સંભવ જ
નહિ હોવાથી, જ કાંઈ છે તે જન્મઆદિ વિકારથી
રહિત પરમ કલ્યાણરૂપ પરબ્રહ્મ જ છે.^{૨૦} જ
અજ્ઞાની પુરુષો પોતાના આત્માને જન્મથી
રહિત અને ચેતન્યરૂપ નથી સમજતા, તેઓનો
અજ્ઞાનરૂપ ખંધ કાંઈ દિવસ નહિ ટળવાથી આ
નાશ થતાં તેમની ગતિ વિધેનો શાં

વિચાર કરવો.^{૨૧} જ્યાં જ્યાં પરબ્રહ્મ છે, ત્યાં
ત્યાં જગત પોતાના નામરૂપથી રહિત પરબ્રહ્મ-
રૂપે જ રહેલ છે. તણખલામાં, લાકડામાં, જળમાં,
ભીંતમાં અને સર્વ ઠેકાણે પરબ્રહ્મ રહેલ છે
અને પરસ્પર ઝાતપ્રાત થઈને રહેલો અનેક સુષ્ટિ-
ઓનો સમૂહ પણ (ચેતનતત્ત્વના અસૌકીક
ચમત્કારથી) સર્વત્ર રહેલ છે. પ્રજામાં શું આમ
જગતની પ્રતીતિ થયા કરવી એ તેનો સ્વભાવ
હશે કે? એવી શંકા લાવવાનો બાકી અવ-
કાશ જ નથી; કેમકે એ અનંત પરમતત્ત્વમાં તે
તત્ત્વ પોતે એક જ હોવાને લીધે પોતાપણું
અને પારકાપણું એ આદિનો અત્યંત અભાવ
જ હોવાથી, બીજનાથી પોતાને બુદ્ધ પાડ-
નારા સ્વભાવરૂપ ધર્મ તેમાં સંભવતો જ નથી.
દરેક વસ્તુનો સ્વભાવ કે જ પોતાના આશ્રયને
બીજનાથી બુદ્ધ પાડવામાં મુખ્ય સાધનરૂપ છે,
તે (જન્મ અગ્નિનો ઉષ્ણતારૂપી સ્વભાવ બીજ
ઠેકાણે જળ આદિમાં અભાવવાળો હોય છે, તે
રીતે) પોતાના આશ્રયથી અન્ય સ્થળમાં અભા-
વવાળો જ હોય છે; તેને લીધે પરબ્રહ્મ કે જ
અનંત છે, તેમાં બુદ્ધ પાડવાની બીજ વસ્તુ જ
નહિ હોવાથી સ્વભાવ આદિ ખોટી કલ્પનાઓ
ટકી શકતી નથી. નિત્ય અને અનંત પરમા-
ત્મામાં વિખતીયપણું કે સખતીયપણું એ
બન્નેનો અત્યંત વ્યસંભવ હોવાથી, સખતીય-
વિખતીય આદિથી પોતાના આશ્રયના ભેદને
જાતાવનારા સ્વભાવાદિક તેમાં છે જ નહિ. વસ્તુ-
ગતિથી સ્વયંપ્રકાશ તે પરમતત્ત્વ પોતાની મેજે
જ સિદ્ધ છે. લોકમાં પણ જે જે ધર્મ કે જે
જાવો પોતાની મેજે સ્વતઃસિદ્ધ જ છે
અને પોતાના આશ્રયને બીજઓનાથી બુદ્ધ
પાડી આપવાના સ્વભાવનું કાર્ય નથી કરતા,
તેમાં સ્વભાવનો વ્યવહાર થતો નથી.^{૨૨-૨૬}
કે સુશીલ વિવાદાર ! જન્મ પ્રજામાં જગત
ખરી રીતે છે જ નહિ તેમ જ

લોકની અંદર જોવામાં આવે, તો અહંકાર પણ અંદર જોવામાં આવતો નથી; પરંતુ જન્મ બાળકે પોતાની બ્રાતિએ કદેબેલા હાઉ મિથ્યા છતાં આગળ આવી જોતો રહે, તેમ અહંકાર મિથ્યા છતાં કોણ બધે ક્યાંથી આવી ખડો થઈ બધ છે.^{૧૭} અહંકારના નામરૂપને છોડી દઈએ, તો જે શેષ રહે તે પરબ્રહ્મ જ છે અને અહંકારને નામરૂપ સહિત માની લઈ તેના સ્વરૂપનો તત્ત્વદષ્ટિથી શોધ કરીએ, તો તે (મિથ્યા હોવાથી) ક્યાંય જતો રહે છે. એ રીતે જગત તથા બ્રહ્મ એ બંનેનો જે કંઈ ભેદ જણાય છે, તે કદિપત હોવાથી ખરી રીતે અભેદ જ છે અને પર્યાયશબ્દોનો અર્થ જન્મ એક હોય તેમ એક જ છે. જન્મ સોનાનો અને કડાનો ભેદ તો સંકલ્પમાત્ર જ તથા મિથ્યા જ છે, તેમ બ્રહ્મનો અને જગતનો ભેદ પણ સંકલ્પમાત્ર તથા મિથ્યા જ છે, એમ વિદ્વાનોએ નિશ્ચય કર્યો છે. ૧૮, ૧૯

મેદો જગદ્બ્રહ્મશોરમેદઃ પર્યાયશબ્દાર્થવિ-
લાસતુલ્યઃ । સંકલ્પમાત્રં કથિતો ન સત્યો
યયાનયોર્વે કટકત્વહેમ્નોઃ ॥ ૧૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સર્ગપવર્ગ-
અતિપત્તિયોગોપદેશ' એ નામ-
નો સર્ગ ૧૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૧ મો

જગત પ્રહરૂષ છે

॥ મુચુંદ ઉવાચ ॥

શસ્ત્રાણિ દાયિતાંગાનિ લગ્નાન્યંગે નિરંચરે ।

યો બુદ્ધ્યમાનઃ સુસમઃ સ પરસ્મિન્પદે સ્થિતઃ ॥

ભુશુંડ ઓલ્યો:-ત્રાદિકથી રહિત એવા

x આ અગિયારમા સર્ગમાં ઇન્દ્રિયોને છતી લઈ, નિર્વિકાર ચિત્તની પૂર્ણ પરમાત્મામાં સ્થિતિ રાખવાનું અને દેહાદિક દશ્યપદાર્થો તરફ દષ્ટિ જ નહિ રાખવાની સ્થિતિને દંડ કરવાનું કહેવામાં આવ્યું છે.

પોતાના દિગંબર શરીરમાં શસ્ત્રો વાગે અથવા પ્રિય સ્ત્રીઓના સ્તનાદિક અવયવોનો સ્પર્શ થાય તો પણ તે બંનેને મનમાં કરો વિકાર નહિ લાવતાં જે સમાન રીતે ગણતો હોય, તે ધીર પુરુષ પરમપદમાં રહ્યો છે.^૧ પદાર્થોથી વિકારોનો ઉદય થવાના સંબંધમાં 'એ સર્વ મિથ્યા છે' એમ સમજી જ્યાં સુધી સુષુપ્તિ અવસ્થાના જવી, પરમ સુખમય, નિર્વિકાર દશા પ્રાપ્ત થાય, ત્યાં સુધી ધીરતા રાખી પોતાના પુરુષપ્રયત્નથી અબ્યાસ કરવાનો છે.^૨ જે પદાર્થ (જગત) જોયો (બ્રહ્મરૂપ) છે, તેને તેવો (બ્રહ્મરૂપ) બળુનારા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને, મનને કુંપ્ત ઉપજવનારી પીડાઓ પોતાની આગળ ભૂતિમાન આવી જોતી રહે તો પણ, જળ જન્મ કમળને અડકી શકતું નથી, તેમ જરા પણ ઈર્ષા કરી શકતી નથી.^૩ શાંત બુદ્ધિવાળો જે વિવેકી પુરુષ, સંકલ્પનો ઉદય જ નહિ થવા દેતાં શસ્ત્રો અને અંગનાઓ કે જ્યોત્સના બ્રાતિ વડે મૃગજળની પેઠે દેખાતાં છતાં તત્ત્વદષ્ટિએ જોતાં આકાશના જવાં શૂન્ય જ છે, તેઓ દૈવયોગથી પોતાના અંગમાં લાગેલ હોય તો પણ તે વડે કરો હર્ષ-શોકાદિક વિકાર ન પામતાં, નહિ લાગેલાં જવાં જ દેખે છે, તે જ ખરું દેખે છે.^૪ જન્મ ઝર પોતે પોતાના મૂળ સ્વભાવને નહિ છોડતાં પોતાની મેળે જ ઘણું આદિ કુદ્દ ધીડાઓરૂપે બની બધ છે, પરંતુ ખરી રીતે કંઈ એ ધીડા વગેરે વિષયી બુદ્ધ નથી, તે રીતે આત્મા કે જે બ્રહ્મરૂપ છે, તે પોતાના મૂળ (બ્રહ્મ) સ્વરૂપને નહિ છોડતાં જીવભાવે (વિવર્તરૂપે) બની બધ છે, કે જે જીવભાવ પોતાના તાત્ત્વિક સ્વરૂપનું જ્ઞાન થતાં, લય પામી બધ તેવો છે. જન્મ મરણધર્મથી રહિત જડ વિષ પોતાના સ્વભાવને નહિ છોડી દેતાં મરણધર્મવાળા ધીટ આદિ જીવભાવને પ્રાપ્ત થઈ બધ છે, તેમ બ્રહ્મ-ચૈતન્ય કે જે મરણધર્મથી રહિત છે, તે પોતાના મૂળ સ્વભાવને નહિ છોડતાં મરણધર્મવાળા જડ

પદાર્થોને રૂપે વિવર્ત^{૧૭} પામેલ છે. ^{૧૭} પ્રજા કે જે અનંત છે, તેના દોઈ એક પ્રદેશમાં જન્મ વિષ યોતાના વિષયણાને નહિ મૂકતાં, પોતામાં જ ક્રમે કરી ઝેરી કૃમિરૂપે થઈ જાય છે, તે જો કે ખરી રીતે તો વિષરૂપ જ છે; પરંતુ કેમ જાણે તેથી જુદા હોય તેમ દેખાય છે અને તે પ્રજામાં વિવર્તરૂપે ભાસે છે; તે પ્રમાણે આ જીવરૂપી ઝેરી ઘીડો પણ પ્રજાથી જુદા નહિ હોવા છતાં, કેમ જાણે તેમાં ન રહ્યો હોય અને પ્રજારૂપ છતાં કેમ જાણે પ્રજારૂપ ન હોય અને તેથી જુદા હોય તેમ થઈ રહેલ છે. તેને પ્રજાદાઈથી જોઈએ તો જન્મ કે મરણ સાથે કરો સંબંધ જ નથી અને જીવદાઈએ તેને જન્મ-મરણની દશા જોવામાં આવે છે. દેહધન્દ્રિય અને વિષયરૂપે પદાર્થોમાં 'અમુક હું છું અને અમુક મારું છે' એવી આસક્તિ વડે નહિ બધાતાં, પોતાના સ્વરૂપને નહિ જુદી ગઈલા તથા શ્રવણાદિક પ્રયત્નો વડે પોતાના આત્માનો અપરોક્ષ અનુભવ કરવામાં ઉપયોગી થઈ પડતા, પોતાના આત્માથી જ (પૂરુષપ્રયત્ન વડે) આ સંસારસાગર ગાંધના એક પગલાની પેડે સહેલાઈથી તરી શકાય છે; બાકી ફક્ત દેવના ઉપર જ આધાર રાખનાથી કશું થતું નથી. ૮-૧૦ જે પરિપૂર્ણ સુષરૂપ આત્માની અંદર સર્વ ભાવોને જાળગીને રહેલી, (લોકાત્તર) અને સર્વ અતિપ્રિય પદાર્થોની અંદર સારરૂપે જે સુખ રહેલું છે તેની ઉત્તમ અવસ્થાને ઉત્પન્ન કરનારી શીતલતા રહેલી છે, કે જે સર્વ તાપોની નિવૃત્તિ થતાં અનુભવમાં આવે છે, તેવા સુષરૂપ આત્માલાભમાં શે અનાદર કરવાનો છે? ^{૧૧} સર્વ જગતના પદાર્થોની જે કાંઈ સત્તા જણાય છે, તેની અંદર સર્વ પ્રજા કે જે સદરૂપ છે, તેની જ તાકાળ ભાવના કરવામાં આવે, તો પછી નિર્મળ અદિતીય આત્મમાં મન, આકાર, બુદ્ધિ આદિ ક્યાંથી જ રહે? ^{૧૨} કે પિગા નિવાધર!

જન્મ ઘટપટ આદિ પદાર્થોને તટસ્થપણાથી તમે પોતે સાક્ષીરૂપે જુદા રહી જોયા કરો છો, તેમ શરીરને, અહ કારને, મનને, બુદ્ધિને અને અનુભવ આદિને પણ પોતે તેથી જુદા રહી કરામાં મમતાનું કે આત્મભાવનું અભિમાન ન કરતાં સાક્ષીરૂપે જોયા કરો અને પછી બહાર જે કાંઈ જગતના પદાર્થોના સમૂહના પ્રવાહ જોવામાં આવે છે, તે સંબંધી અને અંદર મનબુદ્ધિ આદિ જે કાંઈ રહેલ છે તે સંબંધી કાંઈ પણ સંકલ્પ જ ન કરતાં તે સર્વને મિથ્યા જ સમજી પોતાના આત્માના જ્ઞાનસ્વરૂપને જાળખી લઈ, તમે પોતાની સ્વાભાવિક સ્થિતિમાં જ રહો. ૧૩, ૧૪ એ જીવન-સુક્તદશાની સ્થિતિ એવી છે કે તેમાં સંપત્તિ કે વિપત્તિ, સુખ કે દુઃખ વગેરે દોઈ પણ હેતુથી, કોઈને, કોઈ પણ કાળમાં, કોઈ બતનો શુભદાય લાગતો જ નથી; કેમકે સર્વ એક આત્મામય જ હોવાથી તેમાં કર્તાપણું કે ભોક્તાપણું કશું રહેતું જ નથી. ^{૧૫}

ન કેનચિત્કસ્પચિદેવ કશ્ચિદોપો ન ચૈવેહ
ગુણઃ કદાચિત્ । સુखेन दुःखेन भवामवेन न
चास्ति भोक्ता न च कर्तृता च ॥ ૧૫ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'યથાભૂતાર્થ-
વેદન' એ નામનો સર્ગ ૧૧ મો સમાપ્ત

અસર્ગ ૧૨ મો

અવિદ્યાના નાશનો ઉપાય

॥ મુચુંડ ઉવાચ ॥

ख एव व्योमसंपन्नमिति संकल्पनं यथा ।

आंतिमात्रमसद्रूपं तथाहंभावमावयन् ॥ ૧ ॥

મુચુંડ બોલ્યો:-જન્મ આકાશની અંદર

x આ બારમા સર્ગમાં અદકાર આંતિમાન છે, જગતનો જે ભ્રમ જોવામાં આવે છે, એ એક ચૈતન્ય-તત્ત્વનો વિવર્ત જ છે અને તેમ થવામાં અવિદ્યા કારણરૂપ છે; માટે અવિદ્યાક્ષય થવાનો ક્રમ કહેવાશે.

વળી બીજું આકાશ ઉત્પન્ન થયું એવો સંકલ્પ
વસ્તુતાએ આકાશ એક જ હોવાથી કેવળ પ્રાંતિરૂપ
અને મિથ્યા છે, તેમ આત્મા કે જ પોતાનું વાસ્તવ
સ્વરૂપ છે તે જુલાઈ જઈ, તેની અંદર અહંકાર
કે જમાં સૂક્ષ્મરૂપથી આ સધળો પ્રપંચ રહેલો છે
તે આત્માનું એકપણું હોવાથી માત્ર પ્રાંતિરૂપ
અને મિથ્યા જ છે. આકાશની અંદર વળી બીજું
આકાશ ઉત્પન્ન થવું એ સંકલ્પનો કરનાર હું
(અમુક પુરુષ) જેમ તેમનાથી જુદો છું, તેમ
મનવાણી વડે અગમ્ય હોવાથી નિર્દેશ ન કરી
શકાતો, આત્મા કે જે સદૃશ છતાં અવિધા વડે
હંકારી જવાથી, કેમ જણે જીવભાવને પામી જઈ
અસદૃશ બની ગયો હોય તેમ થઈ રહેલ છે.
તે પોતે ચિદાભાસરૂપે જુદો કલ્પાઈ જઈ,
પોતાના જુલાઈ ગયેલા આત્મસ્વરૂપમાં જ અહં-
કાર વગેરેની કલ્પના કરે છે. જેમ આકાશને
આકાશનું પોતાનું જ એક સ્વરૂપ રહેલ છે, કે
જે એક જ છે; તેમાં જે બીજું આકાશ ઉત્પન્ન
થવાનો સંકલ્પ થયો, એ તો માત્ર કલ્પના કરનાર
પુરુષના સંકલ્પમાં રહેલ છે. એવી જ રીતે
અવિધાની ઉપાધિ વડે બીંટાયેલો ચૈતન્યરૂપ
આત્મા જ (જીવભાવને પામી જઈ) પોતાના
અવિધારૂપી દેહમાં જ હું અમુકરૂપે દ્રશ્ય છું
અને અમુક દ્રશ્ય છે એવી કલ્પના કરી તે રૂપે
ભાસે છે; માટે તાત્ત્વિકદષ્ટિએ એતાં અહંકાર
પણ અજ્ઞાનથી જુદો નથી અને અહંકારથી
જુદું જે કાંઈ આ પ્રપંચરૂપે ભાસે છે, તે પણ
અજ્ઞાનથી જુદું નથી. સર્વ અજ્ઞાનરૂપ પ્રાંતિ-
માત્ર જ છે, એટલે પછી એમ જ સિદ્ધ થાય છે
કે, સર્વ કલ્પનાઓના અધિધાનરૂપ બ્રહ્મચૈતન્ય જ
સત્ય છે અને તે એવું તો સૂક્ષ્મ છે કે જની પાસે
અતિ ઝીણામાં ઝીણું આકાશ પણ સ્થૂલ જ છે.
એ પરમ સૂક્ષ્મતત્ત્વમાં જેમ એક આલુમાં મહા-
મેરુની કલ્પના કરવામાં આવે, તે પ્રમાણે આ
આકાશ આદિ સૃષ્ટિની કલ્પના કરવામાં આવી

છે. આકાશથી પણ અતિ સૂક્ષ્મ અને અત્યાદિ
અવિધા કે જને લીધે સઘળું દ્રશ્ય વિવર્તરૂપે
જેવામાં આવે છે, તે પણ એ પરમતત્ત્વની પાસે
સ્થૂલ જ છે. એ પરમ સૂક્ષ્મ ચૈતન્ય પોતાની
અંદર જવા જવા સ્વભાવની ભાવના કરી, તે તે
આ સૃષ્ટિને આકારે થઈ રહેલ છે. જેમ ચક્રી
આદિનું ફંડાણું જળ કે જ પોતે પ્રવાહરૂપે છે
તેનો જ એક ભતનો ફેલાવો છે; તે પ્રમાણે અંદર
અહંકાર આદિ અને બહાર આકાશ આદિ આ
સર્વ જગત આત્મચૈતન્યના જ વિવર્તરૂપે ફેલાઈ
રહેલ છે. જળ કે જ પોતે પ્રવાહરૂપે છે, તેની
જે ચક્રી આદિ કાંઈ ન થતું હોય, તો તે
પોતાના શાંત સ્વરૂપમાં જ રહે છે; તે રીતે જ્ઞાન
વડે કે મહાપ્રલયમાં જ્યારે એ ચૈતન્યતત્ત્વનો
જગતરૂપ વિવર્ત શાંત થઈ જાય, ત્યારે તે પરમ-
તત્ત્વ સ્ફુરણ વિનાના શાંત પવનના જેવું અને
કેમ જણે આકાશના જેવું નિર્વિકાર અને શૂન્ય
દૃશ્યવાણું થઈ ગયું હોય, તેમ પોતાના શાંત
નિર્વિકાર સ્વરૂપમાં જ રહે છે. એકરસ થઈ
રહેલ સર્વ દ્રશ્યપ્રપંચથી શૂન્ય અને આમા-
સથી પણ રહિત, કેવળ ચિન્માત્ર બ્રહ્મતત્ત્વ જ
વિવર્તરૂપે આ જગતને આકારે દેખાય છે. તે
વિના આ જગતનું અને તેની અંદર પ્રસરી
રહેલાં અનેક કાર્યોનું બીજું કાંઈ પારમાર્થિક
રૂપ ઘટી શકતું નથી તથા તેમાં દેશકાળ આદિની
કલ્પના પણ ઘટતી નથી. જેમ માયા-સ્વપ્ન
આદિમાં પ્રાંતિ વડે ચોડાકાળમાં ઘણો કાળ ગયો
લાગે છે, જેમ પ્રાંતિથી આકાશની અંદર નીલ,
પીત આદિ અનેક વર્ણો અને ગંધર્વનગર વગેરે
દેખાય છે, જેમ વહાણમાં એકલા પુરુષને પ્રાંતિથી
કાંકાનાં ઝાડ પણ ચાલતાં દેખાય છે, જેમ મરુ-
ભૂમિમાં પ્રાંતિથી ઝાંઝનાનાં જળ દેખાય છે અને
જળની અંદર જેમ પ્રાંતિથી ચંદ્રમાનું પ્રતિ-
બિંબ ચાલતું હોય તેવું લાગે છે, જેમ નિદ્રાની
અંદર સ્વપ્ન આત્મતાં તેમાં અનેક તરેહના આકારો

મિથ્યા રીતે જ દેખાય છે અને બ્રહ્મતત્ત્વ અવસ્થામાં પણ મનનાં (કલ્પિત) રાગ્યો વગેરે સ્વપ્નની પેઠે માત્ર ભ્રાંતિથી જ કેમ બધું પાસે ગૃતિમાન ખડું થઈને આવી જાય છે, તેમ મન વડે અનુભવાય છે, તે પ્રમાણે ચોતરફ ફેલાયેલ એ ચિન્માત્ર પરમતત્ત્વમાં આ જગત પણ પરમાત્માની અંદર ભ્રાંતિમાનથી જ ઉત્પન્ન થયેલ હોય તેમ ભાસે છે. શુદ્ધચેતન્યતત્ત્વ કે જે આકાર કરતાં પણ અતિ સ્વચ્છ અને નિર્વિકાર છે અને હંમેશાં ક્ષોભ (અંચળતા) આદિ સર્વ વિકારમાનથી રહિત છે, તેનું (જગતરૂપે) ફેલાઈ જવું અને (પાછું) સંક્રાંતિ જવું એ બન્ને સંભવતાં જ નથી. સુષ્પન્દુઃખને ભોગવવાપણું તથા દેહ વગેરેમાં અહંકાર થવો ઇત્યાદિ જે વિકારો દેખાય છે, તેના સંબંધ માત્ર ચિદ્ભાસ સાથે જ છે; બાકી કુટસ્થ ચેતન્ય કે જે સર્વ વિકારથી રહિત છે, તેમાં સુષ્પન્દુઃખને ભોગવવાપણું ઇત્યાદિ તથા દેહ વગેરેમાં અહંકાર થવો એ આદિ કરી વિકાર છે જ નહિ. એ નિર્વિકાર પરમતત્ત્વ કે જે ખરી રીતે એક જ છે, તે જળમાં જમ સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રવાહ રહેલ છે, તેમ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે.^{૭-૧૧} જમ આધારમાં સર્પના પગ દેખવામાં નથી આવતા, તેમ સંકલ્પથી રહિત થઈ ગયેલા જ્ઞાની પુરુષને પણ ચિંતા, લાજ, હર્ષ, ભય, સ્મૃતિ, ક્રીડા અને ઇચ્છા ઇત્યાદિને ઉત્પન્ન કરનાર સર્વ વિષયસમૂહ (મનની લય થઈ જવાથી) દેખવામાં આવતા નથી.^{૧૨} આ સૃષ્ટિ કે જે નેત્ર આદિ ઇન્દ્રિયતા જ્ઞાનથી જ અનુભવમાં આવવાથી પ્રકરૂપ ચંદ્રિણિયથી રુકુરેલ ચિદ્ભાસ (જીવ)રૂપ ચાંદનીના અંશરૂપ નેત્ર આદિ વડે થતા જ્ઞાનરૂપી અમૃતના રસના જીવી છે, તે પોતાના આધારરૂપ દિશા અને કાળ એ બન્નેનો નિરવયન અને નિષ્ક્રિય પરબ્રહ્મમાં ફોવાથી, બ્રહ્મથી જુદી પડી ચકતી

નથી. એ પ્રમાણે તે પરમતત્ત્વ કે જે પોતાથી અભેદભાવે રહેલા આ જગતને આકારે દેખાય છે, તે સર્વત્ર એકસરખી રીતે સત્, ચિત્ અને આનંદરૂપે પ્રકાશી રહેલ છે, તેની અંદર કોઈ કોઈ દેહ વગેરેમાં વિશેષ અભિમાન બંધાઈ જવાથી, દેહ આદિ જે જે અનુકૂળ હોય તેમાં રાગની અને જે જે પ્રતિકૂળ હોય તેમાં દ્વેષની કલ્પના કરી લઈ, અનેક પીડાઓનું પાત્ર થઈ રહેલો અહંકાર, કે જે કેમ બધું ચેતન્યતત્ત્વથી પોતે જુદો હોય તેમ દેખાયા કરે છે. તે તો ભ્રાંતિ વડે અજ્ઞાનમાં અથડાતા ચિત્તનું જ એક રૂપ છે, કે જે ચિત્તની અંદર, જળમાં જમ અનેક ચકરીઓ રહે, તેમ આ જગત, તેના જીવો અને તેના બંધબોલ આદિની અનેક કલ્પનાઓ રહેલી છે.^{૧૩,૧૪} અંદરડૂબકી મારવાના અને પછી બહાર નીકળવાના ઠાલાહલથી સ્પર્શિત તથા જળના વિવંતરૂપે દેખાતાં ચકરીઓનાં ફૂંડોળાં વડે નાશ ન પામતી અનાદિકાળની આ સૃષ્ટિરૂપી ઝંઝવાના જળની નદી, તેના સ્વરૂપનું પરિપૂર્ણ જ્ઞાત થતાં તત્કાળનાશ પામી જાય છે.^{૧૫} જમ જળ ચકરીઓરૂપે બેવામાં આવે છે અને ધુમાડાનો ધારો સમૂહ એકરસ થઈ જવાથી છેડેથી વાદળોરૂપે દેખાય છે, તે પ્રમાણે અજડ (ચેતન) આત્મા અને જડ મન એ બન્નેના કરતાં વળી સૃષ્ટિ ત્રીજી જ તરફની જડ અને ચેતનરૂપે બેવામાં આવે છે, કે જે જડરૂપ છે અને સત્યતારૂપે રહેરી આવવાથી એ અંશમાં અજડ (ચેતન) પણ કહી શકાય છે.^{૧૬} જમ લાકડું કે જે જાતે જડ છે, તેને કરવત વડે વહેરી સાફ બતાવી તેમાં ચકરી આદિ ચેતનધર્મવાળાં અનેક ચિત્તો બતાવવામાં આવે છે, તેમ પરમતત્ત્વ કે જે પોતે એક જ ફોવાથી દિશા, કાળ આદિ મર્યાદા (બાંધ)થી રહિત છે, તેમાં જડચેતનરૂપે દેખાતી આ સૃષ્ટિ ભ્રાંતિ વડે કલ્પવામાં આવી છે.^{૧૭} પોતાના સ્વરૂપથી મિથ્યાપણને લીધે કામળ દેખાતાં છતાં આધ્યાત્મ-

સત્તાથી પથ્થરની પેઠે અતિ દૃઢતાવાળા તથા સ્ફટિકની શિલાની અંદર પ્રતિબિંબવાળા થયેલા કેળના થાંભલામાં અને અધિષ્ઠાનચૈતન્યમાં રહેલી આ સૃષ્ટિમાં, સંકલ્પ વડે કલ્પી કાઢેલી પાંદડાંઓની વિલક્ષણતા વિના કશું વિલક્ષણપણું જણાતું નથી.^{૧૯} હજારો ખરીઓના, હજારો મસ્તકોના, હજારો આંખોના, હજારો હાથોના અને હજારો મુખોના હાવભાવને ખતાવનારા આકાશ અને ચૈષ્ણાઓવાળા અનેક પવંતોને, જરાયુજ, અંડજ, ઉલ્લિન્નજ અને સ્વેદજ એ આદિ અનેક પ્રાણીઓનાં શરીરોને, દિશાઓને, દેશોને અને નદીઓને એક પ્રાદેશમાત્ર જઠલા જ ભાગમાં ધારણ કરી રહેલ, અંદર શૂન્ય (શૂન્ય-તાવાળું અને નિરવયવ), નિઃસાર, અનેક તરેહના રાગો (કામો અને રંગો) વડે રંગાયેલ, વિરાગ (વેરાગ્ય અને જુદા રંગવાળું રંગ મટાડનારું દ્રવ્ય તે) વડે થનારી શુદ્ધિથી જ જતું રહેનારું; દેવો, દૈત્યો, ગંધર્વો, વિદ્યાધરો અને મોટા નાગોવાળા, જડસ્વરૂપવાળા પવન (સૂતાત્મા અને વાયુ તે) વડે ચલાયમાન, સર્વનાથી ઉત્કૃષ્ટ ચૈતનતત્ત્વને (બ્રહ્મચૈતન્ય અને જીવચતન્ય) રચેલ, પરામર્શને (વિચારને અને ખીજના સંઘર્ષણને) સહન ન કરી શકતું, પ્રકાશવાળું, સુંદર, રમણીય અને વિકલ્પવડે જ અનુભવમાં આવતું આ જગત પટમાં ચિત્રરૂપે આવેખેલા કાઈ મોટા રાજ્યના જેવું આભાસમાત્ર જ છે. વિકલ્પવૃત્તિવાળું અને સકલ્પરૂપે ઉદય પામતું મન કે જનું સ્વરૂપ સાવ મિથ્યા અને ભ્રાંતિરૂપ છે, તેની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે પડેલ ચિદાભાસરૂપ ચૈતન્યતત્ત્વ, જેમ જળની અંદર પડેલું તેલનું બિંદુ ચોતરફ પ્રસરી અથ, તેમ વાસનાઓરૂપી જળોના સમુદ્ધોવડે બંધાઈ જઈ, સર્વ પ્રકારનાં સુખ-દુઃખ આદિ તરંગો વડે વીંટાઈ રહી, જેમ બને

તેમ સ્ત્રી-પુત્ર આદિમાં ફેલાઈ ગયેલા સ્નેહનો અનુભવ લેતાં જડ અને તત્ત્વદષ્ટિએ જોતાં મિથ્યા હોવાથી ઉત્પન્ન જ નહિ થયેલા, ભ્રાંતિ-વડે માત્ર દેખાતા ચમ્પદ-સ્પર્શ આદિ વિષયોનો અનુભવ લેવો એ આદિ અનેકરૂપે એ તત્ત્વ જ પ્રસરી રહેલ છે.^{૧૯-૨૪} એ પ્રમાણે તે આદિ-ચૈતન્ય 'હું અમુક દેહ આદિરૂપ છું' એવા વિકલ્પો વડે બહિર્મુખ થઈ, કેમ બધે જીવભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ હોય તેમ ભાસે છે; પરંતુ ખરી રીતે જેમ જળ અને પાણી એ બંને જળના પર્યાયચમ્પદ હોવાથી, એ બંનેના અર્થમાં કશું જુદાપણું નથી; તે પ્રમાણે જીવાત્મા અને પરમાત્મા એ બંનેનો (ઉપાધિનો સાગ કરી દેતાં) એક ચૈતનતત્ત્વમાં જ વિરામ થતો હોવાથી, પર્યાયચમ્પદની પેઠે તે બંનેનો પરિણામે એક જ અર્થ હોવાને લીધે, જીવચૈતન્ય પરમાત્માથી જુદું પડી શકતું નથી.^{૨૫} પોતાનો આત્મા કે જો ચૈતન્યરૂપ છે અને સ્પર્શકવતી પેઠે આપોઆપ પ્રકાશવાળો છે, તે જ અહંકારરૂપ બની જઈ પોતાના વ્યાપક સ્વરૂપમાં ભોગ્યરૂપે આ સૃષ્ટિને કલ્પી લે છે, એટલે આ સૃષ્ટિ કે તેનો રચનાર એ બંને ચૈતન્ય આત્માથી જુદાં નથી.^{૨૬} જળ કે જો પોતે સ્વાભાવિક રીતે પ્રવાહી છે, તે પોતાની સત્તા કે જો તરંગ આદિ રૂપે ગતિવાળી છે, તેમાં ગતિથી રહિત પોતાના ખરા સ્વરૂપમાં જ તે પોતે રહેલ છે; તેવી રીતે આત્મા કે જો પોતે શુદ્ધ ચૈતન્ય અને નિર્વિકાર છે, તે આકાશ આદિ પ્રપચની રચનામાં કારણરૂપ ભાસે છે; પરંતુ એ તેમાં રહેલ છે એમ પણ નથી તથા આકાશ આદિ પ્રપચના કર્તારૂપ પણ નથી અને એ આકાશ આદિ પ્રપચને પોતે જુદો રહી બળનારો છે, એમ પણ નથી. એ સર્વ તો વિકલ્પમાત્ર છે; બાકી એ આત્મા તો પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે.^{૨૭} પ્રથમ વ્યાવહારિક દશામાં રહી (અધ્યારોપદષ્ટિથી) દેશ, કાળ

* અંગૂઠો અને તેની પાસેની આંગળી એ બંને વચ્ચેનો જે ભાગ તે પ્રદેશ કહેવાય છે.

આદિની રચનાનો અંગીકાર કરી લઈ, ચેતન-
તત્ત્વની આકાશ આદિ પ્રપચરૂપે દેખાવાની
વાત અમે કહીએ છીએ, તેથી તેમાં જળતરંગના
દૃષ્ટાંતનું સમાનપણ જરા પણ છેટે જતું નથી,
પણ બરાબર ઘટતું આવે છે. જેમ જળના તરંગ
આદિરૂપે થવામાં આમુક દેશકાળ હોય છે, તેમ
એ આત્મતત્ત્વના પણ જગત આદિરૂપે વિવર્ત
થવામાં અમુક દેશકાળની કલ્પના કરવામાં આવે
છે, એટલે દ્રષ્ટાંત-દાષ્ટાંતિક (સિદ્ધાંત)ની ખરા-
બર સંગતિ મળે છે. આમ આકાર અને આદિ
આદિ ને કોઈ નિકલ્પરૂપે સ્ફુરે છે, તે સર્વને
તમે અવિદ્યારૂપ જ છે એમ સમજો; અને તે
પુરુષપ્રયત્ન વડે તરત નાશ પામી જાય છે.
અવિદ્યાનો અડધો ભાગ કે જે સ્ત્રી-પુત્ર-ધનાદિ-
કર્મા મમતાનો અધ્યાસ થવામાં કારણરૂપ છે, તે
વિનય, નમ્રતા, દાન, સન્માન આદિથી, પોતે
વશ જવા કરી લીધેલા તત્ત્વજ્ઞ મહાત્માઓ સાથે
પરસ્પર વાર્તાલાપ વગેરેથી જ પ્રથમ ભૂમિકાનો
લાભ થઈ અધ્યાસ કરેલા તીવ્ર વેરાગ્ય આદિ
સાધનની સિદ્ધિ થતાં નાશ પામી જાય છે; અને
એ અવિદ્યાનો ત્રીજો ભાગ કે જે બિલકલ ન
સમજવું, ઊલટું સમજવું ઇત્યાદિરૂપે દેહા-
દિક્કમાં અહંતારૂપે રહેલ છે તથા અવિદ્યાની
વિશ્લેષશક્તિરૂપે કહેવાય છે, તે શાસ્ત્રવિચારથી
શ્રવણ-મનન આદિ થતાં નાશ પામી જાય છે.
માફીનો જે ચોથો ભાગ અવશેષ રહ્યો કે જે
આવરણશક્તિરૂપ છે, તે નિદિધ્યાસન આદિ-
દ્વારા આત્માનું શ્રદ્ધારૂપે અપરોક્ષ જ્ઞાન થવાથી
નષ્ટ થઈ જાય છે. એ રીતે એક પછી એક ભૂમિ-
કાના અધ્યાસની સાથે ક્રમે કરી અથવા સાથે
એકીવખત જ અવિદ્યાના ચારેય ભાગનો ઉપર
જણાવ્યા પ્રમાણે ક્ષય કરી દેવામાં આવે, એટલે
પછી જે અવશેષ રહ્યું તે નામરૂપથી રહિત
સદૃષ આત્મતત્ત્વ જ છે કે જે પુરુષાર્થરૂપ છે.
૧) રામ બોલ્યા:—મહાત્માઓ સાથે પરસ્પર

વાર્તાલાપ કર્યાથી શી રીતે અવિદ્યાનો અડધો
ભાગ નષ્ટ થઈ જાય છે? અને ત્રીજો ભાગ શી
રીતે શાસ્ત્રવિચારથી શ્રવણ-મનન આદિ દ્વારા
નાશ પામી જાય છે? તથા બાકી રહેલો ચોથો
ભાગ આત્માનું અપરોક્ષ જ્ઞાન થયેથી શી રીતે
નાશને પ્રાપ્ત થાય છે તે કહો. વળી હે મહા-
રાજ! આપ જે કહો છો કે બધા ભાગોનો ભેગો
પણ ક્ષય થઈ શકે અને ક્રમે કરીને પણ ક્ષય
થાય, એ વિષે આપ શું કહો છો? તેમજ જે
બાકી રહે તે નામરૂપથી રહિત અને સત્તારૂપ જ
રહે છે એમ જે આપે કહ્યું, તેમાં સત્તારૂપ શું
કહેવાય અને અસત્તારૂપ શું કહેવાય? એ સર્વ
આપ મને કહો. ૩૨, ૩૩

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જે પુરુષ પોતે વિરક્ત
હોય, સંસાર તરી જવાને ઇચ્છા રાખતો હોય
અને આત્મવેત્તા હોય, તેવા સન્મન પુરુષની
સાથે અને બીજા પણ સુમુક્ષુની સાથે આ સંસાર
સંબંધી વિચાર કરવો. ૩૪ ડાહ્યા વિવેકી મનુષ્યે
જ્યાંત્યાથી શોધ કરી, વેરાગ્ય આદિ સાધન-
વાળા થઈ, મત્સર આદિ દોષોથી રહિત અને
આત્માના ખરા સ્વરૂપને અપરોક્ષ રીતે અનુ-
ભવનારા કોઈ સન્મન પુરુષનું યત્ન વડે આરાધન
કરવું. ૩૫ જણવાનું સર્વ જણે જાણી લીધું છે
એવા તત્ત્વવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ હે રામચંદ્રજી!
મહાત્મા પુરુષનો સમાગમ થતાં જ સર્વ ભૂમિ-
કાના મૂળરૂપ હોવાથી, સર્વના કરતાં મુખ્ય અને
વેરાગ્ય આદિ ચાર સાધનરૂપી સંપત્તિને લીધે
સર્વથી શ્રેષ્ઠ, એવી પ્રથમ ભૂમિકામાં સ્થિતિ
થવારૂપી ઉત્તમ દશાનો ઉદય થવાને લીધે,
અવિદ્યાના અડધા ભાગને તો તમે નાશ થયેલો
જ સમજો. ૩૬ અવિદ્યાનો અડધો ભાગ મહા-
ત્માઓના સમાગમથી ક્ષીણ થઈ જાય છે, ત્રીજો
ભાગ શાસ્ત્રવિચારથી શ્રવણ-મનન આદિ
દ્વારા નાશ પામી જાય છે અને ચોથો ભાગ

વડે જ નાશ કરવાનો છે. ૩૭ કુક્ત મોક્ષની તીવ્ર ઇચ્છાથી એક જ અશિલાય ઉત્પન્ન થાય, તો તે પુરુષને વૈરાગ્ય આદિ સાધનસંપત્તિ દ્વારા ભોગોથી અને તેને મેળવનાનાં સાધનોથી રોકે છે અને મોક્ષની ઇચ્છા સિવાય બીજી બધી ઇચ્છાઓ દૂર થતાં પોતાના પુરુષાર્થથી અવિદ્યાનો ચોથો ભાગ ક્ષય પામી બચે છે. ૩૮ મહાત્માઓના સમાગમથી, શાસ્ત્રવિચાર વડે, શ્રવણમનનાદિ દ્વારા અને પોતાના યતનથી એ અવિદ્યાથી મેલનો ક્ષય થઈ બચે છે. એ દરેક ક્રમથી મળે તો ક્રમથી તેનો નાશ થાય છે અને એ સર્વ એક જ વખતે પ્રાપ્ત થઈ બચે એવો યોગ આવી બને, તો તેવે વખતે જ નષ્ટ થઈ બચે છે. ૩૯ અવિદ્યાનો ક્ષય થઈ જતાં સર્વ નિષેધના અવધિરૂપ જે તત્ત્વ અવશેષ રહે તે (દશ્ય વર્ગમાં) કાંઈ જ નથી અને જે કાંઈક છે એમ કહીએ તો અનિર્વચનીય જેવું કાંઈક છે એ જ પરમ તત્ત્વરૂપ છે. તે નામરૂપથી રહિત છે, આશિષિતદષ્ટિથી અસદ્રૂપ (મિથ્યા) છે અને અધિષ્ઠાનદષ્ટિથી (સત્ય) છે. ૪૦ હે રામચંદ્રજી! એ અવશેષ રહેલ વસ્તુ બ્રહ્મ જ છે કે જે જરા-મરણ આદિ વિકારથી રહિત છે, અનંત છે, એક છે અને આનંદ વડે ઘટ (ભરપૂર) છે; તેમાં જે કાંઈ જીવ-જગત આદિ સંકલ્પરૂપે રહેલી આવે છે, તે તો સાવ મિથ્યા જ છે અને ભ્રાંતિ વડે જ માન ભાસે છે એમ સમજી લઈ, પ્રગાતા, પ્રમાણ અને પ્રમેયરૂપી ત્રિપુટીના મોહને દૂર કરી બ્રહ્મરૂપ થઈ રહી, સર્વવ્યાપી આત્મસ્વરૂપ વડે વિહાર કરતાં તમે શોકથી રહિત અને કેવળ આનંદમૂર્તિ થઈને રહો. ૪૧

બ્રહ્મેદં ઘનમજરાઘનંતમેકં સંકલ્પસ્ફુરણમ-
વિઘમાનમેવ । નુદ્ધૈર્વં ન્યપગતમાનમેયમોહો
વિનિર્વાણં પરિવિહરન્વિશોકમાસ્વ ॥ ૪૧ ॥

સર્ગ ૧૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૩ મો

ત્રસરેણુમાં ઇન્દ્રે કરેલી રાજ્યકલ્પના

॥ મુગુંડ ઉવાચ ॥

જગત્પ્રસરરૂપસ્ય ન દેશ ઉપયુજ્યતે ।

ન કાલો ધારણં સ્તંભ આલોકસ્યાંવરં યથા ॥

ભુગુંડ બોલ્યો:-પ્રથમ અર્ધપારોપદષ્ટિથી અવિવેકીઓને સમભવના ખાતર દેશકાળની કલ્પના સ્વીકારવામાં આવી છે; પરંતુ તાત્ત્વિક દષ્ટિએ તો આ જગત કે જે ચૈતન્યતત્ત્વના ચમત્કારના એક ફેલાવરૂપ જ છે, તેમાં જેમ આકાશની અંદર ચોતરફ પ્રસરી રહેલા સૂર્ય વગેરેના પ્રકાશને ધારણ કરી રાખવાને થાંભલાની જરૂર નથી, તે રીતે દેશકાળની કશી પણ જરૂર નથી. ૧ આ ત્રણ લોક કુક્ત મનના સંકલ્પમાનરૂપ જ છે અને વાયુની અંદર ફેલાઈ રહેલા મુગુંડના કરતાં તથા સૂર્યના પ્રકાશના કરતાં પણ અતિ સૂક્ષ્મ, શાંત, હલકા અને સ્વચ્છ જ છે. ૨ હે મુશીલ વિદ્યાર્થ! આ જગતરૂપ અણુ કે જે ચૈતન્યતત્ત્વના એક ચમત્કારમાન જ છે, તેની પાસે વાયુમાં ફેલાઈ રહેલ મુગુંડ અને ચોતરફ પ્રસરી રહેલો સૂર્યનો પ્રકાશ એ પણ બીજાઓનાં આંખ, નાક વગેરે દ્વારા અનુભવમાં આવવાને લીધે મેરુના જતાં મહા સ્થૂલ લાગે છે. ૩ જેમ મનના કલ્પેલા પદાર્થ કે જે મનોમય હોવાથી મનરૂપ જ છે, તેને તે મન જ સાક્ષી-ચૈતન્યની સત્તા વડે બાંધે છે; તથા જેને સ્વપ્ન આવેલ હોય તે જ પુરુષ તે સ્વપ્નની વાતને દેખે છે. તે રીતે આ સદૃશ કે જે દષ્ટિમાન જ છે, તે પણ જે પુરુષ પ્રત્યે જની રીતે ઉદય પામે છે, તે પુરુષ જ તેવી રીતે તેને દેખે છે. ૪ આ સ્વપ્નમાં

* આ તેરમા સર્ગનાં આપાદં જે કાર્ય છે, તેમાં દેશ આદિની અપેક્ષા રહેતી નથી, એ કહેવાશે અને તે સ્વપ્નમાં ઇન્દ્રે ત્રસરેણુની અંદર રાજ્યની કલ્પના કરી એ વાત વિસ્તારથી જણાવવામાં આવશે.

ધન્દ્રે ત્રસરેણુમાં જનો અનુભવ કર્યો હતો તે વિષયનો એક પુરાતન ઇતિહાસ ક્ષેત્રલાક (વૃદ્ધો) કહે છે. એક વખત કોઈ એક ઠેકાણે (શમલપ્રજાંશ્વરી) એક કલ્પવૃક્ષ ઊગી નીકળ્યું. તેની (યુગાંશ્વરી) એક કાળીએ (પ્રજ્ઞાંકાંશ્વરી) હૃદયને બતાવતું એક કૃષ્ણ થયું. તે કૃષ્ણ પર દેવો, દાનવો અને માનવ આદિ પ્રાણીઓએ મછરાં ગણગણાટ કરતાં હતાં. જમાં પર્વતોએ ખીલા જડવામાં આવ્યા છે, તેનાં પાતાલલોક, પૃથ્વી-લોક અને સ્વર્ગલોક નામનાં મજબૂત બારણાંથી તેને ઢાંકી દેવામાં આવ્યું હતું. તે કૃષ્ણ ચિત્તને આનંદ આપે તેવી અનેક વાસનાઓએ રસથી ભરેલું હતું, તેમાં અનેક પ્રકારના અનુભવોએ સુગંધ ભરેલી હોવાથી દૂરથી જ ચિત્તને ખેંચે તેવું હતું. એ કૃષ્ણ કલ્પતરુની વચમાં જગતની સૂક્ષ્મ સત્તાઓએ ખીચોખીચ વેલોથી વીંટળાયેલું હતું. તેને અહંકારથી મોટી ડીંટીઓ હતી, તે સાહ્યોત્તરના પ્રકાશથી તેજવાણું, મોક્ષના પુલ્કા બારણાંથી સુખવાણું, નદીઓ અને સમુદ્રોથી રેસાઓવાળું, પાંચ તન્માત્રાના કોશવાણું અને (આકાશમાં) તરતા તારાઓના ઝાકળથી ભરેલું હતું. મહાપ્રલય સમયે તે કૃષ્ણ પાણીને ગળી જાય તેવું હતું, તે (અવિદ્યાએ) કાગડી કે (વિદ્યાએ) કાચકને ખાવા લાયક હતું. તે કૃષ્ણ ખરી પડ્યા પછી શાંત થનારું અને દેવજન્યાસના વિતાવું બની જાય તેવું હતું.^{૧૫-૧૭} તેની અંદર ત્રિદોષોના અધિપતિ ધન્દ્રે મધપૂકા ઉપર બેઠેલી મધમાખીઓનો જન્મ કોઈ મોટા મધમાખ નાયક હોય તે રીતે સર્વ દેવતાઓનો અધીશ્વર હતો.^{૧૮} આનુઆનુના વિચાર જાણનારા પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ એ મહાત્મા ધન્દ્રેનું અજ્ઞાન રૂપી આવરણ ગુરુના ઉપદેશથી અને પોતાના અભ્યાસના બળથી આત્મતત્ત્વની જાણ કરવા વડે ક્ષીણ થઈ ગયું હતું.^{૧૯} પછી કોઈ એક નારાયણ આદિ મહાપરાક્રમી દેવો

(દેવોના ભય વડે) ક્યાંય જતા રહ્યાથી, તે ધન્દ્રે શક્તિરૂપી જ્ઞાનામય અગ્નિને ધારણ કરનારા મહાજનરજસ્ત દેવો સાથે પોતે એકલા એ જ યુદ્ધ કર્યું; પરંતુ મહાજનવાન દેવોએ તેનો આખર પરાજય કર્યો, તેથી ચોતરફ ધ્યાન રાખી તે જ સમયે તેણે પલાયન કર્યું.^{૨૦-૨૧} અતિ વેગથી દશે દિશાઓમાં તેણે ફેડ કરી પરંતુ સર્વ ઠેકાણે શત્રુઓ પહોંચી વળવાથી પાપ પુરુષને જન્મ પરલોકમાં શાંતિનું ઠેકાણું ન મળે, રીતે ધન્દ્રે ક્યાંય પણ શાંતિનું ઠેકાણું મળે નહિ. પછી દેવો કે જ ધન્દ્રના શત્રુઓ છે, તેને જરાક નજરચૂક થતાં પોતાને છુપાઈ જવાનું તક ભેઈ ધન્દ્રે દેહને આકારે થઈ રહેલા પોતાના સ્વેદ આકારવાળા સંકલ્પને ભૂતસૂક્ષ્મમાં જ સમેટી લઈ, પોતે અતિસૂક્ષ્મ બની જઈ, સૂર્યના રાયણનાં કિરણોના સમુદોની અંદર રહેલા કોઈ એક ત્રસરેણુમાં, કોઈ એક કમળકોશમાં જન્મ ભરેલા સંતોઈ પેસે, તેમ પ્રવેશ કર્યો.^{૨૨-૨૪} જ ત્રસરેણુની અંદર તરત તેણે આરામ લીધો અને ઘણી લાંબી મુદત ગયા પછી તેનું ચિત્ત સ્વસ્થ થયું. સંત્રામના પ્રસંગને ભૂલી જઈ, પછી તે બીજા ક્યાંય બહાર ન નીકળતાં, ત્યાં ત્રસરેણુમાં જ શાંત થઈને રહ્યો.^{૨૫} પછી એ ત્રસરેણુમાં ધન્દ્રે એક ક્ષણમાત્રમાં જ ધરતી કલ્પના કરી તેનો અનુભવ કર્યો અને તે ધરમાં પદાસનની કલ્પના કરી, પોતાના લોકમાં સિંહાસન ઉપર બેસી જન્મ ક્રીડા કરાય, તેમ એ પદાસન ઉપર ધન્દ્રે ક્રીડા કરવા લાગ્યો.^{૨૬} પછી તે ત્રસરેણુની અંદર પોતે સંકલ્પવડે ગૃહસ્થ બની જતાં અણિઓ, મોતીઓ અને પરવાળાંઓ આદિથી તૈયાર કરેલા કિલ્લાઓથી અને મકાનોથી શોભતું એક નગર તે ધન્દ્રે દીધું, કે જે તેણે પોતાની કલ્પના વડે મનની અંદર જ ઊભું કર્યું હતું.^{૨૭} ધન્દ્રે એ નગરની અંદર રહી પછી નાના પ્રકારના પર્વતો, ગામડાંઓ, નહેરો, શહેરો અને જંગલો વડે શોભાયમાન બેવા

દેશને પોતાની કલ્પના દ્વારા દીડો. પછી પર્વતો, સમુદ્રો, પૃથ્વી, નદીઓ, રાજ્યો અને તે તે દેશના સ્ત્રીમાઠાઓ સહિત જગત તેવા દૃઢ સંકલ્પને લીધે ઇન્દ્રના બેવામાં આવ્યું કે જ પોતાના સંકલ્પને લીધે મનોમય જ હતું. ત્યારબાદ પાતાળલોક, ભૂલોક, સ્વર્ગલોક, સૂર્ય આદિ અહો અને પર્વતો સહિત ત્રણેય લોકની તેવા પ્રળય સંકલ્પના બળથી ઇન્દ્રે કલ્પના કરી લીધી અને એ ત્રિલોકીમાં પોતે અનેક ભોગસમૃદ્ધ વડે શોભતા ઇન્દ્રના સ્થાન ઉપર બેઠો. ત્યાં તેને કુંદ નામનો એક મહાપરાક્રમી પુત્ર થયો. પછી કાળે કરીને જીવનનો અંત આવી જતાં, સ્તુતિ કરવા લાયક આચરણવાળો એ ઇન્દ્ર એ દેહનો ત્યાગ કરી દઈ, સ્નેહથી (તેલ અથવા ઘૂતથી) રહિત થઈ ગયેલા દીવાની પેઢે નિર્વાણને (વિદેહકલ્પને) પ્રાપ્ત થઈ ગયો.^{૨૨-૨૬} પછી કુંદ ત્રૈલોક્યનો રાજા થયો અને તે પણ પોતાના એક પુત્રને ઉત્પન્ન કરી કાળે કરી જીવનનો અંત આવી જતાં પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ ગયો.^{૨૭} એ કુંદનો પુત્ર પણ પોતાના પિતા પ્રમાણે જ પોતાના પુત્રને રાજ્ય સોંપી જીવનનો અંત આવી રહેતાં પરમ પવિત્ર પદને પામી ગયો.^{૨૮} હે સુંદર વિદ્યાધર ! એ રીતે તે ઇન્દ્રના હજારો પૌત્રો આલ્યા ગયા છે, કે જ્યોતના રાજ્યમાં આજે પણ અંશક નામનો રાજા વિદ્યમાન છે.^{૨૯} ઉપર વર્ણન કર્યા પ્રમાણે આજ દિવસ સુધી તે ઇન્દ્ર ત્રસરેણુની અંદર કલ્પી લીધેલ લોકમાં એ ઇન્દ્રનો જ વંશ ઇન્દ્રના રાજ્યનું પાલન કરે છે અને આકાશના ઠાઈ પણ દેશમાં સૂર્યના પ્રકાશ વડે પવિત્ર થયેલો એ ત્રસરેણુ હણાય, ગળી જાય, શિથિલ થઈ જાય કે નાશ પામી જાય તો પણ એ ઇન્દ્રનું મનોમય રાજ્ય કદી પણ ગલિત કે નષ્ટ થતું નથી.^{૩૦}

इत्यद्य यावदमरेश्वरवंश एव संकल्पिते जगति शक्रपदं विधत्ते । तस्मिन् क्षतोपि गलितोपि हवे

વિનષ્ટે ક્રાપ્યંવરે દિનકરાતપવાનાળૌ ॥ ૩૦ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ત્રસરેણુતર-સર્ગસંઘવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૧૩ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૪ મો

શબલપ્રહ્લમાં ત્રિલોકીનું દર્શન

॥ મુચુંડ ઉવાચ ॥

तस्य शक्रस्य कुलजः कश्चिदासीत्सुराधिपः ।
तत्रोत्तमगुणः श्रीमान् पाश्चात्या यस्यसातनुः ॥
ભુશુંડ બોલ્યો:-એ ઇન્દ્રપદ ઉપર દેવોના અધ્યક્ષ તરીકે તે જ ઇન્દ્રના વંશમાં થયેલો ઉત્તમ ગુણોવાળો અને સદ્ગુણોથી શોભતો ઠાઈ એક ઇન્દ્ર થયો કે જનું એ શરીર (પછી પાછો જન્મ જ ન થવાને લીધે) છેલ્લું જ હતું.^૧ તે ઇન્દ્રના કુલના છેલ્લા પુત્રને તે જ સ્થાને બૃહસ્પતિના વચનના પ્રભાવથી જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઈ. પછી બણવાનું સર્વ જણે બણી લીધેલ છે એવા અને દેવયોગથી જ આવી મળે તે વડે કામ બલાની લેનારા એ દેવતાઓના રાજા ઇન્દ્રે ત્રિલોકીનું રાજ્ય ક્યું.^{૨,૩} અજ્ઞાનને તરી ગયેલ શુદ્ધ ચિત્તવાળા તે ઇન્દ્રે જ્ઞાનનો સાથે ચુક ક્યું; સર્વ શત્રુમંડળનો પરાજય કર્યો અને સૌ અશ્વમેધ યજ્ઞો કર્યા.^૪ એ ઇન્દ્ર કાંઈ કારણસર કમળનાળના કોમળ બાળતંતુની અંદર ધણા લાંબા કાળ સુધી રહ્યો હતો અને ત્યાં તેણે બીજા પણ સેકંડો વૃત્તાંતોનો અનુભવ કર્યો હતો.^૫ જ્ઞાનના બળ વડે દીપી નીકળનારા એ ઇન્દ્રને ઠાઈ એક દિવસ એવી ઇચ્છા થઈ કે, 'પ્રજાતત્ત્વ કે જ માયાનો સંબંધ થતાં શબલપ્રહ્લ એવા નામથી

૨ આ ઔદ્યા સર્ગમાં તે જ ઇન્દ્રના કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા ઠાઈ એક ઇન્દ્રને કમળનાળના તંતુમાં જગતની પ્રતીતિ થશે અને અલ્પદષ્ટિ થતાં પોતાની ઇન્દ્રતા પણ અલ્પમાન જણાશે, એ કથા કેલેવામાં આવશે.

ઓળખાય છે, તેનું હું ધ્યાનસ્થ થઈ બરાબર
અવલોકન કરું. આવી વિચાર કરી પછી તેણે
એકાંતમાં બેસી બહાર અને અંદર વિશેષ
થવાનાં સર્વ કારણોનો ત્યાગ કરી, બુદ્ધિને શાંત
રાખી, સમાધિ દ્વારા બ્રહ્મતત્ત્વનું અવલોકન
કયું. સર્વ શક્તિવાળું, સર્વ વસ્તુઓરૂપે રહેલું,
સર્વવ્યાપી, સર્વશક્તિમાન હોવાથી સર્વદા સર્વ
પ્રકારે સર્વરૂપ થઈ રહેનારું, સર્વત્ર સર્વ પદા-
ર્થોમાં રહેલું, સર્વ તરફ હાથપગ આદિ અવ-
યવોવાળું, ચારે તરફ આંખો, મસ્તક અને
મુખોને ધારણ કરનારું, ચૌતરફ શ્રવણેન્દ્રિય-
વાળું, વ્યવહારદૃષ્ટિએ સર્વ ઇન્દ્રિયોના રૂપ
આદિ પોતપોતાના વિષયોને મહણ કરવાની
શક્તિરૂપી ગુણો વડે યુક્ત અને પરમાર્થદૃષ્ટિ-
એ બેતા તે સર્વ ઇન્દ્રિયોના ગુણોથી રહિત;
વ્યવહારદૃષ્ટિએ સર્વને ધારણ કરી રહેલું અને
પરમાર્થદૃષ્ટિએ અસંગ; વ્યવહારદૃષ્ટિએ ગુણોને
ભોગવનારું અને પરમાર્થદૃષ્ટિએ નિર્ગુણ પ્રાણી-
માત્રની અંદર તથા બહાર ચરાચરરૂપે રહેલું,
અતિસૂક્ષ્મ હોવાથી વિશેષે કરી તરત ન બહી
શકાય તેવું, દૂર પણ રહેલું અને પાસે પણ
રહેલું, સર્વત્ર અનેક સૂર્ય-ચંદ્રોને ધારણ કર-
નારું, સર્વત્ર અનેક પૃથ્વીઓને ધારણ કરી રહેલું,
સર્વત્ર અનેક પર્વતોને ધારણ કરનારું તેમજ
સર્વત્ર અનેક સમુદ્રોને ધારણ કરી રહેલું, સર્વત્ર
ધણા સારવાળું, સર્વત્ર અનેક આકાશોને ધારણ
કરી રહેલું, સર્વત્ર અનેક સંસારો (જન્મ-મરણ
આદિ પ્રપંચો)વાળું, સર્વત્ર અનેક જગતને
ધારણ કરનારું, પરમાર્થદૃષ્ટિએ સર્વત્ર મોક્ષ સ્વ-
રૂપે જ રહેલ અને સર્વત્ર ચૈતન્યરૂપે રહેલ; સર્વત્ર
ચારે તરફથી સર્વ પદાર્થોરૂપે દેખાતું અને વસ્તુ-
તાએ સર્વથી રહિત એવું બ્રહ્મતત્ત્વ સમાધિ દ્વારા
ઇન્દ્રના બેવામાં આવ્યું. ઘડામાં, કપડામાં,
વડમાં, ખાંડામાં, ગાંડામાં, વાંદરામાં, તેજમાં,
આકાશમાં, પૃથ્વીમાં, પર્વતમાં, પવનમાં,

જળમાં, અગ્નિમાં અને માત્ર પરમાણુના ઉપ-
રના, નીચેના, મધ્યના વગેરે સૂક્ષ્મ ભાગમાં પણ
ઇન્દ્રે ત્રણે લોક દીકા કે જ્યો નાના પ્રકારના
આચારો અને વિચારોવાળા તથા વિવિધ પ્રકા-
રના આવાગમન (સ્વર્ગ નરકાદિકમાં જઈ પાછું
ફરીને સાંથી આવતું તે) વાળા હતા. જન્મ મરીની
અંદર તીખાથ અને આકાશની
અંદર શૂન્યતા (શૂન્યપણું) રહેલ છે, તેમ
ચૈતન્યમય આત્મા કે જ જગત પ્રગટ કરવાના
કાળરૂપ પણ છે અને જગતનો લય કરવાના
કાળરૂપે પણ રહેલ છે, તેમાં આ ત્રણે લોક
રહેલા છે. ઉપર પ્રમાણે જીવભાવથી રહિત
થઈ ગયેલી પોતાની શુદ્ધ બુદ્ધિ વડે દેખાતો એ
ઇન્દ્ર, તેના તે જ કમથી પોતાના તે જ દેહ વડે
તેવે જ પ્રકારે ધ્યાનસ્થ થઈને રહ્યો. ધણા લાંબા
કાળ સુધી ધ્યાન વડે સર્વને એક સમૂહબ્રહ્મમાં
જ દેખનારા ઉદાર બુદ્ધિવાળા મહાબુદ્ધિશાળી
એ ઇન્દ્રના બેવામાં આ આપની સૃષ્ટિ પણ
આવી અને પછી તેણે આ આપની સૃષ્ટિમાં ફરતાં
ફરતાં પાતાળલોક, પૃથ્વીલોક આદિને કમે કરી
બેઠા. ત્યાર બાદ, સ્વર્ગલોકને બેઈ છેવટ તેમાં
ઇન્દ્રનું દર્શન થતાં એ ઇન્દ્રમાં અહંકાર
બંધાવાના સંસ્કારો બગવાથી તથા પ્રથમ
કરેલા અશ્વમેધ યજ્ઞોનું કાંઈ પણ અદૃશ્ય કૃણ
અવશ્ય મળવાનું હોવાથી તે (આ સૃષ્ટિના)
ઇન્દ્રપણાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો અને સેંકડો
વૃતાંતોથી ભરેલું વિલેપીતું રાજકાજ કરવા
લાગ્યો. હે વિધાધરેના કુળના અધ્યક્ષ!
તસરેણુની અંદર રહેલા ઇન્દ્રના કુળમાં ઉત્પન્ન
યથેલો એ (કમળનાળના તંતુમાં રહેલ) ઇન્દ્ર
આ બ્રહ્માંડમાં પણ આજ દિવસ સુધી ઇન્દ્રપદ
ઉપર રહ્યો છે એમ તમે સમજો. પછી આ
બ્રહ્માંડમાં ઇન્દ્રપદ ઉપર રહ્યા બાદ પોતાના દૈત્ય-
માં બીજાની પેઠે સૂક્ષ્મ રીતે સંસ્કારરૂપે રહેલા અને
પૂર્વકાળમાં અપ્યત્ને કરી એવા જ્ઞાનયોગના કરેલા

અભ્યાસના બળથી યથાસ્થિત રીતે કમળનાળના બાળતંતુમાં નિવાસ થયો એ આદિ પોતાનું પ્રથમનું વૃત્તાંત તેના સ્મરણમાં આવ્યું.^{૨૨} જેવી રીતે ત્રસરણની અંદર રહેલા ઇન્દ્રની તમને મેં વાત કરી અને તેના જ કુળમાં થયેલા કમળનાળના બાળતંતુમાં રહેલા આ કાન્તિમાન ઇન્દ્ર વિષે તમને કહ્યું, તેવી જ રીતે ત્યાં, અહીં અને બીજે ઠેકાણે તેવી જ જાતના વ્યવહારવાળા સેંકડો અને હજારો ઇન્દ્રો આ અનંત (ચિદ્રૂપ) આકાશમાં થઈ ગયા છે અને હાલ પણ છે.^{૨૩, ૨૪} એવી રીતે અનેક તરંગોવાળી સૃષ્ટિરૂપી નદી ઘણા લાંબા કાળથી (અનાદિકાળથી) સતત રીતે વહ્યા કરે છે. આ દશરૂપી નદી ત્યાં સુધી તો ખૂબ વેગથી વહે બળે છે, કે જ્યાં સુધી ચોથી ભૂમિકાથી માંડી છઠી ભૂમિકા સુધીમાં પરમપદમાં અડધું ચડેલું અને અડધું નહિ ચડેલું આ સંઘર્ષ માયામય છે એવો અનુભવ નથી થતો; પરંતુ જ્યારે તેનું ખરેખરું સ્વરૂપ જોવામાં આવે કે તરત જ તે અતિ લાંબી અને ચોતરફ ફેલાઈ રહેલી દશરૂપી નદી (ઝાંઝવાના જળની નદીની પેઠે) ક્યાંય લય પામી બળે છે.^{૨૫, ૨૬} હે નિષ્પાપ-વિદ્યાધર ! આ માયા એવી તો વિચિત્ર છે કે, હરકાઈ કારણથી ગમે તે કાળે અને ગમે તે સ્થળે હરકાઈ પ્રકારે ખડી થઈ જતી જોવામાં આવે છે.^{૨૭} જમ જળથી ભરેલાં વાદળોમાંથી વૃષ્ટિ થાય છે, તેમ આ માયા પંજુ અહંકારના જ માત્ર ચમત્કારથી ઉત્પન્ન થાય છે અને સત્યરૂપે જોવા જતાં તરત જ ઝાંઝળની પેઠે નાશ પામી બળે છે.^{૨૮} જ સર્વના સાક્ષીરૂપ બ્રહ્માત્મન્ય છે, તે ખરી રીતે સર્વ વિકલ્પોથી રહિત છે અને અહંકારને લીધે વિસ્તાર પામેલા અનેક મનોરથોથી (માનસિક સંકલ્પોથી તથા દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશરૂપી ત્રિપુટીથી) પણ રહિત છે-અર્થાત્ તે બચત અવસ્થા વિનાનું છે, સ્વપ્નમાં વળી વાસનામય છતાં દેખાતા પદાર્થોથી

પણ રહિત છે અને સર્વ શૂન્યતારૂપે સુષુપ્તિ અવસ્થામાં જણાતા અજ્ઞાનથી પણ શૂન્ય જ છે તથા જે આકાશના જેવું સદા પરિપૂર્ણ છે, તે ચિદ્રૂપ આત્મતત્ત્વ જ (ખરી રીતે બ્રહ્મ એ તો) અવશેષ રહે છે.^{૨૯}

યેનાયતામિમતદર્શનદ્રષ્ટૃદૃશ્યમુક્તસ્વમાવમવ-
માસનમાત્મતત્ત્વમ્ । સર્વાર્થશૂન્યમત એવ ચ શૂન્ય-
રૂપમેકં સ્વમાત્રમિવ માત્રવિકલ્પમેવ ॥ ૨૯ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સર્ગસંકલ્પ-
ચૌરૈક્યપ્રતિપાદન' એ નામનો
સર્ગ ૧૪ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૧૫ મો

અહંકારની નિવૃત્તિથી જગતની
પ્રાંતિ દૂર થાય છે

॥ મુચુંડ ઉવાચ ॥

યત્રાઽહં ત્વં જગત્ત્ર પૂર્વમાગત્ય તિષ્ઠતિ ।
પરાન્વંતરર્પદ્રસ્ય ત્રસરણદૂરં યથા ॥ ૧ ॥

ભુશુંડ ઓલ્યો:-જમ ત્રસરણની અંદર રહેલ ઇન્દ્રને એક ત્રસરણમાં પણ જગત દેખાતું હતું, તેવી જ રીતે જ્યાં અહંકાર હોય ત્યાં જગત તો પ્રથમ જ (તૈયાર થઈ) આવી બિલ્લું રહે છે.^૧ બ્રાંતિ વડે જ આકાશની અંદર દેખાતા અનેક રંગોની પેઠે માત્ર અજ્ઞાનને લીધે અનુભવમાં આવતી આ જગત સંબંધી બ્રાંતિનું પહેલું મૂળ તપાસવા બેસીએ, તો અહંલાવ જ કહી શકાય છે, કે જો હું કાંઈક અસુકરૂપ છું એમ માની બેસે છે.^૨ વાસનારૂપી રસથી સિંચાયેલા અહંકારરૂપી બીજના કણમાંથી જ બ્રહ્મરૂપી પવંતની

* આ ૧૫મો સર્ગમાં અહંકાર જ જગતરૂપ બ્રાંતિના બીજરૂપે કહેવાશે અને એ અહંકારને નિવૃત્ત કરી દેવાથી જગતરૂપી બ્રાંતિ પણ નિવૃત્ત શુદ્ધ આત્મા જ શેષ રહે એટલે કૃતાત્મપણું તે જણાવવામાં આવશે.

અંદર આકાશ (અવ્યાકૃત) રૂપ જંગલમાં તારા-
ઓરૂપી પ્રુપસમૂહને ધારણ કરનાર, વાદળાં,
ઝાકળ, જંગલ વગેરેથી ઢંકાયેલા પર્વતોરૂપી
પાંદડાંવાળું, ગંગા આદિ ઉત્તમ નદીઓરૂપી
રેસાઓના સમૂહને ધારણ કરી રહેલ અને વાસ-
નારો જ જંગમાં દૃઢ બીજરૂપે રહેલ છે એવા
ભોગોરૂપી રૂળોવાળું આ ત્રિલોકીરૂપી વૃક્ષ પેદા
થાય છે.^{૧૧} આ જગત અહંકારરૂપી જળનો
ચેતુત્તરત્વના ચમત્કારરૂપ એવા વિષય સંબંધી
સુખોરૂપી મધુરતાવાળો, તારાઓરૂપ જળબિંદુ-
ઓની વૃદ્ધિને ધારણ કરી રહેલો, વાસનાઓના
ફેલાવારૂપી પ્રવાહવાળો, આકાશરૂપી અનંત
પેટાળવાળી મોટી ખાઈવાળો, આપત્તિઓ અને
સંપત્તિઓરૂપી મોટી ધૂમરીઓવાળો, નાના પ્રકારના
પર્વતોરૂપી તરંગોથી શેલતો, ત્રિલોકીનાં
મનુષ્યોરૂપી ચિત્રના જોષી પ્રકટ થતી રૂપાઓ-
વાળો, ચપળ સૂર્યચંદ્ર વગેરેના પ્રકાશોરૂપી કિર-
ણોને ધારણ કરનારો, બ્રહ્માંડોરૂપી અનેક પર-
પોટાને પ્રકટ કરનારો, પાટની પેટે મોક્ષદારને
શાંતિ રાખનારા મોહરૂપી સેતુ વડે વૃદ્ધિ પામનારો,
દૃઢ રીતે બંધાયેલ રહેલા પૃથ્વીલોકોરૂપી સચુદ્ર-
ફીણના પિંડને ધારણ કરી રહેલો, અનેક જીવો-
રૂપી જળકાગડાવાળો, જીવોનાં વિચિત્ર પ્રકારનાં
ત્વરાથી જોયે, નીચે અને આડાંચવળાં ભ્રમણો
થવાથી જીજ્ઞાસાનો અને શમી જવાનો દેખાવ
આપતો તથા જરા, મરણ, મોહ આદિ અનેક
લોકોના ચમત્કારવાળો, ઉત્પન્ન થતાં તરત ક્ષણ-
માત્રમાં જ નાશ થઈ જનારાં અનેક દેહ આદિ
બિંદુઓના સમૂહથી ખીચાખીચ ભરેલો એક
જાતનો વિશ્વાસ જ છે એમ કહી શકાય છે. જગત
અહંભાવરૂપી પવનનું સ્ફુરણ જ છે, એમ તમે
સમજો; તેમ અહંકારરૂપી કમળના સુગંધરૂપ જ
આ જગત છે એમ પણ સમજી શકો. ^{૧૨}
જમ પવન અને તેની ગતિ બુદ્ધિ નથી, તેમ જળ
પવન અને તેની ગતિ બુદ્ધિ નથી અને જમ અગ્નિ

તથા ગરમી બુદ્ધિ નથી, તે રીતે અહંભાવ અને
જગત એ બંને બુદ્ધિ નથી.^{૧૩} અહંકારની અંદર
જગત રહેલ છે અને જગતની અંદર અહંકાર
રહ્યો છે. એ બંને એકબીજામાં પરોવાયેલાં છે,
એકબીજામાંથી ઉત્પન્ન થવાના સ્વભાવવાળાં છે
અને એકબીજાને આધીન સ્થિતિવાળાં છે; એટલે
કે આધાર-આધિયભાવની પેટે પરસ્પર થઈ રહેલ
છે.^{૧૪} જે રીતે ચિત્રને જળ વડે ધોઈ નખાય,
તે રીતે અહંભાવ કે જે જગતના બીજરૂપ છે,
તેને જે પુરુષ જ્ઞાન વડે સંકલ્પનું સ્ફુરણ જ ન
થતા દેતાં એ ધોઈ નાખે, તો તેણે જગતરૂપી મેદ
ધોઈ નાખ્યો એમ સમજવું.^{૧૫} કે વિદ્યારૂપ
તાત્ત્વિકદષ્ટિએ જોતાં અહંકાર કે જે 'હું' એવે
ભાવ પેદા કરનાર છે, તે છે જ નહિ અને તે
વસ્તુ જ ન હોવાથી સસલાનાં શિંગડાંની પેરે
વિનાકારણે જ અજ્ઞાન વડે ઉત્પન્ન થયેલો જણાય
છે.^{૧૬} બ્રહ્મ કે જે સર્વનું એકરસપણે વ્યાપી રહેલ
છે, અનંત છે અને સંકલ્પરૂપ બુદ્ધિઓ વિના
છે, તેમાં અહંભાવ પેદા થવાનું કાંઈ કારણ જ ન
હોવાથી એ અહંકાર દેખાય છે છતાં પણ કોઈ
દિવસ સત્ય કહી શકાતો જ નથી.^{૧૭} કદાચિત
કાંઈ કારણ સંભવતું હોય તો, પણ તે વસ્તુ જ
નથી એટલે કાંઈ કામનું નથી; તો પછી સ્ત્રી
આદિમાં તો કાંઈ કારણ સંભવતું જ નથી, એટલે
પછી બીજી શી વાત કહેવી? આવા હેતુથી વાંચણી
ના પુત્રની પેટે અહંભાવ આદિ કશું પણ કદા
જગ્યાએ થયેલું જ નથી અને તે અહંભાવ
હોવાને લીધે જગત પણ નથી જ. આમ જગતનો
અભાવ થતાં એક ચૈતન્યરૂપ આત્મા જ બાકી
રહે છે, કે જે પોતે જ નિર્વાણરૂપ છે. (માટે
જ્ઞાનનિષ્ઠપણાથી) તમે જમ તમને સુખ આવે
તેમ ભલે શાંતપણે રહો. આ પ્રમાણે જગત
અને અહંકાર, એ બંનેનો અભાવ યુક્તિ વડે
સિદ્ધ થતાં તમારા બહારના અને અંદરના
વિષયો, કે જે બહાર રૂપ-રસ-ગંધ આદિને

રૂપે અને અંદર સંકલ્પ-વિકલ્પ વગેરેને રૂપે દેખાય છે તે સર્વે શાંત થઈ જશે, તેમ બીજું પણ તેનાથી બુદ્ધ (દુઃખ આદિ) કશું રહેશે નહિ.^{૧૬/૧૦} જ નથી તે તો છે જ નહિ અને તત્ત્વ-વિચારથી બાધી જ રોષ રહે છે, તે દુઃખની અઠ-ચણ આદિથી રહિત, શાંત અવિનાશી બ્રહ્મરૂપ જ છે, કે જ તમારું પોતાનું જ સ્વરૂપ છે. હવે તમે જ્ઞાનવાળા થયા છો, માટે તમે બ્રમને જળમૂળ-થી ઉખેડી નાખો.^{૧૭} તમે બહાર અને અંદર દર્શનની કલ્પનારૂપી કલંકથી રહિત છો, શુદ્ધ છો, પરમ મંગળરૂપ છો, શાંત છો, ઈશ્વરરૂપ છો અને અવિનાશી છો. અધ્યારોપદષ્ટિથી બેઠાં છો તો આકાશ કે જ સાવ શૂન્ય જ છે, તે પણ પર્વતના જેવું અતિ મોટું તથા વિચાર વડે ખસેડી ન શકાય તેવું લાગે છે; અને અપવાદદષ્ટિ-થી બેઠાં છો તો આ બ્રહ્માંડ પણ પરમાણુરૂપ અને આકાશના જેવું શૂન્ય જ ભાસે છે.^{૨૦}

વ્યવગતકલનાકલંકશુદ્ધઃ શિર્ષમસિ શાંતમ-
સીશ્વરોસિ નિત્યઃ । સ્વમપિ ભવતિ પર્વતોપમાનં
જગદપિ વા પરમાણુરૂપમેવ ॥ ૨૦ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘વિદ્યાધરનિર્વા-
ણ’ એ નામનો સર્ગ ૧૫ મો સમાપ્ત

ૐ સર્ગ ૧૬ મો ૐ

વિદ્યાધરને સમાધિલાલ અને
નિરહંકારતાની પ્રશંસા

॥ મુનુંડ ઉવાચ ॥

કથપત્યેવ મપ્યેવં સ વિદ્યાધરનાયકઃ ।
આસીત્સંશાંતસંવિત્તિઃ સમાધિપરિણામવાન ॥૧॥
ભુશુંડ યોહ્યોઃ-હું ઉપર પ્રભાણે કહેતો

x આ સોળમા સર્ગમા ભુશુંડના ઉપદેશથી
વિદ્યાધરને સમાધિલાલ થવાનું કહેવાશે અને નિરહં-
કારપણથી પ્રશંસા વડે બ્રાહ્મના કથાભાગનો ઉપ-
સંહાર કરાશે.

હતો, તેટલામાં સર્વ વિદ્યાધરોમાં નાયક તરીકે
ગણાયેલો એ શ્રેષ્ઠ વિદ્યાધર સર્વ સંકલ્પોથી
રહિત અને સમાધિના પરિણામવાળો થઈ ગયો.^૧
પછી મેં વારંવાર તેને જગાડ્યા છતાં પણ પરમ
નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયાથી પાસે પડેલા દરય-
પદાર્થોમાં કે શબ્દ આદિ વિષયોમાં તેની બુદ્ધિ
ખેંચાઈ નહિ.^૨ હે પ્રિય વસિષ્ઠ ! માત્ર એટલા
જ મારા ઉપદેશથી જ્ઞાની થઈ એ વિદ્યાધર
પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ ગયો. તેને તે માટે વિશેષ
યત્ન કરવો પડ્યો નહિ.^૩

વસિષ્ઠ યોહ્યોઃ-નહે રામચંદ્રજી ! એટલા
માટે જ મેં કહ્યું છે કે, એ શુદ્ધ ચિત્ત હોય તો
તેમાં આપેલો ઉપદેશ જળમાં જમ તેલનું બિંદુ
ચોતરડું ફેલાઈ બધું તે રીતે ચોતરડું ફેલાઈ
બધું છે.^૪ તમે કે જ શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ છો, તેમાં
વળી અંદર ‘હું’ એવા બુદ્ધિ અહંકારનો અંશ
છે જ નહિ; માટે એ મિથ્યા અહંકારની તમે
ભાવના જ ન કરો. એથી તમને પરમ શાંતિ
પ્રાપ્ત થશે. મારે તમને ઉપદેશ દ્વારા એટલું જ
માત્ર કહેવાનું છે, બીજું કશું કહેવાનું નથી.
સર્વનો ખરો સાર પણ એ જ છે. આ જ ઉપ-
દેશવાળી એ અશુદ્ધ ચિત્તમાં પડે, તો જમ લીસા
અને સપાટ અરીસામાં નિર્મળ મોતી ચોટી
રહેતું નથી, તે રીતે તે વાણી ચોટતી નથી
અને શુદ્ધ તથા શાંત ચિત્તમાં જરા પણ વ્યર્થ
ન જતાં ભરાખર લાગી બધું છે. જમ સૂર્યકાંત-
મણિની (આગિયા કાચની) અંદર સૂર્યનાં
કિરણો પ્રવેશ કરી અગ્નિ ઉત્પન્ન કરે, તેમ એ
ઉપદેશવાળી શુદ્ધ ચિત્તની અંદર પ્રવેશ કરી,
મોહરૂપી અરણ્યને બાળી નાખનારી વિચાર
એવા નામની અગ્નિશિખાને પેદા કરે છે. દુઃખમય
આ સંસારરૂપી જીવા શાદમલિ વૃક્ષનું અહંકાર

+ અહીં ભુશુંડની સાથેના પ્રસંગને વચમાં જ
રાખી, વસિષ્ઠ પ્રસંગ ઉપર આવી ગયા છે એમ
સમજ લેવું.

એ જ પ્રથમ બીજ છે અને 'અમુક મારું' છે' એવો ભાવ સંસારવૃક્ષના બળથી માંડી ચડત્રપ છે, કે જે રાગદ્વેષ આદિ બીજ અનેક ડાળીઓનો ફેલાવો થવામાં કારણરૂપ થાય છે.^{૭૮} પ્રથમ તો બીજની પેઠે 'હું' એવો ભાવ પેદા થાય છે. તેની અંદર જન્મ બીજમાંથી વૃક્ષ થાય, તેમ 'અમુક મારું' છે' એવો ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે અને પછી વૃક્ષમાં ડાળીઓ જન્મ થાય તેમ પછી અમુકરૂપે દેખાતા સેંકડો પદાર્થોનો સંબંધ કરાવી અનર્થોને પેદા કરનારી, સંસારના બારને ઉપાડનારી ઇચ્છા પેદા થાય છે.^{૮૦}

હે સુનિશ્ચેષ્ઠ વસિષ્ઠજી! આ વિદ્યાધરના જવા મૂક પુરુષો પણ કેટલાક ચિરાયુ હોય છે, તેને લીધે તત્ત્વજ્ઞાન જ દીર્ઘાયુષ્ય થવાનું કારણ છે, એવો કાંઈ નિયમ જણાતો નથી.^{૮૦} ઘણા લાંબા કાળ સુધી અભ્યાસ કરવાથી જ્યોત્સું ચિત્ત અંદર શુદ્ધ થઈ ગયું હોય, તેઓ તો કાંઈ થોડા સહેજસાજ ઉપદેશ આપવાથી પણ અભય આપનારા જ્ઞાનરૂપ પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૮૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-મુક્તચિત્તવાળા એ ભુશુંડજી મેરુપર્વતના શિખર પર મને ઉપર પ્રમાણે કહી, મેઘ જન્મ ઋષ્યમૂકા પર્વતમાં (મતંગ ઋષિના આશ્રમમાં) ગર્જના ન કરતાં મૌન ધારણ કરે છે, તેમ તેઓ મૌન ધારણ કરી રહ્યા.^{૮૨} હે રામચંદ્રજી! પછી હું પણ એ વિદ્યાધર વિષે ભુશુંડજીને પૂછી, ત્યાંથી વિદ્યાધર પાસે ગયો અને તેને પણ કેટલુંક પૂછી પાકી ખાતરી કરી લઈ, સુનિઓની મંડળીથી શોભતા પોતાના આશ્રમમાં પાછો આવતો રહ્યો.^{૮૩} વિદ્યાધરને તત્કાળ થોડા બોધથી જ ઉત્પન્ન થયેલ શાંતિ પ્રાપ્ત થવાની વાત કે જે મને ભુશુંડજીએ કથા-

પ્રસંગ દ્વારા કહી હતી, તે મેં તમને આજે કહી સંભળાવી. ભુશુંડજી કે જે સર્વ પક્ષીઓનો એક રાજ જવા છે, તેમની સાથે આ મારો સમાગમ થયો, ત્યાર પછી તો આ કલ્પના અગિયાર મહા (દિવ્ય) યુગો આજ દિવસ સુધીમાં આલ્યા ગયા છે.^{૮૪}

एतत्तवाद्य कथितं बलिभुक्तयोक्तं

विद्याधरोपशमनं लघुबोधनोत्थम् ॥

अस्मिन् भुशुंड विहंगेन्द्रसमागमे मे

चैकादशे हि गतानि महायुगानि ॥૧૪॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિદ્યાધરનિર્વાણ' એ નામનો સર્ગ ૧૬ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૧૭ મો

અહંકારનો નાશ થતાં સંસારનો નાશ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

अनहंवेदनादेव शुभाशुमफलप्रदा ।

संसारफलिनी नूनमिच्छांतरूपशाम्भवि ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:- 'હું' એ નામની કાંઈ પણ વસ્તુ ચૈતન્યથી જુદી છે જ નહિ, એ પ્રમાણે નિરહંકારપણાનું અવલંબન રાખવાથી સારાંનરસાં ફળને આપનારી અને સંસારરૂપ ફળવાળી ઇચ્છા જ અંદર શાંત થઈ જાય છે. નિરહંકારતાનો અભ્યાસ કરવાથી લોહું, પથ્થર અને સોનાને સમાન ગણનારો વિવેચી પુરુષ સંસાર સંબંધી સર્વ પીડાઓથી રહિત થઈ જઈ પાછો દુઃખને પ્રાપ્ત થતો નથી.^{૧૨} અહંકારરૂપી સંપ્રુટમાં (અગ્નિની જ્વાળાની પેઠે) પ્રકટ થયેલા પરબ્રહ્મના સાક્ષાત્કાર થવારૂપ બોધના બળથી દૂર ફેંચી દીધેલો અહંકાર આદિ દરથર્થરૂપી

* આ પાછું ભુશુંડજી વસિષ્ઠજી પ્રત્યે કહેવું છે.

† ઋષ્યમૂકપર્વતમાં મન્મથઋષિના આશ્રમનો અંદર મન્મથઋષિના સાપના લગણો મેઘો માળતા પ્રસિદ્ધ છે.

x આ સત્તરમા સર્ગમાં નિરહંકારતારૂપ અગ્નિ વડે અહંકારરૂપ બીજને બાળી નાખવાથી દેહ આદિ સર્વ સંસારનો જ્ઞાન વડે બાધ થઈ જતાં તે સર્વના મિથ્યાપણા વિષે વર્ણન આવશે.

પાપાણુ, અગ્નિના યંત્રમાં ફેંકેલા પાપાણુની પેઠે તરત કાણુ બણે ક્યાં જતો રહે છે, તે બણી શકાતું નથી.^૩ અહંકારરૂપી સંપુટમાં નિદિધ્યાસન આદિના બળથી પ્રગટ થયેલ બ્રહ્મજ્ઞાનરૂપી બળવાન વીરે પોતાની સત્તા વડે ઘણે દૂર ફેંટી દીધેલ અહંકાર આદિ દશ્યવર્ગરૂપી પથ્થર કાણુ બણે ક્યાં તરત જતો રહે છે, તે બણવામાં આવતું નથી.^૪ અહંભાવરૂપી સંપુટમાં નિદિધ્યાસનાદિ દ્વારા પ્રકટ થયેલ બ્રહ્મજ્ઞાનરૂપી બળવાન વીરે પોતાના બળ વડે ફેંકેલા શરીરયંત્રરૂપી પથ્થર તત્કાળ ક્યાં જતો રહે છે, તેની કશી ખબર જ પડતી નથી.^૫ નિરહંકારતાવાળી વૃત્તિમાં ઊડીને પડેલી ચેતનતત્ત્વરૂપી જ્વાલા વડે અહંકારરૂપી હિમ ઊડી જઈ (ગળી જઈ) સંતોષ જવાથી ક્યાંય તત્કાળ જતું રહે છે, કે જ બણવામાં જ આવતું નથી.^૬ ઉત્તમ વર્ણવાળાં શરીરરૂપી પાંદડામાંથી અહંકારરૂપી રસ કે જે તેની અંદર આછો રહેલો છે, તે અહંકારથી રહિત શુદ્ધ ચેતનતત્ત્વરૂપ જ્વાળા લાગતાં તરત જ કાણુ બણે ક્યાં ચાલ્યો બળ છે, કે તે વિષે પાછું કશું જણાતું નથી.^૭ નિરહંકારતારૂપ સૂર્યકિરણ દ્વારા શરીરરૂપ પાંદડામાંથી ખેંચાયેલો અહંભાવરૂપી રસમય આસવ પરપણાને (પરબ્રહ્મભાવને તથા પોતાના કારણરૂપ સૂક્ષ્મ જળભાવને) પ્રાપ્ત થાય છે.^૮ અહંકારરૂપી વડતું બીજ બલે શય્યામાં, ગારામાં, પર્વતના ઘરમાં, આકાશમાં, સ્થળમાં, જળમાં કે ગમે તે જગ્યાએ રચલરૂપે, સૂક્ષ્મરૂપે, નિરાકારપણાથી કે બીજાં રૂપોથી રહેલ હોય કિંવા સૂતેલ હોય, બચત અવસ્થામાં હોય, ભસ્મ થઈ ગયેલ હોય, કાઢ્યે ધારણ કરી રાખેલ હોય, કાઢ્યે લઈ જવાયેલ હોય, કાઢી દૂર દેશમાં રહેલ હોય કે કાઢી નજીકના દેશમાં રહેલ હોય; પરંતુ જ્યાં સુધી તેમાં અહંકારરૂપી

અંકુર અંદર કાયમ હોય, ત્યાં સુધી તરત જ ક્ષણમાત્રમાં સર્વ દિશાઓ તરફ ફેલાઈ રહેનાર 'સંસાર' એવા નામના કાળીઓના સમૂહને તે પેદા કરે છે.^{૯-૧૧} અહંકારરૂપી વડના બીજની અંદર સૂક્ષ્મ રૂપથી રહેલું દેહરૂપી જખરું વડતું ઝાડ જ્યાં ત્યાં આ સંસારરૂપી કાળીઓને પૂર્ણ રીતે ફેલાવી દે છે.^{૧૨} જેમ બીજની અંદર જ સેંકડો કાળીઓમાં શોભતાં સુંદર પાંદડાંને, પુષ્પોને અને ફળોને ધારણ કરનાર વૃક્ષ સૂક્ષ્મરૂપે રહેલ જ છે, કેમકે તે બીજને ભેદી અંકુર આદિ ક્રમ વડે બહાર નીકળતું પ્રત્યક્ષ રીતે આંખો વડે જ સર્વના જોવામાં આવે છે, તેમ અહંકારરૂપી સૂક્ષ્મ બીજની અંદર સર્વ દશ્યસંકલ્પથી વીંટાયેલો દેહ રહેલો જ છે; કે જે સૂક્ષ્મભુદ્ધિરૂપી દષ્ટિ વડે વિદ્વાનોના જોવામાં આવે છે.^{૧૩} કથા સાંભળવી વગેરે વિચારો વડે તત્ત્વજ્ઞાન થઈ જવાથી ચિદાકાશરૂપી પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિતિને પ્રાપ્ત થયેલા, દેહ હોવા છતાં તેમાં અહંતારૂપ આત્માભિમાન ન કરનારા અને નિરતિશય આનંદવાળા સર્વથી ભંચા પરમપદમાં સ્થિર થઈ રહેલા પુરુષની જીવન્મુક્ત દશામાં કે વિદેહ-મુક્ત દશામાં જ્ઞાનરૂપી મહાબળવાન અગ્નિ વડે જીંઘઈ ગયેલા, અહંભાવરૂપી બીજના અંદરના ભાગમાંથી તે બીજ હોવા છતાં અંકુર વગેરે કાર્ય ઉત્પન્ન કરવામાં અશક્તપણાને લીધે, નહિ જવું જ હોવાથી પછી આ સંસારરૂપી વૃક્ષ ઉત્પન્ન થતું નથી.^{૧૪}

દેહાદહંત્વમનવાપ્તવતો વિચારૈશ્વિદ્યોમમાત્ર-
વપુષોઽવપુષોઽયચોચૈઃ । નાહંત્રવીજજઠરાદસત્તોઽ
મ્યુદેવિત્તસંસારશ્ચક્ષુઃ શ્ચ ચોધ મહાશિદધાત્ ॥૧૪॥
શ્રીયોગનાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણની ઉત્તરાર્ધનો 'અહંત્વાસના-
યોગોપદેશ' એ નામનો
સર્ગ ૧૭ એ સમાપ્ત

* (બ્રહ્મણુદિ) જાતિ અને (શુક્લાદિ) રંગ; એ બન્નેનો વાયક 'વર્ણ' શબ્દ મૂકેલો છે.

~ ૭મર્ગ ૧૮ મો ~

જેટલા જીવ તેટલાં જગત

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મરણં સર્વનાશાત્મ ન કદાચન વિદ્યતે ।

સ્વસંકલ્પાંતરસ્થૈર્યં મૃતિરિત્યભિવીચયતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ-એ કે પામર પુરુષો મન-

બુદ્ધિ-અહંકાર આદિ સહિત સર્વ દેહાદિનો નાશ થઈ જવો એ મરણ છે, એમ માને છે ખરા પરંતુ એવું મરણ તો થતું જ નથી, એટલે એક પ્રારબ્ધનો ક્ષય થતાં તે વિષેનો સંકલ્પ ખરી જઈ, વળી ખીજ પ્રારબ્ધને અનુકૂળ પોતાના સંકલ્પનું તે પ્રારબ્ધનો ક્ષય થતાં સુધી દઢ થઈ એસવું તે જ મરણ એવા નામથી કહેવાય છે.^૧ તે મરણ જીવના સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલા જગતની અંદર રહેલા મેરુ અને મંદરાચળ આદિ પર્વતો નદીમાં પ્રતિબિંબવાળા થયેલા પર્વતોની પેઠે મિથ્યા હોવાથી, દઢ રીતે નહિ રહ્યા છતાં પણ કેમ જાણે દિશાઓના પવનો વડે આપણી નજર આગળ ખેંચાતા હોય, તેમ મારા જોવામાં આવે છે અને તમે પણ તે જુઓ.^૨ કેળનાં કામળ પાંદડાંનો જથ્થો, જેમ એકખીજમાં રહેલો હોય, તેમ એકખીજની ઉપર અને એકખીજની અંદર જેકાઈને રહેલા સમાન પ્રારબ્ધવાળા જીવોને સરખી રીતે અનુભવમાં આવતા અને ખીજ ઓને વળી જુદી જુદી રીતે અનુભવમાં આવનારા અને સંસારો આકાશની અંદર રહેલા છે.^૩

રામ યોદ્યાઃ-હે મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી ! મેરુ, મંદરાચલ આદિ કેમ જાણે આકાશની અંદર આપણી નજર આગળ પવનોથી ખેંચાતા હોય તેમ દેખાય છે છતાં આપે કહ્યું, પણ આ

સમજા ઉપરના આપના વાક્યના અર્થને ખરાખર રીતે હું કંઈ પણ સમજી શકતો નથી.^૪

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ-પ્રાણની અંદર ચિત્ત રહેલું

છે અને ચિત્તની અંદર, જે રીતે ખીજમાં સૂક્ષ્મ રૂપે આપું વૃક્ષ રહેલ હોય છે, તે રીતે આ આપું જગત સૂક્ષ્મ રૂપથી રહેલ છે.^૫ જેમ પ્રતાહી સમુદ્રનું જળ નદીના જળ સાથે મળી જાય, તેમ પુરુષનું મરણ થતાં બહાર નીકળેલા તેના પ્રાણવાયુઓ આકાશમાં રહેલા મહાવાયુ સાથે મળી જાય છે.^૬ આમ આકાશના વાયુ વડે ખાસ કરી ખેંચાયેલા એ પ્રાણવાયુઓની અંદર રહેલાં જગતો એ કે માત્ર સંકલ્પરૂપ જ છે, છતાં કેમ જાણે આમતેમ પ્રાણવાયુ સાથે ખેંચાતાં હોય તેમ ભાસે છે. પ્રાણવાયુઓ સહિત અને સંકલ્પરૂપે સ્ફુરતાં જગતને, પોતાના ગર્ભમાં ધારણ કરનારા પવનો વડે આ બધી દિશાઓને હું ચોતરફ સરપૂર જ દેખું છું.^૭ સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલાં જગતોના સમૂહની અંદર, આપણી નજર આગળ જ મેરુપર્વત અને મંદરાચળ આદિ સર્વ દિશાઓના પવનો વડે વહન કરાય છે, કે જે મારા જોવામાં આવે છે અને તમે પણ બુદ્ધિરૂપી દષ્ટિ વડે જુઓ.^૮ આકાશમાં રહેલા મહાવાયુની અંદર મરણને પ્રાપ્ત થયેલા જીવના પ્રાણો રહે છે, પ્રાણની અંદર મન રહે છે અને જેમ તલની અંદર તેલ રહે છે, તેમ મનની અંદર આ જગત રહ્યું છે એમ તમે સમજો. જેમ આકાશમાં રહેલા પવનો વડે મનોમય પ્રાણો, કે જે આકાશના જેવા અતિ હલકા છે તે ખેંચાય છે, તે પ્રમાણે એ પવનો પ્રાણની અંદર હોવાથી તેના પેટામાં રહેલાં આકાશના જેવાં હલકાં જગતોને પણ ખેંચે છે. ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીસહિત આકાશ, પૃથ્વી આદિ દશ્ય-વર્ગને ધારણ કરનારાં ત્રણે જગત સંકલ્પથી પેદા થયેલાં હોવાથી મિથ્યા છતાં આપણી પાસે જ સર્વ ઠેકાણે પવન વડે મંથની માફક ધારણ કરા

૧ આ અદારમાં સર્ગમાં ખરી ગયેલા જીવોના મનમાં રહેલાં અને પવનોએ આકાશની અંદર ચોતરફ આકર્ષણ કરી વહન કરતાં અનંત જગતો વિશે આવશે.

યેલ છે. હે રામચંદ્રજી! એ ત્રણે લોક સંકલ્પ
રૂપ હોવાથી પોતાના સ્વપ્નમાં દેખાતાં નગરોની
પેઠે અને સ્વપ્નમાં જ તેવાં નગરોની અંદર દેખાતા
નદીના પૂરની પેઠે આ ચર્મચક્ર વડે દેખાતા
નથી; પરંતુ તે બુદ્ધિરૂપી નેત્ર વડે જ એવામાં
આવે છે. આકાશ કરતાં પણ અતિ સૂક્ષ્મ એ
સર્વ જગતો સદાકાળ સર્વ દેકાણે રહેલાં જ છે;
પરંતુ એ તેનો સાર તપાસવા નહીં, તો
કલ્પનામાત્ર જ હોવાથી તત્ત્વદષ્ટિએ ભેદાં કશું
પવનો વડે ખેંચાતું જ નથી; ૧૦-૧૪ તો પણ જમ
તમે અમારી દષ્ટિમાં સાંભળનાર, ઉપદેશને ધારણ
કરનાર વગેરે ક્રિયા કરનાર તરીકે આ મારી પાસે
રહ્યા છો, તે સત્ય છે, તેવી જ રીતે ચેતન-અર્થ
સર્વવ્યાપી હોવાથી, એ જગતો પણ તે તે જીવો-
ને ભોગવવાના તે તે સ્વર્ગ-નરક-પૃથ્વી આદિ
પોતપોતાના લોકોમાં તેઓની દૃઢ ભાવના
અર્થાત્ જવાથી, તેના તેના સુખદુઃખ આદિ
અર્થોને અને ક્રિયાઓને ઉત્પન્ન કરનાર હોવાથી
તેઓની દષ્ટિમાં સત્ય જ છે. જળમાં પ્રતિબિંબ-
વાળાં થયેલાં નગરોની પેઠે આપની પાસે જ
પ્રાણરૂપી નદીના પ્રવાહમાં આ જગતો કે જ
વાસનારૂપ જ હોવાથી પ્રકટ જ થયેલાં નથી તે
વલ્લે જાય છે; અને તે પ્રાણે પવનની અંદર
મહાવાયુ વડે ખેંચાતાં છતાં પશુ ખરી રીતે
ભેઈએ તો ખેંચાતાં નથી. ૧૫-૧૬ હે રામચં-
દ્રજી! જમ પવનો વાયુમાં રહેલા અતિસૂક્ષ્મ
સુગંધને ફેલાવે છે, તેવી જ રીતે પ્રાણવાયુની
અંદર રહેલાં અને આકાશના જવાં અતિસૂક્ષ્મ
જગતોને પણ તેઓ ખેંચે છે. ૧૭ જમ ધડાને
ઠાઈએક દેશમાંથી બીજા દેશમાં લઈ જવામાં
આવે તો પણ તેની અંદર રહેલા આકાશમાં કશો
કરક પડતો નથી, તેમ ત્રણે લોકની પ્રાંતિને
ધારણ કરનાર ચિત્ત ભલે સંકલ્પભેદ-દષ્ટિ આદિ
ભાવને પ્રાપ્ત થાય, પરંતુ તેની અંદર રહેલા
અધિષ્ઠાનચૈતન્યમાં કશું પણ રૂપાંતર થતું નથી. ૧૮

જવી રીતે મરી ગયેલા જીવોને દેખાતું તેઓનું
મનોમય જગત સંકલ્પરૂપ હોવાથી મિથ્યા છે,
તેમ આ તમને દેખવામાં આવતું જગત પણ
સત્ય નથી કિંતુ મિથ્યા જ છે; અને કેમ જાણે
ભ્રાંતિ વડે જ તમને દેખવામાં આવતું હોય તેમ
યથે રહેલ છે. વાસ્તવિક રીતે વિચાર કરીએ તો
એ ભ્રાંતિનો તાર કે ઉદય, એ બેમાંથી એકે નથી.
એ જગદ્રૂપ ભ્રાંતિ પણ તત્ત્વદષ્ટિએ કેવળ બ્રહ્મ-
રૂપ જ છે, જગત તથા તે સંબંધી ભ્રાંતિ, એ બન્ને
ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી; અને કલાચિત્ ઉત્પન્ન
થયેલ હોય તથા તે તે પવનોએ વહન કરાતું
હોય, તો પણ પવનોએ કરેલું આ પૃથ્વીનું
બ્રમણ-પરિવર્તન આદિ થતાં છતાં પણ આપણે
આ પૃથ્વીમાં રહેલા હોવાથી વહાણમાં બેઠેલા
પુરુષને તેની અંદર જમ વહાણની ગતિની
ખબર પડતી નથી, તેવી રીતે આપણને પણ તે
વિષેની કશી ખબર પડતી નથી. જમ પોતાના
અંગને લાગી રહેલા વહાણમાં થયા કરતું ગતિ-
રૂપ બ્રમણ તે વહાણની અંદર રહેલા અને વહા-
ણની સાથે એકરૂપ થઈ ગયેલા ખીલાઓને
જણાતું નથી, તેમ આપણા અંગ સાથે સંબંધ
રાખનારી આ પૃથ્વીનું બ્રમણ આપણે કે જ
પૃથ્વીમાં રહેલા છીએ અને પાર્થિવ શરીરવાળા
છીએ, તેના લક્ષ્યમાં આવતું નથી. ૧૯-૨૧ જમ
ચોળનપથ ત વિસ્તારવાળું ઠાઈ એક મહા-
વિશાળ ઘર હલકા તાંતા એક વૃક્ષના યાંબલામાં
પણ ચિત્રચનામાં અતુર ઠાઈ એક કારીગરની
બુદ્ધિ વડે ટુંકામાં ચિત્રરૂપે ગોઠવાયાથી અનુભ-
વમાં આવે છે; તે પ્રમાણે સૂક્ષ્મ પરમાણુની
અંદર પણ આ મહાવિશાળ જગત બુદ્ધિની
કલ્પના વડે અનુભવમાં આવે છે. ૨૨ પરમાણુ
આદિ પદાર્થોમાં જગત આદિ મોટા પદાર્થો
દેખાતા હોવાથી એ પરમાણુ જ અતિ મોટા
હશે એમ સંકા લાવવાની નથી; પરંતુ મનના
અજ્ઞાનનું કે હલકાઈનું એ માહાત્મ્ય છે. જમ

રત્નોના ખજાનામાં પેટેલી ધનના સંબંધ વિનાની હિરડીઓ રત્નોને બહુ ન માનતાં પોતાના હાથમાં સમાઈ શકે તેટલું ધાન્ય દૈવયોગથી મળી જાય તો તેને બહુ માને છે અને બાળકા અતિ મૂલ્યવાળાં આભરણો કે જે પોતાને નિત્ય પહે-રાવવામાં આવે છે, તેને બહુ ન માનતાં મૃગ-પક્ષી-ને આકારે બનાવેલાં માટીનાં રમકડાંને જ બહુ માને છે; તેવી રીતે હલકા ચિત્તવાળો અજ્ઞાની મનુષ્ય પણ થોડી વસ્તુને પણ અતિ મોટી માની લે છે.^{૨૩} અજ્ઞાનના આવરણવાળા જીવચૈતન્ય-ને જે આ જગતરૂપી ભ્રમ જોવામાં આવે છે, તેનું સ્વરૂપ વસ્તુતાએ જોઈએ તો સાવ મિથ્યા જ છે; છતાં પણ દેવળ જીવતાં પ્રાણીઓને માટે જ આ મનુષ્યલોક છે, મરી ગયેલા જીવોને માટે વળી બીજા લોકો છે અને તેમાં ધર્મઅધર્મ આદિનાં ફળો પણ ભોગવનાં પડે છે, ઇત્યાદિ સમજી અતિ નિરાશ સ્વરૂપને ધારણ કરનાર ચિત્તની એક જાતની સફળપરૂષી ભાવના જ છે.^{૨૪} ગમે તો સર્વજ્ઞ હોય તો પણ પ્રારબ્ધનો નાશ થાય ત્યાં સુધી બચહાર ચલાવવા માટે અમુક દેય (લાગ કરવા યોગ્ય) અને અમુક ઉપાદેય (અહણ કરવા યોગ્ય) છે, એવું અજ્ઞાન સૂક્ષ્મ રૂપથી પણ અંદર રહેલુ હોય ત્યાં સુધી થોડીધણી પણ જગતરૂપ પ્રાંતિની ભાવના યનારૂપી મૂઠતા પણ રહેલી હોય છે. જેમ ચૈતન્યવાળા હાથપગ આદિ અવયવ-વાળો પુરુષ હાથપગ આદિને પોતાના અવયવ-રૂપ સમજે છે, તેમ સમજીજીવ (હિરણ્યગર્ભ) પણ પોતાની અંદર જ બ્યાપી રહેલા આ ત્રણે લોકોને પોતાના અવયવરૂપે સમજે છે. કે પ્રિય રામચંદ્રજી! માયારૂપી ઉપાધિવાળા ઈશ્વર તો જ્ઞાનસ્વરૂપ, પરમ ચિદાકાશરૂપ, અતંત અને અન્મનાથ આદિ વિકારમાત્રથી રહિત, આકા-શના જેવું અસંગ પોતાનું જે સ્વરૂપ છે, તેમાં આપણા સંબંધથી અવયવરૂપે કદપાયેલા આ લોકોને પોતે સમજે છે અને પછી પ્રત્ય-

ક્ષણમાં પણ પોતે, જેમ લોકોના ગોળા ચેતન હોય, તો પોતાની અંદર સૂક્ષ્મરૂપે રહેલ સોય, એસો વગેરેને ભવિષ્યમાં થનારા વિકારો તરીકે દેખે, તેવી જ રીતે જ્ઞાની પરમેશ્વર પણ આ ત્રણે લોકરૂપી ભ્રમ પોતાની અંદર જ સૂક્ષ્મરૂપે ભાવિ તરીકે રહેલ છે એમ સમજે છે.^{૨૫} કે પ્રિય રામચંદ્રજી! માટીનો પિંડો કે જે અધિષ્ઠાનદિષ્ટિએ સત્ય છે અને માટી વગેરે આશપિતરૂપે અસત્ય છે, તે જ્ઞાનવાળો હોય, તો જેમ ઘડો, ઢાડિયું વગેરે પોતાની અંદર ભાવિમાં થનાર વિકારોને સૂક્ષ્મરૂપે રહેલ જ સમજે, તેમ ઈશ્વર પણ પોતાની અંદર સૂક્ષ્મરૂપે ભાવિ તરીકે રહેલા જ આ જગતને જાણે છે.^{૨૬} જેવી રીતે અંકુર કે જે જળ, બીજ અને માટી આદિના યોગથી ચેતન-ધર્મવાળો છે અને મૂળભૂત મૃત્તિકાસ્વરૂપે જડતા-વાળો છે, તે જ્ઞાનસંપન્ન હોય, તો પોતાના દેહ-માં વૃક્ષના નામરૂપથી રહિત એવા વૃક્ષપણાને માની લે; તે રીતે ઈશ્વર કે જે પોતે માયા રૂપ ઉપાધિ વિના જોઈએ તો બ્રહ્મરૂપ જ છે, તે આ ત્રણે લોકોને પોતાની અંદર ઉપાધિને યોગે નામરૂપ-વાળા છતાં નામરૂપથી રહિતપણે રહેલા જ દેખે છે.^{૨૭} જેમ અરીસો કે જે અધિષ્ઠાન-દિષ્ટિએ જોઈએ તો ચેતન છે અને આશપિત-દિષ્ટિએ જોઈએ તો જડરૂપ છે, તે પોતામાં પ્રતિ-બિંબરૂપે રહેલ અને ખરી રીતે આભાસ-માત્ર હોવાથી પોતામાં ન રહેલ નગરને (જો પોતે જ્ઞાનવાન હોય તો) જાણે, તે રીતે ઈશ્વર કે જે બ્રહ્મરૂપ જ છે તે માયા-અવિદ્યા આદિ ઉપા-ધિવાળી દિષ્ટિએ, આ ત્રણે લોકોને પોતાની અંદર વિવર્તરૂપે રહેલા સમજે છે અને ઉપાધિરહિત શુદ્ધ દિષ્ટિ વડે તેને નથી જ એમ માને છે.^{૨૮} ત્રણે લોક દેય, કાળ, ક્રિયા અને દ્રવ્યમાત્ર જ છે અને અહંકાર પણ તે સંબંધી અભિમાનરૂપ હોવાથી જ બનેલો (અહંકારનો અને જગ-તનો) સમાન સ્વભાવ હોવાને લીધે કશો ભેદ

સિદ્ધ થતો નથી. માટીનો પિંડ, લોહનો પિંડ આદિ કલ્પિત ઉપમાનોથી જ જે મારા તરફથી અને શ્રુતિ* આદિ તરફથી ઉપદેશ કરવામાં આવે છે, તેમાં દૃષ્ટાંતના એક ભાગની સાથે જ ઉપમેય મળતું આવે છે એમ સમજવાનું છે. જે કાંઈ જડચેતન સ્વરૂપ આ જગત દેખાય છે, તે સર્વ બ્રહ્મભાવરૂપી પોતાની અતિ સૂક્ષ્મતાને નહિ છોડનાર જીવચેતન્યનું વિવર્તરૂપે દેખાતું એક ભતતું સ્વરૂપ છે.^{૩૨-૩૪} અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિ વડે વિવર્તરૂપે દેખાતા જીવ-જગત આદિ સર્વ સંકલ્પમાત્રનો ત્યાગ થતાં, શુદ્ધ આત્મપ્રકાશનો અનુભવ કરાવનારા પરમપદમાં નિઃસંગ અને ધૃદ થઈ રહેલા, પથ્થરના અંદરના ભાગની પેઠે જીવ-જગત આદિનો કશો પણ ભેદ રહેતો નથી.^{૩૫} અજ્ઞાની જીવ જે જે દેશમાં, જેવી જેવી રીતે, જ્યારે જ્યારે અને જ જે પ્રકારે વિકલ્પરૂપ અંશને કલ્પે છે, તે તે વિકલ્પને અનુસારે તેનું સાક્ષીચેતન્ય જ તેવા તેવા વિવર્તરૂપે થઈ જાય છે.^{૩૬} મન પોતે સ્વભાવે જડ હોવાથી જેમ આકાશની અંદર અંકુર થવો સંભવતો નથી, તેમ તેની અંદર સંકલ્પ જ થવો સંભવતો નથી. એ જડ ચિત્તમાં ચેતનતત્ત્વની સત્તા પડે જ વિચિત્ર સંકલ્પો થવાનું સામર્થ્ય રહેલું છે; માટે સર્વ કલ્પનાનું મૂળ અધિષ્ઠાનરૂપ ચેતનતત્ત્વ જ છે અને તેનો જ આ સધળો વિવર્ત છે.^{૩૭} અજ્ઞાની જીવના ચિત્તમાં જે જે (જીવ-જગત આદિ ભાવરૂપી) વિકલ્પોની વિચિત્ર શોભા ઉદય પામે છે, તે સર્વ ચિદાકાશના અનંતપણાને લીધે અને સર્વવ્યાપીપણાને લીધે ચેતનસત્તાનો વિવર્ત જ હોવાથી સત્ય નથી.^{૩૮} જેવી રીતે અજ્ઞાની મનુષ્યની દૃષ્ટિમાં (જીવ, જગત આદિ ભાવરૂપી) વિકલ્પો ઉદય પામે છે, તેવી રીતે એ નિર્વિકાર શુદ્ધ તત્ત્વનું વાસ્તવ સ્વરૂપ અણ-

વામાં આવી ગયા પછી, તે કશું ઉદય પામેલું જણાતું જ નથી; અને ચિદાકાશના સર્વવ્યાપી-પણાથી તથા અનંતપણાથી, અમુક માપેલી કલ્પનાનો તેમાં ટકાવ જ ન થઈ શકતાં તે સાવ મિથ્યા જ લાગે છે.^{૩૯} સર્વ સંકલ્પની કલ્પના-ઓ મિથ્યા છતાં સત્ય જેવી ભાસે છે. આ વાત તો નાના બાળક સુધી નિર્વિવાદ જ છે; જેમકે સ્વપ્ન આદિમાં પોતાની અંદર સત્યપણે અનુભવમાં આવેલો પદાર્થ પછી જગી જતાં કાંઈને શું મળે છે કે? નથી જ મળતો.^{૪૦} ભૂત અને સ્વપ્ન-અવસ્થા કે જે સંકલ્પમય છે તે અને સુષુપ્તિ અવસ્થા કે જે વાસનામાત્ર જ સંસ્કારરૂપે જેમાં શેષ રહેલી હોય એવી છે તે તથા જીવ કે જે એ સર્વમાં ચેતન્યરૂપે પ્રતિબિંબવાળો થઈ રહેલો અને એ સર્વનો ભોક્તા છે તે, આ ત્રણે પદાર્થો સત્ય કલ્પે ચેતન્યે પોતાના સ્વરૂપની અંદર ચિત્રની પેઠે આલેખેલા છે. આવો ચિત્રના જેવો દેખાતો આ સંસાર સાવ અસત્ય છતાં અધિષ્ઠાનસત્તાને લીધે સત્યના જેવો અનુભવમાં આવે છે; પરંતુ તે જીવ કે જે પોતે અસત્ય છે, તેને જ અનુભવમાં આવવાથી અને અધિષ્ઠાનચેતન્ય* કે જે ખરી રીતે સત્ય છે તેને તે આરોપિત (સંસારની) સત્તાનો સ્પર્શ જ નહિ લાગવાથી, એ સંસાર મિથ્યા જ છે.^{૪૧}

* જાદોગમ આદિ ઉપનિષદમા શ્રુતિપિંડ આદિ દર્શાવે છે.

અંદર સમેટી લઈ, જગતને રૂપે (આરોપિત દૃષ્ટિએ) અસત્ય પણ જણાય છે. એ પરમતત્ત્વનું જ્ઞાન થયાથી સક્રમદેહ સહિત એકમાત્ર પોતાનું અજ્ઞાન જ દૂર થઈ જાય, એટલે પૂર્ણપણાંરૂપે વિકાસને પ્રાપ્ત થયેલા પોતાનો આત્મા જ નિત્યસુકૃત અને પરબ્રહ્મરૂપ છે એમ સમજાય છે.^{૪૨} અજ્ઞાનદૃષ્ટિએ જોતાં આકાશની અંદર (પ્રાણવાયુ સાથે) જગતો શાદમલિવૃક્ષના રૂની પેઠે વાયુઓ વડે ખેંચાય છે અને પારમાર્થિક દૃષ્ટિએ જોતાં, પૃથ્વીરોને જમ આકાશની અંદર પવન ન ધારણ કરી શકે તે રીતે એ જગતો વાયુવડે ખેંચાતાં જ નથી; કેમકે તે સંકલ્પમય હોવાથી ખરી રીતે છે જ નહિ.^{૪૩} એવી રીતે પ્રત્યાગાત્મા કે જે બરાબર નહિ જોળખાયાથી સર્વ પદાર્થસમૂહના ખજાનારૂપ થઈ રહેલ છે અને સર્વત્ર ફેલાઈ રહેલા શૂન્ય આકાશના જેવા છે, તેની અંદર અનંત જગતો અનિવા વડે રહેલાં છે; તેમાંનાં કેટલાંક જો તો (કેટલાક જીવોનાં પ્રારબ્ધની સમાનતાને લીધે જાત્ર અવસ્થામાં તથા એક જ બ્રહ્માંડમાં) પરસ્પર મળતાં આવે છે અને કેટલાંક તો (બીજા કેટલાક જીવોનાં પ્રારબ્ધની વિચિત્રતાને લીધે બીજાં બ્રહ્માંડો તેમને સ્વપ્નમાં) પરસ્પર મળતાં પણ આવતાં નથી. એ જગતો પરબ્રહ્મનું સર્વશક્તિમાનપણું હોવાથી શુણ્ણ, ક્રિયા, વસ્તુ, જાતિ ઇત્યાદિથી અનંતરૂપે રહેલાં છે અને અનેક કાર્યોના આરંભવાળાં તથા દિશાઓના અંત સુધી રહેનારાં મનુષ્યો વડે સંપૂર્ણ રીતે ભરેલાં છે; છતાં તે અપજ જળની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે રહેલા નગરની પેઠે, કાણુ-ભંશુર તથા પોતાની અંદર સર્વ સામાન વડે ભરપૂર દેખાતાં મોટાં ગંધર્વનગરોના જેવાં, જેવા માત્ર જ છે. જગતો કે જે ચૈતન્યરૂપ સચુદ્રના તરંગોના જેવાં વિવર્તરૂપે દેખાય છે, તેઓ અધિધાનસત્તાને લીધે ટટ્ટી રહે છે, તો પણ ભાવનાં હોવાથી કાણુભંશુર છે અને જાત્ર

અવસ્થામાં ઇન્દ્રિયોના ધર્મો થવાથી ઇન્દ્રિયોવાળાં ભાસે છે; પરંતુ તત્ત્વદૃષ્ટિએ જોતાં કશી મનુષ્ય આદિ વ્યક્તિ જ તેમાં ન હોવાથી તે સર્વથી રહિત છે તથા આત્મજ્યોતિ વડે જો તેઓ પ્રકાશવાળાં છે, તો પણ ચારે બાજુ અવિઘારૂપ અધંકાર વડે તેઓ વીંટાઈ રહેલાં છે.^{૪૪} જમ નદીનાં જળો જુદાં જુદાં નદીરૂપી પાનોમાં રહ્યા છતાં પણ સમુદ્રમાં ભેગાં થઈ જાય છે, તેમ જો જગતો જુદાં જુદાં રહ્યા છતાં પણ અધિધાનચૈતન્યરૂપે એકબીજાને મળતાં આવે છે; અને જમ આકાશની અંદર ભેગા જ ઉદય પામેલા તારાઓનાં તેજ એકબીજાની અંદર પરસ્પર મિશ્ર થઈ ગયા છતાં જુદાં છે, તે પ્રમાણે જો જગતો પણ અધિધાનદૃષ્ટિએ એકબીજાને મળતાં આવતાં હોવા છતાં પણ આરોપિતદૃષ્ટિએ ભિન્નરૂપ થઈને રહેલાં છે.^{૪૫}

પૃથ્વકસ્થિત્વાનિ વ્યતિમિશ્રિત્વાનિ જલ્લાનિ
ચૈવાંબુનિધૌ નદીનામ્ । તારાર્કચંદ્રગ્રહમંડલાનાં
સમોદિતાનાં નમસીવ માસઃ ॥ ૪૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગજગલકોશ-
સાધુર્થયોગોપદેશ' એ નામનો
સર્ગ ૧૮ માં સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૯ મો ~*~

સમષ્ટિ-વ્યષ્ટિ દેહની કલ્પના
અને ભોગોનું વર્ણન

॥ રામ ઉવાચ ॥

મુને જીવસ્ય યદ્રૂપમાકૃતિગ્રહણં તથા ।
યથા ચ પરમાત્મત્વં સ્થાનં યચાસ્ય તદ્વદ ॥ ૧ ॥
રામ ઓલ્યાઃ—હે વસિષ્ઠ મુનિ ! જીવનું જે
કઈ સ્વરૂપ છે, જે રીતે તે સ્થૂલ-શરીર આદિ

* આ ઓગણીસમા સર્ગમાં જીવનું સ્વરૂપ, તેનું તત્ત્વ, સમષ્ટિદેહ અને વ્યષ્ટિદેહની કલ્પના તથા સ્થાન-ઇન્દ્રિયો આદિ બેદથી ભોગ, એ સર્વનું વર્ણન આવશે.

આકૃતિને અહણ કરે છે, જે રીતે તે પરમાત્માના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થાય છે અને જે તેનું બહારના વ્યવહાર કરવામાં સ્થાન (દ્વાર) છે, તે આપ મને કહો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-બ્રહ્મ અનંત ચિદાકાશ રૂપે જ છે. તે પોતાના સંકલ્પ વડે પોતાથી જ સત્તાવાળી એવી સૂક્ષ્મ શરીરરૂપી ઉપાધિમાં પ્રવેશ કરે છે અને તેને ટકાવી રાખનારા પ્રાણનો પોતે આધાર હોવાથી તે જીવ (સમષ્ટિજીવ) એવા નામથી ઝાળખાય છે. પોતે ચેતનરૂપ છે, તેમજ અણુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા સર્વ દૃશ્યવર્ગને જાણવાનાર છે, તેથી તેને ચિદ્વરૂપ એવું બીજું નામ પણ આપવામાં આવે છે.^૨ એ સમષ્ટિ જીવનું વાસ્તવ સ્વરૂપ એઈએ તો તે પરમાણુરૂપ પણ નથી, સ્થૂલરૂપ પણ નથી અને સાવ શૂન્ય એવા આકાશરૂપ પણ નથી. વળી તે આકાશની અંદર રહેલા દોઢ પણ પદાર્થરૂપ નથી. એ તો કેવળ ચૈતન્યમાત્ર જ છે, પોતાના અનુભવરૂપ છે અને સર્વજન વ્યાપેલું છે. આને સમષ્ટિજીવ કહેવામાં આવે છે.^૩ અતિઅણુ પદાર્થના કરતાં પણ તે અતિઅણુ છે અને અતિસ્થૂલ પદાર્થના કરતાં પણ તે અતિસ્થૂલ છે. ખરી રીતે તે દૃશ્યવર્ગમાં કશારૂપ નથી છતાં સર્વરૂપે થઈ રહેલ છે. તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો તેને સમષ્ટિજીવરૂપે સમજે છે.^૪ જે સમષ્ટિજીવ જે પદાર્થનું જાતિ, ગુણ, પ્રાકૃતિ આદિ જે જે કંઈ અસાધારણ રૂપ છે, તે રૂપે તે તે પદાર્થની અંદર રહેલ છે. વારંવાર તેના તે પદાર્થ એવામાં આવતાં છતાં તેની જ આકૃતિ આદિનું જ્ઞાન (પ્રતીતિ) થવાથી, મ જાણું પોતે તે રૂપે જ થઈ ગયેલ હોય તેવી તે તે ભાસે છે, એમ તમે સમજો.^૫ હે રામ-દ્રજી! એ સમષ્ટિજીવ પોતાના સત્યસંકલ્પ જ્ઞાને લીધે, જ્યાં જ્યાં જવો જવો કલ્પના કરે છે, ત્યાં તેવી જ રીતે થઈ જાય છે અને સર્વના અનુભવમાં આવે છે.^૬ જેમ પવનમાં ચલન-

શક્તિ રહેલી છે, તેમ સમષ્ટિજીવમાં આ નિયત ચેતનાત્મક સૃષ્ટિ રહેલી છે; એ સૃષ્ટિ માત્ર પોતાના અનુભવથી જ સિદ્ધ અને સ્વાભાવિક છે. હવે જાણકને હાઉની બીક ખતાવતાં તેને તે વાતોના સંસ્કાર લાગી જાય છે, પરંતુ સમષ્ટિજીવની આ કથા તેવી ઉપદેશસાધ્ય નથી; તે તો સ્વયંસિદ્ધ છે. આથી અમે તેનો ઉપદેશ કરતા નથી.^૭ પવન ચલનશક્તિથી રહિત થઈ જાય તો તે પોતે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં જ રહે છે અને ચલનશક્તિ તેના સ્વરૂપમાં કલ્પાયેલી છે, એમ સમજાય છે. તે જ પ્રમાણે જીવ પણ બહારના અને અંદરના પદાર્થો સંબંધી સંકલ્પમાત્રથી રહિત થઈ જાય છે, તો તે પોતે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં રહી બ્રહ્મભાવરૂપી પરમ-ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે અને જીવભાવ તો તેમાં કલ્પાયેલો જ છે, એમ સમજાય છે.^૮ સમષ્ટિજીવ બ્રહ્મતત્ત્વમાં એકરસરૂપે રહેલ છે. તે પોતામાં સમષ્ટિઅહંકારને કલ્પી લે છે અને પોતાના સર્વશક્તિમાનપણાથી દેશ, કાળ, ક્રિયા તથા દ્રવ્ય સંબંધી વિવિધ પ્રકારની શક્તિઓને પ્રકટ કરે છે. આ રીતે તે સર્વજ્ઞ અને સર્વશક્તિમાન એવા રુદ્ર નામથી ઝાળખાય છે.^૯ પછી એ સમષ્ટિજીવ દેશ, કાળ, ક્રિયા અને દ્રવ્યોના સૂક્ષ્મ સંસ્કારરૂપે કંઈક પ્રકટ થવાથી પ્રતીતિમાં આવેલા સ્થૂલપણાથી સારી રીતે પ્રકટ ન થવાથી અરકુટપણે રહેલા અસત્ય છતાં સત્યની જેઠે ઘણા વિસ્તારવાળા, અને ખરી રીતે પરબ્રહ્મ સ્વરૂપવાળા છતાં મિથ્યા આકારને ધારણ કરી રહેલા સમષ્ટિચિત્તને પોતાની અંદર કલ્પી લે છે, તે વિષ્ણુ નામથી કહેવાય છે.^{૧૦} પછી એ સમષ્ટિ ચિત્ત વડે મનરૂપી સમષ્ટિના અભિમાની દેવ ચંદ્રમાની અંદર પોતાના સાક્ષીસ્વરૂપને અમૃત-કળારૂપે રહેલ દેખે છે-અર્થાત્ મનરૂપી સમષ્ટિનું અભિમાનીપણું ધારણ કરે છે અને જેમ કંઈ મનુષ્ય પોતાના મરણનો મિથ્યા

ભવ કરે છે, તેમ તે પોતાની અંદર મિથ્યારૂપે તેને અનુભવે છે.^{૧૧} સ્વપ્નની અંદર કાંઈ મનુષ્ય પોતે સિંહ આદિરૂપે બની જઈ પોતાના હાથ-પગ આદિ અવયવોને કેમ જાણે બીજી તરેહના થઈ ગયેલા હોય તેમ માને છે, તે જ પ્રમાણે સર્વના મૂળરૂપ એ પરમતત્ત્વ પણ પોતાના સ્વરૂપને સમઘિચિત્તરૂપે સમજે છે. પછી તેને મનરૂપી સમઘિમાં અભિમાન થાય છે, એટલે તે પોતાનું ચેતનસત્તારૂપ એવું ખરું સ્વરૂપ ભૂલી જાય છે અને પોતાનામાં વિરાટરૂપ સ્થૂલ ભાવની કલ્પના કરી લઈ તે રૂપ જ પોતે બની જાય છે. આ વિરાટ મનરૂપી સમઘિના અભિમાની કેવ અંદ્રમા વડે સ્થૂલભાવવાળું કલ્પાયેલ છે.^{૧૨} આમ પંચીકરણથી વિરાટરૂપ થઈ જઈ, તે પોતાનામાં સ્થૂલભાવની ભાવના વડે વિસ્તાર પામે છે. હવે પોતાનો આત્મા કે જ મનના સમઘિરૂપ છે અને જ અંદ્રદેવતા વડે નિયમિત હોવાથી અંદ્રરૂપ પણ કહેવાય છે, તે કેમ જાણે અંદ્રબિંબ પ્રવાહી થઈ ગયું હોય તેમ કહે છે. અર્થાત્ તે બુદ્ધિ સમઘિનું અભિમાન ધારણ કરી લે છે અને તેને બ્રહ્મા કહેવામાં આવે છે.^{૧૩} આમ તે વિરાટ દેહના ભોગને માટે તેના આત્મા મનરૂપી સમઘિના અભિમાની અંદ્રબિંબરૂપ થઈ રહેલ છે અને તેની અંદર સૂર્ય, દિશા, જળ, વાયુ અને પૃથ્વી, એ પાંચ ઇન્દ્રિયોરૂપી અવયવોને કાકતાલીયની પેઠે ભિન્ન ભિન્નરૂપે ઉદય પામેલા તે અનુભવે છે.^{૧૪} પાંચ ઇન્દ્રિયોના બુદ્ધા બુદ્ધા પાંચ અવયવો તેના અનુભવમાં આવ્યા પછી, તે તેનાં બુદ્ધાં બુદ્ધાં સ્થાનરૂપે થઈ રહેલાં ભોગનાં દ્વારોને અનુભવે છે.^{૧૫} એ સૂર્ય આદિ પાંચ અવયવોવાળો વિરાટપુરુષ, પાંચ સૂર્ય આદિ ઇન્દ્રિયોના સ્થાનરૂપ અવયવો વડે પાંચ વિષયોના અનુભવ કરતાં વિશેષતાએ રાજ (શોભે) છે. એ વિરાટપુરુષ મનના અનંત સ્થોને લીધે અનંત આકારવાળો થઈને રહે

છે. તેનાં એ કાર્યો મિથ્યા છે, તેથી પોતાના કારણમાં જ તે અસ્ફુટપણે રહેલો છે. વસ્તુતાએ અધિધાનસત્તા સિવાય તેનું બીજું અધિધાન નથી, તેથી તે નિર્વિકાર છે.^{૧૬} પરમાત્માથી એ વિરાટ મનોમયરૂપે ઉદય પામેલ છે. વસ્તુતઃ તે આકાશના જેવો સ્વચ્છ, નિર્વિકાર, શાંત, નિત્ય, આનંદરૂપ અને પ્રકાશમય છે.^{૧૭} તે પોતે પાંચ ભૂતવાળો નથી, છતાં કેમ જાણે પંચભૂતરૂપે થઈ રહેલ હોય તેમ જણાય છે. (અર્થાત્ તે મનોમય હોવા છતાં પણ સ્વતઃસિદ્ધ જ્ઞાન, એકધર્મ અને સર્વશક્તિમાનપણું વગેરેથી સંપન્ન છે. તેથી તે જીવભાવ, ઈશ્વરભાવ આદિને કેમ જાણે પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ હોય તેવી રીતે કહેવાય છે. એ વિરાટરૂપ પરમેશ્વર સર્વ પુરુષોની સમઘિરૂપે એક જ પુરુષ છે.^{૧૮} એ પોતે પોતાની મેળે જ ઉદય પામે છે, પોતાની મેળે જ લય પામી જાય છે, પોતાની મેળે જ સર્વત્ર પ્રસરી રહે છે અને પોતાની મેળે જ પાછો સંકેચ્ય પામી થાય છે.^{૧૯} એ વિરાટપુરુષ પોતાના સંકલ્પ વડે ઉત્પન્ન કરેલ અનેક કલ્પો વડે કે એક ક્ષણ માત્રમાં જ પોતાની ઇચ્છાથી વારંવાર ઉદય પામે છે. આમ વારંવાર ઉદય પામ્યા પછી તે અનેક કલ્પો વડે કે ક્ષણમાત્રમાં જ પોતાના ઇચ્છાનુસાર લય પણ પામી જાય છે.^{૨૦} મનોમયરૂપને ધારણ કરનાર એ વિરાટ સર્વના ઉપાદાન કારણરૂપ ઈશ્વરનો એક જાતનો સ્થૂલદેહ છે બધાભાવે રહેલા સર્વ જીવોનું લિંગશરીરરૂપ જ પુર્યષ્ટક કહેવાય છે તથા જના વડે પરલોકક્રમ જવાય છે, તે રૂપ પણ તે થઈ રહેલ છે.^{૨૧} તે કીડી આદિ સૂક્ષ્મદેહમાં સૂક્ષ્મરૂપે રહેલ છે અં હાથી આદિ સ્થૂલદેહમાં સ્થૂલરૂપે થઈ રહેલ છે એ કે તે સ્ફુટ રીતે જોવામાં આવે છે, છતાં તે ખરી રીતે ચિદાકાશરૂપ જ છે, અગ્ન્યક્ત છે અં અનંત છે. તે સર્વની બહાર અને અંદર સર્વ ઠેકાણે રહેલ છે. પારમાર્થિક દષ્ટિએ જોઈએ

તો તો તે કથારૂપ નથી અને વ્યાવહારિક દષ્ટિએ
જોતાં તે કાર્થક મર્યાદિતરૂપે દેખાય છે.^{૨૨} હે
રામચંદ્રજી! પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિય, કર્મેન્દ્રિયસહિત
પ્રાણ, મન તથા અહકાર એ આઠ તેના અવયવો
છે અને દૃશ્ય તથા અદૃશ્ય પ્રપંચમાત્રમાં રસ-
રૂપે રહેલ છે.^{૨૩} એ વિરાટપુરુષે પ્રજારૂપ થઈને
શબ્દ અને અર્થની કલ્પના સાથેના આ વેદો
પ્રકટ કર્યા છે. તેણે શાસ્ત્ર સંબંધી સદાચાર
આદિની જ મર્યાદા બાંધી છે, તે આજ સુધી તેની
ને તેવી જ આદી આવે છે.^{૨૪} સ્વર્ગલોક આદિ
૭૧૧ લોક એ વિરાટપુરુષના મરતકરૂપ છે, પૃથ્વી
આદિ નીચેના લોક તેના પગના તળિયારૂપ
છે, એ બન્નેની વચ્ચેમાં રહેલ આકાશ (પોલાણ)
એ વિરાટના જઠરરૂપ છે અને આ પ્રજ્ઞાંડરૂપ
મંડપ તેનું શરીર છે.^{૨૫} બીજા અનંત લોકો તેના
પડખાના અવયવરૂપ છે. જળ તેના રુધિરરૂપ છે,
પર્વતો તેની માંસપેશીરૂપ છે, નદીઓ તેની
નિરંતર વહેનારી નાડીઓરૂપ છે અને સમુદ્રો એ
વિરાટપુરુષના રુધિરને ધારણ કરનારી પેશીઓ-
રૂપ છે. દ્વીપો એ તેનાં આંતરડાંનાં ગૂંચળાંરૂપ છે,
અતિ વિસ્તારવાળી દિશાઓ તેના બાહુરૂપ છે
અને તારાઓ તેનાં રૂવાંટાંના સમૂહરૂપ છે.^{૨૬, ૨૭}
આવહ પ્રવહ આદિ ઓગણપચાસ વાયુઓ એ
વિરાટના પ્રાણવાયુઓ રૂપ છે, સૂર્યમંડળ તેનું
તીક્ષ્ણ નેત્ર છે અને વડવાનળ તેના પિત્તરૂપ
છે.^{૨૮} ચંદ્રમંડળ એ વિરાટના જીવરૂપ છે, વીર્ય-
રૂપ છે, ચરમીરૂપ છે, બળરૂપ છે અને સંકલ્પના
મોટા હોશ જેવા મનરૂપ છે. પરમ મોક્ષરૂપ પર-
બ્રહ્મ એ વિરાટના ખરા સારરૂપ પરમતત્ત્વ છે.^{૨૯}
ચંદ્રમંડળ જ શરીરરૂપી વૃક્ષનું મૂળ છે, કર્મરૂપી
વૃક્ષનું બીજ છે, સર્વ વિવિધ પ્રકારના ભાવો
થવાની જન્મભૂમિરૂપ છે અને અજ્ઞ આદિ દ્વારા
પોષણ આપવાથી આનંદના કારણરૂપ પણ છે.
ચંદ્રમંડળ જ (અજ્ઞ આદિ દ્વારા સમષ્ટિ સર્વ
પ્રાણને ધારણ કરનાર હોવાથી) વિરાટ શરીરમાં

જીવરૂપ છે અને અજ્ઞમય એવા વ્યષ્ટિ (પ્રત્યેક)
શરીરના બીજરૂપ છે. તે પ્રાણની સત્તા વડે થનારાં
સર્વ કર્મોનું પણ મૂળરૂપ છે અને વ્યષ્ટિ (પ્રત્યેક)
મનનું પણ તે કારણ છે.^{૩૦} એ ચંદ્રમંડળરૂપી
વિરાટ જીવમાંથી જ ત્રણે લોકમાં જીવો, કર્મો,
મન, ભોગ અને મોક્ષ વગેરે સર્વ વિસ્તાર
પામે છે.^{૩૧} પ્રજ્ઞા, વિષ્ણુ તથા મહેશ આદિ
દેવતાઓ (નેમનાં શરીરો ચંદ્રમંડળના અમૃત-
નું જ એક ભૂતનું પરિણામ હોવાથી)
ચંદ્રમંડળરૂપી વિરાટ જીવના સંકલ્પરૂપ છે;
અને દેવતાઓ, દૈત્યો, પક્ષીઓ તથા બીજાં
પણ સર્વ પ્રાણીઓ એ વિરાટ જીવના ચિત્ત-
ના જ એક ભાગના અમતારો છે.^{૩૨} ચંદ્ર-
મંડળમાં સાક્ષીપણાથી પોતાને અમૃતકળારૂપે
અનુભવ કરનાર એ વિરાટ જીવ એક ભૂતનો
ચેતનતત્ત્વનો જ વિવર્ત છે. પોતાનો સંકલ્પ
સત્ય હોય છે, તેથી તે સૃષ્ટિના આરંભ-
કાળમાં જ્યારે જ્યારે જન્મી જન્મી (દેવતા આદિ
શરીરના આકારની) ભાવના કરે છે, ત્યારે ત્યારે
તેની તેની રીતે જ હ્રમ જાણે પ્રથમથી તેમજ સિદ્ધ
હોય તેવી રીતે પોતે થઈ જાય છે.^{૩૩} હે રામ-
ચંદ્રજી! એ ચંદ્રમંડળ જ સર્વ જીવોની સમષ્ટિ-
રૂપ વિરાટ જીવનું સ્થાન છે. વિરાટનું એ શરીર
એક નહિ થયેલાં પંચમહાભૂતોરૂપી પાંચ અવ-
યવોવાળું છે અને તે ભૂતત્ત્વ અવસ્થારૂપે સર્વના
અનુભવમાં આવે છે.^{૩૪} જ્યારે ચંદ્રની કળાઓ
ઔષધીઓમાં પ્રવેશ કરે છે, ત્યારે તેજ દ્વારા
આ વિરાટના જીવરૂપ ચંદ્રમંડળમાંથી સર્વ
જીવો પ્રાણીઓના જીવનના સાધનરૂપ અનેક
અગ્રોમાં પ્રવેશ કરે છે.^{૩૫} તે જ અગ્રો જીવજાળોં
પ્રાણીઓના દેહમાં જીવરૂપ ઉપાધિનો આશ્રય
કરી જીવનના સાધનરૂપ થાય છે. પક્ષી એ
જીવો સૂક્ષ્મભાવ વડે મનરૂપ થઈ જઈ ચેષ્ઠા કરે
છે તથા કર્મ અને જન્મમાં કારણરૂપ થાય છે.^{૩૬}
આ રીતે અનેક વિરાટો અને અનેક મોટા કલ્પો

આલ્યા ગયા છે, હજી પણ થયાના છે અને હાલ પણ નાના પ્રકારની ક્રિયાઓવાળાં એ અનેક વિરાટો અને મહાકલ્પો સત્તા ધરાવે છે.^{૧૮} પ્રકૃતી અભેદભાવે રહેલ અને અનંત વ્યપ્તિ તથા અનંત સમૃદ્ધિના દેહોના સંબંધવાળી અધિધાનસત્તા વડે જ તેના વિવર્તરૂપે થઈ રહેલ એ વિરાટપુરુષ, ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે સર્વ દેશમાં અને સર્વ કાળમાં માયાના સંબંધથી રાખલપ્રકારમાં રહે છે.^{૨૦}

સર્વોત્ક્રમ્યરૂપવાનપા સત્ત્વોત્તમપદાદ મિશ્રયા । ઝંતર્વાર્જિતમહાંગસંગયા વિષ્ણુર્ભૂતિ પુરુષા પરી વિરાટ ॥ ૩૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિરાટાત્મવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૬ એ સમાપ્ત

~~~~~ ૭ સર્ગ ૨૦ મો ~~~~~

વ્યપ્તિ-સમૃદ્ધિવિચાર

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સંકલ્પપુરુષસ્ત્વેપ યદ્યત્કલ્પયતિ સ્વયમ્ ।

તત્તથા તાદૃશં પંચભૂતાત્મા મયતીવ સમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પંચમહાભૂતરૂપે થઈ રહેલ એ વિરાટપુરુષ જેવી રીતે જની (અચુક આવી રીતે થાઓ એવી) કલ્પના કરે છે, તેવી રીતે એ વિરાટપુરુષના સત્ત્વસંકલ્પને લીધે જણે ચિદાકાશ જ તે રૂપ થઈ ગયેલ હોય તેમ જણાય છે.^૧ દે રામચંદ્ર! જગતમાં જે કાંઈ ઉત્પન્ન થયેલ જોવામાં આવે છે, તે સર્વ વિરાટના જ સંકલ્પરૂપ છે, એમ વિવેકીએ સમજે છે; કેમકે પ્રકૃતિ એ વિરાટની અંદરનું ચેતનતત્ત્વ છે અને તે પોતાની પૂર્વકાળની (વિરાટ આદિની)

ઉપાસના વડે ઉત્પન્ન થયેલી વાસનાના યોગથી સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં વિરાટરૂપ થઈ બળે છે. આમ તે પોતાની પ્રથમની ઉપાસનાના ક્ષણે પંચમહાભૂતાત્મક એવી વિષયસમૃદ્ધિના ભોગમાં તત્ત્વર થઈ રહે છે. એ વિરાટ જગતના સર્વ પદાર્થસમૂહોના કારણરૂપ છે. હવે કાર્ય માત્ર કારણના જેવા જ હોય છે. તેથી સમૃદ્ધિજન્યમાં જેમ આ વિરાટ તેની અધિધાનસત્તાની અંદર ચેતનરૂં ફેલાયેલું જોવામાં આવે છે, તેમ પ્રત્યેક જીવ પણ પોતાની અંદર વિરાટની સર્વ સૃષ્ટિ રચવાને સમર્થ હોય છે. પોતાની મનની કલ્પના પ્રમાણે બ્યારે પોતાનું આત્મચેતન્ય (સ્વમ આદિમાં) બાહ્ય અને અંદરના વિષયોને આકારે પ્રસરી બળે છે, ત્યારે વિરાટની પેઠે એ જીવ પણ તે તે વિષયોને અનુભવે છે.^{૨-૪} સુષ્પં વગેરે નીચે ચોનિથી લઈ, રૂદ્ર વગેરે હૃદય ચોનિ સુધી જગતને આકારે એક બળતો પ્રકાર જ હૃદય પામી રહ્યો છે અને તે સૃષ્ટિરૂપે જોવામાં આવે છે. જેમ ખીંજની અંદર મોટું ઝાડ રહેલું હોય છે, તેમ એ સર્વ તેના આત્મામાં જ વિવર્તરૂપે રહેલ છે. વળી જેમ એક અણુમાં પર્વતોના વિસ્તાર શ્રાંતિ વડે જોવામાં આવે છે, તેમ તે ચેતન્યને વિશે આ મોટું જગત પણ માત્ર શ્રાંતિ વડે જ જોવામાં આવે છે.^૫ સુષ્પં આદિ નીચે ચોનિમાં અને રૂદ્ર આદિ હૃદય ચોનિમાં એ વિરાટની સૃષ્ટિ રચનાનું સામર્થ્ય પ્રત્યેક આત્મામાં રહેલું છે તથા સ્વમ આદિમાં એક પરમાણુની અંદર પણ અનંત આકારે ફેલાયેલા પોતાનો આત્મા સર્વના અનુભવમાં પણ મળે છે, તેથી આ વાત અનુભવથી પણ સાચી લાગે છે.^૬ જેવો આ વિરાટ આત્મામાં સઘળો વિસ્તાર રહેલો દેખાય છે, તેવો જ વિસ્તાર નાના દેહવાળા સર્વ જીવોમાં પણ રહેલ છે.^૭ આથી પારનાર્થિક દૃષ્ટિએ જોતાં તે સ્વયં કે અસ્ત્ર અગ્નિ પાણી

* આ લીમમાં સર્વમાં વ્યપ્તિજીવો પણ વાસના, ક્રમ અને અભિવ્યક્તિને અવરૂંધેલ સંકલ્પોને રચનાર ૧૫૧ સમૃદ્ધિજનના જેવા જ છે, એમ વર્ણન કરાશે.

જગ્યાએ છે જ નહિ. જેવું જેવું જાતિ વડે ચિત્ત-
દ્વારા કલ્યાણ છે, તેવું તેવું તે જ પ્રકારે અનુભવમાં
આવે છે. અથવા તો ચંદ્રમાંથી મન (વ્યવસ્થિમન)
ચંદ્ર અને મનથી (સમઘિમનથી) ચંદ્રમાં થયો.
વળી જીવમાંથી (વિરાટ જીવમાંથી) બીજા જીવો
થયા. આ વાત વિચારતાં જમ જળ અને દ્રવ
(પ્રવાહપણું) એ બન્નેનું એક જ અંગ છે અને
તેઓ બુદ્ધિ નથી, તેમ સમઘિ અને વ્યવસ્થિ એ
બન્નેની સત્તા એક જ છે અને તેઓ બુદ્ધિ નથી.
અમૃતબિંદુના જેવો અતિસૂક્ષ્મ અને અમર એવો
જીવ પ્રથમ વીર્યરૂપ ઉપાધિનો આશ્રય કરે છે.
૨૪ી એ વીર્યરૂપ ઉપાધિવાળા જીવને ક્ષીધિ જ
માતાપિતાના મૈથુનસમયમાં પૂર્ણ આનંદરૂપ
બને સર્વજ્ઞ ભરપૂર એવા બ્રહ્મનું ભોગાકાર થયેલી
ચેતવૃત્તિમાં પ્રતિબિંબ પડે છે. આમ વિષયાનંદ
મનુભવમાં આવે છે. વિષયાનંદ બ્રહ્માનંદરૂપે હોતો
થી. તે તો તના ભાસરૂપ હોય છે. તે આનંદ જીવ
તત્ત્વની અંદર રહેલો હોય છે અને તેમાં પૂર્ણ
યાપેલો હોય છે. વીર્યના સ્વભાવરૂપ થઈ
હલો આત્મા તેનો અનુભવ કરે છે. આમ
સાત્ત્વિક સર્વથી અતિપ્રિય અને આનંદરૂપ એના
તાના સ્વરૂપને વીર્યરૂપ સમજીને વીર્યરૂપ
ઈ બળ છે તેમજ તેવી આકૃતિને ધારણ કરે
પછી એ જીવચૈતન્ય વીર્યની અંદર સૂક્ષ્મ-
પે રહેલા આ પંચભૌતિક દેહને પણ અધ્યાસને
ધિ આત્મારૂપ જ્ઞાની ગેસે છે અને પોતે તે રૂપ
ની બળ છે. આમાં અધ્યાસ કે જ્ઞાતિ વિના
ભું કાંઈ કારણ કે કાર્ય છે નહિ. ૧૦-૧૨ ઉપાધિ-
યોગથી તેવે તેવે રૂપે દેખાતા જીવચૈતન્યનો
હાદિકરૂપે થઈ જવું એવી ભતનો સ્વભાવજ
એ વાત પણ અહીં બરાબર બંધાયેલી
નથી; કેમકે જીવચૈતન્ય પોતે ખરી રીતે
અને અદ્વિતીય છે. તેથી તેનો એવો બીજો
(સ્વભાવરૂપ) વિરાટ સ્વભાવ સંભવતો જ
હો, કે નહીં, તેનું બુદ્ધાપણું બતાવવાને

સ્વભાવરૂપ ધર્મની યોજના કરવી પડે. હવે દરેક
વસ્તુનો સ્વભાવ બીજા પદાર્થોથી પોતાના અધિ-
જ્ઞાનનું બુદ્ધાપણું બતાવનાર હોય, તો અહીં તો
પોતાના આત્મસ્વરૂપથી બીજું કાંઈ બુદ્ધ જ નથી;
જેટલે ખરી રીતે સ્વભાવ એ શબ્દ જ અહીં
વાપરી શકાતો નથી. ૧૩ જીવચૈતન્ય ઉપાધિને
ચોગે જીવભાવને પ્રાપ્ત થયેલ છે અને તે પણ
પોતાના જીવને ક્ષીધિ પોતે પોતાના સ્વરૂપને જ
જીવરૂપ થઈ રહેલ દેખે છે. બાકી અંદર કે બહાર
કાંઈ જગ્યાએ જીવભાવ જીવથી બુદ્ધિ સત્તાવાળો
દેખાતો જ નથી. 'હવે પવન વાય છે' આ
વાક્યમાં પવન પોતે જ વહેવાની ક્રિયારૂપ છે
અને વહેવાની ક્રિયા કાંઈ પવનથી બુદ્ધિ સત્તા-
વાળી દેખાતી નથી. છતાં 'વહેવું' એ ક્રિયા
અને 'પવન' એ વસ્તુ એ પ્રમાણે વિકલ્પે કલ્પના
કરી 'પવન વાય છે' એમ કહેવામાં આવે છે. તે
જ પ્રમાણે જીવ અને જીવપણું એ બન્ને વિકલ્પ-
વાળી બુદ્ધિ વડે જ ભિન્ન કલ્પાયેલ છે; બાકી
ખરી રીતે ભિન્ન નથી. ૧૪ જીવ પોતે વાસ્તવિક
રીતે બ્રહ્મરૂપ જ છે. તે બધે હિમ વડે વીંટાયેલો
હોય તેમ અનિર્વચનીય અજ્ઞાન વડે વીંટા-
યેલો છે. તે દૃશ્ય વસ્તુમાં વાસના વડે બંધાયે
રહ્યો છે અને પ્રાણ, ધન્દ્રિય આદિ જડ વર્ગમાં
અધ્યાસ વડે પોતાપણું જ્ઞાની બેઠો છે. જન્મથી
અધિવાળા માણસની પેઠે તે સત્ય માર્ગને પોતાના
ના શુદ્ધ નિર્વિકાર સ્વરૂપને) દેખતો નથી. ૧૫
આમ જગતને આકારે પ્રસરી રહેલી આ અતિ-
વિસ્તીર્ણ અવિદ્યાશક્તિ વડે વીંટાઈ રહ્યો છે,
તે અદ્વિતીય (એક) બ્રહ્મરૂપ એના પોતાના સ્વ-
રૂપમાં દ્રષ્ટા અને દૃશ્ય એવી ભેદની કલ્પના
કરીને તેમાં અભિમાની થાય છે. પવનનું સ્વરૂપ
જમ ચલનશક્તિથી ઢંકાઈ જાય છે, તેમ અજ્ઞા-
નથી તેનું આત્મસ્વરૂપ ઢંકાઈ ગયું હોય છે
અને તેને તે અજ્ઞાન વડે પોતે જાણી શકતો
નથી. ૧૬ અજ્ઞાનરૂપ અને અસત્ય છતાં મિથ્યા-

રૂપે પોતાના આકારને બતાવનારી અહંકારરૂપી
મોટી ગાંઠને લેણી નાખવી, એ જ મોક્ષ કહેવાય
છે.^{૧૭} હે રામચંદ્રજી ! અજ્ઞાનરૂપ વાદ્યોના
આવરણથી રહિત થઈ જઈને તમે પ્રકાશમય
ચેતનતત્ત્વને જ પોતાના આત્મારૂપ સમજો. દેહ
આદિના આકારે પરિચિત્ત થઈ રહેલી અહંકાર-
રૂપી ઉપાધિને તમે આત્મારૂપ સમજશો નહિ.
દૃશ્યવર્ગ, અદૃશ્યવર્ગ અને તે બંનેના હેતુરૂપ
મૂળ અજ્ઞાન, તે સર્વનો તમે જ્ઞાન વડે નાશ કરો
અને અનિર્વચનીય એક આનંદધન ચિદરૂપે જ
સદાકાળ ચોતરફ પૂર્ણપણે ઉદય પામો.^{૧૮}

વ્યવગતઘનચેતનસ્તમંતાદહમિતિ નૂનમબુ-
દ્ધમાન આસ્વ । અનમિધઘનચેતનૈકરૂપઃ
ક્ષિતસદસસ્તદસત્સદોદિતથ ॥ ૧૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણપ્રકર-
ણના ઉત્તરાર્ધનો 'જીવનિર્વાણયોગોપ-
દેશ' એ નામનો સર્ગ ૨૦ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૨૧ મો ~

શુભાશુભ જ્ઞાનબંધુતા

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

જ્ઞાનિનૈવ સદા ભાવ્યં રામ ન જ્ઞાનવંધુતા ।

અજ્ઞાતારં વરં મન્યે ન પુનર્જ્ઞાનવંધુતામ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચંદ્રજી ! હંમેશાં
જ્ઞાની થવું એ યોગ્ય છે; પરંતુ જ્ઞાનબંધુ એટલે
કે જ્ઞાનને બહાને સત્કર્મો વિધેની શ્રદ્ધાનો નાશ
કરી દઈ ભોગક્ષંપટપણથી પોતાને અને પરને
ખરાબ કર્મોના બંધમાં નાખે તેવું થવું એ યોગ્ય
નથી. જે કશું ન બજણે દોષ તેને હજી હું કાંઈક
શ્રેષ્ઠ માનું છું, પણ જ્ઞાનબંધુપણું તો જરા પણ
સારું નથી.^૧

* આ એકનીસમા સર્ગમાં અશુભ અને શુભ
એવી બે તરેહની જ્ઞાનબંધુતા બતાવવામાં આવશે.
નમાંથી શુભ મદલ કરવા લાયક છે અને અશુભ ત્યાગ
લાયક છે; તેનાં લક્ષણો ચતુર્થી કહી બતાવશે.

રામ બોલ્યા:—જ્ઞાનબંધુ કોને કહેવો અને
જ્ઞાની કોને કહેવો? વળી જ્ઞાનીપણમાં અને જ્ઞાન-
બંધુપણમાં શું શું ફેર રહેલું છે?^૨

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જે પુરુષ કારીગર લોકની
પેટે માત્ર પોતાની આજીવિકા ચલાવવા સારું
અધ્યયન કરે છે અને કથા દ્વારા વ્યાખ્યાન પણ કરે
છે; પરંતુ તેના અનુષ્ઠાનમાં એટલે જ્ઞાન થવાના
ઉપાયરૂપ સાધનચતુષ્ટય* સંપાદન કરવામાં કે
મનન આદિમાં કશો યત્ન કરે નહિ, તે જ્ઞાનબંધુ
કહેવાય છે.^૩ જે પુરુષનો શાસ્ત્રના અભ્યાસ વડે
મેળવેલો ઉપરઉપરનો શબ્દબોધ ભોગ બન-
હારેને વિશે વૈરાગ્ય-ઉપરામ આદિ કળો વડે
સફળ થયેલો દેખાતો નથી, તે પુરુષ બીજાને બોધ
આપનારૂપ એક બતની પોતાની કારીગરી (અતુ-
રાર્ધ) વડે આજીવિકા ચલાવનારો છે અને તે જ્ઞાન-
બંધુ કહેવાય છે.^૪ જે પુરુષો બીજાને અધ્યા-
ત્મશાસ્ત્ર સંભળાવી તેમથી પ્રાપ્ત થતા અત્રવક્ષ
આદિના લાભથી જ માત્ર સંતોષ પામે છે તથા
પોતાની જીવિકા ચલાવવી એ જ શાસ્ત્રજ્ઞાનતું ફળ
છે એમ સમજે છે, તેમને જ્ઞાનબંધુ સમજવા અને
તેઓ પોતે જ્ઞાનથી સાવરહિત હોવા છતાં, પોતા-
ની આજીવિકા સારું બીજાને વેદાંતશાસ્ત્રની કથા
દ્વારા બોધ કરે છે અને એમ ખાલી ઉપરનો જ
ડોળ બતાવે છે. આથી તેમને નટ આદિના જવા
માત્ર વેષધારી જ ગણવાના છે. આ સર્વ બતવું
જ્ઞાનબંધુપણું અશુભ અને તજવા લાયક કહે-
વાય છે.^૫ વેદમાં બતાવેલાં ચત્રયાગાદિ કર્મોને
ધર્મ સમજી ન કરે છે, તે પુરુષ જ્ઞાનથી દૂર ન
હોવાને લીધે જ્ઞાનબંધુ કહેવાય છે. (તે શુભ

* વિવેક, વૈરાગ્ય, યત્નપતિ અને સુમુક્તપણું.

૨ જ્ઞાનબંધુપદની વ્યુત્પત્તિના એ બેદ બતાવી
દીકારે એક અશુભ અને બીજો શુભ, એમ સમ-
ર્થન કરેલું છે. જેમકે જ્ઞાનેન નામ જ્ઞાનવ્યાજેન સ્વં
પરં ચ અનર્થવૈષ્ણાતિ રિતિ જ્ઞાનવંધુઃ । જ્ઞાનની
મિપથી પોતાને અને પરને અનર્થોની ભળ વડે બાંધી
દે તે જ્ઞાનબંધુ અશુભ ગણાય છે; અને બીજી વ્યુત્પત્તિ

અને યોગ્ય ગણાય છે.)^૧ આત્મજ્ઞાન એ જ ખરું જ્ઞાન છે; બાકીનાં બીજાં ને ને જ્ઞાનો છે, તે તો માત્ર જ્ઞાનનાં આભાસરૂપ જ છે. કેમકે બીજા કશા વડે સર્વના સારરૂપ અને જીવ તથા જગતના અધિષ્ઠાનરૂપ પરબ્રહ્મતત્ત્વનું શુદ્ધ સ્વરૂપ બાજવામાં આવતું જ નથી.^૨ એટલે આત્મજ્ઞાનને મેળવ્યા સિવાય બીજું કાંઈ સહેજસાજ જ્ઞાન મેળવે છે અને પછી કદ આપનારી અનેક ચેષ્ટાઓ કરીને સંતોષ આને છે, તેમને અધમ જ્ઞાનખંડુ બાજવા.^૩

આ સંસારમાં બહારના અને અંદરના વિષયને અનુભવનારી વૃત્તિઓની, તેનાં કારણોની, તેના આશ્રયની અને બાજવાના શબ્દ આદિ વિષયોની ને કાંઈ પ્રતીતિ થાય છે, તે સર્વની મુમુક્ષુપુરુષે સંકલ્પના ક્ષય (સંન્યાસ) દ્વારા આત્મિક શાંતિ જ મેળવવી જોઈએ. એટલે કે, તેણે છેવટની સાતમી ભૂમિકાએ પહોંચ્યા વિના વચલી ભૂમિકામાં સંતોષ માની બેસવો જોઈએ નહિ, પણ એ પછીની ઉત્તરોત્તર ઉત્તમ એવી ભૂમિકાઓ મેળવવામાં પોતાના પ્રયત્નને જરાય શિથિલ કરવો નહિ. હે રામચંદ્રજી ! તમે જ્ઞાન ખંડુપણાને પ્રાપ્ત થઈ આ સંસારના ભોગરૂપી રોગોમાં કદી પણ આસક્ત થશો નહિ. આ જગતમાં હિતકર અને માફકસર આહાર મેળવના માટે શ્રુતિ, સ્મૃતિ તથા સિદ્ધ પુરુષોએ બતાવેલું શુદ્ધ કર્મ કરવું.^૪ આહારનો ઉપયોગ પ્રાણને ધારણ કરી રાખવા માટે છે, પ્રાણધારણ તત્ત્વજિજ્ઞાસાને માટે છે અને તત્ત્વજ્ઞાન ફરીવાર સંસારમાં જન્મ-મરણનું કુંઘળ ન ભોગવવું પડે તેને માટે છે.^૫

અન્નાહારાર્થં કર્મ કુર્યાદનિઘં કુર્યાદાહારં
પ્રાણસંધારણાર્થમ્ । પ્રાણાઃ સંધાર્યાસ્તત્ત્વજિજ્ઞા-
અવદ્યં જ્ઞાનેન વચ્યતે इति જ્ઞાનચંદુઃ । ચિત્તશુદ્ધિ થના ક્રમે કરી અવસ્ય પોતે જ્ઞાન વડે બધાઈ બધ, તે જ્ઞાનખંડુ ઉત્તમ કહેવાય છે.

સનાર્થં તત્ત્વં જિજ્ઞાસ્યં યેન ભૂયો ન દુઃખમ્ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જ્ઞાનવિચાર'
એ નામનો સર્ગ ૨૧ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૨ મો

જીવ, જગત અને પ્રહતત્ત્વ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

જ્ઞાનેન જ્ઞેયનિષ્ઠત્વાદોઽવિત્તં ચિત્તમેવ ચ ।

ન લુપ્યતે કર્મફલં સ જ્ઞાનીત્વમિચીયતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—કોઈ પુરુષ જ્ઞાનવડે ક્રવળ બ્રહ્મને વિષે જ દૃઢ નિષ્ઠા રાખે છે અને તેમ તે ન જોળંગી શકાય એવા પ્રારબ્ધકર્મનાં ફળોને ભોગવે છે; છતાં તે બાજુ છે કે, આ શબ્દાદિક વિષયો ચિત્તથી બુદ્ધિ ભોગ્યરૂપે જોવામાં આવે છે; પણ તે તો સર્વ આકારે તેમજ કામસંકલ્પ આદિ અનેક વૃત્તિઓરૂપે પરિણામ પામનારું એક ચિત્ત જ છે. વળી તે બાજુ છે કે, આ ચિત્ત જ્ઞાન થતાવેંત જ નાશ પામે છે અને તે એક આભાસરૂપ છે પરંતુ સત્ય નથી. આવું ને બાજુ છે તે જ્ઞાની છે.^૧ શબ્દ આદિ વિષયોનો ઉપભોગ કરનારા અંતઃકરણના ભોગ્યરૂપ વિષયોમાં આશુષ્ય તથા આવણ (એવું, સાંભળવું) આદિ જ્ઞાનનો ઉદય થાય છે. તે તે જ્ઞાનમાં સર્વના સાક્ષીરૂપે રહેલા ચિદ્રૂપ પરમાત્માને જ સત્ય બાજુના. આમ ને આ સર્વ દશવસ્તુને જ્ઞાન વડે મિથ્યા બાજુ છે અને તેને વાસનામાત્રથી રહિત એવા શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપે જ અનુભવે છે, તે જ્ઞાની કહેવાય છે.^૨ પોતાનું આત્મતત્ત્વ તો વસ્તુતાએ સર્વદા સિદ્ધ જ છે. એ આત્મતત્ત્વના લાભથી ને પુરુષ શાંતિ પામ્યો હોય છે, તે

* આ બાવીસમા સર્ગમાં પ્રથમ શાનીના લક્ષણો કહેવામાં આવશે અને પછી યુક્તિઓ વડે જીવ, જગત તથા પ્રહતત્ત્વ આદિ વિષે પ્રસંગને અનુસરી કરવામાં આવશે.

યોગ્ય વ્યવહાર કર્યા કરતો હોય તે છતાં વિવેકી પુરુષો તેઓમાં યોગ્ય શીતળતા બુદ્ધિ છે. આવો પુરુષ તે જ્ઞાની કહેવાય છે.^૩ જે બોધ પુનર્જન્મના મૂળરૂપ અજ્ઞાનને છેદી નાખે છે, પુનર્જન્મ થવા દેતો નથી અને મોક્ષ આપે છે, તેને જ જ્ઞાનપદ કહેવામાં આવે છે. તે વિનાની બીજી (બીજાએને કથાશ્રવણ કરાવી બોધ દેવો એ આદિ) ચતુરાર્ધ તો શિલ્પકર્મની પેઠે અત્તવસ્ત્ર મેળવવાનો જ-એક જાતનો જીવિકા ચલાવવાનો જ માર્ગ છે.^૪ જે પુરુષ આવી પડેલ કાર્યમાં ઇચ્છા અને સંકલ્પથી રહિત રહે છે, તેમજ પોતાના ચિત્તને શરદઋતુના આકાશના જેવું નિર્મળ, અસંગ અને નિર્વિકાર રાખીને વ્યવહાર કરે છે, તે જ્ઞાની કહેવાય છે.^૫ જગતના સર્વ પદાર્થો ખરી રીતે છે જ નહિ, તો પણ તેમની સત્તા બણે હોય તેમ લાગે છે; તેવી જ રીતે તેમને ઉત્પન્ન કરવામાં કોઈ કારણ જ નથી, તે છતાં બણે કોઈ કારણથી તે ઉત્પન્ન થયા હોય તેવા લાગે છે.^૬ સર્વનો પ્રલય થઈ જવાને લીધે સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં કરો કાર્ય-કારણભાવ હતો નહિ; પરંતુ પાછળથી પ્રગટ થતું અને છુપાઈ જતું, લાવ અને અભાવ તથા ઉત્પત્તિ અને પ્રલય, એ દ્વારા પદાર્થોમાં કારણના વ્યાપાર ચાલુ થયા અને તેઓ બીજ-અકુર આદિરૂપે એકબીજામાં પરસ્પર કાર્યકારણભાવને પ્રાપ્ત થવા લાગ્યા. ખરી રીતે તો ઝાંઝવાનું જળ અને સસલાતું સિંગડું વગેરે અસત્ય પદાર્થોને ખરાબર તત્ત્વદષ્ટિએ જોવા જઈએ તો સાવ મિથ્યા જ છે, તેનું વળી કારણ જ કેવું હોય ? જે પુરુષો સસલાતા સિંગડા વગેરે મિથ્યા પદાર્થનું કારણ શોધવા માંડે છે, તેઓ વાંઝણીના પુત્રના પોતની ખાંધ ઉપર બેસે છે, એમ સમજવું. જે કાંઈ (ઝાંઝવાના જળની પેઠે) અસત્યપણાથી માત્ર આભાસરૂપે જ દેખાય છે, તેનું કારણ

* અજ્ઞાન જ છે. વસ્તુના સ્વરૂપનું સારી રીતે

જ્ઞાન થતાં તે અજ્ઞાન (ઝાંઝવાના જળની બ્રાંતિની પેઠે) પળવારમાં જ ક્ષય પામી જાય છે. જીવ પોતાના આત્માને યુક્તિ સ્વલક્ષેષ્ટ કે ચિદાભાસ એ ત્રણેથી રહિત એક શુદ્ધ ચેતન્ય જ સમજે છે, તો તે પરમાત્માના જેવો પૂર્ણ અને પરમ આનંદરૂપ થઈ જાય છે. તે જ પોતાના આત્માને યુક્તિ, સ્વલક્ષેષ્ટ કે ચિદાભાસ એ આદિરૂપે સમજે, તો તે બ્રહ્મભાવને ન પામતાં અજ્ઞાનમાં ગૂંચવાઈ જઈ જીવરૂપ જ થઈ રહે છે.^{૭-૧૧} આંખાનું ઝાડ શિયાળામાં નિર્જીવ જેવું સૂકું લાગે છે, પરંતુ વસંતઋતુમાં તેની અંદર રસ વડે પોષણ થતાં તે પાંદડાં અને મોરવાળું થઈ જઈ સહકાર ચળવડે કહેવામાં આવે છે, તે જ પ્રમાણે જીવ પણ અજ્ઞાનદશામાં યુક્તિ, સ્વલક્ષેષ્ટ કે ચિદાભાસ આદિમાં આત્મભાવ માનવાથી શુભ અને નીરસ જેવો હોય છે; પરંતુ જ્ઞાન થત પરમાત્મારૂપી રસ વડે પોષણ મળવાથી યુક્તિ સ્વલક્ષેષ્ટ અને ચિદાભાસ આદિને આત્મારૂપ નિઃસંમજતા પોતે પરમાત્મારૂપ જ થઈ જાય છે.^{૧૨} એ એ જીવ પોતાના આત્માને યુક્તિ, સ્વલક્ષેષ્ટ અને ચિદાભાસ આદિરૂપે સમજે, તો પાછો જીવરૂપ જ બન્યો રહે છે અને જીવભાવને લીધે જાંઝીનીઓ અનેક પ્રકારની ક્ષણભંગુર ચોનિઓમાં જન્મ લઈ ધસાઈ જાય છે.^{૧૩} જેઓ બ્રહ્મદષ્ટિને પામ્યા હોય છે, તેમની ક્રિયા બહારના તથા અંદરના વિષયમાં કોઈ જાતનું અભિમા કરતી નથી. જળ જમ સ્વાભાવિક રીતે નીચાણના ભાગોમાં જ ઢળે છે, તેમ તે ક્રિયાઓ પામાત્ર પ્રારબ્ધને જ અનુસરે છે. આમ, નિઃભિમાનપણાને લીધે એ ક્રિયાઓ સાચી રીતે અક્રિયારૂપ જ છે, એમ તમે સમજો.^{૧૪} જે બ્રહ્મજ્ઞાનરૂપી ઉત્કૃષ્ટ દષ્ટિને પ્રાપ્ત થઈ જઈ, દર પ્રપંચની નિરવધિ શોભાને સાક્ષીરૂપે જોયા કરે હોય છે, તેઓ દમ્બ પટ (બળેલા લુગડા) ન પેઠે જ્ઞાન વડે નાચ પામેલા અને આભાસરૂપે

માત્ર દેખાતા આ દૃશ્યવર્ગને બ્રહ્મરૂપે જ જાણે છે અને તેથી તેમનું જ જોવું વિષમ્ભાન છતાં નહિ જવું છે.^{૧૫} જળ જમ બીજું કશું નહિ જોતાં નીચા પ્રદેશ તરફ સ્વભાવે જ ગતિ કરે છે, તેમ જ પુરુષો પરમ ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાનદષ્ટિને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હોય છે, તેમની ક્રિયા બીજા કશા તરફ લક્ષ ન આપતાં માત્ર પ્રારબ્ધને અનુસરવા જટલી જ હોય છે. આથી, તેમનામાં કશો સંકલ્પ જ સ્ફુરતો નથી, તેમ તેમનામાં ક્રિયાના સંસ્કારો કે કર્તવ્યનું અભિમાન આદિ કશું પણ હોતું નથી. આથી, અહીં લોકદષ્ટિમાં જોવામાં આવતી તેમની એ ક્રિયા પણ ખરી રીતે અક્રિયા જવી જ છે.^{૧૬} વિવેકી પુરુષો ૩૫ આદિ વિષય સંબંધી બહારની વૃત્તિઓ અને સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ માનસિક વૃત્તિઓ વડે બીંટાયેલા હોતા નથી. આથી, નાથથી છૂટા થયેલા બળદની પેઠે તેઓ બંધનમાત્રથી રહિત હોય છે અને પવન જમ ઝાડનાં પાંદડાંઓમાં સ્વાભાવિક રીતે જ ગતિ કરે છે, તેમ તેઓ પ્રારબ્ધાનુસાર કર્મ ફરે જાય છે.^{૧૭} જમ નદીના કિનારા ઉપર રહેનાર મનુષ્ય ફૂવાની પ્રશંસા કરતો નથી, તેમ જો આ પરમપદરૂપ ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાનદષ્ટિને પ્રાપ્ત થઈ જવાથી સંસારના પારને પામી ગયા હોય છે, તેઓ કર્મની પ્રશંસા કરતા નથી.^{૧૮} હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી જે અજ્ઞાની પુરુષો વાસનામાં બંધાઈ રહી શ્રુતિસ્મૃતિમાં કહેલા પોતાના વર્ણાશ્રમને યોગ્ય એવા કર્મનું આચરણ કરી તેની પ્રશંસા કરે છે, તે પુરુષો તત્ત્વજ્ઞાન નહિ થવાને લીધે પોતાનાં કર્મ વડે તે તે કર્મનાં ફળોને ભોગવે છે.^{૧૯} ગીધપક્ષી જમ માંસના ટુકડા ઉપર ઝડપ મારે છે, તેમ ઇન્દ્રિયો પણ અધોગતિના હેતુરૂપ એ વિષયો ઉપર ઝડપ મારે છે; માટે વિવેકી પુરુષે ચિત્ત વડે ઇન્દ્રિયોને નિયમમાં રાખી બ્રહ્મપરાયણ થવું.^{૨૦} જમ સોનું ઢાઈ જતના ઘાટ વિનાનું નથી, તેમ બ્રહ્મપણ જગત વિનાનું નથી; પરંતુ જની

બુદ્ધિ યોગ તથા સદાચાર આદિ વડે યુક્ત છે, તે વિવેકી પુરુષની દૃષ્ટિએ તો ખરી રીતે નામ અને રૂપથી રહિત કેવળ બ્રહ્મરૂપ જ જોવામાં આવે છે.^{૨૧} પ્રલયકાળમાં સર્વ અધકારમય જ થઈ જતાં જમ વિભાગ વિનાનો અને નામરૂપથી રહિત એવો બ્યવહાર જોવામાં આવે છે, તેમ સર્વ એકરસ-બ્રહ્મરૂપ જણાતાં પણ વિભાગ વિનાનો અને નામરૂપથી રહિત એવો બ્યવહાર, ખરી રીતે મિથ્યા છતાં સત્યના જોવા જ થયા કરે છે.^{૨૨} ચંચળ વાદળોની અંદર ભ્રાંતિરૂપે જુદા દેખાતા તેના અવયવો, વાદળોથી જુદી ક્રિયાવાળા નથી, તેથી તેઓ ક્રિયાથી રહિત હોય તેવા દેખાય છે. વળી, એ અવયવો દિશાઓ તરફ પણ વાદળો સાથે જ ગતિ કરનારા છે; તેથી કેમ જાણે તે ક્રિયાવાળા હોય તેવા જણાય છે. આમ એ વાદળોના અવયવોની સાક્ષીસત્તામાં સક્રિયપણું અને નિષ્ક્રિયપણું એ બન્ને જણતા ધર્મ રહેલા લાગે છે. તે જ પ્રમાણે પ્રલયકાળમાં પણ સ્થૂલ-દૃષ્ટિએ જોવાનો બ્યવહાર બંધ રહેલો લાગવા છતાં પણ ઈશ્વરી ક્રિયાશક્તિને લીધે જોવામાં પણ ક્રિયાશક્તિ રહેલી લાગે છે.^{૨૩} તળાવ આદિના નિશ્ચળ જળની સાક્ષીસત્તા સ્વભાવે નિશ્ચળ અને એકરૂપ છે, તેમજ જળના અવયવોરૂપ તરંગો પોતાની અંદર સૂક્ષ્મરૂપે હોવાથી તે રૂપે ચંચળતાવાળી અને અનેકરૂપ છે. તે જ પ્રમાણે અધિષ્ઠાનચૈતન્ય પોતે શુદ્ધ અને અદ્વિતીય છે, પરંતુ તેની અંદર જળમાં તરંગની પેઠે ભેદ અને અમેદ કરીને ચિદાભાસો રહેલા છે.^{૨૪} જમ નિરવયવ આકાશની અંદર પૂર્વ-પશ્ચિમ આદિ દિશાઓના ભેદરૂપ આકાશના અવયવો અમેદભાવે રહેલા છે, તેમ નિરવયવ પરબ્રહ્મની અંદર અભિન સત્તાએ આ સૃષ્ટિ રહેલી છે. બાકી, એ પરબ્રહ્મે પોતાનો આત્મા માયા, અવિદ્યા આદિના યોગે અનેકરૂપે અને વસ્તુતાએ પોતાની શુદ્ધ સ્વરૂપ-સ્થિતિમાં એકરૂપે પ્રસારી દીધેલ છે. જગ-

તની અંદર અહંકાર રહેલો છે અને અહંકારની અંદર જગત રહેલ છે. જેમ કેળનાં કામળ પાંદડાં એકબીજામાં વીંટાઈને રહ્યાં હોય છે, તેમ એ બંને પરસ્પર એકબીજામાં વીંટાઈને રહેલ છે. જેમ હિમાલય આદિ પર્વત પોતાનાં છિદ્રોમાંથી જ બહાર નીકળેલા પોતાની અંદરના જળને માનસરોવર આદિ સિત્તરૂપે પોતાનાથી જુદું જ બહાર દેખે, તેમ અહંકારરૂપ જીવ, રૂપ આદિ બાહ્યવિષયોને આકારે થઈ રહેલ ઇન્દ્રિયવૃત્તિઓ દ્વારા અને સંકલ્પચિકલ્પ આદિ માનસિક વૃત્તિઓ દ્વારા પોતાની અંદર જ રહેલો સૃષ્ટિને તે તે ઇન્દ્રિયના છિદ્રોમાંથી બહાર આવી જોઈ હોય એમ પોતાનાથી જુદો દેખે છે. જેમ પોતાની અંદર પૂર્વે થઈ ગયેલા અને પછી પણ થનારા કટક-કુંડળ આદિ આકારોને સુવર્ણ પોતાનાથી જુદા દેખે, તેમ આ જીવ કારણ વિના જ પ્રાંતિ-માત્રથી પોતાના આત્માને જગતને આકારે પોતાનાથી જુદો દેખે છે; પરંતુ જો તે તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ વિચાર કરે, તો જેમ કટક-કુંડળ આદિ સુવર્ણથી જુદાં નથી, તેમ જગતને તે પોતાના આત્માથી જુદું ન ગણે, તો જગત પણ પોતાનાથી જુદું તેના જોવામાં આવતું નથી.^{૨૫-૨૮}

જ્ઞાનનિષ્ઠ જીવન્મુક્ત પુરુષો બીજાની દૃષ્ટિએ જીવતાં છતાં પણ પોતાનામાં કશું અભિમાન ન હોવાથી નહિ જીવતા જેવા જ છે તેઓ બીજાની દૃષ્ટિમાં મરણને શરણ થયેલા દેખાય છે; તો પણ પોતાને કાંઈ અભિમાન ન હોવાથી તેઓ નહિ મરી ગયેલા જેવા જ છે. વળી, બીજાઓની દૃષ્ટિમાં તેઓ દેખાતા હોવા છતાં પોતાનામાં અભિમાનના અભાવને લીધે નહિ દેખાતા જેવા જ છે.^{૨૯} જેમ કોઈ એક પુરુષનું મન કોટમાં પડેલા પોતાના હાંડલામાં લાગેલું હોય અને પોને ઘરમાં બેઠેલો છતાં તે ઘરના કામકાજને દેખતો નથી, તેમ જ્ઞાનને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા વિવેકી

નું મન બ્રહ્મમાં જ ચોટવું હોવાથી, દેહધારા

આદિ સંબંધી કમો ક્યો કરતાં છતાં તે કમોને દેખતો નથી.^{૩૦} જેમ ચંદ્ર વિરાટના જીવરૂપ છે અને વિરાટના દૃઢ્યમાં રહેલ છે, તેમ પ્રત્યેક બ્યદિદેહમાં જીવ પણ દૃઢ્યની અંદર હિમકણને આકારે વીર્યરૂપે રહેલ છે અને તે વીર્યરૂપે સ્થૂલ-દેહમાં સ્થૂલ અને અલ્પદેહમાં અલ્પરૂપે રહ્યો છે.^{૩૧} પિતાના દૃઢ્યમાં વીર્યરૂપે રહેલા એ અહંકારરૂપ જીવને પિતા વીર્ય દ્વારા માતાના ત્રિકાણ આદિ આકારવાળા ગર્ભાશયમાં સિંચે છે અને તે ગર્ભાશયમાં રહેલા રૂધિર સાથે એક થઈ જાય છે. પછી તે ક્રમે ક્રમે કલસ અને યુદ્ધુદ આદિ આકારે પોતાનું શરીર ધારણ કરી ઉત્પન્ન થાય છે. આ શરીર સાવ મિથ્યા છતાં સત્ય જેવું લાગે છે, પણ શરીરમાં રહેલો જીવ તેને સંકલ્પ દ્વારા પોતારૂપી માની બેસે છે.^{૩૨} પોતાની માતાના ત્રિકાણ આદિ આકૃતિવાળા ગર્ભાશયમાં વીર્યના બળને લીધે જ પોતાનો દેહ, કાંડકાં, સ્નાયુ વગેરે સ્થિર અવયવોવાળો થઈ રહે છે. એ દેહ પોતાનાં કર્મ વડે જ રચાયેલો એક અજ્ઞમય કાચ છે અને કાશેટાનો જીવડો જેમ કાશેટામાં બંધાયેલો રહે છે, તેમ તે પોતે તેમાં મમતા રાખી બંધાયેલો રહે છે. જેમ કૃષ્ણની અંદર સર્વજન સુગંધ રહેલ હોય છે, તેમ એ જીવ આખા દેહમાં અહંકારરૂપે ફેલાઈ રહે છે.^{૩૩} જેમ ચંદ્રની આંતરની આખા બ્રહ્માંડરૂપ મંડપની અંદર ફેલાઈ રહે છે, તેવી રીતે દૃઢ્યમાં રહેલ વીર્યની અંદર 'હું અમુક દેહવાળો છું' એવા દેહના અભિમાનને ધારણ કરી રહેલ જીવચૈતન્ય નખથી માંડી દેહ શિષ્યા સુધી આખા દેહમાં અહંભાવરૂપે ફેલાઈ જાય છે.^{૩૪} ચિદ્વાસાસમહિત અંતઃકરણરૂપી જગ બાહ્ય અર્થોનું જ્ઞાન થતામાં મુખ્ય સાધનરૂપ છે અને તે ઇન્દ્રિયોનાં છિદ્રો રૂપી પરનાળ દ્વારા બહાર નીકળે છે. જેમ ધુમાડો મેઘરૂપ થઈ જઈ આકાશમાં પ્રસરી જાય છે, તેમ તે આ ત્રણે લોકના પોતાની નજીક રહેલા

ખાણ પદાર્થોમાં પ્રસરી જાય છે.^{૩૫} જો કે આ આખા દેહમાં બહાર અને અંદર સર્વજીવ-ચેતન્ય રહેલું છે, છતાં દૃઢ્યની અંદર રહેલા વીર્યમાં તેનું વિશેષ અભિમાન હોય છે.^{૩૬} જીવનું સ્વરૂપ વિચારવા જઈએ તો તે સંકલ્પમાત્ર જ છે. તે જ સંકલ્પ કરે છે, તે તે પ્રથમ દૃઢ્યમાં પેદા થાય છે અને પછી ઇન્દ્રિય દ્વારા બહાર ફેલાઈ જઈ ખાણ અર્થરૂપે સ્પષ્ટ દેખાય છે.^{૩૭} સ્થિર પ્રજ્ઞ સાથે એકરસ થયેલી, ધરમાં રહેલા દીવાની પેઠે સ્થિર થઈ ગયેલી અને પોતાના એકસ્વરૂપમાં તદ્દક્ષીન રહેલી પ્રજ્ઞાકાર વૃત્તિ વિના, બીજી કોઈ પણ સ્થિતિ વડે અહંકારરૂપી ભ્રાંતિ શાંત થતી નથી. તમારે અહંકારની અત્યંત શાંતિ કરવી હોય, તો મનન-નિદિધ્યાસન આદિ દ્વારા પ્રજ્ઞ-વિચારનો આલ્યાસ કરવો, એક પછી એક ભૂમિકામાં ચડવું અને નિર્વિકલ્પ સમાધિની પૂર્ણ દશા પ્રાપ્ત થાય એવા ક્રમથી છેલ્લી ભૂમિકાએ પહોંચવું અને છેવટે આકાશના જેવી અસંગ તથા નિર્વિકાર સ્થિતિ મેળવવી. જ્ઞાની જીવ-સુક્ત પુરુષો, દરેકની ભાવનાને મૂકી દઈ, બહાર અને અંદર દરેક-દર્શન આદિના અભિમાનને પણ છોડી દઈ, મૌનપણે એટલે કર્મેન્દ્રિયોના વ્યાપારથી રહિત થઈ કે માનસિક સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ વ્યાપારથી રહિત થઈ, લોકડાની પૂતળીની પેઠે નિરભિમાનપણાથી અને સંકલ્પરહિતતાથી બ્યવહાર કરે જાય છે.^{૩૮, ૪૦} જીવપુરુષ બીજા કરાની ભાવના ન કરતાં માત્ર એક પ્રજ્ઞની જ સત્તાદેવસ ભાવના કરે છે, તે સુક્ત કહેવાય છે. તે જીવતાં છતાં આકાશના જેવો અસંગ, નિર્મળ અને નિર્વિકાર થઈ રહીને, ક્રમ જાણે બેડી વગેરે બંધનથી છૂટા થઈ ગયેલ હોય, તેમ સંસારની બેડી વડે નહિ બંધાયેલો પ્રત્યક્ષ રીતે જોવામાં આવે છે.^{૪૧} ક્રમ સૂર્યની કાન્તિ આખા પ્રજ્ઞાંડની અંદર પ્રસરી જાય, તેમ 'હું' એવા અહંકારરૂપે વીર્યની અંદર પ્રસરી રહેલ જીવચેતન્ય પગથી

માંડી ઠેઠ માથા સુધી આખા શરીરમાં પ્રસરી જાય છે.^{૪૨} તે જોવાને માટે આંખ થઈ જાય છે, સ્નાહ લેવા માટે જીભ થઈ જાય છે અને સાંભળવા માટે કાન થઈ જાય છે. સપ્ત, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ પાંચ વિષયો સંબંધી પાંચ જાતની (જેવાની, ખાવાની, સૂંઘવાની, સાંભળવાની અને સ્પર્શ કરવાની) વાસનાઓને ખડી કરી દઈ, તે વડે તે પોતાના આત્માને બંધનમાં નાખી આસક્ત થઈ જાય છે.^{૪૩} પૃથ્વીમાં રસ તો સર્વજન રહ્યો છે, છતાં વસંતઋતુમાં તે અંકુરરૂપે ઉદય પામે છે. તે જ પ્રમાણે ચેતનતત્ત્વ સર્વજન ભરપૂર છે, છતાં પ્રથમ અજ્ઞાનના આવરણને લીધે તે વિપરીત ભાવના વડે મનરૂપ થઈ જઈ, વીર્યમાં પોતાના અહંભાવને લીધે તેના એક દેશમાં તે તે ઇન્દ્રિયોરૂપે થઈ જાય છે. જીવપુરુષ આ સંસારમાં રૂઠ થઈ રહેલા મન-દેહ અહંકાર-જગત આદિ પદાર્થોમાં તેના અજ્ઞાનોની ભાવના કરતો નથી, તે મોક્ષને માટે યત્ન

સંકલ્પમાત્રથી રહિત થઈ ગયેલા અને છઠ્ઠી આદિ ઉત્કૃષ્ટ યોગાભૂમિકામાં પડેલેલા જીવન્મુક્ત પુરુષને કોઈ ગાઢ નિદ્રાવાળા પુરુષની પેઠે અનેક યત્નો વડે પણ સમાધિમાંથી જગાડી શકાતો નથી.^{૪૮} જીવચૈતન્યનું ખરું સ્વરૂપ તો ચિન્માત્ર જ છે અને તે સર્વત્ર (શરીરમાં) ભરપૂર છે તો પણ જમ કમળના કેસરાઓમાં સુગંધ વિશેષ રહે છે, તેમ શરીરના વીર્યરૂપ ભાગમાં એ વિશેષ કરીને રહે છે.^{૪૯} જીવચૈતન્ય શુદ્ધ ચિન્માત્ર છે અને આ જગત તેમાં વિવર્તરૂપે ફેલાઈ રહેલું છે. એ જગતને શ્રાંતિરૂપ સમગ્ર કેવળ આત્મનિષ્ઠ થઈ રહેલું એ જ સ્થિતિ સર્વના રહસ્યરૂપ અને ગુરુ-શાસ્ત્ર આદિના ઉપદેશ વડે પ્રાપ્ત કરવાની છે.^{૫૦} જમ સમૃદ્ધિ મેળવવા માટે અનેક દુઃખદાયી કાર્યો કરવાં પડે છે અને તેમાં હૈયાને વળજેનું કંડાર કરવું પડે છે, તેમ તમે મોક્ષરૂપ પરમ એક્યત્વ મેળવવા માટે પણ દહયને પથ્થર જેવું કંઠણ રાખી વૈભવ આદિ સર્વ પદાર્થોમાં વેરાગ્ય વાત થઈ રહેલો.^{૫૧} દે સુશીલ રામચંદ્રજી જડ શરીરવાળા પથ્થરનું દહ્યાકાશ જડપણાને લીધે અવકાશ વગરનું (ધટ) હોય છે. હવે તમે ચિદ્રૂપ છો અને તમારું દહ્યાકાશ પણ ચિદ્રૂપ છે; તે જડ પદાર્થને અંદર પ્રવેશ ન થાય એટલા માટે તમે એ દહ્યાકાશને અવકાશ વગરનું અને ચિદાકાશ વડે પૂર્ણ રીતે ભરેલું રાખો.^{૫૨} જ્ઞાની અને અજ્ઞાની એ બન્નેનાં સર્વ કર્મો ઉત્પત્તિ અને નાશ એ બન્ને ધર્મો વડે વ્યાપ્ત રહેલાં છે. તેમાં જ્ઞાની વાસનારહિત હોય છે, એટલું જ માત્ર વિશેષ છે. બાકી, તે વિના એ બન્નેનાં કર્મોમાં બીજો કશો ભેદ જણાતો નથી.^{૫૩} જમ આંખ બંધકર્તા જગત દેખાય છે, તેમ ચૈતન્યતત્ત્વની સત્તા જ વાસના વડે વિકસિત થઈ જતાં આ જગતરૂપે થઈ ગયેલી જોવામાં આવે છે. જમ નેત્ર બંધ થઈ જતાં કંઈ દેખાતું નથી, વાસનારહિત થવાને લીધે ચિત્સજ્જાને યોગ

દ્વારા) સમેટી લેવામાં આવે, તો જગત આદિ બીજું કંઈ ન દેખતાં નામરૂપથી રહિત સર્વ-વ્યાપી એક પરમતત્ત્વ જ બાકી રહે છે.^{૫૪} જ દશ્યરૂપે જોવામાં આવે છે, તે સર્વ નાશ પામી જાય છે અને નાશ પામી જઈ વળી પાછું પુનર્જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે; પરંતુ જ નાશ પણ નથી પામતું અને ઉત્પન્ન પણ નથી થતું એ જ તત્ત્વ સત્ય છે અને એ જ તમારું પોતાનું સ્વરૂપ છે.^{૫૫} ઝાંઝવાના જળની પેઠે આ જગતની શ્રાંતિ સૌંદર્ય નિર્મૂળ છે. જ્ઞાન થયા પછી તેની શોધ કરતાં પણ તે જોવામાં આવતી નથી અને ઝાંઝવાનું જળ જમ અંકુર ઉત્પન્ન કરી શકતું નથી, તેમ આભાસરૂપ દેખાતી એ જગતરૂપી શ્રાંતિ પણ (જ્ઞાન વડે મિથ્યા જણાયાથી) પછી જન્મ-મરણ આદિ સંસારરૂપ અંકુરને પેદા કરી શકતી નથી.^{૫૬} સત્ય આત્મસ્વરૂપને ખરાબર અનુભવ થયાથી નષ્ટ થઈ ગયેલી 'હું અમુક દેહ આદિરૂપ છું' એવી અહંકારની ભાવના જીવન્મુક્ત પુરુષોમાં આભાસરૂપે દેખાય છે, તો પણ જમ અંદર જીવંત ગયેલું બીજું ફરી અંકુર પેદા કરવાને સમર્થ થતું નથી, તેમ જ્ઞાન વડે નિર્મૂળ થઈ ગયેલી તે ભાવના જન્મમરણ આદિ સંસારરૂપી અંકુરને ઉત્પન્ન કરી શકતી નથી. રાગદ્વેષથી રહિત થયેલો, સંસારરૂપી મહારોગના પંખમાંથી મુક્ત થયેલો, સંકલ્પ આદિ માનસિક ધર્મથી પણ રહિત થયેલો અને અક્ષય મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલો જીવન્મુક્ત પુરુષ ભવે કર્મ કરોકે ન કરે, તથાપિ તે નિરંતર પોતાના સ્વરૂપમાં જ રહ્યો હોય છે.^{૫૭, ૫૮} જ યોગી પુરુષો હઠયોગના અભ્યાસ વડે શાંતિ મેળવવા મથે છે, તેઓ પણ ચિત્તની શાંતિ યથા પછી જ સારી રીતે શાંતિને પ્રાપ્ત થાય છે; કેમકે ભોગોમાં લપટાવનારી તેમની ભોગવાસનાઓ મૂળમાંથી છેદાઈ ગયેલી હોતી નથી. આનું કારણ એ જ છે કે, ચિત્ત એ જ સર્વ

વાસનાઓની ખાણરૂપ છે તથા તે એ હઠયોગી-
ઓમાં જ્ઞાન થતાં સુધી કામજન રહે છે.^{૫૯}
ખરી રીતે જીવ દેહ આદિ આકારથી રહિત છે,
ચૈતન્ય છે અને પ્રકાશરૂપ છે. તેની પરબ્રહ્મ સાથે
એકતા કરવા જઈએ તો તે યોગ્ય જ છે. એ કે તે
અનાદિ અવિદ્યાને લીધે જુદા બનેલા ભાસે છે,
પરંતુ તેનું અંદરનું શુદ્ધ સ્વરૂપ વિચારતાં તે
બ્રહ્મથી જરા પણ જુદા નથી. તે એ પોતાના
શુદ્ધ સ્વરૂપનો વિચાર કરે, તો વાદળાં વિનાના
પાંદોળા પહેરના તડકાના બેવા તાપથી રહિત,
કેવળ પ્રકાશરૂપ અને આવરણથી પણ રહિત
થઈ જાય છે.^{૬૦} કોઈ એક પ્રદેશમાં રહેલા દેહ-
માંથી પોતાનાથી ઘણું છેડે રહેલા સૂર્ય-ચંદ્ર
આદિ વિષય તરફ ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા ચિત્ત-
વૃત્તિ જાય છે અને વચમાં (દેહથી માંડી ઠેક ચંદ્ર-
મંડળ કે સૂર્યમંડળ સુધી) જે કંઈ અવર્ણનીય
રૂપ (આકાશ જેવું) બેવામાં આવે છે, તે સર્વ
પરમાત્માનું જ પૂર્ણ રૂપ છે.^{૬૧} અનંત અને
અસ્ફુટરૂપે સર્વ શક્તિરૂપી મુગધને ધારણ કરી
રહેલ મનોહર ચિદ્રાકાશરૂપી કપૂર પોતાની અંદર
માયા વડે જે કંઈ ચમત્કારને ઉત્પન્ન કરે છે, તે જ
આ જગતરૂપે બેવામાં આવે છે.^{૬૨} એવી રીતે
જીવન-મુક્ત પુરુષોની દૃષ્ટિમાં જગત આ સંસાર-
રૂપી ભ્રાંતિ વિનાનું તથા પ્રકાશમય દેખાઈ
અનાદર કરાયેલા દીવાની પેઠે પોતાના સ્વલ્પરૂપે,
ઠંકાઈ જઈ અક્ષય બ્રહ્મરૂપે થઈ રહેલ જ ભાસે
છે. અજ્ઞાની પુરુષોની દૃષ્ટિમાં તો આ જગત
ઈશ્વરી નિયમ પ્રમાણે, પ્રારબ્ધ આદિની વ્યવસ્થા
પ્રમાણે અને જીવોની ભોગવાસનાને અનુસારે
જગદીશ્વરમાંથી ઉત્પન્ન થઈને આ આકાશની
અંદર ખડું થઈ રહેલું છે એમ ભાસે છે.^{૬૩}

ગતમવગ્રમમાસુરમહ્યં શમસુપેતમુપેક્ષિત-
દીપવત્ । સ્થિતમપીહ જનં જગદીશ્વરાદલુગં
નનુ માતિ મુદા ચ સે ॥ ૬૩ ॥

સર્ગ ૨૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૩ મો

મંકિષ્ઠિને તત્ત્વજિજ્ઞાસા

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

વિરાગવાસનાપાસ્તમસ્તમવવાસનઃ ।

ઉત્થાય ગચ્છ પ્રકૃતેરસ્યા મંકિરિર્વાકિતઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-મંકિષ્ઠિની માફક તમે
વૈરાગ્યવાસના વડે બીજી સર્વ સંસાર સંબંધી
વાસનાને દૂર કરો. સ્વભાવે જ અજ્ઞાન આદિ
અનિર્વચનીયરૂપે બેવામાં આવતા આ સંસાર-
માંથી તત્ત્વજ્ઞાન વડે બચત થાઓ અને જીવ-
ન-મુક્ત પુરુષોનાં શુભ ચિહ્નનો ધારણ કરી મોક્ષ-
રૂપ પરમપદને પ્રાપ્ત થાઓ.^૧

પૂર્વકાળમાં ઉત્તમ વ્રતવાળો એક મંકિ-
નામનો બ્રાહ્મણ હતો. તે મારા ઉપદેશ વડે શી
રીતે મોક્ષને પ્રાપ્ત થયો, એ તમે સાંભળો.^૨
પૂર્વે કોઈ એક દિવસે તમારા પિતામહ અજ-
રાજના યજ્ઞ કરવા કોઈ કામમાં મને આમંત્રણ
આવ્યું હોવાથી હું આકાશમાંથી પૃથ્વી તરફ
આવતો હતો.^૩ હું તમારા પિતામહ અજ રાજ-
ની અયોધ્યાનગરીમાં જવાની ઇચ્છાથી, સપ્તર્ષિ-
લોકમાંથી ભૂલોકમાં આવ્યો હતો અને એ નગરી
તરફ જતો હતો. તેટલામાં હું અતિ વિસ્તારવાળા,
સખત તડકા વડે તપેલા, ધૂળના ગોટાઓથી ભૂખરા
થયેલા, તપેલી રેતીથી વ્યથિત, છેડા વિનાના,
અપાર અને કોઈ કોઈ ઠેકાણે નહારાં ગામડાં-
ઓવાળા કોઈ એક મોટા જંગલમાં જઈ ચડ્યો.
જેની રીતે બ્રહ્મસત્તા પોતાની અંદર ક્ષોભને નહિ
પામેલ આકાશ, પવન, તડકો, જળ અને પૃથ્વી
એ સર્વને (પોતે સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ હોવાથી)
ચાંતિથી ધારણ કરી રાખે છે, સર્વવ્યાપી છે,

૪ આ ત્રેલાસમા સર્ગમાં મરુ (નિર્મળ) દેવના
કોઈ એક જંગલની અંદર મંકિ નામના બ્રાહ્મણનો
વસિષ્ઠ સાથે સમાગમ થવાની વાત આવશે; અને
વૈરાગ્યને લીધે તત્ત્વજિજ્ઞાસુ બન્યો વસિષ્ઠ તેને
ઉપદેશ કરશે, એ કહેવામાં આવશે.

શૂન્ય છતાં મોઠા મોઠા આરભવાળી છે અને નિર્મળ છે; તે જ પ્રમાણે એ અરણ્ય પણ પોતાની અંદર ક્ષોભને નહિ પામેલાં આકાશ, પવન, (વાયુ-ની ઝડી), તડકા, જળ (ઝાંઝવાનું જળ) અને પૃથ્વી (તપેલી જમીન) એ સર્વને શાંતિથી ધારણ કરી રહ્યું હતું. તે ચોતરફ આકાશથી વ્યાપેલું હતું, શૂન્ય છતાં બહુ વિષમ હોવાથી યાત્રાળુઓ સુખે પસાર થાય તેવા અનેક મોઠા પ્રયત્નોવાળું હતું અને નિર્મળ (ગારા વિનાનું) હતું. વળી એ અરણ્ય કેમ બાણે મૂર્તિમાન અવિદ્યા જ હોય તેમ મોહને ઉપજવનારાં ઝાંઝવાનાં જળો-વાળું હતું અને ભ્રાંતિને લીધે કેમ બાણે સાવ જડ થઈ રહેલ હોય તેવું દેખાતું હતું. તે ખૂબ લાંબુ ફેલાયેલું હતું, શૂન્ય હતું અને દિશાઓને ભુલાવી દે એવી પ્રખળ ઝાકળ વડે ઘેરાઈને રહેલું હતું. હું એ મોઠા જંગલની અંદર જતો હતો, તેટલામાં મારી આગળ થાકથી હાંફતો હાંફતો એક સુસાફર મને દઈ અસ્પષ્ટ વાણીથી આ પ્રમાણે કહેતો હતો: “હાય! સખત તડકા વડે તાપ આપનારા આ સૂર્ય, પાપી દુર્જનોના સમા-ગમની જેમ મને ખેદ ઉપજાવે છે. મારાં મર્મ-સ્થાનો બાણે (ખરફની પેઠે) ગળી જતાં હોય તેવાં થઈ જાય છે અને કેમ બાણે આ તડકામાં અગ્નિ ઝરતો હોય તેવી લૂ લાગે છે. આ વનરાઈઓના શિખરભાગમાં પાંદડાંઓ ચીમચાઈ ગયાં છે અને એ વનપંક્તિઓ પણ સૂર્યના સખત તાપથી ઘાડી ગઈ છે.”^{૧૧૦} મટિ હું હાલ પ્રથમ આ પાસે રહેલા ગામડામાં બહાર અને ત્યાં થાક ઉતારી કરી, પછી પાછો તરત ઉતાવળો ચાલી રસ્તે પડું.”^{૧૧૧} એવો વિચાર કરી એ વટેમાગું, પાસે રહેલા ભીલલોકિના ગામમાં જવાની ઇચ્છા કરતો હતો, તેટલામાં મેં તેને નીચે પ્રમાણે કહ્યું.

‘દરિદ્ર મનુષ્યોને સુધ્ધાં સુગમ એવા માર્ગને ન બાણનારા, સુંદર આકૃતિવાળા અને નિર્જળ ના મહા અરણ્યમાં જતા એ વટેમાગું’!

હે મિત્ર! તું ભલે અહીં આન્યો.^{* ૧૨૧૨} નીચેના પૃથ્વી સખધી માર્ગમાં ચાલનારા હે સુમાફર! તું પ્રથમ મનુષ્યવાળા દેશમાં ગયો હઈશ અને ત્યાં તને ખાનપાન મળવાથી તને આરામ થયો હશે. પરંતુ હવે આગળ આ માર્ગે ક્ષુદ્ર ગામો આવે છે, તેમાં અતિથિસત્કાર કરે એવા સમજાનો નથી અને ત્યાં તને કોઈ જગ્યાએ આરામ મળશે નહિ. જે ગામ પામર પુરુષોના નિવાસરૂપ હોય તેમાં (તેમનાં કડવાં વાક્ય વડે ચિત્તને તાપ થવાથી) કદી પણ આરામ મળતો નથી; પરંતુ જેમ ખાર પાણી પીવાથી તરસ ઓછી થવાને બદલે વધે જ છે, તેમ પામર પુરુષોના ગામમાં પણ તાપની શાંતિ થવાને બદલે ઊંઘટો વિશેષ તાપ થાય તેવું હોય છે.”^{૧૨૧૫} આ ભીલ લોકો માત્ર પોતાના ગામમાં પહોંચ્યા રહે છે અને પોતે જંગલી હોવાથી તેઓ મૃગલાની પેઠે બીજાં મનુષ્યોના અવરજવરથી બહુ ભડકનારા છે તેમજ અશાસ્ત્રીય માર્ગે ચાલનારા છે. તેઓ વિચારમાં કરી ચાલાકીવાળા નથી, પોતાના

* અહીં ‘સ્થેપ વડે એવો અર્થ’ બતાવ્યો છે કે, હે જ્ઞાનથી નીચી કેટિના કર્મ-ઉપાસના સંબંધી માર્ગમાં ચાલનાર દુનિયાના સુસાફર! કર્મઉપાસના વડે મળનારા આ દક્ષિણાયન-ઉત્તરાયનરૂપ માર્ગમાં પ્રથમ તને સ્વર્ગ આદિ લોકોમાં વિશ્રાંતિ મળી હશે; પરંતુ તેમાં મોક્ષમાર્ગની પેઠે પાછી પુનર્જન્મના સમજને ન થવા દેનારી અખંડ વિશ્રાંતિ મળતી નથી.

x અહીં ‘સ્થેપથી એવું અર્થોત્તર સૂચનું’ છે કે, જીવ અને ધ્વન્દ્વોના સમૂહ આદિના અગ્રવરૂપ દેવ-મનુષ્ય આદિ દેહ કે જે કામ-રૂપ આદિ પામર વિકારોના નિવાસરૂપ છે, તેમાં કદી પણ વિવેકી પુરુષને આરામ મળતો નથી; કેમકે એ દેહમાં વિષયો ભોગ-વાતા છતાં પણ, જેમ ખાર પાણી પીવાથી તરસ ઓછી થવાને બદલે વધે જ જાય છે, તેમ જે.જો વડે કામવા-સના શાંત ન થતાં જીવડી જળવાન થતી જાય છે.

÷ અહીં બીજો અર્થ એવો થાય છે કે, દેહરૂપી ગામમાં રહેનાર આ કામ-રૂપાદિક વિકારો કે જે પદ્મવતી પેઠે જ રોહ-સુંવરતા-રાગ આદિ વડે યુક્ત છે, તે વિકરો પમરવ સામળી હરિણની પેઠે ભડકનારા છે અને અશાસ્ત્રીય (નિપિદ) માર્ગે જ ચાલનારા છે.

અનુભવમાં જ મગર રહે છે અને પોતે દુરાચરણવાળા હોવાથી યંત્ર વડે ખતાવેલી પથ્થરની પૂતળીઓની પેઠે કચાથી બીતા નથી.^{૧૬, ૧૭} કામ, અર્થ, વિષયવાસના અને દ્વેષ વગેરેથી જ પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે પુરુષાર્થનો આશ્રય કરી રહેલી એ લોકોની બુદ્ધિઓ ઉપર-ઉપરથી મધુર દેખાતા કર્મોમાં જ આનંદ મानी હો છે.^{૧૮} જમ મેધની પંક્તિ મારવાડ આદિ નિર્જળ પ્રદેશમાં રહેતી નથી, તેમ માતૃપક્ષ અને પિતૃપક્ષ એ બન્ને વિશુદ્ધ હોવાથી કુલીનતાવાળી, ઉદાર, શીતળ તથા રસજ (ચતુર) પુરુષની બુદ્ધિ અહીંના લોકોને વિશ્વાસ કરતી નથી.^{૧૯} અંધકાર વડે વીંટાયેલી કોઈ શુદ્ધની અંદર અગ્રગર થઈ રહેવું સારું, શિક્ષાની (ખખોલની) અંદર ઘીડો થઈ રહેવું સારું અને મારવાડ જેવા નિર્જળ પ્રદેશમાં લૂણપાં-ગળા મૃગરૂપે થઈ અવતરવું સારું, પરંતુ ગ્રામ્ય લોકોને સમાગમ થવો તે સારો જ નહિ. ગ્રામ્ય વિષયો કે ગામડિયા લોકો મધમાં મળી ગયેલાં વિષબિંદુઓની પેઠે એક પળતારમાં જ રવાદ આપી મધુરતા ખતાવનારા હોય છે; બાકી બીજી ક્ષણમાં જ તે વ્યથા વડે વૈરાગ્ય (અપ્રીતિ) ઉત્પન્ન કરી દે છે અને માત્ર મારવામાં જ કુશળ હોય છે.^{૨૦, ૨૧} ધૂળ ભેડવાથી ભૂખરા થઈ ગયેલા, વૃદ્ધીકૃદ્ધી ઝૂંપડીઓમાં જ વૃદ્ધ થઈ ગયેલા, ધાસ અને પાંદડાંઓનાં જંગલોમાં ભટકતા જેવા આ અધાર્મિક ગામડિયાલોકોની પ્રચંડ પવનો હાલ વાયા કરે છે.^{૨૨} હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી! મેં એ મંદિરપિને ઉપર પ્રમાણે કહ્યાથી, મારાં વચનો વડે કેમ બધું અમૃતજળમાં સ્નાન કરી એ શીતળ થઈ ગયો હોય, તેમ પરમસેનાપને પ્રાપ્ત થઈ ગયો અને મને પાછું તેણે નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^{૨૩}

મુસાફર બોલ્યો:-હે ભગવન! આપ કાણ

છો? આપ કોઈ મહાત્મા જણાવ્યો છો. આપનો આત્મા જ્ઞાન વડે પરિપૂર્ણ લાગે છે. જેમ વટેમાર્ગ પોતાની વાટમાં આવતાં ગામોના વ્યવહારને જુદો રહી બેસા કરે, તેમ તમે ધૈર્યવાન રહી, કચાથી વ્યાકુળ નહિ થતાં સાક્ષીરૂપે નિર્વેપ રહી શી રીતે આ લોકને બેસા કરો છો?^{૨૪} શું તમે અમૃતપાન કરેલું છે? અથવા શું તમે કોઈ ચક્રવર્તી રાજ છો? અથવા શું તમે સાક્ષાત્ વિરાટપુરુષ છો? જો કે તમે અકિં-ચન હોવાથી સર્વ અર્થથી રહિત છો, છતાં તમે સંપૂર્ણ ચંદ્રમાના જેવા અને કેમ બધું સર્વ અર્થથી પરિપૂર્ણ હો તેવા શોભો છો.^{૨૫} બીજી તમે સંસાર સંબંધી રાગ-દ્વેષ આદિ દોષોથી અને દુઃખોથી રહિત છો, નિરતિશય આનંદ વડે અને જીવન્મુક્ત પુરુષોના ઉત્તમ ગુણો વડે પરિપૂર્ણ છો, મદોન્મત્ત પુરુષની પેઠે (આત્મા-કારવૃત્તિ હોવાથી) દેહાદિકના ભાનથી રહિત છો અને કેમ બધું કેવળ પરમાર્થમાં જ સ્થિર થઈને રહ્યા હો તેવા દેખાવ્યો છો. સમદૃષ્ટિ બેઠેલ તો તમે જ સર્વરૂપ છો અને તેની અપ-વાદદૃષ્ટિ બેઠેલ તો તમે એ સર્વરૂપ નથી. તાત્ત્વિકદૃષ્ટિ બેઠાં તમે કશારૂપ નથી અને વ્યવહારદૃષ્ટિ બેઠાં કઈક અમુક દેહ આદિરૂપે તમે બેસામાં આવો છો. હે મહારાજ! આપ-તું રૂપ શાંતિવાણું, મનોહર કાન્તિમાન, નિર્વિ-કાર, નિવૃત્તિને પ્રાપ્ત થયેલ અને આનંદ વડે પૂર્ણતાવાળું કેમ દેખાય છે?^{૨૬, ૨૭} તમે જો કે પૃથ્વીમાં રહ્યા છો, તો પણ બધું સર્વ લોકની ઉપર આકાશમાં રહ્યા હો તેવા જણાવ્યો છો. સર્વ ક્ષણભંજુર જણાયાથી તમે આસક્તિમાનથી રહિત છો; પરંતુ મારા જેવા દીન પુરુષોના ઉદ્ધાર માટે તમે બધું સપ્ત યત્ન કરતા હો તેવા લાગો છો. તમે સ્વભાવે જ શુદ્ધ છો. તમારું મન શુદ્ધ ચંદ્ર જેવું અમૃતમય છે. તમારું ચિત્ત ચંદ્રમાનાં કિરણોની પેઠે કોઈ પદાર્થમાં દેલાઈ

* જ્ઞાનપક્ષ સંબંધી અર્થોત્તરમાં કર્મપદથી કર્મ-માર્ગ જ સચિત્ત હોય એમ ભાસે છે.

જતું નથી. જેમ ચંદ્રમાનાં કિરણો ઔષધિ, વન-
સ્પતિ અને અન્ન આદિ પદાર્થરૂપ થઈ જાય છે,
તેમ તમારું ચિત્ત કોઈ પદાર્થમાં લોહપ થતું
નથી; વળી સદાકાળ તે પૂર્ણ જ રહે છે, તેથી
ઢટલીકવાતે તમે ચંદ્રથી પણ શ્રેષ્ઠ છો.^{૨૮, ૨૯} તમે
પૂર્ણચંદ્રની પેઠે સર્વ કળાઓ વડે ભરપૂર છો,
અંદર નિષ્કલંક છો, શીતળ છો, પ્રકાશવાળા છો,
સર્વત્ર સમાનદૃષ્ટિથી વર્તનારા છો અને જાણે
અનેક રસાયનો વડે ભરપૂર હો તેવા દીપી
નીકળો છો.^{૩૦} જેમ અંકુરની અંદર પત્ર, પુષ્પ,
ફળ આદિસહિત આયુષ્ વૃક્ષ (સફમરૂપે) રહેલ
હોય, તેમ સર્વજ્ઞતા અને સર્વશક્તિમત્તા આદિ
શુભો વડે યુક્ત એવા તમારા આત્મામાં આ
આયુષ્ સંસારમંડળ (સફમરૂપે) રહેલ છે. હું
ધારું છું કે, તેનો આવિર્ભાવ અને તિરોભાવ પણ
તમારી ઇચ્છાને અધીન છે.^{૩૧} હે મહાભાગ! હું
શાંદિલ્યકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલો મંદિ નામનો
બ્રહ્મણ છું. તીર્થયાત્રા માટે મેં ઘણું દૂર સુધીનો
પંથ કાઢ્યો છે. સર્વ તીર્થોં જઈ આવી હમણાં
ઘણું લાંબે કાળે હું મારે પોતાને ઘેર જવા
ધારતો હતો; પરંતુ આ જગતની અંદર
સર્વ પ્રાણીઓને વીજળીના ઝબકારાનાં જવાં
ક્ષણભંજર જોઈને મારા મનમાં વેરાગ્ય આવી
ગયો છે, તેથી હું ધર તરફ જવાનો યત્ન
કરતો નથી.^{૩૨-૩૪} હે મહારાજ! આપ કૃપા
કરી મને સત્ય આત્માનો+ (નામ-ગોત્ર આદિ
વડે એટલે કોણ છો, કયા ગોત્રના છો, વગેરે)
નિર્દેશ કરી કહી બતાવો; કેમકે આપ જવા
મહાત્મા પુરુષોનાં દરેકોરૂપી સરોવરો હંમેશાં
ગંભીર અને પ્રસન્ન હોય છે.^{૩૫} દર્શનમાત્રથી જ
મિત્રતાનો ભાવ બતાવનારા મહાત્મા પુરુષોની
પાસે પ્રાણીમાત્ર કમળની પેઠે ખીલી જાડે છે
અને શાંતિ મેળવે છે.^{૩૬} આ મારું ચિત્ત કાંઈક

વિવેકવાળું છતાં પણ મોહને લીધે સંસારરૂપી
બ્રાંતિથી થતા દુઃખને પૂરેપૂરું નિર્મૂળ કરવાને
(ચુરના ઉપદેશ વિના) સમર્થ થઈ શકતું નથી,
એમ મેં ઘણો વખત મનન કરી નિશ્ચય કર્યો છે.
માટે આપ જ ઉપદેશ દેવારૂપી કૃપાદૃષ્ટિ વડે મારું
એ ચિત્ત મોહથી નિવૃત્ત થઈ જઈ દુઃખનો નાશ
કરવામાં સમર્થ થાય તેવું કરો.^{૩૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે મહાયુદ્ધિશાળી! હું
આકાશમાં વસનારા વસિષ્ઠ નામનો ઋષિ છું
અને અજ રાત્રના યજ્ઞ આદિ કાંઈ પ્રયોજનને
લીધે આ માર્ગે આવી ચઢ્યો છું.^{૩૮} તમે ૨૫
કાંઈ ખેડ કરતા, કેમકે તમે બુદ્ધિમાન વિવેકી
પુરુષોના માર્ગ ઉપર આવી ચઢ્યા છો અને
ઘણું કરીને સંસારસાગરને પેલે પાર પહોંચી
ચઢ્યા જવા જ છો. જ પુરુષ મહાત્મા નથી
હોતો (એટલે જ્ઞાનનો અધિકાર પ્રાપ્ત થવાનું
જનું ભાગ્ય નથી હોતું) તે મંદભાગી પુરુષની
વેરાગ્યના વેલવ વડે ઉદારતાવાળી આવી (તમારા
જેવી) ઉત્તમ બુદ્ધિ હોય નહિ, તેની આવી
ભતની ઉત્તમ વાંધવરચના હોય નહિ અને તેની
આવી શોતરૂપ આકૃતિ પણ કદી હોય જ નહિ.
મણિ જેમ સરાણ પર ધીમે ધીમે ધસાવાથી
નિર્મળ અને તજદાર થાય છે, તેમ ચિત્તના
રોગદ્રેષ આદિ દોષો પાછી જવાથી તે વિવેકી
થઈ જાય છે.^{૩૯-૪૧} તમે શું જાણવાને ઇચ્છો
છો? તમે શા માટે સંસારનો લાગ કરવાને
ઇચ્છો છો? હું ધારું છું કે, શિષ્ય આદિ જિજ્ઞાસુ
પુરુષો શુરુએ ઉપદેશ કરેલા અર્થને વારંવાર
અભ્યાસ વડે અનુભવમાં લઈ પાછો પ્રશ્ન-નિશ્ચય
આદિ કર્મ વડે ફળ સુધી સિદ્ધ કરી લે છે; માટે
જ તમારા જાણના બહાર હોય અને જ વિષ-
યની જિજ્ઞાસા હોય તે તમે કહેા.^{૪૨} જ શિષ્ય
રાગ-દ્વેષ આદિ મેલ વિનાની શુદ્ધ વાસનાવાળો
હોય, વેરાગ્ય આદિ સાધનથી સંપન્ન હોય;
ઉત્તમ ચિત્ત વડે મુશોભિત હોય, નિત્ય તથા

+ અહીં સત્ય પરમાત્માના સ્વરૂપનો ઉપદેશ કર-
વડે અર્થાયું છે.

અનિત્ય, સાર અને અસાર ઇત્યાદિ વિવેકનાળી
બુદ્ધિવાળો હોય, તે જ ગુરુજનના ઉપદેશના જ્યો-
તિ વડે શોકરહિત એવા આત્મતત્ત્વરૂપી પરમ-
પદને પ્રાપ્ત થવાને યોગ્ય થાય છે. આથી તમે
જન્મ-જરા-મરણ આદિ સર્વ દુઃખોને તરી
જવાની ઇચ્છાવાળી બુદ્ધિને ધારણ કરી રહ્યા છો,
તેની સંભાષણ દ્વારા પરીક્ષા કરી લઈ તમને મારા
તરફથી આ સર્વ કહેવામાં આવે છે.^{૪૩}

વિમલવાસન ઉત્તમમાનસઃ પરિવિવિક્તમતિર્જ-
નતેજસા । પદમશોકમલં સ્વલુ યુજ્યતે જનિતિ-
તીર્થમતેરિદમુચ્યતે ॥ ૪૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મંકિનિર્વાણ'
એ નામનો સર્ગ ૨૩ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૪ મો

મંકિન્નપિએ કરેલું દોષવર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મમેત્યુક્તવતો મંકિર્વિનિપત્ય સ પાદયોઃ ।

ઉવાચાનંદર્પણાક્ષમિદં માર્ગે વહન્ વચઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ—હું ઉપર પ્રમાણે કહેતો
હતો તેટલામાં એ મંકિન્નપિએ મારા પગમાં
પડી, નેત્રમાં હર્ષનાં આંસુ લાવી મારી સાથે
માર્ગમાં ચાલતાં મને નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^૧

મંકિન્નપિ ઓલ્યાઃ—હે ભગવન! જન્મ
આંખ ધણીવાર સર્વ દિશાઓમાં ભ્રમ્યા કરે છે,
તેમ મેં પણ ધણી વાર દશે દિશાઓમાં ભ્રમ્યા
કયું છે. છતાં મારા સંશયોની નિવૃત્તિ કરી શકે
એવો કોઈ મહાત્મા મને આજ સુધી મળ્યો નથી.^૨
બ્રાહ્મણનો દેહ, દેવ-અસુર-પશુ-પક્ષી આદિ
દેહોમાં સર્વથી શ્રેષ્ઠ ગણાય છે; તેમાં પણ મારો
દેહ તો જ્ઞાનનો અધિકારી હોવાથી વિશેષ શ્રેષ્ઠ

છે, તેનું પરેખરું ફળ આજ મને આપનો સમા-
ગમ યતાં મળ્યું છે. હે ભગવન! સંસાર-સંબંધી
અનેક દોષોને આપનાવાળી વિવિધ પ્રકારની
દશાઓ જોઈને હું બહુ ખેદ પામ્યો છું. જન્મ અને
મરણ એ બન્ને વારંવાર થયા કરે છે, સુખ-
દુઃખની શ્રાંતિ સદા લાગેલી જ છે અને સર્વ
સુખો પણ પરિણામે અવશ્ય થનારાં દુઃખો વડે
ઘેરાયેલાં હોવાથી અતિ દુઃખરૂપ છે. હે મહા-
રાજ! એવાં સુખોના કરતાં તો દુઃખોની સતત
પરંપરા જ (અભ્યાસ વડે જન્મ જળજંતુ શીત-
તાને સહન કરી લે છે, તેમ નિરંતરના અભ્યાસ
વડે સહી શકવાથી) વધારે સારી છે. પરિણા-
મમાં સખત દુઃખ આનવાથી સુખો પણ મને
(વિવેકને લીધે) દુઃખ ઉત્પન્ન કરે છે.^{૩-૫} એ
સુખો પરિણામે અસદ્દ દુઃખ પેદા કરવાથી એવાં
તો દુઃખકારક ભાસે છે કે, તેના કરતાં દુઃખ જ
(અભ્યાસ વડે સહી શકવાથી) સુખરૂપ લાગે
છે. મારું આ આખું વય દાંત, રૂંવાટાં અને
આંતરડાંઓ સહિત હાલી ગયેલ છે.^૬ એક પછી
એક ઉત્તમ ભોગો મળે એવા સ્થાનમાં અભિ-
લાષા રાખી રહેલી બુદ્ધિ, પરમ પુરુષાર્થરૂપ
ભાક્ષના સાધનમાં નિશ્ચયવાળી થતી નથી; વળી
ચિત્ત પણ એક પછી એક વધતા જતા રાગરૂપી
પાંદડાંઓથી ફાલેલ છે અને તે અનેક દુષ્ટ સંક-
લ્પોને લીધે વિવેક પણ પેસી ન શકે તેવું ગઠન
છે. આથી તે પોતાના નુકસાનીના વિવેકમાં
પ્રકાશવાણું ચતુ નથી.^૭ પીપળા આદિ વૃક્ષોનાં
ખરી જઈ નીચે પડેલાં સુકાયેલાં પાંદડાંઓના
ઢગલા વગેરેને લીધે ઠાઈ છુદ્દ ગામમાં જન્મ તેમ
કરીને પણ પેસી શકાય નહિ, તેમ અનેક દુષ્ટ
સંકલ્પોના ઢગલાઓને લીધે એ મનમાં વિવેક
પણ મહા કષ્ટ સુધ્ધાં પ્રવેશી શકતો નથી. નાના પ્રકા-
રનાં ભોગોની વાસનાઓરૂપી દુર્ગંધને પોતાના
અંગમાં ધારણ કરી રહેલી અને ગીધપક્ષીની
પેટે પોતાના ભક્ષ્ય (વિષય) તરફ ટાંપી રહેલી

* આ મોત્રીસમા સર્ગમાં દેહદોષ, ઇન્દ્રિયદોષ,
મનોદોષ અને બુદ્ધિદોષ ઇત્યાદિસહિત મંકિન્નપિ સંસાર-
સંબંધી પોતાના દુઃખસમૂહનું વર્ણન કરી બતાવ્યો.
મે. રા. ૨૪

ધનિદ્રયેને લીધે જીવકા પણ અરાજ્ય ગામમાં
કરેલા નિવાસની પેઠે નિરંતર અનેક પાપ ઉપ-
જવનારી છે. જુદી પણ કરંજ આદિ કંટક
વૃક્ષની વેલની પેઠે કરાણ અને કુટિલ છે. ગાઢ
અધકારવાળી રાત્રિ જોવામાં પરિશ્રમ આપે છે
અને દીપક વગેરેની સહાયતા વિના આંખ કંચું
કામ કરવાને નિષ્ફળ બન્ય છે. તેજ પ્રમાણે
અજ્ઞાનરૂપી અધકારવાળી તથા નિત્ય ગમન
કરનારી વિપથચિંતા પરિશ્રમ આપે છે અને
આયુષ્ય બ્રહ્માનરૂપી પ્રકાશને પ્રાપ્ત નહિ થતાં
પોતાનું પરમપુરુષાર્થરૂપી કાર્ય કરી શકતું
નથી—તે નિષ્ફળ આદ્યું ગયું છે. અમારી આ
તૃષ્ણા સુકાયેલી લતાની પેઠે જરા પણ વિવેક-
રૂપીરસને લઈ શકતી નથી. વારંવાર નિષ્ફળ
થવાથી તે જોડે નાશને પામી હોય તેમ લાગે
છે, પરંતુ તે કદી પણ નિર્મૂળ થતી નથી કે
ફળવાળી અથવા ફૂલવાળી પણ થતી નથી. જ
કાઈ નિત્ય-નૈમિત્તિક આદિ કર્મો કરવામાં આવે
છે, તે તો બીજા જન્મોમાં સંચિત કરેલાં અનેક
કુર્મોના ઢગલાઓમાંથી ચોડાંચિક લાગને દૂર
કરી પોને પણ ફીણ થઈ બન્ય છે. વાસનારૂપી
બીજ તો એક પછી એક અનર્થ ઉત્પન્ન કરનારાં
કામ્ય અને નિષિદ્ધ કર્મોમાં જ પ્રવર્તાવે છે. ૫-૧૨
આણું જીવન સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્ર-ભૂત્ય ઇત્યાદિ લોકો-
માં આસક્તિ વડે જ પસાર થઈ ગયું. સંસાર-
રૂપી સમુદ્ર તરી શકાયો નહિ. પ્રતિદિન લય
ઉત્પન્ન કરનારી ભોગોની આશા પ્રબળ થવા
માંડી. ૧૨ કાઈ વખત પુત્ર, મિત્ર, પશુ તથા ધન
ઇત્યાદિ વડે પૂર્ણતાવાળા, તો કાઈ વખત તેથી
અપૂર્ણ જોવા ધરમાં કાઈ એક આડામાં પેદા
થયેલા બાવળની પેઠે પડ્યા રહીને એ લક્ષ્મી
મેળવવા માટે ચિંતારૂપી જ્વર વડે વિકારવાળી
મોટી મોટી આપદાઓ સહન કરી છે. અંદર રહેલા
સર્પના મરતકના મણિ વડે પ્રકાશમય થઈ રહેલી
અંધારી શુક્રાની અંદર સર્પ નહિ દેખ-

વામાં આવવાથી, રત્ન લેવાની ઇચ્છા કરનારાં
પુરુષને પોતાની અંદર પ્રવેશ કરાવી, સર્પદંશ
આદિ દ્વારા છેતરે છે, તે જ રીતે લક્ષ્મી પણ પુરુષ
ગમે તેવો અખૂટ ધન વગેરે સાધનોનાળો હોય
અને શસ્ત્ર આદિ વડે જરા પણ ધવાયેલ ન હોય,
તો પણ તેને વારંવાર લાલચમાં નાખી દૂર ખેંચી
લઈ, શત્રુઓ—ચોરો વગેરેના કબજામાં સોંપી દઈ,
સર્વ સમૃદ્ધિનો નાશ અને શસ્ત્રધાત આદિ દુઃખ
પણ પેદા કરી છેવટ છેતરે છે. એવી તે અતિ ક્રૂર
છે. ૧૩, ૧૪ મારું ચિત્ત આશાઓરૂપી અનેક તર-
ગાથી કહેળાયેલું છે અને ચોતરફ કોહ્યા કરે
છે, તો પણ કયા અર્થને પ્રાપ્ત થતું નથી. વળી
તે સુકાઈ ગયેલા સમુદ્રની પેઠે કદી ન પુરાય તેવું
હોવાથી મહા અભાગિયું છે. આથી, હું એ
ચિત્તને પરવશ થઈ ગયો છું અને દેવગ ધનિદ્ર-
યોના વિષયોમાં જ લપટ થઈ રહેલ છું, તેથી
વિવેકી પુરુષો મારી ઉપેક્ષા કરે છે. જન્મ ગૂંદાનું
ઝાડ અપવિત્ર જગ્યામાં રહેલ હોય અને કાંટા-
વાણું હોય, તેમ આ ચિત્ત પણ મળ, મૂત્ર, રક્ત,
માંસ આદિથી મહા અપવિત્ર એવા દેહમાં રહેલ
છે અને કુણ્ણોરૂપી અનેક કાંટાઓવાળું છે.
તાત્ત્વિક દ્રષ્ટિએ તો તે સાવ મિથ્યા જ છે, છતાં
તે મોટાં મોટાં કર્મોના આરંભો કરી રહેલું છે.
ધનંબ્ય નામનો વાયુ જન્મ નિરંતર દેહમાં રૂપો
કરે છે, તેમ એ ચિત્ત પણ પોતે અચળતાને લીધે
નિરંતર ભ્રમણ કર્યો કરે છે. હું વારંવાર દેહ
પડવાથી મરણ પામું છું, છતાં પણ મરણને નહિ
પામેલું અને ઇચ્છેલો પદાર્થ નહિ મળવાથી
શત્રુ વેષવાળું એ ચિત્ત તો દેવગ દુઃખ ઉપ-
જવવાને માટે જ ચોતરફ કોહ્યા કરે છે. શાસ્ત્ર-
વિચાર અને સત્સંગતિરૂપી ચંદ્રમા તથા તારા-
ઓને ધારણ કરી રહેલી અને અલંકારરૂપી યક્ષ-
વાળી, અજ્ઞાનરૂપી રાત્રિ હજી સુધી ઓસરી ગઈ
નથી. હાથીના જવા મહા મદોનમત એ અધકાર-
રૂપી અજ્ઞાનનો નાશ કરવામાં સિંહના જવા, કર્મ-

રૂપ ધાસને બાળી નાખવામા અગ્નિના જવા અને વાસનારૂપી રાત્રિનો ક્ષય કરનાર વિવેકરૂપી સૂર્ય હજી (મારા ચિત્તમાં) ઉદય પામ્યો નથી. દરય આદિ જ અવસ્તુ છે, તેને મેં વસ્તુરૂપે બણેલ છે મારો ચિત્તરૂપી હાથી મહા મદોનમત છે.^{૧૫-૧૯} ઇન્દ્રિયો મારા કલેજને ડોતરી ખાય છે. આગળ ઉપર મારી શી ગતિ થશે એ કશું મારા બણવામાં આવી શકતું નથી. શાસ્ત્રદષ્ટિ પ્રથમ સાધનદશામાં ઉપયોગી છે અને છેવટ સસાર તરી જવા માટે અસંગ અને ઉદાસીન થઈ રહેલા તથા વિધિ-નિષેધને ઉલ્લંઘી ગયેલા પાંડિત પુરુષોએનો કેવળ આશ્રય પકડતા નથી. એ શાસ્ત્રદષ્ટિ પણ મને તો વાસનાનો આવેશ ઉત્પન્ન કરી દઈ અંધા-ખાની પેઠે અંધળો બનાવી દે છે. હું અતિ દારણ મહામોહમાં ડૂબી ગયેલ છું. તો એ મહા-મોહ તરી જવાને અને ઉત્તરકાળમાં મોક્ષ મેળવવા માટે મારે જ કંઈ કરવા લાયક હોય તે આપને પૂછું છું. માટે હે મહારાજ ! આપ મને કૃપા કરીને કહો.^{૨૦-૨૨} હે ભગવન ! શરત્કાળની પેઠે જ્યારે કોઈ વિવેક આદિ શુભ શુભવાળો મહાત્મા શુરુ મળી જાય, ત્યારે આકાશની પેઠે શિશ્યની મોહરૂપી ઝાંકળ ચમી જાય છે અને દિશાઓની પેઠે સર્વ મનોરથો નિર્મળ (રાગ-દ્વેષ આદિ મેલથી રહિત) થઈ જાય છે. આમ જ વાત લોકમાં પ્રસિદ્ધ છે અને જને મહાત્માઓ પણ કહે છે, તે વાત આપે મને કરેલા સસારની નિવૃત્તિ કરનારા બોધ વડે (મારું કાર્ય સિદ્ધ કરી આપી) યથાર્થ થાઓ.^{૨૩}

શામ્યંતિ મોહમહિકાઃ શરદીવ સાધૌ
પ્રાપ્તે ભવંતિ વિમલાશ્ચ તથાશિલાશાઃ ।
સત્યેતિ વાગ્મવતુ સાધુજનોપગીતા
મદ્બોધનેન ભવતા ભવજ્ઞાતિદેન ॥ ૨૨ ॥
ત્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘મહિવૈરાગ્ય’
એ નામનો સર્ગ ૨૪ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૫ મો

અંધપ્રદ બીજવ્યતુષ્ટ્ય અને તેના નાશનો ઉપાય

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સંવેદનં માવનં ચ વાસના કલનેતિ ચ ।

અનાર્થાપેહ શબ્દાર્થો વિગતાર્થો વિજૃંમતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પ્રથમ તો ઇન્દ્રિયો વડે

વિષયોનો ઉપભોગ કરવારૂપી સંકલ્પ સ્ફુરે છે, પછી એ વિષયોનો વિયોગ થતાં તેના શુભ/

સ્મરણમાં આવતાં ચિત્તમાં વારંવાર તેની ભાવના થયા કરે છે, પછી ચિત્તમાં તેની દૃઢ વાસના બંધાય છે અને તેને લીધે સ્મરણકાળમાં પણ ભાવિ દેહ આદિને પેદા કરવામાં અતુલ્ય એવી સ્મૃતિ યાય છે. એ ચાર બીજ આ સંસારની અંદર સર્વ અનર્થોના બીજરૂપ છે. ખરી રીતે એ પોતે ચિથ્થા છે છતાં દૃક્ત અવિદાને લીધે જ એ પદાર્થરૂપે ભાસી રહે છે.^૧ ઇન્દ્રિયો વડે વિષ-

યોનો ઉપભોગ કરવારૂપી સંકલ્પ જ પદાર્થોમાં સુખબુદ્ધિ પેદા કરી વારંવાર ભાવના થવાના બ્રૂણરૂપ થાય છે, એમ તમે સમજો. તેની અંદર જ સર્વ દોષોનો સમાવેશ રહેલો છે. જેમ ફૂલ-

પાંદડાં વગેરે સાથે આખી લતા વસંતઋતુમાં પ્રવૃત્ત થનારા પોતાના રસમાં સૂક્ષ્મરૂપથી રહેલી છે, તેમ સર્વ આપત્તિઓ સૂક્ષ્મરૂપે તેની અંદર જ રહેલી છે.^૨ આ અતિ વિકટ સંસારમાર્ગમાં વાસનાઓના વેગને વશ થનારા જીવોનાં અનેક ચરિત્રો અને વૃત્તાંતોનો સમુદાય વિચિત્ર તરેહના પ્રવાહો વડે નિરંતર ચાલ્યા કરે છે.^૩ જેમ વસંતઋતુના અંતમાં ધીરે ધીરે પૃથ્વીનો રસ આછો થઈ જાય છે, તેમ વિવેકી પુરુષની પણ

સંવેદનં માવનં ચ વાસના કલનેતિ ચ ।

અનાર્થાપેહ શબ્દાર્થો વિગતાર્થો વિજૃંમતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પ્રથમ તો ઇન્દ્રિયો વડે

વિષયોનો ઉપભોગ કરવારૂપી સંકલ્પ સ્ફુરે છે, પછી એ વિષયોનો વિયોગ થતાં તેના શુભ/

સ્મરણમાં આવતાં ચિત્તમાં વારંવાર તેની ભાવના થયા કરે છે, પછી ચિત્તમાં તેની દૃઢ વાસના બંધાય છે અને તેને લીધે સ્મરણકાળમાં પણ ભાવિ દેહ આદિને પેદા કરવામાં અતુલ્ય એવી સ્મૃતિ યાય છે. એ ચાર બીજ આ સંસારની અંદર સર્વ અનર્થોના બીજરૂપ છે. ખરી રીતે એ પોતે ચિથ્થા છે છતાં દૃક્ત અવિદાને લીધે જ એ પદાર્થરૂપે ભાસી રહે છે.^૧ ઇન્દ્રિયો વડે વિષ-

યોનો ઉપભોગ કરવારૂપી સંકલ્પ જ પદાર્થોમાં સુખબુદ્ધિ પેદા કરી વારંવાર ભાવના થવાના બ્રૂણરૂપ થાય છે, એમ તમે સમજો. તેની અંદર જ સર્વ દોષોનો સમાવેશ રહેલો છે. જેમ ફૂલ-

પાંદડાં વગેરે સાથે આખી લતા વસંતઋતુમાં પ્રવૃત્ત થનારા પોતાના રસમાં સૂક્ષ્મરૂપથી રહેલી છે, તેમ સર્વ આપત્તિઓ સૂક્ષ્મરૂપે તેની અંદર જ રહેલી છે.^૨ આ અતિ વિકટ સંસારમાર્ગમાં વાસનાઓના વેગને વશ થનારા જીવોનાં અનેક ચરિત્રો અને વૃત્તાંતોનો સમુદાય વિચિત્ર તરેહના પ્રવાહો વડે નિરંતર ચાલ્યા કરે છે.^૩ જેમ વસંતઋતુના અંતમાં ધીરે ધીરે પૃથ્વીનો રસ આછો થઈ જાય છે, તેમ વિવેકી પુરુષની પણ

* આ પૃથ્વીસમા સર્ગમાં પરમાત્માને વિષે માત્ર અવિદ્યા વડે ઉત્પન્ન થયેલ જીવને બધાઈ જવાનું બીજવ્યતુષ્ટ્ય કહેવામાં આવેલું અને વિદ્યા (જ્ઞાન) એ બીજો-ને બાળી નાખનાર છે, એ કહેવાયે.

આ સંસારરૂપી બ્રાંતિ વાસનાઓ સહિત ધીરે ધીરે ક્ષીણ થતી જાય છે.^૪ જેમ વનની અંદર ફેલાઈ રહેલી દેવોના વનમાં વસંતઋતુ રસના સમૂહને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ વાસના જ આ સંસારરૂપી કાંટાવાળા 'સદ્વસ્તી' નામના વેલાની વૃદ્ધિ કરે છે.^૫ અજ્ઞાનના આશ્રયરૂપ જીવચૈતન્યની અંદર જેમ પૃથ્વીમાં વસંતઋતુનો રસ વનરૂપે પ્રકટ થઈ જાય છે, તેમ વાસનારૂપી રસ સંસારરૂપી અંધાપા (અજ્ઞાન) તરીકે ઉદય પામે છે.^૬ સર્વ દૃશ્યમાત્રથી રહિત શુદ્ધ ચૈતન્યપરમાત્મા વિના બીજું કશું છે જ નહિ. જેમ અનંત આકાશની અંદર શૂન્યતા વિના બીજું કંઈ નથી, તેમ અનંત પરમાત્મામાં પણ જગત આદિ બીજું કશું સત્ય નથી.^૭ 'સાક્ષી-રૂપે સર્વંદા સ્ફુર્પા કરતા ચૈતન્ય આત્મા દેહ, ઇન્દ્રિય આદિથી ભૂદા નથી અને તેથી ભૂદા દેખાતો પણ નથી.' એવી જ અનાદિ કાળની બ્રાંતિ છે, તે જ અવિદ્યારૂપે, ભ્રમરૂપે અને સંસાર-રૂપે ફેલાઈ રહે છે.^૮ જે પદાર્થ અસત્ય હોય અને બ્રાંતિ વડે જ ખડો થઈ જઈ બાળકને બ્રાંતિ વડે ભેવામાં આવતા વેતાલની પેઠે સત્ય દેખાતો હોય, તે જ્ઞાન થતાં તરત નષ્ટ થઈ જાય છે.^૯ ચૈતનસત્તા સર્વત્ર એક છે, છતાં દૃશ્ય-ઉપાધિને લીધે ભુદી ભુદી જણાય છે, એ સર્વ દૃશ્ય સંબંધી દાદાનો બાપ થઈ જાય છે, ત્યારે સર્વ ના સારરૂપ ચૈતનતત્ત્વ જ બાકી રહે છે. આથી જેમ આ આખી પૃથ્વી ઉપરની નદીઓના સમૂહો સમુદ્રમાં એકરૂપ થઈ જાય છે, તેમ તે સર્વ પરમાત્મામાં એકરસરૂપ થઈ જાય છે.^{૧૦} જેમ માટીથી બનાવેલાં માટીનાં પાત્રો માટીથી ભૂદાં ભેવામાં આવતાં નથી, તેમ આ સર્વ દૃશ્યજળ વિનમય અને ચૈતન્યની સત્તા વડે જ સત્ય હોવાથી ચૈતનતત્ત્વથી ભુદી દેખાતી જ નથી.^{૧૧} જે વસ્તુ જ્ઞાન વડે જણવામાં આવે છે, તે જ્ઞાન-કહેવાય છે. અજ્ઞાન પોતાનાથી વિરુદ્ધ

રૂપવાળું હોવાથી તે જ્ઞાન વડે ભુદે રૂપે જણાતું જ નથી અને તેને લીધે ચિદરૂપ જ્ઞાન વિના બીજું કશું છે જ નહિ.^{૧૨} દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્ય, એ પ્રત્યેકમાં જ ચૈતનસત્તારૂપ જ્ઞાન છે, તે જ માત્ર સારરૂપ છે. તેથી આકાશના ફૂલની પેઠે બીજું કશું તેનાંથી ભુદું નથી.^{૧૩} સમ્રાજીય પદાર્થ પોતાના સમ્રાજીય પદાર્થની સાથે જ એકતાને પ્રાપ્ત થાય છે, તો જગતમાં સારરૂપે રહેલી ચૈતન્યસત્તાનો અને મહા ચૈતન્યસત્તાનો અન્યો-ન્ય એકતાનો અનુભવ સિદ્ધ થતાં, તત્ત્વ એક જ છે એવો નિશ્ચય થાય છે.^{૧૪} જે કદાચિત્ લોકડું, પથ્થર આદિ જડ પદાર્થોનું ચૈતનપણું ન હોય, તો સસલાતું શિંગડું આદિ અસત પદાર્થોનું તેની પેઠે સદાકાળ સ્ફુરણ જ ન થતું જોઈએ.^{૧૫} જ્યારે આ સધળી દૃશ્યવર્ગની શોભાને એક બોધરૂપ જ માનીએ, ત્યારે તે બોધથી (ચૈતનતત્ત્વથી) ભુદી નહિ છતાં કે જાણે અવિદ્યા વડે ભુદી હોય, તેમ બોધરૂપે જ ચૈતનતત્ત્વ વડે ઇન્દ્રિય દ્વારા પ્રગટ થઈ જાત અનુભવમાં આવે છે.^{૧૬} જેમ વાયુ માત્ર સ્ફુરણ રૂપ જ છે અને સમુદ્ર માત્ર જળરૂપ જ છે, તે જગતની અંદર રહેલ તથા ચૈતરૂપ ફેલાઈ રહેલ સર્વ દૃશ્ય માત્ર બોધરૂપ (ચૈતનરૂપ) છે.^{૧૭} લાખ અને લાકડું આદિ પદાર્થો જે કે પરસ્પર સંયોગ સંબંધને લીધે એકબીજામાં મિશ્ર થઈ ગયેલ જણાય છે, પરંતુ તેમનું મિશ્રપણું ઉપરઉપર થી જ લાગે છે. બાકી વિવેક વડે અનુભવ કરત તેઓ ભુદા જ નજરે પડે છે. ખરી એકતા તે એ જ જણાય છે, કે જે વિવેક વડે અનુભવ કરતાં પણ કાયમ રહે છે. પાણીમાં પાણીન અને દૂધમાં દૂધની જેમ એકબીજાની એકરૂપતા થઈ જાય છે, તેમ એકબીજામાં અન્યો-ન્ય એકતાનો અનુભવ થવો એ જ એક્ય કહેવાય છે તો દ્રષ્ટા અને દશ્ય એ બન્નેમાં રહેલી ચૈતન્ય સત્તાનું એક્ય જ સિદ્ધ છે ૧૮/૧૯ ૬૨ અમક.૨

‘હું’ એવો અહંકાર સ્ફુરી આવેલો એ બંધન તપન કરનાર છે, અને ‘હું’ એવું કંઈ છે જ નહિ’ એમ જ્ઞાન થવું એ મોક્ષ આપનાર છે. માત્ર એટલો જ બંધનમોક્ષનો હેતુ છે અને તે પાતાના હાથની વાત છે, તો તેમાં શા માટે માસકત થઈ બેસી રહેવું? અહંકાર તો બે દ્રમણી પ્રતીતિની પેઠે અને ઝાંઝાના જળમાં તો જળઘાતિની પેઠે માત્ર મિથ્યારૂપે જ દેખાય છે તેને શું ઉત્પન્ન થયેલ કહી શકાય? અમુક મારુ છે’ એમ ચિત્તમાં સ્ફુરણ થવું, એ બંધકારક છે અને ‘હું’ એવી કંઈ વસ્તુ જ થી, તો પછી મારુ તો ક્યાંથી જ હોય?’ એમ મનમાં જવું, એ મોક્ષકારક છે. માત્ર આટલી જ મજાની વાત છે અને તે પાતાના તાબાની. તો તેમાં શા માટે મૂખ પની જઈ મૂઝાઈ કેવું? જમાં ફંડામાં રહેલા બેર ફંડાની અંદર ક્યા છતાં પણ ફંડાના ઉપરના ભાગથી ઢંકાઈ વાથી દેખાતાં નથી, તેમ મિથ્યારૂપ અહંકારમાં ત્ય ચિદાત્માનો પ્રવેશ થવાથી તેનું શુદ્ધ-બુદ્ધ-ક્ત સ્વરૂપ ઢંકાઈ જાય છે, તેથી તે દેખાતું થી. અથવા તો અનંત આકાશની અંદર ઘડા-પ ઉપાધિને લીધે ઘડાકાશરૂપે મર્યાદિત પરિ-ણમાં આવી જવાપણું પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ મર્યાદાથી પર આત્માની અંદર અહંકારરૂપી પાધિને લીધે મર્યાદાપણું પ્રાપ્ત થાય છે. આ ને કાઠી (દ્વેતસાધક હોવાથી) અહીં ઘટતી થી; કેમકે જે સંબંધથી આત્માનું અહંકાર વડે કંઈ જવું કે મર્યાદામાં આવવું બને છે, એ બંધ જ અહંકારને આત્માથી ભિન્ન કદપવા તાં આત્માથી ભિન્ન વસ્તુનું મિથ્યાપણું હોવા-સંભવતો નથી. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, અહં-ર પણ આત્માથી ભુદી સત્તાવાળો નથી. માત્ર અંદ્રમાની પ્રતીતિની પેઠે એ અહંકાર આત્માની દર જ અવિદ્યા વડે ભેદની કદપના કરી લેવાથી રી આવે છે અને બધું કે એ બન્ને એક જ

હોય તેમ દેખાય છે. વાસ્તવિક રીતે જ જડ અને ચેતન એ બન્ને અશૈતનું (અહંકાર આદિરૂપે) ભેગા થઈ જવું એ જ આત્મા છે. પણ આમ બે આત્માનું સ્વરૂપ બાનીએ તો આ એક મોટો વિરોધ આવે છે. બે ચેતન અંશ જડ અંશમાં એકરસરૂપ થઈ જઈ મળી જાય છે એમ માનવામાં આવે, તો સર્વ જડરૂપ જ થઈ જતાં, આત્મામાં સત્તાસ્ફુર્તિ થવી ઘટતી નથી. હવે જડ અંશ ચેતન અંશમાં એકરસરૂપ થઈ મળી જાય છે એમ માનવામાં આવે, તો સર્વ ચેતન્ય જ થઈ જતાં બે કે સત્તાની સ્ફુર્તિ સંભવે છે, પરંતુ ચેતનતત્ત્વ પોતે નિર્વિંય હોવાથી તેનું સ્ફુરણ પણ નિર્વિંય જ થવું ઘટે છે. કેમકે દરેક વસ્તુ જડ હોય કે ચેતન હોય, પરંતુ પોતાનું જ એક મૂળ હોય. તેને તે કદી પણ છોડતી જ નથી. એ રીતે બન્ને જડ-ચેતન-નું એકબીજામાં મળી જઈ એકરૂપ થઈ જવાપણું (અધારાની અને પ્રકાશની એકરૂપતાની પેઠે) અન્યોન્ય અનુભવથી વિરુદ્ધ છે. વળી આત્મા તો સ્વભાવે જ ચેતનરૂપ છે. તે કદી પણ જડ હોઈ શકતો નથી. કેમકે પદાર્થના સ્વભાવ કદી પણ બદલાઈ જતા નથી. ચેતનરૂપ આત્મા જ જડ (અહંકાર આદિ) રૂપે બેવામાં આવે છે, તેનું કારણ તો વળી બીજું જ (અવિદ્યારૂપ) છે. બાકી એ જડની ચેતન સાથે વાસ્તવિક એકરૂપતા તો સાવ સંભવતી જ નથી. વાસનાઓ અને અભિમાનો વડે વીંટાઈ રહેલા તથા સેંકડો દુષ્ટ વિકારો વડે બેચાઈ જઈ આમતેમ દોડ્યા કરતા અવિવેકી પુરુષો પવંત ઉપરથી નીચે પડેલી ચિત્તાઓની પેઠે નીચા નીચા જતા જાય છે. વાસનાઓરૂપી વાયુઓએ જેવી આમતેમ લઈ જવાતાં મનુષ્યોરૂપી તણેને એવાં એવાં તો જન્મ-જરા-મરણ-નરક આદિ દુઃખો પ્રાપ્ત થાય છે, કે તે વિષે બોલવા બેસીએ તો કંઈ પાર જ આવે નહિ. પોતાની વાસના અને અભિમાન-

ને અનુસરી વિષયોમાં રાગ થવો વગેરે રસ વડે વિષયોની અંદર જ બંધાઈ જઈ આસક્ત થઈ રહેલાં મનુષ્યો, હાયમાંથી છૂટી ગયેલા દહાની પેઠે ખખ જ ભટકી ભટકી છેવટે (પાપોને ચોગે) નરકોમાં પડે છે અને ત્યાં યમની માતનાઓને ઘણો લાગે કાળ સહેન કરવાથી ચોતરફથી જાગર થઈ બપ છે. પછી કાળાંતરે પણ સ્થાવર કૃત્તિ-ક્રીડા આદિ જન્મો લઈ તે કેમ બાણે કોઈ ખીબ જ હોય તેના થઈ બપ છે. ૨૮

આત્મા મૃગ કરતલાહતકંદુકામં
લોકાઃ પતંતિ નિરપેષુ રસેન રક્તાઃ ।
ક્લેશેન ત્વ પરિજર્જરતાં પ્રયાતાઃ
કાલાંતરેણ પુનરન્યતિમા મર્ષતિ ॥ ૨૮ ॥
શ્રીચોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મંકિઓધન'
એ નામનો સર્ગ ૨૫ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૨૬ મો

અનર્થોની ઉત્પત્તિ અને વિનાશ

॥ ઘણિષ્ઠ ઉઘાચ ॥

સંમારમાર્ગમહને પવિત્રસ્વાડ્ધપતંતિ હિ ।

વૃષ્ટવૃષ્ટાતલક્ષાણિ કીટા ઇવ ઘનાગમે ॥ ૧ ॥

પસિષ્ઠ ઓહ્યા:-જીવ કે જ આ સંસાર-માર્ગરૂપી મહાવિકટ અરણ્યમાં ભટક્યા કરે છે, તેને જેમ ધર્માક્રતુમાં અનેક ક્ષીડાઓ પેદા થાય, તેમ પ્રથમ ઘણી વાર અનુભવમાં આવી ગયેલ ક્ષુધા-ત્ષા-ઝરા-મરણ-ભય આદિ લાગેા વૃત્તાંતો પોછા વારવાર પ્રાપ્ત થતાં રહે છે. જે જગત્માં જુદે જુદે કોણે રહેલા પથરા એકબીજા

+ આ ૭નીસમા સર્ગમાં વાસનાને લીધે રાગ-દેવ-આદિ વડે ચિત્ત રંગાર્થ જવાથી અનર્થોની પ્રાપ્તિ થવા વિશે કહેવામાં આવશે; અને વિવેક વડે તરત્તોતન થઈ જવાથી વાસના, રાગ-દેવ છલ્લાદિની શક્તિ થઈ જન્મ-મરણ આદિ સર્વ અનર્થોની નિવૃત્તિ થઈ પાત પશુ કહેવાશે.

સાથે કરી સંબંધ રાખતા નથી, તેમ આ સર્વ પદાર્થો એકબીજા સાથે કરી પણ સંબંધ ધરાવતા નથી; ગાન વાસના જ તેમનો એકબીજામાં પરસ્પર સંબંધ કરાવવામાં સક્ષમરૂપ છે. ૨ એ વાસનાનું મૂળ ચિત્ત છે. વસંતઋતુમાં વન જેમ પૃથ્વીમાં રહેલા રસ વડે રંગાર્થ જઈ પોષાય, તેમ તે ચિત્ત રાગ-દેવ આદિ રસ વડે રંગાર્થ જઈ પોષાય છે. એટલું જ નહિ પણ એ ચિત્ત વિવેકની વાતમાં સાવ અંધ જ બની બપ છે. જગત્ જેમ અનેક વૃક્ષો વડે ઘેરાયેલું હોય છે, તેમ એ ચિત્ત પણ અનાદિ કાળથી અનુભવમાં આવ્યા કરતાં અનેક વૃત્તાંતો વડે ભરપૂર થઈ રહે છે. ૩ અહો ! આશ્ચર્ય છે કે વાસનાને લીધે પરવશ બની ગયેલાં પ્રાણીઓ વારંવાર પ્રાપ્ત થયા કરતા જન્મોમાં અનેક સુખ-દુઃખોના અનુભવ કરતાં જ રહે છે. ૪ અહો ! વાસના સાવ ખૂંડી છે. તેને લીધે મનુષ્યો સાવ મિથ્યા છતાં માત્ર અજ્ઞાનના બળથી દ્રષ્ટા, દર્શન અને દરશ, એ ત્રિપુટીરૂપે થઈ રહેલા પદાર્થો વડે પોતાની અંદર આ સંસારરૂપી પ્રાપ્તિને અનુભવે છે. ૫ આનંદ વડે પરિપૂર્ણ અશ્રુતને (મોક્ષને) ધારણ કરી રહેલ, શુદ્ધ, જગત્માં પ્રકાશ કરનાર અને સર્વ પદાર્થોના સંબંધમાં શીતળતાવાળા વિવેકી પુરુષમાં અને આનંદ વડે પરિપૂર્ણ અશ્રુતને ધારણ કરી રહેલ, શુદ્ધ, જગત્માં પ્રકાશ કરનાર અને સર્વ પદાર્થોના સંબંધમાં શીતળતાવાળા ચંદ્રમાં શો ફરક છે ? આગળ-પાછાને કશો પણ વિચાર ક્યાં વિના જ ગમે તે જ કાંઈ સારીમાંડી વસ્તુ હોય તેની ઇચ્છા કરનાર અને મર્યાદાથી પણ રહિત થઈ ગયેલા મૂઠ પુરુષમાં અને તેના જ સ્વભાવનાળા બાળકમાં શો ફેર છે ? પોતાને પ્રાપ્ત થયેલ વિષય ભલે શુભ હોય કે અશુભ હોય, પણ તેને પ્રાણ જતાં સુધી પણ નહિ છોડનાર મૂઠ પુરુષમાં અને માછલીને વીંધવાના કાંટામાં ભરાવી રાખેલ શુભ-અશુભ

માંસના દુઃકડાને પોતાનાં પ્રાણ જતાં સુધી પણ
 હિંદિ છોડનાર મગરમચ્છ-માછલાં આદિ જળ-
 જંતુઓમાં શો તફાવત છે ? એ તમે જ કહો. ૧૮
 પ્રીત, સ્ત્રી, ધન વગેરે આ સર્વ પદાર્થો સૂદૃઢ
 રીતી વડે બનાવેલાં કાઢિયાંની પેઠે ક્ષણ વારમાં
 જ નાશ પામી જનારા છે. ૧૯ બ્રહ્માથી માંડી ઠેક
 તણખલા સુધી સેંકડો ચોનિઓમાં આ આખા
 દેવ સુધી તમે ભમ્યા કરશો, તો પણ મનના
 નેરોધ વડે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા વિના તમારા ચિત્તને
 હી પણ શાંતિ મળવાની નથી. ૨૦ જમ ભાગે
 યાજ્ઞનાર કોઈ વટેમાથું પુરુષ પરાખર. બેઈ-
 તપાસી પગ મૂકે તો ભાગના ખાડા-ટેકરા તેને
 કાંઈ બાધ કરી શકે નહિ, તેમ જ કોઈ ઉત્તમ
 પુરુષ પોતાના સ્વરૂપનું અને જગત આદિનું
 વેવેક વડે માત્ર અવલોકન કરે, તેને જગતરૂપી
 બળનો બંધ જરા પણ બાધ કરી શકતો નથી. ૨૧
 વેવેક વડે સાવધાન થઈ રહેલા તમારા ચિત્તને
 માસના ગળી શકશે નહિ; કેમકે જે પુરુષ સાવ-
 ધાન હોય અને જગતો હોય તેને પિશાચ થું
 કરી શકે ? ૨૨ જમ નેતનું કેલાલું રૂપનો પ્રકાશ
 કરવા માત્ર જ છે, તેમ અહંકારસહિત આ
 જગત પણ સાક્ષીચૈતન્યનું બહાર આક્રીને પ્રસરી
 ગવા રૂપ જ છે. ૨૩ કે કામ-ક્રોધ આદિ છ શત્રુ
 એને નાશ કરનાર । જમ નેત બંધ થતાં રૂપનો
 પ્રકાશ થતો અટકી પડે છે, તેમ જુદી દ્વારા બહિ-
 ર્બંધ થઈ ગયેલા સાક્ષીચૈતન્યને અંતર્યમ્ય
 કરીને પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થાપવાથી સર્વ દરય-
 વર્ગની પ્રેતીતિ બંધ પડી જાય છે. ૨૪ પવન જમ
 આકાશની અંદર પોતાના સ્વરૂપમાં ગતિને
 વિસ્તારી દે છે, તેમ શુદ્ધ આત્મચૈતન્ય જ
 અવિવેક વડે કાંઈક બહાર થઈ જઈ, ચિદાકાશ-
 રૂપી પોતાના મહાવિસ્તીર્ણ આત્મસ્વરૂપમાં જ
 અહંકારસહિત સાત મિથ્યા એવા આ જગતને
 ફક્ત પ્રાંતિ વડે કલ્પના દ્વારા વિસ્તારી દે છે. ૨૫
 ખરી રીતે આ જગત અસત્ય જ છે. બ્રહ્મચૈતન્ય

તેને પોતાનાથી બુદ્ધ નહિ રચ્યા છતાં કેમ
 બણે તેનાથી એ બુદ્ધ હોય અને સત્ય હોય
 તેનું થઈ રહેલું છે; બાકી તત્ત્વદષ્ટિએ જોતાં તો
 માટી કે સોનામાંથી બનેલો ઘટ માટી કે સોનું
 આદિ પોતાની મૂળધાતુથી બુદ્ધ પાડી લઈ
 શકતો નથી. આમ એ ઘટભાવ ભિન્ન નહિ
 છતાં માટી અને સોનું વગેરેમાં ભિન્નરૂપે માત્ર
 કલ્પાયેલ જ છે, તેમ આ જગત પણ બ્રહ્મનો
 એક વિવર્ત હોવાથી તેની સત્તા બ્રહ્મસત્તાથી
 બુદ્ધ પાડી શકાતી નથી; અને તે બ્રહ્મથી
 બુદ્ધ નહિ હોવા છતાં બ્રહ્મના સ્વરૂપમાં જ
 અવિધા વડે તેની ભિન્નરૂપે કલ્પના કરવામાં
 આવી છે. ૨૬ જમ આકાશનું સ્વરૂપ શૂન્યમાત્ર જ
 છે, પવનનું સ્વરૂપ ગતિમાત્ર જ છે અને તરંગ
 આદિનું સ્વરૂપ જળમાત્ર જ છે, તેમ આ જગત
 ચિન્માત્ર જ છે. ૨૭ આ ત્રણે લોક સ્વગતનેદથી
 અને સમતીયભેદથી રહિત કેવળ શુદ્ધ-બ્રહ્મ-
 રૂપ જ છે અને શાંત ચિદાકાશ જ તેનું ખરું
 સ્વરૂપ છે, એમ તમે સમજો. બાકી એ પર-
 માત્માના વિશાળ સ્વરૂપમાં માત્ર પ્રાંતિ વડે જ
 આ ત્રણે લોક, જળમાં પ્રતિબિંબરૂપે દેખાતા
 પર્વતની પેઠે દેખાય છે. ૨૮ પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ
 ગયેલા શાંત જીવન્મુક્ત પુરુષને અંદર એવી તો
 શીતળતા પ્રાપ્ત થાય છે, કે તેની પાસે અમૃત-

મય આતિ શીતળ ચંદ્રમા પણ ધમતા અગ્નિના
અંગારા, જ્વેલો લાગે છે.^{૧૮} જગત અત્યંત શાંત
અને સર્વવ્યાપી પરમાત્મારૂપ છે, તેમજ પોતાના
અધ્યસ્તે સ્વરૂપથી શૂન્ય છે; તો પછી
તેમાં એક પરમાત્માના મયોદારહિત પ્રકાશ
વિના વળી બીજો (સૂર્ય, ચંદ્ર, તારા આદિનો)
પ્રકાશ શી રીતે ઘટી શકે? ક્યાં સાધનોથી ઉત્પન્ન
થાય અને વળી તેનું બીજું બુદ્ધ સ્વરૂપ પણ
કેવું હોય? ^{૧૯} જ સત્તા 'બ્રહ્મ' શબ્દ વડે કહે-
વામાં આવે છે, તે જ સર્વ પદાર્થમાનું પોતાનું
વાસ્તવ સ્વરૂપ છે અને તેનો કોઈ પણ પ્રકાર
કશો પણ બાધ થઈ શકતો નથી. આ સર્વ તે
અબાધ્ય બ્રહ્મસત્તારૂપ જ છે.^{૨૦} જેની અંદર
બાધનો અનુભવ થાય છે, એવાં જ કોઈ આ
નામરૂપ જોવામાં આવે છે, તેમનો બાધ અને
વધવું-ઘટવું-નાશ થવો વગેરે વિકારોનો સારી
રીતે વિચાર ક્યાં છતાં પણ તે નામરૂપો અમારા
બલવામાં આવતાં નથી; કેમકે તે આકાશકણ્ઠની
જેમ મિથ્યા જ છે.^{૨૧} તમે મનનો બાધ કરી દઈ,
આત્મસ્વરૂપને ઓળખી લઈ મહાશિલાની પેઠે
સ્થિર અને શાંત થઈ રહો. મનનો બાધ થઈ
બંધ છે, એટલે નામરૂપને આકારે થઈ રહેલા
સર્વ વિકલ્પો તેમજ એ નામરૂપને પ્રમાણરૂપે
અનુભવ કરાવનાર ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય એ
સર્વનો પણ અભાવ થઈ બંધ છે, પરંતુ સાક્ષી-
ચૈતન્યનો તો કદી પણ અભાવ હોઈ શકતો નથી;
કેમકે તે તો જન્મ આદિ વિકારોથી રહિત
અબાધ્ય બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૨} તે અંગા મનનો બાધ
કરી દઈને આકાશના જેવા નિર્વિકાર, અસંગ
અને અનંત આત્મસ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ રાખી રહે-
લા વિવેકી પુરુષને નામ-રૂપ દેખાતાં જ નથી; કેમકે
નામરૂપ તો સ્વરૂપસ્થિતિમાં પોતાનો દૃઢ અવ્યાસ
ન દોવાને લીધે જ સ્વપ્નમાં જણાતા અનેક વિકા-
ની પેઠે અનુભવમાં આવે છે.^{૨૩} હિરણ્યગર્ભનું
આ જગતને નિર્માણ કરનાર છે. તેણે

સાધનસામગ્રી વિના વગરભી તે આશ્રય વિના જ
આ જગતરૂપી ચિત્ર પોતાના સંકલ્પમાનથી જ
ખતાવી લીધેલ છે; માટે એ માનસિક કાર્યમાં
સ્વપ્ન આદિની પેઠે મનથી બુદ્ધો બીજો કોઈ કર્તા
પણ નથી, તેમ એ મનથી બુદ્ધ બીજો કોઈ કાર્ય
પણ નથી.^{૨૪} સર્વ મનોમય જ છે અને તે જ્યાં
જ્યાં જ્વેલો જ્વેલો વિસ્તાર કરે છે, ત્યાં ત્યાં તે
તે વસ્તુને આકારે પોને જ થઈ રહે છે. એ રીતે
દરયનો અભાવ હોવાથી જ કોઈ દરયરૂપે જોવામાં
આવે છે, તે સાત અસત્ય જ છે. તેને લીધે કાણ
કર્તા છે? શું કાર્ય છે? અને શું તેનું અધિ-
શાન છે? કોઈ નથી. (સર્વ મનનો વિલાસમાન
છે.) 'હું સુખી છું' એમ મન વડે માનવામાં
આવે તો સુખીપણું છે અને 'હું દુઃખી છું' એમ
મન વડે મનાય તો દુઃખીપણું છે. એમ સુખ
અને દુઃખ તથા તેના સાધનરૂપ દેહ, સ્ત્રી, પુત્ર, ધન
આદિ પાર્થિવ વિષયો એ સર્વ મનોમય છે
અને તેને લીધે જ એ સર્વ જ્ઞાન થતાં શૂન્યરૂપ
અથવા આત્મરૂપ જ જણાય છે, જેમ સ્વપ્નમાં
અનુભવમાં આવતા પતંગો સાક્ષીચૈતન્યનો જ
એક તરફનો વિવર્ત હોવાથી ચિદાકાશરૂપ છે
છતાં તેઓ પાર્થિવ (પૃથ્વીનો આકાર) કહી
શકાય છે, તેમ દેહ-પતન-સ્ત્રી-પુત્ર આદિ સર્વ
પદાર્થો એક બલતો ચૈતન્યનો જ વિવર્ત હોવાથી
ચિદાકાશરૂપ જ છે, છતાં પણ તેઓ પાર્થિવરૂપે
થઈ રહેલ દેખાય છે.^{૨૫-૨૮} અહંકાર પ્રકટ થાય
છે, એટલે ઉત્પન્ન થવું, વધવું, ઘટવું, નાશ થવો
ઇત્યાદિ ભાવવિકારોને શ્રીતિ વડે ધારણ કરી
રહેલી જગતના સર્વ પદાર્થોની સત્તા ખૂટી થઈ
બંધ છે. પછી વિવેક વડે અહંકારનો અમાન
અનુભવવામાં આવે છે, તો એ જગતના પદાર્થો-
ની સત્તાનું પોતાનું મૂળસ્વરૂપ બ્રહ્મમાં (જળને
પરપોટા જેમ જળમાં શમી બંધ તેમ) શર્મ
બંધ છે અને કોઈ તાપ નહિ ઉપમત્તાં તે મહા-
શાંતિ આપનાર થાય છે.^{૨૯} જેમ કડાંનાં નામ

પને રૂપ એ બન્ને સુવર્ણથી બુદ્ધાં નથી, તેમ
મે જે શાંત આત્મારૂપ છે. તેનાથી અસત્ય,
મહાકાર પણ બુદ્ધાં નથી.^{૩૦} મુક્ત થઈ ગયેલા,
સર્વ સંકલ્પ-વિકલ્પોના મૂળરૂપ મનથી રહિત,
રોનને (નિઃસંકલ્પદશાને) ધારણ કરી રહેલ,
મોં કર્યા કરતાં છતાં પણ કર્તાપણાના અભિમાન-
થી રહિત હોવાને લીધે અકર્તા અને અંદર શીત-
તાવાળો એવો વિવેકી પુરુષ શૂન્ય જેવો હોવા
જતાં પોતાના સ્વરૂપના આનંદ વડે પરિપૂર્ણ
હી શાંત થઈ રહે છે. પ્રારબ્ધયોગે પ્રાપ્ત થયેલ
યવહાર કર્યા કરતો હોવા છતાં પણ વાસના નહિ
હોવાને લીધે, યંત્ર વડે બનાવેલા શિલા આદિની
સ્તિમાના શરીરની પેઠે કર્તાપણાના અભિમાન
વેનાનો જીવનમુક્ત પુરુષ શાંત જ રહે છે. જેમ
કિંચકતા પારણામાં સૂઈ રહેલા બાળકના અવ-
રો પોતાના દેહના ધ્યાન વિના જ વખતે
બાકાઅવળા થઈ જાય છે અથવા કોઈ વખત
એમ ને એમ જ નિષ્ક્રિય પડ્યા રહે છે, તેમ
રોતાના આત્મસ્વરૂપને ઝાળખી ગયેલા જીવ-
મુક્ત પુરુષના અવયવો પણ પોતાના દેહાદિના
યોગ વિના જ વખતે પ્રારબ્ધને અનુસરી ક્રિયા
ર્યા કરે છે અથવા વખતે એમ જ નિષ્ક્રિય પણ
થઈ રહે છે. ચિત્તવૃત્તિના બહિર્મુખપણાથી રહિત
થઈ જઈ પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં જ અખંડ
એકાકાર થઈ રહેલો અને આરાથી, સ્નેહથી,
મનોરથોથી તથા ઇચ્છાથી રહિત થયેલો વિવેકી
પુરુષ પોતે શાંત અને અનંત આત્મા સાથે
અખંડાકારવૃત્તિ વડે એકરૂપ જ થઈ રહેલો હોવા-
થી તેને દેહાદિકનું અનુસંધાન ક્યાંથી જ હોય !
દ્રષ્ટા, દર્શન અને દર્શ્ય, એ ત્રિપુટીનો બાધ કરી
દઈ કેવળ પોતાના નિરાકાર સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ
રાખનારા, જ્ઞાનદૃષ્ટિ વડે યથાર્થ આત્મસ્વરૂપને
જાણી રહેલા અને નિઃસ્પૃહ એવા વિવેકી પુરુષને
દેહાદિકનું અનુસંધાન ક્યાંથી થાય ?^{૩૧-૩૫} દરેક
પદાર્થની ઇચ્છા થવી એ જ દૃઢ બંધ છે અને

તેમાં સર્વથા વેરાગ્ય થવો એ જ મુક્તપણું છે;
તો પછી પૂર્ણકામતારૂપી વેરાગ્યદશામાં વિશ્રાંતિ
પામેલા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને કાની અપેક્ષા રહે ?^{૩૬}
આ પાર્થિવ શરીર પોતાના સ્વપ્નમાં દેખાતા
શરીરની પેઠે સાવ મિથ્યા અને શ્રાંતિમાન જ છે,
તો પછી શા માટે ઇચ્છા ઉત્પન્ન થાય ? શી ઇચ્છા
થાય ? કાને થાય ? અને તે શા માટે પેદા થાય ?
માટે આત્મજ્ઞાન વડે શોભતો જ્ઞાની પુરુષ સર્વ
ઇચ્છાઓથી, સર્વ કૌતુકોથી અને સર્વ પીડા-
ઓથી રહિત થઈ જઈ મુક્ત પોતાના આત્માનં-
દમાં જ સ્થિર થઈ રહે છે. ઉપર પ્રમાણે મારાં
વચનોનું શ્રવણ કરી એ મંકિન્દ્રિયો સર્પ જેમ
કાંચળીને છોડી દે, તેમ એ જ જગ્યાએ પોતાના
મહાપ્રબળ મોહને પણ જડમૂળથી તણ દીધો.
એ મંકિન્દ્રિયો વાસનાથી રહિત થઈ જઈ, આની
પડેલાં કાર્યો કરતા રહી, છેવટ સંકટો વર્ષને
અંતે પર્વતમાં સમાધિ વડે સ્થિતિ કરી અને તે
આજ દિવસ સુધી પથરાની પેઠે સમાધિ વડે
અચળ થઈ રહ્યા છે. સર્વ ઇન્દ્રિયોને પ્રત્યાહાર
વડે સમેટી લઈ યોગ વડે એ આત્મામાં જ શાંત
છે અને કોઈ જગાડે તો જ તે સમાધિમાંથી
જાગે છે.^{૩૭-૪૧} હે રામચંદ્રજી ! આ મંકિ-
ન્દ્રિયો મહણ કરેલા માર્ગનું અવસાન કરી,
જ્ઞાનનો ઉદય થતાં શુદ્ધ થઈ રહેલ ચિત્ત વડે
વિવેકને પ્રાપ્ત થઈ જઈ તમે પોતાના આત્માનં-
દમાં રમણ કરવા માટે શાંતિને પ્રાપ્ત થાઓ.
તમારી બુદ્ધિ રાગ વડે દૂષિત થઈ જઈને વિવેકની
વાતમાં જળ વિનાનાં ચરદ્રુતનાં વાદળોઆના
સમૂહની પેઠે સણમાત્રમાં ક્ષીણતાવાળી થઈ, કદી
પણ દીનતાને પ્રાપ્ત ન થાઓ.^{૪૨}

एतेन राघव त्रिविक्रपदेन शान्तिमासादयो-
दयवता मनसा विहर्तुम् । मा दीनतां वज्रतु
रागमयीमतिस्ते क्षीणा क्षणादसलिलेशरद्वनाली
सर्ग २६ मो समाप्त

૭ સર્ગ ૨૭ મો

ચિત્તની ચંચળતાથી જગતની પ્રતીતિ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

નિર્વાણો મય શાંતાત્મા યથાગ્રાપ્તાનુવૃત્તિમાન ।

સન્નેવાસસ્તત્સમઃસૌમ્ય સ્ફટિકાદિવ નિર્મિતઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-નિવેક વડે ચિત્તને શાંત રાખી, પ્રારબ્ધયોગે જે કાંઈ આવી મળે તેનું ગ્રહણ કરી લઈ, તમે મુક્ત થઈ રહો અને સ્ફટિક-કર્માથી બનાવેલા પ્રતિમાપુરુષની પેઠે તમે છે એમ દેખાતાં છતાં પણ સંકલ્પ આદિથી રહિત હોવાને લીધે નથી જવા જ થઈ રહો.^૧ વ્યવહારદૃષ્ટિએ જોતાં (અજ્ઞાનદશામાં) જે સર્વવ્યાપી આત્મતત્ત્વ સમદૃષ્ટિપે એક છે, તે જ વ્યવહારવચી સર્વરૂપે થઈ રહેલ છે; પારમાર્થિક દૃષ્ટિએ જોતાં (જ્ઞાન-દશામાં) વ્યવહાર અને સમદૃષ્ટિ એ સર્વનો આધાર થઈ જાય છે. એ અવલુચ્છ (વર્ણવી ન શકાય તેવું) સમદૃષ્ટિપે એક છે કે વ્યવહાર અનેક છે, એમ કોઈ પણ પ્રકારે કહી શકાતું નથી; તો પછી તેમાં નાના પ્રકારની બીજી કલ્પનાઓ તો ક્યાંથી જ થતે? આજે કાંઈ છે તે સર્વ આદિ-અંતથી રહિત ચિદાકાશરૂપ છે અને ચૈતન્યતત્ત્વ વડે ભરપૂર છે. જે કે શરીરોની ઉત્પત્તિ અને નાશ થયા કરે છે, તો પણ અખંડ આત્મતત્ત્વને તેનાથી શે બાધ લાગે છે?^{૨,૩} જડ જગતની રચનાઓ અને જડ દેહાદિકની ચેષ્ટાઓ ચિત્તની ચંચળતાને લીધે જ પ્રતીતિમાં આવે છે, (યોગ વડે) ચિત્તની ચંચળતા જતી રહે અને તે આત્મામાં જ સ્થિર થઈ રહે તો તરંગો જેમ જળમાં શમી જાય,

તેમ એ સવળ આત્મામાં જ શમી જાય છે. વિચાર કરતાં તરંગ જેમ જળરૂપ જણાય, તેમ એ સર્વ પણ છેવટે વિચાર દ્વારા આત્મરૂપ જ જણાય છે.^૪ જેમ ઘોળાં વાદળોમાં વસેલી બ્રાંતિ લાવવી એ યોગ્ય નથી, તેમ 'હું આ દેહરૂપ છું' એવી બ્રાંતિ લાવવી એ પણ કાંઈ બરાબર નથી. વારંવાર પુનર્જન્મ આદિ અનર્થ ઉત્પન્ન કરનારા એ દેહાદિ પદાર્થો અવસ્તરૂપ છે અને તેમાં તમે અહંકાર લાવી બંધાઈ ન જાઓ, પરંતુ પરમાત્મા કે જે અનંત સુખ આપનાર, સર્વન આદિરૂપ અને મહામંગલમય તત્ત્વ છે તેની જ તમે ભાવના કરતા રહો, એટલે તમને મોક્ષરૂપરમપુરુષાર્થની પ્રાપ્તિ થાય. ચિદાકાશ અનંત છે તેનું દેશ-કાળ-વસ્તુ વગેરેથી કશું પણ પરિમાણ બાંધી શકાતું નથી અને એ જ પરમતત્ત્વરૂપ વસ્તુ છે. માટે તમારું ચિત્ત સુખદુઃખ આદિ સમાન રહી એ પરમતત્ત્વની અંદર જ સદાકાલાગ્રેહું રહો.^૫ તમે જો એવો જ આત્માકાવૃત્તિનો નિશ્ચય રાખશો, તો તમે પોતે જ નિરંજ આત્મતત્ત્વરૂપ છો. ધ્યાતા, ધ્યાન અને ધ્યેય એમાંનું કશું સત્ય નથી.^૬ દ્રષ્ટા, દર્શન અને દર્શ એ સર્વ ચિત્તતત્ત્વની જ વિભૂતિ છે; કેમકે જ વસ્તુ ચૈતન્યતત્ત્વથી જુદી હોઈ શકતી નથી, તે જ તે નથી અને ધ્યાતા, ધ્યાન તથા ધ્યેય એ પણ કશું નથી.^૭ પડવાનો ચંદ્રમા ઉદય પામત સમુદ્ર જેમ (આનંદ વડે) ઊછળવા માંડે અને પ્રલયનો પવન વાવાથી તે સુકાઈ જાય તેમ આત્મતત્ત્વ સર્વન એક સમાનરૂપે જ રહે છે, નિર્વિકાર છે અને તેમાં ક્ષોભ થવો કે શક્ય જવું ઇત્યાદિ કશે વિકાર જ થતો નથી.^૮ જે વહાણમાં બેસી જનારા પુરુષને પોતાની દૃષ્ટિ ભ્રમથી કાંઈ રહેલ દૂંડું, વસ્તુ, પર્વત ઇત્યાદિ કરતાં દેખાય છે અને (હીપમાં) જેમ બ્રાંતિ વરૂણની બુદ્ધિ થાય છે, તેમ શુદ્ધ અધિષ્ઠાન એ ન્યમાં ચિત્તને લીધે જ દેહાદિકની બ્રાંતિ થ

* આ સત્તાવીસમા સર્ગમાં ચિત્તની ચંચળતાને લીધે ચૈતન્યતત્ત્વની ચંચળતાની બ્રાંતિ થઈ જઈ જગતની વિચિત્ર રચનાની પ્રતીતિ થવાનું કહેવાયું; અને ચિત્તની ચંચળતા મટી જવાથી જગતની બ્રાંતિ પણ શાંત થઈ જતા સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ થવા વિશે કહેવાયું.

જેમ ચિત્તને લીધે દેહાદિની ભ્રાંતિ થઈ
પાવે છે, તેમ ચિત્તની ભ્રાંતિ પણ દેહાદિને
લીધે જ થાય છે. એવી જ રીતે એ અધિષ્ઠાનચૈ-
તન્યમાં જીવભાવ પણ દેહ, મન ઇત્યાદિના
અધ્યાસને લીધે કલ્પિત જ છે. એ બધા ચેતન-
તત્ત્વના વિવર્તો છે; તે પછી એ શુદ્ધ પરમપદમાં
ફેરતી સંભાવના ક્યાંથી હોય? સ્વરૂપનું સંપૂર્ણ
રેતે જ્ઞાન થઈ જાય તો આ સર્વ એક શાંતબ્રહ્મ-
રૂપ જ બન્યા છે. જ્ઞાનદૃષ્ટિએ એટલાં જગત
આદિ કશું છે નહિ અને બીજી ભ્રાંતિ પણ નથી.
જેમ આકાશમાં વન હોઈ શકતું નથી, રેતીમાં
તેલ હોતું નથી અને ચંદ્રબિંબમાં વીજળી હોઈ
પાડતી નથી, તેમ તત્ત્વદૃષ્ટિએ એટલાં શુદ્ધ અધિ-
ષ્ઠાનચેતન્યમાં દેહ આદિ કશું પણ નથી. ૧૨-૧૪

દે તત્ત્વચેતાઓમાં શ્રેષ્ઠ રામચંદ્રજી ! આ જગત-
ની ભ્રાંતિ ખરી રીતે એટલાં છે જ નહિ, તેમાં તમે
કંઈ પણ લાય ન રાખો. જગતની ભ્રાંતિને ક્રિયા
સમજી આત્મતત્ત્વને આજખી લેવું એ જ પરમ
મત્ત્વ વાત છે, એમ તમે સમજો. ૧૫ જગત છે
અને બ્રહ્મસત્તા નથી એવી જ તમને ભ્રાંતિ હતી
તે આજે મારા ઉપદેશથી શાંત થઈ ગઈ છે; તો
પછી હવે બંધનું બીજું શું કારણ છે? ૧૬ જમ
ફાડીઓ, કાડિયાં અને ઘડાઓ વગેરે માટી જ
છે, તેમ આ જગત પણ (મનોમય હોવાથી)
ચિત્તમાત્ર જ છે અને તે વિવેક વડે વિચાર કરતાં
શીણ થઈ જાય છે. ૧૭ તમે આ મારા સુંદર
ઉપદેશથી અહંકાર વિનાના થઈ બઈ સંપત્તિઓ-
ની આકાંક્ષાને અજગી કરો, તેના લાભથી હરખાઈ
જાઓ નહિ અને વિપત્તિથી શોક પામેા નહિ.
તમે વૈભવોની વૃદ્ધિમાં અને ક્ષયમાં એકસરખી
રીતે રહો. આ મારા ઉપદેશને ભૂલી બઈ સ્વરૂ-
પમાં દૃઢ સ્થિતિ રાખ્યા વિના, તમારો કાળ
નકામે જતો રહે એવું કદી પણ કરશો નહિ. ૧૮
પોતાના કુળરૂપી આકાશને ચંદ્રમાની પેઠે
શોભાવનારા દે કુળદીપક રામચંદ્રજી ! બ્રહ્મની

અને આત્માની એકતા એ જ યથાસ્થિત વસ્તુ-
ગતિ છે. તેના તમે સારી રીતે અપરાક્ષ અનુ-
ભવ કરી સ્થિર થઈ રહ્યા હો, તો પછી ચિત્તને
તાપ ઉત્પન્ન કરનાર હર્ષ, શોક, વૃણા આદિ
સર્વ દૂષણોને છોડી દઈ તમે સુખેથી રહો;
અથવા લૌકિક દૃષ્ટિએ ભલે તમે તે સર્વને
અનુસરીને રહો. ૧૯

યથાસ્થિતં વસ્ત્વધિગમ્ય રામ સ્થિતોસિ
ચેદ્વા સ્વકુલોવરેદો । તદ્વર્પશોકેષ્ણદૂષણાદિવિમુ-
ચ્ય વા તિષ્ઠ યથેચ્છમાસ્સ્વ ॥ ૧૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સુખયોગોપદેશ'
એ નામનો સર્ગ ૨૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૮ મો

પુરુષ અને કર્મ

॥ રામ ઉવાચ ॥

બીજાંકુરાણાં પુરુષકર્મણાં જન્મકારિણામ્ ।

દૈવશબ્દાર્થયુક્તાનાં તત્ત્વં વદ વિમો પુનઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! પુરુષો અને
તેનાં કર્મો બીજને અંકુરની પેઠે એકબીજા-
ની સાથે એકાઈને રહેલાં છે અને અદૃશ્ય
નિમિત્ત વડે યુક્ત થઈ અનેક જન્મપરપરાને
આપનારાં છે. આપ મને ફરી વાર તેમનું ખરું
તત્ત્વ કહી બતાવો. ૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-અદૃશ્યનું તત્ત્વ વિચારવા
બેસીએ તો કર્મ છે, કર્મનું તત્ત્વ પુરુષ છે, પુરુષ-
નું તત્ત્વ મનરૂપે થઈ રહેલ ચિદાત્માનું સ્ફુરણ છે
અને એ સ્ફુરણનું તત્ત્વ ચિદાત્મા છે. એ ચિદાત્મા
પ્રથમ સૃષ્ટિના આરંભમાં વહુલ્યાં પ્રજાયેયા

* આ અદૃશ્યસમા સર્ગમાં પુરુષ અને તેના કર્મો
દે જોયા બીજ અને અંકુરની પેઠે એકબીજામાં અનુ-
સ્થિત થઈ રહેલ છે, અને અદૃશ્ય નિમિત્ત વડે યુક્ત
થઈ અનેક જન્મપરપરાને આપનારાં છે, તેનું તત્ત્વ
ફરીને કહેવામાં આવેલું.

અર્થાત્ 'હું સ્પષ્ટરૂપે થઇને અનેકરૂપે થાઉં' એવા સંકલ્પરૂપ ચેતનના સ્ફુરણથી સમષ્ટિ અને વ્યષ્ટિ મનરૂપે થઈ જાય છે; અને હું અમુક દેહ આદિ આકારવાળો છું, એવા અધ્યાસ વડે તે પુરુષરૂપ (જીવરૂપ) બની કર્મો કરે છે. પછી તે દેવરૂપે થાય છે, ને દેવ પુણ્ય-પાપરૂપ અદૃષ્ટરૂપે કહેવાય છે. હવે તે પુણ્ય-પાપનાં કૃણાને ભોગવવાને માટે ઘટ આદિ પદાર્થોરૂપે અને તેની અંદર રહેલ શુણ્-ક્રિયા આદિરૂપે તથા ઘટત્વ આદિ ભતિ રૂપે થઈ રહે છે. એવી રીતે આ સર્વ જગત ચેતનતત્ત્વનો જ એક વિવર્ત છે અને એ ચિદાત્માનું સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણ જ દેવ-કર્મ આદિ પર્યાય શબ્દોને ધારણ કરનાર છે. ઘટ આદિ પદાર્થથી માંડી તેની અંદર રહેલી ભતિ સુધી સર્વ કાર્યરૂપે તે થઈ રહ્યું છે અને પુરુષરૂપે પણ તે જ થઈ રહેલ છે.^{૧૨} ચેતનતત્ત્વમાં સંકલ્પરૂપ સ્ફૂર્તિ થયા વિના પુરુષ કે કર્મ એ કંઈ પણ શી રીતે સંભવે? કેમકે એ બન્નેની સત્તા અને સ્ફૂર્તિ એ બન્ને ચેતનસત્તાને જ અધીન છે. ઘટ-પટ અને વ્યવટ (ખાંડો) વગેરે પદાર્થરૂપે ફેલાઈ રહેલું આ જગત એ ચેતનતત્ત્વ વડે જ રચાયેલું છે.^{૧૩} વાસનાવાળા ચેતનતત્ત્વના સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણથી આ જગતની અનિર્વચનીય શોભા ખડી થઈ જાય છે; અને વાસનાવગ્ધરના ચેતનતત્ત્વના સ્ફુરણથી દૂર જન્મ-મરણની પરંપરારૂપ એવા આ સંસાર થઈ જાય છે.^{૧૪} જેમ ચક્રી આદિમાં અંદર લીન થઈ જતાં તરંગાદિક સિત્તરૂપે સ્ફુરણવાળાં છતાં જળમાં લીન થઈ જવાને લીધે છેવટ જળરૂપ જ હોવાથી સ્ફુરણ વિનાનાં જ છે, તેમ સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણ ચેતનતત્ત્વમાં થતું હોય તો પણ, જે તે વાસનાથી રહિત હોય તો તે જન્મ-મરણ આદિ અનર્થ-પરંપરાને ઉત્પન્ન ન કરવાથી એ સ્ફુરણ પણ સ્ફુરણ ન થયા બરાબર જ છે.^{૧૫} હે રામચંદ્રજી! સ્પષ્ટિની અંદર પુરુષ અને કર્મ એ બન્નેનું

સ્વરૂપ ચેતનપુરુષના સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણા વિના બીજું કયું જણાતું નથી અને તેમની એક ફક્ત કલ્પનાના અર્થ વિના બીજો જરા પણ ભેદ નથી, માત્ર કલ્પના વડે જ તે સિત્ત જણાય છે.^{૧૬} જેમ જળ અને તરંગનો ભેદ માત્ર સંકલ્પ વડે કલ્પી લીધેલો જ છે પણ વાસ્તવ નથી, તેમ આ જગતમાં પુરુષ અને કર્મ એ એક ભતતના ચિદાત્માના સ્ફુરણરૂપ જ છે અને તેમનો ભેદ પણ માત્ર સંકલ્પ વડે જ માની લીધેલો છે; બાકી વસ્તુતાએ તે ઘટતો નથી.^{૧૭} હે રામચંદ્રજી! કર્મ એ જ પુરુષરૂપ છે અને પુરુષ એ જ કર્મરૂપ છે. જેમ હિમ અને શીતળતા એ બન્ને જુદાં નથી, તેમ પુરુષ અને કર્મ એ બન્ને જુદાં નથી, એમ જ તમે સમજો.^{૧૮} જેમ શીતળતા એ જ હિમરૂપ છે અને હિમ છે તે શીતળતા રૂપ છે, તેમ કર્મ (પુરુષજન્ય હોવાથી) પુરુષરૂપ છે અને અને પુરુષ (કર્માનુસાર જન્મ લેવાથી અને કર્મને અધીન હોવાથી) કર્મરૂપ છે.^{૧૯} દેવ કર્મ, નર (પુરુષ) આદિ સર્વ ચેતનતત્ત્વ સ્ફુરણરૂપી રસના એક તરેહતા પર્યાયશબ્દો છે; પરંતુ તેઓ કાંઈ ચેતનસત્તાથી જુદી સત્તાવાળા નથી.^{૨૦} ચેતનતત્ત્વ સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણ લીધે જગતરૂપી અંકુરના બીજરૂપે બની જાય અને જે તે સ્ફૂર્તિથી રહિત હોય, તો બીજા ભાવને પ્રાપ્ત થતું નથી. અંકુરની સર્વ શોભા સુદ્ધમરૂપે બીજની અંદર રહેલી હોવાથી બીજા અંકુરરૂપ છે, એમ કહી શકાય છે.^{૨૧} ચેતનતત્ત્વ અનંત છે અને એક મહાસમુદ્ર પેઠે સર્વત્ર ભરપૂર છે. તેનો એવો સ્વભાવ જ કે, દેય-કાળ આદિના ક્રમને અનુસરી, કાંઈ ઠેકાણે તે સ્ફૂર્તિમાન થઈ જાય છે અને કાંઈ ઠેકાણે તે સ્ફુરણથી રહિત કેવળ શુદ્ધ સ્વરૂપ જ રહે છે.^{૨૨} ચિદાત્માનું સ્ફુરણ ખરી રીતે કારણરૂપ નહિ હોવા છતાં વાસનાને યોગે બીજા ભાવને પામી જઈ આ જગતમાં દેહ આદિ

પકુરોની હારોને પેદા કરવામાં કારણરૂપ બને
 ૧. ^{૧૩} ઘાસ, વેલા, ઝાડીઓ વગેરેનાં બુદ્ધિ બુદ્ધિ
 પિંજેની અંદર પણ વ્યવસ્થાથી અંકુર આદિ
 ૧૪ ઉત્પન્ન કરવાની જ કાંઈ શક્તિ રહી છે,
 ૧૫ નું પણ બીજ ચિદાત્માનું સ્ફુરણ જ છે અને
 ૧૬ એ ચેતન્યના સ્ફુરણનું બીજું કશું બુદ્ધિ બીજ
 ૧૭ થી. ^{૧૮} જમ અગ્નિને અને ગરમીનો ભેદ નથી,
 ૧૯ મ બીજ અને અંકુરનો વસ્તુત ભેદ નથી.
 ૨૦ રીજ છે તે જ (બીજની અંદર સૂક્ષ્મરૂપે અંકુર
 ૨૧ હેલો હોવાથી) અંકુરરૂપ છે એમ તમે સમજો;
 ૨૨ મજ પુરુષને પણ (કર્મજ જન્મ આપનાર
 ૨૩ હોવાથી) કર્મરૂપ જ તમારે બળવો બેઠો. ^{૨૪}
 ૨૫ જમ જળ પોતાની અંદર સૂય્ય, સૂક્ષ્મ, કોમળ
 ૨૬ મને કઠિન એવા અનેક પરપોટાઓને પ્રકટ કરે
 ૨૭, તેમ જમીનની અંદર ચેતનસત્તા જ સ્ફુરણને
 ૨૮ માત્ર થઈ જઈ વડ વગેરે સ્થાવર પદાર્થોના
 ૨૯ મંકુરોને ઉત્પન્ન કરે છે. ^{૩૦} ચેતનતત્ત્વ વિના
 ૩૧ મત્યંત કોમળ પૃથ્વીતળમાંથી વળના જેવા દંઠ
 ૩૨ મંકુરોને કોણ ઉત્પન્ન કરી શકે? અથવા તો
 ૩૩ મત્યંત કોમળ અંકુરમાંથી વળના જેવા દંઠ
 ૩૪ માખા-થડ આદિને ઉત્પન્ન કરવાને કોણ સમર્થ
 ૩૫ થાય? ^{૩૬} જમ લતાઓની અંદર રહેલો રસ
 ૩૭ કૃષ્ણ-કૃષ્ણ આદિને ઉત્પન્ન કરે છે, તેવી રીતે
 ૩૮ માણીઓના વીર્યરૂપી રસની અંદર રહેલી
 ૩૯ ચેતનસત્તા (શુક-શીણિત દ્વારા) ચોતરફ પસરી
 ૪૦ રહેલા આ જગમ જગતને ઉત્પન્ન કરે છે. ^{૪૧}
 ૪૨ ચેતનસત્તા અત્યંત બળવત્તર છે અને તે જો
 ૪૩ સર્વની અંદર રહેલી ન હોય તો પછી દેવતાઓ,
 ૪૪ દેવો તથા રાજાઓને ઉત્પન્ન કરી શકવાને બીજું
 ૪૫ કોણ સમર્થ થાય? ^{૪૬} ચેતનતત્ત્વમાં સ્ફુરણ ઊઠવું
 ૪૭ એ જ સચરાચર સર્વ વસ્તુઓનું આદિબીજ
 ૪૮ છે અને એ ચિત્સ્ફુરણનું બીજું બીજ છે નહિ. ^{૪૯}
 ૫૦ બીજ અને અંકુરનો તથા ક્રિયા, પુરુષ અને
 ૫૧ કર્મનો, તેમજ તરંગ, ભ્રમિ અને વીચિ*

એઓનો (નામમાત્ર વિના) બીજે કશો ભેદ નથી.
 જ પુરુષની બુદ્ધિમાં બીજ અને અંકુરની પેઠે
 એકબીજમાં જોતપ્રોત થઈ રહેલ પુરુષ અને
 કર્મ એ બંનેનો તથા બીજ અને અંકુરનો
 પરસ્પર ભેદ ભાસ્યા કરે છે, તે નિદ્રતાના ડોળ-
 ધાલુ મહાપુરુષ-પશુને સદાકાળ (દ્રશ્ય જ)
 નમસ્કાર હો! ^{૨૧, ૨૨} ચેતન્યઆત્માનું સંકલ્પરૂપી
 સ્ફુરણ વાસનાના યોગે જન્મના બીજરૂપ થાય
 છે અને તેની અંદર રહેલો વાસનારૂપી રસ જ
 અંકુરને પ્રકટ કરે છે માટે વાસનારૂપી રસને જ
 તમે અસંગરૂપી અગ્નિ વડે બાળી નાખો. ^{૨૩} કર્મ
 કરવામાં આવે, પરંતુ શુભાશુભ કાર્યોમાં મન હબી
 ન બળ અને નિર્દેષ જ રહે, તેને વિદ્વાનો અસંગ
 કહે છે; અથવા તો વાસનાને જ નિર્મૂળ કરી
 નાખવી, એ અસંગ કહેવાય છે. માટે હરેકાઈ
 યુક્તિ વડે પોતાની અંદર વાસનાને દૂર કરનાર
 એ અસંગરૂપી વાસનાક્ષયને સિદ્ધ કરો. પુરુષ-
 પ્રયત્નને લઈ ઘણા લાંબો કાળ અભ્યાસ કરવાથી
 રાજયોગવાળી કે હઠયોગવાળી જ કાઈ યુક્તિ વડે
 વાસનાક્ષય સહેલાઈથી થઈ શકે એમ તમને
 બણાતું હોય, તે જ યુક્તિથી તમે વાસનાને
 નિર્મૂળ કરી નાખો. એ જ ખરો કસ્યાણુનો માર્ગ
 છે. ^{૨૪-૨૬} વાસનાથી રહિત થઈ, એક પોતાના
 આત્મામાં જ તલ્લીન રહેવું એ પરમમગ્નરૂપ છે.
 પુરુષપ્રયત્ન વડે, અથવા તો જેવી રીતે અહંકારનો
 નાશ કરવાનો ઉપાય તમે બળતા હો તેવી રીતે
 તમારામાં રહેલા અહંકારરૂપી અંશને જ તમે
 દૂર કરી નાખો, એટલે એ ખરેખર વાસના-
 ક્ષય જ છે. ^{૨૭} વાસનાક્ષય એ નિરહંકારપણા-
 નું નામ છે. એ નિરહંકારપણું પ્રાપ્ત કરીને
 સસાર તરી જવા માટે પુરુષાર્થ વિના બીજે
 કશો પણ ઉપાય નથી. ^{૨૮} આ જગતની અંદર
 ચિદાત્માની સત્તા જ સર્વના આદિકારણરૂપ
 છે. અંકુરરૂપ પણ તે છે, બીજરૂપ પણ તે
 છે, કર્મરૂપ પણ તે છે, પુરુષરૂપ પણ તે છે

અને શુભાશુભ દૈવરૂપ પણ એ જ છે.^{૨૯} આદિ-
કાળમાં ચેતનસત્તાથી બુદ્ધ બીજ પણ નથી;
અંકુર પણ નથી, પુરુષ પણ નથી, કર્મ પણ
નથી અને દેવ આદિ પણ કશું તેનાથી બુદ્ધ
નથી. કેવળ ચેતનસત્તા જ એવી રીતે વિવર્તરૂપે
ઉદય પામી રહી છે.^{૩૦} હે સુશીલ રામચંદ્ર !
બીજ પણ નથી, અંકુર પણ નથી, કર્મ પણ
નથી અને પુરુષ પણ નથી; એક શુદ્ધ ચેતન
સ્વરૂપ જ સત્ય છે, અને તે (વિષધારી નટ જમ
દેવ-દાનવોના વેધો વડે સુંદર રૂપવાળો બની
બધ, તેમ એ પરમ તત્ત્વ જ કર્મ-પુરુષ આદિ
નાના પ્રકારનાં નામો ધારણ કરી ઘણું વિવિધરૂપે
બની રહેલ છે અને કેવળ વાણીના વિલાસ-
રૂપે જ છે.^{૩૧} હે નિષ્કલંક રામચંદ્ર ! ઉપર
પ્રમાણે તમે અતિ દઢ નિશ્ચય પાંધી, પુરુષ અને
કર્મ એ સંબંધી વિચારોને અને શંકાઓને
છોડી દઈ, વાસનાઓથી અને સર્વ સંકલ્પોથી
રહિત બની બેસો, અને તમારી ઇચ્છામાં આવે
તેમ (વ્યવહારદશામાં કે સ્થિતિમાં) સુખેથી
ચિદાત્મારૂપે થઈ રહો.^{૩૨} હે રામચંદ્ર ! સર્વ
ઇચ્છાઓને શાંત કરી દઈને અને શંકાઓને પણ
મૂંઝી દઈને કેવળ શુદ્ધ પરમાત્મામાં જ આત્મ-
ભાવના રાખી તમે વર્ણ અને આશ્રમને યોગ્ય
કાર્ય કરતા રહો; અને શાંતિ વડે સુશોભિત
બનીને એક આત્મસુખમાં જ શાંત થઈ-તમે
બધથી રહિત અને પૂર્ણકામ થઈ રહો.^{૩૩}

પ્રશાંતસર્વેન્દ્રમશંકમચ્છચિન્માત્રસંયોડ-
સિલકાર્યકારી । આત્મૈકામઃ પરિપૂર્ણકામો
મયમયો રામ યમામિતમઃ ॥ ૩૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શંકાતત્ત્વ-
સિદ્ધાંતપ્રતિપાદન' એ નામનો
અર્ગ ૨૮ એ સમાપ્ત .

હર્ગ ૨૯ મો*

પ્રાપ્ત વ્યવહાર કરતા રહી સ્વરૂપ-
સ્થિતિમાં રહેવાનો ઉપદેશ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

નિત્યમંતર્મુક્તિષ્ઠ વીતરાગો વિવાસનઃ ।
ચિન્માત્રમમલં શાંતં કર્મ સર્વત્ર માવયન્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-વાસનાથી રહિત આ
વીતરાગ થઈ જઈને, તેમજ યથોચિત કર્મ કરી
રહીને, શાંત અને શુદ્ધ કેવળ એક ચિન્માત્ર પર-
તત્ત્વની જ તમે ભાવના રાખો અને નિત્ય આ
મુખ્ય થઈ રહો.^૧ તમે વિવેકી છો, સુખદુઃ-
આદિમાં તથા શુભ-મિત્ર આદિમાં સમાન
રાખનારા છો, શાંત છો, સદાકાળ એકસર-
રીતે જ આત્મદવાળા છો અને પરબ્રહ્મની
સર્વત્ર એકરસપણાથી પોતાના વિશાળ સ્વરૂપ
વિસ્તારી રહેલા છો. તમે આકાશના જવા સ્વરૂપ
અને નિર્મળ થઈ બેસો અને માત્ર ચેતન્યઃ
બ્રહ્મતત્ત્વમાં જ દઢ સ્થિતિ રાખો.^૨ પ્રારબ્ધયે
નાની કે મોટી વિપત્તિઓ આવી પડે, મહાધે
સંકટોરૂપી ખાડાઓમાં જઈ પડાય, શોકને પ્ર-
થવું પડે, તો એ સર્વ બાબતમાં તમારે પોતા
અંદર (વિવેકના બળથી) દુઃખી થવું ના
પરંતુ બહાર દેખની રીતિને અનુસરી ભલે કે
પ્રમાણે આંસુ લાવનાં, રોવું, કે રોડો પાડ-
વળી પુષ્પમાળા-ચંદન-વનિતા આદિ લોગો
સુખો શીત-ઉષ્ણ આદિ દ્રવ્યમંદાવાળાં છે, તે
પણ તમે અંદર નિર્વિકાર રહી બહાર સુખે
સેવન કરો.^૩ મનોહર સ્ત્રીઓના સમાગમો
મોટા ઉત્સવોમાં અને કોઈ ચડતીના સમય
અંદર ચિત્તને શાંત અને નિર્વિકાર રાખી, ના

* આ ઓગણત્રીસમા સર્ગમાં વસિષ્ઠ રામચં-
દ્રને થયાપ્રાપ્ત વ્યવહારને અનુસરી ચાલવાનું બતાવ
અને પોતાના સ્વરૂપના સદાકાળ સ્થિતિ રાખવા
ઉપદેશ કરશે

નાઓથી ભરેલા અજ્ઞાની મૂઠ પુરુષોની પેઠે તમે બહાર આનંદવાળા થઈને રહો. ^{૧૬} દાવાનજ જન્મ સૂક્ષ્ણ ધાસને બાળી મૂકે છે, તેમ તમે દંડવા યોગ્ય દુષ્ટ પુરુષોને મૂઠ પુરુષની જન્મ યુક્ત આદિ કાર્યોમાં યમને દ્વાર મોકલી દો. ^{૧૭} વાસનાવાળા મૂઠ પુરુષોની પેઠે જ તમે ક્રમ પ્રમાણે પ્રાપ્ત થયેલાં (ધર્મથી અવિરુદ્ધ) ધન કમાવાનાં કાર્યો કરવામાં કશો ખેદ નહિ લાવતાં બગલાની પેઠે ધનતું ચિંતન અને ઉપાર્જન કરો. ^{૧૮} હે શત્રુઓને નાશ કરનારા રામચંદ્રજી ! વરસી જઈ હલકાં પડી ગયેલાં વરસાદનાં વાંદળાંઓને પવન જન્મ નિર્મૂળ કરી નાખે છે, તેમ તમે પણ વાસનાઓના દાબથી દબાયેલા મૂઠ પુરુષોની પેઠે બળાત્કારથી સર્વ શત્રુઓને નિર્મૂળ કરી નાખો. બહાર વાસનાઓના દાબ વડે દબાયેલા મૂઠ પુરુષના જેવી સ્થિતિમાં રહી, અંદર ચિત્તને કેવળ પોતાના આત્મામાં જ રમતું રાખી, તમે ક્યા કરવા લાયક દીન પુરુષો તરફ અને મહાત્માઓ તરફ ઉદાર દિલના થભે અને પોતાની સ્તુતિ પોતાને મોઢેથી ન કરતાં તમે ધીરતાનો આશ્રય પકડજો. ^{૧૯} હર્ષ થવાના પ્રસંગમાં તમે હર્ષિત થાઓ અને દુઃખના પ્રસંગમાં દુઃખિત થાઓ. દીન મનુષ્યો ઉપર ક્યા કરતા રહો અને વીર પુરુષોને વિષે વીર્યવાન થાઓ. ^{૨૦} હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી ! પોતાના આત્મામાં જ ચિત્ત રમી રહેવાથી અંતર્મુખપણાને લીધે સદાકાળ આનંદમાં રહી, શાંતિ વડે ઉદારતાનો આશ્રય કરી, (અસંગપણાથી) તમે જે કંઈ કમ કરશો તેના તમે કર્તા નથી એમ સમજો. ^{૨૧} હે સુશીલ રામચંદ્રજી ! શુદ્ધ આત્મભાવના વડે નિરંતર ચિત્તને અંતર્મુખ કરી દઈ, તમે મનની સ્થિતિ કેવળ પરમાત્મામાં જ રાખશો, તો હું ધારું છું કે, તમારા ઉપર પડેલી વજની ધારા પણ ખૂટી થઈ જશે. ^{૨૨} સંકલ્પની કલ્પના વિનાના પોતાના દલ્યાકાશમાં રહેલા આત્મસ્વરૂપમાં જ પોતા-

ની મેળે જે સ્થિર થઈ રહે છે, તેવો આત્માની અંદર રમી રહેતો વિવેકી પુરુષ ખરેખર મહેશ્વર જવો છે. ^{૨૩} એ આત્મતત્ત્વને શક્તો ભેદી શક્તાં નથી, અશિ બાળી શક્તો નથી, જળ ભીંજવી શક્તું નથી અને પવન સૂકવી શક્તો નથી. ^{૨૪} અજરામર અને અજન્મા, એવા પોતાના આત્મારૂપી સુંદર અને દઢ સ્તંભના અવલંબનથી તમે મંદિરની પેઠે અચળ થઈ રહો. ^{૨૫} જગતરૂપી વૃક્ષના અનેક પદાર્થોરૂપી પુષ્પોના સુંદર સુગંધના જેવી સારરૂપ અચળ બ્રહ્મસત્તાનો આશ્રય કરી, વૃત્તિને બ્રહ્મતત્ત્વમાંથી નહિ ખસવા દેતાં અંતર્મુખ જ રાખી, તમે સુખેથી જીવનમુક્ત થઈને રહો. ^{૨૬} જીવનમુક્ત પુરુષો ભલે બહાર વ્યવહારનાં કામકાજ કર્યા કરતા હોય છતાં જન્મ પથરામાં (જડપણાને લીધે) વાસનાનો ઉદય ન થાય, તેમ તેમની ચિત્તવૃત્તિના નિરંતર અંતર્મુખપણાને લીધે તેમનામાં વાસનાનો ઉદય જ થતો નથી. ^{૨૭} તમે સર્વ વ્યવહાર સંબંધી કામકાજ કરતા રહેજો, પણ કાચબાના અંગની પેઠે અંદર અને બહાર ઢાઈ જોગોએ વૃત્તિને નહિ પસારી દેતાં સંકુચિત કરી દેજો. તેમજ ફરી વાર ચિત્ત પદાર્થો તરફ ફેલાઈ ન જાય તેવું આત્માકાર અને કેમ બાણે નિદ્રાને પ્રાપ્ત થઈ ગયું હોય તેવું સંકલ્પ વિનાતું કરજો. અંદર સંકલ્પ વિનાતું અને બહાર કેમ બાણે સંકલ્પવાળું હોય તેમ દેખાવ આપનારા અડધા જગતા બાળકની પેઠે સંકલ્પ અને અનુસંધાન વિના સ્વાભાવિક રીતે જ કાર્ય કરવામાં પ્રવૃત્તિવાળા ચિત્ત વડે તમે (નિઃસંકલ્પપણે જ) કાર્ય કરતા રહો. ^{૨૮, ૨૯} બાળક અને મૂર્ખાં પ્રાણીઓ વગેરે બહાર નહિ સમજતાં હોય એવાં દેખાય છે છતાં અંદર બધું સમજે છે. તેમ તમે પણ અંદર સર્વ વાત સમજતા રહી, વાસનાઓને છોડી દઈ, પ્ર-

આવી પડેલાં કરવા લાયક કાર્યો કર્યા આકાશની પેઠે તમારા ચિત્તને જરા

લાગશે નહિ.^{૨૦} નિર્વિકલ્પ સમાધિની અદ્વૈત સંકલ્પવાળી સર્વ પ્રકારની વૃત્તિ નષ્ટ થઈ જાય છે, જે દેવળ જ્ઞાનમય છે. તેના અભ્યાસને લીધે નાશ પામેલા અને બળી ગયેલા લોકાના આંકારની ક્રમ માત્ર આભાસરૂપે બહાર કાઢે (આવશ્યક વ્યવહાર માટે) પસરી રહેનાર પણ અદ્વૈત મહાસુપ્તિને (અત્યંત ક્ષયને) પામી ગયેલા ચિત્ત વડે તમે સર્વ સંતાપથી રહિત થઈ આનંદ-ધન થઈ રહો.^{૨૧} હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી! સંકલ્પરૂપી કલંક વિનાની અને જ્ઞાનને લીધે ચિત્ત-નો ક્ષય થતાં હૃદય પામેલી શુદ્ધ આત્મસત્તામાં જ તમે સ્થિર થઈ રહી કાંઈ કરો કે ન કરો એ બંને સરણું જ છે. તમે જાગૃત અવસ્થામાં વ્યવહાર કરીને તથા હાલવાચલવાપણું કરો છતાં સુપ્તિ અવસ્થાની પેઠે અત્યંત ક્ષયને પામી ગયેલી (નિઃસંકલ્પ) વૃત્તિ વડે તમે કાંઈ પદાર્થને પ્રિય ગણી પકડશો નહિ, તેમ કાંઈ પદાર્થને તલ્લશો નહિ. તમે જે જાગૃત અવસ્થામાં પણ સ્થલદેહ અને સૂક્ષ્મદેહરૂપી ઉપાધિનો લય કરીને, સુપ્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા જેવા નિર્વિકલ્પ થઈ ને રહેશો, તો એ સુપ્તિ જેવી અવસ્થામાં પણ (અજ્ઞાનરૂપી આચરણના અભાવને લીધે) તમે જાગતા જ છો એમ સમજજો. આમ જાગૃત તથા સુપ્તિને જુદી પાડનારાં અજ્ઞાન અને તેનાં કાર્યોને જ્ઞાન વડે બાધ થઈ જતાં તથા એ બંને અવસ્થાનું એક આત્મતત્ત્વરૂપણું થઈ જતાં, સર્વના અવધિરૂપ જે ચિન્માત્ર પરમતત્ત્વ અનશેષ રહે, તે તમે પોતે જ છો.^{૨૨-૨૪} આ પ્રમાણે ધીરે ધીરે અભ્યાસ કરતા રહી અનાદિ અને અનંત જેવા અદ્વિતીય પરમપદને તમે પ્રાપ્ત થાઓ અને એ પરમપદ સર્વ વસ્તુમાત્રથી વિવક્ષણ તથા લોકાત્તર છે.^{૨૫} જાગૃતનું અવસ્તુપણું હોવાથી તત્ત્વદષ્ટિએ જોતાં જાગૃત અને પરમાત્મા એ બંનેનું દ્વૈતપણું કે અદ્વૈતપણું એકે સંભવતું આવેો દૃઢ નિશ્ચય બાંધી તમે આકાશના

જેવું વિશાળ અને નિર્વિકાર હૃદય રાખી પરમ શાંતિને પ્રાપ્ત થાઓ.^{૨૬}

રામ બોલ્યા:—હે મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી! જે આપ કહો છો તેવી રીતે હોય (અહંકાર આદિ કાંઈ ન હોય), તો ‘હું’ એવા વ્યવહારના આધારરૂપ તમે પોતે કે જે વસિષ્ઠજીએ જેવા નામને ધારણ કરી રહ્યા છો, તે શી રીતે બેઠા છો?^{૨૭}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:—રામચંદ્રજી ઉપર પ્રમાણ કહેતા હતા, તેટલામાં વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ શુ. ચારિત્ર્યવાળા શ્રીવસિષ્ઠજીએ અર્ધા મુહૂર્ત સુધે મૌન ધારણ કરી રહ્યા. વસિષ્ઠજીએ એવી રીતે મૌન ધારણ કર્યું તેથી સમામાં બેઠેલ સર્વ મહાજન ‘આનો શો હેતુ હશે?’ એવા સંશયરૂપ મહાસાગરમાં ડૂબી ગયું. આથી, રામચંદ્રજીને ફરી વાર કહ્યું કે, ‘આપ મારી પેઠે આ સંજોગમાં કેમ મૌન ધારણ કરી રહ્યા છો? અજાગૃતમાં સિંધને એવો કાંઈ તકે હોઈ શકે નથી, કે જે આપ જેવા વિદ્વાન મહાત્મા શુઃઓને જવાબ દેવામાં કાણ પડે.^{૨૮-૩૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે નિષ્પાપ રામચંદ્રજી હું કહું બોલતો નથી, તેથી આ પ્રશ્નને પ્રત્યુત્તર અશક્ય હોવાથી મને કશી યુક્તિ સૂત્રતી નર્થ એમ તમારે સમજવાનું નથી; પરંતુ તમે પૂછેલ પ્રશ્નના જવાબમાં માત્ર મૌન જ પરમ અવધિરૂ હોવાથી એ મૌન જ મેં તમારા પ્રશ્નના જવાબરૂપે બતાવ્યું છે, એમ સમજવાનું છે.^{૩૧} પ્રશ્ન કરતાં પુરુષો બે જાતના હોય છે; એક જ્ઞાની અબીજો અજ્ઞાની. તેમાં અજ્ઞાની પુરુષને અજ્ઞાન કાટિમાં રહી જવાબ આપવો અને જ્ઞાની જ્ઞાનકાટિમાં રહી જવાબ આપવો.^{૩૨} હે મહાબુદ્ધિશાળી રામચંદ્રજી! આટલા કાળ સુધી તં પરમપદને નહિ જોળખેલું હોવાથી વિકલ્પવાળા ઉત્તરો આપવાને પાત્ર હતા; પરંતુ હમણાં તં તત્ત્વજ્ઞ થયા છો અને પરમપદમાં શાંત છો; માત્ર મને હવે પ્રસિદ્ધ રીતે વિકલ્પવાળો ઉત્તર આપવો

યોગ્ય નથી.^{૩૩,૩૪} હે વક્તાઓમાં મહા શ્રેષ્ઠ પુશીલ રામચંદ્રજી ! જેમ બળિયામાંથી ચાંદર-શુરૂપે પડતો તડકો ત્રસરેલુઓ વડે વીંટાયેલ કાય છે, તેમ સૂક્ષ્મ અર્થવાળો હોય કે વિશેષ અર્થવાળો હોય, થોડો હોય કે અધિક હોય, પણ વાણીનો જે વિષય (વ્યવહાર) છે, તે સર્વ અભાવ, કંઈ અસાધારણ ધર્મને લીધે અવિચ્છેદ, પોતાનું બીજનાથી ભિન્નપણું સંખ્યા (એક બે આદિ) અને ભૂતભવિષ્ય આદિ કાળ વગેરે કલ્પનાઓરૂપી કલંક વડે વીંટાયેલ છે.^{૩૫,૩૬} હે રમણીય રામચંદ્રજી ! તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને કલંકવાળો ઉત્તર આપતો યોગ્ય નથી. (વાણીનો સર્વ વ્યવહાર ઉપર કદા પ્રમાણે કલંકવાળો હોવાથી) કલંક વેનાની કંઈ વાણી જ નથી અને તમે અત્યંત તત્ત્વજ્ઞ છો.^{૩૭} તમારા જેવા વિવેચી અને તત્ત્વજ્ઞ શિષ્યને મારે યથાર્થ કહેવું બેઠ્યે અને યથાર્થ વાત તો અત્યંતી રહિત કેવળ કાષ્ઠના પુલું મૌન જ છે, એમ વિવેચી પુરુષોના સમજવું.^{૩૮} બ્રહ્મતત્ત્વ પરમપદરૂપ છે અને તેને તત્ત્વજ્ઞન થયા પહેલાં શિષ્યોને ઉપદેશ દ્વારા યોગ્ય રવા માટે અજ્ઞાનને લીધે વાણીના વિષયરૂપે દર્શી લેવામાં આવે છે. બાકી વિચાર વડે એ પરમપદનું સ્વરૂપ જાણખવામાં આવે, તો એ તત્ત્વ વાણીનો વિષય જ નથી, એમ વિવેચીઓ હે છે. આથી તેમાં મૌન રાખવું જ ઉચિત છે, મા કારણે તત્ત્વવેત્તા એવા તમને મેં તમારા એ શિક્ષનો મૌનરૂપ જ સુંદર ઉત્તર આપેલ છે.^{૩૯} હે પ્રથમ રામચંદ્રજી ! પુરુષ દિનરાત ચિત્તાન અનુધાનને લીધે જવે રૂપે થઈ રહ્યો હોય તેવું જ હોય છે; તો જે તત્ત્વસાક્ષાત્કાર વડે અનુભવમાં આવે છે અને નિર્વિકલ્પ છે, તે બ્રહ્મતત્ત્વરૂપ જ થઈ રહ્યો છું; અને એ પરમપદ વાણી વડે પ્રગમ્ય છે. જે પુરુષ વાણી વડે અગમ્ય (અગમ્ય) તો પરમપદમાં રહ્યો હોય, તે વાણીરૂપી મેલને મ ગ્રહણ કરે ! એ અવલુઈ પરમતત્ત્વ વિષે મો. તા. ૨૮

વાણી વડે હું કરી વ્યવહાર કરી શકતો નથી; કેમકે વાણી તો અનેક કલ્પનાઓરૂપી કલંકોવાળી છે.^{૪૦,૪૧}

રામ બોલ્યા:—અભાવ અને બીજથી ભુદાપણ વગેરે જે જે દોષો વાણીના વિષયમાં આપ બતાવી ગયા, તે સર્વ દોષભાગ ઉપર કંઈ લક્ષ્ય ન રાખતાં (ભાગત્યાગ વડે) આપ દોણ છો તે કહો ?^{૪૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે તત્ત્વવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ રામચંદ્રજી ! જે એમ જ (તમારે બોલવાનો વિચાર) હોય, તો પછી તમે દોણ છો, હું દોણ છું અથવા જગત શું છે ? ઇત્યાદિ સર્વ બાબતનું યોગ્ય સ્વરૂપ તમને કહું, તે તમે સાંભળો. હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! (આ તમારા બેવામાં આવતો) હું પોતે જડ દેહાદિ દરવર્ગથી રહિત, સર્વ કલ્પના વડે અગમ્ય, નિર્વિકાર, શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છું.^{૪૩,૪૪} માત્ર હું એક જ સ્વરૂપ ચિદાકાશરૂપ છું એમ નથી; પરંતુ તમે પણ એ ચિદાકાશરૂપ છો અને આ આપ જગત પણ ચિદાકાશરૂપ છે; તેમ જ જે કંઈ છે તે સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૪૫} હું શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ છું અને મારા પોતાના શુદ્ધ જ્ઞાનમય સ્વરૂપમાં મારા આત્માથી બુદ્ધ એક અણુમાત્ર પણ બીજું કંઈ છે, એમ હું કહી શકતો નથી; કેમકે હું સાવ ભેદદૃષ્ટિ રહિત જ છું.^{૪૬} શિષ્યોના મોક્ષને માટે અને તેમના સંદેહને દૂર કરવા સારુ તથા પ્રતિવાદીઓને જીતવા માટે ઉદ્યમ કરનારા વિદ્વાન પુરુષો-એ શ્રુતિ-યુક્તિ આદિ પ્રમાણો વડે પોતાના પક્ષને મજબૂત બનાવી ખરી રીતે મિથ્યા હોનાથી બાધિત થઈ ગયા છતાં પણ અધ્યાત્મપદદૃષ્ટિએ એકમાત્ર અહંકાર (કે જે જીવભાવ, જગદ્ભાવ ઇત્યાદિના મૂળરૂપ છે તે)ને અનેકરૂપે દેશવાની દઈ અનેક શાખાઓવાળો બનાવી દીધો છે.^{૪૭} જીવતો હોય અને વ્યવહાર કર્યા હોય છતાં વિવેકને લીધે ચાંત રહી ન

નિર્વિકાર અને નિ સકલ્પ થઈ રહેલું એ સ્થિતિ-
ને જ વિદ્વાનોએ પરમપદરૂપ કહેલી છે.^{૪૮} એ
પરમપદની અંદર બહારનાં (અશુ આદિ) અને
અંદરનાં (ચિત્ત આદિ) સર્વ સાધનોનો ઉપ-
રામ થઈ બંધ છે અને તેને લીધે જ 'હું કર્તા છું'
'કે 'ભોક્તા છું,' એવો કરો અહંકાર પણ રહેતો
નથી; તેમજ પોતાની આત્મસત્તાથી બુદ્ધ બીજી
કંઈ પણ જણાતું નથી. વળી એ પરમપદ સુખ-
કુખથી રહિત છે, શાંત છે, સર્વત્ર સમાનરૂપે
ભરપૂર છે અને નિરતિશય આનંદરૂપ છે.^{૪૯} હું
અમુક નામરૂપનાં છું એવો અહંકાર થતો,
એ જ ભોક્તાના અભાવરૂપ છે. તો પછી એ અહં-
કાર વડે ભોક્તાને અનુભવ થવાની વાત શી રીતે
ઘટે? અહંતાને કાયમ રાખી તે વડે જ ભોક્તાને
અનુભવ કરવાની વાત તો જન્મથી આધિના
માણસને ચિત્ત બતાવવા જેવી અસંભવિત છે.^{૫૦}
પોતાના સ્વરૂપની અંદર અહંકાર-પ્રાણ આદિ-
નું હક્તનયક્તન થયા કરે કે ન થાયો; પરંતુ પોતે
જડ નહિ છતાં, દૃશ્યપણાથી (સાક્ષીભાવથી)
જડ પદ્યરની પેઠે અચળ થઈ રહેલું એ જ
પરમ નિર્વાણરૂપ છે, એમ સમજો. કેમકે એ પદ
નારા આદિ સર્વ વિકારથી રહિત છે. જન્મ પો-
તાના ચિત્તમાં થઈ આવતું ઘટાદિ વસ્તુનું સ્ફુરણ
પોતા સિવાય બીજાથી નથી જણાતું, તેમ એ
પરમસ્થિતિ બીજાથી જાણી શકતી નથી. પરંતુ
લોકપણાથી રહિત થઈ રહેલા વિવેકી વિરક્ત
પુરુષને પોતાને જ તે અનુભવમાં આવે છે.^{૫૧, ૫૨}
એ સ્થિતિમાં 'હું' એવો ભાવ કે 'તમે' એવો
ભાવ એ કશું રહેતું નથી; તેમ નિરહંકારતા
પણ રહેતી નથી અને બીજી કંઈ છે, એવો
ભાવ પણ નથી રહેતો. માત્ર એક કેવલ્ય જ બાકી
રહે છે. એ કેવલ્ય નિર્વિકાર છે, નિર્વાણરૂપ
છે અને પરમમંગલમય છે.^{૫૩} વિવેકીઓ કહે છે
કે, શુદ્ધ ચિદાત્મા ચિત્ત દ્વારા બહિર્મુખ થાય છે,
તેમાં જડ દશ્યમાં રહેલી ક્રિયા દેખાય છે

અને એ જ જન્મ-મરણના હેતુરૂપ છે, બંધન
કારક છે તથા મહાકલેશને આપનાર છે.^{૫૪} એ
શુદ્ધ ચિદાત્મા ચિત્ત દ્વારા બહિર્મુખ ન થાય અને
એ એ અતર્મુખ જ રહે, તો તેમાં જડ દશ્યમાં
રહેલી ક્રિયા દેખાતી નથી. એ સ્થિતિ ભોક્ષરૂપ
છે, શાંત છે, અક્ષય છે અને પરમપદરૂપ છે.^{૫૫}
દિશા, કાળ આદિ વડે પરિમાણમાં નહિ આવનાર
નિર્વિકાર, શાંત પરબ્રહ્મ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં
સર્વત્ર રહેલ છે, તેમાં અન્યથી પ્રકાશ લેતો જ
દશ્યવર્ગ બુદ્ધિ સંભવતો જ નથી; તો પછી કાલ
કાનો પ્રકાશ કરે અને શી રીતે કરે? ^{૫૬} હું નહિ
પતિઓ! સ્વપ્નની અંદર દેખાતા દશ્યપ્રપંચ
તે તે વાસનાને અનુસરી ચિદાત્મામાં સ્ફુટ
આવતો સંકલ્પ, ચિદાત્માથી બુદ્ધો ન છતાં કે
જાણે બુદ્ધો હોય તેમ દેખાય છે. તેવી રી
જાતમાં પણ પોતાના આત્મા જ બહિર્મુખ
થતાં કેમ જાણે દશ્યપ્રપંચરૂપે બુદ્ધો થઈ રહ
હોય એમ ભાસે છે.^{૫૭} મન, બુદ્ધિ વગેરે સ
ચિદાત્મા સાથે એકરસરૂપે રહેલ હોવાથી ચૈતન્ય
રૂપ છે; પરંતુ મન, બુદ્ધિ આદિ નામરૂપ
ઉપાધિ સાથે જડી દઈ જતાં તે જડ જણા
છે.^{૫૮} બહાર અને અંદર સર્વત્ર સરખી રી
ચિન્માત્ર એક પરમતત્ત્વ રહેલ છે અને તે ભેદ
થી રહિત છે, તો પછી તેમાં વળી ભેદબુદ્ધિ શા
માટે વ્યર્થ અનર્થ કરવા માટે સ્વીકારી લેવી? ^{૫૯}
'એ કાઈ દશ્ય પદાર્થ છે જ નહિ, તો પછી કેવળ
ચૈતન્યમાં અને શૂન્યમાં શો ફરક છે?' એવી શંકા
લાવવાની જરૂર નથી, કેમકે એ બંનેમાં જે અંતર
છે, તે વિવેકી અનુભવી પુરુષો જ જાણે છે; માત્ર
એને વાળી વડે વણી શકાય તેમ નથી.^{૬૦} જન્મ
અંધારામાં ઉઘાડી આંખે અતિ યત્ને જોવામાં
આવે, તો સફરૂપ અને અસફરૂપ એવો કાંઈક
અનિર્વચનીય આભાસ જોવામાં આવે છે, તે જ
પ્રમાણે બ્રહ્મની અંદર આ જગત કાંઈક અનિ
ર્વચનીયરૂપે ભાસ્યા કરે છે.^{૬૧} જે વાચનાથી

હિત થઈ અંતર્મુખ થઈ રહું, તો આ હું પોતે
ચિદાકાશરૂપ જ છું. તમે પણ જો કથામાં વાસના
હિ બાધો તો ચિદાકાશરૂપ જ છો. ^{૧૨} ખીજે
ણ કોઈ પુરુષ 'હું ચિદાકાશરૂપ છું' એવા
નૈશ્વયવાળો હોય તો તે જ્ઞાની જ છે. જો કે તે
હાર વ્યવહારમાં અજ્ઞાની જવો જણાય છે,
રંતું તે ચિન્મય જ છે અને તે પોતાની મેળે જ
તાના દેહાદિ હોવા છતાં પણ કેમ બણે કશું
જ હોય તેવો આત્મનિષ્ઠ અને મહાશાંત થઈ
હે છે. ^{૧૩} જીવોનો સંસારરૂપે ફેલાઈ રહેલો
વિદ્યારૂપી અગ્નિ સાક્ષીચૈતન્ય વડે રક્ષા કરા-
લો અજ્ઞાનરૂપી વાયુ વડે સળગે છે. છતાં 'અહં
પ્રાસ્મિ' એ મહાનાશ્વને અનુસરીને જ્ઞાનનો
દ્ય થાય છે, ત્યારે છેવટની આત્મસાક્ષાત્કાર-
તરૂપે પરિણામ પામેલ અને સાક્ષીચૈતન્ય વડે
રા કરાયેલ અજ્ઞાનવાયુ વડે જ તે શમી બળ
જ આવરણથી રહિત, સ્વયં પ્રકાશ અને તિર-
શય આનંદરૂપ એવા આત્મતત્ત્વમાં એકરૂપ
રહેવાથી, અંદર જડ નહિ છતાં પણ બહાર
ની પેઠે સંસાર સંબંધી સર્વ જ્ઞાનથી રહિત
જઈ, દુઃખ વડે ક્ષાલ પામ્યા વિના કેવળ
ત રહી એક આત્મનિષ્ઠ થઈ રહેતું, એ જ મોક્ષ
વાય છે અને એ જ અક્ષયપદરૂપ છે. ^{૧૪} વિવે-
ક ઉદય થતાં મનુષ્ય જ્ઞાની થઈ તત્ત્વવેતા
ને જીવન્મુક્ત થાય છે અને અવિદ્યાનો ઉદય
માં અજ્ઞાની બની જઈ પશુવૃક્ષાદિ અધમ
નિએમાં ભટકે છે. ^{૧૫} હું, બ્રહ્મ અને આ
પ્રાત, એ સર્વ વિદ્યારૂપી એક બંતનો પ્રમ જ
અને તે સાવ મિથ્યા છે. ^{૧૬} નગરથી
ના મોડીએ તો દીવા વડે જમ અધકાર નષ્ટ
બળ, તેમ એ કશું નગરે પડતું નથી. ^{૧૭}
ધન્દ્રયોના સમૂહવાળો છતાં કશો સંકટપ
કે કરનારો, બ્રાહ્મ જ્ઞાનના અનુસંધાનથી
ત અને શાંત બુદ્ધિવાળો જીવન્મુક્ત પુરુષ
ાર અને અંદર બ્રહ્મ સિવાય બીજું કશું અતુ-

ભવતો જ નથી. ^{૧૮} જમ સુધુષ્ણિ અવસ્થામાં
સ્વમનો લય થઈ બળ છે, તેમ સમાધિદશામાં
જ્ઞાની પુરુષને માત્ર એક જ વાર જ્ઞાનનો ઉદય
થાય છે, તો સર્વ દશ્યબળ પોતાના આત્મામાં જ
લીન થઈ ગયેલો હોવાથી તે સર્વ તેને પોતાના
આત્મારૂપ જ જણાય છે. ^{૧૯} જની રીતે આકાશ-
ની અંદર પ્રાંતિ વડે કાળાશ દેખાય છે, તેવી રીતે
પરમાત્માની અંદર પ્રાંતિ વડે જ પૃથ્વી વગેરે
પદાર્થો જોવામાં આવે છે. એનું કારણ પ્રાંતિ
વિના બીજું કશું નથી. જમ આકાશ શ્યામ
આદિ વર્ણથી રહિત છે, તેમ પરમાત્મા પણ
સર્વ દશ્યવર્ગથી રહિત છે. ^{૨૦} 'આ સર્વ દશ્ય
મિથ્યા છે' એવી જ પુરુષની દૃઢ બુદ્ધિ હોય છે,
તે પુરુષ સમસ્ત વાસનાઓવાળો જણાતો હોય
તો પણ વાસના વિનાનો જ છે. ^{૨૧} કે મહાશય
રામચંદ્રજી ! જમ સંકટપની અંદર સ્વમ, માયા,
ધન્દ્રબળ આદિ અદ્ભુત ઠાઠ દેખાય છે, તેમ
આ સંસાર પણ સંકટપની અંદર રહેલો એક
અદ્ભુત ઠાઠ છે. પ્રત્યક્ષ દેખાતા સ્વમ આદિ
પ્રપંચમાં શી આસ્થા રાખવી યોગ્ય છે ? તે જ
પ્રમાણે આ સંસાર જો કે પ્રત્યક્ષ રીતે જોવામાં
આવે છે, છતાં પણ તે સાંકટિપક છે. તો તે
શી આસ્થા રાખવી ? ^{૨૨} કર્તા અને ભોક્તા કે
બનેનો અસંભવ હોવાથી દુઃખ પણ નથી
સુખ પણ નથી, પુણ્ય પણ નથી, પાપ પણ નથી
અને કોઈનું કશું નાશ પણ પામતું નથી. ^{૨૩}
સર્વ શૂન્ય નિરાશંખ ચૈતન્ય છે. અહંકાર
મમતાના આધારરૂપે દેખાય છે અને તે પણ
પ્રાંતિ વડે દેખાતા બે ચંદ્રમાની પેઠે અને સ્વમ-
ની અંદર દેખાતા નગરની પેઠે છે જ નહિ. ^{૨૪}
સર્વ દ્વૈતભાવથી રહિત થઈ ગયેલો તત્ત્વવેતા
પુરુષ ભલે વ્યવહારમાં રહ્યો હોય, અથવા તો
કાષ્ઠના જેવું મૌન ધારણ કરી કાઠ અને પાયા-
ણની પેઠે સમાધિમાં અચળ થઈ રહ્યો
પરંતુ સર્વથા તે બ્રહ્મભાવને પ્રાપ્ત થ

પ્રાણ, બુદ્ધિ, મન અને દેહ ઇત્યાદિમાં તાદાત્મ્ય ને પ્રાપ્ત થઈને આ પરમ મંગળમય ચિદાત્મા અનેક પ્રકારના સ્વભાવોને ધારણ કરે છે અને સંસાર સંબંધી અનેક અનર્થોથી ઘેરાયેલો છે એમ પ્રત્યક્ષ દેખાય છે. છતાં એ સર્વ વાતનું નિરાકરણ કરતાં એ ચિદાત્માનું દુઃખરહિત નિરતિશય આનંદરૂપપણું અને અદ્વિતીયપણું અવશેષ રહે છે. એ સિદ્ધ કરવા માટે વેદાવશાસ્ત્રમાં ખતાવેલ અધ્યધારાપ અને અપવાદનો આશ્રય કર્યા વિના ખીજી કશી યુક્તિ નથી. વળી આત્મતત્ત્વ નિરતિશય આનંદરૂપ છે, નિર્વિકાર છે અને કૃતસ્થ છે, તેને અંચળ અને પરિચિન્ન એવા ચિત્તરૂપે થઈ જવામાં તથા દેહધન્દ્રિય આદિ વડે અનેકરૂપે થઈ જઈ જન્મ-મરણાદિની ઘટમાળમાં ધસકાવામાં પણ વિવર્તવાદ વિના ખીજી કશી યુક્તિ ઘટતી નથી. હવે આ બધી વાત ઘટાવવા માટે આત્માને અવયવી માનવા બેસીએ, તો પણ તે જડ અવયવો વડે બનેલ છે કે ચેતન અવયવો વડે એ વાત વિવાદની રહે છે. ગમે તેમ માનો, તો પણ એ અવયવોનો નાશ થતાં આત્માનો પણ નાશ થઈ જઈ કૃતનાશ અને અકૃતાભ્યાગમ એ બે દોષ આવે છે; માટે વિવર્તવાદ જ ઘટિત લાગે છે. વળી એ આત્મતત્ત્વ જગતના કારણરૂપ છે અને તેને નિર્વિકાર તથા કૃતસ્થ માનવામાં આવે છે. તો એ ચિદાત્મા જગતની સૃષ્ટિને ઉત્પન્ન કરવામાં તેને અત્યુક્ત સંકલ્પનાળા ચિત્તરૂપે બની જઈ, તેની પ્રવૃત્તિ કરાવી, પોતે નાના પ્રકારના પ્રપંચરૂપે થઈ રહી, (વિરાટરૂપે) પૃથ્વી આદિ અવયવો ધારણ કરી અવયવી થઈ રહ્યા છે. આમ સિદ્ધ કરવામાં પણ

■ કૃતનાશ એટલે કરેલા કર્મોનો નાશ અને અકૃતાભ્યાગમ એટલે નહિ કરેલાં કર્મોની આસિ-ચરીર સાથે બે આત્માનો પણ નાશ થાય તો તે સાથે તે જન્મનાં કર્મો કર્મો ફળ મળ્યા વિના જ નાશ પામે અને બીજો જગતનાં નહિ કરેલાં કર્મોનું ફળ મળે; એ બે દોષ પડે છે.

અધ્યધારાપ અને અપવાદ વડે યુક્ત એવા વિવર્તવાદનો આશ્રય કર્યા વિના ખીજી કોઈ યુક્તિ નથી, માટે એ જ સર્વોત્તમ છે.^{૭૧} બ્રહ્મ નિર્વિકાર છે અને સર્વત્ર સમાનરૂપે રહેલ છે. તેની અંદર જગત સંબંધી પદાર્થોના વિચિત્ર સ્વભાવોની સ્થિતિ સંભવતી નથી, તેથી સ્વભાવને જગતના હેતુરૂપે કહી શકાતો નથી. ‘દશ્યનો અભાવ સિદ્ધ કરવા જતાં આત્માનું અસ્તિત્વ પણ રહી શકતું નથી’ એવી કોઈ નાસ્તિક શંકા કરે, તો તે અહીં જોઈ રહેતી નથી; કેમકે આત્માના અસ્તિત્વનો નિષેધ કરનાર નાસ્તિક પુરુષનો પોતાનો આત્મા સાબિત હોવાથી તેનો નિષેધ સંભવતો નથી. એ નાસ્તિક પોતાનાથી બુદ્ધા દેખાતા દશ્યના આત્માનો નિષેધ કરે છે, પણ કાંઈ પોતાના આત્માનો નિષેધ કરી શકતો નથી. હવે આત્મતત્ત્વ સર્વત્ર એક જ છે, તો પોતાનો આત્મા જ સર્વરૂપ છે. આમ દશ્યનો નિષેધ સિદ્ધ થઈ જઈ મૂઠડી રીતે આત્માનું અસ્તિત્વ જ કાયમ રહી જાય છે. વળી આધાર વિના નિષેધનો અસંભવ હોવાથી દશ્ય-દ્રશ્યનો નિષેધ કરવામાં પણ કાંઈ આધાર હોવો જોઈએ. જની અંદર તેનો નિષેધ કરવામાં આવે એ આધાર જ આત્મા છે, એટલે દ્રશ્ય અને દશ્યરૂપી ભેદદિને અસંભવ માની સર્વ નિષેધના અવધિરૂપ જ નિત્યતત્ત્વ છે તેને પણ સ્વીકારવાની જરૂર છે અને તે જ બ્રહ્મ છે.^{૭૨, ૭૩} હે રામચ દ્રજી! તમે બ્રહ્મવેત્તાઓએ સેવેલા, કાંઈથી હરી ન શકાય તેવા, નિર્વિકાર, શાંત, જન્મ આદિ લાવનિકારથી રહિત, અક્ષય, મહા-મંગળમય, સુર્વત્ર સમાન રીતે રહેલ અને નિત્ય-સિદ્ધ એવા પરમપદરૂપ થઈને રહો. પછી તમે વ્યવહારમાં ખીજા લોકોની પેઠે ખાઓ, પીઓ અને કીડા કરો તો પણ તમે મુક્ત જ છો; કેમકે તમને દશ્યજનનો કશો બંધ નથી.^{૭૪}

શમમમલમહાર્પમાર્પજુલં શિવમજમક્ષય
માસિતં સમં યત્। તદવિતયપદં તદાસ્ત્વર્શાતં

પિતૃ લલ ધુંડ્ય મવાનયં હિ નાસ્તિ ॥ ૭૯ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ભાવનાપ્રતિપાદન'
એ નામનો સર્ગ ૨૯ ગો સમાપ્ત

સર્ગ ૩૦ મો

જ્ઞાનદષ્ટિની સાધના

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અહંતૈવ પરાવિદ્યા નિર્વાણપદરોધિની ।
સૌથૈવાન્નિવૃણ્યતે મૃદૈસ્તદિન્દુમ્નત્તવોદિતમ્ ॥ ૧ ॥
વસિષ્ઠ ઓલ્યા:-પરમપદની પ્રાપ્તિને રોક-
નારી અહંતા જ પરમ અવિદ્યારૂપ છે; એ અહં-
તાને કાયમ રાખી મૂક પુરુષો તે વડે જ પરમ-
પદને શોધે છે, એ વાત ઉન્મત્ત ચેષ્ટાના જ્ઞવી
(નિષ્ફળ) છે.^૧ અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થયેલ અહંકાર
જ અજ્ઞાનતું એક ચિહ્ન છે, વિવેકી અને જ્ઞાન-
વાન શાંત પુરુષને 'અમુક હું અને અમુક મારું'
એવો ભાવ જ રહેતો નથી.^૨ જ પુરુષ અહંતારૂપી
મેલતો સંપૂર્ણ રીતે ત્યાગ કરીને આકાશની પેઠે
નિર્મળ અને નિર્વિકાર થઈ રહે છે, તે મોક્ષપદને
પહોંચી ગયેલો જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષ દેહ રહે કે પડી બધ
તો પણ સદા તાપમાત્રથી રહિત અતિ શીતળ જ
હોય છે.^૩ અહંતાનો નાશ થઈ જવાને લીધે
વિવેકી પુરુષ જ નિર્મળતા, ગંભીરતા, સ્થિરતા,
પૂર્ણતા અને શીતળતાથી જોવા શોભે છે, તે નિર્મ-
ળતા, ગંભીરતા, સ્થિરતા, પૂર્ણતા અને શીતળતા
શરદઋતુના આકાશમાં, અચળ સમુદ્રમાં કે પૂર્ણ-
ચંદ્રના મધ્યમાં પણ હોતી નથી.^૪ જમ ચિત્રની
અંદર આલેખેલા ચુદ્ધમાં પરસ્પર એકબીજામાં
પ્રહાર કરનારાં સૈન્યનો ક્ષોભ નગરે બેવામાં
આવે તથાપિ તે પ્રતિભાસમાન જ છે-વાસ્તવ

નથી, તેમ જીવન્મુક્ત વિવેકી પુરુષ વ્યવહાર
કર્તા કરતો હોય અને તેની અંદર વિકાર ક્ષામતો
હોય, તો પણ તે સદાકાળ સમાન સ્થિતિવાળો
અને નિર્વિકાર જ રહે છે-તેની અંદર જે વ્યવ-
હાર દેખાય છે, તે આભાસમાત્ર જ છે.^૫ જમ
બળી ગયેલ કપડાંના તંતુઓની રેખાઓનો
સમૂહ કેવળ દેખાવમાત્ર જ છે, તેમ વિવેકી
જીવન્મુક્ત પુરુષની વાસના પણ તે પોતે પરશ્વજ
સાથે એકરસરૂપ થઈ જવાથી દેખાવમાત્ર જ છે;
તેની એ વાસના વાસનારૂપ જ નથી. જમ સમુ-
દ્રના તરંગ આદિ ભાગ એ કે જળથી જુદા જેવા
લાગે છે, છતાં તે જુદા નથી પણ જળરૂપ જ છે,
તેમ જીવન્મુક્ત પુરુષમાં વાસના આભાસમાત્ર
જુદે રૂપે દેખાતાં છતાં પણ તેના આત્મસ્વરૂપથી
જુદી નથી.^૬ જમ સમુદ્ર ભલે અપંગ તરંગોવાળો
હોય તો પણ તે આખો જળરૂપ જ છે, તેમ બ્રહ્મ
ભલે દશ્ય પ્રપંચવાળું હોય તો પણ તે બ્રહ્મ જ
છે, બીજું કંઈ નથી.^૭ જ પુરુષ સુખદુઃખરૂપી
તરંગો વડે અંદર કરો ક્ષોભ નહિ પામતાં બહાર
ઉદાસીન (નિઃસ્પૃહ) અને શાંત થઈ રહે છે તથા
સદાકાળ પ્રસન્ન રહ્યા કરે છે, તે સુક્ત કહેવાય છે.^૮
જમ જળ પોતાની અંદર તરંગ આદિ વિવર્ત-
ભાવને પ્રાપ્ત થઈ બધ છે, તેમ ચિદાત્મા પોતા-
ના શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપમાં અહંભાવની સૃષ્ટિરૂપે
વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ બધ છે, તો તેમાં વળી
ભિન્ન ભિન્ન ભાવોની કલ્પના કેવી હોય? જમ
આકાશની અંદર ધુમાડાના ગોટાઓ બાઝી
જઈ વાદળારૂપે થઈ જતાં તેમાં હાથી-ધોડા
આદિ અનેક આકારો જવી રચના દેખવામાં
આવે છે, પરંતુ તે ધુમાડાથી જુદી નથી; તેમ
પરમાત્માની અંદર અનેક સૃષ્ટિઓ બેવામાં
આવે છે, પણ તે પરમાત્માથી જુદી નથી.^૯
દે અચળને માટે આવેલા વિવેકી શ્રોતાઓ!
તમે કરો એક કરો નહિ. પણ એ ઉપદેશ
પ્રમાણે આ સર્વ દશ્યપ્રપંચ ચૈતન્યતત્ત્વના વિવર્ત-

x આ ત્રીસમા સર્ગમાં જે દષ્ટિ વડે અહંકારાદિ
અવિદ્યાથી ઉત્પન્ન થયેલ નાના પ્રકારની ભ્રાંતિ થાંત
યમ જઇ, ધીરપુરુષ ક્ષણની અંદર સ્થિર થઈ રહે તે
દષ્ટિ સાધવાની શુક્તિ બતાવવામાં આવશે.

૩૫ છે, એમ વિચાર દ્વારા દહ સમજી લઈ, તમે એ દશ્યપ્રપંચનું કશું સ્વરૂપ જ નહિ દેખાવાથી વિલાસત્રાણા બની બંધ સર્વથી ઉત્કૃષ્ટ (આનન્દ-મય) સ્થિતિ ભોગવે; કેમકે મારા ઉપદેશ વડે તમે તત્ત્વજ્ઞ થયેલા છો.^{૧૧} અંકુર પોતાની અંદર વૃક્ષ, પત્ર, ફળ આદિ ભાવને અનુભવે છે, તે જ પ્રમાણે અજ્ઞાન વડે વીંટાયેલો અવિવેકી પુરુષનો આત્મા તો આકાશના જેવો અસંગ અને નિર્વિકાર છે તો પણ પોતાની અંદર જ (અજ્ઞાનને લીધે) જગતને અને અહંકારને અનુભવે છે.^{૧૨} જેમ ફરતાં ઉખાડિયાની જ્વાળામાં દંડ-ચક્ર-આદિ આકાર ભ્રાંતિ વડે દેખાય છે, છતાં વાસ્તવિક રીતે તે નથી અને જેમ વિધુર પુરુષના ચિત્ત-વડે કદપાયેલી (મનોમય) સ્ત્રી મન વડે અનુભવમાં આવતાં છતાં પણ વસ્તુતઃ ખરી નથી, તેમ બહાર રૂપ આદિ વિષયની સત્તા અને અંદર મનની સત્તા અધિષ્ઠાનને લીધે જ સત્ય દેખાય છે. આમ અધિષ્ઠાનની સત્તાને લીધે દેખાતાં છતાં ય તે ભ્રાંતિરૂપ હોવાને લીધે સત્ય નથી.^{૧૩} હે દેવતુલ્ય શ્રોતાઓ! આ જગત જે રીતે ઉત્પન્ન થાય છે, જે રીતે સ્થિતિને પ્રાપ્ત થાય છે, જે રીતે પોતાનાં કાર્યો કરે છે, જે રીતે સુખ-કષ્ણનો અનુભવ કરાવે છે, જે રીતે તે નાશ પામી જાય છે અને જે રીતે તે દેશ-કાળ સારથે સંબંધ રાખે છે, એ સર્વ મેં તમને ઉપત્તિ-સ્થિતિ-ઉપશમ આદિ પ્રકરણમાં યુક્તપૂર્વક બતાવ્યું છે, તો તે પ્રમાણે વિચારી લઈ, એ સર્વ મિથ્યા છે એમ નિશ્ચય રાખી, તમે સુખેથી થાંત થઈ રહો.^{૧૪} સાંત અને વિવેકી પુરુષ વ્યવહાર કર્યા કરતો હોય તો પણ ધટ-અનિષ્ટ વસ્તુનો સંયોગ થતાં તે શખની પેઠે કશા વિકારને પ્રાપ્ત થતો નથી; કેમકે તેનું ચિત્ત અંદર નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલું હોય છે.^{૧૫} જીવન્મુક્ત પુરુષની અહંતા એ આભાસમાત્ર હોવાથી મન અને

.. રહિત છે. તે પુરુષ જોને ત્યાં સુધી આ

જગતને અવલ બી રહે છે અને જગત તથા તેનો ભોક્તા જીવ એ બંને જ્યાં સુધી કાયમ રહે ત્યાં સુધી ચૈતન્યરૂપ જ છે; કેમકે તેને પોતાને એ સર્વ ચૈતનના વિતર્કરૂપ સમજાવાથી જરા પણ જડ અંશ દેખાતો નથી. આમ એ પરમપદરૂપ જ છે.^{૧૬} જેમ અનેક વેચવાની વસ્તુઓને દેશો તરમાં લઈ-દઈ આવવાનો બોલો ઉપાડવા માટે જ વહાણને સમુદ્રની અંદર દોરડાંઓથી વીંટવામાં આવે છે, તેમ જડ જગતમાં દેહ આદિ ભાવને આત્મીય બુદ્ધિ વડે ગ્રહણ કરી લેવાથી કેવળ દુખનો બોલો ઉપાડવા માટે જ મનુષ્યને મમતારૂપી પાશોથી બંધાવું પડે છે.^{૧૭} જેમ ભૈરવ જપ આદિથી મરી ગયા પછી મળવાનું સ્વાર્ગાદિક પદ જીવતાને ન મળી શકે, તેમ અજ્ઞાનનો અનુભવ થવાથી જાણે ભયભીત થઈ રહેલી મોક્ષસત્તા પણ અજ્ઞાનીનો આશ્રય જ કરતી નથી.^{૧૮} જે જે વસ્તુની સંકલ્પ વડે કલ્પના કરવામાં આવે છે, તે તે નાશ-પાળી જ છે; પરંતુ જ્યાં સંકલ્પની કલ્પના નથી પહોંચી શકતી તે જ સત્ય છે અને અક્ષય પરમપદરૂપ છે.^{૧૯} બીજું કંઈ પણ નથી અને હું પણ નથી, એવી ભાવના રાખી તમે સુખેથી નિર્ભય રહો. જેમ અજ્ઞાની પુરુષ અમૃતને વિપરિત માને તો પણ વિવેકી પુરુષની દષ્ટિમાં તે અમૃતરૂપ જ છે, તેમ આ વાત જો કે અવિવેકી પુરુષને અયોગ્ય અને અસત્ય લાગે તેવી છે, છતાં વિવેકીઓને તો સત્ય અને યુક્ત જ લાગે છે.^{૨૦} દેહથી માંડી ઠેઠ ચિત્ત સુધી આ આત્મા જડ શરીરને વિચારી બેઠાએ તો તેમાં કંઈ જગ્યાએ 'હું' એવો ભાવ દેખાતો નથી; માટે 'હું નથી' એમ સમજવું એ વાત જ સત્ય છે.^{૨૧} સર્વ ભેદબુદ્ધિથી રહિત થઈ ગયેલા જીવન્મુક્ત પુરુષોમાં તત્ત્વવિચારને લીધે અહંકારનો કાય કનારું મુક્તપણું જ કેવળ ઉદય પામે છે, બાકી કંઈ પણ નાશ પામી જતું નથી.^{૨૨}

હે મુમુક્ષુઓ છતાં અજ્ઞાની એવા શ્રોતાઓ! મુક્તિ મેળવવામાં લેણોત્તો ત્યાગ, આત્મવિચાર અને મન-ઇન્દ્રિય વગેરેનો નિત્ય કરવાનો પોતાનો પુરુષાર્થ એ ત્રણ સિવાય બીજા કશાનો અપ પડતો નથી, એમ નિશ્ચય કરી તમે સર્વ અનાત્મ વર્ગને છોડી દો અને દેવળ પોતાના આત્મા-નું જ તમે (તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા) શરણ લો.

ઉપર પ્રમાણે અહંકાર સુધી સર્વ દ્વૈતબ્રાંતિને શમાવી દહને મનને સર્વ વાસનામાત્રથી રહિત કરીને પ્રજ્ઞાભવરૂપે કરવું, તેને જ શ્રુતિઓ અને વિદ્વાનો મોક્ષ કહે છે; પરંતુ એવી સ્થિતિ તત્ત્વજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા વિના કદી પણ થતી નથી; અને તે તત્ત્વજ્ઞાન પણ જગતરૂપી બ્રાંતિને પોતાના પેટમાં ધારણ કરી રહ્યું હોય તો પરમાર્થરૂપ નથી; કેમકે જગતની બ્રાંતિ મિથ્યારૂપે પણ બધાં સુધી રહે, ત્યાં સુધી નેહ નાનાસ્તિ કિંચન। (નાના પ્રકારના ભેદો આત્મામાં કંઈ પણ નથી) ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ વડે એક અદ્વૈતમાં વિશ્વાસ બેસે તો પણ રાગ આદિ દોષોની પ્રબળતાને લીધે અને ધણા લાંબા કાળથી જગતની સત્યતા વિષેની બ્રાંતિ દઢ રીતે ચોંટી ગયેલી હોવાથી બરાબર દઢ વિશ્વાસ બેસી શકતો નથી; આથી જીવને અનાદિ કાળથી સંસારના બંધનમાં ફસાવું પડે છે.^{૨૪} શાસ્ત્રાદિકમાં દઢ વિશ્વાસ રાખો, તેમજ 'જગત અને' હું એ બન્ને મિથ્યા છે અને સાવ છે જ નહિ' એમ સારી રીતે દઢ નિશ્ચય રાખો. બ્યારે બંધુવર્ગ, ધન અને શરીર વગેરેમાં નિઃસ્પૃહ રહીને પરમાર્થરૂપ પરમતત્ત્વને ઝોળખી લેવામાં આવે છે, ત્યારે જ દેહ આદિ ઉપાધિ-વિશિષ્ટ તથા ચિદાકાશરૂપ એવા વિવેચી જીવ અને તેની દૃષ્ટિમાં આભાસરૂપે દેખાતું આ જગત એ બન્ને શુદ્ધ ચૈતન્ય યઈ ને રહે છે. વાસ્તવિક રીતે એ જ મુક્તિનો ઉપાય છે, બીજું નથી.^{૨૫}

જગદહમસદિત્યવેત્યસમ્યગ્જનવનધારણીર નિર્વ્યપેક્ષઃ। મવાતિ હિ સ ચ ચેતનસ્વરૂપઃ

પરિમિતસં સ્વલુનાન્યથાસ્તિ મુક્તિઃ ॥ ૨૫ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં ત્રિવાણ્ય અકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પરમાર્થોપ-વાસ-યોગ' એ નામનો સર્ગ ૩૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૩૧ મો

મોક્ષસાધનના ઉપાય

॥ વસિષ્ઠ ડવાચ ॥

સર્વાત્મનિ ચિદામાસે તદેવાશ્વનુભૂયતે।

સંવેદ્યતે યદેવાંતરસાત્યં વસ્ત્વવસ્તુ ત્વા ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ચિદાભાસ આ સર્વ દરથને આકારે યઈ રહેલ છે અને તેની અંદર જ જ વસ્તુ જેવી રીતે સંકલ્પ દ્વારા રહુરી આવે છે, તે તે અસત્ય હો કિંવા સત્ય હો, પરંતુ તેવી રીતે (સ્ફૂર્તિને અનુસારે) અનુભવમાં આવે છે.^૧ પોતાના સ્વપ્નની અંદર જેમ ચિદાત્મા જ બહાર અનેક આકારે યઈ રહેલ અનુભવમાં આવે છે, તેમ ચેતનતત્ત્વ જ પ્રથમ અભ્યાસને લીધે બહારના આકારે અનુભવમાં આવે છે. તેમજ કેમ બણે પોતે બહાર પદાર્થોને રૂપે યઈ રહેલ હોય તેમ ભાસે છે. આથી સર્વ (ચેતનતત્ત્વનો વિવર્ત હોવાથી) ચૈતન્ય છે અને એ ચેતનતત્ત્વ આકાશથી પણ સ્વચ્છ છે. ચિદાત્મા જ આ સર્વ જગતને વિષે પ્રસરી રહેલ છે, તેથી કોઈ પણ જગ્યાએ ચૈતન્યની સત્તાથી બીજું કંઈ પણ બુદ્ધ નથી.^{૨,૩} દ્રાઢ્યે નાશ પણ નથી, અનર્થ પણ નથી, જન્મમરણ પણ નથી, આકાશ પણ નથી, શૂન્ય પણ નથી અને નાના પ્રકારની રચના પણ નથી. અધિ-જ્ઞાનદૃષ્ટિએ જોઈએ તો સર્વ પ્રજારૂપ છે અને

* આ એકત્રીસમા સર્ગમાં જડ જગત આદિ પદાર્થ સત્ય હો કે અસત્ય હો, પરંતુ ચેતનમાં જ તેનો સમાવેશ યઈ જવાથી તે ચેતનરૂપ છે; જેથી કશાનો નાશ થતો નથી, માત્ર જ્ઞાન થતાં વસ્તુસ્વરૂપ સમજાવાયો પોતાનું સ્વરૂપ કે જે પરમપદ્મરૂપ છે, તેમાં સ્થિતિ થાય છે; આ વાત કહેવામાં આવશે.

આરોપિત દૃષ્ટિએ જોઈએ તો કરુ પ્રજા રૂપ નથી.^૪ જગત અને અહંકાર આદિ મિથ્યા જ છે. તેનો જો કે જ્ઞાન થતાં નાશ થાય છે, છતાં તેમાં શો નાશ થાય છે? કાંઈ નહિ; કેમકે અસત્ય પદાર્થનો વળી નાશ કેવો હોય? સ્વપ્ન આદિ અસત્ય પદાર્થ જગત નહિ થઈ જાય છે; તેમાં શો નાશ થાય છે? કાંઈ નહિ. સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલું નગર દૂર માત્ર મિથ્યા રૂપે બાસે છે, તેનો આભાસ દૂર થતાં તેમાંનું શું નાશ પામે છે? કાંઈ નહિ. એવી રીતે જગત અહંકાર આદિ કે જે મિથ્યા રૂપે બાસી રહે છે, તેનું જ્ઞાન થતાં તે નાશ પામવા છતાં પણ તેમાંનું શું નાશ પામે છે? કાંઈ નહિ. 'જો જગત મિથ્યા છે, તો પછી તેને અનર્થ રૂપે વર્ણવી તેની નિંદા થા માટે કરવામાં આવે છે અને શા માટે તેને હેય (ત્યાગ કરવા યોગ્ય, અસાર) ગણવામાં આવે છે?' આવી શંકા પણ અહીં લાવવાની નથી; કેમકે જે વસ્તુ નથી તેમાં કરો નિર્ણય સંભવતો જ નથી. આકાશના કૂત્રના સંબંધમાં શો નિર્ણય થઈ શકે તેમ છે? બાકી સ્વાભાવિક રીતે પોતાના સ્વરૂપની જે સ્થિતિ છે, તે પાછી પ્રાપ્ત થાય તેને માટે, જગત જો કે મિથ્યા છે તો પણ તેને સાચા જેવું કલ્પી લઈ, તેની નિંદા આદિ વડે વેરાગ્ય-વિવેક આદિથી માંડી ઠેઠ તત્ત્વસાક્ષારકાર સુધીનો ઉપાય કલ્પી કાઢવામાં આવ્યો છે; એટલો માત્ર આ બાબતમાં નિર્ણય કરી શકાય છે. માટે આ બાબતનો અુખ્ય સિદ્ધાંત એ છે કે, બીજા કશા પદાર્થની લાવના ન કરતાં એક આત્મામાં જ સ્થિતિ રાખી, શાસ્ત્રને અનુસારે અને સંપ્રદાયને અનુસારે કમ પ્રમાણે બુદ્ધિકાનો અભ્યાસ કરી, પોતાના કર્તવ્યમાં તમે પાપાણના જેવા દંડ થઈને રહો.^{૫-૮} જે કાંઈ સુધિની ભ્રાતિ દેખાય છે, તેના સંબંધમાં એવો નિર્ણય જણાય છે કે, ઉત્તમ સ્થિતિ દશાને પ્રાપ્ત એટલે સંસાર સંબંધી સર્વ પુરુષાર્થો સહિત

આ આપુ જગત તમારા સંકલ્પમાત્ર જ છે, એમ તમને જણાશે અને કાણુમાત્રમાં જ એ સર્વ ભ્રાતિ પૂરી રીતે મટી જશે.^૯ જ્ઞાન વડે સર્વ બ્રહ્મરૂપ જણાયાથી આ સુધિનો મૂળસહિત કાય થઈ જાય છે; બાકી બીજી રીતે પ્રલયાદિકમાં જો કે તેનો કાય તો થાય છે, પરંતુ સૂક્ષ્મ બીજરૂપે તે વખતે પણ સૃષ્ટિ હોય છે; બાકી કાર્યરૂપે રહેતી નથી, અથવા તો પ્રલયમાં પણ કેટલાંક સંકલ્પ સંબંધી કાર્યો એમ જ કાયમ રહે છે; માટે જ્ઞાન વિના મૂળસહિત સંસારક્ષય થવાનો બીજો એ ઉપાય નથી.^{૧૦} સ્વપ્નમાં મિથ્યા રૂપે દેખાત પુરુષોની પેઠે મિથ્યા રૂપે જ જે પુરુષો આ સુધિમ જોવામાં આવે છે, તે સૃષ્ટિ અને તે પુરુષો, જે બને ઝાંઝવાના જળના તરંગોના જેવા મિથ્ય અને કલ્પનામાત્ર જ છે.^{૧૧} જેમ વધ્યાપુત્રન વાલ્મીકિને નિર્ણય કરવાની વાત અસાધ્ય જેવું છે, તેમ ખરી રીતે મિથ્યા છતાં કેમ જાણે સત્ હોય તેના થઈ રહેલા જીવ-જગત આદિ પદાર્થોનો અમે કાંઈ પણ નિર્ણય જાણી શકત નથી. મતલબ કે, તે અનિર્ણયનીય છે. તત્ત્વ પુરુષોની પૂર્ણતા પરિપૂર્ણ મહાસાગરના જેવું કાંઈ અપૂર્વ જ છે; કેમકે 'હું દ્રષ્ટા હું અનુભુક દૃશ્ય છે' એવી ભેદદૃષ્ટિમાં તેમનો આત્મા હોતો નથી.^{૧૨, ૧૩} વિવેચી તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો પર્વતન જેવા અચળ હોય છે અને વાયુ વગરના સ્થાનમ રહેલા દીવાના જેવા સદાકાળ સમાન કાન્તિવાળ રહે છે. તેઓ બહાર આચારવાળાના જેવ અથવા આચારરહિતના જેવા દેખાય છે, પરંતુ અંદર તેઓ નિરંતર સાંત અને સ્વસ્થ જ થા રહે છે.^{૧૪} જ્ઞાનનિષ્ઠ જીવનમુક્ત પુરુષના ચિત્તન અંદર ચારેબાજુ જળ વડે ભરપૂર અને ગંભીર એવા મહાસાગરના જેવી કાંઈ અપૂર્વ પૂર્ણતા નો ઉદય થાય છે અને તેમની અંદરની શીતળતાનો પ્રકાશ કાંઈ અપૂર્વ જ છે.^{૧૫} મૂર્ખ પુરુષ વાસનામય હોય છે, પણ વિવેક વડે જોવ

૧૪ એ તો વાસના જ (નિર્મળ હોવાથી) નથી
મને તેને કાઈ વિવેક વડે બેતું નથી, તેથી જ
મા ભવાટવીમાં ભટકવું પડે છે.^{૧૬} વસ્તુનું ખરા-
બર સ્વરૂપ નહિ સમજાયાથી જે શ્રાંતિ દેખાતી
કાય, તે વસ્તુનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજાયાથી
૧૫ થઈ જાય છે. આ બાબતમાં અતિ સ્પષ્ટ
દ્વાંત બેઈતું હોય તો અંધારાનું છે. જ્યાં સુધી
કાચ વડે બરાબર ન બેઈએ ત્યાં સુધી તો અંધારું
ખાય છે; પરંતુ દીપક આદિ પ્રકાર વડે તેને
તેના માંડીએ તો એ તે અંધારું જ્યાંય જતું રહે
૧૬ એવી રીતે જ્યાં સુધી આત્મજ્ઞાનનો પ્રકાર
થાય અને ખરું વસ્તુસ્વરૂપ ન ઓળખાય
૧૭ યાં સુધી તો અવિદ્યા રહે છે; પણ આત્મજ્ઞાનનો
કાચ પડતાં વસ્તુસ્વરૂપ યથાર્થ સમજઈ જાય
૧૮ અને એ અવિદ્યા ક્યાંય લાગી જાય છે.
૧૯ યુક્તદેહ અને તેમાં માંસ આદિ ભાગોથી જે એ
હ બંધાય છે, તે સર્વ પંચીકૃત પંચમહા-
ત્તના વિકારરૂપ છે તથા જડ, અસત્ય અને
૨૦ ઈતિમાન છે. એવી જ રીતે જે બુદ્ધિ, અહંકાર
ને ચિત્ત વગેરે વડે સૂક્ષ્મશરીર બંધાય છે, તે
૨૧ પણ અપચીકૃત પંચમહાભૂતના વિકારરૂપ છે
૨૨ તે જડ, અસત્ય તથા ઈતિમાન છે.^{૧૭, ૧૮}
૨૩ ગંગરીર સ્થલદેહમાં બુદ્ધિ, અહંકાર અને ચિત્ત
આદિ વડે રચાયેલું છે. તેમાં અહંભાવ વડે
૨૪ વેશેલો ચિદાત્મા અવિદ્યા વડે સ્થલદેહને પણ
૨૫ તારૂંપ માની લે છે. પણ જ્યારે વિવેક વડે
૨૬ હિ અહંકાર-ચિત્ત આદિના ભૌતિક ભાવને
૨૭ તત્ત્વરૂપ વિકારો નામધેયં મૃત્તિકેત્યેવ સત્ત્વાં-
૨૮ ત્યાદિ શ્રુતિ પ્રમાણે વિકારપણાથી વાચાર-
૨૯ ભાવ સમજી લઈ, તેના અવસ્તુપણાથી
૩૦ ાગ કરી, અત્યંત પ્રકારરૂપ ચૈતન્યસ્વરૂપમાં

જ પોતાની સ્થિતિ રાખવા માટે તો પછી
૩૧ મુક્તપણાનો ઉદય થાય છે.^{૧૯} તદાકારના અભ્યા-
સને લીધે લિંગશરીરરૂપી ઉપાધિની અંદર
૩૨ જ્યારે આત્મચૈતન્ય મળેલ હોય, ત્યારે તે દશ્ય
૩૩ પદાર્થ તરફ વળે છે. તેને લીધે તેની સાથે
૩૪ સંબંધ રાખનારી વાસના પણ તેવી જ (લિંગ-
૩૫ શરીરરૂપ ઉપાધિની અંદર આત્મચૈતન્યના
૩૬ તદાકારના અભ્યાસને લીધે થયેલી) છે; તો
૩૭ પછી જ્ઞાન વડે આત્માથી બુદ્ધિ સર્વ વાણીના
૩૮ વ્યવહાર પૂરતું જ જણાતું લિંગદેહ આદિ કશું
૩૯ નહિ રહેવાથી, વાસના વગી કેવી હોય? શા
૪૦ માટે તે ઉત્પન્ન થાય? કઈ જગ્યાએ તે રહે? અને
૪૧ તેનું કેવું સ્વરૂપ હોય? કાંઈ જ નહિ.^{૨૦} જને
૪૨ આ જગત સખધી શ્રાંતિ પેદા થાય છે, તે
૪૩ જીવ જ ઝાંઝવાના જળની પેઠે મિથ્યા છે; અને
૪૪ તત્ત્વદૃષ્ટિથી જોવા જતાં ઝાંઝવાના જળની પેઠે
૪૫ તે જોવામાં આવતો નથી; તો પછી જન્મ-મરણ
૪૬ આદિ સંસાર કાને હોય, જ્યાંથી હોય અને
૪૭ કેવા હોય? કાંઈ હોય નહિ.^{૨૧} આત્મજ્ઞાન મેળ-
૪૮ વવા તૈયાર થયેલા પુરુષને જે વૈરાગ્યની દૃઢતા
૪૯ ન હોય, તો તેને વિષયોનું સ્મરણ થાય છે.
૫૦ આમ પાછો ચિત્તનો ઉદય થાય તો તેને ફરી વાર
૫૧ પાછી આ સંસાર સખધી શ્રાંતિ ખડી થઈ જાય.
૫૨ માટે કશા દશ્યપદાર્થનો આશ્રય નહિ કરતાં
૫૩ આકાશની પેઠે અસંગ, નિર્વિકાર અને સ્વચ્છ
૫૪ થઈ જઈ આત્મનિષ્ઠ થઈ રહેવું અને ભૂમિધા-
૫૫ ના અભ્યાસ વડે પાછું કાઈ વખત આ સંસારરૂપી
૫૬ શ્રાંતિનું સ્મરણ જ ન થાય એ રીતે એને ભૂરી
૫૭ જવું, એ જ આ લોકમાં પરમ કલ્યાણરૂપ છે.
૫૮ અહીં કાઈ દશા પણ નથી, કાઈ ભોક્તા પણ
૫૯ નથી, કાઈનું અસ્તિત્વ પણ નથી અને કાઈનું
૬૦ નાસ્તિત્વ પણ નથી. આ સર્વ એક ગાંઠ ચિદરૂપ
૬૧ છે, સદાકાળ સમુદ્રની પેઠે પરિપૂર્ણ છે અને
૬૨ જમ સમુદ્રમાં તરંગો વડે અંચળતા દેખાય,
૬૩ તેમ એ ચિદાત્મામાં પણ પ્રારબ્ધને યોગે

x અર્થાત્ ધરો, કળાસ, અણુ વગેરે નામ અને રૂપના
કારો કહેવા પૂરતા જ છે, બાકી સાચી તો માટી જ
જે બધામાં એકસગળા છે. તેવી રીતે જે અનેક
કારના બેદો દેખાય છે, તે વ્યવહાર માટે જ છે,
૧૧ રહેલું એકરૂપ ઘડનું જ સત્ય છે.

રજો જોવામાં આવે છે. સર્વ દશ્યજગત બ્રહ્મરૂપ છે અને આરોપિતદષ્ટિએ મિથ્યા છતાં અધિષ્ઠાન-દષ્ટિએ સદ્રૂપ છે, એમ પ્રસિદ્ધ રીતે જ્ઞાન થાય છે. એટલે જમ જળ સુકાઈ જતાથી જળમાં પડતું સૂર્ય-ચંદ્રાદિકનું પ્રતિબિંબ ક્ષીણ થઈ જાય છે, તેમ ચિદાભાસ અને તેની લિંગશરીરરૂપ ઉપાધિ એ બન્નેનો કાય થઈ જાય છે તથા પરમ માંગલિક તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉદય થાય છે. ^{૨૨-૨૫} પરમતત્ત્વમાં શાંત થયેલા સમદર્શી વિવેકી પુરુષમાં શાંતતા તથા રાગદ્વેષથી રહિત શુદ્ધ વ્યવહાર જોવામાં આવે છે, અથવા તો પરમ નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા એ મહાત્માપુરુષનું સમાધિનિષ્પણ્ણ જ અવશેષ રહે છે; કેમકે એ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ વ્યવહારમાત્રનું મૂળ એવી વાસનાથી રહિત હોય છે, તો પછી તે શા માટે વ્યવહાર કરે? છતાં જ્યાં સુધી મોક્ષદશા પૂર્ણ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ નથી, ત્યાં સુધી ચિત્તમાં રાગ, દ્વેષ, ભય વગેરે વિકારોનો ઉદય ન થવા હેતાં તે આવી પડેલા વ્યવહાર કર્યે જાય છે. ^{૨૫-૨૮} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ રાગ, ભય, ક્રોધ વગેરે વિકારથી રહિત થઈ જઈ, ચિત્તને સમાધિનિષ્ઠ રાખી, મુક્તદશાને પ્રાપ્ત થઈ પોતે શિક્ષારૂપ નહિ છતાં નિરંતર શિક્ષાના જ્યો અચળ થઈને રહે છે. ^{૨૯} જમ કમળના ખીજના અંદરના ભાગમાં (સૂક્ષ્મરૂપે) આખી કમલિની રહી હોય, તેમ સ્વમ જેવી આ જગતની બ્રાંતિ પણ આત્માની અંદર જ અતત્ત્વ-પણે (જુદાપણા વિના) રહેલી છે; પણ તે બહાર આત્મા વિના ક્યાંય ખીજ જગ્યાએ રહેલ નથી. જગતના બાહ્યપણાની ભાવના કરવાથી તે બાહ્યરૂપે દેખાય છે અને આત્મારૂપે તેની ભાવના કરવાથી તે આત્મરૂપ દેખાય છે. એ પરમતત્ત્વરૂપી અધિષ્ઠાનની અંદર જેવી જેવી દૃઢ ભાવના કરવામાં આવે છે, તેનું તેનું એ તત્ત્વ જ (વિવર્તરૂપે) થઈ જાય છે. ^{૩૦, ૩૧} જેવી અંદર સ્વમની બ્રાંતિ જોવામાં આવે છે, તેવી જ આ

બહારની જગત આદિ બ્રાંતિ નજરે પડે છે. જમ બે જુદાં જુદાં પાત્રોમાં રહેલા દૂધમાં કરો ભેદ નથી, તેમ સ્વમસૃષ્ટિ અને બહારની સૃષ્ટિ, એ બન્નેમાં પણ કરો ભેદ નથી-એ બન્ને આત્મારૂપી અધિષ્ઠાનની અંદર બ્રાંતિ વડે કલ્પાયેલ છે. ^{૩૨} વળી સ્વમસૃષ્ટિનું અસ્થિરપણું અને બહારની સૃષ્ટિનું સ્થિરપણું એ પણ બ્રાંતિમાત્ર છે. જમત અવસ્થાના દેહનો અને સ્વમનો આધાર-આધેય ભાવ પણ જળતરંગની પેઠે કલ્પનામાત્ર જ છે. ^{૩૩} સ્વમનાદિકમાં દેખાતા પદાર્થોનું જ્યાં સુધી આત્મ-મયપણું નથી સમજતું, ત્યાં સુધી તે આત્માથી જુદે રૂપે દેખાવાથી જુદા જણાય છે; પણ જ્યારે એ સર્વ સ્વમની વસ્તુઓનું આત્મમય પણું સમજાય, એટલે તત્કાળ જળી જતાં સર્વને બાધ થઈ જઈ, કશું આત્માથી જુદું જણાત નથી અને પાછું તે મનમાં પણ આવતું નથી એવી જ રીતે જમત અવસ્થામાં દેખાતા પદાર્થો પણ જ્યાં સુધી અજ્ઞાનને લીધે આત્માથી ભિન્ન મનાય, ત્યાં સુધી તે જુદા લાગે છે, પણ જાણતાં એ આત્મરૂપ જ સમજઈ જાય તો આત્મા જરા પણ જુદા જણાતા નથી અને પાછા જુ રૂપે ચિત્તમાં આવતા પણ નથી. ^{૩૪, ૩૫} પરમાત્મા શુદ્ધ ચૈતન્ય સંકલ્પમાત્રથી રહિત છે તથા શાંત છે અને તેમાં જગત-જીવ આદિ ભાવોની ભાવના કરવામાં આવે, તો એ તત્ત્વ એવી તરેહનું દેખાય છે; પણ એ એવી તરેહની જગદાદિ ભાવોની ભાવના કરવામાં ન આવે તો તે શુદ્ધ અને જગત આદિ ભાવથી રહિત કેવળ ચૈતન્યરૂપ જ જણાય છે. ^{૩૬} સ્વમ અને જમત આદિ અવસ્થા સંબંધી સર્વ પદાર્થોનું જ્ઞાન શાંત થઈ જતાં કેવળ શુદ્ધ ઈશ્વરી ચૈતન્ય જ અવશેષ રહે છે અને તે અસ્તિત્વનું નિરૂપણ કરનાર દેશ-કાળરૂપી આધાર ન હોવાને લીધે અસ્તિત્વના વ્યવહારનો વિષય નથી, તેમ જ શુદ્ધ સ્વરૂપનો કદી પણ બાધ ન થવાને લીધે તેમાં અભાવ પણ કદી શકોતે

થી એવું છે. આથી એ તત્ત્વ વાણી વડે વર્ણવી શકાયથી વાણીનો વિષય જ નથી. આ વાત માધિનિષ્ઠ જીવન્મુક્ત પુરુષ જ બ્રાહ્મિને સંપૂર્ણ પ થયાથી સમજી શકે છે; બાકી, આત્મતત્ત્વનું તરૂપ જ્ઞાની પુરુષની પણ ઉપદેશવાણીનો વિષય થી-એ તો માત્ર પોતાના અનુભવ વડે બાહ્યમાં આવે એવું છે.^{૩૭} માટે હે રામચંદ્રજી! મેં અહંકારને છોડી દઈ ભય, અભિમાન, શોક, ભ્રમ, મોહ, મન, દેહ, મનન (વિચાર), ઇન્દ્રિયો, વ્રત અને અજ્ઞાન એ સર્વનો ત્યાગ કરી શાંત, જન્મા, અક્ષય, સર્વ લેહમાત્રથી રહિત એક ભરૂપ થઈ નિરંતર સમાધિનિષ્ઠ જ થઈ રહો; વાત વધારે યોગ્ય છે.^{૩૮}

શાંતિ નિરસ્તમપમાનાવિષાદલોભમોહાત્મદેહ-
નનૈદ્રિયચિત્તજાલ્યમ્ । ત્યક્ત્વાહમક્ષયમપાસ્ત
મસ્તભેદં નિર્વાણમેકમજમાસિતુમેવ યુક્તમ્ ॥
યોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુમ-
રણુના ઉત્તરાર્ધનો 'મોક્ષસાધનના ઉપાય'
એ નામનો સર્ગ ૩૨ મો સમાપ્ત

ૐ સર્ગ ૩૨ મો ૐ

સત્યવસ્તુ-જ્ઞાનોપદેશ

હોય, તો પણ પ્રભરૂપ જણાયાથી તે ખેદકારક થતો નથી; પણ જગતના નામ-રૂપ વડે જો તેની ભાવના કરવામાં આવે, તો તે અનર્થકારક થાય છે.^૨ જેમ આંખ જોવાના પદાર્થ પર જઈ રૂપનો અનુભવ કરે છે, તેમ ચેતનતત્ત્વ પણ બહિર્મુખ થઈ જઈ પોતાના રૂપને પ્રસારી દઈ જગતની બ્રાહ્મિને અનુભવે છે.^૩ કદરૂચ ચેતન્ય બહિર્મુખ થઈ જઈ પોતાના રૂપને જે બહાર ફેગટ પ્રસારી દે છે, એ તેનું પ્રસરેલું રૂપ જ પ્રસરવાનો કશો વિષય ન હોવાથી મિથ્યા છે અને જે પોતે જ મિથ્યા હોય તે શી રીતે પ્રસરે! વાંઝણીનો પુત્ર ક્યાં નાચે છે? ક્યાં ય નહિ.^૪ આ ચિદાત્માનું બહિર્મુખપણું ફેલાવું બાહ્ય વસ્તુઓના અનુભવ વડે સિદ્ધ થાય છે. અનુભવ થવાને લીધે તે બાહ્યપદાર્થનો અનુભવ કરનાર તરીકે દેખાય છે. એ અનુભવ વિદ્યા વડે નાશ પામે છે. બાહ્ય વસ્તુઓ બ્રાંતિકલ્પિત હોવાથી મિથ્યા છે અને ચિદાત્મા તેનો પોતે અનુભવ કરતો નથી, છતાં બાળક પોતાના મનથી કદપી લીધેલા યક્ષની પેઠે તે મિથ્યારૂપે જ તેનો અનુભવ કરે છે.^૫ અહંકાર પૂર્ણ કેવળ દુઃખકારક છે અને તે 'હું અમુક રૂપ છું' એમ કદપી લેવાથી ખડો થઈ જાય છે. પરંતુ 'હું એવું કાંઈ પણ નથી' એમ સંકટપરલિન સ્થિતિ

રિપતિ ઉપર રહેલો છે. ૭ હે પાંડિત્યનું અભિ-
માન ધરાવનારા વાહિઓ! તમે દ્વેત અને અદ્વેત-
નો વાદવિવાદ કરી મૂર્ખાઓની જેમ ઝગડામાં
પડી, વાણીનો વિલાસ કરી નકામું ગણું દુઃખ
વશો નહિ. ૮ ઘાટી વાસનાવાળા મૂઢ પુરુષને બહિ
મુંખપણને લીધે સંકલ્પ વડે રચાયેલા રૂપ આદિ
બાહ્ય વિષયો અને મન-બુદ્ધિ આદિ આંતર-
વિષયો મિથ્યા હોવા છતાં પણ તેમને સ્વપ્નની
પેઠે જુએ છે અને તેઓ તેનાથી થતું દુઃખ પણ
દઢ રીતે (સ્વપ્નની પેઠે) ભોગવે છે. ૯ હવે થોડી
(કેષાવામાત્ર) વાસનાવાળો વિવેકી પુરુષ અંત-
મુંખ હોય છે તેથી તેને જ્ઞાનને લીધે બહારના
રૂપાદિક વિષયો તેમજ અંદરના ચિત્ત-બુદ્ધિ
આદિ આંતરવિષયો સનેહા પુરુષની પેઠે નહિ
જના જ લાગે છે. વળી પ્રારબ્ધયોગ વડે પ્રાપ્ત
યથેતુ દુઃખ પણ તેવા પુરુષને ઉપરથી ભોગવ્યા
જવું જણાતું હોય તથાપિ નિબનંદમાં ઢંકાઈ
જવાને લીધે તે નહિ ભોગવ્યા જવું જ છે. ૧૦ જેમ
સંસારના બીજ પદાર્થો સંબંધી વાસનાઓનો
વધારો થવાથી સંસારનો અનુભવ થાય છે, તેમ
દેશ, કાળ અને ક્રિયાના યોગથી વાસનાઓ બે
સમૂહગી નાશ પામે, તો મુક્તપણનો પણ અનુ-
ભવ થાય છે. ૧૧ જેમ આકાશમાં રહેલાં વાદળો
ઓ ઝાઝળ, ધુમાડાના ગોટાઓ વગેરે કંને કરી
ધીરે ધીરે ક્ષીણ થઈ જઈ આકાશમાત્રને પ્રાપ્ત
થઈ જાય છે, તેમ વાસના પણ ધીરે ધીરે ઓછી
થઈ જઈ મોક્ષનો અનુભવ કરાવે છે. ૧૨ જેમ
વિદ્વાનોના સમાગમથી વિદ્યાબ્યાસની વૃદ્ધિ થતાં
મૂઢપણું બહુ ઓછું થઈ જઈ પાંડિત્યને પ્રકટ
કરે છે, તેમ બ્રહ્મની અંદર અહંકારની કંને કરી
વૃદ્ધિ થતાં પ્રતિદિન વાસના ક્ષીણ થઈ જઈ છેવટ
મોક્ષદશાને પ્રાપ્ત કરે છે. ૧૩ મે જતાવેલી યુક્તિ
વડે 'એક પરબ્રહ્મથી હું એવી જુદી કંઈ વસ્તુ જ
નથી અને જ્ઞાની પુરુષનું શરીર હોય અથવા પછી
જાય ત્યારે પણ, અહંકારવાળો જીવ બ્રહ્મથી

જુદી સત્તાવાળો નથી.' એમ જને અંદર દઢ
નિશ્ચય થઈ જાય અને સમાધિપૂર્વક પૂર્ણ શાંતિ
રહે, તેને દઢ બોધ થયો કહેવાય છે. ૧૪ આ
પરમ ચૈતન્યતત્ત્વમાં, વાયુમાં જેમ પ્રવાહ અને
ગતિ કલ્પનામાં આવે છે, તેમ જગત-જીવ
આદિ સર્વ ભાવ કલ્પનામાં આવે છે; અને હું
કાણ છું તથા આ જગત શી રીતે થયું છે?
વગેરે વિચાર કરવાથી એ તત્કાળ શમી જાય છે.
'હું એવી કંઈ વસ્તુ જ નથી' એમ દઢ નિશ્ચય
થવો એ જ મોક્ષ છે, તો પછી એ નિશ્ચય કરવા-
માં શા માટે મૂર્ખ પનવું? તે અહંકારનો અભાવ
સત્સંગત અને વિચાર એ બંને વડે તત્કાળ
અનુભવમાં આવે છે. ૧૫-૧૬ જેમ પ્રકાશ વડે અંધ
કાર જતો રહે છે અને દિવસ વડે રાત્રિ જતી રાં
છે, તેમ તત્ત્વવેત્તા પુરુષના સમાગમથી અહં
કારરૂપી બંધન ક્ષીણ થઈ જાય છે. ૧૭ હું કાણ
છું? આ દરથ જગત શી રીતે થયું? જીવ શું
વસ્તુ છે? અને જના વડે પ્રાણ આદિનું ધારા
યાય છે તે જીવન શું છે? એ બધું તત્ત્વવેત્તા મહા-
ત્મા પુરુષોનો સમાગમ કરી જ્યાં સુધી જીવતા
રહે ત્યાં સુધી વિચારવાતું છે. તત્ત્વવેત્તા પુરુષરૂપ
સૂર્યનું સેવન કરવાથી જ્ઞાનનો ઉદય થતાં જ
જગત ચૈતન્યરૂપે જ ભાસે છે. અહંકાર પ
ચિદ્વાત્માથી જુદો ભાસતો નથી. વસ્તુસ્વરૂપ
દાંડી દેનારે અજ્ઞાન નાશ પામી જાય છે એ
એક જ ક્ષણમાં વાસ્તવ તત્ત્વનું જ્ઞાન થાય
માટે એ તત્ત્વવેત્તારૂપી સૂર્ય નિરંતર સેવ
પામ્ય છે. ૧૮-૧૯ હે રામચંદ્રજી! જે જે વાત
(વેદાંતશાસ્ત્ર-ન્યાયશાસ્ત્ર વગેરેમાં) જે જે પુરુ-
વધારે બોધવાળા હોય, તેની તેની તમે જી
જુદી સેવા કરતા રહો. કેમકે તેમનો પરમ
સમાગમ થઈ જાય તો પ્રત્યેક મનુષ્યના વિચાર
ભિન્ન ભિન્ન હોવાથી પરસ્પર વિરુદ્ધ યુક્તિ વડે
પોતાની વાત સિદ્ધ કરવા જતાં, વચમાં એક
વાદરૂપી પિશાયલી ખડી થઈ જાય છે. આમ

માદરૂપી પિશાચનો ઉદય થાય છે, એટલે શ્રોતા નવે વિવેચી હોય તો પણ યુક્તિ વડે સિદ્ધ થતું અને તાકિદે કાથી પ્રતિપાદન કરાવું પ્રત્યેક તત્ત્વ (જીવચેતન્ય) મુખ્ય છે અને મારે પોતાને માટે એ વાતનો સ્વીકાર જ વધારે શ્રેષ્ઠ છે, એવી બ્રાંતિ પેદા થાય છે અને તેમાંથી અનર્થમાં જીતરવું પડે છે. માટે વિવેચી પુરુષ એકાંતમાં જ પ્રત્યેક સંકલ્પિતની (સમાગમ દ્વારા) સેવા કરવી અને પછી તેમણે કહેલ બાબતોનો પોતાની બુદ્ધિ વડે ખતે વિચાર કરવો.^{૨૦-૨૨} પોતાની બુદ્ધિની વૃદ્ધિને માટે અથવા શુદ્ધિને માટે તે તે પાંડિતે કહેલા વેધયની શ્રુતિ-યુક્તિ, પોતાનો અનુભવ અને સંબંધમાં બીજા વિદ્વાનોના સંવાદ ઇત્યાદિ દ્વારા (રતનની પેટે) પરીક્ષા કરવી. પછી જ સર્વ સંકલ્પમાનથી રહિત હોય અને સત્ય હોય તે રમતત્ત્વનું જ નિર્વિકલ્પ સમાધિ દ્વારા તનમય-પણું સંપાદન કરવું. વિદ્વાન પુરુષોના સમાગમ હેઠળ બુદ્ધિને પરમ તીક્ષ્ણ બનાવી દઈ, એક અજ્ઞાન-રૂપી લતાના કટકેકટકા કરીને તમે તેને નિર્મૂળ રી નાખો.^{૨૩-૨૪} આ વાત સંભવિત છે અને થઈ શકે તેવી છે; માટે જ હું તમને કહું છું. આ માત્ર અમે પોતે ખતે અનુભવેલી છે. અમે કાંઈ પ્રાણક પણ નથી અને મિથ્યાવાદી પણ નથી.^{૨૫} સાક્ષાત્તી અંદર વાદળાં, ઝાકળ વગેરે થવાથી તેનું કાંઈ અનિષ્ટ થતું નથી, તેમ કાંઈ ઇષ્ટ પણ થતું નથી. સમુદ્રની અંદર તરંગોની લહેર આવે માથી તેનું પણ કાંઈ ઇષ્ટાનિષ્ટ થતું નથી, તે જ રીતે નિઃસંકલ્પ યોગીપુરુષને પણ આ સર્વ જગતના વ્યવહારો વડે કાંઈ પણ અનિષ્ટનો ઉદય ઇષ્ટનો નાશ થતો નથી.^{૨૬} વિચાર વડે પ્રજ્ઞાનું નિર્વિકાર અને પૂર્ણ સ્વરૂપ બાણવામાં આવે, તે આ સર્વ દરચબળ ઝાંઝાના જળની જેમ નાવ મિથ્યા જ જળાય. પ્રજ્ઞાસત્તાથી બુદ્ધ બીજા પ્રકારના આધારરૂપ કાંઈ આત્માનું સ્વરૂપ જ નથી, તેથી દૃઢ નિશ્ચય કરી પરમાત્મામાં લીન

થઈ રહેલા તત્ત્વવેતા પુરુષની અંદર સંકલ્પ આદિ બ્રાંતિનો પ્રચાર ક્રમ હોય, કયે દેકાણે તે રહે અને શા માટે તે પેદા થાય?^{૨૭}

इदं हि सर्वं मृगतृष्णिकानुवन्निरामये ब्रह्म-
णि शान्त आतते । विचारितेनाहमितीह विद्यते
कुतः क कम्मान्मननादि विभ्रमः ॥ २७ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સત્યાવબોધનો-
પદેશ' એ નામનો સર્ગ ૩૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૩૩ મો

બ્રાંતિના નાશનો ઉપાય

॥ યસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

स्वप्नौरुपेण स्वधिया सत्संगमविकासया ।
यदि नानीयते ज्ञत्वं तदुपायोऽस्ति नेतरः ॥ १ ॥
વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પોતાના પુરુષપ્રયત્નથી અને સત્સંગતિ વડે વિકસિત થયેલી બુદ્ધિ-થી જ જ્ઞાન મેળવવામાં ન આવે તો પછી તેને માટે બીજો એક ઉપાય નથી.^૧ જેમ વિપ વસ્તુ સ્વભાવે જ મરણકારક છે, તથાપિ રસાયનશાસ્ત્રમાં કહેલા ઉપાય વડે તે વિપલાવ મૂછી દઈ અમૃતરૂપ થઈ બચે છે; તેમ તમે પોતે જ જે વાસના, અવિદ્યા, જગત આદિ સર્વ કલ્પના લાધિલ છે, તેની પાછી શાસ્ત્રમાં ખતાવેલી પ્રતિકલ્પના પોતાની મેળે જ કરવામાં આવે તો એ સર્વ પોતે બંધન કરનારો પોતાનો સ્વભાવ જૂદો જઈ મોક્ષમાં ઉપયોગી થાય છે.^૨ જ્યાં સુધી સર્વ કલ્પનામાનની નિવૃત્તિ થઈ બધ ત્યાં સુધી જગત, અવિદ્યા, વાસના ઇત્યાદિનો સંબંધમાં શાસ્ત્રમાં

જ આ તેનીસમા સમજા બ્રાંતિના જે જે કલ્પના થઈ છે, તેને નિવૃત્ત કરનારો પ્રતિકલ્પના વિષે વર્ણન આવશે અને ચિન્તનમાં બુદ્ધિમુખપણું સમેટી લઈ, પરલોકની ચિકિત્સા વિષે મોઢા આપવામાં આવશે,
— કલ્પનાને શાંત કરનારી ક્રિયા, વિચાર, વૈરાગ્ય, ભોગવ્યાગ, વિવેક, દોષદષ્ટિ ઇત્યાદિનું નામ પ્રતિકલ્પના છે.

અતોવેલી પ્રતિકલ્પના કથે જવી; ક્રમકે કલ્પના-
માત્ર નિવૃત્ત થઈ જતાં અવશિષ્ટ રહેલા આત્મા-
માં જ નિમગ્ન રહેવું તે સુકૃતપણાનું લક્ષણ છે.
એ કલ્પનાની સંપૂર્ણ નિવૃત્તિ વૈરાગ્યપૂર્વક
ભોગોનો પ્રથમ ત્યાગ કરવાથી જ સિદ્ધ થાય છે;
તે વિના બીજી કોઈ પણ રીતે તે સિદ્ધ થતી નથી.
જે પુરુષ બહાર વાણી વડે અને અંદર મન વડે
નામ-રૂપની ભાવના જ નહિ કરતાં, વાણીનો
અને મનનો નિરોધ કરવામાં તૈયાર થઈ રહે,
તેની અંદર ધીમે ધીમે કલ્પનાનો નાશ વધે બંધ
છે.^{૩૫} એક અહંકારને છોડી દઈએ તો અવિદ્યાનું
બીજું કશું રૂપ જોવામાં આવતું નથી. એ અહં-
કાર જ નાશ પામે તો પછી બીજી કરી ભાવના જ
નહિ જાણતાં આત્માથી બીજો ભોક્ષ પણ કંઈ
જુદો રહેતો નથી.^{૩૬} તત્ત્વસાક્ષાત્કાર થયા પછી
પ્રણ જો તમે જગત અને જીવ ઇત્યાદિ ભાવમાં
રુચિ રાખી સ્યન્નદેહ કાયમ રહેતાં સુધી થોડો
પણ અહંકારનો આધાર રાખશે તો પોતાનું
પરિપૂર્ણ આત્મસ્વરૂપ ભૂલી જવાને લીધે, તમે
અનેક દુઃખપરંપરામાં અથડાઈ મરશો. તમે
જો અહંકારનો ત્યાગ કરશો તો સર્વ દુઃખની
નિવૃત્તિને પ્રાપ્ત થશો; -તેમજ પોતાના સ્વરૂપમાં
સ્થિતિ થવારૂપી સિદ્ધિને પણ પ્રાપ્ત થશો. જે
પુરુષની દૃષ્ટિ પાપાણની પેઠે અચળ હોય છે,
તેની વૃત્તિ બહિર્બુદ્ધિ થતી નથી. તેની દૃષ્ટિમાં
કોઈ પણ પદાર્થ સત્ય જોવામાં આવતો નથી.
તેથી એ દશ્ય વિવિધાન છતાં અવિવિધાન જવું
થઈ રહ્યું હોય છે. તેના મહાત્માપુરુષને નમસ્કાર
હો. જેનું ચિત્ત પરબ્રહ્મની અંદર લયને પ્રાપ્ત
થઈ ગયેલ હોય એવા મહાત્મા પુરુષની સ્થિતિ
બહાર પાપાણ આદિની પેઠે અચળ હોય છે અને
અંદર ચૈતન્યરૂપ પરમતત્ત્વની ભાવના વડે આ
સર્વ દશ્યબ્રહ્મ શૂન્ય જણાયાથી રમી બંધ છે.
પરંતો દશ્ય-પ્રપંચ ભલે હો અથવા ન
વિચાર અહીં કરવાનો નથી;

પરંતુ ચિત્તદ્વારા જો તે તરફ દૃષ્ટિ જશે, તો તે
દુઃખની વૃદ્ધિ કરનાર થઈ પડશે અને જો તે તરફ
દૃષ્ટિ જ નહિ બંધ તો તે સુખકારક થશે. એ દશ્ય-
સંકલ્પનો કાય થતાં ન દેખાવાની વાતનો
આધાર ચિત્તની ક્રિયાનો નિરોધ કરી, તેને કેવળ
બ્રહ્માકાર કરી દેવા ઉપર રહ્યો છે.^{૩૭} પ્રત્યેક પ્રાણીને
અગે આ લોક સંબંધી અને પરલોક સંબંધી
એવા બે મહાધોર વ્યાધિ વળગેલા છે. તે બે
વ્યાધિ વડે આધ્યાત્મિક,^{૩૮} આધિભૌતિક અને
આધિદૈવિક વગેરે અનેક ભતના તાપ વડે પીડાઈ
જઈ દેહધારી જીવોને મહાધોર દુઃખો સહન
કરવાં પડે છે.^{૩૯} અજ્ઞાની પુરુષો આ લોકમાં
પ્રસિદ્ધ રીતે દેખાતા ભૂખ-તરસ વગેરે રોગો દૂર
કરવાને ખાનપાન આદિ ભોગરૂપી અધમ
ઔષધો વડે જીવતાં સુધી પોતાનાથી બનતો યત્ન
કયે બંધ છે; બાકી બીજા પારલૌકિક વ્યાધિની
ચિકિત્સા ભોગરૂપી ઔષધ વડે થઈ શકતી નથી.
ઉત્તમ પુરુષો તો શાંતિ, સત્સંગતિ અને બોધ-
રૂપી અમૃત વડે પરલોક સંબંધી મહાવ્યાધિની
ચિકિત્સા કરવાને પણ યત્ન કરતા રહે છે.^{૪૦, ૪૧}
જે પુરુષો પરલોકની ચિકિત્સા કરવા માટે ભોગો-
રૂપી અપથ્યનો ત્યાગ કરે છે અને સત્સંગ
આદિ ઔષધિઓનું કાળજીથી સેવન કરે છે,
તેઓ શાંતિરૂપી ઔષધના પ્રમળ પ્રભાવથી
પોતાની ભોક્ષમાર્ગ સંબંધી મોટી ઇચ્છા પૂર્ણ
કરવામાં વિજયી નીવડે છે.^{૪૨} પુરુષ અહીં
જ નરકરૂપી વ્યાધિની ચિકિત્સા કરતો નથી, તે
મહારોગમાં સપડાયેલો પુરુષ સત્સંગતિ-સદ્વાચ

૩૫ કેવળ પોતાના આત્મા સાથે સંબંધ રાખનાર
આધિવ્યાધિ સંબંધી દુઃખ આધ્યાત્મિક કહેવાય છે,
વ્યાધ-ચોર આદિ બીજા પ્રાણીઓથી થનારું દુઃખ
આધિભૌતિક કહેવાય છે; અને અગ્નિ, વાયુ આદિ
દેવતાઓથી થનારું દાહ-તડકા વગેરેનું દુઃખ આધિ-
દૈવિક કહેવાય છે. આ સંબંધી વિશેષ જિજ્ઞાસા હોય
તેણે સાંખ્યસૂત્ર પહેલું સૂત્ર અને ગીતાનો ૭મો
અધ્યાય જોવો.

આદિ ઔપધ વિનાના નરક-સ્થાવરભાવ આદિ
સ્થાનમાં જઈ શો ઉપાય કરશે? અરે અવિવેકી
પુરુષો! તમારું જીવન કેવળ આ લોક સંબંધી
વ્યાધિની ચિકિત્સા કરવામાં જ ક્ષયને પ્રાપ્ત ન
થઈ જાઓ; પરંતુ તમારે આત્મજ્ઞાનરૂપી ઔપધ
દ્વારા પરલોક સંબંધી વ્યાધિની પણ ચિકિત્સા
કરવાની છે.^{૧૫} આ આયુષ્ય વાયુ વડે ચંચળ
થઈ રહેલા પાંદડાના કટકા ઉપર રહેલ જળખિંડુ-
ની પેઠે ક્ષણજીવી છે; માટે જમ અને તેમ અતિ
ત્વરાથી યતન વડે પરલોક સંબંધી મહાવ્યાધિની
ચિકિત્સા કરી લેવી.^{૧૬} યતન વડે જલદી પરલોક
સંબંધી મહાવ્યાધિની ચિકિત્સા કરતાં, આ લોક
સંબંધી વ્યાધિ પોતાની મેળે જ તરત ચમી જાય
છે.^{૧૭} મનુષ્યનું સ્વરૂપ વિચારવા જમ્યે તો તે
ચિદાત્મારૂપ જ છે અને એ ચિદાત્માનું બહિ-
ર્મુખ થઈ પ્રસરી જવું એ જ જગત છે. તેને
હીધી (ચિદાત્માની સત્તા વડે) એક સૂક્ષ્મ પરમા-
ણુની અંદર પણ સંકુદો પર્વતોના વિસ્તારવાળું
આયુ જગત રહ્યું છે.^{૧૮} ચૈતન્યરૂપ આત્માનું
બહિર્મુખ થઈ જઈ જ ફેલાઈ જવું, તે જ રૂપાદિક
આદ્ય વિષયરૂપે અને કામ-સંકલ્પ આદિ આન-
સિક (અંદરના) વિષયરૂપે થઈ રહેલ છે; અને
તે નિર્મળ ચિદાકાશની અંદર ભ્રાંતિ વડે જ
આત્માના એક વિવર્તરૂપે અનુભવમાં આવે છે.
માટે આ જગતની ભ્રાંતિ સત્ય નથી.^{૧૯} એવી રીતે
જગત મિથ્યા હોવાથી તેના અનેક વાર પ્રલયો
જેવામાં આવે છે, તો પણ જગતરૂપી દૃશ્યનો
કશો પણ નાશ થતો નથી. તેની અનેક સૃષ્ટિઓ
નજરે જવામાં આવે છે, તો પણ કશું ઉત્પન્ન થતું
નથી. કેમકે જગતનું મૂળસ્વરૂપ વિચારવા જતાં
તે કેવળ ભ્રાંતિરૂપ જણાય છે.^{૨૦} ભોગરૂપી કાલ-
વના સમુદ્રમાં ખૂંચી ગયેલા પોતાના આત્માને
જો પોતાના પુરુષાર્થના ચમત્કાર વડે બહાર ખેંચી
કાઢવામાં ન આવે, તો તેને નીકળવાનો બીજો
કોઈ પણ ઉપાય નથી.^{૨૧} જ મનુષ્ય મન નહિ

જિતાવાને હીધે મુદપણથી કેવળ ભોગોરૂપી
કાલવમાં ખૂંચેલો રહે છે, તે પુરુષને ભ્રમ સમુદ્રને
નહી-નાળાનાં જળો. જઈ મળે છે, તેમ અનેક
આપત્તિઓ આવી પડે છે.^{૨૨} જમ આયુષ્યના
આરંભકાળમાં જ પ્રથમ બાલ્યાવસ્થા જેવામાં
આવે છે, તેમ મોક્ષદશાના આરંભકાળમાં જ
પ્રથમ રાગની શાંતિ કરનાર ભોગોનો ત્યાગ જેવામાં
આવે છે.^{૨૩} તત્ત્વજ્ઞ જીવન્મુક્ત પુરુષની જીવન-
રૂપી નદી જો કે સુખ-દુઃખરૂપી અનેક તરંગો-
વાળી હોય છે, તો પણ કેમ જાણે ચિત્રમાં આલે-
ખેલી હોય તેમ શાંતરૂપે એકસરખી રીતે કથા-
પણ ગડબડાટ વિના વઘા કરે છે અને તેમાં
હોશ પેદા કરનારો વિષયરાગ હોતો નથી.^{૨૪}
અજ્ઞાની પુરુષના જીવનરૂપી નદીમાં તો અનેક
રહતના શમ્પ્લો વડે અતિભયંકર એવા સુખ-
દુઃખ આદિરૂપી અનેક તરંગો અને કામ-
ક્રોધ લોભોરૂપી અનેક ચક્રીઓનાં ફૂંડાળોના
જખરો ખળભળાટ જેવામાં આવે છે.^{૨૫}
જમ ભ્રાંતિ વડે એ ચંદ્રમા જેવામાં આવે છે,
જમ ભ્રાંતિ વડે બાળકને વેતાળ જેવામાં આવે
છે, જમ ભ્રાંતિ વડે ઝાંઝવાના જળની પ્રતીતિ
થાય છે, જમ સ્વપ્નમાં અનેક પદાર્થો, નિઃશ્વા
છતાં દેખવામાં આવે છે અને બુદ્ધિ મોહ વડે
છવાઈ જતાં જમ અનેક ભ્રાંતિજ્ઞાન થાય છે,
તેમ અજ્ઞાનને હીધે ભ્રાંતિ વડે ચિદાત્માના
વિવર્તરૂપ અનેક સૃષ્ટિઓનો ભાસ થાય છે.^{૨૬}
ચિદાત્મારૂપી જળના અનેક તરંગોરૂપે આ
હજારો સૃષ્ટિઓનું ભાન થાય છે. વિચાર કરતાં
તો એ સૃષ્ટિઓ મિથ્યારૂપે જ માત્ર ભાસી રહી
છે અને ભ્રાંતપુરુષને ભ્રાંતિ વડે તે અનુભવમાં
આવવાથી સત્ય ભાસે છે.^{૨૭} આત્મતત્ત્વનું
બહિર્મુખપણાને હીધે બહાર ફેલાવું થતાં આકા-
શની અંદર પણ ગંધર્વનગર આદિ સૃષ્ટિઓ
કેવળ ભ્રાંતિ વડે કેમ જાણે સત્ય હોય તેવી
અનુભવમાં આવે છે, બાકી તે ખરી રીતે સત્ય

નથી.^{૨૮} અહ કાર આદિ વડે અનુભવમાં આવતા પડ્ભાવવિકારોના* આકારો વડે અનેક રૂપોને ધારણ કરી રહેલો આ સૃષ્ટિ સંબંધી બ્રહ્મ, ચિદાત્માનું અહિર્મુખપણું થઈ જઈ ફેલાઈ જવારૂં જળના એક પરપોટારૂં છે.^{૨૯} ચિદાત્મા અહિર્મુખ ન થાય અને અંતર્મુખપણે તેની સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ રહે તો જગતરૂપી ભ્રાંતિની નિવૃત્તિ થઈ જાય છે. પણ જો એ ચિદાત્મા અહિર્મુખ થઈ જાય અને પોતાના રૂપને પસારી દે તો આ જગત ખડું થઈ જાય છે. એ જગત બહાર પણ નથી, અંદર પણ નથી, (પ્રતીતિમાં આવતું હોવાથી) અસત્ય પણ નથી, તેમ (નિઘ્યારૂપે ભ્રાંતિમાત્ર પ્રતીતિમાં આવવાથી) સત્ય પણ નથી. આ સર્વ ચૈતન્યરૂપ છે અને તે ચૈતનતત્ત્વ જન્મથી રહિત છે, અવ્યક્ત (જાણી ન શકાય તેવું અસ્ફુટ) છે, એક છે, નાશ વિનાનું છે, ઈશ્વરરૂપ છે અને તેમાં પોતાપણું કે પારકાપણું એવો કશો ભેદ નથી. તે ભાવવિકારથી રહિત છે, બ્રહ્મરૂપ છે અને આકાશના કરતાં પણ અતિ સૂક્ષ્મ, નિર્વિંકાર, અસંગ તથા શાંત છે.^{૩૦,૩૧} જન્મ પવનની અંદર (સ્વાભાવિક રીતે) ચંચળતા જેવામાં આવે છે, તેમ સ્વભાવથી પણ રહિત એવા બ્રહ્મમાં પોતાની ખેળે જ આ સૃષ્ટિનું સ્ફુરણ થવામાં કશું પણ કારણ ઘટતું નથી.^{૩૨} સધળી સૃષ્ટિ બ્રહ્મના વિવર્તરૂપ છે. સ્વપ્નમાં થતા અનુભવની પેઠે બ્રહ્મરૂપી મહાસાગરની અંદર બ્રહ્મના તરંગોરૂપે સૃષ્ટિઓ દેખાય છે. આ કેવળ ભ્રાંતિમાત્ર છે અને વિવેકદષ્ટિથી જોવા જઇએ તો સ્વપ્ન કે સૃષ્ટિ એ કશુંય નિર્વિંકાર અદ્વિતીય બ્રહ્મતત્ત્વમાં છે નહિ.^{૩૩} આ સર્વ આભાસથી રહિત એક પરમતત્ત્વરૂપ છે. તે તત્ત્વ ચૈતન્ય સ્વરૂપ છે, (ધર્મ વિનાનું હોવાથી) ચૈતનપણુરૂપી ધર્મથી પણ રહિત છે અને

સર્વત્ર એકસરખી રીતે ભરપૂર છે. આ જગત સદ્રૂપ પણ નથી, અસદ્રૂપ પણ નથી અને સદસદ્રૂપ પણ નથી; પરંતુ અનીર્વચનીય છે; તેમજ બ્રહ્મતત્ત્વના વિવર્તરૂપ હોવાથી અદ્વિતીય બ્રહ્મરૂપ છે અને સદા નિત્ય છે.^{૩૪} જ પુરુષ યથાર્થ રીતે વર્તન કર્યા કરે છે, જોના મનમાં સંકલ્પનું સ્ફુરણ થતું નથી અને જોના આત્મા અહિર્મુખ ન થતાં અંતર્મુખ થઈ શાંતપણે નિર્વિંકાર શુદ્ધ બ્રહ્મભાવમાં જ સ્થિર રહે છે, તેને વિદ્વાનો જ્ઞાનનિષ્ઠ કહે છે.^{૩૫} આ સંસારમાં દેહરૂપ ઉપાધિ વડે યુક્ત હોવા છતાં જ પુરુષને માટી વડે બનાવેલાં પૂતળાંની પેઠે કશો સંકલ્પ જ સ્ફુરતો નથી તથા જીવભાવસહિત આ આખું જગત એક આત્મચૈતન્યમાં જ ગળી ગયેલું દેખાય છે, તે મહાત્માને વિદ્વાનો જ્ઞાનનિષ્ઠ કહે છે.^{૩૬} જન્મ સંકલ્પ વડે ખડું થઈ ગયેલું નગર સંકલ્પનો ક્ષય થતાં પાછું જેવામાં આવતું નથી, તેમ આત્મચૈતન્ય અહિર્મુખ થતાં સંકલ્પથી ઉત્પન્ન થયેલ આ જગત અને જીવ, એ બંને આત્મચૈતન્ય અંતર્મુખ થતાં સંકલ્પનો ક્ષય થઈ જવાથી અધિષ્ઠાન-ચૈતન્યમાં જ રામી જાય છે અને પાછાં જેવામાં આવતાં જ નથી.^{૩૭} સર્વ દશ્ય બદ પદાર્થોનું કારણ એક પ્રકૃતિ (મૂલા અવિધા) છે. તે પ્રકૃતિ કારણ વિનાની છે તો પણ સાક્ષી તરીકે તેને સિદ્ધ કરનાર આત્મા છે, તે આત્માનું ધ્યાન ધરવું તેનું નામ મુક્તિ છે.^{૩૮} આ જગતમાં કોઈ પણ પદાર્થનો કશો સ્વભાવ જ છે નહિ. જગત સંબંધી સર્વ અનુભવો સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ મહાચૈતન્યરૂપી જળના દ્રવરૂપે છે.^{૩૯} આ સૃષ્ટિ સંબંધી અનુભવો મહાચૈતન્યરૂપી પત્રવતી લહેરરૂપ છે. તે અધિષ્ઠાનદષ્ટિએ ચિદાકાશરૂપ છે અને અધ્યસ્તદાષ્ટિએ શૂન્યરૂપ છે. આ વિવેક તમારે પોતાને સૂક્ષ્મદષ્ટિ વડે સમજવાનો છે. પવન અને તેની ગતિ એ બંને જન્મ અભિન્ન છે, તેમ બ્રહ્મ અને સૃષ્ટિ

* હોવું, ઉત્પન્ન થવું, વધવું, પ્રકટ થવું, ઘસાવું અને નાશ પામવું એ છ વિકારો છે.

બ્રાંતિને લીધે તેમનો જ લેહ જોવામાં આવે છે, તે સાવ અસત્ય છે. સ્વપ્નમાં જન્મ પોતાના મરણનો મિથ્યારૂપે અનુભવ થાય છે, તેમ તે સાવ મિથ્યા છતાં અનુભવમાં આવે છે. ^{૪૦૪} જ્યાં સુધી અંતઃકરણમાં તત્ત્વ સંબંધી યોગ્ય વિચાર પ્રગટ ન થાય ત્યાં સુધી બ્રાંતિ રહ્યા કરે છે; પરંતુ જ્યાં સ્પષ્ટ રીતે તાત્ત્વિક વિચાર ચિત્તમાં ઉદય પામે છે, ત્યાં એ બ્રાંતિ પણ બ્રહ્મથી જુદી ન રહેતાં બ્રહ્મરૂપ જ થઈ જાય છે. બ્રાંતિ પોને તો સસલાતાં શિંગડાંની પેઠે અસત્ય વસ્તુ છે, એટલે તત્ત્વદૃષ્ટિએ જોવા જતાં તેનું સ્વરૂપ જ દેખાતું નથી. બાકી, તેમાં રહેલો સત્તાસ્ફૂર્તિરૂપી અંશ તો બ્રહ્મથી જુદો પડી શકતો નથી; માટે અતિસ્વચ્છ નિર્વિકાર પરબ્રહ્મ જ છેવટ વિચાર કરતાં અવરોધ રહે છે. ^{૪૦૫} હે રામચંદ્રજી ! તમે દેહ સંબંધી લાગેલી જરા-મોહાદિ વિકારોનો બોજો વહેવાની મિથ્યા બ્રાંતિને છોડી દઈ ચિદાકાશપણને પ્રાપ્ત થાઓ. તે ચિદાકાશ આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત છે, નિર્મળ છે, સર્વજ્ઞ સમાનરૂપે રહેલ છે, નિલય છે, મંગળમય છે અને અદ્વિતીય છે. ^{૪૦૬}

અનાદિમઘ્યાંતમનંતમચ્છં સમં શિર્વં શાશ્વત-મેકમેવ । સર્વાં જરામોહવિકારમારબ્રાંતિં વિમુ-ચ્છાંશ્વરમાશ્વમેહિ ॥ ૪૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ મુકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સત્યાર્થોપન્યાસ-યોગ' એ નામનો સર્ગ ૩૩ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૩૪ મો ~

દૃષ્ટિ ટાળવાનો ઉપાય

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

પ્રાપ્તેષુ સુખદુઃખેષુ યો નશ્યતિ સ નશ્યતિ ।

યો ન નશ્યત્યનાશોઽસાવલં શાસ્ત્રોપદેશનૈઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-સુખદુઃખ પ્રાપ્ત થતાં જ

* આ ચોત્રીસમા સર્ગમાં ચિદાત્મા ઇન્દ્રિય દ્વારા

યો. રા. ૨૯

પુરુષતું મન (અજ્ઞાનને લીધે) તે વડે લેપાય છે, તે આ સંસાર સંબંધી જન્મ-મરણાદિક અનર્થ. પરંપરામાં ઘસડાયા કરે છે; પણ જ સુખ-દુઃખના સમયમાં (વિવેકને લીધે) તે વડે લેપાતો નથી, તે જન્મ-મરણ આદિ વિકારોથી રહિત અવિનાશી આત્મારૂપ જ છે. આ સંબંધમાં શાસ્ત્રોના વિશેષ ઉપદેશની કશી જરૂર નથી. ^૧ જ પુરુષની અંદર ઇચ્છાનો ઉદય થાય છે, તેને અવરૂપ સુખદુઃખ આદિ થયા વિના રહેતાં નથી; માટે જ સુખ-દુઃખની બરાબર ચિકિત્સા કરવા ધારતા હો તો પ્રથમ ઇચ્છાનો જ ત્યાગ કરો. ^૨ અવિનાશી પરમપદમાં 'અમુક હું છું' અને 'અમુક જગત છે' એવી બ્રાંતિ (નિર્મળ હોવાથી) સાત છે જ નહિ. આ સર્વ શાંત, અવિનાશી અને દરથના અવલંબનથી રહિત એવું બ્રહ્મરૂપ છે. જો સર્વ શાંત ચિદાકાશરૂપ છે, તો પછી તેની અંદર વળી હું અને જગત ઇત્યાદિ શબ્દોની બ્રાંતિનો વિલાસ કોણે કદપી કાઢેલો છે? ^૩ અહીં હું પણ નથી, જગત પણ નથી અને બ્રહ્મ આદિ શબ્દો પણ નથી. શાંત એક પરમતત્ત્વ જ સર્વરૂપ છે; તો પછી કર્તા અને ભોક્તા કોણ અને ક્યાંથી હોય? ^૪ બ્રહ્મ પારમાર્થિક, સત્ય અને આત્મરૂપ છે; તેથી નિષેધ કરવામાં આવતા સર્વ મિથ્યા પદાર્થોના કરતાં તે વિલક્ષણ છે. આથી તેનો નિષેધ ન થઈ શકતાં બાકી બીજા સર્વ પદાર્થોનો નિષેધ કરવામાં આવ્યો છે. આમ સત્ય આત્મા જ મારું પોતાનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે અને તે જ બાકી રહે છે. પોતાની પાસે રહ્યા છતાં અંતર્ધાનશક્તિ વડે અદૃશ્ય રહેનારા સિદ્ધ પુરુષોનો અને પિશાચાદિકોનો વ્યવહાર મહાલભ્યંકર હોય તો પણ તે જન્મ

બહિર્બુજ થઈ જતાં આ દૃષ્ટિ જોવામાં આવવાથી આત્માને અતર્ક્ય કરી લઈ, દૃષ્ટિ તરફ લક્ષ્ય ન આપવામાં આવે, તો-એ જોવામાં આવતો નથી, એ સંબંધી કેટલીક સુક્તિઓ કહી બતાવાશે.

જાણવામાં આવતો નથી, અને જન્મ એક સ્થાનામાં (પોતાની સાથે) સૂતેલા બીજા કોઈ પુરુષને સ્વપ્નમાં મહાભયંકર મેઘગર્જના સાંભળવામાં આવે પણ તે બીજાના જાણવામાં આવતી નથી, તેમ આ દશ્યજાળ બીજાઓને નજરે આવ્યા કરતી હોય તો પણ જ્ઞાની પુરુષને એ નિઃસંકલ્પતાને લીધે ચિત્તમાં સ્ફુરણ ન થોડે તો તેની દૃષ્ટિમાં એ ઉપશમને જ પામી ગયેલ છે. પોતાની પાસે અદશ્યરૂપ રહેનાર સિદ્ધ પિરાય આદિનો બ્યવહાર (તેમજ બીજાને સ્વપ્નમાં જણાતી મેઘગર્જના) પોતાના લિંગદેહવિશિષ્ટ ચિદાભાસની અંદર સંકલ્પ દ્વારા સ્ફુરેલ ન હોવાથી તે જાણવામાં આવી શકતો નથી. પણ ઈશ્વરી નિયમથી સૃષ્ટિનો એવો જ સ્વભાવ છે કે, જીવાત્મા (ચિદાભાસ) ની અંદર સંકલ્પ દ્વારા જે સ્ફુરી આવે તે જ સર્વના અનુભવમાં આવે છે.^{૧૨} આથી સિદ્ધ એ થાય છે કે, સર્વ ચિદાભાસને વળગેલું છે અને એ ચિદાભાસ પણ તેના જડ અંશ બાદ કરતાં ચેતન અંશથી આત્મારૂપ જ છે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, સર્વ આત્મરૂપ છે અને આત્માના વિવર્તરૂપે ભાસ્તી રહ્યું છે; એટલે અલંકારસહિત આ સર્વ જગત પરમાત્માથી જરા પણ બુદ્ધ નથી.^{૧૩} જન્મ સંકલ્પમાં અને સ્વપ્નમાં દ્રષ્ટા અનેકરૂપે ભાસે છે, તેમ જાગ્રતમાં પણ દ્રષ્ટારૂપ આત્મચેતન્ય જ જગતને આકારે વિવર્તરૂપે ભાસે છે. જળ જન્મ એકરૂપ છતાં અનેક તરંગોરૂપ બની બળ્ય છે, તેમ એ આત્મસત્તા આદિતીય છતાં અવયવોવાળા જગતને આકારે ભાસ્યા કરે છે.^{૧૪} આત્મા પોતે એક જ છે અને તે બહિર્મુખ થતાં અજ્ઞાનને લીધે વિવર્તરૂપે ઢંઢ જાણે અનેક આકારે થઈ રહ્યો હોય એમ લાગે છે; પણ એ અનેકપણું મિથ્યા છે અને તત્ત્વદૃષ્ટિથી જોવા જતાં તે દેખાતું નથી.^{૧૫} જન્મ જીવ નિરવયયવ છતાં સ્વમાદિકમાં પોતાના હાયપગ આદિ અવયવોને

કલ્પી લઈ અવયવી બની બળ્ય છે, તેમ નિત્ય, નિરવયવ અને શાંત બ્રહ્મ પણ વિવર્તરૂપે જગતને આકારે જોવામાં આવે છે.^{૧૬} ચિદાત્મારૂપી કુલારણ પોતાની અંદર સૃષ્ટિઓરૂપી લાખો માટીનાં વાસણોને (કલ્પનારૂપે) ધારણ કરી રહેલ છે. તેમાંથી જે જે બહિર્મુખ થઈ જવી જવી ભાવના કરે છે, તે તે કેમ જાણે જગત આદિને આકારે થઈ રહેલ હોય તેમ અનુભવમાં આવે છે.^{૧૭} હે નિર્મળ રામચંદ્ર ! જન્મ સમુદ્ર દ્રવરૂપે હોવાથી તરંગ આદિ અનેકરૂપે થઈ બળ્ય છે, તેમ બ્રહ્મ જ પોતાની સત્તા વડે ઢંઢ જાણે જગતને આકારે થઈ રહ્યું હોય તેવું લાગે છે.^{૧૮} આત્મા પોતે રૂપથી રહિત છે, છતાં પોતાના સ્વરૂપની અંદર તે જીવ પોતાનું રૂપ કલ્પી લે છે, તેવું તેવું પોતાનું જગત આદિરૂપે ઢંઢ જાણે સત્ય હોય એમ જોવામાં આવે છે. આથી જ પોતે સંકલ્પથી રહિત થાય, તો કશું તેના જોવામાં આવતું નથી.^{૧૯} બ્રહ્મ અને માયાનો સંબંધ થતાં સર્વશક્તિમાન ઈશ્વરરૂપે હોવાથી જડ-ચેતનના વિભાગો પણ ઉપદેશને માટે જ તેના માયારૂપી દેહની અંદર કલ્પાયેલા કહેવાય છે; બાકી એ કહેવું પણ વસ્તુનાયે સત્ય નથી. જગત સત્ય પણ નથી અને અસત્ય પણ નથી. આત્માની અંદર સંકલ્પરૂપી સ્ફુરણ ઊડતાં આ જગત ભાસે છે અને સંકલ્પનો ક્ષય થતાં તેના આભાસ જતા રહે છે. આમાં આપણે શે આગ્રહ બાંધવાનો છે? ^{૨૦} અયગ સ્ફટિકમણિની અંદર હજારો પદાર્થોનાં પ્રતિબિંબો પડતાં રહે છે અને પાછો સામે પદાર્થ ખસી જતાં તે જતાં રહે છે. આમાં કોઈ જાતની વિશેષ મહેનત કરવી પડતી નથી. એવી જ રીતે સંકલ્પનો ક્ષય કરી આત્મનિષ્ઠ થઈ રહેવું તે અને સંકલ્પને સ્ફૂર્ણ કરવા દેવો, એ બન્ને વાત પોતાના સ્વાધીનની છે-એમાં કોઈ જાતની વિશેષ મહેનત કરવી પડે તેવું નથી.^{૨૧} તત્ત્વદૃષ્ટિએ

જેવા જતાં, જની સત્તા દેખાતી નથી, તેમ જનો
આધાર કે કારણ પણ જણાતાં નથી, એવો
અહંકારરૂપી યક્ષ ક્યાંથી ખડો થઈ જાય છે,
તે હું બહોળી શક્તો નથી.^{૧૯} અહો ! જે અહંકાર-
રૂપી યક્ષની સત્તા જ (અસ્તિત્વજ) નથી, એ
અહંકારરૂપી યક્ષે તમને સર્વને પરાધીન કરી
મૂક્યા છે, એ વાત ખરેખરે આશ્ચર્યકારક છે.^{૨૦}
જેમ તિમિરરોગવાળાને નેત્રદોષને લીધે ભ્રાંતિથી
આકાશની અંદર મોવાળા, મચ્છર આદિના
આકાર જુલું દેખાય છે, તેમ ભ્રાંતિને લીધે
બ્રહ્મની અંદર પોતાનું સ્વરૂપ જ કાકતાલીયની
પેઠે અહંકારરૂપે ભાસે છે.^{૨૧} તમે અને જગત
એ બન્ને બ્રહ્મરૂપ જ છો, તો પછી નાશ અને
ઉત્પત્તિ ક્યાંથી હોય ? માટે હવે-શોક કરવાને
શો વિષય છે અને આશ્રય પણ શો છે ?^{૨૨}
સાક્ષીયત્વ પોતે માયા સાથે જોડાય છે,
ત્યારે તેના સર્વેશ્વરપણાને લીધે, આ જગત
તેની અંદર સંકલ્પ દ્વારા સ્ફુરિત થઈ ખડું થઈ
ગયેલ દેખનામાં આવે છે. પરંતુ જે તે સંખંધી
કશું સ્ફુરણ જ ન થાય તો તે જોવામાં આવતું જ
નથી. માટે તમને એ જગત સંખંધી કશું સ્ફુરણ
જ ન થાઓ. ઉપર કહ્યા પ્રમાણે જગત ચૈતન્યરૂપ
છે. આથી ચિદાકાશ જ સ્વપ્નમાં સંકલ્પ વડે
ખડા થઈ ગયેલા કોઈ નગરરૂપે કાગતું બેસવું
અને તાડતું પકડવું, એ ન્યાયથી અકસ્માત
જગતરૂપે ભાસે છે. પણ તેથી એ જગત બ્રહ્મથી
કેમ જુદું હોય ? જેમ જળની અંદર તરંગા-
દિક રહેલ છે, જેમ વૃક્ષના લાકડામાં પૂતળી
રહેલ છે અને જેમ પૃથ્વીમાં ઘટાદિક રહેલ છે,
તેમ બ્રહ્મની અંદર સૃષ્ટિ રહેલી છે.^{૨૩-૨૪} નિરા-
કાર અને નિરવયન સ્વરૂપ પરબ્રહ્મમાં જ જે કોઈ
(સંકલ્પ દ્વારા) અનુભવમાં આવે છે, તે તે
ચૈતનતત્ત્વના અચિંત્ય પ્રભાવથી ઉત્પન્ન થઈ
જાય છે. બાકી અહંકાર પણ શું છે, અને
જગત પણ શું છે ?^{૨૫} જેમ પવનની અંદર પવનની

સત્તાને લીધે જ અનેક જાતની ગતિઓ જોવામાં
આવે છે, તેમ અવિદ્યારહિત બ્રહ્મમાં બ્રહ્મ-
સત્તાને લીધે જ જગત આદિ અને અહંકાર
આદિ ભાવ વિવર્તરૂપે દેખાય છે.^{૨૭} જેમ વાદ-
ળાંની અંદર વૃક્ષ, હાથી, ઘોડા અને મૃગ ઇત્યા-
દિકના આકારો જોવામાં આવે છે, તેમ નિર-
વયન અને નિરાકાર પરબ્રહ્મમાં અહંકાર અને
સૃષ્ટિ ઇત્યાદિ જોવામાં આવે છે.^{૨૮} વૃક્ષની અંદર
જેમ શાખા હોય, તેમ પરમ મગ્ગમય પરબ્રહ્મની
અંદર આ સર્વ સૃષ્ટિ અવયવોની પેઠે ભાસી રહી
છે જેમ વટ આદિ કાષ્ઠ, બીજ આદિ કારણની
સત્તાવાળું છે, તેમ જગત પરબ્રહ્મની સત્તા વડે
જ સત્તાવાળું છે; એ પ્રમાણે તમારે તેની ઉપમા
સમજ લેવી. આત્મસત્તાથી જુદો જગતનો
સંભવ જ નથી, તેથી તમે અંદર શાંત રહી વગર-
શ્રમે નિરુપાધિક દશામાં રહી ભ્રાંતિને મૂકી દઈ
આકાશની પેઠે વિશેષરહિત થઈ રહો.^{૨૯,૩૦} તમે
પણ નથી, અમે પણ નથી, જગત પણ નથી
અને આકાશોદિક પણ નથી; આ સર્વ શાંત પર-
બ્રહ્મ જ પૂર્ણ રીતે ભરપૂર થઈ રહ્યું છે.^{૩૧} ચૈતન
વગર બીજું કોઈ પણ તત્ત્વ સિદ્ધ થઈ શકતું નથી.
સર્વ પદાર્થો ભેદથી રહિત એક બ્રહ્મરૂપ જ સિદ્ધ
થાય છે; માટે 'હું અમુકરૂપ છું' એવી વિશેષ
ભ્રાંતિનો ભાગ કરો અને 'હું સત્ય તથા સર્વ
ભેદોથી રહિત એ ચૈતનતત્ત્વરૂપે છું' એવી દૃઢ
ભાવના રાખો. આથી તમને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થશે.
દ્રષ્ટાને દેહાદિકરૂપે જાણવો એ જ બંધનરૂપ છે,
એમ તમે સમજો અને આત્માને દેહાદિકરૂપે ન
જાણતાં શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ જાણવો એ મોક્ષરૂપ છે,
એમ સમજો. વળી તમે યોગ્ય સ્થિરતા ધારણ
કરી શિષ્ટાચાર પ્રમાણે ભૂમિકાના અવધાસને
નહિ ઝાળંગતાં ચાંતપણાથી વિશેષરહિત થઈ
જઈ આત્માને દેહાદિકરૂપ ન જાણતા શુદ્ધ ચૈતન્ય
સ્વરૂપ જાણનારા થાઓ.^{૩૨,૩૩} દ્રષ્ટા કદી પણ
દશ્યભાવને પ્રાપ્ત થતો નથી અને ચૈતનતત્ત્વ

કદી પણ પરપ્રેય* જડભાવને પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. એ પ્રમાણે જડ વસ્તુનો અભાવ સિદ્ધ થાય છે એટલે જગતનું અસ્તિત્વ જ નથી. દોણ કાને શી રીતે અને શા માટે ચેતાવે? (ચેતાનાણુ કરે?)^{૩૪} દ્રષ્ટાની અને દરશની દશાનો જ અભાવ છે. માટે તમે જાગૃત અવસ્થામાં જ સુપુસિ અવસ્થાની પેઠે શૂન્ય જવા અને સરજ્જનુના આકાશના જવા નિર્ભળ થઈ રહો.^{૩૫} જમ પવન અને તેની ગતિ જુદાં ભાસે છે, તેમ ચેતન્યરૂપ બ્રહ્મામાં અજ્ઞાનને લીધે જ જડ-ચેતન આદિ ભેદ ભાસ્યા કરે છે. તેમાં જડ-ચેતનનો ભેદ ભાસ્યા કરવો એ જ સૃષ્ટિરૂપ છે અને સર્વમાં (જડ-ચેતન એવા વિભાગને છોડી દઈ) એકપણું જણાવું તે મોક્ષરૂપ છે.^{૩૬} વળી બ્રહ્મરૂપ પતનની અંદર ચિદાભાસરૂપી સ્ફુરણ ઊઠવું એ જ સૃષ્ટિરૂપ કહી શકાય છે, અને એ શુદ્ધ ચેતન્યસત્તામાં ચિદાભાસરૂપી સ્ફુરણ જ ન ઊઠે તો તે મોક્ષરૂપ કહેવામાં આવે છે.^{૩૭} જમ બીજ પોતાના સ્વરૂપ ને જ અંદર પાંદડાં વગેરે રૂપે સમજે છે, તેમ મહાચેતન્ય પોતાની અંદર રહેલા પોતાના સ્વરૂપને જ સૃષ્ટિરૂપે સમજે છે.^{૩૮} બીજ જમ પોતાના સ્વરૂપને પાંદડાં આદિરૂપે સમજવાથી પોતે પાંદડાં આદિરૂપે થઈ જાય છે, તેમ પરમ શુદ્ધ ચિદાત્મા પણ પોતાના સ્વરૂપને સૃષ્ટિરૂપે સમજે છે, એટલે સૃષ્ટિરૂપ થઈ જાય છે.^{૩૯} જમ વૃક્ષની અંદર કંમે કરી થવું, હોવું, વધવું, ઘટવું ઇત્યાદિ છ ભાવરૂપ વિકારોનો પ્રતિભાસ એવામાં આવે છે, તેમ ચિદાત્માની અંદર આ સૃષ્ટિ દેખાય છે. આ બાબતમાં બીજ દૃષ્ટાંતરૂપ છે જમ સર્વ વૃક્ષો બીજના વિકારરૂપ હોવાથી બીજરૂપ છે, તેમ આ સઘળો વિસ્તાર બીજ આદિરૂપે થઈ રહેલ ચેતનસત્તાનો હોવાથી તે સર્વ ચેતન્ય જ છે.^{૪૦} પરબ્રહ્મ પોતે સદા નિર્વિકાર છે અને આ સર્વ જગત પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.

*પ્રેય એટલે બીજ વડે ચેતનવાળું થાય તે-જડ.

આથી એ જગત પણ નિર્વિકાર, અનાદિ અને અનંત છે, એમ તમે નિઃશંક સમજો.^{૪૧} આ દ્વેન અદ્વેન સંબંધી સર્વ વિકાર સંકલ્પ વડે ખડા થઈ ગયેલા નગરની પેઠે પોતાના સંકલ્પરૂપ જ છે અને સંકલ્પનો ક્ષય થતાં તેનો પણ ક્ષય થઈ જાય છે.^{૪૨} જવો શૂન્યપણાનો અને આકાશનો ભેદ (કલ્પનામાત્ર જ) તમારા જણવામાં આવતો હોય, તેવો જ પાયા વગરનો સૃષ્ટિનો અને બ્રહ્મનો ભેદ તમારે સમજવો.^{૪૩} પરબ્રહ્મની શાંત-સત્તા મહાયૈતન્યરૂપે પોતાની મેળે અનાદિકાળથી જ સિદ્ધ છે. માત્ર અજ્ઞાનને લીધે તે 'હું અમુક મનુષ્યરૂપ છું' એવે આકારે થઈ રહેલ છે અને જગતને આકારે પણ વિવર્તરૂપે એ જ થઈ રહેલ છે. બ્રહ્મ જ એ આ જગતરૂપ છે, તો પછી તેમાં મિથ્યા ભ્રાંતિ વડે ઝાંઝવાના જળની પેઠે કાંઈ ઉત્પન્ન થયેલ દેખાય, તો ખરી રીતે તે કાંઈ ઉત્પન્ન થયેલ જ નથી. તેમાં, કાંઈ નાશને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલું જણાય, તો પણ ઝાંઝવાના જળની પેઠે કાંઈ પણ નાશને પ્રાપ્ત થતું નથી.^{૪૪, ૪૫} જમ વૃક્ષ આદિ અવયવી પોતાના અવયવોમાં વ્યાપી રહે છે, જમ મહાકાશ-ધટાકાશ આદિ આકાશ મહાકાશની અંદર રહે છે અને તરગમય જળ જમ જળની અંદર રહે છે, તેમ બ્રહ્મ જ પોતાના અવિકારી સ્વરૂપની અંદર વિવર્તભાવથી પદાર્થરૂપે અને વસ્તુનાં બ્રહ્મરૂપે થઈ રહેલ છે. એક ચરધી પણ જટલા સમયમાં એક (દૃઢ્યરૂપ) પ્રદેશમાંથી બીજ પ્રદેશમાં જતાં વચમાં ચિદાત્માનું જ કાંઈ શૂન્યતા જરૂં સદૃશ અનુભવમાં આવે છે, તે જ વાસ્તવિક છે; માટે તમે તેની ઉપાસના કરો. વિવેચી સત્પુરુષો કહે છે કે, ચેતન્ય મય આત્માનું એક રૂપ જગત આદિ વિવર્તનાથ છે અને બીજું રૂપ વિવર્તથી રહિત શુદ્ધ કૂટસ્થ પૂર્ણ આનંદરૂપ છે. તે બન્નેમાં જ વડે તમને પરમ પુરુષાર્થરૂપ મોક્ષ મળવાનો સંભવ લાગતો હોય તેમાં જ તમે એકનિષ્ઠાનાથો થઈને રહો,

પણુ ત્રિવેકરહિત થાઓ નહિ. ૪૨-૪૮

સંકુચ્યમકુચ્યમિતિ દ્વિરૂપં સંવિત્સ્વરૂપં
પ્રવદંતિ સંતઃ । શ્રેયઃ પરં યેન સમીહસે ત્વં તદે-
કનિષ્ઠા મમમાઝ્મતિર્ધુઃ ॥ ૪૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'પરમાર્થયોગોપ-
દેશ' એ નામનો સર્ગ ૩૪ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૩૫ મો

બ્રહ્મસ્વરૂપનું વર્ણન

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

દેશાદેશાંતરં દૂરં પ્રાપ્તાયાઃ સંવિદઃ ક્ષણાત્ ।

ચદ્રૂપમમલં મધ્યે પરં તદ્વરૂપમાત્મનઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ-જણુઆત્રમાં (ઇન્દ્રિય
દ્વારા) એક દેશમાંથી બીજા દેશમાં પ્રાપ્ત થયેલ
ચિદાત્માનું વચમાં જે કાંઈ નિર્વિપયરૂપ છે,
તે જ આત્માનું શુદ્ધ નિર્ભળ સ્વરૂપ છે. તમે
ચાલતાં, સાંભળતાં, સ્પર્શ કરતાં, સૂંધતાં, આંખો
મીંચતાં અને ઉઘાડતાં તથા હાસ્ય કરતાં (સદા
કાળ) આત્માના નિર્વિપય ચૈતન્ય સ્વરૂપમાં જ
એકનિષ્ઠા રાખો; એટલે તમને મોક્ષની નિર્વિ-
કાર સ્થિતિ પ્રાપ્ત થશે. ૧૨ તમે જીવન્મુક્ત પુરુષના
બ્યવહાર પ્રમાણે અને પોતાના કુસાચાર પ્રમાણે
બ્યવહાર કરતા રહેજો; પણ અંદર વાસનાઓથી
ધનપણા, પુત્રપણા, પરલોકપણા ઇત્યાદિ એપણા-
ઓથી (ઇચ્છાઓથી) રહિત, સત્ય, નિરાલાસ
અને ચૈતન્યરૂપ પરમતત્ત્વમાં નિષ્ઠા રાખવારૂપી
પરમ પુરુષાર્થમાંથી તમે કદી પણ કડગરો મા-
તમે જે વિપંયમાં મેરુપર્વતની પેઠે અચલ થઈને
રહેજો. ૩ અવિદ્યાનું ખરું રૂપ એ જ છે કે, તત્ત્વ-

દષ્ટિએ જોવા જતાં તે દેખાતું નથી એ તત્ત્વ-
દષ્ટિએ જોવા જતાં તેનું સ્વરૂપ નગર આવતું
હોય, તો તેને વિદ્યારૂપ જ કહી શકાય. ૪ જ્યાં
અવિદ્યાનો જ અસંભવ છે, ત્યાં પછી અવિદ્યા
વડે થયેલો જડ-ચૈતનનો અથવા દ્રશ્ય-દશ્યનો
વિભાગ તો કઈ જગ્યાએ અને કેમ સંભવે ? જો
એમ જ છે, તો પછી પોતાની અંદર જ તમે સંકલ્પ-
ને શા માટે સ્ફુરોવો છો ? તમે સંકલ્પને સ્ફુરવા જ
નહિ દો એટલે બળાત્કારથી પોતાની મેળે જ શાંતિ-
નો ઉદય થશે. બ્રહ્મ અને જગત એ બંને પરમાર્થ-
દષ્ટિએ જોતાં એક જ છે અને એક છતાં અનેકની
પેઠે થઈ રહેલ છે. બ્રહ્મ પોતે પૂર્ણ છે, તો પણ
અપૂર્ણ જેવું લાગે છે અને તે શુદ્ધ છતાં અશુદ્ધતા
જેવું (જગત આદિને આકાર) પ્રસરી રહ્યું છે એ
બ્રહ્મતત્ત્વ શૂન્ય નથી, છતાં (પ્રકયાદિમાં) શૂન્ય
જેવું થઈ રહે છે. તે શૂન્યતા જેવું નિર્વિકલ્પ છે,
છતાં (સ્પષ્ટિકાળમાં) કેમ બળે શૂન્યતાથી રહિત
હોય તેવું લાગે છે. વસ્તુતાએ તે દેશ-કાળ વડે
અમાપ છે, છતાં કેમ બળે દેશકાળ વડે તે પરિ-
મેય હોય તેવું થઈ રહ્યું છે. એ પોતે એકરૂપ છે,
છતાં કેમ બળે અનેકરૂપ હોય તેવું લાગે છે. ૫-૭
તે અવિકારી છે, છતાં કેમ બળે વિકારી હોય
તેવું લાગી રહ્યું છે. તે સર્વત્ર સમાનરૂપે રહેલું
છે અને શાંત છે, છતાં કેમ બળે વિક્ષેપવાળું
હોય તેવું જણાય છે. તે સદ્ગુણ છે, છતાં 'દષ્ટિ-
પથમાં ન આવવાથી' કેમ બળે અસત્ય હોય
તેવું લાગે છે પોતાના એક જ રૂપમાં રહ્યા છતાં
તે કેમ બળે બીજા રૂપે જ ખડું થઈ ગયું હોય
તેવું લાગે છે. ૮ તે ત્રિભાગવાળું નથી, છતાં કેમ
બળે ત્રિભાગવાળું હોય તેવું થઈ રહ્યું છે. તે જડ
અંશથી રહિત છે, છતાં કેમ બળે જડ અંશ-
વાળું હોય તેવું દેખાય છે. તે પરપ્રકાર્ય નથી,
છતાં કેમ બળે પરપ્રકાર્ય (બીજા વડે પ્રકાર્યને
પ્રાપ્ત થતું) હોય તેવું લાગે છે. તે નિરવયવ ન છે,
છતાં કેમ બળે તે અવયવવાળું હોય તેવું શોભી

x આ પાંચીતમા સર્ગમાં આત્મચરણ જગત
આદિ પ્રપંચસંહિત અને જગત આદિ પ્રપંચથી રહિત
એમ લાગે છે; પણ તે અખંડ રીતે એક જ છે, એવું
ખતાવવાને બ્રહ્મનું રૂપ સત્ય અને અસત્ય એ બંને
આવનઃ આભાસવાળું છે, એ કહેવાશે.

રહ્યુ છે.^૯ અહંકાર વિનાનું છતાં તે કેમ જાણે
અહંકારવાણું હોય તેવું જણાય છે અને નાશથી
રહિત છતાં તે કેમ જાણે નાશવાણું હોય એવું
જણાય છે. એ પરમતત્ત્વ કલ્પક વિનાનું છે, છતાં
કેમ જાણે જન્મમરણાદિરૂપ કલ્પકવાણું હોય
તેમ જાણે છે. તે દશ્યથી રહિત છે, છતાં કેમ
જાણે દશ્યપણાને ધારણ કરી રહ્યું હોય તેમ યર્થ
રહ્યું છે.^{૧૦} તે પોતે સ્વયં પ્રકાશ છે, છતાં કેમ જાણે
અધકાર વડે ઘેરાયેલું હોય તેમ યર્થ રહેલ છે.
તે પુરાતન છતાં કેમ જાણે નવો નવો આકાર
ધારણ કરી લેતું હોય તેવું જાણે છે. એ તત્ત્વ
પરમાણુના કરતાં પણ બહુ સૂક્ષ્મ છે, છતાં તે
પોતાના ગર્ભની અંદર અસંખ્ય સૃષ્ટિઓની પર-
પરાને ધારણ કરી રહ્યું છે.^{૧૧} એ તત્ત્વ સર્વ-
રૂપ છતાં યજ્ઞ, દાન, તપ, ચિત્તની પવિત્રતા,
વૈરાગ્ય અને શ્રવણ-મનન વગેરે દુઃખથી સાધી
શકાય તેવા પ્રયત્ન પુરુષાર્થથી જ્ઞાનદશાને પ્રાપ્ત
થયેલા વિવેકી પુરુષને દશ્યથી રહિત જેવામાં
આવે છે. તે પરમતત્ત્વ બધનમાત્રથી યુક્ત છે,
છતાં કેમ જાણે બંધનોવાણું હોય તેવું દેખાય
છે. તે અનેક પ્રકારે યર્થ રહ્યું છે, છતાં પણ
દ્વૈતમાત્રથી રહિત છે.^{૧૨} એ શુદ્ધ તત્ત્વ માયાના
સંપર્કથી રહિત છે, તો પણ માયારૂપી અનેક
ક્રિણુસમૂહનો પ્રસાર કરવામાં નિર્ભળ સર્વ-
નારાયણના જવું છે. તે શ્રક્ષ્ણ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે,
મહાસાગર જેમ તટી-નાળાં આદિના જળનું
સ્વામીપણું ભોગવે છે, તેમ એ તત્ત્વ પણ કેમ
જાણે સર્વ જ્ઞાનમાત્રનું સ્વામીત્વ ભોગવતું હોય
તેમ સર્વજ્ઞ છે.^{૧૩} જગતરૂપી રત્નોને રહેવાને
માટે તે (શ્રક્ષાંડતા આકારતા) એક મોટા
ખખનારૂપ છે. એ તત્ત્વ અત્યંત ભારે છે, છતાં
વિવેકરૂપી ત્રાજનામાં તોળતાં ભારેપણું મિથ્યા
જણાયાથી તે રૂના પૂમકાથી પણ બહુ હલકું
જણાય છે. માયારૂપી ક્રિણુ પ્રસારવામાં એ
ચંદ્રમારૂપ છે, એટલે તે આવાનું યુગ

અધિષ્ઠાનરૂપ છે, છતાં દેખવામાં આવતું નથી.^{૧૪}
એ તત્ત્વ દેશ-કાળ વડે અનંત અને અપાર છે,
તો પણ તે કાઈ દેશકાળમાં રહેલ પણ નથી. એ
શુદ્ધ ચૈતન્યતત્ત્વ આકાશ જેવા સ્થૂળ પ્રદેશમાં
પણ વનની રચનાઓને અને પર્વતોને બનાવે
છે.^{૧૫} એ તત્ત્વ અતિ સૂક્ષ્મ પદાર્થોથી પણ
અતિ સૂક્ષ્મ છે અને અતિ સ્પૃશ્ય પદાર્થોથી
પણ અતિ સ્પૃશ્ય છે. અતિ ભારે પદાર્થો કરતાં
પણ તે અતિ ભારે છે અને અતિ શ્રેષ્ઠ પદાર્થોથી
પણ તે અતિશ્રેષ્ઠ છે.^{૧૬} અંદર શૂન્યતાને લીધે
તે કર્તા, કર્મ અને કરણથી રહિત છે અને
કારક તથા કારણ એ બન્નેથી પણ રહિત છે;
છતાં તે કેમ જાણે કર્તા-કર્મ આદિ વડે ધણા
કાળથી યુક્ત હોય તેવું છે.^{૧૭} તે જગતરૂપી
રત્નોને રહેવાના સંપ્રુટરૂપે છે, છતાં તે નિત્ય
અરણ્યના જવું સ્થૂળ જ છે. તે અનંત પર્વતોના
જવું કંઠણ છે, છતાં આકાશ કરતાં પણ સુકોમળ
છે.^{૧૮} એ તત્ત્વ અનાદિ કાળથી નિત્ય જ છે,
તો પણ પ્રત્યેક વસ્તુમાં અને પ્રત્યેક સમયમાં
કેમ જાણે કોમળતાથી નવે નવે રૂપે યર્થ રહ્યું
હોય તેવું હીસે છે, તે પ્રકાશમય છે છતાં અજ્ઞા-
નન્યા ભરણને લીધે અધકાર જવું જણાય છે.
તે જગતને ઢાંછી દે છે તેથી અધકાર જવું છે,
છતાં એ તત્ત્વ સર્વત્ર પ્રકાશરૂપે પ્રસરી રહેલ
છે.^{૧૯} એ તત્ત્વ પ્રત્યક્ષ છતાં કુલંક્ય (ધણી
મહેનતે માંડ જાણી શકાય તેવું) છે અને
(અજ્ઞાનદશામાં) પરાક્ષ છતાં (જ્ઞાનદશામાં)
પોતાની પાસે જ રહેલ છે. એ તત્ત્વ ચૈતન્યરૂપ
છતાં અવિદ્યા વડે જડરૂપ દેખાય છે અને
(અજ્ઞાન વડે) જડરૂપ દેખાતાં છતાં પણ તે
ચૈતન્યરૂપ જ છે.^{૨૦} એ તત્ત્વ હંડરૂપ પણ છે, છતાં
તમારારૂપ પણ યર્થ રહેલ છે. તે તમારારૂપ છે,
છતાં મારારૂપ યર્થ રહેલ છે. તે મારાથી (અહં-
કારથી) બુદ્ધ છે છતાં હંડરૂપ જ યર્થ રહેલ છે.

૪ અસાધારણ કારણને કણુ કહે છે.

તે પ્રજ્ઞદષ્ટિએ હુંડપ જ છે, છતાં કેમ જાણે જુદું જ હોય તેવું લાગે છે.^{૨૧} આ પરબ્રહ્મરૂપી ભરપૂર મહાસાગરની અંદર આ ત્રણ લોકરૂપી તરંગો કેમ જાણે ઉછાળા મારતા હોય તેવા દેખાય છે. બાકી તરંગ જેમ જળરૂપ છે, તેમ એ સર્વ લોક પ્રજ્ઞરૂપ જ છે. બરફ જેમ સફેદ રંગને ધારણ કરે છે, તેમ પ્રજ્ઞતત્ત્વે પોતાની અંદર રહેલી આ સર્વ દશ્યજાળને વિવર્તલાવથી ધારણ કરી રાખેલ છે. જેમ બરફને લીધે તેની અંદર રહેલું ધોળાપણું જોવામાં આવે છે, તેમ ચૈતન્યતત્ત્વને લીધે જ તેની અંદર રહેલી આ સૃષ્ટિ જોવામાં આવે છે.^{૨૨, ૨૩} આ પરમાત્મા દેશ-કાળરૂપી અવ્યયવૃદ્ધી રહિત છે, છતાં જળ જેમ તરંગોના વિસ્તાર કરે છે, તેમ તે મિથ્યારૂપે રાતદિવસ કેમ જાણે જગતનો વિસ્તાર કરતા હોય તેવું લાગે છે.^{૨૪} આ ચિદાકાશરૂપી વિશાળ જંગલની અંદર પંચમહા-ભૂતરૂપી પાંદડાંઓના ફેલાવવાળી આ જગત-રૂપી જીવું મંજરીઓ વિકાસને પ્રાપ્ત થાય છે. એ પરમાત્મા જીવ-જગત આદિને આકારે યદ્ય રહેલા પોતાના પ્રતિબિંબને, પોતાની મેળે જ જોવાની ઇચ્છાથી, પોતે અત્યંત નિર્મળ આકાર ધારણ કરી લઈ અરીસારૂપ યદ્ય રહેલ છે.^{૨૫, ૨૬} અનંત પ્રજ્ઞસત્તાની અંદર આકાશરૂપી (હંબ-રાના) વૃક્ષના ફળના જેવા પ્રકાંડના, પોતાની ઇચ્છા વડે કદપી લીધેલ એક ત્રૈલોક્યરૂપી અવયવની અંદર દીપી નીકળતા સૂર્ય વગેરે દેવો અને તેનાથી જ ઉદયને પ્રાપ્ત થનાર ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયસમૂહ, જીવરૂપ આત્માને રૂપ આદિ વિષયનો અનુભવ કરાવનામાં સાધનરૂપે ઉપયોગી થઈ, જગતમાં અનેક ચમત્કારો ખતાવે છે.^{૨૭} એ પરમાત્મા અંદર રહેલા વાસનામય પ્રપંચ વડે અને બહાર રહેલા જગતરૂપી પ્રપંચ વડે જાગત અવસ્થામાં અને સ્વપ્નાવસ્થામાં અનેકરૂપે યદ્ય રહેલ છે. સુષુપ્તિ અવસ્થામાં નાના પ્રકારે નહિ દેખાતાં, તે એકરૂપે જ દેખાય છે.

એવી રીતે ભાવ અને અભાવવાળી સ્થિતિથી બહાર અને અંદર સર્વત્ર એ જ તત્ત્વ રહેલ છે.^{૨૮} આ સર્વ પદાર્થોની શોભા એ પરમાત્મ-રૂપ જ છે અને જેમ જીમ પોતાની મુખરૂપી શુદ્ધાની અંદર રસાસ્વાદનો ચમત્કાર ખતાવે છે, તેમ તે પરમાત્માની અંદર તેની જ ઇચ્છાથી તેના જ પ્રયોજન માટે વિવિધ પ્રકારના ચમત્કારો કર્યા કરે છે.^{૨૯} ચેતનસત્તાને લીધે જ મધુરતા ખતાવનારા રૂપ-રસ આદિ વિષયોને પોતાના પ્રદેશમાં ધારણ કરી રહેલું અને જગતમાં દેખવામાં આવતી સુખ-દુઃખ, કામ-ક્રોધ, જનમ મરણ ઇત્યાદિ અનેક ચકરીઓવાળું એ જગત પરમાત્મારૂપી જળના રસરૂપ છે.^{૩૦} જેમ સૂર્ય આદિ તેજોમય વસ્તુનું પ્રભામંડળ સૂર્ય આદિ પોતાના અધિષ્ઠાનમાં જ હાય પામી જાય છે અને પાછું તેમાંથી જ ઉદય પામે છે, તેમ સૂર્ય, ચંદ્ર, અગ્નિ આદિ દેવતાઓ અને નેત્ર આદિ ઇન્દ્રિયો એ સર્વના તેજ વડે પ્રકાશતી પદાર્થોની શોભા પ્રકાશમય પરમાત્મામાં સુષુપ્તિ તથા પ્રલયમાં લીન થઈ જાય છે અને જાગત અવસ્થામાં તથા સ્વપ્નાવસ્થામાં તેમાંથી જ ઉદય પામી ખડી થઈ છે.^{૩૧} જેમ બરફની અંદર ચૈતલાવ રહ્યો છે, તેમ આ સર્વ જગત પ્રજ્ઞમાં જ રહેલ છે, તેથી પ્રજ્ઞરૂપ જ છે. જેમ ચંદ્રમાંથી તેનાં કિરણો બહાર પ્રસરે છે, તેમ ચૈતન્યમય પ્રજ્ઞમાંથી જ આ સર્વ પદાર્થોની શોભા બહાર પ્રસરી રહેલી છે. એ પરમાત્મારૂપી એક નિરવયવ રંગમાંથી આ

પોતાની મેળે જ મજબૂતપણે રૂઢ થઈ રહેલી છે. આ પરમાત્મારૂપી અચળ પર્વતની અંદર વૃદ્ધિ અને નાશવાળી અને નાના પ્રકારના પદાર્થોરૂપી અનંત પુષ્પોને લઈ જનારી દરયરૂપી નદી નિરંતર વહ્યા કરે છે. ^{૩૪,૩૫} દેવરૂપી નર્તકી આ ચિદાકાશરૂપી રંગભૂમિની અંદર પોતાના કરેલા આરંભને જરા પણ નહિ અટકતા દેતાં અનેક કદપરૂપી ઉત્સવના દિવસમાં જગતરૂપી હાવ-ભાવ ખતાવવાની શ્રાંતિનું અનુકરણ કરી નિરંતર નાચ્યા જ કરે છે. એટલું જ નહિ પણ તે પોતાના કાળરૂપી બાળકને આ બ્રહ્મરૂપી રંગ-ભૂમિમાં માયારૂપી અંદરવાની નીચે વારંવાર નચાવ્યા કરે છે અને એક વખત સમેટી લઈ તેને વળી પાછો ખડો કરી દે છે. એ બાળકના માત્ર આંખ ઉઘાડવા-મીંચવામાં જ કરોડો બ્રહ્માંડોના મહાપ્રલયો અને નાના પ્રલયો થઈ જાય છે. ^{૩૬,૩૭} જન્મ અંદર સેકંડો પ્રતિબિંબ પડે તો પણ અરીસો ઇચ્છા આદિ વિકારથી રહિત અને જોડો છે તેવો જ રહે છે. તેમ આ પરમાત્મા પણ અનેક બ્રહ્માંડોના પોતાની અંદર ઉદય થાય તો પણ ઇચ્છા આદિ વિકારથી રહિત, શાંત અને નિર્વિકાર રહી, પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિર રહે છે. ^{૩૮} જન્મ ભૌતિક સૃષ્ટિ-ઓનું કારણ પંચમહાબૂત છે, તેમ ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાન સૃષ્ટિઓના બીજરૂપ તથા કારણરૂપ આ પરમાત્મા જ છે અને એ પરમાત્માનું બીજું કંઈ પણ કારણ નથી. ^{૩૯} માયાના યોગથી આ પરમાત્માના નેત્રનું ઊધડવું થતાં જગતની સર્વ શોભા ઉત્પન્ન થયેલ જોવામાં આવે છે અને એ પરમાત્માના નેત્રનું મીંચાવું થતાં (યોગનિદ્રામાં) આખા જગતનો પ્રલય થઈ જાય છે. ખરી રીતે તો, પરમાત્મા, માયાના સંબંધ વિના ઉપરના બન્ને બાવથી રહિત છે અને કેવળ ચોતાના શુદ્ધ, માયાના સંપર્કથી પવિત્ર એવા સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ સ્થિર

થઈ રહે છે. ^{૪૦} જન્મ પવનના સપાટાઓ પવનરૂપ જ છે, તેમ પરિણામ, કાળ, સંખ્યા અને વેશવ આદિથી મોટાં એવાં અનેક બ્રહ્માંડો, તેની અંદર રહેલા પદાર્થોની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને પ્રલય, તેમજ તેની અંદરનાં પ્રાણીઓનો જન્મ, ખાદ્યાદિ અવસ્થા, જમત આદિ અવસ્થા અને નીચી-જાંચી સ્થિતિ ઇત્યાદિ એ બધું આ ચિદાકાશથી ઉદય પામે છે. એટલે કે, એ સર્વ અનંત ચિદાકાશરૂપ જ છે, એમ સમજી તમે શાંત થઈ રહો. ^{૪૧}

उद्यंत्यमूर्तिं सुवह्निं महामहांति सर्गागम-
प्रलयजन्मदशां जगति । सर्वाणि तान्ययमपार-
स्वरूप एव प्रस्यंदनानिमरुदेवयथास्वशांतम् ॥४१॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ' પરબ્રહ્મસ્વરૂ-
પવર્ણન ' એ નામનો સર્ગ

૩૫ એ સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૩૬ મો ॐ

ઇચ્છાત્યાગથી મોક્ષપ્રાપ્તિ

॥ યસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

चमत्कुर्वेत्ययाज्जनर्था आवर्तो ह्यव चारिणि ।

एकस्वभावाः सकला यथा चारितरंगकाः ॥१॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જન્મ જળની અંદર અનેક ચકરીઓ બુદ્ધે બુદ્ધે રૂપે જોવામાં આવે છે, તેમ પ્રથમ તો સર્વ પદાર્થો બુદ્ધે બુદ્ધે રૂપે જોવામાં આવે છે. તે ઇચ્છાને ઉત્પન્ન કરી દઈ મનુષ્યના ચિત્તને સમાવી મૂકે છે. પછી તે રાગ, દ્વેષ, નરક આદિ અનેક મોટા અનર્થોને ઉત્પન્ન કરે છે. પરંતુ જન્મ જળના તરંગો જળરૂપ જ છે, તેમ

* આ છત્રીસમા સર્ગમાં જે પુરુષ વિષયસુખ-ને તુચ્છ સમજી તેની ઇચ્છા નથી રાખતો, તેને ભોગ પણ કંઈ બંધનકારક થતો નથી; ઇચ્છામાત્ર જ બંધન છે અને તેનો ત્યાગ કરવાથી મોક્ષ મળે છે, એ કહેવામાં આવશે.

સર્વ પદાર્થો એક પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^૧ આ જગતનું
ખરુ સ્વરૂપ ચિદાકાશ છે. સર્વ પદાર્થોના વિશેષ
રૂપને છોડી દેતાં જ અવશેષ રહે છે, તે ચિદાકાશ
છે. એ ચિદાકાશ કેવળ સત્તામાત્રરૂપે જણાય છે
અને સમાધિ વડે ચિત્ત શાંતિને પ્રાપ્ત થતાં તે
અનુભવમાં આવે છે.^૨ જેમ આકાશની અંદર
બાળકના ચિત્ત વડે કલ્પાયેલા રાક્ષસ-મિથ્યાચ
વગેરે પ્રૌઢ પુરુષની દૃષ્ટિમાં કાંઈ પણ નથી, તેમ
વિવેકને પામેલા હું, ચિદાકાશની અંદર સત્યતા
વડે જોઉં છું, તો મારી દૃષ્ટિમાં અજ્ઞાનીઓની
કલ્પનામાં આવતું આ જગત કાંઈ પણ નથી. જેમ
પોતાના મન વડે કલ્પાયેલ યક્ષ-પિશાચાદિક
બાળકના મનમાં જ સત્ય લાગે છે, તેમ આ
જગત પણ અવિવેકીઓના મનમાં જ સત્ય લાગે
છે. આ જગત વિદ્વાનની દૃષ્ટિમાં તો બ્રહ્મરૂપ
છે. તેથી તે શિક્ષા વડે બનાવેલ પૂતળાંઓની
સેનાની પેઠે બહારના રૂપ આદિ વિષયો અને
પદ્ધતિ ચિત્ત, બુદ્ધિ, મન ઇલાદિ વિષયો—એ બન્ને
રહિત છે, તો તેમાં જગતપણું ક્યાંથી હોય?
જાન અજ્ઞાનીઓની દૃષ્ટિમાં જ અવિદ્યાને ક્ષીણ
માં બહારના રૂપ આદિ વિષયો અને અંદરના
ન, બુદ્ધિ, ચિત્ત આદિ વિષયો ભર્યા કરે છે.
જેમ એક આકાશથી જુદું બીજું આકાશ નથી
જણાતું, તેમ રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયોનું અને
ન-બુદ્ધિ આદિ આંતર વિષયોનું ખરું તત્ત્વ
બિંબા છતાં ચૈતન્ય વિના બીજું (જુદું)
જણાતું નથી. તો પછી તેમાં જગતનો ભાવ ક્યાં
હી રહે? ત્યાં જાતા પુરુષને ‘હું આ જગતરૂપી
રહ્યો દ્રશ્યરૂપે અનુભવ કરનાર છું’ એવો
ભાવ જ જગતની પ્રાંતિને ખડી કરી દેનાર છે.
જે ‘આ જગતરૂપી દ્રશ્ય જ નથી, તો પછી
તેવા દ્રશ્ય તરીકે અનુભવ કરનારો જુદો
યાંથી રહ્યો?’ એવો ભાવ જગતની પ્રાંતિને
ખાંત કરી દેનાર છે. જેમ સ્મરણ અને વિસ્મરણ
મે બન્ને તમારી સ્વાધીનતામાં રહ્યાં છે, તેમ ઉપર-

ના બને ભાવો પણ તમારી સ્વાધીનતામાં જ રહેલ
છે.^૩ ચિદાકાશ આકારમાત્રથી રહિત છે અને
તે પરમ આકાશરૂપ છે. તેથી તેનો ચૈતન્યરૂપ
સ્વભાવ કાંઈ પણ રીતે કાંઈ જગ્યાએ બદલી
શકાતો નથી. આમ તેમાં જડ જગતની કલ્પ-
ના જ સંભવતી નથી.^૪ આ જગત ચૈતન્યરૂપ
હોવાથી તેની અંદર પણ સ્વભાવથી જ વિકા-
રીપણું ધટતું નથી. તો પછી એ સ્વાભાવિક
વિકારીપણું, શુદ્ધ નિર્દેષ અધિષ્ઠાન ચૈતન્યમાં
તો ક્યાંથી જ હોય? આ સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ
છે. વ્યવહારના આધારરૂપ ‘હું’ એવા અહંકારની
પણ ત્યાં સત્તા (અસ્તિત્વ) નથી, ચિદાત્માની
અંદર કશું વિકાર આદિ સંભવતું નથી અને
કાંઈ ઠેકાણે ચૈતન્યતત્ત્વથી જુદું કાંઈ પણ છે
નહિ.^૫ સર્વ શાંત, પરમમંગળમય અને શુદ્ધ
ચિદાત્મારૂપ છે. જેમ આકાશની અંદર વનની
ઉત્પત્તિ ન જોવામાં આવે, તેમ તમે, હું એ વગેરે
કશી પણ પ્રાંતિ તેમાં મારા જોવામાં આવતી
નથી.^૬ આ મારી ઉપદેશનાણી પણ ચિદાકાશરૂપ
હોવાથી પોતાના સ્થૂલ રૂપથી રહિત શૂન્યના જેવી
છે, એમ તમે સમજો. એ તમારા ચિદાકાશરૂપી
આત્માની અંદર, પોતાની મેળે જ સ્થિર થઈ રહે
છે. અર્થાત્ એ વાણીની ઉત્પત્તિ પણ ચૈતન-
તત્ત્વથી છે અને સ્થિતિ પણ ચૈતન્યતત્ત્વમાં જ છે.
વળી તેનું ખરું તત્ત્વ જોને સ્ફોટ* કહે છે, તે પણ
ચૈતન્યસ્વરૂપ જ છે. એવી રીતે સર્વ ચૈતન્યરૂપ
હોવાથી ઇચ્છાનો ઉદય જ થવા દેવો નહિ,
પરંતુ પાપાણના બનાવેલા પુરુષની પેઠે અથવા
ચિત્રમાં આવેખેલ પુરુષની પેઠે નિર્વિકાર થઈ
બેસી રહેવું, એ જ સત્ય પરમપદરૂપ છે, એ
તત્ત્વવેત્તાઓ કહે છે.^{૭, ૮} જે પુરુષ લોકકાન
બનાવેલા કૃત્રિમ પુરુષની પેઠે સંકલ્પ વિનાન

* સ્ફોટનો નાદ સાબળતાં મન ઉપર જે અસર
પડે તેને સ્ફોટ કહે છે. આ અસર નિત્ય રહે છે, માં
તેને સ્ફોટકલ્પ પણ કહે છે.

દશામાં રહીને ઇચ્છા વિના તથા વ્યાકુળતા વિના
આવી પડેલા કર્મોમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, તે જ ખરો
શાંત ચિત્તવાળો વિવેચી પુરુષ છે.^{૧૩} જે પુરુષ
વાસનારહિત રહીને કશામાં રાગ રાખતો નથી
અને એમ આવી પડેલા વ્યવહાર વડે પોતાનું
જીવન ગાળે છે, તે જીવન્મુક્તને પોતાના જીવ-
નમાં જીવિતના સાધનરૂપ એવું આ જગત, વાંસના
લાકડાની પેઠે બહાર અને અંદર રાખે જ લાગે
છે.^{૧૪} જે પ્રરૂપના હૃદયમાં દરરૂપપદાર્થો સંબંધી
કાંઈ રચિ જ થતી નથી અને અદરશ્ય આત્મ-
તત્ત્વ તરફ જ જતી રચિ રહે છે, તેમજ જે બહાર
અને અંદર સદા શાંત જ રહે છે, તે આ સંસાર-
રૂપ સાગરને તરી ગયેલો જ છે, એમ તમરિ
સમજવું.^{૧૫} હે રામા! તમે પ્રારબ્ધનો ક્ષય થાય
ત્યાં સુધી જરૂરી એવો વાણીનો વ્યવહાર કરજો
અને મધુરપણાથી વેણુની વીણાની પેઠે વાસના-
રહિત થઈને સુખેથી અનેક સમુદાનું ઉચ્ચારણ
કરજો.^{૧૬} નટ, ભટ (ચોદા), વેશ્યા આદિનાં
રહેવાનાં સુંદર રચનાવાળાં ધરાની પેઠે તમે
ક્ષોભને પામશો નહિ અને મનનો ઉદય થવા દેશો
નહિ. તમે ત્વચાઇન્દ્રિય વડે માળા, અંદન વગેરે-
નો ભલે સ્પર્શ કરજો, પણ તે ઇચ્છા વગર અને
વાસના વિના જ કરજો.^{૧૭} દેવયોગથી આવી
મળેલા રસના સમુદાનો તમે ઇચ્છા, લય અને
વાસના વિના જ, તેમજ રાગ અને અભિલાષને
પણ છોડી દઈને કંઠછીની પેઠે સુખેથી સ્વાદ લો.^{૧૮}
કશી વાસના રાખ્યા વિના, નિઃસ્પૃહપણાથી, મનના
અભિમાન વિના અને અહંકારને પણ નહિ
રાખતાં, તમે સુખેથી ચિત્રમાં આવેખેલા પુરુ-
ષના નેત્રની પેઠે દેવયોગથી પ્રાપ્ત થયેલા રૂપના
સમૂહને ભલે જુઓ.^{૧૯} બધાઈ નહિ જતાં,
ઉપભોગ દ્વારા ત્યાગ સિદ્ધ કરવા સારુ, નાસિકા
પાસે આવેલાં સુંદર સુગંધી પુષ્પોને ભલે વનના
વાયુની પેઠે વાસના વિના જ નિઃસ્પૃહતાથી તમે
અખેથી સુવો.^{૨૦} ઉપર પ્રમાણે કર્મેન્દ્રિય સંબંધી

વિષયોના સંબંધમાં પણ તેનું નિઃસારપણું
તથા નીરસપણું મનમાં લાવજો અને જ્ઞાન દ્વારા
મનને બોધ આપી, ભોગરૂપી રોગોની ચિકિત્સા
કરજો. તમે જો એ ચિકિત્સા કરશો નહિ, તો
પછી દુઃખશાંતિની વાત જ કરશો નહિ. જલદી
તમારે અનેક અનર્થપરંપરાનો અનુભવ કરવો
પડશે.^{૨૧} જે પુરુષ ભોગરૂપી વિષયો સ્વાદ લેતાં
દિવસે દિવસે તેમાં વિશેષ પ્રીતિ કરતો જાય છે,
તે પોતાના હૃદયને બળતા અગ્નિમાં ફેંકે છે અને
તેમાં નિરંતર સૂકા ધાસનો પૂજો નાખતો રહે
છે, એમ સમજવું. શાસ્ત્રજ્ઞાનરૂપી ભૂખણને ધારણ
કરનારા વિવેચી પુરુષો ઇચ્છામાનનો ત્યાગ કરી
નિઃસ્પૃહ થઈ રહેવું તેને જ ચિત્તશાંતિનો સુખ્ય
ઉપાય કહે છે. ઇચ્છાનો ત્યાગ કરવાથી નિઃસ્પૃહ-
પણા વડે ચિત્તની જવી શાંતિ થાય છે, તેવી
સેંકડો ઉપદેશ આપવાથી પણ થતી નથી.^{૨૨, ૨૩}
ઇચ્છાનો ઉદય થતાં જવું દુઃખ થાય છે, તેવા
દુઃખનો અનુભવ નરકમાં પણ થતો નથી.
ઇચ્છાની શાંતિ થતાં જવું સુખ થાય છે, તેવા
સુખનો અનુભવ બ્રહ્મલોકમાં પણ થતો નથી.^{૨૪}
ચિત્તનું સ્વરૂપ ઇચ્છામાન જ છે, એમ વિવેચીઓ
કહે છે. ઇચ્છાની શાંતિ થવી, એને જ મોક્ષ કહે-
વામાં આવે છે. શાસ્ત્ર, તપ, નિયમો અને યમો,
જો બધું ટુંકાએને દૂર કરવા માટે જ છે.^{૨૫}
મનુષ્યનાં ચિત્તમાં જટલી જટલી ઇચ્છાનો ઉદય
થાય છે, તેટલી તેટલી દુઃખરૂપી બીજોની મૂડીઓ
જગી નીકળે છે.^{૨૬} બીજા બાળુ વિવેકને લીધે
મનુષ્યની ઇચ્છા જેમ જેમ ઘટતી જાય છે, તેમ
તેમ દુઃખ અને ચિંતારૂપી મહાભયંકર વિષયિકા
શાંત થઈ જાય છે.^{૨૭} મનુષ્યની ઇચ્છા રાગને
લીધે જેમ જેમ વધતી જાય છે, તેમ તેમ દુઃખ
અને ચિંતારૂપી વિષયો તરંગો વધતો માંડે છે.^{૨૮}
જો પોતાના પુરુષપ્રયત્નરૂપી ઔષધ વડે જો
ઇચ્છારૂપી વ્યાધિની ચિકિત્સા કરવામાં ન આવે,
તો આ વિષયમાં બીજું કાંઈ પ્રબળ ઔષધ

નથી. એ પૂર્ણ રીતે ઇચ્છાની શાંતિ થઈ શકે એમ ન હોય, તો પછી થોડુંક પણ એ માર્ગને અનુસરવું; કેમકે એ શુભ રસ્તે ચાલનારો પુરુષ (ઇચ્છાનો નિરોધ કરવાના અભ્યાસ વડે ક્રમે ક્રમે નિઃસ્પૃહ થઈ જતો) દુઃખને પ્રાપ્ત થતો નથી. જે અધમ નરપણુ ઇચ્છાને ઓછી કરવામાં યત્ન નથી કરતો, તે દિવસે દિવસે પોતાના આત્માને અધિક્ષમાં (અધારા ક્રવામાં અથવા અધિક્ષ નામના નરકમાં) નાખતો જાય છે. દુઃખપરંપરાને જન્મ આપનારો આ સંસારનું બીજ ઇચ્છા જ છે. એ ઇચ્છારૂપી બીજને જ્ઞાનરૂપી અગ્નિ વડે શેષી નાખવામાં આવ્યું હોય, તો તે ફરી વાર જીવનું નથી. ^{૨૯-૩૨} ઇચ્છા જ માત્ર સંસારના હેતુરૂપ છે અને ઇચ્છાને મૂળસહિત ઉખેડી નાખવી એ મોક્ષના હેતુરૂપ છે; તો ઇચ્છા જ ઉત્પન્ન ન થાય એવો યત્ન કરવો બૈરથ છે. બાકી, ખોટી બ્રાંતિમાં પડી બીજ યત્નો કરવાથી શું ફળ છે? ^{૩૩} ઇચ્છાને શાંત કર્યા વિના શાસ્ત્ર, કથા અને શુભ વર્ગેરની સેવા નકામી છે. ઇચ્છાને રક્ષવા જ ન દેવી એ રૂપી ચિત્તશાંતિના ઉપાયનું અવલંબન તમે શા માટે લેતા નથી? ^{૩૪} પોતાના વિવેક વડે ઇચ્છા જ થવા ન દેવી એટલી જ વાત માત્ર જને દુઃસાધ્ય (ન થઈ શકે તેવી) લાગે છે, તેના પુરુષને હું ધારું છું કે, શુરુને ઉપદેશ અને શાસ્ત્ર આદિ સર્વ નિરંતરક જ છે. ^{૩૫} જન્મ વાઘ વર્ગેર ફાંદી ખાનારાં જનાવરો વડે ભરેલા જંગલમાં હરિણીનો જન્મ થવો એ તેને મૃત્યુના પંજમાં ફસાવવા માટે જ છે, તેમ અનેક દુઃખોનો ફેલાવો કરનાર અને ઇચ્છારૂપી મહોરેરી વિકારવાળા આ સંસારમાં અવિવેચી મનુષ્યોનો જન્મ થવો એ કેવળ તેને મૃત્યુના પંજમાં ફસાવવા માટે જ છે. ^{૩૬} જે મનુષ્ય બાળકની પેઠે ઇચ્છા વડે ચપળ ન થઈ જાય, તો આત્મજ્ઞાન માટે તો માત્ર થોડો જ પ્રયત્ન કરવો પડે એવું છે. તમે માત્ર ઇચ્છાને જ શાંત કરો, એટલે તે વડે તમને

સારી રીતે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થશે. ^{૩૭} નિઃસ્પૃહપણુ થવું એ જ મોક્ષરૂપ છે અને ચિત્તમાં ઇચ્છા રહ્યા કરવી એ જ બંધનરૂપ છે; માટે યથાશક્તિ ઇચ્છાને જ જીતવાની છે. માત્ર આટલી વાતમાં શું ન બની શકે તેવું છે? ઇચ્છા એ જરા મરણ-જન્મ આદિરૂપે કરંજ અને ખદિર વૃક્ષોની હારના એક બીજરૂપ છે. તેને નિરંતર શાંતિરૂપી અગ્નિ વડે અંદરથી બાળી (બૂંછ) નાખો. ^{૩૮, ૩૯} જે જે વિષયમાં ઇચ્છા જતી રહીને, જેટલું જેટલું નિષ્કામપણું પ્રાપ્ત થાય તેમાં તેમાં તેટલું તેટલું સુકતપણું જ છે. માટે ન્યાં સુધી બુદ્ધિની ગતિ પહેંચે અને ધૈર્ય આદિ બળ ચાલે, ત્યાં સુધી ઉત્પન્ન થતી ઇચ્છાને શમાવી દેવી બેઇએ. ^{૪૦} જે જે વિષયમાં જેટલી જેટલી ઇચ્છા રહે છે, તેટલું તેટલું તે બાળતમાં બંધના પાશો વડે બંધાવું પડે છે. એ ઇચ્છા જ દુઃખના ઢગસારરૂપ છે, અનેક પીડાઓને વિસ્તારનાર છે અને પુણ્યપાપમય છે. ^{૪૧} વિવેચી પુરુષની એક ક્ષણ પણ એ ઇચ્છાને દૂર કરવાના યત્ન વિનાની જાય, તો તેણે લૂંટારાઓ વડે લૂંટાયેલા પુરુષની પેઠે ધણી વાર સુધી પોકેપોક મૂક્યા કરવી. ^{૪૨} જન્મ જન્મ પુરુષની અંદરની ઇચ્છાઓ શાંત થતી જાય છે, તેમ તેમ સાધનચતુષ્ટય દ્વારા મોક્ષને સિદ્ધ કરી આપનાર કલ્યાણની વૃદ્ધિ થાય છે. ^{૪૩} પોતાના આત્માને વિવેકથી રહિત રાખીને વિષયોના ઉપભોગ વડે તેની ઇચ્છાને પૂર્ણ કર્યા કરવી, તે જ સંસારરૂપી વિષયસાગરું સિંચન કરવા જેવું છે. ^{૪૪} દૈવ્યમાં રહેલા ચિદાભાસરૂપી પુરુષપણુએ પોતાના આશ્રયરૂપ દૈવ્યને પુણ્યાપુણ્યરૂપી શુભાશુભ કર્મો વડે દૂષિત કર્યું છે. આ આ અપરાધ બદલ દૈવ્યરૂપી ઈંધણાંથી ભળમળી જોડેલી અને તીક્ષ્ણ અણીઓવાળી પાપરૂપી અગ્નિની ઇચ્છાઓરૂપી ઝાળો તેની સાથે વેર હોય એમ તેને મોહરૂપી ધુમાડાથી આંધળો કરી દે છે, તેને સ્નેહરૂપી પાશથી બાંધી દે છે, સુખ-

દુઃખ આદિ ભૂડા બીજને રહેવાના સ્થાનરૂપ તના વૃષણને પકડી રાખે છે અને તેને ડામ દે છે. એ વખતે તેનો છમછમ એવો અવાજ થાય છે.^{૪૫}

હૃદયુક્તજાઃ સ્વસુલદુઃસ્વકુર્વાજકોશૌ ચૈરાદિ-
વાશ્રયકૃતાદશુમાશુપાચ । આસાદ્ય દુષ્કૃતકૃશા-
નુશિલાઃ શિતાંતા ઇચ્છા ચ્છમચ્છમિતિ પુંસ્પશુ-
માદદંતિ ॥ ૪૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સંસારબીજ-
કથન' એ નામનો સર્ગ ૩૬ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૩૭ મો

જ્ઞાનયોગનો ઉપદેશ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ઇચ્છાવિપવિકારસ્ય વિયોગં યોગનામકમ્ ।

શાંતયે શૃણુ ભૂયોઽપિ પૂર્વેયુક્તં વિશ્લેષતઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ઇચ્છારૂપી વિપવિકારને
નિવૃત્ત કરી દેનાર 'યોગ' નામનો ઉપાય મેં
પ્રથમ પણ તમને કહેલ છે, છતાં પણ હું તમને
સ્પષ્ટ રીતે સમજાવવાને ફરી વાર કહું છું, તે તમે
સાંભળો. તે ઉપાય ઇચ્છાથી થનારા સર્વ અન-
શૌની શાંતિ કરનાર છે. આહીં એ કાંઈ પણ
વસ્તુ આત્માથી જુદી હોય તો તે મેળવવાની
ઇચ્છા રાખવી ઘટે છે, પણ જ્યારે આત્માથી
કાંઈ પણ જુદું જ નથી, ત્યારે પછી આત્માથી
જુદી શી વસ્તુની ઇચ્છા રાખવાની છે? ચિદા-
ત્મા પોતે નિરવયવ છે, દ્રષ્ટા-દશ્ય-દર્શન આદિ
ત્રિપુટીના વિભાગથી રહિત છે, સૂક્ષ્મ છે અને
આકાશથી પણ અત્યંત શૂન્ય છે. વળી તે જ
હું-જગત એ ઇત્યાદિને આકારે (વિવર્તરૂપે) થઈ
રહેલ છે; તો પછી તેને ઇચ્છા કરવા લાયક એવી

* આ સાકીસમા સર્ગમાં જેવી રીતે ઇચ્છા જ
ઉત્પન્ન ન થાય તથા ઉત્પન્ન થાય તો પણ તે બ્રહ્મ-
રૂપ જ જણાય, તેવી રીતે અનેક શુદ્ધિઓ વડે મોન-
ગોનો ઉપદેશ આપવામાં આવશે.

બીજી શી વસ્તુ છે? એ ચેતનતત્ત્વનું સ્વરૂપ
ત્રિચારીએ તો આકાશરૂપ છે, દ્રષ્ટા અને દશ્ય
આદિને પણ આકાશરૂપ જ તે ધારણ કરી રહે
છે, પોતે પણ આકાશરૂપ જ છે અને આ
ચિદાકાશરૂપ જગતને પણ તે આભાસમાત્ર
જ ધારણ કરી રહ્યું છે. આમાં કયો ઇચ્છાનો
વિષય છે? અમે તત્ત્વજ્ઞાનને લીધે શાંતિને પ્રાપ્ત
થયેલા છીએ. અમારી દષ્ટિમાં કાંઈ પણ નિમિત્ત
અથવા પ્રમાણ ન જણાયાથી આશ્વનો (અહણ
કરવા યોગ્ય વિષય આદિનો) અને આહકનો
(અહણ કરનાર જ્ઞાતાત્માનો) વસ્તુતાએ સંબં-
ધ જ નથી; તો પછી ઇચ્છા કરવાનો શો વિષય
છે? વળી જ લોકોની દષ્ટિમાં એ આશ્વ-આહ-
કનો સંબંધ સિદ્ધ છે, તે અજ્ઞાનીઓ પણ
(સ્વપ્નસૃષ્ટિમાં જણાતાં મનુષ્યોની પેઠે મિથ્યા-
રૂપે જ દેખાતા હોવાથી) તત્ત્વદષ્ટિએ મારા
જેવામાં આવતા નથી. આશ્વ અને આહકનો
સંબંધ એકબીજામાં પરસ્પર પોતાની અંદર
(વ્યવહારદષ્ટિએ) રહેલ છે, તથાપિ તત્ત્વદષ્ટિએ
જેતાં તે દેખાતા નથી; કેમકે જે તે અસત્ય જ
છે, તો પછી તે શી રીતે જેવામાં આવે? ચંદ્રમા
કાણે સ્થાન દીઠો છે? પોતાના પારમાર્થિક
આત્મસ્વરૂપમાં નિષ્ઠ નહિ રહેવાથી બહિર્મુખ-
પણુ યાય છે અને એમ અજ્ઞાનને લીધે આશ્વ-
આહક આદિ ત્રિપુટીની સત્તા દેખાય છે. જે કે
એ આશ્વ-આહક આદિ અશાસ્ત્રીય (લોકિક)
દષ્ટિ વડે તો સત્ય જણાય છે, છતાં શાસ્ત્રીય દષ્ટિ
વડે (તત્ત્વદષ્ટિ વડે) જેતાં તે સર્વ ક્યાં જનું રહે
છે, તે પાણું જણવામાં જ આવતું નથી. તત્ત્વ-
જ્ઞાનનો એવો સહેજ સ્વભાવ છે કે, શાસ્ત્ર દ્વારા
પોતાનું તાત્ત્વિક આત્મસ્વરૂપ સમજાય છે, એટલે
અસત્ય અહંકાર પોતાના આત્મામાં જ રાખી
બંધ છે (લીન થઈ બંધ છે). ખરે મોક્ષ પણ
તે જ છે, કે જ્યાં દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્ય આદિ
ત્રિપુટીનો કશો થઈ બંધ છે. સુક્ત અવસ્થામાં

દરથ વગેરે રહેતું નથી અને જ્યાં સુધી દરથ વગેરે રહે ત્યાં સુધી મોક્ષનો અનુભવ થઈ શકતો નથી. છાયાની અને તડકાની પેઠે આ બન્ને એક ઠેકાણે સભવતાં નથી. મોક્ષ અને દરથ એ બન્ને એ ભેગાં રહી શકે, તો એકબીજા વડે પરસ્પર નાશ કરતાં બન્ને અસત્ય ઠરે. એ એ બન્ને અસત્ય ઠરે તો અનુભવસિદ્ધ મોક્ષની પણ અસત્યતા જ સિદ્ધ થવા બેસે; પરંતુ મોક્ષ તો જરા-મરણ આદિ વિકારથી રહિત છે, દુઃખના સંપર્કથી પણ રહિત છે અને જીવન્મુક્ત પુરુષોના અનુભવ વડે જ સિદ્ધ છે; માટે તેની અસત્યતા કહી શકાતી નથી. બાકી દરથ આદિ સર્વ બ્રાંતિરૂપ છે, તે વડે ખરું સુખ થતું નથી અને તે મિથ્યા તથા દુઃખરૂપ છે; માટે તે વિષે તમે કશા વિચાર જ ન કરો. તમે તો સ્વભાવસિદ્ધ (અકૃત્રિમ) મોક્ષસુખમાં જ નિરંતર દૃઢસ્થિર થઈ રહો. ^{૯૦-૧૧} છીપની અંદર બ્રાંતિ વડે દેખાતા રૂપાની પેઠે જ દરથ બ્રાંતિ વડે જ માત્ર દેખાય છે અને સૂક્ષ્મદષ્ટિ વડે જોવા જતાં દેખાતું નથી, તે કાંઈ પુરુષાર્થ કરી શકતું નથી. તે મિથ્યા રીતે (સ્વપ્ન આદિની પેઠે) કાંઈ ક્રિયા કરતું હોય તો પણ વસ્તુનાએ છે જ નહિ; તો તે અસત્ વસ્તુનો નિષેધ કરવાથી પણ શું છે? ^{૧૨} એ દરથજનનું અસ્તિત્વ માનવાથી મોહું દુઃખ થાય છે અને એ દરથજનનો અભાવ માનવાથી મોહું સુખ થાય છે; પણ એ અભાવ યુક્તિપૂર્વક મનનસહિત નિર્દિધ્યાસન કરવાથી દૃઢતાને પ્રાપ્ત થાય છે. ^{૧૩} હે અધમ પુરુષો! આત્મા અનાદિસિદ્ધ છે અને તે વધવું, ઘટવું ઇત્યાદિ વિકારમાત્રથી રહિત છે. તે પોતાના સ્વયં પ્રકાશપણાથી અને શાસ્ત્ર-ગુરુ આદિના ઉપદેશથી સ્પષ્ટ રીતે અનુભવમાં આવે છે, છતાં તમે ક્રમ તે તરફ દષ્ટિ જ નથી કરતા! તમે પોતાના આત્માને નકામા બંધનમાં નાખવા માટે જ શું એ દરથજનને પકડી રાખેલ છે? શું એથી તમે દરથ વિષયોની આસક્તિને નથી

છોડતા? ^{૧૪} જ્યારે કાર્યભાવ-કારણભાવ વગેરે સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે, ત્યારે તો દેહાદિ મર્યાદાઓ રહેતી નથી અને વિસ્તારને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા ચિન્માત્ર પ્રત્યગાત્મામાં (જીવમાં) પણ બ્રહ્મ-પણું સિદ્ધ થાય છે. ^{૧૫} સર્વના આત્મારૂપ એક પરમાત્મ જ ચિદ્બ્રહ્મરૂપ છે, તે બધે ઠેકાણે પૂર્ણરૂપે વ્યાપી રહેલ છે; છતાં તેમાં દ્રષ્ટા-દરથ આદિ ભાવને વાસ્તવરૂપે સ્વીકારી લઈ જોયો બ્રહ્મજ્ઞાનને માટે સાધનોને શોધે છે, તેવા વાદીરૂપી મુગોનું કે તેવા તાકિંક શિષ્યરૂપી મુગોનું અમારે કશું પણ પ્રયોજન નથી. ^{૧૬} વળી એ એક જ બ્રહ્મતત્ત્વ સર્વત્ર ભરપૂર છે, તો પછી તેમાં કાર્ય-કારણભાવનો બોધ કરનારો વચનોનો શો અવકાશ છે? પવનની અંચળતામાં, જળના પ્રવાહપણામાં અને આકાશની શૂન્યતામાં જ (કાંઈ સ્વભાવ આદિ અનિર્વચનીય) હેતુ છે, તે જ ચિદાત્માના સૃષ્ટિ આદિરૂપે થઈ જવામાં હેતુરૂપ સમજવો. હે સુશીલ રામચંદ્ર! જો કાર્યકારણભાવ આદિ સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે, તો પછી બ્રહ્મની અંદર જગતને કાર્યરૂપ કહી વળી બ્રહ્મનું કારણપણું સિદ્ધ કરવાની વાદીની વાત તો માત્ર નિર્લજ્જતા બતાવનાર છે. જગતમાં ખરી રીતે સુખ પણ નથી અને દુઃખ પણ નથી. જગત પોતે જ શાંત અને પરમ મંગલમય પરબ્રહ્મરૂપ છે. ^{૧૭-૧૮} એતંત્ર્ય વિના બીજું કશું પણ છે નહિ, તો પછી ઇચ્છાનો ઉદય જ ક્યાંથી થાય? જેમ માટી વડે બનાવેલા થોદાઓની (રમકડાંઓની) સેનામાં માટી વિના બીજું કાંઈ હોતું નથી, તેમ બ્રહ્મના એક નિર્વર્તરૂપ એવા જગત-અહંકાર આદિ દરથમાં બ્રહ્મ સિવાય બીજું કાંઈ પણ નથી. રામ બોલ્યા:-હે મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠ! જો આપ કહો છો તેમ (સર્વ બ્રહ્મરૂપ) છે, તો પશ્ચિમ ઇચ્છા પણ બ્રહ્મરૂપ હોવાથી તેનો ઉદય અથવા ન થાઓ, તેનો વિધિ-નિષેધ પ્રયોજન છે! ^{૧૯, ૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—ધૃત્વાનુ સ્વરૂપ જાણવા-
માં આવતાં ધૃત્વા બ્રહ્મરૂપ જ જણાય છે અને
જ્ઞાનની અવસ્થામાં ધૃત્વા બ્રહ્મરૂપ છે, બીજા
શો રૂપ નથી.^{૨૨} હે રામચ દ્રઢ ! આ વિષયમાં
તમે જેમ સમજ્યા છે તેમ જ ખરું છે; પરંતુ
આ એક વાત તમે સાંભળો; જ્યારે જ્યારે જ્ઞાન
તો ઉદય થાય છે, ત્યારે ત્યારે ધૃત્વા રામી બધ
છે.^{૨૩} જેમ સૂર્યનો ઉદય થતાં આપોઆપ જ
રાત્રિનો નાશ થઈ બધ છે પણ ઉદય થતો નથી,
તેમ જ્ઞાનનો ઉદય થતાં આપોઆપ જ ધૃત્વા
આદિનો નાશ થઈ બધ છે, પણ તેનો ઉદય થતો
નથી.^{૨૪} જેમ જેમ જ્ઞાનનો ઉદય થતો બધ છે,
તેમ તેમ દ્વેતની શાંતિ થતી બધ છે અને વાસ-
નાનો લય થતો બધ છે; તો પછી ધૃત્વાનો ઉદય
જ શી રીતે થાય ?^{૨૫} સર્વ દશ્યજળમાં નીરસ-
પણું જણાયાથી જ પુરુષને કશા વિષયમાં ધૃત્વા-
નો ઉદય જ થતો નથી, તે પુરુષની અવિદ્યા શાંત
થઈ ગયેલા છે અને તેમનામાં નિર્ભળ એવા સુક્ત-
પણાનો ઉદય થયો છે, એમ સમજવું.^{૨૬} જ્ઞાની
પુરુષને દશ્ય તરફ વૈરાગ્ય હોતો નથી તેમ
આસક્તિ પણ હોતી નથી; પરંતુ સ્વાભાવિક
રીતે જ દ્રશ્ય અને દશ્યનો સંબંધ થવામાં તેને
રુચિ હોતી નથી.^{૨૭} કોઈક વખતે કાકતાલીય
યોગથી અથવા બીજા કોઈની પ્રેરણા વડે શાસ્ત્રમાં
નિષેધ નહિ કરાયેલ અને દેહધારણમાં સાધનરૂપ
એવા અન્નપાનાદિકને વખતે તે ધૃત્વ છે અથવા
નથી પણ ધૃત્વોત્તે.^{૨૮} જીવન્મુક્ત પુરુષની એવી
આભાસરૂપ ધૃત્વા અથવા અનિચ્છા એ બન્ને
બ્રહ્મરૂપ જ છે, એમાં કોઈ સંશય નથી. ધણું
કરીને જ્ઞાની પુરુષને ભોગ સંબંધી કશી જ ધૃત્વા
થતી નથી. વખતે અને એવી ધૃત્વા થાય જ છે,
તો તે પૂર્વના અભ્યાસને અનુસારે હોય છે.^{૨૯}
જે જ્ઞાનનો ઉદય થયો તો જંદર મનુષ્યની ધૃત્વા
શાંત જ થઈ બધ છે. જેમ પ્રકાશની અને અંધા-
રની સ્થિતિ અસંભવિત છે. તેમ જ્ઞાનની

અને ધૃત્વાની એકત્ર સ્થિતિ સંભવતી જ નથી.
તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ કોઈ જગ્યાએ વિધિ-નિષેધનો વિષય
જ થઈ શકતો નથી; કેમકે વૈરાગ્યને લીધે જ
પુરુષ સર્વ પ્રકારની વાસનાઓ અને ધૃત્વાઓથી
રિહિત છે, તેને કાણ, શા માટે અને શું કહે ?^{૩૦,૩૧}
જેમ બને તેમ તદ્દન થોડી ધૃત્વા રાખવી, સર્વ
લોકોને અભયદાન વડે પ્રસન્ન રાખવા અને
આત્માનંદનો અનુભવ કરવો, એ જ તત્ત્વજ્ઞાનનો
ઉદય થવાનું ચિહ્ન છે.^{૩૨} જ્યારે સર્વ દશ્ય ત્રિરસ
(રસ વિનાનું—સ્વાદ વગરનું) જણાયાથી કોઈ
કેકાણે ચિત્તની રુચિ જ થતી નથી, ત્યારે જ
ધૃત્વાનો ઉદય થતો નથી અને ત્યારે જ સુક્ત-
પણાનો અનુભવ પણ થાય છે.^{૩૩} જ્ઞાનને લીધે
દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ ભાવને છોડી દઈ (નિઃસંક-
લ્પપણું) જે કેવળ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં જ
શાંતપણાથી સ્થિર થઈ રહે છે, તેની દૃષ્ટિમાં
ધૃત્વા-અનિચ્છા આદિ સર્વ ભાવો પરમ મંગળ-
મય ચિદ્રૂપ જ છે.^{૩૪} જે પુરુષ જ્ઞાન થવાને લીધે
દ્વેતભાવને છોડી દે છે, 'દ્વેતનાશરૂપ કોઈ બીજી
વસ્તુ છે' એવા ભાવને તથા 'આ સર્વ પરસ્પર
મળી જઈ એકરૂપે થઈ રહેલ છે' એવા ભાવને
પણ ત્યજી દે છે અને સ્વસ્થપણે કશા વિક્ષેપને
નહિ પામતાં સ્વચ્છતાથી પોતાના શાંત આત્મ-
સ્વરૂપમાં જ દૃઢપણાથી સ્થિર થઈ રહે છે, તેવા
મહાત્મા પુરુષને કર્મ કરવાનું પણ કોઈ પ્રયોજન
નથી, કર્મનો ત્યાગ કરવાનું પણ કોઈ પ્રયોજન
નથી, સર્વ પ્રાણીમાત્રમાંથી કર્મ પ્રયોજન કાઢી
લેવાનું પણ હોતું નથી; તેમ જ ધૃત્વા વડે કે
અનિચ્છા વડે, કાર્ય વડે કે કારણ વડે, પોતા વડે
કે પારકા વડે અને મરણ વડે કે જીવિત વડે પણ
તેને કર્મ પ્રયોજન હોતું નથી.^{૩૫-૩૭} સુક્તદશાને
પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા જ્ઞાની પુરુષને ધૃત્વાનો ઉદય જ
થતો નથી અને જો કદાચિત્ પ્રારબ્ધયોગથી
આવશ્યક બાબતમાં કોઈ નહિ જેવી ધૃત્વા થાય,
તો પણ તે અબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૩૮} દુઃખ પણ

નથી ને સુખ પણ નથી અને આ જગત શાંત
પરમમંગળમય અનાદિસિદ્ધ બ્રહ્મરૂપ જ છે, એમ
સમજીને પુરુષ શિવાની પેઠે અંદર નિર્વિકાર
અને બ્રહ્મનિષ્ઠ થઈ રહે છે, તેને વિદ્વાનો પ્રબુદ્ધ
(જ્ઞાનસંપન્ન) કહે છે.^{૩૫} આગળ કહ્યું તે પ્રમાણે
આત્મતત્ત્વનું જ્ઞાન મેળવી લઈ દાઈ વિવેકી પુરુષ
વિષને પણ દાઈ યોગ્ય યોજના વડે અમૃતરૂપ
કરી લે છે, તે જ પ્રમાણે જ પુરુષ આત્માની ભાવના
વડે 'હૃદય'ને પણ નિરતિશય આનંદરૂપ તથા
સુખરૂપ કરી લે છે અને જ્ઞાન વડે પોતાના
આત્મામાં ધીરતા ધારણ કરી રાખે છે, તે પ્રબુદ્ધ
કહેવાય છે.^{૩૬} જ્ઞાન સિદ્ધ થયા પછી બ્રહ્મની
અંદર જગતની જ સ્થિતિ જણાય છે, તે બ્રહ્મ-
રૂપે જ જણાય છે. એ જગત ચિદાકાશની અંદર
ચિદાકાશરૂપે રહ્યું છે, નિર્વિકાર ચેતનસત્તામાં
નિર્વિકાર ચેતનસત્તારૂપે રહેલ છે, પરમ મંગળ
મય પરબ્રહ્મમાં પરમ મંગળમય પરબ્રહ્મરૂપે રહેલ
છે, શૂન્યના જવા દશ્યથી રહિત પરમાત્માની
અંદર શૂન્યના જવા દશ્યથી રહિત પરમાત્મારૂપે
રહ્યું છે અને સદ્રૂપ આત્મતત્ત્વમાં સદ્રૂપ આત્મ-
તત્ત્વને રૂપે રહેલ છે.^{૩૭} સંકલ્પરૂપી કલંકથી
રહિત એવું શુદ્ધ ચિદાકાશ નિર્વિકાર છે, તે
પોતાના નિર્વિકાર શુદ્ધ સ્વરૂપથી સર્વત્ર સમાન-
રૂપે રહેલ છે, શાંત છે અને પરમાનંદરૂપ છે.
સર્વત્ર તે જ પસરી રહેલ છે અને જગત કાંઈ
છે જ નહિ, આવું જ્ઞાન સિદ્ધ થાય છે, એટલે
અહંકારરૂપી બ્રાંતિ પોતાની મેળે જ સ્વયં પામી
જાય છે.^{૩૮} જે કાંઈ આ સ્થાવર-જંગમાત્મક
જગત દેખાય છે, તે સર્વ શાંત ચિદાકાશરૂપ
છે અને બીજા કાંઈના મનોરાજ્ય વડે ખડા
થઈ ગયેલા શહેરના જવું તે માત્ર મનોમય જ
છે.^{૩૯} જેમ બીજા પુરુષે પોતાના મનોરાજ્યમાં
કલ્પી કાઢેલી નગરીમાં શૂન્યપણાને લીધે તમારું
જવું-આવવું નિર્વિઘ્નપણે (ભીંતોના પ્રતિ-
બંધ ન નડતાં) સુખથી થઈ શકે છે, તેમ

આ જગતરૂપી બ્રહ્મમાં જવું-આવવું શૂન્યપણાને
લીધે જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષનું પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે
જવું-આવવું સિદ્ધ થાય છે.^{૪૦} ઉમરે આત્મા
તો સમુદ્ર, સ્વર્ગ, પૃથ્વી નદી, અને પર્વતો
ઇત્યાદિની શોભા વડે અસંત શૂન્ય છે અને
તેની અંદર દ્રણતું (જેતારતું) અંતઃકરણ
જ સમુદ્ર, સ્વર્ગ, પૃથ્વી ઇત્યાદિને આકારે
પસરી રહેલ છે. જેમ તૃણા વડે વ્યાકુળ થયેલા
અને થાકી ગયેલા પુરુષનું પોતાનું નેત્ર જ જળ
વગરના પોતાની પાસેના પ્રદેશમાં ઝાંઝવાના
જળના તરંગોરૂપે થઈ દેખાય છે, તેમ દ્રણતું
અંતઃકરણ જ (તેવી તેવી વાસનાને લીધે) સ્વર્ગ,
પૃથ્વી, સમુદ્ર ઇત્યાદિને આકારે થઈ જઈ દેખાવ
આપે છે.^{૪૧} સ્વપ્નમાં ખડા થઈ ગયેલા શહેરની
પેઠે અને બાળકે પોતાના મનથી (અંધારામાં)
કલ્પી કાઢેલ વેતાલની તાળીઓની પેઠે જ કાંઈ
આ દૃશ્ય આભાસરૂપે દેખાય છે, તેમાં શું સત્ય
છે?^{૪૨} બ્રહ્મ જ સત્ય છે અને તે જ અહંકાર
છે તથા જગતરૂપે અસત્ય રીતે બ્રાંતિને લીધે તે
ભાસે છે. એ બ્રાંતિ પોતાના આશ્રય વિના જ
સ્ફુરી આવે છે, માટે તે અસત્ય છે.^{૪૩} આ
જગતને સંદ્રૂપ (સાચું) પણ કહી શકાતું નથી,
અસંદ્રૂપ (ખોટું) પણ કહી શકાતું નથી અને
સદસંદ્રૂપ (સાચું-ખોટું) પણ કહી શકાતું
નથી. તો તે અનિર્વચનીય છે-ઇન્દ્રિયો વડે
તેના વાસ્તવ તત્ત્વનો નિર્ણય થઈ શકે તેવું
નથી. ગંધર્વનગરને આકારે દેખાતા આકાશની
પેઠે તે જગત આદિને આકારે થઈ રહેલું ભાસે
છે.^{૪૪} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને તત્ત્વજ્ઞાનના બળને લીધે
વિષયો મિથ્યારૂપે જણાય છે, તેથી તેને વિશે
ઇચ્છા અને અનિચ્છા એ બંને સરખાં જ છે.
છતાં ઇચ્છાનો ઉદય જ ન થતા દેવો એ વાત
અનંત સુખનો અનુભવ કરાવવામાં હેતુરૂપ છે,
માટે તેને જ હું વધારે શ્રેયસ્કર માનું છું.^{૪૫}
નિર્વિકાર આકાશની અંદર આકાશમાંથી જ

આકાશદ્વાયુઃવાયારમ્નિઃ।+એ શ્રુતિના ક્રમ પ્રમાણે
જગત-અહંકાર આદિ ઉત્પન્ન થયાની પ્રતીતિ
થતી જેવામાં આવે છે અને પવનમાંથી તેના
પોતાના સ્વરૂપમાં જ ગતિનો પ્રાદુર્ભાવ થતો
દેખાય છે. તે જ પ્રમાણે ચિદાત્મામાંથી તેના
પોતાના સ્વરૂપમાં જ અજ્ઞાનરૂપ આવરણને લીધે
જગત-અહંકાર આદિ ઉત્પન્ન થતાં જેવામાં
આવે છે. આમાં બીજું કશું કારણ નથી.^{૫૦}
ચિદાત્માનું બહિર્ભૂષ યદ્ જનું તે જ ઇચ્છારૂપ
છે, ચિત્તરૂપ છે અને સંસારરૂપ છે. એ ચિદાત્મા
બહિર્ભૂષ ન થાય અને કેવળ પોતાના સ્વરૂપ-
માં જ સ્થિત રહે, તે સુક્તિ છે. આમ યુક્તિને
સમજી રાખી તમે નિર્વિક્ષેપ અને શાંત થઈને
રહો.^{૫૧} વસ્તુતાએ વિચારતાં તો ઇચ્છા ઉત્પન્ન
થાઓ કે અનિચ્છા થાઓ, સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થાઓ
કે તેનો હથ થાઓ; પણ સર્વ મિથ્યા હોવાથી
કાઈની કશી ક્ષાંતિ જ થતી નથી. કેમકે વસ્તુતા-
એ કશું પણ અહીં છે નહિ અને સર્વ કલ્પિત
છે.^{૫૨} ઇચ્છા અને અનિચ્છા, સત્ અને અસત્,
ભાવ અને અભાવ તથા સુખ અને દુઃખ, એ
વગેરે કશી કલ્પના નિર્વિકાર ચિદાકાશની અંદર
સભવતી જ નથી.^{૫૩} વિવેક વડે અને શાંતિ વડે
તમ હોવાથી જે પુરુષને દિવસે દિવસે ઇચ્છાનો
ઘટાડો થતો જાય છે, તે પુરુષને વિવેકીઓ મોક્ષ-
ભાગી (મોક્ષ પામવાને ભાગ્યશાળી થયેલો)
કહે છે.^{૫૪} ઇચ્છારૂપી ખાણના શદ્ધ વડે વીધા-
યેલા દહ્ધમાં (શોક, મોહ આદિ વેદનારૂપ)
એવું તો તીવ્ર શૂન થવા માંડે છે કે, તેમાં આ
લોકમાં પ્રસિદ્ધ એવાં મણિ-મંત્ર-ઔષધ આદિ
ઉપાયો પણ જય ન મેળવી શકતાં બુઝા થઈ
જાય છે.^{૫૫} વિદ્યાતાએ પ્રાણીઓનાં દુઃખોનાં
ચિકિત્સા માટે જ જે ઔષધ, મંત્ર, યંત્ર, આદિ
કાર્ય-કરણના ભાવો સંરખ્યા છે, તેમની ઘણી

વાર પ્રથમ પરીક્ષા કરી જેવા માટે મે સૂક્ષ્મ
ધ્યાન રાખી યત્ન કર્યો છે. પરંતુ મિથ્યા ભ્રાંતિ-
ના ભારને વહન કરનારા પુરુષની ભ્રાંતિરૂપી
વ્યાધિની ચિકિત્સા કરવાને તેઓ સમર્થ થઈ
શકતા હોય એવું મારા જેવામાં આવ્યું નથી.
આપણી ભ્રાંતિ વડે સિદ્ધ અને તત્ત્વદષ્ટિએ
અવસ્તુરૂપ (મિથ્યા) જેવા ઉપાય વડે આપણે
જે પારકાની ભ્રાંતિ વડે સિદ્ધ એવા દુઃખનું નિવા-
રણ કરી શકતા હોઈએ, તો આપણા મનોરથ
વડે કલ્પી લીધેલ બહુ યોજનના વિસ્તારવાળા
પોતાના સુખ વડે આપણે પારકાના સ્વપ્નમાં
તેણે પોતાના ચિત્ત વડે કલ્પી કાઢેલા પર્વતાદિકને
કેમ ગળી શકતો નથી? ^{૫૬} તત્ત્વવિચાર વડે
જેવા જતાં વેત જ નાશ પામી જાય છે, તેવા
સત્ પદાર્થ વડે જો કાંઈ વાસ્તવ વ્યવહાર કરી
શકાતો હોય, તો પછી સસજ્જાના શિંગડા વડે
આકાશને કેમ ઢાંકી નથી શકતું? ^{૫૭} (આથી
સિદ્ધ એ થાય છે કે, કાર્થનાં ભ્રાંતિજન્ય દુઃખો-
ને બીજા કાંઈથી નિવારી શકાતાં નથી, પણ
તેનું પોતાનું તત્ત્વજ્ઞાન વડે અનુભવમાં આવતું
પરમાર્થ સત્ય બ્રહ્મ જ તેનાં સર્વ ભ્રાંતિજન્ય
દુઃખોનું નિવારણ કરનારા ખરા ઉપાયરૂપ છે)
જળ જેમ અત્યંત જડપણાને લીધે દ્રવપણું
મૂકી દઈ કણમાત્રમાં ક્રાઓરૂપ થઈ જાય છે,
તેમ ચિદાકાશ કણમાત્રમાં જ અહંભાવને લીધે
મનરૂપ થઈ જઈ પછી દેહરૂપ બની જાય છે.^{૫૮}
જેમ ચિદ્વ્યક્તિ (ચેતનસત્તા) પોતે નાશ નહિ
પામતાં સ્વપ્નમાં પોતાના મરણનો મિથ્યા રીતે
અનુભવ કરે છે, તેમ જગત અવસ્થામાં પણ
તે પોતાના ચેતનપણાને લીધે પોતે નિર્વિકાર
રહી અસત્ય રીતે જ આ દેહાભિમાનને અને
જીવભાવને અનુભવે છે.^{૫૯} આકાશનો અંદર
વાસ્તવિક રીતે કાળાશ ન હોવાથી તે (કાળાશ)
અસત્ય છે અને એ કાળાશ (અશુ દ્વારા) ભ્રાંતિ વડે
અનુભવમાં આવવાથી સત્ય પણ જણાય છે.

+ આકાશથી વાયુ થાય છે અને વાયુથી અગ્નિ
થાય છે વગેરે.

તેજ પ્રમાણે આ પરમાત્માની અંદર જગત
બ્રાંતિ વડે ભાસી રહ્યું છે, તે સદૃશ પણ નથી
અને અસદૃશ પણ નથી; પરંતુ કાંઈક અનિર્વ-
ચનીય છે.^{૧૧} જમ શૂન્યપણાનો અને આકા-
શનો તથા પવનનો અને તેની અંદર રહેલી
ગતિનો વાસ્તવિક રીતે કાંઈ ભેદ નથી, તેમ
બ્રહ્મ અને સૃષ્ટિ વસ્તુતાએ એકરૂપ છે અને
તેનો પણ ભેદ નથી.^{૧૨} આથી જગત આદિક શું
ઉત્પન્ન પણ થતું નથી અને કશાનો નાશ પણ
થતો નથી; પણ જમ સૂર્ય ગયેલા પુરુષને સ્વપ્નનો
આભાસ થાય, તેમ અવિદ્યાને લીધે આ
જગતનો પણ કેવળ આભાસમાત્ર જ થાય છે.^{૧૩}
ચિદાકાશની અંદર પૃથ્વી ઝીંદિ સર્વ સૃષ્ટિ
ખરી રીતે છે જ નહિ અને ને (સ્વપ્નાદિકની
પેઠે) આભાસમાત્ર જ દેખાય છે. તો પછી
તેમાં લેવાદેવાના સંબંધમાં શો આગ્રહ રાખ-
વાનો હોય ?^{૧૪} પૃથ્વી આદિ પોતાનાં કારણો
સહિત આ દેહ કેવળ આભાસમાત્ર છે, બાહી
તત્ત્વદષ્ટિએ જતાં તે નથી; કેવળ ચૈતન્ય પર-
બ્રહ્મ જ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ રહેલ
છે અને સર્વ તેના વિવર્તરૂપે ભાસ્યા કરે છે.
અમુક માણસ અમુક કામ કરે છે, એવા વ્યવ-
હારમાં બુદ્ધિ આદિ અંદરની ઇન્દ્રિયોતું અને
ચક્ષુ આદિ બહારની ઇન્દ્રિયોતું જ કાંઈ કારણપણું
જણાય છે, તે પણ બુદ્ધિ આદિનો તેને ચૈત-
નતા આપનાર આત્મતત્ત્વ વચ્ચે ભેદ કે અભેદ
કંઈ જ સંભવતું નથી. વસ્તુતાએ તો એ સત્ય
નથી, પણ પરમાર્થદષ્ટિએ એક આત્મતત્ત્વનો
સદાકાળ સભવ હોવાથી એ સર્વ એ તત્ત્વમાં જ
અધ્યારોપદષ્ટિએ રહ્યું છે. સ્વપ્નમાં જમ લાંબા
કાળ વિના, કાણમાત્રમાં, હેતુ વિના અને ક્રમ વિના,
જન્મ-મરણ આદિનો અનુભવ થાય છે, તેમ
એ ચૈતન્યતત્ત્વમાં કદપો અને મહાકદપો તથા
તેની અંદર થનારા વ્યવહારો વગરહેતુએ અને
ક્રમ વિના ભાસે છે.^{૧૫-૧૭} પૃથ્વી પણ ચિદાકાશ-

રૂપ છે, પર્વતો પણ ચિદાકાશરૂપ છે, દંઢ ભી તો
પણ ચિદાકાશરૂપ છે, આ સર્વ લોક પણ ચિદા-
કાશરૂપ છે અને સર્વ ક્રિયાઓ પણ ચિદાકાશ-
રૂપ છે; કેમકે ચિદાત્માને પોતાના વિશાળ સ્વરૂપ-
માં જ સૃષ્ટિનો આભાસ દેખાય છે.^{૧૮} આ
જગતરૂપી ચિત્ર આકાશરૂપી ભીંતની અંદર
ચિદાત્મારૂપી રંગ વડે રંગાયેલ છે, તેનો
ઉદય પણ થતો નથી અને અસ્ત પણ થતો
નથી. તે ખેદને પણ નથી પામતું અને
નાશને પણ પ્રાપ્ત થતું નથી.^{૧૯} ચૈતનસત્તારૂપી
જળ જગતરૂપી મોટા તરંગોના પ્રવાહરૂપે રહ્યું
છે, તેમાં શું ક્યારે ઉત્પન્ન થાય છે અને શું ક્યારે
નાશ પામે છે ?^{૨૦} શાંત મહાચૈતન્યરૂપી આકાશ
જગતની સત્તાથી સાવ રહિત જ છે, અને
તેની અંદર જડ દૃશ્ય-પ્રપંચનો જ અસંભવ
હોવાથી જગત જ છે નહિ, તો પછી તેની
ઉત્પત્તિ અને નાશ તે શી રીતે સિદ્ધ થાય ?^{૨૧}
ચિદાત્માની વાસનાની વિચિત્રતાને લીધે થનારા
દંઢ સંકલ્પના પ્રયોગ વડે પર્વતો આકાશના જવા
થઈ બળ છે અને આકાશ પર્વતોના જવું થઈ
બળ છે.^{૨૨} યોગીપુરુષો અર્ધનિમેષ જટલા
વખતમાં (પળ વારમાં) પોતાના આત્માના દંઢ
સંકલ્પરૂપી સિદ્ધ ઔષધ (અકસીર ઓસડ)ના
ચરણના પ્રયોગ વડે જ જગતને આકાશરૂપ કરી દે
છે અને આકાશને આ ત્રણ લોકરૂપ બનાવી મૂક
છે.^{૨૩} જમ આકાશની અંદર સિદ્ધ યોગીપુરુષોના
સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલાં અસંખ્ય નગરો એક-
બીજામાં ન જળી જતાં અદૃશ્યરૂપે રહ્યાં છે,
તેમ હજારો સૃષ્ટિઓ બ્રહ્મની અંદર એકબીજામાં
ન જળી જતાં અદૃશ્યરૂપે રહેલી છે; પરંતુ તે
સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે.^{૨૪} જમ મહાસાગરની
અંદર અનેક તરંગો એકબીજામાં જળી ગયેલા

× નિમેષોઽશ્વિરૂપંદકાલઃ (અમરવિવેક)

એક મટકું મારવું તેટલા સમયને નિમેષ કહે
તેટલા વખતનો અર્ધો ભાગ તે અર્ધા.

છતાં જુદા જુદા દેખાય છે, પણ પોતાના અધિ-
ધાનરૂપ જળથી જુદા નથી, તેમ મહાયંતન્યની
અંદર અનેક મોટી મોટી સૃષ્ટિઓ અન્યોન્ય
મળી ગયેલી (પરસ્પર સંબંધ રાખનારી) છતાં
જુદે જુદે રૂપે દેખાય છે; પરંતુ તેઓ પોતાના
અધિધાનરૂપ મહાયંતન્યથી જરા પણ જુદી કહી
શકાતી નથી. ૭૫, ૭૬ જ્ઞાનનિષ્ઠ યોગીપુરુષો જેમ
પોતાના લોકમાંથી અદૃશ્યરૂપે રહેલા સિદ્ધ
પુરુષોના ખીજ લોકમાં જવા માટે પોતાની
ઉપાધિનો મૂળ યંત્રન્યમાં લય કરી દે છે અને
તે તે લોકમાં આલ્પા જાય છે, તેમ આ સૃષ્ટિ-
માંથી બીજી સૃષ્ટિમાં જવાનું બની શકે છે. ૭૭
અવિનાશી અને પરમ આનંદરૂપ પરબ્રહ્મમાં
સર્વ પ્રાણીમાત્ર રહેલાં છે. જેમ આકાશની
અંદર ખાલી જગા રહેલી છે, તેમ અનેક સૃષ્ટિ-
ઓની પરંપરા પરમાત્માની અંદર ત્રિનાઅક-
ચણે રહેલી છે. ૭૮ જેમ સ્ફટિક-સિંહાની અંદર
દેખાતી રેખાઓ સ્વાભાવિકપણે જ તેમાં રહેલ
હોય છે અને પુષ્પની અંદર જેમ સ્વાભાવિક
રીતે જ સુગંધ રહ્યો હોય છે, તેમ પરમાર્થરૂપ
ત્રિદાકાશની અંદર સ્વાભાવિક રીતે જ આ
સૃષ્ટિના વિદ્યાસો રહેલા છે. ૭૯ જેમ પુષ્પનો
સુગંધ પરસ્પર એકબીજામાં મળી ગયા છતાં
નોખો હોય છે અને સિદ્ધ પુરુષોના લોકો પણ
એકબીજા સાથે મળતા આવતા છતાં નોખા
હોય છે, તેમ ત્રિદાકાશરૂપ અનેક સૃષ્ટિઓ એક-
બીજામાં ઝાતપ્રાત જેવી છતાં પણ નોખી
રહેલી છે. ૮૦ સૃષ્ટિઓનું સ્વરૂપ જેવા જતાં તે
સકલપરૂષી આકાશમય જ દેખાય છે, તેથી એ
સૃષ્ટિઓ સર્વના પોતપોતાના અનુભવ પ્રમાણે
રહેલ છે. જેવી રીતે સ્થૂલ સંકલ્પવાળા અને
સ્થૂલ મોહવાળા પામર પુરુષોને આ જગતનું
સ્થૂલપણું અનુભવમાં આવે છે, તેવી જ રીતે
સૂક્ષ્મ સંકલ્પવાળા અને સૂક્ષ્મ મોહવાળા યોગી-
પુરુષો મનપૂર્વક સૂક્ષ્મતા વિષે જગતની જ વાત

કહે છે, તે પણ સત્ય છે. ૮૧ અરે વાલીઓ !
વિદ્યાનવાદ જ* સત્ય છે એમ નથી, તેમ
બહાર દૃશ્યરૂપે જેવામાં આવતા અને અનેક
અનર્થના હેતુરૂપ દ્રવ્ય, ગુણ, કર્મ આદિ સમ
પદાર્થોના વાદ પણ સત્ય નથી; પરંતુ આ સર્વ
વાદો તમારા (વાલીઓના) પોતપોતાના સંક-
લ્પને અનુસારે તે તે પ્રયોજન અને ક્રિયાને સિદ્ધ
કરી આપી ફળજનક દેખાય છે. ચેતનતત્ત્વની
અંદર દ્રશ્ય, દર્શન અને દૃશ્ય, એ ત્રિપુટીને
પ્રકાશ કરવાની જે શક્તિ રહી છે, તે જ જગત-
રૂપ છે; આમ જો ભાવના કરવામાં આવે, તો જેમ
જળનો અને પ્રવાહનો ભેદ નથી દેખાતો, તેમ
ચેતનતત્ત્વનો બિને જગતનો ભેદ જેવામાં
આવે નથી. સર્વના આધારરૂપ કાળ, તેની
અંદર રહેલાં બ્રહ્માંડો, તેની અંદર રહેલા ચૌદ
લોકો, તેની અંદર રહેલા હું, તમે ઇત્યાદિ તેના
ઉપભોગ કરનારાઓ, તેના ભોગમાં સાધનરૂપ
ઇન્દ્રિયવર્ગ, તેના ચન્દ્ર, સ્પર્શ આદિ ભોગ્ય
વિષયો અને તેમનો વિચિત્ર ભોગ, એ સર્વ
માયાના સંબંધથી ઈશ્વરરૂપે થઈ રહેલ અને
પરમાર્થદૃષ્ટિએ બેનાં ચાંતપણે પોતાના સ્વરૂપમાં
જ રહેલ, જન્મ-મરણ આદિ વિકારમાત્રથી
રહિત, એક શુદ્ધ ત્રિદાકાશરૂપ જ છે-તેમાં કશા
રાગ આદિ દોષો સંભવતા જ નથી. ૮૨-૮૪

કાલો જગંતિ મુવનાન્યહમશ્વર્ગસ્ત્ય તાનિ ત્રવ
ચ તથેતિ ચ સર્વમેકમ્ । ચિદ્વયોમશાંતમજમ-
વ્યયમીશ્વરાત્મરાગાદયઃ સહન કેવન સંમવંતિ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દશ્યોપદેશ-
યોગ' એ નામનો સર્ગ ૩૭ માં સમાપ્ત

* બૌદ્ધમતમાં એક વિદ્યાનવાદીઓનો ભાગ છે કે
જે વિદ્યાને જ માત્ર સત્ય માને છે. અહીં તેનું
ખંડન કરે છે; તેમજ સત્યપદાર્થવાદી નૈયાયિકોના
મતનો પણ અનાદર બતાવ્યો છે.

સર્ગ ૩૮ મો

ભેદ-પ્રાંતિનો નિષેધ અને જગતનું
ચૈતન્યપણું

॥ વસિષ્ઠ હવાચ ॥

ચિન્પદ્યતિ જગન્મિથ્યા સ્વેદનત્રિવોષિતા ।

ઘ્યોન્નિ માયાંજનાસિક્તા દગિવાચલતાંતરમ્ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ માયાને દેખાડનાર

અંજન આંજવાથી આખ આકાશની અંદર

પણ પર્વતોને અને અંદરનાં તેનાં શિખર, તળેટી,

ગુફાઓ, વન, ઝાડી છત્યાદિને દેખે છે, તેમ

ચિદાત્મા (સાક્ષીચૈતન્ય) 'હું બ્રહ્મરૂપ નથી પણ

જીવરૂપ છું,' એવી જીવભાવનો પ્રાંતિ વડે વિશે

પને પામી જઈ આ જગતને દેખે છે.^૧ બ્રહ્મની

અંદર કદપાયેલી આ સૃષ્ટિ અને ચિત્રમાં આવે-

ખેલી કાલ્પનિક સૃષ્ટિ* એ બન્ને સમાન છે;

હેમકે જમ ભીંતમાં આવેખેલી ચિત્રસૃષ્ટિ પોતાના

અધિષ્ઠાન(ભીંત)રૂપ જ છે, તેમ આ સૃષ્ટિ

પણ અધિષ્ઠાન(ચૈતન્ય)રૂપ જ છે. વળી જમ

ચિત્રસૃષ્ટિમાં વિકારનો ભાવ દેખાતાં છતાં તેના

અધિષ્ઠાનમાં વસ્તુતઃ કશો વિકાર હોતો નથી,

તેમ આ સૃષ્ટિની અંદર પણ વિકારો દેખાતાં

છતાં અધિષ્ઠાનદાઈએ જોતાં તેમાં કશો વિકાર

છે નહિ; પરંતુ સદાકાળ એ બન્નેની પોતપોતાના

અધિષ્ઠાનરૂપે જ સ્થિતિ રહેલી છે.^૨ જમ

ભીંતની અંદર આવેખેલી ચિત્રસૃષ્ટિ વસ્તુદષ્ટિએ

જોતાં ભીંતથી જુદી નથી, છતાં પ્રાંતિવાળા

અવિવેકી પુરુષને તે જુદે રૂપે અનુભવમાં આવ-

વાથી જુદી લાગે છે, તેમ અધિષ્ઠાનચૈતન્યની

અંદર કદપાયેલી આ સૃષ્ટિ પણ વસ્તુદષ્ટિએ

જોતાં અધિષ્ઠાનચૈતન્યરૂપ જ છે અને તેથી

અધિષ્ઠાનચૈતન્યથી જુદી નથી; છતાં પ્રાંતિવાળા
અવિવેકી પુરુષને તે જુદે રૂપે અનુભવમાં આવ-
વાથી જુદી લાગે છે. અધિષ્ઠાનચૈતન્ય પોતે છે,
તેથી એ અધિષ્ઠાનરૂપે એજ એ તો બહારની સૃષ્ટિના
પદાર્થો પણ સત્ય છે, એમ તમે સમજો.^૩ જ્યો
દ્રવ્ય,* ગુણ, કર્મ છત્યાદિ બહારના પદાર્થોને માન-
નારા (નૈયાયિક આદિ) બાહ્યાર્થવાદીઓ છે,
તેમનો અને વિજ્ઞાનવાદીઓનો* મત અમારા
સિદ્ધાંતમાં (વિરોધી નહિ રહેતાં) એકરૂપે
મળી જાય છે; કેમકે બાહ્યાર્થવાદીઓના બહાર
દેખાતા દ્રવ્યાદિ પદાર્થો અને વિજ્ઞાનવાદીઓનું
અંદર રહેનારું વિજ્ઞાન, એ બન્ને અસત્ય હોવાથી
અધિષ્ઠાનસત્તાથી જુદી સત્તાવાળાં નથી, પણ તે
બન્ને સદાકાળ ચિદાત્મારૂપ છે.^૪ આકાશ, વાયુ,
તેજ, જળ અને પૃથ્વી, એ પંચમહાભૂતો ક્ષોભ
પામવાના સ્વભાવવાળાં છે. તેમનો અભાવ સિદ્ધ
થાય છે, એટલે પરમ પ્રાંતિવાળી અને શૂન્ય છતાં
(વિવર્તરૂપે) મોટા આડબરને ધારણ કરી રહેલી
બ્રહ્મસત્તા જ ચોતરફ પ્રસારી રહેલી છે.^૫ આ સર્વ
જગત બ્રહ્મસત્તાથી જ થયેલું છે અને બ્રહ્મસત્તારૂપ
છે. સર્વના પ્રયોજનરૂપ કિંવા ફળરૂપ પણ બ્રહ્મ-
સત્તા જ છે અને સર્વથી છંદવટાપાકી રહેનાર પણ
તે જ છે. એ રીતે સર્વભય થઈ રહેલી અને
સર્વના આત્મારૂપ એવી એ બ્રહ્મસત્તાને મારા
નમસ્કાર છે.^૬ આ તઃકરણમાં રહેલું જોનાર ચૈતન્ય
જ્યારે પોતે પ્રવાહરૂપે વૃત્તિનું ચૈતન્ય બની

* દ્રવ્ય, ગુણ, કર્મ, સામાન્ય, વિશેષ, સમવાય
અને અભાવ એ માત્ર પદાર્થો ન્યાયશાસ્ત્રમાં કહેના છે.

x જુદાના મનાતુસાર 'જે કાંઈ દેખાય છે તે
જ્ઞાન છે જ્ઞાન સિવાય આ જગતમાં બીજું કાંઈ નથી.
જ્ઞાન એટલે જુદિ (વિજ્ઞાન). તે પોતાની અનાદિ વાસ-
નાથી અનેક રૂપે દેખાય છે. એટલે બહારના જે સર્વ
પદાર્થો દેખાય છે તે સાચા નથી, પણ જુદિના આ-
ભાસ માત્ર છે. તેથી જ રીને જ્ઞાન સિવાય બીજે કાંઈ
આત્મા કે ઈશ્વર પણ નથી. આ મત વિજ્ઞાનવાદ,
અનાત્મવાદ, નિરીશ્વરવાદ, શૂન્યવાદ વગેરે નામથી
જાણખાત છે.

x આ આડગીસમાં મર્જામાં જડ્યોતનના ભેન્ની
પ્રાંતિનો નિષેધ કરી જગત ચિદ્રૂપ જ છે, એ વાત
હૃતમ તરો વડે સિદ્ધ કરવામાં આવશે.

. કદપના વડે બનાવેલી-કૃત્રિમ.

આંખ દ્વારા બહાર નીકળે છે અને ચૈતન્ય જ એવા જોવાના પદાર્થની સાથે એક થાય છે, ત્યારે જ તે દશ્ય પદાર્થ દેખાય છે; એટલે ત્રણે ચૈતન્યરૂપ છે.^{૧૦} દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્ય તથા એ ત્રણેના સંબંધથી ઉત્પન્ન થનારું તેનું ક્ષણ, એ સર્વ જ્યારે ચૈતન્ય જ છે, ત્યારે જ તે સર્વ જગતનું પારમાર્થિક સ્વરૂપ અનુભવરૂપ ચૈતન્ય જ છે, એમ સિદ્ધ થાય છે.^{૧૧} દ્રષ્ટા અને દશ્ય એ બન્ને પોતાના અધિષ્ઠાનરૂપ ચૈતન્યની અંદર જો એકતાને પ્રાપ્ત ન થતાં હોય, તો શેરડી ખાતો પુરુષ શેરડીને જોઈ તેને ભલે ચૂસ્યા કરે, પણ પાપાણની પેઠે શેરડીની મધુરતાનો અનુભવ તેને થવો જોઈએ નહિ. પરંતુ દ્રષ્ટા અને દશ્ય એ બન્ને ચૈતન્યસ્વરૂપ હોવાથી જળ જમ બીજ જળની સાથે (યોગ થતાં) એકતાને પામે છે, તેમ અનુભવ કરનાર દ્રષ્ટાચૈતન્ય પણ દશ્ય સાથે એકતાને પામે છે. પરિણામે 'હું આ શેરડીના સ્વાદનો અનુભવ કરું છું' એવી પ્રતીતિ થાય છે. જો દ્રષ્ટા અને દશ્ય એ બન્ને ચૈતન્ય ન હોય, તો જમ બન્ને જુદાં જુદાં લાકડાં સંધાતાં નથી, તેમ દ્રષ્ટા અને દશ્ય એ બન્ને વૃત્તિવ્યાપ્તિ દ્વારા* એકતા પામે નહિ.^{૧૨} દ્રષ્ટાને અને દશ્યને જો જડ માનવામાં આવે, તો જમ એક લાકડું બીજ લાકડાનું પોતે સજાતીય છતાં (જડતાને લીધે) વૃત્તિ દ્વારા એકતા ન થતાં અનુભવ કરી શકતું નથી, તેમ દ્રષ્ટા પોતે જડ હોવાથી વૃત્તિ દ્વારા જડ દશ્યવર્ગનો અનુભવ કરી શકે નહિ.^{૧૩} જવી (જડ) સ્થિતિ લાકડાની છે, સેવી જ સ્થિતિ ચૈતન્યને આદ કરીએ તો દ્રષ્ટા-દશ્ય આદિ જડ વર્ગની છે, એમ વિવેકીએ કહે છે. તેથી સિદ્ધ એ થાય છે કે, સર્વ દશ્ય ચૈતન્યસ્વરૂપ છે, દ્રષ્ટા પણ ચૈતન્યસ્વરૂપ છે અને તે દ્રષ્ટા વૃત્તિ-

વ્યાપ્તિ દ્વારા દશ્ય સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ જઈ તેનો અનુભવ કરે છે.^{૧૪} દ્રષ્ટા અને દશ્ય એ બન્ને ચૈતન્યરૂપ હોવાથી જળ, વાયુ, પૃથ્વી, પથ્થર વગેરે સર્વ દશ્ય મહાચૈતન્યરૂપ છે; તેમજ દ્રષ્ટામાં કલ્પાયેલા મન, બુદ્ધિ, પ્રાણ, જીવ ઇત્યાદિ ભાવપણું મહાચૈતન્યરૂપ જ છે. કેમકે મહાચૈતન્ય વિના બીજી કશી વસ્તુ છે જ નહિ.^{૧૫} પ્રાણ, બુદ્ધિ, મન ઇત્યાદિની સત્તા પણ કેવળ ભાવતાને લીધે જ છે. ભાવના એ એક જાતનો ચૈતન્ય-સત્તાનો અભાવ છે અને તે ઇચ્છાને અનુસરીને ઉદય પામે છે.^{૧૬} જમ વીર્યના અંદર પુરુષ આદિ પ્રાણીઓનો અને વડના બીજની અંદર વડનો આત્મા સૂક્ષ્મરૂપથી રહેલ છે અને પાછળથી તે મોટા રૂપને ધારણ કરી લે છે, તેમ બ્રહ્મસત્તા વિવર્તભાવથી આ જગતને આકારે થઈ રહી છે અને સુષુપ્તિકાળમાં તથા પ્રલયકાળમાં તે શાંત ભાવથી રહે છે.^{૧૭} આખા વૃક્ષના સારરૂપ સૂક્ષ્મ બીજની અંદર તેનાથી પણ અતિ-સૂક્ષ્મ અને સારરૂપ જ કાંઈ રહેલ છે, તે પર-બ્રહ્મરૂપ છે અને તે જ પછી ઉત્તરોત્તર થનારા અંકુર, થડ, શાખા ઇત્યાદિ કાર્યોમાં અગ્રેસર થઈ વિવર્તભાવથી બીજરૂપ થાય છે. બાકી વસ્તુતઃ એ પરબ્રહ્મ નિરંતર પોતાના સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે.^{૧૮} જે જે કાંઈ કાર્યવર્ગની અપેક્ષાએ સૂક્ષ્મ-પણાથી તેના કારણરૂપે રહ્યું છે, તે તે બ્રહ્મરૂપ છે. તે બ્રહ્મ સર્વથી અતિસૂક્ષ્મ આત્મારૂપે સર્વત્ર રહેલ છે અને તે જ પાછળથી વિવર્તભાવ વડે મોટા રૂપને ધારણ કરીને તે તે કાર્યવસ્તુરૂપે થઈ જાય છે. સર્વત્ર બ્રહ્મ જ પસરી રહેલ છે, તે વિના બીજું કાંઈ પણ નથી.^{૧૯} ઘટ આદિ પદાર્થ-ને તેના મૂળથી માંડી ઠેક ટોચ સુધી આડું-અવળું કે નીચેજોડે જોઈએ, તો પણ તે ઘટાદિક પદાર્થ જ જોવામાં આવે છે અને તે વિના એક અણુમાત્ર પણ બીજું દેખાતું નથી; તે જ પ્રમાણે આ જગતને મૂળથી માંડી ઠેક ટોચ સુધી જ જ

* અણુ આદિક ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિ (વ્યાપાર) દ્વારા ઘટ આદિ પદાર્થોમાં દ્રષ્ટાનું વ્યાપી જવું, તે વૃત્તિવ્યાપ્તિ છે.

પુરુષે જીવી જીવી રીતે પરીક્ષા કરી જોયું છે, તેવી તેવી રીતે તે તે પુરુષને સર્વજ્ઞ પ્રજ્ઞ જ બોવામાં આવ્યું છે—તે વિના એક અણુમાત્ર પણ બીજું કંઈ નથી.^{૧૮} જમ સોનાના સેંકડા આકાશના પાનાવમાં આવે, તો પણ તેનું સ્વર્ણપણું તો કાયમ જ રહે છે અને તે બદલી જઈ બીજો કરો ભાવ થતો નથી, તેમ શાંત પરબ્રહ્મની અંદર અનેક સૃષ્ટિઓ અને અનેક જીવો વિવર્તભાવથી ભરે બોવામાં આવે, તો પણ એ પરબ્રહ્મનું વાસ્તવ શાંત સ્વરૂપ કાયમ જ રહે છે અને તે બદલી જઈ તેમાં બીજો કરો ભાવ થતો નથી. જમ સ્વર્ણાવસ્થામાં તમારી પડખું રહેલા અનેક મેઘના સમૂહો ઠાલ પ્રયુક્ત (જગત) અવસ્થામાં તમને નહિ જવા જ છે, તેમ અજ્ઞાનદશામાં સત્ય જણાતા જગતના ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, પ્રલય વગેરે વિકારો પ્રયુક્ત (જ્ઞાનની) અવસ્થાને પામેલા એવા તમને નહિ જવા લાગે છે એટલે કે તેનું સ્વરૂપ તમને આકાશના જેવું શૂન્ય અથવા ચિદાકાશરૂપ લાગે છે.^{૧૯, ૨૦} જમ આકાશની અંદર કદપવામાં આવતું મહાનપણું અને આકાશમાં કદપાયેલી (ગંધર્વ-નગર સખધી) ગંધર્વપુત્રોની સેના, એ બન્ને આકાશરૂપ છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર કદપાયેલ આ જગત પણ ચિદાકાશરૂપ છે અને શાંત છે.^{૨૧} જમ પૃથ્વીની અંદર જળ વડે સિંચાયેલું વડ આદિ વૃક્ષનું બીજ પ્રાણીઓને છાયા, આશ્રય ઇલાદિથી ઉપકાર કરનાર મોટા વડ આદિ વૃક્ષરૂપ થઈ બપ છે, તેમ પોતાની અંદર રહેલુ પ્રાંતિરૂપી અજ્ઞાન જ દુઃખમાં પુણ્યરૂપે વિકસિત થઈ બહાર જગતરૂપી કૃષ્ણને આકારે થઈ રહેલ છે.^{૨૨} અહીં કાર આદિ પ્રતિબંધ ખસી જવાને લીધે નિરતિશય આનંદનો અનુભવ કરનાર અને બ્રહ્મની સાથે એકતાને પામેલ ત્રિેશી જીવન્મુક્ત પુરુષની દૃષ્ટિમાં અણિમાદિ સિદ્ધિઓ પણ બીજા ધાસના કટકા જેવી અતિ તુચ્છ લાગે છે.^{૨૩} આ ચૈત્યોદયની અંદર દેવતાઓમાં, દેવોમાં કે મનુ-

ષ્યોમાં એવું કયું પણ હું દેખતો નથી, કે જે આ આખા જગતને એક રજાંટા જેવું ગણનારા મહાત્માપુરુષને લોભમાં નાખી ચકે.^{૨૪} જણે પોતાના આત્માનું સ્વરૂપ ઓળખી લીધેલ છે, એવો પુરુષ ગમે તેવી સ્થિતિમાં હોય અને ગમે તે ઠેકાણે રહ્યો હોય, પરંતુ તેને દૈત સંબંધી અનેક સંકલ્પો ઉડતા જ નથી.^{૨૫} જ મહાત્મા પુરુષને સર્વ જગત શૂન્ય આકાશના જેવું લાગે છે, તેને ભોગ આદિના નિમિત્તનું કયું સ્વરૂપ જ ન દેખાયોથી શા માટે અને શી રીતે ઇચ્છા ઉત્પન્ન થાય? અથવા કંઈ બાબતમાં ઇચ્છા ઉત્પન્ન થાય?^{૨૬} બીજાઓના કરતાં નિસ્પૃહપણાદી વિશેષતાને લીધે નામરૂપ સંબંધી સર્વ વિશેષ કદપનાથી રહિત થઈ રહેલા અને વેભવને તથા દરિદ્રતાને એક સમાનરૂપે ગણનારા ત્રિેશી મહાત્મા પુરુષના અગાધ મહિમાને જાણવાને કાણુ સમર્થ થઈ શકે?^{૨૭} પોતાના પ્રકાશ-ભય આત્મસ્વરૂપ વડે સર્વજ્ઞ સમાનરૂપે પ્રકાશી રહેલા, તેમજ આકાશની પેઠે નિર્વિકાર, અસંગ અને શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ થઈ રહેલા મહાત્મા પુરુષના બંધુ-પુત્ર આદિનું મરણ થવાથી તેમનું કશું મરી જતું નથી અને તેઓ જીવતા રહેવાથી તેમનું કશું જીવતું રહેતું નથી—એ મહાશયનું તો જે કંઈ છે, તે સદા એક જ રૂપમાં અખંડિતપણે રહે છે.^{૨૮} ઝંઝનાના જળની નદીનો જે તટ છે, તે મિથ્યા અને પ્રાંતિથી ભરપૂર છે. તેના ઉપર નિવાસ કરનારા અજ્ઞાની લોકોને મરણ અને જન્મ મિથ્યારૂપે લાગ્યા કરે છે.^{૨૯} અમે આ બાબતમાં સંપૂર્ણ રીતે પરીક્ષા કરી તત્ત્વદષ્ટિ વડે જે નિર્ણય કર્યો છે, તેથી એમ સ્પષ્ટ થાય છે કે, પ્રાંતિ પણ નથી, પ્રાંતિને બેનાર પણ કંઈ નથી, જન્મ પણ નથી અને મરણ પણ નથી—કેવળ શાંત નિત્ય પરબ્રહ્મ જ સર્વજ્ઞ ભરપૂર છે.^{૩૦} જે પુરુષ આ દશમપ્રકારથી વેગળને પામ્યો હોય, કેવળ આત્મામાં જ પ્રીતિ રાખે તો

હોય અને પરમ શાંતિને પામી ગયો હોય, તે પોતે વિદ્યમાન છતાં દેહ આદિરૂપે અવિદ્યમાન જોવો જ છે; અને તે જ ખરેખર આ સંસાર-સાગરને તરી ગયેલો છે.^{૩૧} મનની સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ ગતિ વિરામ પામી જતીથી, જે પોતાના આત્મામાં જ શાંતિ પામી ગયેલો હોય, તે નિર્મળ પ્રજ્ઞાનિષ્ઠ જીવન્મુક્ત પુરુષ, પ્રજ્ઞાલાવથી ભલે વિદ્યમાન (સદેહ-મુક્ત) હોય, તે પણ યુગ્ગર્હ ગયેલા દીવાની પેઠે તેનો જીવભાવ યુગ્ગર્હ ગયેલો હોવાથી તે નિર્ગુણને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલો છે, એમ વિવેકી પુરુષોત્તમ સમજતું છે.^{૩૨} જેને યુક્તિથી માંડી આ સર્વ દરજ્ય જગત પોતાની મેળે જ રચતું નથી અને જે સદાકાળ આકાશની પેઠે નિર્વિંકાર તથા શાંત રહે છે, તેને ઉત્તમ પુરુષો મુક્ત કહે છે.^{૩૩} અહંકાર માત્ર અવિચાર-ને લીધે જ ખડો થઈ જાય છે, આમ વિચાર વડે જોતાં એ અહંકાર છે જ નહિ. જે અહંકાર નથી, તે પછી જગત ક્યાં રહ્યું અને જન્મમરણ આદિ પણ કોને રહ્યાં? ^{૩૪} વાસ્તવિક રીતે તે માત્ર એક ચિદાકાશ જ સત્ય છે અને તે પોતાના સ્વરૂપને પ્રાંતિ વડે બીજા રૂપે સમજી લઇને યુક્તિ આદિ આકારવાળું થઈ રહ્યું છે. વળી, રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયોરૂપે અને મન આદિ અંદરના વિષયરૂપે થઈ રહીને તે આ જગતને પણ પ્રાંતિ વડે જ પોતાથી જુદું અનુભવે છે.^{૩૫} પરંતુ તત્ત્વજ્ઞાનને લીધે તમારી પ્રાંતિનો નાશ થઈ ગયો છે. અને તમે ચિત્તને સર્વ દરજ્યવર્ગના અધ્યાસથી રહિત અને અસંગ રાખ્યું છે. વળી, તમે એક સત્પુરુષની ગણનામાં ગણાવા ચોગ્ય છો. માટે તમે સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ એવા પ્રજ્ઞરૂપ થઇને રહો. એટલે સદાકાળ સર્વથા તમારું સર્વ આચરણ પરમ આનંદમય પરબ્રહ્મરૂપ જ રહેશે.^{૩૬} તમે જે કંઈ કર્મ કરો છો, બોળન કરો છો, હોમ રો છો, દાન આપો છો, તપ કરો છો, હિંસા નો છો અને ઇચ્છા કરો છો, એ સર્વ (પ્રજ્ઞ-

નો જ ત્રિવિધ હોવાથી) પરમાનંદરૂપ અનાદ-સિદ્ધ પરબ્રહ્મ મય છે.^{૩૭} પરમ મંગળમય ચિદાકાશ જ હું, તમે, દિશાઓ, આશાઓ, ક્રિયાઓ, કાળ અને આકાશ આદિને રૂપે તથા લોકાત્રીક-પર્વત વગેરેને રૂપે સર્વ જોવાથી રહેલું છે.^{૩૮} બહાર જે રૂપ આદિ વિષયો દેખાય છે, અંદર જે સંકલ્પ આદિ થાય છે, જે ભૂત, ભવિષ્ય ને વર્તમાન એ ત્રણ કાળ છે અને જે કંઈ જરા-મરણ-પીડા આદિ જોવામાં આવે છે, તે સર્વ પરમ આનંદમય મહાચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૩૯} તમે સંસારથી રહિત થઈ જાઓ, ઇચ્છાઓનો ત્યાગ કરો, પ્રાંતિના આભાસ વિનાના અને સંકલ્પરહિત થઈ રહો, દેહ-અંતઃકરણ આદિ-માંથી અહંતાના અધ્યાસને છોડી દો અને તત્ત્વજ્ઞપણથી જેમ હાથ રહ્યા છો, તેમ ભલે સુખેથી મુક્ત થઈને રહો.^{૪૦} જેમ પત્રતનો વ્યવહાર (સ્વાભાવિક રીતે) કાઈ વખત ચંચળ હોય છે અને કાઈ વાર શાંત હોય છે; તેમ તમે તમારા વ્યવહાર પણ નિષ્કામંપણથી, સંકલ્પની રહિત-તાથી તથા ભાવનાસહિત શાંતપણથી ચલાવો અથવા ભલે તમે (સમાધિનિષ્ઠપણને લીધે) વ્યવહાર ન કરો.^{૪૧} જેમ લાકડાની બનાવેલી યંત્રમય પૂતળી યંત્ર ચલાવનારની ઇચ્છા પ્રમાણે ક્રિયા કર્યા કરે છે, તેમ ઉત્તમ પુરુષને યોગ્ય એવી તમારી ચેષ્ટા પણ વાસના વગરની, સંકલ્પથી રહિત, શાંતિવાળી અને શાસ્ત્રરૂપી યંત્રવાદ (યંત્ર ચલાવનાર)ને અધીન રહીને વ્યવહાર ચલાવનારી થાઓ.^{૪૨} દે રામચંદ્રજી ! માતા-પિતા-બંધુજન વગેરેના બહારના પ્રસંગ તમને સ્નેહમાં દેહ રીતે બાંધી દેનાર પણ ન થાઓ, તેમ તમે સાવ સ્નેહથી રહિત પણ ન થાઓ. પરંતુ તમે કંઈ અનિર્વચનીયરૂપે પ્રકાશિત રહો. આમ તમે ચિત્રમાં આવેખેલા દીવાની પેઠે સાક્ષીરૂપે સર્વના પ્રકાશ કરનારા થાઓ તેમજ માત્ર આભાસરૂપે જ સ્નેહ-અસ્નેહ આદિ

ભાવને ધારણ કરનારા થાઓ. ^{૨૭} વાસનાથી રહિત થઈ ગયેલા, આજના ભોગોના સંબંધમાં વૈરાગ્ય-વાળા અને ભવિષ્યના વિષયસુખ તરફ સ્પૃહા વિનાના વિવેકી પુરુષને તત્ત્વજ્ઞાનના વિનોદ માટે સારા શાસ્ત્રો વિના બીજું કંઈ કારણ છે? માટે કર્તા-ભોક્તાપણાના અભિમાનથી રહિત અને રાગ-દ્રેષ્ય આદિ દોષ વિનાના તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ-નું મુખ્ય લક્ષણ તો એ જ છે કે, તેણે લક્ષ્યપૂર્વક થયા કરતા પોતાના યોગ્ય વ્યવહારોના સંબંધ-માં, શાસ્ત્રમાં વ્યતીવેશ વણીશ્રમના ધર્મોમાં તથા શ્રમ-દમ આદિ સાધનોમાં સારી રીતે દૃઢ થઈ રહેવું. બાકી ફોવે તેમ વર્તવું એ કંઈ વિવેકી-ઓનું લક્ષણ નથી. ^{૨૮}

निर्वासनस्य विरसस्य निरेषणस्य शास्त्राद्वै
क इव तन्मविनोदहेतुः । शास्त्रार्थसज्जनमतोप-
मलस्य तस्य संवेदनैव न भित्तं धिमतः स्वरूपम् ॥
श्रीयोगवासिष्ठ भट्टाशभाषયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘નિર્વાણવર્ણન’
એ નામનો સર્ગ ૩૯ મો સમાપ્ત

— સર્ગ ૩૯ મો —

આત્મનિષ્ઠ વિવેકીની દષ્ટિમાં જગતનું દર્શન

॥ વસિષ્ઠ કથા ॥

સંજાતાકૃતિમક્ષીણસંસૃતિપ્રત્યયઃ પુમાન્ ।

અસંકલ્પો ન સંકલ્પં વેતિ નેતાઽસદેવસઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પોતાના અનાદિસિદ્ધ આત્મતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર જન્મ-મરણ આદિ સાંસારિક અનુશૈલીની નિવૃત્તિ કરનાર છે અને તે સિદ્ધ થવાથી જીવન-મુખત થઈ રહેલો વિવેકી પુરુષ શાસ્ત્રોએ આજ્ઞા કરેલા નિયમમાં રહેતાં

x આ યોગણ્યાનાસમા સર્ગમાં જાનને લીધે પોતાના આત્મામાં શાંતિ પામેલા વિવેકી પુરુષની ની સ્થિતિ રહે છે તે, અને તેની દષ્ટિમાં આ જગત નું દેખાય છે તે, સારી રીતે વિસ્તારથી વર્ણવી પતાવવામાં આવશે.

છતાં સંકલ્પ વિનાનો થઈને રહે છે. કદાચિત્ તેને વ્યવહારના સંબંધને લઈને આભાસરૂપે સંકલ્પનું સ્ફુરણ થઈ આવે, તો પણ તે તેને પોતાના આત્મારૂપ સમજી લે છે અને તેને જુદી સત્તાવાળું સમજતો જ નથી. આથી એ સંકલ્પ-નો આભાસ પણ અસત્ય જ છે. ^૧ અરીસામાં નિઃશ્વાસને લીધે મલિનતા આવી જાય છે, તેમ પુરુષમાં પણ તત્ત્વજ્ઞાન થયા પહેલાં ‘હું અમુક રૂપ છું’ એવો અધંકાર ઝાંપથી ખડો થઈ જાય છે. છતાં તત્ત્વવેદા પુરુષની અંદર તે વિના-કારણે (સહજ રીતે) નાશ પામી ગયેલા દેખાય છે, અને તેને પાછો ચત્ત વડે શોધવા બેસીએ, તો પણ તત્ત્વજ્ઞની અંદર તે પાછો બેવામાં આવતો નથી. ^૨ જે પુરુષમાં અજ્ઞાનરૂપી આવ-રણ પાતણું પડી જાય છે અને તેથી જની સર્વ ઇચ્છાઓ થમી જાય છે, તેમજ બને દેવળ નિષ્કામતાનો જ ઉદય થાય છે, તે વિવેકી પુરુ-ષનો આત્મા જ્ઞાનરૂપી પરમ અમૃત વડે પૂર્ણ થઈ જાય છે, તેથી તે નિરતિશય એવી આનંદ-મયી પોતાની સ્વરૂપસત્તાથી જ સદાકાળ ઝળકી નીકળે છે. ^૩ જેમ પૂર્ણચંદ્રથી આકાશ શોભે છે, તેમ આવરણથી રહિત, પ્રકાશમય બુદ્ધિવાળા અને અજ્ઞાનરૂપ અંધકારને પેદા કરનાર સર્વ સંદેહરૂપી ઝાકળને ખસેડી નાખવામાં પવનના જેવા મહાબળવાન, વિવેકી પુરુષવડે તેનો આખો દેહ શોભી નીકળે છે. ^૪ સંસાર સંબંધી જન્મ-મરણ આદિ અનુશૈલી રહિત થઈ ગયેલો, સંદેહ વિનાનો, અજ્ઞાનરૂપ આવરણ ખરી જવાથી પોતાના આત્મજ્યોતિને પ્રાપ્ત થયેલો અને શરદઃકૃતના આકાશ જેવો નિર્મળ, એ આત્મ-નિષ્ઠ પુરુષ ખરેખર આત્મારૂપ જ થઈ રહેલો બેવામાં આવે છે. ^૫ બ્રહ્મલોકમાંથી આવેલો પુત્રન જેમ સ્પર્શથી મનુષ્યને પવિત્ર કરી દે - સંકલ્પથી રહિત, નિરાધાર, શાંત . શીતળતાવાળો જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષ પણ

ઇત્યાદિ વડે તેનો સ્પર્શ થતાં સમાગમ કરનારા પુરુષને પવિત્ર કરી મૂકે છે.^{૧૬} સ્વપ્નની અંદર જન્મ વાંઝણીના પુત્રનો મિથ્યારૂપે અનુભવ થાય છે, તેમ આ સૃષ્ટિનો જ કાંઈ મિથ્યારૂપે અનુભવ થાય છે, તે તો અસત્યરૂપે દેખાવ આપનારા ભ્રાંતિરૂપ અનુભવનો જ વસ્તુસ્વભાવ છે.^{૧૭} આ જગતની સત્તા નહિ હોવા છતાં જ અનુભવમાં આવે છે, તે અસત્યરૂપી અનુભવનો જ એક વસ્તુસ્વભાવ છે.^{૧૮} આ અસત્ય સંસારની અંદર બંધ-મોક્ષરૂપ અર્થ કાને આશ્રયે રહે અને કાનાથી ઉત્પન્ન થાય ? પ્રથમ તો બંધ-અને મોક્ષને કહેનારા શબ્દો જ (વંધ્યાપુત્ર જેવા સાવ મિથ્યા છે), તો પછી તેનાં વાચ્યરૂપ અર્થની સિદ્ધિ તો કેવી જ રીતે થાય ?^{૧૯} જગતને તેના અધિષ્ઠાનરૂપ બ્રહ્મરૂપે જોઈએ તો તે સત્ય છે, ઉત્પત્તિ તથા સ્થિતિ વગેરેથી રહિત છે અને તે વાસનાના આશ્રયરૂપ થાય તેવું પણ નથી. પરંતુ જો તેને બ્રહ્મરૂપ ન માનીએ તો હું અને જગત એ બન્નેની વાસ્તવિક સત્તામાં સ્થિતિ જ થઈ શકતી નથી.^{૨૦} અહંકાર આદિ, સૃષ્ટિ આદિ અને દુઃખ આદિ એ સર્વ જુદે રૂપે ન દેખાતો કેવળ નિર્વિપય ચૈતન્ય જ જણાય, તે પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં શાંત થયાનો વસ્તુસ્વભાવ છે.^{૨૧} એક ક્ષણમાં જ દૃઢ્યમાં રહેલું ચૈતન્યતત્ત્વ વૃક્ષથી લઈ લાખો ચોળન દૂર રહેલ અંદ્રમાં સુધી આંખ વડે ફેલાઈ બધ છે. તે ઝાડ અને અંદ્રની મધ્યમાં બ્યાપીને રહેલ તે ચૈતન્યનું આકાશ જેવા દેખાવવાળું, શાંત, શીત પવન જેવું સ્થિર, વેલના વિસ્તાર જેવું મનોહર, અને અનિર્વચનીય રીતે ઉદય પામનારું તથા સર્વ જીવના અનુભવમાં આવનારું જ શુદ્ધ ચૈતન્ય છે, તે જ આત્માનું સ્વરૂપ છે એમ વિવેકીઓ કહે છે. એ રીતે પોતાના આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરનારા વિવેકી પુરુષને આ સૃષ્ટિ ભિન્ન છે ભાવયતો નથી.^{૨૨-૨૪} સુષુપ્તિ અવસ્થામાં

સ્વપ્ન અવસ્થાનો વિષય દેખાતો નથી અને સ્વપ્ન અવસ્થામાં સુષુપ્તિનો વિષય દેખાતો નથી. એ રીતે એ બન્ને અવસ્થામાં જન્મ પરસ્પર એકબીજાના વિષયો નથી રહી શકતા, તેમ નિર્વિપય ચૈતન્યતત્ત્વમાં કશે પણ વિષય રહી શકતો જ નથી અને બંધ-મોક્ષ કેવળ ભ્રાંતિરૂપ જ છે.^{૨૫} ન હોય છતાં દેખાયા કરવું એ ભ્રાંતિનો જ વસ્તુસ્વભાવ છે; તેથી સ્વપ્ન-સુષુપ્તિ, બંધ-મોક્ષ આદિ મિથ્યા છતાં દેખાયા કરે છે. બાકી, સ્વપ્નાવસ્થા પણ નથી, સુષુપ્તિ અવસ્થા પણ નથી અને બંધ-મોક્ષ પણ નથી. જ કાંઈ છે તે સર્વ સત્ય, શાંત, પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૬} ભ્રાંતિ વડે વિચાર કરીએ તો ભ્રાંતિનું સ્વરૂપ કેવળ અસત્ય છે અને તત્ત્વદષ્ટિ વડે જોવા જતાં તે હાય લાગતું નથી. (છીપમાં જન્મ ભ્રાંતિ વડે રૂપ દેખાય છે, તેમ જ સાવ અસત્ય જ હોય તે શી રીતે મળી શકે ?^{૨૭}) જ તત્ત્વદષ્ટિ વડે જોવા જતાં હાય ન લાગે તે છે જ નહિ. તેને લીધે (તત્ત્વદષ્ટિ વડે જોતાં હાય ન લાગવાથી) ભ્રાંતિનો પણ સંભવ જ નથી. સાક્ષીચૈતન્ય વિના ભ્રાંતિનો અનુભવ કરનાર બીજો કોણ છે ? અને સાક્ષીના અનુભવથી તો એ ભ્રાંતિથી થયેલું જ્ઞાન અસત્ય ક્યાંથી છે જ નહિ.^{૨૮} સર્વને પોતાનું આંતર (અંદર રહેલું) સાક્ષીચૈતન્ય જ સદાકાળ પરમ પ્રિય થઈ રહેલ છે અને તેનો જ આનંદ બીજ પદાર્થમાં પ્રતિબિંબ જેવો થઈ જઈ અનુભવમાં આવે છે. એ સાક્ષીચૈતન્ય પોતે એકરૂપ છતાં વિવર્તભાવથી અનેક પ્રકારે થઈ રહ્યું છે, તેમાં વિવાદોનું શું પ્રયોજન છે ?^{૨૯} સાક્ષીચૈતન્યમાં શાંત ન થતાં તેથી જુદા જગત આદિ ભાવ કદંપી લેવા એ મહાદુઃખ પેદા કરનાર છે. સાક્ષીચૈતન્યથી બીજું કશું જુદું ન માનતાં કેવળ સાક્ષીચૈતન્યમાં જ (પોતાના આત્મામાં જ) શાંત થઈ રહેલું, એ મોક્ષ આપનાર છે. આ પ્રમાણે જુદાં વડે પોતાના આત્માની અંદર વિચાર કરી તમને

જે સારું લાગતું હોય તે ભલે સુખેથી કરે.^{૨૦} જેમ સૂક્ષ્મ બીજની અંદર આપું સ્થૂલ વૃક્ષ રહેલું છે અને તે વાત આપણા જોવામાં આવવાથી ઘટિત લાગે છે, તેમ પરમ આનંદ-મય નિરાકાર પરમાત્માની અંદર આ સાકાર જગત રહેલું છે; એમ તત્ત્વવેત્તાઓનું અને વેદાનું કહેવું છે.^{૨૧} જેમ જળની અંદર દ્રવપણું રહેલ છે, તેમ રૂપ આદિ બાહ્યવિષયનો અનુભવ, સંકલ્પવિકલ્પ આદિ. માનસિક વિષય અને બુદ્ધિ અહંકાર વગેરે સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે અને આત્માના સ્વરૂપમાં જ તે કલ્પાયેલાં છે.^{૨૨} જેમ કોઈ એક મૂર્તિમાન વાઘ જેવું પ્રાણી પોતાની સત્તા વડે જ પોતાના સત્તાવાળાં એવા અવયવો વડે ક્રિયા કર્યે બળ છે, તેમ ચિદાકાશ પોતે ખરી રીતે કર્તા નહિ હોવા છતાં પોતાની સત્તાથી જ સત્તાવાળાં એવા પંચમહાભૂતો વડે અને ભૌતિક પદાર્થો વડે ક્રિયા કર્યે બળ છે.^{૨૩} જેમ નદીના પગ મૂકવાના કમ પ્રમાણે તાલ નાખવામાં કુશળ એવો કોઈ બજારીયો દોલ, નગારાંઓ, તખલાંઓ વગેરે વગાડીને પોતાના અભિપ્રાય પ્રમાણે શબ્દ કાઢે છે, તેમ જડપણુને લીધે પોતાની મેળે વ્યવહાર કરવામાં અસમર્થ થયેલા આપણા આ વસિષ્ઠ, રામચંદ્રજી આદિ નામવાળા દેહમાંથી પોતપોતાના અર્થને બતાવનાર ‘હું’ ઇત્યાદિ જે જે શબ્દ જીભ વગેરે ઇન્દ્રિયના હલાવવાથી નીકળે છે, તે અંદર રહેલા ચિદાત્માની સત્તાથી અને તેની ઇચ્છા અનુસાર જ બહાર નીકળે છે.^{૨૪} જે ઉપરથી દેખાયા કરતું હોય પણ વિચાર કરતાં તત્ત્વદષ્ટિ વડે નિરંતર જોવામાં આવતું નથી, તે છે જ નહિ. આ જગત તો જડરૂપ અને પાયા વગરનું કોઈ અસત્ય જ છે અને બ્રહ્મ પોતે પોતાની સ્વરૂપ-સ્થિતિમાં જ રહેલ છે.^{૨૫} જેમની દષ્ટિમાં આ જગતરૂપી સ્વપ્ન સત્ય લાગે છે, તેઓ પણ એકબીજામાં પ્રાંતિ વડે સ્વપ્નપુરુષની પેઠે એકબીજાને દેખાયા કરે છે; છતાં તેઓ પણ બ્રહ્મત અવ-

સ્થામાં કે સ્વપ્નાવસ્થામાં પરસ્પર એકબીજાના આત્માની અંદર વાસ્તવિક રીતે હોઈ શકતા નથી. તો પછી આપણે જે કેવળ બ્રહ્મરૂપ જ છીએ, તેના સ્વરૂપની અંદર તો આકાશના ફૂલની પેઠે તેમની સ્થિતિ સમવતી જ નથી. પવનથી જેમ તેની ગતિ બુદ્ધિ નથી, તેમ એ સંસારરૂપી સ્વપ્ન-પુરુષોના સર્વ વ્યવહારો પણ પોતાથી ભિન્ન નથી. તે વ્યવહારોની સાથે તેઓ ચૈતન્યઅંશ વડે મારા ચૈતન્યમય સ્વરૂપને વિષે રહેલા છે; કેમકે તેમના જડ અંશને આકાશના ફૂલની પેઠે અસત્ય માની કાઢી નાખ્યા પછી, ચૈતન્યસ્વરૂપ અંશથી જોતાં એક શાંત પરબ્રહ્મરૂપ જ રહે છે અને તે આકાશના જેવું અસંગ તથા નિર્વિકાર છે. જેમ સ્વપ્નાવસ્થાનો અનુભવ કરનારા પુરુષ-ને સ્વપ્ન (સ્વપ્નપદાર્થ) સત્ય લાગે છે, તેમ એ સંસારરૂપી સ્વપ્નના પુરુષોને હું (વસિષ્ઠ) સત્યરૂપ લાગું છું. પરંતુ તેઓ તો મારી દષ્ટિમાં સુપુષ્પિ અવસ્થામાં સ્વપ્ન દેખાય, તેમ જ્ઞાન વડે બાધિત થઈ બળ છે. આમ તેમનાં સર્વ દેહ આદિ મારા વિચાર પ્રમાણે જોવામાં આવતાં નથી તેથી અસત્ય જ છે.^{૨૬-૨૮} એ સાંસારિક પુરુષો સાથેના મારો જે વ્યવહાર થયા કરે છે, તે મારી દષ્ટિમાં બ્રહ્મનો એક વિવર્ત હોવાથી બ્રહ્મ જ બ્રહ્મની અંદર રહેલ છે. એ લોભો તે વ્યવહારને જેમ (અસત્ય-સત્ય) ગણતા હો તેમ ભલે ગણે; એમની દષ્ટિ વડે જ માત્ર સત્ય જણાતા એ વ્યવહારોનું મારે કયું પણ પ્રયોજન નથી.^{૨૯} હું વસ્તુતાએ આ પોતાના વસિષ્ઠ નામવાળા દેહરૂપે પણ રહ્યો નથી. બ્રહ્મસત્તા જ તમારે માટે કેમ બણે વસિષ્ઠ આદિ આકારવાળી થઈ રહી હોય એમ દેખાય છે. આ વાણી પણ કેમ બણે બ્રહ્મસત્તા જ તમારે માટે વિવર્તભાવથી તેવે રૂપે થઈ રહી હોય એમ ભાસે છે. બાહી મારી દષ્ટિમાં એ કયું વાસ્તવ સત્ય નથી.^{૩૦} વસ્તુમાત્ર પોતાના પરમ આનંદમય આત્મારૂપ છે. આમ

જાણવાથી દુઃખાદિક જાલદી વસ્તુને પણ અનુ-
કૂળ ગણનારા અને શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ આત્મા સાથે
વૃત્તિ દ્વારા એકરસ થઈ રહેનારા વિવેચી પુરુષના
હૃદયમાં ભોગની કે મોક્ષની ઇચ્છા જ સ્ફુરતી
નથી.^{૩૧} અનુધ્યાનો બંધનો અને મોક્ષનો કમ
કેવળ પોતાના સ્વભાવમાત્રને (પોતાના સ્વરૂપનું
જ્ઞાન અને અજ્ઞાન-તેને જ) અધીન છે, છતાં
લોકો તેમાં કેનાં ગોથાં મારે છે? અહો! મોહનો
મહિમા મહાપ્રબળ છે! અને તેને લીધે એક
ગાયના પગલામાં પણ સમુદ્રની ભ્રાંતિ યથા જવું
થાય છે.^{૩૨} પોતાના સ્વરૂપમાં રહેવાથી સિદ્ધ
થનાર અને મિથ્યા છતાં અનુભવમાં આવનારાં
સર્વ દુઃખને શાંત કરનાર એવા મોક્ષને મેળવવામાં
ધન, મિત્ર કે ક્રિયા કરી ઉપકાર કરી રાક્ષતાં
નથી.^{૩૩} જમ જળમાં પડેલું તેલનું ણિંદુ મોટા
ફાંડાળરૂપ થઈ જાય છે, તેમ ચૈતન્યતત્ત્વ દરમ્યા
સંબંધી સંકલ્પ સાથે મળી જતાં તરત તે જગત-
રૂપ થઈ જાય છે.^{૩૪} જગત અવસ્થામાં સ્થિતિ
થતાં સ્વપ્નના વૃત્તાંતની જેવી (પ્રતિભાસમાત્ર)
સ્થિતિ રહે છે, તેવી જ અહંકાર, દરમ્યાન વગે-
રેની સ્થિતિ વિવેચી પુરુષને આભાસનાં જેવી
દેખાય છે.^{૩૫} પ્રથમ કહેલી યોગભૂમિકાના અભ્યાસ-
યોગથી સર્વ દરમ્યાની ભ્રાંતિ એકદમ ક્ષીણ થઈ
જાય છે અને પછીથી અહંકાર કે જગત એ
બેમાંથી એકની પ્રતીતિ થતી નથી; ત્યારે કેવળ
પરબ્રહ્મ જ અવશેષ રહે છે. જ્યારે જ્યારે સ્વરૂપ-
માં સ્થિતિ થવારૂપી સર્ચના ઉદય થાય છે,
ત્યારે ત્યારે ભોગરૂપી અંધકાર ક્ષીણ થઈ જાય
છે. ત્યારે તે કાઈ કાળે હોતો જ નહિ એવો થઈ
જાય છે, છતાં કદીક તે મિથ્યારૂપે અનુભવમાં
આવે છે.^{૩૬, ૩૭} એ રીતે ભોગરૂપી અંધકારનો
નાશ થતાં બુદ્ધિ આદિ ઇન્દ્રિયોનો સમૂહ આત્મા-
ને દાંડી દેનાર અજ્ઞાનથી રહિત-તથા સ્વયંદેહ
આદિના અધ્યાસ ત્રિતાનો થઈ જાય છે. પછી તે
વૃત્તિ વડે વૃદ્ધિ પામેલા બોધ વડે એવી

રીતે સ્ફુરે છે કે, લીલામાંથી નીકળતા પ્રકાશની
પેઠે તે ચારે તરફ ફેલાઈ જઈને વિવેચી પુરુષને
અશ્વરૂપે ભાસે છે.^{૩૮}

મોહમહત્તરહિતઃ સ્ફુરતિ મૃતૌ મયતિ માસતે
ચ તથા । ચુદ્ધ્યાદિકારણનિકરોયસ્માદીપાદિ-
વાલોકઃ ॥ ૩૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વસિષ્ઠગીતા-
સુખભાવવિશ્રાંતિયોગપદ્ધેશ' એ
નામનો સર્ગ ૩૯ મો સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૪૦ મો ~ ~ ~

જીવન્મુક્તનો અનુભવ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

રૂપાલોકમનસ્કારચુદ્ધ્યાર્દીદ્રિયવેદનમ્ ।

સ્વરૂપં વિદુરસ્લાનમસ્વાવસ્થ વસ્તુનઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—મહારની અને અંદરની
સર્વ વસ્તુઓ તેમનું સ્વરૂપ વિચારતાં પાયા વગર-
ની છે તેથી રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયો, સંકલ્પ
આદિ માનસિક વિષયો અને બુદ્ધિ આદિ ઇન્દ્રિ-
યોની જે કાંઈ પ્રતીતિ થાય છે, તે સાક્ષીચૈતન્ય-
નો જ એક વિષય છે અને તેથી તેનું વાસ્તવ
સ્વરૂપ વિકાર વિનાનું શુદ્ધ સાક્ષીચૈતન્ય જ છે.^૧
ચાતરફ પસરી રહેલી અનંત આત્મસત્તાની
અંદર સ્વાભાવિક રીતે જ પદાર્થમાત્ર રહે છે. તે
જ્યારે પોતાના સ્વરૂપને આવરણ કરનારી અવિ-
ધાને પોતાના અંગમાં આરોપિત કરીને, પોતે
અવિધાને રૂપે ઉદય પામે છે, ત્યારે આ સૃષ્ટિના
ભ્રાંતિના જેવો મિથ્યા પ્રતિભાસ થઈ આવે છે.^૨
જ્યારે જ્ઞાન વડે પોતાનું સ્વરૂપ જોળખાયાથી

× આ યાજ્ઞસમા સર્ગમાં સંસારમાં રમ્યાપર્યા રહે-
નાર પુરુષને બ્રહ્મનો અનુભવ નથી થતો અને બ્રહ્મમાં
લીન થઈ રહેનાર સમગ્ર ભૂમિકાની પરિપક્વ દશાવાળા-
ને સંસારનો અનુભવ નથી થતો; પરંતુ જીવન્મુક્તને
એ બન્નેનો અનુભવ થાય છે, એ વિષે કહેવામાં આવશે:

પોતાના સ્વરૂપમાં જ પરમ શાંતિ આપનારી ત્રિશ્રાંતિ મેળવી સ્થિર થઈ રહેવાય, ત્યારે જમ સુષુપ્તિ અવસ્થામાં સ્વપ્ન ન દેખવામાં આવે, તેમ જગતરૂપી દશ્ય દેખાતું જ નથી.^૩ ભોગો સંસાર સખંધી મહારોગોના જેવા અતે દુઃખ પેદા કરનારા છે, ખંધુઓ દંઢ ખંધનરૂપ છે અને અર્થની સંપત્તિ અનેક અનર્થો ઉત્પન્ન કરનાર છે; માટે પોતાના આત્મા વડે પોતાના આત્મા-માં જ શાંતિ મેળવી શાંત થઈ રહેવાનું છે.^૪ પોતાના સ્વરૂપને બૂલી જઈને અવિદ્યા વડે દેહ આદિને આત્મારૂપ સમજતાં આ સંસાર ખડો થઈ જાય છે અને પોતાના સ્વરૂપને જોળખી લઈને આત્માને ચૈતન્ય માનતાં સંસારની શ્રાંતિ શમી જઈ પરમ આનંદરૂપ થઈ રહેવાય છે. માટે પરમચિદાકાશરૂપ થઈ રહેવું અને શાંતિ મેળવવી એ જ સારું છે; નકારું ઉદાસ થઈ બેસી રહેવાનું નથી.^૫ મારો પોતાનો આ જ આત્મા વસિષ્ઠ-દેહમાં જીવરૂપે રહેલ છે તેને હું બ્રહ્મસત્તાથી જુદો દેખતો નથી, તેમ જ હું દશ્યરૂપી આ જગતની શ્રાંતિને પણ બ્રહ્મસત્તાથી જુદી દેખતો નથી; હું તો શાંત પરબ્રહ્મની અંદર લીન થઈ ગયેલો છું અને નિર્વિકાર પરબ્રહ્મરૂપ જ છું. હે રામચદ્રજી! તમે નામ-રૂપવાળા છો અને મને તમે વસિષ્ઠ ઋષિ છો એમ નામરૂપવાળો દેખો છો. બાકી હું તો ચૈતન્ય છું અને સર્વત્ર પરમ શાંત કેવળ ચિદાકાશને જ દેખું છું.^૬ જમ પવનની અંદર ગતિનું સ્ફુરણ થયેલું દેખાય છે, તેમ તમને પરમ ચિદાકાશરૂપ પરબ્રહ્મની અંદર જ રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયોની અને સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ મનોમય વિષયોની શ્રાંતિ ઉત્પન્ન થયા જેવી દેખાય છે; બાકી ખરી રીતે એમાંનું કશું ઉત્પન્ન થયેલું જ નથી.^૭ જમ સુષુપ્તિ અવસ્થામાં રહેલો પુરુષ સ્વપ્નને દેખતો નથી, તેમ કેવળ બ્રહ્મરૂપ થઈ ગયેલો (સાતમી ભૂમિકાની પરિપક્વ દશાને પહોંચેલ) પુરુષ આ સુષ્પ્તિને દેખતો નથી. સ્વપ્ના-

વસ્થામાં રહેલ પુરુષ જમ સુષુપ્તિ અવસ્થાનો અનુભવ કરી શકતો નથી, તેમ સંસારમાં જ રચ્યાપચ્યા રહેનારા પુરુષને બ્રહ્મનો અનુભવ થઈ શકતો નથી.^૮ પરંતુ જમ પ્રયુક્ત (અગી ગયેલો) પુરુષ ક્રમે કરીને જયત અવસ્થાનો અને સ્વપ્નાવસ્થાનો એ બન્નેનો અનુભવ કરે છે, તેમ પ્રયુક્ત (જ્ઞાનવાન) અને શાંત બુદ્ધિવાળો જીવન-મુક્ત પુરુષ બ્રહ્મ અને જગત એ બન્નેના પ્રકાશમય સ્વરૂપને અનુભવે છે.^૯ બોધનાળો પુરુષ આ સર્વ દશ્યબળને સારી રીતે જોળખે છે અને જમ ચરદશક્રતુમાં વાદળાં (વરસાદ) શાંત થઈ જાય, તેમ તે શુદ્ધ ચિત્તાળો થઈ જઈ, ક્રમે કરી ઉત્તરોત્તર ભૂમિકામાં ચઢતો જઈ, છેવટ સાવ શાંત થઈ જાય છે.^{૧૦} જમ સ્મરણ આવતાં ખડો થઈ જનાર અથવા ચિત્રમાં આલેખેલ ચુદ્ધનો દેખાવ સાવ મિથ્યા છતાં દેખવામાં આવે છે, તેમ અહંકાર-જગત આદિની શ્રાંતિ પણ સાવ મિથ્યા છતાં કાંઈ અનિર્વચનીયરૂપે દેખાય છે અને તે કેવળ શ્રાંતિમાત્ર છે.^{૧૧} જગતરૂપી આ જ માયા જેવામાં આવે છે, તે પરમાર્થ-દષ્ટિએ સત્ય અને સર્વતા અધિષ્ઠાનરૂપ એવા આત્માની અંદર છે નહિ. વળી તેનો કાંઈ જીવ દ્રષ્ટા પણ નથી, છતાં તે સાવ અસત્ય પણ નથી અને સત્ય પણ નથી. એવી આ શ્રાંતિ કાંઈ અનિર્વચનીયરૂપે ભાસ્ત્રા કરે છે.^{૧૨}

આત્મન્યપિ નાસ્તિ હિ યા દ્રષ્ટા યસ્યા ન વિદ્યતે કથિત્ । ન ચ શૂન્યં નાશૂન્યં પ્રાંતિરિયં માસતે સેતિ ॥ ૧૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધમાં વસિષ્ઠગીતાને:
'આત્મવિશ્રાંતિકથન' એ નામને.
સર્ગ ૪૦ મો સમાપ્ત

ઠસર્ગ ૪૧ મો ૭

સ્વરૂપસ્થિતિથી નિર્વાણ

• ॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અસ્વભાવસ્વભાવોર્ઽયં સર્વોદંતાદિવેદનઃ ।

સ્વભાવૈકસ્વભાવેન નિર્વાણીક્રિયતાં સ્વયમ્ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ—અવિદ્યાને પોતાના સ્વરૂપમાં આરોપી હઈને આત્મા જ આ સર્વ જગતરૂપ થઈ ગયો છે, એમ અહંકાર આદિને સાક્ષીરૂપે અનુભવ કરે છે. એ આત્માને પોતાની મેળે જ શાસ્ત્રમાં બતાવેલા ઉપાયો વડે સિદ્ધ થનારા જ્ઞાનથી અદ્વિતીય, પૂર્ણ અને પરમ આનંદ સ્વભાવવાળો સમજે અને સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ પરબ્રહ્મ સાથે તેની એકતા કરે. આમ જગત સંબંધી સર્વ બ્રાંતિ દૂર કરવી બેઈએ.^૧ જ્યાં સૂર્યનો ઉદય થાય છે, ત્યાં પ્રકાશ થઈ જાય છે, તેમ જ્યાં બુદ્ધિ જ્ઞાનથી ભરપૂર થાય છે, ત્યાં વિષયોના સંબંધમાં વિરસપણું જણાઈ તે તરફ વૈરાગ્ય થઈ જાય છે.^૨ આ જગતરૂપ એક અનિર્વચનીય ચિત્ર કતારી, ક્રિયા તથા તેનાં સાધનો વિના જ્ઞાને દ્રશ્ય, દશ્ય તથા દર્શનરૂપી ત્રિપુટી વિના વગરભીંતે અને વગરસામગ્રીએ ખડું થઈ ગયેલ છે.^૩ પરંતુ તાત્ત્વિક દષ્ટિએ જોતાં તો એ જગતરૂપી ચિત્ર ખડું થયેલ જ નથી. તે તો નિર્વિકાર, સત્ય, નિત્યસિદ્ધ, અને શાંત એવા પરબ્રહ્મ જ પોતાના શાંત સ્વરૂપમાં રહેલ છે.^૪ જીવોનું સ્વરૂપ વિચારવા જતાં તેઓ માત્ર એક ચેતનતત્ત્વના ચમત્કારરૂપ જ છે. તેમની કલ્પનારૂપી નૃત્યમંડપની અંદર અનેક પ્રકારના રસો, ભાવો અને વિકારો સાથે જગતરૂપી ચિત્રની પૂતળીઓ ચિદાકાશમાં નૃત્ય કર્યાં કરે

છે. તે પૂતળીઓ શુભાર આદિ નાના પ્રકારના રસ વડે લોકોને રંજન કરે છે. તેઓ સર્વ ઋતુઓરૂપી ચુકટને ધારણ કરવાથી સુંદર છે, તેમને દિશાઓરૂપી જીજ્ઞાસાઓ છે, પાતાળરૂપી ચરણ છે, બ્રહ્મલોકરૂપી મરતક છે અને તે ચંદ્રસૂર્યરૂપી ચપળ નેત્રને ચારે દિશાએ ચમકાવે છે. તારાઓના સમૂહરૂપી જ્વાંટાવાળી, સાત લોકરૂપી અંગલતાને ધારણ કરી રહેલી, ચારે તરફ સ્વચ્છતાવાળા આકાશરૂપી વસ્ત્ર વડે સુશોભિત એ પૂતળીઓએ, દ્રીપો અને સમુદ્રોરૂપી કંકણ ધારણ કર્યાં છે અને લોકાલોક પર્વતરૂપી મેખલાને ધારણ કરી છે. ભૌતિક શરીર આદિને ધારણ કરી રાખવાથી તથા પોષણ આપવાથી ચંચળતાવાળા જીવોરૂપી પ્રાણવાયુઓને વહન કરનારી એ પૂતળીઓ વન-ઉપવન આદિની રચનાઓરૂપી હારોથી તથા ખાનુખ ધોંથી શણગારાયેલી છે. તે પુરાણ અને વેદરૂપી વચન યોદે છે, તે તે ક્રિયાઓના ફળરૂપે દેખાવ આપનારાં સુખ-દુઃખોરૂપી વિલાસવાળી છે અને નવા નવા હાવભાવ બતાવ્યા કરે છે. તેમની ગણના કરવાને પણ કોણ શક્તિમાન થાય? તેઓ માત્ર એક પરમાણુ જેટલા ચિદાકાશની અંદર પણ પોતે ચિદાકાશરૂપ હોવાથી ખડી થઈ જાય છે.^{૫-૧૦} આ ત્રૈલોક્યરૂપી પૂતળીનું આપણી પાસે જે કાંઈ નૃત્ય દેખાય છે, તે બ્રહ્મરૂપ જળના એક પ્રવાહરૂપ છે અને બ્રહ્મરૂપી પવનની ગતિરૂપ છે.^{૧૧} સુષુપ્તિ અવસ્થામાં પણ બ્રહ્મતરૂપે રહેનાર સાક્ષીચેતન્ય જેમ સ્વપ્નનું કારણ છે, તેમ સર્વના કારણરૂપ અધિષ્ઠાનચેતન્ય અવિદ્યાને યોગે ત્રૈલોક્યરૂપી ચિત્રની પૂતળીના નૃત્યમાં કારણરૂપ છે.^{૧૨} જાગ્રત અવસ્થામાં પણ તમે ચિંતાને છોડી દઈ, બધું કે સુષુપ્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયા હો તેવી રીતે સંકલ્પરહિત થઈને રહો અને પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપની ભાવના કરતા રહો.^{૧૩} તમે આ જગતરૂપી સ્વપ્નને આશ્રય કરો નહિ.

* આ એકનાળીસમા સર્ગમાં અવિદ્યાનો અગ્રીકાર કરી લેવાથી, ત્રૈલોક્યરૂપી નરીડું નૃત્ય અનુભવમાં આવવાની અને પોતાના કેવળ શુદ્ધસ્વરૂપમાં સ્થિતિ

૧ નિર્વાણ પ્રાપ્ત થવાની વાત કહેવામાં આવશે.

જાત અવસ્થામાં જ તમે જ્ઞાનને લીધે રાગ અને વાસનાથી રહિત થઈને સુખસિ અવસ્થાની પેઠે સંકલ્પરહિત થઈ રહેજો. એ જ સ્વરૂપસ્થિતિ છે અને તેમાં દૃઢ થઈ રહેવું તે મુક્તિ છે, એમ તત્ત્વ વેત્તાઓનું સમજવું છે.^{૧૪} એ સ્થિતિમાં કર્તા, કર્મ અને સાધનો વિનાનું દ્રશ્ય, દશ્ય અને દર્શન એ રૂપી ત્રિપુટીથી રહિત તથા રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયો અને સંકલ્પ આદિ માનસિક વિષયો વિનાનું બ્રહ્મ જ વિવર્તભાવથી જગતરૂપે થઈ રહ્યું છે, એમ ભાસે છે.^{૧૫} સ્વરૂપસ્થિતિમાં રહેલા પુરુષને પોતાના નિર્વિકાર પ્રત્યક્ષ ચૈતન્યમાં બ્રહ્મસત્તા જ અભેદરૂપે પ્રકાશી રહેલી એવામાં આવે છે. તેને પોતાના પૂર્ણતાવાળા સાક્ષીચૈતન્યમાં બ્રહ્મસત્તા જ પૂર્ણપણે રહેલી છે, તેમ દેખાય છે. તેમજ દ્વિત્વ-એકત્વ વગેરે ભેદથી રહિત પોતાના આત્મસ્વરૂપ સાથે દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ ભેદ વિનાનું બ્રહ્મ જ અખંડ એકરસરૂપે થઈ રહેલ છે, એમ તેને પ્રતીતિ થાય છે.^{૧૬} સૃષ્ટિના અધિષ્ઠાનની અંદર અભેદરૂપે રહેલુ એ સત્યતત્ત્વ સત્ય આત્માની અંદર શાંતપણે પોતાની મેળે જ સ્થિર થઈ રહેલ છે. એ તત્ત્વ આકાશના અંદરના ભાગના જેવું નિર્વિકાર, વિશાળ અને અસંગ છે, તેમજ શિકાના બહરના જેવું ઘટ છે.^{૧૭} વળી સુંદર રત્નના અંદરના ભાગ જેવું પ્રકાશમય છે, ઘટ છતાં આકાશના જેવું નિર્મળ છે અને જગતરૂપી પ્રતિબિંબને પ્રાપ્ત થઈને કેમ બધે હોભને પ્રાપ્ત થયેલ હોય તેવું દેખાય છે, છતાં પણ વસ્તુતઃ હોભથી રહિત છે. તે જગતરૂપે અસત્ય છે છતાં અધિષ્ઠાનરૂપે સત્ય છે.^{૧૮} જની નવી રચના હવે પછી થવાની હોય એવું કાઈ શંકરે જમ કલ્પનારૂપે તેના રચનારની અંદર રહ્યું હોય છે, તેમ આ સર્વ પ્રકાશમય અનંત બ્રહ્મની અંદર રહેલ છે. મનને બુદ્ધ ન રાખતાં બ્યારે તેને વૃત્તિ દ્વારા પરબ્રહ્મ સાથે એકરૂપ કરી દેવામાં

આવે છે, ત્યારે આ વાત અનુભવમાં આવે છે. જમ સંકલ્પરૂપે કલ્પના કરાયેલુ નગર સંકલ્પથી બુદ્ધ નથી, તેમ આ બ્રહ્મતનો આલાસ પણ પરમાર્થરૂપે પરબ્રહ્મથી બુદ્ધ નથી.^{૧૯, ૨૦} જમ ચોખ્ખી સોનાની પાટ ભવિષ્યરૂપે અનેક આકારોને (દાગીનાઓ) ધારણ કરી રહી હોય છે, તેમ પરબ્રહ્મ પોતાની અંદર અનેક પ્રકારના વિસ્તારોને ધારણ કરી રહેલ દેખાય છે. આમ છતાં તે પોતાના નિત્ય અને શાંત સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ રહ્યું છે.^{૨૧} એ પ્રકાશમય પરમતત્ત્વ નિરંતર ઉત્પત્તિ થવી, નાશ થવો વગેરે વિકારોવાળું ભાસતાં નિરંતર નિર્વિકાર અને એકરૂપે જ રહ્યું છે. તેનાથી ઉત્પત્તિ આદિ વિકારથી રહિત છે, નાશ વિનાનું છે અને એક છતાં કેમ બધે અનેકરૂપે થઈ રહેલ હોય તેવું ભાસે છે.^{૨૨} હે રામચંદ્રજી ! આકાશમાં કલ્પાયેલાં અને સત્તાં વગરનાં એવાં તમારાં ગંધર્વનગર, મહિનપણું વગેરે તત્ત્વદષ્ટિ વડે દૂર થાય છે, તે પછી આકાશ પોતાના શૂન્યસ્વરૂપ વડે શોભે છે. તે જ પ્રમાણે પોતાનું સ્વરૂપ બાળખાયા પછી શાંતિ વડે ધનભાવને (પાટાપણાને) પ્રાપ્ત થયેલુ બ્રહ્મ જ પોતાના અદ્વૈતપણાને લીધે ઉત્પન્ન પણ ન થયેલા અને નાશને પણ ન પામેલ એવા પોતામાં કલ્પાયેલા સૃષ્ટિરૂપી રાજ્યવૈભવ વડે શોભી રહેલ ભાસે છે.

બ્રહ્મૈવ શાંતિઘનમાવગતં વિમાતિ સર્ગોદયેન વિગતાસ્તમયોદયેન । જ્યોમેવ શૂન્યવિભવેન ગલત્સ્વમાવલામં પ્રતિ પ્રસમમેવ નનુ પ્રવુદ્ધે ॥૨૨ શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ઉપદેશકરણ' એ નામનો સર્ગ ૪૧ મો સમાપ્ત

૭મું અંક ૪૨ મો*

જગત અને ઈશ્વરની એકતા

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિત્તવત્કચનં શાંતે ચત્તસ્માન્ન મિથ્યતે ।

અવ્યાકૃતાઽમલતયા ક્ષાતઃ સર્વાદિસંભવઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ-નિર્વિકાર ચિદાત્માની અંદર જે કંઈ ચિત્તાના જીવું દેખાય છે, તે ચિદાત્માથી જુદું નથી; કેમકે વિભાગને બતાવનારાં નામ-રૂપની રચના પહેલાં જ ચૈતન્યમાં (ચિદાત્મામાં) હિમાધિરૂપે દાખલ થયેલા ચિત્તમાં નામરૂપ વડે થનારો વિભાગનો સંપર્ક જ સંભવતો નથી. વળી ચિત્ત પણ ચિદાત્માની પેઠે નિર્મળ છે, તેને લીધે પણ એ બન્નેનો ભેદ અસંભવિત છે. હવે જ્યાં ચિત્ત પણ ચિદાત્માથી જુદું નથી સંભવતું, ત્યાં પછી ચિત્તે કદપી કાઢેલ સૃષ્ટિ આદિનો તો ક્યાંથી જ સંભવ હોય? રૂપ આદિ બાહ્યવિષયો અને સંકલ્પવિકલ્પઆદિ માનસિક વિષયો, ચિદાત્મારૂપી જળના એક પ્રવાહના તરંગો છે. જ્યાં સુધી ચિત્ત હોય ત્યાં સુધી ચિદાકાશની અંદર તેમની પ્રતીતિ ઝાંઝવાના જળની ભ્રાંતિની પેઠે થયા કરે છે અને જ્યાં ચિત્તરૂપ સ્પર્શનો અસ્ત થાય છે, ત્યાં તે ભ્રાંતિ પણ અસ્ત થઈ જઈ જતી રહે છે.* જેમ પવનમાં સ્વાભાવિક રીતે ગતિ દેખાય છે અને જેમ સ્વાભાવિકપણે જ પ્રકાશનો ફેલાવો થાય છે, તેમ સ્વાભાવિક રીતે જ પરમાત્માની અંદર ભ્રાંતિને લીધે આ જગતની પ્રતીતિ થાય છે.† જેમ જળની અંદર દ્રવપણું રહેલ છે, જેમ આકાશમાં શૂન્યતા રહી છે, જેમ પવનની અંદર ચંચળતા રહેલ છે, તેમ પરમાત્માની અંદર આ જગત પણ વિવર્ત-

રૂપે કંઈ અનિર્વચનીયપણે રહ્યું છે.‡ મણિમાં જેમ નિર્મળતા ઝળક્યા કરે છે, તેમ મહાયૈતન્યરૂપી મહાવિશાળ આકાશની અંદર આ જગત ઝળક્યા કરે છે (ભાસ્યા કરે છે). તે ચિદાકાશ પોતે જ વિવર્તભાવથી તેને રૂપે થઈ રહેલ છે એમ જણવું.§ જેમ જળમાં દ્રવપણું રહ્યું છે, આકાશમાં શૂન્યતા રહી છે અને વાયુમાં ગતિ રહી છે, તેમ અનંત ચિદાકાશની અંદર આ જગત અભેદ સત્તાથી વિવર્તરૂપે રહ્યું છે.¶ વાયુ જેમ પોતાનામાં રહેલી ગતિને પોતાથી અભેદ સત્તાવાળી સમજે છે, તેમ ચિદાત્મા પણ (જ્ઞાનસંપન્ન દશામાં) જગતને પોતાથી અભેદ સત્તાવાળું જ સમજે છે; તેમાં દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ ભેદનો જરા પણ સંભવ જ નથી.‡ અવિવેક વડે જોતાં આ જગત આડંબરવાળું લાગે છે, વિવેક વડે વિચારતાં તે ક્ષણભુજુર જણાય છે અને જ્ઞાન થયા પછી તો તે આડંબર અને ક્ષણભુજુરતા એ બન્ને વિનાનું નિરૂંડતર એક ચૈતન્યરૂપે જ અનુભવમાં આવે છે.‡ શુદ્ધ, આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત, જ્ઞાનસ્વરૂપ, શુદ્ધ ચૈતન્ય પરમતત્ત્વ વિના બીજું કશું અહીં છે જ નહિ, એમ છેવટ નિર્ણય થઈ શકે છે.‡ એ તત્ત્વને કટલાક (વેદાંતીઓ) પરમ આનંદમય શાંત બ્રહ્મસ્વરૂપ કહે છે, કટલાક શાશ્વત પરબ્રહ્મરૂપ કહે છે, કટલાક (શૂન્યવાદીઓ) શૂન્યરૂપ કહે છે અને કટલાક (વિજ્ઞાનવાદીઓ) વિજ્ઞાનરૂપ (બુદ્ધિરૂપ) કહે છે.‡ એ અનંત ચૈતન્ય પરમતત્ત્વ દરથના આકારની ભાવનાને લીધે કેમ જાણે તેને રૂપે થઈ રહ્યું હોય અને પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપમાં રક્ષા છતાં કેમ જાણે અવિદ્યા વડે ઢંકાયેલું હોય તેમ બાહ્ય વિષયરૂપે ભાસવા માંડે છે.‡ જેમ શૂન્યરૂપ આકાશની સત્તા વિના વાયુનું બીજું કારણ નથી અને વાયુની સત્તા વિના બીજું તેની ગતિનું કારણ નથી, તેમ ચૈતનની (જ્ઞાતાની-દ્રશ્યની) સત્તા વિના જ્ઞેયની (દશ્યની)

* આ પોતાનીસમા સર્વમાં જગત અને ઈશ્વરની એકતા ફરીને બતાવનામાં આવશે અને પોતાનો અતન્ત્રાત્મા કે જે પરમેશ્વર છે, તેની વિવેક વડે પૂજા કરવા શે.

સત્તા નથી; અને દરમની સત્તા વિના ચિત્તની સત્તા નથી.^{૧૨} એવી રીતે નિરંતર બ્રહ્મસત્તાને લીધે સત્તાવાળી આ સૃષ્ટિપી પ્રાંતિમાં અધિષ્ઠાનચૈતન્યરૂપે સત્યપણાને અને પોતાના સ્વરૂપ વડે અસત્યપણાને એમ બન્ને રીતે નિર્દેશ કરવામાં આવે છે. બાકી મહા ચૈતન્યસત્તા વિના બીજા કશા હેતુની તેમાં અપેક્ષા રહેતી નથી.^{૧૩} જો કદાચિત્ જડ-ચૈતનના દ્વિત્વ કે એકત્વની આપોઆપ સત્તા હોય, તો આ સૃષ્ટિપી શાંતિમાં દેખાતો અર્થ હજી કંઈક સંભવી શકત; પણ મહાચિદાકાશની અંદર દ્વિત્વ એકત્વની કલ્પના કરનારો કોણ છે?^{૧૪} આ જગત જ જોવામાં આવે છે, તે એક અપાર પરમ ચિદાકાશ જ વિવર્તભાવથી ચોતરફ પ્રસરી રહેલ છે. જેમ પવનનું અને તેની અંદર રહેલી ચલન શક્તિનું દ્વિત્વ (જુદાપણું) કહેવામાત્ર છે-બાકી વસ્તુતાએ નથી, તેમ જગત અને જગદીશ્વર એ બન્નેનું દ્વિત્વ કહેવામાત્ર છે, બાકી વસ્તુતાએ તે જુદાપણુ મિથ્યા હોવાથી છે જ નહિ.^{૧૫} ત્રણે કાળમાં (નિરંતર) સત્ય પરમતત્ત્વ તો ચૈતન્ય છે અને તેમાં દ્વિત્વ (બેપણું-ભેદ) અસંભવિત છે. તે જ તત્ત્વ અવિદ્યાને લીધે જગતને આકારે ભાસ્યા કરે છે, બાકી જગત સત્ય નથી અને જગતનો ભાવ તેમાં માત્ર કદિપત જ છે.^{૧૬} જેમ કારણરૂપ સુવર્ણમાં જ એક કાર્યરૂપ કડાનો ભાવ દેશકાળ આદિને યોગે સત્યરૂપે જુદો અનુભવમાં આવે છે, તેમ કારણરૂપ પરમાત્મામાં કાર્યરૂપ જગત અમુક દેશ-કાળને યોગે સત્યરૂપે જુદું રહ્યું છે, એવી શંકા પણ અહીં લાવવી સંભવતી નથી. કેમકે તે અદ્વિતીય તત્ત્વની અંદર કાર્ય-કારણનો ભેદ કે અભેદ એ બન્ને અસંભવિત છે. તો પછી સોનું અને કડાની પેઠે તેમાં કાર્યકારણ-

ભાવ ક્યાંથી ધરી શકે?^{૧૭,૧૮} કદાચિત્ કાર્યકારણ-ભાવ માનવામાં આવે, તો પણ તે કલ્પના-માત્ર જ છે. આકાશમાં જેમ શૂન્યતા અભેદ-સત્તા વડે રહી છે, જળમાં જેમ દ્રવપણુ અભેદ-સત્તાથી રહ્યું છે અને આકાશમાં આકાશની રેખા જેમ અભેદસત્તાથી રહેલ છે, તેમ જગત આદિ ભાવ અધિષ્ઠાનચૈતન્યમાં અભેદસત્તાથી રહ્યા છે.^{૧૯} બ્રહ્મનું રૂપ તે જ અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિથી જોતાં જગત-નું રૂપ છે, તો પછી તેમાં કાર્ય-કારણભાવ ક્યાંથી હોય? જેમ આકાશની અંદર જુદી કલ્પાયેલી રેખા આકાશરૂપ જ છે, તેમ બ્રહ્મની અંદર જુદું કલ્પાયેલું આ જગત પણ બ્રહ્મ-રૂપ જ છે.^{૨૦} જગત બ્રહ્મરૂપે સત્તાવાળું છે અને પોતાને રૂપે સાત શૂન્ય છે. શિલા વડે બનાવેલાં પૂતળાંઓનાં સેનામાં જેમ પાપાણુપણું રહ્યું છે, તેમ સદા એકરૂપે રહેનાર નિર્મળ ચૈતન્યતત્ત્વ જ સર્વરૂપે થઈ રહેલ છે; તેમાં કાર્ય-કારણભાવની વિચિત્રતા કેમ સંભવે અને ક્યાં સંભવે?^{૨૧,૨૨} ચિદાકાશની અંદર બીજી કશી વસ્તુનો સંભવ જ ન હોવાથી ચિદાકાશ વિનાનું બીજું શી રીતે સંભવે? મહાવિશાળ ચિદાકાશની અંદર આ સૃષ્ટિ વિવર્તરૂપે ભાસી રહી છે-બાકી વસ્તુ-તાએ તે પ્રકાશમય ચૈતન્ય જ છે.^{૨૩} જેમ પાપાણુ-માં કાતરેલી પૂતળી પાપાણુમય હોવાથી પાપાણુ-રૂપ જ છે, તેમ આ સૃષ્ટિ પણ પરમાત્મામાં કલ્પાયેલી હોવાથી પરમાત્મારૂપ જ છે. હે સુગીઢ રામચંદ્રજી! એવી રીતે સૃષ્ટિનું વાસ્તવ તત્ત્વ જાણવામાં આવે છે, તો જગત અધિષ્ઠાનચૈતન્યમાં જ લય પામી ગયેલું દેખાય છે.^{૨૪} બહારની (કાયિક, વાયિક) અને અંદરની (માનસિક) સર્વે શ્રેષ્ઠાઓનો ત્યાગ કરવાથી સિદ્ધ યનારી સકલ્પરહિત દશા વડે અનુભવમાં આવતું પર-બ્રહ્મ આરોપિત સંસારને બાધિત કરી દઈ છેવટ અવશેષ રહે છે. મીઝેલી આંખોવાળા પુરુષની પાસે રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયો ન હોય અને

÷ સદૈવ સોમ્ય દ્વમગ્ર આસીત્ । સૃષ્ટિના આરંભમાં તે સત્ય હતુ. અસદૈવા દ્વમગ્ર આસીત્ । સૃષ્ટિના આરંભમાં તે અસત્ય હતુ.

મિથ્યા હોય છતાં તે તેના ચિત્તમાં ભ્રમથી ભાસે છે અને તેની પ્રતીતિ પણ થાય છે. તે જ પ્રમાણે પુણ્દરી આંખોવાળા પુરુષને પણ સ્વપ્નમાં અને જાગૃતમાં પાસે ન રહ્યા છતાં અને મિથ્યા છતાં, જે કાંઈ રૂપ આદિ બાહ્ય વિષય દેખાય છે, તે દેવળ મનનો ભ્રમ છે અને ભાવનાને લીધે અનુભવમાં આવે છે. માટે ભાવનાને શાંત કરી દઈને સ્વરૂપસ્થિતિમાં શિલાની જેમ અચળ રહેવું, પણ અંદર શિલાની જેના જડ ન રહેતાં પોતાના સ્વરૂપનું અવલંબન રાખો. બોધ થવા માટે પોતાના અંતરાત્મારૂપ પરમેશ્વરની ચારે બાજુ પસરી રહેલા વિવેકરૂપી ઉપચાર વડે અને આવી મળેલી વસ્તુરૂપી પૂજનસામગ્રી દ્વારા તમે બુદ્ધિ વડે પૂજ કરતા રહો. જે-વિવેકથી પોતાના અંતરાત્માની પૂજ કરવામાં આવે છે, તે તે અંતરાત્મા નિરતિશય આનંદરૂપી ઉત્તમ વરદાન આપે છે. ^{૨૫-૨૮} જે અંતરાત્માની પૂજ આગળ શિવ-વિષ્ણુ આદિની પૂજ પણ એક જુલું ધાસના તરણા જેવી તુચ્છ છે. હે સુશીલ રામચંદ્રજી ! જે પોતાના અંતરાત્મારૂપી પરમેશ્વરની વિચાર, શાંતિ અને સત્સંગરૂપી પુષ્પના ઉપહાર વડે જે પૂજ કરવામાં આવે, તે તે તત્કાળ મોક્ષરૂપી ફળને આપે છે. સત્ય તત્ત્વને દેખાડી આપનાર વિવેક વડે જ જે પોતાના અંતરાત્માની પૂજ કરવામાં આવે, તે તે અતિ ઉત્તમ ફળ આપે છે. ^{૨૯, ૩૧} જ્યાં પોતાનો અંતરાત્મા જ ઈશ્વરરૂપ છે, ત્યાં કયો મૂઠ પુરુષ બીજાનો આશ્રય કરે ? જેણે સત્સંગ, શાંતિ, સંતોષ અને વિવેકરૂપી પુષ્પ વડે પોતાના આત્માની પૂજ કરી હોય, તેને શસ્ત્ર, સર્પ, વિષ અને અગ્નિ એ પણ સરસડાના ફૂલના જેવાં ફીકાં લાગે છે. ક્ષુદ્ર ચિત્તવાળા દુષ્ટ પુરુષો દેશ, કાળ, પાત્ર વગેરેનો વિવેક રાખ્યા વિના દેવપૂજન, ૧૫, તીર્થ અને અતિદાન કરે છે, તે પણ તે નકે છે અને ભરમમાં હોમ કર્યા બરાબર છે.

પરંતુ જે એ સર્વ પૂજનાદિ વિવેક વડે કરવામાં આવે, તે તે સફળ થાય છે. ^{૩૨, ૩૪} આમ બ્યારે વિવેકનું જ પ્રાધાન્ય છે, ત્યારે પછી અંદર વિવેકને જ સ્પષ્ટપણે શા માટે સાધી લેવામાં આવે નથી ? પરબ્રહ્મનું યથાર્થ જ્ઞાન થાય, જે પછી વાસનાનો ક્ષય કરનારા ઉત્તમ પ્રકારના વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત કરવા માટે જે ચત્ન કરવામાં આવે છે, તે વિવેક સ્પષ્ટ વડે કહેવાય છે. તે વિવેક ચિત્તશુદ્ધિ થતાં ઉદય પામે છે. જેવી રીતે ફરી વાર વિષય સંબંધી જ્ઞાંતિ વડે એ વિવેક શોષાર્થ ન બળ, તેવી રીતે તેને અંદર શાંતિરૂપી અમૃત વડે (પોપણ આપી) વધાર્યા કરવો. તત્ત્વનું યથાર્થ જ્ઞાન થતાં દેહસત્તાનો અનાદર કરી દેવો અને લજ્જા, ભય, ખેદ, ઈર્ષ્યા, મુષ્ણ તથા દુઃખ, એ સર્વને એક સાથે છૂટા લેવા. શરીરના કારણરૂપ જગત આદિ અને શરીરાદિક પ્રથમ ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી, તે તે હમણાં ક્યાંથી હોય ? ^{૩૫-૩૮} કહાં ચિત્ત જગત આદિને બ્રહ્મરૂપ કારણના કાર્યરૂપે માનીએ, તે પણ કાર્ય-કારણરૂપ હોવાથી તે બ્રહ્મરૂપ જ છે. નિર્વિકાર પરબ્રહ્મ જ વિવર્તરૂપે જગત આદિને આકારે ભાસે છે. બાહ્ય ઘટાદિક કયો પદાર્થ સત્ય નથી. ^{૩૯} જે કાંઈ આ જગત આદિનો પ્રતિભાસ થાય છે, તે ચિદાભાસને લીધે છે. તેથી જણાય છે કે, જગતની સિદ્ધિ ચિદાભાસને અધીન છે અને તે ચિદાભાસનું સ્વરૂપ જોઈએ તો તે ચૈતન્યરૂપ છે. આત્મતત્ત્વનું ખરું સ્વરૂપ ઝોળખવામાં ન આવે, તો દર્પણની અંદર જેમ મુષ્ણ દેખાય છે, તેમ અંતઃકરણરૂપ ઉપાધિમાં ચિદાત્મા જ પ્રતિબિંબિત થઈ જઈ ચિદાભાસરૂપે દેખાય છે. પરંતુ જ્ઞાન વડે પોતાનું સ્વરૂપ ઝોળખવામાં આવે છે, તે ભેદ કરનાર ઉપાધિ ખરસી જતાં ચિદાભાસપણું શમી બળ્ય છે અને ચૈતન્યપણું અનુભવમાં આવે છે. ^{૪૦} ઉપાધિરૂપ (જ્ઞેય) જણવાનો પદાર્થ (અંતઃકરણ આદિ) નો અભાવ સિદ્ધ થતાં એ

વિદ્યાભાસ અનિર્વચનીય થઈ બધ છે અને છેવટ શાશ્વત ચૈતન્ય જ અવશેષ રહે છે. આ સર્વ શાંત પરબ્રહ્મ જ સર્વત્ર વ્યાપી રહ્યું છે. ખરી રીતે તેમાં શરીર આદિ ભાવ પણ નથી અને જગત આદિ ભાવ પણ નથી.^{૧૨} એ બ્રહ્મ-તત્ત્વ જ્ઞાતા, જ્ઞાન અને જ્ઞેય, એ ત્રિપુટીથી રહિત છે અને પાષાણની પેઠે સંકલ્પની કલ્પનાથી પણ તે રહિત છે.^{૧૩} હે સુજ્ઞ શ્રોતાઓ ! તમે અંતઃકરણને શાંત રાખી સ્વસ્થ રહો. શિલા-પાષાણ વડે બનાવેલ પૂતળીના યત્રની પેઠે તમે આવી પડેલાં કર્મ કરતા રહો તથા બીજાઓ પાસે પણ કરાવતા રહો અને તમે જીવન-મુક્ત થઈ રહો. વળી તમે જ્ઞાતા અને જ્ઞેય એ બંનેથી રહિત થઈને કેવળ સદૃશ જ થઈ રહો. તમે કાર્ય અને કારણ એ બંનેના સારરૂપ ચૈતન્ય-તત્ત્વને જ પોતાના આત્મારૂપ સમજી લઈને, આકાશના જવા નિલેપ, અસંગ અને નિર્વિ-કાર થઈ બેસો. એટલે તમારે ફરી વાર પાછું આ સંસારમાં જન્મ-મરણ માટે ભટકવું પડે નહિ. આત્માના સ્વરૂપને ઓળખનારા જે વિવે-કીઓ છે, તેઓ પોતાના સ્વરૂપમાં રહે છે, જે ઉત્તમ રસ્તે આલ્યા જતા હોય તે જ રીતે આલ્યા બધ છે અને આપોઆપ આવી પડેલાં કાર્ય કરતા રહે છે. છતાં તેઓ અદરથી પરબ્રહ્મરૂપ જ થઈ રહ્યા હોય છે. અથવા તો, તેવા પુરુષો સર્વનો ત્યાગ કરીને શાંત અંતઃકરણવાળા અને ઉજ્જવળ મનવાળા હોય છે.^{૧૪-૧૫} ચિત્રમાં આલેખેલા પુરુષની પેઠે તેઓ ભલે એકાંતમાં સમાધિમાં જ બેસા રહે, કેમકે જ્યો સમાધિકાળમાં અને વ્યત-હારકાળમાં નિરંતર એકભાવે જ્ઞાનમાં જ તરબોળ રહે છે, તેમના સંકલ્પો શાંતિ પામ્યા હોય છે. આથી તેમને આ જગત સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલા મનોમય તગર જેવું, તેમજ સ્વપ્નની પેઠે અતિ તુચ્છ જણાયાથી સદાકાળ અસ્તંતે પ્રાપ્ત થયા જેવું (નહિ જેવું) લાગે છે. (જેમ જન્મથી જ આંધળો પુરુષ ને રા ૩૧

નેત્રવાળા (દિપ્તતા) પુરુષને થતા રૂપનો અતુલ્ય બલી શકતો નથી, તેમ અવિવેકી માણસ વિવેકી-ઓને યનારા આત્માના અતુલ્યને બલી શકતો નથી આમ છતાં તે અજ્ઞાની મનુષ્ય થોડાંએક વાણ્ઠો કાને પડી જતાં 'હું ખરો તત્ત્વજ્ઞ છું' એવી ભ્રાંતિમાં પડે છે અને પોતાના સુખ-પણાનું વર્ણન કરે છે. તે પોતે તો અદર અજ્ઞાન કાયમ હોવાથી સંતાપ પામે છે અને તેને તત્ત્વજ્ઞની પેઠે શાંતિના સુખનો અતુલ્ય યોગ નથી. લોકો અવિદ્યારૂપે પસરી રહેલી કાંઈ કલ્પિત બાબતનો ઉપદેશ સાંભળી લઈ તેનો આધાર લઈ લે છે. આમ પોતે અજ્ઞાન-દશામાં હોવાથી તેઓ એ આધાર વડે પોતાને કૃતાર્થ થયેલા માની બેસે છે. ખરી રીતે તો તેઓ કૃતાર્થ થયેલા હોતા નથી, છતાં પોતાની ભૂખંતાને લીધે ભાન ભૂલી જઈ તેઓ પોતાનું કૃતાર્થપણ માને છે.^{૧૬-૧૮} પણ પછી બીજી જ ક્ષણે તેઓ ક્લેશ વડે પીડાય છે, એટલે હજી પોતાનું કૃતાર્થપણ થયું નથી, એમ તેમના સમજવામાં આવે છે. કલ્પના વડે કલ્પાયેલો (કલ્પિત) દુઃખ-ક્ષયનો ઉપાય પાછો એક પળવારમાં ભાવ, અભાવ અને વાસનાઓની ભ્રાંતિથી દુઃખ પેદા કરે છે; તેથી તે ઉપાયરૂપ જ નથી, એમ વિવેકી મહાત્મા-ઓનું સમજવું છે. આ જગત કેવળ 'ભ્રાંતિમાત્ર છે' એમ સમજી લઈ બ્રહ્મલોક સુધીના સર્વ વિષયોમાં ત્રેરાગ્ય રાખતો અને કેવળ આત્મામાં જ વાસના ચિતાની સ્થિતિ રાખતો. આને જ દુઃખ-ક્ષયના ખરા ઉપાયરૂપ મોક્ષ કહી શકાય છે.^{૧૯, ૨૦} હે રામચંદ્ર ! લોકિક કે પૌરાણિક કથાઓના અર્થની પેઠે તમે મારા ઉપદેશને જો બહિર્મુખ-પણાથી જ સાંભળશો, તો તેટલાથી તમે કાંઈ કૃતાર્થ થશો નહિ. વાસનાના પૂરને લીધે પ્રવાહ-રૂપે વહેતું આ જગતનું સ્વરૂપ જડ છે અને તે ઝાંઝવાના જળની જેમ માત્ર દેખવામાત્ર છે. આ વાત તમે બોલો છો. તેથી તમે અંતર્દષ્ટિ કરીને

આ સર્વ દશ્યપ્રપંચને દશ્યપણાથી રહિત અને નિર્મળ એવા ચૈતન્યરૂપે જોશે, એટલે તમે મોક્ષ-સુખની વિશ્રાંતિ પામશો. જન્મથી આધિના મનુષ્યને રૂપનો જ અનુભવ થાય છે, તે બીજાઓનાં ઉપદેશવચનો દ્વારા જ થાય છે અને તે નહિ અનુભવ કર્યા સમાન જ હોય છે. તે જ પ્રમાણે જ અનુભવ બીજાઓનાં ઉપદેશવચનો દ્વારા અનુભવનામાં આવે છે, તે નહિ અનુભવ કર્યા સમાન જ હોય છે. માટે તમે એના લૂપા જ્ઞાનને પગ તળે કચરી નાખીને પોતાના અંતરાત્મારૂપી પરમ તત્ત્વનો અપરોક્ષપણે અનુભવ કરતા રહો અને જન્મ, જરા તથા મરણ છત્યાદિ વિકારોથી રહિત થઈને રહો. ૫૨, ૫૩

જાત્યંધરૂપાનુપવાનુરૂપં યદાગમૈર્બુદ્ધમગોઘ-
રૂપમ્ । અઘસ્પદીકૃત્ય તદંતરેઽસ્મિન્ગોઘ નિપત્યા-
નુમવો મવામ્ ॥ ૫૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'નિર્વાણપદેશ'
એ નામનો સર્ગ ૪૨ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૪૩ મો

જગત અજ્ઞાનકલ્પિત છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અંતાદિ જગદં પરિજ્ઞાનાદસત્યતામ્ ।

ચાતિ સાનુમવો મોહાત્ સત્યમેવાન્યથાધિયામ્ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—અંદર અહંકાર આદિ ભોગવનાર અને બહાર જગત આદિ ભોગવના લાયક પદાર્થ એ બન્નેના તત્ત્વનું જ્ઞાન થતાં, તે ભેદ મિથ્યા કરે છે. તેમજ મોહને લીધે આત્મા-નું સાક્ષી-સ્વરૂપ શુદ્ધઈ જવાથી ભોક્તામાં જ આત્મચુદ્ધિ કરનારા મૂઠ પુરુષોનો એ આત્મા

પણ બ્રહ્મસત્તાને લીધે જ ભોગ્યને અનુભવી શકે છે, માટે તે પણ સત્ય બ્રહ્મરૂપ છે. અજ્ઞાન-રૂપી તાવથી મુક્ત થઈ ગયેલા અને જ્ઞાન વડે શીતળ ચિત્તવાળા પુરુષનું એ જ પ્રથમ ચિહ્ન છે, કે ભોગ્યરૂપી જળ તેને રચતું જ નથી. બીજા નામ-રૂપ સબધી શ્રાંતિવાળાં જ્ઞાનાની કશી જરૂર નથી; માત્ર 'હું એવી કાંઈ પણ પદાર્થ જ નથી' એવી રીતે અહંકારનો ત્યાગ કરવાથી મોક્ષસુખ મળે છે. માટે તમે તેની ભાવના કરતા રહો. ૧ સ્વપ્નમાં એવામાં આવેલા પદાર્થોના સ્વરૂપ વિશે જાત્રત અવસ્થામાં જ્ઞાન થાય છે, એટલે તે પદાર્થો પુરુષને રંજન કરી શકતા નથી. એ પદાર્થો મિથ્યારૂપે દેખવામાં આવતા હોવાથી સાચેસાચ હોતા સુધ્ધાં નથી. એ જ પ્રમાણે અજ્ઞાનદશામાં અનુભવેલા 'હું અમુક છું અને આ જગત છે' એવા અહંકાર આદિ પદાર્થો પણ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને રંજન કરી શકતા નથી. તે પદાર્થો મિથ્યારૂપે પ્રતિતીમાં આવતા હોવાથી તે સાચેસાચ હોતા સુધ્ધાં નથી. ૨-૪ જન્મ વનના કાંઈ એક વૃક્ષની અંદર મનુષ્યને પોતાના મનની ભાવનાને લીધે અસત્ય રીતે જ યક્ષની શ્રાંતિ થઈ આવે છે અને જન્મ કાંઈ એક ગંધર્વને પોતાની માયા વડે ભાવનાને લીધે કદપી-લીધેલું ગંધર્વનગર પોતાનાં મનુષ્યો સહિત દેખવામાં આવે છે, તેમ જીવ પણ પોતાની ભાવનાને લીધે અસત્યરૂપે જ જન્મ-મરણ આદિ સંસારને અનુભવે છે. જન્મ શ્રાંતિ વડે કદપાયેલા યક્ષ અને શ્રાંતિ વડે તેના ભોગ્યરૂપે કદપાયેલું તેનું નગર એ બન્ને સત્ય નથી; છતાં પણ પરસ્પર ભોક્તા-ભોગ્યરૂપે ઠમ બણે તે સત્ય હોય તેવાં થઈ રહે છે; તેમ અહંકાર અને જગત શ્રાંતિરૂપ જ મિથ્યા છે, છતાં ભોક્તા અને ભોગ્યરૂપે ઠમ બણે તે સત્ય હોય તેવાં ભાસ્યા કરે છે. ૫-૭ જન્મ કાંઈ એક શૂન્ય જગતની અંદર કયું આવરણનું હોવાને લીધે, અનેક યક્ષો શ્રાંતિ-

* આ તેતાળીમના મર્ગમાં જગત જાગરના મન વડે કદપાયેલા યક્ષના જેવું અને ગંધર્વનગરના જેવું અજ્ઞાનકલ્પિત છે; અને જ્ઞાન થતાં એ અજ્ઞાનની નગતિ થઈ જવાથી બ્રહ્મને વિષે સ્થિતિ થાય છે, તે વર્ણન કરવામાં આવ્યું.

રૂપે ખડા થઈ બધ છે અને જોવામાં આવે છે, તેમ અનંત આત્મસત્તાની અંદર ચૌદ લોકાના જીવો પ્રાતિરૂપે ખડા થઈ બધ છે અને જોવામાં આવે છે.^૯ 'હું યક્ષરૂપે પ્રાતિમાત્ર જ છું અને મિથ્યા છું' એમ સમજી લઈને તેવી ભાવના કરવાથી જેમ યક્ષનો યક્ષમાત્ર જતો રહે છે, તેમ ચિત્ત પણ 'હું પ્રાતિમાત્ર જ છું' અને મિથ્યા છું' એમ સમજી લઈને તેવી ભાવના રાખવાથી ચિત્તાનું ચિત્તપણું જતું રહે છે અને તે પોતાના તાત્ત્વિક સ્વરૂપરૂપ ચૈતન્યપણાના ભાવને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૦} માટે તમે કલ્પનાઓનો અને આશંકાઓનો ત્યાગ કરી, 'અમુકનો ત્યાગ કરવો અને અમુકનું ગ્રહણ કરવું' એ વાતને પણ પડતી મૂંઝા, ઇચ્છા માનને પસરવા નહિ દો અને તમારા પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં શાંતિથી વિશ્રાંતિ કરો.^{૧૧} દ્રશ્યની સત્તા જ સંભવતી નથી. દ્રષ્ટાની સત્તા વડે જ એ સત્તાવાળું છે, એટલે તે દ્રષ્ટારૂપે જ સર્વત્ર પ્રસરી રહ્યું છે. અથવા તો તે દ્રષ્ટારૂપ પણ નથી; કેમકે દ્રષ્ટાનું તત્ત્વ પરમાર્થદૃષ્ટિએ શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ છે અને તેમાં તુચ્છ દૃશ્યભાવનો આરોપ કેમ થઈ શકે!^{૧૨} વસંતઋતુના રસનો સમૂહ જ જેમ ડાળીઓરૂપે અને વેણાઓરૂપે થઈ બધ છે, તેમ આત્મસ્વરૂપ શુદ્ધ ચૈતન્ય જ આ સૃષ્ટિને આકારે થઈ રહે છે.^{૧૩} જ આ શુદ્ધ ચૈતન્ય પરમતત્ત્વ છે, તે જ વિવર્તરૂપે જગતના જનું ભાસી રહ્યું છે. તેમાં દ્વિત્વ-એકત્વ કે ભેદ-અભેદ વળી, શી રીતે સંભવે? માટે તમે પોતાનું સ્વરૂપ મેળવી મુક્ત થઈ રહો.^{૧૪} તમે ચિદાકાશરૂપ થઈ રહો, પરમ આનંદરૂપી રસનું પાન કરો અને મોક્ષસુખરૂપી નંદનવનની અંદર નિઃશંકપણે સુખેથી રહો.^{૧૫} અરે મનુષ્યરૂપી મૃગો! આ અગ્નિ શૂન્ય સંસારરૂપી અરણ્યભૂમિમાં ગાંડા જેવા થઈ આમ કેમ ભટક્યા કરો છો!^{૧૬} તમે આમ ત્રિલોકરૂપી ઝાંઝવાના જળ વડે છેતરાઈ અધંબુદ્ધિવાળા બની, આશા વડે ઘેરાઈ જઈ અને દુઃખી થઈ આમ-

તેમ નકાચી દોડાદોડ કરો નહિ.^{૧૭} અરે મનુષ્યરૂપી મૃગો! રૂપ-રસ આદિ બાહ્ય ભોગો અને મનમાં કલ્પેલા માનસિક મેગોરૂપી ઝાંઝવાનું જળ પીતા માટે તમે નકાચી મહેનત કરી આયુષ્યને શુભાવો નહિ.^{૧૮} જગત તો એક ગંધર્વ-નગરના જેવું આલાસમાત્ર છે. તેની અંદર વિવેકનો નાશ કરનાર અહંકારનો ભારે ભોજો ઉપાડી તમે તમારો નાશ કરો નહિ. સૂચો પરિણામે પીડાકારક હોવાથી દુઃખરૂપ જ છે અને છેવટે મરણતુલ્ય મહાકવેશને ઉત્પન્ન કરનારા છે. તે તરફ તમે દૃષ્ટિ જ કરો નહિ.^{૧૯} જેમ તિમિર-રોગવાળાને પ્રાંતિ વડે આકાશમાં કેશ, મચ્છર આદિના જેવા આકારો દેખવામાં આવે છે, તેમ અવિવેકીઓને ચિદાકાશમાં પ્રાંતિથી જગત જણાય છે. આ દેખાવું તે બ્રહ્માકાશમાં રહેલી અજ્ઞાનરૂપી સ્થામતાને લીધે છે; તો તમે તે તરફ જુઓ નહિ. તમે તો પ્રાંતિ વિનાના પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં જ યોગ્ય અનુભવ દ્વારા પરિણામ પામી રહો.^{૨૦} હે મનુષ્યો! વાયુ વડે ચપળતાવાળા અને ઉપરની શાખાના ભાગમાં રહેલા દોઈ પી પગાના પાનની અંદર પડેલા ઝાકળના જળ-ખિંડુના જેવા કાણમંશુર એવા મનુષ્યદેહવાળી આ સંસારરૂપી અધર્મ-શય્યામાં* જ તમારે સૂઈ રહેવાનું નથી.^{૨૧} તમારે તો અનાદિ અને અનંત એવા પોતાના સ્વરૂપમાં જ અખંડિતપણે સ્થિર થઈ રહેવાનું છે. દ્રષ્ટા અને દૃશ્ય સબંધી દશામાં દોષરૂપે દેખાતા પોતાના સ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધે તમે હેરાન ન થાઓ.^{૨૨} આ સંસાર અવિવેકી પ્રરૂપોની દૃષ્ટિમાં સસ ભાસે છે, પણ વિવેકી પ્રરૂપોની દૃષ્ટિમાં તે કાંઈ પણ નથી અને સર્વ બાધના અવધિ-ભૂત જે કાંઈ સત્ય અવશેષ રહે છે, તેનું કશું

* અધર્મશય્યા-આધર્મ અર્થે માળકને સૂતાની ગોદડી અથવા અધકારવાળી ગર્ભા ગર્ભાચય.

નામ જ નથી.^{૧૧} તૃષ્ણારૂપી લોહાની સાંકળ વડે વીંટાયેલા આ સંસારરૂપી પાંજરાને સિંહની પેઠે બળાહારથી તોડી નાખી, તમે સર્વથી શ્રેષ્ઠ સ્થિતિ મેળવો.^{૧૨} ‘અમુક હું હું અને અમુક મારું છે’ એવા અભિમાનરૂપી બ્રાંતિની શાંતિ કરવી, એટલું જ માત્ર મુક્તપણાનું સ્વરૂપ છે. આ વાત યોગીપુરુષ ગમે તેવી દશામાં રહ્યો હોય, તો પણ તેને પોતાના તાબાના જેવી અને પોતાની આત્મસત્તારૂપ જ લાગે છે.^{૧૩} સંસારમાર્ગમાં ભટકીભટકી યાત્રી ગયેલા ઉદાસીન પુરુષને મુક્તતા, નિર્વાસનપણું,^{૧૪} ઉત્તમ ત્રિવિધ તાપથી રહિત એવી સ્થિતિ અને જ્ઞાન-નિષ્પણું એ શાંતિ પેદા કરવાની ઉત્તમ વિશ્રામ-ભૂમિ છે.^{૧૫} આ જગતરૂપી પદાર્થ જેવો ત્રિવે ક્ષીણોની દૃષ્ટિમાં દેખાય છે, તેવો અવિવેકી ભૂખોને દેખાતો નથી; અને જેવો અવિવેકી ભૂખોના જેવામાં આવે છે, તેવો વિવેકીએને દેખાતો નથી. એટલે તે પરસ્પર પોતાના અનુભવ પ્રમાણે એકબીજા પાસે વળું ન કરી શકાય તેવો-પોતાના અનુભવે સમજાય તેવો રહે છે.^{૧૬} જિમ આકારભેદ વડે જુદી કલ્પાયેલી જળ-મય ગંગા-ગોદાવરી આદિ નદીઓ, સમુદ્રનાં જળમાં મળી ગયા પછી જુદી એવામાં આવતી નથી, તેમ બ્રાંતિની શાંતિ થઈ ગયા પછી જગત આભાસરૂપે દેખાતાં છતાં બ્રહ્મસત્તાથી જુદું દેખાતું નથી.^{૧૭} વિશેષે કરી મુક્ત અવસ્થાને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા જ્ઞાની પુરુષને આ જગત તેના ભેદભાવ સાથે રહ્યા છતાં બ્રહ્મમાં ગળી ગયેલું જણાય છે અને પોતાની સત્તાવાળ પરબ્રહ્મ જ સર્વત્ર ભરપૂર દેખાય છે.^{૧૮} બળેલા ઘાસની રાખનો સમૂહ જેમ પવન આવતાં ઊડી જઈ ક્યાંય જતો રહે છે, તેમ સત્પુરુષોને પોતાના આત્મામાં શાંતિ મળતાં આ જગત ઢોલું બોલે ક્યાંય જતું રહે છે.^{૧૯} જગત બ્રહ્મરૂપી

વાસના છોડી દેવી તે.

પદાર્થનો વિવર્તરૂપે દેખાતો એક આકારવિશેષ છે અને બ્રહ્મનો જ અર્થ છે, તે જ તેનો અર્થ છે; આમ સમજાય તો તે ઉત્તમ છે. પણ ‘મન્થતિ પદ્મવિષવિકારૈઃ પરિવર્તતે इति जगत्। જે છ વિકારથી ફેરફાર પામ્યા કરે તે જગત’ એમ અર્થ કરવામાં આવે, તો તે અર્થ ઉત્તમ નથી. વિશેષ જ્ઞાન વડે રહિત એવા બાળકને આ સર્વ પદાર્થો જેવા સામાન્યરૂપે દેખાય છે, તેના જ વાસના ક્ષીણ થઈ જવાથી પોતાના આત્માનાંદમાં મગ્ન રહેનારા વિવેકી પુરુષને પણ દેખાય છે.^{૨૦,૨૧} સર્વ પ્રાણીમાત્રની જ રાત્રિ છે, તેમાં જિતેન્દ્રિય વિવેકી પુરુષ બગે છે અને જેમાં (વિષયસુખમાં) સર્વ પ્રાણીમાત્ર જાગતાં રહે છે, તે સત્યનું અવલોકન કરનારા વિવેકી પુરુષને રાત્રિરૂપ જ લાગે છે.^{૨૨} સર્વ મનુષ્યોને અજ્ઞાનરૂપી અંધકારનું પડ આડું આવી જવાથી, સુષુપ્તિ અવસ્થાની પેઠે આત્મતત્ત્વ અભણપણે રહ્યું છે; પરંતુ તે તત્ત્વમાં તત્ત્વવેત્તા પુરુષો નિરંતર જાગત રહે છે. જે શબ્દ આદિ વિષયોના ભોગ અવિવેકી પુરુષને જાગત અવસ્થારૂપે અનુભવમાં આવે છે, તે ચિત્રમાં આલેખેલ નૃત્ય, યુદ્ધ આદિની પેઠે પોતાની પાસે રહેલ હોય તો પણ વિવેકી પુરુષની દૃષ્ટિમાં છે જ નહિ.^{૨૩} આ જગત જન્મોંધને થતા રૂપના અનુભવની જેમ બ્રાંતિવાળું અને મિથ્યા છે; એટલે વિવેકી પુરુષને તે દેખાતું હોય, તો પણ રાત્રિમાં આવેલા સ્વપ્નની પેઠે આભાસરૂપે જ માત્ર દેખાય છે; અને ન દેખાતું હોય તો રાત્રિમાં થયેલી ગાઠ સુષુપ્તિની પેઠે, આભાસરૂપે પણ દેખાતું નથી.^{૨૪} અવિવેકીએને દુઃખ પેદા કરનારા આ ત્રણે લોક અવિવેકીએને જ સત્ય ભાસે છે; બાકી

૪ અહીં વિવેકી પુરુષની આત્મનિષ્ઠા અને છતર પ્રાણીઓની ત્રિપલનિષ્ઠા, એમ પરસ્પર વિરુદ્ધ સ્થિતિ બતાવવાનો સુખ્ય આશય છે. આ વિશેષ બોલું હોય તો થીમદ્ બ્રહ્મવદ્ગીનાના બીજા અધ્યાયનો ૬૯મો શ્લોક અને ટીકા જુઓ.

વિવેકીઆને તે સત્યરૂપે લાગતા જ નથી. જેમ સ્વપ્નમાં અનુભવમાં આવતા રૂપ આદિ બહારના વિષયના ભોગો અને મનના કલ્પેલા માનસિક ભોગો 'આ સ્વપ્ન છે' એવું જ્ઞાન થયા પછી રુચિ પેદા કરી શકતા નથી, તેમ આ જગત-રૂપી સ્વપ્નસ્થામાં પણ રૂપ આદિ બહારના વિષયોના ભોગો અને મનના કલ્પેલા માનસિક ભોગો 'આ જગત પણ એક જાતના સ્વપ્ન જેવું છે' એવું જ્ઞાન થયા પછી રુચિ પેદા કરી શકતા નથી. તે જગતરૂપી સ્વપ્નમાં જગત અવસ્થા-રૂપી સ્વપ્નના ભોગો, વિવેકી પુરુષના ચિત્તમાં ભડે ન સફૂરે, તો પણ પોતાના આત્મસુખમાં જ મગ્ન રહી મુક્તદશાને પહોંચી ગયેલો, સર્વજ સરખી રીતે પોતાના આત્મસ્વરૂપને ભરપૂરરૂપે સમજનારો, સર્વજ સમદૃષ્ટિ હોવાથી, કોઈ સાથે કશો પણ વિરોધ ન કરનારો અને પરમાત્મામાં શાંત થઈ ગયેલો એ વિવેકી પુરુષ સદાકાળ શીતળ અંતઃકરણવાળો જ રહે છે. જેમ નીચા પ્રદેશ વિના જળની પ્રવાહ વગેરે ક્રિયા સંભવતી નથી, તેમ ત્રિપથો તરફ નહિ એવાતા વિવેકી પુરુષની પણ ધ્યાન વિના બીજી ક્ષિતિ સંભવતી નથી. અથવા તો એવા પુરુષની ધ્યાન વિના પણ સદા કાળ એકસરખી જ ક્ષિતિ રહ્યા કરે છે. બહારના પદાર્થો મનરૂપ છે અને મન છે તે જ બહારના પદાર્થરૂપ છે. ચિત્ત જ બહારના અને અંદરના પદાર્થરૂપે આભાસ આપે છે. અનેક તરંગો-વાળાં નદી, સમુદ્ર, તળાવ આદિનું-સમુદ્રથી માંડી નદીના પ્રવાહ આદિ સુધીનું જળ સે કડો ભેદાવાળું છે, પરંતુ એ બધાં જળને ભેગાં કરી વિચાર કરીએ, તો સામાન્યરૂપે સર્વ એક જળ-રૂપ છે, એમ અનુભવાય છે. તે જ પ્રમાણે અનેક અર્થો અને અનર્થો વડે વીંટાયેલું મન જ બહારના અને અંદરના સર્વ પદાર્થોને આકારે પ્રસરી રહ્યું છે, અને બીજા કશા પદાર્થનો તેમાં ભાસ જ નથી. જેમ જળનું અને તરંગનું બુદ્ધ-

પણું નથી, તેમ મનનું અને પદાર્થોનું પણ બુદ્ધપણું નથી. ^{૪૪-૪૦} જેમ પતન અને તેની ચલનશક્તિ એ બેમાંથી એકનો અભાવ થતાં બનેલો અભાવ થઈ જાય છે, તેમ પદાર્થ અને મન એ બેમાંથી એકનો અભાવ થતાં બનેલો અભાવ થઈ જાય છે. પારમાર્થિક જ્ઞાન વડે એ બેમાંથી એકની શાંતિ થાય છે, એટલે બન્ને નકામાં હોવાથી તથા એકરૂપ જ હોવાથી બન્ને સાથે જ શાંત થઈ જાય છે. વિવેકી પુરુષે જેનું સ્વરૂપ વિચારવા જતાં માત્ર સંકલ્પરૂપ જ છે એવા પદાર્થની ધ્યાન કરવી નહિ. તેણે જ્ઞાન વડે મનને પણ નિયમિત રાખવું, એટલે પદાર્થો અને મન એ બન્નેની શાંતિ-થઈ જાય છે. ^{૪૧-૪૩} માટીની પૂતળીમાં બ્રાંતિથી જે ચતુર્ભાવ કદવી કાઢવામાં આવ્યો હોય છે, તે ખરું જ્ઞાન થતાં ભૂડી જાય છે અને તેના તરફનો ભય પણ નાશ પામે છે. તે જ પ્રમાણે વિવેકી પુરુષનું મન અને તેની દૃષ્ટિમાં દેખાતા પદાર્થો એ બન્ને આભાસરૂપે દેખાતાં હોવાથી નાશ પામે છે. એ તત્ત્વેષા પુરુષની દૃષ્ટિમાં તો એ પદાર્થો અને મન એ બન્ને પરમાર્થદૃષ્ટિએ સદાકાળ પ્રભરૂપ જ થઈ રહેલ છે. ^{૪૪} આ સર્વ દરવજા જે રૂપે દેખાય છે, તે કરતાં કોઈ બીજું જ અપૂર્વરૂપે તે રહેલ છે. પરમાર્થદૃષ્ટિએ તે સનારૂપે છે, પરમ આનંદમય છે અને તે જ હેતુ-રૂપ આદિરૂપ પણ છે. આમ સમજતાં સુખ-દુઃખનો ભોગ, જગતને ભોગના સાધનરૂપે ઉત્પન્ન કરનારો કાળ, કાળ વડે થનારો પદાર્થોના જન્મ આદિ વિકારો, તેમનો ભોક્તા (જીવ) અને તેના ભોગ્ય ત્રિપથો, એ બધું તત્ત્વજ પુરુષને મિથ્યા લાગે છે. ^{૪૫} જેમ પડખે સૂતેલા મનુષ્યને આવેલું સ્વપ્ન બીજાના અનુભવમાં આવતું નથી, જેમ બાળકની પાસે બ્રાંતિ વડે ખડો થયેલો હાઉ બીજાના જોવામાં આવતો નથી અને જેમ કોઈ વીર પુરુષને પિશાચની બ્રાંતિ જ ઉત્પન્ન થતી નથી, તેમ વિવેકી પુરુષની દૃષ્ટિમાં અજ્ઞાની જીવોને અનુભવમાં આવતું

આ જગત એ અજ્ઞાની જીવોસહિત દેખાતુ જ નથી.^{૪૯} (કાઈ વાંઝણી સ્ત્રી જેમ પોતાના મન વડે જ પુત્ર-પૌત્ર આદિ વંશવિસ્તાર વડે વૃદ્ધિ પામે છે, તેમ અવિવેકી પુરુષ પોતાના મન વડે જ્ઞાનીને પણ અજ્ઞાની ગણે છે, પરંતુ તેથી કાંઈ તે તત્ત્વજ્ઞતાના સ્વરૂપને કશી હાનિ થતી નથી. તત્ત્વજ્ઞ પુરુષના વિચાર પ્રમાણે તો બ્રહ્મ પોતે જ જ્ઞાનનો વિષય નથી, છતાં સ્વયંપ્રકાશ હોવાથી તે બધું પદાર્થોને આકારે થઈ રહ્યું હોય તેમ ભાસે છે.^{૫૦} અનાદિ, અનંત, જ્ઞાનસ્વરૂપ અને સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ એ બ્રહ્મતત્ત્વ જ આ સૃષ્ટિની અંદર વિવર્તરૂપે ફેલાઈને રહ્યું છે, એમ તેઓનું સમજવું છે, તેવી જ રીતે મન પણ નામ-રૂપથી રહિત, વિભાગથી રહિત અને અનંત એવા પરમ તત્ત્વરૂપ છે.^{૫૧} એ નિર્મળ બ્રહ્મતત્ત્વરૂપી જળ જ બધું મન-બુદ્ધિરૂપી તરંગોરૂપે થયું હોય તેવું છે. એવી રીતે બહારના પદાર્થો અને અંદરનું મન, એ બન્ને અધિષ્ઠાનતત્ત્વની અંદર ક્યાં સમાવે છે અને તે છે જ ક્યાં?^{૫૨} એ બધી કેવળ ભ્રાંતિ છે; માટે તમે પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં જ સ્થિર થઈને રહેો. પોતાના શુદ્ધ ચૈતન્ય-સ્વરૂપમાં રહેનારા અને આકાશ જેમ ચરદન્તુનાં વાદળોથી નિર્લેપ રહે છે, તેમ સદા નિર્લેપ રહેનારા સમાધિનિષ્ઠ પુરુષોને મનન કરવાનો કશો વિષય જ નથી, તેથી તેમને મનનો અનુભવ જ થતો નથી. રજ્જુના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થતાં તેમાં થયેલી સર્પની ભ્રાંતિ જેમ દૂર થઈ જાય છે, તેમ આત્મતત્ત્વના યથાર્થ જ્ઞાન દ્વારા જાગૃત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિરૂપી અવસ્થાના વિભાગ વડે નાના પ્રકારના અનંત ભાવોને ધારણ કરી રહેલ અને મિથ્યારૂપે બોવામાં આવતા આ સર્વ દરશનમાં જ દૂર કરી દો. તમે તમારા પોતાના નિર્વિકાર શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ રાખો.^{૫૩, ૫૪} જેમ બીજા કાળીરૂપે અને કૃષ્ણરૂપે જાય છે, તેમ બુદ્ધિની વૃત્તિ જ બહારના

અને અંદરના પદાર્થોને આકારે થઈ રહે છે. તો પછી પદાર્થો અને મન એ બન્ને બુદ્ધિ ક્યાં રહ્યાં? અને બધાવાનો કાંઈ બુદ્ધિ વિષય જ ન હોવાથી એ બુદ્ધિની વૃત્તિ પણ બુદ્ધિ રહેતી નથી, એટલે એ અનિર્વચનીય પરમતત્ત્વની અંદર જ લીન થઈ જાય છે.^{૫૫, ૫૬} આમ, સર્વ વિશેષ-ભાવથી રહિત, શાંત, સ્વયંપ્રકાશ ચૈતન્યતત્ત્વ જ છેવટ અવશેષ રહે છે. પદાર્થોનું નિરૂપણ મનને અધીન છે. માટે મન જ બાહ્ય પદાર્થોને આકારે થયું હોય એમ ભાસે છે; પણ ખરી રીતે તેમ નથી, એ તો એક બાતની ભ્રાંતિ જ છે.^{૫૭} તે જ પ્રમાણે મનની સિદ્ધિ પણ પદાર્થજ્ઞાનને અધીન છે. તેથી પદાર્થો જ સંસ્કારરૂપે અંદર કાયમ રહી મનને આકારે થઈ રહેલ હોય એમ ભાસે છે. પણ ખરી રીતે તેમ પણ નથી. એ નો એક બાતની ભ્રાંતિ જ છે. બાહ્ય બ્રહ્મ જ વસ્તુમાત્રનું તત્ત્વ છે, તેથી એ બ્રહ્મ જ કારણ વિના બધું મનરૂપે થઈ રહ્યું હોય, તેમ મિથ્યા રીતે ભાસ્યા કરે છે અને મન પણ કારણ વિના બધું પદાર્થોરૂપે થઈ રહ્યું હોય તેમ મિથ્યા રીતે ભાસ્યા કરે છે. એ બન્ને (મન અને પદાર્થ) કેવળ ભ્રાંતિને લીધે બ્રહ્મની અંદર અનુભવમાં આવે છે. એ રીતે મન બે વસ્તુના એ પદાર્થોરૂપે થઈ રહ્યું નથી, તથાપિ કારણ વિના બધું પદાર્થોરૂપે થઈ રહ્યું હોય તેવું લાગે છે.^{૫૮, ૫૯} એ મન વીજળીના ઝંબકારાના જેવું અસ્થિર અને ચપળ છે. તમે એ મનને પોતાના આત્મારૂપ સમજી આ સંસારમાં ભરમાઈ ગયા લાગે છે. પરંતુ તમે એ તમારા ખરા સ્વરૂપને જાણ્યો, તો તમે મનરૂપ નથી અને ભરમાયા પણ નથી. મનરૂપે જ આ આખો સંસાર ખડો થઈ જાય છે. અને તે તત્ત્વજ્ઞાન વડે શમી જાય છે.^{૬૦, ૬૧} છીપમાં જેમ ભ્રાંતિ વડે રૂપ દેખાય છે, તેમ પરમાત્માની અંદર ભ્રાંતિ વડે બુદ્ધિ કદપાયેલા પદાર્થોથી મનથી નકામાં જ દુઃખી થયા કરે છે. 'હું એવું

કાંઈ છે જ નહિ' એમ અભાવની ભાવના કરવી એ જ ખરું જ્ઞાન છે અને એ જ્ઞાનથી પાછું આ સંસારમાં અથડાવું પડતું નથી. ^{૧૮} સદામુક્ત પરમતત્ત્વથી હું એવો બીજો પદાર્થ બુદ્ધા છે, એમ અહંકારની જે સત્તા માનવામાં આવી, તો તે કેવળ દુઃખકારક જ છે અને બ્રમરૂપ છે. 'હું' ઝાંઝવાના જળના જેવો સાવ મિથ્યા હું અને શૂન્ય સ્વરૂપવાળો છું' એમ તત્ત્વજ્ઞાન વડે સમજવામાં આવે, તો 'હું' એવા વ્યવહારના આધારરૂપ અહંકાર શમી જાય છે. જળ જેમ પોતાના સ્વાભાવિક રૂપને ન છોડતાં તરંગરૂપ થઈ જાય છે, તેમ બ્રહ્મ જ સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં સર્વજ્ઞતાને લીધે સરજવાના પદાર્થોનો નિશ્ચય કરી, પોતે હિરણ્યગર્ભરૂપ થઈ જાય છે. પછી, એ હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પને અનુસરીને બહારના અને અંદરના સર્વ પદાર્થોરૂપ થઈ રહે છે. ^{૧૯, ૨૦} જેમ મૂળથી માંડી ઠેક ડાળીની ટોચ સુધીમાં વૃક્ષની એક જ સત્તા છે, તેમ જ્ઞાતા, જ્ઞાન અને જ્ઞેય એ સર્વમાં જ્ઞાતાથી માંડી જ્ઞેય સુધી એક જ બ્રહ્મસત્તા રહેલી છે અને તે અત્યંત નિર્વિકાર છે. જેમ લાખો યોજન સુધી ફેલાઈ ગયા જવું

દેખાય છે. જે કે શુદ્ધ ચિદાત્માની અંદર અજ્ઞાન આદિનો કશો સભવ નથી, છતાં જિજ્ઞાસુ-જ્ઞાને પરસ્પર બોધ થવાને માટે અજ્ઞાનદશામાં અવિદ્યાની કલ્પના કરવામાં આવી છે. ^{૨૧, ૨૨} મોક્ષના અધિકારી મહાત્મા પુરુષો તત્ત્વજ્ઞાન વડે મૂળ અજ્ઞાનનો નાશ થઈ ગયા પછી પોતાના આત્મામાં જ ગળી જાય છે (લય પામી જાય છે) અને આત્માના અનુભવ વડે પોતાના સ્વરૂપનું અનંતપણું બહાર પાડી તે નિરતિશય આનંદ વડે શાંત રહે છે; તથા ભ્રાંતિનો અભાવ હોવાને લીધે કયા વિશેષને નહિ પામતાં તે નિરંતર સમાધિમાં જ વિશ્રાંત થઈ રહે છે. ^{૨૮}

મહાનુભાવા વિગતામિમાના વિમૂઢમાલોપશમે
ગલંતિ । નિઝાંતયોઽન્નંતતયૈવ શાંતા નિત્યં સમા-
ધાનમયા મવંતિ ॥ ૬૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'બ્રહ્મેકતાનતો-
પદેશ' એ નામનો સર્ગ ૪૩ મો સમાપ્ત

~~~~~
સર્ગ ૪૪. મો*~~~~~

સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષત્ તથા મનરૂપી

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-વિવેકી મનુષ્યરૂપી વનની અંદર વિસ્તાર પામી રહેલ અને બીજા ઉત્તમ પુરુષોને પણ સર્વ પ્રકારે જીવનનો આધાર આપનાર સમાધિરૂપી વૃક્ષનું પત્ર, પુષ્પ અને ફળસહિત હું વર્ણન કરું છું, તે તમે સાંભળો.^૨ કાઈ જનના દુઃખને લીધે, અથવા તો પ્રારબ્ધના યોગથી પોતાની મેળે જ અથવા તો કાઈ પણ કારણને લીધે, સંસારરૂપી અરણ્ય સંબંધમાં જે ઉત્કટ વૈરાગ્ય થઈ આવે છે, તે જ સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષનું બીજ છે, જેમ વિકાસને સમજ છે.^૩ ઉત્તમ પુણ્યપુન્ડરૂપી હજી વડે ખેડાયેલું, રાત-દિવસ વૈરાગ્યરૂપી રસ વડે સિંચાયેલું અને નિરંતર ચારે બાજુ પ્રવાહરૂપે વહ્યા કરતા પ્રાણનાયુરૂપી ધોરિયા વડે યુક્ત એવું મન જ સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષને ઊગવાનું ક્ષેત્ર છે, જેમ વિવેકીએનું સમજવું છે.^૪ સંસાર સંબંધી વૈરાગ્ય સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષના બીજરૂપ છે અને તે વિવેકી પુરુષરૂપી વનને વિશે પોતાની મેળે જ વિવેક વડે શુદ્ધ થયેલી ચિત્ત ભૂમિમાં પડે છે.^૫ પોતાની ચિત્તરૂપી ભૂમિમાં પડેલા સમાધિના એ વૈરાગ્યરૂપી બીજને મહા-બુદ્ધિશાળી વિવેકી પુરુષે (કામ, ક્રોધ આદિના વેગને સહન કરી) કશા ખેદને પ્રાપ્ત ન થતાં નીચે કહેવામાં આવનાર સિંચનના ઉપાયો વડે નિરંતર યત્ન વડે સિંચ્યા કરવું.^૬ તેમાં પ્રથમ તો ચંદ્રમાના અમૃતના જવા મધુર, શીતળ, શુદ્ધ, સિન્ધુ, પવિત્ર અને પોતાનું હિત કરનારાં સત્સંગરૂપી ઉત્તમ ક્ષીર વડે તેનું સિંચન કરવું^૭ અને પછી, તેના મુખમાંથી નીકળેલાં 'નેતિ નેતિ' ઇત્યાદિ શ્રુતિનાં વચન વડે સર્વ દ્વેતનો નિષેધ કરવાથી અંદર સંસારની સ્થિતિ વિનાના શૂન્ય કેવળ આત્મતત્ત્વને જ બોધ કરનારાં, પૂર્ણતા-વાળાં, સ્વચ્છ અમૃતના જેવાં મધુર અને શીતળ, ગુરુના દહમધેશમાં રહેલ પરબ્રહ્મરૂપી. સરોવર-વ્યાપ્તાન દ્વારા બહાર ફેલાયેલાં અને

અમૃતના પ્રવાહને ચારે બાજુ વહેવાને માટે નીકળા જેવાં દ્વારભૂત એવાં શ્રવણ-મનન આદિ શાસ્ત્રાર્થરૂપી ઉત્તમ જળ વડે તેનું સિંચન કરવું.^૮ સંસારને વિષે વૈરાગ્ય એ સમાધિરૂપી વૃક્ષના બીજરૂપ છે અને તે પોતાની ચિત્તભૂમિમાં પડેલ છે, જેમ સમગ્ર મહાબુદ્ધિશાળી વિવેકી પુરુષે યત્નથી તેની રક્ષા કરવી.^૯ એ બીજને ખીલવવા માટે ચિત્તભૂમિમાં તપરૂપી* ખાતર નાખવું, અને અમાનિત્વ-અદંભિત્વ આદિ જ્ઞાન સાધ-નોના બળથી દઢ કરેલી તીર્થસ્થાન આદિ પુણ્યભૂમિમાં નિવાસ કરવારૂપી કાંઠાની વાડ કરી લેવી.^{૧૦} એ પ્રમાણે રક્ષણના અને વૃદ્ધિના ઉપાયો વડે એ વૈરાગ્યરૂપી સમાધિબીજને ખીલવવું; પછી એ બીજના રક્ષણને માટે સંતોષ નામનો એક પરિપાલક (રખોપુ કરનાર) રાખવો. રક્ષણના કામમાં એ પાલક અતિનિપુણ હોવો જોઈએ, અને તેણે પોતાની મુદિતા નામની પ્રિયા સાથે રહીને આ બીજનું રક્ષણ કરવું જોઈએ. પછી, એ સમાધિના અંકુર ઉપર ઝડપ મારવાને પ્રયત્નથી જ તૈયાર હોયેલાં આશારૂપી પક્ષીએને પોતાના આત્માથી જુદાં પુત્ર-મિત્ર-ધન આદિમાં અનુરાગ થવારૂપી પક્ષીએને તેમજ ઝડપ મારવાને ટાંપી રહેલાં કામ-ગર્વ આદિ ગીધ પક્ષીએને એ પરિપાલક ઉડાડી મૂકવાં જોઈએ. આદિ સાં મુખ્ય હોવાથી દામનતાવાળી અને યમ-નિયમ-આસન-પ્રાણાધ્યાય ઈશ્વર-લક્ષિત આદિ શુભ કર્મરૂપી દંતાળી વડે એ અંકુરના ક્ષેત્રમાંથી રજેગુણરૂપી કચરાને દૂર ફેંકી

* અહીં સાત્ત્વિક તપ જ સમજવાનું છે. તે વિષે શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતામાં નીચે મુજબ લખ્યું.

દેવદિક્ષગુરુપ્રાણપૂજનં શૌચમાર્જવમ્ ।

ગ્રહચર્ચમાર્દ્રિસા શ્વ શારીરં તપ ઉચ્યતે ॥

અનુદેશકરં વાક્યં સત્યં પ્રિયદિતં ચ ય

સ્વાભ્યાયામ્યસનં ચૈવ વાહમયં તપ ઉચ્ય

મનઃ પ્રસાદઃ સૌમ્યત્વં મૌનમાત્મચિનિગ્રહ

માવસંશુદ્ધિરિત્યેતત્તપો . માનસમુચ્યતે ॥

દેવા. વળી અતિત્વ બ્રહ્મલોકને આપનારા વિવેક-
રૂપી સૂર્યના તડકા વડે અજ્ઞાનરૂપી અંધકારને
પણ તેમાંથી હટાવી દેવા. ^{૧૧-૧૩} વિવેકી પુરુષની
ઉત્તમ ચિત્તભૂમિમાં ભોગેલા એ વૈરાગ્યરૂપી
બીજના નવા અકુર ફૂટે છે, સારે તેની ઉપર
પાપરૂપી વાદળોઆંચે નીચે નાખેલા તથા તરંગ-
ના જેવા અતિશય ચપળ એવા સંપત્તિઓ
અને સ્ત્રીઓરૂપી વજ્રોના પ્રહારો પડવા માંડે
છે. ^{૧૪} પ્રણવના અર્થરૂપી ત્રિશૂળને ધારણ કરીને
ધૈર્ય, ઔદાય અને દયારૂપી મંત્રોથી અને
જપ, સ્નાન, તપ તથા ઇન્દ્રિયક્રમથી એ પ્રહા-
રોને દૂર કરવા. ^{૧૫} આવી રીતે વૈરાગ્યરૂપી સમાધિ
બીજની રક્ષા કરવામાં આવે, તો એ બીજમાંથી
અત્યંત સુંદર, દંઢપ્રદ અને સુશોભિત એવા
વિવેક નામનો નવો અકુર ફૂટે છે. ^{૧૬} જન્મ અનિ-
નવ (બીજના) ચંદ્રમાનો ઉદય થવાથી આકાશ
પ્રકાશ વડે મનોહર બની જાય છે, તેમ વિવેકરૂપી
અકુરનો ઉદય થવાથી એ ચિત્તભૂમિ પણ પ્રકાશ
વડે મનોહર બની જઈ વિકસિત થઈ જાય છે
તથા અતીવ દેહીપ્રમાન બની રહે છે. ^{૧૭} એ
વિવેકરૂપી અકુરમાંથી પોતાની મેળે જ એક
શાસ્ત્રાવલોકન (શાસ્ત્રો વાંચવાં) અને બીજું
સત્સંગ એ નામનાં બે પાંદડાં ફૂટે છે. ^{૧૮} પછી
એ અકુરનું થક બધાય છે. તે સંતોષરૂપી તથા
(છાલ) વડે યુક્ત છે. અને વૈરાગ્યરૂપી રસ વડે
રંગાયેલ છે. તેનું મૂળ દંઢ થઈ જઈ તે સારી
રીતે વધવા માંડે છે. ^{૧૯} વૈરાગ્યરૂપી રસ વડે પ્રદ
થઈ ગયેલા અને શાસ્ત્રાર્થરૂપી વર્ષાઋતુના યોગથી
સુંદરતાવાળો વિવેકરૂપી અકુર કુળ સાથે થોડાક
કાળમાં જ બહુ વધી જાય છે. ^{૨૦} વિવેકરૂપી એ
અકુરનું મહાન થક શાસ્ત્રવિચાર, સત્સંગતિ
અને વૈરાગ્યરૂપી રસથી પ્રદ થાય છે અને રાગ-
દ્વેષરૂપી વાદરાઓ તેને કંપાવે છે તો પણ તે
જરા પણ કંપતું નથી. ^{૨૧} હવે તેનો આકાર
શ્રવણ-મનન આદિથી થયેલા પરાક્ષ જ્ઞાન વડે

સુંદર દેખાવા લાગે છે અને તેમાંથી રસ વડે
જરપૂર તથા અતિવિસ્તારવાળા પ્રદેશને રોડી
રહેનારી એવી રકુટતા (આત્મતત્ત્વનો રકુટ અનુ-
ભવ), સત્યતા, આત્મનિષ્ઠતા, ધીરતા, નિઃસંક-
લ્પતા, સમાનતા, શાંતતા, મૈત્રી, કરુણા, ક્ષીર્તિ
અને આર્થતારૂપી શાખાઓ નીકળવા માંડે છે.
સદ્ગુણરૂપી પત્રોવાળી અને યશરૂપી પુષ્પને
ધારણ કરી રહેલી આ સર્વ શાખાઓ વડે વિસ્તા-
રમાં વધી ગયેલું એ જાતેન્દ્રિય વિવેકી પુરુષનું
સમાધિરૂપી વૃક્ષ પારિશ્રમ વૃક્ષના જેવું બહુ રમ-
ણીય દેખાય છે. ^{૨૨-૨૪} આમ શાખા, પાંદડાં અને
પુષ્પવાળું એ સમાધિવૃક્ષ દિવસે દિવસે બ્રહ્મના
સાક્ષાત્કારરૂપી કુળને આપી ઉત્તમતાને પામે
છે. એ વૃક્ષ યશરૂપી ફૂલના ગુચ્છોઓથી સુંદર
હોય છે, સદ્ગુણરૂપી પાંદડાના વિશ્વાસ વડે મનો-
હર છે, વૈરાગ્યરૂપી રસને લીધે જ વિશેષ વિસ્તરી
રહેલું હોય છે અને બુદ્ધિરૂપી મંજરીથી રમણીય
આકારવાળું હોય છે. વર્ષાઋતુમાં જન્મ વરસાદ
સર્વ આશાઓને (દિશાઓને) શીતળ કરી દે છે,
તેમ આ સમાધિરૂપી વૃક્ષ મનુષ્યની સર્વ આશા-
ઓને (વૃથાઓને) શીતળ (શાંત) કરી દે છે;
જન્મ ચંદ્રમા સૂર્યના તાપને શામાવી દે છે, તેમ
એ સમાધિવૃક્ષ સંસાર સંબંધી સર્વ તાપોને

રૂપી વન શેલી રહે છે અને તેમાં આધ્યાત્મિક-
આદિ તાપને હરણ કરનારી શીતળતા ચારેકાર
ફેલાઈ જાય છે. વળી, એ સમાધિવૃક્ષ વિકસિત
થયેલી બુદ્ધિરૂપી મંજરી વડે શીતળતાથી અંદર-
ના ભાગમાં બહુ જ સુંદર દેખાય છે.^{૩૦૩૧} એ
સમાધિવૃક્ષની શીતળ છાયાની નીચે સંસારરૂપી
જ ગોવાની અંદર ભટકી ભટકીને થાકી ગયેલા
મનરૂપી મૃગ સુખેથી થાક ઉતારે છે. જન્મથી
મોડીને વટેમાર્ગરૂપે ભટકાટપીમાં ભટકીને જીર્ણ
થઈ ગયેલા આ મનરૂપી હરણને દેવયોગથી કાઠ
વખત સારો ભાગ મળી જાય છે, તે પછી નાના
પ્રકારના વાદીઓના ઢાસાહસથી વ્યાકુળ થઈ
જઈને તે તે સન્માર્ગને ચૂકી જાય છે. તેના
શરીરમાં રહેલ સત્તારૂપી મૃગચર્મ ઉખેડી લેવાને
માટે કામ, ક્રોધ આદિ પડવર્ગરૂપી* પારધીઓ
તેના ઉપર ટાંપી રહ્યા હોય છે. પોતાના રૂપને
ઢાંકી દેવા માટે તે મૃગ અનેક પ્રકારના આકાર-
વાળાં અસાર શરીર આદિ કાંટાઓની વાડમાં
વારંવાર સંતાઈ જાય છે, પરંતુ રાગ-દ્વેષ આદિ
દોષોરૂપી કાંટાઓમાં તેનું મુખ આવી જવાથી તે
સપડાઈ જાય છે.^{૩૨,૩૩} તે સંસારરૂપી અરણ્યની
અંદર ચોતરફ પ્રસરી રહેલા વાસનારૂપી પવનને
અધીન થઈને રહે છે અને અહંકારરૂપી ઝાંઝ
વાના જળની નદીને દેખીને તે તરફ દોડે છે
જમ વછનાગ ખાવાથી શરીરમાં ઢાહ અને તૃષ્ણા
થાય છે, તેમ તે આથી ઢાહ અને તૃષ્ણા વડે વ્યા-
કુળ થાય છે અને શેડેથી સંતોષ થતો નથી તેથી
અતિવિસ્તારવાળા ભોગોમાં જ આદર રાખે છે.
દૂરથી લીલા ઘાસની જમ રમણીય ને સારવાળા
લાગના વિષયો તરફ દોડીદોડીને તેનું શરીર
શિથિલ થઈ જાય છે. તે પુત્ર, પૌત્ર આદિ સંખ-
ધથી આવી પડતા આધ્યાત્મિક આદિ દાવાનળ-
ના પ્રતાપથી અનર્થરૂપી ખાડામાં ગળડી પડે

છે, સમૃદ્ધિરૂપી લતાઆમાં આળોટવાથી પ્રાપ્ત
થતાં અનેક સંકટોને લીધે તે લૂલાલંગડો થઈ
જાય છે, તૃષ્ણારૂપી સુશોભિત નદીમાં (સુખની
આશાથી) પકડવા જતાં કુખ, તૃષ્ણા, શોક મોહ,
જરા, મરણ આદિ તરંગો તેને વારંવાર છેટે
ફેંકી દે છે. વ્યાધિઓરૂપી કુષ્ઠ પારધીના હાથમાં
સપડાઈ ન જવાય તે સારુ ભયાતુર બની તે
આમતેજ દોડ્યા કરે છે. દેવગતિની વિચિત્રતાને
તે જાણી શકતો નથી. વ્યાધિરૂપી પારધીનો
પ્રહાર પડવાના ભયથી તે જાણે પોતાના અવ-
યવોને સંક્રાંતિને જ રહે છે. નેત્ર આદિ જ્ઞાને-
ન્દ્રિય વડે અનુભવાતા રૂપ-રસ આદિ વિષયોના
નિમિત્તને લીધે આવી પડતાં કુઃખરૂપી પાણો
વડે તે સદાકાળ ભયભીત જવો લાગે છે. કામ-
ક્રોધ આદિ શત્રુઓ પોતાની પછવાડે પડવાથી
તે ગભરાઈ જાય છે, પાપાણોના પ્રહારો વડે કમ
જાણે ધાવાળો થઈ રહ્યો હોય, તેમ તે અનાદિ-
કાળથી ચાલ્યા આવતા કુઃખના અનુભવના
સંસ્કારોથી અક્રિત હોય છે.^{૩૪-૩૬} સ્વર્ગ-નરક-
રૂપી જાંચીનીચી ભૂમિમાં કમ પ્રમાણે ચઢીતર
કરવાથી તે અતિશય લેશપોય રહે છે. કામ, ક્રોધ
અને ભય આદિરૂપે અનેક વિકારોરૂપી પાપાણોના
પ્રહારથી તે નિરંતર ધવાયા કરે છે તથા તૃષ્ણા-
રૂપી સુંદર લતાની જળમાં પ્રવેશ કરીને ઉઝર-
ડાયા કરે છે. તે પોતાની બુદ્ધિ પ્રમાણે જ આચ-
રણ કરે છે અને બીજાઓની માયા જાણી લેવામાં
ચતુર હોતો નથી. ઇન્દ્રિયોરૂપી ગામમાં આવતાં
જ તે ચારેકાર દોડાદોડ કરે છે. મહાબળ-
વાન હોવાથી મહાકષ્ટે પણ માંડ પકડી શકાય
એવા કામરૂપી હાથીના સખત ઝપાટાથી તે
ચગદાઈ જાય છે, વિષયરૂપી અજગરના વિષ-
વાળા લાંબા ફેંકાડાથી તેને ખૂંચાં આવી જાય
છે, કામ વડે તે વિહ્વળ બની જાય છે અને સ્ત્રી-
રૂપી ભૂમિને વિષે રસ લાગનાથી ત્યાં શાંતિ લેવા
જતાં તે ઘણીવાર પીડા પામે છે. દાપરૂપી દાવા-

* કામ, ક્રોધ, લોભ, મદ, મોહ અને મત્સર એ
રહેનારા શત્રુઓ છે.

નળ વડે તે બહુચોટાચોટા રહે છે અને તેથી બહુ પીઠમાં વિસ્ફોટક થયેલ હોય તેમ બહાર પણ આખા શરીરે તેને અગન બહુ કરે છે. વાર-વાર વિષયોમાં બટકીબટકીને અનંત ચિંતા, શોક આદિ પ્રબળ ક્રોધો વડે તે અંદર પણ બહુ કરે છે, પોતાના આત્માને વળગેલા વાસનાઓના અંશરૂપી હાંસના દોષો વડે તે ક્રોધી થયા કરે છે. ભોગ સંબંધી લોભને લીધે સુંદર દેખાતાં વિષયના આનંદરૂપી શિયાળવાં ઘણા કાળથી તેની પછાડે લાગેલાં જ રહે છે. પોતાનું કાર્ય કરી નાખવાથી ગુસ્સે થયેલા હારિદ્રયરૂપી વાધ તેની પાછળ દોડદોડ કરે છે. સ્ત્રી-પુત્ર આદિમાં થયેલા મોહરૂપી આકળને લીધે તેની આખે કશું દેખાતું નથી. તેથી તે કપટરૂપી પવંતનાં શિખરોમાં અને કુકર્મરૂપી ખાડાઓમાં વારંવાર પછાડાયા કરે છે. અભિમાનરૂપી સિંહના પંજની બીકથી તે હૃદયમાં ભયાતુર થઈ રહે છે. મરણરૂપી વાધ પોતાના તીક્ષ્ણ નખોના પ્રહારથી એ મૃગને ફૂલની જેમ સુખે ફાડી નખાય એમ માને છે. ^{૩૯-૪૧} મરણરૂપી એ વાધથી પણ એ મૃગ સદાકાળ કરનો રહે છે. ગર્વરૂપી અજગર તેને ગળી જતા માટે સંસારરૂપી મોટા અરણ્યમાં વાટ જોયાં જ કરે છે. કામનાઓના નિમિત્તથી તે ચારે બાજુ દીનતા તથા યાચના વગેરે કરવા માટે દંતકાન્તિ (દાંતની કાન્તિ) રૂપી ચવના અંકુરોને ફેલાવ્યા કરે છે. કેવળ સ્ત્રીઓને માટે જ સુદૃઢાવ બતાવનારું તરુણ-પણું કાણ માત્ર આલિંગન કરીને તેને છોડી દે છે. બહુ કાપને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ હોય તેમ ઉચ્છ્રંખલ થઈ રહેલા હિન્દ્રિયરૂપી વંટાળિયો એ મનરૂપી મૃગને ફર્ગમ ઘેર નરકમાં અને સ્થાવર આદિ યોનિઓરૂપી જંગલોમાં વારંવાર ફગવે છે. પરંતુ કોઈ વખત ઘણા જન્મ વડે સંચિત થયેલાં પુણ્યોને પાકટકાળ આવતાં એ મનરૂપી મૃગનો ભાગ્યેદય થાય છે. એટલે હે રાજના જન્મ

રાત્રિને વિષે ટાઢ અને અંધકાર વડે પીડાયેલા સર્વ પ્રાણીવર્ગ સૂર્યને હૃદય થતાં શાંતિને પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ એ મનરૂપી મૃગ પણ ઉપર વળું વેલા સમાધિરૂપી વૃક્ષની નીચે વિશ્રાંતિ પામીને શાંતિ પામે છે. હે વિવેકી શ્રોતાઓ ! તાલી* તમાલ, બકુલ* આદિ વૃક્ષોના મૂળ જીવું વિશ્રાંતિસુખ આપનારા ભૂલોકથી માંડીને સત્યલોક સુધીના લોકોમાં વસેલા આત્મજ્ઞાનથી રહિત એવા મૂઠ પુરુષો અને પુષ્પોના વિલાસોરૂપી હાસ્યના જેવા ઉપરઉપરથી રમણીય દેખાતા નાશવંત ભોગોના આભાસમાં લીન બની રહીને જ મોક્ષસુખના નામને પણ ઝોળખતા નથી, તે પુનર્જન્મરહિત અને પરમ દુર્લભ એવા મોક્ષસુખને તમારો મનરૂપી મૃગ સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષમાંથી મેળવી શકશે. ^{૪૭-૫૦}

તાર્લીતમાલચકુલાદિકવૃક્ષગુલમવિશ્રાંતિપ્રપચુર-
ગુણવિલાસહાસૈઃ । નામાપિ યસ્ય ન વિદંતિ સુ-
સ્વપ્ન મૂઢાઃ પ્રાપ્નોતિ તત્ત્વમતરોઃ સ્વમનોમુગો વઃ ।
શ્રીચેત્ગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધને ‘મનોમૃગવિપદ-
’ણુન’ એ નામનો સર્ગ ૪૪ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૪૫ મો

સમાધિરૂપી વૃક્ષ પર ચઢવાનો ક્રમ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

इति विश्रान्तवानेष मनोहरिणकोरिहन् ।

तत्रैव रतिमायावि न याति विटपांतरम् ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—હે શત્રુનાશન રામચંદ્રજી !
આમ એ મનરૂપી હરિણ સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષમાં
જ વિશ્રાંતિ મેળવી ત્યાં જ આનંદમાં રહેવા લાગે

* ભોંયઆમલી અથવા એક જાતનો તાડનો બેદ
જેને તાડી પણ કહે છે.

+ મોલસરીને સંસ્કૃતમાં બકુલ કહેવામાં આવે છે.
x આ પિસ્તાળીસમા સર્ગમાં મનના સમાધિરૂપી
કલ્પવૃક્ષની ઉપર ચઢવાનો ક્રમ બતાવનારું આવશે; અને
તેના ઉપર ચઢવા જતાં ઉત્તરોત્તર ભૂમિકામાં
સુખની પ્રાપ્તિ થવા વિષે વર્ણન આપવામાં

છે અને બીજા વૃક્ષ તરફ પછી તે જતો જ નથી.^૧ એટલા સમયમાં વિવેકરૂપી અંકુરમાંથી વૃદ્ધિ પામેલું સમાધિરૂપી કલ્પવૃક્ષ પણ પોતાની અંદર રહેલ અને પરમાર્થદષ્ટિએ જોતાં પોતાના આત્મારૂપે અનુભવમાં આવતા મોક્ષરૂપી કૃળને ધીરે ધીરે ભૂમિકાના ક્રમ પ્રમાણે સારી રીતે પ્રગટ કરે છે.^૨ વિવેકી પુરુષને મનરૂપી મૃગ સમાધિવૃક્ષની છાયા નીચે સ્થિર બિભે રહીને એ સમાધિવૃક્ષની ડાળીની ટાચે રહેલા પવિત્ર કૃળને દેખે છે.^૩ પછી તે બીજા વૃક્ષ તરફ જવાનો વિચાર માંડી વાળે છે અને ચપળતા, પશુભાવ આદિ નીકળી જવાથી તે નરની પેઠે દૃઢ નિશ્ચય કરીને, એ સમાધિવૃક્ષના પવિત્ર કૃળનો સ્વાદ કરવાને માટે તેની ઉપર ચડે છે.^૪ પ્રથમ તો વિવેકરૂપી અંકુરમાંથી વિસ્તરી રહેલ એ સમાધિવૃક્ષની ઉપર દૃઢ રીતે પગ ભરાવે છે અને પછી સંસારરૂપી ભૂમિમાં નીચે લાગેલી દેહાદિક વિપેની અહંતામમતા વગેરેની વૃત્તિને છોડી દે છે. આમ ઉત્તત પદને (ઉત્તમ સ્થિતિને તથા ઉપરના ભાગને) પામ્યા પછી, તે પાછો નીચે દષ્ટિ પણ કરતો નથી. હવે સર્વ ક્રમ પોતાની કાંચળીને છોડી દે, તેમ વિવેકરૂપી અંકુરના સમાધિરૂપી વૃક્ષ ઉપર ચઢી ગયા પછી, તે ઉત્તમ કૃળને માટે પોતાના પૂર્વસ સ્કારેને છોડી દે છે.^૫ આ રીતે પોતાના આત્માને ઉચ્ચ પદ ઉપર આરૂઢ થયેલા જોઈને ‘આટલા કાળ સુધી તુમ્હ વિપયના સુખમાં આનંદ માણનારો હું કૃપણ કોણ હતો!’ એમ પોતાના આત્માને (પૂર્વ-દશાનું સ્મરણ થતાં) હસે છે.^૬ એ સમાધિવૃક્ષની કરુણા આદિ બીજી શાખાઓમાં તે ફરતો ફરે છે અને લોભરૂપી સર્પને નીચે ફાંપી દે છે તેમજ બાણે કાઈ મોટા મંડળેશ્વર હોય તેમ અપૂર્વ શોભાને ધારણ કરે છે.^૭ સદૃશ્યરૂપી ચંદ્રમાને ઢાંકી દેવામાં અનેક અમાવાસ્યાઓના

પેદા કરવામાં તિમિરરોગના સમૂહના જની અને પ્રાણીઓને બંધનમાં નાખવાને દુર્ભેદ લોહાની બેડીઓ જની તૃણાઓને તે દિવસે દિવસે છોડતો જાય છે.^૮ જે કાંઈ ઈશ્વરેચ્છાથી પ્રાપ્ત થાય તેની એ ઉપેક્ષા કરતો નથી, અને જે મળતું નથી તેને તે ઇચ્છતો પણ નથી. તે સર્વ વ્યવહારોમાં ચંદ્રમાની પેઠે અંદર શીતળ જ રહે છે. શમ, દમ, સંતોષ આદિ અધ્યાત્મ-શાસ્ત્રમાં બતાવેલા સદૃશ્યોરૂપી પાંદડાં ઉપર તે પોતાના આત્માને વિશ્રાંતિ આપે છે. શાસ્ત્રને અનુસરીને પ્રવૃત્તિથી થનારી બ્રહ્મલોક સુધીની ઉત્તમ ગતિ, તેમ સ્વાભાવિક પ્રવૃત્તિથી પ્રાપ્ત થનારી નરક સુધીની અધમ ગતિ-એ અજ્ઞાન-દશામાં જ છે; એમ તે સમજી લે છે અને તેને અધોગતિ તરીકે જ જોતો રહી, પોને તો સમાધિ-વૃક્ષ ઉપર જ સ્થિરતાથી બેસી રહે છે. મહાભયંકર વિપવૃક્ષની લતાઓમાં ધૂમી રહેલા વિષપુષ્પોના સમૂહો વડે બાણે પોતાના મોટા દાંતોને બહાર કાઢી બેડી હોય તેવી યઈ રહેલી પોતાની પ્રથમની ભૂમિકાઓને તે (અજ્ઞાનદશાઓને) સ્મરણમાં લાવીને તુચ્છતાથી હસી કાઢી છે.^{૧૦} સમાધિવૃક્ષની તે તે ઉત્તરોત્તર ભૂમિકાઓરૂપી શાખાઓમાં તે ચઢવા-ઊતરવાથી નિચિત્રતાવાળી મનોહર ચિત્રવૃત્તિ વડે વિહાર કરે છે અને ક્રમ રાખેલા જન્મથી જ આનંદિત રહે છે, તેમ તે સદા આનંદિત રહ્યા કરે છે.^{૧૧} તે શ્રી-પુત્ર વગેરે સર્વ કુટુંબીવર્ગ, મિત્રો તથા ધનને એ સર્વ બાણે સ્વપ્નમાં દેખાતાં હોય અને બાણે કાઈ બીજા જન્મમાં હોય તેમ તેમને દેખે છે.^{૧૨} શીતળ અને નિર્મળ ચિત્રવાળા પુરુષના રોગ, દ્રેષ, ભય, ઉન્માદ, માન, મોહ અને મહતાવાળા જે વ્યવહારો જોવામાં આવે છે, તે સર્વ નટના જેવા વ્યવહારો બાણવા.^{૧૩} ઉન્મત ચેષ્ટાના જની નિષ્ફળ જણાતી અને તરંગોના જેવી કણમંચર આધારવાળી આ સંસારરૂપી

ઝાંઝવાના જળની નદીઓની ગતિઓ તેને પોતાની પાસે નજરે દેખાતી હોય, તો પણ તે તેને મિથ્યાપણાથી હસી કાઢે છે.^{૧૬} એ પોતે જીવતાં છતાં શખના જવો નિઃસકલ્પ તથા નિશ્ચેષ્ટ થઈ રહે છે, અને અપૂર્વ પરમપદમાં શાંતિ પામીને, તે લોક-સ્ત્રી-ધન આદિની કસી જ ઇચ્છા કરતો નથી.^{૧૭} તેની દૃષ્ટિ તો કેવળ અદ્વિતીય, શુદ્ધ અને અતિ ઉચ્ચ એવા જ્ઞાનમય મોક્ષરૂપી ક્ષણમાં જ લાગી રહી હોય છે, તેથી તે કેવળ ઉપર (પંચમ ભૂમિકામાં જ) ચઢે છે.^{૧૮} ત્યાં સંતોષ રૂપી અમૃત વડે તે પીપણ પામે છે અને પ્રથમની આપત્તિઓને સ્મરણમાં લાવીને અનર્થરૂપ અર્થોના નાશમાં ગિલટો પ્રસન્ન થાય છે.^{૧૯} જમ નિદ્રાવાળો પુરુષ કાંઈએ જગાડ્યાથી નિદ્રા-સુખનો ભંગ થતાં દુઃખી થાય છે, તેમ એ પણ ભોગો આપનારાં આવશ્યક કાર્યોમાં અને વ્યવહારમાં સમાધિસુખનો ભંગ થનાથી અતીવ દુઃખી થાય છે.^{૨૦} ઘણા લાંબા કાળથી પોતાના અજ્ઞાન વડે આવી પડેલ જન્મ-જરા-મરણ આદિના શ્રમ વડે યાકી જઈ, ઘણા લાંબા પંથ કરનારા વટેમાગુની પેઠે તે નિરંતર રહેનારી ઉદાર વિશ્રાંતિ ઇચ્છે છે.^{૨૧} જમ અગ્નિને પવનથી ખૂબ જ ધમવામાં આવે, તો પણ બળતણ વિના તે શાંત જ થાય છે, તેમ એ શ્વાસારૂપાસ લેતો હોવા છતાં અહંકાર દૂર થનાથી પોતાના આત્મામાં જ શાંત થાય છે.^{૨૨} એ મન બહારના પદાર્થો પર જતી દૃષ્ટિને રોકી શકે છે, પરંતુ પૂર્વના અભ્યાસને લીધે બળાત્કારથી ધીરે ધીરે સ્કંધો કરતા સર્વ પદાર્થો સંબંધી વૈરાગ્યને તે રોકી શકતો નથી.^{૨૩} પરમાર્થરૂપી ક્ષણને આપનારી મહાપદવી મેળવ્યા પછી વચન વડે પણ વર્ણવી ન શકાય એવી કાર્તિક અનિર્વચનીય યોગભૂમિકાને (છઠ્ઠી ભૂમિકાને) તે મેળવે છે.^{૨૪} જમ કાંઈ વટેમાગુ નિર્જળ પ્રદેશમાં ભટકીને કંટાળી બેસે છે, તેમ પ્રયત્ન વિના જ દૈવયોગથી

ક્યાંયથી આવી પડેલા ભોગો વિશે તેને વૈરાગ્ય આવી બેસે છે.^{૨૫} જમ બાણે મદોન્મત્ત હોય તેમ દેહાભિમાનથી રહિત, જમ બાણે વૈરાગ્યને લીધે ક્ષીણ થઈ ગયેલ હોય તેમ વિષયો તરફ ઉદાસીન રહેનાર, સંસાર સંબંધી વ્યવહારોત્તર સુધુષ્ઠિ અવસ્થાવાળાની પેઠે કથું અતુલસંધાન જ ન રાખનાર, અદર જ્ઞાન વડે પૂર્ણ મનવાળો અને મોનને ધારણ કરી રહેલો એ (મનોમુગ્ધ) કાંઈ અનિર્વચનીય સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ બેસે છે.^{૨૬} જમ કાંઈ સિદ્ધ પુરુષ મેરુપર્વતના શિખર ઉપર જઈ બેસે અને પક્ષી વૃક્ષની ટોચ ઉપર જઈ બેસે, તેમ એવા અનિર્વચનીય રૂપને ધારણ કર્યા પછી તે કમપૂર્વક (યોગભૂમિકાના ક્રમ પ્રમાણે) છેવટ પરમાર્થરૂપી ક્ષણની નજીક આવી પહોંચે છે.^{૨૭} પછી તે પ્રથમની સર્વ ભુક્તિનો ત્યાગ કરી, વાસનાનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરી અને મનનો પણ નાશ કરી, આકાશના જવો અસંગ અને નિર્વિકાર થઈ રહે છે. તે પરમાર્થ (બ્રહ્મભાવ) રૂપી ક્ષણને (સપ્તમ ભૂમિકામાં) ચઢણ કરે છે, તેનો આસ્વાદ લે છે, તેનો ઉપભોગ લે છે અને આનંદ વડે તૃપ્ત થઈ બેસે છે.^{૨૮} સંકલ્પ વડે કલ્પનામાં આવતાર વસ્તુભાવનો ત્યાગ કરવાથી દિવસોદિવસે વધતી જતી પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં શાંતિ થવી એ જ પરમાર્થરૂપી ક્ષણને પ્રાપ્ત કરવામાં મુખ્ય ઉપાયરૂપ કહેવાય છે.^{૨૯} ભેદભુક્તિનો હાથ થઈ જતાં છેવટે એક અભેદ જ અવશેષ રહે છે અને એ સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ એક શુદ્ધ અનાદિ અને અનંત પરમતત્ત્વને જ કાંઠા પુરુષો બ્રહ્મ કહે છે.^{૩૦} લોકેષણ (માન-પાન અને સ્વર્ગ વગેરેની ઇચ્છા)માં વૈરાગ્ય-વાળો, સ્ત્રીપુત્ર આદિની ઇચ્છાઓનો ત્યાગ કરી દેનારો અને ધનની ઇચ્છાથી પણ રહિત એવો કાંઈ ઉત્તમ પુરુષ જ એ પરમપદમાં વિશ્રાંતિ પામી શકે છે.^{૩૧} દરયત્ન તત્ત્વ શીધવા જતાં અધિષ્ઠાનચૈતન્ય જ તેના તત્ત્વરૂપે અવશેષ રહે

એ અને દ્રશ્યનું તત્ત્વ શોધના જતાં પણ અંદર રહેલું ચૈતન્યતત્ત્વ જ અવશેષ રહે છે. આમ, એ બન્નેની એકતારૂપી પરમ ઉત્કૃષ્ટ પરિણામ વડે અરું જ્ઞાન થાય છે; એટલે જમ તાપ પડતાં અરુનો સમૂહ ઓગળી જાય છે, તેમ ભેદબુદ્ધિનો હાય થઈ જાય છે.^{૩૨} યતુબ્ધ દારી એવાતાં ખૂબ જ વાંકું વળી જાય છે, પણ ફરીથી મૂળ સ્થિતિમાં આવી જાય છે; પરંતુ તત્ત્વસાક્ષાત્કારને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા વિવેકી પુરુષના સ્વભાવમાં તેમ થતું જ નથી. એ વિવેકીની સ્થિતિ તો કામળ પુષ્પની આળાની જેમ સરળ જ હોય છે અને તેની તેજ સ્થિતિ કાયમ રહે છે.^{૩૩} સ્તંભની અંદર અપ્રકટ અવયવોનાળી પૂતળી રહેલી જ છે, તે નહિ દેખાવાથી સાચી પણ નથી, તેમ તેનો આકાર યકાતાં દેખાય તેમ છે એટલે જૂઠી પણ નથી. તેવી જ રીતે પરમાત્માની અંદર આ જગતની સ્થિતિ રહેલી જ છે અને તે સાચી પણ નથી અને ખોટી પણ નથી.^{૩૪} જ્ઞાન થયા પહેલાં, અવિવેકી દશામાં, બ્રહ્મ આ દશ્યપ્રપંચ સાથે જણાય છે અને તેનું નિર્ગુણસ્વરૂપ અનુભવમાં જ આવી શકતું નથી. તેથી તેનું ધ્યાન કરી શકાતું નથી અને (અજ્ઞાનને લીધે યથાર્થ ન થઈ શકવાથી) તે કાંઈ ઉપયોગી પણ નથી. બાકી, જ્ઞાનને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલાં પુરુષ પોતાની મેળે સ્વાભાવિક રીતે પોતાના સ્વરૂપનું જ ધ્યાન ધરી રહે છે.^{૩૫} જ પુરુષને દશ્ય પદાર્થો તરફ અત્યંત વૈરાગ્ય એવામાં આવે, તેને યોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલાં જ સમજવો; કેમકે અવિવેકી પુરુષથી દશ્યનો ત્યાગ કરી શકાતો નથી.^{૩૬} 'દ્રષ્ટા-દશ્ય વગેરે સર્વ ચૈતન્યરૂપ છે, એવો જ્ઞાનને લીધે અર્પણ અનુભવ રહ્યા કરવો, એ જ 'સમાધિ' રાખે વડે કહેવામાં આવે છે; કેમકે તે વડે ચિત્ત વિશેષ વિનાનું સદા શાંત જ રહે છે. 'દ્રષ્ટા-દશ્ય વગેરે સર્વ એક જ છે અને તે ચૈતન્યરૂપ છે' એવાં જ્યારે

અનુભવ વડે મનમાં નિશ્ચય વા છે,

ત્યારે પોતાની મેળે જ એક અર્પણ સમાધિની અંદર રહેવાય છે. ઉત્તમ પુરુષો કહે છે કે, દશ્ય-પદાર્થો તરફ અકચિ થવી એ જ તત્ત્વજ્ઞતા પુરુષ-નો ખાસ સ્વભાવ છે અને ચિત્તમાં દશ્યનું રુકુરણ થઈ આવવું, એ અવિવેકીઓનો સ્વભાવ છે.^{૩૭-૩૮} અજ્ઞાની પુરુષોને જ આ જગતના વિષયો ગળ્યા લાગે છે; જ્ઞાની પુરુષોને તે ગળ્યા લાગતા જ નથી. કેમકે જણે અમૃતપાન કર્યું છે, તેને કંઠની કાંજની મદિરા ઉપર રુચિ જ ન થાય.^{૪૦} તૃષ્ણારહિત, વૈરાગ્યવાન અને આત્મનિષ્ઠહોવાથી સર્વ એધણુઓને ત્યજનાર વિવેકી પુરુષને હૃદય-માં કશી ઇચ્છા ન હોવા છતાં સહજ સમાધિ થઈ રહે છે.^{૪૧} તૃષ્ણાને લીધે જ સ્વરૂપનું અનુ-સંધાન છૂટી જાય છે, તો પછી જેને મુદ્દક તૃષ્ણા જ નથી એવો પુરુષ પોતાના સ્વરૂપના અનુ-સંધાનને છોડી હઈ ક્યાં મનની સ્થિતિ રાખે? શી રીતે રાખે? અને કાણ રાખે?^{૪૨} અથવા તો, તૃષ્ણા વિનાનો વિરક્ત વિવેકી પુરુષ પોતે અનંત બ્રહ્મરૂપ જ થઈ રહેતો હોય છે અને વ્યાવ-હારિક આચરણક કાર્યમાં બીજાઓને આભાસ-રૂપે જણાતી તેની તૃષ્ણા પણ ખરી રીતે બ્રહ્મરૂપ જ થઈ ગયેલી હોય છે. આથી તેને વપ્તોવપ્ત ભલે ખાહ્ય પદાર્થોના ગમે તેવા યોધ થવો હોય, પરંતુ તે યોધ તેને વિશેષ કરી શકતો નથી.^{૪૩} જેમ પાંખોથી રહિત થયેલા પર્વત પોતાની મેળે જ ધરતી ઉપર સ્થિર થઈ રહે છે, તેમ તૃષ્ણાથી રહિત થઈ રહેલા વિવેકી પુરુષને પણ અનંત ધ્યાન પોતાની મેળે જ પ્રાપ્ત થવા લાગે છે.^{૪૪} જેમ સારી રીતે પ્રજળેલાં આગમાં ધીનું ટીપું રહી જ શકતું નથી, તેમ શુદ્ધ ચૈતન્ય-તત્ત્વને પોતાના આત્મારૂપે અપરોક્ષપણે અનુ-ભવનારા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને જ્ઞાનના પ્રભાવથી સદા-કાળ સહજસમાધિ સિદ્ધ રહે છે. પછી તેને સમાધિના પ્રયત્નની કશી જરૂર રહેતી નથી.^{૪૫} વિષયો તરફ પ્રથમ વૈરાગ્ય હોવો એ જ સમાધિ

કહેવાય છે, અને જાણે એ વૈરાગ્યને મેળવ્યો હોય તે પરબ્રહ્મ, પુરુષને ખરેખર નમસ્કાર હો ।^{૧૬} વિષયો વિષેનો જનો વૈરાગ્ય પ્રાપ્તિને પામ્યો હોય છે, તેને ઇન્દ્ર આદિ દેવતાઓ કે દેવો પણ ધ્યાનનો ભગ કરવાને શક્તિમાન થઈ શકતો નથી.^{૧૭} વિષયો વિષે પરમ વૈરાગ્ય મેળવ્યો, એ જ વચ્ચના જેવું દૃઢ ધ્યાન છે; માટે તમે તેને જ સાધવાનો યત્ન કરો. જ્ઞાન થવાને લીધે જ ભેદબુદ્ધિ દૂર થાય, તો પછી બીજા તુચ્છ ધ્યાનની શી જરૂર છે ?^{૧૮} મૂખ પુરુષોની દૃષ્ટિમાં જ જગતનાં નામ-રૂપ દેખાય છે, બાકી વિવેકીઓને તે દેખાતાં નથી. કે સુદ્ધ શ્રોતાઓ ! વિવેકી અને અવિવેકી, જ્ઞાન અને અજ્ઞાન, જગત અને પરમેશ્વર, એ સર્વ એકરૂપ થઈ જઈને જ અધિષ્ઠાન યૌન્ય વિશે પ્રકાશિત થઈ રહ્યાં છે, તેમાં જ તમે શાંતિ મેળવો. જ્ઞાનભૂમિમાં આશ્ન થઈ રહેલા વિવેકી પુરુષને આત્મા વિના બુદ્ધ પદાર્થોની સત્તા કે અસત્તા કિંવા દ્વિત્વ કે એકત્વ એ કશું દેખાતું હોય એવો ઠાઈએ નિર્ણય કર્યો નથી. પરમપદમાં શાંતિ મેળવવાનો એક ઉપાય અંધાત્મશાસ્ત્રને આદરપૂર્વક નિરંતર અભ્યાસ કર્યા કરવો એ છે અને બીજો ઉપાય સત્સંગ છે.^{૧૯-૨૨} એનો ત્રીજો ઉપાય ધ્યાન છે. આમાં અનુક્રમે એક પછી એક શ્રેષ્ઠ છે. જીવ અપરિચિન્ન પ્રસયૈતન્યનું એક પ્રતિબિંબ જ છે. તે અરીસાની પેઠે આશ્રયરૂપ થઈ રહેલ અંતઃકરણરૂપ ઉપાધિને લીધે પરસ્પર ભિન્ન ભિન્ન રૂપને ધારણ કરી લે છે. આ જગતને વિષે તે સર્વને પ્રિય-અપ્રિય વસ્તુનો સંબંધ થાય છે અને તેઓ પોતપોતાનાં કર્મની વિચિત્રતા પ્રમાણે બ્રહ્માથી માંડી ઠેક તરણા સુધીનાં નાનાંમોટાં શરીરોમાં ઉદય પામે છે. આ પ્રમાણે અનાદિ કાળથી જ આ સૃષ્ટિનો ક્રમ ચાલ્યો આવે છે. તેમાં ઠાઈ પુણ્યાત્મા પુરુષ ભાગ્યનો ઉદય થવાથી જ્ઞાનના અધિકારને યોગ્ય એવો માનવજન્મ મેળવે છે અને તેમાં તેને શાસ્ત્ર

વિચાર તથા સત્સંગ વગેરે ઉપાયો મળી આવે છે. આમ થતાં, તે જગતરૂપી ચોપાટની અંદર સોગઠાની પેઠે આગલા-પાછલા અનેક જન્મ-મરણમાં બ્રમણ કરવારૂપી કીડાનું અવલોકન કરે છે અને તેને જ્ઞાનનો કે વૈરાગ્યનો ઉદય થઈ આવે છે.^{૨૩,૨૪} જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય એ બેમાંથી એકની પણ સિદ્ધિ થતાં પણ બન્નેની સિદ્ધિ થઈ જાય છે. પછી જ્ઞાનરૂપી અગ્નિથી ભસ્મ થઈ ગયેલા કપાસ બુદ્ધિરૂપી પવનના ઝપાટાથી પરમ શાંત ચિદાકાશને વિશે કાણ બધું ક્યાંય ભીડી જાય છે અને પાછો બળુવામાં જ આવતો નથી. આ જગતની પ્રાંતિ વસ્તુતાએ નિર્મૂળ છે અને ઉપરઉપરના જ્ઞાનથી તે પ્રાંતિ લય પામી શકતી નથી (જેમ ચિત્રમાં આલેખેલો અગ્નિ મનુષ્યની ટાંઢને દૂર કરી શકતો નથી, તેમ એ ઉપલક્ષિયુ જ્ઞાન મનુષ્યના અજ્ઞાનને દૂર કરી શકતું નથી) જેમ અવિવેકી મનુષ્યમાં મિથ્યા આસક્તિ થવાથી સંસાર સબધી પ્રાંતિ અધિકાધિક વધતી જાય છે, તેમ જ્ઞાનવાન પુરુષમાં જ્ઞાન-મળને લીધે એ પ્રાંતિનો કય ઉત્તરોત્તર વધવા માંડે છે. અજ્ઞાની પુરુષને સત્યરૂપે જણાતી આ જગતની પ્રાંતિ વિવેકી પુરુષની દૃષ્ટિમાં નામ-રૂપ વિનાની (કેવળ બ્રહ્મરૂપ) ભાસે છે, અને કેમ બધું ચિત્રમાં આલેખેલી હોય, તેમ આ ત્રણે લોકની સ્થિતિ તેને માત્ર આભાસરૂપે જોવામાં આવે છે. જ્ઞાનવાન પુરુષના ચિત્તમાં આ જગતની સ્થિતિ કેમ બધું શૂન્યતા વડે રચાયેલી હોય અને સુષુપ્તિ વડે સ્વમાદિકની પેઠે ખડી થઈ ગયેલી હોય, તેમ કેવળ મનોભય ભાસે છે; તેમજ તે ચિદાત્માની અંદર આરોપિત છે એમ તેને જણાય છે. અજ્ઞાનથી રહિત થઈ ગયેલા એ વિવેકી પુરુષને તો જ્ઞાનનો ઉદય થતાં ખરેખર, અધંકાર કે જગતની સ્થિતિ એ કશું પણ દેખાતું જ નથી.^{૨૫-૨૯} તેનું શરીર જો કે પ્રારબ્ધનો નાશ થતાં સુધી આભાસરૂપે બીજાઓની નજરે

આવે છે, પરંતુ તેની અંદરની સ્થિતિ કાંઈક અપૂર્વ જ હોય છે. કાંઈક જ્ઞાન અને કાંઈક અજ્ઞાન, એ બન્ને વડે વીંટાયેલું ચિત્ત જરા લીલા અને જરા સૂક્ષ્મ એવા લાકડાની પેઠે અર્ધ-દગ્ધ અવસ્થામાં રહે છે.^{૧૦} કાંઈક જ્ઞાનને લીધે તે એક તત્ત્વ તરફ રચિવાળું હોય છે અને કાંઈક અજ્ઞાનને લીધે તે જગતના પદાર્થો વડે વિક્ષિપ્ત રહેવાથી બરાબર આત્માકાર રહી શકતું નથી એવા અર્ધ-દગ્ધ ચિત્તવાળા પુરુષોમાં જે અજ્ઞાનનો ભાગ વિશેષ હોય, તે તેઓ પરસ્પર વિવાદો કરે છે અને જે જ્ઞાનનો ભાગ વિશેષ હોય, તે તેઓ એકબીજામાં ભિન્નભાવને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. જન્મ સાતમી ભૂમિકામાં આરૂઢ થઈ રહેલો સમાધિનિષ્ઠ પુરુષ જાગૃત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ, એ ત્રણેના સ્વભાવને જાણતો નથી, તેમ પરિપક્વ જ્ઞાનવાળો પુરુષ પણ લોકોત્તર સ્થિતિને પહોંચી ગયેલો હોવાથી જગતની સત્તા કે અસત્તાને (પોતાને કશું પ્રયોજન ન હોવાને લીધે) કે-અ-તો જ નથી. વસ્તુતાએ એટલાં વાસના જ મનરૂપ છે અને તે અવસ્તુરૂપ (મિથ્યા) હોવાથી પોતાના વિચાર વડે નાશ પામી જાય છે; એટલે મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. બાહ્ય, વાસનાના નાશથી આત્માનો નાશ થતો નથી.^{૧૧-૧૪} મોક્ષની ઇચ્છા કરનારો એ મનરૂપી હરિણ ઉપર કલા પ્રમાણે ક્રમે કરી અંકુર, યડ, શાખા, પદ્મવ, પુષ્પ અને ફળ સુધી સંપૂર્ણ પાકી જવાથી કાળે કરી પોતાની મેળે જ વૃદ્ધિ પામેલ જ્ઞાનરૂપી ફળને ધારણ કરી રહેલા એ સમાધિરૂપી વૃક્ષમાંથી, અખંડ શ્રદ્ધાકાર વૃત્તિ વડે અનુભવમાં આવતા પરમાનંદરૂપી અતિશ્રેષ્ઠ રમાયનફળનું લક્ષણ કરીને, સ સારરૂપી બેડીમાંથી મુક્ત થઈ જાય છે.^{૧૫}

ધ્યાનદ્રુમાત્સ્વયમુપાદમનલ્પપાકાત્ કાલેન ચોવમુપયાતરતઃ ક્રમેણ । મુક્ત્યા રસાયનફલં પરબોધમાયમિચ્છન્મનોહરિણકો નિગઢાદિમુક્તઃ॥

સર્ગ ૪૫ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૪૬ મો * ~*~

સમાધિનું ફળ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

પરમાર્થફલે જ્ઞાતે મુક્તૌ પરિણતિં ગતે ।

બોધોઽપ્યસદ્ભવત્યાશુ પરમાર્થો મનોમુગઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—પરમાર્થરૂપી ફળને

સાક્ષાત્ ઉપભોગ કરવાથી ચિત્ત મોક્ષને વિષે પરિણામ પામે છે; એટલે છેવટની આત્મસાક્ષાત્કાર કરનારી વૃત્તિ પણ અસત્ય ભાસે છે અને એ મનરૂપી મુગ પરમાર્થ (આત્મા) રૂપ થઈ જાય છે.^૧ પછી, તે મુગપણું, ખૂટી ગયેલા તેલવાળા દીવાની જેમ ઠાણે જ્યાંય જતું રહે છે અને તેને અનંત પ્રકાશ કરનારી પરમાર્થ-દશા જ પ્રાપ્ત થાય છે.^૨ સમાધિરૂપી કદપવૃક્ષના પરમાર્થરૂપી ફળને પામ્યા પછી, મન આત્મભાવને પ્રાપ્ત કરે છે અને પાંખો વિનાનો થઈ રહેલો પર્વત જેમ સ્થિર થઈ બેસે છે, તેમ તે વજ્રના જેવી અચળ સ્થિતિને ધારણ કરે છે.^૩ ત્યારે એવું મનપણું, જના વડે બાહ્ય પદાર્થોનું મનન થાય છે, તે પણ ક્યાંય ભાગી જાય છે અને શુદ્ધ બોધ જ અવશેષ રહે છે. એ બોધનો કાંઈ વખત બાધ થઈ શકતો નથી. તે નિરવયવ છે, અનંત છે, પૂર્ણ છે અને તે વિભાગ વિનાનું ચૈતન્યસ્વરૂપ છે.^૪ ચિત્તની અંદર ચિદાત્માની જ કાંઈ સત્તા રહી છે, તે જ્ઞાન વડે ચિત્ત આદિનો બાધ થઈ જતાં તેનાથી જુદી જણાય છે અને શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપે કેમ જાણે પાછી ઉદય પામતી હોય એવી દેખાય છે. તે અનાદિ તથા અનંતપણે પરમાર્થનો પ્રકાશ થવારૂપી સ્વચ્છ ફળને આપે છે.^૫ સર્વ ઇચ્છાઓ-માત્ર નાશ પામી ગયા પછી અનાદિ તથા અનંત એવું આત્મ-

* આ છેતાગીસમા સર્ગમાં સમાધિરૂપી વૃક્ષનું ફળ ખાવાથી મનની જેવી સ્થિતિ થાય છે, તે વિષે અને ત્રિપથો તરફ જેવો દૃઢ વૈરાગ્ય કાયમ રહે છે, તે વિષે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

ધ્યાન જ સહેજે અવશેષ રહે છે અર્થે, તેમાં કશી વિશેષ પરિશ્રમ કરવો પડતો નથી. ^{૧૪} જ્યાં સુધી પ્રજાનું ખરું સ્વરૂપ જાણખવામાં આવતું નથી અને પરમપદમાં શાંતિ મળી નથી, ત્યાં સુધી મન વડે બાહ્ય પદાર્થોનું મનન થયા કરે છે અને તેથી ધ્યાનનો અનુભવ થતો નથી. પરંતુ જ્યારે સર્વ પદાર્થો પરમાર્થ એવા પરમતત્ત્વ સાથે એકતારૂપને પામે છે, ત્યારે મન ક્યાં જતું રહે છે, વાસના પણ ક્યાં જતી રહે છે, કર્મો પણ ક્યાં જતાં રહે છે અને હર્ષ-ક્રોધ આદિ વિકારો પણ ક્યાં જતા રહે છે, તે જાણવામાં જ આવતું નથી. ફક્ત એ યોગી કેવળ ધ્યાનનિષ્ઠ બન્યો હોય એવો દેખાય છે અને તે પાંખો વિનાના પર્વતની પેઠે વજના જેવી દૃઢ સમાધિમાં સ્થિર રહે છે. ^{૧૫} સર્વ ભોગો વિરસ જણાયાથી તેમાં વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ. શાંત ઇન્દ્રિયવાળા, સર્વ દૃશ્યજાળને નીરસ સમજી કશામાં આસક્ત નહિ થનાર, પોતાના આત્મામાં જ આનંદ માનનાર અને ક્રમે કરી ચિત્તવૃત્તિ આત્માની અંદર ધ્યાન દ્વારા ગળી ગયેલી હોવાથી, બળાકારથી પરમ શાંતિને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ યોગી પુરુષ સહજ રીતે જ સમાધિસિદ્ધ છે; અને વિષે કોણ વિચાર કરે છે ? ^{૧૦, ૧૧} શુદ્ધ ચિત્તવાળા વિવેકી પુરુષો તો વિષયો પર એટલો બધો વૈરાગ્ય લાવે છે કે એ ભોગોને ચિત્રમાં આવેખેલા પુરુષની પેઠે મિથ્યા આભાસમાત્ર સમજી, તે તરફ તેઓ દૃષ્ટિ સરખી પણ કરતા નથી. ^{૧૨} વાસનાનો ક્ષય થઈ જવાને લીધે ધૈર્યવાન વિવેકી પુરુષ, જગત સંબંધી પદાર્થો તરફ દૃષ્ટિ જ કરતો નથી અને બીજો કાંઈ જાણે તેને સમાધિમાં પ્રવેશ કરાવતો હોય, તેમ તે નિરંતર વજના જેવી અજેદ સમાધિને વશ કરે છે. ^{૧૩} જમ વર્ષાઋતુમાં નદીનું પૂર પોતાની મેળે જ વહેવા માંડે છે, તેમ જ સમાધિ બળાકારથી જ્ઞાનજાળને લીધે પોતાની મેળે જ પ્રાપ્ત થાય છે, તેનો એકાગ્રતા

વડે અનુભવ કરનાર ચિત્ત પાશુ ફરી વાર તેમાંથી કાઠતું જ નથી. ^{૧૪} બધી બાબતમાં શીતળતાને લીધે ધ્યાનની અંદર બળાકારથી વિષયોનું જ વિરસપણું જણાવું તે જ સમાધિ છે, બીજું કાંઈ તેનું સ્વરૂપ નથી. ^{૧૫} વિષયો વિષે દૃઢ વૈરાગ્ય થયો એ જ ધ્યાન કહેવાય છે. તે ધ્યાન ક્રમે કરી પરિપાકને પામીને વજના જેવું અજેદ થઈ જાય છે. ^{૧૬} ભોગ સંબંધી વૈરાગ્યરૂપી બીજ અંકુરિત થવું, એનું નામ ધ્યાન કહેવાય છે. એ બીજ પોતાના મૂળ જાડાં નાખીને પ્રોઠ અવસ્થાને પામે છે, ત્યારે તેને સમાધિરૂપ કહેવામાં આવે છે. ^{૧૭} નિરંતર વાસનાનો ક્ષય થવાથી જ સાક્ષાત્કારવૃત્તિ વડે અનુભવમાં આવે છે, તે 'બ્રહ્મ' જ અવિધાનો ક્ષય કરવાથી જ્ઞાન કહેવાય છે, વાસનાનો ક્ષય કરવાથી ધ્યાન કહેવાય છે અને સર્વ દુઃખનો ક્ષય કરનાર પરમ આનંદને પ્રકટ કરવાથી નિર્વાણ કહેવાય છે. ^{૧૮} જો ભોગો વિષે વૈરાગ્ય હોય, તો પછી બીજા ધ્યાનની ખટ-પટમાં શા માટે જાતરવું ? અને જો ભોગો વિષે વૈરાગ્ય ન હોય, તો પછી ધ્યાન કરવાની જરૂર પણ શી ? ^{૧૯} દૃશ્ય સંબંધી આસક્તિથી રહિત થઈ ગયેલ અને સારી રીતે જ્ઞાનને પામેલ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને એકધારી નિર્વિકલ્પ સમાધિ રહેવા માંડે છે. જે પુરુષને દૃશ્ય તરફ જરા પણ રુચિ થતી નથી, તે જ જ્ઞાની છે એમ સમજાવું. સંસાર સંબંધી ભોગો જ્યારે વૈરાગ્યને લીધે ચિત્તમાં રુચિર થતા નથી, ત્યારે જ ઉત્તમ જ્ઞાનનો ઉદય થાય છે. ^{૨૦, ૨૧} જે પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપમાં શાંત હોય, તેને ભોગીપણું ક્યાંથી હોય ? ભોગોની ઇચ્છા કરવી, એ આત્માનો સ્વભાવ નથી. હવે તે ભોગોનો નાશ થઈ ગયો, એટલે પછી તે કેવી રીતે અને ક્યાંથી ઉદય પામે ? ^{૨૨} વેદાંત આદિ ઉત્તમ શાસ્ત્રોનું શ્રવણ, ઉપાનિષદ આદિના પાઠ તથા પ્રણવ આદિનો જપ કરવો, અને એ પછી સમાધિનિષ્ઠ થઈ રહેવું. પછી યાકી ગયા બાદ

સમાધિમાંથી ઊઠીને વળી વેદાંત આદિ ઉત્તમ શાસ્ત્રનું શ્રવણ, ઉપનિષદ આદિનો પાઠ અને પ્રણવ આદિનો જપ કરવો.^{૨૩} ખેદને મટાડી દેવો, સર્વ શંકાઓથી રહિત થવું, રમણીયતાને ધારણ કરવી, ચિત્તને સમાન તથા સાંત રાખવું, અંદર શરદઋતુનાં વાદળોના જેવા નિર્મળ થઈ રહેવું, સુપ્રસિદ્ધ અવસ્થાની પેઠે કરા વિશેષને પામવું નહિ અને વૃત્તિને એક ચિદાકાર જ કરી રાખવી. આમ, તમે સમાધિનિષ્ઠ જ થઈ રહો.^{૨૪}

નિર્વાણમાર્ગીત નિરસ્તસ્વેદં સમસ્તશંકાસ્તમ-
યાભિરામમ્ । સુપ્રસવૌમ્યં સમશાંતચિત્તં શરદ્વ-
નાભોગવિશુદ્ધમંતઃ ॥ ૨૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સામ્યવખોધન'
એ નામનો સર્ગ ૪૬ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૪૭ મો

મોક્ષનાં સાધનો અને વૈરાગ્યની પ્રાપ્તિ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સંમારમારસુત્રાંતઃ સંકટેષુ લુહત્તનુઃ ।

યોગમિવાંછતિ વિશ્રાંતિં તસ્ય ક્રમમિમં ઋણુ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—સંસારરૂપી ભારથી ખૂબ થાકી ગયેલો અને મરણ-મૂર્ચા આદિ અનેક સંકટોમાં આગ્રાહનારા શરીરને ધારણ કરી રહેલો જ પુરુષ શાંતિ મેળવવાને ઇચ્છતો હોય, તેનો આ કમ હું કહું છું, એ તમે સાંભળો.^૧ કાંઈ કારણને લીધે અથવા વિનાકારણે વિવેકનો એકાદો અંકુર પોતાના હૃદયમાં ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે તાપ વડે તપેલા પુરુષો, જેમ ઉત્તમ છાયાવાળાં અને રસ્તાના શ્રમને હરનારા માર્ગનાં વૃક્ષોનો આશ્રય લે છે, તેમ એ મુમુક્ષુપુરુષ મહાત્મા-

એનો આશ્રય લે છે.^{૨,૩} જેમ માર્ગે ચાલનારો કાંઈ પથિક પોતાને કાંઈ પ્રયોજન ન હોવાને લીધે યજ્ઞના યૂપને દૂરથી જ છોડી દે છે, તેમ એ મુમુક્ષુપુરુષ પણ અજ્ઞાની પુરુષોને છેટેથી જ છોડી દે છે. તે તો વિદ્વાન પુરુષોના માર્ગને અનુસરીને સ્નાન, દાન, તપ અને યજ્ઞ વગેરે શુભ કર્મને કરતો રહે છે.^૪ જેમ ચંદ્રાખંડ અમૃત ધારણ કરે છે, તેમ એ વિવેકી પુરુષ પણ પરિણામે લોકોના હિત કરનારા, આનંદ ઉપ-જનનારા, પોતાને યોગ્ય, આર્પોઆપ આવી મળેલ અને રમણીય એવા વ્યવહારને ધારણ કરે છે. બીજા ઉત્તમ પુરુષોની બુદ્ધિને અનુસરીને ચાલનારો, પારકા મનોરથોને પૂરનારા, પવિત્ર કર્મોમાં શ્રદ્ધાવાળો અને ભવ્ય એવો વિવેકી પુરુષ શાંતિપૂર્વક તથા અપૂર્વ રીતે વ્યવહારમાં પ્રવૃત્ત રહે છે.^૫ વિવેકી પુરુષની અભિનવ સંગતિ માખ-ણના મુખ્ય આશ્રયરૂપ દહીંના પિંડોની જેમ સ્વચ્છ, સિન્ધુ, યુક્ત, મધુર અને મનોહર હોય છે અને તે મનુષ્યના ચિત્તમાં મુખ્ય ઉત્પન્ન કરે છે.^૬ ચંદ્રમાનાં કિરણોના સમૂહની પેઠે શીતળ અને પવિત્ર એવાં વિવેકી પુરુષનાં ચરિત્રો મનુ-ષ્યના ચિત્તને અંદર શીતળ કરી દે છે,^૭ જેવી નિર્ભય વિશ્રાંતિ સત્સંગતિમાં મળે છે, તેવી નિર્ભય વિશ્રાંતિ પુષ્પસમૂહ વડે શોભી રહેલા ઉદ્યાનખડોમાં પણ મળતી નથી.^૮ વિવેકી પુરુ-ષોના સમાગમો મંદાકિની (ગંગા)ના જળની જેમ પાપો ધોઈ નાખે છે અને પવિત્રતા અરપે છે.^૯ બરફ વડે બનાવેલાં અને ફૂલોના હારો વડે શણગારેલાં શુવનોની અંદર જવાથી મનુષ્ય જેમ શીતળતા પામે છે, તેમ સંસારને તરી જવાને ઇચ્છનારા વિરક્ત વિવેકી પુરુષોની પાસે જવાથી મનુષ્ય શીતળતા મેળવે છે.^{૧૦} જ ઉદાર અમર-તા વિવેકી પુરુષની અંદર એવામાં આવે છે,

× આ મુદ્દાઓસમા સર્ગમાં કરી વાર પણ
૧૧વી મોક્ષનાં સાધનોનો કમ વર્ણવનાં દૃઢ વૈરાગ્ય-
મંદીરું વર્ણન આપવામાં આવેલો.

÷ યજ્ઞમાં યજ્ઞને બાધવાનો જે સ્થળ હોય છે, તેને
'યુપ' કહેવામાં આવે છે.

તે દેવકન્યાઓ, ગધવંકન્યાઓ કે માનવકન્યાઓમાં કાઈ જગ્યાએ નથી.^{૧૨} ક્રમને અનુસરીને કરેલાં નિષ્ક્રમ કર્મથી બુદ્ધિ વિશુદ્ધિને પ્રાપ્ત થાય છે અને અરીસો જેમ પ્રતિબિંબિત પદાર્થોને પોતાની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે ગ્રહણ કરી લે છે, તેમ એ શુદ્ધ બુદ્ધિ પણ શાસ્ત્રના સદૃષ્ટદેશને દૃઢ્યમાં સ્થિર કરી દે છે.^{૧૩} જેમ કાઈ મોટા અગ્નિયની અંદર કેળ મૂકી અને અંકુર આદિના વિસ્તારથી જાંચી વધે છે, તેમ વિવેકી પુરુષની અંદર સારાં શાસ્ત્રના અર્થરૂપી રસ વડે સુંદરતાવાળી તેની શુદ્ધ બુદ્ધિ ઉત્પત્તિ પામે છે.^{૧૪} નિર્મળ બુદ્ધિ અરીસાની પેઠે પોતાની અંદર પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા સર્વ પદાર્થોને મનોમયરૂપે જ અનુભવે છે. અક્ષિમાં શુદ્ધ થનારું કાઈ સિદ્ધ પુરુષનું દિવ્ય વસ્ત્ર તેની અંદર રહેલો મેલ બળી રહ્યા પછી કાઢી લેવામાં આવે છે અને તે જેમ સ્વચ્છ તથા બહુ કાન્તિમાન દેખાય છે, તેમ સત્સંગતિથી શુદ્ધ ચિત્તાવાળો થયેલો અને શાસ્ત્રવિચારથી વિશુદ્ધ બનેલો વિવેકી પુરુષ પણ બહુ શુદ્ધ અને કાન્તિવાળો દેખાય છે. સોહામણ સોનાના જેવી કાન્તિવાળા અને વિશ્વમાં વિભવ પ્રકાશ કરનારા સૂર્યનારાયણ વડે જેમ આ આપુ જગત શોભી રહ્યું છે, તેમ મહાત્મા પુરુષ પણ કાંચનભી કાન્તિવાળા અને નિર્મળ પ્રકાશ કરનારા પોતાના તેજથી અત્યંત શોભે છે.^{૧૫-૧૭} વિવેકી પુરુષ શાસ્ત્ર અને સત્સંગતિનો ઝોટલો બધો પરિચય રાખે છે કે, અત્યંત અભિનિવેશને લીધે સ્વપ્નમાં પણ તેને જ અનુભવે છે. વિવેકી પુરુષ ક્રમે કરીને સન્નિવૃત્તિને પ્રાપ્ત કરે છે, શાસ્ત્રમાં કહેલા યમ-દમ આદિ ઉત્તમ ગુણો વડે પૂર્ણ રહી ભોગોનો (દોષબુદ્ધિ વડે) તિરસ્કાર કરે છે અને કેમ જણે પાંજરામાંથી છૂટો થયેલો દોષ તેમ બંધન વિનાનો થઈ રહે છે. ચંદ્રમા વડે જેમ તારાઓનું મંડળ શોભે છે, તેમ ગોગોની લાલસારૂપી દુર્ભાગ્યનો પ્રતિદિન ત્યાગ

કરનારા એ વિવેકી પુરુષ વડે તેનું આપુ કુળ દીપ્તી નીકળે છે.^{૧૮-૨૦} જેમ રાહુથી મુક્ત થઈ ગયેલા ચંદ્રમાની કાન્તિ કાંઈક અપૂર્વ રમણીય દોષ છે, તેમ એ વિવેકી પુરુષના મુખની કાન્તિ પણ ભોગોને વિષે મમતા વિનાની દોષાથી કાંઈક અપૂર્વ રમણીય જોવામાં આવે છે.^{૨૧} દેવતાઓ જેમ સ્વર્ગલોકમાં કલ્પવૃક્ષની પ્રશંસા કરે છે, તેમ એ ત્રણ લોકને ઘૂમી પેઠે તુચ્છ ગણનારા મહાન પુરુષો પણ વિવેકી પુરુષની પ્રશંસા કરે છે.^{૨૨} પ્રાપ્ત થયેલા ભોગોનો દેવ કરતાં કાંઈ વખત તેને પોતાના ચિત્તમાં લગ્ન થાય છે, તેથી ભોગોની પ્રાપ્તિમાં તેને ઝેટલો બધો સંતોષ થતો નથી; પરંતુ ભોગોની પ્રાપ્તિ જ ન થાય તો તેથી તે ઊંચટો વિશેષ પ્રસન્ન રહે છે.^{૨૩} જેમ અધમ અતિનો પુરુષ દેવધોગે પૂર્વજન્મનું સ્મરણ સાંપડતાં તેને હસી કાઢે છે, તેમ સગાદિ દોષોથી ભરેલી તથા ભોગોમાં ઉત્કંઠા દોષાથી અપગતાવાળી પોતાની સર્વ પૂર્વક્રિયાઓ સાંભરી આવતાં, વિવેકી પુરુષ પણ ખેદપૂર્વક મોં મક્કકાવે છે અને અંદરથી ઉપહાસ કરે છે.^{૨૪} લોકો જેમ પૃથ્વીમાં ઉદય પામેલા (ગ્રીજના) ચંદ્રમાનું દર્શન કરે છે, તેમ વિસ્મય વડે વિહસેલાં નેત્રવાળા સિદ્ધ પુરુષો સ્નેહને લીધે એ વિવેકી પુરુષનું દર્શન કરવા માટે આવે છે.^{૨૫} એ વિવેકી પુરુષ ભોગોનો નિરંતર અનાદર કરે છે. સિદ્ધ મહાત્માપુરુષોની પાસેથી પ્રાપ્ત થયેલા અને યોગ્ય આરબવાળા સિદ્ધ આદિભોગોને પણ ને પોતાની યોગ્યતાવાળી વિરક્ત બુદ્ધિ વડે બહુ માન આપતો નથી.^{૨૬} જેમ શરદઋતુમાં પરિપક્વ યનાર કાઈ વૃક્ષ પોતાનો પરિપાક આવી જતાં અંદર નીરસ થઈ જાય છે, તેમ જડતાથી રહિત થઈ રહેલા અને આત્માના સ્વરૂપને, આગળી ગયેલા એ વિવેકી પુરુષને, અંદર પ્રથમ સંસાર સંબંધી વૈરાગ્ય જ ઉત્પન્ન થાય છે અને પછી

સ્વસ્થતાને ઇચ્છતારો કાઈ દુઃખી પુરુષ વેદનો
આશ્રય કરે, તેમ તે પોતાની મેળે જ ઉત્તર-
કાળમાં પોતાનું શ્રેય થવા માટે સત્સંગિતોને
આશ્રય કરે છે.^{૧૭,૨૮} જમ કાઈ મોટા હાથી
મહાસ્વચ્છતાવાળા મોટા તળાવમાં નિમગ્ન રહે
છે, તેમ એ મહાન પુરુષ સત્સંગિત વડે હૃદય
બુદ્ધિવાળો થઈ જઈ, શાસ્ત્રવિચારમાં અને શાસ્ત્રમાં
ખતાવેલા શમ-દમ આદિ શુભ ગુણોમાં નિમગ્ન
રહે છે.^{૨૯} જમ સૂર્યનારાયણ મનુષ્યોને પોતાના
પ્રકાશ વડે સુખી કરે છે, તેમ સજ્જન પુરુષ
પણ પોતાની પાસે આવેલા વિવેકી પુરુષને
વિપત્તિઓમાંથી તારીને તેને સંપત્તિયુક્ત કરે છે.
વિવેકી પુરુષને પ્રથમ તો પરદ્રવ્ય લેવાની ઇચ્છા
વિરામ પામી જાય છે અને માત્ર ઇચ્છે પોતાને
જ કાંઈ આપેલ હોય તે દાસ્યી જ તેને સતોષ
થાય છે.^{૩૦,૩૧} પારકું દ્રવ્ય લઈ લેવાની ક્રિયાથી
વિરામ પામેલો અને સંતોષરૂપી અમૃત વડે
ભરપૂર થઈ રહેલો વિવેકી પુરુષ, ક્રમે કરી પોતાના
સ્વાર્થની પણ ઉપેક્ષા કરવાને ઇચ્છે છે.^{૩૨} કાઈ
ચાચના કરવા આવે તો તે દાણા, ખોળ અને
શાક આદિ પણ આપી દે છે તેમજ સ્નાનના
અભ્યાસના યોગથી તે ચાચકને પોતાનું માંસ
પણ આપે છે.^{૩૩} જમ ઘોડા વગેરે દોડનારાં
પ્રાણીઓને ગાયતું પગલું ઠેકી જવું એ સાવ
હળવું લાગે છે, તેમ વિવેકને અનુસરવાથી ક્રમે
કરી પરમાત્મામાં જ વિલીન ચિત્તવાળા થયેલા
વિવેકી પુરુષોનું અજ્ઞાન પણ ધીરે ધીરે હળવું
થઈ જઈ ક્રમે કરી ક્ષય પામે છે.^{૩૪} પ્રથમ તો,
વિવેકી મુમુક્ષુપુરુષે પરદ્રવ્ય લઈ લેવાની ક્રિયાથી
વિરામ પામવાને યત્નપૂર્વક અભ્યાસ કરવો અને
પછી વિવેક વડે પોતાના સ્વાર્થમાં પણ અના-
સક્ત રહેવાની ટેવ પાડવી.^{૩૫} ઉપર પ્રમાણે
કર્તા પછી, ક્રમે કરી કૃશળતાવાળા વિવેકી પુરુષો
ભોગોનો લાગ કરી દેવાની સાથે સ્વાર્થનો પણ
છે અને તેથી તેમને પરમ ઉત્તમ

પદમાં ચીંતિ મળે છે.^{૩૬} જીવતા સુધી દ્રવ્ય ભેગું
કરવામાં જવું દુઃખ રહેલ છે, તેવું દુઃખ આ
જગતમાં અને કરોડો નરકમાં પણ નથી.^{૩૭}
અર્થનું ઉપાર્જન કરનારા પુરુષને ખેસવામાં,
સૂતામાં, ઊઠવામાં, જવામાં, રમવામાં અને
જનસમુદાયમાં જ કાંઈ દુઃખ થાય છે તેમજ જ
કાંઈ ચિંતા થાય છે, તેને નિરતર આધિ તથા
ચિંતામાં જ નિમગ્ન રહેનારા એ મૂઠ પુરુષો જ
ભલે બણો.^{૩૮} દ્રવ્યને ભેગું કરવું, તેનું રક્ષણ
કરવું અને તેનો વ્યય થવો વગેરેમાં તથા રાજ
અને ચોર સંબંધીની બીતિ વગેરેમાં અનેક
દુઃખોને લીધે દ્રવ્ય અનેક અનર્થો વડે વ્યાપ્ત
છે. સંપત્તિઓ પણ નિરતર આપત્તિઓ વડે
વીંટાયેલી છે અને ભોગો એ સંસારના મહારોગો
જવા છે. એ બધા ખરી રીતે અનર્થરૂપ છતાં
મોહને લીધે મનુષ્યો તેમને અર્થરૂપે સમજે છે;
બાકી વિવેક વડે જોતાં તો તે સર્વ નિઃસાર
છે.^{૩૯} જ્યાં સુધી ચિંતા અને વિષયાનુરાગ વડે
પોતાનું દુઃખ પ્રયોજન સિદ્ધ કરવા માટે મનુષ્ય
દ્રવ્યરૂપી મહાન અનર્થને ઇચ્છે નથી, ત્યાં
સુધી તણ પ્રકારના તાપો વડે થનારા શોષને તે
પ્રાપ્ત થતો નથી.^{૪૦} કૃષિણા લાંબા કાળ સુધીના
(અનંત) સર્વોત્તમ મૌકાસુખને જ ઇચ્છતો
હોય, તેણે ધનને જગતરૂપી વૃણની એક શિખા
જવું-આંત તુલ્ય સમજવું તેમજ વૃણાને
તણ દઈ શાંત થઈને રહેવું.^{૪૧} ધન, ચિંતા, શોક,
મોહ આદિ ભાવો વિકારોના, જરાના, મરણના,
દુઃખના, દીનતાના અને દુષ્ટતાના પરિતાપોના
સમુદયરૂપ છે, એમ વિવેકીઓ કહે છે. આ જગતમાં
જરા અને મરણ વડે વીંટાયેલાં મનુષ્યોને અજ-
રામર કરવાને માટે સંતોષ એ જ પરમ રસાયન-
રૂપ છે.^{૪૨,૪૩} એક બાબુ વસંતઋતુ, નંદનવન,
ચંદ્રમા તથા અપ્સરા એ સર્વને રાખીએ અને
બીજી બાબુ માત્ર એક સંતોષરૂપી અમૃતને
રાખીએ, તો એ બંને સમાન સુખને આપનારાં

કહેવાય છે. ૪૪ જન્મ વર્ષાઋતુ વડે તળાવ છલોછલ ભરાઈ જાય છે, તેમ સંતોષ વડે અંતઃકરણ પૂર્ણ થઈ રહે છે. વૃક્ષ જન્મ વસંતઋતુ વડે પ્રકુલ્લ થઈ રહે છે, તેમ સુશીલ વિવેકી પુરુષ પણ સંતોષ વડે પ્રકુલ્લ રહે છે. તે ગંભીર, શીતળ, મનોહર, પ્રસન્ન તથા રસશાળી જ્યોત્સ્વિતાને ધારણ કરે છે અને પુષ્પિત થઈ રહેલા વનની પેઠે અતીવ શોભી રહે છે. ૪૫, ૪૬ જન્મ છીડો કાઢના પગની તળે આવીને ચગદાઈ જાય છે, તેમ ધનનો લોભી પુરુષ બીજથી અપમાન પામ્યા છતાં પોતાની લાલચને છોડીને નથી અને તે એક દુઃખમાંથી બીજા દુઃખને પ્રાપ્ત થતો રહે છે. ૪૭ વિકારવાળા આકારને ધારણ કરનારા ધનના લાલચુ પુરુષો, ઉછાળા ચારતા સમુદ્રની અંદર પડેલા અને ઊછળતા તરંગો વડે વિહ્વળ બની ગયેલા પુરુષોની પેઠે કહી પણ સ્વસ્થ સ્થિતિને પામતા જ નથી. ૪૮/શ્રીજો અને સંપતિજો તરંગના જેવી અત્યંત ચચળ છે અને સર્પની ફણારૂપી છત્રની છાયાની પેઠે અતીવ ભયંકર છે. કયો વિવેકી પુરુષ તેમાં બંધાઈ જઈ આનંદમાં રહે? ૪૯ ધનનું ઉપાજન કરવામાં અને તેની રક્ષા કરવામાં રહેલી ખીડાને બંધ્યા છતાં પણ જે મૂઠ પુરુષ તેની ઇચ્છા કરે છે, તે પુરુષપર્યોને જાણી પણ લેવો નહિ. ૫૦ જે વિવેકી પુરુષ ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયોના બાહ્ય વ્યાપારને અને સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ માનસિક વ્યાપારને મૂળ સહિત એક જ સમયે વૈરાગ્યરૂપી દાતરડા વડે છેદી નાખે છે, તેનું હૃદયરૂપી ક્ષેત્ર જ્ઞાનથી નિષ્કલંક ઝળકી રહે છે. ૫૧ અવિવેકી પુરુષોને સત્ય જણાતા આ જગતના વિચિત્ર વિચિત્ર આકારો મિથ્યા હોય છે, એમ જણતાં છતાં પણ વિવેકી પુરુષ પોતે જ્ઞાનની પરિપક્વ અવસ્થાને નહિ પ્રાપ્ત થવાથી જગતના વિચિત્ર વ્યવહારોમાં અજ્ઞાનીની પેઠે કેમ જણે તેને સત્ય સમજતો હોય તેમ વ્યવહાર કરે છે; તેનું કારણ એક જ છે કે તેનો અભ્યાસ

પાંડો કયો નથી. ૫૨ પ્રથમ સંસાર સંબંધી વૈરાગ્યદશાને મેળવવી. તે દ્વારા સત્સંગતિ મેળવી ઉત્તમ અભ્યાસ કરવો અને શાસ્ત્રના અર્થની દૃઢ ભાવના વડે સર્વ ભોગોનો ત્યાગ કરી દૃઢ વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત કરવો. આક્રમે યોગ્ય અધિકારી પુરુષ પોતાના પારમાર્થિક સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થાય છે. ૫૩

સંસારનિવેદદશામુપેત્ય સત્સંગમં શાશ્વમુપેત્ય તેન । દ્વાદશાર્થમાત્રેન નિરસ્ય મોગાન્વૈતુળ્યપદા-
ર્થાત્પરમાર્થમેતિ ॥ ૫૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણપ્ર-
કરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સુસુલુપ્રથમોપક્રમ'
એ નામનો સર્ગ ૪૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૪૮ મો

વિવેકીની સ્થિતિ અને જ્ઞાનની દૃઢતા

॥ ષષ્ઠિ ઉવાચ ॥

રૂઢે સંસારનિવેદે સ્થિતે સાધુવ્રણગમે ।
શાશ્વર્થે ચાવિતે બુદ્ધ્યા મોગવૈતુળ્ય આગતે ॥
સિદ્ધિ બોલ્યા:-સંસાર ઉપરનો વૈરાગ્ય દૃઢ થવાથી તિલ્ય સત્સંગતિ રહેવાથી, બુદ્ધિ વડે શાસ્ત્રના શુભ અર્થની ભાવના કરવાથી, ભોગોને વિષે તુળ્ય ન રહેવાથી, વિપયો વિરસ જણાવાથી સમજનતાના ઉદય થવાથી, પ્રકાર પ્રકટવાથી, અને હૃદયમાં જ્ઞાનનો ઉદય થવાથી, વિવેકી પુરુષો અધિકારની પેઠે ધનની ઇચ્છા જ કરતા નથી. એટલું જ નહિ પણ જે ધન પોતાની પાસે હોય, તેનો સુધ્ધાં તેઓ સુકાઈ ગયેલાં અપાવિત પાંદડાંની પેઠે ત્યાગ કરી દે છે. ૧-૩ જન્મ વરેમાણું પોતાની દૃષ્ટિમાં રસતાની અંદર ઉપયોગી જણાતાં પાત્ર આદિ સાધનોને ઉપાડવાની અશક્તિને લીધે તેમને છોડી દે છે, તેમ વિરક્ત પુરુષ સ્ત્રીવર્ગ,

* આ અડાળાસમા સર્ગમાં પરમ વૈરાગ્ય રૂઢ થઈ જતા વિવેકી પુરુષો જે લક્ષણો વડે રિયત કરી રહે છે તે, અને જે લક્ષણો વડે જ્ઞાનની દૃઢતા વિશે સ્થિર થઈ રહેવાય છે તે વિસ્તારથી કહેવામાં આવશે.

અંધુવર્ગ વગેરેને ભારરૂપ સમજ છે અને શક્તિ અનુસાર તથા સમય અનુસાર તેમની સેવા પણ કરતા રહે છે.^૪ ઇન્દ્રિયો સાથે વારંવાર જોડાઈ જતા ઇન્દ્રિયોના વિષયો અને ભોગો, પોતાનું ચિત્ત જ શાંત હોવાથી વિવેકી પુરુષના અનુભવમાં જ આવતા નથી.^૫ એકાંતસ્થાનો, દિશાઓના અનો, તળાવો, જંગલો, બગીચાઓ, પવિત્ર પુણ્યક્ષેત્રો, પોતાનાં ઘરો, સ્નેહી-સંબંધીવર્ગના કીકાવાળા વિદ્યાસો, સુંદર બાગ-બગીચાઓમાં ગોઠી કરવી અને શાસ્ત્રતક વગેરેના વિચારો કરવા છતાં દૈવયોગથી થઈ આવે છે. તે પણ વિવેકી પુરુષને તેમાં કશી આસક્તિ જ હોતી નથી, તેથી તેમનું ચિત્ત ઘણાં લાંબા કાળ સુધી તેમાં ચોટી રહેતું નથી. પરંતુ શમ-દમ આદિ સાધનસંપન્ન, પોતાના આત્મસુખમાં જ રમણ કરનાર, મન-ઇન્દ્રિય વગેરેની ચેષ્ટાથી રહિત રહેનાર અને જ્ઞાનને જ સર્વ શ્રેષ્ઠ માનનાર એ વિવેકી પુરુષ કોઈ જ્ઞાતાને જ શોધ્યા કરે છે. જેમ કોઈ અધ્યાસી તારો અધ્યાસના બળથી અતિ ગંભીર જળમાં પણ પ્રવેશ કરી શકે છે, તેમ એ વિવેકી પુરુષ પણ શાંતિમાં રહી પોતાની મેળે જ પરમપદમાં શાંતિ લે છે.^{૬-૮} શાંત ચિદાત્મા જ બહાર અને અંદર સર્વ દરચર્ચને આકારે નિવર્તરૂપે થઈ રહેલ છે, તેથી તેનાથી જુદો બીજો કશો અર્થ સંભવતો જ નથી. આમ જ નિર્લયપૂર્વક અપરોક્ષ અનુભવ થાય, તે જ પરમપદ છે.^{૧૦} ચૈતન્ય આત્માની સત્તા વિના તેનાથી જુદા કોઈ પદાર્થનું અસ્તિત્વ નથી, તેમ સાવ શૂન્ય પણ નથી. આ વાત અંદર અપરોક્ષ રીતે અનુભવમાં આવવી એ જ પરમપદરૂપ છે, એમ પાંડિતો કહે છે.^{૧૧} પદાર્થમાત્ર એક અદ્વિતીય ચેતનતત્ત્વમાં જ પરિણમે એકરૂપ રહેલા છે, તેથી સાવ શૂન્યતા પણ નથી અને પદાર્થો પણ નથી. વળી જ્યેષ્ઠસ્તુનો અભાવ હોવાથી ચૈતન્યતત્ત્વથી જુદું જ્ઞાન પણ નથી. આમ જનું એ જ પરમપદરૂપ છે, એમ તમે

સમજો.^{૧૨} જેમ પાષાણની અંદર પાણી કશી અસર કરી શકતું નથી, તેમ પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં જ કેવળ શાંતિ મેળવનાર અમનસ્ક સત્પુરુષોના ચિત્તમાં પણ વિષયો કશી અસર કરી શકતા નથી.^{૧૩} અમનસ્ક પાષાણને જેમ દૂધ રુચિ ઉત્પન્ન કરી શકતું નથી, તેમ એ અમનસ્ક મહાશયને પણ વિષયો રુચિ પેદા કરી શકતા નથી.^{૧૪} ચિત્તની નિરુદ્ધ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલો, સંકંદપવિકલ્પ આદિ મનોબ્યાપારથી રહિત થયેલો અને મૌન રાખી ચેષ્ટારહિત રહેલો ત્રિતેન્દ્રિય વિવેકી પુરુષ કેમ જાણે ચિત્તની અંદર આલેખેલ હોય, તેમ પોતાના સ્વરૂપાનુસંધાનમાં જ નિર્લય થઈ રહે છે.^{૧૫} જાણે અવરથ જાણવા યોગ્ય આત્મતત્ત્વને જાણી લીધેલ છે, એવા વિવેકી પુરુષનું હૃદય સર્વ પદાર્થોની સત્તાથી રહિત છતાં સર્વ પદાર્થોરૂપ થઈ રહેલ હોય છે. અનંત પરબ્રહ્મરૂપ થઈ જવાને લીધે તે અતિ વિશાળ હોય છે, તે પણ તેનું સ્વરૂપ દુર્લભ હોવાથી એક પરમાણુ જેવું જણાય છે અને શૂન્ય નહિ છતાં તે શૂન્યના જેવું હોય છે.^{૧૬} અધિજ્ઞાનચૈતન્ય જ સર્વનું આદિકારણ અને મુખ્ય અધિજ્ઞાન છે. તેથી અધિજ્ઞાનદષ્ટિએ જોતાં અહંકાર, જગત્, વાસના આદિ તેમજ દિશા, કાળ, પરિમાણ આદિ અધિજ્ઞાનરૂપ સંઘાતો રહેલ છે, એમ વિવેકીને જણાય છે. બાકી અચારાપદદષ્ટિએ જોતાં તે અહંકાર જગત્ આદિનું રૂપ પ્રથમથી જ શૂન્ય છે, તેથી તે વસ્તુતાએ છે જ નહિ.^{૧૭} જેમ નિર્મળ પાત્રમાં રહેલો દ્રવ્યો અંધકારને દૂર કરી દે છે, તેમ નિર્મળ પરમપદમાં રહેલો વિવેકી પુરુષ

x અમનસ્ક=મન ચિન્તાનો-રાગ-દ્વેષ, હર્ષ-શોક આદિ ચિત્તના ધર્મોથી રહિત થઈ રહેલો.

+ યોગશાસ્ત્રમાં ચિત્તની પાંચ ભૂમિકાઓ (અવસ્થાઓ) બતાવી છે; જેમકે ક્ષિપ્ત, મદ, વિક્ષિપ્ત, એકાગ્ર અને નિરુદ્ધ. આમાં સર્વ શ્રુતિઓના નિરુદ્ધવાળી છેલ્લી અવસ્થા નિરુદ્ધપદ તરીકે કહેવામાં આવે છે. આ વિશે સચિત્તર જેવું હોય તેણે યોગશાસ્ત્રમાં જોવું.

દૃઢ્યમાં રહેલા અજ્ઞાનને અને બહાર રાગ-દ્વેષ-ભય આદિને દૂર કરી દે છે.^{૧૭} જે સર્વ અંશે રજોગુણથી રહિત છે, જે સત્ત્વગુણને લીધે અથવા પોતાના પ્રભાવથી અજ્ઞાત અને અધિકારરૂપી સમુદ્રના પારને પહોંચી ગયેલ છે અને જ્યાં તમોગુણનું રૂપ અથવા અધારું જરા પણ સંભવતું જ નથી, તેવા મહાત્માપુરુષરૂપી સૂર્યને સદા પ્રણામ હો! ^{૧૮} ભેદબુદ્ધિનો લય થઈ જવાથી અને ચિત્ત અદશ્યપણાને પામવાથી જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષની જે સ્થિતિ થાય છે, તે વાણી વડે વર્ણવી શકાતી નથી.^{૧૯} હે મહાબુદ્ધિશાળી રામચંદ્રજી! નિરંતર ઘણા લાંબા કાળ સુધી પરમભક્તિ વડે પ્રસન્ન કરાયેલા પરમેશ્વર આ પરમ દુર્લભ એવા મોક્ષપદને આપે છે.^{૨૦}

રામ બોલ્યા:-હે તત્ત્વવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ સુનીશ્વર! ઈશ્વર કોણ છે? અને તેને શી રીતની ભક્તિ વડે પ્રસન્ન કરાય છે? એ આપ મને કૃપા કરીને યથાર્થ રીતે કહો.^{૨૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે મહાબુદ્ધિશાળી રામચંદ્રજી! ઈશ્વર કંઈ દૂર પણ નથી અને કંઈ બહુ દુર્લભ પણ નથી. મહાજ્ઞાનમય એક એવો પોતાનો આત્મા જ પરમેશ્વર છે.^{૨૨} આ સર્વ એ ચિદ્રૂપ આત્માન અર્થે જ છે-આ સર્વ તેનાથી જ થયેલું છે. એ પોતે જ સર્વરૂપ છે અને સર્વત્ર ભરપૂર છે. સર્વની અંદર પણ તે જ રહેલ છે અને એ જ સર્વમય છે. સર્વદા સર્વતા આત્મારૂપ એ ચૈતન્યતત્ત્વને નમસ્કાર હો!^{૨૩} જેમ પવનમાંથી ગતિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ સર્વના કારણરૂપ એ ચિદાત્મામાંથી સ્વાભાવિક રીતે આ સર્વ સૃષ્ટિ, પ્રલય આદિ વિકારો ઉત્પન્ન થાય છે.^{૨૪} નિરંતર આ સર્વ સ્થાવર-જંગમ પ્રાણીઓની જાતિઓ યથેચ્છ પૂજન-સામગ્રી અર્પણ કરીને તેની જ પૂજ કરતી રહે છે.^{૨૫} જ્યારે ઘણાં વર્ષો સુધી પોતાની મરજી પ્રમાણે ઇચ્છા વડે તેની પૂજ કરવામાં આવે

છે, ત્યારે તે પ્રસન્ન થાય છે.^{૨૬} પવિત્ર કર્મો વડે પ્રસન્ન થયેલા એ આત્મસ્વરૂપ દેવાધિદેવ મહેશ્વર, તે જ્ઞાન ઉત્પન્ન કરવા માટે પોતાની મેજે જ એક પવિત્ર દૂતને મોકલે છે.^{૨૭}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! આત્મારૂપ એવા પરમેશ્વર કયા દૂતને મોકલે છે અને તે દૂત આવીને શી રીતે બોધ કરે છે? તે આપ મને કહો.^{૨૮}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આત્મારૂપ પરમેશ્વર વિવેક નામનો દૂત મોકલે છે. તે દૂત પરમ આનંદરૂપ છે અને વિવેકી પુરુષની દૃઢ્યરૂપી શુદ્ધિમાં પ્રવેશે છે. ચંદ્રમા જેમ આકાશમાં રહે છે, તેમ જ્ઞાન યતાં સુધી તે તેમાં સ્થિર થઈ રહે છે.^{૨૯} એ વિવેકરૂપી દૂત વાસનારૂપે રહેલા પુરુષને બોધ કરે છે અને કર્મે કરી અનિવેકી પુરુષને આ સંસારરૂપ સાગરમાંથી તારી દે છે.^{૩૦} સર્વથી ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાનસ્વરૂપ આ અંતરાત્મા જ પરમેશ્વરરૂપ છે અને પ્રણવ તેનો વાચક (નામ) છે. આમાં વેદની સંમતિ છે.^{૩૧} એ પરમાત્માને મેનુષ્યો, નાગ, દેવતાઓ અને દૈત્યો જપ, હોમ, તપ, દાન અને ક્રિયાઓના કષ્ઠથી પ્રસન્ન કરે છે.^{૩૨} સ્વર્ગલોક એ પરમાત્માના મસ્તકરૂપ છે, પૃથ્વી એ તેના ચરણરૂપ છે, તારાઓ એ તેનાં ફવાંટાંઓની પંક્તિઓરૂપ છે, પ્રાણીઓ એ તેનાં અસ્થિરૂપ છે અને આકાશ એ તેના દૃઢ્યરૂપ છે એ પરમાત્મા ચૈતન્યરૂપ છે, તેથી સર્વ કેકાણે ગતિ કરી શકે છે. તે સર્વત્ર ભ્રમત જ છે અને નેથી સર્વને દેખે છે. તે ચારેબાજુ (જ્ઞાનચક્ર વડે) લક્ષ્યમ આવતા અનંત હાથ, કાન, નેત્ર અને ચરણને ધારણ કરી રહેલ છે. એ પરમાત્મા વિવેકરૂપી દૂતને દેહેણે છે અને તે દ્વારા ચિત્તરૂપી પ્રિયાચતો સંહાર કરીને જીવને પોતાના કંઈક અનિર્વચનીય વિશાળ પરમપદમાં (સ્વરૂપસ્થિતિમાં) શાંત કરી દે છે. સર્વ વિકલ્પોના સમૂહને ત્યાગ કરી અને અનેક અનર્થોને એકલા થવાના આધાર

૩૫ વિદ્યારાને તથા દઈ, તમે પોતે જ પોતાના પુરુષાર્થ વડે પરમાત્માને પ્રસન્ન કરો. ^{૩૩-૩૬} ચારે બાજુ ભક્તિ કરતા મનુષ્ય પિતાય વડે ભયંકર અને છ ભિન્ન આરૂપી મેધાકંબર વડે આકુળતાવાળા આ સંસારરૂપી રાત્રિના અજ્ઞાનરૂપ અધઃકારમાં એક પોતાનો આત્મા જ પૂર્ણ ચંદ્રમારૂપ છે. ^{૩૭} આ સંસાર એક વિપત્તિ મહાસાગર છે. તેમાં મરણરૂપી ભાંડી ભાંડી ધૂમરીઓ છે, ભિન્ન-આરૂપી મહાન તરંગોનો ઉછળાટ છે, વૃથારૂપી તરંગોની અપળતા છે અને મનરૂપી પ્રયંક વાયુની સુસવાડી છે. તે જામ મોટા સ્થાવર-જંગમ પ્રાણીઓના આત્મારૂપી જલકણ્ણના આધારરૂપ છે અને ઇન્દ્રિયોના સમૂહારૂપી ઝૂંડના વાસને લીધે ગહન છે, તેમ એ સંસારરૂપી મહાસાગરમાં વિવેક એક મહાન નૌકારૂપ છે. ^{૩૮, ૩૯} પોતાના મનમાન્યા પૂજનથી પ્રસન્ન થયેલા પરમાત્મા વિવેકરૂપી એક પવિત્ર દૂતને મોકલીને જીવને સત્સંગતિ, સદૃશાસ્ર અને પરમાર્થરૂપ ઉત્તમ જ્ઞાનનો લાભ કરાવે છે અને પછી તેને નિર્ભળ અને સર્વના આદિરૂપ એવા પરમપદમાં પહોંચાડી દે છે. ^{૪૦}

પૂર્વ યથામિતપૂજનતુ પ્રસન્નો દત્તાવિવેકમિહ પાવનદૂતમાત્મા । જીવં પદં નયતિ નિર્મલમેકમાર્ગં સત્સંગશાસ્ત્રપરમાર્થપરાવબોધૈઃ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિવેકમહાકાવ્ય' એ નામનો સર્ગ ૪૮ એ સમાપ્ત

— ૭૨મું ૪૯ મો —

વિવેકીની મહત્તા અને તેની દૃષ્ટિમાં જગતની સ્થિતિ

॥ વચિષ્ઠ ઉચ્ચ ॥

પરિપૂર્ણવિવેકાનાં વાસનામલમુજ્જ્વલતાં ।

મહત્તા મહતામંતઃ કાપ્યપૂર્વે જાયતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—સંપૂર્ણ રીતે પૂર્ણ થયેલા

। જોગજ્ઞપ્રયાસના સર્ગમાં દૃઢ વિવેકવાળા

વિવેકવાળા અને વાસનાના મેલને ત્યજનારા મહાત્માપુરુષોમાં કોઈ અપૂર્વ મહત્તાનો વાસો થાય છે. ^૧ ઉદારતાના ઉત્તમ અવધિરૂપ અને ગંભીરતા વડે સુંદરતાવાળી મહાપુરુષોની બુદ્ધિને લોભાવવાને કે માપવાને આ ચીદ લેહિ પણ સમર્થ થતા નથી. ^૨ જગત એક બતની ચિત્તની પ્રાંતિરૂપ છે, એવો સપુરુષોના ચિત્તમાં દૃઢ નિશ્ચય થઈ જાય છે, એટલે બહાર શબ્દ આદિ વિષયો તરફ જનારો તથા અંદર સંકલ્પ-ચિદ્વ્ય આદિરૂપે ક્રિયા કરનારો, મર્ગરના જેવો મન તથા ઇન્દ્રિયોનો સમુદાય, અજ્ઞાન, વાસના, કામ અને કર્મ, વગેરે શમી જાય છે. ^૩ પ્રાંતિ વડે દેખાતા એ ચંદ્રમાની પેઠે, પ્રાંત્રવાના જળની પેઠે અને આકાશમાં તિમિર-રોગવાળાને દેખાતા કથ-મશક આદિના જેવા અનેક આકારોની પેઠે આ જગતની પ્રાંતિ સાવ મિથ્યા છતાં સ્ફુર્પા કરે છે. તત્ત્વજ્ઞાનથી એવો નિશ્ચય થાય, પછી વાસના થવાનું કારણ જ ક્યાંથી રહે ? વાસનાનો હેતુ મિથ્યા કરે છે, ત્યારે છેવટ શૂન્ય ચિદાકાશ જ અવશેષ રહે છે. તો મનનો ક્ષય થતાં (સક્ષમ ભૂમિકામાં) થનારી વાસના વિનાની અમનસ્ક અવસ્થાને વિવેકી પુરુષે શા માટે છોડી દેવી બોધે ? ^૪ લોકના બ્યવહાર માટે જ તણ અવસ્થા છે, તે પર ચોથી અવસ્થા છે. તે તુર્યાવસ્થામાં રહેનાર મહાત્માપુરુષ કોઈ બતનો બ્યવહાર કરતો નથી, છતાં તેને બીજા બોધ થકે છે, એટલું જ તેનું અસ્તિત્વ હોય છે. ^૫ સમાધિનિષ્ઠ મહાશય પુરુષોને ભગત અવસ્થામાં પણ આ નાના પ્રકારે દેખવામાં આવતું જગત આત્મારૂપે દેખાતું નથી, તેમ સ્થૂળ આકારવાદ પણ દેખાતું નથી અને પૃથ્વી વગેરેના આકારે પણ દેખાતું નથી; પરંતુ રત્નના કિરણોના

પ્રકાશની મહત્તાનું અને તેઓની દૃષ્ટિમાં જેવું આ જગત જાણે છે, તે વિષેનું સ્કુદ રીતે વર્ણન આપવામાં આવ્યું.

વિચિત્ર પ્રકારના તેજઃપુંજની પેઠે એ સધણુ પરમાત્માના એક આભાસરૂપે રહેલ છે, એમ ભાસે છે.^૭ જગત કેવળ દેખાવામાત્ર જ છે, બાકી તે શૂન્યરૂપે જ રહ્યું છે. આકાશમાં અનેક મણિ-જ્વોનાં વિચિત્ર કિરણોના તેજઃપુંજની પેઠે તે ચિદાકાશની અંદર આભાસરૂપે ખડું થઈ રહ્યું છે.^૮ અહીં સર્વ પ્રાણીઓ સત્યપણે રહેલ છે એમ પણ નથી, જગત સત્ય છે એમ પણ નથી, તેમ સાવ શૂન્ય છે એમ પણ નથી; પરંતુ આ સર્વ બ્રહ્મરૂપી એક ઉત્તમ રત્નનો કાન્તિસમૂહને રૂપે પ્રદર્શી રહ્યું છે.^૯ પરબ્રહ્મની અંદર નાના પ્રકારના ભેદોની કલ્પના મુદ્દલ છે જ નહિ, તેને લીધે સૃષ્ટિઓ છે જ નહિ અને નાશનું પણ અસ્તિત્વ નથી, તેને લીધે પ્રલયો પણ નથી; માત્ર આકાર વિનાના કલ્પનાઓરૂપી સૂર્યનાં કિરણોનો સમૂહ જ ઘટ થઈ, આ સર્વને આકારે ભાર્યા કરે છે.^{૧૦} એવી રીતે કલ્પનાઓનો સમૂહ જ ઘટ થઈ જઈ, આ સર્વને આકારે ભૂતિમાન ખડો થઈ રહ્યો છે, બાકી શૂન્યતા વિના બીજું કશું તેનું રૂપ નથી; કેમકે સંકલ્પ વડે ખડાં થઈ ગયેલાં મનોરાજ્ય આદિમાં આકાશની પેઠે શૂન્યતા જ અનુભવમાં આવે છે.^{૧૧} શૂન્યતા પોતે જ અવસ્તુરૂપ છે, તો પછી તેમાં અહંતા-મમતા કે રાગદ્વેષ આદિ ભાવની કલ્પના તો ક્યાંથી જ સંભવે? હવે પછી ભવિષ્યકાળમાં થનારા આકાશ-વૃક્ષમાં કયા પક્ષીને શાંતિ મળી છે?^{૧૨} જરા-યુજ આદિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓનો અને પૃથ્વી આદિ મહાભૂતોનો પિંડીભાવ (ભૂતિમાન આકાર) પણ નથી, તેમ સાવ શૂન્યતા પણ નથી. આથી, સંકલ્પ-વિકલ્પના આધારરૂપ એવું મન પણ નથી; પરંતુ તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ જોતાં કેવળ સત્ય ચૈતન્યતત્ત્વ જ અવશેષ રહે છે અને તેનો નિષેધ કરી શકાતો નથી.^{૧૩} જમ સુવર્ણના પિંડની અંદર અનેક નાના પ્રકારના આકારો રહેલા છે, તેમ પોતાના સ્વરૂપભૂત ચૈતન્યની

અંદર આ સર્વ વિવર્તભાવે રહેલ છે; બાકી તે નાના પ્રકારના ભેદથી રહિત તથા સર્વત્ર સમાન-રૂપે જ રહેલું છે, એમ વિવેકી સમજે છે.^{૧૪} વસ્તુગતિ પ્રમાણે પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપમાં સ્થિતિ કરી રહેલા જ્ઞાની પુરુષને તત્ત્વજ્ઞાન હોય છે, તેથી તેનું અહંકારસહિત જગત અને ચિત્ત એ સર્વનો લય થઈ જાય છે. તેનું પોતાનું સ્વરૂપ ચૈતન્ય છે, તેને જરૂર પડી શકાતું નથી. તેથી છેવટ સદૃશ પોતાના સ્વરૂપભૂત ચૈતન્ય જ શેષ રહે છે.^{૧૫} હૃદય અને નીચ વિષયોમાં રચીપચી રહેવાથી બુદ્ધિ કેવળ ક્લેશને પ્રાપ્ત થાય છે; પરંતુ વારંવાર અભ્યાસ કરાવેલી હલકી સહજ યુક્તિથી જ માત્ર સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૬} જો વિવેકી પુરુષે જગતના અવયવરૂપ ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાનકાળની સર્વ વસ્તુઓના જન્મ વિષે વિચાર કર્યો હોય છે અને જણે આ સર્વ વિરાટરૂપી સૂક્ષ્મપ્રપંચથી અને સૂત્રાત્મારૂપી સૂક્ષ્મપ્રપંચથી રહિત અવશેષ ચૈતન્ય જ રહેલ છે, એમ ભણી લીધેલ હોય છે, તે ખરેખર તત્ત્વજ્ઞ છે એમ કહી શકાય છે. દ્વૈતમાવથી રહિત થઈ ગયેલા એ શાંત તત્ત્વજેતાની દૃષ્ટિમાં આ જગત છે જ નહિ.^{૧૭, ૧૮} જમ સત્પુરુષને સત્પુરુષની કથા બરાબર અનુભવમાં બેસી જાય છે, તેમ પ્રથમ કહેલા સર્વ ઉપદેશો જ્ઞાની પુરુષના અનુભવમાં બરાબર નિઃશેષ રીતે બેસી જાય છે. જરાયુજ આદિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓનું અને પૃથ્વી આદિ મહાભૂતોનું ઘટપણું પણ વાસ્તવ નથી, તેમ પ્રત્યક્ષ આદિ પ્રમાણ વડે વિરોધ આવવાથી સાવ શૂન્યતા પણ નથી. આમ એ બન્ને સ્થિતિનો અભાવ સિદ્ધ થાય છે અને સર્વ વિકલ્પમાત્ર શાંત થઈ જાય છે; એટલે તેને આધારે સ્થિતિ રાખનાર મન પણ નથી. છેવટે સર્વના અવવિરૂપે જ, શેષ રહે છે તે ચૈતન્યતત્ત્વ છે, તે જ સત્ય છે અને તે જ તમારું પોતાનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે.^{૧૯, ૨૦} અંદર ચૈતન્યરૂપે રહેલો અતરાત્રો

બહિર્મુખ થાય છે, એટલે તે જ આ સ સારને રૂપે બાંસે છે. એ બહિર્મુખપણાને ઉદય થાય છે, તો તે અનેક અનર્થોને ઉત્પન્ન કરે છે; પણ તેનો ઉદય ન થાય અને પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ રહે તો તે પરમ કલ્યાણકારક છે.^{૨૧} જળ જેમ જડ-પણાને લીધે પોતાની મેળે જ ખરડું બની બળ્ય છે, તેમ સંકલ્પનું સ્ફૂરણ થતાં, તે અંતરાત્મા પોતાની મેળે જ બાહ્યપણાને પ્રાપ્ત થાય છે અને દેહાદિ ભૂતિમાન પદાર્થોને આકારે યથા બળ્ય છે.^{૨૨} જેમ સ્વપ્નના પદાર્થો મનોમય હોવા છતાં, ભૂતિમાન જેવામાં આવે છે, તેમ ચિદાત્મા પોતે જ પોતાના સ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધે બાહ્ય ભૂતિમાન પદાર્થોને આકારે જેવામાં આવે છે અને ચિત્ત તેના આહક તરીકે રહી સ્વપ્નદેહને ખડો ખરી દે છે.^{૨૩} આ સર્વ (વિવર્તવાળી) અવસ્થાઓમાં પણ ચિદાત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં કશો પણ અન્યથા ભાવ (વિકાર) થતો નથી; કેવળ શબ્દની કલ્પના વડે જ તેનો ભેદ કલ્પવામાં આવે છે.^{૨૪} સ્વપ્ન એ એક બીજાનો માનસિક વિકાર છે, તેથી બહાર અને અંદર મન જ સ્વપ્ન સંબંધી પદાર્થોને આકારે જેવામાં આવે છે. આમ એ મન વિકારવાળું બાંસે છે, તે જ પ્રમાણે જોધવાન પુરુષને પોતાનો આત્મા જ બહાર અને અંદર સર્વ પદાર્થોને આકારે યથા રહેલો બાંસે છે; છતાં તેની અંદર વિકારનો ભાસ થતો નથી.^{૨૫} ચિદાત્મા પોતે આકાશના જેવા અસંગ, નિર્વિકાર અને સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ છે. જેમ કાળ આકાશ આદિ સર્વના કારણરૂપ છે, છતાં વિકારવાળો નથી, તેમ ચિદાત્માનું સ્વરૂપ પણ વિકારથી પર જ છે. મન જેમ સ્વપ્નને આકારે પરિણામ પામી જઈ સ્વપ્નના પદાર્થોરૂપે જેવામાં આવે છે, તેમ સર્વ પદાર્થોનું તત્ત્વ ચિદાકાશ જ છે, છતાં તે પદાર્થોને આકારે પરિણામ પામતું નથી.^{૨૬} બહારના જડ પદાર્થો જ

.. સત્તાથી અંદર ચિદાકાશરૂપે પરિ-

ણામ પામી જઈ જેવામાં આવે છે, એમ પણ કહી શકાતું નથી; કેમકે જડ પદાર્થ ચેતનથી સાવ ભિન્નો છે, તેથી કાંઈ દિવસ તે ચેતન યથા શક્તો નથી.^{૨૭} ચિદાત્મા દશ્યપણાને પ્રાપ્ત થતો જ નથી તે કદાચિત્ત વિવર્તભાવથી દશ્યરૂપે જેવામાં આવે, તો પણ તે સદાકાળ પોતાના અવિકૃત સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે અને તેનો જરા પણ અન્ય-ભાવ થતો નથી.^{૨૮} ચિત્તવૃત્તિમાં અત્યંત શુદ્ધ એવા કેવળ ચિદાકારના પરિણામનો ઉદય થશે એટલે જડચેતનના નામરૂપનું શ્રવણ પણ શમી જશે.^{૨૯} ચિત્ત એ વાસનાને આધારે ટકી રહેનારા લિંગદેહરૂપ છે અને પોતાની દેહ ભાવનાને લીધે આ દશ્યદેહ આદિ સ્વપ્નપ્રત્યયરૂપે જેવામાં આવે છે. જેમ નટલોકા પિયાયનો વેષ લગવવા માટે પોતાનામાં પિયાયભાવની કલ્પના કરી લે છે, તેમ વાસનાને યોગે લિંગદેહરૂપ એવું ચિત્ત પોતાની અંદર મિથ્યારૂપે જ આ દેહ આદિ દશ્યપ્રત્યયને કલ્પી લે છે. બાકી, ખરી રીતે તો, એ ચિત્ત આકાશની પેઠે અસંગ અને નિર્દોષ એવા ચિદાત્મારૂપ છે.^{૩૦,૩૧} જેમ હું ઉન્મત્ત નથી એવું જ્ઞાન થતાં ઉન્મત્તપણું જતું રહે છે, તેમ ચિત્તનિઘડનો અવ્યાસ કરી ખરું બળવામાં આવતાં આ સર્વ ભ્રાંતિ તરત જ જતી રહે છે. આ સર્વ ભ્રાંતિરૂપ છે એવું જ્ઞાન થતાં વાસના પોતાની મેળે જ ટળી બળ્ય છે; કેમકે સ્વપ્નને સ્વપ્નસ્વરૂપે બહુથા પછી તેના પદાર્થોની સત્યતા વિષેની વાસના દોને રહે.^{૩૨,૩૩} વાસનાનો ક્ષય થાય છે; એટલે તરત જ જન્મ-મરણના પ્રવાહ-રૂપી સંસાર શમી બળ્ય છે. વાસના જ એક મોટી જખરજેટ યક્ષિણી છે. ડાહ્યા પુરુષો એ વાસનાનો ક્ષય કરવામાં જ હંમેશાં લાગ્યા રહે છે.^{૩૪} જેમ પોતાનામાં પાગલપણાની સદા ભાવના કરવામાં આવે તો તે પાગલપણું વધી બળ્ય છે, તેમ ક્ષીરીથી પોતે પાગલ નથી એ ભાવ દેહ થતાં એ અજ્ઞાનજન્ય ઉન્મત્તપણું પણ શમી બળ્ય છે.^{૩૫}

જેવી રીતે સૂક્ષ્મદેહ (ભાવનાના અભ્યાસ વડે) સ્વદેહદરૂપ બની બધે છે, તેવી રીતે તત્ત્વજ્ઞ પુરુષે પોતાના વાસનામય સૂક્ષ્મદેહને પણ જ્ઞાતની સ્થિતિ વડે જ, બ્રહ્મમાં જ અહંભાવની વાસનાવાળો બનાવી દે છે.^{૩૬} આમ એ ચિત્તરૂપી આતિવાહિક (લિંગ) દેહને બ્રહ્મમાં જ અહંભાવની વાસનાવાળો કર્યા પછી તેને દૃઢસ્થ ચૈતન્યરૂપ કરવો. તે પછી જ્ઞાનના દૃઢ અભ્યાસ વડે તેને બ્રહ્મભાવને પ્રાપ્ત કરી દેવો.^{૩૭} આત્મા વિના કોઈ છે જ નહિ, એટલે જીવાત્માને આધાર આપનાર લિંગદેહની ઉત્પત્તિ કરનાર આત્મા જ ગણાય. તો પછી લિંગદેહ આત્માથી જુદો છે, એમ ક્યાંથી જ કહી શકાય? એ વાત સ્પષ્ટ સમજાય છે.^{૩૮} જે કદાચિત્ તેમ ન સમજી શકાય, તો પછી જેમ જૂત કાઢવાના મનોમાં બેડાયેલ હું કદ આદિ પદ સાંભળતાંની સાથે જ જૂતનો બધ દૂર થાય છે, તેમ પ્રલય ચૈતન્યનું અને બ્રહ્મચૈતન્યનું એક જ બતાવનારો મહાવાંક્યોના અર્થ માત્ર સાંભળતાં જ એ અધિ પૂરી બધ છે.^{૩૯} જગતમાં સર્વત્ર પ્રસરી રહેલા ચિદાત્માનું એકરૂપપણું સમજી લેવું, પછી જ્યાં સુધી જીવચૈતન્યનું અને બ્રહ્મચૈતન્યનું વૃત્તિ દ્વારા અખંડ એકરૂપપણું થાય તેમજ અખંડાકાર વૃત્તિનું પણ અનુસંધાન ન રહે, ત્યાં સુધી જીવચૈતન્યના અસંગપણાની અને અદ્વિતીયપણાની ભાવના કરવી.^{૪૦} બહાર અને અંદર સર્વત્ર ચિત્ત શાંત થઈ જતાં પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપનો પ્રકાશ નજરે પડે છે. એ આકાશના જેવી નિર્મળ અને શીતળ સ્વરૂપસ્થિતિનો આશ્રય રાખી તમે સુખેથી શાંત થઈ રહેા.^{૪૧} આ જગત ઉપર વિજય મેળવી જ્ઞાનરૂપી (વિશ્વવિત્ નામના) યજ્ઞમાં રહેલો અને ધ્યાનરૂપી યૂપને (યજ્ઞમાં રોપવામાં આવતા એક જાતના સ્તંભને) દૃઢ રીતે રોપનારો જ્ઞાનવાન પુરુષ સર્વત્યાગરૂપી દક્ષિણા આપી સર્વથી ઉત્કૃષ્ટપણે વર્તે છે.^{૪૨}

ભલે અંગારાઆંત્રી વૃદ્ધિ થતા માંડો, ભલે પ્રલયનો પ્રયંડ પવન વાવા માંડો અને ભલે આકાશરસાતળમાં આદ્યું બચ્ચો; છતાં જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષ કયા વિકારને પામતો નથી અને એકસરખી રીતે જ સદાકાળ પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ રહે છે.^{૪૩} તૃષ્ણાનો ક્ષય થઈ જવાને લીધે શાંત મનવાળા અને સંપૂર્ણ રીતે નિરોધ અવસ્થાને પામેલા જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષની સ્થિતિ, વજ્રના જેવી દૃઢ સમાધિ વિના બીજી સંભવતી નથી.^{૪૪} બાહ્યપદાર્થોની તૃષ્ણાનો ક્ષય થઈ ગયા પછી, વૈરાગ્યને લીધે ચિત્ત જગત સાંત રહે છે, તેવું અનેક શાસ્ત્રગ્રંથો વડે કે ઉપદેશ વડે, કે તપથી કે ઇન્દ્રિયનિગ્રહથી પણ શાંત રહેતું નથી.^{૪૫} સર્વ સંપત્તિઓ અત્યંત આપ્રસન્નિરૂપ છે, એવી ભાવનાને લીધે જેને સર્વ પદાર્થો પરની તૃષ્ણા રહી નથી એવો જ્ઞાનરૂપી અભિપ્રાય પોતાની સર્વત્યાગરૂપી સ્વાભાવોથી મનરૂપી ધાસને બાળી નાખે છે. તેમજ જેમ વજ્રમણિની અંદર અને બહાર પડનો પ્રકાશ તેનાથી જુદો નથી હોતો, તેમ અંદરના અને બહારના સર્વ પદાર્થો આત્મસ્વરૂપથી જુદા નથી એમ તે બંધે છે.^{૪૬, ૪૭} જેમ ધુમાડો આકાશમાં જતાં વાદળાઓરૂપે થઈ બધે છે, તેમ ચિદાત્મા પોતે જ નર, નાગ, અસુર, ધર, પર્વત, શુક્રાદિ વગેરે આકારો રૂપે થઈ રહેલ છે.^{૪૮} બ્રહ્માંડરૂપી આધારમાં રહેથી અને પ્રાણશક્તિ વડે જીવાળી ચિદાત્માના વિવર્તરૂપી સર્વ સૃષ્ટિઓ નદીઓ ચિદાત્મારૂપી પ્રવાહને લીધે જ વધે છે.^{૪૯} ચિદાકાશરૂપી જળની અંદર વિહરનારી જીવરૂપી જની માછલી મોહરૂપી જ વડે બંધાઈ જઈને પોતાની સ્વરૂપસ્થિતિને જ બધે છે.^{૫૦} ચિદાત્મા જ પોતાના સ્વરૂપને વિશાળ આકાશની અંદર મેળની પેઠે પ્રસંન બધે છે અને પોતાના સ્વરૂપ વડે પૃથ્વી આ આકારને ધારણ કરી રહેલા નાના પ્રકારના પદા-

યોનિ રૂપે સ્ફુરે છે.^{૧૧} સર્વ જીવો વાસનાની વિચિત્રતાને બાદ કરતાં બીજી બધી રીતે સરખા જ છે. પરંતુ માત્ર વાસનાની વિચિત્રતાને લીધે તેઓ શુદ્ધ પાંદડાંની પેઠે ભટકતા રહી વિચિત્ર સ્વર્ગ-નરક આદિમાં જઈ પડે છે, જડ ઉપાધિને લીધે જડ જેવા બની બચે છે અને દ્રુમ બાજુ પ્રાણવાયુને વિચિત્ર પ્રકારની ક્રિયાઓ રૂપી સ્વર પેદા કરવાને વાંસળીરૂપ હોય તેવા થઈ રહે છે.^{૧૨} પ્રથમ પોતાના પુરુષપ્રયત્ન વડે વિવેક-વૈરાગ્ય આદિ સાધન-સંપત્તિને અને શ્રવણ-મનન આદિને સંપાદન કરવાં. પછી, ધ્યાનમાં વિદ્ય કરનારી તંદ્રાને આસન અને પ્રાણાયામ કરીને જીતી લેવી. એ પછી સંપ્રજાત સમાધિ વડે બહિર્દષિરૂપ નિદ્રામાંથી બગીને, નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં પ્રવેશ કરવા. પછી, પૂર્વ એકલી કરેલી વાસનાઓના સમૂહોથી બનેલા અને અનાદર કરાયેલા સંસારપાશથી દઢ થયેલા પાંગરને તત્ત્વસાક્ષાત્કાર વડે તરત જ તોડી નાખવું. આમ પૂર્ણ આનંદથી પરબ્રહ્મરૂપ જ થઈ રહેવું; પરંતુ અજ્ઞાની પુરુષોની પેઠે સંસારની અંદર ભટક્યા કરવું નહિ.^{૧૩}

આહુત્ય પૌરુષવલ્લભ્યવજિત્ય તંદ્રામુત્થાય
સંચિત્તમમજિત્તવાસનોવૃષ્ । સંસારપાશપનર્પજર-
મંજસૈવ મંત્રવામ્બુદેયમતિનાશસમેન માવ્યમ્ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘સર્વોપશાંતિ’
એ નામનો સર્ગ ૪૬ માં સમાપ્ત

— ૭૮ સર્ગ ૫૦ મો — ૭

સાત પ્રકારના જીવો

॥ વસિષ્ઠ ક્વાચ ॥

इमे ये जीवर्मपाता दृश्यंते दश दिग्गताः ।

नरनागसुराग्रेन्द्रगंधर्वाद्यभिधानकाः ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાં:—દશ દિશાઓમાં રહેલા

પચાસમા સર્વજીવ વાસનાની દડા-તિ-

આ નર, નાગ, દેવ, પર્વત અથવા વૃક્ષ અને ગંધર્વ આદિ નામનાળા જીવોના જે સમૂહો બેઠામાં આવે છે, તેમાં કેટલાક સ્વપ્નજગર કહેવાય છે, કેટલાક સંકલ્પજગર કહેવાય છે, કેટલાક કેવલજગર કહેવાય છે, કેટલાક ચિરજગર કહેવાય છે, કેટલાક ધનજગર કહેવાય છે, કેટલાક ભયનત્તમ કહેવાય છે અને કેટલાક ક્ષીણ-જગર કહેવાય છે. એ રીતે જીવો સાત પ્રકારના છે.

રામ બોલ્યાં:—હે મહારાજ ! જન્મ સંસુદ્ર ક્ષીર આદિ જળના ભેદથી સાત પ્રકારનો છે, તેમ વાસનાની વિચિત્રતાને લીધે સાત પ્રકારે થઈ રહેલા એ સર્વ જીવોના ભેદ આપ મને બોધ થવા માટે કહી સંભળાવો.^{૧-૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યાં:—કોઈ એક પુરાતન કલ્પમાં કોઈ એક જગત છે. તેના કોઈ એક સ્થળે કેટલાક દેહો વડે જીવનાં છતાં સુષુપ્તિ અવસ્થામાં રહીને સ્વપ્નપ્રપંચને દેખે છે, તેમનું સ્વપ્ન જ (પ્રપંચ જ) આ જગત છે, એમ તમે સમજો. તે જીવો સ્વપ્નજગર કહેવાય છે.^{૧-૧} કોઈ એક સ્થાને અને કોઈ એક સમયે કોઈ એક સૂતેલા જીવને પોતાની મેળે જ સ્વપ્ન આવે છે, તે સ્વપ્ન-પ્રપંચ, સમાન કર્મ અને સમાન વાસનાને યોગે આપણે વિષય થઈ બચે છે, તો આપણે તેમના સ્વપ્નનરો છીએ.^૨ એ પુરુષોનો તે સ્વપ્નપ્રપંચ ધણા લાંબા કાળને લીધે બ્રહ્મતપણાને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે, તેથી તેની અંદરના જીવોને સ્વપ્નજગર કહેવામાં આવે છે.^૩ સર્વમાં વ્યાપી રહેલા ચતુર્સ-બ્રહ્મ સર્વજગત્ત્વ હોનાથી તે સર્વ દેહોએ અને સર્વ રૂપ છે. આથી, એ સ્વપ્નનાળા પુરુષોના આપણે સ્વપ્નનર છીએ. કારણ કે આપણે તેમના અંતઃકરણમાં વાસનારૂપે રહેલા છીએ, તેથી તેમના સ્વપ્નનમાં કર્મની સમાનતાને લીધે હ્રિદયુદ્ધ થઈ

ધિમતા એ આદિ બેદોની વિચિત્રતાને લીધે કલ્પાયેલા જીવોના સાત પ્રકારના બેદો અવસ્થામાં આવશે, જેથી બોધ દેડ થાય.

યર્થ જતાં) જાત રહીએ છીએ.^૯

રામ બોલ્યા:-પ્રથમ જે કલ્પની અંદર આ આપણા જગતરૂપી પ્રપંચને સ્વપ્નરૂપે દેખનારા એ જીવોનો જન્મ થયો હશે, તે કલ્પની કલ્પના પણ હમણાં તો ક્ષયને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ હશે; તો-પછી તેઓ એ સ્વપ્નમાંથી જાગૃત થતાં તેમની અતીત કલ્પમાં સ્થિતિ કેમ સંભવે ?^{૧૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પોતાની, આ આપણા જગતરૂપી સ્વપ્નની શ્રાંતિને અતે દેવયોગથી જો એ જીવો તત્ત્વજ્ઞાનને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હોય, તો તેઓ મોક્ષને પામી જાય છે. અથવા તો એ સ્વપ્નમાંથી જાગી ગયા પછી વળી સંકલ્પ વડે બીજા દેહોને ધારણ કરી લે છે.^{૧૧} તેઓ પોતે મનથી કલ્પી લીધેલા બીજા જગતના કલ્પને દેખે છે. કેમકે કલ્પનાના આભાસરૂપી વિશાળ આકાશનું સાંકડાપણું હોતું જ નથી.^{૧૨} સંકલ્પ-સ્વરૂપ જગતરૂપી જૂના જીવરાત્નાં ફળના કીડા-ઝોના જેવો સ્વપ્નજગત નામનો જીવોનો ભેદ મેં તમને કહ્યો. હવે સંકલ્પજગત નામના ભેદ વિષે કહું છું તે તમે સાંભળો.^{૧૩} કાંઈ એક પુરા-તન કલ્પમાં, કાંઈ એક જગતમાં, કાંઈ એક સ્થળે જે પુરુષો નિદ્રા વિનાના છતાં અંદર કેવળ એક સંકલ્પમાં જ પરાયણ થઈ રહ્યા હોય, ધ્યાનને લીધે (મનોમય શરીર વડે) ગતિ કરવાવાળા હોય, મનોરાજ્યને અધીન રહી તેની પછવાડે જ આલનારા હોય, સંકલ્પની દૃઢતાને પ્રાપ્ત થઈ જઈ પૂર્વાવસ્થાના અનુસંધાનને ભૂલી ગયેલા હોય, સાંકલ્પિક પદાર્થોમાં જ ચિત્તવૃત્તિ દ્વારા તદાકાર થઈ જવાથી બહારની શારીરિક ચેષ્ટા-ઓથી રહિત થઈ ગયેલા હોય અને ઘણા લાંબા કાળને લીધે એ સંકલ્પમાં જ જમણે જાગૃતપણાના અભિમાનને ધારણ કર્યું હોય, તે પુરુષો સંકલ્પજગત છે.^{૧૪-૧૬} એ સંકલ્પની સાંતિ થઈ જતાં વળી તે જીવો તેના તે દેહમાં પ્રથમના બ્યવહારનો અથવા તો કાંઈ બીજા જ વિલક્ષણ

બ્યવહારનો આશ્રય કરે છે અને તેની દૃષ્ટિમાં આપણે તેના સંકલ્પપુરુષરૂપ થઈ રહ્યા છીએ.^{૧૭} એ પુરુષોના સંકલ્પરૂપી જીવનની અંદર પ્રવિષ્ટ થઈ રહેલા અને સંકલ્પમાં જ પાછા લીન થનારા આપણે સર્વ લોકો અને જીવો તેમની દૃષ્ટિમાં સંકલ્પજગત છીએ, એમ કહી શકાય છે. હવે કું કેવલજગત નામના ભેદ વિષે કહું છું, તે તમે સાંભળો.^{૧૮} સૃષ્ટિ કરવાના સંકલ્પથી વિસ્તરી રહેલા બ્રહ્મામાંથી આ કલ્પની અંદર પ્રથમ જ અવતરેલા જીવો કેવલજગત કહેવાય છે અને તેઓ પ્રથમ પોતાની ઉત્પત્તિ થવારૂપી સ્વપ્નથી રહિત હોય છે.^{૧૯} એ જીવો ફરી વાર એક પછી એક જન્મપરંપરાને પ્રાપ્ત થતા રહે છે, તેમજ પ્રૌઢપણને પામી જઈ જાગૃત, સ્વપ્ન તથા સુષુપ્તિ એ ત્રણે અવસ્થામાં ગતિ કરતા રહે છે, અને તેઓ ચિરજગત કહેવાય છે.^{૨૦} પાછા તેના તે જીવો પાપના આવેશને લીધે જડસ્થાવર-ભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, જાગૃતદશામાં અજ્ઞાન વડે ઘટ થઈ રહે છે અને તેઓ ધનજગત કહેવાય છે.^{૨૧} જે પુરુષો શાસ્ત્રવિચાર અને સત્સંગતિ વડે અજ્ઞાન-નિદ્રામાંથી જાગૃત થઈ જઈ જ્ઞાનને પામે છે અને જાગૃત અવસ્થાને એટલે જાગૃત અવ-સ્થામાં દેખાતા દર્યપ્રપંચને સ્વપ્નના જેવા દેખે છે, તેઓ જાગૃતસ્વપ્ન કહેવાય છે.^{૨૨} જે જ્ઞાનને પ્રાપ્ત થઈ જવાથી પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હોય છે અને તુલ્ય (ચોથી સમાધિ) અવ-સ્થામાં રહેલા હોય છે, તેમની જાગૃત આદિ અવસ્થા ક્ષીણ થઈ ગયેલી હોવાથી તેઓ ક્ષીણ-જગત કહેવાય છે.^{૨૩} જેમ સમુદ્રના ક્ષીરોદ અને લવણોદ આદિ ભેદ છે, તેમ જીવોના પણ ઉપર પ્રમાણે સાત ભેદ છે. તે મેં તમને કહેલ છે. આ સર્વ સમગ્ર લઈ તમે પરમકલ્યાણમાં પરા-યણ થઈને રહો.^{૨૪} હે રામચંદ્ર ! તમે આ જગત પણ કાંઈક બીજી વસ્તુ છે, એવી નો ત્યાગ કરો. કેમકે, તમે હવે

ચૈતન્ય પરમતત્ત્વની અંદર એકરસરૂપ થઈ રહ્યા છે. આથી, દ્વિત્વ, એકત્વ આદિ ભેદ વિનાનું, શૂન્યતાથી રહિત અને ધર્મ વિનાનું હોવાથી અશૂન્યતારૂપી ધર્મથી પણ રહિત એવું જ આવ પદ સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ છે અને સત્ય ચિદ્રૂપે અનુશેષ રહે છે, તે જ તમે છો.^{૨૫}

ઝાંતિ પરિત્યજ જગદ્ગુણનાત્મિકાં ત્વં બોધૈ-
કરૂપચનતામલમાગતોસિ । શૂન્યત્વવર્જિતમશૂ-
ન્યતયા ચ મુક્તં તેન દ્વયૈકવક્રવિમુક્તવપુસ્ત્ત-
માયમ્ ॥ ૨૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જીવસસક-
પ્રકારવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૫૦ એ સમાપ્ત

~~~~~
ઠસર્ગ ૫૧ મો~~~~~

બ્રહ્મદષ્ટિ થતાં જગતની સ્થિતિ

॥ રામ ઉવાચ ॥

કથં ફેવલજાગ્રત્યમકારણમનર્થકમ્ ।

પરાદિકસતિ વ્રજન્ ગગનાદિવ પાદપઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આપે કેવલ-
જગત નામનો ભેદ કહ્યો, તો આકાશમાંથી જેમ
વૃક્ષ ઉત્પન્ન થાય, તેમ પરબ્રહ્મમાંથી તે આકાશ
ને નિર્ગમ્ય શી રીતે ઉત્પન્ન થાય છે ?^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે મહાયુદ્ધિયાળી રામ-
અંદ્રજી ! કારણ વિના કશુંકાર્ય સંભવતું જ નથી.
માટે કેવલજગત નામનો કોઈ પણ ભેદ (કારણ-
નો અભાવ હોવાથી) અહીં સંભવનો નથી.^૨
જ્યારે કેવલજગત નામના ભેદનો અસંભવ છે,
ત્યારે પછી બીજા પણ સર્વ જીવોના ભેદો કારણ-
ના અભાવને લીધે પાયા વગરના થઈ જઈ જીવના

૪ આ એકાવનમા સર્ગમાં બ્રહ્મદષ્ટિ થતા આ
જગત ઉત્પન્ન જ નથી એવું એમ જણાય છે, આત્મ-
દષ્ટિ થતાં તે તૃતીયે લોકો છે અને જ્ઞાન થતાં
નિરવયર બ્રહ્મરૂપ જ દેખાય છે; એ ત્રિે વર્ણન
યો.

અસ્તિત્વ માટે સંભવતા જ નથી.^૩ વસ્તુતાએ
એમાં તો અહીં કશું ઉત્પન્ન પણ થયું નથી અને
કશોનો નાશ પણ થતો નથી. નામ અને રૂપવાળા
વિષયોની કલ્પના પણ અધિકારી પુરુષોને તે
વિષયનો ઉપદેશ આપવા માટે જ કરવામાં
આવી છે.^૪

રામ બોલ્યા:-શરીરોને કાણ ઉત્પન્ન કરે
છે તથા મન-બુદ્ધિ આદિમાં પ્રેરણા મૂકી સ્નેહ-
રાગ આદિ બંધનો વડે બાંધી દઈ કાણ પ્રાણી-
ઓને મોહ ઉપજાવે છે ?^૫

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-શરીરોને ઉત્પન્ન કરનાર
પણ કોઈ નથી, તેમજ પ્રાણીઓમાં મોહ પેદા
કરનાર પણ કોઈ નથી; પરંતુ જળ જેમ પોતાના
સ્વરૂપની અંદર તરંગ આદિરૂપે થઈ રહે છે,
તેમ અનાદિ અને અનંત ચૈતન્ય આત્મા જ
પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપની અંદર નાના પ્રકારના
પદાર્થોને આકારે વિવર્તભાવે થકને રહે છે.^{૬,૭}

કોઈ પણ બાહ્ય વસ્તુ છે જ નહિ; પરંતુ જેમ
કોઈ બીજામાંથી સુંદર મોહું વૃક્ષ ઉત્પન્ન થાય
છે, તેમ આ સર્વ બાહ્યસૃષ્ટિ અંદર રહેલા સિદ્ધા-
ત્મામાંથી જ ઉત્પન્ન થઈ છે. હે રામઅંદ્રજી !
જેમ કોઈ સુતારે સ્તંભની અંદર કોતરેલી પૂતળી
સ્તંભમાં રહેલી જ છે, તેમ સિદ્ધાત્માની અંદર જ
આ જગત રહેલ છે.^{૮,૯} ચૈતન્ય આત્મતત્ત્વ દેશ-
કાળ વડે અનંત છે અને એક છે. તેને વિશે,
બહારની અને અંદરની સર્વ સૃષ્ટિ પુષ્પના
મુગધની પેઠે સર્વજન પ્રસરી રહી છે, એમ તમે
સમજો.^{૧૦} વાસનાનો ક્ષય થઈ જાય, એટલે આ
પોતાનો આત્મા જ પરલોકરૂપ છે, એમ સમજો.

કમકે જ્ઞાનન લીધે જ્ઞાન થઈ રહેલા ત્રિવેદી પુરુ-
ષોને મન પરલોક વગેરેની કલ્પના આ લોકમાં જ
છે, એટલે તેમને કઈ વાસનાનો ઉદય થાય ?
એ સત્ય પરમપદરૂપ આત્મા જ દેશ, કાળ, ક્રિયા,
લોક અને ચિત્ત વગેરે નામ-રૂપે અનેક છે. તે જ
દેશ-કાળ આદિ નામ-રૂપથી તે રહિત છે, છતાં

તે સાવ શૂન્ય નથી. ^{૧૧૨૨} હે રામચન્દ્રજી દર્યને વસ્તુ તરીકે નહિ જાણનારા અને સાક્ષીરૂપે રહી સર્વનેો અનુભવ કરનારા તત્ત્વજ્ઞતા પુરુષોની જ દષ્ટિ એ પરમપદની અંદર પહોંચી શકે છે; ખાસી ખીજ પ્રાણીઓની દષ્ટિ કોઈ દિવસ પણ ત્યાં સુધી પહોંચી શકતી નથી. ^{૧૩} જ્યો અપણ અને ગંભીર એવા અહંભાવરૂપી ખાડામાં પડેલા હોય છે, તેઓ કોઈ દિવસ એ પ્રકાશમય પરમ-પદને જોઈ શકતા નથી. ^{૧૪} ચૌદ પ્રકારના (ચૌદ લોકમાં રહેલા) અનંત પ્રાણીઓના સમૂહોથી ગીય થયેલા આ જગતની દષ્ટિ વિવેકી તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની નજરમાં પોતાના શરીરના એક અવયવ જેવી લાગે છે. ^{૧૫} તાત્ત્વિક દષ્ટિથી જોતાં, કારણના અભાવને લીધે, આ સ્થિતિ ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી અને તેનો નાશ પણ થતો નથી. વ્યવહારદષ્ટિ વડે જોતાં, જેવું કારણ હોય તેવું જ કાર્ય થાય છે. ^{૧૬} જો કારણની અંદર કાર્ય રહેલ જ હોય, તો પછી તેવું કારણપણું ક્યાં રહ્યું? કેમકે પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ વડે અનુભવમાં આવવાથી, એ કારણ કાર્યરૂપ જ છે. તેથી જો પ્રમાતા ચિત્તમાં કોઈ જાતની વૃત્તિ રહ્યું નહિ, તો એ બન્ને કાર્ય-કારણ પણ રહી શકે નહિ; એટલે વસ્તુતઃ એ બન્નેની સત્તા જ અસત્ય ઠરે છે. ^{૧૭} જમ થાંત સમુદ્રની અંદર તરંગ, ચક્રીઓ ધત્યાદિ રહેલાં છે, તેમ વિહારે રહિત બ્રહ્મનાં જગત, ચિત્ત આદિ વિવર્ત-ભાવથી રહેલ છે. ^{૧૮} જમ માટીના પિંડમાં ધડો, શરાવ વગેરે અનેક પાત્રો હોય છે અને સુવર્ણ જમ પોતાની અંદર કડાં-કુંડળ આદિ નાના પ્રકારના આકારોને ધારણ કરી રહે છે, તેમ નિર્મળ, નિર્વિકાર પરબ્રહ્મ જ પોતાની અંદર સર્વને ધારણ કરી રહેલ છે અને સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે. ^{૧૯} ચિત્તનો નિરોધ ન હોવાને લીધે, સ્વપ્ન અવસ્થામાં, ચિત્તની અંદર અનેક વાસ-નાઓ અને આસક્તિઓને લીધે વિષયો સત્ય લાગે છે. તેથી ઊલટું જો આત્મસ્વરૂપનું જ્ઞાન

થાય, તો અંતર અવસ્થા પણ અસત્ય લાગે છે. અંતરપ્રપચ કેવળ મનની કલ્પનાથી જ જોમો થયો છે એમ સમજઈ બધ, તો તે ઝાંઝાનાના જળ જવો મિથ્યા જ થઈ રહે છે. જો તે વિવેક-વિચારથી નિર્મળ થઈ બધ, તો તે સ્વપ્નના જવો જ અનુભવમાં આવે છે. ^{૨૦, ૨૧} જમ વર્ષાકાળ જતો રહેતાં વરસાદનાં વાદળાંઓ સ્થૂલભાવને છોડી દે છે, તેમ જ્ઞાન સારી રીતે સુદૃઢ થતાં તે જ્ઞાન-નિષ્ઠ પુરુષની દષ્ટિમાં પોતાના દેહ સાથે સર્વ પ્રાણીઓ સ્થૂલભાવને છોડી દે છે. (સ્થૂલભાવથી રહિત કેવળ બ્રહ્મરૂપ દેખાય છે.) ^{૨૨} જમ વરસવા માંડેલો વરસાદ છેવટ સાવ વરસી જઈ આકાશ-રૂપ થઈ બધ છે, તેમ સત્ય આત્મતત્ત્વનું જ્ઞાન થતાં, અહંકાર રહિત જગત શમી બધ છે. ^{૨૩} જ્ઞાન થતાં શરદઋતુનાં વાદળાંની પેઠે કિંક્રા પડી ગયેલો, નિર્મળ થઈ ગયેલો અને ઝાંઝાનાના જળની પેઠે સાવ મિથ્યા જણાયેલો દર્યભાવ ફરી વાર તેવું તત્ત્વ શોધવા જતાં ગળી પડી ક્યાંય જતો રહે છે. ^{૨૪} જમ બળતા અગ્નિમાં નાખેલ સોનું, કાષ અને ધી અગ્નિની અંદર ભસ્મરૂપ થઈ એક જ સ્વરૂપ બની બધ છે, તેમ તત્ત્વનું અપરોક્ષ જ્ઞાન થતાં જગત, ચિત્ત વગેરે સર્વ એકભાવ બની બધ છે. ^{૨૫} જમ કોઈ ઘરના ખૂણામાં ભૂત ભરાયો છે એવું કોઈ બાળકને લાગે, પણ સત્ય સમજતાં તેની ભ્રાંતિ દૂર થઈ બધ છે, તે જ પ્રમાણે જ્ઞાનથી ખરી સમજણ આવે છે, એટલે આ ત્રણ લોકના સંબંધમાં જ કાંઈ તેવું સાકારપણું જણાય છે, તે ક્રમે કરી ક્ષીણ બની બધ છે. ^{૨૬} જીવરૂપ સાક્ષીચૈતન્ય અનંત અને નિરાકાર છે અને તેને પોતાના સ્વરૂપની અંદર, વિનાકારણે પોતાની મેળે જ જગત, ચિત્ત આદિની વિવર્તરૂપે પ્રતીતિ થાય છે. તેમાં આકાર વગેરે ક્યાંથી જ હોય? ^{૨૭} જીવરૂપ સાક્ષીચૈતન્યને પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપનું જ્ઞાન નહિ હોવાથી તેને જગત, ચિત્ત વગેરે સંસારનો પ્રપંચ દેખાય

છે, પણ જ્ઞાન થતાં એ અજ્ઞાન આપોઆપ નાશ પામે છે. પછી તેમાં આકાર વગેરે ક્યાંથી જ હોય? ^{૨૮} અત્રપ્રપંચ સ્વમના જેવા અસત્ય છે એમ સમજવામાં આવે છે, એટલે તે પોતાના સ્વલભાવને (સાકારપણાને) છોડી દે છે અને અગ્નિ વડે તપાવેલા સુવર્ણની પેઠે પરમ દામજળાને પામે છે. ^{૨૯} જમ સુવર્ણ પોતાના સુવર્ણભાવને છોડ્યા વિના કડાં, કુંડળ આદિરૂપ થઈ રહે છે, તેમ ચિદાત્મા પોતે પોતાના સ્વરૂપમાં રહ્યા છતાં, દેશકાળ વિના જ અત્રપ્રપંચ અને સ્વપ્રપંચને રચી લે છે અને જમ બહે પોતે જ સાકારસ્વરૂપ બન્યો હોય એમ દેખાય છે. ^{૩૦} આમ વિવેકજ્ઞાન પ્રગટ થતાં, અત્રપ્રપંચ સ્વરૂપના જેવા તુચ્છ અને મિથ્યા જણાય છે. એટલે જમ શરદ્ધતુ ચાલી જતાં, જળનો પ્રવાહ હલકો અને શાંત પડી જાય છે, તેમ જ્ઞાનને લીધે વિષયભોગ સંબંધી રાગ (પ્રેમ) હલકો અને શાંત પડી જાય છે. ^{૩૧} અતિ તુચ્છતાને પામેલી દ્રશ્ય સંબંધી શોભા ભલે પોતાની આંખ આગળ જામી હોય, તો પણ વિવેકી પુરુષને બગી ગયા પછી વિચાર કરતાં સ્વપ્નના પદાર્થો તરફ રચિ નથી થતી, તેમ તેને એ દ્રશ્ય તરફ પણ રચિ જ થતી નથી. ^{૩૨} પોતાના આત્માની અંદર શાંતિ મળવી એ ક્યાં અને આ ક્ષુદ્ર વિષયોમાં લોભાતું એ ક્યાં? જો જ્ઞાની પુરુષોને પણ વિષયોમાં રચિ થવી સંભવે, તો સુષુપ્તિ અવસ્થાની અને બ્રહ્મ અવસ્થાની પણ એકતા સંભવે અને મૂઠ પુરુષ તથા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષનું પણ એક્ય સંભવે. ^{૩૩} આ જગત કેવળ મનોમય છે, પ્રાંતિરૂપ છે અને તેનું સ્વરૂપ સ્વમના જેવું સાવ મિથ્યા છે. આત્મા નિર્લેપ થઈ ગયા પછી આ જગતની અંદર રહેલી માળા, ચંદન અને વનિતા આદિ પદાર્થોમાં મનાયેલી સત્યબુદ્ધિ દૂર થઈ જાય છે. હે મહાબુદ્ધિશાળી રામચંદ્ર! ઝાંઝનાનાં જળ ને અસત્ય એવા દ્રશ્ય પદાર્થો ભલે

સામે જોવા હોય તો પણ તે ક્યા વિવેકી પુરુષને રચિ ઉત્પન્ન કરે? ^{૩૪, ૩૫} જગત વિશેની સત્યપણાની બુદ્ધિ દૂર થઈ જાય છે, એટલે શાંત બુદ્ધિવાળો વિવેકી પુરુષ એ જગતને બળિયામાંથી પડતાં દીવાનાં કિરણો જેવું કાન્તિમાન તથા ચિદાકાશની પેઠે નિરાકાર બુદ્ધિ છે. ^{૩૬} અત્રપ્રપંચ કેવળ ચિત્તની પ્રાંતિરૂપ જ છે, એમ જ્ઞાન વડે સમજઈ જાય છે, એટલે પછી તેને માળા, ચંદન અને વનિતા આદિ પદાર્થોમાં રચિ પેદા કરનારી ચિત્તની પ્રાંતિરૂપ ભાવના પણ નાશ પામે છે. ^{૩૭} એક વાર અમુક વસ્તુ મિથ્યા છે એવું સમજઈ જાય છે, પછી તેની ઉપાદેય બુદ્ધિ ક્યાંથી જ રહે? સ્વપ્નનું જ્ઞાન થાય છે, પછી સ્વપ્નમાં જોયેલા સુવર્ણને લેવાની કાણ હોડધામ કરે? ^{૩૮} જમ સ્વપ્નને સ્વપ્નરૂપ બોલ્યા પછી, તે સ્વપ્નમાં દીકેલા પદાર્થો સંબંધી આસક્તિ દૂર થાય છે, તેમ દ્રશ્યનું પણ વાસ્તવ સ્વરૂપ બજવામાં આવે, એટલે દ્રશ્ય પદાર્થો સંબંધી આસક્તિ દૂર થાય છે. ત્યારે દ્રશ્ય તથા દ્રશ્ય સંબંધી દશાને લીધે ઉત્પન્ન થતા રાગદ્વેષ આદિ કોપોરૂપી અંચિ પણ છેદાઈ જાય છે. ^{૩૯} જ્ઞાન થવાથી જતી બુદ્ધિ શાંત થઈ છે તેવા વિવેકી પુરુષ, બંધુ આદિમાં આસક્તિ વિનાનો થઈ જાય છે, તેના સંકેત શાંત પડી જાય છે, તે અહંકારથી રહિત થાય છે અને વિષયો વિષે નિઃસ્પૃહ બને છે. તે સંસારના વિષયોમાં રહેલી આસક્તિને વશ થઈ નકામો પ્રયાસ કરતો નથી, કૃતકૃત્ય થઈ રહે છે અને શાંતિ પામે છે. ^{૪૦} જમ દીવાની શિખાં આલવાઈ જતાં તેનાં કિરણો પણ આલવાઈ જાય છે, તેમ વિષય સંબંધી રાગ દૂર થવાથી, વાસના પણ આલવાઈ (લયને) પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. ^{૪૧} ગંધર્વનગરની પેઠે પ્રથમ પ્રાંતિરૂપે દેખવામાં આવતું આ સર્વ જગત, જ્ઞાનનો ઉદય થતાં દીપકનાં કિરણોનાં સમૂહની પેઠે પ્રકાશરૂપ નિરાકાર અને આકાશના જેવું

શૂન્ય અને કેવળ ચિદાકાશરૂપ જ દેખાય છે.^{૪૨} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ સાતમી ભૂમિકામાં રહેતો હોવાથી તેમજ પરબ્રહ્મમાં (વૃત્તિનિરોધ દ્વારા) એકસ્વરૂપ થવાથી, પોતાના દેહને, આકાશને, શૂન્ય કે સ્ફુરણને, એ કશાને (સુષુપ્તિવાળાની પેઠે) દેખતો નથી.^{૪૩} એ પરમતત્ત્વની અંદર પોતાનો આત્મા (દેહ, મન, જીવ આદિ) પણ નથી, શૂન્ય પણ નથી, જગતની કલ્પના પણ નથી, ચિત્ત પણ નથી અને દશ્યપ્રપંચનો ઉદય પણ થયેલો જ નથી; છતાં તેની અંદર સર્વ વિવર્ત રૂપે રહેલ છે.^{૪૪} દેહની ઉપાધિને લીધે ભૂમિકા આદિનો જ ભાવ અવિવેકી પુરુષોના જોવામાં આવે છે, તે પણ જ્ઞાનનિષ્ઠ જીવન્યુક્ત પુરુષની દૃષ્ટિમાં જ્ઞાનને લીધે અસ્ત પામી શૂન્ય જ લાગે છે. પોતે ભલે કોઈ ભૂમિકામાં હોય, પરંતુ તેની દૃષ્ટિએ તે ભૂમિકાનું અસ્તિત્વ હોતું જ નથી.^{૪૫} એ ચિદાત્માને વિશે સમાધિથી એકરૂપતાને પામવાથી તત્ત્વવેત્તા પુરુષ શાંત આકાશને ધારણ કરે છે. તે આકાશના જોવા નિર્મળ થઈ રહે છે, નિઃસંગ થઈને જ રહે છે અને દેહધારી હોવા છતાં તેને કશું અભિમાન ન હોવાથી તે દેહરહિત જોવા જ હોય છે.^{૪૬} મનનો લય થવાથી તે મૌન ધારણ કરે છે. તે નિરુદ્ધ વ્યવસ્થાને પામ્યો હોય છે, તે સંસારસાગરને તરી ગયેલો હોય છે અને તે કર્મના અંતને પહોંચ્યો હોય છે.^{૪૭} સ્વેદજ, જરાયુજ, અંડજ અને ઉશ્લિજ, એમ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓનાં શરીરો, આ સર્વ લોકો, આકાશ, પર્વતોના સમૂહો અને તે સર્વને ઉત્પન્ન કરનારાં, તેનાં અસાધારણ કારણો, એ અધાતું ઉપાધાનકારણ મૂળ અજ્ઞાન જ છે. માટે એ મૂળ અજ્ઞાન જો જ્ઞાન વડે ગલિત થઈ જાય, તો પછી શરીર, લોક આદિ આ સર્વ જગત મહે (અવિવેકીઓની દૃષ્ટિમાં) હો, તો પણ જ્ઞાનીની દૃષ્ટિએ તે સાવ અધ્યા જ અનુભવમાં આવે છે.^{૪૮} આમ સર્વ વિકલ્પો ગળાઈ જવાથી, યો. રા. ૩૩

શાંત અંતઃકરણવાળો વિવેકી યોગી પુરુષ પોતાના એક આત્મસ્વરૂપને જ સારરૂપ સમજે છે પરમ શાંતિરૂપી અમૃત વડે સદાકાળ તમ રં છે અને આવરણ માનથી રહિત એવા બ્રહ્મ જ સ્થિર થઈને રહે છે.^{૪૯}

સંશોભિતઃ કરણોગલિતવિકલ્પઃ સ્વરૂપસાર-મયઃ । પરમશમામૃતવૃક્ષસ્તિષ્ઠતિ વિદ્વાન્નિરા-વરણઃ ॥ ૪૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિશ્રાંતિયોગોપ-દેશ' એ નામનો સર્ગ ૫૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૫૨ મો

ચૈતન્ય જગતરૂપે થયેલું છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

બોધો જગદિવામાતિ મુને યેન ક્રમેણ હ ।
તં ક્રમેણ ક્રમં વ્રદિ ભૂયો મેદનિષ્ઠત્વે ॥ ૧ ॥
રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! કૃતસ્થ ચૈતન્ય આત્મા, જે કમ વડે જગતના જોવા ભાસે છે, તે કમભેદ દૂર થાય તે માટે આપ ફરી વાર કમ-વાર કહી બતાવો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—અતિ અદ્ય સ્મૃતિવાળો મૂઠ મનુષ્ય જગતને એક વૃક્ષની જમ જટલું જુએ છે, તેટલું જ તે તેના મનમાં સ્ફુરે છે; પરંતુ જટલું તે તેની દૃષ્ટિમાં આવતું નથી, તેટલું તે તેના ચિત્તમાં સ્ફુરતું નથી. (આ વાત દૃષ્ટ્ય-વાદને અનુકૂળ છે.)^૨ પરંતુ વિવેકી પુરુષ તો પૂર્વાપર સંબંધ સાથે શાસ્ત્રોના અર્થનો વિચાર કરે છે. કોઈ નિષિદ્ધ વસ્તુ પોતાની આંખ આગળ હોય, તો પણ તે તેને 'ભોગ્ય' તરીકે સ્વીકારતો નથી.^૩ આથી તમે ચિત્તશુદ્ધિ કરનારાં કર્મોનું

* આ બાવનમા સર્ગમાં તાર્કિક પુરુષોના તર્કો વડે જીભી થયેલી બીજા અનેક કલ્પનાઓનું ખંડન કરી કૃતસ્થ ચિદ્રૂપ આત્મા જ અનિવચનીય જગતને આકારે (વિવર્તભાવથી) થઈ રહેલ છે, તે વિશે સમર્થન કરવામાં આવશે.

અનુષ્ઠાન કરવામાં નિષ્ઠા રાખે, માત્ર શાસના અર્થેનિ વિશે જ ચિત્તને પરોવી રાખે, મૌન ધારણ કરીને તેમનું મનન કરે અને કાનની શેભારૂપ એવા આ મારા ઉપદેશને સાંભળે.^૪ આ દરથસમૂહની બ્રાંતિ અવિધારૂપ છે અને જેમ ઝાંઝાતા જળની નદીમાં જળ હોતું નથી, તેમ આ દરથજળ જેવું કંઈ પણ છે જ નહિ.^૫ આમ છતાં જ વિપયનો હું તમને હમણાં ઉપદેશ આપનાર છું, તે વિપયનો ઉપદેશ સાંભળવા માટે તમે મારા કહેવાથી તેને ક્ષણભર સત્ય જેવો સમજી મારું આ કહેવું સાંભળો.^૬ આ બ્રાંતિ ડયાથી ઉત્પન્ન થઈ અને શી રીતે ઉત્પન્ન થઈ, એ તકવિતંકની આ ધરીએ કાંઈ જરૂર જ નથી; કેમકે જ્ઞાન થતાં, આ દરથ-પ્રપંચ પણ નથી અને આ બ્રાંતિ પણ નથી, એ વાત પોતાની જેણે જ તમારા સમજવામાં આવી જશે.^૭ અનેક પ્રકારે બંદેલું જે કાંઈ આ સ્થાવર-જંગમ જગત દેખાય છે, તે સર્વ પ્રલય-કાળમાં નાશ પામે છે.^૮ આ જગતના ખૂલેલા વગેરે અવયવોનો નાશ થાય, એટલે આ જગતનો પણ અવશ્ય નાશ થાય જ. એમાં કોઈ અટકાવ કરી શકે એમ નથી. કેમકે ધડામાં રહેલા પાણીનું ટીપું ટીપું ઉઘેચી લેવામાં આવે છે, તો બધું પાણી આદ્યું બપ છે.^૯ આમ વસ્તુમાનનો નાશ સિદ્ધ થાય છે, એટલે જગતનું પ્રલયપણું સંભવતું નથી; કારણ કે જગત પણ પ્રલય સ્વરૂપ છે, એટલે જગતના નાશ સાથે તેનો પણ જો નાશ માનવામાં આવે, તો તે પ્રલય અનંત અને સત્તાવાળ છે એમ કહી શકાય નહિ.^{૧૦} મંદિરાના કણોમાં જેમ મદ્યસ્થિત રહી છે, તેમ પૃથ્વી આદિ જડ મહાભુતોમાં ચૈતન્ય નામની એક શક્તિ રહી છે. આને ચાર્વાકોના વાદ છે, પણ તે આપણ આસ્તિકોની આગળ જોતો રહી શકતો નથી. આપણા મતમાં તો દેહસિદ્ધિ અંદર રહેલા વિજ્ઞાનને અધીન છે. માટે સ્વપ્નેદેહની પેઠે એ

બચતદેહ પણ આભાસમાત્ર છે અને તાત્કાલિક દષ્ટિએ તે છે જ નહિ.^{૧૧} આ દરથની શેષા ના પામી બચ છે માટે તે પ્રલયપ નથી, તેમ પ્રલયથી બુદ્ધિ છે એમ પણ નથી; તે તો અનિર્વચનીય અને અવિધારૂપ છે. આમ માનવાર્થ પ્રલયવિધા વડે તેનો બાધ થઈ જતાં શાસની સદ્ગુણતા કાયમ રહે છે અને એ જ યોગ્ય છે, બીજી વાત બરાબર બંધાયેલ તો થતી નથી.^{૧૨} જ સૃષ્ટિ પ્રલયકાળમાં એક વખત નાશ પામી હોય, તેની તે જ પાછી ઉત્પન્ન થાય છે, એ વાત અસંભવિત છે. કેમકે જે નષ્ટ થઈ ગઈ તેનો પાછો સંભવ શી રીતે થઈ શકે? અને પાછી તેની તે જ સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થઈ શકે બીજી, એ વિષે કશો પડકાર નિર્ણય થઈ શકતો નથી; માટે તે અનિર્વચનીય છે, એ વાત અમારા વિચાર પ્રમાણે વધારે યોગ્ય લાગે છે. કેમકે અમે અનુભવને અનુસરી ચાલનારા છીએ.^{૧૩} અવયવવાળા પદાર્થો જ પ્રલય-કાળમાં અવયવરહિત આકાશરૂપે થઈ રહ્યા હતા, એ વાત પણ અસત્ય લાગે છે; કેમકે સાવયવ પદાર્થો નિરવયવરૂપે શી રીતે રહી શકે? કદાચિત્ત એ સાવયવ પદાર્થો નિરવયવ આકાશભાવને પ્રાપ્ત થયા છતાં પોતાની પૂર્વની અવસ્થાને ધારણ કરી રહ્યા હતા એમ માનવા બેચીએ, તો પ્રલય-કાળમાં પણ તેના સાવયવપણાને નાશ થતો નથી એમ સિદ્ધ થાય છે.^{૧૪} હવે, પ્રલય અને સૃષ્ટિ એ બંને એકબીજામાંથી એકબીજાની ઉત્પત્તિ થવાથી કાર્ય-કારણના જેવાં પરસ્પર થઈ રહ્યાં છે, તે બંનેનું આમ એકરૂપપણું સ્વીકારવા જતાં કાર્યકારણપણાનો ભેદ જોડી બપ છે અને તેથી અમારા સિદ્ધાંતમાં સ્વીકારેલો અદ્વૈતવાદ જ આવી જોતો રહે છે.^{૧૫} જે પદાર્થ દેખવામાં આવતો હોય છતાં પણ તત્ત્વવિચાર વડે જે શૂન્યતાને પ્રાપ્ત થઈ બપ તે નષ્ટ જ છે, એમ તમે સમજો; કેમકે તે દેખાતાં છતાં વસ્તુતાએ (સ્વપ્રકરણની પેઠે) નથી જ, એ બીજું કાંઈ નાશતું

સ્વરૂપ હોય તો તે ક્ષી-બલવનું છે, તે તમે સુખે-
થી ભલે કહો.^{૧૬} ફરી વાર ઉત્પત્તિ થતી બેવામાં
આવવાથી નાશ પામેલા પદાર્થનું વચમાં પણ
અસ્તિત્વ જ છે, એ કલ્પના પણ ઘટતી નથી;
ઠેમકે તેનો તે જ આ પદાર્થ છે, એવું જ્ઞાન કોને
થાય છે? બાકી (લોકિકદષ્ટિએ) સર્વ પદાર્થ
અવશ્ય નશ્વર છે. તેથી એક પદાર્થ નાશ પામ્યો
અને આ વળી બીજો તેનો જ ઉત્પન્ન થયો, એવી
કલ્પના કાંઈક સંભવિત લાગે છે.^{૧૭} ઠેઠ મુળથી
આંડી શિખા સુધી આખા આડમાં તેની બી આઈ,
તેનાં ફળો, તેની શાખાઓ, ઉપશાખાઓ, પત્ર,
પુષ્પ ઇત્યાદિમાં બીજસત્તા જ વ્યાપીને રહી છે.
એ કે તે વચમાં ફળ, શાખા આદિરૂપે દેખાય
છે, નો પણ એ બીજસત્તા જ સર્વત્ર એક અખંડ-
પણે રહેલી છે, એવી એક્યદષ્ટિ થાય, તો પછી
શાખા આદિની જુદી સત્તા ન બણતાં બીજ-
વૃક્ષનું કાર્ય-કારણપણું ક્યાં રહે? ^{૧૮} આવી જ
રીતે સૃષ્ટિ, પ્રકાય, દેશ, કાળ, ક્રિયા આદિરૂપે
પ્રસરી રહેલું એક ચૈતન્યરૂપે બીજ જ દેખવામાં
આવે છે, તે સર્વરૂપે વિવર્તભાવથી થઈ રહ્યું છે,
એવી બે દષ્ટિ થાય તો પછી તેનો કાર્ય-કારણ-
ભાવ ક્યાં રહે છે? જ્યાં વસની જરૂર હોય ત્યાં
જમ એક ઘડો કંઈ કામનો નથી, તેમ એક
ચિદાત્મા પોને જ ક્રિયારૂપ અને ફળરૂપ થઈ રહે,
તો તે કંઈ કરી શકતો નથી.^{૧૯} સર્વ દર્શનોના
સિદ્ધાંતમાં એક વસ્તુને વિષે અનેક પ્રકારના
ભાવોના ભેદનું નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું નથી.
હવે પરમાર્થરૂપ ચિન્મય વસ્તુને વિશે અનેક
પ્રકારના સ્વભાવોના ભેદ ખરી રીતે છે જ નહિ;
તો પછી આ વિશે વિવાદ કરવાનું આપણને શું
પ્રયોજન હોય? ^{૨૦} આ બાબતમાં વિચાર કરતાં
અનુભવપ્રમાણથી છેવટ એટલું જ સિદ્ધ થાય
છે કે, આ સર્વ ચિદાત્માનો જ એક વિવર્ત છે,
તેથી તે અનાદિ, અનંત, શાંત ચૈતન્યરૂપ છે. તે
આકાશ પેઠે નિર્લેપ છે, નિરાકાર છે અને માત્ર

બોધરૂપ જ છે.^{૨૧} એ તત્ત્વ જોવી રીતે (અવિવા-
ને લીધે) અનુભવમાં નથી આવતું, જોવી રીતે
(વિવા વડે) અનુભવમાં આવે છે તથા જોવી
રીતે એ તત્ત્વજ્ઞાન સિદ્ધ થાય છે, તે સર્વ હું
તમને કમથી કહી સંભળાવું છું.^{૨૨} મહાપ્રલય-
માં જ્યારે મહાદેવ (હિરણ્યગર્ભ) સુધીના સર્વ
દશ્યસમૂહ મન, બુદ્ધિ અને કર્મસંહિત નાશ પામે
છે, જ્યારે આકાશ પણ લયને પામી જાય છે,
જ્યારે કાળ સ્થિતિવિહીન થઈ જાય છે, જ્યારે
વાયુ અને તેજ પણ અત્યંત અભાવને પ્રાપ્ત થઈ
જાય છે, જ્યારે અધકાર પણ નાશને પામી જાય
છે, જ્યારે જળ (પૃથ્વી) આદિ પણ ઘણા લાંબા
કાળ સુધી કાયને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે અને ટૂંકામાં
જ્યારે સર્વ નામ-રૂપનો સમૂહ અત્યંત અભાવ-
ને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, ત્યારે શાંત, અનુભવરૂપ,
નિત્ય, નિર્મળ, બાધને પ્રાપ્ત થઈ જનારાં નામ-
રૂપ વિનાનું, અનાદિ, અનંત, શુદ્ધ અને સ્વરૂચ
એવું કાંઈક અનિર્વચનીય તત્ત્વ જ અવશેષ રહે
છે. એ તત્ત્વ ઇન્દ્રિય વડે ન બણી શકાય તેવું
અવ્યક્ત છે, અતીન્દ્રિય છે, નામથી પણ રહિત
છે, સર્વ પ્રાણીમાત્રના આત્મારૂપ છે, સ્થૂળ જેવું
છે, વ્યવહારદષ્ટિએ એનાં કાર્યરૂપ તથા કારણરૂપ
છે અને તે જ પરમપદરૂપ છે.^{૨૩-૨૭} એ તત્ત્વ વાયુ-
રૂપ પણ નથી, આકાશરૂપ પણ નથી, બુદ્ધિ આદિ-
રૂપ પણ નથી અને સ્થૂળરૂપ પણ નથી. અધિક્ષાન-
દષ્ટિએ બેઈએ તો તે કશારૂપ નથી ને આરોપિત-
દષ્ટિએ બેઈએ તો તે સંનરૂપ છે. એ પરમતત્ત્વ-
રૂપી ચિદાકાશ કાંઈક જુદી જ તરેહનું છે અને
અવર્ણનીય છે.^{૨૮} એ પરમતત્ત્વ કોઈક મુક્ત થઈ
રહેલા તત્ત્વવેત્તાના જ અનુભવમાં આવે છે અને
એ પુરુષની સ્થિતિ નિરંતર એ પરમપદમાં જ
હોય છે. બીજા વેદ આદિ આગમે કેવળ તેનું
વર્ણન કરી બતાવે છે, બાકી તે અનુભવગમ્ય
છે.^{૨૯} એ તત્ત્વ કાળરૂપ પણ નથી, મનરૂપ પણ
નથી, સ્વભાવરૂપ પણ નથી, કાર્યરૂપ પણ

કારણરૂપ પણ નથી, દેશરૂપ પણ નથી કે
 દિશારૂપ પણ નથી અને દેશ-કાળના મધ્યરૂપ
 કે અંતરૂપ પણ નથી. તે તરત જાણવામાં
 આવે તેવું પણ નથી અને સાવ ન જ જાણી
 શકાય તેવું પણ નથી.^{૩૦} એ અતિ સ્વચ્છ
 ચેતન્યતત્ત્વ તો કાંઈક અવલુપ્ત જ છે. તે તો
 જ્ઞાનના પારને પહોંચી ગયેલા, સસારના જન્મ-
 મરણના ફેરામાંથી છટી ગયેલા અને પંચમ
 ભૂમિકા આદિ યોગની ઉત્તમ અભિકાને પ્રાપ્ત
 થઈ ગયેલા મહાત્માઓના જ અનુભવમાં આવે
 છે.^{૩૧} હે શાંતિમાન રામચંદ્રજી! જે જે પદાર્થો
 મેં અહીં નિષેધ કર્યો છે, તે તે પદાર્થોનો
 શ્રુતિ આદિમાં પણ સર્વત્ર નિષેધ કરાયેલ જ છે.
 આપણી બુદ્ધિ વડે જ તે સમુદ્રના તરંગોની પેઠે
 બ્રહ્મની અંદર પરિછિન્નરૂપે (પરિભાણાળા)
 દ્વાપાયેલા છે.^{૩૨} જેમ કાંઈ મોટા સ્તંભની અંદર
 નુદી જુદી જાતની પૂતળીઓ રહેલી જ હોય
 કે, તેમ આ સર્વ પદાર્થો બ્રહ્મની અંદર રહેલા
 જ છે.^{૩૩} આમ, સર્વ પદાર્થો એ તત્ત્વની અંદર
 રહ્યા છે અને નથી પણ રહ્યા. એ તત્ત્વ સર્વરૂપ
 છે અને સર્વરૂપ પણ નથી; એ જ તત્ત્વ સર્વરૂપ
 થઈ રહેલ છે અને નથી પણ થઈ રહેલ. એ જ
 તેની અલોકિકતા છે.^{૩૪} એ પરમપરૂષ તત્ત્વ
 જ રીતે સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે અને જે રીતે
 સર્વ પદાર્થોથી રહિત છે, તે એ તત્ત્વની અંદર
 જ ગળી જઈ પરિણામ પામી ગયેલા તત્ત્વજ
 પુરુષો જ જોઈ શકે છે.^{૩૫} સર્વના આદિરૂપ એવું
 એ પરમપદ અનુભવી પુરુષને (આરોપિતદષ્ટિ-
 એ) સર્વરૂપ થઈ રહેલ લાગે છે, સર્વના આત્મા-
 રૂપ લાગે છે અને સર્વ પદાર્થો વડે પરિપૂર્ણ
 લાગે છે. વળી તે (અધિષ્ઠાનદષ્ટિથી જોતાં) સર્વ
 પદાર્થો વિનાનું દેખાય છે.^{૩૬} હે મહાબુદ્ધિશાળી
 રામચંદ્રજી! સર્વ પદાર્થોના અભાવનો અનુભવ
 કરાવનારું નિર્વિકલ્પ સમાધિ સુધીનું સંપૂર્ણ
 ન હોય સુધી તમને ઉત્પન્ન થયેલ નથી. તમને

જે સચ્ચ ઉત્પન્ન થાય છે, તે જ આ બાબતમાં
 (જ્ઞાનની અપૂર્ણતામાં) પુરાવો આપે છે.^{૩૭}
 જે પુરુષ બોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હોય છે અને
 સર્વ દેશના આભાસથી પણ રહિત એવા છેવટ
 થનારા તત્ત્વસાક્ષાત્કારને પ્રાપ્ત થયેલ હોય છે,
 સ્વચ્છ અંતઃકરણવાળો હોય છે અને શાંત હોય
 છે, તે જ એ પોતાના સ્વરૂપભૂત પરમતત્ત્વને
 દેખી શકે છે.^{૩૮} જેમ સુવર્ણના પિંડની અંદર
 કાંઈએ કલ્પના વડે માની લીધેલો મુદ્રાઓનો
 સમૂહ હોય છે, તેમ એ નિર્લેપ તત્ત્વની અંદર
 અમુક પદાર્થ છે, આ હું છું અને આ તમે છો
 વગેરે ત્રણે કાળમાં વ્યાપી રહેલી જગતરૂપી
 ભ્રાંતિ અવસ્તુરૂપે રહી હોય છે; પરંતુ સુવર્ણના
 પિંડમાંથી જેમ અનેક જાતની સુવર્ણમુદ્રાઓ
 મળી શકે છે, તેમ પરમાર્થરૂપ પરમાત્માથી
 જુદું એવું જગત જોવામાં કે જાણવામાં આવતું
 નથી.^{૩૯, ૪૦} આત્મા સદાકાળ જગતથી ભિન્ન છે,
 છતાં જગત આત્માથી ભિન્ન નથી; તે તો આત્માના
 અંગરૂપ જોવામાં આવે છે. જેમ સુવર્ણ
 બાજુમધ્યરૂપ છે, તેમ બ્રહ્મ પણ જગતરૂપ છે.
 આમ, બ્રહ્મતત્ત્વ જ વિકારને પામ્યા વિના જિવત-
 ભાવથી જગતરૂપી દ્વૈતભાવવાળું થઈ રહ્યું હોય
 એમ ભાસે છે.^{૪૧} એ તત્ત્વ દેશ-કાળ આદિ
 શબ્દોની પ્રવૃત્તિમાં નિમિત્તરૂપ થનારાં જાતિ,
 શુણ્ઠ, ક્રિયા વગેરેથી રહિત છે અને અધ્યારોપ-
 દષ્ટિથી જોતાં તો તે જ દેશ, કાળ, ક્રિયા આદિરૂપ
 પણ થઈ રહેલ છે. આ સર્વ તેની અંદર છે અને
 તત્ત્વદષ્ટિથી જોતાં નથી પણ રહ્યું.^{૪૨} જેમ સમાન-
 ભાવમાં રહેલા જળની અંદર (નિગૂઢપણે) તરંગ
 આદિ રહેલ જ છે, જેમ ચિત્તકારના ચિત્તમાં
 ચિત્ત કલ્પનારૂપે રહેલ જ છે અને જેમ સૃતિકાના
 પિંડમાં સૃતિકાનાં પાત્રો રહેલાં જ છે, તેમ આ
 જગત (અધ્યારોપદષ્ટિએ જોતાં) બ્રહ્મની અંદર
 રહેલ જ છે.^{૪૩} ઉપર કહ્યા પ્રમાણે જગત એ
 ચેતન્યતત્ત્વની અંદર ભિન્નરૂપે રહેલ નથી, તેમ

અભિનયરૂપે રહ્યું છે એમ પણ નથી. તત્ત્વજ્ઞાન વડે
જેતાં એ જગત છે જ નહિ અને ઉપરઉપરથી
જેતાં તેનું અસ્તિત્વ જણાય છે. આ સર્વ નિત્ય
અને અવિકારી એવું ચૈતન્ય જ છે. તત્ત્વજ્ઞાન
યતા, શાંત બ્રહ્મને વિશે તે જગત પણ શાંત બ્રહ્મ-
રૂપે રહેલ જ અનુભવમાં આવે છે.^{૪૪} આ વળુ
લોકરૂપી પૂતળી બ્રહ્મરૂપી કાષ્ઠની (સ્તંભની)
અંદર નહિ ઠાતરાયા છતાં (પોતાના ચિત્તમાં
કલ્પનારૂપે રહ્યાથી) પોતાના સાક્ષીરૂપી સિદ્ધી-
ને (કારીગરને) બણે તે દરયરૂપે અનુભવમાં
આવતી હોય તેવી થઈ રહેલ છે.^{૪૫} સ્તંભની
અંદર (નિગૂઢપણે) રહેલી પૂતળીઓ તેમને
આકાર ઠાતરાયાથી દરયભાવને પ્રાપ્ત થઈ બળ
છે; પરંતુ આ ચૈતન્ય પરમતત્ત્વની અંદર-તો
સમુદ્રના તરંગોની પેઠે કશે વિચાર ન થતાં આ
સૃષ્ટિ વિવતરૂપે જોવામાં આવે છે.^{૪૬} નિરતિશય
આનંદરૂપી જળ વડે ભરેલા ચૈતન્યતત્ત્વરૂપી
સરોવરની અંદર ચૈતન્યરૂપી વરસાદની અશ્રુત-
વૃષ્ટિના જવી આ સૃષ્ટિ ચૈતન્યસ્વરૂપે સર્વન એક
રસમય થઈ રહેલા અને વિભાગ તથા વિકાર એ
બંનેથી રહિત એવા પરમતત્ત્વની અંદર બણે
વિભાગવાળી અને વિકારવાળી થઈ રહી હોય
તેવી ભાસે છે. વસ્તુતાએ નહિ દેખાયા છતાં તે
દેખાયા જવી થઈ રહી છે.^{૪૭} એ તત્ત્વતા એક
પરમાણુમાં પણ આ સમસ્ત સંસારમંડળ તેના
અનેક આરભોના આડંબર સહિત દીપી રહ્યું છે.
પરંતુ તત્ત્વદૃષ્ટિથી જોવા જતાં તો તેમાંનું કશું જ
દેખાતું નથી.^{૪૮} આકાશ, કાળ અને પવન આદિ
પદાર્થોનું વર્ણન એ નિરવયવ ચૈતન્યતત્ત્વના અવ-
યવરૂપે કરવામાં આવે છે. તેઓ તો મિથ્યા છે
અને વાસ્તવિક રીતે અધિજ્ઞાનચૈતન્યરૂપ જ છે,
તેથી તેઓ નિરવયવ છે. આમ એ તત્ત્વ સર્વ ભાવ
તથા વિકારથી રહિત છે અને અજર છે; તો પણ
અધ્યારોપદૃષ્ટિથી શ્રુતિઓ તેને સર્વાત્મક કહે છે.

આકાશકાલપવનાદિપદાર્થજાતમસ્યાગમં

રહિતસ્ય તદવ્યનંગમ્ । સર્વાત્મકં સકલભાવ-
વિકારશૂન્યમન્યેતદાહુરજરં પરમાર્થતત્ત્વમ્ ॥૪૯॥
શ્રીયોગ્યસિદ્ધિ સહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાધીનો 'બ્રહ્મસ્વરૂપવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૫૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૫૩ મો

ઘટ-પટાદિક પ્રહરૂપ છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

યથા ચેત્યે ચેતનતા યથા કાલે ચ કાલતા ।
યથા ચ વ્યોમતા વ્યોમિ યથા ચ જહતા જડં ॥

રામ બોલ્યા:-હે બ્રહ્મન! સ્મૃતિના વિષય-
માં સ્મૃતિવિષયપણું રહ્યું છે, કાળમાં કાળપણું
રહ્યું છે, આકાશમાં આકાશપણું રહ્યું છે, જડમાં
જડપણું રહ્યું છે, વાયુમાં વાયુપણું રહ્યું છે,
વર્તમાનમાં વર્તમાનપણું રહ્યું છે, ભવિષ્યમાં
ભવિષ્યપણું રહ્યું છે, ચંચળમાં ચંચળપણું
રહ્યું છે, સાકારમાં સાકારપણું રહ્યું છે, ભિન્ન-
માં ભિન્નપણું રહ્યું છે, અનંતમાં અનંતપણું
રહ્યું છે, દરયમાં દરયપણું રહ્યું છે અને સૃષ્ટિમાં
સૃષ્ટિપણું રહ્યું છે. આમ સર્વ વસ્તુમાં બીજાથી
તેનું બુદ્ધાપણું બતાવનાર બળિત આદિ અસા-
ધારણ ભાવ રહેલ છે. આ જ રીતે મારા
સમજવામાં આવે, તે રીતે ક્રમે કરી આપ મને
કહી બતાવો. હે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ! (મારા જવા)
અલ્પ બોધવાળા પુરુષોને ઠેઠ મૂળથી માંડી પ્રતિ-
પાદન કરીને જ સમજણ પાડી શકાય છે.^{૧-૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-એ સર્વ અનંત મુદ્દા-
ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તે દેવળ ચૈતન્યસ્વરૂપ
કહેવાય છે. તેમાં કશું પણ દરય નથી, તે દેવળ
શુદ્ધ ચૈતન્ય છે, શાંત છે, એક છે અને સદાકાળ

x આ ત્રેપનમાં સર્ગમાં પરસ્પર એકબીજામાં
બેદવાળો અને અધ્યારોપદૃષ્ટિ વડે દેખાતા સર્વસંકલ્પ-
મય પદાર્થોનો ત્વ-પ્રત્યય આદિના અર્થરૂપ ભાવ પણ
બ્રહ્મ જ છે, એ વિશે વર્ણન આવશે.

એકસરખી સ્થિતિમાં જ રહે છે.^૧ જ્યારે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહાદેવનો પણ અંત લાવનારો મહાપ્રલય આવીને ઊભો રહે છે અને નામ યા રૂપ એ બન્ને તિરોભાવને પ્રાપ્ત થઈ બંધ છે, પારે એ જ શુદ્ધ ચૈતન્યતત્ત્વ જ અવશેષ રહે છે; યશી સર્વના તત્ત્વરૂપ અને સારરૂપ એ જ વસ્તુ છે. તેની અંદર સ્પષ્ટ ઉત્પન્ન થવાનું કશું કારણ જ પ્રસવતું નથી. આકાશ, બીજ, માયા, મોહ, પ્રમ આદિ કચરો એ શુદ્ધ તત્ત્વમાં સંભવિત જ નથી.^૨ કલ્પ શાંત, આંત સ્વચ્છ, આદિ અંત વેનાનું એક જ સત્ય તત્ત્વ છે, અને તેની પાસે આકાશ પણ પાધાણના જેવું સ્થૂલ છે.^૩ જ્યારે એ તત્ત્વ ચૈતન્યરૂપ હોય છે, ત્યારે સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ હોવાથી તે નથી એમ કહી શકાતું નથી. જ્યારે તે માયા, મોહ, પ્રમ, આકાશ આદિ મેલ વિનાનું શાંત અને શુદ્ધ હોય છે, ત્યારે તે આવી તરેહનું છે, એમ વર્ણવી શકાતું નથી.^૪ આકાશમાં ઊગેલા અને ઝાડની ટોચે રહેલા ચંદ્રને બેવા માટે આત્મચૈતન્ય એક પળવારમાં સેકડો બેજન દૂર બંધ છે. ત્યારે તે આત્મચૈતન્યના મધ્યભાગમાં જે નિર્વિષયરૂપ બેવામાં આવે છે, તે જ એ પરમપદરૂપ તત્ત્વનું સ્વરૂપ છે.^૫ અર્ધશત્રિ સુધીની ગાઢ નિદ્રા પછી બમત થયેલા, સર્વ પ્રકારના વિચાર માનથી રહિત થયેલા અને સુખદુઃખથી રહિત થયેલા અને શાંતપણે સમાધિમાં આરૂઢ થયેલા તત્ત્વવેદા પુરુષના ચિત્તનું બહારના તેમજ અંદરના સર્વ વિષયો તથા વાસનાઓ સંબંધી પ્રાંતિ સમી જતાં જે સંકટપરહિત શેષરૂપે રહે છે, તે જ એ પરમપદરૂપ તત્ત્વનું સ્વરૂપ છે.^{૬, ૭, ૮} ધાસ, વેલાઓ અને અંકુરો ઇત્યાદિ સર્વ પદાર્થોની ઉત્પત્તિ થતાં તેની સાથે પ્રગટ થયેલ જે કાંઈ સત્તાસામાન્ય સર્વત્ર રહેલ છે, તે જ એ પરમપદરૂપ તત્ત્વનું સ્વરૂપ છે.^૯ તે જગતનું જે સ્પષ્ટ રૂપ દેખાય છે, તે

કારણ, આકાર અને નાના પ્રકારના ભેદવાળું હોય એમ લાગે છે. પરંતુ તેનું કાંઈ કારણ નથી, એટલે તે જગત છે પણ નહિ, તેમ થયું પણ નથી અને તેથી તેનામાં આકાર, વિકાર અને ભેદભાવ પણ સંભવતા નથી. આમ, જે વિનાકારણે જ (સ્વમ આદિની પેઠે) દેખાતું હોય, તેની સત્તા જ સંભવતી નથી. આવાત સર્વને પોતાની મેળે જ નિત્ય અનુભવમાં આવે છે; તો તેના નિષેધ કરવાને કોણ શક્તિમાન છે ?^{૧૦-૧૧} જગતનું કારણ આદિ અંત વિનાનું અને સાવ શૂન્ય જ સંભવતું નથી; તેમજ તે નિરવયવ છે. બ્રહ્મ આ સાવિયવ દરયરૂપ જગતનું કારણ ઘટી શકતું નથી; કેમકે જગત બ્રહ્મરૂપ નથી.^{૧૨} આથી બ્રહ્મની અંદર જે કાંઈ એ જગતનું રૂપ ભાસે છે, તે ચિદાકાશરૂપ બ્રહ્મ પોતે જ વિવર્તભાવથી તેવે રૂપે થઈ રહેલ ભાસે છે.^{૧૩} આમ જગત (વિવર્તરૂપે) ચૈતન્ય બ્રહ્મરૂપ છે એમ સિદ્ધ થાય છે, એટલે તેની અંદર ઉપરઉપરથી બેનાં દેખવામાં આવના ઘટ-પટ આદિ આકારો બાણે પ્રાંતિ વડે જ અનુભવમાં આવતા હોય એમ સિદ્ધ થાય છે. બાકી, બ્રહ્મ તો સર્વરૂપ છે, શાંત છે, એક ચૈતન્યરૂપ જ છે, અજન્મા છે, શાંત છે, દ્વૈત તથા એકત્વ આદિ ભાવથી રહિત છે અને નિર્વિકાર છે.^{૧૪} પૂર્ણ બ્રહ્મમાંથી જ આ જગત પૂર્ણબ્રહ્મરૂપે જ સર્વત્ર ફેલાઈ રહ્યું છે, પૂર્ણબ્રહ્મમાં તે પૂર્ણબ્રહ્મરૂપે જ પ્રકાશ્યા કરે છે, પૂર્ણબ્રહ્મરૂપે જ તે ઉદય પામ્યું છે અને પૂર્ણબ્રહ્મની અંદર તે પૂર્ણબ્રહ્મરૂપે જ રહ્યું છે.^{૧૫} એ બ્રહ્મ શાંત છે, નિષ્કલભાવથી રહિત છે, ઉદય તથા અસ્તથી મુક્ત છે, નિરાકાર છે અને અજન્મા છે. તે આકાશના જેવું નિર્મળ છે, એકરૂપ છે, સર્વરૂપ છે, સદા સદરૂપ છે અને અસદરૂપ પણ છે. તે નિર્વાણરૂપ છે, આદિરૂપ છે, અને તે જ ઉત્તમ જ્ઞાનરૂપ છે.^{૧૬}

જાતિ સમં સમુદયાસ્તમયૈર્વિહીનમાકારમુક્ત-મજમંવરમચ્છમેકમ્ । સર્વં સદા સદસદેકતયો-

દિતાત્મનિર્વાણમાદ્યમિદમુત્તમવોધરૂપમ્ ॥ ૨૧ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુર્મા નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'નિર્વાણુવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૫૩ મો સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૫૪ મો ~ ~ ~

સર્વ પદાર્થો ચૈતન્યસ્વરૂપ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉપાચ ॥

જગન્નામ નમા સ્વચ્છં સદ્વચ્છ નમસિ સ્થિતમ્ ।
નમો નમસિ માતીદં જગચ્છબ્દાર્થે इत्यजम् ॥૨॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યા:-જગતને તત્ત્વદષ્ટિ વડે
જોતાં, તે આકાશના જેવું સ્વચ્છ અને લેદરૂપી
કલ્પક વિનાનું છે. અને બ્રહ્મ પોતે જ ચિદાકાશની
અંદર (પોતાના સ્વરૂપમાં) ઘટત્વ-પટત્વ આદિ
ભાવરૂપે પણ થઈ રહેલ છે. એવી રીતે ચિદાકાશ જ
ચિદાકાશની અંદર નાના પ્રકારે વિવર્તરૂપથી
ભાસી રહ્યું છે અને જગત શબ્દના તથા ઘટ-પટ
આદિ શબ્દના અર્થરૂપ પણ તે જ છે. વસ્તુતાએ
તો એ જન્મ આદિ વિકારથી રહિત છે.^૧ તમે,
હું અને જગત વગેરે શબ્દોના અર્થરૂપ બ્રહ્મ
પોતે જ બ્રહ્મને વિશે શાંત તથા સમતાથી રહેલ
ભાસે છે, પરંતુ વસ્તુતાએ જોતાં તો તેમ છે જ
નહિ.^૨ આ સર્વ જગત સમુદ્ર, પર્વત, મેઘ
અને પૃથ્વી આદિ વિકારવાળું દેખાય છે, છતાં
તે કાષ્ઠના મૌનના જેવું શાંત તથા જન્મ આદિ
વિકાર વિનાના બ્રહ્મરૂપે જ રહ્યું છે.^૩ એવી જ રીતે
દશ્યના જે દ્રષ્ટા છે, તેને પણ દશ્યના સંબંધથી
બુદ્ધો પાડી વિવેક વડે વિચારવામાં આવે, એટલે
તે પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપમાં જ રહ્યો છે. આમ,
તે દ્રષ્ટા પણ રહેતો નથી, તેમજ તે કર્તા જણાતો
હોવા છતાં પણ કર્તાવ્યના અભાવને લીધે અને

x આ ચોપનમા સર્ગમાં સર્વ વસ્તુ પોતાના
સ્વભાવની અંદર રહેલ છે અને સ્વભાવ વડે ક્રિયા અને
બોદ થાય છે. એ સ્વભાવ બ્રહ્મરૂપ હોવાથી સર્વ નિર્વિકાર
અદૈત ચિન્માત્ર છે, એ કહેવાશે.

કારણના પણ અભાવને લીધે વસ્તુતાએ અકર્તા જ
છે.^૪ આ પ્રમાણે સર્વ બાબતમાં સૂક્ષ્મદષ્ટિથી
વિચાર કરીએ તો દ્રષ્ટાપણું પણ નથી, કર્તાપણું
પણ નથી, ભોક્તાપણું પણ નથી, જડપણું પણ
નથી, શૂન્યપણું પણ નથી, પદાર્થોનું અસ્તિત્વ
પણ નથી અને સર્વ આકાશરૂપ છે એમ પણ
નથી; પરંતુ જન્મ આદિ વિતાર વિનાનું સર્વ-
વ્યાપી, શાંત, અનાદિ, અનંત એક સત્યતત્ત્વ છે.
તે સત્યતત્ત્વ ચિદાના ગર્ભની પેઠે સર્વ જ ચૈતન્યરૂપે
એકરસરૂપ થઈ રહેલ છે. વિધિ તથા નિષેધ એ બન્ને-
નું જ એક જ અધિષ્ઠાન છે, તે જ વિવર્તરૂપે આ
સર્વને આકારે દેહાદિ રહેલું ભાસે છે. જન્મ અનેક
તરંગોના સમૂહ જળરૂપ છે, તેમ જીવિત, મરણ,
સત્ય-અસત્ય, શુભ અને અશુભ એ સર્વ એક
ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તે ચિદાકાશ જન્મ આદિ
વિકારોથી રહિત છે.^{૫-૭} એ એક જ તત્ત્વ જીવ-
ભાવરૂપે વિભાગને પામીને દ્રષ્ટાપણાને અને
દશ્યપણાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. આ કલ્પના
સ્વપ્નનગર આદિમાં અતુલભવાં આવે છે.^૮
આમ પરમ ચિદાકાશની અંદર આ જગત સ્વપ્ન-
નગરની પેઠે ભાસે છે. નિઃપ્રપંચ એવું બ્રહ્મ જ
જીવરૂપે વિભાગને પ્રાપ્ત થતાં, આ જગતને
આકારે થઈ રહ્યું છે; માટે સર્વને આકારે દેખ-
વામાં આવતું જગત પ્રથમ જેવું નિઃપ્રપંચ બ્રહ્મ-
રૂપ હતું તેવું જ સદાકાળ છે, એમ તમે સમજો.^૯
શાખાના ઉપરના પ્રદેશમાં (આકાશની અંદર)
રહેલા ચંદ્રમાને જેવા જતાં, આત્મચૈતન્ય
જ્યારે સાક્ષ્યપરિત્તિ દ્વારા ચંદ્ર સુધીના પ્રદેશમાં
પહોંચી જાય, ત્યારે વચમાં તેનું જ શુદ્ધ નિર્વિ-
પયરૂપ છે, તે જ રૂપ અત્યંત શાંત અને નિર્વિ-
કાર જેવા ચિદાકાશની અંદર રહેલ છે. જન્મ
જળ તરંગ આદિ રૂપે થઈ રહે છે, તેમ ચિદા-
કાશ જ (વિવર્તભાવથી) જગતને રૂપે થઈ રહેલ
છે.^{૧૦, ૧૧} જ કાંઈ કાર્યરૂપે ઉદય પામતું જાય છે
અને કાર્યરૂપે જ થઈ રહેલ છે, તેમજ જ કાર્યરૂપે

પ્રગટ થતું નથી અને કારણરૂપે જ રહેલ છે, તે સર્વ એક પ્રદેશથી બીજા પ્રદેશ સુધી જનારા આત્મચૈતન્યના નિર્વિધયરૂપથી ભિન્ન નથી.^{૧૨} જમ ગમે તેટલો પ્રયત્ન કરી શોધ કરે! પણ સસલાતું શિંગડું મળે નહિ, તેમ જગતનું કારણ પણ કેમ થ મળતું નથી.^{૧૩} જે વિનાકારણે ભાસ્યા કરે છે તે બ્રાંતિરૂપ છે; તેથી તે વસ્તુતાએ હોતું જ નથી. બ્રાંતિ અસત્યરૂપ છે. તેની સત્યતા શી રીતે કહી શકાય ?^{૧૪} કારણ વિના કયું કાર્ય ઉત્પન્ન થયેલું નજરે આવે છે ? દાખલા તરીકે, વંધ્યા સ્ત્રીનો અપુત્ર પતિ સ્વપ્નમાં પોતાના ઉત્તમ પુત્રને દેખે તે એક ભ્રમ જ છે અને તે સાવ મિથ્યા જ છે.^{૧૫} તે જ પ્રમાણે કારણ વિના જે કંઈ આ સર્વ પ્રપંચરૂપે દેખાય છે, તે દ્રષ્ટા ચૈતન્ય પોતે જ ભાસે છે. સર્વને રૂપે તે જ સંકલ્પનગર, ગંધર્વનગર આદિની પેઠે વિવર્તભાવથી તેવે તેવે રૂપે થઈ રહેલ દેખાય છે.^{૧૬} આત્મચૈતન્ય ક્ષણમાત્રમાં આક્રુપવૃત્તિ દ્વારા એક પ્રદેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં પહોંચે છે, ત્યારે વચમાં તેનું જે નિર્વિધય રૂપ છે, તે જ ચૈતન્યતત્ત્વનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે. તે પોતાના સ્વરૂપને છાડતું નથી અને સર્વ પદાર્થોને આકારે વિવર્તરૂપથી શોભી રહે છે.^{૧૭} ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મા, વસ્તુતાએ આકાશથી પણ સૂક્ષ્મ છે અને તે જ વિવર્તરૂપે પદાર્થોને આકારે દેખાય છે. આ બાબતમાં સ્વપ્નમાં દેખાતો મનથી કલ્પેલો પર્વત જ દૃષ્ટાંતરૂપ છે.^{૧૮}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! જમ વડના બીજની અંદર લાવીનું મહાન વટવૃક્ષ રહેલ જ છે, તેમ પરમ સૂક્ષ્મ પરબ્રહ્મની અંદર સ્થિત શા માટે રહી નથી ?^{૧૯}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જ્યાં બીજ હોય ત્યાં જ શાખા પોતાના રૂપને વિસ્તારે છે અને સહકારી કારણોનો (પૃથ્વી, જળ આદિનો) સંયોગ થતાં થાય છે.^{૨૦} જ્યારે સર્વ પ્રાણીમાત્રનો

અને પંચમહાભૂત આદિનો પ્રલય થઈ બપ છે, ત્યારે જનાથી જગત ઉત્પન્ન થાય એવું આકારવાણું બીજ શું હોય ? અને તેનું સહકારી કારણ પણ શું હોય ?^{૨૧} પરબ્રહ્મ તો શાંત નિરવયવ છે. તેમાં વળી આકારની કલ્પના કેવી હોય ? એ બ્રહ્મમાં એક પરમાણુપણનો યોગ પણ સંભવતો નથી, તો પછી તેમાં બીજભાવ તો ક્યાંથી જ રહી શકે ? આમ કારણરૂપ બીજ, સત્ય-અસત્ય પણ સિદ્ધ કરવામાં એક હેતુરૂપ કહેવાય છે; પણ તેનો તો અસંભવ છે, તો જગતની સત્તા કેમ હોય ? શા વડે હોય ? શા કારણ માટે હોય ? શામાં રહી શકે ? અને વળી કેવી હોય ?^{૨૨, ૨૩} હવે પરમ સૂક્ષ્મ પરબ્રહ્મની અંદર જ આ સ્થૂલ આકારવાણું જગત રહ્યું છે, એ વાત પણ ઘટતી નથી; કેમકે એક સરસવના કણની અંદર મેરુ રહેલો છે, એવી કલ્પના કોઈ એક અજ્ઞાનીની જ હોય છે.^{૨૪} જે બીજ હોય તો જ કાર્ય-કારણ બાબતની કલ્પના સંભવે છે; પણ જગતનું નિરાકારપણું સ્વીકારવામાં આવે, તો પછી તેનું શું બીજ હોય ? અને જન્ય-જનક ભાવનો (કાર્ય-કારણ-ભાવનો) કમ પણ પછી ક્યાં રહે ?^{૨૫} માટે જે પરમતત્ત્વ છે, તે જ વિવર્તરૂપે જગતને આકારે થઈ રહેલ છે. બાકી કશું ઉત્પન્ન થતું નથી અને કરાનો નાશ પણ થતો નથી.^{૨૬} ચિદાકાશરૂપ આત્મા પોતાના ચિદાકાશરૂપી દૃઢ્યની અંદર ચૈતન્યપણથી જગતરૂપી બ્રાંતિને દેખે છે. જે દૃઢ્ય અશુદ્ધ હોય, તો એ ભ્રમ અશુદ્ધ જોવો (જગત આદિ આકારવાળો) દેખાય છે; પણ દૃઢ્ય શુદ્ધ હોય તો તેમાં એ ભ્રમ પણ શુદ્ધ દેખાય છે.^{૨૭} જે જગતનું રૂપ ચિદાકાશ જ છે એમ ભાસે છે. જમ પવનની અંદર ગતિ રહેલ છે, તેમ જે જગત ચિદાકાશની અંદર આરોપિતરૂપે રહ્યું છે. બાકી, જે શુદ્ધ તત્ત્વમાં સ્થિત નામ-રૂપની કશી પણ કલ્પના છે જ નહિ, એમ અમને જણાય છે.^{૨૮} જમ આકાશની

અંદર શૂન્યતા રહી છે તથા જેમ જળમાં દ્રવ-
પણું રહ્યું છે, તેમ આત્માની અંદર શૂન્ય સ્થિતિ
પોતાના વિવર્તરૂપે રહી છે અને તે જાણે બહી જ
હોય તેવી દેખાય છે.^{૨૯} અમારા ગત પ્રભાણે
પ્રકાશરૂપ, શાંત, અનાદિ, અનંત અને સત્ય એવું
બ્રહ્મ જ જગતને રૂપે દેલાઈ રહ્યું છે. જગત ઉદય
પામતું નથી તેમ તેના નાશ પણ થતો નથી.^{૩૦}
આણુપવૃત્તિ દ્વારા આત્મચેતન્ય એક પ્રદેશમાંથી
બીજા પ્રદેશમાં જાય છે, ત્યારે વચમાં જે કંઈ
નિર્વિષય રૂપ રહે છે, તે જ વિશાળ આકાશની
અંદર જાણે જગતરૂપ થઈ રહેલ હોય તેવું
દેખાય છે.^{૩૧} જેમ પવનમાં ચલનશક્તિ રહી છે,
જેમ જળમાં દ્રવપણું રહ્યું છે અને જેમ આકાશ-
માં શૂન્યતા રહી છે, તેમ (અભિનયરૂપે) બીજી
વસ્તુના સંબંધ વિનાનું અસંગ અને અદ્વિતીય
એવું આ જગત પણ આત્માની અંદર વિવર્ત-
ભાવથી ભાસી રહ્યું છે.^{૩૨} આ જગત પોતાના
વાસ્તવ સ્વરૂપરૂપ ચિદાત્મામાં રહ્યું છે. તેથી તે
ચિદાકાશરૂપ જ છે એમ નિર્ણય થાય છે. આશ-
પિતરૂપે તે શૂન્યતાને પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી તે
પ્રસિદ્ધ આકાશરૂપ છે એમ કહી શકાતું નથી.
કેમકે એ આકાશ સૂર્યથી રહિત અને અસ્તોદય
વિનાનું ક્યાં પ્રસિદ્ધ છે ? આ સર્વ દશયવર્ગ
ચિદાત્માનું જ એક રૂપ છે. આમ તે ચેતન્યસ્વરૂપ
છે તેથી ચિદાત્માથી બુદ્ધ નથી. માટે તમે પણ
સર્વ દશયવર્ગનાથી રહિત થઈ જાઓ અને
ચિદાકાશરૂપ જ થઈને રહો.^{૩૩}

સંવિન્નમો નનુ જગન્નમ્ इत्यनर्कमात्मन्यव-
स्थितमनस्तमयोदयं क । तत्त्वंगभूतमखिलं
तदनन्यदेव दृश्यं निरस्तकलनोऽम्बरमात्रमास्त्व ॥
ગ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘અદ્વૈતકથ-
પ્રતિપાદન’ એ નામનો
સર્ગ ૫૪ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૫૫ મો

જગત પ્રકાશરૂપ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મામાવગ્રહોત્સર્ગસ્થૂલહ્રસ્વમચરાચરા ।

આદાવંવ હિ નોત્પન્નાઃ/સર્ગદૌ કારણં વિના ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ભાવ અને અભાવ, અહણ
અને ત્યાગ સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મ, ચર અને અચર,
એ સર્વ પ્રથમ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં કયું પણ
કારણ ન હોવાથી ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી.^૧ નિરા-
કાર ચેતન્યધાતુ પોતાના આત્મારૂપ છે. જેમ
બીજા વૃક્ષના કારણરૂપ છે, તેમ તે કોઈ દિવસ
આ સાકાર જગતના કારણરૂપ કોઈ શકિ નહિ.^૨
સર્વરૂપે થઈ રહેલ ચિદાત્મારૂપી ધાતુ ભાવનાને
લીધે પોતાના આત્માની અંદર પોતાના સ્વરૂપ-
ને જ જગતને રૂપે અનુભવે છે.^૩ આકાશના જેવી
અસંગ અને નિર્વિકાર ચેતન્યધાતુ જેવી જેવી
દૃઢ ભાવના કરે છે, તેવી તેવી ભાવનાને અનુકૂળ જ
સૃષ્ટિ તેના જેવામાં આવે છે. જેમ મદિરા આદિ
વડે મત્ત થઈ ગયેલા પુરુષ પોતાની મેળે જ
પ્રતાપ વડે જણાઈ આવે છે, તેમ એ સૃષ્ટિ પણ
પોતાની ભાવના પ્રમાણે ખરી થઈ ગયેલી
જણાય છે.^૪ જ્યારે આ સર્વ ઉત્પન્ન જ થયેલ
નથી અને સાવ છે જ નહિ છતાં પણ દેખાય
છે, ત્યારે તો નિર્વિકાર શાંત બ્રહ્મ જ એ અસત્ય
પ્રપંચના કવું (વિવર્તરૂપે) થઈ રહ્યું છે, એમ
તમે સમજો.^૫ જળમાં જેમ દ્રવપણું રહ્યું છે,
તેમ ચિદાકાશમાં ચિદાકાશ જ રહ્યું છે. ચિત્સત્તાને
લીધે તેમાં જગતનો અધ્યાસ થાય છે, એટલે તે
જગતને આકાર ખડું થઈ રહેલ દેખાય છે.
આથી, જગત પ્રકાશરૂપ (ચિદાકાશરૂપ) છે અને

* આ પંચાવનમાં સર્ગમાં ચિદાત્મા પોતાના
સ્વરૂપને બીજા પ્રકારે (જગતને આકારે) ભાવના
કરવાથી જગતરૂપે થઈ રહેલ દેખે છે અને જગતની જો
અનન્યરૂપે ભાવના કરે, તો તેને પોતારૂપે જ દે-
ખેથી જગત પ્રકાશરૂપ જ છે, તે કહેવાયો.

બ્રહ્મ જ તેને બતાવેલ છે.^૧ જમ સ્વપ્નની અંદર (અંતરાત્મારૂપી) નિર્મળ ચિદાકાશ જ સ્વપ્ન-સૃષ્ટિરૂપે ઉદય પામે છે અને જમ કાયરોગ વડે દૂષિત નેત્રવાળા પુરુષને આકાશની અંદર મોવાળા-મચ્છર આદિના જેવા આકારો ખડા થઈ બંધી બેવામાં આવે છે, તેમ વિચિત્ર પ્રકારના આરંભવાળી આ સૃષ્ટિ પણ સૃષ્ટિરૂપે બાવના કરાયેલા ચિદાકાશની અંદર ખડી થઈ ગયેલી દેખાય છે.^૭ જમ કાયરોગ વડે દૂષિત નેત્રવાળા પુરુષને આકાશની અંદર મોવાળા-મચ્છર આદિ આકારો બેવામાં આવે છે અને જમ સ્વપ્નમાં સ્વપ્નસૃષ્ટિ બેવામાં આવે છે એ બન્ને આભાસમાત્ર છે, તેમ આ બન્નેતત્ત્વ સૃષ્ટિ પણ ક્વણ આભાસમાત્ર છે. બાહ્ય નિષ્પ્રપચ ચિદાકાશ જ વિવર્તભાવથી તે રૂપે થઈ રહેલ છે.^૮ આદિસૃષ્ટિમાં ચિદાત્માનું જે સ્વપ્ન છે, તે બન્નેત કહેવાય છે અને રાત્રિએ જે સ્વપ્ન આવે છે, તેને સ્વપ્ન કહેવામાં આવે છે.^૯ જમ નદીઓના તરંગોની રેખા અગાઉ અનાદિ કાળથી જવી છે, તેવી જ હમણાં પણ દેખાય છે, તેમ પદાર્થોની રચના પણ પૂર્વકાળથી જવી ચાલી આવે છે, તેવી જ હમણાં પણ રૂઠ થઈ ગયેલી બેવામાં આવે છે.^{૧૦} જમ જળ અને તરંગોની શોભા જ નદીની રચનારૂપે થઈ રહે છે, તેમ ચિદાકાશમાં ચૈતન્યરૂપ બીજની સત્તા જ અંદર સૃષ્ટિભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે.^{૧૧} એ મરી ગયેલા જીવનો અત્યંત નાશ થતો હોય, તો તે નિદ્રાના જવું એક મહાસુષ્પ છે. એ કદાચિત્ મરી ગયા પછી દુષ્કર્મ સંબંધી (નરક આદિ ક્ષણ ભોગવવાનો) ભય રહેતો હોય, તો એ ભય તો આ લોકમાં અને પરલોકમાં-બન્નેમાં સરખી રીતે જ રહેલ છે. માટે મરણ અને જન્મ, એ બન્ને સર્વને સરખું સુષ્પ આપનાર છે અને તે બંધાં બ્રહ્મસત્તા વડે જ સત્તાવાળા હોવાથી બ્રહ્મ-મય છે.^{૧૨,૧૩} આથી, ભલે જન્મ યાંઓ ફેરવે

મરણ યાંઓ, તમા કશી ચિંતા નથી; કેમકે એ બન્નેની સૂક્ષ્મરૂપે સ્થિતિ થનારૂપી સત્તા સ્વાભા-વિક બ્રહ્મસુષ્પમય જ છે. આવા વિચારો વડે જે પુરુષનું ચિત્ત અંદર શાંત થયું હોય છે તે જ શીતળતાવાળો કહેવાય છે.^{૧૪} સર્વ દરયનો અભાવ થતાં ચૈતન્યસત્તાની જે સ્થિતિ અવશેષ રહે છે, તે સ્થિતિમાં મહારાષ્ટ્ર પુરુષો એકરૂપતાથી રહેલા હોય છે. માટે તે સુક્ત કહેવામાં આવે છે.^{૧૫} જ્ઞાન વડે સર્વ દરયનો અત્યંત અભાવ જણાયા પછી, પરબ્રહ્મની સત્તા વડે સૃષ્ટિ અધિ-ષ્ઠાનરૂપે ભલે સત્ય હો. અથવા આરોપિતરૂપે ભલે અસત્ય હો; પરંતુ એ દરયનું જ્ઞાન દરય-ભાવથી રહિત થઈ ગયા પછી માત્ર નિર્વિષય ચૈતન્યરૂપે જ ઉદય પામે છે. જે તત્ત્વ દરયરૂપ પણ નથી, દરયની અપેક્ષાવાળા દ્રષ્ટારૂપ પણ નથી, તેમજ પોતે ચૈતન્ય હોવાથી જડવર્ગની પેઠે જે પરપ્રકાશ્ય પણ નથી, એવા નિત્યતત્ત્વની સાથે વિવેકી તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો એકતાને પામેલા હોય છે અને વ્યવહારમાં પણ તેમની સ્થિતિ શાંત તથા નિર્વિકાર જ હોય છે.^{૧૬,૧૭} જમ કાય-રોગવાળાને નેત્રદોષને લીધે આકાશની અંદર મોવાળા-મચ્છર આદિના જેવા આકાર દેખાય છે, તેમ અનિદ્રાને લીધે ચૈતન્યતત્ત્વની અંદર જે વિવર્તરૂપે દેખાય છે, તે જગત કહેવાય છે.^{૧૮} બાહ્ય અતિ સ્વચ્છ પરમ ચિદાકાશની અંદર બંધમોક્ષની દૃષ્ટિ હોય જ ક્યાંથી? આ જગત ચિદાકાશનું એક સ્ફુરણમાત્ર છે અને તે ક્વણ સંકલ્પરૂપે ખડું થઈ રહેલ છે; તેથી વસ્તુતાએ તે ચૈતન્ય છે, કોઈ દિવસ તે પૃથ્વી વગેરે રૂપવાળું થયું જ નથી.^{૧૯,૨૦} એ તત્ત્વની અંદર દેશ પણ નથી, કાળ પણ નથી, દ્રવ્ય પણ નથી, ક્રિયા પણ નથી અને આકાશ પણ નથી. સત્ય તત્ત્વ જ બધું આભાસરૂપે એ સર્વને આકારો થઈ રહેલ હોય એમ દેખાય છે; પણ વસ્તુતાએ તે કયું છે જ નહિ.^{૨૦} જે તત્ત્વ શૂન્ય નથી, અશૂન્ય

પણ નથી, આકાશથી પણ અતિ સ્વચ્છ છે, સાકાર ભાસતાં છતાં નિરાકાર છે, અસત્યરૂપ જણાતાં છતાં અતિ પ્રકાશરૂપ છે, પરમાર્થરૂપ છે અને અતિ શુદ્ધ એક ચૈતન્યરૂપ જ છે, તે જ સ્વપ્નનગરની પેઠે આ જગતને આકારે (વિવર્ત-ભાવથી) ભાસે છે.^{૨૧,૨૨} ચિદાકાશની અંદર આરોપિતરૂપે જોવામાં આવતું જગત ઉપર જણાવેલી રીતે પ્રમાણે તત્ત્વદષ્ટિ વડે જોવા જતાં શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપે જ પ્રસરી રહેલ છે અને ચૈતન્ય-તત્ત્વ જ સર્વત્ર વિસ્તરી રહ્યું છે. જેમ આકાશમાં શૂન્યપણું છે અને સમુદ્રમાં દ્રવપણું છે, તેમ આ જગત એ તત્ત્વની અંદર (અભિન્ન સત્તાથી) રહેલ છે. બાકી ખરી રીતે તે નાના પ્રકારના બેદાવાણું નથી.^{૨૩}

નિર્વાણમેવમિદમાતતમિત્યમંતશ્ચિદ્વ્યોમ્ન
આવિલમનાવિલરૂપમેવ । નાનેવ ન ક્વચિદપિ
પ્રસૂતં ન નાના, શૂન્યત્વમંવર ઇવાંબુનિઘૌ
દ્રવત્ત્વમ્ ॥ ૨૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગતઃ પર-
માર્થમયત્વવણું ન' એ નામનો
સર્ગ ૫૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૫૬ મો

સર્વ ચિદ્રૂપ છે તે દઢ કરવાને
પાપાણુનું આખ્યાન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સર્વત્ર સર્વથા સર્વ સર્વદા વ્યોમ્નિ ચિન્મયે ।
સાધુ સંમવતિ સ્વચ્છં શૂન્યત્વં ચ ઇવાચિલે ॥૨૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ચિદાકાશની અંદર તેની
સત્તાને લીધે સદાકાળ સર્વત્ર અધું સર્વથા સારી

× આ ૭૫૫નમા સર્ગમાં સર્વ ચૈતન્યસ્વરૂપ છે, એવો નિશ્ચય થતાં સર્વત્ર અધું ચૈતન્ય જ જણાય છે. આ વાતનું કરણ દૃઢ કરવા માટે પાપાણુખ્યાન વિશેષ કરવામાં આવશે.

રીતે સમજે છે અને જેમ આકાશમાં રહેલું શૂન્યપણું નીલ આદિ ભાવથી સર્વત્ર રહ્યા છતાં તેના સ્વરૂપને દૂષિત કરતું નથી, તેમ તે બ્રહ્મમાં રહ્યા છતાં બ્રહ્મના સ્વચ્છ સ્વરૂપને દૂષિત કરતું નથી.^૨ જ્યાં જ્યાં ચૈતન્યસત્તા છે, ત્યાં ત્યાં સદૃષ્ટિની શોભા ખડી થઈ જાય છે. આકાશમાં તથા પૃથ્વી આદિમાં સર્વત્ર ચૈતન્યસત્તા જ રહેલી છે. સર્વ પદાર્થો ચૈતન્યરૂપ હોવાથી ચૈતન્ય-સત્તા વિનાનું કશું પણ કોઈ જગ્યાએ છે જ નહિ. જેમ સ્વપ્નમાં દેખાતા નગર આદિ અને શેષ આદિ પદાર્થો ચૈતન્યરૂપ અંતરાત્માનો જ એક વિવર્ત હોવાથી તેઓ પણ ચૈતન્યરૂપ છે, તેમ આ જગત અવસ્થામાં જ પદાર્થો દેખવામાં આવે છે, તે પણ ચૈતન્યરૂપ તત્ત્વનો જ એક વિવર્ત હોવાથી ચિદાકાશરૂપ છે.^{૨,૩} દે રામચંદ્રજી ! આ સંબંધમાં બ્રાતિરૂપી રાગને નિવૃત્ત કરવામાં ઉત્તમ રસાયનતુલ્ય એતું એક વિચિત્ર પાપાણુનું આખ્યાન પૂર્વે મારા જોવામાં આવેલ છે, તે આ ચાલતા પ્રસંગને લગતું છે. હું તે કહું છું, તમે તે સાંભળો.^૪ વિદિતવેદ (જણવાતું) જણે જણી લીધેલ છે એવો) હોવાથી, પૂર્ણ ચિત્તવાળો થઈને મેં એક દિવસે ધાટી બ્રાતિરૂપ આ લોકવ્યવહારનો ત્યાગ કરવાની ઇચ્છા કરી. હું ધ્યાનમાં એકતાન થઈ ગયો. મેં ઇન્દ્રિયોને બંધિયું જ કરનારા સ્વાભાવિક વેગને શાંતી રાખ્યા. હું એકાન્તસ્થાન મેળવવા માટે આતુર થઈ ગયો અને શાંત થઈ ગયો. પછી જુદી જુદી જગતની જગતની ક્ષણભંજુર ગતિઓ જોઈને હું કોઈ એક દેવાલયમાં બેસી આ પ્રમાણે વિચાર કરવા લાગ્યો.^{૫-૭} ઉપરઉપરથી રમણીય દેખાતી આ લોકની સ્થિતિ નીરસ જ છે. તે કોઈ દિવસ કોઈને કોઈ પણ ઉપાય વડે કે કોઈ પણ પ્રકારે કોઈ પણ દેશકાળમાં સુખ આપતી જ નથી, એમ હું માનું છું.^૮ દ્રઢાને (જીવને) અનેક ઇષ્ટ-અનિષ્ટ કૃણ આપનારી આ દરમ સંબંધી

દૃષ્ટિએ તીવ્ર વેગથી ઉત્પન્ન થતા એકને લાંધે, મારા ચિત્તની અંદર ઉદ્વેગને ઉત્પન્ન કરે છે.^૯ આ સર્વ જ કંઈ જોવામાં આવે છે અને જ જાણવામાં આવે છે, તે શું છે? અને હું પોતે પણ કાણ છું? એ સર્વ શાંત અને જન્મ આદિ વિકારથી રહિત પરમાકાશરૂપ છે, ચૈતન્યમાત્ર છે અને વિવત્ વિનાનું છે.^{૧૦} આથી સર્વ મોટા સિદ્ધ લોકો, દેવતાઓ અને દૈત્યો ઇત્યાદિ પણ જન્માં ધણે કષ્ટે જઈ શકે તેવા ઉત્તમ સ્થળમાં હું અહીંથી જઈશ. ત્યાં અતંધાન આદિ ઉપાયોથી હું મારી પોતાની મેળે જ મારા દેહને છુપાવી રાખીશ.^{૧૧} આમ, સર્વ પ્રાણીઓથી અદૃશ્ય રહી, હું નિર્વિકલ્પસમાધિમાં સ્થિતિ રાખીશ. બાહ્ય પદાર્થો સંબંધી કશો પણ સંકલ્પ ચિત્તમાં ન રહેવા દેતાં હું સર્વત્ર સમાનરૂપે રહેલા નિર્વિકાર શાંત પરમપદમાં જ સ્થિર થઈ રહીશ.^{૧૨} તો જ અત્યંત શૂન્ય હોય અને જ શબ્દ આદિ પાંચ બાહ્યવિષયો અનુભવમાં જ આવે નહિ એવા કયા પ્રદેશ હશે?^{૧૩} જંગલો, જળાશયો, મેઘો અને સિંહ-વ્યાધિઆદિ પ્રાણીઓના સમૂહો, જ વિશેષ કરવામાં હેતુરૂપ એવા શબ્દો વડે દાહાહલવાળા છે, તેમનાથી વ્યાધુજ થયેલા અને ક્ષોભને પામેલા પર્વતો બીજાઓનાં ચિત્તને પણ ક્ષોભ ઉત્પન્ન કરે છે. આથી, મને તેઓ શત્રુના જેવા પ્રતિકૂળ જ લાગે છે.^{૧૪} નાના પ્રકારના પર્વતોની અંદરના પ્રદેશો બીજા આદિ લોક વડે વીંટાયેલા છે અને તેઓ પદ્મા વિષયોરૂપી સર્પો વડે દૂષિત છે; આથી તેઓ મને ઝેર જેવા લાગે છે.^{૧૫} નગરો જન્મ વિવિધ પ્રકારના આરંભો વડે ક્ષોભવાળાં થયેલાં નગરજનોથી ભરેલાં હોય છે, તેમ જળભર્યાં સાગરો પણ વિવિધ પ્રકારના આરંભો વડે ક્ષોભવાળાં થયેલાં જળચર પ્રાણીઓથી ભરપૂર હોય છે. પર્વતોના અને સમુદ્રના તટો, લોકપાલોનાં નગરો, પર્વતોનાં સિખરો અને નીચાં અંદરના પ્રદેશો એ સર્વ પ્રાણીઓથી

ભરભર્યા છે.^{૧૬,૧૭} પર્વતોની શુદ્ધિઓ પણ પવનના શબ્દો વડે ગાયન કરે છે, લતાઓરૂપી હસ્ત વડે નૃત્ય કરે છે, પુષ્પોરૂપી હાસ્ય વડે હસે છે અને તેના અંદરના પ્રદેશો સિંહ-સર્પ આદિ અંદર ભરાઈ રહેલા હોવાથી ગહનતાવાળા છે.^{૧૮} મૌન ધારણ કરી રહેલાં માછલાંઓના અને સ્નાન કરવા આવેલા ઋષિઓના સ્પર્શ થવાથી જન્માં કમળનાળો કંપી રહી છે અને તેથી જન્માં કમળો ચંચળ થયાં છે, તે મોટાં મોટાં તળાવો પણ જળની ધુમરડીઓથી ગાળી રહ્યાં છે. આથી તેઓ પણ મને વિરસ જ લાગે છે.^{૧૯} પવનનો સ્પર્શ થતાં જ એ જોડેલાં ઘાસ અને રજરૂપી પત્રાકાને ધારણ કરી રહેલી ઝરણાંવાળી પૃથ્વી પણ પવનનાં સુસવાટો વડે શબ્દવાળી છે, તેથી ત્યાં પણ વિશેષ નિવારણ થઈ શકે તેવું નથી.^{૨૦} આમ, અવશેષ રહેલું આકાશ જ આરે બાજુ શૂન્યતાવાળું છે, તો તેના કોઈ છેડેના ખૂણામાં ઉત્તમ યોગીની યુક્તિનો આશ્રય કરી હું સ્થિર રહું.^{૨૧} આકાશના કોઈ એક ખૂણામાં હું પોતાની કલ્પના વડે એક પશુકુટી કલ્પી લઉં અને કશી વાસના રાખ્યા વિના હું તેની અંદર વજના ગર્ભ જેવો થઈને રહું.^{૨૨} એવો વિચાર કરી હું જ્યાં તલવારના જેવા નિર્મળ આકાશમાં ગયો, ત્યાં એ આકાશનો અંદરનો ભાગ પણ મને હજારો વિશેષના હેતુઓ વડે વ્યાપ્ત જણાયો.^{૨૩} એ આકાશની અંદર કોઈ ઠેકાણે મેં સિદ્ધોના ગણોને ધૂમતા જોયા, કોઈક ઠેકાણે મેં મેઘોને ગર્જના કરતા દીઠા, કોઈક જગ્યાએ મેં વિદ્યાધરોની સ્થિતિ જોઈ અને કોઈક ઠેકાણે મેં યક્ષોનાં ધામ જોયાં.^{૨૪} કોઈક ઠેકાણે ભમતાં (ગંધર્વ, યક્ષ આદિનાં) ઉત્તમ નગરો મારા જોવામાં આવ્યાં, કોઈક જગ્યાએ દેવદાનવ આદિનું યુદ્ધ મારા જોવામાં આવ્યું, કોઈક ઠેકાણે મેં વરસતા મેઘો દીઠા અને કોઈક ઠેકાણે ભયંકર આચરણવાળી યોગિનીઓ મારા જોવામાં આવી.^{૨૫} કોઈક ઠેકાણે મેં પાસે રહેલાં દેવોનાં

પુરો સાથેનાં ગધર્વોવાળાં દેવનગરોને જડતાં જોયાં,
કાઈક ઠેકાણે બ્રમણ કરતા અહગણો મારા જોવામાં
આવ્યા અને કાઈક ઠેકાણે મેં તારાઓને દીઠા. ૨૪
આકાશની અંદર કાઈક જગ્યાએ પક્ષીઓનો સમૂહ
મારા જોવામાં આવ્યો, કાઈ એક જગ્યામાં કાપ
પામેલા મહાપ્રયંડ પવનને મેં જોયો, કાઈ એક
ઠેકાણે ખીજ અનેક ઉત્પાતો મારા જોવામાં આવ્યા
અને કાઈ એક જગ્યાએ મેઘ આદિનાં મંડળોની
શોભા મેં દીઠી. ૨૫ કાઈક ઠેકાણે પૂર્વે કાઈ દિવસ
ન દીઠેલા એવા અપૂર્વ આકારવાળા પિરાઓના
સમૂહો મારા જોવામાં આવ્યા, કાઈક સ્થળે અનેક
નગરોના સમૂહો મેં દીઠા, કાઈક ઠેકાણે એ આકાશ-
ને મેં સૂર્યનારાયણના રથથી ઘેરાયેલું દીઠું અને
કાઈક ઠેકાણે મેં ખીજ ચંદ્ર આદિ ગ્રહોના
રથોનો સંચાર પણ જોયો. ૨૬ કાઈક ઠેકાણે મેં
સૂર્યનારાયણના દાહથી પ્રાણીઓનું મરણ થાય
એવું જોયું, તો કાઈક ઠેકાણે મેં ચંદ્રમાની
અત્યંત શીતળતા જોઈ. એ આકાશની અંદરના
કાઈ એક ભાગને મેં ભૂતપ્રેત આદિ દુષ્ટ પ્રાણી
ઓ વડે મહાભયંકર દીઠો. એનો કાઈક પ્રદેશ તો
અગ્નિની ઉષ્ણતા વડે મને દુર્ગમ જણાયો. ૨૭
એ આકાશની અંદર કાઈક જગ્યાએ મેં વેતાલોને
ખડા થઈ રહેલા દીઠા, કાઈ એક જગ્યાએ મેં ગરુડ
પક્ષીનો સંચાર જોયો, કાઈક ઠેકાણે પ્રલય કરનારો
પ્રયંડ વરસાદ મારા દીઠામાં આવ્યો અને કાઈ
એક જગ્યાએ તો મેં પ્રલયકારી પ્રયંડ પવનને
જોયો. ૨૮ પછી, પ્રાણીઓના સમૂહવાળા એ આકા-
શના પ્રદેશોને છોડીને હું બહુ જ છેટે ચાલ્યો ગયો
અને અત્યંત વિસ્તરેલા એક શૂન્ય તથા એકાન્ત
પ્રદેશમાં પહોંચ્યો. ૨૯ તે પ્રદેશમાં પવન અતિશય
મંદ હતો અને સ્વપ્નામાં પણ તેમાં કાઈ પ્રાણી
જોવામાં આવે એમ નહોતું. તે યુક્તાશુભચિહ્નોથી
રહિત હતો. સંસારીઓ માટે તે અગમ્ય છે, એમ
તમે સમજી લો. ૩૦ પછી ત્યાં ખુલ્લાં દ્વારવાળી,
ધાટી લીંતો વડે મજબૂત, કમળોની કળીઓ વડે

સુશોભિત, ઘણા નામનાં જીવડાંઓએ ફેલાવી ખાવા-
થી છિદ્રવાળા થયેલા પૂર્ણચંદ્રખિંબના અંદરના
ભાગના જ્વળી રમણીય, અતિ સુગંધી કમળો, ડોલ-
રનાં પુષ્પો અને મંદારનાં પુષ્પોની શોભા વડે તથા
કળીઓ વડે મનોહર લાગતી એક કુટ્ટી (કાટડી)
મેં સત્યસંકલ્પ વડે રચી લીધી. તેને વિશે મેં
ચિત્ત વડે પ્રાણીમાનથી અગમ્યપણું કલ્પી લીધું.
પછી સર્વ પ્રાણીઓ વડે અગમ્ય એવા તે પ્રદેશમાં
હું નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં સ્થિર થઈ રહ્યો. ત્યારે મેં
પદ્માસન વાળું હતું, ચિત્ત શાંત રાખ્યું હતું, પરમ
મૌન ધારણ કર્યું હતું અને સેંકડો વરસ પછી
સમાધિમાંથી જીડીશ, એવો નિર્ણય કર્યો હતો.
વળી ત્યારે હું કેમ જાણે આકાશમાંથી જ રચાયે
હોઈ તેવો આકાશની પેઠે સ્વસ્થ અને નિર્વિકાર
થઈ રહ્યો હતો, સર્વ ખ્યાતમાં સમાન રહ્યો હતો
અને કેમ જાણે નિદ્રારૂપ સુદાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો
હતો. ૩૩-૩૪ હે શાંતિમાન રામચંદ્રજી ! ચિત્ત
ઘણા લાંબા કાળ સુધી જ વિષયનું અનુસંધાન
રાખે છે, તે કણવારમાં જ તેના જોવામાં આવે
છે. પછી ઘણે લાંબે કાળે સેંકડો વર્ષને અંતે
જ્યારે મારું ચિત્ત આશાની પેઠે અને પવનની
પેઠે ફેલાયું, ત્યારે કાઈ એક કાળે ભગ્નત યવામાં
નિમિત્તરૂપ એવું કર્મ મારા દૃઢચરૂપી ક્ષેત્રની
અંદર વિકાસને પ્રાપ્ત થઈ જઈ ચારેબાજુ દૃઢ-
દેશમાં ફેલાઈ ગયું. એટલે જ મ શિશિરઋતુમાં
ક્ષીણગાત્ર થઈ ગયેલા વૃક્ષનો રસ ચૈત્ર માસમાં
પાછો સનેજ થઈ બચે છે, તેમ મારો જીવ પણ
સતેજ થઈ ગયો અને તેની સ્ફૂર્તિ પણ સચેત
થઈ ગઈ. ૩૮-૪૦ એ સમાધિમાં મારાં સેંકડો
વર્ષો એક પલકારાની પેઠે વીતી ગયાં; કેમકે
એકાગ્ર ચિત્તવાળા પુરુષને કાળની ઘણી લાંબી
ગતિ પણ અતિ ટૂંકી લાગે છે. ૪૧ જમ પલ્લવ
આદિને પુષ્ટિ મળવામાં હેતુરૂપ અને હર્ષના
નિમિત્તરૂપ એવો વસંતઋતુમાં પેદા થયેલો વૃક્ષ-
નો અંદરનો રસ પુષ્પરૂપે વિકાસને પ્રાપ્ત થાય છે,

તેમ મારો જ્ઞાનેન્દ્રિયનો ક્રમ પણ પછી બહાર
જઈ વિકાસને (ફેલાવાને) પ્રાપ્ત થતા હાજ્યો.^{૪૩}
હવે પાંચ પ્રાણવાયુઓ અને ઇન્દ્રિયો વડે યુક્ત
થઈ રહેલા તથા જીવ્યેતન્મયો આવિર્ભાવ થતા
થી સ્ફૂર્તિમાન થઈ રહેલા દેહને હું (સુપુમ્ણા
દ્વારા બ્રહ્મરંધ્રમાંથી) પ્રાપ્ત થયો છું, એમ જાણ
વામાં આવતાં, ઇન્દ્રિયરૂપી પિશાચીએ આલિંગન
કરાયેલો અહંકારરૂપી પિશાચ કાણ જાણે ક્યાંથી
મારી પાસે આવીને ખડો થઈ ગયો! જાણે જ્યાં
વૃક્ષોને પણ નમાવી દેનારો પવન કોઈ ઉચ્ચ
શાહમલિ આદિ વૃક્ષને પ્રાપ્ત થયો.^{૪૩}

માં પ્રાણપુરિતમુપાગતસંવિદંશમમ્પાગતં ત્વ-
હમિતિ પ્રસૂતઃ પિશાચઃ । इच्छांगनाविवलितोऽथ
कुतोऽपि सद्यः प्रोक्षामसन्नमनवायुरिवोग्रवृक्षम् ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'વસિષ્ઠસ-
માધાનવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૫૬ એ સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૫૭ મો ॐ

વિવેકી તથા અવિવેકીના અહંકારનું વર્ણન

॥ રામ ઉવાચ ॥

ત્વામપ્યુદિતનિર્વાણમહંકારપિશાચક્રઃ ।

ચાઘતે કિમિતિ ઋદ્ધિ મુને સંદેહશંતયે ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યાઃ—હે સુનિ ! તમને જ્ઞાનસંપન્ન-
ને પણ અહંકારરૂપી પિશાચ કેમ બાધ કરે છે ?
આ સંદેહ દૂર થાય, તે માટે તમે મને કહો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—જ્ઞાતવાન અને અજ્ઞાની
એ બન્નેના દેહની સ્થિતિ અહંભાવ વિના ઘટતી
જ નથી. દમકે આ લોકની અંદર આધેય
વસ્તુ નિરાધાર રહી ચકતી નથી.^૨ પરંતુ પર-

* આ સજાવનમા મમ્મા વિવેકી અને અવિ-
વેકી પ્રકરના અહંકારનો બેદ બનાવવા માટે બેની દષ્ટિ-
માં જ્ઞાન વડે દ્રશ્ય બાધિત થઈ એકેય હોય, એવા તત્ત્વ
પરંતુ વિનયપણે વર્ણવવામાં આવે.

માત્રામાં શાંત ચિત્તવાળા થયેલા તત્ત્વવેત્તા પુરુ-
ષમાં જ કોઈ વિશેષતા છે, તે તમે સાંભળો. તે
સાંભળનામાત્રથી તમારો અહંભાવ (અહંકાર)-
રૂપી પિશાચ શાંત પડી જશે.^૩ આ અહંભાવ-
રૂપી પિશાચ છે જ નહિ, છતાં આ અજ્ઞાનરૂપી
બાળકે તેને પોતાની અંદર કલ્પી લીધો છે અને
અજ્ઞાનને લીધે જ તે સ્થિર થઈ રહ્યો છે.^૪ જમ
કોઈ વિચારશીલ પુરુષ હાથમાં દીવો લઈને અધા-
રાના સ્વરૂપને શોધવા બેસે, તો તે તેને દેખાતું જ
નથી, તેમ વિવેકી પુરુષ તત્ત્વદષ્ટિ વડે અજ્ઞાનના
સ્વરૂપને શોધવા બેસે છે, તો તે તેને દેખાતું જ
નથી.^૫ આ લોકમાં અજ્ઞાનરૂપી પિશાચીના
સ્વરૂપ વિષે જમ જમ વિચાર કરવામાં આવે છે
અને જમ જમ તત્ત્વદષ્ટિ વડે તેનું અવલોકન
કરવામાં આવે છે, તેમ તેમ તે લયને પ્રાપ્ત થઈ
જાય છે.^૬ જમ દેહ વિનાની (મિથ્યા) કોઈ
એક યક્ષિણી બુદ્ધિની બ્રાંતિને લીધે રાત્રિએ ખડી
થઈ જાય છે, તેમ કેવળ બુદ્ધિની એક બ્રાંતિરૂપ
જ અજ્ઞાન પણ અવિદ્યાને લીધે જ નિત્ય પ્રગટ
થાય છે. જો બીજો ચંદ્રમા હોય તો જ તેની
અંદર બીજું શૂન્યાંશન હોવાનું સંભવે છે,
તેમ જો સૂર્ય હોય તો જ અવિદ્યા સંભવે છે;
બીજી કોઈ રીતે તે કોઈ કાળે સંભવતી નથી. આ
સૂર્ય અજ્ઞાની પુરુષોને વિદ્યમાનરૂપે જોવામાં
આવે છે, પણ પ્રથમ તે ઉત્પન્ન જ થઈ નથી,
એટલે તે વિદ્યમાન જ નથી. આકાશના વૃક્ષની
પેડે તે-કારણના અભાવને લીધે પૂર્વે થઈ જ નથી.
પરમશુદ્ધ ચિદાકાશની અંદર નિર્વિકાર એવી
આવ સૂર્યમાં જ પૃથ્વી આદિને ઉત્પન્ન થવાનું
શું કારણ હોય ?^{૭-૧૦} પરબ્રહ્મ મન વડે અને સર્વ
ઇન્દ્રિયો વડે અગમ્ય છે તથા નિરાકાર છે. તો
મન અને ઇન્દ્રિયો વડે આણ એવી આ સાકાર
સૂર્યનું તે કારણ કેમ થઈ શકે ?^{૧૧} બીજા રૂપી
કારણમાંથી અંકુરરૂપી કાચ પેદા થાય છે, પરંતુ
જ્યાં બીજ જ ન હોય ત્યાં વળી અંકુર ક્યાંથી

યાય ?^{૧૨} કારણ વિના કાર્યની ઉત્પત્તિ સમ્ભવતી જ નથી. આકાશની અંદર ક્યારે દાણે કંઈ વૃક્ષ સ્પષ્ટ રીતે દીઠું છે ?^{૧૩} આકાશની અંદર સંકલ્પ વડે જ કાંઈ શાખા આદિ જોવામાં આવે છે, તે સંકલ્પ જ તેવે આકારે થઈ રહેલ છે એમ બાણવું; આથી વાસ્તવિક રીતે તે કશો જુદો પદાર્થ નથી. આકાશની અંદર જમ વૃક્ષ આદિ શન્યરૂપ છે છતાં સંકલ્પ વડે માત્ર દેખાય છે, તેમ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જ આ સૃષ્ટિની પ્રતિબંધ વિદ્યાની જ પ્રત્યક્ષ સ્થિતિ અનુભવમાં આવે છે, તે પણ ચિદાકાશની અંદર વસ્તુતાએ શન્યરૂપ છે છતાં સંકલ્પ વડે જ દેખાય છે.^{૧૪, ૧૫} સદાકાળ એક-સરખી રીતે નિર્વિકારપણે મહેનાર ચિદાકાશ સર્વના આત્મારૂપ છે, ચૈતન્ય છે અને ઈશ્વર છે. તે જ પોતાની ચૈતન્યસત્તાને લીધે, પોતાના સ્વરૂપની અંદર સૃષ્ટિરૂપે વિવર્તભાવથી થઈ રહેલ છે.^{૧૬} આ બાબતમાં સ્વપ્નસૃષ્ટિનું દર્શન છે અને તે પ્રતિ-દિન સર્વને અનુભવમાં આવે છે. સ્વપ્નની અંદર પોતાની મેળે જ સંકલ્પ સ્ફુરે છે અને એ સંકલ્પ જ પર્વત-નગર આદિને આકારે સ્વપ્નમાં દેખાય છે.^{૧૭} જમ સ્વપ્નની અંદર ચૈતન્યસ્વરૂપ અંતરાત્માના સ્વરૂપમાં સંકલ્પ જ બાણે સ્વપ્ન-સૃષ્ટિરૂપે થઈ રહી હોય એમ લાગે છે, તેમ બ્રહ્મમાં પણ સૃષ્ટિ નહિ હોવા છતાં સંકલ્પ જ બાણે બ્રહ્મસૃષ્ટિરૂપે થઈ રહેલ હોય એવું લાગે છે.^{૧૮} આવી જ રીતે પૂર્વકાળમાં (સૃષ્ટિ થયા પહેલાં) પણ તે મહાચિદાકાશ પોતાના શુદ્ધ-સ્વરૂપની અંદર જ રહ્યું હતું. સૃષ્ટિની પહેલાં દ્રશ્ય, દશ્ય, દર્શન આદિથી રહિત, જનમ આદિ વિકાર વિનાનું, અક્ષય, અનાદિ અને અનંત જ એક શુદ્ધ પરમતત્ત્વ હતું, તે જ આમારા અત પ્રમાણે પોતે વિકારને ન પામતાં છતાં (વિવર્ત-ભાવથી) સૃષ્ટિરૂપે થઈ રહેલ છે.^{૧૯} વસ્તુતાએ અહીં સૃષ્ટિ થયેલ જ નથી, તેમ બૂગોળ-ખગોળ આદિ કંઈ પણ છે નહિ. શાંત નિરાલંબ શ્રવણ

પોતાના સ્વરૂપની અંદર વિવર્તભાવથી સર્વરૂપે થઈ રહ્યું છે.^{૨૦} એ સર્વશક્તિમાન પરશ્રવ દંઠ સંકલ્પ વડે જવું જવું પોતાનું રૂપ પ્રસારવા ધારે છે, તેવે તેવે રૂપે તે પોતાના શુદ્ધ વાસ્તવ સ્વરૂપને છોડ્યા વિના થઈ બચ છે.^{૨૧} જમ સ્વપ્નમાં દેખવામાં આવતું નગર મનુષ્યની અંદર રહેલા ચિદાત્માનો જ એક વિલાસ છે, તેમ સૃષ્ટિના આદિ કાળમાં આ સૃષ્ટિ પણ શુદ્ધ ચૈતન્યતત્ત્વનો જ એક વિલાસ છે.^{૨૨} ચિદાકાશ પોતાના પરમ આકાશરૂપ શુદ્ધ ચૈતન્યમય સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે અને તે જ પોતાની તેવી ભાવનાને લીધે, પોતાના સ્વરૂપમાંથી બ્રહ્મ થયા વિના જ વિવર્તભાવથી સૃષ્ટિને આકારે બાસે છે.^{૨૩} ભાવનાનો વિષય, ભાવના કરનાર અને ભાવના એ ત્રિપુટીની સ્થિતિ પણ સ્વચ્છ ચિદા-કાશરૂપ છે; તે ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર એ સર્વને રૂપે થઈ રહેલ છે.^{૨૪} જ્યારે આ પ્રમાણે દંઠ નિશ્ચય થાય, ત્યારે પછી સૃષ્ટિ પણ ક્યાં રહી, અવિદ્યા પણ ક્યાં રહી? અને અજ્ઞાન પણ ક્યાં રહ્યું? જ્યારે સર્વ શાંત એક રસમય શ્રવણરૂપ જ છે, ત્યારે વળી અહંકાર આદિ પણ ક્યાં રહ્યાં? ^{૨૫} આ અહંકારની શાંતિ-નો ઉપાય મેં તમને કહી બતાવ્યો. જમ પિશાય-નું સ્વરૂપ બાણવામાં આવે છે, એટલે તે મિથ્યા જણાયાથી શમી બચ છે, તેમ અહંકારનું પણ સ્વરૂપ બાણવામાં આવે, એટલે તે મિથ્યા જણા-યાથી શમી બચ છે.^{૨૬} ઉપર પ્રમાણે પૂર્ણ રીતે અહંકારનું સ્વરૂપ મારા બાણવામાં આવી ગયું છે, એટલે પછી ભલે એ મારો અહંકાર આભાસ-રૂપે વિદ્યમાન રહ્યો હોય, તે પણ તે શરદ્ધતુનાં વાદળાંની પેઠે નિષ્ફળ જ છે.^{૨૭} જમ ચિત્રમાં આવેખેલા અક્ષિના દાહનું સ્વરૂપ બાણવામાં આવે છે, એટલે તે દાહ (બાળવાની) વસ્તુઓમાં નિષ્ફળ જણાય છે, તેમ અહંકાર, સૃષ્ટિ આદિનું સ્વરૂપ બાણવામાં આવે છે, એટલે તે નિષ્ફળ

બને છે.^{૧૮} હું સમાધિકાળમાં અહંકારના ત્યાગ-
માં અને વ્યવહારકાળમાં અહંકારના સ્વીકારમાં
સમાનપણે જ રહું છું. એટલે જમ આકાશ મેઘા-
ડંબર, પવન, તડકો ઇત્યાદિ વડે ભલે વ્યાપ્ત
હોય કે વ્યાપ્ત ન હોય, તો પણ તેની સ્થિતિ
એકસરખી જ (અવિકૃત) રહે છે, તેમ સૃષ્ટિ
ભલે હો અથવા ન હો, તો પણ મારી સ્થિતિ
પણ સમાન જ રહે છે.^{૧૯} અહંકાર મારો નથી
અને હું અહંકારનો નથી; તેથી આ સર્વ એક-
રસરૂપ થઈ રહેલા ત્રિદાકાશરૂપ જ છે, એમ તમે
સમજો.^{૨૦} જવી રીતે મારો આવો નિશ્ચય છે,
તેવી જ રીતે બીજા જ્ઞાની પુરુષોનો પણ એ
નિશ્ચય છે. જમ ચિત્રમાં આલેખેલા અગ્નિમાં
અગ્નિપણું (તેના દાહકતા આદિ ધર્મો) હોતા
નથી, તેમ પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં સૃષ્ટિ-અહં-
કાર આદિની શ્રાંતિ હોતી નથી.^{૨૧} હું પણ
નથી, કોઈ બીજો પણ નથી અને આ સર્વ પણ
નથી. આવો નિશ્ચય રાખીને તમે પ્રકૃત વ્યવહાર
કરતા રહો અને શિક્ષાના જુવું મોન ધારણ
કરી રહો.^{૨૨} તમે ઘણા કાળ સુધી મનન આદિ
વડે સર્વ ભાવોનો નિષેધ કરો અને આકાશના
અંદરના ભાગના જવા શુદ્ધ સ્વરૂપવાળા થઈને
શિક્ષાના જવા નિરવકાશ થઈ રહો. હમણાં અને
સૃષ્ટિ થયા પહેલાં સર્વ ચૈતન્યમય છે અને
દૃશ્ય છે જ નહિ, એમ તત્ત્વજ્ઞાન વડે બજવામાં
આવે છે, એટલે સર્વ પરમ મંગળ પરમાત્મા-
રૂપ જ સિદ્ધ થાય છે.^{૨૩}

આકાશકોશવિશદાકૃતિરેવ તિષ્ઠ નિર્દેશવ-
ચિરમપહ્નુતસર્વમાયઃ । અદ્યાદિતત્ત્વ કિલ ચિન્મ-
યમેવ સર્વ નો દૃશ્યમસ્તિ શિવમેવમશેષમિત્યમ્ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'વિદિતવેદાહંકાર-
વિચાર' એ નામનો સર્ગ ૫૭ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૫૮ મો

સૃષ્ટિ છે અને નથી

॥ રામ ઉવાચ ॥

અહો હુ વિતતોદારા વિમલા વિપુલાચલા ।

મવતા મગવન્ મૂલ્યૈ ભૂયો દૃષ્ટિરુદાહતા ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! અહો, આપે
મને ફરી વાર પણ વિસ્તારવાળી, ઉદાર, નિર્મળ,
વિરાળ, અચળ અને મોક્ષદાયિની જ્ઞાનદૃષ્ટિ
ખતાવી છે. સર્વ, સર્વ ઠેકાણે, સર્વથા સદૃશ રહેલ
છે અને સર્વત્ર સદાકાળ સર્વ સદૃશ છે. આ
વિષય અનુભવ વડે વિચારી બેતાં સત્ય લાગે
છે, અને સર્વ પરબ્રહ્મ સાથે એકરસરૂપે જ
રહેલ છે એમ જણાય છે. પરંતુ હે મહારાજ !
મારા મનમાં એક સંશય રહી બચ છે. તેનું
આપ નિવારણ કરો. આપે જ મને પાપાણુ-
ખ્યાન વિષે કહ્યું તે શું ?^{૧,૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—સદાકાળ સર્વ, સર્વ
ઠેકાણે રહેલ જ છે. એ વિષયનું પ્રતિપાદન કર-
વામાં પાપાણુખ્યાન મેં તમને એક દૃષ્ટાંતરૂપે
કહેલ છે.^૩ છિદ્ર વગરના એક ધટ્ટ અવધવવાળા
પાપાણુના ગર્ભની અંદર રહેલા ત્રિદાકાશમાં
હજારો સૃષ્ટિઓ રહી છે, એ વાત મેં તમને
પાપાણુખ્યાન વડે સૂચવેલ છે.^૪ પંચમહા-
ભૂતોના અને સર્વ પ્રાણીમાત્રના અધિષ્ઠાનરૂપ
આ મહાત્રિદાકાશ પોતાના આકાશના જવા
શૂન્યરૂપને છોડ્યા વિના જ પોતાના સ્વરૂપની
અંદર જ રહેલ છે, છતાં તેની અંદર હજારો
સૃષ્ટિઓ (વિવતરૂપે) રહી છે, એ વાત પાપા-
ણુખ્યાન વડે તમને ખતાવવામાં આવશે.^૫ વૃક્ષો-
ની ગાંઠો તથા અંકુરો ઇત્યાદિની અંદર તેમજ
પ્રાણી, વાયુ, જળ, તેજ વગેરેની અંદર પણ

* આ અધ્યાવનમા સર્ગમાં સર્વ ઠેકાણે સદાકાળ
સૃષ્ટિની શોભા ગદેવી છે અને નથી પણ રહેલી. આ
વાતનો આધાર અધિકાર હવર રહેલ છે. આ સર્ગ-
ધર્મા પાપાણુખ્યાનનું વિવેચન કરવામાં આવશે.

હજારો સદિઓ રહેલી છે. એ વાત આ કથા (પાપાણ્યાન) વડે બતાવવાનો હેતુ છે.^૭

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! એ આપ કહો છો કે, ભીંત આદિની અંદર રહેલા ચિદાકાશમાં સદિના સમૂહો રહેલા છે, તો પછી શુદ્ધ ચિદાકાશમાં જ એ સર્વ રહેલ છે, એમ શા માટે નથી કહેતા?^૮

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી ! તમે જ કહો છો તે જ પક્ષ સુખ્ય છે, અને એ સર્વ મેં તમને પ્રથમ જ કહેલ છે. જે કાંઈ આ સદિ બેવામાં આવે છે, તે ચિદાકાશરૂપ છે અને તે ચિદાકાશની અંદર (પોતાના સ્વરૂપમાં) વિવર્તરૂપે રહેલ છે. જે કાંઈ આ દશરૂપે આસે છે, તે પ્રથમ ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી અને હમણાં પણ વિવર્તમાન નથી. બાકી જે દશરૂપ પ્રતીતિ યાચ છે, તે બ્રહ્મ જ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપની અંદર વિવર્તભાવથી તેવે રૂપે થઈ રહેલ છે.^{૯, ૧૦} આરોપદદિ વડે બેતાં તો, એક અણુમાત્ર પૃથ્વી પણ સદિ વડે ખિચોખિચ ભરેલી ન હોય એમ નથી. અપવાદદિ વડે બેતાં તો, કાંઈ ઠેકાણે સદિ વિવર્તમાન જ નથી અને જે કાંઈ સદિરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે ચિદાકાશરૂપ જ છે. (જળને માટે પણ ઉપર પ્રમાણે જ સમજી લેવાનું છે.)^{૧૧} આરોપદદિ વડે બેતાં તેજનો એક અણુ નટલો ભાગ પણ એવો નથી, કે જે સદિ વડે ખિચોખિચ ભરેલ ન હોય. અપવાદદિએ બેતાં તો એ સદિ કાંઈ જગ્યાએ છે જ નહિ અને એ તેજ પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૨} આરોપદદિથી બેતાં વાયુનો એક અણુ નટલો ભાગ પણ સદિ વડે ખિચોખિચ ભરેલો ન હોય એવો નથી. અપવાદદિ વડે બેતાં તો એ સદિ કાંઈ જગ્યાએ છે જ નહિ અને એ વાયુ પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૩} આરોપદદિથી બેતાં એક અણુમાત્ર પણ આકાશ એવું નથી, કે જે સદિ વડે ખિચોખિચ ભરેલું ન હોય. અપવાદદિથી બેતાં તો

કાંઈ જગ્યાએ એ સદિ છે જ નહિ અને એ આકાશ પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૪} આરોપદદિથી બેતાં પંચમહાભૂતોમાં પણ એકેય એવું નથી, કે જે સદિ વડે સંપૂર્ણ રીતે ભરેલ ન હોય. બાકી અપવાદદિથી બેતાં તો સદિ પણ કાંઈ જગ્યાએ છે જ નહિ અને એ પંચમહાભૂતો પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૫} આરોપદદિથી બેતાં પવંતોનો એક અણુમાત્ર અંશ પણ એવો નથી, કે જે સદિ વડે ખિચોખિચ ભરેલો ન હોય; બાકી અપવાદદિથી બેતાં સદિ કાંઈ જગ્યાએ થયેલ જ નથી અને ચિદાકાશ જ એ સર્વરૂપ છે.^{૧૬} આરોપદદિથી બેતાં હિરણ્યગર્ભનો એક અણુમાત્ર પણ અંશ એવો નથી, કે જે સદિ વડે પરિપૂર્ણ રીતે ભરપૂર ન હોય; બાકી અપવાદદિ વડે બેતાં તો એ સદિ છે જ નહિ અને હિરણ્યગર્ભ પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૭} સદિની અંદર રહેલા લોકોમાં અને પ્રાણીઓના સમૂહોમાં એક અણુમાત્ર પણ અંશ એવો નથી, કે જે સદાકાળ બ્રહ્મરૂપ ન હોય. આથી બ્રહ્મ અને સદિ એ બંનેનો ભેદ કેવળ કહેવામાત્ર જ છે સદિ જ પરબ્રહ્મરૂપ છે અને પરબ્રહ્મ જ સદિરૂપ છે. જમ આગ્નિની અને સૂર્યની ઉષ્ણતામાં કરો ભેદ નથી, તેમ એ બંને (સદિ-બ્રહ્મ)માં વસ્તુતાએ કરો ભેદ નથી.^{૧૮, ૧૯} અમુક સદિ છે અને અમુક બ્રહ્મ છે, એવી કલ્પના અત્યંત અનિર્વચનીય પરબ્રહ્મની અંદર આરોપિતરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, બાકી તત્ત્વદદિ વડે બેતાં તો એ સર્વ શબ્દરચના કુહાડા વડે કપાતાં લાકડાંની અંદર પેદા થતા શબ્દના જેવી નિરર્થક છે.^{૨૦} જ્યાં દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ વિકલ્પનો લેશમાત્ર પણ સંભવ નથી, ત્યાં સદિ-બ્રહ્મ આદિ શબ્દો અને તેના અર્થો શી રીતે સંભવે? કોને સંભવે? અને તેવું સ્વરૂપ વળી કેવું હોય?^{૨૧} જ્ઞાનવાન જિવેટ્ટી પુરુષ ભલે વ્યવહારમાં રહેલો હોય, તો પણ તેની દૃષ્ટિમાં શાંત, એક, અનંત,

અત્યાદિ, સ્વચ્છ, નિર્વિકાર, નિઃસંકલ્પ અને શિવાના જવું એકરસરૂપ બ્રહ્મ જ આ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૧૨} હું પ્રિય રામચંદ્રજી ! જેમ મનુષ્યના હૃદયમાં સ્વપ્નની અંદર દેખાતો વ્યવહારનો સમૂહ જગ્યા પછી પણ સ્મૃતિરૂપે આભાસમાત્ર જેવામાં આવે છે, તેમ આ સર્વ દૃશ્ય-તમે, હું, પર્વતોના સમૂહો અને દેવ-દાનવો વગેરે જગત પણ આભાસમાત્ર જેવામાં આવે છે. બાકી, તે બધું ઉપાધિમાત્રથી રહિત, શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ જ છે, એમ તમે સમજો અને જ્ઞાનદીપિ વડે અવલોકન કરો.^{૧૩}

નિર્વાણમેવમશિલં નમ એવ દૃશ્યં ત્વં ચાહ-
મદ્રિનિચયાથ સુરાસુરાથ । તાદૃગ્જગત્સમવલો-
કય યાદૃગં સ્વમેડય જંતુમનસિ વ્યવહારજાલમ્ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાધનો 'સર્ગશ્રક્ત્વ-
પ્રતિપાદન' એ નામનો
સર્ગ ૫૮ એ સમાપ્ત

~~~~~
સર્ગ ૫૯ મો*~~~~~

વસિષ્ઠમુનિને અનંત જગતની પ્રતીતિ

॥ રામ ક્વાચ ॥

અનંતરં નમઃકોશકુટીકોટરતો મુને । /

તવ ધ્યાનાત્પ્રવૃદ્ધસ્ય વૃષ્ટં વર્ષશતેન કિમ્ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યાઃ-આકાશરૂપી કાટકીની અંદર સેંકડો વર્ષને અંતે તમે ધ્યાનમાંથી જગ્યા, તે પછી શું બન્યું ? તે કહેા.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-હું જ્યારે ધ્યાનમાંથી જગ્યા, ત્યારે અસ્પષ્ટ પદ અને અક્ષરવાળો તથા દૃશ્યને મનોહર લાગે એવો શબ્દ મારા સાંભળનામાં આવ્યો; પણ તેનો કશો અર્થ બરાબર

* આ યોગજ્ઞસામા સર્ગમાં વસિષ્ઠમુનિને સમાધિનો વિરામ થના, એક સૂક્ષ્મ ધ્વનિનું શ્રવણ થવા વિશે તથા તેના મૂળની શોધ કરવા જતાં કરોડો અનંત ની પ્રતીતિ થવા વિશે કહેવાયે.

સમજવામાં આવતો ન હતો.^૨ એ શબ્દ બધે કોઈ સ્ત્રીના કંઠમાંથી ઉત્પન્ન થયો હોય, તેમ તે સ્વભાવથી જ ક્રોધ, મધુર અને રણુક્રોધ હોતો. વળી તે વાક્ય ધીરા સ્વરને લીધે, દૂરથી સાંભળવામાં આવે એવું નથી, એમ મને જણાયું.^૩ એ વાક્ય ભરના ગુણુગુણુટ જેવું હતું અને વીણાના રજનકારી રણુકાર સમુદ્ધતું. તે બાળકના રોદન જેવું નહોતું, તેમ પ્રૌઢ પુરુષના ભાષણ જેવું પણ નહોતું. તે તો કમળકોશની અંદર ગૂંચવાઈ રહેલા શ્રમરના શુંબરવ જેવું હતું.^૪ એ શબ્દ સાંભળી હું એ શબ્દ બોલનારની શોધ કરવા માટે દશે દિશાઓમાં વિસ્મયપૂર્વક જેવા લાગ્યો. એ જગાએ મેં આ પ્રમાણે વિચાર કર્યો:^૫ 'આકાશનો આ ભાગ, જ્યાં સિદ્ધ પુરુષોનો પણ સંચારભાગ નથી, એવાં લાખો યોજનોને યોજાંગીને ધણે જ દૂર રહેલો છે. માટે અહીં આવા એકાંતસ્થાનમાં આવા સ્ત્રીવર્ગના જેવા શબ્દનો સંભવ ક્યાંથી હોય ? હું ચારે તરફ ચત્ત વડે જઈ છું, તો પણ એ શબ્દ બોલનાર કોઈ પણ પ્રાણી મારા જેવામાં આવતું નથી.^૬ મારી આગળ તો અનંત અને ચોતરફ સૂન્ય દેખાતું' નિર્મળ આકાશ જ રહ્યું છે. અહીં પ્રયત્નપૂર્વક જેવા છતાં પણ કોઈ પ્રાણી જેવામાં આવતું નથી.^૭ એ પ્રમાણે વિચાર કરી, મેં વારંવાર ચારે બાજુ જેવા ભાંડ્યું. આમ છતાં કોઈ શબ્દ બોલનાર મારા જેવામાં આવ્યું નહિ. એટલે પાછો મેં મનમાં વિચાર કર્યો:^૮ 'હું ચિદાકાશરૂપ થઈ જઈને આકાશની સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ જઈ અને એમ આકાશની અંદર રહેલા તેમજ આકાશના ગુણુરૂપ એવા શબ્દના અર્થનો અનુભવ કરીશ.^૯ જળ જેમ બીજ જળ સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, તેમ દેહરૂપી ઉપાધિવાળા આકાશને અહીં જ રાખી ચિદાકાશરૂપ થઈ, હું એ આકાશ સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ જઈ' ^{૧૦} આવો વિચાર કરી, મેં દેહાનુસંધાનને છોડી દેવા માટે પદ્મા-

સન વાલ્યું. ફરી વાર હું આંખો મીંચી લઈ
સમાધિ ચઢાવવામાં તત્પર થઈ ગયો. ધન્વિયો
દ્વારા થનારા બાહ્યવિષયોના સંબંધને મેં
વૃત્તિનિરોધ વડે છોડી દીધા તેમજ અંદર મનન
આદિરૂપે થયા કરતા માનસિક વિષયોનો પણ
મેં ત્યાગ કર્યો. આમ, હું ચિદાત્માના એક
સ્ફુરણરૂપ ચિત્તાકાશરૂપ થઈ ગયો.^{૧૨, ૧૩} પછી એ
ભાવને પણ છોડી દઈ, મેં બુદ્ધિતત્ત્વમાં સ્થિતિ
રાખી અને પછી તેનો પણ ત્યાગ કરી દઈ હું
ચિદાકાશની અંદર સ્થિર થઈ રહ્યો. ત્યાં હું અંદર
પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા અનેક જગતના સમૂહો-
નો તાદશ ચિતાર આપવામાં એક અરીસા જેવો
થઈ ગયો.^{૧૪} પછી જળ જમ સ્વભાવ વડે બીજા
જળની સાથે મળી જાય છે તથા સુગંધ જમ
પોતાના સખતીય ગંધ સાથે મળી જાય છે, તેમ
પંચમહાભૂતોની અંદરના એક મહાભૂત એવા
આકાશની સાથે હું મળી ગયો.^{૧૫} પછી હું મહા-
કાશમાં સર્વત્ર વ્યાપીને અનંત અને સર્વવ્યાપી
થઈ ગયો. નિરાકાર હોવા છતાં અને અસંગ
પણાને લીધે તથા અદ્વૈતપણાને લીધે કયાના
આધારરૂપ નહિ હોવા છતાં, સર્વના આધારરૂપ
એવા આકાશની સાથે અભેદ થઈ જવાને લીધે,
હું સર્વ પદાર્થોના આધારરૂપ થઈ રહ્યો. મેં તેની
અંદર ત્રૈલોક્યના સમૂહો, સેકંડો સંસારો અને
લાખો બ્રહ્માંડો દીકાં તેઓ અગણિત હતાં. એ સર્વ
બ્રહ્માંડો એકબીજાની દૃષ્ટિમાં નિર્ગળ આકાશરૂપ
જ હતાં અને તેથી જ તે પરસ્પર એવામાં આવતાં
ન હતાં. નાના પ્રકારના આચારવિચારોને ધારણ
કરી રહ્યાં હોવા છતાં અને એકબીજાને દેખવામાં
ન આવવાથી તે બ્રહ્માંડો એકબીજાની દૃષ્ટિએ
-શૂન્યરૂપ જ હતાં.^{૧૬-૧૮} પોતાના સમાન કાળ
-સુધી સૂઈ રહેલા પુરુષોના સ્વપ્નમાં દેખાતી
સુષિરચના જમ પોતપોતાની દૃષ્ટિમાં મોટા
આરંભવાળી લાગે અને બીજાની દૃષ્ટિમાં તે સાવ
-શૂન્ય જ જણાય, તેમ એ સર્વ (ત્રૈલોક્યબ્રહ્માંડ

આદિની) રચના મોટા આરંભવાળી હોવા છતાં
એકબીજાને એવામાં ન આવવાથી એકબીજાની
દૃષ્ટિએ તે શૂન્ય જવી જ હતી.^{૧૯} તે ઉત્પત્તિ થઈ નાશ
પામી જતી હતી અને વારંવાર વધતી જતી
હતી. વર્તમાન સમયમાં પણ તે છે, ભૂત-
કાળમાં પણ તે થઈ ગયેલ છે અને હવે પછી
પણ તે સર્વ પ્રકારે થશે.^{૨૦} મહાચિદાકાશરૂપી
ભીંતની અંદર આવેખેલા અનેક ચિત્રસમૂહોની
પેઠે તે એવામાં આવતી હતી, પરંતુ તત્ત્વદૃષ્ટિ
વડે એતાં તે નિરાધાર (પાયા વગરની) અને
આકાશરૂપ જ હતી. જુદા જુદા સ્વભાવનાં
પ્રાણીઓએ પોતપોતાનાં મન વડે (મનોમયરૂપે)
રચી લીધેલાં મોટાં રાજ્યોની જમ તે મન વડે જ
કંદુપી લીધેલી હતી. વળી તેમાંનાં કેટલાંક બ્રહ્માંડો
આવરણ વિનાનાં હતાં, કેટલાંક એક જ આવરણ-
વાળાં હતાં, કેટલાંક પાંચ આવરણવાળાં હતાં
અને કેટલાંક સાત આવરણવાળાં હતાં. તેમાં
કેટલાંક દશ આવરણ વડે વિચિત્ર હતાં, કેટલાંક
સોળ આવરણવાળાં હતાં, કેટલાંક ચોવીસ આવ-
રણ વડે યુક્ત હતાં અને કેટલાંક છત્રીસ આવ-
રણવાળાં હતાં. વસ્તુતાએ તો તેઓ આકાશના
જવાં જ હતાં.^{૨૧-૨૩} વળી, કેટલાંક બ્રહ્માંડો સાવ
શૂન્ય જ હતાં, કેટલાંક પંચમહાભૂતો વડે રચા-
યેલાં હતાં, કેટલાંક પૃથ્વી આદિ એકેક મહાભૂત-
વાળાં હતાં અને કેટલાંક પૃથ્વી આદિ બે મહા-
ભૂતવાળાં હતાં.^{૨૪} તેમાં કેટલાંક પૃથ્વી આદિ ત્રણ
મહાભૂતોવાળાં હતાં અને કેટલાંક પૃથ્વી આદિ
ચાર મહાભૂતો વડે પણ યુક્ત હતાં. વળી, કેટલાંક
સાત મહાભૂતોવાળાં હતાં અને કેટલાંકમાં તો
માત્ર એક જ ભતિ એવામાં આવતી હતી.^{૨૫}
કેટલાંક તો તમારા જેવા પુરુષોને અનુભવમાં
વિરુદ્ધ જણાય એવી અત્યંત અસંભવ દશાવાળાં

* કાળ અને દિશા, એ બંનેન મહાભૂતરૂપ ગણી,
પંચમહાભૂત સાથે તેને ભેળા દઈ, અહીં લા-
કરેલી જણાય છે.

પ્રાણીઓ વડે ભરેલાં હતાં, કેટલાંક નિરંતર અધ-
કાર વડે જ વ્યાપ્ત રહેતાં હતાં અને કેટલાંક સૂર્ય
આદિથી રહિત હતાં.^{૨૯} કેટલાંક પ્રલય અને
સુષુપ્તિ દશાના જવાં શૂન્ય દેખાતાં હતાં, કેટલાંક
સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં સ્થપાયેલ એક જ ધણી
(હિરણ્યગર્ભ આદિ) વડે ધણિયાતાં હતાં અને
કેટલાંક વિલક્ષણ પ્રજાપતિઓ તથા તેમના અંશ-
રૂપ દેવતાઓના વિચિત્ર આચારો વડે યુક્ત
હતાં.^{૩૦} કેટલાંક વેદ અને શાસ્ત્રો એ બનેથી
રહિત હતાં અને કેટલાંક સર્વ શાસ્ત્રોથી જ
રહિત હતાં. કેટલાંક ઉખરાના કળમાં રહેલા
જીવડાની પેઠે, પોતપોતાના આશ્રમમાં ગૂંચવાઈ
રહેલા દેવાદિદેવોથી પ્રાણીઓવાળાં જણાતાં હતાં.
કેટલાંક કળિયુગના પ્રારંભને લીધે, વેદશાસ્ત્રોનો
ઉચ્છેદ થઈ જવાથી, માત્ર ભતિ વડે જ તથા પર-
પરા વડે જ સંકેત કરી લીધેલા બ્રાહ્મણ આદિ
વર્ણના આચારોવાળાં મેં જોયાં અને કેટલાંક
નિરંતર પ્રકાશવાળાં તથા પ્રજ્વલિત અગ્નિવાળાં
મારા જોવામાં આવ્યાં.^{૨૯,૨૯} કેટલાંક દેવળ જળ
વડે જ પૂર્ણ હતાં, કેટલાંક માત્ર પવન વડે જ
ભરપૂર હતાં, કેટલાંક પરમ શુદ્ધ ચિદાકાશની
અંદર નિદ્રિતપણે જ રહ્યાં હતાં અને કેટલાંક
નિરંતર ચંચળ જ રહ્યાં કરતાં હતાં.^{૩૦} કેટલાંક
ઉત્પન્ન થઈ વૃદ્ધિને પ્રાપ્ત થતાં દેખાતાં હતાં અને
કેટલાંક ચારેબાજુ પુષ્ટ જ જોવામાં આવતાં હતાં.
વળી બીજાં કેટલાંક સર્વ ભોગ્ય વસ્તુઓ વડે
પૂર્ણતાવાળાં હોવા છતાં તિર્થંકુ(આદી) ગતિ કર-
નારાં હતાં. કેટલાંકની અંદર માત્ર દેવતાઓની જ
સૃષ્ટિ દેખાતી હતી, કેટલાંકમાં માત્ર મનુષ્યો જ
જોવામાં આવતાં હતાં અને કેટલાંકમાં દેવોનાં
જ ટોળાં માત્ર નજરે પડતાં હતાં. વળી, જમ
દેવતાં કુમળાં પાંદડાં એકબીજામાં ગૂંચાઈને રહે,
તેમ કેટલાંક બ્રહ્માંડો તે કૃમિ વડે જ ઠસોઠસ
ભરેલાં હતાં. એક પરમાણુની અંદર પણ એ
તે એકબીજામાં કલ્પનાથી કદમી લીધેલા

પોતપોતાના સ્થાનમાં ખડાં થઈ રહેલાં હતાં
અને વારંવાર ઉત્પન્ન થયે જતાં હતાં.^{૩૧-૩૩}
તેઓ મહાવિસ્તારવાળાં હતાં અને ઉત્પન્ન થયાં
હતાં; તે છતાં સેનામાં એકકા થયેલા પુરુષોના જુદા
જુદા અનેક સ્વમસમૂહની પેઠે તેઓ પરસ્પર
એકબીજાના દેખવામાં આવતાં ન હતાં, તેમ
પરસ્પર એકબીજાના અનુભવમાં પણ આવતાં
ન હતાં.^{૩૪} તેઓ વિવિધ પ્રકારનાં હતાં, અનંત
હતાં, વસ્તુતાએ જોતાં સ્વચ્છ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ
જ હતાં, અન્યોન્ય જુદા જુદા વ્યાપારોવાળાં
હતાં અને જુદી જુદી સ્થિતિને ધારણ કરી રહ્યાં
હતાં.^{૩૫} વળી તેમાંનાં બીજાં કેટલાંકેક શાસ્ત્રથી
રહિત હતાં અને ધર્મની અનંતતા વડે એક-
બીજાથી અંત ન પામી શકાય તેવાં અનંત હતાં.
તેમાં પણ જોએ એકબીજાને મળતાં આવે એવાં
હતાં, તેમના આકાર અને રચના પણ એકબીજા-
ના જવાં જ હતાં.^{૩૬} એકબીજામાંથી એકબીજામાં
જીવોનું જવાઆવવાનું થવાથી તેઓ પરસ્પર પર-
લોકના જવાં હતાં અને પરસ્પર અંતર્ધાનશક્તિ
ને લીધે તેઓ સિદ્ધનગરના જવાં જણાતાં હતાં.
વળી તેમાંનાં કેટલાંક જગતો કાંઈક બીજી જ
ભતનાં મહાભૂતોવાળાં હતાં અને કાંઈક બીજી જ
ભતની દિશાઓ તથા ગિરિઓ વડે યુક્ત હતાં.^{૩૭}
વળી તેઓ એવા તે ભલટા આકારવાળાં હતાં,
કે તેઓ પાસે હતાં છતાં પણ મારા જવા પુરુષો
વર્ણન કરી ખતાવે, તે પણ તેઓ તમારા જવા-
ઓને અનુભવમાં ન આવે અને પ્રયત્ન વડે પણ
જાણી શકાય નહિ.^{૩૮} જમ જળિયામાંથી પડતાં
સૂર્યનાં કિરણોની અંદર અનેક પરમાણુઓ
જોવામાં આવે છે, તેમ એ જગતો ચિદાત્મારૂપી
સૂર્યનાં કિરણસમૂહમાં ચોતરફ પ્રસરેલાં જણાતાં
હતાં. વળી, તેઓ મોક્ષરૂપી સામ્રાજ્યલક્ષ્મીના
કુંડળના જવા રમણીય દેખાતા આકાશમાં
વિચિત્ર તરેહના રતનના કિરણોના સમૂહ જવાં
લાગતાં હતાં.^{૩૯} તેમાં કેટલાંક તે તેનાં તે જ

પાછાં ઉત્પન્ન થઈ દેખાવ દેતાં હતાં અને કટલાંક
તો વનમાં પાંદડાંની પેઠે તેના જવાં જ પાછાં
ઉત્પન્ન થઈ દેખવામાં આવતાં હતાં.^{૪૦} વળી
તેમાંનાં કટલાંકે જુદાં દેખાતાં હતાં, છતાં પણ
સર્વનો ચેતન્યતત્ત્વરૂપમાં જ અધ્યાસ થયો હતો
તેથી તેમની જુદી સત્તા નહોતી. આમ, તેઓ
ચેતન્યસ્વરૂપે અન્યોન્ય એકરૂપ હતાં, તેથી એક-
સરખાં જ હતાં, કટલીક વાર તો તેમનું અસત
સરખાપણું એવામાં આન્યું હતું, તો વળી
તેમાંનાં કટલાંક જગતો અત્યંત વિરોધી સ્વભાવ-
વાળાં પણ હતાં. આ સર્વ પરમાર્થ (બ્રહ્મ)રૂપી
મહાવૃક્ષનાં અનંત ફળો હતાં. આમ, ખરી રીતે
તેઓ સદૃશ જ હતાં, તેથી તેનાથી જુદાં નહોતાં;
માત્ર સ્વલદષ્ટિએ તેઓ તેનાથી જુદાં જણાતાં
હતાં.^{૪૧, ૪૨} તેમાંનાં કટલાંકનાં કલ્પવાળાં હતાં,
તો કટલાંક મોટા કલ્પવાળાં હતાં. તેમાંનાં ઘણાં-
એક તો દેશ, કાળ, વસ્તુ, સ્વભાવ ઇત્યાદિના
નિયમથી રહિત હતાં અને બીજાં ઘણાં દેશ-કાળ
આદિના નિયમવાળાં પણ હતાં.^{૪૩} વળી બીજાં
કટલાંકે પોતાની મેળે જ જાગીને પોષણ મેળવી
ટકી રહેલાં દેખાતાં હતાં. ત્યાં સૂર્ય આદિનો
અભાવ હતો, તેથી તેની અંદરની કાળની ગતિ-
નો કમ બાણુત્રમાં આવે એવો ન હતો.^{૪૪} વસ્તુ-
તાએ જોતાં એ સર્વ પરમ ચિદાકાશની અંદર
શન્યરૂપે જ રહેલાં હતાં, અનાદિ હતાં અને
પોતાના પ્રત્યક્ સ્વરૂપમાં (આત્મસ્વરૂપમાં)
અજ્ઞાનરૂપી ઢાંચને લીધે જ રૂઢ થઈ રહેલાં દેખા-
તાં હતાં.^{૪૫} વળી તેઓ સેંકડો સમુદ્રો, સેંકડો
સૂર્યો, સેંકડો આકાશો અને સેંકડો મેરુપર્વતો
વગેરેની શોભાવાળાં હતાં અને ચિદાકાશમાં
ચિદાત્માના અમત્કારને લીધે, રજેચુણ તથા તયો-
ચુણના સંબંધથી અનેક સ્વપ્રસમૂહની પેઠે
દેખવામાં આવતાં હતાં.^{૪૬} કારણ વગર પૃથ્વી
આદિ પદાર્થોના જે કાંઈ અનુભવ થાય છે,
તે કેવળ પ્રાંતિરૂપ જ છે. આમ એ સર્વ જગતો

અધિષ્ઠાનદષ્ટિ વડે જોતાં સત્ય હતાં, બાકી આરો-
પિત દષ્ટિ વડે જોતાં, મિથ્યા જ હતાં.^{૪૭} ઝાંઝ-
વાના જળસમૂહની પેઠે, જે ચંદ્રમાની પેઠે અને
આકાશના રંગની પેઠે, એ જગતો દેખાતાં હોવા
છતાં ખરી રીતે સત્ય નહોતાં અને અનુભવ વડે
સિદ્ધ હોવાથી કાંઈક સત્ય જવાં પણ લાગતાં
હતાં.^{૪૮} તેઓ ચિદાત્માના સંકલ્પરૂપી આકાશની
અંદર જ વારંવાર ભાસ્યા કરતાં હતાં, વાર્ષના-
રૂપી પવનથી ડાહ્યા કરતાં હતાં અને પોતાનાં
કર્મોની ચેષ્ઠાથી ભટક્યા કરતાં હતાં.^{૪૯} બ્રહ્મરૂપી
એક ઉપરાના વૃક્ષમાં સુર-અસુર આદિ અનેક
જીવો મચ્છરોની પેઠે રહેલા હતા. વળી ભોગો-
રૂપી રસ વડે ભરેલાં તથા પવનના ચોગથી ચિદા-
કાશની અંદર ભમ્યા કરતાં અનેક બ્રહ્માંડો તો
એ બ્રહ્મરૂપી ઉદ્ગુપ્ત વૃક્ષનાં ફળરૂપ હતાં.^{૫૦} એ
સર્વ જગતો પ્રૌઢ સ્વભાવવાળાં હતાં અને સુષ્ટિનો
આરંભ કરનારા શુદ્ધ ચેતનતત્ત્વરૂપી બાળકના
સંકલ્પ વડે ખડાં થઈ ગયેલાં નગરોને રૂપે
તેઓ ચિદાકાશની અંદર દેખાતાં હતાં.^{૫૧} જેમ
કાઢવાનાં રમકડાં સૂર્યનારાયણના તાપથી કઠણ
થઈ બન્ય છે, તેમ એ જગતો પણ 'અમુક તમે
છો, અમુક હું છું, અમુક તે છે અને અમુક
વળી બીજી કાંઈ વસ્તુ છે' ઇત્યાદિ (અભિમાન-
બન્ય) બુદ્ધિના બળથી અત્યંત દૃઢ થઈ ગયાં
હતાં.^{૫૨} જેમ મહાઉચ ફળવાળાં વનો વસંત-
ઋતુના રસની પાંક્તિ વડે શાખા-ઉપશાખા આદિ
વિસ્તારવાળાં થઈ બન્ય છે, તેમ તેઓ નિરંતર
વૃક્ષ રહેનાર અને રસ વડે સુશોભિત એવાં દેવ
વડે શાખા-ઉપશાખા આદિ વિસ્તારવાળાં થઈ
રહ્યાં હતાં.^{૫૩} ઉપરઉપરથી જોતાં તેઓ બ્રહ્મ
(ચમ્પલબ્રહ્મ) રૂપી કર્તાથી ઉત્પન્ન થયેલાં જણાતાં
હતાં, પણ વસ્તુતાએ જોતાં તેઓ કર્તા વિના માત્ર
પ્રાંતિ વડે જ ખડાં થઈ ગયેલાં હતાં. તેઓ
સ્વાભાવિક રીતે જ (અઘ્નિમણે) દેખાયા કરતાં
હતાં અથવા ચિદાકાશરૂપ જ હતાં. વળી તેઓ

પોતાની મેળે જ અનેક આકારોવાળાં દેખાતાં હતાં, અથવા તો ચિદાકાશની અંદર ઘાઈએ ચિત્રની પેઠે રચી લીધાં હોય એવાં ભાસતાં હતાં.^{૪૪} વસ્તુતાએ તેઓ પરમાર્થ (પરબ્રહ્મ) રૂપ હતાં, છતાં જાણે તેનાથી સાવ જુદાં જ હોય એવાં દેખતાં હતાં. વસ્તુતાએ તેઓ નહિ દેખાતાં હોવા છતાં દેખાયા કરતાં હતાં અને અસત્ય છતાં સત્યરૂપ લાગતાં હતાં.^{૪૫} વળી, ઓઢ લોકની ગણના પ્રમાણે ઓઢ પ્રકારનાં, વિદ્યાધર, અપ્સરા, યક્ષ આદિ દેવચોાનિની ગણના પ્રમાણે દશ પ્રકારનાં અને મનુષ્ય આદિ એકેક જાતિની ગણના પ્રમાણે એકેક પ્રકારનાં એમ અનેક પ્રકારનાં પ્રાણીઓના સમૂહોને તેઓ ધારણ કરી રહેલાં હતાં. તેઓ ફરી વાર પણ પાછાં તેનાં તે જ ઉત્પન્ન થયેલાં જણાતાં હતાં. વળી તેમની અંદર તેમજ તેમની બહાર પણ તેમના જ જવાં જગતો જેવામાં આવતાં હતાં.^{૪૬} તેઓ નરક, સ્વર્ગ, પાતાળ, બંધુ અને મિત્રથી ભરપૂર હતાં, તેમજ મોટા મોટા આરંભોવાળાં હતાં; છતાં પરમાર્થદષ્ટિથી જોતાં તેઓ સાવ શૂન્ય જ હતાં.^{૪૭} જમ ક્ષીર-સાગરનાં જળ ચારે તરફથી સ્નેહને (ધૃતને અથવા સ્નિગ્ધતાને) સારરૂપે ધારણ કરી રહ્યાં હોય છે, તેમ એ જગતો પણ ચોતરફથી સ્નેહને (પ્રેમને) સારરૂપે ધારણ કરી રહ્યાં હતાં. વળી ક્ષીરસાગરનાં જળ જમ અંદર તરંગો વડે ઉછાળા માર્યા કરે છે, તેમ એ જગતો પણ સુખદુઃખરૂપી તરંગો વડે અથવા છ ભ્રમિંઓ વડે અંદર ઉછાળા મારતાં હતાં અને બહાર પણ (જન્મ-મરણરૂપ) આવૃત્તિવાળાં જણાતાં હતાં.^{૪૮} આત્મારૂપી સૂર્યનારાયણના તેજની અંદર ઝંઝાવાના જળની પેઠે, એ જગતોનું રૂપ દેવજ આભાસમાત્ર જ હતું અને જમ પવનમાં પોતાની મેળે જ ગતિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ તેઓ જાણે પોતાની મેળે જ ઉત્પન્ન થયાં હોય તેવાં દેખાતાં હતાં.^{૪૯} બુદ્ધિ, કાર અને ચિત્તરૂપી પાંદડાંઓને આશ્રય

આપવામાં તો તેઓ એક વૃક્ષરૂપ જ હતાં. જમ સ્વપ્નમાં નિરતર નહિ હોનારાં અને માત્ર આભાસરૂપે જ દેખાયા કરતાં બીજાં મનુષ્યો અસત્ય હોય છે અને તેમને દેખવામાં આવતું બીજું દરય પણ અસત્ય જ હોય છે, તેમ એ જગતોમાં દેખાતા બીજા જીવો પણ અસત્ય હતા અને તેમને દેખવામાં આવતું બીજું દરય પણ અસત્ય જ હતું.^{૫૦} પુરાણ અને વેદાંતના સિદ્ધાંતોની (મત-યજ્ઞ-દાન આદિ) કદપનાઓરૂપી શય્યામાં શયન કરી તેઓ દઢ વિશ્વાસરૂપી ધાટી નિદ્રાને પામ્યાં હતાં અને જાણે આત્મજ્ઞાનના સંબંધમાં શયનો જેવાં હોય તેવાં દેખાતાં હતાં.^{૫૧} પરમાર્થ (પરબ્રહ્મ)રૂપ મહાન અને અતિગંઢત અરણ્યમાં તેઓ જાણે ચિદાત્મા (શબલબ્રહ્મ) રૂપી ગંધર્વે માયાથી રચેલાં અને સૂર્યરૂપી દીવાથી ગગઝગી રહેલાં ઘરો હોય તેવાં દેખાતાં હતાં.^{૫૨} જમ તિમિરરોગ વડે ઘેરાયેલાં નેત્રવાળો પુરુષ આકાશની અંદર વાળ અને મચ્છર આદિ વસ્તુના જેવા આકારોને દેખે છે, તેમ માત્ર શ્રાંતિ વડે જ મેં પણ તે વખતે સમાધિકાળમાં અનંત ચિદાકાશની અંદર નિમિત્ત વિના જ ઉત્પન્ન થતાં અને નિમિત્ત વિના જ પાછાં લયને પ્રાપ્ત થઈ જતાં અનેક જગતો જેવાં.^{૫૩}

બ્રજાયમાનાનિ નમસ્યન્તે વિશ્વીર્ધમાણાનિ
ચ નિર્નિમિત્તમ્ । તદા ત્વહં વૈ તિમિરાલ્પદૃશ્યો-
દ્ભૂકાનીવ જગંત્યપદ્યમ્ ॥ ૬૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગત્જાલવણ-
ન' એ નામનો સર્ગ પદ્મ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૬૦ મો

વસિષ્ઠકવિને સમાધિમાં સ્ત્રીદર્શન ઇત્યાદિ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

તતોઽહમમિતો ધ્રાંતસ્તાદૃશં પ્રવિચારયન્ ।

વહુકાલમસંરુદ્ધસંવિદાકાશતાં મતઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યા:-પછી હું ચોતરફ બ્રમણ કરતો રહ્યો અને સાંભળેલા શબ્દનું કારણ શોધવામાં ઘણા લાંબા કાળ સુધી આપાં પિદાકાશરૂપ થઈ રહ્યો.^૧ પછી એ શબ્દ મને વીણુના શબ્દ જેવો જણાવા લાગ્યો. ત્યારબાદ ક્રમે ક્રમે તેનાં પદો મને સ્ફુટ રીતે સમજવા લાગ્યાં. હવે તે આર્થો નામના છંદનો એક ભેદ છે, એમ મારા સમજવામાં આવ્યું.^૨ પછી જ્યાંથી શબ્દ આવતો હતો, તે પ્રદેશ તરફ મેં ભારી યોગદૃષ્ટિ વડે જોયું, તો ત્યાં પાસે જ સુવર્ણના રસ જેવી તેજોમય કાન્તિ વડે આકાશને ઝગમગાવી રહેલી એક વનિતા ભારી દૃષ્ટિએ પડી.^૩ તેણે ચપળ પુષ્પોને તથા વસ્ત્રોને ધારણ કર્યાં હતાં અને તેની આંખો દેશથી આકુળ થઈ ગઈ હતી. ચંચળ વેણીથી તે અતીવ શૌભી રહી હતી અને બીજી લક્ષ્મીનો સાક્ષાત્ અવતાર હોય તેમ તે મનોહારિણી હતી.^૪ તેના અવયવો મનોહર હતા અને સુવર્ણના જેવા ગૌર હતા. વટેમાર્ગની પેઠે હંમેશાં આલ્યા જતા નવયૌવનને તે ધારણ કરી રહી હતી. જાણે-મૂર્તિમતી વનદેવી હોય, તેમ તે સુગંધવાળા સર્વ અવયવોથી સૌંદર્યવતી હતી. પૂર્ણચંદ્રના જેવું તેનું મુખ હતું અને પુષ્પોના સમૂહોના જેવું તેનું હાસ્ય હતું. તેનું વદન યૌવનથી પ્રકુલ્લ થઈ ગયું હતું અને તે આંખની પલકથી દેવયોનિ તથા મનુષ્યયોનિનો ભેદ

દર્શાવતી હતી.^૫ તે પિદાકાશના સ્વરૂપમાં કલ્પાયેલા આ (પંચમહાભૂતની અંદરના) મહાકાશની અંદર નિવાસ કરી રહેલી હતી, ચંદ્રમાનાં કિરણોના જેવી અતિ સુંદર હતી, મોતીનાં આભૂષણોથી તથા કટિમેખલાથી શણગારેલી હતી, કમનીય હતી અને સરલ સ્વભાવથી મને અનુસરતી હતી.^૬ આર્થ પુરુષોને ઘટે એવા વિલાસોવાળી અને મૃદુ હાસ્યવાળી એ વામા, મારી પાસે જાણે મધુર સ્વરથી અને દોમળતાથી નીચેની આર્થો* યોદ્ધી:^૭

અસદુચિતારિક્તચેતન સંસૃતિસરિતિ પ્રમુદ્ધમાનાનામ્ ।
અવલંબનતટવિટપિનમમિનૌમિ મવન્તમવ મુને ॥ ૧ ॥

‘કુર્જનને લાયક એવા રાગદ્વેષ આદિ દોષોથી સુક્ત ચિત્તવાળા હે મુનિ! તમે સંસારરૂપી સરિતામાં ડૂબકાં ખાઈ રહેલા જીવોને તરણધાર તટવૃક્ષ જેવા છો. હું તમને નમસ્કાર કરું છું.’^૮

આ આર્થો સાંભળીને અને રમણીય મુખવાળી તથા સુંદર શબ્દવાળી એ સ્ત્રીને જોઈને મને વિચાર આવ્યો: ‘આ તો ઠાઈ સ્ત્રી છે, તેનું આપણે શું પ્રયોજન છે?’ આમ તેનો ક્રોશ આદર ન કરતાં હું ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો.^૯ અનેક જગતના સમૂહોરૂપી માયાને જોઈ હું પ્રથમ વિસ્મય પામી ગયો હતો; એટલે પછી એ સ્ત્રીનો ક્રોશ આદર ન કરતાં મેં પાછું આકાશની અંદર વિહાર કરવાનું શરૂ કર્યું.^{૧૦} હવે એ સ્ત્રીને જોવાથી મને એ સ્ત્રીના સંબંધમાં જે વિચારો ઉત્પન્ન થયા, તેમને મેં ‘આ તો એક આભાસમાત્ર જ છે’ એવા વિવેક વડે સમૂળા છોડી દીધા. પછી હું પિદાકાશરૂપે પાછો જગત સંબંધી માયાને જોવા લાગ્યો.^{૧૧} જમ

* આ સાકમા સર્ગમાં વસિષ્ઠકવિને સમાધિની અંદર શબ્દ કરનારી એક સ્ત્રી જોવામાં આવશે અને તેનો અનાદર કરી, ફરી વાર વસિષ્ઠજી વિચિત્ર જગત જોવામાં તત્પર થશે, એ વર્ણન કરવામાં આવશે.

* આર્થો હંદ વિષે શાસ્ત્રમાં નીચે પ્રમાણે લક્ષણ દર્શાવ્યા છે:-એના પહેલા અને ત્રીજા પદમાં બાર માત્રા હોય, બીજા પદમાં અદાર માત્રા હોય અને ચોથામાં પંદર માત્રા હોય તે આર્થો.

સંકલ્પ વડે ખડા થઈ ગયેલા, સ્વપ્નમાં દેખાતા તથા વાક્યરચના વડે આબેહૂબ સ્પષ્ટ દેખાતા પદાર્થો શૂન્યરૂપ જ હોય છે, તેમ વસ્તુતાએ જોતાં પ્રખર આરંભવાળાં એ સર્વ જગતો પણ શૂન્ય ચિદાકાશરૂપ જ હતાં.^{૧૩} આમ, એ જગતો શૂન્યરૂપ હતાં, તેથી તેમાંનાં કટલાંક તો કાંઈ જગ્યાએ ધ્યારે ય દેખાતાં કે સજળતામાં ન હતાં. વળી, તેઓ પ્રલય, મહાપ્રલય તથા સૃષ્ટિ રચનાનો કાળ એ સર્વ સમયમાં એકરૂપે જ રહ્યાં હતાં.^{૧૪} એ એકબીજા જગતોને વિશે પ્રલયો થયા કરતા હતા. એ પ્રલયોમાં પુષ્કરાવર્તક મેઘો ઉન્મત્ત થતા હતા, ઉત્પાતના ઉન્મત્ત વાયુઓ વાતા હતા અને મોટા મોટા પર્વતોના ફાટવાથી પ્રભાંડરૂપી માંડવો ગાજી ઊઠતો હતો. તેમાં પ્રલયાગ્નિ ભડભડતો હતો અને તેથી કુબેરનાં ભવનો ચક્રચક્ર બળી જતાં હતાં. તેમાં ખારે સૂર્યો દહાની પેઠે અત્યંત તપતા હતા અને આકાશમાં ધૂમતા હતા. તેમાં દેવોનાં નગ શોનો સંહાર થવાથી ચોતરફ કાન ફાડી નાખે એવો પોકાર ચાલતો હતો અને અગ્નિ તથા પવનના સંઘર્ષથી મજનાઓ થતી હતી. વળી, તેઓ સર્વ પર્વતોનાં શિખરમંડળોને ગળી જવાને તલપાપડ થતાં હતાં. તેમાં પ્રલયાગ્નિની જ્વાળાઓ ભસૂકતી હતી, તેથી વાંસો ફાટવા જેવો ચઢચઢ આવાજ થતો હતો. પોતાનો સ્વભાવ ચૂકી જવાથી થયેલા ફોલને લીધે જ બધું તેઓ ફોલ પામતા હતા અને, દેવ-સમૂહોના તથા જળજંતુઓના ફોલથી તેઓ આકાશમાં તેમજ મહાસાગરમાં ફોલ ઉત્પન્ન કરતા હતા. તેઓ દેવો, દૈત્યો અને મનુષ્યોનાં ઘરોમાં થઈ રહેલા ઘોઘરા શબ્દોથી કંઈયે હતા, તેમજ સાત સાગરનાં પૂર ઊલટ્યાથી તેઓ સૂર્યમંડળને તથા ચંદ્રમંડળને પૂરી દેતા હતા. પરંતુ એક જ મંદિરમાં સતેલા પ્રરુષોને પોત-સ્વપ્નામાં પ્રતીત થતી રણની ગજા-

નાઓ જમ' બીજાઓના બળવામાં આવતી નથી, તેમ આ સર્વ જગતોને પણ આ પ્રલયો પરસ્પર બળવામાં આવતા નથી.^{૧૫-૨૦} એ જગતોની અંદર મેં હાંસો રુદ્રો જોયા, કરોડો અને સેંકડો પ્રજાઓ જોયા, લાખો વિધુઓ દીઠા અને અનેક કલ્પોના સમૂહો પણ સંપૂર્ણ રીતે મારા જોવામાં આવ્યા.^{૨૧} તેમાંનાં સૂર્ય-નારાયણ વિનાનાં, અહોરાત્રી રહિત, ભૂતળથી પણ રહિત અને કલ્પો વડે, યુગો વડે કે વર્ષો વડે જનો અંત જ નથી આવતો, એવા કાંઈ એક જગતમાં કેવળ તર્ક વડે જ ક્ષય અને ઉદય થતો મારા જોવામાં આવ્યો.^{૨૨} આ સર્વ ચિદાત્માની અંદર રહેલ છે, ચિદાત્માથી જ ઉત્પન્ન થયેલ છે, ચૈતન્યરૂપ જ છે, ચારે બાજુ ચિદાત્મા જ પ્રસરી રહેલ છે, સત્ય પણ ચિદાત્મા જ છે અને તે જ સર્વરૂપે થઈ રહેલ છે. આ સર્વ વાત તે વખતે બરાબર મારા જોવામાં આવી.^{૨૩} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! તમે ઘટ-પટ આદિ કાંઈ પણ પદાર્થના રૂપને કલ્પી લઈ તેને અમુક નામ વડે કહો છો. હવે આ બાબતમાં આપણે ખરી રીતે જોઈએ તો, એ ચિદાત્મા જ દેમ બધું તમે કલ્પી લીધેલાં તેવાં તેવાં નામ-રૂપને આકારે થયો હોય, એમ પ્રતીતિમાં આવે છે. હવે એ ચિદાત્માનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જોઈએ તો તે આકાશથી પણ અતિ શૂન્ય છે, તેથી તે કયા નામ-રૂપને આકારે થઈ રહેલો જ નથી.^{૨૪} એ ચિદાકાશમાં કલ્પાયેલું આ શૂન્યરૂપ આકાશ જ જગતના નામરૂપને આકારે પરિણામ પામેલું ભાસે છે અને શબ્દરૂપે પરિણામ પામેલા એ આકાશ વડે આ સર્વ જગતો પરમ ચિદાકાશરૂપ છે.^{૨૫} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! આ જ કાંઈ દશ્ય જોવામાં આવે છે, તે કેવળ ભ્રાંતિરૂપ છે અને આકાશવૃક્ષની મજરીની પેઠે તે સાવ મિથ્યા જ છે. તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જોઈએ તો તે ચિદાકાશરૂપ છે અને તે કેવળ સુખમય છે. આ વિષયનો

મને તે વખતે બરાબર અનુભવ થયો છે.^{૨૧} હું ચિદાકાશ સાથે એકરૂપ થઈ સર્વન વ્યાપી રહ્યો હતો અને બોધરૂપે અનંત થઈ રહ્યો હતો. સંકલ્પમય એ સર્વ જગતો ચિદાકાશરૂપ છે એવી મેં સમાધિની અંદર અનુભવ કર્યો છે.^{૨૨} બ્રહ્માંડના સમૂહો ચિદાકાશરૂપ છે, દય દિશાઓ પણ ચિદાકાશરૂપ છે, તેમજ વિચિત્ર પ્રકારની રચનાઓ, કાળ, દેશ, દ્રવ્ય અને ક્રિયા આદિ પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૨૩} એ સમાધિમાં (ભેદભાવનાનો હલ્લ થતાં) ખડા થઈ ગયેલા સેંકડો સંસારે અંદર મારા જવાં જ રૂપને ધારણ કરી રહેલા, મહાત્માઓમાં અતિમાન્ય અને બ્રહ્માના પુત્રો એવા વસિષ્ઠ નામના અનેક મહાસુનિઓને મેં જોયા.^{૨૪} હે બ્રહ્મરૂપ મહારાજ રામચંદ્રજી! એ સમાધિની અંદર મેં બોતેર ત્રેતાયુગો જોયા અને તે બધા રામાવતાર સહિત હતા. વળી એ સમાધિમાં સેંકડો સત્યયુગો અને સેંકડો દ્વાપરયુગો પણ મારા જોવામાં આવ્યા.^{૨૫} આ રીતે તે તે અનેક પ્રકારની સૃષ્ટિની દશાઓ મારા જોવામાં આવી અને તે દશાઓ દેવળ ભેદભાવના વડે જ ખડી થઈ ગયેલી હતી. પરંતુ ભેદભાવનાને દૂર કરી તત્ત્વદષ્ટિ વડે જ જોઈએ, તો એ સર્વ અતિસ્વચ્છ એક ચિદાકાશ જ ચોતરફ પ્રસરી રહ્યું હતું.^{૨૬} વસ્તુતાએ જોઈએ તો કોઈ પણ કાળમાં આ જગત બ્રહ્મમાં પણ નથી. જો અધ્યાત્મપદ્ધિથી કદાચિત્ આ જગત છે એમ માનીએ, તો પણ તે સર્વ જન્મ આદિ વિકારોથી રહિત, અનાદિ અનંત બ્રહ્મરૂપ છે અને તે જ્ઞાન વડે જ માત્ર અનુભવમાં આવે છે.^{૨૭} એ બ્રહ્મ પાપાણ્મૌનના જુવું નિઃસંકલ્પ છે અને તે સર્વ નામ-રૂપ વડે શૂન્ય હોવાથી કશારૂપ નથી. તે કાંઈક અનિર્વચનીય રૂપવાળું છે, ન્યૌતિરૂપ છે અને એ બ્રહ્મ જ વિવર્તભાવથી જગતને વેષે પ્રતીતિમાં આવે છે. નિરાકાર ચિદાકાશની અંદર દરમની

કશી સત્તા જ નથી. છતાં તેની પોતાની (ચેતનની) સત્તા જ નિરાકારપણે રહ્યા છતાં સ્વપ્નના અનુભવની પેઠે આ જગતને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૮,૨૯} એ બ્રહ્મ આત્માથી જુદું નથી પણ આત્મારૂપ જ છે. સૂર્ય આદિનો પ્રકાશ જમ અજગવાળું કરે છે અને વખતે (આવરણને હાથે) અજગવાળું નથી પણ કરતો, તેમ પ્રકાશરૂપ એ પરબ્રહ્મ પણ સઘળું કરે છે અને તત્ત્વદષ્ટિ વડે જોતાં તો કશુંકરતું નથી.^{૩૦} સમાધિમાં જોવામાં આવેલાં લાખો જગતોમાં ચંદ્રખિંઓ મને ઉજ્ય જણાયાં હતાં અને સૂર્યની મૂર્તિઓ શીતળ જણાઈ હતી.^{૩૧} વળી કેટલાંક જગતોમાં તો પ્રજાઓ અંધારામાં દેખતી હતી અને પ્રકાશમાં દેખતી ન હતી. ત્યાંનાં મનુષ્યો ધુનડના જવા આચારવાળાં (દિવસે આધિળા અને રાત્રિએ દેખતાં) હતાં અને તેમનો સ્વર પણ ધુનડના જવો જ હતો.^{૩૨} કેટલાંક બ્રહ્માંડોમાં તો શુભ કર્મ વડે અધોગતિ અને પાપકર્મથી સ્વર્ગપ્રાપ્તિ થતી હતી તેમજ ઝેર ખાવાથી પ્રાણીઓ જીવતાં હતાં અને અમૃતનું ભોગન કરવાથી તેમનું મરણ થતું હતું. ચિદાકાશની અંદર દેહ ભાવના વડે જ જ વંસતુને જવી જવી રીતે કલ્પી લેવામાં આવે છે અને જવી જવી રીતે તે ખડી થઈ ગયેલી દેખાય છે, તેવી જ રીતે તે ભોગકાળમાં પણ સ્ફુટ રીતે જોવામાં આવે છે. પછી તે સત્ય હો કે અસત્ય હો, તે વિષે કશો વિચાર કરવાનું રહેતું નથી; કેમકે બ્રહ્મ જ વાસના-કર્મ વગેરે પ્રમાણે વિવર્તરૂપે તેવે તેવે ભાવે થઈ રહેલું ભાસે છે.^{૩૩,૩૪} એ સમાધિમાં ચિદાકાશની અંદર મેં વિચિત્ર જંગલો જોયાં હતાં. તે જંગલોનાં વૃક્ષોનાં મૂળ કાળીઓ જનાં લાગતાં હતાં અને

x મનની કલ્પનાનું નિરૂપણપણું જમુલવતને અહીં આમ કહેલ છે, ભાકી વસ્તુનાએ તેમ નથી; કારણ કે વેદ આદિ શાસ્ત્રો શુભ કર્મથી જાપરોક્ષ પ્રાપ્તિ અને પાપકર્મથી અધોગતપ્રાપ્તિ કહે છે.

તેમનાં પત્ર પુષ્પો વગેરે વજ્રમણિ જેવાં કઠણુ લાગતાં હતાં.^{૪૦} કેટલાંક જગતોમાં રેતીને ઘાણી-માં પીલવાથી તેમાંથી તેલ નીકળતું હતું તથા શિલાઓના ગર્ભમાંથી કમળોની ઉત્પત્તિ થતી હતી.^{૪૧} વળી કેટલાંક જગતોમાં તો કાષ્ઠમાં, પાષાણમાં અને ભીંતોમાં ચંચળપણે રહેલી પૂતળીઓ દેવાંગનાઓની સાથે ગાન કરતી હતી અને વાર્તાલાપ પણ કરતી હતી.^{૪૨} કેટલાંક જગતોની અંદર પ્રાણીઓ ઉત્તમ વસ્ત્રોની પેઠે ઉત્તમ વાદળોમાંને ધારણ કરતાં હતાં અને વૃક્ષોમાં ફરેક વર્ષે જુદી જુદી ભતનાં ફળો ઉત્પન્ન થતાં હતાં.^{૪૩} કેટલાંક બ્રહ્માંડોમાં સર્વ પ્રાણીઓના અવયવોની રચના અનિયમિત દેખાતી હતી. વિવિધ પ્રકારના અવયવોને ધારણ કરી રહેલાં તે પ્રાણીઓ ભૂમિને સ્પર્શ કરી રહેલાં મસ્તકો વડે ચાલતાં હતાં. વળી આ ભૂલોક આદિ લોકની નીચેના લોકોમાં કેટલાંક જગતો વેદશાસ્ત્ર વગેરેથી સાવ રહિત જ હતાં. તેઓ ધર્મનું તો નામ પણ બણતાં ન હતાં. જે કાંઈ પોતાના વિચારમાં આવ્યું તેને જ માત્ર વળગી રહેનારાં હતાં અને કેવળ પશુ આદિ વડે જ તેઓ પૂર્ણ હતાં.^{૪૪, ૪૫} વળી બીજાં કેટલાંક જગતો તો કામવિકારના અનુભવથી સાવ રહિત જ હતાં, સ્ત્રીઓના સમૂહો વિનાનાં જ હતાં અને બધું પાપાણુ વડે રચાયેલાં હોય તેવાં શુષ્ક (કઠિન) હૃદયવાળાં દૂર પ્રાણીઓ વડે વ્યાપ્ત હતાં.^{૪૬} કેટલાંકમાં તો સર્પ-રૂપી જ પ્રાણીઓ રહેલાં હતાં અને રત્નો તથા પાપાણુ સરખાં જ બણતાં હતાં. વળી કેટલાંક તો ધન આદિના વ્યવહાર વડે સાવ રહિત જ હતાં, લોભ વિનાનાં હતાં અને અહંકાર પણ તેઓમાં દેખાતો ન હતો.^{૪૭} કેટલાંક જગતોમાં તો પ્રત્યેક પ્રાણી પોતપોતાના આત્માને જ સર્વ-રૂપ દેખતું હતું, બીજું કશું તેના જેવામાં આવ-જ ન હતું. તેમાં પણ કોઈ કોઈ જગત જરા-સ્વેદ જ આદિ અનેક ભતનાં પ્રાણીઓ-

વાળાં દેખાતાં હતાં અને કોઈ કોઈ જગતની અંદર તો કેવળ એક જ ભતિ નજરે આવતી હતી.^{૪૮} નખ, દેશ આદિનાં ઉત્પત્તિ-તારા થાય છે, સારે તેનો અનુભવ કરનારો આત્મા તેનાથી સાક્ષીરૂપે જુદો રહ્યો હોય છે, પણ નખ-દેશ આદિનાં સૌંદર્ય આદિના સુખભોગમાં તે તેવે રૂપે જ થઈ બચ છે. તે જ પ્રમાણે કેટલાંક જગતોમાં સર્વ ભૂતોના દેહો જુદા હતા અને કેટલીક રીતે તેમાં જુદાપણુ જેવામાં આવતું હતું, છતાં પોતાના આત્માની પેઠે સર્વ પ્રાણીઓના આત્માની સાથે એકપણની ભાવના જેવામાં આવતી હતી.^{૪૯} કોઈક ઠેકાણે તો અનંત, અપાર, છેડા વિનાનો શૂન્યભાવ જ દેખાતો હતો. પરંતુ યત્ન વડે એ શૂન્યભાવનો તિરસ્કાર કરી નાખતાં વળી દૂરી વાર જગત ખડું થઈ જતું દેખાતું હતું.^{૫૦} એ સર્વને બ્રહ્માભાવની દૃષ્ટિથી જોઈએ તો (સ્વપ્ન-ઇન્દ્રજળ આદિની પેઠે) તેઓ સાવ મિથ્યા બણતાં હતાં અને ચિદાત્માને બુદ્ધિ વડે પૃથક્ કરી લઈ જોઈએ તો કાષ્ઠના યંત્રરૂપે બનાવેલા સર્વ હાથી, ઘોડા વગેરે પ્રાણીઓની પેઠે તે જગતની અંદરનાં પ્રાણીઓ જડ છતાં ચેતનરૂપે મનાતાં હતાં.^{૫૧} વળી એ જગતોમાંનાં કેટલાંક તો જ્યોતિશ્ચક્ર (તારા-મંડળ)થી રહિત હતાં અને તેને લીધે કાળની પણ કલ્પના વિનાનાં હતાં. વળી કેટલાંકમાં તો પ્રાણીઓના સમૂહો મૂંગા હોવાથી હાથ-પગ આદિ અવયવોના સંકેત વડે જ માત્ર સંધર્ષો વ્યવહાર ચલાવતાં હતાં.^{૫૨} વળી કેટલાંક તો નેત્રેન્દ્રિય અને તેનો રૂપ આદિ વિષયનું જ્ઞાન એ બન્નેથી રહિત હતાં; અને તેને લીધે જ તેની અંદરન પ્રકાશરૂપ સૂચ્ય આદિનાં તેને સાવ વ્યર્થ પડત હતાં. આ સર્વ જગતોની જે સ્થિતિ મેં વર્ણવ છે, તે એકાગ્રચિત્તવાળા યોગીની માનસિક કલ્પન વડે અનુભવમાં આવે એવી છે.^{૫૩} વળી કેટલાંક જગતોમાં પ્રાણીઓ નાસિકાઇન્દ્રિય અને

તેના વિષયરૂપ ગંધના જ્ઞાનથી રહિત હતાં અને તેને લીધે જ તેની અંદરનો શુભ ગંધ સાવ નકામો લાગતો હતો. કેટલાંક જગતોનાં જંતુઓ સ્વભાવે જ સાવ ભૂખાં હતાં અને કેટલાંકની આગળ ઉચ્ચારેલો શબ્દ નકામો થવાથી તેઓ બહેરાં માલૂમ પડતાં હતાં.^{૫૩} વળી બીજાં કેટલાંક તો શબ્દનું બરાબર જ્ઞાન ન થવાને લીધે (બહેરાપણાથી) ભૂખાં થઈ રહેલાં હતાં અને કેટલાંકમાં તો સ્પર્શવિષયનું જ્ઞાન ન હોવાથી ત્યાંનાં પ્રાણીઓ પાપાણુના જવાં ત્વચાધન્દ્રિય વિનાનાં દેખાતાં હતાં.^{૫૪} કેટલાંક જગત દેખાતાં હતાં, છતાં મનોરાજ્યના જવાં કેવળ કલ્પિત જ હતાં. વળી કેટલાંકમાં વ્યવહાર થયા કરતો હતો, છતાં પિશાયના વ્યવહારની પેટે અદૃશ્ય હોવાથી તે ઇન્દ્રિયો વડે ગ્રહણ થઈ શકતો ન હતો.^{૫૫} કેટલાંક જગત પૃથ્વીમય જ હતાં અને એક જ જગ્યાએ સ્થિર થઈ રહ્યાં હતાં. વળી કેટલાંક તો પિંડીભાવથી (ઘાટાપણાથી) રહિત હતાં, કેટલાંકમાં કેવળ જળ જ ભરપૂર હતું અને કેટલાંક અગ્નિ વડે જ પૂર્ણ હતાં.^{૫૬} કેટલાંકમાં તો ચોતરફ પવન જ ભરેલો હતો અને કેટલાંકમાં તો (યોગસિદ્ધિ વડે) સર્વ વસ્તુઓ સર્વ કાયં વડે સિદ્ધ થઈ શકે એવું દેખાતું હતું. આવી રીતે એ વિદ્યાકાશની અંદર ઉપર વર્ણવેલાં સર્વ જગતો કે બ્રહ્માંડો મારા જોવામાં આવ્યાં. તેઓ ખરી રીતે વિદ્યાકાશરૂપ જ હતાં, તે છતાં વિવર્તભાવથી તેવાં અનેક રૂપે દેખાતાં હતાં.^{૫૭} જમ સિદ્ધાઓના ક્રોધરની અંદર દેહકાંઠા રહે છે અને જમ જમીનની અંદર કેટલાક શ્રીકાઓ રહે છે, તેમ ફક્ત એક પૃથ્વીરૂપી મહાભૂત વડે જ પરિપૂર્ણ એવાં કેટલાંક જગતોમાં પણ પ્રાણીઓ રહેતાં હતાં.^{૫૮} વળી બીજાં કેટલાંક જગતો કેવળ એક જળ વડે જ પરિપૂર્ણ ભરેલાં હતા. જમ સમુદ્ર આદિના જળમાં મોટાં મોટાં માછલાંઓ અને મગરમચ્છો વગેરે ક્યાં કરે છે, તેમ તેમને વિશે પૃથ્વી, પર્વત,

વન વગેરેમાં પણ અનેક પ્રાણીઓ, નિરંતર ક્યાં કરતાં હતાં.^{૫૯} બીજાં કેટલાંક જગતો ફક્ત એક અગ્નિ વડે જ પૂર્ણ હતાં. તેની અંદરનાં પ્રાણીઓ પણ અગ્નિમય જ હતાં અને તેમાં જળ આદિનો ભાગ હતો જ નહિ. તેઓ ફરતાં ઊંખાડિયાંની જમ સારી પેટે ભ્રમણ કરતાં હતાં.^{૬૦} વળી બીજાં કેટલાંક જગતો કેવળ પવન વડે જ ભરેલાં હતાં. તેની અંદર રહેલાં પ્રાણીઓ પણ કેવળ વાયુરૂપ અંગવાળાં જ હતાં અને ધનંજય નામના વાયુવાળા પુરુષની પેટે તેઓ આકાશમાં ભ્રમણ કરતાં હતાં.^{૬૧} વળી બીજાં કેટલાંક સ્પષ્ટિઓનું સ્વરૂપ કેવળ આકાશમય જ હતું. તેમની અંદરનાં પ્રાણીઓ પણ તેવાં જ આકાશરૂપને ધારણ કરી રહ્યાં હતાં અને તેઓ દર્શન આદિ વ્યવહાર કરી શકતાં હતાં.^{૬૨} પાતાળમાં રહેલાં, આકાશની અંદર ભગ્યા કરતાં, સ્થિર થઈ રહેલાં, અનેક વિદ્યાસૌવાળાં અને વિદ્યાઓના બુદ્ધાબુદ્ધ ભાગમાં રહેલાં અનેક પ્રકારનાં જગતો વિદ્યાત્મારૂપી મહાસાગરના ચંચળ પરપોટા જવાં હતાં; તેમાં મારા જોવામાં ન આવેલ હોય એવું કશું જ નથી.^{૬૩}

પાતાલપાતિષુ તથાંવરમુત્પત્તસુ વિષ્ણુ વિભ્રમપદેવથ દિદ્મુલેષુ । નાનાજગત્સુ કિમિવાસ્તિ મયા ન દદં યન્નામ ચિજ્જલધિચંચલ-વુદ્વુદેષુ ॥ ૬૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગત્તત્તલવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૬૦ મો સમાપ્ત

ઠસર્ગ દ્વિ મો

જ્ઞાનદષ્ટિએ ત્રણે કાળમાં

જગતનો અભાવ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિદાકાશચિદાકાશે પયસીવ પયોત્યાઃ ।

ચિત્તાલીલાઃ સ્ફુરંત્યેતે एव एव मनांसि नः ॥

વસિષ્ઠ યોહ્યાઃ—જેમ જળની અંદર જળના પ્રવાહ સાથે તણાતા જતા અનેક પરપોટાઓ જેવામાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર ચિદાકાશના ચૈતન્યપણને લીધે તેમાંથી આ અનેક જીવો સ્ફુરી આવે છે અને તે જ આપણા મનરૂપ છે. જે આપણા મનો વસ્તુતાએ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છે અને પોતાની મેળે જ (વાસનાને યોગે) અનંત જગતોને આકારે યદ્ય રહેલ છે.^૨

રામ યોહ્યાઃ—મહાપ્રલયમાં સર્વનો નાશ થઈ જાય છે અને જે સર્વ પ્રાણીઓના સમૂહો લય પામે છે; તો એ પછી કોને અને કવી રીતે આ સૃષ્ટિ પાછી પ્રતીત થાય છે ?^૩

વસિષ્ઠ યોહ્યાઃ—મહાપ્રલયથી સર્વ પદાર્થોનો ક્ષય થઈ જાય છે, એટલે પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને આકાશ એ પંચમહાભૂત વડે બનેલો સર્વ પ્રપંચ પૂરેપૂરો વિનાશ પામે છે; અને બ્રહ્માથી માંડી સ્થાવરપર્યંત સર્વનો ક્ષય થાય છે. એ પછી આ જગતનો ફરી વાર પાછો અનુલવ કવી રીતે થાય છે તે હું કહું છું, તે તમે સાંભળો. બ્રહ્મ અવલુચ્છ છે, પરમાર્થરૂપ હોવાથી સર્વત્ર ભરપૂર છે અને ચૈતન્ય છે. એ જ છિવટ મહાપ્રલયમાં અવશેષ રહે છે; જેમ તત્ત્વોના કહે છે. તો પણ આ જગત એ ચૈતન્યમાત્ર અવશેષ રહેલા બ્રહ્મના એક દૃઢ્યના જરૂર છે; તેથી તે

તેનાથી જરા પણ બુદ્ધ કરી શકાતું નથી. એ પરમાત્મામાં જ જગતને પોતાની સત્તા વડે સત્તાવાળું અને પોતાના દૃઢ્યરૂપ સમજ છે; અને તેમ સમજવામાં તેને વિનોદ થયો એ જ માત્ર એક હેતુરૂપ છે. ખાષ્ટી વિચાર કરીએ છીએ તો, વાસ્તવરૂપથી જોતાં તો જગતનું કંથું રૂપ અમારા દેખવામાં આવતું નથી. જો એમ જ છે, તો પછી શું નાશ પામે છે અને શું ઉત્પન્ન થાય છે ? જવી રીતે એ પરમ કારણરૂપ પરબ્રહ્મ અવિનાશી છે, તેવી જ રીતે તેના પેટમાં રહેલું જગત પણ અવિનાશી જ છે અને મહાપ્રલયાદિક પણ તેના અવયવરૂપ જ છે. આ બાબતમાં કવળ અજ્ઞાન જ ભેદભાવનાને ઉત્પન્ન કરનાર છે અને તે પણ જો શોધકવૃત્તિથી જોવા જઈએ તો દેખાતું નથી.^૪ માટે કાઈ કાળે કાઈ જગતે કાઈનું કંથું નાશ પામતું નથી અને કંથું ઉત્પન્ન પણ થતું નથી. બ્રહ્મ શાંત છે અને જન્મ આદિ વિકારથી રહિત છે. તે જ વિવર્તભાવથી દૃશ્યરૂપે યદ્ય રહેલું જોવામાં આવે છે.^૫ જ શુદ્ધ ચૈતન્ય પરમતત્ત્વની સત્તા મહાવિશાળ આકાશની અંદર અને અતિ સૂક્ષ્મ પરમાણુના એક હબરમા ભાગમાત્રમાં પણ ગ્યાપી રહેલ છે, એ મહાચૈતન્યનું આ જગત એ એક શરીર છે. તો પછી એ મહાચૈતન્યની સત્તાનો નાશ થયા વિના જગતની સત્તા શી રીતે નાશ પામે ? અને એ મહાચૈતન્ય—સત્તાનો તો કદી પણ નાશ થતો જ નથી.^૬ જેમ સ્વપ્નમાં ચિદાત્માનું પોતાનું સ્વરૂપ જ સ્વમસૃષ્ટિરૂપે પ્રસરી રહેલું ભાસે છે, તેમ ચિદાકાશરૂપ પરમાત્મા જ આદિસૃષ્ટિથી આરંભ કરી, આ દૃશ્યજગતને આકારે યદ્ય રહેલ ભાસે છે.^૭ સૃષ્ટિ એ એક ચિદાકાશના અવયવરૂપ છે અને તેનો ક્ષય તથા ઉદય એ બન્ને પણ તેવી જ ભતના (ચિદાકાશના અવયવરૂપ) છે. આમ સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ છે. તો પછી તેમાં

૨ આ એકસદ્મા સર્ગમાં અજ્ઞાનને લીધે બ્રહ્મની અંદર જગત રહેલું દેખાય છે અને તેનો નાશ પ્રતીતિમાં આવનાં છતાં તે બ્રહ્મરૂપ હોવાથી નાશ વિનાનું છે અને ૩ વડે જોતાં તો ત્રણે કાળમાં જગત નથી, એ આવશે.

પરમાર્થરૂપ ચૈતન્યતત્ત્વ અચ્છેદ છે (ચક્ષુ આદિ વડે છેદી શકાય તેવું નથી), અદાલ છે (અગ્નિ આદિ વડે બળી અથ તેવું નથી), સડી બળ તેવું પણ નથી અને શોષાર્થ બળ એવું પણ નથી. એ તત્ત્વ અવિવેકી પુરુષોની દૃષ્ટિમાં આવતું જ નથી. જગત એ તે તત્ત્વના દૃઢ્યના જેવું એક પેટાનું અંગ છે, તો પછી તે તેનારૂપ જ છે. જેમ એ પરમતત્ત્વનો નાશ થતો નથી, તેમ તેની અંદર રહેલ જગત, તેની અંદરનાં સુખ, દુઃખ અને અજ્ઞાન આદિનો અનુભવ એ પણ ઉત્પત્તિ કે નાશને પામતાં નથી; પરંતુ કેવળ સ્વભાવ વડે થયા કરતાં તેનાં સ્મરણ અને વિસ્મરણને લીધે જગત, તેની અંદરનાં સુખ, દુઃખ તથા અજ્ઞાન આદિની પ્રતીતિ અને અપ્રતીતિ એ બન્નેની કલ્પનાને કેમ બાંધે આત્મા જ પોતે અજ્ઞાન વડે કલ્પી લેતો હોય એમ ભાસે છે.^{૧૦} જ વસ્તુ પોતે જનારૂપ હોય છે, તેનો ક્ષય થયા વિના એ વસ્તુનો ક્ષય થતો જ નથી. માટે બ્રહ્મરૂપે રહેલું દશ્ય પણ બ્રહ્મના જેવું જ અક્ષય છે, એમ તમે સમજો.^{૧૧} મહા-પ્રલયાદિ પણ મહાકાળરૂપે રહેલા એ પરબ્રહ્મતા એક અવયવરૂપ છે.^{૧૨} પરમ શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ આકાશની અંદર ઉત્પત્તિ અને પ્રલયની સ્થિતિ ક્યાંથી જ હોય? વળી એ ચિદાકાશ નિરાકાર છે. તેની અંદર થવું, હોવું, ધટવું, વધવું ઇત્યાદિ ભાવવિકારો વગેરે પણ શી રીતે સંભવે અને ક્યાંથી સંભવે?^{૧૩} મહાપ્રલય આદિ ભાવો અને આ જગતો એ બધું બ્રહ્મરૂપ હોવાથી ચિદાકાશની અંદર તેના એક વિવર્તરૂપે રહ્યું છે.^{૧૪} જ પુરુષ પોતાના સંકલ્પ વડે ચક્ષુને કલ્પી લીધેલ હોય છે, તેના દૃઢ્યમાં એ ચક્ષુ ખડો થઈ જઈને તેના સંકલ્પને અધીન થઈ રહે છે, તે જ પ્રમાણે દશ્ય એ ચિદાત્માના સંકલ્પથી ખડું થઈ જઈને તેને અધીન થઈ રહેલ છે.^{૧૫} બાકી, દશ્યનું મૂળ સ્વરૂપ વિચારીએ તો તે નિરાકાર શુદ્ધ ચૈતન્યમાન

છે. વૃક્ષરૂપ અવયવીના શાખા, ઉપશાખા, ફળ, પાંદડાં, પુષ્પ આદિ અવયવો છે. તે જ પ્રમાણે પરમાર્થરૂપે સર્વજ્ઞ ભરપૂર થઈ રહેલા, આકાશ-થી પણ અતિ સ્વચ્છ, નિર્વિકાર સ્વરૂપનાળા અને અનિર્વચનીય એવા પરબ્રહ્મતા પણ પ્રલય, મહાપ્રલય, નાશ, ઉત્પત્તિ, ભાવ, અભાવ, સુખ, દુઃખ, જન્મ, મરણ, સાકારપણું અને નિરાકાર-પણું ઇત્યાદિ સર્વ અવયવો જ છે. જેવી રીતે એ પરબ્રહ્મરૂપી અવયવી અવિનાશી અને અનિર્વચ-નીય છે, તેવી જ રીતે સૃષ્ટિપ્રલય આદિ તેના અવયવો પણ અવિનાશી અને અનિર્વચનીય છે.^{૧૬} અવયવ અને અવયવી સદાકાળ એક-રૂપે જ રહેનારા હોય, તે ભલે દશ્ય હોય કે અદશ્ય હોય, તો પણ તેમનો ભેદ કાંઈ દિવસ હોતો જ નથી.^{૧૭} જેમ વૃક્ષનું મૂળ તેની અંદર રહેલી ચૈતનસત્તા જ છે, તેમ પરમાર્થરૂપી પર-બ્રહ્મ વડે ભરપૂર ભરેલા આ જગતનું મૂળ પણ ચૈતનસત્તા જ છે. આ જગતમાં પણ કાંઈ કાંઈ ઠેકાણે વૃક્ષની પેઠે જ કાંઈ કાંઈ વિચિત્રતા રહેલી છે. કાંઈ ઠેકાણે સૃષ્ટિરૂપી થડ રહેલ છે. કાંઈ ઠેકાણે ભૂલોક વગેરે અનેક જુદા જુદા લોકોરૂપી મોટી શાખાઓ રહેલી છે. કાંઈ ઠેકાણે જ ખૂદીપ આદિની વ્યવસ્થાઓરૂપી ઉપશાખાઓ રહેલ છે. કાંઈ ઠેકાણે ગિરિ, નદી, દેસ આદિ પદાર્થોરૂપી પાંદડાં રહેલાં છે. કાંઈ ઠેકાણે સૂર્યચંદ્રાદિનાં પ્રકાશરૂપી પુષ્પ ખીલી રહેલ છે. કાંઈ ઠેકાણે અંધકારરૂપી કૃષ્ણતા રહેલી છે. કાંઈ ઠેકાણે આકાશરૂપી ઢાતર રહેલ છે. કાંઈ જગાએ પ્રલય-રૂપી ગાંઠો રહેલી છે. કાંઈ ઠેકાણે મહાપ્રલયરૂપી મોટી ગાંઠો રહેલ છે. કાંઈ ઠેકાણે હરિહર આદિ દેવતાઓરૂપી ગુચ્છો રહેલા છે. કાંઈ ઠેકાણે જડ-તારૂપી ત્વચા રહેલી છે. આ પ્રમાણે નિરાકાર ચિદાકાશનું પોતાનું સ્વરૂપ જ ચિદાકાશરૂપે રહેલા બ્રહ્મની અંદર જગત સંખંધી અનેક આકાર-ભેદો વડે પ્રતીત થઈને રહેલ છે. એ જગત પણ

ક્યાંથી જ હોય ?^૨ ત્યારે હું ધણુ ખરું એક જગ્યા પર પણ રહ્યો ન હતો અને ગતિમાન પણ ન હતો; પરંતુ એ સર્વ મેં આ મારા પોતાના આત્માની અંદર જ દીધું. જન્મ દેહાત્મયુક્તિ થતાં હું પગથી માંડી ઠેઠ ભરતક સુધી હાથ-પગ આદિ અવયવોને (અવયવરૂપ) જોઈ છું, તેમ એ સર્વ જગતોને પણ નેત્રની દરકાર ન રાખતાં ચૈતન્યસત્તારૂપી નેત્ર વડે મેં મારા અવયવરૂપે જોયાં હું એ સમાધિકાળમાં નિરાકાર તથા નિરંવય-સ્વરૂપ થઈ રહ્યો હતો અને શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ જ હતો. તે સમયે અને એ જગતો મારા અવયવરૂપ જણાયાં હતાં અને મારી સત્તા વડે તેમનું વસ્તુ પણ હતું. આમ છતાં તેમનું વસ્તુત્વ નાશ પામ્યું નહિ અને તેઓ મારા અવયવરૂપે ભાસ્યાં વળી, પોતાની મેળે તેઓ સાવ સત્તાશૂન્ય હતાં, તેથી તેમનું પ્રાસ્તવિકધણુ પણ કાયમ ન રહ્યું.^{૩-૫} આ વિષે તમારે પ્રમાણ જોઈતું હોય, તો સ્વપ્નમાં જોવામાં આવતો સ્વપ્નસૃષ્ટિનો વિલાસ સમજી લેવો. સ્વપ્નમાં જો કે દરથ અનુભવમાં આવે છે, પરંતુ તે કશું વાસ્તવ હોતું નથી; એ સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ હોય છે અને ચિદાત્મા જ વિવર્તભાવથી તેવે રૂપે દેખાય છે.^૬ જન્મ વૃક્ષ (વૃક્ષરૂપી દેહમાં આત્મારૂપે રહેલો જીવ) પોતાનાં પત્ર, પુષ્પ, ફળ આદિને પોતાનાં અંગરૂપે જુએ છે, તેમ મેં પણ પોતાની ચૈતન્યસત્તારૂપી નેત્ર વડે એ સર્વ જગતોને મારા પોતાના અવયવરૂપે જ જોયાં.^૭ જન્મ અનંતરૂપે ભરપૂર થઈ રહેલો સમુદ્ર (સમુદ્રાભિમાની જીવ) પોતાની અંદર રહેલાં સર્વ જળચર પ્રાણીઓને, તરંગોને, ચક્રીઓને અને કૌશુલા પરપોટાને પોતાની દષ્ટિથી જુએ છે, તેમ મેં પણ એ જગતોને મારી પોતાની યુક્તિ વડે જોયાં.^૮ જન્મ કાઈ એક અવયવી પોતાના અવયવોને પોતાના આત્માની અંદર પોતાથી જુદા ગણતો નથી અને પોતાના આત્મારૂપ જ ગણે છે, તેમ મેં પણ પોતાના

આત્માની અંદર એ જગતોને પોતાના આત્માથી જુદાં નહિ ગણતાં, પોતારૂપ જ ગણ્યાં.^૯ દેરામયંદ્રજી ! હું ચિદાકાશ સાથે એકરૂપતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હતો, તેથી હું એ સર્વ સૃષ્ટિઓને આજે પણ દેહની અંદર, આકાશની અંદર, પર્વતની અંદર, જળની અંદર અને સ્થળની અંદર સર્વત્ર દેખું છું.^{૧૦} આપણી પાસે દષ્ટિ મર્યાદામાં રહેલું આ જગત અને આ ધરનો, બહારનો તથા અંદરનો ભાગ એ બધું અનેક જગતના સમૂહ વડે પરિપૂર્ણ છે, એમ હું ચૈતન્યતત્ત્વ સાથે એકરૂપ થઈ ગયેલો હોવાથી સમજું છું.^{૧૧} જન્મ જળ રસને પોતાનાથી અભિન્ન સત્તાવાળો ગણે છે, જન્મ હિમ શીતળતાને પોતાનાથી અભિન્ન સત્તાવાળી ગણે છે અને જન્મ પવન ગતિને પોતાથી અભિન્ન સત્તાવાળી ગણે છે, તેમ શુદ્ધ યુક્તિવાળો વિવેકી પુરુષ પણ આ જગતને પોતાથી અભિન્ન સત્તાવાળું (પોતારૂપ જ) ગણે છે.^{૧૨} જ પુરુષો વિવેકયુક્ત આત્માવાળા હોય છે અને શુદ્ધ ચૈતન્યતત્ત્વની સાથે એકતાને પામેલા હોય છે, તે તે પુરુષો મારી સાથે મળતા વિચારના છે અને મારા એક આત્મારૂપ જ છે. કેમકે હું તેવા પુરુષોને માગ આત્મારૂપ જ સમજું છું.^{૧૩} આવી ઉત્તમ વિવેકદષ્ટિના ખરેખર પાકકાળ આવી નય છે, સારે દ્રષ્ટા, દર્શન અને દરથ એ ત્રિપુટી સંબંધી કશી પણ યુક્તિ ઉદય જ પામતી નથી. કેમકે અપરાધ અનુભવ વડે આત્માનું સર્વત્ર એકપણ જ જણાય છે.^{૧૪} જન્મ પર્વત ઉપર ચડેલા કાઈ એક પુરુષની દિવ્ય દષ્ટિ કરોડો યોજનમાં રહેલા બહારના ભાવોને અને પોતાની અંદરના ભાવોને સાક્ષાત્ જોઈ શકે છે, તેમ એ સધળાં વિચિત્ર જગતોનો તમાશો (યોગદષ્ટિના પ્રભાવથી) મારા જોવામાં આવ્યો હતો.^{૧૫} જન્મ ભૂમંડળ (પૃથ્વીને પોતારૂપ માનનાર કાઈ એક તદ્દભિમાની જીવ) પોતાની અંદર રહેલા ખજાના-

જ્ઞાને, ધાતુજ્ઞાને અને રસાદિકને પોતાના આત્મામાં હોવાથી પોતારૂપ જ સમજે છે, તેમ જ સર્વ દશ્યજગત જુદું દેખાતું હોવા છતાં મારા આત્મામાં જ તેની પ્રતીતિ થતી હોવાથી, હું તેને મારા આત્માથી જુદું સમજતો નથી અને મારારૂપ જ સમજું છું.^{૧૬}

રામ બોલ્યાં:-હે કમળના જવાં સુંદર નેત્ર-વાળા મહારાજ ! આપ જ્યારે ઉપર વર્ણુવ્યા પ્રમાણે અનુભવ કરતા હતા, ત્યારે આર્યાને યોક્ષનારી એ સ્ત્રી શું કરતી હતી.^{૧૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યાં:-પ્રથમ પ્રમાણે જ પ્રશંસા-પ્રીતિ આદિ બતાવનારો વ્યાપાર કરતી અને તે જ આર્યા બોલ્યા કરતી એ સ્ત્રી, ચિદાકાશની અંદર દેવીની પેઠે ચિદાકાશરૂપી દેહ વડે મારી પાસે જાણી હતી.^{૧૮} જ્ઞવી રીતે હું ચિદાકાશરૂપી શરીરને ધારણ કરી રહ્યો હતો, તેમ જ સ્ત્રી પણ ચિદાકાશરૂપી શરીરને ધારણ કરી રહી હતી. આથી જ પૂર્વના દેહ વડે પ્રથમ (જ્યારે સૂક્ષ્મ દેહમાં અભિમાન હતું ત્યારે) એ સ્ત્રી મારા જોવામાં આવી ન હતી.^{૧૯} સમાધિકાળમાં જ ચિદાકાશની અંદર હું કેવળ ચિદાકાશરૂપી શરીરને ધારણ કરી રહ્યો હતો, એ સ્ત્રીનું શરીર પણ માત્ર ચિદાકાશરૂપ જ હતું અને પ્રતીતિમાં આવેલા જગતના સમૂહો પણ કેવળ ચિદાકાશરૂપ જ હતા. એ પ્રમાણે તે વખતે સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ થઈ રહ્યું હતું.^{૨૦}

રામ બોલ્યાં:-સૂક્ષ્મ શરીર, તાલુ આદિ સ્થાન અને વર્ણુચારમાં અસાધારણ કારણરૂપ બાહ્ય તથા આભ્યંતર પ્રયત્ન તેમજ પ્રાણવાયુ, એ વડે ઉત્પન્ન થનારા અક્ષરો વડે જ વાક્ય સુખ આદિ દ્વારા બહાર નીકળે છે તે, ચિદાકાશરૂપી શરીરને ધારણ કરી રહેલી એ સ્ત્રીમાંથી શી રીતે ઉત્પન્ન થઈ શકે.^{૨૧} વળી આપ તો ચિદાકાશરૂપી શરીર ધારણ કરી રહ્યા હતા; આપને પણ એ સ્ત્રીના રૂપનું દર્શન અને

તે સંબંધી વિચાર એ બન્ને શી રીતે થયાં ? હે મહારાજ ! આ બાબતમાં જ ખરું તત્ત્વ હોય અને જ નિશ્ચય હોય તે આપ મને કહેા. વળી એ સ્ત્રી સાથે આપને જ સંભાષણ આદિ વ્યવહાર થયો હોય તે પણ કહી સંભળાવો.^{૨૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યાં:-જેમ સ્વપ્નમાં સ્વપ્નસૃષ્ટિના પદાર્થોના રૂપનું દર્શન અને તે સંબંધી વિચાર તથા સ્વપ્નમાં જ શબ્દોચાર અને વાક્યોનું શ્રવણ એ બધું સાક્ષીચેતન્યરૂપ ચિદાકાશની અંદર વિવર્તભાવથી ખડું થઈ ગયેલું અનુભવમાં આવે છે, તેમ જ મહાચિદાકાશની અંદર પણ એ સર્વ વિવર્તભાવથી રહેલ જ છે. આથી મને તે વખતે તેવો અનુભવ થયો હતો.^{૨૩} જેમ સ્વપ્નની અંદર ચિદાકાશ જ સ્વપ્નસૃષ્ટિના પદાર્થોના રૂપને આકારે અને તે સંબંધી વિચારને આકારે વિવર્તરૂપે ખડું થઈ જાય છે, તેમ જ એ સમાધિકાળમાં પણ જ કાંઈ મારા જોવામાં આવ્યું, તે સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ હતું અને ચિદાકાશ જ તે સર્વને આકારે વિવર્તભાવથી પ્રતીતિમાં આવતું હતું.^{૨૪} તે વખતે (સમાધિકાળમાં) મને જ દેખાતું હતું, તે દશ્યમાત્ર ચિદાકાશરૂપ હતું. એટલું જ નહિ, પણ તત્ત્વદષ્ટિથી જોઈએ તો આપણે સર્વ અને આપણને પ્રતીતિમાં આવતું આ (દશ્યમાત્ર) સર્વ જગત પણ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૨૫} પરમાર્થદષ્ટિએ જોતાં તો, જનું તાત્ત્વિક સ્વરૂપ દશ્ય વડે રહિત શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ જ છે, તે જ સત્ય એવો પરબ્રહ્મરૂપી મહાધાતુ, યોતે વિવર્તભાવથી ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે સર્વરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. જગત સંબંધી વાસનારૂપી ઉપાધિના યોગથી જ ચિદાત્માના શુદ્ધ સ્વભાવમાં એવી પ્રતીતિ થાય છે, એમ નિશ્ચય જ છે.^{૨૬} આ આપણાં સૂક્ષ્મ શરીર, તાલુ આદિ વર્ણુચારનાં સ્થાનો અને આપણી ઇન્દ્રિયોના અસ્તિત્વને વિષે તમને શો પાકો ભરોસો છે ? જ્ઞવી રીતે સમાધિકાળમાં દશ્ય-

રૂપે દેખાયેલા પદાર્થોના દેહાદિક કેવળ પ્રતીતિ-
માત્ર જ હતા, તેવી રીતે આપણું પણ આ
સર્વ દેહાદિક પ્રતીતિમાત્ર ખડું યઈ રહેલ છે.^{૨૭}
જેનું એ સમાધિમાં દેખાયેલું દશ્ય અસત્ય હતું,
તેવું જ આ દશ્ય પણ અસત્ય છે. જેનું આ
પ્રત્યક્ષ રીતે પ્રતીતિમાં આવે છે, તેવું જ એ
સમાધિકાળનું દશ્ય પણ પ્રત્યક્ષ રીતે પ્રતીતિ-
માં આવતું હતું. દશ્ય સાવ અસત્ય છે અને તે
પ્રત્યક્ષ જણાયાથી બંધે સત્ય હોય તેવું યઈ રહ્યું
છે. આત્મસ્વ તો ત્રણ કાળમાં સત્ય છે અને
તે અજ્ઞાનના આવરણને હીધે બંધે અત્યંત
અપ્રસિદ્ધ હોય તેવું યઈ રહેલ છે.^{૨૮} સ્વમની
અંદર જમીન ઉપર જ ખેડ આદિ વ્યવહાર
કરવામાં આવે છે તથા રસ્તામાં જ જવા-આવ-
વાનો વ્યવહાર કરવામાં આવે છે, તેમજ પર્વત-
ની ઉપર જ શયન આદિ વ્યવહાર કરવામાં આવે
છે, તે સર્વ સ્વમવ્યવહાર ચિદાકાશરૂપ છે. તે જ
પ્રમાણે હું, તમે, સમાધિમાં દેખાયેલી એ સ્ત્રી,
સમાધિકાળનું સર્વ દશ્ય અને આપણી પાસેનું
આ દશ્ય, એ બધું ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૨૯} મનુષ્યોને
જમ સ્વપ્નમાં યુક્તના કોલાહલો અને તે સંબંધમાં
ચતાં ચોદ્ધાઓનાં હલનચલન વગેરે મિથ્યા છતાં
અનુભવમાં આવે છે, તેમ આ અનેક સંસારના
સમુદ્ધો પણ મિથ્યા છતાં અનુભવમાં આવે છે.^{૩૦}
તમે કદાચ કહેશો કે, સ્વપ્નમાં દશ્યની શોભા ક્યાંથી
હોય અને શા હેતુથી જોવામાં આવે છે? તો
એ તમારું કહેતું જ અયોગ્ય છે; કેમકે અનુભવ-
ની બાબતનો હેતુ અનુભવ સિવાય બીજો નથી.
તેથી એ વાત અહીં વચમાં બોલવી યોગ્ય
નથી.^{૩૧} જો કાઈ સ્વપ્ન દેખાવે છે, એમ હેતુ
પૂછવા માંડે છે, તો તેને જમ તમે દેખો છો
અને તમને અનુભવ થાય છે, તેમ એટલો જ
માત્ર હેતુ બતાવી શકાય, બીજો કશો પણ હેતુ
બતાવી શકાય નહિ.^{૩૨} જમ સ્વપ્નનો માણસ
ચિદાકાશની અંદર વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવતું
યો. રા. ૩૫

એક ચિદાકાશ જ છે અને ચિદાકાશ જ તેવે રૂપે
પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ પ્રથમ સૃષ્ટિના આરંભ-
કાળથી માંડી ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપની
અંદર વિવર્તરૂપે વિરાટને આકારે પ્રતીતિમાં
આવે છે; એ બન્નેનો આધાર અને આધેયનો
ભાવ પરસ્પર અપેક્ષા રાખનારો છે.^{૩૩} તમને
સમજાવવા માટે હું 'સ્વપ્ન' શબ્દ વડે વ્યવહાર કરું
છું, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે તો આ દશ્ય બાધિત
યઈ જવાથી સત્ય પણ નથી અને પ્રતીતિમાં આવતું
હોવાથી સાવ અસત્ય પણ નથી, કે સ્વપ્નતુલ્ય
પણ નથી; પરંતુ તે કેવળ પ્રહરૂપ છે.^{૩૪} પછી કે
રામચંદ્ર! દશ્યરૂપે મારા જોવામાં આવતી
અને પોતાના પતિમાં અનુરાગવાળી એ સ્ત્રીનો
અભિપ્રાય બણવા માટે મેં મારા સાક્ષીચૈતન્યને
દૃઢ સંકલ્પવાળું કયું અને તેને નીચે પ્રમાણે
પૂછ્યું.^{૩૫} જ્ઞવી રીતે સ્વપ્નની અંદર સ્વપ્નનાં
મનુષ્યો સાથે વ્યવહાર થયા કરે, તેવી જ રીતે
સમાધિકાળમાં મારો પણ તે સ્ત્રી સાથે વ્યવ-
હાર થયો હતો.^{૩૬} જમ સ્વપ્નનો વ્યવહાર અને
સ્વપ્નના જોવા જ દેખાયા કરતો આ સર્વ વ્યવ-
હાર ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ અને પોતાને અને
આ જગતને પણ તમે ચિદાકાશરૂપ સમજો.^{૩૭}
જમ સ્વપ્નસૃષ્ટિનું સ્વરૂપ ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ
આ (દેખાતું) જગત પણ ચિદાકાશરૂપ છે.
બ્રહ્મ આદિ અવસ્થામાં પરાવાઈ રહેલો ચિદાત્મા
સ્વપ્નરૂપે વિવર્તલાવને પામે છે, એટલે તે
સ્વપ્ન નામથી કહેવાય છે; અને સૃષ્ટિના આદિ-
કાળમાં રહેલો ચિદાત્મા જગતરૂપે વિવર્તલાવને
પામે છે, એટલે જગત નામે કહેવાય છે.^{૩૮} આ
જગતનો પ્રપંચ એક આત્માના સ્વપ્ન જોવા છે,
અથવા તો કયું છે જ નહિ. જો કાઈ છે તે ચિદા-
કાશરૂપ છે. જો નિર્મળ શુદ્ધ ચૈતન્ય ત્રણ કાળમાં
અબાધિતપણે રહે છે, તે જ આવી રીતે વિવર્ત-
ભાવથી યઈ રહેલ છે.^{૩૯} સ્વપ્નનો દ્રષ્ટા તો
વગેરે સાકાર (વાસનાને યોગે તેના તેના

રને ધારણ કરી રહેલ) મનુષ્ય છે, ત્યારે સૃષ્ટિ-
રૂપી સ્વપ્નને દ્રષ્ટા તો ચિદાકાશ જ છે અને તે
પોતે સદાકાળ સ્વતઃ શુદ્ધ છે.^{૧૦} સ્વપ્નરૂપ જગત-
ની અંદર દ્રષ્ટા જેમ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ
દશ્ય અને દર્શન, એ બન્ને પણ શુદ્ધ ચિદાકાશ
રૂપ છે. આમ શુદ્ધ ચિદાકાશ જ શ્રાંતિને લીધે
જગતને રૂપે ભાસી રહ્યું છે.^{૧૧} ચિદાકાશ નિરા-
કાર છે. આથી તેના દૃઢ્યમાં જે સ્વપ્ન આપો-
આપ સ્ફુરી આવે તેનો જન્મ કયાંથી સંભવે !
વળી, વંધ્યાપુત્રના જેવા અસત્ય જગત વડે પરમ-
તત્ત્વને સાકારપણું કેમ સંભવે !^{૧૨} તમારા
જેવા સાકાર પુરુષને સ્વપ્નની અંદર જે સૃષ્ટિ
જેવામાં આવે છે, તે એ સાવ મિથ્યા જ છે અને
નિર્ભજ ચિદાકાશરૂપ જ છે, તો પછી વિરાકાર
ચિદાકાશના સ્વપ્નરૂપ આ સૃષ્ટિ કેમ મિથ્યા ન
હોય ? શા માટે તે ચિદાકાશરૂપ ન હોય ?^{૧૩}
ખરી રીતે તો આ જગતરૂપી સ્વપ્નને ચિદાકાશે
પોતે રચેલ જ નથી, છતાં ચિદાકાશ પોતે સાધન-
સંપત્તિ વિના અને વગરઆધારે કેવળ પોતાના
સ્વરૂપમાં જ બંધાયેલ તને પોતે રચી લીધેલ હોય
એમ દેખે છે.^{૧૪} હિરણ્યગર્ભરૂપી બ્રહ્મણે ચિદા-
કાશરૂપી કામજન મૃત્તિકા વડે, ચિદાકાશની અંદર
ધન્વિન્દ્રિયોના છિદ્રોરૂપી ગોખોવાળો (દેહ આદિની)
સૃષ્ટિરૂપી માંડવો બનાવેલો છે, તો પણ વરતુ-
તાએ જોતાં તે બનાવેલો જ નથી.^{૧૫} કર્તાપણું
પણ નથી, જગતો પણ નથી, ભોક્તાપણું નથી,
તેમ સાવ કશું નથી (અભાવ છે) એમ પણ
નથી. વળી, (ચિન્માત્ર તત્ત્વ વિના) બીજું કશું
છે એમ પણ નથી. માટે તમે એ સર્વના સાક્ષી-
રૂપ ચૈતન્યસ્વરૂપ થઈ રહી, પાપણની પેઠે ઝોન-
નો આશ્રય કરી, બહાર સંસારના પ્રવાહ પ્રમાણે
સુખેથી આચરણ રાખ્યો બંધો. તેમાં શરીર
(પ્રારબ્ધશેષપથ) ભલે રહે, અચૂના (પ્રાર-
બ્ધક્ષય થયા પછી) ભલે ન રહે.^{૧૬}

નો કર્તૃતા ન ચ જગંતિ ન મોકૃતાસ્તિ

નાસ્તીતિ નાસ્તિ ન ચ કિંચિદતો બુધઃ સન્
પાપાણમૌનમવલંબ્ય યથા પ્રવાહમાચારમાચર
શરીરમિદાસ્તુ મા વા ॥ ૪૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ચિદૈક્ય'
એ નામનો સર્ગ ૬૨ માં સમાપ્ત

~ સર્ગ ૬૩ મો* ~

આ સર્વ બ્રહ્મરૂપ જ છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

તવ ત્રિપાઞ્ચરૂપેણ દેહેનામ્ભૂતયા કથં ।

કથમુચારિતાસ્તવ વર્ણાઃ કચટતાદયઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યાઃ—તમે અવયવવિનાના તમારા
(માત્ર વાસનામય) દેહ વડે એ સ્ત્રી સાથે શી
રીતે વ્યવહાર કર્યો હતો ! એવી સ્થિતિમાં ક, ય,
ટ, ત આદિ અક્ષરોનો ઉચ્ચાર પણ શી રીતે થયો !^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—જેમ શયના શરીરમાંથી
વર્ણોચ્ચાર થઈ શકતો નથી, તેમ આકાશના
જેવા નિરવયવ ચૈતન્યશરીરને ધારણ કરનાર
તત્ત્વવેતાઓના મત પ્રમાણે ક, ય, ટ, ત આદિ
વર્ણોનો કદી પણ ઉચ્ચાર જ થતો નથી; પરંતુ
એ સર્વ કેવળ કલ્પનામાત્ર છે.^૨ સ્વપ્નની અંદર
જે પરમાર્થરૂપે વર્ણોનો ઉચ્ચાર થતો હોત, તો
એ વર્ણો નિદ્રા વગરના (જગતા) પાસેના
મનુષ્યના સાંભળવામાં આવત.^૩ આથી સિદ્ધ
થાય છે કે, સ્વપ્નમાં જે કાંઈ દેખાય છે, તે કશું
સત્ય નથી, પણ કેવળ શ્રાંતિમાત્ર જ છે. ચિદા-
કાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર નિદ્રાના
સ્વભાવના બળને લીધે સ્વપ્નરૂપે વિવર્તભાવે
પ્રાપ્ત થઈ બઈ પ્રતીતિમાં આવે છે.^૪ અંદ્રમામ

* આ ચૈતન્યમા સર્વમાં અનિવેદી પુરુષોની દૃષ્ટિ
થી નોંધએ, તો એકબીજાની અંદર અનંત સૃષ્ટિએ
રહેતો છે અને અલ્લવેદતા પુરુષોની દૃષ્ટિથી નોંધએ
તો અલ્લ જ સર્વત્ર ચિદ્ન રહેય છે; એ વિશે કહે
વામાં આવેલો.

કાળારા જણાય, આકાશમાં લીલા-પીળા રંગો દેખાય અને શિલામાં ગાન થતું લાગે, એ સર્વ-માં જમ સર્વવ્યાપકતાને લીધે તે તે સ્થળમાં રહેલ ચિદાકાશ જ વિવર્તરૂપે તેવે તેવે આકારે થઈ રહેલું પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ સ્વપ્નમાં પણ દેહ તથા તેમાંથી થનારા વર્ણમય શબ્દો વગેરે જ કાંઈ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે સર્વમાં ચિદાકાશ જ તેવે તેવે રૂપે વિવર્તલાવથી થઈ રહેલું ભાસે છે.^૪ જમ આકાશમાં પ્રતીતિમાં આવતા નીલા-પીળા આદિ વર્ણો આકાશથી બુદ્ધા નથી પણ આકાશરૂપ જ છે, તેમ જ કાંઈ સ્વપ્નને અનુભવ થતાં તેમાં સ્વપ્ન-સ્રષ્ટિ દેખાય છે, તે પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે. તેથી તે જરા પણ બુદ્ધી કહી શકાતી નથી.^૫ જેને સ્વપ્નપ્રપંચ છે, તેને જ આ આપણી આગળ ખડો થઈ રહેલો ભગ્નપ્રપંચ પણ છે. જેને આ ભગ્નપ્રપંચ છે, તેવું જ જ કાંઈ સમાધિમાં દેખાયું હતું તે હતું. એ સર્વ વસ્તુતાએ ચિદાકાશરૂપ હોવા છતાં જાણે ચિદાકાશરૂપ ન હોય તેમ દેખવામાં આવે છે.^૬ ચૈતન્ય પરબ્રહ્મ એવી રીતે સુદૃશતાથી અને ચતુરતાથી વિવર્તરૂપે ફેલાઈ રહ્યું છે કે, જાણે એ પોતે જગતને આકારે સત્ય અને સ્થિરરૂપે રહુરી આવતું હોય તેમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^૭

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! આ જગત એ સ્વપ્નના જેવું અથવા સ્વપ્ન જ હોય, તો પછી તે ભગ્નપ્રપંચ કેમ પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવે છે? અને અસત્ય હોવા છતાં તે જાણે ખરેખર સત્ય જ હોય એવું કેમ થઈ રહ્યું છે?^૮

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આ જગતો સ્વપ્નતુલ્ય કેમ છે એ વિષે હું કહું છું, તે તમે સારી રીત ધ્યાન દઈ સાંભળો. સ્વપ્નની પેઠે જ આ જગતો ચિદાકાશથી બુદ્ધા નથી, તેમ સ્વપ્નની પેઠે જ તેમાં સત્યતા રહેલી નથી. સ્વપ્નની પેઠે જ તેઓ પણ અસ્થિર છે અને સ્વપ્નની પેઠે જ અનિર્વચનીય-

પણ આત્મસત્તાને લીધે જ તેઓ સ્થિર થઈ રહેલ જણાય છે.^{૧૦} બીજોના દગલામાં જમ અનેક બીજે રહેલાં જોવામાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર તેઓ અનેકપણે અનુભવમાં આવે છે. તેઓ (વિચિત્ર વાસના પ્રમાણે) સ્વપ્નની પેઠે જ બુદ્ધેબુદ્ધ રૂપે દેખાય છે. વળી સ્વપ્નની પેઠે જ કટલેક અંશે તેઓમાં પરસ્પર સમાનતા રહેલી હોય છે અને કટલેક અંશે તેઓમાં જરા પણ સમાનતા દેખાતી નથી.^{૧૧} વળી એ જગતો (કેળનાં છાતરાની પેઠે) એક-બીજામાં પરસ્પર, જોડાઈને રહેલાં હોય તેવાં અનુભવમાં આવે છે અને નવાં ઉત્પન્ન થયેલાં હોય છે. સ્વપ્નની પેઠે જ તેઓ પરસ્પર એક-બીજાના જોવામાં આવતાં નથી, વિવિધ પ્રકારનાં હોય છે અને અનેક હોય છે.^{૧૨} વળી એ જગતો અન્યોન્ય (એકબીજાનું) કશું જોઈ શકતાં નથી. તેઓ જડ જવાં દેખાય છે અને એક દગલામાં રહેલાં બીજોની પેઠે તેઓ પોતાના અધિષ્ઠાનની અંદર છેવટે એકરૂપ થઈ બંધ છે.^{૧૩} ચિદાકાશરૂપ હોવાથી તેઓ સાવ શૂન્યપણાને પ્રાપ્ત થઈ જતાં નથી, તેમજ (આપણી પેઠે) તે પરસ્પર એકબીજાને જોઈ શકતાં નથી. પોતે ચૈતન્ય હોવા છતાં, તેઓ તો પોતાના સ્વરૂપની આડે અજ્ઞાન-તુ આવરણ આવી જવાને લીધે જાણે સુષુપ્તિને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલાં હોય, તેમ નિરંતર સ્વપ્નસ્થિતિને અનુભવે છે.^{૧૪} અજ્ઞાનરૂપી સુષુપ્તિને પ્રાપ્ત થયેલા જોને સ્વપ્નરૂપ જગતનાં સમૂહને પામે છે, એટલે તેઓ તેઓ દિવમતી કહેવાના કરે છે અને તેને વિષે સર્વ વ્યવહાર કરે છે. દેવતાઓએ જ અસુરોનો સંહાર કર્યો છે, તેઓ પોતાના સ્વપ્નરૂપ જગતની અંદર જ હમણાં ત્યતિ કરી રહેલા છે.^{૧૫} તેઓ અજ્ઞાનને લીધે મોહને પામ્યા નથી, ચેતનપણાને લીધે પાપાણુ આદિ જડભાવને પામ્યા નથી, તેમ પાગ દેહવાળા પણ બન્યા નથી. તો પછી સ્વપ્નરૂપ જગત સિવાય બીજી

તેમની ક્યા સ્થિતિ હોય ? ^{૧૮} બીજા મનુષ્યો અનિવાર્ય સુષુપ્તિમા સૂતાં છે. તેઓ પણ પોતાના સ્વપ્નરૂપી જગતની જાળમાં રહીને પોતાની વાસનાવડે કદાપી કાઢેલા આચાર અને વ્યવહાર કરતા રહે છે. બીજાઓએ તેમનો સહાર કર્યો છે, એટલે તેઓ પણ પોતાના એ સ્વપ્નરૂપ જગતમાં જ પ્રથમ કહેલા અસુરોની પેઢે સ્થિતિ રાખી રહેલા છે. ^{૧૯} તેઓ પણ મોક્ષને પ્રાપ્ત થયેલા નથી અને પાછા શરીરધારી પણ થયા નથી. તેઓ પોતાનું ચિન્મય સ્વરૂપ અને વાસના એ બન્ને વડે યુક્ત છે. તે પછી તેઓ પોને દીડેલા પોતાના સ્વપ્નરૂપ જગતની જાળમાં સ્થિતિ રાખ્યા વિના બીજા ક્યાં રહે ? ^{૨૦} એવી જ રીતે, અનિવાર્ય સુષુપ્તિમાં સૂતેલા રાક્ષસો પણ પોતાના સ્વપ્નરૂપી જગતની જાળમાં રહીને વાસનામય વ્યવસ્થાને અને આચારને આચરે છે. દેવોએ જ અસુરોને હણ્યા છે, તેઓ પણ મનુષ્યાદિકની પેઢે જ પોતાના મનોમય સ્વપ્નરૂપી જગતની અંદર જ રહેલા છે. ^{૨૧} હે રામચંદ્રજી! એવી જ રીતે જ બીજા પણ અજ્ઞાની જીવો માર્યા ગયા છે, તેઓ શું કરે છે ? એ તમે જ કહો. તેમનું અજ્ઞાન કાયમ રહેલું હોવાથી તેમનો મોક્ષ થયો નથી અને ચેતનપણુને લીધે તેઓ જડ પાપાણુ આદિ ભાવને પણ પામ્યા નથી. ^{૨૨} જીવી રીતે આપણે ઘણા લાંબા કાળથી આ દશજગતનો અનુભવ કરીએ છીએ અને તેમાં સત્યતાનું અભિમાન બાંધીએ છીએ, તેવી જ રીતે પર્વતો, સમુદ્રો, પૃથ્વી અને મનુષ્યો સાથેના પોતપોતાના દશ જગતોનો એ સર્વ જીવો લાંબા કાળ સુધી અનુભવ કરે છે અને તેમાં સત્યતાનું અભિમાન પાધે છે. ^{૨૩} જીવી રીતે તેમનાં જગતોમાં પ્રલય-જગતની મર્યાદા વગેરે છે, તેવી જ રીતે આ આપણા જગતમાં પણ છે. જીવી આ આપણા જગતની વ્યવસ્થા છે, તેવી જ એ લોકોનાં જગ-પણુ વ્યવસ્થા છે. ^{૨૪} આપણે સર્વ હાલ

આ જગતમાં છીએ આપણે બધા (એ તેઓનાં જીવોમાં આવીએ તો) તેમના સ્વપ્નપુરુષના જવા જ છીએ અને તેમના જ સંસારો (જગતો) છે, તેમનાં એક આપણો સસાર પણ છે; એમ વિવેકીઓનું સમજવું છે. ^{૨૫} તેમના એ સ્વપ્ન-પુરુષો (સ્વપ્નરૂપ જગતના પુરુષો) તેમને અને એ જગતનાં બીજાં પ્રાણીઓને અનુભવમાં આવે છે તેથી સત્ય ભાસે છે. ચિદાત્માના સર્વ-વ્યાપકપણુને લીધે (આરોપિતરૂપે મિથ્યા છતાં) તેઓ અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિએ સત્ય છે. ^{૨૬} જીવી રીતે એ સ્વપ્નપુરુષો ચિદાત્માનો જ એક વિવર્ત હોવાથી, સત્ય ચિદાત્મારૂપ જ છે અને પોતાના સ્વરૂપમાં કદાપાયેલા છે, તેવી રીતે મને પ્રત્યેક સ્વપ્નમાં અનુભવાતા બીજા પુરુષો પણ ચિદાત્માનો એક વિવર્ત હોવાથી સત્ય ચિદાત્મારૂપ છે; એ જ પ્રમાણે તમને અનુભવમાં આવતા સ્વપ્નપુરુષોનું પણ સમજી લેવું. ^{૨૭} તમે તમારા સ્વપ્નમાં જ નગરોને અને જ મનુષ્યોને જીવી રીતે જોયાં હતાં, તેવી જ રીતે તેઓ હંજી સુધી પણ ત્યાં ચિદાકાશની અંદર રહેલ જ છે, કમકે બ્રહ્મ જ વિવર્તભાવથી સર્વરૂપ છે. ^{૨૮} જીવી રીતે જાગી ગયા પછી તે તે સ્વપ્નના પદાર્થો વિષેનાર્થ બધ છે એમ અનુભવ થાય છે, તેવી જ રીતે સ્વપ્નના સમયમાં તેમની સ્થિતિ હોવાથી સ્થિરતાને અનુભવ થાય છે; અથવા તો સર્વ સત્તામાત્ર બ્રહ્મસત્તારૂપ છે, તેથી બ્રહ્મસત્તા વડે જ સર્વને તેવે તેવે રૂપે અનુભવ થાય છે. ^{૨૯} સર્વ વસ્તુ સર્વરૂપે, સદાકાળ સર્વત્ર, ચિદાત્માના વિવર્તભાવ વડે રહેલ જ છે. તે એવી રીતે ચિદાકાશરૂપે રહેલ છે કે, તેથી કોઈ જગ્યાએ કશાનો નાશ થતો નથી. ^{૩૦} ઉત્પત્તિરહિત, નિરવકાશ, અનંત અને પરમ આકાશરૂપ એના પરબ્રહ્મની અંદર અનંત ચિત્તના સમૂહો રહેલા છે, એ ચિત્તોની અંદર અનંત જગતના સમૂહો રહેલા છે, તેમાં પણ ચિદાકાશના જીવરૂપ પ્રત્યેક અંશમાં, પ્રત્યેક

સ સારમડળમાં, પ્રત્યેક જુનાજુના લોકમાં, પ્રત્યેક દ્વીપમાં, પ્રત્યેક પર્વતમાં, પ્રત્યેક દેશના વિસ્તારમાં, પ્રત્યેક ગામમાં, પ્રત્યેક નગરમાં, પ્રત્યેક ઘરમાં, પ્રત્યેક મનુષ્યના ચિત્તમાં અને વર્ષ-યુગ આદિ પ્રત્યેક કાળમાં જટલા જટલા જીવો મોક્ષને પ્રાપ્ત થયા વિના મરી ગયા છે, તેમની અંદર તેટલા તેટલા સસારો નાશ પામ્યા વિના જુના જુદા ઘર્ષને રહ્યા છે. ^{૨૯-૩૨} એ સસારોની અંદર મનુષ્યો રહેલા છે, પ્રત્યેક મનુષ્યની અંદર પાછુ મન રહેલ છે, પ્રત્યેક મનની અંદર પાછુ જગત રહેલ છે અને પ્રત્યેક જગતની અંદર પાછાં મનુષ્યો રહેલાં છે. ^{૩૩} એવી રીતે આ દરજ્જા સખંધી બ્રાંતિ, આદિ અને અંત બન્નેથી રહિત છે. બ્રહ્મવેતા પુરુષોના વિચારમાં તો આ સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે અને તેમાં દેશ-કાળ આદિના પરિમાણની કશી જ કલ્પના નથી. ^{૩૪} ભીંતમાં, આકાશમાં, પાષાણમાં, જળમાં અને સ્થળમાં એમ સર્વત્ર ચૈતન્યમાત્ર પરમતત્ત્વ જ અંદર રહેલ છે. તેથી એ જ સર્વ જગતને રૂપે વિવર્તમાવને પામી ગયેલ દેખાય છે. બાકી જગત કાંઈ જુદી વસ્તુ નથી. આ જીવો એ ચૈતન્યતત્ત્વ છે, ત્યાં ત્યાં સર્વને જગત પાણ છે જ. આમ, ચૈતન્યતત્ત્વ અનંત છે, તો જગતની અમુક સંખ્યા શી રીતે કહી શકાય ? આથી, તત્ત્વવેત્તાઓની દૃષ્ટિમાં એ સર્વ નિર્વિશેષ બ્રહ્મરૂપ જ છે અને અવિવેકી પુરુષોના ચિત્તમાં તે દરજ્જા પર આસે છે. ^{૩૫}

बुद्धे नमस्युपलके सलिले स्थलेंज्जिन्मित्र-
मस्ति हि यतस्तदशेषविश्वम् । तद्यत्र तत्र जग-
दस्ति कुतोऽत्र संख्या तज्ज्ञेषु तत्परमथाज्ञमनस्य
दृश्यम् ॥ ३५ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગત્તત્ત્વૈક્યબ્રાંતિ-પાદન' એ નામનો સર્ગ ૬૩ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૬૪ મો

વિદ્યાધરીનું વૃત્તાંત

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ततस्तत्कुवलोच्छासिमालतीमायलोचना ।
ललना ललिताल्लोक्य लीलया लपिता मया ॥
વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પછી, કમળ જનાં ઉલ્લાસ-ભર્યા અને માવતી પુષ્પના જવાં મનોહર લોચનવાળી એ લલિત લલનાને જોઈને, મે તેને લીલા વડે પૂછ્યું ^૧ 'હે કમળજનાં જવી ગૌર કાન્તિવાળી સી ! તું કાણ છે ? અહીં મારી નાસે શા માટે આવી છે ? તું કાની પુત્રી છે અથવા કાની પત્ની છે ? તું શું ઇચ્છે છે ? તું ક્યાં આવી ચડી છે અને તું ક્યા રહે છે ?'

વિદ્યાધરી બોલીઃ-હે મહારાજ ! હું આ-પને મારું પોતાનું સંપૂર્ણ વૃત્તાંત કહું છું, તે આપ સાંભળો. હું હ ખી છું અને મારી પીકા શાંત થાય એવા ઉપાયને ઇચ્છું છું. માટે આપ મારા ઉપર કરુણા લાવી, એક વિશ્વાસુ તરીકે મને પૂજવાને યોગ્ય જ હોય પરમ વિસ્તીર્ણ ચિદાકાશની અંદરના કાંઈ એક ખૂણામાં આ તમારું જગતરૂપી ઘર કાંઈક અનિવર્યનીયપણે રહ્યું છે. ^૨ તેના પાતાળ, ભૂતળ અને સ્વર્ગ, એ ત્રણ અંદરના ખંડો છે અને તેમાં હિરણ્યગર્ભ-રૂપે પ્રસરી રહેલી માયાએ 'કલ્પના' નામની એક કુમારિકાને ધરધણિયાણી તરીકે કીડા કરવા બનાવી છે ^૩ જમ કરમૂવ (કાંડું અથવા પોંચો) કંકણ વડે વીંટાયેલ હોય છે, તેમ તેમાં આ બૃલોક દ્વીપો અને સમુદ્રો વડે વીંટાયેલ છે. આથી, એ ભૂતલ દ્વીપ તથા સમુદ્ર આદિના વર્ણો વડે વિચિત્રતાને પામીને જગત સંખંધી લક્ષ્મીના કરમૂવ જીવું રહી સુશોભિત થઈ રહેલ છે ^૪ દ્વીપો

૩ આ યોગમાં સર્ગમાં વર્ણવેલના પૂર્વવાધી વિદ્યાધરી વિનાશથી પોતાનું ઘર, જન્મ, કર્મ ઇત્યાદિથી માડીને દેઃ પોતાને વૈરાગ્ય થયો ત્યાં સુધીની કથાનું વર્ણન કરી બતાવશે.

અને સમુદ્રોના અંતભાગને વિશે, સર્વ દિશા-
ઓમાં, ચોતરફ દશ હજાર યોજન સુધી સુવર્ણ-
મય પૃથ્વી રહી છે. તે સ્વયં પ્રકાશ છે, સકલપમાત્ર
વડે કૃણ આપનારી છે, આકાશના જેવી નિર્મળ
છે, અનેક ચિંતામણિઓથી યુક્ત છે, કચરા
વિનાની છે, સ્વચ્છ છે અને પોતાની કાન્તિ વડે
સ્વર્ગાદિ લોકની કાન્તિને પણ પરાજય આપે છે.^{૭૮}
વર્ણી તે ભૂમિ અપ્સરાઓની, દેવતાઓની અને
સિદ્ધલોકાની કીડા માટે વિહારભૂમિ છે. તે
સંકલ્પમાત્રથી પ્રાપ્ત થનારા સર્વ ભોગો વડે
સુંદર છે.^{૭૯} એ પૃથ્વીને અંતે ભૂલોકરૂપી પોંચાને
કંઠણની પેઠે વીંટાઈ વળેલો એક પર્વત છે અને
એ 'લોકાલોક' નામથી વિખ્યાત છે.^{૮૦} મૂઢ બુદ્ધિ-
વાળા પુરુષના અંતઃકરણની જેમ એ પર્વત
કોઈ ઠેકાણે નિરંતર તમ વડે (તમેાગુણ વડે
અથવા અજ્ઞાન વડે) વ્યાપ્ત હોય છે, તો કોઈ
ઠેકાણે સત્ત્વગુણી ધીર પુરુષોના હૃદયની પેઠે તે
પ્રકાશયુક્ત છે.^{૮૧} કોઈ ઠેકાણે એ પર્વત સત્પુરુષો-
ના સમાગમની પેઠે આનંદજનક છે, તો કોઈ
ઠેકાણે મૂર્ખ પુરુષોના સમાગમની પેઠે તે
ઉદ્વેગજનક છે.^{૮૨} કોઈ ઠેકાણે તે બુદ્ધિશાળી
પુરુષોના મનની પેઠે સર્વ પદાર્થોને પ્રકટપણે
ખતાવી આપે છે, તો કોઈક ઠેકાણે તે મૂર્ખ
વેદિયા પુરુષના ચિત્તની પેઠે અત્યંત મહન છે.^{૮૩}
એ પર્વતના કોઈ એક ભાગમાં અંદ્રમાનાં કિરણો
પહોંચી શકતાં નથી અને કોઈ એક જગામાં
સૂર્યની કાન્તિ પ્રાપ્ત થઈ શકતી નથી. આથી જ
એ પર્વત કોઈ સ્થળે અનેક લોકો વડે ખિંચાખિંચ
ભરેલ છે અને કોઈ ઠેકાણે તેની ચોદિશામાં
શન્યતા સિવાય બીજું કશું જ દેખાતું નથી.^{૮૪}
કોઈક ઠેકાણે એ પર્વત દેવતાઓનાં નગરો વડે
વ્યાપ્ત છે અને કોઈક જગાએ તે દેવોનાં રહેઠેર
વડે યુક્ત છે. કોઈક ઠેકાણે એ પર્વત પાતાળના
જેવો અતિ મહન છે, તો કોઈક જગાએ તે
રોરૂપી ખાંધને ઊંચી કરીને ઊભો છે.^{૮૫}

એ પર્વતના કોઈ એક ભાગમાં ખાડાઓની અંદર
ગીધ પક્ષીઓ જ ભગ્યા કરે છે અને કોઈ જગ્યાએ
તો તે શિખરોની શોભાને લીધે મહામનોહર
દેખાય છે. કોઈક જગ્યાએ એ પર્વત એવડો તો
ઊંચો છે, કે તેનાં શિખરોની ટોચો ઠેઠ બ્રહ્મલોકના
અંદરના ભાગ સુધી જઈ પહોંચી છે.^{૮૬} એ
પર્વતના કોઈક ભાગમાં શન્ય એવાં મોટાં અર-
ણ્યોની અંદર પ્રણયકાળના જેવો પ્રચંડ પવન જ
નિરંતર વાયા કરે છે, તો તેના કોઈક ભાગમાં
પુષ્પવનોની અંદર અને ફૂલવાડીઓને વિશે
વિદ્યાધરીઓનાં ટોળાંઓ ગાન કર્યા કરે છે.^{૮૭}
કોઈક ઠેકાણે પાતાળના જેવી ગંભીર ગુફાઓની
અંદર રહેલા 'કુભાંડ' નામના પિશાચો વડે એ
પર્વત મહાભયંકર છે, તો કોઈક ઠેકાણે ઋષિ-
ઓના નંદનવનના જેવા અતિ રમણીય આશ્રમો
વડે તે બહુ મનોહર લાગે છે.^{૮૮} એ પર્વતમાં
કોઈક જગ્યાએ નિરંતર અક્ષયપણે રહેતાં વાદળાં-
ઓ મહોન્મત્તની પેઠે ગળના જ કર્યા કરે છે
અને કોઈક ઠેકાણે વાદળાંઓનું દર્શન પણ મહા-
દુર્લભ છે. એ પર્વતના કોઈ એક ભાગમાં અંદર
રહેલી ગુફાઓ અને ખાડાઓને લીધે ચોતરફ
ફાંડાળો જેવું થઈ રહેલું છે અને તેથી લોકોને
તેની અંદર પ્રવેશ કરવો બહુ મુશ્કેલ પડે છે.^{૮૯}
એ લોકાલોક પર્વતની અંદર કોઈક સ્થળે ક્ષાભને
પ્રાપ્ત થયેલાં મનુષ્યો ખડગ-કુહાડા આદિના પ્રહાર
વડે ભૂતોનાં નિવાસસ્થાનોને ઉખેડી નાખે છે,
તો કોઈક જગ્યાએ એ પર્વત પોતાની અંદર રહેલાં
મનુષ્યોના સમૂહની સુખનતા વડે સ્વર્ગનો પણ
પરાજય કરી દે છે.^{૯૦} એ પર્વતમાં કોઈ એક
ઠેકાણે નિરંતર વાયા કરતા પવન વડે જ સ્થાવર-
જંગમ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે અને કોઈક
ઠેકાણે તો સર્વ પ્રકારના ક્ષયથી રહિત એવા
સ્થાવર-જંગમ જીવો એ પર્વતની અંદર સ્થિર-
પણે રહેલા છે.^{૯૧} કોઈક જગ્યાએ તો એ પર્વત
મહાવિશાળ નિર્જળ પ્રદેશના પવનના સુસવાટાથી

મહાભયંકર જણાય છે અને કાઈક સ્થળે તો મધુર
અવાજ કરનારાં તથા કમલિનીમાં મદોન્મત્ત થઈ
રહેલાં સારસ પક્ષીઓ વડે તે બહુ શોભાયમાન
દેખાય છે. એ પર્વતની અંદર કાઈ જગ્યાએ જળ-
ના તરંગોવાળાં વરસાદનાં વાદળોંઓની ગર્જના-
ઓ સાંભળવામાં આવે છે, તો કાઈક ઠેકાણે એ પર્વત
મદોન્મત્ત અપ્સરાઓના હિ ડોળા ઉપર બેસી
હીંચકા ખાવાના વિલાસ વડે બેનારાના મનમાં
કામદેવને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૨૨, ૨૩} કાઈક ઠેકાણે એ
પર્વતના સર્વ દિશાભાગો પિશાચો તથા કુલાંડો
(પિશાચની એક જાત) વડે વીંટાયેલા છે અને
ચારે બાજુ તેમની ચેષ્ટાઓ વડે ભરપૂર થઈ
રહેલા દેખાય છે. કાઈક ઠેકાણે એ પર્વતની નદી-
ના તટો ઉપર વિદ્યાધરીઓ અને સિદ્ધલોકીનાં
નૃત્યો તથા ગીતો થતાં રહે છે.^{૨૪} કાઈક સ્થળે
તો એ પર્વતપ્રદેશો નિરંતર વરસ્યા કરતા વર-
સાદોના નદીઓરૂપી ખાહુઓ વડે ઘસાઈ બળે છે.
એ પર્વતના કાઈ એક સ્થળમાં તો નાના પ્રકાર-
નાં (અનેક) વાદળોંઓરૂપી ઉત્તમ વસ્ત્રોને નિરં-
તર ગતિ કરનારો પવન એક બાજુથી ખીછ
બાજુ લાવે છે અને લઈ બળે છે.^{૨૫} એ
પર્વતના કાઈક પ્રદેશમાં કમલિનીઓનો સમૂહ
પોતાનાં કળીઓરૂપી મુખમાં રહેલા ભમરાઓ-
રૂપી નેત્રો વડે ધ્યાનમાં બેઠા હોય તેવા થઈ રહે
છે અને કાઈક ઠેકાણે તો એ પર્વત (પોતાનામાં
નાગરવેલનાં વનો હોવાને લીધે) અપ્સરાઓના
તથા સિદ્ધલોકીની સ્ત્રીઓના દાંતને તાંબૂવ વડે
શોભા આપે છે.^{૨૬} કાઈક સ્થળે એ પર્વતની
અંદર નિરંતર તપ્યા કરતા સૂર્યનારાયણના પ્રકા-
શની નીચે મનુષ્યોનો સમૂહ પોતાના વર્ણાશ્રમ-
ને યોગ્ય કર્મો કરે છે, તેથી તે બહુ જ સુંદર
દેખાય છે. તો કાઈક ઠેકાણે એ પર્વતની અંદર
રાત્રિના અંધકાર વડે ભરપૂર થઈ રહેલાં ઘરોમાં
મદોન્મત્ત રાક્ષસો નૃત્ય કરતા રહે છે.^{૨૭} કાઈક
સ્થળે અનેક ઉત્પાતો આવી પડવાને લીધે તે

પર્વતના એ ભાગની જમીન ત્યાંનાં મનુષ્યો સહિત
નાશ પામે છે અને કાઈક ઠેકાણે સૌરાજ્યની
(ઉત્તમ રાજ-કુળવાન દેશ વગેરેની) સંપત્તિ વડે
અનેક નગરોનો સમૂહ નવો વસેલો બેવામાં
આવે છે.^{૨૮} કાઈક જગ્યાએ તો એ પર્વત અત્યંત
શૂન્ય દેખાય છે અને કાઈક સ્થળે તો તે અનેક
નગરો વડે વીંટાયેલો નજરે પડે છે. કાઈક ઠેકાણે
એ પર્વત જળ વડે ભરેલી ખીણો વડે ગંભીર
જણાય છે અને કાઈક ઠેકાણે એ ખીણો શુષ્ક
હોવાથી તે પર્વત પાતાળના ભવે મહાભયંકર
બેવામાં આવે છે એ પર્વતની અંદર કાઈક ઠેકાણે
તો મોટાં મોટાં કલ્પવૃક્ષો રહેલાં છે અને કાઈક
જગ્યાએ તો નિર્જળ પ્રદેશની અંદર જંગમ
જીવો જ ફૂટા રહે છે. તેમાં કાઈક ઠેકાણે મોટાં
મોટાં હાથીઓનાં ટોળાં દેખાય છે અને ક્યાંક
તો મદોન્મત્ત એવા સિંહ તથા વાનર આદિના
સમૂહો ફરતા દેખાય છે.^{૨૯, ૩૦} કાઈક સ્થળે તો એ
પર્વત સાવ પ્રાણી વિનાનો શૂન્ય જ જણાય છે
અને તેને લીધે તેની ભાંચાઈ નકામી જ લાગે છે.
એ પર્વતના કાઈક સ્થાનમાં ઉન્મત્ત રાક્ષસો જ
ભમ્યા કરે છે અને તેનો કાઈક પ્રદેશ કરંબેની
ઝાડીને લીધે મહા ગહન છે. વળી એ પર્વતના કાઈ
એક ભાગમાં તાલનાં મોટાં જંગલો જ બેવામાં
આવે છે.^{૩૧} તેના કાઈ એક સ્થળે આકાશના ભવાં
નિર્મળ અને વિશાળ તળાવો રહ્યાં છે અને કાઈ
એક ભાગમાં ધણી લાંબી નિર્જળ ભૂમિ જ બેવા-
માં આવે છે. તેમાં કાઈ એક ઠેકાણે તો નિરંતર
ધૂળ જ ભીડ્યા કરે છે અને કાઈક ભાગમાં સર્વ
જંતુમાં સમાનરૂપે રહેનારાં જંગલો જ રહ્યાં છે.

નારાયણના જન્મી ગૌર છે. પોતાના પુત્ર-પૌત્ર આદિના કારણરૂપ એવા સિંહ તથા વાનર આદિ પ્રાણીઓ જાણે વનનાં મહાન વૃક્ષોની ડાળીઓમાં નિવાસ કરતા હોય તેમ એ શિલાઓ ઉપર નિરંતર વિશ્રામ લે છે.^{૩૪} એ શિલાઓના ઉત્તર તરફના ભાગમાં પૂર્વદિશા તરફ રહેલા ચિખર ઉપર એક શિલા છે. તે કદી પણ ક્ષીણ ન થનારા વજના ગર્ભના જેવી અતિ કઠોર છે અને તેની અંદર હું રહું છું.^{૩૫} દેવે અને તેની અંદર જ ખાંધી દીધેલ છે અને એ પાપાણરૂપી શિલા-યંત્રમાં મેં નિવાસ રાખ્યો છે. હે મહારાજ ! તેની અંદર મારા અસંખ્ય યુગોના સમૂહો આલ્યા ગયા છે, એમ હું સમજું છું.^{૩૬} કેવળ હું જ ત્યાં ખંધાઈ રહી છું એમ નથી જોમ સાયંકાળે ખંધ થઈ જનારી કમળની ઢળીમાં જમરો ખંધાઈ જાય છે, તેમ તે શિલાની અંદર મારો ભર્તા પણ ખંધાઈ રહ્યો છે.^{૩૭} એ શિલાના અત્યંત સડકડા અને સંકટદાયી ભાગમાં મારા ભર્તાની સાથે ચિરકાળથી મારાં વર્ષોના અનેક સમૂહો આલ્યા ગયા છે, એવો મારો અનુભવ છે.^{૩૮} આજ દિવસ સુધી અમે કેવળ માત્ર અમારા દોષે જ મોક્ષ પામ્યાં નથી અને ઘણા લાંબા કાળથી એ શિલાની અંદર જ તેવી મમતા ખાંધીને રહ્યા છીએ.^{૩૯} એ પાપાણમાં રહેવારૂપી સંકટમાં કેવળ અમે બે જ ખંધાઈ રહ્યાં છીએ એમ નથી, પણ અમારો ખત્રેનો જ પરિવાર છે, તે સર્વ સુધ્ધાં તેમાં ખંધાઈ રહેલ છે.^{૪૦} તેની અંદર ખંધાઈ રહેલો પુરાણપુરુષરૂપી દિગ્ધ મારો પતિ છે. સંકટો યુગોથી તે જીવે છે, છતાં પોતાના આસન ઉપરથી એ કદી પણ ચળતો નથી.^{૪૧} બાહ્યાવસ્થાથી જ તે-શુદ્ધ બ્રહ્મચર્ય પાળે છે, તે સદાકાળ પોતાના સ્વાધ્યાયમાં તત્પર રહે છે અને બીજાઓને પણ સ્વાધ્યાય શીખવે છે. તે ક્રાંદિ આળસુ છે, વળી સ્વભાવે ખડુ જ સરળ છે. ઇન્દ્રિયોની ચંચળતા વિનાનો છે. વળી

તે નિરંતર એકાંતમાં જ રહે છે.^{૪૨} હે વેદવેતા-ઓમાં શ્રેષ્ઠ મહારાજ ! હું વ્યસનની પેઠે નિરં-તર તેને જ વળગી રહેનારી તેની બાર્યા છું અને એ પતિ વિના હું એક પળવાર પણ દેહને ધારણ કરવાને સમર્થ નથી.^{૪૩} હે મહારાજ ! તેમણે મને બાર્યારૂપે કેવી રીતે મેળવી અને અમારો આ સ્વાભાવિક સ્નેહ શી રીતે વૃદ્ધિ પામ્યો, તે તમે સાંભળો.^{૪૪} પૂર્વે જન્મતાંવેંત જ મારા એ સ્વામી બાહ્યાવસ્થામાં પણ કંઈક જ્ઞાનવાન હતા. તે પોતાના નિર્મળ સ્થાનમાં એકલા જ રહેતા હતા અને શ્રોત્રિયપણને યોગ્ય એવી સ્થિતિને ધારણ કરી રહ્યા હતા. પછી તેમણે પોતાના મન સાથે ચિરકાળ સુધી વિચાર કર્યો કે, 'મને જનમથી જ સુંદર એવી પત્ની શી રીતે મળે ? હે કમલલોચન ! જેમ ચંદ્ર નિર્મળ ચાંદ-નીને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ મારા એ નાથે પોતે જ મને નિર્મળાંગીને ઉત્પન્ન કરી છે. આમ મહાર-પુષ્પોથી સુશોભિત ને સૌંદર્યવતી એવી હું મારા પતિના મનથી જ નિર્માયેલી છું અને તેમની મન વડે જ રચેલી ભાર્યા છું. પછી મંજરી જેમ વસંતઋતુમાં વૃદ્ધિ પામે, તેમ હું વૃદ્ધિ પામી. હું સદાજ વસોમાં ઢંકાયેલી છું અને પ્રાણીમાત્ર-ને ચિત્તહારી છું. મારું મુખ પૂણું ચંદ્રખિંબના જેવું છે અને આકાશની જેમ હું નિર્મળ તારાને (કીરીને) ધારણ કરું છું.^{૪૫-૪૬} પુષ્પકલિકાના જેવા ઉન્નત સ્તનથી હું ભરેલી છું અને સમગ્ર ગુણો-થી હું સુશોભિત છું. વન જેમ ઉત્તમ લતા વડે સુંદર દેખાય છે, તેમ હું હાથરૂપી પદ્મલવ વડે ખડુ સુંદર દેખાઉં છું.^{૪૭} હું જંતુમાત્રના દ્વંદ્વને નિરંતર આકર્ષનારી છું, મારાં નેત્ર હરિણીના જેવાં મહાવિશાળ છે અને હું કામદેવ વડે ઉન્માદ કરાવનારી છું.^{૪૮} હું કેવળ લીલા અને વિલાસોમાં જ નિરંતર લાગી રહું છું. મારાં નેત્રો કામસૂચક હાવ-ભાવથી ભરપૂર રહે છે. ગાવા-ખર્જનવાતું મને ખડુ જ પ્રિય છે. હું મારા

પતિમાં અતુરારાગવાળી છું, છતાં ભોગોમાં મને વૃત્તિ થતી જ નથી.^{૫૨} હું સૌભાગ્યમાં અને ભોગમાં સદા પરાયણ રહું છું. મારા સમઘ્ની^{૫૩} સ્વામીએ મને મન વડે જ ઉત્પન્ન કરી છે, તેથી સફમી અને અસફમી એ બન્નેની બાજુ હું પ્રિય સહચરી હોઉં, તેમ એ બન્નેમાં મને સમાન-દષ્ટિ રહે છે. આથી જ મોહ-અજ્ઞાથી મારું સ્વરૂપ બદલાઈ જતું નથી અને સંપત્તિમાં તથા આપત્તિમાં મને કશો હર્ષ-રોષ થતો નથી.^{૫૪} હું માત્ર એ પુરાણપુરુષરૂપી બ્રાહ્મણના ધરને જ ધારણ કરું છું એમ નથી, પરંતુ હે મહારાજ! આ ત્રૈલોક્યરૂપી ધરને પણ હું જ ધારણ કરી રહી છું.^{૫૫} હું મારા એ પતિની પુત્ર-પૌત્ર આદિ સંતતિનો પ્રસવ કરવાને યોગ્ય જ ભાર્યા છું અને જટલો તેનો પોષ્યવર્ગ છે, તેનું ભરણ-પોષણ કરવામાં સમર્થ છું. ત્રૈલોક્યરૂપી ધરની સર્વ સામગ્રીને હું જ ધારણ કરું છું અને તેનો સર્વ ભાર એક મારા ઉપર જ રહેલ છે.^{૫૬} પક્ષી મને તરણપણું પ્રાપ્ત થયું, એટલે હું કૂટેલા, ઉત્તત સ્તન વડે અત્યંત સુંદર થઈ રહી. કળ-પુષ્પના ગુચ્છાઓ વડે લીપી નીકળતી લતાની પેઠે વિલાસો વડે તથા રસ વડે હું અતીવ સુશોભિત દેખાવા લાગી.^{૫૭} મારો પતિ દેવળ તપમાં જ આસક્ત છે, તે પોતાના શ્રોત્રિયપણથી કોઈ બતની અપેક્ષાને લીધે નાહકને વિલંબ કરીને આજ દિવસ સુધી મને પરણેલ નથી.^{૫૮} હું યૌવન વડે સંપન્ન છું અને વિલાસોના રસ વડે સુશોભિત છું. આથી જમ અગ્નિનો સંપર્ક થતાં પશ્વિની (કમલિની) બળ્યા કરે છે, તેમ એ અવિવાહિતપણના દુઃખને લીધે હું એ પતિ વિના અંદર બળ્યા કરું છું.^{૫૯} શીતળ પત્રનથી ડોલી રહેલી કમલિનીઓમાં પણ મારું અંગ પ્રદીપ્ત કરેલા અંગારાઓનાં સ્થાનોની પેઠે દાઝ્યાં કરે છે.^{૬૦} પુષ્પવર્ષાથી પૂર્ણ પથરાયેલી ઉદાન-બૃમ્હિઓ પણ તપેલી રેતીવાળી મરુભૂમિના જેવી

મને શૂન્ય જ જણાય છે. જળના તરંગોથી તથા કલ્હાર અને કમળના સમૂહોથી ડામળ તેમજ સારસ પક્ષીઓના શબ્દોથી સરસ એવી નદીઓ પણ મને નીરસ જ જણાય છે.^{૬૦, ૬૧} મારી સખીઓ મારો દાહ શમાવના માટે મને કમળનાં પુષ્પો, મંદારનાં પુષ્પો અને શ્વેત કમળોના સમૂહમાં શય્યા આદિ રચી હીડોળાની પેઠે મને હીચકાવે છે, તો પણ હું બાજુ કાંટાઓમાં હીચકાતી હોઉં તેવો મને અત્યંત દાહ થાય છે.^{૬૨} કુમુદ, ઉત્પલ, કલ્હાર અને કળનાં પત્રોથી રચેલી શય્યાના ભાગો પણ મારા અંગનો સંગમ થતાં જ એ અંગતાપથી ચિમળાઈ જાય છે, રસહીન થઈ જાય છે અને છેવટે બળીને ખાખ થઈ જાય છે.^{૬૩} જ કોઈ વસ્તુ રમણીય હોય, યોગ્યતાવાળી હોય, સ્વાદ ઉત્પન્ન કરે એવી હોય, વિચિત્ર હોય અને મનને હરનારી હોય, તેને જોતાં જ મારાં વિશાળ નેત્રો આંસુ વડે ભરાઈ જાય છે.^{૬૪} દુઃખરૂપી અગ્નિથી તપેલાં અને નીચે પડ્યા કરતાં મારાં આંસુનાં ટીપાંઓ કમળ અને ઉત્પલની પંક્તિઓમાં છમ છમ કરતાં પડે છે અને એ કમળોને શુષ્ક કરી દઈને પોને પણ શુષ્ક થઈ જાય છે.^{૬૫} કળના સ્તભોમાં હીડોળો બાંધી જ્યારે મારી સખીઓ મને ઉપવનોમાં મૂલા નાખી લાડ લડાવે છે, ત્યારે હું તેમને મારું અંદરું દુઃખ કહી શકતી નથી, તેથી હું લાજ વડે મોહું ઢાંધી દઈ રહન કરું છું.^{૬૬} હિમનાં બિંદુઓના સમૂહો વડે વ્યાપ્ત થઈ રહેલા કળનાં પાંદડાંઓનો માંડવો મને ગરમી પેદા કરતો હોય તેવો દેખાય છે અને તે ખેરના લાકડાના અંગારાના જેવો મને મહાભય કર લાગે છે.^{૬૭} કમલિનીનાં નાળોરૂપી હીડોળામાં હું સારસીને સારસપક્ષી સાથે સમાગમ પામેલી જોઈ છું અને હું ગરીબડે મોઢે મનની

= કુમુદ, ઉત્પલ, કલ્હાર ઇલાદિ કમળની જુદી જુદી ભતિઓ છે.

અંદર મારા યૌવનની નિંદા કરું છું.^{૬૮} રમ્ય વસ્તુ જોતાં જ હું (સંતાપ વડે) રોવા માંડું છું, મધ્યસ્થ (ઉપેક્ષા કરવા યોગ્ય) પદાર્થને જોતાં જ હું શાંત થઈ રહું છું અને લોકમાં નિંદા ગણાતાં મૂર્છા તથા જડપણું વગેરેને પામીને મને-ઊલટો હપ્ થાય છે. કમક હું દીન છું અને એ સમયમાં કેવી સ્થિતિમાં છું, તેનું મને કશું ભાન રહેતું નથી.^{૬૯} પ્રત્યેક દિશામાં ડોહરનાં ફૂલો, મંદારનાં પુષ્પો અને કમળો તથા શીતળ મલયાયલતું અંદન એ સર્વ જાણે કામાગ્નિ વડે બળી ગયેલા પુરુષોની ભૂતિમાન ભસ્મ જ હોય તેવાં મને દેખાય છે.^{૭૦} હું મારાં પાસાં આડાં-અવળાં ફેરવું છું, તેથી મારાં અંગની ગરમી લાગે છે; એટલે આરે બાજુ શ્યામતાવાળાં તમાલનાં પર્ણોની, કમલિની-ઓની, ઉત્પલ-કદંબાર આદિ કમળોની, કળનાં પાંદડાંઓની અને માલતીનાં પુષ્પોની શય્યા સાવ શુષ્ક થઈ જાય છે. હાય ! મારા નવયૌવનના સર્વ દિવસો વ્યર્થ ચાલ્યા ગયા.^{૭૧}

આનીલપલ્લવમૃગાલલોત્પલાનાં કહ્વાર-
કુંદકદલીદલમાલતીનામ્ । શય્યા મર્માંગચલ-
નેન વિશોપયંત્યા વ્યર્થ ગતાનિ નવયૌવન-
વાસરાણિ ॥ ૭૧ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિદ્યાધર્મોવ્યસન-
વર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૬૪ માં સમાપ્ત

— ૭૪ મો* —

વિદ્યાધરીની સિદ્ધદશા

॥ વિદ્યાધર્યુવાચ ॥

અથ કાલેન મહતા સોઽનુરાગો વિરાગતામ્ ।

પ્રાપ્તો મમ શરચ્છાંતૌ વિરસઃ પલ્લવો યથા ॥૧॥

વિદ્યાધરી બોલી:-જમ ચરદન્તુ શાંત

આ પાસમાં સર્ગમાં કાળે કરીને પોતાનો
પરનો પ્રેમ નિર્મોલ્ય દશને પ્રાપ્ત થઈ જતાં,

થઈ જતાં, હેમંતક્રાન્તુના આરંભકાળમાં રસ-
હીન થઈ રહેલ પલ્લવ રૂપ-રંગથી સાવ રહિત
થઈ જાય છે, તેમ ધણો લાંબો કાળ ચાલ્યો
જતાં એ મારો સ્નેહ પણ નિર્મોલ્ય જવો થઈ
ગયો.^૧ મારો પતિ વૃદ્ધ છે, એકાંતમાં જ રહ્યા
કરે છે, નીરસ છે, સ્નેહથી રહિત છે, સરળ-
ચિત્ત છે અને નિરંતર મીનધારી છે. તો પછી
મારે હવે જીવીનેય શું પામવાનું છે?^૨ બાળ-
પણથી જ વૈધવ્ય ભોગવવું એ ઠીક છે, અથવા
મરણ થઈ જાય એ પણ ઠીક છે, અથવા વ્યાધિ
થાય કે કોઈ વિપત્તિ આવી પડે, એ પણ ઠીક
છે; પરંતુ ચિત્તને રુચે નહિ એવી પ્રકૃતિવાળો
પતિ હોય એ ઠીક જ નથી.^૩ અખંડિત
સૌભાગ્ય રહેવું અને રસિક તથા મુદ્દર આ-
ચારવાળો તરુણ પતિ હોવો, એ જ સ્ત્રીના
જન્મનું સાક્ષ્ય છે.^૪ નીરસ પતિવાળી સ્ત્રી
પોતે જીવતાં છતાં મરેલી જ છે; શાસ્ત્રસંબંધી
સંસ્કાર વિનાની બુદ્ધિ પણ અનેક દુષ્કર્મોથી હણા-
યેલી જ છે; દુર્જનોના ઉપભોગમાં આવેલી લક્ષ્મી
પણ ધૂળધાણી જ થયેલી છે અને વેશ્યાએ લીધેલ
લાજ પણ હણાયેલી જ છે. જે સ્ત્રી પોતાના પતિને
(મન-વચન-કર્મ વડે) અનુસરે છે, તે જ ખરી
સ્ત્રી છે. જે લક્ષ્મી સત્પુરુષને અનુસરે છે, તે જ ખરી
લક્ષ્મી છે. જે બુદ્ધિ સમ-દમ આદિ સાધનસંપત્તિ
વડે મધુર ને ઉદાર છે, તે જ ખરી બુદ્ધિ છે.

જે સાધુતામાં સર્વત્ર સમાનદૃષ્ટિ રહે છે, તે જ
ખરી સાધુતા છે.^{૫,૬} જે દૈવતા પરસ્પર એકબીજા-
માં પ્રેમપાશ વડે બંધાયેલ રહ્યાં હોય છે, તેમને
આધિઓ, વ્યાધિઓ, આપત્તિઓ, અતિવૃદ્ધિ કે
અનાવૃદ્ધિ આદિ દૈવી ઉત્પાતો કશી પણ બાધા
ઉત્પન્ન કરી શકતા નથી.^૭ દુષ્ટ પતિવાળી અને
વૈધવ્યવાળી સ્ત્રીઓને વિકસિત થઈ રહેલ પુષ્પ-

એ વિદ્યાધરી ધારણાના અભ્યાસ વડે પ્રાણને જતા
લઈને પોતે સિદ્ધદશને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ, એ વિષે
વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

વાળાં સ્થાને અને નંદનવતની ભૂમિએ પણ
નિજાળ પ્રદેશના જેવી સંતાપકારી જ જણાય
છે.^૮ સ્ત્રીએ જગતમાં પ્રસિદ્ધ રીતે દેખાતા ધર,
ધન આદિ સર્વ પદાર્થોના થોડા ગુણને લીધે
અથવા પ્રમાદને લીધે ત્યાગ કરી શકે છે, પરંતુ
તેઓ એક પતિનો ત્યાગ કરી શકતી નથી.^૯ હે
મુનિશ્રેષ્ઠ! હું સ્થિર યોવનવાળી છું અને મેં એ
સર્વ કુખ્યો અનેક વર્ષો સુધી સહન કર્યા છે
અહો! મારું દુર્ભાગ્ય તો તમે જુઓ!^{૧૦} જમ
હિમ પડવાથી બળી ગયેલી કમલિનીના રંગ
નીરસપણાથી નિર્માદ્ય થઈ બચ છે, તેમ કર્મે
કરીને નીરસપણાને લીધે એ મારો પ્રેમ પણ
નિર્માદ્ય જ્વો થઈ ગયો.^{૧૧} આમ હે મહારાજ!
વૈરાગ્યવાસનાનો ઉદય થવાથી હું સર્વ પદાર્થોમાં
વિરક્ત થઈ છું. હવે, હું આપના ઉપદેશ વડે
મોક્ષને ઇચ્છું છું.^{૧૨} જ જોવાએ ઇચ્છિત અર્થ-
ને પ્રાપ્ત કર્યો નથી, જમણે પોતાની બુદ્ધિને
પરમાત્મામાં વિશ્રામ પમાડ્યો નથી અને જ્વો
મરણને આરે બેઠેલા છે, તે જીવોના જીવવા
કરતાં તો મરણ પણ વધારે સારું છે.^{૧૩} મારા પતિ
અહર્નિશ નિર્વાણની જ ઇચ્છા રાખે છે. જમ
ઠાઈ એક રાજ બીજ રાજની સહાયતા વડે
પોતાના પ્રતિપક્ષી રાજને જીતી લેવાને માટે
જત્રત થઈ બચ છે, તેમ તે પોતાના મનની
સહાયતા વડે જ મનને જીતવામાં જત્રત થઈ ગયા
છે.^{૧૪} હે મહારાજ! મારા પતિનું અને મારું
અજ્ઞાન શાંત થઈ બચ, તે માટે આપ ન્યાયયુક્ત
વાણીથી અમને આત્માનું સ્મરણ કરાવો.^{૧૫}
મારા પતિ જ્યારે મારા તરફ કશું લક્ષ આપ્યા
વિના પોતાના આત્મામાં જ સ્થિર થઈ રહેવા
લાગ્યા, ત્યારે જ મને મનમાં ઉત્પન્ન થયેલા વૈરને
લીધે જગતની સર્વ સ્થિતિ રસ વિનાની જણાવા
લાગી.^{૧૬} ત્યારથી માંડી હું સંસાર સંબંધી
વાસનાના આવેશથી સાવ રહિત જ થઈ ગઈ
હું અને ત્યારથી મેં અભિમત તથા તીવ્ર

સ વેગવાળી આકાશગમનરૂપી સિદ્ધિને આપ-
નારી ધારણા (ખેચરી મુદ્રા) બાંધવાનો અભ્યાસ
કર્યો છે.^{૧૭} પછી એ ધારણા વડે મેં આકાશ-
ગમનરૂપી સિદ્ધિને સંપાદન કરી અને સિદ્ધ પુરુ-
ષોના સમાગમ વડે ઉત્તમ ફળને આપનારી
એ ધારણાનો મેં ફરી વાર અભ્યાસ કર્યો.^{૧૮}
ત્યારબાદ, મારા આધારરૂપ જગતના પૂર્વાપર
જાગો જોવાની ઇચ્છાથી મેં તદ્દતુફળ ધારણા
બાંધી અને તેમાં હું સ્થિર થઈ રહી. આથી,
મને એ ધારણાની સિદ્ધિ પણ પ્રાપ્ત થઈ.^{૧૯}
પછી પોતાના એ જગતની અંદર રહેલી સર્વ
વસ્તુઓ જેઈ લઈ હું તેની બહાર નીકળી,
એટલે એવી લોકલોક પર્વતની સ્થલ શિલા
મારા જોવામાં આવી.^{૨૦} હે મહારાજ! અમ
બન્ને દંપતીના ચિત્તમાં આટલા કાળ સુધી
બીજુ કશું જોવાની ઠાઈ દિવસ કરી પણ
ઇચ્છા જ થઈ ન હતી.^{૨૧} અહો! મારા પતિ
એવા તો વાસના વિનાના છે કે, તેઓ એકાંતમાં
કેવળ વેદના શુદ્ધ અર્થનું જ (ધર્મનું) તથા
પરમાત્માનું જ ચિંતન કર્યા કરે છે. આથી
તેમને જૂતકાળ, ભવિષ્યકાળ અને વર્તમાનકાળ-
નું તથા તેની અંદર રહેલા સર્વ પદાર્થોનું
તેમજ ઔદાત્યનું હંજી સુધી (શુરુ ન મળવાથી)
જ્ઞાન થયેલ નથી.^{૨૨} જો કે મારા પતિ વિદ્વાન
છે, તો પણ તત્ત્વજ્ઞાન ન થવાને લીધે તે પરમ-
પદને પામ્યા નથી. આજ હું અને મારા પતિ
બન્ને પ્રયત્ન વડે પરમપદ મેળવવાને ઇચ્છીએ
છીએ.^{૨૩} માટે હે મહારાજ! મારી એ પ્રાર્થ-
નાને સફળ કરવાને આપ યોગ્ય છો. આપ
જવા મોટા પુરુષો પાસે ઠાઈ પણ કાંઈ ચાચના
કરે, તો તે કદી પણ નિષ્ફળ જતી જ નથી.^{૨૪}
હે માન આપનારા મુનિમહારાજ! હું આકા-
શની અંદર સિદ્ધોની સેનામાં નિરંતર રૂપાં કરું
છું. મારી દષ્ટિમાં આપ વિના બીજો કોઈ પણ
અમારા ઘાટા અજ્ઞાનરૂપી વનને અગ્નિની પેટે

ખાળી નાખે એવો જોવામાં આવતો નથી.^{૨૫} હે દયાળુ મહારાજ ! સત્પુરુષો તો પોતાની પાસે આવી યાચના કરનારા પુરુષોની ઇચ્છાઓને સહજ પૂર્ણ કરે છે. હું અહીં આપને યશસ્વિ આવેલ છું, તો આપ મારો તિરસ્કાર કરવાને યોગ્ય નથી.^{૨૬}

ब्रह्मन्विनैव करुणाकर कारणेन संतो यतोऽ-
र्थिजनवाञ्छितपूरणानि । कुर्वति तेन शरणागत-
तामुपेतं मामर्हसीह न विरस्करणेन योक्तुम् ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિદ્યાધરીજન્મ-

વ્યવહારવર્ણન' એ નામનો

સર્ગ ૬૫ એ સમાપ્ત

ॐ સર્ગ દ્વિતીય ॐ

શિલાગર્ભમાં જગત-વિસ્તાર

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

अथैत्युक्तवती पृष्ठा सा मया कल्पितासना ।

संकल्पितासनस्थेन स्थितेन नमसि स्थिता ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હું આકાશની અંદર રહ્યો હતો અને સંકલ્પ વડે કલ્પી લીધેલા આસન ઉપર બેઠો હતો. કલ્પિત આસન ઉપર બેઠેલી અને આકાશમાં રહેલી એ વિદ્યાધરીએ મને ઉપર પ્રમાણે કહ્યું. એ પછી મેં તેને પૂછ્યું:^૧ 'હે બાલ! તારા જવા (સ્થૂલ દેહવાળા) પ્રાણીઓની સ્થિતિ શિલાના ઉદરમાં શી રીતે થઈ શકે? તેમાં હલનચલન પણ શી રીતે થાય? શા માટે તે એવા સ્થાનમાં ધર બાંધ્યું?'^૨

વિદ્યાધરી બોલી:—હે મહારાજ ! જવું આ તમારું વિશાળ જગત દીપ્તિ રહ્યું છે, તેવું આમારું

* આ ઝાસકામ સર્ગમાં 'અવકાશ વિનાના શિલાના ઉદરમાં તારી સ્થિતિ શી રીતે થઈ અને તારું ધર ના કેમ બંધાયું?' આમ વસિષ્ઠના પૂછવાથી, વિદ્યા-શિલાના ગર્ભમાં જ થયેલા જગતના વિસ્તાર નો કારો.

જગત પણ અનેક સૃષ્ટિઓ અને સંસારો સાથે બેઠાઈને એ શિલાની અંદર દીપ્તિ રહ્યું છે.^૩ એ અમારા જગતમાં પણ આ જગતની પેઠે જ પાતાળલોકમાં નાગો રહેલા છે અને ભૂલોકમાં પર્વતો રહેલા છે. તેમાં જળ પણ ખળખળ અવાજ કર્યા કરે છે અને આકાશમાં વાયુઓ વાયા કરે છે.^૪ તેમાં જળ વડે સમુદ્રો શોભી રહ્યા છે અને અંદર ધીરે ધીરે પ્રજાઓ સચાર કરે છે. અહીંની પેઠે જ એ અમારા જગતમાં પણ પ્રાણીઓ નિરંતર ઉત્પન્ન થતાં રહે છે અને નિરંતર નાશને પણ પ્રાપ્ત થતાં જાય છે.^૫ તેમાં વાયુઓ વાયા કરે છે, જળો વહ્યા કરે છે અને આકાશમાં દેવતાઓ નક્ષત્ર આદિરૂપે દીપ્તિ રહ્યા છે; તેમજ પોતપોતાના શરીરના આકાર વડે પ્રકાશી રહેલ છે. તેમાં વૃક્ષો, પર્વતો વગેરે સ્થાવર પદાર્થો સ્થિર રહેલા છે, અદોના ઉદય થતો રહે છે અને રાત્રીઓ પૃથ્વીમાં પોતાના કાર્ય માટે ફરે છે. નદીઓ જમ સમુદ્ર સુધી ગતિ કર્યા કરે છે, તેમ ઠેક કલ્પપર્થે ત દેવતાઓ, અસુરો અને મનુષ્યોની ચપળતાવાળી વ્યવહારપરંપરા એમ ને એમ ચાલ્યા કરે છે. કલ્પપર્થે ત સર્વ કાળમાં અને આકાશપર્થે ત સર્વ દેશમાં ભૂલોકરૂપી તળાવની અંદર ચપળ વાદળોઓરૂપી ભ્રમરાઓને ધારણ કરી રહેલાં દિવસરૂપી કમળો પોતાની અંદર રહેલા સર્વ પદાર્થોરૂપી કેસરાઓ સાથે બિકાસને પામે છે, સંક્રાંત્ય પામે છે અને પાખાં બિકાસને પામી થાય છે.^૬ ચંદ્રમા પોતાના તેજરૂપ એવી ચાંદનીરૂપી ચંદન વડે ચારે દિશાઓને લેપન કરે છે અને રોહિણીના દહ્યમાં રહેલા અંધકારને તથા રાત્રિના બહાર અનુભવમાં આવતા અંધકારને દૂર કરે છે.^૭ પોતાની દશ દિશાઓરૂપી દિવેટમાં રહેલ ભેજરૂપી દિવેશને ચૂસી લેવામાં તત્પર થઈ રહેલી અને પવનરૂપી યંત્રે ચારે બાજુ ડોલાવેલી સૂર્યરૂપી દિવ્ય દીવી પૃથ્વી અને આકાશરૂપી ધરની અંદર ઝગમગ ઝગમ કરે છે.

બ્રહ્માના સંકલ્પ વડે રચાયેલ, વાતાવરણમાં દૂર નારાં પવનનાં ફિરણો વડે ચંલી રહેલ અને પૃથ્વી તથા આકાશ એ બન્નેના કપાટની પેઠે થઈ રહેલાં વરસાદનાં વાદળાંઓની ગર્જનાથી ગાજી રહેલ જ્યોતિશ્વરૂપી રેંટ આકાશની અંદર નિરંતર ફર્યા કરે છે. સૃષ્ટિના આરંભકાળથી માંડીને તે રેંટ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓરૂપી તાંદુલને ઢળ્યા કરે છે, ધ્રુવરૂપી કીલક (ખીલકા) માં બધાઈ રહે છે અને દેવયોગથી જ નિરંતર ચાલ્યા જ કરે છે.^{૧૦-૧૨} અહીંની પેઠે જ અમારા ભૂલોક પણ દ્વીપો, સમુદ્રો અને પર્વતો વડે તેમાં વ્યાપ્ત છે. વિમાનોની રચનામાં ગોઠવેલાં નગરો વડે આકાશ ભરપૂર છે અને દેવો, દાનવો તથા નાગોના સમૂહ વડે પાતાળલોક વ્યાપેલો છે.^{૧૩} તેમાં પણ રથામતાવાળો ભૂલોક જાણે આચારમાં ચપળતાવાળી ત્રિલોકીરૂપી લક્ષ્મીનું મણિથી ઝળહળતું ચંચળ કુંડળ હોય તેવો થઈ રહ્યો છે.^{૧૪} ત્યાં પણ સ્થાવર-જંગમ સર્વ પ્રાણીઓ જેમ ધુધિ આદિથી રહિત એવી બહારની વાયુની ક્રિયા વડે બહાર હલનચલન કરે છે, તેમ અંદર રહેલા સૂક્ષ્મ પ્રાણુવાયુ વડે અંદર હાલતાંચાલતાં રહી જન્મ આદિ વિકારોને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૫} એ અમારા જગતમાં પણ અહીંની પેઠે મુનિલોકમાં મૌન રહેલ છે, પૃથ્વીની ઉપર સમુદ્ર આદિનાં જળો રહેલાં છે, પવનો વાદરાઓની પેઠે નિરંતર ચપળ જ રહ્યા કરે છે, આકાશની અંદર પોલાણ રહેલ છે અને તેજમાં પ્રકાશ રહેલો છે.^{૧૬} વૃક્ષોમાં દૂરનારાં વાનર વગેરે પ્રાણીઓ, પૃથ્વી ઉપર ગતિ કરનારાં મનુષ્યાદિકા, સમુદ્રમાં દૂરનારાં મત્સ્યાદિકા, પર્વતોમાં વસનારાં શૃગાદિકા અને આકાશમાં રહેનારાં પક્ષીઓ, દેવતાઓ વગેરે તે તે લોકોની અંદર સંપૂર્ણ રીતે જોવામાં આવે છે. શીડાઓ, દેવો, દાનવો અને જળચર વગેરે પ્રાણીઓ પણ અહીંની પેઠે જ ત્યાં રહેલાં છે; અને એ બધાં વારંવાર જન્મ-મરણને પ્રાપ્ત

થતાં રહે છે.^{૧૭} જેમ કાઈ પશુનું પાલન કરનાર પુરુષ પોતાના હાથથી પોતાના પશુનું લાલન-પાલન કરી તેનો ભોગ લે છે, તેમ કાળ સુર, અસુર અને ગંધર્વો સહિત સર્વ પ્રજાનું કલ્પ, યુગ, વર્ષ આદિરૂપ પોતાના હાથ વડે લાલન-પાલન કરી તેનો ભોગ લે છે.^{૧૮} સુર, અસુર આદિ સર્વ જીવો અનંત, વિશાળ, અગાધ અને ગંભીર એવા કાળરૂપી સાગરમાં અનેક ચકરીઓવાળી કાળગતિ વડે ઉત્પન્ન થાય છે અને પાછા લયને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૧૯} પવને જાંચાં ઉડાડેલાં ચીદ પ્રકારનાં પ્રાણીઓરૂપી રજહણો સર્વના નાશના અધિકારરૂપી (અવ્યાકૃત) આકાશની અંદર ચરદન્દતુનાં વાદળાંની પેઠે લયને પામી જાય છે.^{૨૦} અહીંની પેઠે, અમારા જગતમાં પણ આકાશરૂપી (પોલાણરૂપી) વસ્ત્રને ધારણ કરી રહેલ અને આભણણરૂપ તારાઓના સમૂહ વડે સુશોભિત એવા મુકુટ વડે સુંદર દેખાઈ રહેલ અંતરિક્ષલોક અંદ્રમા અને સૂર્યનાં ફિરણોરૂપી ચામર વડે ચમર ઢોળીને સૂતેલા જગતને જાણે જાગ્રત કરતો હોય તેવો શેષી રહ્યો છે.^{૨૧} અહીંની પેઠે જ અમારા જગતમાં પણ દિશાઓ સ્થાવર (વૃક્ષાદિક) પ્રાણીઓની પેઠે પોતાના દેશને નહિ છોડતાં પવન, ધરતીકંપ, વરસાદ અને તાપને સહન કરી રહે છે.^{૨૨} અહીંની પેઠે જ અમારા જગતમાં પણ જાણેઅજાણે આવી પડનારો ઉત્પાતો વડે, મેઘોની ગર્જના વડે, ધરતીકંપ વડે અને સૂર્ય-અંદ્ર આદિ અદોના અહણ વડે પ્રાણીઓને સુખ-દુઃખ પ્રાપ્ત થતાં રહે છે.^{૨૩} જેમ ચીદ લોકોનાં પ્રાણીઓના સમૂહને પ્રલયકાળ ગળી જાય છે, તેમ મહાપ્રલય વડવાનજ સાત સમુદ્રોનાં જળોને પી જાય છે.^{૨૪} અહીંની પેઠે જ આમાગ જગતમાં પણ પાતાળમાં રહેનારો પ્રાણીઓનો સમૂહ પાતાળમાં પ્રવેશ કરે છે, આકાશરૂપી મુકામાં વસ પ્રાણીઓનો સમૂહ આકાશમાં

ખીજ ઠેટલાક જીવે દિશાઓના મંડળમાં ચારે
આજી ભમતા રહે છે અને ઠેટલાંક પ્રાણીઓ
તો પવનની ગતિના ક્રમ પ્રમાણે પર્વતો અને
મહાસાગરોની અંદર ધૂમ્પા કરે છે.^{૨૫}

પાતાલમાવિશતિ યાતિ નમોચ્ચિલં ચ દિદ્ધ-
મંડલં ધ્રમતિ ભૂતગણઃ સમંતાત્ । પર્યંતિ પર્વત
મહાર્ણવમંડલાનિ દ્વીપાંતરાણિ ચ મરુત્સરણ-
ક્રમેણ ॥ ૨૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શિલાંતરવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૬૬ મે સમાપ્ત

~ સર્ગ ૬૭ મો ~

અભ્યાસથી સર્વ થઈ શકે છે

॥ વિદ્યાપર્યુષાચ ॥

યાવત્ સર્ગમાગચ્છ પ્રસાદઃ ક્રિયતાં મુને ।
આશ્વર્યેષૂપપન્નેષુ મહાંતો હૃતિકૌતુકાઃ ॥ ૧ ॥

વિદ્યાધરી બોલી:-હે મહારાજ ! આપને
મારા કહેવા ઉપર કાંઈ સંશય રહેનો હોય, તો
આપ પોને કૃપા કરીને અમારા જગતને સંપૂર્ણ
રીતે જોવા માટે પધારો; 'ક્રમિક આપ જોવા
મહાન પુરુષો આશ્ચર્યયુક્ત બાબત સાંભળવામાં
આવે, તો તે જોવામાં અતિ કૌતુકવાળા હોય છે.'^{*}

વિદ્યાધરીની* એ વાતને મેં સ્વીકાર કર્યો.
પછી જમ પવનના ઝપાટાની માથે સુગંધ બીડે,
તેમ શૂન્યરૂપધારી હું શૂન્યરૂપધારિણી તે વિદ્યાધરી-
ની સાથે આકાશની અંદર બીડવા લાગ્યો. આમ
આકાશ સંબંધી શૂન્યમાર્ગમાં ઘણું છોટે આદ્યા
ગયા પછી, હું વિદ્યાધરીની સાથે આકાશની અંદર

વસનારા દેવ આદિ પ્રાણીઓના સમૂહની પાસે
જઈ પહોંચ્યો.^{૨૬} ઘણું કાળે આકાશની અંદર દેવ
આદિ પ્રાણીઓના સચારવાળા માર્ગને ઝાળ-
ગીને હું ધોળાં વાદળાંવાળા લોકલોક પર્વતના
શિખર ઉપરના આકાશમાં જઈ પહોંચ્યો.^{૨૭}
પછી, તેની ઉત્તર દિશાના પૂર્વ ભાગમાં રહેલાં
ચંદ્રમાના જેવાં ધોળાં વાદળાંઓમાંથી નીચે
બીરની જે વિદ્યાધરી અને હાથી અને તપાવેલ
સુવર્ણની બનાવેલી પોતાની શિલાની અંદર
લઈ ગઈ.^{૨૮} તે શિલા સુવર્ણની હતી અને અગ્નિના
પ્રકાશ વડે બરાબર દેખવામાં આવે એવી, મેઝ-
પર્વતની તળેટી જેવી દેદીધ્મમાન હતી. તે શુશ્ર
શિલામાં હું ચોતરફ જોવા લાગ્યો, તો વિદ્યા-
ધરીએ વર્ણવી બતાવેલું જગત મારા જોવામાં
આવ્યું નહિ.^{૨૯} ત્યારે મેં એ રમણીય વિદ્યાધરીને
પૂછ્યું કે, 'તમારી સૃષ્ટિ કઈ જગાએ રહેલ છે ?
તમે તેની અંદર વર્ણવેલા રુદ્ર, સૂર્ય, અગ્નિ,
તારા આદિ ક્યાં છે? સાત લોકો પણ ક્યાં છે ?
સમુદ્ર, આકાશ અને દિશાઓ ક્યાં છે? પ્રાણી-
ઓનાં જન્મ-મરણ પણ ક્યાં થાય છે? તમે
વર્ણવેલો વરસાદનો મોટાં વાદળાંઓનો સમુદાય
પણ ક્યાં છે? તારાઓ વડે રમણીયતાવાળો
આકાશનો આડંબર પણ ક્યાં દેખાય છે? પર્વ-
તોનાં શિખરોની પંક્તિઓ ક્યાં રહેલ છે? મહા-
સાગરોરૂપી રેખાઓ ક્યાં છે? સાત દ્વીપોની
ફંડળા જેવી ખાઈઓ ક્યાં રહી છે? તપાવેલ
(શુદ્ધ) સોનાની જમીન પણ ક્યાં છે? કાચ
અને કાળની કલ્પના પણ ક્યાં દેખાય છે ?
પ્રાણીઓની અને લોકોની પ્રાંતિ પણ ક્યાં છે ?
વિદ્યાધરો અને ગંધર્વો પણ ક્યાં રહ્યા છે ?
મનુષ્યો, દેવતાઓ અને દાનવો પણ ક્યાં છે ?^{૩૦}
ઋષિઓ, રાજાઓ અને મુનિઓ પણ ક્યાં છે ?
ન્યાય-અન્યાયનો વ્યવહાર પણ ક્યાં છે ? પાંચ
પ્રકરની રાત્રિઓ પણ ક્યાં છે ? અને સ્વર્ગ-નરકની
પ્રાંતિ ક્યાં છે ?^{૩૧} પુણ્ય-પાપની કલ્પના પણ

* આ સહસ્રમા સર્ગમાં કોટુક જોવાની ઇચ્છાથી
વસિષ્ઠમુનિ વિદ્યાધરીની સાથે જયો અને તે છતાં જગત
તેમના જોવામાં નહિ આવવાથી તે વિદ્યાધરીને પૂછે
અને તે વિદ્યાધરી અભ્યાસનું માહાત્મ્ય વર્ણવી બતાવે.

* અહીંથી પાછું વસિષ્ઠજીનું કહેલું શરૂ થાય છે,
સમજવું.

ક્યાં છે? કળાઓ તથા કાળની કીડા પણ અહીં
ક્યાં છે? દેવ-દાનવોનાં વૈરો પણ ક્યાં છે? અને
દ્રેપની તથા સ્નેહની રીતિ પણ અહીં ક્યાં દેખાય
છે? હું જ્યારે ઉપર પ્રમાણે કહેવા લાગ્યો, ત્યારે
શ્રમર જવાં સુંદર નેત્રવાળી એ વિદ્યાધરીએ
શિક્ષા તરફ વિસ્મયથી અપજ થયેલી દષ્ટિ કરીને
મને નીચે પ્રમાણે કહ્યું ૧૧૧૩

વિદ્યાધરી બોલી:-આ શિક્ષાની અંદર
દેવ, મનુષ્ય, અસુર આદિ જે કંઈ પ્રાણી મારા
જોવામાં આવે છે, તે સર્વ જોવામાં આવતાં નગ
રોથી વિલક્ષણ છે, તેઓ અરીસામાં પ્રતિબિંબ-
રૂપ રહેલાં નગરોની પેઠે મને આભાસરૂપે દેખાય
છે. ૧૧૧૪ હે મહારાજ! એ સર્વ મારા જોવામાં
આવે છે, તેનું કારણ મારો પોતાનો નિત્યનો
અનુભવ છે; આપને એ સર્વ નથી દેખાતું, તેનું
કારણ નિત્યના અનુભવનો આપને અભાવ હોવો
એ જ છે. ૧૧૧૫ વળી ઘણા કાળ સુધી આપણી આ
દ્વૈત સંબંધી કથા ચાલવાથી આપણે બને પોતા-
નો કેવળ મનોમાત્ર એવો શુદ્ધ આતિવાહિક દેહ
ભૂલી ગયેલ છીએ. ૧૧૧૬ મને પોતાને ઘણા કાળના
અભ્યાસને લીધે અનુભવમાં આવેલ મારું પોતાનું
જગત પણ હવે નષ્ટ જ થઈ ગયું છે, કેમકે હું હવે
આકાશની લતાની પેઠે સ્ફુટ રીતે તેને (મનોમાત્ર
સમજવાથી) દેખતી નથી. ૧૧૧૭ જ મારું પોતાનું
જગત પ્રથમ મને અતિ પ્રકટરૂપે જોવામાં આવતું
હતું, તેને હમણાં હું અરીસામાં કેમ જાણું તે
પ્રતિબિંબિત થઈ રહ્યું હોય એમ આભાસમાત્ર
અને અસ્પષ્ટરૂપ જ જોઈ છું. ૧૧૧૮ હે મહારાજ! ઘણા
કાળ સુધી પરસ્પર વ્યર્થ ચાલેલી આ કથારૂપી
વ્યથાથી આપણે આપણું અત્યંત શુદ્ધરૂપે સર્વત્ર
પ્રસરી રહેલ શુદ્ધ આતિવાહિક સ્વરૂપ ભૂલી ગયાં
છીએ. ૧૧૧૯ એ શુદ્ધ વિદ્યાકાશની અંદર વાસ-
નાને લીધે જેવો દૃઢ સંસ્કાર જાગત થઈ પ્રકાશ
પામે છે, તેનું તેનું જ ચિત પણ થઈ જતું દેખાય
છે. આ વાત દેહ બાળકથી માંડી સર્વના અનુ-

ભવમાં આવે છે. ૧૧૨૦ તમે એમ જ સમજો કે, શુભ
શાસ્ત્રદષ્ટિ વડે જોતાં અને શ્રેષ્ઠ ન્યાયની રીતિ વડે
વિચાર કરતાં એવું કશું પણ નથી, કે જે અભિન
(અહર્નિશ થયા કરતા અમાપ) ઉદ્યોગવાળા
અભ્યાસ વડે સિદ્ધ ન થાય. ૧૧૨૧ હું મારા પોતાના
(મન વડે રચાયેલા) જગતના અવતોક્તના
અભ્યાસમાં નિરંતર ગૂંથાઈને તેને અધીન થઈ
ગઈ હતી, પણ આ તમારી કથારૂપી શ્રાંતિમાં
મારું મન શેકાયાથી હમણાં વળી હું પરાંગીન
થઈ ગઈ છું; કેમકે હમણાં તે જ બળવાન છે, ગમે
તે બે વિષય હોય પણ તેમાં જ બળવાન હોય
તે જ જય મેળવે છે. ૧૧૨૨ હે મહારાજ! જોયો છદ્ધ
વસ્તુ મેળવવા છદ્ધ છે, તેમણે તો વિદ્વાનોએ ઉપ-
દેશેલા માર્ગને અનુસરી પ્રવૃત્તિને વળગી રહેવું જ
જોઈએ; તે વિના તેમને માટે બીજો માર્ગ નથી. ૧૧૨૩
આ પ્રૌઢ અહંકારરૂપી અજ્ઞાનનો ભ્રમ આવી રીતે
જ્ઞાનચર્યા કરવાથી શાંત થઈ જાય છે. અહો!
અભ્યાસનો દેવો પ્રભાવ છે, એ તમે જુઓ. ૧૧૨૪
હું આપની શિષ્યા જેવી છું, અબળા છું અને
બાળક છું; પણ હું શિક્ષાની અંદર સ્પ્ટિને દેખું
છું; ત્યારે આપ સર્વજ્ઞ છો, છતાં એ શિક્ષાની
અંદરની સ્પ્ટિને નથી જોઈ શકતાં! અભ્યાસનો
એ અફળત પ્રભાવ આપે જોવાનો છે. ૧૧૨૫ સાત
અજ્ઞાની હોય, તે પણ ધીરે ધીરે અભ્યાસ વડે
મહાજ્ઞાનવાન બની જાય છે. ધીરે ધીરે અભ્યાસ
કરવાથી પર્વત પણ ભૂકેભૂક થઈ જાય છે અને
અભ્યાસને લીધે બાણ મહાસૂક્ષ્મ નિશાન ઉપર
બરાબર પડે છે. એ સધળો અભ્યાસનો પ્રભાવ
છે, એમ આપ સમજો. ૧૧૨૬ આ મહાપ્રૌઢ મિથ્યા
જ્ઞાનરૂપી વિપ્રચિકા યથાર્થ તત્ત્વવિચાર વડે
ઉપર પ્રમાણે (અભ્યાસના બળથી) શાંત થઈ
જાય છે, એવો મહાપ્રબળ અભ્યાસનો પ્રભાવ
આપ જુઓ. ૧૧૨૭ હે મહારાજ! અભ્યાસ વડે
કડવો પદાર્થ પણ ભાવનો થઈ જાય છે. દાખલા
તરીકે કાઈને અભ્યાસને લીધે લીમડો જ રહે

છે અને કોઈકને અભ્યાસખળથી મધ જ રચિ-
કારી થાય છે. નિરંતર પાસે રહેવાના અભ્યાસ-
ના યોગથી (મમતા બંધાઈ જતાં) જે બંધુ
ન હોય તે પણ બંધુત્વ થઈ જાય છે અને
જેઓ પરસ્પર બંધુરૂપ હોય, તે પણ દૂર થતાં,
સહવાસનો અભ્યાસ ન હોવાથી અલ્પ સ્નેહ-
વાળા થઈ જાય છે.^{૨૮, ૨૯} આ આતિવાહિક દેહ
કેવળ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છે; તે પણ નિરંતર તેવી
લાવનાના યોગથી તે આધિભૌતિકપણાને પ્રાપ્ત
થઈ જાય છે.^{૩૦} આ આધિભૌતિક દેહ સ્થૂણદેહ-
રૂપે જાળખાય છે, પણ ધારણાના અભ્યાસના
ખળથી તે પક્ષીની પેઠે આકારાની અંદર જોડે છે;
એ અભ્યાસનો પ્રભાવ આપ જુઓ.^{૩૧} હજી
(કોઈ તેવા અપરાધના યોગથી) પુણ્યો નિષ્કળ
થઈ જાય છે, માતંગણુ આદિ દેવની ઉપાસના
પણ કઠીક નિષ્કળતાને પ્રાપ્ત થાય છે અને ધન
પણ કંઠાયિત્ત્વ વિફળ થઈ જાય છે; પરંતુ કરેલા
અભ્યાસ કદી પણ નિષ્કળ થતો જ નથી.^{૩૨}
નિરંતરના અભ્યાસના યોગથી દુઃસાધ્ય કાર્યો પણ
સિદ્ધ થાય છે, શત્રુઓ મિત્રભાવને પ્રાપ્ત થાય છે
અને ઐર પણ અમૃતરૂપ થઈ જાય છે.^{૩૩} જે
પુરુષ પોતાની ઇચ્છિત વસ્તુ મેળવવાના અભ્યાસ-
નો ત્યાગ કર્યો છે, તે પુરુષ ખરેખરો અધમ જ
છે. વાંઝણી સ્ત્રી જેમ પોતાના પુત્રને કોઈ દિવસ
મેળવી શકતી નથી, તેમ એ પુરુષ પણ પોતાની
ઇષ્ટ વસ્તુને કોઈ દિવસ મેળવી શકે નથી.^{૩૪}
ધન-સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્ર આદિ વસ્તુઓ હાજરો પ્રય-
ત્નો વડે મેળવવામાં આવે છે. તેનો પણ પ્રચર
વેરાગ્ય થતાં સુધી સહસા ત્યાગ કરવાનો નથી;
પણ પુરુષો જેમ મનગમતા જીવનને મૃત્યુ આવે-
ત્યાં સુધી ધારણ કરી, ક્રમે કરીને યુક્તિપૂર્વક
(યોગપૂર્વક) છોડી દે છે, તેમ ક્રમે કરીને વિવેકી
પુરુષ પણ (વેરાગ્યના ક્રમ પ્રમાણે અતઃકરણથી)
વહારિક અભીષ્ટ વસ્તુમાંથી. યુક્તિપૂર્વક
જી છોડી દેવી.^{૩૫} જે અધમ નર પોતાની

ઇષ્ટ વસ્તુ મેળવવામાં અભ્યાસ નથી કરતો, તે
એક અનિષ્ટમાંથી બીજા અનિષ્ટને પ્રાપ્ત થાય છે.
અને એક નકરમાંથી બીજા નકરમાં જાય છે.^{૩૬}
સ સારને અસારરૂપ ખતાવી આપનારા વિવેકને
સેવનારા જે વિવેકી પુરુષો આત્મવિચારરૂપી
અભ્યાસને છોડતા નથી, તેઓ જ આ માયારૂપી
વિશાળ નદીને તરી જાય છે.^{૩૭} જેમ દીવાની
કાન્તિ ઘડાને પ્રકટરૂપે દેખાડી આપે છે, તેમ
અભ્યાસરૂપી પ્રકાશ પણ અભીષ્ટ વસ્તુને નિર્વિ-
ઘ્નપણે સારી રીતે પ્રકટરૂપે દેખાડી આપે છે
અને તે પ્રાપ્ત કરી દે છે.^{૩૮} જેમ કદપવૃક્ષની
હતાઓ અને ઉત્તમ ચિંતામણિઓ અભીષ્ટ
ફળને આપે છે, તેમ જ શરદઋતુ જેમ એ ઋતુમાં
થનારા ફળોને પેદા કરે છે, તેમ અભ્યાસની
અવસ્થા પણ અચર્ય યોગ્ય ફળ આપે છે. પરમ-
પ્રેમના આશ્રયરૂપ આત્માનો ચિર અભ્યાસરૂપી
સૂર્ય ઉત્તમ અધિકારી પુરુષોને એવો પ્રકાશ આપે
છે કે જેથી તેઓ દેહરૂપી પૃથ્વીને વિશે ઇન્દ્રિયો-
રૂપી રાત્રિને એવા જ પામતા નથી.^{૩૯, ૪૦} સર્વ
મતુષ્યમાનને સર્વ વસ્તુની પ્રાપ્તિ થવામાં સદા-
કાળ એક ઉત્તમ અભ્યાસરૂપી સૂર્ય જ જાય
મેળવે છે.^{૪૧} ચૌદ લોકમાં રહેલી સર્વ પ્રાણીઓ-
ની જાતિની અંદર કોઈને પણ પોતાની અભીષ્ટ
વસ્તુ સ્વાભાવિક અભ્યાસ વિના પ્રાપ્ત થતી
નથી.^{૪૨} દરેક ધારણ અભીષ્ટ કાર્યને વારંવાર
કર્યા કરવું, તેને અભ્યાસ કહે છે. વસ્તુતાએ એ
અભ્યાસ જ પુરુષાર્થ છે અને તે વિના બીજી
કશી ગતિ નથી.^{૪૩} પોતાના વિવેકથી ઉત્પન્ન
થયેલા અને દંઢ અભ્યાસના નામથી જાળખાતા
'યત્ન' નામના પોતાના કર્મથી જ સર્વ સિદ્ધિ
પ્રાપ્ત થાય છે. તે વિના બીજી રીતે કશું સિદ્ધ
થતું નથી.^{૪૪} ઇન્દ્રિય-જય આદિમાં મહારા-
જેવા વીરપુરુષનો અભ્યાસરૂપી સૂર્ય જે પ્રકાશ
કરતો હોય, તે પછી તેનો વાંછિત પદાર્થ પૃથ્વી-
માં હોય, જળમાં હોય કે અંતરિક્ષમાં હોય,

તો પણ તે સિદ્ધ ન થાય એવું કશું જ નથી. પછી નિર્જન પર્વતની ગુફાઓમાં ભયદાયી એવાં સિંહ—બ્યાદ્ર આદિ પ્રાણીઓ પણ અભ્યાસના બળથી અભયદાયી થાય છે.^{૪૫}

અમ્યાસમાસ્વતિ તપત્યવનો વને ચ વીરસ્ય સિદ્ધયતિ ન યન્ન તદાસ્તિ કિંચિત્ । અમ્યાસતો શ્વિ મયાન્યમયીભવંતિ સર્વાસુ પર્વતગુહાસ્વપિ નિર્જનાસુ ॥ ૪૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘અભ્યાસપ્રશ્ન-સા’ એ નામનો સર્ગ ૬૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૬૮ મો*

આતિવાહિક દેહની સિદ્ધિ અને

દૃશ્યની અસિદ્ધિ

॥ વિદ્યાધર્યુવાચ ॥

તતઃ પ્રાચીનમમ્યાસં બોધધારણયામલે ।

કુર્વેઃ પ્રકટતાં તેન જગદેષ્યતિ શૈલગમ્ ॥ ૧ ॥

વિદ્યાધરી બોલીઃ—૬૮ અભ્યાસના નામે હેવાતા સમાધિના યત્ન વિના દેહાદિકમાં થઈ યેલી આધિભૌતિકપણાની બ્રાંતિ નિવૃત્ત થતી રહી અને આતિવાહિકપણાનો ભાવ પ્રકટ થતો રહી. આથી બીજી સૃષ્ટિ સાક્ષી વડે જોઈ શકાતી રહી. માટે હવે આપણે બન્ને નિર્મળ પરમાત્માની અંદર સર્વનું જ્ઞાન ઉત્પન્ન કરી શકે એવી પ્રમાધિરૂપી ધારણા વડે, આતિવાહિકપણાને પ્રકટ કરનાર આપણો પ્રાચીન અભ્યાસ પાછો રવા માંડીએ. એટલે મેં—વળુંવેલું શિલાની અંદર રહેલું તે જગત પ્રકટરૂપે જોવામાં આવશે.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—વિદ્યાધરીએ અને ઉપર પ્રમાણે યુક્તિયુક્ત વચનો કહ્યાં, એટલે હું પર્વતની ઉપલી ભૂમિકામાં પદ્માસન વાળી સમાધિ-

* આ અડસઠમા સર્ગમાં આધિભૌતિકપણાની પ્રાપ્તિને છોડી દઈ, વસિષ્ઠ સમાધિ વડે આતિવાહિકપણાની સ્થિતિ કે જે સત્ય છે, તે વિશેનું સમર્થન કરશે.

ચો. રા. ૩૬

માં પ્રવૃત્ત થઈ ગયા.^૨ પછી એ સમાધિની અંદર સર્વ બાહ્ય વસ્તુમાત્ર સંબંધી સંકલ્પનો ત્યાગ કરીને મેં એકાંત પ્રદેશમાં એક દેવળ ચૈતન્યની જ ભાવના કરી, તેમજ પ્રથમ ચાલેલા કથા-પ્રસંગ સંબંધી સંકલ્પોરૂપી મેલને પણ છોડી દીધો.^૩ જમ ચરદ્રુતુનો સમય આવી જતાં આકાશ નિર્મળ થઈ જાય છે, તેમ હું ચિદાકાશરૂપ થઈ જઈ પરબ્રહ્માભાવને પામ્યો.^૪ પછી હું ચિત્તને સત્ય પરમતત્ત્વમાં જ એકાગ્ર કરીને સમાધિનો ગાઢ અભ્યાસ કરવા લાગ્યો, એટલે દેહમાં થયેલી ભારી આધિભૌતિકપણાની બ્રાંતિ જતી જ રહી.^૫ તે વખતે બહુ ઉદય તથા અસ્ત થી રહિત અને સ્વયંપ્રકાશ એવી વિશુદ્ધ ચિદાકાશની સ્થિતિ ઉદય પામી હોય એમ જણાયું.^૬ પછી હું મારા પોતાના સાક્ષીચૈતન્યના શુદ્ધ પ્રકાશમય તેજ વડે જોવા લાગ્યો, તો વસ્તુના એ ત્યાં આકાશ કે શિલા એ કશું પણ દેખાયું નહિ, પણ એ બધું પરબ્રહ્મ દેખાયું.^૭ પરમારૂરૂપ અને સદા એકરસરૂપ એવું સ્વચ્છ પરમતત્ત્વ જ તેવે આકારે કેમ બહુ થઈ રહ્યું હોય એમ દેખાય છે. પરમતત્ત્વરૂપ મારે આત્મા જ શિલાની તેવી ભાવનાના બળથી શિલાને રૂપે મને દેખાયો. જમ સ્વપ્નની અંદર કોઈ ધરમાં રહેલી મોટી શિલા જેવામાં આવે છે, પણ તે ચિદાત્માનો વિવર્ત હોવાથી ચિદાત્મારૂપ જ છે, તેમ જ મને આકાશની અંદર દેખાયેલી એ શિલા પણ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ જ હતી.^૮ કોઈ પુરુષ સ્વપ્નમાં હોવા છતાં કેવળ અજ્ઞાનને લીધે પોતાને ભગ્નત માને અને સ્વપ્નામાં બીજા કોઈ પુરુષને દેખે, એ આભાસમાત્ર અને આત્માના વિવર્તરૂપ જ છે, તે જ પ્રમાણે આભાસરૂપ અને આત્માના વિવર્તરૂપ એ શિલાનું સ્વરૂપ મને જણાયું.^૯ જમને સ્વપ્નાવસ્થામાં પોતાનું (મનો-મય શરીર ખડું થઈ જઈ તેનું) માથું કપાઈ ગયાની પ્રતીતિ થઈ હોય છે, એવા બ્રાંત અને

પ્રાતિલાસિક પુરુષો જ આ સંસારની અંદર રહેલા છે. તેઓ જ્ઞાનપ્રાપ્તિનો કાળ આવ્યા વિના શું કરી શકે ?^{૧૧} મહામોહવાળા પુરુષોને પણ કાળે કરી જ્ઞાનનો ઉદય થાય છે; કેમકે છેવટે વિચારી જોતાં બ્રહ્મતત્ત્વ વિના બીજું કશું પણ અક્ષય નથી.^{૧૨} મારે જે શિલા મારા જોવામાં આવી હતી, તે ચૈતન્યસ્વરૂપે સર્વત્ર ભરપૂર થઈ રહેલું એક શુદ્ધ ચિદાકાશ જ શિલાને આકારે થયેલું માગ જોવામાં આવ્યું હતું; બાકી તેમાંનું પૃથ્વી આદિ કશું પણ સત્ય ન હતું.^{૧૩} સર્વ પદાર્થમાત્રનું મહાપ્રલયમાં જે પારમાર્થિક શુદ્ધ સ્વરૂપ અવશેષ રહે છે, તે તત્ત્વવેતા પુરુષોના મનના એકાગ્રપણ વડે અનુભવમાં આવે એવું છે. બ્રહ્મત્વ જે શુદ્ધ ચૈતન્યમય રૂપ છે, તે જ સર્વ પ્રાણી માત્રનું પારમાર્થિક સ્વરૂપ છે. અનિવેશી પુરુષો તેને જગતને આકારે રહે છે અને મનોરાન્ય તથા સંકલ્પ પણ તે જ કહેવાય છે.^{૧૪,૧૫} બ્રહ્મ માયાના સંબંધથી શયનબ્રહ્મ કહેવાય છે. તેની અંદર જગત સંબંધી સંસ્કારો વડે રંગાઈ રહેલા જે ચિદાત્માનો અંશ છે, તે આતિવાહિક-દેહ-રૂપ છે; પણ પરમાર્થદષ્ટિથી જોઈએ તો તે પણ પરબ્રહ્મરૂપ જ છે. આ જે કાંઈ પ્રત્યક્ષરૂપે દેખાય છે, તે પણ ચિદાત્માનો અનાદિકાળથી ચોદ્યો આવતો એક જાતનો વિવર્ત છે. વસ્તુતઃ તે પરમતત્ત્વરૂપ જ છે.^{૧૬} અને ચિદાલાસરૂપ જીવનું જે હિરણ્યગર્ભને નામે કહેવાતું સમષ્ટિ-રૂપ એ તેનું આતિવાહિક પ્રથમ શરીર છે. અશુદ્ધ બુદ્ધિથી જ્યારે સમષ્ટિભાવ વિચરાઈ બંધ છે, ત્યારે તે વ્યષ્ટિરૂપ થઈને સર્વ મનુષ્યોની પ્રતીતિમાં આવે છે અને તે મન કહેવાય છે.^{૧૭} ચિદાત્માનું પોતાનું શુદ્ધ સ્વરૂપ જ અવિદ્યા વડે ભ્રાંતિને લીધે મન-જગત મત્યાદિને આકારે થઈ રહેલ ભાસે છે. એ શુદ્ધ સ્વરૂપ ચોગીઓને (સમષ્ટિરૂપે) પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવે છે અને સાધારણ મનુષ્યોને મનરૂપે પણ જણાય

છે.^{૧૮} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! હમણાં અવિદ્યાને લીધે ખડો થઈ ગયેલા અને મનને પ્રત્યક્ષ રીતે અનુભવમાં આવતો આ આધિભૌતિક (સ્થૂલ) દેહ કેવળ કાલ્પનિક છે, તેથી તે અત્યંત મિથ્યારૂપે જ ઊડેલ છે અને પ્રત્યક્ષ રીતે જ તે સાત અસત્ય છે, એમ તમે સમજો.^{૧૯} અહો ! આ માયા દેવી વિચિત્ર છે ! આત્મસ્વરૂપ પ્રથમ પ્રત્યક્ષતા જીવું જ સ્વતઃસિદ્ધ છે, છતાં એના પ્રભાવથી તેમાં પરોક્ષબુદ્ધિ થઈ બંધ છે; અને જગત, મન વગેરે જે વસ્તુતાએ પરોક્ષ જવાં છે, તેમાં 'આ પ્રત્યક્ષ છે' એવી કલ્પનાનો નિર્ણય બાંધી લેવામાં આવે છે.^{૨૦} આ સ્વલ્પદેહના અધ્યાસની પહેલાં આતિવાહિક દેહના અધ્યાસનો જ પ્રત્યક્ષ રીતે ઉદય થાય છે, અને તે જ સત્ય રીતે સર્વની અંદર રહેલ છે એમ તમે સમજો. બાકી જે આધિભૌતિક- (સ્થૂલદેહ) પણાની પ્રતીતિ થાય છે, તે તો માયામાત્ર છે.^{૨૧} જેવી રીતે સુવર્ણના કડા-કુંડળ આદિ આકારો અનુભવમાં આવતાં છતાં વસ્તુતાએ તે (કલ્પિત હોવાથી સુવર્ણના સ્વરૂપની અંદર) નથી, તેવી રીતે આતિવાહિક દેહનું આધિભૌતિકપણું વસ્તુતાએ છે જ નહિ. જે ભ્રાંતિરૂપ છે, તેને જીવ અવિચારને લીધે સત્ય સમજે છે અને જે સત્ય છે, તેને તે ભ્રાંતિરૂપ સમજે છે. અહો ! જીવનું એ જ મૂઢપણું છે ! આ આધિભૌતિક (સ્થૂલ) દેહ વિચાર વડે જોતાં જોવામાં આવતો નથી અને આતિવાહિક દેહ તેના (વાસનાક્ષય થતાં સુધી) અક્ષય જ છે; તેમજ આ લોક અને પરલોક એ બન્નેમાં નિર્વાહ કરનારો છે.^{૨૨-૨૪} નિર્જળ મરુભૂમિમાં જેમ ઝાંઝવાના જળમાં ખરા જળની મિથ્યારૂપે પ્રતીતિ થાય છે, તેમ આતિવાહિક દેહની અંદર મિથ્યારૂપે જ આધિભૌતિકપણાની ભ્રાંતિ ખડી થઈ બંધ છે.^{૨૫} જેમ હૂઠાની અંદર ભ્રાંતિને લીધે પુરુષપણું દેખાય છે, તેમ આતિવાહિક

દેહની અંદર દેહદષ્ટિને લીધે અતિ પ્રૌઢ એવી આધિભૌતિક દેહની બ્રાંતિ થઈ રહેલી છે.^{૨૧} જેમ બ્રાંતિને લીધે છીપમાં રૂપાની પ્રતીતિ થાય છે, જેમ ઝાંઝવાના જળમાં ખગ જળની પ્રતીતિ થાય છે અને જેમ ચંદ્રમાં દ્વિત્વની (એપણાની) પ્રતીતિ થાય છે, તેમ આયા વડે જ આતિવાહિક દેહની અંદર આધિભૌતિકપણાની પ્રતીતિ થઈ આવે છે.^{૨૭} અહો! આ જીવમાં અવિચારથી ઉત્પન્ન થયેલા મોહનો કેવો મહિમા છે! જે જે અસત્ય છે, તેને તેણે સત્ય માની લીધેલ છે અને જે સત્ય છે, તેને તેણે અસત્ય માની લીધેલ છે.^{૨૮} સત્તાની સ્ફુર્તિ અને સંકલ્પ એ બે વડે જ આ લોક સંબંધી તથા પરલોક સંબંધી સર્વ વ્યવહાર સિદ્ધ થાય છે અને તે બેડોના સંબંધ આતિવાહિક દેહ સાથે જ રહેલો છે. તેમાંથી યોગીએ સત્તાસ્ફુર્તિનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ થાય છે. સંકલ્પ એ એક જાતનું મનનું સ્ફુરણ છે અને તે પણ કાંઈક અનિર્વચનીયરૂપે તેને અનુભવમાં આવે છે. (પરંતુ તેની સિદ્ધિ યોગીએ પ્રત્યક્ષરૂપે અનુભવમાં આવનારી સત્તાસ્ફુર્તિને અધીન હોવાથી તે મિથ્યા છે.)^{૨૯} જે પુરુષ સર્વના આદિકારણરૂપ અને યોગીએ પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવનારી એ શુદ્ધ પારમાર્થિક સત્તાને ઊડી દઈ, આ મિથ્યારૂપે દેખાતા પ્રત્યક્ષ પ્રપચમાં જ રિથિત રાખે છે, તે ઝાંઝવાના જળમાં પાન કરી સુખે બેઠો છે, એમ સમજવું.^{૩૦} જેને સર્વસાધારણ મનુષ્યો સુખ માને છે, તેનો મણમાત્રમાં નાશ થઈ જાય છે. આ વાત અનુભવસિદ્ધ છે. આથી એ માની લીધેલું સુખ કવળ દુઃખરૂપ જ છે, એમ તત્ત્વવેત્તાઓ કહે છે. પરંતુ સ્વભાવથી જ સિદ્ધ, અનાદિ અને અનંત એવું જે ખરું (પારમાર્થિક-આત્મીય) સુખ છે, તે જ સુખ છે, એમ વિવેકી પુરુષો સમજે છે.^{૩૧} યશુ આદિ ઇન્દ્રિયો વડે અનુભવમાં આવતાં પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ જ પ્રથમ પ્રત્યક્ષ અનુ-

ભવ વડે વિચારવાં. જે સર્વના આદિરૂપ ચૈતન્યતત્ત્વ છે, તે જ સત્ય છે અને યોગ આદિ વડે શુદ્ધ ચિત્તવાળા વિવેકીએ તે પ્રત્યક્ષ જ છે. માટે તે વડે આ ઇન્દ્રિયો દ્વારા જે કાંઈ પ્રત્યક્ષ દેખાય છે, તે વિશે અનુભવ કરવો.^{૩૨} ત્રણે લોકનો અનુભવ કરાવનાર પ્રત્યક્ષ ચૈતન્યતત્ત્વને ઊડી દઈ, જે પુરુષ આ લોક સંબંધી માયામય પ્રત્યક્ષને જ ઠેવળ વળગી રહે છે, તેના જવે (આ જગતમાં) બીજો કાંઈ અતિ મૂખ નથી. આ સર્વ પ્રાણીઓનું આતિવાહિક શરીર જ હોય છે. તેની અંદર આધિભૌતિકપણાની પ્રતીતિ થાય છે, તે પિશાચની બ્રાંતિની પેઠે સાવ અસત્યરૂપે જ પેસી ગયેલ છે.^{૩૩,૩૪} પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ સંકલ્પને અધીન હોવાથી સંકલ્પમય છે. હવે સંકલ્પ જ મિથ્યાસ્વરૂપ છે, તો પછી તે વડે ખડું થનાર પ્રત્યક્ષ કેમ સત્ય કહી શકાય? વગી જે (યશુ આદિ ઇન્દ્રિય) પોતે સત્ય નથી (અસત્ય છે), તે કાર્યને શી રીતે કરી શકે?^{૩૫} આમ ન્યાં પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ જ અસત્ય હશે છે, ત્યાં પછી બીજું શું સત્ય કહી શકાય તેવું છે? જે વસ્તુ યશુ આદિ ઇન્દ્રિયરૂપી અસિદ્ધ પદાર્થ વડે સિદ્ધ થાય છે, તે સત્ય કેવી રીતે હોય?^{૩૬} આમ ન્યાં પ્રત્યક્ષ પ્રમાણની સિદ્ધિ પણ ઊડી જાય છે, ત્યાં પછી બીજાં અનુમાન આદિ પ્રમાણની તો શી વાત કહેવી? ન્યાં મોટા હાથીએ જાયકવામાં આવતા હોય, ત્યાં એક સાધારણ ઘેટાંને હિપાડવાની વાત વિષે શું જ કહેવું હોય?^{૩૭} પ્રત્યક્ષ આદિ પ્રમાણો જ અસિદ્ધ છે, તેથી તે વડે સિદ્ધ થનારી આ સર્વ દશ્ય-જગત કાંઈ ઠેકાણે છે જ નહિ. જે કાંઈ આ ચિદાકાશની અંદર તેનાથી અલિપ્ત સત્તાવાળું છતાં અનિર્વચનીયપણે બુદ્ધે રૂપે દેખાતમાં આવે છે, તે ચિદાત્માથી બુદ્ધ નથી; પણ સર્વદા એકરસરૂપે રહેલ છે, તે બ્રહ્મ જ સર્વત્ર ભરપૂર છે. પોતાના ઘરમાં સૂતેલા કાંઈ એક પુરુષને.

જેવામાં આવેલો પર્વત વસ્તુતાએ બેઈએ તો શૂન્ય છે અને ચિદાકાશરૂપ છે, કેમકે બીજને તે પર્વત જેવામાં આવેલો નથી. તેજ પ્રમાણે આપણને શિક્ષાની ભાવનાને લીધે શિક્ષા એ કે દેખવામાં આવી, તો પણ તે શૂન્ય અને ચિદાકાશરૂપ છે. ^{૩૯} ચૈતન્ય આત્મા પોતે પરબ્રહ્મરૂપ છે, તે પોતે જ પોતાના સ્વરૂપમાં 'આ પર્વત છે, આ આકાશ છે, આ જગત છે, આ અમુક પદાર્થ છે અને આ હું છું,' એમ અનેક આકારે બ્રાંતિને લીધે ભારત્યા કરે છે. ^{૪૦} જો આત્મા જ્ઞાનને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, તેને જ આ વાત સમજવામાં આવે છે; બાકી અજ્ઞાનીને તે કોઈ દિવસ સમજવામાં આવતી જ નથી. કેમકે જ કથાનું શ્રવણ કરે છે, તેને જ કથાના અર્થનું જ્ઞાન થાય છે; બાકી જ કથા શ્રવણ ન કરે તેને કોઈ કેકાણે કથાના અર્થનું જ્ઞાન થતું જ નથી. 'હું અજ્ઞાની છું' એવી બ્રાંતિ પણ મિથ્યા છતાં જીવને સાચ જ લાગી રહી છે. ^{૪૧, ૪૨} દાખલા તરીકે મહારાના મઠ વડે મત્ત થઈ રહેલા પુરુષને સારી રીતે સ્થિર રહેલાં વૃક્ષો અને પર્વતો પણ બળે નૃત્ય કરતાં હોય તેમ ફરતાં દેખાય છે. સર્વત્ર અપ્રતિહતપણે (નિર્બાધ) રહેલા, પરમ મંગળમય, એકરસરૂપ, યોગીઓને પ્રલક્ષ અનુભવમાં આવનારા અને જ્ઞાનરૂપ એવા ચૈતન્યસ્વરૂપને બળુયા છતાં જ મૂઠો અતિ તુરંચ એવાં બીજાં પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણોનો આશ્રય કરે છે, તે તુણતા જેવા તુરંચ શઠ પુરુષોનું આપણે કશું પણ પ્રયોજન નથી. ^{૪૩}

સર્વત્રાપ્રતિહતમેકરૂપવોષં પ્રત્યક્ષં શિવ-મનુબુદ્ધ્ય ચિત્સ્વરૂપમ્ । પ્રત્યક્ષાંતરમિહ પેલવં શ્રવંતે યે મૃદાસ્તુજતનુમિઃ જૈઠેરલંતૈઃ ॥ ૪૩ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પ્રમાણઅસિદ્ધ થવાથી દરયાનુપપત્તિવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૬૮ થો સમાસ

સર્ગ ૬૧ મો

વસિષ્ઠઋષિના શિલામાં પ્રવેશ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

જગદંગમનાભાસમદૃશ્યં દૃશ્યવત્સ્થિતમ્ ।

પરયા દૃશ્યતે દૃષ્ટ્યા તદ્ભક્તેનિરામયમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જગતને અવયવોની પેઠે પોતાની અંદર ધારણ કરી રહેલ પરબ્રહ્મ અશુ આદિ ઇન્દ્રિયનો વિષય ન હોવાથી અદૃશ્ય છે અને સ્વયં પ્રકાશ હોવાથી સૂર્યાદિ પ્રકાશનો પણ વિષય નથી; પણ તે જ વિવર્તભાવથી દૃશ્યના જવું થઈ રહેલ છે અને પરમ સૂક્ષ્મદૃષ્ટિ વડે જેવામાં આવે, તો એ સર્વ દૃશ્ય પણ નિર્વિઠાર બ્રહ્મરૂપ જ છે. ^૧ એ મહાચિદાકાશરૂપી પરમ સુંદર અરીસાની અંદર પર્વતો, નદીઓના પ્રવાહો અને લોકલોક પર્વતનાં જમણ, એ બધું પ્રતિબિંબની જેમ પ્રતીતિમાં આવે છે. ^૨ પછી પ્રતિબંધ વિના ચેષ્ટા કરનારી એ વિદ્યાધરીએ પ્રથમ વળુંવેલી શિક્ષાની સૃષ્ટિમાં પ્રવેશ કર્યો અને મેં પણ સંકલ્પરૂપે વિદ્યાધરીની સાથે જ તે શિક્ષાના ગર્ભમાં પ્રવેશ કર્યો. ^૩ મને એ શિક્ષાની અંદર લઈ આવવામાં હૃદયમવાળી એ વિદ્યાધરી બ્રહ્મલોકમાં જઈ પરમ સુંદર આકાર ધારણ કરીને બ્રહ્માજીની પાસે બેસી ગઈ. ^૪ હવે તે મને કહેવા લાગી કે, 'હે મહારાજ! આ (બ્રહ્મા) મારા પતિ છે; તે જ મારી રક્ષા કરે છે. પોતાના મન વડે પૂર્વે મને તેમણે વિવાહ માટે ઉત્પન્ન કરેલ છે. ^૫ આ પુરાણપુરુષે હું આજ વૃદ્ધાવસ્થાને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ છું, તો પણ હજી સુધી મારી સાથે વિવાહ કર્યો નથી. આથી

× આ અગ્રણેરમા સર્ગમાં શિવાની અંદર વિદ્યાધરી અને વસિષ્ઠઋષિનો પ્રવેશ તથા તેની અંદર ગેહલા બ્રહ્માનું દર્શન અને વસિષ્ઠજીને બ્રહ્માએ સારી રીતે આસન આપી બેસાડ્યા પછી તેમની સાથે થયેલો સંવાદ, એ વિષે વર્ણન આવશે.

મને વૈરાગ્ય ઊપજ્યો છે.^૬ આ મારા પતિ પણ વૈરાગ્યને જ પામ્યા છે. તે એવા પરમપદને પામવાને ઇચ્છે છે કે, જ્યાં દ્રશ્યપણું પણ નથી, દશ્યપણું પણ નથી અને શૂન્યતા પણ નથી. આ જગતની અંદર હમણાં મહાપ્રલયનો સમય નજીક આવી ચૂક્યો છે, છતાં આ મારા પતિ પર્વતના જેવા સ્થિર મીનને ધારણ કરી રહ્યા છે અને પર્વતની પેઠે જ અચળ થઈ રહીને ધ્યાનમાંથી જાતન થતા નથી.^૭ માટે હે મહારાજ ! મને અને આ મારા પતિને આપ બોધ આપો અને આપ અમને મહાપ્રલય સુધી પ્રસિદ્ધ રીતે થનારી સર્વ સૃષ્ટિઓના મૂળરૂપ એવા પરમપદરૂપી ઉત્તમ માર્ગમાં બેસી દો.' ઉપર પ્રમાણે મને કહીને તેણે બ્રહ્માને જાણ કરવા માટે કહ્યું કે, 'હે નાથ ! આજ આ મુનિનાથ વસિષ્ઠજી આપણે ઘેર પધાર્યા છે.^૮ આ વસિષ્ઠજી બીજા જગતરૂપી ગૃહની અંદર બ્રહ્માના પુત્રરૂપે પ્રખ્યાત છે. તેઓ આપણે ઘેર પધાર્યા છે, તો આપ ગૃહસ્થના ઘરને શોભે એવી પૂજા વડે તેમને સત્કાર કરો.^૯ આપ સમાધિમાંથી જાગ્યા અને મુનિવર્ગ વસિષ્ઠજીને પૂજ્ય સમજી અર્ધપાદ વડે તેમની પૂજા કરો; કેમ કે આપ જેવા મહોત્તમાએને મહાન પ્રરુપોની સેવા વડે ઉત્પન્ન થનારું મોટું (શ્રેષ્ઠ) ફળ જ રહે છે.^{૧૦} આમ તે વિદ્યાધરીએ બ્રહ્માને વિનંતિ કરી, એટલે સમુદ્રની અંદર જમ તરંગ ઊઠે, તેમ બ્રહ્મા પોતે પોતાનું સ્વરૂપ પોતાના સંકલ્પરૂપી રસનો જ એક ભાગ હોવાથી સમાધિમાંથી જાગ્યા થયા.^{૧૧} શિશિરઋતુ શાંત થઈ જતાં જમ વસંતઋતુ, પૃથ્વીની અંદર પ્રુષ્પને વિકાસ કરે છે, તેમ એ નીતિકૃત્ય બ્રહ્માએ ધીરે ધીરે પોતાની મીઠાઈ રહેલી આંખો ઉઘાડી.^{૧૨} જમ વસંતઋતુનાં નવપક્ષીઓના સમૂહ પોતામાં રહેલા નવા રસને પ્રકટ કરે છે, તેમ બ્રહ્માના અવયવોએ પણ ધીરે ધીરે પોતાની અંદર રહેલી ચેતન-

સત્તાને બહાર પ્રકટ કરવા માંડી. જમ પ્રાતઃકાળમાં વિકસિત થઈ રહેલા તળાવને કાંઠે ચપળ હંસોના સમૂહો આવી બેસે છે, તેમ એ બ્રહ્માજીની પાસે દેવતાઓના, સિદ્ધોના અને અપ્સરાઓના સમૂહો ચોતરફ આવી બેઠા.^{૧૩} બ્રહ્માએ મને અને એ વિદ્યાધરીને ત્યાં આગળ બેઠેલાં જોયાં અને પ્રજ્વલ્લુ વક્ર સ્વરોચ્ચાર કરી નીચે પ્રમાણે આ રમણીય વચનો કહ્યા.^{૧૪}

તે જગતના બ્રહ્મા બોલ્યા: 'આ સંસારના અસારને તથા સારને હસ્તામલકવત્ જાણનારા અને જ્ઞાનરૂપી અમૃતના મહાસાગરરૂપ હે મુનિ-શ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી ! આપ અહીં ભલે પધાર્યા. આપ આ બહુ છેટા સ્થાનમાં નીકળી આવ્યા છો અને ઘણો દૂરનો ભાગે માર્ગ કાપવાથી થાકી ગયા છો. તો આપ આ આસન ઉપર બેસો.'^{૧૫}

એ બ્રહ્માએ મને આ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે 'હે ભગવન ! હું આપને નમન કરું છું.' એમ કહી હું દંડિ વડે તેમણે બતાવેલા મણિમય પીઠ ઉપર બેઠો.^{૧૬} પછી દેવ, ઋષિ, ગંધર્વ, મુનિ અને વિદ્યાધરીની સ્તુતિઓ, પૂજા-પ્રણામો અને વ્યવહારનીતિઓ શરૂ થઈ.^{૧૭} હવે ગંધર્વ આદિ સર્વ પ્રાણીઓના સમૂહે વાણી વડે જણાવેલા પ્રણામનો કાલાહલ મુહૂર્તમાત્ર પછી શાંત થઈ ગયો, એટલે મેં એ બ્રહ્માજીને કહ્યું.^{૧૮} 'હે ગંધર્વ, દેવ આદિ ઉત્તમ જીવોના પણ અધીશ્વર ! આ વિદ્યાધરી મારી પાસે આવી મને કહે છે કે, 'આપ અમને જ્ઞાનગર્ભિત વાણીથી બોધ આપો.' તો આ વાત ઉચિત છે કે નહિ ?^{૧૯} હે મહારાજ ! આપ તો સર્વ પ્રાણીઓના સાક્ષાત્ ઈશ્વર છો અને જ્ઞાનના પારને પારી ગયેલા છો. આ વિદ્યાધરી તો અતિ મૂર્ખ છે; માટે હે જગદીશ્વર ! તે શું કહે છે તે આપ મને કહો.^{૨૦} હે મહારાજ ! આ વિદ્યાધરીને આપે પત્ની તરીકે પ્રગટ કરી છે, તો પછી આપ તેને ભાર્યારૂપે કે સ્વીકારતા નથી ? આપે કેમ તેને વૈરાગ્ય

યાય એવું ક્યું છે? ^{૨૫}

તે જગતના બ્રહ્મા બોલ્યા: 'હે મહારાજ! હું તમને યથાર્થ વૃત્તાંત કહું છું, તે તમે સાંભળો; કેમકે સત્પુરુષોની આગળ યથાર્થ વાત સંપૂર્ણતાએ કહેવી જોઈએ. ^{૨૬} જન્મ-જરા આદિ વિકારથી રહિત, કાંઈક અનિર્વચનીય અને શાંત એવું એક પરમતત્ત્વ છે. અનેક ચિદાભાસો-ને રૂપે વિવર્તભાવને પામનારા એ પરમતત્ત્વ-માંથી હું પ્રકટ થયો છું. ^{૨૭} હું ચિદાકાશરૂપ છું, મારા આત્મા ચિદાકાશરૂપ છે અને હું તેની અંદર જ સમાજાળ સ્થિતિ રાખી રહેલ છું. ઉત્પન્ન થઈ સ્થિતિ પામનારી સૃષ્ટિને ત્રિશે હું વ્યવહારદૃષ્ટિએ સ્વયંજૂ કહેવાઈય. ^{૨૮} પણ તત્ત્વ-દૃષ્ટિથી જોઈએ તો હું ઉત્પન્ન જ થયો નથી અને કશું ઉત્પન્ન થયેલ કેખતો પણ નથી. હું પોતે ચિદાકાશરૂપ છું અને કાંઈ જાતના આવરણ વિના જ ચિદાકાશની અંદર રહ્યો છું. ^{૨૯} આ અમુક વસ્તુ છે, આ તમે છો, આ હું છું અને આ મારું છે, ઇત્યાદિ આપણા પ્રકૃતિતરૂપ પર-સ્પર્શનો સર્વ વ્યવહાર પણ સમુદ્રની અંદર એક તરંગ બીજા તરંગની સાથે અથડાય તે બળનો છે. જેમ તરંગો અને તેમનું અથડાવું સમુદ્રનો જ એક વિલાસ છે, તેમ આપણો સર્વ વ્યવહાર પણ ચિદાકાશનો જ એક વિલાસ છે. ^{૩૦} હું વસ્તુતાએ ચિદાકાશરૂપ જ છું, પણ કાળને ક્રીડિ મારા સ્વરૂપનું કાંઈક વિસ્મરણ થઈ ગયું છે. આથી આ મારું શું સ્વરૂપ સ્પષ્ટ નથી જણાતું અને હું ચિદાભાસરૂપે લોકોની પ્રતીતિમાં આવું છું. તેની અંદર સ્વાભાવિક રીતે 'અમુક મારું છે અને અમુક હું છું' એવી જ વાસના ઉદ્ભવે પ્રાપ્તિ થઈ છે, તે આ વિદ્યાધરીને, બીજાં પ્રાણી-ઓને અને તમને બુદ્ધી દેખાય છે; પણ મારી દૃષ્ટિમાં તે મારાથી બુદ્ધી નથી. આથી તમારી : તે ઉત્પન્ન થયેલી દેખાય છે અને મારી : ઉત્પન્ન થયેલ જ નથી. હું પોતે ઉત્પન્ન

થયેલ નથી અને નાથ તથા સત્તા, એ બન્નેથી રહિત છું. હું આત્મારૂપ છું અને આત્માની અંદર જ સ્થિતિ રાખીને રહ્યો છું. હું મારા પોતાના સ્વરૂપમાંથી જરા પણ બ્રહ્મ થયો નથી. હું તો મારા પોતાના આત્મામાં જ રમ્યા કરું છું અને સ્વતઃ સામર્થ્યવાન છું. મારામાં રહેલી અલંકારરૂપી શ્રાંતિની અને જગતની સ્થિતિને બળવી રહેલી વાસનાની આ અધિષ્ઠાત્રી દેવી-રૂપ છે અને તે મારા સહૃદયના બળથી દેહ-વાળી થઈ ગઈ છે. ^{૩૧-૩૨} આમ, આ (વિદ્યાધરી) વાસનાની એક અધિષ્ઠાત્રી દેવીરૂપ છે અને તે આ વખતે અહીં બેઠી છે. એ કાંઈ મારી પત્ની નથી, તેમ મેં કાંઈ તેનો પત્નીભાવથી અંગીકાર પણ કર્યો નથી. ^{૩૩} પરંતુ એ પોતે જ સર્વ જગતની અંદર વાસનારૂપે રહી છે. પોતાની વાસનાના આવેશને આધીન થઈને જ તે કહે છે, કે, 'હું બ્રહ્માની પત્ની છું.' આમ, એવો ભાવ પોતાના હૃદયમાં કદાપી લઈને તે પોતાની એકે જ વ્યર્થ અત્યંત દુઃખને પામી રહી છે. ^{૩૪}

સ્વવાસનાવેશવશેન માર્વં ગૃહિણ્યહં બ્રહ્મણ
હત્યુપેત્ય । एषा स्वयं वयर्थमितातिदुःखं यस्मा-
त्કિલ્बपैव हि वामनान्तः ॥ ૩૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સર્ગપ્રાપ્તિ'
એ નામનો સર્ગ ૯૯ થો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૭૦ મો ~*~

વિદ્યાધરીના વૈરાગ્યનું કારણ અને
જગતનું મિથ્યાત્વ

॥ અન્યજગદ્ગ્રહોવાચ ॥

अथाहं चिन्मयाकाशस्त्वन्याकाशमयीं स्थितिम् ।
परां ब्रह्मांतुमिच्छामि तेनेहोपस्थितः क्षयः ॥ ૧ ॥
તે જગતના બ્રહ્મા બોલ્યા:—હું ચિદાકાશના

* આ સિતેરના સર્ગમાં વાસનાદેવીને વૈરાગ્ય-
ચત્રાનું કારણ તથા જગતનો પ્રવચ અને કેવળ નિર્વા-
ણાભિભાવણ, વગેરે વર્ણવવામાં આવશે.

એક વિવર્તરૂપ છું. હું હમણાં એ સ્થિતિને છોડી દઈ બીજી શુદ્ધ બ્રહ્માકાશરૂપી કૈવલ્ય-મોક્ષની સ્થિતિને પામવાને ઇચ્છું છું. આથી મારી વાસના વડે કલ્પાયેલા આ જગતમાં હાલ મહા-પ્રલય થવાનો સમય આવી શકે છે.^૧ હે મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી ! આ મહાપ્રલયના સમયમાં મેં આ વાસનાદેવીને સમૂળગી છોડી દેવાનો આરંભ કર્યો છે, તેથી તે વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે.^૨ હું ચિદાકાશરૂપ છું, છતાં એક તેના વિવર્તરૂપે બ્રુદો પ્રતીતિમાં આવું છું; પણ હું હવે ચિદાકાશરૂપ મારા મૂળ સ્વરૂપના ભાવને પામનાર છું, તેથી મહાપ્રલયનો સમય અને વાસનાદેવીનો ક્ષય આવી ચૂક્યો છે.^૩ આ વાસનાદેવી પણ તેથી ઉદારીને થઈ જઈને મે લીધેલા માર્ગ તરફ વળે છે, કેમકે ઉદાર બુદ્ધિવાળો કયો જીવ પોતાના નિર્માણ કરનારને ન અનુસરે ?^૪ અહીં હમણાં કળિયુગનો અંત આવી ચૂક્યો છે. ચાર યુગોનું પરિવર્તન પૂરું થઈ રહ્યું છે. પ્રજા, મનુ, ઇન્દ્ર અને દેવતાઓ એ સર્વોનો પણ અંત આજે આવી ચૂક્યો છે.^૫ આજે જ પ્રલય તથા મહાપ્રલય થશે, આજે જ મારી વાસનાનો અંત આવશે અને આજે જ મારા દેહાકાશનો પણ ક્ષય થશે.^૬ આથી હે મહારાજ ! આ વાસનાદેવી માત્ર ક્ષય પામવાને તૈયાર થઈ રહેલ છે; કેમકે કમળોનો સમૂદ્ર શુદ્ધ થઈ જાય, તો પછી તેની અંદર રહેનારી ગદ-લેખા કઈ જગ્યાએ રહે ?^૭ જમ જડ સમુદ્ર-રેખાની અંદર ચપળ લહેરો વિનાકારણે સ્વાભાવિક રીતે જ ઊઠ્યા કરે છે, તેમ વાસનાની અંદર વિનાકારણે સ્વાભાવિક રીતે જ ખોટી ખોટી ઇચ્છાઓ ઉદય પામતી રહે છે.^૮ આ વાસનાદેવીનો દેહ કેવળ અભિમાનને લીધે જ ખડો થયો છે અને તેને પોતાના સ્વરૂપનું અવગ્રહીત કરવાની ઇચ્છા પોતાની મેળે જ સ્વભાવથી થઈ આવે છે.^૯ આત્મતત્ત્વનું અવગ્રહીત કરનારી

આ વાસનાદેવીને ધારણના અભ્યાસના યોગથી તમારી સૃષ્ટિ જોવામાં આવી તો તે તેને ધર્મ આદિ ચાર પુરુષાર્થને મેળવવામાં વ્યથ રીતે પ્રવૃત્ત થયેલી જોવામાં આવી.^{૧૦} આ વાસનાદેવી આકાશની અંદર સંચાર કરતી હતી અને તેને લોકલોક પર્વતના સિખર ઉપર પોતાના જગતના આધારરૂપ એવી સિલા જોવામાં આવી; પણ આપણી દૃષ્ટિમાં તો તે કેવળ શૂન્ય ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૧} જ શિક્ષાની અંદર એ વાસનાદેવીનું જગત રહેલ છે, તે આ જગતમાં પ્રખ્યાત એવા લોકલોક પર્વતની સિલા છે. આવી જ રીતે આપણા જગતના પદાર્થોમાં બીજાં પણ અનેક જગતો રહેલાં છે.^{૧૨} પરંતુ જ્યાં સુધી આપણે ભેદદૃષ્ટિમાં રહ્યા છીએ, ત્યાં સુધી તે આપણા દેખવામાં આવતાં નથી. આપણે સમાધિ વડે ચિદાકાશની સાથે એકતાને પામી યોગ-દૃષ્ટિથી જોઈએ, તો તરત તે આપણા જોવામાં આવે.^{૧૩} જમ આ શિક્ષાની અંદર જગત રહેલ છે, તેમ જ ધડામાં, કપડામાં, ખાકાઓમાં, ભીતોમાં, આકાશમાં, અક્ષિમાં જળમાં અને તેજમાં એમ સર્વેં કેકાણે સદાકાળ અનેક જગતો રહેલાં છે.^{૧૪} જગત એ એક સ્વરૂપમાં દેખાત નગરના જતી મિથ્યા ભ્રાંતિ જ છે માટે તે હે જ ક્યાં ? અને જો તે છે, તો તે અધિષ્ઠાન ચૈતન્ય રૂપ જ છે. પણ તે જવું જડરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે તેવું તે છે જ નહિ.^{૧૫} જગ્યા આ દૃશ્ય સંબંધી ભ્રાંતિના મિથ્યા સ્વરૂપને બોલે છે અને ચિદાકાશની સાથે એકતાને પામ્યા છે, તેઓ કદી પણ મોહને પ્રાપ્ત થતા નથી; ખાટી બીજ-આ તો ભ્રાંતિમાં જ ભટક્યા કરે છે.^{૧૬} હે વસિષ્ઠ-મુનિ ! આ વિદ્યાધરી પોતાના વૈરાગ્યને લીધે ચિત્તમાં સ્ફુરી આવેલા પોતાના ઇચ્છિત અર્થને સાધવાને ઇચ્છી રહી છે. તેથી બીજા અનેક સિદ્ધિઓના હેતુરૂપ એવા ધારણના અભ્યાસને લીધે તેણે તમને ક્રીડા છે.^{૧૭} આમ જીવચૈતન્યની

આવિદ્યારૂપી શક્તિ મહા અપાર છે અને તે ઐન્દ્રજલિક (ઇન્દ્રજાળ રમનારા) ખેલાડીની માયાની પેઠે વિસ્તારને પામે છે. બ્રહ્મની નિર્વિકાર માયાશક્તિ પણ આ જ પ્રમાણે અનાદિ અને અનંત છે.^{૧૮} વસ્તુતાએ બેઈએ તો કર્શ કાર્યો ઉત્પન્ન થતાં નથી અને કર્શનો નાશ પણ થતો નથી; પરંતુ કેવળ ચિદાત્મા જ દ્રવ્યની પેઠે, કાળની પેઠે અને ક્રિયાની પેઠે વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૯} દેશ, કાળ, ક્રિયા, દ્રવ્ય, મન અને બુદ્ધિ આદિ સર્વ ઉત્પત્તિ-નાશ આદિ વિકારથી રહિત છે અને ચૈતન્યરૂપી શિલાના એક અવયવ જેવું છે, એમ તમે સમજો.^{૨૦} ચિદાત્મા જ બધું શિલાના આકારને ધારણ કરી રહ્યો હોય એમ ભાસે છે. જેમ ચલનશક્તિ એ પવનના એક અંગરૂપ છે, તેમ વાસનાદેવીના જગતની બળ પણ એ ચિદાત્માના જ એક અવયવરૂપ છે. અનાદિ અને અનંત એવા ચિદાત્મા પોતાના વિજ્ઞાનધન સ્વરૂપને આ જગતરૂપે સમજે છે. એ ચિદશક્તિ દેશકાળ આદિના પરિચ્છેદને ક્ષીણ પરિચ્છેદનાળી થાય છે, તેથી તે સાદિ અને સાન્ત છે. પછી તે દેશકાળ આદિના પરિચ્છેદથી રહિત હોય છે, તેથી અનાદિ અને અનંત છે.^{૨૧, ૨૨} આ ચૈતન્યરૂપી શિલા આદિ અને અંતથી રહિત છે અને જ્ઞાનદષ્ટિએ એતાં નિરાકાર છે; પણ તે માયા અને અવિદ્યા આદિના યોગથી આદિ-અંતવાળી છે તથા સાકાર પ્રતીતિમાં આવે છે. તે જગતને પોતાના અવયવરૂપે ધારણ કરી રહેલી જણાય છે.^{૨૩} જેમ સ્વપ્નમાં ચિદાત્મા પોતે ચિદાકાશરૂપ હોવા છતાં પોતાના જ સ્વરૂપને નગરને આકાર દેખે છે, તેમ બ્રહ્મત-માં પણ એ ચિદાત્મા વસ્તુતાએ પોતાના સ્વરૂપથી અજિજ એવા જગતને જગતના આકારે જુએ છે. તેમ જ તે એ જગતના અવયવ-પાષાણ-પર્વતાદિને પણ દેખે છે.^{૨૪} બાકી દૃષ્ટી બેઈએ તો સ્વપ્નની પેઠે જ બ્રહ્મત-

માં પણ નદીઓ વહેતી નથી, સંસારચક્રનું પરિવર્તન પણ થતું નથી અને પદાર્થોનું પરિણામ પણ થતું નથી. કેવળ ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર એવે અનેકરૂપે વિવર્તભાવથી પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૫} જેમ સમુદ્રના જળની અંદર તરંગ આદિનું જળ કાંઈ જુદે રૂપે સંભવતું નથી, તેમ ચિદાકાશની અંદર પ્રલય-મહા-પ્રલય આદિની સત્તા જુદે રૂપે સંભવતી નથી.^{૨૬} ચિદાકાશ સર્વત્ર ભરપૂર છે, એક છે અને શાંત છે. અધ્યારોપદદિષ્ટી બેઈએ તો તેના સ્વરૂપની અંદર અનેક જગતો રહેલાં છે અને અપવાદદિષ્ટી બેઈએ તો કર્શ પણ તેનાથી જુદું નથી. જેમ મહાકાશની અંદર ઘટાકાશ આદિ અનેક આકાશો મહાકાશની સત્તા વડે રહેલાં છે, પરંતુ તેમની જુદી સત્તા નથી; તેમ જગતો પણ ચિદાકાશની અંદર ચિદાકાશની સત્તા વડે રહેલાં છે, પણ તેમની જુદી સત્તા નથી. અધ્યારોપદદિષ્ટી એતાં તે જગત દેખાય છે, પણ અપવાદદિષ્ટી બેઈએ તો તે શૂન્યરૂપ છે. હે વસિષ્ઠમુનિ ! હવે તમે સુખેથી તમારા જગતમાં બેસો, તમે એકાંતમાં રહેલા તમારા આસન ઉપર બેસો અને કરો વિશ્લેષ ન આવે એવી રીતે સમાધિથી શાંતિ પામો. બુદ્ધિ આદિ વડે કંદપાયેલાં આ મારાં જગતોનાં રૂપો પોતાના કારણરૂપ અવ્યક્તમાં લય પામો; કેમ કે હવે અમે અતિવિશાળ એવા બ્રહ્મપદમાં બેઈએ છીએ.^{૨૭, ૨૮}

વસિષ્ઠ તદ્રુચ્છ મુને જગત્સ્વં ત્વં ચામને
સંપ્રતિ શાંતિમેહિ । વુદ્ધ્યાદિરૂપાણિ પરં વ્રજંત
વયં વૃહદ્બ્રહ્મપદં પ્રયામઃ ॥ ૨૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શિલાંત-
જગત્પિતામહવાક્યાનિ' એ
નામનો સર્ગ ૭૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૭૧ મો

બ્રહ્માનો સંકલ્પ તથા તેથી થતો
પ્રાણીઓનો પ્રલય

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

હ્યુસ્ત્વા ભગવાન્ વ્રહ્મા વ્રહ્મલોકજનૈઃ સહ ।

ચદ્વપદ્માસનોઽન્તસમાધાનગતોઽમવત્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ભગવાન બ્રહ્માએ આ પ્રમાણે કહ્યું. પછી તેમણે પદ્માસન વાળું અને હવે બ્રહ્મલોકના પ્રાણીઓ સહિત કદી પણ પાશું વ્યુત્થાન ન થાય એવી સમાધિમાં તે તત્પર થઈ ગયા.^૧ તેમણે ઉદારના ઉત્તરાધની છેવટની અર્ધમાત્રાની અંદર નિઃશ્વેષ રીતે મનનો લય કરી દીધો અને જાણે ચિત્રની અંદર આલેખેલ હોય, તેમ તે નિશ્ચળ તથા વાસના વિનાના થઈ ગયા.^૨ વાસનાદેવી પોતે પણ બ્રહ્માને અનુસરી, બ્રહ્માની પેઠે જ ધ્યાનપરાયણ થઈ રહી. તે સંપૂર્ણ અંશે શાંત અને આકાશના જેવા સ્થૂળ રૂપવાળી થઈ ગઈ.^૩ બ્રહ્મા જમ જમ સમાધિ વડે નિઃસંકલ્પ થઈ ઉત્તરોત્તર સૂક્ષ્મભાવને પ્રાપ્ત થતા લાગ્યા, તેમ તેમ બ્રહ્માનો સંકલ્પ પણ ક્રમે કરી ક્ષીણ થતા લાગ્યો. પર્વતો, દ્વીપો, સમુદ્રો વગેરે સાથેની પૃથ્વીની અંદર ધાસ, ઝાડી, લતા વગેરે ઉત્પન્ન કરવાની જ જળ આદિની શક્તિ હતી, તે બધી પણ તે સાથે ધીરે ધીરે અસ્ત પામવા લાગી. સર્વવ્યાપી ત્રિદાકાશની સાથે એકતાને પામેલા હું આ બધું જોવા પામ્યો હતો.^{૪-૬} વિરાટના આત્મારૂપે રહેલા એ બ્રહ્માના અવયવના એક દેશરૂપે પૃથ્વી રહેલી છે. તેથી જમ માગશર માસના છેવટના દિવસોમાં વેલ જીવું

× આ ઇકાદશમા સર્ગમાં બ્રહ્માનો સંકલ્પ કે જે સર્વ લોકની કલ્પનાના હેતુરૂપ છે, તેનો તથા ક્રમે કરી ઉપશમને પ્રાપ્ત થતાં એ બ્રહ્માનો સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલાં પ્રાણીઓનો ક્રમે કરી પ્રલય થવા વિશે વર્ણન કરવામાં આવેલો.

યઈ જઈ સુકાઈ બધ છે, તેમ બ્રહ્માના સંકલ્પનો ઉદય ન થતાં એ પૃથ્વી પણ ચેતના વિનાની વિરસ અને જર્જર બની ગઈ હતી.^૭ જમ શરીરમાં વ્યાપી રહેલા ચેતન્યની શિથિલતા થતાં આપણા અવયવોનો સમૂહ શિથિલ અને વિરસ થતા માંડે છે, તેમ બ્રહ્માના સંકલ્પનો લય થતા માંડતાં, તેના એક અવયવરૂપ એવી તે પૃથ્વી પણ જર્જર થતા લાગી હતી.^૮ એ પૃથ્વી એક સાથે ભેગા થઈ ગયેલા અનેક ઉત્પાતોના સમૂહો વડે વીંટાઈ ગઈ અને તેની અંદરનાં મનુષ્યો દુઃખમંડપી અંગારા વડે બળી જઈને નરકના માર્ગની સન્મુખ થઈ ગયાં.^૯ દુઃખાળથી ક્વચત્તે રાજ-ચોર આદિની પીકાશી, દીનતાથી અને દરિદ્રપણાથી એ પૃથ્વી દુર્ભાગ્યવાળી થઈ ગઈ. તેની અંદરની સર્વ સ્ત્રીઓ દુઃશીલ થઈ ગઈ અને પુરુષો ચોતરફ મર્યાદા વિનાના જ થઈ ગયા.^{૧૦} રજકણ જેવા મંદમંદ પડ્યા કરતા ઝાકળથી અને ધૂળે કરીને સૂર્યનારાયણનો વર્ણ ધૂસરો દેખાવા લાગ્યો. સુખ-દુઃખાદિ દ્વંદ્વ વડે પીડાયેલા મૂર્ખોથી, મહાદુઃખીઓથી, વ્યસનીઓથી અને રોગીઓથી તે વ્યાકુળ દેખાવા લાગી.^{૧૧} એ પૃથ્વીના ઠેલલાક પ્રદેશો અગ્નિ વડે બળી જવા લાગ્યા, ઠેલલાક જળમાં તણાઈ ગયા અને ઠેલ-લાકનું તો યુદ્ધ વડે જ જડમૂળ ભાખી ગયું. એ પૃથ્વીની અંદરના પામર પુરુષો અનાવૃદ્ધિને લીધે મરવા જેવા થઈ ગયા અને મહાકષ્ટથી માંડ પોતાનો વ્યવહાર ચલાવી શકવા લાગ્યા.^{૧૨} અણધારી રીતે મોટા ઉત્પાતો થતા હતા, તેથી કાઈ ઠેકાણે પર્વતો પડતા હતા અને નગરોનો ઘાણ વળી જતો હતો. કાઈ સ્થળે બાળકો, શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણો, ઋષિઓ, આર્યપુરુષો અને ગુણવાન પુરુષો નાશ પામતા હતા, તેથી મનુષ્યો રોતાં હતાં.^{૧૩} એ પૃથ્વીમાં કાઈ સ્થળે જળની તાણને લીધે નિઃસંકપણે જમીન ખોદી નાખી હતી. આથી ત્યાં મહાઅગાધ (પાણી

ફવાઓ દેખાતા હતા. રાજાઓ અને ખીજા મનુષ્યો વળુંસંકર પ્રજા પેદા કરવાને માટે સ્ત્રીઓ તરફ તાક્યા કરતા હતા.^{૧૫} એ પૃથ્વીનો ઘણો ભાગ કેવળ અન્ન વેચી જીવતો હતો, ચોટાં એ મહાદેવની મૂર્તિ વેચીને ગુજરા કરતાં હતાં, સ્ત્રીઓ વેચ્યાના ધંધાથી પેટ ભરતી હતી અને રાજાઓ પોતાની ધરવખરી વેચીને આજીવિકા ચલાવતા હતા.^{૧૬} શૂળથી વીંધાયા હોય તેમ મનુષ્યો દુઃખો વડે ખૂંસો પાડવા લાગ્યાં અને સર્વ પ્રજા શૂળની પેઠે ખૂંસ્યા કરતા શીત-ઉષ્ણ આદિ દ્રવ્ય વડે પીડા પામવા લાગી. સ્ત્રીઓ પણ અધર્મને લીધે મનુષ્યોને શૂળના જેવી લાગવા માંડી અને રાજાઓ પણ મધપાન કરવાથી શૂળના જેવા શલ્યરૂપ થવા લાગ્યા.^{૧૭} પૃથ્વી ચોતરફ અધર્મની લડાઈ કરવાવાળાં મનુષ્યોથી વીંટાઈ ગઈ અને વેદબાહ્ય સેંકડો પાખંડશાસ્ત્રોને લીધે તે જાણે પેટમાં શૂળ જીપહ્યું હોય તેવી પીડાવાળી બની ગઈ. ચાર તથા ચોડિયા આદિ સર્વ દુર્જનો ધનવાન દેખાવા લાગ્યા અને સન્મન પુરુષો વિપત્તિ પડવાથી બેહોશ જેવા થઈ ગયા.^{૧૮} રાજાઓ અનાય (નીચ) દેખાતા હતા અને તેમના તરફથી પંડિતોને કથું માન મળતું ન હતું. એ પૃથ્વીની સર્વ પ્રજા લોભ, મોહ, ભય, દ્વેષ, રાગ, રોગ અને રજેશુલ ઇત્યાદિમાં જ આસક્ત થઈ ગઈ હતી.^{૧૯} પુરુષો પોતા પોતાના ધર્મને છોડી દઈ પરધર્મમાં પ્રવૃત્ત થવા લાગ્યા હતા. બ્રાહ્મણ આદિ ઉત્તમ ધર્મોપદેશકો દુરાચાર ભેઈ દોધના જુસ્સાથી લાલચોળ થઈ જતા હતા. અનેક પામર પુરુષો ખીજા ગરીબોને નિરંતર રડાવવાનો જ ધંધો લઈ બેઠા હતા. ચોર લોકો કેટલાંક શહેરોને, કેટલાંક ગામડાંને, કેટલાંક દેવમંદિરોને અને કેટલાંક બ્રાહ્મણોનાં નિવાસસ્થાનોને જડમૂળમાંથી ઉખેડી નાખતા હતા.

૧૫. પૃથ્વીનો ઘણો ભાગ અલ્પાયુ પ્રજા વડે ભરેલો અને તે ઉપરઉપરથી સારા દેખાતા

પણ પરિણામે દુઃખ દેનારા અધમ ઉદ્યોગ વડે પોતાનું પેટ ભરતો હતો. એ પૃથ્વીના ધાર્મિક નરો આજસના વિલાસથી પોતાનાં સંધ્યાવંદન આદિ કર્મને ચૂકી જતા હતા. જ્યાં ભેઈ એ ત્યાં સર્વ જાણોને આપત્તિઓ અને ઉપતાપો જ પરિણામે દેખાતા હતા. ક્રમે કરી સર્વ દિશાઓનો સમૂહ જાજડ દેખાવા લાગ્યો.^{૨૦-૨૨} નગરો અને ગામડાંઓ ખળી જઈ રાખ થઈ ગયાં. બધા દેશો સાવ નિર્જન થઈ ગયા. અવાજ કરતા અને ભસ્મ તથા વાદળોંઓને ફુંકાણું વળી રહેલા વંટોળિયા વાયુઓ આકાશને વ્યાપી રહ્યા હતા.^{૨૩} એ પૃથ્વીની અંદર પ્રજાના દુર્ભાગ્યને લીધે જુદા જુદા આડંબરો સાથે રાવાના અવાજોનો મોટો ઘોંઘાટ સંભળાતો હતો. મનુષ્યોનો સમૂહ ચારીના ધંધાને શ્રેષ્ઠ માનવા લાગ્યો હતો અને સઘળાં મનુષ્યો તાપ વડે તપ્યા કરતાં હતાં.^{૨૪} બધા દેશોના સીમાડાઓ રસકસ વિનાના થઈ ગયા અને સર્વ ઋતુઓના ધર્મો એ પૃથ્વીની અંદરથી જતા રહ્યા. આવી રીતે વિરાટદેહનો આરંભ કરનાર પાર્થિવ ધાતુ ચૈતન્યમાં લીન થવા માંડ્યો, એટલે પૃથ્વી પોતાનો નાશ નજીક આવી ગયેલો હોવાથી ઘણે ભાગે છિન્નભિન્ન સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ. સારે જળધાતુ પણ બ્રહ્માના સંકલ્પક્ષયથી શિથિલ થઈને લય પામવાને તૈયાર થયો. તેને જ્યારે જ્ઞાન થયો, સારે સમુદ્રો પોતાના દેવી નિયમને અવગણીને તથા આર્યોને ઉચિત એવી મર્યાદાને છોડી દઈને પોતાના જળને ચોતરફ પસારવા લાગ્યા. તેઓ ઉન્મત્ત પુરુષોની પેઠે મોટા ધુધવાટા કરીને વિકારને પ્રાપ્ત થઈ ગયા તથા પોતાના કાંઠાનાં જંગલોને લહેરોના ઝપાટાઓ મારી નિર્મૂળ કરવા લાગ્યા.^{૨૫-૨૮} એ સમુદ્રોએ પોતાના તરંગોનાં ચલન-વલનથી અને ચકરીઓના ઉછાળાઓથી કાંઠાઓને ઝોદી નાખ્યા. વળી, તેમણે મોટાં વાદળોંઓ વડે અને ક્યારે કરતા પ્રળ તરંગો વડે આકાશને અને દિશા-

ઓને ગમવી મૂઝી.^{૨૯} સમુદ્રોના મોટા અવાજ-
વાળી ધૂમરીઓના ગાજવાથી પર્વતોની ગુફા-
ઓની અંદર પણ મોટા ગડગડાટ થઈ રહ્યો
અને પર્વતોની અંદર મોટા સમારંભથી વરસાદ-
ના છાંટાઓ જથાબંધ પડવા લાગ્યા.^{૩૦} સમુદ્રો-
ની અંદર તરંગો પોતપોતાના વેગનું ચડિયા-
તાપણું બતાવવાને અતિ ત્વરાથી ઉછાળો
મારતા હતા અને તેમની પણ આગળ ચાલ-
નારા મોટા વીર મગરમચ્છોથી ત્યાં મોટા ઘોંઘાટ
મચી રહ્યો હતો. સુંદર દેખાવવાળા મોટા મગર-
મચ્છોએ ઝાડોને જડમૂળથી ઉખેડી નાખ્યાં હતાં,
તેથી સમુદ્રોની અંદર મોટાં જંગલોના ળેવો
દેખાવ નજરે પડતા હતા.^{૩૧} જળના વેગના
ભેરથી પોતાની ગુફાઓ પડી જતાં સિંહો સ્થાન-
બ્રજ થઈ ગયા અને તેઓ જળચર પ્રાણીઓનો
શિકાર કરવા લાગ્યા. સમુદ્રોના તરંગોએ જ્યાં
ઉછાળેલાં અનેક મહારત્નોથી આકાશ બણે તારા
વડે સુશોભિત હોય એમ દેખાતું હતું.^{૩૨} સમુદ્ર-
ની અંદર ઉછાળા મારતા મગરમચ્છોને લીધે
આકાશની અંદર ભટકતાં વરસાદનાં મોટાં મોટાં
વાદળોંઓ ઢંકાઈ જતાં હતાં. ત્યાં તરંગો પર-
સ્પર અથડાતા હતા, તેથી તેનો કણકટું અવાજ
ચોતરફ સંભળાતો હતો.^{૩૩} સમુદ્રની અંદર તર્યા
કરતા ચપળ હાથીઓના કુંકારથી* સૂર્યનારા-
યણ ધોવાઈ જતા હતા અને પર્વતની ભીતો
પણ તરંગો સાથે પરસ્પર અથડાવાથી શિથિલ
થઈ જઈ પડી જતી હતી.^{૩૪} પોતાને કંઈ રહેલા
પર્વતોને જડમૂળમાંથી ઉખેડી નાખનારા તરંગો-
રૂપી અનેક હાથો વડે સમુદ્રો રમણીય દેખાતા
હતા અને પર્વતની ગુફાઓરૂપી ઘરની અંદર
સમુદ્રોનાં જળો ઉન્મત્ત થઈ જઈને મોટી ગર્જના
સાથે પ્રવેશ કરતાં હતાં.^{૩૫} જમ રાખ્યો પોતાના
ચહેરને ચતુરો દેખાવી દે, તો તેને હરાવવા કર-

વાના ઉધોગમાં લાગ્યા રહે છે અને છેવટ બને
તો તેનો સંહાર કરે છે, તેમ સમુદ્રો પણ પોતાના
ચતુરપ દાવાનળને જળ વડે ઠારી દેતા હતા તથા
જોયે અવાજ શબ્દ કરનારા પોતાના તરંગો વડે
આકાશચારી દેવતાઓને પોતાના ઘરમાંથી
નસાડી મૂકતા હતા.^{૩૬} તરંગોના ઝપાટાથી
સમૂળાં ઊપડી ગયેલાં વનોના સમૂહો વડે આકાશ
બણે કપાયેલાં જંગલો વડે ભરપૂર હોય તેવું
દેખાતું હતું. ત્યાં પાંખોવાળા પર્વતો જ્યાં
આકાશવાળા તરંગો વડે આકાશ પુરાઈ ગયું
હતું.^{૩૭} સમુદ્રો પવનોના બળથી જુદા પડતા
તરંગોથી પર્વતોની પેઠે અલાયમાન દેખાતા
હતા. રત્નો-ધાતુઓ વગેરેની કાન્તિને લીધે
ઝંખડ્યા કરતા કાંઠાના પર્વતોનાં શિખરો સમુદ્ર-
માં નીચે પડતાં હતાં, તેથી સમુદ્રકિનારાના
ભાગમાં જળની અંદર મોટો શબ્દ સંભળાતો
હતો.^{૩૮} સમુદ્રો સુંદર અને શોભાયમાન એવી
પાણીની ભમરીઓથી મગર વગેરે જીવસમૂહને
ઉછાળવા લાગ્યા અને પર્વતો તથા પર્વતોની
ગુફાઓને ડુબાડી દેવા માંડ્યા.^{૩૯} ગુફાઓ ધસ-
ડાઈ જવાને લીધે તેની અંદરથી સ્ફટિક આદિ
પાષાણો બહાર આવ્યા હતા અને સમુદ્રો
બણે તે પાષાણરૂપી દંતો વડે હસતા હોય એવા
દેખાતા હતા. સમુદ્રોના તરંગો પર્વતોનાં શિખરો-
ની અંદર તથા તેની લાંબી ગુફાઓના પ્રદેશો-
માં પેસી જતા હતા અને તે સાથે જળહાથી-
ઓ પણ તેમાં પ્રવેશ કરતા હતા.^{૪૦} તરંગોનાં
ચપળ હલન-ચલનથી કાંડા પરનાં વૃક્ષો ઊખડી
ગયાં હતાં અને તેમાં કાચબાઓ ભરાઈ રહ્યા
હતા. ભયથી ત્રિહ્વળ થઈ ગયેલા અને જાંચા કાન
કરી રહેલા યમ, ઇન્દ્ર, પૃથ્વી આદિના વાહનરૂપ
મહિષ, ઐરાવત, દિગ્ગજ આદિ સર્વને, સમુદ્રને
કિનારે પડતા પર્વતના તટનો કડકડાટનો અવાજ
કાને પડતો હતો. મોટાં મોટાં
પૂંછડાં છટાથી પછડાતાં હતાં,

* હાથીઓ સુંદ વડે જળને જીંચું ઉછાળે છે, તેથી
યતો એક જાતનો અવાજ.

પર્વતોતું નીચે બેસી જવું અને ઉપર ચડવું વાર-
 વાર થયા કરતું હતું.^{૪૨} લીલા વડે ઊખડી
 ગયેલાં વનોના સમૂહમાં વરસાદની વૃષ્ટિનાં જળો
 પડતાં હતાં અને શીતળ જણાતાં હતાં. જળ
 ઝળઝળ ખળ્યા કરતી વડવાનળની જ્વાળાઓના
 સમૂહ સાથે એકરૂપ થતું દેખાતું હતું.^{૪૩} જળ
 વડે પોતાના આશ્રયરૂપ કાષ્ઠનો નાથ થશે, એવા
 ભયથી તેની અંદર નિગૂઢપણે રહેલા અગ્નિઓ
 બહુ સાથેક થયા હતા અને કાષ્ઠની અંદર જ
 આગ્નિજ્વલિત થઈ રહ્યા હતા પર્વતોના સમૂહના
 આગળના ભાગમાં જળહાથીઓ રથજહાથીઓ
 સાથે મળી જઈ યુદ્ધ કરતા હતા.^{૪૪} જળતરંગોના
 ઉછાળાથી ઊછળી રહેલા સમુદ્રો બહુ તરંગોના
 સમૂહો વડે નૃત્ય કરતા હોય તેવા દેખાતા હતા
 ત્યાં જળના ઝપાટામાં પણ અચળ રહેલા પર્વતો
 એ સમુદ્રોની અંદર પરસ્પર એકબીજામાં અથ-
 ડાઈ ભાંગી પડતા હતા.^{૪૫} એ સમુદ્રો ચોતરફ
 ફરી વળ્યા હતા, તેથી મોટા મોટા પર્વતો અને
 જંગલોના સમૂહોમાં વસનારાં અનેક પ્રાણીઓના
 સમૂહથી તે સુંદર દેખાતા હતા. ઉપર ઉછાળા
 માર્યા કરતા મરી ગયેલા વનહાથીઓનાં ફૂલી
 ગયેલાં શરીરોની બેરીઓ તરંગો સાથે અથ-
 ડાતી હતી, તેથી તેમાંથી અવાજો નીકળતા હતા.
 એ નાદોથી સમુદ્રના મોટા મોટા તરંગો સુંદર
 જણાતા હતા. પાતાળ જમ દેવો વડે વ્યાકુળ
 થઈ બધા, તેમ સમુદ્રો આ મહાન તરંગોથી
 અત્યંત વ્યાકુળ થયા હતા. પછી ત્યાં બધી સૂઠ-
 વાળા દિગ્ગજોનો મુખર્ધનિ સંભળાવા લાગ્યો.
 તેણે બહુ પાતાળરૂપી તાળત્રાને અદરથી ફેડી
 નાખ્યું હતું, તેમજ તેનો પિંડો કરીને તે મહાન
 વિશાળ રૂપે બહાર આવ્યો હતો. એ દિગ્ગજોનો
 માર ઝીડી ન શકનાથી પોતાના ચંચળ એવા
 મેરુપર્વત આદિ ખીલાઓ સાથે પૃથ્વી ક્ષણ-
 માત્રમાં ચલચલ થઈ ગઈ, ચપળ સેવાળની
 ૧ પેઠે ચાલવા લાગી અને તેના ઉપર

ચપળ સમુદ્રો ફરી વળ્યા. ત્યાં વરસાદના અને
 વીજળીના મોટા ગડગડાટની સાથે તથા દિશા-
 ઝોમાં થતા તેના પડછંદાના શબ્દો સાથે આકાશ
 બહુ તૂટી પડી નીચે આવી પડશે એવું દેખાતું
 હતું ત્યાં ચક્રીઓના જવા ગોળ આકારવાળા
 ફેતુઓ આકાશમાંથી પડવા લાગ્યા.^{૪૬-૫૦} એ
 ફેતુઓ બહુ સુવર્ણનાં રત્નો હોય, અથવા
 મુક્તાકુળ હોય અથવા સિંદૂરવર્ણનાં સર્પો હોય
 એવા દેખાતા હતા. ત્યારે ચપળ જ્વાળારૂપી
 જટાના આડંબરને ધારણ કરનારી અને દિશા-
 ઝોના તટોમાં દાઢ ઉત્પન્ન કરનારી વિવિધ પ્રકારના
 ઉત્પાતની પદ્ધતિઓ આકાશમાંથી, દિશાઓ-
 માંથી અને પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થવા લાગી. પૃથ્વી
 આદિ પંચમહાભૂતો અને દેવ, દૈત્ય આદિ મોટાં
 પ્રાણીઓ બ્રહ્માનો સંકલ્પક્ષય થતાં સંપૂર્ણ રીતે
 ક્ષોભ પામ્યાં. પોતપોતાના અધિકારને બળવી
 રાખનારો પોતાનો પ્રભાવ બ્રહ્મલોકમાં જતો રહે-
 વાથી ચંદ્ર, સૂર્ય, વાયુ, ઇન્દ્ર, અગ્નિ અને યમ
 કાલાહલ કરવા લાગ્યા તથા પોતાનાં સ્થાનથી
 પડવા લાગ્યા. વૃક્ષની પદ્ધતિઓ ધરતીકંપને
 લીધે કંકડકાટ શબ્દ કરીને પડવા માંડી.^{૫૧-૫૪}
 પર્વતો પૃથ્વીની ચારેબાજુ હીંચકાની પેઠે ઝૂલવા
 લાગ્યા. કેલાસ, મેરુ અને મંદર વગેરે પર્વતોની
 યુક્તિઓ ભૂકંપને લીધે ચપળ થઈ પડવા લાગી.
 વળી ત્યાં કલ્પવૃક્ષોએ કરેલી રાતાં પ્રુષ્પોના ગુચ્છ-
 ઝોની વૃષ્ટિ પણ થવા લાગી.^{૫૫} જમ ત્રિપુર
 આદિ દેવોનો સમૂહ રૂદ્રના આણુના અગ્નિ વડે
 ભસ્મ થઈ બધા છે, તેમ લોકાંતરો, પર્વતો, શહેરો,
 સમુદ્રો અને જંગલો વગેરે સર્વ જગત ઉત્પાતો
 સાથેના પ્રલયકાળના પવન વડે તથા પરસ્પર
 મારામારીથી સંહારને પ્રાપ્ત થનારાં પ્રાણીઓના
 કાલાહલ વડે પૂર્ણ મહાસાગરની અંદર છિન્ન-
 લિન્ન થઈ ગયું અને સંહારને પામી ગયું.^{૫૬}

લોકાંતરાદિપુરવારિધિકાનનાંતમુખાતકલ્પ-
 પવનેન મિથો હતાનામ્ । કોલાહલર્જગદભૂત્પ્ર-

વિકીર્ણશીર્ણ પૂર્ણાર્ણવે ત્રિપુરપૂર ઇવામિપાતી ॥
શ્રાયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કલ્પલોભવણુન'
એ નામનો સર્ગ ૭૧ ચો સમાપ્ત

૭૨મો સર્ગ

વાતસ્કંધે પોતાની સ્થિતિનો ત્યાગ કર્યો

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અધાકૃષ્ટવતિ પ્રાણાન્ સ્વયંશુભિ નમોશુભઃ ।

વિરાઢાત્મનિ તત્ત્વાજ વાતસ્કંધસ્થિતઃ સ્થિતિમ્ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—હે રામચંદ્રજી ! વિરાટના
આત્મારૂપ સ્વયંભૂ બ્રહ્મા જ્યારે પોતાના પ્રાણને
સમેટવા લાગ્યા, ત્યારે આકાશમાં વાતસ્કંધની
અંદર રહેલા વાયુએ અહ-નક્ષત્ર-વિમાન આદિને
અધ્ધર ધારણ કરી રાખવામાં મર્યાદારૂપ એવી
પોતાની સ્થિતિને મૂઠી દીધી.^૧ વાતસ્કંધ બ્રહ્માના
પ્રાણરૂપ છે, એટલે એ વાતસ્કંધ જ્યારે પોતાની
સ્થિતિને મૂઠી દે, ત્યારે પછી નક્ષત્રમંડળમાં
બીજા કાણુ સર્વ જૂતોને ધારણ કરનારી તે
સ્થિતિને ધારણ કરી શકે? પોતાના પ્રાણરૂપ
વાતસ્કંધને બ્રહ્માજીએ સમેટી લીધો, એટલે તેણે
પોતાની મર્યાદાને છોડી દીધી. તેને નિરંતર એક
સમાનરૂપે રહેનાર બ્રહ્મામાં લીન થઈ જવા માટે
ક્ષોભ થવા લાગ્યો, ત્યારે આકાશની અંદર
રહેલા તારાઓ નિરાધાર થઈ ગયા. જમ અગ્નિ
વડે બળતાં ઊંબાડિયાં પવનના ઝપાટાથી ઊડવા
માટે અને જમ વૃક્ષમાંથી પુષ્પના સમૂહો
પડવા માટે, તેમ તેઓ આકાશમાંથી નીચે
પડવા માંડ્યા.^{૨-૪} આ ભૂલોકમાં કરેલાં પુણ્ય-
કર્મોનું શુભ ફળ ભોગવવાના સ્થાનરૂપ એવી
વિમાનની પંક્તિઓ પોતાના કાળનો પરિપાક
આવી રહેવાથી મૂળમાંથી ચળી ગઈ અને

પોતાનો પવનરૂપ આધાર ખરી જવાથી નીચે
પડવા લાગી.^૫ જમ ઈંધન બળી રહેવાથી પ્રતીક્ષ
અગ્નિની જ્વાળા શાંત પડી જાય છે, તેમ બ્રહ્માના
સંકલ્પરૂપી ઈંધન શાંત થઈ જવાથી સિદ્ધ
લોકોની ગતિઓ પણ શાંત થવા લાગી.^૬ હલકા
રૂની જમ આકાશમાં ધ્રુવા કરતા સિદ્ધ લોકોના
સમૂહોની શક્તિ પ્રલયકાળના પવનથી નાશ પામી
એટલે તેઓ ચૂપચાપ નીચે પડવા લાગ્યા.^૭ મેરુ
પર્વતને ધરતીકંપનો આંચકો લાગ્યો તેથી સંક-
લ્પમાત્રથી ઉત્પન્ન થયેલા વૃક્ષોના સમૂહોથી
સુંદર દેખાતાં મેરુપર્વતનાં શિખરો ઇન્દ્ર આદિ-
નાં નગરો સાથે નીચે પડવા લાગ્યાં.^૮

રામ બોલ્યાઃ—બ્રહ્મા અધિષ્ઠાનચૈતન્યની
અંદર સંકલ્પમય એવા સમષ્ટિમનને રૂપે રહેલા
છે અને બ્રહ્માંડ એ એક તેમનું શરીર છે. તો
સંકલ્પમાત્રરૂપે રહેલા એ નિરાકાર બ્રહ્માના અવ-
યવો કેમ સંભવે? અને કદાચિત્ અધટિત ઘટના-
વાળી માયાને લીધે તેમ હોય, તો પણ ભૂલોક
તેના કયા અવયવરૂપ છે? સ્વર્ગ તેના કયા અવ-
યવરૂપ છે? અને પાતાળ તેના કયા અવયવરૂપ
છે? હે મહારાજ ! બ્રહ્માના એ બધા અવયવો
કેવી રીતે રહ્યા છે? અને બ્રહ્મા પોતાના એ
વિરાટરૂપી શરીરની અંદર કેવી રીતે રહ્યા છે?^{૧૦}
બ્રહ્મા પોતે સંકલ્પમાત્ર છે અને નિરાકાર છે;
ત્યારે આ જગત સાકારરૂપે રહ્યું છે. મને આવો
નિશ્ચય થયો છે, તો આ સંબંધમાં કાંઈ બીજું
હોય તો તે આપ કહો.^{૧૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—નિર્વિકાર પરમ ચિદાકાશ
સર્વ દિશાઓરૂપી ખખનામાં ભરપૂર થઈ રહેલ
છે અને તે જ પ્રથમ સત્યરૂપે હતું. પાણી, બીજું
કાર્યકારણરૂપે જે કાંઈ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે
કશું ન હતું.^{૧૨} એ ચિદાકાશ પોતાના વાસ્તવ
સ્વરૂપને છોડ્યા વિના, નિર્વિકાર રહીને પોતાના
સ્વરૂપને જ દ્રશ્યરૂપે બદલે સમજે
કાશ પોતાની ચૈતન્યસત્તાથી ન

* આ બોતેરમા સર્ગમાં બ્રહ્માના પ્રાણનો નિરોધ
થતા વાતસ્કંધે પોતાની સ્થિતિ છોડી દીધાથી આગળ
પછી જે વિરાટની સ્થિતિ થશે, તે વિષે વર્ણન કરાશે.

છે. એ ચિદાભાસ જીવરૂપ છે અને તે દ્રષ્ટા, દશ્ય તથા દર્શનરૂપી ત્રિપુટીના મનનને લીધે ઘટ્ઠ થઈ જઈ મનરૂપ કહેવાય છે; આમ તમે સમજો. જો કે આ બધી સ્થિતિ અધ્યાત્મના બળથી થાય છે ખરી, પણ તેમાં કયું સાકારરૂપે સત્ય રીતે થયું હોય એમ નથી. પરંતુ શુદ્ધ ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપના અંદર શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપે પ્રથમ પ્રમાણે જ રહેલ છે. આ જ કાંઈ વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે પરમ મંગળરૂપ છે, અને ચિદાકાશથી જરા પણ બુદ્ધ નથી.^{૧૩-૧૪} નિશ્ચળ અને અવિનાશી ચિદાકાશ જ અહંકારની ભાવના કરે છે, ત્યારે સંકલ્પરૂપ મનને આકારે વિવર્તરૂપે સ્ફુરિત થઈ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૫} વસ્તુતાએ તો ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર યથાસ્થિતપણે રહેલ છે. પરંતુ અવિદ્યાને લીધે મિથ્યા ભાવના કરવાથી સંકલ્પ ચિદાભાસરૂપે, અહંકારરૂપે તથા સ્થૂલદેહરૂપે થઈ રહેલા પોતાના આત્માને અનુભવે છે. ભાવનાના બળથી તે પોતાને દેહને આકારે સમજે છે, દેહને આકારે દેખે છે અને દેહને આકારે અનુભવે છે.^{૧૭} ખરી રીતે તો એ દેવળ સંકલ્પરૂપ છે અને શૂન્ય છે; છતાં વિવર્ત-ભાવથી દેહરૂપે અનુભવમાં આવે છે.^{૧૮} જેમ સંકલ્પનગર વસ્તુતાએ શૂન્ય છે, છતાં તમે તેને આકારવાળું દેખો છો, તેમ અવિનાશી ચિદાકાશરૂપી આત્મા ચિદાકાશની અંદર પોતાના સ્વરૂપને જ શૂન્ય છતાં દેહરૂપે થઈ રહેલ અનુભવે છે.^{૧૯} એ ચિદાકાશ પોતે વસ્તુતઃ શુદ્ધ છે. તેથી વાસનાના ક્ષય સુધી તે દેહાદિકને આત્મારૂપે અનુભવે છે અને પછી વાસનાના ક્ષય થતાં તે પોતાની ઇચ્છાથી જ શાંત અહંકારરહિત થઈ જાય છે. આપણને અને ખીજા જીવન્મુક્ત પુરુષોને આરે યથાર્થ તત્ત્વજ્ઞાન થાય છે, ત્યારે આ વિસ્તીર્ણરૂપે દેખવામાં આવતો સંસાર શૂન્યરૂપે જો છે અને સત્ય પરમતત્ત્વ જ બાહ્યે વિવર્ત-ને આકારે થઈ રહ્યું હોય તેમ અનુ-

ભવમાં આવે છે, એમ તમે સમજો.^{૨૦-૨૧} યથાર્થ તત્ત્વજ્ઞાન થાય છે, એટલે વાસના આ જન્મમાં જ શાંત થઈ જાય છે અને અદ્વૈતજ્ઞાનના બળથી અહંકારનો ક્ષય થઈ જાય છે, એટલે મોક્ષ જ અવશ્ય રહે છે.^{૨૨} આમ હે રામચંદ્રજી! બ્રહ્મા પોતે જ આ જગતને આકારે થઈ રહેલ છે અને એ વિરાટના આત્મારૂપ બ્રહ્માનો જ દેહ છે, તે જ આ જગત છે.^{૨૩} બ્રહ્મા એક સંકલ્પરૂપ અને ચિદાકાશરૂપ છે. તેને જ પ્રાંતિ ઉત્પન્ન થઈ છે, તે જ આ જગતને રૂપે ભાસે છે અને તે જ 'બ્રહ્માંડ' શબ્દ વડે કહેવાય છે.^{૨૪} આ સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે અને તે સંકલ્પની કલ્પના વડે ખડું થઈ નજરે આવે છે. વસ્તુતાએ જોઈએ તો કાંઈ જગોએ જગત છે જ નહિ અને તમે કે હું એ કાંઈ પણ નથી.^{૨૫} શુદ્ધ નિર્મળ ચિદાકાશ દેવળ ચિન્માત્ર છે અને તેની અંદર જગત ક્યાં ઉત્પન્ન થાય? શી રીતે ઉત્પન્ન થાય? ક્યાં સાધન વડે ઉત્પન્ન થાય? કેવે રૂપે ઉત્પન્ન થાય? અને તેને ઉત્પન્ન કરવામાં શું સહકારી કારણ છે?^{૨૬} આથી સિદ્ધ થાય છે કે, જગત મિથ્યારૂપે ઉત્પન્ન થાય છે, મિથ્યારૂપે દેખાય છે, મિથ્યારૂપે જ પ્રિય-અપ્રિયરૂપે ભાસે છે અને પ્રપંચના સંપર્કથી સાવ રહિત એવા બ્રહ્મ જ પ્રાંતિ વડે જગદ્ભાવથી રહિત એવા પોતાના સ્વરૂપને જ જગતને આકારે દેખે છે.^{૨૭} જેમ પવન પોતાની ચલનશક્તિરૂપે સર્વત્ર પસરી જાય છે, તેમ ચિદાકાશ પોતાની મેળે જ અદ્વિતીય એવા પોતાના ચિન્માત્ર સ્વરૂપમાં જગત આદિને રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમજ પ્રિય-અપ્રિય આદિ રૂપે ભાસે છે.^{૨૮} જ કાંઈ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે છે એમ માનીએ, તો કાંઈક અનિર્વચનીય જવું છે; અથવા દ્વૈત-અદ્વૈત એ બન્ને વિલાગને છોડી દેતાં કાંઈ પણ નથી. શૂન્ય, નિર્મળ અને નિર્વિકાર ચિદાકાશ જ જગત-રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, એમ તમે સમજો.^{૨૯}

હે રામચ દ્રશ્ય ! આ તત્ત્વજ્ઞાનને લીધે સર્વ
ભેદબુદ્ધિને છોડી દઈ મેં નિઃસંકલ્પદશાને પ્રાપ્ત
કરી છે. પરમાર્થદષ્ટિએ બ્રહ્મરૂપ હોવા છતાં હું અવ-
હારદષ્ટિથી જાણે દેહાદિરૂપ હોઈ તેવા થઈ રહ્યો
છું અને મમત્વથી રહિત છું. એવી જ રીતે તમે
પણ પરમાર્થ દષ્ટિથી બ્રહ્મરૂપ છતાં અવહાર
દષ્ટિએ જાણે દેહાદિરૂપ હો તેવા થઈ રહો અને
મમત્વથી રહિત થઈ જાઓ.^{૩૦} તમે વાસનાથી
રહિત થઈ જાવને મનને શાંત રાખો. મોનને
ધારણ કરી અપળતા મૂકી દો. પછી વ્યુત્પત્ત
દશામાં તમે ભલે સુખેથી સર્વ યથાપ્રાપ્ત અવ-
હાર કર્યા કરો, અથવા સમાધિ અવસ્થામાં એ
અવહારને ભલે ન કરો. આ બાબતમાં શા માટે
આગ્રહ રાખવો ?^{૩૧} અનાદિ, નિત્ય અને અનુ-
ભવરૂપ એક પરમાત્મા જ છે. તે જ આ દશરૂપે
(વિવર્તભાવથી) થઈ રહેલ છે. બાકી દશ્ય કંઈ
તેનાથી બુદ્ધ નથી. સત્યરૂપે અનુભવમાં આવ-
નાર એ પરબ્રહ્મને વિશે જે અજ્ઞાન છે, તે જ પ્રાંતિ-
ની વિચિત્રતાને લીધે દશરૂપે પ્રસરી રહેલ છે.^{૩૨}

અનાદિનિત્યાનુભવો ય એકઃ સ એવ દશ્યં
ન તુ દશ્યમન્યત્ । સત્યાનુભૂતેઽનુભૂતયો યાઃ
સુવિસ્તૃતા દશ્યમદ્વાદશસ્તાઃ ॥ ૩૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'નિર્વાણવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૭૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૭૩ મો

અધ્યારોપનો ક્રમ

॥ રામ ઉવાચ ॥

ચંપમોક્ષજગદ્બુદ્ધિર્ન શૂન્યા નાપિ સન્મયો ।

નાસ્તમેતિ ન ચોદેતિ કિમપ્યાદ્યમસૌ કિલ ॥ ૧

રામ બોલ્યાઃ-બંધ, મોક્ષ અને જગતની

× આ તોતેરમા સર્ગમાં બોધને દૃઢ કરવા માટે
ફરી વાર અધ્યારોપનો ક્રમ વર્ણવવામાં આવ્યો, અને
૫૫વી આદિ તેનાં શી રીતે અંગરૂપ છે, ઇત્યાદિ પ્રશ્નોના
ઉત્તરો પણ આપવામાં આવશે.

બુદ્ધિ એ શૂન્ય પણ નથી તેમ સદ્રૂપ પણ નથી.
આદિરૂપ બ્રહ્મતત્ત્વ કોઈ દિવસ ઉદય કે અસ્તને
પ્રાપ્ત થતું નથી. હે મહારાજ ! આ આપે જે
ઉપદેશ કર્યો, તે સર્વ હું સારી રીતે સમજ્યો
છું. એ આપની કથારૂપી અમૃતતું શ્રવણ કરતાં
મને તૃપ્તિ જ થતી નથી, માટે આપ ફરી વાર
ઉપદેશ કરો.^૧ હે મહારાજ ! સૃષ્ટિ આદિ પ્રાંતિ-
ની દષ્ટિ અને શૂન્યતા આદિની દષ્ટિ, એ બંને-
માંથી એકેય સત્ય કે અસત્ય કહી શકાતી નથી.
આમ છે, તે જ કંઈ સત્ય પરમતત્ત્વ છે, અને
વિવર્તભાવથી સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે, તેનું સ્વરૂપ
યથાર્થ રીતે હું સમજી ગયો છું; તથાપિ મને
ફરી વાર બોધ દૃઢ થાય તે માટે આપ સૃષ્ટિને
અનુભવ કહો.^{૨,૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-જે કંઈ આ સર્વ પ્રકારનું
દેશ-કાળ-ક્રિયા આદિવાળું સ્થાવર-જંગમાત્મક
જગત દેખાય છે, તે સર્વનો જ્યારે નાશ થાય
છે, તેમજ જ્યારે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, વાયુ, રૂદ્ર અને
ઇન્દ્ર એ સર્વનો પણ પરિણામ લાવનારો મહા-
પ્રલય આવીને ઊભો રહે છે, ત્યારે શાંત, અતિ
નિર્મળ, જન્મ આદિ વિકાર વિનાનું, અનાદિ
અને સત્ય એવું કંઈક અત્યંત તત્ત્વ જ અવ-
શેષ રહે છે. તે તત્ત્વને 'વર્ણવવાને વાણી પણ
અસમર્થ' થઈ પોછો વળે છે, તો પછી બીજી તો
શી વાત કહેવી ?^{૫-૭} જેમ સરસવતી અપેક્ષાએ
મેરુ અતિ વિસ્તારવાળો અને અતિ સ્થૂલ દેખાય
છે, તેમ એ પરમતત્ત્વની અપેક્ષાએ પરમ સૂક્ષ્મ
આકાશ પણ અતિ સ્થૂલ ગણાય છે.^૮ જેમ મોટા
પર્વતની અપેક્ષાએ તસરેણુઓ સૂક્ષ્મ છે, તેમ
બીજા સર્વનાં કરતાં અતિ સ્થૂલ એવું બ્રહ્માંડ
ઘણું એ તત્ત્વની પાસે અત્યંત સૂક્ષ્મ દેખાય છે.^૯
સૂર્યોદિકના અભાવને લીધે ગણતરી વિનાનો ને
શાંત એવો પ્રલયકાળ ઘણા લાંબા કાળ સુધી
ચાલે છે; ત્યાર બાદ સર્વના આદિરૂપ, અનુ-
ભવરૂપ અને શાંત ચિદાકાશરૂપ એ પરમતત્ત્વની

અંદર રહેલ મહાશાંત, દિશા-કાળ આદિ વડે
અમાપ અને માયારૂપી આવરણની અંદર
સુપુષ્પિ અવાસ્થાવાળાની પેઠે નિઃસંકલ્પરૂપે
રહેલ મહાચિદાકાશ બધું સ્વપ્નદશાને અનુભવ
કરતો હોય તેમ થઈ રહે છે. તે પોતામાં લીન
થઈ રહેલા જગતના સંસ્કાર બચત થવાથી બધું
પોતાના સ્વરૂપને પરમ સૂક્ષ્મરૂપે એટલે જીવરૂપે
થઈ રહેલ દેખતો હોય તેમ અનુભવે છે.^{૧૦, ૧૧}
અસત્ય છતાં પણ સ્વપ્નની પેઠે અંદર તેવી ભાવના-
ના બળથી તે પોને બહુ વિશાળરૂપે વિસ્તરે છે અને
પોતાના સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ ચિદ્રૂપને જ બ્રહ્મ
શબ્દના અર્થરૂપે અનુભવે છે.^{૧૨} ચિત્સત્તા ચેતન-
પણને લીધે પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતાને
આણરૂપે (જીવરૂપે) અનુભવે છે અને પોતે
બધું તેને જુદે રૂપે દેખતો હોય તેમ થઈ રહે
છે. પછી તે પોતે બધું દ્રષ્ટારૂપે હોય તેવી થઈ
જાય છે.^{૧૩} સ્વપ્નની અંદર એક જ દ્રષ્ટા પોતાના
સ્વરૂપની અંદર પોતાની મેળે જ પોતાને મરી
ગયેલ દેખે છે. પણ એ મરનાર પોતે જ પોતાના
મરણનો દ્રષ્ટા છે અને એ બેમાંથી એક થ જુદા
નથી. તે જ પ્રમાણે એ ચિદ્રૂપ પરમસૂક્ષ્મ તત્ત્વ
પોતાના સ્વરૂપની અંદર નાના પ્રકારની કલ્પનાને
જુદે જુદે રૂપે અનુભવે છે. એ ચિત્સત્તા અંદર
એક છે, છતાં ક્રમ બાજે દ્વૈતપણને પ્રાપ્ત થઈ
રહેલ હોય એમ ભાસે છે. વસ્તુતાએ તો તે પોતા-
ના સ્વરૂપમાં જ યથાસ્થિતપણે રહેલ છે, છતાં બધું
દ્રષ્ટા અને દશ્યરૂપે પણ થઈ રહી હોય એવી તે
જણાય છે.^{૧૪, ૧૫} ચિત્સત્તા પોતે શૂન્ય અને અતિ
નિરાકાર છે, છતાં પોતાના સૂક્ષ્મ સ્વરૂપને આણ
રૂપે (જીવરૂપે) દેખે છે, ત્યારે ક્રમ બાજે દશ્ય
અને દ્રષ્ટારૂપે પોતે ઉદય પામતી હોય તેમ દ્વૈત
ભાવને ધારણ કરી લે છે. એ દ્રષ્ટા જ્યારે પોતાના
પ્રકાશમય સ્વરૂપને માયાના બળથી આણરૂપે
અને પરિચ્છિન્ન દેખે છે, ત્યારે ભાવનાના પ્રભાવ-
બીજ અંકુરપણને પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ

તે ક્રમે કરી પોતાના સ્વરૂપને વિશાળ દેખે છે.
ત્યારે તેની અંદર દેશ-કાળ-ક્રિયા-દ્રવ્ય-દ્રષ્ટા-
દર્શન-દશ્ય આદિ જુદે જુદે રૂપે હોય છે, છતાં
તે વખતે વાણી આદિની અભિવ્યક્તિ ન હોવા-
થી તેમનાં નામની કલ્પના હોતી નથી.^{૧૬-૧૮}
જ પ્રદેશમાં એ સૂક્ષ્મ ચિદાત્માનું ભાન થાય
છે, તેને દેશ કહેવામાં આવે છે. જ્યારે તેનું
ભાન થાય છે, ત્યારે તે 'કાળ' કહેવાય છે અને
જ ભાન થાય છે, તેને 'ક્રિયા' કહેવામાં આવે
છે.^{૧૯} જ કાંઈ શૂણ્ય-ક્રિયા આદિ કલ્પનાના
આધારરૂપે પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવે છે, તેને
'દ્રવ્ય' કહેવામાં આવે છે, એમ વિદ્વાનોનું સમ-
જવું છે. જ તેના પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરે છે, તે
'દ્રષ્ટા' કહેવાય છે. દ્રષ્ટાને દશ્યનો અનુભવ કરાવ-
વામાં કારણરૂપ છે, તેને 'દર્શન' કહે છે. એ દર્શન
પોતે સાધનરૂપે થઈ દ્રષ્ટાને દશ્યનો અનુભવ
કરાવે છે.^{૨૦} આમ ચિદાકાશની અંદર અસત્ય
છતાં અનેક સ્વલ્પભાવોની કલ્પના ખડી થઈ ક્રમે
કરી દેખાય છે. તે દેશ-કાળ-વસ્તુ આદિના
પરિચ્છિન્નવાળી (પરિમાણવાળી) છે અને આમ
બેઈએ તો અનંત છે. વસ્તુતાએ તે ચિદાકાશની
અંદર ચિદાકાશરૂપે જ રહેલ છે અને તેમાં દેશ-
કાળ આદિનો કરો જ ક્રમ સંલવતો નથી.^{૨૧}
પ્રતીતિમાં આવતો સૂર્યાદિકનો પ્રકાશ જ વડે
ચિદ્રૂપ જીવને પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવે છે, તે
ચક્ષુ ઇન્દ્રિય કહેવાય છે. આવી જ રીતે શ્રોત્ર
આદિ ઇન્દ્રિયો મારે સમજી લેવું. આ વાત મેં
તમને સંક્ષેપમાં કહી છે.^{૨૨} ચિદ્રૂપ જીવને પોતા-
ના સ્વરૂપની અંદર પ્રથમ પ્રતિભાસ થતાં શબ્દ-
તત્ત્વમાત્રા જ પહેલાં અનુભવમાં આવે છે. એ શબ્દ-
તત્ત્વમાત્રા આકાશનો શૂણ્ય છે તેથી તે આકાશ-
રૂપ છે.^{૨૩} ચિદ્રૂપ જીવને આભાસરૂપે પ્રતીતિમાં
આવતું આકાશ જ ઘટ ભાવને પ્રાપ્ત થઈ જઈ
સ્થૂલ દેહરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે અને તેની અંદર
રૂપ આદિ વિષયના અનુસંધાનને લીધે પાંચ

ઇન્દ્રિયો પણ ઉદય પામે છે.^{૨૪} આમ દરથ શબ્દ આદિ વિષયોમાં ચિદ્રૂપ સ્ફુગ જીવનુ અનુસંધાન વારંવાર અનુભવરૂપે વૃદ્ધિ પામ્યા કરે છે અને તેને જ કાર્યપરત્વે જ્ઞાન-બુદ્ધિ ઇત્યાદિરૂપે પણ કહેવામાં આવે છે.^{૨૫} સ કદપ-વિકદપ આદિ કાર્યને યોગે તે મનરૂપ કહેવાય છે. 'અમુક હું છું' અને 'અમુક મારું' છે' એવા અભિમાનમાં અભિનિવેશ થતાં તે જ અહંકારપદ વડે કહેવામાં આવે છે. એવી રીતે એ ચિદ્રૂપ જીવ પોને જ પોતાની મેળે દેશ-કાળ આદિ પરિભાષેના અંગીકાર કરી લે છે.^{૨૬} ચિદ્રૂપ જીવાત્માને જ કાળમાં પ્રથમ શબ્દ આદિ વિષયનું જ્ઞાન થાય છે, તે કાળ પાછળના ઉત્તર-કાળની અપેક્ષાએ પૂર્વકાળ કહેવાય છે.^{૨૭} જ પ્રદેશ એક પ્રદેશના કરતાં ઉપરના ભાગમાં હોય છે, તેને નીચેના પ્રદેશની અપેક્ષાએ ઈર્વરૂપે તે જીવ કદપી લે છે. એ રીતે એ ચિદ્રૂપ જીવ દિશાઓનાં પણ દક્ષિણ, ઉત્તર આદિ અનેક નામોને ક્રમે કરી કદપી લે છે.^{૨૮} એ જીવચેતન્ય પોતેજે કે આકાશના બહુ અસંગ, નિર્વિકાર અને ચિદ્રૂપ છે, તે પણ દેશ-કાળ-ક્રિયા-દ્રવ્ય ઇત્યાદિ શબ્દો અને તેના અર્થોરૂપે પણ તે પોતે જ વિવર્તભાવથી થઈ જઈ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૯} આમ એ જીવ પોને ચિદાકાશરૂપ છે, છતાં ચિદાકાશરૂપે સર્વત્ર પ્રસરી રહેલા પોતાના અનુભવ વડે-પોતાની ચિત્સત્તાના વિવર્તને લીધે આતિવાહિક દેહરૂપ થઈ જાય છે.^{૩૦} એ ચિદ્રૂપ અણુજીવ ઘણા લાંબા કાળની ભાવના વડે પોતાના સ્વરૂપને તે આધિભૌતિક દેહરૂપ છે એમ પૂર્ણ નિશ્ચયથી માની લે છે.^{૩૧} જીવ પોને ચિદાકાશરૂપ છે. તેણે પોતાના ચિદાકાશરૂપ સ્વરૂપની અંદર બધી દેવળ બ્રાંતિકદિપત આડંબરજળ વિવર્તરૂપે પાથરી લીધેલ છે. તે બળ ઝાંઝનાના જળમાં પ્રતીતિમાં આવતા સત્ય જળની પેઠે દેવળ આભાસમાત્ર છે અને અસત્ય છતાં સત્ય-મો. રા. ૩૭

ના જેવી લાગે છે.^{૩૨} આકાશની પેઠે અસંગ અને નિરાકાર એ જીવાત્મા પોતાના (માની લીધેલા) દેહની અંદર કોઈ જગ્યાએ મસ્તકની કદપના કરે છે, કોઈ જગ્યાએ ચરણની કદપના કરે છે અને કોઈ જગ્યાએ છાતી, પડખાં આદિ અવયવની કદપના કરે છે. વળી કોઈ જગ્યાએ તે મહેણ, ત્યાગ, ભાવ અને અભાવ ઇત્યાદિ શબ્દની તથા તેના અર્થની કદપનાને પણ કદપી લે છે. એ જીવ કોઈ દેહકાળે દેશ-કાળ આદિ સાથે જડાઈ ગયેલી નિયમિત (અમુક) આકારની કદપનાને પણ કદપી લે છે; ને તે કદપના વિષયરૂપે પોતાને અનુભવમાં આવે છે તથા ઇન્દ્રિયોના સમૂહ વડે બહારી શકાય છે. પછી એ અણુજીવ પોતાના મન વડે કદપી લીધેલા પોતાના આકારને હાથ, પગ આદિ બાહ્ય અવયવવાળો તથા ચિત્ત આદિ આંતર અવયવવાળો દેખે છે.^{૩૩-૩૪} આ જ ક્રમ પ્રમાણે બ્રહ્મા ઉત્પન્ન થાય છે અને વિષ્ણુ ઉત્પન્ન થાય છે; રુદ્ર પણ એવી જ રીતે ઉત્પન્ન થાય છે અને કૃષિ પણ એવી જ રીતે ઉત્પન્ન થાય છે.^{૩૫} બાકી તત્ત્વદિષ્ટિ બેઈએ તો કશું જ ઉત્પન્ન થતું નથી. બ્રહ્મ શૂન્ય છે અને તે પોતાના શૂન્ય-સ્વરૂપની અંદર યથાસ્થિતપણે રહે છે. ચિદાકાશ ચિદાકાશની અંદર વિવર્તભાવથી બ્રાંતિને લીધે જ એના અનૂત આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૬} વ્યદિયરીરના પ્રત્યેક દેહરૂપી કંદની અંદર ત્રેવોક્યરૂપી લતાઓનું બીજ રહેલ છે. તે ઝુકિતના દ્વારમાં પ્રતિબંધકરૂપે રહેલ વિષયસૃષ્ટિ-રૂપી મોટી-સાંકળના આધારરૂપ છે ને સંસાર-રૂપી અસાર વરસાદના યોગથી વૃદ્ધિ પામે છે. કાર્યમાત્રના કારણરૂપ, કાળક્રિયા આદિને નિયમ-માં રાખનાર અને સર્વના આદિરૂપ પરમપુરુષ આ રીતે પોતાની મેળે જ તત્ત્વદિષ્ટિએ ઉત્પન્ન થતા નથી, છતાં અધ્યાશોપદિષ્ટિએ (જીવ-જગત-દેશ-કાળ-ક્રિયા આદિરૂપે) બહારે તે ઉત્પન્ન થઈ રહેલ હોય તેમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૭-૪૦} એ

ચિન્મય પુરુષનો દેહ પચ્ચમોત્ક નથી, તેમ તેના શરીરની અંદર હાડકાં પણ નથી. વળી તેનો ભૌતિક દેહ નથી, તેથી કાઈ તેને મૂઠી મારી શકતું નથી.^{૪૧} સૂક્ષ્મ ગયેલા પુરુષનો આત્મા સ્વપ્નની અંદર સમુદ્ર, મેઘ, સપ્તમ, સિંહ ઇત્યાદિના મોટા ધ્વનિરૂપે અનુભવમાં આવે છે, છતાં વસ્તુતાએ જોતાં તે શબ્દથી રહિત જ છે અને પોતાના સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે. તે જ પ્રમાણે ચિન્મય પુરુષ પણ પ્રપંચરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, છતાં તે પોતાના પ્રપંચરહિત સ્વસ્વરૂપની અંદર જ રહેલ છે.^{૪૨} જગી ગયેલા પુરુષને સ્વપ્નની અંદર જોવામાં આવેલો ચોદાઓના ઠાલાહલનો અનુભવ સ્મરણમાં આવે છે, ત્યારે તે તેને અત્યંત અસત્ય પણ જણાતો નથી તેમ અત્યંત સત્ય પણ લાગતો નથી. તેવી જ રીતે આ દશ્યપ્રપંચ પણ સદ્રૂપ કે અસદ્રૂપ છે, એમ એકે રીતે કહી શકાય નહિ. આમ તે અનિર્વચનીય રીતે રહ્યો છે.^{૪૩} એ ચિન્મય વિરાટપુરુષની અંદર સર્વ પ્રપંચ માયામાત્ર છે તેથી તે મહાન આકારવાળો દેખાય છે અને અનેક લાખો ચોજનો સુધી વિસ્તરેલો જણાય છે. આમ છતાં, તે સૂક્ષ્મ પરમાણુની અંદર રહેલો છે અને તેના એક રૂપાકારમાં પણ ત્રણ લોહિા રહેલા છે.^{૪૪} જન્મ આદિ વિકારોથી રહિત એ ચિન્માત્ર પુરુષ અનેક કુળારૂપે, શીલરૂપે અને ગુણરૂપે તથા સેંકડો કુળાયલરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે અને સેંકડો જગતરૂપે દેખાય છે, તો પણ (એ સર્વ માયામાત્ર હોવાથી) વડના ટેટા જેટલી જગતને પણ તે રોકતો નથી.^{૪૫} તે કરોડો અને સેંકડો જગતરૂપે વિસ્તરેલા છે, તો પણ અણુમાત્ર છે. વસ્તુતાએ જોઈએ તો સ્વપ્નમાં દેખાતા પર્વતની પેઠે એ તત્ત્વ અણુમાત્ર દેશને પણ રોકતું નથી.^{૪૬} એ જ ચિન્મય પુરુષ સ્વપંચ કહેવાય છે અને વિરાટ પણ તે જ કહેવામાં આવે માંડના આત્મારૂપ પણ એ જ છે અને આ

જગત તેના દેહરૂપ છે. બાકી, વસ્તુદૃષ્ટિથી જોઈએ તો તે સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૪૭} સનાતન પણ એ જ કહેવાય છે, 'રુદ્ર' સંજ્ઞા પણ તેની જ છે અને ઇન્દ્ર, ઉપેન્દ્ર, પવન, મેઘ, પર્વતોના સમૂહો વગેરે સર્વ તેના દેહરૂપ છે. પરમસૂક્ષ્મ ચિદાત્મા પ્રથમ પોતાના સ્વરૂપને નિવર્તરૂપે પ્રસારે છે અને પછી ચિનરૂપ થઈ જાય છે. તે પછી કમે કરી તે વિશાળ આકારને પારણ કરે છે અને પોતાના આત્માને 'હું જ બ્રહ્માંડરૂપ છું' એમ સમજે છે. તેમાં પવનરૂપી ને સ્ફુરણ જોડે છે, તેને સ્ફૂર્તિને લીધે 'સ્પંદ' કહેવામાં આવે છે, એ વિરાટપુરુષના પ્રાણની સ્ફૂર્તિ જ બ્રહ્માંડરૂપી આકાશની અંદર વાતસ્કંધરૂપે રહેલ છે.^{૪૮-૫૦} જન્મ આપણા શરીરની અંદર પ્રાણ અને અપાનનું સ્ફુરણ પ્રત્યક્ષ રીતે અનુભવમાં આવે છે, તેમ વિરાટના બ્રહ્માંડરૂપી શરીરમાં આકાશની અંદર ને પવન, રહેલ છે, તે વાતસ્કંધ કહેવાય છે.^{૫૧} બાળક જન્મ પોતાના મન વડે પિશાયને કદપી લે છે, તેમ એ વિરાટપુરુષ પોતાના ચિત્ત વડે તેજના કિરણને કદપી લીધેલ છે. તે તેજકિરણ મિથ્યારૂપ છે, છતાં સૂર્ય, ચંદ્ર, ગ્રહ અને નક્ષત્ર આદિના સ્થાનરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૫૨} વિરાટપુરુષના ઉદરમાં ઉત્થ પામેલા પ્રાણ-અપાનના પરાવર્તનરૂપી હીડોળાને વાતસ્કંધ કહેવામાં આવે છે અને આ જગત વિરાટપુરુષના એક મોટા દૃઢથંડરૂપ છે.^{૫૩} પ્રત્યેક જીવની વાસનાથી ને કલ્પાયેલાં છે, ને કલ્પપર્થત વ્યવહાર કરનારાં છે અને ને જગતની અંદર રહેલાં છે, તે સર્વ વ્યવિશરીરના પ્રથમ બીજરૂપ પણ એ જ છે.^{૫૪} પ્રત્યેક જીવમાં રહેલી વાસનામાં બીજરૂપે રહેલા વિરાટપુરુષમાંથી જન્મ બહાર બધા દેહો જગતને આકારે ઉત્પન્ન થયેલા દેખાય છે, તેમ પ્રત્યેક પુરુષના દેહની અંદર પણ વાસનામય એવાં અનેક બ્રહ્માંડો રહેલાં છે.^{૫૫} જન્મ સર્વના આદિ બીજરૂપ હિરણ્યગર્ભની અંદર અનેક બ્રહ્માંડોને

ઉત્પન્ન કરનારી ચિત્સત્તા પ્રથમથી જ રહેલી છે, તેમ આ જીવની અંદર પણ હિરણ્યગર્ભની સંકલ્પને અનુસરી અનેક મનોમય બ્રહ્માંડોને ઉત્પન્ન કરનારી ચિત્સત્તા રહેલી જ છે.^{૧૧} ચંદ્રમા, સૂર્ય અને પવન એ વિરાટપુરુષ કિંવા હિરણ્ય ગર્ભના વાત, પિત્ત અને કફરૂપ છે. ગ્રહ અને નક્ષત્રગણ એ હિરણ્યગર્ભના પ્રાણ દ્વારા બહાર આવનારા યુક્તના ટીપાં છે.^{૧૨} પર્વતોના સમૂહો એ વિરાટપુરુષના અસ્થિરૂપ છે અને મેઘો એ વિરાટપુરુષના મેદરૂપ છે. પરંતુ એ વિરાટપુરુષના એ મસ્તક, ચરણ, ત્વચા અને બ્રહ્માંડના આવરણને આપણે દેખી શકતા નથી.^{૧૩} હે પ્રિય રામચંદ્રજી! વિરાટ પોતે જ સંકલ્પરૂપ છે અને આ જગત તેનું એક અંગરૂપ છે, એમ તમે સમજો. ખરી રીતે જોતાં તો એ સર્વ કલ્પ બ્રહ્મનામાત્ર જ છે. આથી આકાશ, રેણુ, પૃથ્વી, સાગર આદિ સર્વ શાંત અધાકાશરૂપ જ છે.^{૧૪}

વપુર્વિરાજો જગદંગ વિદ્ધિ સંકલ્પરૂપસ્ય હિ કલ્પનાન્મ । આકાશશૈલાવનિસાગરાદિ સર્વે ચિદાકાશમતઃ પ્રશાન્તમ્ ॥ ૫૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિરાટાત્મ-વર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૭૩ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૭૪ મો ~

‘વિરાટપુરુષનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

તસ્મિન્ કલ્પે જુ મંકલ્પે તસ્ય યદ્વપુરાસ્થિતમ્ ।
‘શૃણુ તત્ર વ્યવસ્થેયં વિચિત્રાચારહારિણી ॥ ૧ ॥
વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી! એ

* આ ચૂલોત્તરમા સર્ગમાં જે જે લોક વિરાટના અંશ અને અવયવરૂપ છે તથા જેવી રીતે વિરાટપુરુષ તેની અંદર રહેલ છે તે સર્વ વિસ્તારથી વર્ણવવામાં આવશે.

સિદ્ધાન્તો બેવામાં આવેલા બ્રહ્મકલ્પરૂપી વિરાટના સંકલ્પને વિષે તેનું બ્રહ્માંડરૂપી શરીર રહ્યું છે. હવે વિચિત્ર આચારવ્યવહારથી ચિત્તહારી એવી તેની આ વ્યવસ્થા સંજોગો.^૧ વિરાટપુરુષનું ખરું વાસ્તવ સ્વરૂપ બોધ્યે તો તે પરમ ચિદાકાશ જ છે; અને તે આદિ, અંત તથા મધ્યથી રહિત છે. બાકી, એ વિરાટપુરુષનું જગતરૂપી શરીર તો કાલ્પનિક છે અને તેથી અતિતુચ્છ છે.^૨ બ્રહ્મા પોતાના સંકલ્પ વડે બહા થઈ ગયેલા બ્રહ્માંડના બહારના પ્રદેશમાં નિ સંકલ્પ સાક્ષીચૈત-ચરૂપે જ રહેલ છે અને તે સંકલ્પ વડે બ્રહ્માંડને પોતાના શરીરરૂપે દેખે છે. આથી, વાસ્તવિક રીતે બઈએ તો તે પણ પ્રકાશમય ચિદાકાશરૂપ જ છે.^૩ જમ પક્ષી પોતાના ઈંડાના વિભાગ કરે છે, તેમ બ્રહ્માંડરૂપી હિરણ્યમય વિરાટપુરુષે (હિરણ્યગર્ભે) પોતાના સંકલ્પથી પુદ્ગલ રહેલા પોતાના હિરણ્યમય બ્રહ્માંડના બે પ્રકારે વિભાગ કર્યા.^૪ એ બ્રહ્માંડના બે ભાગમાંથી ઉપરના ભાગને તેણે આકાશરૂપે કલ્પી લીધો અને નીચેના ભાગને તેણે પૃથ્વીરૂપે કલ્પી લીધો. પરંતુ એ બન્ને ભાગ એ વિરાટપુરુષની દૃષ્ટિમાં પોતાના આત્માથી જરા પણ જુદા નથી. બ્રહ્માંડનો ઉપરનો ભાગ વિરાટના મસ્તકરૂપ કલ્પનાય છે, નીચેનો ભાગ (બુદ્ધોક) ચરણરૂપ કલ્પનામાં આવે છે અને વચમાં રહેલા આકાશનો મધ્યભાગ તેના નિર્મળરૂપ છે.^૫ છેડે છેડે રહેલા એ બન્ને લોકોનો (બુદ્ધોક અને આકાશનો) વચ્ચેનો ભાગ અતિ વિસ્તારવાળો છે, અનંત છે અને તે સર્વ મનુષ્યોને શૂન્ય તથા સ્થાપ એવી આકાશરૂપે જોવામાં આવે છે.^૬ સ્વર્ગલોક એ વિરાટપુરુષના નિશાળ તાલુકા છે, તારાઓ તેના શ્વિરનિર્મલરૂપ છે અને વિરાટપુરુષના રહેલી અંદર સુર, અસુર, નર આદિ જીવો, બુદ્ધિ તથા પ્રાણની અનેક વૃત્તિઓરૂપ છે. વિરાટ રહેલી અંદર ભૂત, પ્રેત અને પિશાચ દ.

સૂર્યલોક-ચંદ્રલોક આદિ ઉપરના લોકો વિરાટ-પુરુષના ઉપરનાં (ચક્ષુ આદિનાં) છિદ્રરૂપ છે અને બીજા યમલોક આદિ નરકસ્થાનો નીચેનાં છિદ્રોરૂપ છે.^{૮૫} વિસ્તારવાળો નીચેનો બ્રહ્માંડ પાતાળરૂપ રહેલો છે અને તે એ વિરાટ-પુરુષના ચરણતળરૂપ છે. નીચેના પાતાળતળના ભાગો વિરાટપુરુષના ગોઠણના રક્તરૂપ છે.^{૧૦} જળ વડે ચંચળ દેખાતી ગુફાઓરૂપી અનેક રંધ્રોને ધારણ કરી રહેલી, કામ-રોગ જરા-મરણ આદિ વડે વ્યાકુળ અને સમુદ્ર તથા દ્વીપ વડે વીંટાયેલી પૃથ્વી એ વિરાટપુરુષના મધ્યમાં રહેલ અસ્તિ, જમન તેમજ નિતંબભાગરૂપ છે.^{૧૧} જળ વડે ખળખળાટ કરનારી નદીઓ વિરાટપુરુષના દેહની નાડીઓરૂપ છે. નદીઓમાં રહેલ જળ વિરાટની નાડીની અંદરના રસરૂપ છે. મેરુરૂપી કર્ણિકાને ધારણ કરી રહેલો જમ્બુ-દ્વીપ વિરાટપુરુષના હૃદયકમળરૂપ છે.^{૧૨} શૂન્ય દિશાઓ વિરાટપુરુષના કુક્ષિભાગ (પેટ)રૂપ છે. પર્વતો વિરાટપુરુષના યકૃત અને પ્લીહારૂપ છે. દ્વામળ, સિંગધ અને વક્ષના જેવા દેખાતા મેઘો વિરાટના મેઘના સમૂહરૂપ છે.^{૧૩} ચંદ્રસૂર્ય વિરાટ-પુરુષનાં લોચનરૂપ છે. બ્રહ્મલોક તેના મુખરૂપ ગણાય છે. ચંદ્રમાને વિરાટના વીર્યરૂપ કહેવામાં આવે છે. હિમાલય પર્વત વિરાટપુરુષના સ્તંભ-રૂપ છે. અગ્નિલોક અને વડવાનલ વિરાટના મહા-ત્રીપ એવાં પિત્તરૂપ છે. વાતસ્કધર્મા પ્રસિદ્ધ એવા (આવહ-નિવહ-પ્રવહ આદિ) મહાવાયુઓ એ વિરાટપુરુષના હૃદયમાં રહેનારા પ્રાણ-અપાન-રૂપ છે.^{૧૪, ૧૫} કલ્પવૃક્ષોનાં વનો, બીજાં અનંત વનો, ઉપવનો અને પાતાળ આદિ ઢેટલાંક સ્થળોમાં પ્રસિદ્ધ રહેનારા સર્પસમૂહો વિરાટનાં જંવાટાંના સમૂહરૂપ છે.^{૧૬} બ્રહ્માંડનો ઉપરનો સધળો વિશાળ ભાગ વિરાટના મસ્તકરૂપ છે. ડના ઉપરના છેવટના ભાગમાં રહેલ જ્યોતિર્મી પ્રદીપ્ત સિખારૂપ છે.^{૧૭} એ વિરાટપુરુષ

પોતે જ (સમાધિના) મનરૂપ છે, તેથી તેનું જીવં મન માનવાની કશી જરૂર રહેતી નથી. વિરાટનો આત્મા જ ભોગને માટે ભોગ્યવસ્તુને કલ્પી લઈ, પોતે ભોક્તારૂપ થાય છે, એવી કલ્પના પણ યોગ્ય નથી; કેમકે આત્મા તો અસંગ અને અદ્વિતીય છે. તે બીજો ભોગ્યપદાર્થ જ ન હોવાથી કાનો ભોક્તા થાય ? શ્રી રીને તેમાં ભોક્તાપણું સંભવ ? અને તેને ભોક્તા કેમ કહી શકાય ?^{૧૮} એ જ પ્રમાણે વિરાટપુરુષની જીવી ઇન્દ્રિયો પણ માનવાની કશી જરૂર નથી. કેમકે એ પોતે જ ઇન્દ્રિયરૂપ છે અને આપણામાં પણ ઇન્દ્રિયોનું જ અસ્તિત્વ છે, તે એમની કલ્પના વડે જ છે. વળી ઇન્દ્રિયોના સમૂહ પણ કેવળ કલ્પના-માત્ર જ છે.^{૧૯} અવયવ અને અવયવીરૂપે રહેનાર ઇન્દ્રિય અને ચિત્ત, એ બેમાં જરા પણ ભેદ નથી. બધું એક જ શરીરવાળાં હોય, તેમ તે બન્ને પરસ્પર બેડાઈ રહેલા છે. (સ્વપ્ન આદિમાં આ અનુભવમાં આવે છે.)^{૨૦} જગતનાં જ જ કાર્યો થતાં દેખાય છે, તે સર્વ વિરાટપુરુષના કાર્યરૂપ જ છે; કેમકે, એ વિરાટપુરુષના સંકલ્પો જ વ્યદિરૂપે રહેલા સર્વ પુરુષને રૂપે પરસ્પર ભેદનું આરોપણ કરી લઈ સર્વ વ્યવહારને આકારે થતા દેખાય છે.^{૨૧} સમાદિરૂપી જગતનાં જન્મ અને મરણ તે જ એ વિરાટપુરુષનાં જન્મ-મરણ રૂપ છે. પરંતુ આપણા વ્યદિદેહનાં જન્મ-મરણ એ કાંઈ વિરાટનાં જન્મ-મરણરૂપ નથી કેમકે એ વિરાટપુરુષ જ આ જગતની અંદર સમદિ-રૂપે રહેલ છે અને આપણા સંકલ્પરૂપ પણ તે જ છે. બીજો કાંઈ નથી.^{૨૨} વિરાટપુરુષની સત્તા વડે જ જગતની સત્તા છે અને વિરાટપુરુષનો અભાવ થાય છે, ત્યારે જગતનો પણ અભાવ થઈ જાય છે. જમ પવન અને તેની ચલનશક્તિની સત્તા એક છે, તેમ વિરાટપુરુષ અને જગત એ બન્નેની પણ સત્તા એક જ છે.^{૨૩} પવન અને તેની ચલનશક્તિની સત્તાનું જમ એક છે, તેમ

જ જગત અને વિરાટની સત્તાનું પણ ઐક્ય સમજવું. જ જગત છે તે જ વિરાટરૂપ છે અને જ વિરાટ છે તે જ જગતરૂપ કહેવામાં આવે છે.^{૨૪} જગત, બ્રહ્મા અને વિરાટ એ સર્વ શબ્દો એકબીજાના પર્યાયવાચક છે, તે શુદ્ધ ચિન્માત્રરૂપે રહેનારા પરમાત્માના સંકલ્પમાત્ર જ છે.^{૨૫}

રામ બોલ્યા:—ચિદાકાશરૂપ બ્રહ્મા જ પોતાના સંકલ્પના બળથી વિરાટરૂપ આકારને ધારણ કરી રહેલ છે, એમ ભલે હો. પરંતુ એ બ્રહ્મા જ પોતાના હેહની અંદર શી રીતે રહી શકે છે?^{૨૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જમ તમે પોતે તમારા પોતાના હેહની અંદર ધ્યાન વડે યથાસ્થિતપણે રહી શકો છો, તેમ સંકલ્પરૂપ બ્રહ્મા પણ પોતાના હેહની અંદર રહ્યા છે.^{૨૭} વિવેકી પુરુષો પોતાના હેહને વિશે દૃઢપદેશમાં લિંગશરીરરૂપ જીવનો અનુભવ કરે છે અને તેનું સ્વરૂપ ઉત્પન્ન થયેલા તે તે હેહની પેઠે પરિમિત આકારવાળું (અણુ) તથા દર્પણમાં પડેલા પ્રતિબિંબના જેવું આભાસરૂપ દેખાય છે.^{૨૮} તમે પોતે પણ જ્યારે તમારા હેહની અંદર સારી રીતે સ્થિતિ રાખવાને શક્તિમાન છો, ત્યારે મહાસમર્થ અને ચિદાકાશના સંકલ્પરૂપ એ બ્રહ્મા પોતાના શરીરમાં કેમ સ્થિતિ રાખી શકે નહિ?^{૨૯} જો સ્થાવર વૃક્ષ આદિ પોતાના બીજરૂપી હેહની અંદર રહી શકે છે અને જંગમ જીવો પણ પોતાના હેહની અંદર રહી શકે છે, તો પછી ચિદાકાશમાં કલ્પનારૂપે ખડા ઘર્ષ રહેલા સર્વશક્તિમાન બ્રહ્મા પોતાના હેહની અંદર કેમ રહી શકે નહિ?^{૩૦} બ્રહ્મા પોતે ચિદાકાશરૂપ છે, તે બ્રહ્માંડને આકારે ભલે સાકાર હો. અથવા ચિદાકાશરૂપે ભલે નિરાકાર હો; પરંતુ બન્ને પક્ષમાં તે બ્રહ્માંડની બહાર અને અંદર રહેલ છે. બાહ્યપણું અને આંતરભાવ, એ બન્નેની કલ્પના, સ્વરૂપવિચાર છોડી દઈએ તો બુદ્ધી લાગે છે, પણ તેની અંદર રહેલ ચિત્તત્ત્વમાં કશો પણ ભેદ નથી. વિરાટ બહાર બ્રહ્માંડરૂપે રહેલ છે અને

અંદર હું, તમે ઇત્યાદિ વ્યથિ-સમથિરૂપે અને પંચભૂતરૂપે તથા ભૌતિક પદાર્થરૂપે રહેલ છે. તે પોતે સ્વસ્વરૂપની અંદર આત્મારામપણે રહ્યા છે, કાષ્ઠમૌનને ધારણ કરી રહ્યા છે અને પાપાણની પેઠે જડ છે. છતાં, તે ચિદ્રૂપે એકરસમય અને જડતારહિત ચૈતન્યરૂપે જ સર્વદા રહેલ છે.^{૩૧,૩૨} વિરાટની પેઠે તત્ત્વત્ત્વ પુરુષ પણ પોતાની સ્થિતિ બળવી રાખે છે. જમ હતા, તણ અને કાષ્ઠપ્રતિભા વગેરેને પ્રથમ રજા આદિ વડે બાંધી રાખી પછી છોડી દેવામાં આવે, તો પણ તે કશું બોલ્યાચાલ્યા વિના મૌન ધારણ કરી રાખે છે, તેમ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ પણ કોઈના તરફથી માન-અપમાન થાય, તો પણ તે બાબતમાં આનંદ, કોપ આદિ ભાવ ન બતાવતાં મૌન જ ધારણ કરી રાખે છે. જમ જળના પ્રવાહને રોકી રાખવામાં આવે કે તોડી નાખવામાં આવે, તો પણ તે પોતાની પૂર્વસ્થિતિને છોડતો નથી, તેમ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ પણ નાના પ્રકારના કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ કર્યા કરે, તો પણ શિલાના ગર્ભની પેઠે તે સદા શાંત ચિત્તવાળો અને નિર્વિકાર જ રહે છે.^{૩૩}

આવેદિતોઽજિત્તલતાનૃણદારુણં

દુન્નહ્નદમમ્બુરયવચ્ચ ત્રિરંપિતાંગઃ ।

નાનાવિધેઽપિ વિહરન્નપિ કાર્યજાલે

તજ્ઞઃશિલાઝઠરશાન્તમનસ્ક એવ ॥૩૩॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિરાટાત્મવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૭૪ મો સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૭૫ મો ॐ

બાર સૂર્યોની ઉત્પત્તિ અને
પ્રલયાગ્નિનું વર્ણન

॥ ચસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથાગ્રસ્થવ્રજલોકો વ્રહ્માણિ ષ્યાનશાલિનિ ।
નિશ્કિપ્તાશ્વઃ શર્નદિંક્ષુ દૃષ્ટવાનહમગ્રતઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-પછી એ બ્રહ્મા ધ્યાનમાં નિમગ્ન થઈ ગયા અને હું પાસે રહેલા બ્રહ્મલોક-ને જોવા લાગ્યો. મેં ધીરે ધીરે દિશાઓમાં જોતરફ આંખો ફેરવી જોવા માંડ્યું, તો મારી પાસે રહેલ પશ્ચિમ દિશાના મુખની અંદર મેં મધ્યાહ્ન સમયે પ્રસિદ્ધ રીતે ઉદય પામેલા બીજા સૂર્યનારાયણને જોયા. તે દિશાના મુખમાં જાણે કે દાહ ઉત્પન્ન કરતા હોય અથવા જાણે વનનો દાહ થતો હોય તેવા મહાજ્વલદ્યમાન દેખાતા હતા.^{૧,૨} ત્યાર પછી મેં નેઋત્ય ખૂણા તરફ જોયું, તો તેમાં પણ આકાશની અંદર પ્રકાશિત થઈ રહેલા અગ્નિલોકની પેઠે અને સમુદ્રમાં રહે-નારા વડવાનલની પેઠે મહાપ્રકાશવાળા સૂર્ય-નારાયણ મારા જોવામાં આવ્યા.^૩ તેવી જ રીતે હું દક્ષિણદિશા તરફ જોવા લાગ્યો, તો તેમાં પણ મેં સૂર્યને દીઠા. તે જ પ્રમાણે અગ્નિખૂણામાં પણ સૂર્યનારાયણ મારા જોવામાં આવ્યા. પૂર્વ-દિશામાં પણ મેં સૂર્યને જોયા, ઈશાન ખૂણામાં પણ સૂર્યનારાયણ મારા જોવામાં આવ્યા, વાયવ્ય ખૂણામાં પણ સૂર્યનારાયણ મારા દેખવામાં આવ્યા અને ઉત્તરદિશામાં પણ હું જોવા લાગ્યો તો સૂર્યને મેં દીઠા. આ જોઈને હું અતિ આશ્ચર્ય પામ્યો.^{૪,૫} હું એ જોવાથી વ્યાકુળ થઈ ગયો અને દેવની પ્રતિદૂળતાનો તથા વિચિત્રતાનો વિચાર

કરવા લાગ્યો; ત્યાં તો સમુદ્રમાંથી ઉત્પન્ન થતા વડવાનલની પેઠે પૃથ્વીમાંથી બીજા સૂર્યનો ઉદય થવા લાગ્યો.^૬ પછી આકાશના મધ્યભાગમાં ત્રણ સૂર્યનો ઉદય થયો. તેમાં અગિયારમા (આ-કાશના મધ્યભાગના વચમાંના) સૂર્ય તો એવા પ્રકાશવાળા હતા કે, જાણે બીજા સર્વ સૂર્યોનો તેજઃપુંજ એકત્ર થઈ ઉદય પામતો હોય એવા તે દેખાતા હતા.^૭ એ મધ્યમાં રહેલા સૂર્યનારાયણનું શરીર રુદ્રનું હતું. એ રુદ્ર ત્રણ ગુણોના સમધર્મી બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને શિવરૂપ હતા. એ રુદ્રમાં ત્રણ લોચનો દેખાતા હતા. એ રુદ્ર જ મહાપ્રદીપ બાર સૂર્યના સમૂહરૂપે થઈ ગયા હતા અને અગ્નિ જમ સુકાયેલા વનને બાળતા માંડે, તેમ તે સર્વ દિશાઓમાં પ્રખળપણે દાહને ઉત્પન્ન કરવા લાગ્યા. ત્યાં, જગતના ખડોનું શોષણ કરવામાં ઉનાળાના દિવસોના જેવો મહાનીકળ જણાતો અગ્નિદાહ ઉદય પામ્યો હતો. તે દાહ અગ્નિ વિના જ માત્ર સૂર્યોના તેજ વડે ઉત્પન્ન થયો હતો અને તેમાં ધુમાડાના ગોટાઓ કે જાંબા-ડિયાંઓ ખિલકુલ હતાં જ નહિ. હે કમનવતન રામ ! એ અગ્નિદાહ વડે મારાં અગો જાણે દાવા-નળથી બળતાં હોય એવાં ખિન્ન થઈ ગયાં, તેથી એ પ્રદેશને છોડી દઈ હું દહ હાથના આધાતથી જાંબા બીજોળેલા દડાની પેઠે આકાશમાં જાંબો ચડી ગયો. એ આકાશના જીર્ણભાગમાં રહીને મેં દશે દિશાઓમાં તપ્ત કરતા અને પ્રચંડ તેજ-વાળા એવા બાર સૂર્યનારાયણના સમૂહને જોગો જોયો વળી, એ દિશાઓની અંદર તારાઓવાળા આકાશમાં વ્યાપ્ત થઈ રહેલી જાણે દ્રાઈ જ્વાળા હોય તેવું મહાદેહીપ્યમાન ચપળ નક્ષત્રચક્ર મારા જોવામાં આવ્યું.^{૮-૧૩} એ બાર સૂર્યનારાયણને સમૂહ જાણે સાત સમુદ્રના આડંબરને મથતો હોય અને મોટા કઠકડાટના શબ્દો ઉત્પન્ન કરતો હોય એવો દેખાતો હતો. ત્યાં લોકોની અંદર અને અનેક નગરોની અંદર જ્વાળાવાળાં જાંબા-

■ આ પંચોતેરમા સર્ગમાં બ્રહ્મા ધ્યાનપરાયણ થઈ રહેતાં બાર સૂર્યોની ઉત્પત્તિ વિષે કહેવામાં આવશે સર્વ જગતને બાળીને ભસ્મ કરનારા પ્રલયાગ્નિ વર્ણન કરવામાં આવશે.

ડિયાં ધટપણે દેખાતાં હતાં.^{૧૪} સૂર્યની જ્વાળા-
રૂપી ધાટાં રાતાં વસ્રોના આડંબરને લીધે પર્વતો
સિંદૂરના જેવા લાલ રંગના દેખાતા હતા. મોટા
લોકપાલોનાં નગરો સૂર્યોના પ્રકાશને લીધે દિશા-
ઓરૂપી વસ્રોમાં સ્થિર વીજળીઓના જેવાં દેલીપ્ય-
માન દેખાતાં હતાં.^{૧૫} અનેક નગરોના સમૂહો
સૂર્યને પ્રચંડ દાહ લાગતાં કડકડાટ અવાજ
કરી નષ્ટ થઈ જતા હતા. શિલાના જેવા ધાટા,
પૃથ્વીમાંથી બહાર નીકળેલા અને દંડને આકારે
દેખાતા ધુમાડાઓના ગોટાઓથી તથા સૂર્યોના
પ્રચંડ તેજથી ભૂલોકરૂપી મંડપ બંધે હાનિ
કાઢેલા સ્થંભો વડે સુશોભિત હોય એવો
દેખાતો હતો. આયુર્ જગત સૂર્યોના તાપ વડે
બળ્યા કરતાં પ્રાણીઓનાં અને પૃથ્વી આદિ
મહાભૂતોનાં ઊંચાં આકંઠો વડે અતિ ઘોષરા
અવાજવાળું બની ગયું હતું.^{૧૬-૧૭} પ્રાણીઓનાં,
ભૂલોક આદિ લોકોનાં અને તેની અંદર આવી
રહેલાં નગરોનાં પતન થતાં હતાં તેથી ક્રાંતી પડતા
અનેક પદાર્થોના અવાજથી સઘળી સૃષ્ટિ મહા-
ભયંકર આકારને ધારણ કરી રહી હતી. આકાશ-
માંથી અશ્વિની આદિ નક્ષત્રો ગરતાં હતાં, તેથી
તેના અભિધાતથી પૃથ્વીની અંદર રહેલાં રત્નોનું
ધર્ષણ થતું હતું.^{૧૮} વસ્તીના સમૂહને અલ્પત
દાહ લાગ્યો હતો, તેથી સર્વ સ્થળોમાં અને
પોતપોતાનાં ઘરોમાં મનુષ્યો દોડાદોડ કરી રહ્યાં
હતાં. ક્ષીણ થઈ મૃતતુલ્ય થઈ રહેલા અને આકંઠ-
પૂર્વક સહ્યા કરતા પ્રાણીઓના સમૂહોને લીધે
દિશાઓના તટો દુર્ગંધવાળા થઈ ગયા હતા.^{૧૯}
મહાસાગરની અંદર જળમાં રહેલાં જળચર
પ્રાણીઓ સૂર્યોના પ્રચંડ તાપથી તપી ગયાં
હતાં અને તેઓ ચારે બાજુ ખિન્ન થઈ ગયેલાં
દેખાતાં હતાં. સર્વ દિશાઓમાં પ્રસરી ગયેલા
અગ્નિથી (સૂર્યના દાહ વડે) અનેક નગરો બળી
ગયાં હતાં અને તેમને વિષે રાવાનો અવાજ
પણ શાંત થઈ ગયો હતો.^{૨૦} વીખરાઈ ગયેલા

અને દગ્ધ થઈ ગયેલા દિગ્ગજોના સ્તંભ જેવા
દંતો વડે દિશાઓના અંતના પર્વતો ટકી રહ્યા
હતા. પર્વતોનાં ચુકાઓરૂપી છિદ્રોમાં ધુમાડાના
ગોટાઓનાં ફૂંડાળાં પ્રસરી રહ્યાં હતાં.^{૨૧} કડ-
કડાટ કરી પડતા પર્વતોને લીધે અનેક નગરોના
સમૂહો ચૂકચૂગ થઈ જતા હતા અને બળી જતા
દેખાતા હતા. સૂર્યોના દાહથી બળી જઈ પાકી
ગયા જેવા થઈ ગયેલા હાથીઓના શબ્દોથી મોટા
પર્વતો ગાજ રહ્યા હતા.^{૨૨} તાપ વડે તપી ગયેલાં
અને ઊછળ્યા કરતાં પ્રાણીઓ વડે સમુદ્રો અને
પર્વતો બંધે જનરિત (તાવવાળા) થઈ રહ્યા હોય
એવા દેખાતા હતા, વિદ્યાધરીઓનાં દંદયો સૂર્યના
પ્રચંડ તાપથી ક્રાંતી જતાં હતાં અને તેઓ બલ-
હીન થઈ જઈ, આકાશમાંથી નીચે પડતી હતી.^{૨૩}
એ સૂર્યોના પ્રખર દાહ થવાના સમયમાં કેટલાંક
પ્રાણીઓ ખરાડા પાડીને અને કેટલાંક જન
કરીને થાકી ગયાં હતાં. વળી ત્યારે કેટલાંક તો
યોગબળથી અશ્વરંધ્રને ક્રોડી ઊર્ધ્વ લોકમાં જઈ
અમરપણું મેળવતાં હતાં. નાગલોકમાં બળ્યા
કરતી સૂર્યના તાપની જ્વાળા વડે ઠેક પાતાળ
સુધી આપો ભૂલોક તપી ઊઠ્યો હતો.^{૨૪} સૂર્ય-
નારાયણોના તાપથી સમુદ્રો સુકાઈ ગયા હતા,
તેથી તેમને વિશે સદાકાળ રહેનારાં ઝૂડ આદિ
જળચર પ્રાણીઓ દાઝી ઊડીને તરફડિયાં મારતાં
હતાં. એ દેખાવ બહુ જ ભયંકર દેખાતો હતો.
જળરૂપી ઇંધનના અભાવને લીધે વડવાનળ કેમ
બંધે હાનિ પ્રકારે ઊંચે ઊડતો હોય, તેમ
આકાશમાં જઈ નૃત્ય કરતો હતો અને આકાશની
અપ્સરાઓને ઝડપી લેતો હતો. આમ પ્રલયાગ્નિ
ચારે તરફ પ્રકટ થયો હતો. તે પ્રકાશમાન એવાં
જ્વાળાઓરૂપી કેસડા રંગનાં વસ્રો વડે સુશોભિત
હતા અને ચપળ ઊંબાડિયાંરૂપી પ્રુષ્પોવાળો હતો.
ઊંચે અવાજ કાઢતા વાંસ વગેરેના સ્વર વડે તે
નાના પ્રકારના વાદ્યના આડંબરને ધારણ કરી
રહ્યો હતો અને શૌર્યથી બુરસામાં આવી જઈ

બોલનારા મોટા યોદ્ધાની પેઠે મહાવિકરાળ થઈ રહ્યો હતો. તેને જ્વાળાઓડપી લાંચા હાથ હતા અને ધુમાડાડપી ફેસ હતા. જગતડપી જૂની ઢાટડીમાં તે નટની પેઠે નાચતો હતો અને બધે તાંડવનૃત્ય કરવા તૈયાર થયો હતો. એમાં અનેક વનના સમૂહો, પુરો, નગરો, મંડળો, દ્વીપો, ગઢો, જંગલો, સ્થળો અને પાતાલ આદિ સ્થાનો એ સર્વ બળવા લાગ્યાં હતાં. તેમાં બૂલોડ ઉપરનું મહાવિશાળ આકાશ, દસ દિશાઓ અને સ્વર્ગ-લોકોનો ઉપરનો ભાગ પણ બળવા માંડ્યાં હતાં. ત્યારે ખાડાવાળા, રેંટનાં યંત્રોવાળા અને મોટા મહેલોવાળા દિશાઓના તટોમાં પણ દાહ ચલાવ્યા હતા. પર્વતોનાં શિખરો, તેની અંદર રહેનારા સિંહોના સમૂહો, પર્વતો, સાગરો, મહા-સાગરો, તળાવો, નદીઓ, તળાવડીઓ, દેવતાઓ, અસુરો, મનુષ્યો અને સર્પો વગેરે પણ ત્યારે બળવા લાગ્યાં હતાં. ત્યાં દિશાઓ તેની અંદર રહેલા પુરુષો સાથે છણછણાટ કરતી બળવા લાગી હતી.^{૨૫-૩૨} જ્વાળાઓના સમૂહોડપી ઉજ્જવળ કથને ધારણ કરી રહેલી દિશાઓ ભયં-કર શબ્દોથી તથા ઘણી ભસ્મ વડે પરસ્પરને વિક્ષેપ ઉત્પન્ન કરી રહી હતી. આથી તેઓ બધે ધૂળ અને પાણી વગેરે છાંટી પરસ્પર રમત કરતી કોઈ દુષ્ટ રાક્ષસીઓ હોય એવી દેખાતી હતી.^{૩૨} મોટા ખાડાઓની અને પર્વતોની તથા પૃથ્વીની શુક્લ-ઓમાંથી જ્વાળાઓ નીકળવા લાગી અને એ જ્વાળાની અંદર રહેલી સમસ્ત પ્રાણીઓની જાતિઓ ઝાળને લીધે લાલં વણુંની થઈ ગઈ.^{૩૩} સંપત્તિવિનાની શત્રુ થઈ ગયેલી દિશાઓ તંકાળ નીકળેલા રક્તવર્ણાં અને સિંદૂરવર્ણાં વાદળોના જેવા જ્વાળાસમૂહથી સ્થળક્રમણમાં રહેનારા ભ્રમરાઓના જેવી સુશોભિત દેખાતી હતી.^{૩૪} ધગધગના અને જગતની અંદર ફેલાઈ રહેલા

જ્વાળા સમૂહો વડે આકાશ બધે રાતાં

દે સંધ્યાનાં વાદળાંઓ વડે વ્યાપ્ત થઈ

રહેલ હોય તેવું દેખાતું હતું.^{૩૫} વળી, વિકસિત થઈ રહેલાં અને જાણે જોડેલાં કેસૂડાનાં વનોથી તે આકાશ બધે વીંટાઈ રહ્યું હોય એમ જણાતું હતું. એવી જ રીતે સમુદ્રો વડવાનળ વડે વીંટાઈ રહેલા હતા અને બધે અશોકનાં વનો વડે વીંટાઈ રહેલા હોય તેમ જણાતા હતા.^{૩૬} વળી, તેઓ બધે સ્થળક્રમણ વડે સુશોભિત હોય અથવા બધે બાલસૂર્યોના સમૂહો વડે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યા હોય એવા દેખાતા હતા. વનોમાં સનેજ થઈ રહેલો દાવાનળ મોટા મહેલોની નીચે ચિત્ર-માં આલેખેલા બૂઠા અગ્નિને બધે યથાર્થ કરવા ધારતો હતો અને નાના પ્રકારની બળતી જ્વાળા-ઓના ધુમાડાના ગોટાઓ સાથે બંધાઈ ગયો હતો. આમ, તે હજારો ક્ષણોથી વીંટાઈ રહેલા શેષનાગની પેઠે અતિ વિસ્તારવાળો થઈ જતો હતો.^{૩૭,૩૮} વિંધ્યાચળ સૂર્યના ઉદય-અસ્ત આદિના સંબંધથી રહિત થઈ ગયો હતો. સઘાદ્રિ ધીરે ધીરે બધે હોલને પામ્યો હોય તેમ દેખાતો હતો અને અંગારાના જેવી તપ્યા કરતી શાખાઓવાળાં તથા જ્વાળા વડે યુક્ત એવાં વનોના તાપને લીધે તે અસહ્ય થઈ ગયો હતો. ત્યાં વચમાં વચમાં બહુ જ કાળા દેખાતા અને ભમ્યા કરતા ધુમાડાડપી ભ્રમરાઓથી શોભી રહેલું તેમજ ધુમાડાવાળી જ્વાળાડપી ક્રમણોથી રચામ થઈ ગયેલું આકાશ મોટા સરો-વરના જેવું દેખાતું હતું. ધૂમકેતુડપી કથને ધારણ કરી રહેલી નાચડપી નટડીઓ અગ્નિની ચિખાઓડપી શિખરને સુકુટમાં ધારણ કરી રહી હતી અને તેઓ પર્વતોની શુક્લઓમાં રહેલા ખાલી ભાગમાં, પર્વતોનાં શિખરોમાં તેમજ શત્રુ આકાશમાં નીરસતાથી નૃત્ય કર્યા કરતી હતી. શ્રલાંડના ક્ષેત્રભાગડપી કપાટને ધારણ કરી રહેલી પૃથ્વીને નીચેના ભાગમાં અગ્નિની જ્વાળા લાગી રહી હતી, તેથી તે કૂદકા મારતા છવોનાં સમૂહોડપી અનેક બીજાને શેકવાના પાત્રપ

યર્થ ગઈ હતી. વળી એ પ્રલયકાળના સમયમાં
છાતી ફટી રહ્યા કરતી જગતની લક્ષ્મીના હૃદય-
ભાગમાં રહેલા પોંચામાં નાના પ્રકારના દ્વીપોના
સેદને હીધે જુદીજુદી જાતની દેખવામાં આવતી
ચત્તિકાથી, સાત સમુદ્રોરૂપી જળોથી અને
તેમની અંદર વ્યાપ્ત થઈ રહેલા અગ્નિથી આ
પૃથ્વી જુદીજુદી જાતના વર્ણોરૂપી મણિમય
સુખ વડે રાતી જણાતી હતી અને બધે સુવર્ણ-
ની ઝમઝમટ કરતી કંકણોની પંક્તિ હોય એવી
દેખાતી હતી. ત્યારે પર્વતો ચટચટ અવાજ
કરી ફાટી જતા હતા અને વૃક્ષો કડકકાટ અવાજ-
ની સાથે નીચે પડતાં હતાં.^{૩૯-૪૪} દેશો હાહા-
કારના અવાજની સાથે સાવ ઉન્નત થઈ જતા
દેખાતા હતા. સૂર્યોના પ્રચંડ તાપથી સમુદ્રો
ઊકળી રહ્યા હતા અને તેથી તેઓ વિચિત્ર
આકારને ધારણ કરી રહ્યા હતા. દ્વીપોના ગોટા-
ઓ ઊછળતાથી પુષ્ટ જણાતા એ સમુદ્રો સૂર્ય-
નારાયણમાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા પોતાના
સુખભાગ સુધી ઠેક પહોંચી જતા હતા અને
પોતાના તરંગોરૂપી હાથોને બટકાવતા હતા. તેમાં
સમુદ્રપ્રદેશમાં આવેલા પર્વતો એકબીજામાં
ગૂંથાઈ રહેલા તરંગોના ઝપાટાથી હાલી ગયા
હતા અને ઘસાઈ જઈ છેવટ પૃથ્વીના જવા
સપાટ થઈ ગયા હતા. સમુદ્રો જડ માણસોની
જમ ક્રોધે ભરાઈને એ પર્વતોને પોતાના તરંગો-
રૂપી હાથો વડે ગળી જતા હતા. કોઈ ઠેકાણે
પર્વતોના તટોમાં જમાળાઓ પરસ્પર પછડાતી
હતી તેથી અગ્નિને તડતડાટ અવાજ ઊઠતો
હતો અને એ દિશાઓ તથા આકારને ગળી
ગયેલા સમુદ્રોના ગડગડાટનું અનુકરણ કરતો
હતો. દશે દિશાઓમાં લોકપાલોનાં પુરો પડી
જઈ ભસ્મ થઈ ગયાં હતાં. આથી તે દિશાઓ
બધે તપેલા અંગારાવાળી-પર્વતોરૂપી સ્ત્રી તોને
ધારણ કરી હતી અને ઉન્નતની પેઠે આકુળ-
વ્યાકુળ થઈ રહેલી દેખાતી હતી.^{૪૫-૪૮} જમ

તડકા લાગવાથી હિમ ગળવા માટે છે, તેમ
સુવર્ણના રસરૂપ અને અતિ રમણીય આકાર-
વાળો મેરુપર્વત પણ પોતાની તળેટીમાં આવેલા
મોટા મોટા પર્વતો, વૃક્ષો, ઘરો અને ગુફાઓ
વગેરે સાથે તે પ્રલાયાશિથી ધીરે ધીરે ગળતો
દેખાતો હતો. સર્વ સ્થિતિમાં અંદર શીતળ
રહેનારો શુદ્ધ સન્નજન પુરુષ જમ દુર્જનનો
સપ્કં થતાં તાપ વડે ગલિત થઈ બધ, તેમ
હિમાલય પણ સૂર્યના તાપરૂપી અગ્નિ લાગ-
વાથી ઘણાભાગમાં લાખની જમ ઝાગળી જતો
હતો. એ પ્રલયકાળમાં પણ મહાયાચલ પોતાના
નિર્મળ સુગંધને ધારણ જ કરી રહ્યો હતો; કેમકે
ઉદાર ચિત્તવાળો પુરુષ પોતાનો નાશ થઈ બધ
તો પણ પોતાની અંદર રહેલા ઉત્તમ ગુણને
કદી પણ છોડી દેતો નથી. મહાન પુરુષ નાશ
પામી બધ, તો પણ તે બીજાઓને હર્ષ જ ઉપ-
જાવે છે, કદી ખેદ કરાવતો નથી.^{૪૯-૫૨} એ
નિયમ પ્રમાણે ચંદન એ કે બળી ગયું હતું, તો
પણ તેણે જીવતા રહેલા બીજા પુરુષોને આનંદ
જ આપ્યો હતો. જ વસ્તુ ઉત્તમ હોય તે
કાઈ દિવસ અધમતાને પામતી જ નથી.^{૫૩} આ
રીતે, સુવર્ણ એક પ્રલયાશિથી બળી ગયું હતું,
તો પણ સાવ નાશ પામીને તે અન્ય સ્વરૂપને
પામ્યું નહોતું. સર્વનો નાશ થઈ ગયા છતાં
નાશને ન પામેલાં સુવર્ણ અને આકાશ એ
બનેતું સ્વરૂપ જ ખરેખર વખાણવા યોગ્ય છે;
કેમકે પ્રલયકાળના એ અગ્નિમાં એક સુવર્ણ અને
બીજું આકાશ એ બે જ માત્ર અવિનાશી રહ્યાં
હતાં. આકાશ વ્યાપક હોવાથી તેનો નાશ થયો
ન હતો અને સુવર્ણનો મેલ બળી જવાથી તે
શુદ્ધ રમરૂપે અક્ષય રહ્યું હતું.^{૫૪, ૫૫} આવી જ
રીતે રજોગુણ અને તમોગુણરૂપી મેલથી રહિત
એવો શુદ્ધ સત્ત્વગુણ જ બ્રહ્માનંદનો અનુભવ
કરાવે છે, તેથી તે જ એક સુખના સાધનરૂપ છે,
એમ હું માનું છું. રજોગુણથી કે તમોગુણથી

ખરું સુખ કદી પણ મળતું જ નથી. મોટાં વાદળાં
 ઓડી પર્વતોને બાળી નાખનારો અને ધુમાડા-
 ના ગોટાઓવાળી મોટી જ્વાળાઓને ધારણ
 કરી રહેલો પ્રલયાગ્નિ પીપ્પલ, પવનના
 અપાટથી લોચાં ઊછળ્યાં કરતાં મોટાં વનોની
 પેઠે આકાશમાં ચોતરફ પસરી જતો હતો
 અને ચોતરફ અંગારાની વૃદ્ધિ કરી રહ્યો
 હતો. હે રામચંદ્રજી! સૂર્યની ગરમીથી પાણી
 અત્યંત સુકાઈ ગયું હતું. તેથી નિર્જલ જ્વાળા થઈ
 રહેલાં અને વિશાળ આકારને ધારણ કરી રહેલાં
 અંડજ તથા જરાયુજ આદિ પ્રાણીઓની
 તેમજ બળી જવાને લીધે આકાશવૃક્ષના જ્વાં
 શૂન્ય તથા નામમાત્રરૂપે રહેલાં અથવા તો આદ્ર,
 છતાં પ્રલયાનલની જ્વાળાથી બળાકારે બળી
 ગયેલાં વાદળાંઓની ભસ્મ પણ તત્ત્વતેતા પુરુષ-
 ના દોષની ભસ્મની જમ દાઈ જગ્યાએ એવામાં
 આવતી ન હતી. પ્રકટ થયેલો પ્રલયાગ્નિ હજી
 દેલાસ સુધી પહોંચ્યો ન હતો, તેટલામાં તો પ્રલય-
 ને લીધે કાપ પામેલા રુદ્રે જ તેને પોતાના નેત્રાગ્નિ
 વડે બાળી નાખ્યો. દાહને લીધે ફાટતાં અનેક
 વૃક્ષોના તથા મોટી શિલાઓના કડકડાટના અવાજે
 વાળા પર્વતો, લાકડીઓ, પહાણાંઓ ને ઢેકાંઓના
 સમૂહોથી જાણે પરસ્પર યુદ્ધ કરતા હોય એવા
 દેખાતા હતા. વળી એ પર્વતો ઉપર અગ્નિની
 ધાટી જ્વાળાઓ બળતી હતી તેથી તેમનાં ઉપર-
 નાં શિખરો અક્ષાયમાન થઈ જતાં હતાં અને
 તેઓ જાણે આકાશની અંદર સ્થૂળ કમળોનાં
 વનો વિકસ્યાં હોય એવાં દેખાતાં હતાં. ભૂમિ
 અહીં આગળ કોઈ કાળે સૃષ્ટિ હતી, એવા સ્મર-
 ણાવશેષને પામી ગઈ અને પ્રલય જાણે ભૂખોને
 જગતની અસારતાનું સ્મરણ કરાવતો હોય તેમ
 પ્રત્યક્ષરૂપે એવામાં આવવા લાગ્યો. તાપ અને
 ઉપતાપને ઉપજવનારા તથા બીજાઓને માર-
 જ તત્પર થઈ રહેલા અગ્નિઓએ સસલા-
 ડાંતી પેઠે જગતોનો અત્યંત અભાવ

કરી દીધો. ૫૯-૧૩ આમ અરેખરો પ્રલયકાળ
 મંડાયો, એટલે પ્રલયકાળના વાયુઓ અગ્નિઓ-
 માંથી બહાર આવીને જાણે દિશાઓને ચાટતા
 હોય તેમ વાવા લાગ્યા. તે વાયુઓ વજ્રપાત વડે
 અનેક પ્રાણીઓનાં અંગોને પીડા કરતા હતા,
 તેઓ પોતાનામાં ધૂમ્પા કરતાં અગ્નિનાં જંબા-
 ડિયા વડે જાણે કુદ્ર વૃક્ષોની હારો જ ખડી થઈ
 હોય એવા દેખાતા હતા અને તેઓ દેવતાઓની
 પંક્તિઓને નિર્મૂળ કરી ઉખેડી નાખતા હતા.
 વળી, સાં બીજ વાયુઓ વેગપૂર્વક વાવા મંડ્યા.
 તેઓ ચપળ તથા જ્વાળાઓરૂપી પદ્મવો વડે
 વિકસિત થઈ રહેલાં અગ્નિમય વૃક્ષોનાં વનોમાં
 પ્રકટ થયેલી તથા ભસ્મના સંપર્કવાળી ગરમીથી
 આકાશમાં બપોળી રહ્યા હતા. તેઓ ફરતાં જંબા-
 ડિયાંના પરસ્પર અથડાવાથી ઉત્પન્ન થયેલી
 અંગારાઓની ગૌર કાન્તિને ધારણ કરી રહ્યા હતા.
 વળી, તેઓ કાજળરૂપે નીચે પડતી તથા અગ્નિમય
 શિખરોના મધ્યમાં શેષી રહેલી કાજળવણી
 જ્વાળાઓની પંક્તિ વડે શ્યામ દેખાતા હતા
 અને તેઓ આખા જગતમાં અગ્નિને પસારી
 દેવાથી વખાણવા યોગ્ય વેગને ધારણ કરનારા
 હતા. ૫૯, ૧૫

વ્યાલોલસ્ફુટદાનલદ્રુમવનમ્રોદ્ભૂતમસ્મો-
 ષ્મણા દત્તાત્રાગ્રમદુલ્ભુકાહતિવહત્સાંગારગૌરા-
 વિષ્ણુઃ । અશ્વત્થાવકગંગમધ્યવિલસજ્જ્વાલાવલી-
 ક્ષ્યામલા નિઃશ્વેપાગ્નિકાશસુસ્તવજ્જવા વેગેન
 વાતા વજ્રુઃ ॥ ૬૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
 પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મહાકલ્યા-
 નાગ્નિવર્ણન' એ નામનો સર્ગ
 ૭૫ મો સમાપ્ત

૭૬મો સર્ગ

પ્રલયના મેઘથી અગ્નિ શાંત થવાનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથ કલ્પાંતમરુતિ વદત્યવધુતાચલે ।

વલેનાં મોઢિકલ્લોલૈર્નમસ્યાવર્તકારિણિ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ:-પછી પર્વતોને કંપાવનારી અને પોતાના બળ વડે સમુદ્રના તરંગોથી આકાશની અંદર ચક્રીઓમાં ધૂમનારો પ્રલય-કાળનો પવન વાવા લાગ્યો, સમુદ્રો ચિહ્ન વિનાના થઈ ગયા, વરસાદે પોતાની મર્યાદા છોડી દીધી, ધનવાન લોકો ધનહીન થઈ ગયા, જલોકના જીવો જળના અભાવને લીધે ઉપદ્રવ વડે જ ભાગવા માંડ્યા અને જગતમાં રાજ ન હોવાથી તેનો કરનો ભાગ પણ નીકળી જઈ આશુ જગત અગ્નિની આહુતિરૂપ થઈ પડ્યું. વળી, કાળયોગથી પાતાળનો પણ નાશ થઈ ગયો, વિધવાનરૂપે દેખાતો સ્વર્ગલોક સૂર્યના તાપરૂપી અગ્નિ વડે ભસ્મરૂપ થઈ ગયો, સર્વ સૃષ્ટિવર્ગ છિન્ન-લિપ્ત દશાને પ્રાપ્ત થયો અને સર્વ દિશાઓનો સમૂહ શોકના જ એક નિવાસરૂપ થઈ પડ્યો. તે સમયે અહંકારી દૈત્યોના સમૂહની પેઠે આકાશની અંદર ધ્યાંયથી પુષ્કરાવર્ત^૧ નામના પ્રલય-મેઘોએ પોતાનો ગડગડાટ આરંભ્યો. એ અવાજ બ્રહ્માએ પોતાનો બ્રહ્માંડ લોક સમેટી લીધો, ત્યારે તેની પડી ગયેલી ભીંતના અવાજ જેવો મહા-ભયંકર હતો. વળી એ અવાજ એકળીબમાં પછડાઈ ઉછાળા માર્યા કરતા મહોન્મત સમુદ્રોના અવાજ જેવો સંભળાતો હતો.^૨ લોકોમાં, સમુદ્રોમાં અને નગરોમાં પડછંદાડે પ્રસરી રહેલા પોતાના મોટા ઠાલાહલ વડે એ શબ્દ

મહાકલેશથી પણ સહન ન કરી શકાય એવો લાગતો હતો. વળી, કુલાચળ પર્વતની સમીપના પર્વતોની કે તેની શાખાઓની સાથે સંબંધ રાખી રહેલા દાવાનળના ઉચ્ચ શબ્દો તેમાં બળી ગયા હતા, તેથી એ શબ્દ ઘોઘરો સભળાતો હતો. એ શબ્દથી બ્રહ્માંડરૂપી સંખતું જઠર પુરાઈ ગયું હતું, તેથી એ અવાજ બહુ અંદર (બ્રહ્માંડમાં) ઘટપણે પથરાઈ રહ્યો હોય તેવો જણાતો હતો. એ શબ્દ સ્વર્ગલોક, પૃથ્વી, આકાશ અને પાતાળ એ સર્વ દેહાણુ અત્યંત ફેલાઈ રહ્યો હતો, તેથી તે બહુ આરે દાર શાખાઓથી વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હોય એવો લાગતો હતો. વળી એ શબ્દ એકળીબથી અત્યંત છેટે પડેલી દિશાઓરૂપી ભીતોનું બહુ લીલા વડે ઘર્ષણ કરવાને તૈયાર થઈ રહ્યો હોય એમ જણાતો હતો. મહા-પ્રલયમાં સાને સમુદ્રો ભેગા થતાં સિદ્ધ થયેલા પીણાનો સ્વાદ લેવામાં બહુ એ શબ્દ તૃષ્ણાવાળો હોય એમ જણાતું હતું.^૩ એ શબ્દનો એવો તો વિચિત્ર આકબર હતો કે દિગ્વિજય કરવાને નીકળેલા પ્રલયરૂપી ઇન્દ્રના મહોન્મત ઐરાવત હાથીની બહુ મજાના થતી હોય એમ જણાતું હતું. પ્રવયપયંત (પુરાઈ રહેવાથી) હોલને પામી રહેલા મેઘરૂપી સમુદ્રોનો બહુ એક જ સમયે બહાર આવેલા ઘાટો અવાજ હોય એવો તેનો દેખાવ હતો.^૪ એ શબ્દ મહા-પ્રલયમાં હોલ પામેલા ક્ષીરસાગરના મંથનના શબ્દનું અનુકરણ કરતો હતો. વળી એ શબ્દ બ્રહ્માંડરૂપી મોટા રેંટમાં ગડગડાટ કરી રહેલા જળધારાયંત્રની જેમ મહાવિસ્તીર્ણ જણાતો હતો.^૫ એ મેઘધ્વનિ સાંભળીને હું ‘આ પ્રસ-યાગ્નિમાં મેઘની સ્થિતિ શી રીતે હોય?’ એવા આશ્ચર્યમાં પડી ગયો. દશે દિશાઓમાંથી નીચેના પ્રદેશને છોડી દઈ, મેં વરસાદ એવા માટે નવે દિશાઓમાં મારી દિધી ફેરવી.^૬ પરંતુ, દિશાઓમાં તે વખતે કશું પણ મારા

૧ આ /છેતરમા સર્ગમાં અગ્નિમિથિાના લાગમા પુષ્કરાવર્ત નામના મેઘનો ઉદય થવા વિષે અને આગ્નેય દિશાના મુખમા અગ્નિ શાંત થઈ ગયા વિષે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

આવ્યું નહિ. માત્ર ચપળપણે ઉછાળા માર્યા કરતી જાબાડિયાંરૂપી વજ્રોની વૃદ્ધિ જ મારા જોવામાં આવી. તે વૃદ્ધિ આકાશમાં ઊડ્યા કરતી હતી અને એ જ્વાળાઓના તાપથી દશે દિશાઓમાં અનેક કુરોડો યોજન સુધીના છેટેના પદાર્થો પણ ભસ્મ થઈ જતા હતા.^{૧૩,૧૪} પછી ક્ષણમાત્રમાં હું આકાશમાં દૂર ગયો, એટલે મને ઉપરના ભાગમાં શીતળ પવન જણાવા લાગ્યો. નીચેના પ્રદેશમાં તે પવન અગ્નિના જેવો અતિ ઉષ્ણ હતો.^{૧૫} એ વિશાળ આકાશમાર્ગમાં ઉપરના અતિ દૂર પ્રદેશની અંદર પ્રલયકાળના મેધો રહ્યા હતા. એ પ્રદેશમાં અગ્નિનો તાપ લાગતો ન હતો અને લાંબા જીવતાં પ્રાણીની દૃષ્ટિ પણ પહોંચી શકતી ન હતી.^{૧૬} પછી પશ્ચિમ દિશામાંથી પ્રલયકાળનો પ્રચંડ પવન વાવા લાગ્યો અને તેમાં વિંધ્યાચલ, મેરુપર્વત અને હિમાલય પણ તણખલાની જેમ અધ્ધર ઊડતા હતા.^{૧૭} ત્યાં પશ્ચિમના તે પવનના સપાટાથી ચોતરફ ઊડ્યા કરતા અંગારાઓરૂપી પક્ષીઓ વડે શોભી રહેલા અને જાંબાડિયાંરૂપી ચપળ વન વડે ઘેરાઈ ગયેલા જ્વાળાઓરૂપી પર્વતો અગ્નિખૂણા તરફ જવા માંડ્યા.^{૧૮} ત્યાં સંધ્યાકાળનાં વાદળોનાં જેવા રાતા અંગારારૂપી વરસાદો તરવા લાગ્યા અને ભસ્મના ભારરૂપી જળને વરસાદની પેટે ધારણ કરી રહેલ પવિત્ર અંગારાઓની રજ આકાશમાં ઊભરણ કરવા લાગી. જ્વાળાઓથી ઘેરાયેલો દુષ્ટ ને પ્રચંડ પવન અગ્નિની સાથે મળી ગયો હતો અને બધું પાંખોવાળા સુવર્ણના પર્વતોનો સમૂહ દ્રવરૂપ થઈ ગયો હોય એવો જણાતો હતો.^{૧૯,૨૦} પૃથ્વી, પર્વતો અને નગરોનો સર્વ વિસ્તાર શુદ્ધ અંગારારૂપ થઈ ગયો હતો. ચારે કોર જ્વાળાઓની પંક્તિઓનો સમૂહ ભણ્ણી ઊડ્યો હતો, સૂર્યનું પ્રકાશપણે પ્રસિદ્ધ પડવા લાગ્યું હતું, શિરૂપી જળને ધારણ કરનારા યથા

હતા અને કોઈ જગ્યાએ તેમનું જળ તાપ વડે બહુ ઊકળતા માંડ્યું હતું. જંગલો સાત પાંદડાં વિનાનાં થયાં હતાં અને પ્રદીપ્ત અગ્નિરૂપી વૃક્ષોને ધારણ કરી રહ્યાં હતાં. અલ્પલોકનાં નગરો અને અલ્પલોકમાં રહેલા તેના અધિપતિઓ, સ્ત્રીઓ, બાળકો તથા વૃદ્ધો સાથે બળી જઈ આકાશમાં પડવા લાગ્યા હતા. દેશવાળીની પેટે રમણીય એવા તણખાઓને ધારણ કરનારાં જાંબાડિયાંથી બીજવાળી થઈ રહેલી, જ્વાળારૂપી પદ્મવો વડે સુશોભિત અને પાષાણરૂપિત અક્ષરૂપી સદાવરમાં જોગેલી પ્રલયાગ્નિરૂપી કમલિનીના અંગારાઓરૂપી મહાનિસ્તીર્ણ કાદવની અદરઠેક પાતાળ લોક સુધી પર્વતો તથા નાગો પોતાના મૂળ આધારરૂપ એવા પવનોની સાથે ડૂબી ગયા હતા. એ સમયે જમ ઊંટાનું સૈન્ય પખાલ વડે પાણી ભરી લાવે, તેમ અંજનના જેવો રથામ પ્રલયકાળના વરસાદનો સમૂહ અણખણ ગતિએ પાણી ભરી લાવતો હતો અને આકાશમાં નચ્ચક જ ગડગડાટ કરતો દેખાવા લાગ્યો હતો. એ વરસાદની અંદર વીજળીઓરૂપી મોટા પર્વતો પ્રલયકાળની સ્થિર જ્વાળા જેવા દેખાતા હતા અને તેના એક જ ખૂણામાં સાતે સસુદ્રોનું જળ સમાઈ રહ્યું હતું.^{૨૧-૨૭} એ પ્રલયકાળનો વરસાદ ભીંતોના જેવા દીપી નીકળેલ ઝાકળના ભારથી દિશાઓના તટોને અવકાશ વિનાનાં કરી દેતો હતો અને ઠેક અક્ષાંડરૂપી ભીંત સુધી ભરપૂર ભરેલા ભૂલોકને નિર્મૂળ કરી નાખવામાં નિપુણતા ધરાવતો હતો.^{૨૮} વળી પ્રલયકાળમાં ક્ષોભને પ્રાપ્ત થયેલો મહાસાગર બધું આકાશમાં ખડો થઈ ગયો હોય એવો તેનો દેખાવ હતો. તે મહાસાગર બાર સૂર્યોરૂપી ગોળાકાર ધૂમરીઓને ધારણ કરી રહ્યો હતો, વીજળીઓરૂપી જળચર પ્રાણીઓવાળો હતો અને જળના અનાજથી સુંદર દેખાતો હતો.^{૨૯} વળી એ પ્રલયકાળનો વરસાદ બધું ચંદ્રમા જ ભરણ કે દાહને પ્રાપ્ત થઈ

જઈ પાછું ખમણુ શીતળપણું ધારણુ કરીને બીજા
જ આકારને ધારણુ કરી ઉપરના (આકાશ) લોકમાં
આવી રહ્યો હોય, એમ જણાતો હતો.^{૩૦} સુવર્ણ-
ના જવી ચળકાટ મારતી વીજળીઓ વડે એ
પ્રલયકાળનો મેઘ જડતાને લીધે સમગ્ર જળને
કાષ્ટની પેઠે અચલપણે યલાવી રાખનારા હિમા-
લયને જણે સંપૂર્ણ રીતે ધારણુ કરી રહ્યો હોય
એવો ભાવ દેખાડતો હતો.^{૩૧} પછી બ્રહ્માંડને
ફેડી કઠિનરૂપે બહાર આવતી, આકાશમાં ચારે
તરફ ફેલાઈ રહેલી અને પ્રથમ દિશાઓમાં ઝાકળ-
ને મોટે રૂપે વરસનારી વૃદ્ધિ નીચે પડવા લાગી.
તે વૃદ્ધિ વનમાં અને આકાશમાં અસિદ્ધાહના
જવા પ્રકાશવાળા વીજળીઓના ઝળકારાઓથી
ભયંકર દેખાતી હતી અને તેના પ્રસરી રહેલા
ગડગડાટના અવાજથી આખું બ્રહ્માંડ જણે ગાજી
રહ્યું હોય એમ જણાતું હતું.^{૩૨, ૩૩} ચોતરફ ફેલાઈ
ગયેલી અને વારંવાર ઉત્પન્ન થવા કરતી સેંકડો,
સુસવાટીની ગર્જનાથી ત્યાં અક્ષય શબ્દ સાંભ-
ળવામાં આવતો હતો વળી શીત જળખિંદુઓ-
રૂપી તથા ઝાકળરૂપી લીંત વડે ત્યાં જણે આખું
આકાશ બંધાઈ ગયું હોય એમ દેખાતું હતું.^{૩૪}
પૃથ્વી અને આકાશરૂપી મંડપના જણે વૈદૂર્ય-
મણિના મૂર્તિમાન સ્તંભ હોય એવી જણાતી
અને અત્યંત રચુલ એવી ધારાઓની વૃદ્ધિને
લીધે પૃથ્વીના ભારને વહેતા પર્વતો જણે ટકાતા
હોય એમ ભાસતું હતું.^{૩૫} એ વૃદ્ધિને લીધે
અંગારાઓના સમૂહો પૃથ્વીમાં ચડચડાટનો
અવાજ કરી ફાટતા હતા અને તેની ગર્જના-
ઓનો મોટો ગડગડાટ થતાં અનેક લોકો નીચે
આવી પડતા હતા. આથી સર્વ દેખાવ બ્યાકુળ-
તાવાળો જણાતો હતો.^{૩૬} અંગારાવાળાં જગત-
રૂપી ધરની અંદર વિલાસ કરી રહેલી એ વૃદ્ધિ
નીચે જળ પડતાં અગ્નિ વિનાની થઈ રહેલી
પૃથ્વીની બાપપલકમીના જવા ભાવને બતાવતી
હતી.^{૩૭} જ્વાળાઓના વિલાસ વડે આડંબર-

વાણ આકાશ તે સમયે જણે સ્થળકમળોનાં પાંદ-
ડાંઓના સમૂહો વડે સુશોભિત હોય એવું દેખાતું
હતું. આકાશની અંદર સ્ફુરી રહેલા, શીતળ
અને જળખિંદુઓરૂપી અનેક પાંખોને ધારણુ
કરી રહેલા વરસાદો અગ્નિની જ્વાળાઓમાં
જણે ભમરાઓની પંક્તિ રૂપાં કરતી હોય એવા
દેખાતા હતા.^{૩૮} ત્યાં વરસાદનો અને અગ્નિનો
મોટો મોટો પ્રસરી રહેલા ચડચડાટના શબ્દોથી
દિશાઓને પૂરી દેનારો સમાગમ થયો હતો. તે
જણે પ્રબળ શત્રુઓને લીધે વિષમતાવાળો અને
મોટી સેનાઓનાં હથિયારો વડે એકબીજાનાં
અનેક ઉગ્ર હથિયારોને તોડી નાખનારો ઢાઈ
મોટો ઉગ્રસંગ્રામ મચી રહ્યો હોય, એવો મહા-
ભયંકર દેખાતો હતો.^{૩૯}

હવે વૃહસ્પતિચરવપૂરિતાશો મીમોઽમત્સ-
લિલદાનલસન્નિપાતઃ । દુર્વારવૈરિવિપમો મહતાં
બલનાં સંગ્રામ ઉગ્ર હ્ર દેવિદત્તોપ્રદેવિઃ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણમ-
કરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘પુષ્કરાવર્તાડંબરવ-
ર્ણન’ એ નામનો સર્ગ ૭૬ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૭૭ મો*

પ્રલયના મેઘનું ફરીથી વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથાવનિપયસ્તેજઃપવનાનાં યુગક્ષયે ।

જાતે પરમસંશ્લેષે વપૂવાઽસ્મિન્નગતત્ત્વયં ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—પછી પ્રલયકાળને સમયે
પૃથ્વી, જળ, તેજ અને વાયુ, એ સર્વનો સોજ
થવા માંડતાં ત્રિલોકીની જે કંઈ સ્થિતિ થઈ હતી
તે વિશે હું તમને કહું છું, તે તમે સાંભળો.^૧ જણે
તમાલનાં વનો જ ભેડીને આકાશમાં ખડાં થઈ

* આ સિતોતરમા સર્ગમાં પુષ્કરાવર્ત મેઘની
વૃદ્ધિધારા પડવાથી અને સાત સમુદ્રોના ક્ષોભથી વ્યાપ્ત
થઈ રહેવા જગત વિશે ફરી વાર વિવચન કરવામાં
આવશે.

ગયાં હોય એવો દેખાવ આપનાર ભસ્મથી તથા વાદળાથી ત્રણે લોક વ્યાપ્ત થઈ રહ્યા હતા મોટા સમુદ્રોની મોટી ચકરીઓની સાથે ધુમાડાના ગોટગોટા અથડાતા હતા.^૩ લીલા પદ્યોનો દાહ થતાં અગ્નિની જ્વાળાઓ ધુમાડાથી શ્યામ થઈ રહી હતી અને તેમાંથી સહજ રીતે ચડચડાટ અવાજ પેદા થતો હતો. અનેક લોકાંતર (બીજા લોકો)નો અંદરનો સર્વ ભાગ ભસ્મના હગ્ગાથી અને વાદળાઓના સમૂહથી પૂરેપૂરો ભગઈ રહ્યો હતો.^૪ ઉછાળા મારતાં તથા લાંબો અવાજ કરતાં લીલાં લાકડાંઓને પ્રલયના મેઘનું પાણી અડતું હતું તેથી તેમાંથી છમછમ અવાજ થતો હતો. આથી કોઈ બાળે વૃષ્ટિના જયઘોષને (ડંકાને) ચોતરફ પ્રસરાવનારા વાજાંને વગાડતું હોય, એવો ભાવ દેખાતો હતો.^૫ કોઈ જગ્યા ક્યો કરતાં ભસ્મના જ્યાં શ્યામ વાદળાંથી ભરપૂર દેખાતી હતી, કોઈ ઠેકાણે વાદળાઓ ધુમાડાના ગોટાઓથી છવાઈ રહેલાં જણાતાં હતાં, કોઈ જગ્યાએ પ્રલયકાળના મોટા મેઘોનો ગડગડાટ સંભળાતો હતો, તો કોઈ સ્થળે બાળે ત્રિલોકીનાં આંસુ જ વરસાદને રૂપે નીચે પડતાં હોય એમ જણાતું હતું. વળી કેટલેક ઠેકાણે જળખિંદુઓને વરસાવનારા અને ચારે બાજુ ભ્રમણ કરનારાં ભયંકર વાદળાંઓના સમૂહો દેખાતા હતા.^૬ બ્રહ્માંડરૂપી ભીતમાં અથડાવાથી પવન ભયંકર રૂપે ધારણ રહેલો હતો અને અંદર ઊડ્યા કરતો ઇન્દ્ર આદિ દેવોના નગરોનો સમૂહ તેના ઝપાટાથી ભસ્મરૂપ થઈ જતો હતો.^૭ પોતાની નજીક રહેલા પાપાણી પાણી, અગ્નિ તથા પવનથી ફાટનાં હતા અને ઊડીને અથડાતા હતા. આથી, તત્કાલ આદિ ઇન્દ્રિયો જડ જેવી થઈ જતી હતી અને તેના અવાજોથી કાન બંદર મારી જતા હતા.^૮ આકાશમાંથી ગાઢ વૃષ્ટિ સંભતી જમ એકધારાએ પડતી હતી નો મોટો અવાજ કાને પડતો હતો. એ

વૃષ્ટિથી પ્રલયકાળના અગ્નિ શમી જતા હતા.^૯ જમ આકાશ ભયંકર વાદળાંઓ વડે પુરાઈ બચ છે, તેમ બધા સમુદ્રો, ગંગાનદી પણ જતા એક તરંગ જેવી કહેવાય એવી અનેક નદીઓના સમૂહો વડે પુરાઈ ગયા હતા.^{૧૦} ત્યારે સૂર્યો બાળે તમાલ વૃક્ષનાં પત્રોના સમૂહની નીચે લટકી રહેલો પુષ્પોનો ગુચ્છ હોય એવા આકાશમાં રમણીય જણાતા હતા. તે તપતા સૂર્યો બાળે પ્રલયકાળના મેઘોના સમૂહોને તેના આધાર સાથે ચૂસતા હોય તેમ જણાતા હતા.^{૧૧} પર્વતો, દ્વીપો અને નગરો પર્વતમાંથી નીકળતી નદીઓના સમૂહોમાં તણાઈ જતાં હતાં અને પર્વતો પ્રલયકાળના પ્રચંડ પવનને ધાટો ફોલ થવાને લીધે કુટાઈ જતા હતા.^{૧૨} એકબીજામાં પરસ્પર ત્રિષલ કરવાથી ઘણું કષ્ટ પણ માંડ રાષ્ટ્રી શકાય એવા, ચકરીઓના જેવા આકારવાળા, છેવટ નીચે પડનારા અને વ્યથ થઈ રહેલા ઉચ્ચ અહંગણી તેમજ તારાગણી આકાશની અંદર પૃથ્વીમાં ફરતાં જીવાડિયાં કરતાં બમણા ઝબકારો જેવામાં આવતો હતો.^{૧૩} ચારે તરફ વાયા કરતા પ્રચંડ પવન વડે ઊછળ્યા કરતા અને જળના મોટા પર્વતો જેવા દેખાતા તરંગોના પરસ્પર પછડાવાથી પર્વતો ફાટી જતા હતા. મહાપ્રલયમાં પર્વતો છિન્નભિન્ન થઈ જવાથી તેના પ્રાંત-ભાગોની ભૂમિ (તળેટી) પણ નિર્માલ્ય થઈ ગઈ હતી.^{૧૪} ધાટાં ખિંદુઓને ધારણ કરી રહેલાં અને અશ્રુધારાની પેઠે વરસાદ વરસનારાં પ્રલય-કાળનાં વાદળાંઓ આકાશમાં બહુ ઘટપણાને પામ્યાં હતાં. તેથી સૂર્યનારાયણનાં કિરણોનો સમૂહ ઢંકાઈ ગયો હતો, સર્વ ઠેકાણે અધકાર પથરાઈ રહ્યો હતો અને અંધારાથી આંખું ત્રેલોક્ય પૂર્ણ રીતે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હતું.^{૧૫} પોતાનો પૃથ્વીરૂપી આશ્રય શિથિલ થઈ જવાથી ખંડ ખંડ થઈ ગયેલા, પવનમાં વધા કરતા અને ઊપડી ગયેલી કિનારાવાળા પર્વતો સમુદ્રોમાં

આવી પડતા હતા અને આજોટતા હતા, તેથી તે સમુદ્રો ખિચોખિચ ભરાઈ ગયા હતા.^{૧૫} એક-બીજામાંથી ઉત્તરોત્તર ઉત્પન્ન થનારા તરંગોએ જોયા ફેંકલા પાષાણોથી મેઘને ખંડિત કરનારા, સમુદ્રની પેઠે ધુધવાટો કર્યા કરતા અને પોતાના પ્રયંત્ર શબ્દથી ગંભીર દેખાતા, પ્રલયકાળના પવનો-ને લીધે દિશાઓના તટો શૂન્ય જવા જણાતા હતા.^{૧૬} કહ્યુંકહું શબ્દ કરનારાં પ્રલયકાળનાં વાદળાંઓરૂપી હાથોને ધ્રુવાંડરૂપી વક્ષ સ્થળમાં પછાડી, આપું ત્રિલોક સમુદ્રની અંદર સર્વ દૂર્બીજતાં જાણે છાતી ફટી રાતું હોય તેમ જણાતું હતું.^{૧૭} ખંડ ખંડ થઈ જઈ આકાશમાં ઊડ્યા કરતા, પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે અતરિક્ષમાં રહેલા, પરસ્પર મિશ્ર થઈ ગયેલા અને નીચેના ભાગમાં જળના સ્પર્શથી રહિત રહેલા સ્વર્ગલોક, પાતાળલોક તથા ભૂલોક વડે આપું આકાશ વીંટાઈ રહેલું હતું.^{૧૮} મરી ગયેલા, અધમૂત્તા થઈ રહેલા, બળી ગયેલા અને અસ્થિ બગેલા અગવાળા દેવો તથા દાનવો પવનથી ભેગા થઈ જતા હતા અને એકબીજાને દેખી પૂર્વના ભેગે સંભારી પરસ્પર સંહાર કરવા માટે આયુધો ફેરવતા હતા.^{૧૯} પ્રલયકાળના પવને ઉડાડેલાં લોકાંતરો (બીજા લોકો)રૂપી જૂનાં ધાસો પોતામાંથી જ ઉત્પન્ન થયેલી ભસ્મ વડે પવનને ઘોળો કરીનાખતાં હતાં અને અનુનવાત (એક બતના વાતરોગ)ના નામને જાણે ભરાબર સાર્ય* કરી દેતાં જણાતાં હતાં.^{૨૦} પવનમાં ઊડ્યા કરતા અનેક શિલાઓના સમૂહોનો પ્રહાર થતાં નીચેના અને પંડખાના ભાગો ખરી પડતા હતા, લોકાંતરો નીચે આવી પડતા હતા અને દુકાળનો કડવો અવાજ કાને પડતો હતો.^{૨૧} પવનના અથડાવા-

થી અવાજ કરનારી પર્વતોના સમૂહોની અનેક ગુફાઓમાં થયેલા શબ્દથી સર્વત્ર મોટા ઘોંઘાટ થઈ રહ્યો હતો. લોકપાલોની નગરી અને નગરો ચક્રર ખાઈ નીચે પડતાં હતાં.^{૨૨} દેવોની પેઠે કંકર શબ્દ કરી રહેલા પવનો વનના સમૂહોને આકાશમાં તાણી જતા હતા અને કેમ જાણે આપું ત્રિલોક એ વનસમૂહરૂપી ગોખો વડે વીંટાઈ રહ્યું હોય એમ જણાતું હતું.^{૨૩} જમ મજરાંનો સમૂહ ભેગો થાય છે, તેમ આકાશની અંદર નગરો, દેશો, દેવો, અશ્વિ, દેવતાઓ, નાગ અને સૂર્યોનો સમૂહ એકઠો થયો હતો.^{૨૪} ત્રિલોકીના કેટલાંક ભાગોમાં દેવાસયો ભાંગી પડતાં હતાં અને ચારે દાર મોટા વિસ્તારમાં પ્રસરી રહેલાં ઉત્તમ વૃક્ષો તથા ઉત્તમ પર્વતો ભૂદા થઈ જતાં હતાં. કેટલાંક ભાગમાં કિથલપાથલ થઈ જવાને લીધે પ્રાણીઓના ધોધરા અવાજો સંભળાતા હતા અને ઉપરના પ્રદેશમાં જળ તથા નીચેના પ્રદેશમાં અશ્વિ રહેલો દેખાતો હતો.^{૨૫} પાણી અને પર્વતો પરસ્પર અથડાતાં હતાં, તેથી ફિક્કપાલોનાં નગરો તેમાં કચરાઈ જઈ નિર્મૂળ થઈ જતાં હતાં. મોટા મોટા દેવતાઓ, દેવો, સિદ્ધો અને ગધર્વોનાં નગરો નીચે આવી પડતાં હતાં.^{૨૬} ઠંડા અંગાર જવા થઈ રહેલા પર્વત આદિ પદાર્થો પવનના ઝપાટામાં રંજની પેઠે કુટાઈ જતા હતા અને આપું ત્રૈલોક્ય નિઃસાર દેખાતું હતું.^{૨૭} વરસાદના જળની પેઠે રત્નો વડે ખણખણાટ કરનારાં દેવતાઓનાં અને દેવોનાં નગરો ભીતો સાથે આકાશમાં ભમતાં રહી છેવટે હેઠાં પડતાં હતાં.^{૨૮} આકાશ સાગરો વડે ભરપૂર થઈ રહ્યું હતું, તેમજ સપ્તલોકનાં મંદિરોથી પણ તે પૂર્ણ દેખાતું હતું. એ સત્યલોકમાંના લોકો પ્રલયકાળ ભરાઈ રહ્યાથી નીચે પડતા હતા અને દેવતાઓ પણ વંટોળિયા વાયુની પેઠે આકાશમાં ચક્રચક્રર ભમ્યા કરતા હતા.^{૨૯} આપું ત્રૈલોક્ય ખરી પડેલાં જૂનાં પાંદડાંની પેઠે આકાશમાં

* અનુનવાતનો શબ્દાર્થ કરતા 'ધોગા વાણ' એવો થાય છે, તે એ શબ્દનું 'નિરર્થકપણ' ન રહેતા સાર્યપણું યવાની ઉત્પ્રેક્ષા ગ્રથકારે કરી છે, એમ રીક્ષકાર જણાવે છે.

જીડ્યા કરતા અને પવનનો સપાટો લાગવાથી ચંચળ થયેલા પદાર્થોથી ભરાઈ રહ્યું હતું. તે પદાર્થો ઢેલકાક ભસ્મરૂપ થઈ રહ્યા હતા અને ઢેલકાકપોતાના રૂપે જનિવધમાન જણાતા હતા.^{૩૦} આકાશમાંથી નીચે આવી પડેલાં તથા ગ્રણ્યણાટ કરી રહેલાં સુવર્ણનાં, સ્ફટિકનાં અને વૈડૂર્ય-મણિનાં ઉત્તમ મંદિરો વડે આકાશનો સઘળો ભાગ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો.^{૩૧} ધુમાડાના અને ભસ્મના વાદળોના જગા ગોટગોટા આકાશમાં ધૂમતા હતા, જળની વૃદ્ધિથી શહેરોનાં શહેરો પડી જતાં હતાં, તરંગોના સમૂહો ઊછળતા હતા અને પૃથ્વી તથા પર્વતો જળની અંદર ડૂબી જતાં હતાં. મોટા મોટા પર્વતો સમુદ્રોમાં પાંદડાંની પેઠે તણાતા હતા, એકબીજા સાથે અથડાઈને પરસ્પર નિકંદન કરવાને તત્પર થઈ રહ્યા હતા અને સમુદ્રોની ચક્રીઓથી ઘોઘરા અવાજ ગાજતા હતા. અવશેષ રહેલા દેવતાઓના આકંઠવાળું, કૂર્ચા કરતાં અને અધમૂઆ જેવાં થઈ ગયેલાં પ્રાણીઓથી ભરેલું અને અંદર ભમ્યા કરતા સેકડો ઢેલુઓના (ધૂમકેતુઓના) ઉત્પાતો ખતાવતું એ જગત માંડ એઈ ચમાય તેવું થઈ ગયું હતું.^{૩૨-૩૪} જૂનાં પાંદડાંના જની અવસ્થાને પામેલા, પવન વડે ચપળ અને મરી ગયેલા અથવા અધમૂત્રા થઈ રહેલા એવા પ્રાણીઓના સમૂહથી આકાશ ખિચોખિચ ભરેલું હતું.^{૩૫} પર્વતનાં શિખરોના જવી સ્થૂલ જળધારાઓના સમૂહો જગતની અંદર પડ્યા કરતા હતા અને પર્વતોને તથા શહેરોને અધ્ધર વહેતા પવન વડે પૂર્ણ એવી સેકડો નદીઓ વહા કરતી હતી.^{૩૬} સેકડો શાખાઓમાં પ્રસરી રહેલા અગ્નિ ઉપર જળ પડતું હતું, તેથી ચમી જગાના અવાજ સાથે તે અગ્નિ ચાંત થઈ જતો હતો. ચપળ સમુદ્રના પ્રવાહમાં હીંચકાની પેઠે ચંચળ રહ્યા કરતા પર્વતોની કિનારો બહુ જ સુરોભિત જણાતી

^{૩૭} જેમ પાણીમાં વૃણના ઢગલાઓ તરે

છે, તેમ પૃથ્વી પર જીભરાઈ રહેલા સમુદ્રોમાં દ્વીપો તરી રહ્યા હતા. આથી આખું જગત મહાભયંકર દેખાતું હતું. ચિદાકાશ અવિનેશીઓથી ઘણું દૂર છે અને તેની જગાળાને એ જગતની સ્થિતિ શણમાત્ર પણ સહન કરે એવી ન હતી.^{૩૮} વૃદ્ધિથી ચાંત થઈ રહેલા અગ્નિમાંથી ભસ્મનો ગંધ ઉત્પન્ન થયો હતો, અને તેથી દેવતાઓ નીચે પડતા હતા. અહીં આગળ ચરાચર જગત પ્રથમ હતું, એમ જણાતું હતું; પણ તે વખતે તો સૃષ્ટિનું નામનિશાન પણ માલૂમ પડતું ન હતું.^{૩૯} ચારેકોર ઉચ્છ્રંખલ પોકારના અવાજે સંભળવામાં આવતા હતા. સૃષ્ટિનો લય થઈ જતાં કંમે કરી સર્વં શાંતિ પથરાઈ રહી હતી. સૃષ્ટિનો લય થઈ જતાં, પરમાર્થદૃષ્ટિથી એઈએ તો પરમાત્મા જ સર્વ ઠેકાણે રહ્યા હતા. બાકી સૃષ્ટિ કે તેનો લય એ કશું પણ થયું જ ન હતું.^{૪૦} નિરંતર જીયલપાયલ કરનારો પવન ચારે તરફ પ્રસરી રહ્યો હતો. જેમ એક બીજામાંથી બીજા અનેક બીજોનો સમૂહ ઉત્તરોત્તર (અંકુર આદિના ક્રમથી) પેદા થતો રહે છે, તેમ એ જગત પણ ક્ષયને પ્રાપ્ત થયા છતાં પાછું પ્રવાહ વડે વારંવાર ભરાઈ જતું હતું.^{૪૧} આકાશમાં ઊડતાં જંબાડિયાં પરસ્પર અથડાતાં હતાં, તેથી અગ્નિના ચૂર્ણ જવી અને સુવર્ણના ચૂર્ણ જવી રજ દેખાતી હતી. તે રજ આકાશમાં ચોતરફ ફેલાઈ રહી હતી, તેથી આકાશનો અંદરનો આખો ભાગ જણે સુવર્ણની ભીંતોવાળો હોય એવો દેખાતો હતો.^{૪૨} દ્વીપો તથા સાગરો સાથેના ભૂમંડળના મોટા મોટા ખડો નીચે તૂટીને પડતા હતા. બીજાં અનેક પાતાળો સમાઈ ચકે એવા તે ખડો-વડે ઠેઠ સાતમું પાતાળ પણ પૂરું પુરાઈ ગયું હતું.^{૪૩} પ્રલયકાળના પવનો ઠેઠ સાતમા સુતલ પાતાળ સુધી તથા પૃથ્વીના પર્વતોની ટોચ સુધી ફુંકાતા હતા અને આકાશ સુધી સર્વ એક સમુદ્રમય જ થઈ રહ્યું હતું.^{૪૪}

જેમ સૂર્યના ચિત્તમાં ક્રમે કરી કોપ વધવા માંડે છે, તેમ જગતની અંદર સેંકડો નદીઓ વડે અને જળના તરંગો વડે એક મહાસમુદ્ર ધીરે ધીરે ફરી વળવા લાગ્યો હતો.^{૪૫} પ્રથમ તો વૃદ્ધિની ધારા મુસળના જેવી પડવા લાગી, પછી તે સ્તંભના જેવી પડવા લાગી, ત્યાર પછી એ ધારાનો વેગ વધી તાલવૃક્ષના જેવો થયો અને પછી ભારે ભેસથી વૃદ્ધિ પડવા માંડી.^{૪૬} છેવટે તે વૃદ્ધિના મોટી નદીના પ્રબળ પ્રવાહના જેવા ધોધવાઓ પડવા લાગ્યા, અને સાત દ્વીપોમાં તથા આખા ભૂલોકમાં એક સમાન રીતે મહોન્મત્ત મેઘો ફેલાઈ રહ્યા.^{૪૭} જેમ શાસ્ર અને સન્નનોની સગતિથી અનેક આપત્તિઓને આપનારું દૃઢ અજ્ઞાન શાંત થઈ બચે છે, તેમ એ વૃદ્ધિ વડે દાહ ઉત્પન્ન કરનારો અગ્નિ શાંત થઈ ગયો.^{૪૮} જેમ બાળકોની કુદીડાથી શુદ્ધ બીલાતું ફળ નાશ પામે છે, તેમ આખું આ બ્રહ્માંડ નાશને પ્રાપ્ત થઈ ગયું. તેની અંદરના સર્વ પદાર્થો બિલપાયેલ થઈ ગયા. અગ્નિના તણખાઓ અંદર પેસવાથી પર્વતોની અંદરની મજ્જા પણ બળી ગઈ અને ખણખણાટ કરી રહી.

ऊर्ध्वाधरस्थपरिवृत्तपदार्थजातमन्तःकणैः
खणखणायितशैलमज्जम् । ब्रह्मांडकोटरमभूद्धि-
धुरं बुबाललीलाविलोलमिव विव्वफलं विशुद्धम् ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહાશભાયણમાં નિર્વાણુ
મકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પુન્કરાવર્તવુ-
દિવિસંબુલજગદ્ધર્ણ' એ નામ-
નો સર્ગ ૭૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૭૮ મો

પ્રલયકાળના મહાસમુદ્રનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

વાતવર્ષાહિમોત્પાતપાતમગ્ને ધરાતલે ।

જલવેગોઝમદ્વૃદ્ધિ કલાવિવ મહીપતિઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—કળિયુગમાં જેમ ખંડિયા રાજાઓની વૃદ્ધિ થાય છે, તેમ પવનથી, વૃદ્ધિથી, બરફથી અને ઉત્પાતોથી છિન્નભિન્ન થઈ ગયેલી પૃથ્વીમાં જળના વેગની વૃદ્ધિ થઈ હતી.^૧ આકાશ-ગગાના પ્રવાહમાં પડતી મેઘધારા નીચે પડતાં, જળના વેગને વધારે પુષ્ટિ મળતી હતી. ત્યારે પ્રલયસમુદ્રના તરંગો હજારે નદીઓ મળવાથી વૃદ્ધિ પામ્યા હતા. કાણે કાણે બિછળ્યા કરતાં મેરુપર્વત તથા મંદરાચલ જેવા જણાતા ભારે તરંગો વડે એ સમુદ્ર પર્વતોની શુદ્ધિઓને સૂર્યના માર્ગે સુધી લઈ ગયો હતો. આમ જળથી સંપૂર્ણ ભરેલો તે પ્રલયાણુવ મૂર્ખ રાજાની પેઠે મહામહોન્મત્ત થઈ ગયો હતો.^{૨,૩} એ સમુદ્રના વિશાળ તરંગોએ પર્વતોનાં બૂનાં ધાસોને તાણી કાઢ્યાં હતાં. આથી તે ભમ્યા કરતા જળના પ્રવાહમાં તણાતાં જતાં દેખાતાં હતાં. ત્યાં બિછળ્યા કરતા મોટા તરંગો સૂર્યમંડળને ગળી જતા હતા.^૪ એ મહાસમુદ્રની અંદર મેરુપર્વત, મંદરાચલ, કૈલાસ, વિંધ્યાચલ અને સદ્ધાદ્રિ આદિ પર્વતો જળચર પ્રાણીઓ જેવા થઈ રહ્યા હતા અને જળના સંપર્કથી ગળી ગયેલી પૃથ્વીના ગારામાં સર્પોદ્ગમી ક્રમળો લીન થઈ ગયાં હતાં.^૫ અર્ધદંબ્ય થઈ ગયેલાં વૃક્ષોનાં વનના સમૂહરૂપી શેવાળથી એ સમુદ્ર સંપૂર્ણ રીતે ભરેલો હતો, ત્રેલોક્યની ભસ્મ વડે તે વ્યાપ્ત હતો

* આ ઈશ્વરોત્તમા સર્ગમાં નદીઓના ધોધવા જેવી આકાશમાંથી પડતી ધારાઓ વડે એક 'સમુદ્ર જ વૃદ્ધિ પામી ચારે તરફ આકાશની અંદર એ થઈ ગયા વિશે વિસ્તારથી વર્ણન કરવામાં

અને ગારાને લીધે ચિત્તને અણુગમે ઉત્પન્ન કરે
એવી તેની દશા દેખાતી હતી.^૧ આકાશરૂપી
નાળવાની અંદર મોટી પાંખડીઓમાં બીજરૂપે
રહેલાં કિરણો વડે પ્રકાશિત થઈ રહેલાં બાર
સૂર્યોરૂપી કમળો બહુ રમણીય દેખાતાં હતાં.
ધારાઓના સમૂહોરૂપી. મોટાં વાદળાંઓમાં. કમ-
લિનીનાં પાંદડાંઓ લીન થઈ જતાં હતાં.^૨ એ
મહાસમુદ્રના ક્ષીણરૂપી પર્વતોની પાસે ઉન્મત્ત
મેધો ગાજતા હતા. પવનના ઝપાટાથી ભમ્યા
કરતા ઇન્દ્ર, વાયુ, સૂર્ય, ચંદ્ર આદિનાં નગરો
સમુદ્રના જળથી પુરાઈ ગયાં હતાં. આથી દેવ,
દાનવ અને માનવના મહાઉચ સમૂહો લાકડાં-
ઓની પેઠે તણાતા હતા. ધીરે ધીરે, વધીને એ
મહાસમુદ્ર પણુ કમે કમે ઠેઠ સૂર્યમંડળ સુધી
પહોંચી ગયો હતો.^૩ ઉપર તર્યાં કરતા અને
ઉચ્ચ સ્વરથી ગર્જના કરનારા વરસાદની વૃષ્ટિથી
પરપોટાઓ ઉત્પન્ન થયા હતા અને તે સાથે જ
મોટા પર્વતો પ્રવાહમાં વહ્યા જતા હતા. આથી
પરપોટાના જ કૃત્રિમ પર્વતો છે, કે ખરેખર
મોટા પાર્થિવ પર્વતો છે એમ સંદેહ રહેતો
હતો.^૪ ભમીભમીને થાકી ગયેલા વરસાદો મહા
સમુદ્રના ભમ્યા કરતા પરપોટા ઉપર વિશ્રામ લેતા
હતા. એ સમુદ્ર વરસાદનાં વાદળાંવાળાં અને
ચુપરૂપી આધાર વિતાનાં પરપોટાઓરૂપી ખુલ્લાં
નેત્રોથી બધું બીજ મેધને તાકીતાકીને બોતો
હોય એવું જણાતું હતું.^૫ મોટા પ્રવાહરૂપે વહેતા
જળના સમૂહના ઘેંધાટથી આશુ આકાશ ગાજી
રહ્યું હતું અને બધું તે એક જ ધોરી પ્રવાહમાં
આકાશ સહિત કુલાચલ પર્વતો પણ ડૂબી ગયા
હતા.^૬ પ્રચંડ પવનના ઝપાટાથી પૂર્વે કદી પણ
ન ભરાયેલ એવો જળનો સમૂહ કુલાચલ પર્વતો-
માં ભરાઈ ગયો હતો, તેથી તેનો મહાઉચ વેગ
કાને સંભળાતો હતો અને તેનો અવાજ ઘોષરો
..^૭ ધ્રુવાંકના ભાગોમાં ફરી વળી તેને
કરી નાખી હિંદત થઈ રહેલો એ પ્રલય-

કાળનો મહાસમુદ્ર પોતાના પ્રવાહને લાખો
યોજન ઉચે અને આડો પ્રસારતો હતો. ધાસ-
ની પેઠે તરગોની અંદર હાલકડોલક થતા પર્વતો-
ના પાખાણો પછડાતા હતા તેથી સૂર્યમંડળ
ખડિત થઈ જતું હતું.^૮ શૂન્ય ધ્રુવાંકરૂપી
વિશાળ જળસમૂહવાળા માળામાં સંતાઈ રહેલા
શ્યામ પર્વતોરૂપી જળકાગડાઓને બધું સમુદ્ર,
જળના પ્રવાહરૂપી જળમાં પકડી લઈ જતો હોય
એમ લાગતું હતું. એ સમુદ્ર બીજાઓ મરી
ખૂટતાં અવશેષ રહેલા, ક્ષીણના પર્વતોના તટોમાં
તથા શિખરોમાં પોતાના નગરમાંથી બ્રહ્મ થઈ પડે-
લા અને જળના પ્રવાહમાં થાકી ગયેલા એવા દેવ
તાઓને મસલાંઓની પેઠે ધારણુ કરી રહ્યો હતો
એ દેવતાઓ મરી ગયેલાં તથા જીવતાં એવાં
મોટાં પ્રાણીઓના ડૂબી જવાથી તેમજ તેમના
ફરી ઉપર આવવાથી આકુળવ્યાકુળ થઈ રહ્યા હતા
વળી તરગોમાં, મગરમંડોમાં અને ચક્રોંઓમાં
પ્રતિબિંબ પડવાથી તેઓ સુંદર દેખાતા હતા.
ઇન્દ્ર જેમ હંભરો નેત્રોને ધારણુ કરે છે, તેમ એ
મહાસાગર વિશાળ આકાશની અંદર વિશાળ
આકારને ધારણુ કરી રહેલા હંભરો જળના પર-
પોટાઓને ધારણુ કરી રહ્યો હતો.^૯ શરદ-
ઋતુના આકાશના જવા ધોળા અને સર્વત્ર
પ્રસરી રહેલા પરપોટારૂપી નેત્રો વડે એ મહા-
સાગર નદીઓના પ્રવાહ જવી સ્થૂલ ધારાને
વરસનારા, તામ્રવર્ણના અને આકાશને પૂરી
રહેલા મેધોને બધું બોતો હોય એમ દેખાતું
હતું.^{૧૦} પાંખોવાળા પર્વતોની પેઠે ઇછડા કરતાં
અનેક તરગોના સમૂહો વડે સમુદ્ર બધું પુષ્કરા
વર્ત મેધોતું આલિંગન કરતો હોય એવે
જણાતો હતો.^{૧૧} તથા લોકને ગળી જઈ દરે
થઈ રહેલો એ મહાસાગર પોતાના ઘેંધાટવાળા
ચપ્પટથી બધું ગાનો હોય તેમજ મહાઉચ પર્વતો
રૂપી કંકણને ધારણુ કરી રહેલા તરગોરૂપ
હોય વડે અને વૃક્ષો વડે બધું તૃપ્ત કરતો હોય

એવો દેખાતો હતો.^{૨૨} ઉપરના ભાગમાં નદીઓ-
ના જળી ધારા વહેનારા વરસાદો વરસતા હતા,
મધ્ય ભાગમાં બળી ગયેલા પર્વતો હતા અને
નીચેના ભાગમાં એ સમુદ્ર પૃથ્વીને ધારણ કરી
રહેલા તથા ગારામાં પેસી રહેલા દિગ્ગએ વડે
વી ટાયેલો હતો. વળી, નીચે પૃથ્વી ન હોવાથી
તેનો છેડો જ આવી શકે એવું ન હતું.^{૨૩} નિર-
તર પહોંચા કરતી ધારાઓથી ગંગાના પૂરમાં
તણાના જતા પર્વતોનાં શિખરો, ફીણો અને
પરપોટાઓ કણમાં કૂખી જતા હતા અને વળી
પાછા કણમાનમાં બહાર દેખાતા હતા.^{૨૪} સમુદ્ર-
માં તણાતો જતો સ્વર્ગલોકનો ભાગ નારા ચવા-
ની તૈયારીમાં આવી ગયો હતો, તેથી તેની અંદર
રહેનારા દેવતાઓ હસી આકંઠ કરતા હતા.
ત્યાં એ સમુદ્રનો અંદરનો ભાગ પ્રવાહમાં
તણાતી જતી વિદ્યાધરીઓના સમૂહરૂપી કમલિ-
નીઓથી બહુ સુંદર દેખાતો હતો.^{૨૫} એકાકાર
થયેલા મહાસાગરનાં જળનાં પૂરો મોટા અવાજ
કરવા લાગ્યાં હતાં તેમજ ત્રણે લોકના સર્વ
ભાગો સંહારવા મંડ્યાં હતાં. જ્યારે એ જળનો
મોટો પ્રવાહ વહેતો હતો, ત્યારે તેના સપાટામાં
થી કોઈ બચાવી શકે તેમ ન હતું અને તરંગો
વડે નહિ તણાયેલો પણ કોઈ ન હતો. દેમકે,
કાળે પોતાની દાઢમાં લીધેલા પુરુષોની રક્ષા કર-
વાને કોણ સમર્થ છે ?^{૨૬, ૨૭} ત્યારે આકાશ પણ
ન હતું, દિશાઓનો અંત પણ ન હતો, નીચે
કે ઉપર પણ કશું ન હતું, કોઈ પ્રાણી નહોતું કે
કોઈ સૃષ્ટિ પણ ન હતી; માત્ર એક જળ જ ત્યારે
તરફ ભરપૂર દેખાતું હતું.^{૨૮}

નાકાશમાસીજ દિગ્નત આસીદ્યોઽપિ તા-
સીજ તદ્વર્ણમામીત્ । મૂતં ન આસીજ ચ સર્ગ
આમીદામીત્વરં કેવલમેવ વારિ ॥ ૨૮ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
, મકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'એકાણ્વવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૭૯ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૭૯ મો*

બ્રહ્માનું નિર્વાણ તથા જ્ઞાન
થતાં સર્વનો બાધ

॥ વસિષ્ઠ ક્વાચ ॥

एतस्मिन्नंतरे चक्षुर्व्योमस्थोऽहमयात्यजम् ।

ब्रह्मलોકे महालोके प्रमातेऽर्कप्रभामिव ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પછી, જમ પ્રાતઃકાળમાં
સૂર્યનારાયણ પોતાની પ્રમાને પ્રસારે છે, તેમ
મેં આકાશમાં બેઠાં બેઠાં મારી દૃષ્ટિને મહાપ્રકાશ-
વાળા બ્રહ્મલોક તરફ પસારી. મેં આમ જોયું,
તો પાપાણની બનાવેલી પૂનળીની પેઠે સમાધિ-
માં સ્થિર થઈ બેઠેલા બ્રહ્મા મારા જોવામાં આવ્યા.
વળી, તેમની પાસે તેમનો મુખ્ય (બ્રહ્મલોકમાં
રહેનાર જીવનમુક્ત પુરુષરૂપી) પરિવાર બેઠો
હતો.^{૧, ૨} ત્યાં દેવતાઓનો સમૂહ અને શુદ્ધ ચિત્ત-
નાળા ઋષિઓનો સમૂહ પણ હતા. શુક, બૃહ-
સ્પતિ, ઇન્દ્ર, કુબેર, યમ, ચંદ્રમા, વરુણ અને
અશ્વિ, એ સર્વ ત્યાં બેઠા હતા. વળી, બીજા પણ
દેવર્ષિઓ તથા દેવતાઓના, ગંધર્વોના, સિદ્ધો-
ના અને સાધ્ય દેવતાઓના નિયંતાઓ (સ્વામી-
ઓ) ત્યાં હતા.^{૩, ૪} એ સર્વ જાણે ચિત્રમાં આવે-
એલા હોય તેમ પદ્માસન વાળી ધ્યાનમાં પરા-
યણ થઈ રહ્યા હતા અને જાણે સાવ નિર્જીવ
હોય તેવા જણાતા હતા.^૫ પછી ખાર સૂર્યો પણ
તે જ પ્રદેશમાં આવ્યા અને પદ્માસન વાળી બ્રહ્મા,
ઇન્દ્ર વગેરેની પેઠે સમાધિમાં પેસી ગયા.^૬ હવે
એક મુક્તમાત્ર ગયા બાદ, જમ જગી ગયેલો
પુરુષ સ્વપ્નમાં પોતાની પાસે જાણેલા પુરુષને
સ્વપ્નમાંથી જાઠતાં પોતાની પાસે જોવા માટે,
તેમ હું બ્રહ્માને જોવા લાગ્યો.^૭ તો જમ જગી

* આ અગણાએશીમા સર્ગમાં ઋષિઓ અને
દેવતાઓ સહિત બ્રહ્માને નિર્વાણ થવા વિષે કહેવામાં
આવશે અને જગી જતા જમ સ્વપ્નનો બાધ થઈ
જાય, તેમ જ્ઞાન થતાં સર્વનો બાધ થવા વિષે પણ
વર્ણન આવશે.

ગયેલા પુરુષને પોતાની પાસે સ્વપ્નમાં ખડું થઈ રહેલું સ્વપ્નનગર જગ્યા પછી દેખાતું નથી અને મહાન પુરુષોમાં જેમ વાસના દેખાતી નથી, તેમ બ્રહ્મલોકના એ સર્વ ઠાઠ મારા જોવામાં આવ્યો નહિ.^૮ જેમ પૃથ્વીમાં અચાનક આવી પડેલા દાઈ કઠિન ઉત્પાત વડે નારા પામી ગયેલું નગર અરણ્યના જવું શૂન્ય જણાય છે, તેમ બ્રહ્માના સંકલ્પમાત્રથી ખડો થઈ રહેલો બ્રહ્મલોક સાવ અરણ્યની પેઠે શૂન્ય જણાવા લાગ્યો.^૯ ઋષિઓ, મુનિઓ, દેવતાઓ, વેદો અને વિદ્યાધર આદિ બ્રહ્મલોકના સર્વ રહેવાસીઓ પણ નિર્વાણને લીધે શૂન્યરૂપ જ જણાતા હતા, છતાં તેમનું પૂર્વરૂપ ક્યાંય પણ પ્રતીતિમાં આવતું ન હતું. પછી મેં આકાશમાં રહી સમાધિથી જોયું, તો બ્રહ્માની પેઠે એ સર્વ નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલું મારા સમજવામાં આવ્યું.^{૧૦, ૧૧} તેઓ વાસનામાં લીન થઈ જવાથી અદૃશ્ય થઈ ગયા હતા. જગી ગયેલા પુરુષને સ્વપ્નમાં દેખાયેલ નગર જેમ જાત્ર અવસ્થા આવતાં પોતાના મૂળ અધિષ્ઠાનમાં પાછું લીન થઈ ગયેલ જણાય છે, તેમ તેઓ પોતાના મૂળસ્વરૂપમાં લીન થઈ ગયા હતા.^{૧૨} આ દેહ વાસ્તવિક દૃષ્ટિથી જોઈએ તો ચિદાકાશરૂપ જ છે, માત્ર વાસના વડે જ તે પ્રસિદ્ધ રીતે સ્થૂળ આકાર-વાળો દેખાય છે. વાસનાનો ક્ષય થઈ જતાં જેમ જગી ગયેલા પુરુષને સ્વપ્નમાં પદાર્થો નથી દેખાતા, તેમ એ સ્થૂળ આકારવાળો દેહ (સત્ય રૂપે) દેખાતો નથી.^{૧૩} સ્વપ્નની અદર પોતાનો દેહ અંતરિક્ષમાં ગમન કરનારો જોવામાં આવે છે, પણ જગી જતાં અને વાસનાની શાંતિ થતાં એ કશું પણ પછી દેખાતું નથી.^{૧૪} તે જ પ્રમાણે જાત્ર અવસ્થામાં પણ વાસનાનો ક્ષય થતાં સ્થૂલ શરીર કે સૂક્ષ્મ શરીર એક દેખાતું નથી.^{૧૫} આ બાબતમાં દર્શાવેલો જોઈતો હોય

સ્વપ્નનો અનુભવ પ્રસિદ્ધ છે. દેહ બાળક સુધી પ્રસિદ્ધ છે અને પ્રસિદ્ધપણે અનુભવ-

માં આવે તથા સાંભળવામાં તેમજ સ્મરણમાં આવે એવી છે.^{૧૬} જે શઠ પુરુષ પોતાના અનુભવની વાતને પણ કથ્યુલ ન કરે, તે આ પારમાર્થિક ઉપદેશની બાબતમાં ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. કેમકે જે જગતાં છતાં ઢાંગથી સૂઈ ગયા જવો થઈ રહ્યો હોય, તેને કોણ જગાડી શકે?^{૧૭} વાસનાને કારણરૂપ ન માનીએ, તો જેમ દેહના કારણથી અનુભવમાં આવતું સ્વપ્ન સ્વપ્નદેહનો અભાવ થતાં પછી જોવામાં આવતું નથી, તેમ તે દેહનો અભાવ થતાં દેહના સંયોગથી દેખાતો આ પ્રપંચ પણ પછી નથી એમ માનવામાં આવે આમ હોય તો દેહથી રહિત થયેલાને પરલોક મળવાની વાત પણ સંભવતી નથી અને નાસ્તિકતા જ કેવળ આવી જીર્ણ રહે છે.^{૧૮} જો એ (પરલોકના અભાવની) વાત સંભવતી હોત, તો પ્રલયમાં સર્વ સમશિશીર-નો ક્ષય થયા પછી આ સૃષ્ટિ પાછી ઉત્પન્ન થાત નહિ; છતાં તે તો ઘટમાળ પ્રમાણે સદા કાળ ચતી રહે છે.^{૧૯} જે પદાર્થ અવયવવાળો છે, તેના અવયવોનો વિભાગ થવારૂપી ક્ષય અવશ્ય ભાવી જ છે, તો ન કદાચિદનીદ્યં જગદ્ એ સાંખ્યમત પણ કાંયમ રહી શકતો નથી.^{૨૦} પૃથ્વી આદિ ચાર ભૂતો જ પરસ્પર મળી જઈને જરાયુજ આદિ દેહને આકારે અને ઘટપટ આદિને આકારે પરિણામ પામે છે, તેને જગત કહે છે. તે જગત પરમાણુરૂપે નિત્ય હોવાથી તેનો નાશ નથી. દેહને આકારે પરિણામ પામેલાં પૃથ્વી આદિ ચાર ભૂતોમાં ચૈતન્ય તો એક મદશક્તિની પેઠે એની મેળે ઉત્પન્ન થાય છે. આવા આર્વાક-મતનું અવલંબન કરી કાંઈ કહેવામાં આવે તો સર્વનો (ચાર પ્રકારનો) પ્રલય માનનારાં પુરાણોનું, ઇતિહાસોનું, વેદોનું અને સ્મૃતિ

* મદિરા બનાવવાના પદાર્થમાં કાળ કરીને તેનો બેરોબર સોડ થાય છે, એટલે એક જાતની મદશક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે.

આદિનુ વ્યર્થ પણુ સિદ્ધ થાય છે.^{૨૫૨૨} હે મહાબુદ્ધિશાળી રામચંદ્રજી ! સાવ નિર્દોષ એવાં વેદ-પુરાણ, ઇતિહાસ આદિને જે કદાચિત્ એ ચાર્વાકમતવાળાઓ પ્રસન્ન, ધર્મ, અધર્મ ઇત્યાદિના નિર્ણયની બાબતમાં અપ્રમાણરૂપ ગણે, તો લોભ, દ્રેષ, વિષયાભિલાષ વગેરે અસખ્ય દોષો વડે દૂષિત અને 'આ વાંઝણી સ્ત્રીએ સેંકડો પુત્ર જાણ્યા છે' એ વાક્યના જેવા સાવ મિથ્યા એવા એ ચાર્વાકના વાજ્યને કેમ પ્રમાણરૂપ ગણી શકાય?^{૨૩} વળી જગતનો ઉચ્છેદ થઈ જવાના હેતુથી પણુ એ ચાર્વાકમત આદર આપવા યોગ્ય નથી. હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! જે વાતને એક બાબુ રાખી હું તમને બીજું કહું તે સાંભળો.^{૨૪} જીવને મદશક્તિની પેઠે કૃત્રિમ (ઉત્પન્ન થયેલો) માનવામાં આવે, તો પછી દેહનો નાશ થતાં તેના પણુ નાશ થઈ જવાથી દેશાંતરોમાં મરી ગયેલા મનુષ્યોનું પિશાચ આદિ દેહરૂપે થવું, પોતાના દેશમાં આવવું અને બીજાના શરીરમાં પ્રવેશ કરવો વગેરે જે વાત જેવામાં આવે છે, તે સિદ્ધ થતી નથી.^{૨૫} કદાચિત્ ચાર્વાક તરફથી કહેવામાં આવે કે, જ્યાં સુધી દેહ રહે છે, ત્યાં સુધી 'હું' પિશાચસ્ત છું' એવી એક જાતની ભ્રાંતિ જ મનુષ્યના ચિત્તમાં પેસી જાય છે. તો તેના પોતાના જ મત પ્રમાણે પ્રત્યક્ષ સિવાય બીજાં પ્રમાણ ન સ્વીકાર્યાથી તેના પોતાના વચનરૂપી પ્રમાણને પ્રમાણરૂપ જ ગણી શકાતું નથી.^{૨૬} હવે જે (કેટલીક યુક્તિઓથી છ પ્રમાણો સિદ્ધ થવાને લીધે) પ્રત્યક્ષ સિવાયનાં બીજાં પણુ પ્રમાણો સ્વીકારવામાં આવે, તો પછી તેમના મત પ્રમાણે જ અનેક પ્રમાણોથી સિદ્ધ એવો પિશાચ આદિ ભાવ સત્ય જ ઠરે છે અને શુદ્ધ આદિ પ્રમાણ માનતાં પરલોક-સ્વર્ગ-નરક-આદિ પણુ નિર્દોષ શ્રુતિ આદિ પ્રમાણો વડે સિદ્ધ છે; તેથી તે શા માટે સત્ય ન હોય?^{૨૭} જે કદાચિત્ પિશાચના

અસ્તિત્વ વિષેના પ્રમાણને સત્યરૂપ ન માનવામાં આવે, તો મદશક્તિવાળા (સુરા આદિ) પદાર્થના માદકપણા વિષેના પ્રમાણને પણુ સત્યરૂપ માની શકાય નહિ. જે કદાચિત્ તેને પણુ સત્ય માનવામાં આવે, તો પછી સ્વર્ગ-નરક આદિ પરલોકની સ્થિતિ પણુ કેમ અસત્ય કહી શકાય?^{૨૮} પિશાચ છે, એમ કેટલાક પ્રમાણોથી સિદ્ધ થાય છે તેથી તે સત્ય છે એમ કહીએ, તો પછી મરી ગયા પછી પરલોક છે, એ વાત અનુભવબળથી અને શ્રુતિબળ આદિથી સિદ્ધ છે; તેમાં શા માટે સત્યતા ન માની શકાય?^{૨૯} પિશાચના વળગાડવાળા પુરુષને પોતાના દેહ-માંથી કાકતાલીયનો* પેઠે અકસ્માત્ પિશાચની પ્રતીતિ થઈ આવે છે. તેને જે પ્રમાણરૂપ માનવામાં આવે, તો પછી અતિપ્રમદ શ્રુતિ આદિ પ્રમાણો વડે સિદ્ધ એવી પરલોકની પ્રતીતિ નથી જ એમ કેમ કહી શકાય?^{૩૦} સાક્ષીચેતન્ય, અંદર જ જ પદાર્થને જેવે જેવે રૂપે દેખે છે, તેવે તેવે રૂપે જ તેને અનુભવે છે. પછી તે ભલે સત્ય હોય કે અસત્ય હોય. આ વાત અનુભવથી જ સિદ્ધ છે.^{૩૧} જે મરી ગયા પછી પરલોક છે એ વાત યથાર્થ જ છે, તો પછી દેહ વિદ્યમાન હોય ત્યારે જ દેખાય અને જ અનુભવાય તે જ સત્ય અને દેહ ન હોય ત્યારે તેની પછવાડેની વાત અસત્ય, એમ કેમ માની શકાય?^{૩૨} ચિદ્રૂપ આત્મા સદા સત્ય છે અને તે નામરૂપાત્મક પ્રપચની પહેલાં નિત્યસિદ્ધ એવા પોતાના પ્રકાશમય સ્વરૂપને જ અનુભવે છે. પછી તે વાસનાના કારણરૂપ આતિવાહિક દેહને દેખે છે અને પછી જ આ દેહ આદિ ભ્રાંતિ તેના જેવામાં આવે છે.^{૩૩} વાસનાનો ક્ષય થતાં (આતિવાહિક દેહનો ક્ષય થઈ જઈ) દ્રશ્ય, દર્ય અને દર્શન, એ ત્રિપુટીરૂપી રાગ નાશ

* કાચડાનુ જેસબુ અને તાડનું પડબુ જેમ અચાનક રીતે બને તેમ.

પામે છે. પણ એ એ વાસનાનું અસ્તિત્વ હોય, તો આ સંસારરૂપી પિશાચીનો ઉદય થાય છે. પ્રથમ તો બ્રહ્મને एकोऽहं ब्रह्मसाम । એમ સંકલ્પ સ્ફુરે છે, પછી તે જગતને આધારે ઉદય પામે છે, ત્યાર પછી ત્રિપુટી (દ્રષ્ટા-દશ્ય-દર્શન) ની પ્રતીતિ થતાં વાસના ઉત્પન્ન થાય છે. એ વાસના ની શાંતિ થવી તે મોક્ષરૂપ છે અને એ વાસનાની સત્તા રહેવી તે સંસારરૂપી બ્રહ્મનું મૂળ નિદાન છે, એમ તમે સમજો. ^{૩૫} વસ્તુતાએ વિચાર કરીએ તો પરબ્રહ્મમાં અસંભવ હોવાને લીધે વાસના પ્રથમ ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી અને અધ્યાપૃષ્ઠદિશી તેને ઉત્પન્ન થયેલી માનવામાં આવે, તો પણ તે જ્ઞાનનો ઉદય થતાં સત્ય પરબ્રહ્મરૂપ જ છે. ^{૩૬} કે રામચંદ્રજી ! આવી જાતનું જે જ્ઞાન થવું તેને જ વિદ્વાનો નિર્વાણરૂપે સમજે છે અને એ સંબંધમાં ખરું ન સમજતાં જે અજ્ઞાન રહ્યા કરે તે જ બંધરૂપ છે, એમ તમે સમજો. ^{૩૭} પરમાત્મા એક જ્ઞાનધનરૂપે સર્વજ્ઞ ભરપૂર છે અને તે સવિકલ્પ-નિર્વિકલ્પરૂપે અનુભવમાં આવે છે. તે જ પોતાની મેળે (અજ્ઞાનદશામાં) બહાર અનેક રૂપે સ્ફુરેલ દેખાય છે અને (જ્ઞાનદશામાં) એ કશા રૂપે ન સ્ફુરતાં સ્વસ્વરૂપમાં જ સ્થિત રહે છે. ^{૩૮} ચિદાત્માને અંતરુંખ રાખવો એ વિવેકીઓની દૃષ્ટિમાં એક સહજ વાત છે. તેમાં બંધની દૃષ્ટિ કે મોક્ષની દૃષ્ટિ કે તત્સંબંધી સાધન કે તેનો ક્વેશ ક્યાંથી હોય? ^{૩૯} ચિદાત્માને બહિર્મુખ કરવામાં આવે તો બંધન જ છે. તેને બહિર્મુખ ન થવા દેતાં અંતરુંખ કરી દઈ સ્વસ્વરૂપમાં જ સ્થિર રાખવામાં આવે, તો તે પોતે જ પરમ મગ્ગમય મોક્ષસ્વરૂપ છે. જગત સાત બિંદ્યા છે અને તે ચિદાત્મા બહિર્મુખ થતાં ખડું યદ્યદ્ય સત્યના જેવું ભાસે છે. ^{૪૦} જડતા વિનાની સુષુપ્તના જેવી જ્ઞાનમય દશા જ મોક્ષરૂપ કહેવાય છે, અને ત્રિપુટીની કલ્પના કરવામાં આવે છે તે

અવદાયસ્થા બંધરૂપ છે, એમ વિવેકીઓ કહેવું છે. આમાંથી જે દશા તમને સ્મૃતી રહે તેમાં તમે સુખેશી રહો. ^{૪૧} તમે વાસનાનો સ કરી નાંખો અને અનંત, અનાદિ, દિત્યએકર આદિ સંખ્યાથી રહિત, શૂન્યતારહિત અને સ્વયં એક પરબ્રહ્મરૂપ થઈને રહો. આમ તમે તિશ અને બંધથી રહિત થાઓ તથા આકાશના જેવું શુદ્ધ નિર્વિકાર ને વિરાળ ચિત્તવાળા થાઓ. ^{૪૨}

નિર્વાણવાસનમનન્તમનાદ્યમચ્છબૌદ્ધિકતાન મપયંત્રણમસ્તશંકમ્ । અદ્વૈતમંકર્યરહિતં ચ નિરસ્તશૂન્યમાકાશકોશવિશદાશયજ્ઞાન્તમાસ્વ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વાસનાભાવપ્રતિપાદન' એ નામનો સર્ગ ૭૯ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૮૦ મો

પ્રાકૃત પ્રલયનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

इति ते सर्वं आयाता ब्रह्मलोकनिवासिनः ।

अदृश्यतामेव गता दीपाः क्षीणदशा इव ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—આમ ત્યાં આવેલા ને સર્વ બ્રહ્મલોક વાસીઓ વાટ વિનાના દીવાની પેઠે અદૃશ્ય થઈ ગયા. ^૧ બ્રહ્માનો દેહ શબ્દબ્રહ્મ સાથે એકતાને પામી ગયો, એટલે મહાપ્રજ્વલિત કાન્તિવાળા બાર સૂર્યો જગતની પેઠે જ બ્રહ્મલોકને બાળવા લાગ્યા. ^૨ બ્રહ્મલોકને બાળી નાખીને તેઓ પણ બ્રહ્મની પેઠે ધ્યાનાવસ્થિત થઈ ગયા અને દિવેલ વગરની વાટવાળા દીવાની પેઠે નિર્વાણને પામ્યા. ^૩ પછી, જેમ રાત્રિની અંદર અંધારું આખી પૃથ્વીમાં ફેલાઈ જાય છે, તેમ મોટા તરંગોવાળું મહાસાગરનું એક પૂર બ્રહ્મલોકમાં ફેલાઈ ગયું. ^૪ જેમ પાણી ગયેલું દ્રાક્ષનું

× આ એથીમા સર્ગમાં પ્રાકૃત પ્રલયના કેમ વિશે વર્ણન કરવામાં આવ્યો, કે જે યોગી પુરુષોના અનુભવ વડે ગમ્ય છે.

ક્રળ કેવળ એક રસ વડે કરીને જ પરિપૂર્ણ હોય છે, તેમ દેહ બ્રહ્મલોક સુધી આપું જગત જળ વડે પુરાઈ ગયું.^૧ પ્રલયકાળના સર્વ મેધો તે મોટા તરંગો સાથે, પર્વતોના સમૂહો સાથે અને આકાશચારી દેવતાઓનાં શરીરો સાથે અથડાઈને શિથિલ થઈ ગયા, છિન્નભિન્ન થઈ ગયા અને જળની અંદર જ લય પામી ગયા.^૨ એટલા વખતમાં મેં પાછી આકાશ તરફ દૃષ્ટિ કરી, તો આકાશમાંથી પ્રકટ થયેલ એવું કોઈ મહાભયંકર રૂપ મારા જોવામાં આવ્યું. એને જોઈ પ્રથમ તો હું ખરેખર ભયભીત બની ગયો હતો.^૩ જાણે કોઈ પ્રલયકાળનું નવું જગત હોય, એવો તેનો મહા વિશાળ આકાર દેખાતો હતો; દેહ સૃષ્ટિના આરંભથી પ્રલયકાળ સુધીની બધી રાત્રિઓનું અંધારું એકઠું થઈ ભૂતિમાન દેહધારી બની જીલું હોય એવું તે અતિ કાળા રંગનું દેખાતું હતું. વળી તે વિશાળતાને લીધે આકાશને પૂર્ણ કરી રહ્યું હતું.^૪ તે લાખો તરણ સૂર્યોનાં કાન્તિવાળાં તેજને ધારણ કરી રહ્યું હતું. ત્રણ સૂર્યોના જવાં જન્યલ્યમાન અને સ્થિર થઈ રહેલા વીજળીઓના સમૂહની પેઠે ચળકાટ કરતાં ત્રણ નેત્રો વડે તેનું મુખ પ્રકાશિત થઈ રહેલું દેખાતું હતું. તેના દેહમાંથી અનેક જ્વાળાઓના સમૂહો બહાર પ્રસરતા હતા. તેને પાંચ મુખ હતાં, દશ હાથ હતા, ત્રણ નેત્રો હતા અને તેના હાથમાં શલ (ત્રિશલ) શેષી રહ્યું હતું.^{૫, ૧૦} એ દે તે આલ્યું આવતું હતું, છતાં જાણે આકાશની અંદર ચારેબાજુ તે પોતાના આકારને ફેલાવી રહ્યું હોય એવું લાગતું હતું. જાણે આકાશ જ તલવારના જવા ધનરથામ દેહને ધારણ કરી લઈ ભૂતિમાન થઈ ગયું હોય એવું તે જણાતું હતું.^{૧૧} એક અણવથી પૂર્ણ થઈ રહેલાં બ્રહ્માંડની બહાર આકાશમાં તે રહ્યું હતું અને જાણે આકાશજ હાથ-પગ આદિ અવયવોની રચના ધારણ કરી રહ્યું હોય એવું જણાતું હતું.^{૧૨} પોતાના જીવબળથી ક્ષીરસાગરને જોબ પમાડ-

નારા ભગવાનની પેઠે તે પોતાના નાસિકાના પવનના બપાટાથી મહાસાગરને પણ કંપાવતું હતું.^{૧૩} પ્રલયકાળના મહાસમુદ્રના જળનું પૂર જાણે પુરુષનો આકાર ધારણ કરી રહ્યું હોય એવો તેનો દેખાવ હતો. જાણે વિનાશકારણે સમષ્ટિ-અહંકાર, પોતાના સ્વરૂપને ભૂતિમાન બનાવી, પ્રત્યક્ષ આવી જોલો હોય એમ લાગતું હતું.^{૧૪} ત્યાં જીડવાના આડંબરવાળા પાખોના સમૂહોથી કુલાચલ પર્વતોનો મોટો સમુદાય ખડો થઈ જઈ જાણે આકાશને ભરી રહ્યો હોય એવો દેખાવ નજરે આવતો હતો.^{૧૫} પછી છેટથી જ ત્રિશલ અને ત્રિનેત્ર વડે 'આ રૂઢ છે' એમ જાણી લઈ, મેં એ પરમેશને નમસ્કાર કર્યા.^{૧૬}

રામ યોલ્યા:-હે મહારાજ ! રૂઢનો એવો આકાર કેમ હતો? તેમનું રૂપ કાણું કેમ હતું? તેમની આકૃતિ એવડી મોટી કેમ હતી? તેમને પાંચ મુખ કેમ હતાં? તેમને દશ હાથ કેમ હતા? તેમને ત્રણ નેત્ર કેમ હતાં? તે ક્યાં રહે છે? તેમનું રૂપ ભયંકર કેમ હતું? તે એકલા કેમ હતા? તેમને એવું રૂપ ધારણ કરવાનું, પ્રયોજન શું હતું? તેમને કાની પ્રેરણાથી એ રૂપ લેવું પડ્યું હતું? એ રૂપ લઈ તેમણે શું કામ કર્યું? આમ અચારે ઈશ્વરે રૂઢનું રૂપ ગ્રહણ કર્યું હતું, ત્યારે તેમની છાયારૂપ માયાકેવા આકારમાં રહી હતી? આ બધું આપ કહો. ૧૭, ૧૮

વસિષ્ઠ યોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી ! સમષ્ટિ-અહંકારની હંપાધિને લીધે એ પરમેશ્વર રૂઢના નામે કહેવાયો છે. એ વ્યાપ્તિરૂપે અનેક અભિમાનવાળો છે અને સમષ્ટિરૂપે એક અભિમાનને ધારણ કરે છે. મારી દૃષ્ટિથી દેખાયેલું, તેમનું રૂપ સુદૃઢ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૯} એ ભગવાન રૂઢની આકૃતિ ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તેમનો વર્ણ પણ ચિદાકાશરૂપ છે. તેમનું તત્ત્વ વિશાળતા જતાં તે માત્ર ચિદાકાશરૂપ છે, તેથી એ પ્રકાશમય રૂઢ ચિદાકાશરૂપ જ કહેવાય છે.^{૨૦} એ

રૂદ્ર સર્વ પ્રાણીઓના આત્મારૂપ છે અને સર્વમાં વ્યાપીને રહ્યા છે. આથી તેમનો આકાર વિશાળ કહેવામાં આવ્યો છે. પ્રત્યેક શરીરમાં રહેલી અહંકારની પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો એ રૂદ્ર અહંકારરૂપ છે તેથી તે રૂદ્રના પાંચ સુખ રૂપ છે અને તેમનો પ્રકાશ ચારે તરફ દીપી નીકળે છે. પાંચ કર્મેન્દ્રિયો અને તેના પાંચ વિષયો એ રૂદ્રની દશ જુજરૂપે કહેવાય છે.^{૨૧, ૨૨} ચાર પ્રકારનાં (જરા-યુજ આદિ) શરીરો તેમજ તેની અંદર રહેનારા તે તે જીવો સાથે બ્રહ્મા, શમલબ્રહ્મમાં લીન થઈ ગયા એટલે બ્રહ્માએ અહંકારનો ત્યાગ કર્યો, ત્યારે તે પોતાના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થઈ ગયો.^{૨૩} સર્વ કાર્ય માત્રના લય થઈ જતાં જ એક માત્ર કારણરૂપ અશબ અવશેષ રહે છે, તે એ રૂદ્રનું સ્વરૂપ છે. પ્રથમ તેની જ આકૃતિ વર્ણવી છે, તે વસ્તુતાએ નથી; છતાં તેવી તેવી ભાવનાના બળથી ઉપાસકોને વાસના પ્રમાણે શ્રાંતિમાત્રથી તેમનો તેવો મૂર્તિ-માન આકાર દેખવામાં આવે છે.^{૨૪} એ મહા-સમર્થ રૂદ્ર ચિદાકાશની અંદર રહેલા વિશાળ આકાશ (અવ્યાકૃત) ની અંદર તેમજ સર્વ પ્રાણીઓના હેઠની અંદર નિરંતર પવનની પેઠે રહે છે.^{૨૫} જ્યારે પ્રલયકાળમાં સર્વ પ્રાણીમાત્ર તેનો ત્યાગ કરી દે છે, ત્યારે તે ક્ષણમાત્રમાં ક્ષીણને પામી ક્ષીણ થઈ જાય છે અને ચિદાકાશ રૂપ ધારણ કરી લઈ પરમશાંતિને પામે છે.^{૨૬} ત્રણ ગુણો, ત્રણ કાળ, ચિત્ત, અહંકાર અને બુદ્ધિ એ ત્રિપૃષ્ઠી, પ્રણત્રના ત્રણ વર્ણ અને ત્રણ વેદ, એ સર્વ રૂદ્રનાં ત્રણ નેત્રરૂપ છે. ત્રેવોદ્યરૂપી નિશ્ચય તેમણે પોતાની મૂઠીની અંદર પકડી રાખેલ છે સર્વ પ્રાણીમાત્રના સમૂહમાં એ રૂદ્ર વિના બીજું કશું નથી તેથી સર્વ દેહોના આત્મારૂપ એ જ થઈ રહેલ છે.^{૨૭, ૨૮} પોતે સર્જનાં સર્વ પ્રાણીઓને તેમનાં મો પ્રમાણે ભોગ આપવો અને અતે મોક્ષનો મધિકાર પ્રાપ્ત થતાં તેના અધિકારીઓને મોક્ષ નો, એવો જ તેમનો સ્વભાવ છે, તે જ સૃષ્ટિ-

રચનાનું પ્રયોજન છે. શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ અને નિરતિશય આનંદરૂપ પરમાત્માની ઈકોજ્ઞં બહુ-સ્વામ્ય । એવી સંકલ્પરૂપી માયાવૃત્તિ વડે પ્રેરણા થાય છે, એટલે તે રૂદ્ર પોતાનું કાર્ય કરે છે. પછી માયાથી પ્રલયની પ્રેરણા થાય છે, એટલે કર્મે કરી સર્વ સૃષ્ટિને ગળી જાય છે અને પોતે પણ પરબ્રહ્મમાં લીન થઈ જઈ પરમ શાંતિને પ્રાપ્ત થાય છે. એ રૂદ્રનું બીજું સ્વરૂપ તો નિર્મળ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છે અને એ ઈશ્વરરૂપ રૂદ્રને જ કૃષ્ણ (કાળા) રૂપે વર્ણવવામાં આવ્યો છે.^{૨૯-૩૧} એ જ રૂદ્ર આ જગતનો પ્રલય કરી દઈ તેને એક સમુદ્રરૂપ કરી નાખે છે અને સમુદ્રને પણ પી જઈ પુનઃજન્મ ન થતા માટે પરમ શાંતિને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૩૨} ત્યાર પછી પણ હું જોવા લાગ્યો, તો રૂદ્ર પોતાના પ્રાણવાયુના વેગથી એ મહા-સાગરને પી જવાનો ઉદ્ધમ કરી રહ્યા હતા.^{૩૩} ત્યાં તે મહાસાગર રૂદ્રના પ્રાણથી ખેંચાઈને વડ-વાસિની પેઠે અનેક જ્વાળાઓના સમૂહો વડે અંદર આકુળવ્યાકુળ થઈ રહેલા રૂદ્રના વિશાળ સુખમાં પ્રવેશ કરતો હતો.^{૩૪} એ અહંકારરૂપી રૂદ્ર જ પ્રલયકાળપર્યંત સમુદ્રમાં વડવાનલરૂપ થઈ રહી તેનાં સઘળાં જળને પી જાય છે. જમ જળ પાતાળમાં પ્રવેશ કરે છે, સર્પ પોતાના રાક્ષસમાં પ્રવેશ કરે છે અને શરીરમાં પ્રાણ-અપાન આદિ રૂપે પાંચ પ્રકારે રહેલા વાયુ પ્રાણીઓના સુખના પોલાણમાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ મહાસાગરે વેગથી રૂદ્રના સુખમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૩૫, ૩૬} જમ સૂર્યનારાયણ અંધકારને પી જાય છે અને સત્સંગતિ દોષોને ગળી જાય છે, તેમ એ રથામવર્ણી રૂદ્ર ત્યાં આવી એક મુદ્ગતમાત્રમાં જ મહાસાગરના જળનું પાન કરી ગયા.^{૩૭} દેક બ્રહ્મવોદ્યથી માંડી પાતાળપર્યંત બધું શાંત અને શાન્ત થઈ ગયું હતું. રજ, ધુમાડો, પવન, સમુદ્ર અને પ્રાણીઓ એ સર્વનો અભાવ હતો. આથી આકાશ એકસરખી રીતે પોતાના સ્વરૂપમાં જ

રહેલું જણાતું હતું.^{૩૮} હે રામચંદ્રજી ! તે વખતે
દ્રુત આકાશના જેવા નિર્મળ ચાર પદાર્થો જ
અચલપણે દેખાતા હતા. તે વિષે હું તમને કહું છું
તે તમે સાંભળો. એક તો, કાળા રંગના આકાશ
ના જેવા આકારવાળા અને નિશ્ચય સુગંધની
પેટે આકાશની અંદર નિરાધાર રહેલા રુદ્ર
આકાશની મધ્યમાં દેખાતા હતા.^{૩૯, ૪૦} બીજે
પદાર્થે બ્રહ્માંડરૂપી ધરને સાત પાતાળની
નીચેનો ભાગ હતો. તે અતિ છેટે દેખાતો
હતો અને પૃથ્વીના તથા આકાશના તલના
જેવા જણાતો હતો.^{૪૧} એ ભાગ ત્રણે લોક
તથા તેની અંદરના પદાર્થો ભરતો થઈ જવાને
લીધે અવશેષ રહેલા અને જળ પડવાથી
બીના થઈ ગયેલા તથા ક્ષીયડરૂપે જમી ગયેલા
પાતાળ, પૃથ્વી, સ્વર્ગ, પર્વતો અને દેવતાઓના
પાર્થિવ ભાગ વડે વ્યાપ્ત હોતો. વળી તે ઉપરના
પ્રદેશની અપેક્ષાએ કાંઈક સ્થૂળ દેખાતો હતો.^{૪૨}
ત્રીજે પદાર્થે બ્રહ્માંડનો ઉપરનો ભાગ હતો. તે છેટે
હોવાથી બરાબર દૃષ્ટિમાં આવતો નહોતો. તે અતિ
સૂક્ષ્મ હતો, તેથી દુર્લભ આકાશના જેવા સ્થાપ
દેખાતો હતો.^{૪૩} ચોથો પદાર્થ તો અનાદિ તથા
અનંત બ્રહ્મની જમ ચોતરફ પ્રસરી રહેલું તે
નિર્મળ આકાશ જ હતું. તે છેટે છેટે રહેલા બ્રહ્માંડ-
ના નીચેના અને ઉપરના ખંડના વચલા ભાગ-
માં રહેલું હતું. એ ચાર પદાર્થો સિવાય બીજું
કંઈ પણ ત્યાં જોવામાં આવતું ન હતું.^{૪૪, ૪૫}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! બ્રહ્મલોકની
બહાર શું છે ? તેને આવરણ કેટલાં છે ? અને
તે કેવી રીતે રહેલ છે ?^{૪૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-બ્રહ્માંડખંડની બહાર તેના
થી દશગણું જળ રહ્યું છે અને તે જળ અનંત
એવા બ્રહ્માંડના બન્ને (ઉપર નીચેના) ખંડના
સંધિમાં રહેલા અંદરના આકાશને છોડી દઈ
માત્ર બહાર જ ફેલાઈ રહેલ છે.^{૪૭} એ જળ
પછી તેનાથી દશગણું તેજ રહેલ છે અને તે

જ્વાળામય છે. એ તેજ પછી તેનાથી દશગણું
નિર્મળ વાયુ રહ્યો છે અને જળની પેટે જ
પવિત્ર કરનાર છે.^{૪૮} એ વાયુ પછી તેના કરતાં
દશગણું એવું આકાશ રહ્યું છે. તે આકાશ પછી
અતિસ્વચ્છ પરમનિર્મળ અનંત બ્રહ્માંડ (શબ-
લબ્રહ્મ) રહેલ છે.^{૪૯} એ શબલબ્રહ્મના આવરણ-
વાળા સ્વરૂપરૂપી આકાશની અંદર અનેક જાત-
નાં આવરણો છે, એમ બીજાં, તંત્રોમાં ખતાવ્યું
છે. એ આવરણો એકબીજાથી ધણે દૂર છે,
અનંતરૂપ છે અને તંત્રકારોએ એકબીજાની સાથે
સંવાદ થતાં પરસ્પર પોતાની બુદ્ધિ પ્રમાણે તેની
કલ્પનાઓ કરી કાઢી છે.^{૫૦}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! બ્રહ્માંડના
ઉપરના ભાગમાં અને નીચેના ભાગમાં એક-
બીજાથી ઉત્તરોત્તર દશગણું વધારે વિસ્તાર છે.
તો મોટા આકારને ધારણ કરી રહેલ જળ આદિ
શી રીતે રહેલ છે ? અને કોણે તેને ધારણ કરી
રાખેલ છે ?^{૫૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ વાંદરીનાં બચ્ચાંઓ
પોતાની માતાના પેટને વળગી રહે છે, તેમ
પાર્થિવ પદાર્થોના આધારભૂત અને કમળના પત્ર-
ના જેવા બ્રહ્માંડખંડોના જ પાર્થિવ ભાગ છે, તેને
આધારે જ બીજા પદાર્થો રહેલા છે.^{૫૨}
બ્રહ્માંડરૂપી મોટા શરીરની અંદર જ જ પદાર્થો
જેની જેની નજીક રહેલા છે, તેઓ તેમના પર-
સ્પર એકબીજાના આકર્ષણથી જ રહેલા છે.
જમ તરસ્યાં મનુષ્ય જળ તરફ ખેંચાય છે, તેમ
તેઓ એકબીજા (નજીકના પદાર્થો) તરફ આક-
ર્ષાય છે.^{૫૩} એવી જ રીતે તેજસ આદિ પદાર્થો
પણ એ બ્રહ્માંડની અંદર પરસ્પર આકર્ષાઈ રહ્યા
છે. જમ હાથ-પગ આદિ અવયવો પોતાની
સ્થિતિને છોડતા નથી, તેમ એ સર્વ પદાર્થો પણ
પોતપોતાની સ્થિતિને છોડતા નથી.^{૫૪}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! બ્રહ્માંડના
બન્ને (ઉપરના અને નીચેના) ખંડ શી રીતે

રહ્યા છે તેનો શો આધાર છે ? શો આકાર છે ?
કાણે તેને ધારણ કરી રાખેલ છે ? અને છેવટ
તેનો નાશ કેવી રીતે થાય છે ?^{૫૫}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—આ વિશાળ જગત સ્વપ્ન-
ના નગરની પેઠે કાંઈએ ધારણ નહિ કર્યા છતાં
ધારણ કરાઈ રહ્યું છે, નાશ નહિ પામતાં છતાં
નાશ પામતું દેખાય છે અને નિરાકાર છતાં તે
સાકાર અનુભવમાં આવે છે.^{૫૬} એ જગતમાંથી
શું નાશ પામે છે અને કાણ તેને ધારણ કરી
રાખે છે, એ કાંઈ પણ નથી; માત્ર જ્યેવો જ્યેવો
ચિદાત્માનો દૃઢ સંકલ્પ સ્ફુરે છે, તેવું તેવું જ તે
અનુભવમાં આવે છે.^{૫૭} જેમ આકાશની અંદર
મોવાળા-મસલાં આદિ ભ્રાંતિથી જોવામાં આવે
છે અને જેમ આકાશમાં શૂન્યપણું તથા પવન-
માં ચલનશક્તિ દેખાય છે, તેમ જ ચિદાકાશની
અંદર (અભિન્ન સત્તારૂપ) જગત જોવામાં આવે
છે.^{૫૮} પ્રકાંડ નામનું જગતરૂપી ધર અધિષ્ઠાન-
જૈનન્યની અંદર સંકલ્પનગરની પેઠે ખડું થઈ
જઈ દેખાય છે. ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની
અંદર જ રહેલ છે. તે નિરાકાર છે, છતાં પ્રત્યેક
પદાર્થને રૂપે જાણે આકારવાળું થઈ રહ્યું હોય
એમ દેખાય છે. ક્ષય થવાનો સંકલ્પ સ્ફુરતાં તે
રાત્રિ-દિવસ ક્ષય પામતું દેખાય છે અને જવાનો
અધ્યાસ બેસતાં તે અહર્નિશ ગમનધર્મવાળું
જણાય છે. તે સ્થિર થઈ રહ્યું છે, એવો દૃઢ સંકલ્પ
થતાં તે રાત્રિ-દિવસ સ્થિર થઈ રહેલ દેખાય છે
અને બેઠે છે એવી દૃઢ ભાવના થતાં તે બેઠતું
માલૂમ પડે છે. તે નાશ પામે છે એવી ભાવના
થતાં મહાપ્રલય આદિ વડે તે નાશને પ્રાપ્ત થાય
છે અને તે જન્મ પામે છે એવી સ્ફૂર્તિ દૃઢ
થતાં સૌસોનાં મૂળસ્વરૂપને આકારે તેનું સ્ફુરણ
થઈ તે ઉત્પન્ન થાય છે. જેમ શરદઋતુના આકાશ-
ની અંદર દષ્ટિ પડતાં તારાઓરૂપી મોતીઓનો
સમૂહ અસત્ય છતાં અતિ સત્યરૂપે ઉદય પામેલો
છે, તેમ જ ચિદાકાશની અંદર ભ્રાંતિ વડે

અસત્ય જગતો જોવામાં આવે છે. તેમની ગણના
કરવાને પણ કાણ સમર્થ થઈ શકે તેમ છે ?^{૫૯-૬૩}

આમાતિ મૌક્તિકગણ: શરદમ્બરાન્ત-
દૃષ્ટાવસત્ય ઇદિતોઽપ્યતિસત્યરૂપઃ ।

આન્યા યથા નમસિ ચ સ્ફુરતાં તથૈવાં
સંસ્થાં વિધાતુમિહ કો જગતાં સમર્થઃ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ભ્રાંતિ-
માત્રત્વપ્રતિપાદન' એ નામનો
સર્ગ ૮૦ મો સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૮૧ મો* —

રુદ્રરૂપ ભૈરવનું તથા કાળરાત્રિનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથ રાગવ રુદ્રં તં તદા તસ્મિન્મહારે ।

પ્રવૃત્તં નર્તિતું મત્તમપર્યં વિતતાકૃતિમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચ દ્રશ્ય । પછી એ
મહાકાશની અંદર પોતાના આકારને પ્રસારી
રહેલા, મત્ત બની ગયેલા અને નૃત્ય કરવાને
પ્રવૃત્ત થયેલા રુદ્રને મેં જોયા. તે વખતે જાણે
આકાશ જ પોતાના વ્યાપકપણાને નહિ છોડતાં
સાકાર બની ગયું હોય એમ જણાતું હતું. ત્યારે
એ રુદ્રની મૂર્તિ ધનશ્યામ હતી, દશે દિશાઓને
તે પોતાના સ્વરૂપથી પૂરી રહ્યા હતા અને તેમનો
આકાર મહા વિશાળ હતો.^૧ તે સૂર્ય, ચંદ્ર અને
અગ્નિરૂપી નેત્રને ધારણ કરી રહ્યા હતા અને
દશે દિશાઓરૂપી ચપ્પળ વસ્ત્ર વડે તે સુશોભિત
દેખાતા હતા. તેમનો કાન્તિસમૂહ ઘાટો હતો
અને તે ચોતરફ ઘણા લાંબા પ્રદેશ સુધી પથરાઈ
રહ્યો હતો. તે જાણે શ્યામ કાન્તિને બંધાવાનો
સ્તંભ જ હોય તેવા દેખાતા હતા.^૨ તેમની દષ્ટિ
વડગાંઝિના જેવી મહાપ્રચંડ જણાતી હતી,

* આ એકાદશીમા સર્ગમાં પ્રલયકાળમાં નૃત્ય કરતા
રુદ્રરૂપ ભૈરવનું વર્ણન આવશે અને તેની ઊપદેશથી
કાળરાત્રિ કે જે જગતને પોતાના અંગમાં ધારણ કરી
નૃત્ય કરે છે, તે વિશે પણ વર્ણન કરવામાં આવશે.

તેમનું સ્વરૂપ અપલ ભુજઆરૂપી તરંગોના ભારથી પ્રકાશી રહ્યું હતું અને સર્વત્ર એકરસ-રૂપે ભરપૂર થઈ રહેલા મહાસાગરનું જળ જ બહો દેહધારી બની શ્રુતિમાન થઈ રહેલ હોય એવું તે દેખાતું હતું.^૪ એ રુદ્રને દીઠા પછી હું પાછો તેમના તરફ જોવા લાગ્યો, તો એ રુદ્રના નૃત્યનું અનુકરણ કરી રહેલી એક આકૃતિ મારા જોવામાં આવી. તે આકૃતિ બહુ રુદ્રની છાયા જ હોય એવી દેખાતી હતી.^૫ ત્યાં મારા મનમાં ચંકા થતી હતી કે, 'સૂર્યો તો હજી જગ્યા નથી, છતાં આવા ઘાટા અધારામાં આકાશની અંદર આ છાયા ઢવી રીતે રહી હશે?'^૬ આમ હું તે સંબંધમાં વિચાર કરતો હતો, એટલામાં તો એ છાયા રુદ્રની પાસે નૃત્ય કરવા લાગી. તેના વિસ્તાર ઘણા લાંબા હતા. તેનાં ત્રણ નેત્ર સુશોભિત દેખાતાં હતાં.^૭ તેના રંગ કાળો હતો, તેનું શરીર કૃષ્ણ દેખાતું હતું, તેના અંગમાં આરે તરફ નસો જીપસી આવી હતી અને તેનું અંગ શિથિલ થઈ ગયું હતું. તેનો આકાર બહુ વિસ્તારવાળો હતો, તેનું મુખ જ્વાળાઓથી બાકુળ જણાતું હતું અને તે વનની સમૃદ્ધિની પેઠે પુષ્પપદ્મવ આદિથી સુશોભિત એવા મુકુટને ધારણ કરી રહી હતી.^૮ બેઠાયેલાં અંજનના જેવા ઘાટા અંધકારથી તે શ્યામ દેખાતી હતી. બહુ રાત્રિ જ પોતે આકૃતિવાળી થઈ ગઈ હોય, બહુ અંધકારની શોભાએ જ દેહને ધારણ કરી લીધો હોય, અરે! આકાશની શોભા જ બહુ સાકાર થઈ આવી જણી હોય, એવી તે જણાતી હતી.^૯ તે ઘણી જ લાંબી હતી, તેનું મુખ મહા ભયાનક દેખાતું હતું અને બહુ આકાશને માગી લેવાને તૈયાર થઈ રહી હોય, એવી તે લાગતી હતી. લાંબા ગોઠણ અને હાથની ફેરવણીથી તે બહુ દિશાઓનાં મુખને માપવાને ઇચ્છતી હોય એમ દેખાતું હતું.^{૧૦} બહુ ઘણા ઉપવાસો કર્યા હોય તેમ તે બહુ કૃષ્ણ જણાતી હતી. તેનું મહા-

વિશાળ શરીર આરેબાબુ ખાકાવાળું દેખાતું હતું. કાળજળના જેવા મહાશ્યામ તેનો વર્ણ હતો અને તે પવનના ત્રપાટાથી આકુળ થઈ રહેલી મેઘમાળાના જેવી દેખાતી હતી.^{૧૧} તે બહુ લાંબી હતી અને કૃષ્ણ હતી. આથી તે જ્યારે સ્થિર જણી રહેવાને અશક્ત જણાઈ, ત્યારે વિધાતાએ તેને દદ રહેવા માટે બહુ નસોરૂપી રસાઓથી સાંકળી લીધી હોય એમ જણાતું હતું.^{૧૨} તે એટલી બધી લાંબી હતી કે તેના મસ્તકથી માંડી ઠેઠ પગના નખ સુધીનું તેનું આખું શરીર મેં ઘણા લાંબા કાળ સુધી નીચે-ઠાંચે જઈ ઘણું પ્રયત્ન કર્યો ત્યારે જ માંડ જોવામાં આવ્યું.^{૧૩} ઠેઠ મૂળથી માંડી શાખાના અગ્ર ભાગ સુધી સૂત્ર વડે વીંટાયેલી બહુ કાંટાવાળી જમીન હોય તેમ એ છાયાનો મસ્તકથી માંડી પગના નખ સુધીના બધા અવયવોનો સમૂહ નસોના સમૂહથી અને આંતરડાંઓરૂપી વીણાઓ વડે ગૂંથાયેલો હતો.^{૧૪} નાના પ્રકારના રંગવાળા સૂર્ય આદિ દેવતાઓનાં અને દાનવોનાં મસ્તકોરૂપી કમળોના સમૂહોની કંઠમાં રહેલી માળાથી તે સુશોભિત હતી. તે નિર્મળ પ્રકાશવાળા પવનથી પ્રદીપ્ત થઈ રહેલા અગ્નિરૂપી વજ્રને ધારણ કરી રહી હતી.^{૧૫} તેના લાંબા દાંતમાં સર્પો લટકતા હતા અને તેણે મનુષ્યના શબરૂપી કુંડળને પહેર્યો હતાં તેનાં સ્તન સુકાયેલ તુંબડીના વેલાની પેઠે મોટી ગાંઠોવાળાં હતાં, લાંબાં હતાં, ચપળ હતાં અને શ્યામ હતાં.^{૧૬} નાના મોરોનાં પીછાંઓના સમૂહથી અને બ્રહ્માના કથના સમૂહથી લાંબિત થઈ રહેલાં જાંઘાં એવાં ઇંદ્ર આદિ દેવતાઓનાં મસ્તકોને ધારણ કરનારાં અનેક અટ્ટવાંગો વડે તે યુક્ત હતી.^{૧૭} દત્તોરૂપી ચંદ્રમાઓની માળાએ વડે તે નિર્મળ દેખાતી હતી અને તેની નિર્મળતા ગ્રાંખી પડવાથી તેની શોભામાં વિશેષ વધારો થતો હતો. ગોળ ચકરીઓ વડે ચપળ થઈ રહેલ, અંધારારૂપી સમુદ્રનો બહુ ઉપરનો ભાગ

હોય તેવી એ જણાતી હતી.^{૧૮} આકાશરૂપી વૃક્ષને આધારે રહેલી સુકાયેલ તુંબડીની લતાની પેઠે તે અતિવિસ્તારવાળી લાગતી હતી, ચપળ અવયવોની ગ્રંથિએ વડે તે સંયુક્ત હતી અને પવનનું તેની સાથે અથડાવું થતાં એક નવીન પ્રકારનો અવાજ ઉત્પન્ન થતો હતો.^{૧૯} તેના મોટા તરંગોના જવા વિશાળ અને ઊંચા હાથ શોભી નીકળતા હતા. શ્યામ કાંતિ વડે તે બહુ રમણીય દેખાતી હતી. મહાસાગરના તરંગોની માળાની પેઠે તે નૃત્ય કરી ચોતરફ ફેલાઈ જતી હતી.^{૨૦} ક્ષણભાતમાં તેના એક હાથનો જ આકાર દેખાતો હતો, ક્ષણભાતમાં તે અનેક જીભઓ વડે આકુળ દેખાતી હતી અને ક્ષણભાતમાં તે અનંત તીવ્ર જીભઓ વડે જગતરૂપી નૃત્યમંડપને ધ્રુજવતી હતી.^{૨૧} ક્ષણભાતમાં તેના એક જ મુખનો આકાર દેખાતો હતો, ક્ષણભાતમાં તેનાં ઘણાં મુખોના આકાર દેખાતા હતા, ક્ષણભાતમાં તેનાં અનંત તીક્ષ્ણ મુખો જોવામાં આવતાં હતાં અને ક્ષણભાતમાં તેનું એક પણ મુખ દેખાતું ન હતું.^{૨૨} ક્ષણવારમાં તેનો એક જ ચરણ દેખાતો હતો અને ક્ષણવારમાં તરત તે સેંકડો ચરણવાળી દેખાતી હતી. જરાવારમાં વળી તેના અનંત ચરણો જોવામાં આવતા હતા અને ક્ષણવારમાં તેના ચરણોના કથો આકાર જ દેખાતો ન હતો. પછી મેં એનો દેહ જોઈ એમ અનુમાન ક્યું કે આ કાલરાત્રિ છે અને સજ્જન પુરુષો આને ભગવતી તથા કાળી એવેં નામે ઓળખે છે.^{૨૩, ૨૪} તેનાં જવાળાપૂર્ણ ત્રણ નેત્રો ઘટમાળની રેંટના જેવાં ભયંકર ઊંડા આડાવાળાં દેખાતાં હતાં તેના કપાળનો પ્રદેશ બળતી પૃથ્વીવાળા ઇન્દ્રનીલ પર્વતના ચિમ્પરના જેવો જણાતો હતો.^{૨૫} એ કાલરાત્રિની બન્ને હડપચી લોકલોક પર્વત તથા ઇન્દ્રનીલ પર્વતના ભયંકર આડાના જેવી મહાભયંકર જણાતી હતી. વળી, ૧૧૩૫ પી દોરામાં પરૈવેલ તારાઓરૂપી

મોતીઓની માળાથી સુદર જણાતી હતી.^{૨૬} નગરના ઇન્દ્રનીલ પર્વતના જેવો ઊંચા બહારના દરવાજામાં પંચરાગ આદિ મણિઓની કાન્તિથી રંગાયેલા અને અંદરના ભાગમાં સ્થિરતાથી રહેલા કાચના પર્વત જેવા દેખાતા ભગ નામના ભયંકર કાગડાને તે ધારણ કરી રહી હતી.^{૨૭} નૃત્ય કર્યા કરતી જીભઓરૂપી લતાનાં પુષ્પોથી અને નખોરૂપી ઘોળાં વાદળાંઓનાં મંડળોથી તે બધું આકાશની અંદર પૂર્ણ કલાવાળા સેંકડો ચંદ્રમાઓને ભમાવતી હોય એવું જણાતું હતું. તેના હાથો, પ્રલયકાળના મેધની જેમ, હાથી આદિ પ્રાણીઓમાંથી થનારા મોતીઓના જેવા ઝબકારા ભારતી અને પ્રલય સમયે નીચે આવી પડતી તારાઓની પક્તિઓની પેઠે પ્રકાશવાળી એવી નખની પક્તિઓની મહાતેજવાળી કાન્તિને ચોધારી રીતે વરસાવતા હતા અને ચોખ્ખા જીભ્યા કરતા હતા. આ હાથોથી એ કાળરાત્રિએ બધી દિશાઓનાં મંડળને વ્યાપ્ત કરી દીધાં હતાં. કાળા, મહાભયંકર આકારવાળા, નખોરૂપી પુષ્પો વડે સુશોભિત એવી આંગળીઓરૂપી વેલોના સમૂહને ધારણ કરી રહેલા અને ચોતરફ ભમનારા પોતાના હાથરૂપી વૃક્ષ વડે એ કાળરાત્રિએ આખા આકાશને અરણ્યના જેવા દેખાવવાળું કરી મૂક્યું હતું.^{૨૮-૩૦} ચોતરફ ચાલ્યા કરતા પોતાની જંઘાના ભાગથી, એ કાળરાત્રિ બળી ગયેલાં મોટાં વનોવાળી તથા અવશેષ રહેલ તમાલ, તાલ આદિ વૃક્ષોથી ઊંચી દેખાતી ભયંકર ભૂમિનું અનુકરણ કરતી હતી.^{૩૧} અનંત અને મહાવિશાળ આકાશના પણ પારને પારી ગયેલા પોતાના કેશ વડે એ કાળરાત્રિ બધું ભમ્યા કરતા અંધારારૂપી હાથીને વિશાળ નિવાસ-સ્થાન કદંબી આપતી હોય એમ જણાતું હતું. મેરુપર્વતને પણ વહન કરી શકે એવો તેનો નિઃશ્વાસવાયુ ઘાટા ઘોંઘાટવાળો દિશાઓના સમૂહને ધારણ કરી રહેલા આકાશરૂપી ગામમાં મોટો

અવાજ ફરી રહ્યો હતો. તે ઘાટા પવનના સુસ-
વાટથી વિપની પેઠે અવણ થતાં (મોહને લીધે)
મૂર્છિત કરી દેનારા ગાનને ગાનો હોય એવો
દેખાતો હતો. એ કાળરાત્રિ પોતાનું અનુકરણ
કરનારા તથા પોતાની પેઠે જ હાવભાવ બતાવ-
નારા નટની સાથે બધું ચાલતી હોય તેમ તે
પવનની સાથે ચાલી જતી હતી.^{૩૨-૩૪} પછી,
નૃત્યના આવેશને લીધે તેનું શરીર વધવા માંડ્યું.
અને તે મેં આકાશની અંદર ચારે બાજુ ફરતાં
ચિત્તની એકાગ્રતા વડે બેઠું.^{૩૫} વિલાસથી કેવળ
નૃત્ય કરવામાં જ તત્પર થઈ રહેલી એ કાળરાત્રિ-
એ પોતાના દેહની અંદર મલયાચલ, કૈલાસ,
સદ્માદ્રિ, મંદરાચલ અને મેરુપર્વતની માળા
પહેરી લીધી હતી.^{૩૬} પ્રલયકાળના મેઘોની
માળા તેની પાટલીરૂપ હતી અને ત્રણે લોકો
તેના અંગની અંદર મણિમય ચરીસાની પેઠે
દેખાતા હતા.^{૩૭} હિમાલય અને મેરુપર્વત એ
બન્ને તે કાળરાત્રિના કાનમાં પહેરવાની રૂપાની
અને સોનાની મુદ્રારૂપ (અંકોટારૂપ) હતા.
બ્રહ્માંડોના ધુમ્મસની માળા તેની મોઢી કટિમેખલા-
રૂપ હતી.^{૩૮} કુલાચલ પર્વતો તેની માળારૂપ
હતા. તેમાં શિખરો, વનો તથા નગરો ગુચ્છા-
ઓરૂપે દીપતાં હતાં અને જીર્ણ નગરો, જંગલો,
દ્વીપો તથા ગામો દોમળ પલ્લવના ભવાં જણાતાં
હતાં.^{૩૯} એ કાળરાત્રિના અવથેવોની અંદર મેં
પુરો (ગામો), નગરો (શહેરો), ઋતુઓ, ત્રણ
લોકો, મહિનાઓ તથા રાત્રિ-દિવસના સમૂહો
બેઠાં.^{૪૦} યમુના તથા ગંગા આદિ નદીઓ તેના
શરીરમાં મોતીઓના હારના ભવિ દેખાતી હતી
અને તેના બે કાનમાં ધર્મ તથા અધર્મ એ બેઉ
કુંડલરૂપે શોભતા હતા.^{૪૧} ધર્મરૂપી ધાવણને
ધીમે ધીમે સંભા કરતા ચાર વેદો તેના સ્તનરૂપ
હતા અને તેમની અંદર સર્વ શાસ્ત્રારૂપી ચાર
ડીંટડીઓ દીપતી હતી.^{૪૨} ત્રિશૂળ, પદ્મિય, પ્રાસ,
બાણ, ઋષિ, મુદ્ગર અને શક્તિરૂપે બહાર દેખાતાં

અનેક આયુષોરૂપી માળાને તે ધારણ કરી
રહી હતી.^{૪૩} ઔદ પ્રકારની દેવ આદિ પ્રાણીઓ-
ની ભતિઓ એ મહાસુંદર શરીરવાળી કાળ-
રાત્રિની રૂંવાડાંની પાંક્તિઓરૂપ હતી.^{૪૪} એ
કાળરાત્રિના દેહની અંદર સૂઈ રહેલાં નગરો,
ગામડાંઓ અને પર્વતો બધું પુનર્જન્મના હર્ષ-
થી નૃત્ય કરતાં હોય તેમ નૃત્ય કરતી એ કાળ-
રાત્રિની સાથે જ નૃત્ય કરતાં હતાં.^{૪૫} કાળરાત્રિ-
ના નૃત્યને લીધે સઘળું ચલાયમાન હોનાથી
આપું જગત સ્થાવરભાવથી રહિત થઈ જઈ બધું
જંગમરૂપે નૃત્ય કરતું હોય એમ મને જણાયું.
એ કાળરાત્રિના દેહરૂપી પરલોકમાં સુષેથી રહેલાં
જગતને ગળી જઈને પોતાના ઉદર આદિ અવ-
યવમાં ધારણ કરી રાખી દક્ષિ પામી ગયેલી,
મદોન્મત્ત અને જગતરૂપી સર્પને પોતાના જઠ-
રાશિમાં પચાવી દેનારી એ કાળરાત્રિરૂપી મયૂરી
નૃત્ય કરતી હતી.^{૪૬, ૪૭} તેના મહાવિસ્તારવાળા
સુશોભિત શરીરની અંદર આપું જગત બધું
ચરીસામાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહ્યું હોય, તેમ
પ્રથમના જગતના બેટું જ ભેવામાં આવતું
હતું.^{૪૮} વસ્તુતાએ બેઠેએ તો તે પોને નૃત્ય
કરતી ન હતી, પરંતુ તેના અંગમાં રહેલું પર્વતો,
વનો, જંગલો વગેરે સહિત નાના પ્રકારનું જગત
જ વારંવાર મરણને વશ થઈ જઈ તેની અંદર
ખડું થઈ નાશ્યો કરતું હતું.^{૪૯} એ જગતનું
સુંદર નૃત્ય કાળરાત્રિના દેહરૂપી ચરીસામાં પ્રતિ-
બિંબિત થઈ રહ્યું હતું. તે ઘણા કાળ સુધી મારો
ભેવામાં આવ્યું. તે નૃત્ય નાશને નહિ પ્રાપ્ત થતાં
વારંવાર તેવે જ રૂપે સ્થિર થઈ રહેલું દેખાતું
હતું.^{૫૦} તેની અંદર તારાઓના સમૂહ ચલાય-
માન થતા દેખાતા હતા, પર્વતોના સમૂહો ભમ-
તા દેખાતા હતા અને દેવ-દાનવોના સમૂહો
મસજાનાં ટોળાંઓની પેઠે પવનને લીધે તેના
પ્રવાહમાં વહ્યા જતા દેખાતા હતા.^{૫૧}
માં પેડાં વગરના થઈ ગયેલા રથની

આનારા દ્રીપો તથા સમુદ્રો વગેરેથી આકાશ વીંટાઈ ગયું હતું. ક્રીડા વડે ભ્રમણ કરનારા વટાળિયા વાયુથી મોટા પર્વતો, પૃથ્વી અને તેની અંદરનાં ધાસો ધસકાતાં જતાં હતાં.^{૫૦} શ્યામ મેઘરૂપી વસ્ત્રોને એક બાબુથી બીજી બાબુ લઈ જનારા પવનના સપાટાથી આપું આકાશ ગાંજી રહ્યું હતું. લાકડાંઓ અને અસ્થિ વગેરે પ્રસિદ્ધ રીતે ફાટતાં હતાં, તેથી તેનો અવાજ ચારેબાજુ ફેલાઈ જતો હતો.^{૫૧} અરીસાની પેઠે કાણે કાણે એકબીજાનો સંયોગ-વિયોગ થતો હતો, તેથી જગતના પદાર્થો કાણમાં ભેગા થઈ જતા હતા અને કાણમાં પાછા જુદા પડી જતા હતા. એ પદાર્થોવાળા કાળરાત્રિના અવયવો વડે તથા તેના ફરવા વડે જાણે સમસ્ત જગત ભૂતિમાન ભય વડે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હોય તેમ દેખાતું હતું. ચપલ અને ઊંચા એવા કુલાચલ પર્વતરૂપી પોતાના મહાન હાથને હલાવી રહેલો અને ભમ્યા કરતાં મેઘોરૂપી વસ્ત્રો વડે ઢંકાનાથી નમ્ર થઈ રહેલાં નાનાં કલ્પવૃક્ષોને ધારણ કરી રહેલો એ મેઘપર્વત ત્યાં નૃત્ય કરતો હતો.^{૫૨, ૫૩} સમુદ્રો પોતાની મર્યાદાને નહિ છોડતાં પૃથ્વીમાંથી આકાશમાં તેમજ આકાશમાંથી પાછા પૃથ્વીમાં એમ ઊછળી રહ્યા હતા અને તેમની સાથે વૃક્ષો પણ તેમ જ ઊછળ્યા કરતાં હતાં.^{૫૪} ધરેા, અગાસીઓ, હવેલીઓ અને તેની અંદર રહેનારાં મનુષ્યો સાથે નગરો, ઝોખરા અવાજની સાથે નીચે પડતાં હતાં, પણ વસ્તુતાએ જોઈએ તો (સર્વ મિથ્યા હોવાથી) કશું પણ નીચે પડતું ન હતું.^{૫૫} એ કાળરાત્રિ જ્યારે પોતાની ચતુરાઈથી ભ્રમણ કરતી હતી, ત્યારે ચંદ્ર, સૂર્ય અને રાત્રિદિવસ તેના નખની ઉપરની રેખાઓ વિશે ચળકાટ કરતા પ્રકાશની અંદર અંતર્ભાવ પામી ગયાં હતાં તે સ્વર્ણના સૂત્રની પેઠે લાંબા આકારવાળાં હતાં.^{૫૬} ત્યારે વરસાદનાં જળો ગ્રાકળ-

રૂપી હારવાળી અને શ્યામ મેઘરૂપી વસ્ત્રને ધારણ કરી રહેલી એ કાળરાત્રિનાં જાણે પરસેવાનાં બિંદુ હોય તેમ જાણતાં હતાં.^{૫૭} આકાશ તે કાળરાત્રિના મોટા ઠેસપાશરૂપ હતું, પાતાળ તેના ચરણરૂપ હતું, પૃથ્વી તેના ઉદરરૂપ હતી અને દિશાઓ તેના હાથરૂપ હતી.^{૫૮} દ્રીપો તથા સમુદ્રો તેનાં આંતરડાં તથા પેટના વીંટારૂપ હતાં, બધા પર્વતો તેના પડખારૂપ હતા અને આવહ-પ્રવહ આદિ પવનનો સમૂહ તેના પ્રાણ-અપાનના સંસારરૂપ હતો.^{૫૯} નૃત્ય કરી રહેલી એ કાળરાત્રિના ત્રિસ્તારવાળા શરીરની અંદર હિમાલય, મેરુ, સદ્ધાદ્રિ આદિ પર્વતોને જાણે હીચકાના સુખનો અનુભવ થતો, હોય એમ જણાતું હતું.^{૬૦} ફરી એ કાળરાત્રિ તરતી તળેટીના પર્વતોરૂપી મજરીઓવાળી કુલાચલ પર્વતરૂપી માળાને ફેરવતી લાગી. આથી જાણે પોતાના તાંડવનૃત્યની ક્રીડા વડે જાણે પાછો પ્રલય કરવાનો આરંભ કર્યો હોય એમ દેખાતું હતું.^{૬૧} દેવતાઓ, દેવો અને નાગોના સમૂહોરૂપી રૂંવાડાંને ધારણ કરનારા અવયવવાળો એ કાળરાત્રિનો દેહ સ્થિર રહી શકતો નહોતો અને જાણે ચઢની પેઠે ફરતો હોય એમ જણાતો હતો. નાના પ્રકારના વૈભવો, તેને પ્રાપ્ત કરવાના ઉપાયો અને યજ્ઞોરૂપી યજ્ઞોપવીતને ધારણ કરનારી તેમજ આકાશની અંદર નૃત્ય કરી રહેલી એ કાળરાત્રિ મેઘના શબ્દો વડે જાણે કાંઈ ભક્ત-ચારિણી વેદના ઘોષ કરતી હોય એવી દેખાતી હતી.^{૬૨, ૬૩} વળી એ નૃત્યમાં પરસ્પર એકબીજામાં પ્રતિબિંબ પડવાથી ભૂતળ આકાશરૂપ અને આકાશ ભૂતળરૂપ થઈ ગયાં હતાં તથા પરસ્પર તુલ્ય જ દેખાતાં હતાં અને જાણે અંદર કશું હલન-ચલન જ ન થયું હોય એવું લાગતું હતું. એ કાળરાત્રિના મોટા નાસિકાના છિદ્રરૂપી ધરમાંથી બહાર આવતા, મેઘના કડાકાવાળા અને મહાભયંકર શબ્દો કરી રહેલા ઉગ્ર વાયુઓ વાતા

હતા. એ કાળરાત્રિના સેકડો હાય ચતુરાઈથી ચોતરફ ફરી વળતા હતા અને તેથી આકાશ બધે પ્રયંડ પવને ઉડાડેલાં પલ્લવો વડે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હોય એવું દેખાતું હતું. ૯૬-૯૮ એ સર્વ બેતાં મારી ધીર દૃષ્ટિ પણ રાત્રિના અંગમાં થયેલા જગતના પદાર્થોની સાથે ભ્રમણ થવાથી મોહને પામી ગઈ, અને જમ રણસ આમમાં સેના કુંઠિત શક્તિવાળી થઈ બધ તેમ તે કુંઠિત શક્તિવાળી થઈ ગઈ. જ્યારે કાળરાત્રિનો દેહરૂપી અરીસો ધૂમવા લાગ્યો, ત્યારે પર્વતો યંત્રની પેઠે ધૂમતા હતા. આકાશચારી દેવતાઓ તથા પક્ષીઓ નીચે પડતાં હતાં અને દેવતાઓનાં ધરો પણ જમીન ઉપર આઘોટતાં હતાં. ૧૦ વળી મેઝ્યો પાંદડાંની પેઠે એ કાળરાત્રિના પ્રવાહમાં વદ્યા જતા હતા અને મલયાચલ પણ પલ્લવની પેઠે ચૂંથાઈ જતા હતા. હિમાલય પણ હિમના એક બિંદુની પેઠે વિષેરાઈ જતા હતા. આમ એ સર્વ પૃથ્વીમાં ઊગેલી સ્થલકમલિનીની પેઠે સયને પ્રાપ્ત થઈ જતા હતા. ૧૧ પૃથ્વીની અંદર સદાદ્રિ આદિ પર્વતો પક્ષીના જેવા દેખાતા હતા, ત્યારે વિધ્યાચળ આદિ પર્વતો વિદ્યાધરના જેવા જણાતા હતા. આકાશમાં જમ રાજહંસો ભમ્યા કરે છે તેમ એ સધળા પર્વતો વૃક્ષોના ભ્રમણમાં ભમ્યા કરતા હતા. ૧૨ એ કાળરાત્રિના દેહરૂપી તળાવમાં દ્વીપો તણના જેવા દેખાતા હતા, સમુદ્રો કૂંડાળાં જેવા જણાતા હતા અને દેવલોકની પંકિતઓ કમળોના જેવી શોભતી હતી. ૧૩ નિર્મળ આકાશના જેવા મહાવિરાળ, સ્વપ્નમાં દેખાયેલા કાળજળના નગરની પેઠે અતિ શ્યામ અને મોટી જંઘાવાળા તથા એકલા યયેલા અનેક સૂર્યોના જેવા મહાઅજ્વલ્યમાન એવા એ કાળરાત્રિના ચરીરમાં મેરુપર્વતની ઉપર આવેલા વનમાં વિધ્યાચળ નૃત્ય કરતો હતો. આ વાતને સહન ન કરી શકવાથી સદાદ્રિ, કેલાસ, મલયાચલ, મહેન્દ્રપર્વત, કૈંભ્યપર્વત, મંદરાચલ

અને ગોકર્ણ આદિ પર્વતો આકાશરૂપી આંગણામાં નૃત્ય કરતા હતા. આથી પૃથ્વી અને વિદ્યાધરોનાં નગરો પણ નૃત્ય કરતાં હતાં. એવી જ રીતે વનમાં ઉત્પન્ન થનારા સર્વ સ્થાવર પદાર્થો એ કાળરાત્રિના ચરીરની અંદર બધે જંગમ-પણાને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા હોય તેવા જણાતા હતા. ૧૪ પર્વતની અંદર સમુદ્ર નૃત્ય કરતા હતા. જોયા પર્વતો પણ આકાશના પોલાણમાં નૃત્ય કરતા હતા. આકાશ પણ ચંદ્રમા અને સૂર્ય સાથે ચલાયમાન થઈ ને કાણ બધે પૃથ્વીની નીચે ક્યાં ચાલ્યું ગયું તે જણાતું ન હતું. વિષ્ણુચરિત્રો પ્રુષોવાળો વનોનો સમૂહ, દ્વીપો, પર્વતો અને નગરોની સાથે સૂર્ય આદિના નિવાસરૂપ આકાશમાં નૃત્ય કરી રહ્યો હતો. એવી રીતે ચલાયમાન થઈ રહેલું સર્વ જગત સમુદ્રમાં તણાયેલા ઘાસની પેઠે દિશાઓમાં ભમતું જણાતું હતું. ૧૫ આકાશમાં પર્વતો ભમતા હતા. સમુદ્રો દિશાઓના અનોખાં પહોંચી વળ્યા હતા. ગામડાંના અને નગરોના સમૂહો, નદીઓ તથા તળાવો બધે અરીસામાં પ્રવેશ કરી રહ્યાં હોય તેમ વૃદ્ધિ પામેલા પવનમાં એક લોકમાંથી બીજા લોકમાં પ્રવેશ કરી રહ્યાં હતાં અને ઊડેલા ઘાસની પેઠે ભમતાં દેખાતાં હતાં. ૧૬ સમુદ્રની પેઠે નિર્જળ પ્રદેશમાં પણ ભાજકાંઓ ફરતાં હતાં. પૃથ્વીની પેઠે જ આકાશની અંદર નગરો સ્થિર દેખાતાં હતાં. પર્વતો આકાશમાં જેવામાં આવતા હતા. આકાશ અને પ્રલય-કાળના મેઘો ઉત્પાત કરનારા પ્રલયકાળના પ્રયંડ વાયુને લીધે ફેરફારવાળા થઈ ગયેલા પર્વતોમાં સ્થિર થઈ ગયેલા દેખાતા હતા. ૧૭ નક્ષત્રોનો સમૂહ મણિઓની વૃદ્ધિના વેગની પેઠે મનોહર જણાતો હતો અને હજારો દીવાઓને ભભાવનારાં યંત્રોના ચક્રની પેઠે તે પૃથ્વીની બહાર તથા અંદર ભ્રમણ કરી રહ્યો હતો. તેનો દેખાવ વિદ્યાધરોએ અને દેવતાઓના સમૂહે

ઉપર) કરેલી કૂલની વૃદ્ધિના જવો જણાતો હતો.^{૫૬} એ કાળરાત્રિના દેહની અંદર પ્રલયોના અને સૃષ્ટિઓના સમૂહો રાત્રિ-દિવસના જવા ટૂંકા જણાતા હતા. દિવસોના અને રાત્રિઓના સમૂહો ધોળા અને કાળા રૂપાનાં પતરાં ઉપર પડેલા એક નાના બિંદુની પેઠે બહુ જ નાના જણાતા હતા. વળી, એ કાળરાત્રિના શરીરમાં કૃષ્ણપક્ષ અને શુક્લપક્ષ એ બન્ને પક્ષો વજ્રમણિ અને ઇન્દ્રનીલમણિ આદિથી બનેલા હતા, તેથી તેઓ નિર્મળ દેખાતા ધોળા-કાળા અનેક અરીસાઓના સમૂહની પેઠે શોભતા હતા.^{૫૭} એ કાળરાત્રિના દેહમાં સૂર્ય-ચંદ્રનાં અનેક મંડળો રત્નરૂપે શોભી રહ્યા હતાં. તારાઓના સમૂહો ચપળ અને કૂંડાળા જવા થઈ રહેલા કાંતિમાન હારોની પેઠે દીપતા હતા. સ્વચ્છ આકાશ તો વીંટાઈ રહેલા મોટા વસના જેવું જણાતું હતું, અને તેની અંદર ભર્યા કરતી વીજળીના ઝબકારાઓ ઊંખાડિયાંની પાંકિતની પેઠે મોટો પ્રકાશ આપતા હતા.^{૫૮} પ્રલયકાળમાં આળોટતાં ત્રણ જગત એ કાળરાત્રિના દેહમાં મણિ-રૂપે શોભતાં હતાં અને તેઓ કાળચક્રના ફેરફારને લીધે એકબીજા સાથે અથડાતાં તટકાળ ઝણઝણાટ કરતાં હતાં. સૂર્ય આદિનાં તેજે કાળરાત્રિના દેહની અંદર નાના પ્રકારનાં સુંદર કંકણ-નૂપુર આદિ આભૂષણરૂપે દેખાતાં હતાં અને તેઓ પણ ઝણઝણાટની સાથે નીચે અને ઉપર પ્રસરી જતાં હતાં.^{૫૯} સંત્રામને વિષે મદોનમત થઈ રહેલા યોદ્ધાઓનાં ખડ્ગોની કાન્તિના તરંગોથી સધળા તટકાવાળા દિવસો ગ્યામ થઈ જતા હતા. એ કાળરાત્રિના નૃત્યમાં પોતે ભમતા હતા, છતાં સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ એવા બ્રહ્મની સ્થિરતાને લીધે સારી પેઠે સ્થિર થઈ રહેલા વીર પુરુષોનાં મંડળના યુદ્ધને મોટો ઠાલાહલ સંભળાતો હતો.

કાળરાત્રિના નૃત્યમાં બ્રહ્મા, ઇન્દ્ર, વિષ્ણુ, અગ્નિ, સૂર્ય, ચંદ્રમા ઇત્યાદિ દેવતાઓ

અને દેવો પોતપોતાના અધિકારનો કાળ આવી રહેતાં બ્રહ્મ થઈ નીચે પડતા હતા; વળી તેમના સ્થાનમાં પવનમાં ઊડેલાં મસલાંઓની પેઠે અને વીજળીના ઝબકારાની પેઠે બીજાઓ આવતા હતા અને તેમનો પણ કાળ આવી રહેતાં, તેઓ પાછા નીચે પડતા હતા.^{૬૦, ૬૧} જગતમાં પ્રતી-તિમાં આવતા સંહાર-સૃષ્ટિ, સુખ-દુઃખ, સમ-થતા-હરિદ્રતા, ઇચ્છા-અનિચ્છા, વિધિ-નિષેધ અને જન્મ-મરણની ભ્રાંતિ વગેરે ભાવો પરસ્પર વિરુદ્ધ છે, છતાં એ કાળરાત્રિના દેહમાં એકબીજા માં ભેળસેળ ન થઈ જતાં સદાકાળ સાથે રહેતા હતા. ત્યાં તેઓ બુદ્ધ પણ દેખાતા હતા તથા કાઈ વખતે એકબીજામાં મિશ્ર થઈ રહેલા હોય એમ પણ દેખાતું હતું.^{૬૨} વળી કાળરાત્રિના શરીર-માં ચિદાકાશની અંદર મિથ્યારૂપે જ પ્રતીતિમાં આવતા અને વસ્તુતાએ બેઠેલો તો શૂન્યરૂપે રહેલા સંહાર, સૃષ્ટિ, જગત, પૃથ્વી વગેરેના વિલાસોના અધિષ્ઠાનચૈતન્યમાં ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને ક્ષય વારંવાર થયા જ કરતાં હતાં; અને પદાર્થોની ક્રિયાઓ તથા તેના ફેરફારો વારંવાર થતા જ જતા હતા તેમજ એમની સંખ્યા નક્કી કરી શકાય તેમ ન હતું.^{૬૩} એ કાળરાત્રિના દેહની અંદર ઉત્પત્તિ, શાંતિ, મરણ, ઉત્સવ, યુદ્ધ, સમાનભાવ, દ્વેષ, રોગ, લપ્ત અને વિશ્વાસ વગેરે ખજાનામાં એકત્ર થઈ રહેલા રત્નના સમૂહની પેઠે દેખાતાં હતાં. કેમકે એ કાળરાત્રિનું શરીર અનેક તરેહના રસોવાળી સૃષ્ટિઓની પરંપરાને અસ્ખલિત રીતે ધારણ કરી રહ્યું હતું. જમ તિમિર-રોગ વડે મલિન દૃષ્ટિવાળા પુરુષને આકાશમાં મસલાં-મોવાળા આદિના જવા આકારો (ભ્રાંતિ-ને લીધે) જોવામાં આવે છે તેમ એ કાળરાત્રિના ચિદાકાશમય શરીરની અંદર સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રતીતિમાં આવતી અને કાંઈક અનિર્વચનીય એવા માયાના આવરણને લીધે અનુભવાતી જગતની વ્યવસ્થાઓ, તેમજ એ સર્વનો પાછો

ક્ષય, એ બધું શ્રાંતિને લીધે પ્રતીતિમાં આવતું હતું. જોવી રીતે પર્વત પોતે અચલ છે, છતાં અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થયા પછી અરીસો ચલાયમાન થતાં પોતે પણ પ્રતિબિંબરૂપે ચલાયમાન જણાય છે, તેમ જગત અચળ એવા અધિધાનચૈતન્યની અંદર સ્થિતિ રાખી રહેલું છે. તેથી વસ્તુતાએ બોલે એ તો ક્ષોભને નહિ પામ્યા છતાં તે માયાના ચોગથી ક્ષોભને પ્રાપ્ત થતું દેખાતું હતું. નૃત્ય વડે પોતાના પ્રતાપને ચોતરફ પ્રસારનારી માયાની અંદર જગતના સર્વ પદાર્થો રહ્યા છે. તેઓ બાલકની સંકટપસુદિની પેઠે પ્રતિક્ષણ એક સ્થિતિને છોડીને બીજી સ્થિતિને પ્રાપ્ત થતા હતા. એ કાળરાત્રિના શરીરની અંદર જગતરૂપી અનેક મગના દાણાઓનો સમૂહ ક્રિયાશક્તિ વડે એકઠો થતો હતો અને પાછો ફાળે કરી વિખેરાઈ જતો હતો. એ દેવી (કાળરાત્રિ) ક્ષણમાત્રમાં કાંઈક અનિર્વચનીયરૂપે દેખાતી હતી અને ક્ષણ વારમાં તો તે કશારૂપે જણાતી ન હતી. ક્ષણ વારમાં તે અચ્છુપ્રમાણની દેખાતી હતી અને ક્ષણ વારમાં આખા આકાશને પૂરી દે તેવું મહાવિશાળ તેનું રૂપ દેખાતું હતું. એ દેવી (કાળરાત્રિ) સંપૂર્ણ રીતે એક બલની ચૈતન્યશક્તિ જ છે. તે જગતરૂપે પણ થઈ બંધ છે, અનંત છે અને એ તેનું મૂળ રૂપ તપાસીએ તો તે પરમ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છે. એ દેવી ત્રણે કાળમાં થતારા ત્રણે લોકની અંદર રહેનારી એક ચૈતન્યશક્તિ છે. તે યથાસ્થિતપણે રહેનારા પોતાના સ્વરૂપથી ચિત્રકારના હાથે અંતઃકરણમાં રહેલા ચિત્રરૂપ સંસારની પેઠે (કામ-કર્મ-વાસના વગેરેના પરિપાકને અનુસારે) પ્રકટ દેખાતા વેગ વડે અનેક વિચિત્ર આકારે થઈ રહેલી દેખાય છે. એ પોતે એક ચિદરૂપ છે, છતાં અવિદ્યાના ચોગથી સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે. બાહી વસ્તુદંદિથી બેતાં તેનું સ્વરૂપ એક ચિન્મય આત્મતત્ત્વરૂપ છે, તેથી તે શાંત ચિદાકાશરૂપ જ છે. એવી રીતે વિદ્યા

અને અવિદ્યાના ચોગથી પણ વારમાં વિચિત્રરૂપે દેખાવ આપનારા અને વસ્તુતાએ એકરૂપતાને લીધે ચિન્મયરૂપે રહેલા અનાદિ અને અનંત એના પોતાના રૂપને તે ધારણ કરી રહી છે. કેવળ ચિદાકાશરૂપી શરીરને ધારણ કરી રહેલી એ કાળરાત્રિની અંદર આ બે દશ્ય ચિદાકાશરૂપ જ છે, તે અનંત ચિદામાં કોતરેલ દેખા-કમળ અક-આદિની રચનાની પેઠે અને જળમય સમુદ્રની અંદર દેખાતી તરંગોની દેખાની પેઠે અભિન્નરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. પ્રલયકાળના રુદ્ર, ભૈરવનો આકાર ધારણ કરી રહ્યા હતા અને તેમની પાસે એ મહાભૈરવી દેવી (કાળરાત્રિ) પોતાના વિશાળરૂપથી આકાશને પૂરી દઈ નૃત્ય કરતાં દેખાતાં હતાં. કાલભૈરવના કપાળમાં દઢપણે રહેલાં, મહાભય એવા નીઝ નેત્રના આંધ્ર વડે બળી ગયેલાં અને કૂંઠાં જ માત્ર જમાં બાધી રહ્યાં છે એવાં જંગલોવાળી પૃથ્વીને ધારણ કરી રહેલી તેમજ પ્રલયકાળના પવન વડે કંપ્યા કરતી વનોની પંક્તિની પેઠે ભૈરવી દેવી નૃત્ય કરી રહ્યાં હતાં. તેમણે ઠાઠાળીઓ, આંડળીઓ, દર્ભા-સનો, ફળો, કુભો, કરંડિયાઓ, મુસળો, પાવડાઓ, યાળીઓ અને સ્તભો વગેરેની માળાઓ તથા હારો પહેર્યા હતા. એવી રીતના અનેક માળાઓના અને હારોના સમૂહનાં પુષ્પો નૃત્યને લીધે કંપતાં હતાં તથા ક્ષયને લીધે ખરી પડતાં હતાં. એ દેવી બધે તેને વિખેરીને નવી નવી રચના કરતાં હોય એમ જણાતું હતું. એ ભૈરવી દેવી આકાશભૈરવને વંદન કરી રહ્યાં હતાં અને એ આકાશભૈરવ પણ પોતાના વિશાળ આકારને ચોતરફ પ્રસારી દઈ નૃત્ય કરતા હતા. રક્તના આસવથી ભરેલાં યમના પાડાનાં મોઢાં શિંગડાંઓને હાથમાં લઈને 'દિમ્બ દિમ્બ' એવા અનેક બતના તાલવાળાં સજ્જમ વાજાંઓ વડે નૃત્ય કરનારી, પોતાના વક્ષસ્થળમાં 'ઓપરી' નીમાળાને ધારણ કરી રહેલી, ગરુડનાં

ખોસા મુકુટને શોભા આપનારી અને પ્રલયકાળ-
માં જગતને ગળી જઈ પ્રસન્ન થઈ રહેલી એ
કાળરાત્રિથી સ્તુતિ પામતા ભૈરવ તમારા સૌની
રક્ષા કરે. ૧૦૧, ૧૦૨

દિવંદિવં મુદિવં પચ પચ સહસા ઝમ્યઝમ્યં
પ્રઝમ્યં નૃત્યંતી શબ્દવાદૈઃ સ્ત્રજમુરસિ શિરઃ
શેઘરં તાર્ક્ષ્યપદ્મૈઃ । પૂર્ણ રક્તામવાનાં યમમહિપ-
મહાનૃગમાદાય પાણી પાયાદ્યો વંચમાનઃ પ્રલય-
મુદિતયા મૈત્રવઃ કાલરાત્ર્યા ॥ ૧૦૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કાળરાત્રિવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૮૧ માં સમાપ્ત

૭૮ સર્ગ ૮૨ મો

શિવનું સ્વરૂપ તથા અજ્ઞાનથી પ્રપંચની
પ્રતીતિ અને જ્ઞાનથી પ્રપંચનો અભાવ

॥ રામ ઉવાચ ॥

કિમેતદ્વગદન્સર્વનાથે નૃત્યતિ કેન સા ॥

કિં શૂર્ણફલકુંભાયૈસ્તસ્થાઃ સ્તદામધારણમ્ ॥૧॥

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! સર્વનો નાશ
થઈ ગયા પછી એ દેવી ઠાની સાથે નૃત્ય કરતાં
હતાં ? વળી આર્પ તેની સૂપડું, ફળ, કુલ
આદિની માળાઓનું તથા હારોનું વર્ણન કરે
છે, તે પણ કેમ થઈ શકે ? એ ત્રણે લોકનો
નાશ થઈ જતો હોય, તો પછી નાશને પામી
ગયેલા એ લોકો પાછા ભૈરવીદેવીના દેહમાં રહીને
શી રીતે નૃત્ય કરે ?^૨

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—વસ્તુતાએ જોઈએ તો એ
ભૈરવરૂપી પુરુષ પણ હતો નહિ અને એ ભૈરવી-
રૂપી સ્ત્રી પણ હતી નહિ. વળી તેમનું નૃત્ય
પણ હતું નહિ, એ બંનેનું અસ્તિત્વ પણ ન

x આ બ્યાસીમા સર્ગમાં ભૈરવ કે જે પોતે
ચિત્ર છે તેના તત્ત્વ વિષે વર્ણન આવશે અને અજ્ઞાનને
તેના પ્રપંચની પ્રતીતિ થવા વિષે તથા જ્ઞાન
અને અભાવ જણાવા વિષે વર્ણન કરાશે.

હતું અને પ્રથમ વર્ણવ્યા પ્રમાણે તેમનો
આકાર કે આચાર પણ હતો નહિ.^૩ પરંતુ જે
અનોદિ ચિદાકાશ સર્વ કારણોના પણ કારણરૂપ
છે, અનંત છે, શાંત છે અને અવિનાશી છે,
તે જ વિવર્તરૂપે આભાસભાવ અનેક પ્રકારે
સર્વત્ર પ્રસરી રહેલું જણાય છે.^૪ એ પરમ મંગલ-
મય ચિદાકાશ સદાકાળ અવિનાશી છે અને
તે જ પ્રલયકાળમાં ભૈરવને આકારે પ્રતીતિમાં
આવે છે. કેમકે જગતની શાંતિ થયા પછી એ
ભૈરવ પરમ ચિદાકાશરૂપ જ થઈ રહે છે.^૫ સુવર્ણ
જમ નિરાકાર ન રહી શકે, તેમ એ ચૈતન્યમય
દૃશ્ય પણ તેવા ચિદાત્માના વિવર્તવાળા સ્વભાવ
ના વૈભવ વિના રહી શકતું નથી.^૬ હે વિવેકી
રામચદ્રજી ! કહેા, ચિદાકાશના વિવર્તરૂપ દૃશ્ય
ચિદાકાશ વિના કેમ રહી શકે ? કહેા, ખરી તીખાશ
વિના કેમ રહી શકે ?^૭ તમે વિચાર કરેા તો
જણાશે કે, કડાં અને કુંડળ વગેરે સુવર્ણ વિના
શી રીતે રહી શકે ? તે જ પ્રમાણે જે ચિદાકાશ
સર્વના મૂળ સ્વભાવરૂપ છે, તે વિના પદાર્થની
સ્થિતિ જ શી રીતે સંભવે ?^૮ કહેા, શેરડીનો
રસ મધુરતા વિના કેમ રહી શકે ? કદાચિત્ કોઈ
કારણને લીધે શેરડીનો રસ મધુરતા વિનાનો થઈ
ગયો હોય, તો તેને ખરી રીતે શેરડીનો રસ
કહી શકાતો નથી.^૯ જડ દૃશ્યવર્ગ ચિદાકાશના
ભાવ એક વિવર્તરૂપ છે. તે ચિદાકાશનું સ્વરૂપ
છે, એમ તો કહી શકાતું નથી; કેમકે ચિદાકાશ
સદાકાળ અવિનાશી છે અને તેમાંથી કશા
ભાગનો નાશ થવો સંભવતો નથી.^{૧૦} દૃશ્ય જગત-
નું સ્વરૂપ પરમાત્માના વિવર્ત સિવાય બીજું
કશું સંભવતું નથી. એ પરમતત્ત્વ જ વિવર્તરૂપે
જગતને આકારે પોતાના સ્વરૂપને બતાવના
આકાશ આદિ રૂપે પોતાના આત્માને પ્રસારી
દે છે.^{૧૧} માટે નિર્વિકાર, આદિ, મધ્ય અને
અંતથી ગ્રહિત, સર્વશક્તિમાન અને સત્તામાન
એવું જે કોઈ પરમતત્ત્વ છે, તે જ આ ત્રણ લોક

રૂપ, સ્પષ્ટરૂપ, પ્રલયરૂપ, આકાશરૂપ, પૃથ્વીરૂપ અને દિશારૂપ થઈ રહેલ દેખાય છે. અવિદ્યાનાથી દષ્ટિને લીધે ભ્રાંતિ વડે ચિદાકાશ જ ઉત્પત્તિ અને પ્રલય આદિ રૂપે ભાસે છે.^{૧૨,૧૩} ઉત્પત્તિ, મંદા, માયા, મોહ, મદતા, અવસ્તુપણ, વસ્તુતા, વિવેક, બંધ, મોક્ષ, શુભ, અશુભ, વિદ્યા, અવિદ્યા, વિદેહપણ, સંદેહપણ, સ્થૂળ, નટલો અલ્પકાળ, લાંબો કાળ, અચળપણ, સ્થિરપણ, તમે, હું અને ઘરતર પદાર્થ એ બધું પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૧૪,૧૫} સસ અને અસત્ય, કાર્ય અને કારણ, મૂખતા અને પંડિતપણ, દેશ-કાળ-દિશા-દ્રવ્ય વગેરેની કલ્પના, બ્યવહારોત્ અસ્તિત્વ, રૂપાદિક બાહ્ય વિષયોનો અનુભવ, સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ આંતરવિષય, કર્મેન્દ્રિય અને જ્ઞાનેન્દ્રિય, તેજ, જળ, અગ્નિ, આકાશ તેમજ પૃથ્વી આદિ રૂપે જે કંઈ આ પથરાઈ રહેલું નજરે આવે છે, તે સર્વ શુદ્ધ નિર્વિકાર ચિદાકાશરૂપ છે. એ ચિદાકાશ સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ છે અને તે પોતાના સ્વરૂપને નહિ છોડતાં (વિવર્તરૂપે) સર્વને આકારે થઈ રહેલ છે.^{૧૬-૧૮} ઉપર જે કહેવામાં આવ્યું છે, તે સર્વ શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છે એમાં કંઈ સંશય નથી અને તે ચિદાકાશથી જરા પણ બુદ્ધ નથી. આ બાબતમાં અખંડ દશાંત બોધિતુ હોય તો સ્વપ્નમાં દેખાયેલા પર્વતનું છે.^{૧૯} જે પરમ ચિદાકાશ વિષે મેં તમને ઘણી વખત કહ્યું છે, તેનું જ અહીં રૂદ્રરૂપે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. એ રૂદ્ર સદાકાળ અવિનાશી છે, એ જ વિષ્ણુરૂપ છે અને એ જ બ્રહ્મરૂપ છે. સૂર્ય, ધન્વં, વરુણ, યમ, કુબેર, અગ્નિ, પવન, મેઘ, સમુદ્ર, ભૂત-વર્તમાન આદિ કાળ અને જે કંઈ વસ્તુ દેખાય છે તે તથા જે નથી દેખાતું તે, એ સર્વ ચિદાકાશના અંશો જ રૂદ્રે છે, એમ સમજવું. મિથ્યા ભાવનાને લીધે એવી ભતની ઉપર ખતાવેલી વિષ્ણુ, બ્રહ્મા આદિ સંજ્ઞા વડે તેને તેને

આકારે એ સર્વ દેખાય છે અને સર્વ ચિદ્વરૂપ છે, એવા બોધ થતાં વિષ્ણુ, બ્રહ્મા, આદિ સર્વ પણ ચિદ્વરૂપ જણાય છે.^{૨૦-૨૩} બ્રહ્મ જ અજ્ઞાન-દષ્ટિ વડે જીવ-જગત આદિને વેષે દેખાય છે અને જ્ઞાન થતાં પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિર થઈ રહેલ દેખાય છે. માટે ખરું બોતાં ભેદ કે દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ કશું છે જ નહિ, તેથી જ્ઞાન વડે સમજીને સાંત થઈ રહેવું. જ્યાં સુધી જીવ પોતાના પરમ નિર્વિકાર સ્વરૂપને જાણે નથી અને તદ્દરૂપતાને પ્રાપ્ત થતો નથી, ત્યાં સુધી જ તે આ સંસારરૂપી મહાસાગરમાં પોતે એક તરંગ જોવા થઈ રહે છે. પરંતુ જ્ઞાન થતાં તેને એવી તો સાંતિ મળે છે કે, તેને એ સમુદ્ર (સંસાર-સાગર) અથવા તરંગ (સંસારસાગરના તરંગ-રૂપ એવો જીવભાવ) એ કશું જ દેખાતું નથી. તેની દષ્ટિમાં તો આ સર્વ યથાસ્થિતપણે રહેલું હોવા છતાં સાંત અને અનંત પરમ ચિદાકાશરૂપ જ દેખાય છે.^{૨૪,૨૫}

જ્ઞાને તુ શાન્તિ સ તથોપયાતિ યથા ન સોઽન્વિર્વનં તરંગકોઽસૌ । યથા સ્થિતં સર્વમિદં ચ જ્ઞાન્તં મવત્પનન્તં પરમેવ તસ્ય ॥ ૨૬ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શિવસ્વરૂપવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૮૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૮૩ મો

કલ્પનાદષ્ટિથી ચિદાકાશ જ અનેક

સ્વરૂપે ભાસે છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિન્માત્રપરમાકાશ એવ યઃ કથિતો મયા ।

એવોઽસૌ શિવ હત્યુક્તસ્તદા રુદ્રઃ પ્રનૃત્યતિ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—તે વખતે જે રૂદ્રરૂપે નૃત્ય

* આ ત્યાગીમા સર્ગમાં જે કાષ્ટ ભેરવને આકારે કાળકું વર્ણન કર્યું તે અધિકારીવર્ગને બોધ થવા માટે છે; અને કલ્પનાદષ્ટિ વડે ચિદાકાશ જ તેવે રૂપે બે છે, આ બાબતનું વર્ણન કરવામાં આવેલું.

કરતા હતા અને જને 'શિવ' એવા નામથી બોલાવવામાં આવે છે, તે પરમ ચિદાકાશરૂપ જ છે, એમ મારું કહેવું છે.^૧ હે વિષ્ણુઓમાં શ્રેષ્ઠ રામચંદ્રજી ! એ રૂદ્રની જે આકૃતિ કહેવામાં આવી છે, તે વસ્તુતાએ આકૃતિ હતી જ નહિ, પણ ચિદ્રૂપે સર્વત્ર ભરપૂર થઈ રહેલ ચિદાકાશ જ એવે આકારે વિવર્તભાવથી થઈ રહેલું જણાતું હતું.^૨ એ રૂદ્રનો આકાર મારી દૃષ્ટિમાં શાંત ચિદાકાશરૂપ જ જણાયો અને તે એક હું જ (તત્ત્વજ્ઞપણથી) જણતા હતા. બીજા અજ્ઞાની જીવથી એ વાત સમજી શકાય તેમ ન હતું.^૩ જેમ એ પ્રલયકાળ, એ રૂદ્ર અને એ ભૈરવીદેવી માયામાત્ર છે, એમ મને જ્ઞાનદૃષ્ટિ વડે સમજાયું, તેમ આ સર્વ દર્શનજ્ઞ માયામાત્ર છે, એમ હું તત્ત્વદૃષ્ટિથી સમજતો હતો.^૪ પરમ ચિદાકાશ પોતે વસ્તુતાએ સર્વ પ્રપંચથી શૂન્ય છે અને તે જ વિવર્તરૂપે ભૈરવને આકારે થઈ રહેલું દેખાતું હતું. જે કે એ સર્વ કાલ્પનિક દૃષ્ટિથી જ મારી પાસે દેખાતું હતું, તો પણ શબ્દ અને અર્થના સંબંધની કલ્પના કર્યા વિના નિર્વિશેષ પરબ્રહ્મનો બોધ થઈ શકે નહિ. આથી, મેં જે કલ્પનાદૃષ્ટિએ જોયું હતું, તે મેં તમને વાણી વડે કહી બતાવ્યું છે.^૫ હે રામચંદ્રજી ! તમને સદાકાળના ઘણા લાંબા અભ્યાસથી જગતમાં આધિભૌતિકપણની (સ્થૂળ આકારની) દૃષ્ટિ રૂઢ થઈ રહી છે. આથી એ જગત વિષે મેં વાણી વડે જે વર્ણન કર્યું છે, તે તમને ક્ષણ વારમાં સત્યતાની પ્રાંતિ ઉત્પન્ન કરે છે.^૬ તે ભૈરવીદેવી પણ હતી નહિ, તે ભૈરવ પણ હતા નહિ, તેમ એ પ્રલયકાળ પણ હતા નહિ; પરંતુ સર્વ પ્રાંતિમાત્ર હતું અને ચિદાકાશ જ વિવર્તરૂપે પ્રાંતિથી તેવે રૂપે ભાસી રહ્યું હતું.^૭ સ્વપ્નમાં રચાયેલા નગરની પેઠે, મનોરથરૂપે મનમાં ખડા થઈ રહેલા રણના વેગની પેઠે, કથાના ના સમૂહમાં આવતા અનિર્વચનીય રસની

પેઠે અને મનોરાજ્યના વિલાસની પેઠે એ સર્વ પ્રાંતિમાત્ર હતું, છતાં ચિદાકાશના વિવર્તરૂપે દેખાતું હતું.^૮ જેમ સ્વપ્ન ચિદાકાશની અંદર સ્વપ્નનગર દેખાય છે, જેમ છીપમાં રૂપાની બુદ્ધિ થાય છે અને જેમ આકાશમાં (તિમિરરેગતજાને) મચ્છર તથા મોવાળા આદિના જેવ આકારો દેખાય છે, તેમ પ્રાંતિને લીધે ચિદેકર પરમાત્મામાં આ જડ દર્શનની પ્રતીતિ થાય છે બાકી, જ્ઞાનદૃષ્ટિથી જોઈએ તો નિર્વિધાર ચિદાકાશ જ પોતા વડે પોતામાં એવી રીતે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી એ ચિદાકાશ પોતે જ જગતને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૦/૧૧} જે કપડાંમાં અનેક રંગનાં ચિત્રો દેખવામાં આવે છે, તે બધાં કપડાંથી જુદાં નથી, પરંતુ કપડાંમાં જ તે કલ્પાયેલાં છે; તેમ ચિદાકાશની અંદર આ સધળો કાઠ અભિન્ન સત્તા વડે કલ્પાયેલો છે. તે જ પ્રમાણે પ્રલયકાળમાં અગ્નિની પેઠે લીધી નીકળેલા રૂદ્રના નૃત્યમાં જે કાંઈ જોવામાં આવ્યું હતું, તે પણ ચિદાત્માના જ એક વિવર્તરૂપ હતું. હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! એવી રીતે ભૈરવ અને ભૈરવીનો જે આકાર જોવામાં આવતો હતો, તે તત્ત્વદૃષ્ટિથી નિરાકાર જ હતો, એમ મેં તમને વર્ણન કરી બતાવ્યું. હવે તેમનું નૃત્ય પણ વસ્તુતાએ જોઈએ તો અનુત્પદરૂપ જ હતું; એ વિષે કહું છું, તે તમે સાંભળો.^{૧૨/૧૩} જેમ જે વસ્તુ વાસ્તવિક હોય તે અવસ્તુરૂપે કોઈ જગ્યાએ હોઈ શકતી નથી, તેમ અધિષ્ઠાનચૈતન્યનું પોતાનું સ્વરૂપ પણ કોઈ જગ્યાએ કોઈક વિવર્ત વિના રહી શકતું નથી.^{૧૪} જેમ સુવર્ણમાં આકારની કલ્પના થતાં તે અનેક આબૂપણોરૂપે દેખાય છે, તેમ અધિષ્ઠાનચૈતન્ય વિવર્તભાવથી રૂદ્રરૂપે દેખાતું હતું.^{૧૫} જે કાંઈ ચૈતન્ય છે, તે સ્વભાવે જ અવતર સ્ફુરણધર્મવાળું થઈ જઈ અનેક આકારો દેખાય છે; પણ વસ્તુતાએ જોતાં તેનું મૂળસ્વરૂપ તે અધિષ્ઠાનચૈતન્ય છે.^{૧૬} એ ચિદ્રૂપ રૂદ્રની

જ ચેષ્ટા છે, તે આપણી જ ચેષ્ટા છે, માત્ર તેની પોતાની તેવી વાસનાના આવેશને લીધે તેનું નૃત્ય થતું દેખાતું હતું.^{૧૭} માટે મહાભયકર આકારવાળા એ પ્રલયકાળના રૂદ્રનું જ નૃત્ય હતું, તે ચિદાત્માનો એક વિલાસ જ હતો અને એ ચિદાત્મા તત્ત્વદિષ્ઠી બેતાં આપણું પોતાનું જ સ્વરૂપ છે.^{૧૮}

રામ બોલ્યા:-તાત્ત્વિક દિષ્ઠી બેઈએ તો વસ્તુતાએ આ દશ્ય છે જ નહિ અને જ કાંઈ દશ્યના જેવો આભાસ નગરે આવે છે, તે પણ છેવટ પ્રલયકાળમાં નદ્ર થઈ બળ્ય છે.^{૧૯} તે પ્રલયકાળનો મહાશૂન્ય સમય કેવળ શૂન્ય પરમ ચિદાકાશરૂપ છે. તો તેમાં વળી બુદ્ધ દ્રષ્ટારૂપ ચૈતન્ય શી રીતે સંભવે! તેમ દશ્ય પણ કેમ સંભવે! જ ચિદાત્મા સર્વત્ર પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપથી ભરપૂર છે, તે જડ (દશ્ય) વર્ગ જ (પોતાથી) બુદ્ધો ન હોવાને લીધે પોતાની સત્તાથી કોને ચૈતનવાણું કરે!^{૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે પ્રિય રામચંદ્રજી! બ્યારે તમે આ પ્રમાણે શંકા કરો છો, ત્યારે પછી દ્વૈત-અદ્વૈત આદિ સંશયરૂપી મનુદ્રની ચાંતિ થવા માટે હું તમને જ ઉત્તર કરું, તે તમે સાંભળો.^{૨૧} એ કેવળ ચિદાકાશ જ સર્વત્ર ભરપૂર છે અને કરો દશ્ય જડવર્ગ છે નહિ, તો પછી કોઈ (બીજા પદાર્થના અભાવને લીધે) કોઈ સ્થળે કે કોઈ કાળે કોઈ પણ કશી વસ્તુને બુદ્ધી દેખતો જ નથી. સર્વ શાંત, જ્ઞાનધન ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તે ચિદાત્મા પેઠે નિઃસંકલ્પપણે જ રહેલ છે.^{૨૨} એ ચિદાકાશની અંદર જ કાંઈ જડ એવો આ દશ્યવર્ગ દેખાય છે, તે એક બતનો તેનો વિવર્ત જ પ્રતીતિમાં આવે છે. બાકી શાંત ચિદાકાશ તો પોતાના સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ રહે છે.^{૨૩} સ્વમની અંદર ચિદાત્મા જ નગર-ગામ આદિરૂપે બણે થઈ ગયો હોય તેમ લાગે છે. પણ એ સધળો ચિદાત્માનો જ વિવર્ત છે. બાકી

વસ્તુતાએ બેતાં નગર આદિ કશું બુદ્ધ હોતું નથી, પણ કેવળ ચિદાકાશ જ હોય છે. એ જ પ્રમાણે આ સર્વ દશ્યવસ્તુ બુદ્ધી જણાય છે, તો પણ તે ચિદાત્માથી બુદ્ધી ન હોતાં ચિદાત્મારૂપ જ છે.^{૨૪} ચિદાત્મા પોતે જ પોતાને વિશે સર્વ બળવા યોગ્ય પદાર્થને સંપૂર્ણ રીતે શૂન્ય રૂપે બણે છે અને તે ઠેક સૃષ્ટિના આરભકાળથી માંડીને પોતાના વિવર્તને જ પોતાનાથી બુદ્ધે રૂપે દેખે છે.^{૨૫} તે પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપરૂપ ચિદાકાશમાં પોતાની મેળે જ વિવર્તભાવને પામે છે અને પોતાની કલ્પના વડે કાણ, પ્રલય, જગત આદિની પ્રાંતિને ધારણ કરે છે.^{૨૬} પોતાનું ચિદાકાશસ્વરૂપ જ બ્યારે ચિદાકાશને વિશે વિવર્તરૂપે પ્રસરી બળ્ય છે, ત્યારે 'અમુક તમે છો અને અમુક હું છું, અમુક તે છે અને અમુક ક્રિયા કરે છે,' ઇત્યાદિ કલ્પના ખડી થાય છે.^{૨૭} માટે સત્યતાથી બેતાં દ્વૈત પણ નથી, એકથ પણ નથી, શૂન્યપણ પણ નથી, તેમ જડચૈતનનો સ યોગ પણ નથી. એ બાબતમાં અનિર્વચનીય-પણાથી છેવટ મોત જ અવશેષ રહે છે, અથવા તો મોતનો આશ્રય પણ નિરુપયોગી જેવો છે.^{૨૮} દશ્યવસ્તુ આત્માથી બુદ્ધી નથી, તેથી કોઈ સ્થળે કે કોઈ કાળે કોઈ દ્રાઈને બુદ્ધેરૂપે દેખતું જ નથી. આમ દદ્રા પણ બુદ્ધો નથી, એટલે છેવટ મોત જ અવશેષ રહે છે.^{૨૯} સર્વ શાસ્ત્રોનો છેવટનો સિદ્ધાંત નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં સમાય છે અને તે સ્થિતિ જીરતાં છતાં પાપાણની પેઠે નિસંકલ્પ અને નિર્વિંકાર રહેવાની છે. માટે કર્તવ્યપરાયણ થઈને હવે એ બાબતમાં મોત જ ધારણ કરવું યોગ્ય છે.^{૩૦} તમે તમારા પ્રકૃત આચારને વશપરપરાના ક્રમ પ્રમાણે પાળતા રહો. તમે પરમાર્થદિષ્ઠી સ્વસ્વરૂપનું જ્ઞાન હોવાથી કશી સંકલ્પબળમાં ફસારો મા! તમે માન, મદ, મોહ અને ભેન્ને છોડી દો અને દેહ તથા જીવ એ બેઉના અભિમાનથી રહિત બની

જાઓ. આમ આકાશના જવા નિર્મળ, નિર્વિકાર
અને વિશાળ અતઃકરણને ધારણ કરી તમે વિશેષ
રહિત થાઓ અને સદા શાંત થઈને રહેા. ૨૧

કુર્વન્નિજં પ્રકૃતમેવ યથાપ્રવાહમાચારજાલ-
મચલઃ પરમાર્થમૌનાત્ । નિર્માનમોહમદમેદમ-
નંગ્ગીવમાકાશકોશ વિશદાશય શાન્તમાસ્ત્વ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિશ્વરૂપદર્શન'
એ નામનો સર્ગ ૮૩ એ સમાપ્ત

ઠસર્ગ ૮૪ મો

શિવ-શક્તિના સ્વરૂપનું વર્ણન

॥ રામ ઉવાચ ॥

અનંતરં મુને વ્રહ્મિ કાલીં કિમિવ નૃત્યતિ ।

કિં શૂર્પફલકુહાલમુસલાદિસજાશૃતા ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આપે કહ્યું
કે, કાળી નૃત્ય કરતી હતી. તો તે કાણ હતી ?
તેણે સૂપકુ, કુંજ, કાદાળી, મુસળ આદિની જે
માળા પહેરી હતી, તે સર્વ શું હતું ? તે આપ
મને કહેા. ૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-એ ચિદાકાશરૂપ ભૈરવ
શિવ કહેવાય છે અને ભૈરવી કિંવા કાળી તેની
એક સ્ફૂર્તિવાળી (સનોમય)શક્તિ છે. તે ભૈરવથી
જરા પણ જુદી નથી, એમ તમે સમજો. ૨ (જમ
પવન અને તેનું ચલન એક જ છે, જેમ ઉષ્ણપણું
અને આગ એ બેક એક જ છે, તેમ ચિદાકાશ
અને તેની સ્ફૂર્તિવાળી શક્તિ એ બેક સદા એક-
રૂપ જ છે. ૩ જેમ ચલનશક્તિ વડે વાયુ જણાય
છે અને જેમ ઉષ્ણતાથી આગ જણાય છે, તેમ
'શિવ' નામે ઓળખાતું તે નિર્વિકાર, નિર્મળ,
શાંત અને ચિન્માત્ર એવું પરમતત્ત્વ સ્ફૂર્તિવાળી

પોતાની માયાશક્તિ વડે જ લક્ષ્યમાં આવે છે;
ખીજ કાઈ પણ રીતિથી તે જણાતું નથી. પરમ
મગળમય અને શાંત એવા પરબ્રહ્મ મોટા કવિ
વરોના પણ વાણીનો વિષય નથી, એમ શ્રુતિ-
ઓતું અને વિદ્વાનોતું સમજવું છે. ૪ ચિન્મય
શિવની ઇચ્છા જ તેની સ્ફૂર્તિવાળી શક્તિ છે
અને તે જ આ દશ્યના આભાસને બનાવે છે.
જેમ સાકાર પુરુષની ઇચ્છા કલ્પના વડે મનોરથ-
રૂપે ખડા થઈ રહેલાં નગરને બનાવે છે, તેમ
નિરાકાર શિવની માયારૂપ કિંવા શક્તિરૂપ ઇચ્છા
આ દશ્યને રચે છે. વળી તે જ અવિતની ઇચ્છા
રાખનારા પુરુષને જીવન આપનાર છે, તેથી
જીવ્યેતન્ય કહેવાય છે. ૫ તે સૃષ્ટિને આકાર
પરિણામ પામે છે, તેથી પ્રકૃતિરૂપ કહેવાય છે.
તે દશ્યરૂપે આભાસ આપનારા સર્વ પદાર્થોમાં
અનુભવમાં આવનારાં રૂપોને પેદા કરે છે, તેથી
તે ક્રિયા નામથી પણ કહેવાય છે. ૬ વડવાનધની
શાખાના જેવા અતિ તીક્ષ્ણ સૂર્ય આદિ તે જ
વડે તે શોષણ પામે છે, તેથી તે શુષ્કા કહેવાય
છે. તેનું રૂપ પ્રચંડ છે, તેથી તેને ચૂંડિકા પણ
કહેવામાં આવે છે. કમળના જેવો તેનો વર્ણ
હોવાથી તે ઉત્પલા પણ કહેવાય છે. ૭ સર્વત્ર
જય કરવાથી તે જય્યા કહેવાય છે. સિદ્ધિના
આશ્રયને લીધે તેને સિદ્ધા કહેવામાં આવે છે.
વિજય પામવાથી તે વિજયો, જયંતી અને જયા
કહેવાય છે. ૮ કાઈ ઠેકાણે પરાજય જ ન થાય
એવા તેના પરાક્રમને લીધે તે અપરાજિતા કહેવાય
છે. તેનું સ્વરૂપ દુર્બલ (ધણા કષ્ટથી જાણી શકાય
નેવું) છે, તેથી તેને દુર્ગા કહેવામાં આવે છે. તે
જ્ઞાનરત્ન પરમ સારશક્તિ છે, તેથી તે હ્રુમા કહે-
વાય છે. ૯ જપ કરનારા વિવેકી પુરુષોને પરમ
પુરુષાર્થ આપનારી હોવાથી તે ગાયત્રી કહેવાય
છે. તેને વિષે જગતની ઉત્પત્તિ થાય છે, તેથી તેને
સામિત્રી કહેવામાં આવે છે. સર્વ પ્રકારના જ્ઞાન-
કર્મ-ઉપાસના આદિના વિચારો તેનાથી જ

* આ ચોરાર્થીમાં સર્ગમાં શિવ-શક્તિના સ્વરૂપ
વિશે વિવેકથી વર્ણન આવશે અને સૂષ્કા આદિની જે
માળા પહેરી હતી, તે વિષે પણ સત્ય-અસત્યના વિવેક
વર્ણન કરવામાં આવશે.

જગતમાં પ્રસરે છે, તેથી તે સરસ્વતી કહેવાય છે.^{૧૨} તેના દેહના અવયવો ગૌર છે અને મહા-દેવજના દેહ સાથે તેનો સંબંધ છે, આથી તે ગૌરી કહેવાય છે. સુષુપ્તિ અવસ્થાવાળા અને જગૃત અવસ્થાવાળા વૈવોહ્યની અંદરનાં સર્વ પ્રાણીઓનાં દૃઢ્યમાં ત્રણ માત્રાથી શૂન્ય એવા પ્રણવનાદનું ઉચ્ચારણ થાય છે, ત્યારે દહરાકાશમાં રહેલા શંકરના મસ્તકમાં તે ચંદ્રમાની કળાની પેઠે બિંદુરૂપે રહે છે. આથી તેને ઉમા કહેવામાં આવે છે. શિવ અને શક્તિ એ બન્નેનું સ્વરૂપ આકાશરૂપ છે, તેથી તેને કૃષ્ણરૂપે વર્ણવવામાં આવેલ છે.^{૧૩, ૧૪} એ ભૈરવ અને ભૈરવી બન્ને વસ્તુતાએ બેતાં ચિદ્રૂપ જ છે. તેણે સૃષ્ટિને ઉત્પન્ન કરવાનો સંકલ્પ કર્યો, ત્યારે પોતાના માંસમય શરીરને શ્યામરૂપે કદપી લીધું હતું. આથી તે શ્યામ અને જડ જેવું દેખાતું હતું. વસ્તુતાએ બેતાં આકાશ આકાશની અંદર જ રહેલું હતું અને તે બન્નેનાં આકાશમય શરીર આકાશમાં રહેલાં હતાં.^{૧૫} એ શિવ-શક્તિનાં શરીર આકાશના જ્વાળા જ સ્વચ્છ, નિર્વિકાર અને નિરાકાર જ હતાં. તેમજ બધું એ બન્ને આકાશમાં જ્યેષ્ઠ સહોદર હોય તેમ દેખાતાં હતાં. હવે તેની અંદર હાથ, પગ, મુખ, મસ્તક આદિ અવયવોના થોડાપણાના અને અનેકપણાના મેદથી જે કાંઈ વિચિત્રતા દેખાતી હતી તથા તેણે હળ-સૂપડાં આદિની જે માળા ધારણ કરી હતી, તે સંબંધમાં હું કહું છું, તે તમે સાંભળો. અનાદિ અને અનંત મહાસમર્થ ચેતનશક્તિ ક્રિયારૂપ કહેવાય છે, તે સ્ફૂર્તિરૂપી ધર્મને ધારણ કરી રહેલી છે. તે પોતાની મેળે જ પોતાની અંદર દાન, સ્નાન, હોમ આદિ શ્રેષ્ઠ શરીરવાળી યર્થ જઈ તેવે અનેક રૂપે ભાસ્યા કરે છે. તે મનોહર ચેતનશક્તિ આકાશરૂપ છે, છતાં ચંચળતાવાળા દર્શ્યરૂપે દેખાય છે. એ ભૈરવીદેવીના નાના પ્રકારના અભિનયો અને નૃત્યો એ (વિરાટમાં રહેલાં

સર્વ પ્રાણીઓની) ઉત્પત્તિ, જડા, મરણ આદિરૂપ છે, એમ સમજવું. એ ક્રિયારૂપ ભૈરવીદેવી પોતાની અંદર હાથ-પગ આદિ અવયવની પેઠે ગામે, નગરો, દ્વીપો અને દેશોના સમૂહોને ધારણ કરે છે, તેમજ તે વડે અનેક તરેહની ક્રિયાઓ કરે છે. તે પોતાની અંદર કદિપત અવયવોને ધારણ કરી રહેલ છે. વળી એ દેવી પોતે ક્રિયારૂપ હોઈ બ્રહ્માંડોને નિર્માણ કરે છે અને ધારણ કરે છે. તેનો વર્ણ કમલિનીના જોવા શ્યામ છે.^{૧૬-૨૧} પોતાના અવયવરૂપ યર્થ રહેલી આ દર્શ્યની શોભાને તે પોતાના દૃઢ્યમાં ધારણ કરી રહેલ છે. ચિન્મય શિવના વિના કાંઈ દિવસ તેના અવયવનો નિર્દેશ યર્થ શકે એમ નથી. આથી, તે શિવરૂપ જ છે, એમ તમે સમજો. જમ આકાશમાં નિરાકારપણું રહ્યું છે, જમ પવનમાં ચલનશક્તિ રહી છે અને જમ કમળ આદિ ચાંદનીનું એક અંગ છે, તેમ ચિદ્રશક્તિરૂપ આ સર્વ દર્શ્ય તે ચિદાત્માના એક અંગરૂપ છે. પરમ મંગળમય, શાંત, નિર્વિકાર અને નિર્મળ પરબ્રહ્મથી તે જુદું નથી, પણ તે રૂપ જ છે, એમ તમે સમજો.^{૨૨-૨૬} એ પરબ્રહ્મની અંદર સ્થિરતા તથા ચંચળતા આદિ કશા પણ ધર્મો નથી. ચિદ્રશક્તિ દર્શ્યરૂપે રહ્યા છતાં પણ ન્યારે જ્ઞાનદષ્ટિ વડે તેને વાસ્તવસ્વરૂપે જવામાં આવે છે, ત્યારે તે શિવરૂપ જ કહેવાય છે. ચિદ્રશક્તિ અધિજ્ઞાનચેતન્યની અંદર અવિદ્યાના યોગથી જડભાવે યર્થ રહે છે, ત્યારે તે ક્રિયારૂપ કહેવાય છે. જ્ઞાનદષ્ટિ વડે ન્યારે તેને ચિન્માત્રરૂપે ઝાળખવામાં આવે છે, ત્યારે તે શિવરૂપ છે એમ કહી શકાય છે. સૃષ્ટિઓ, તેની અંદર રહેલાં મનુષ્યોના વર્ગો તથા પ્રકાશ વડે ઝળકી રહેલા સર્વ લોકો એ જગતરૂપી કદિપત સ્વરૂપને ધારણ કરી રહેલી, મોટા આકારવાળી અને કદિપત આકારથી સુંદર દેખાતી તે ક્રિયારૂપ દેવી ચિદ્રશક્તિના અવયવરૂપ છે અને તેઓ ચિદ્રશક્તિથી જુદા

કહી શકાતા નથી. ૧૫-૧૮ વળી દ્વાપો અને સાગરો-
વાળી પૃથ્વી, વનભૂમિ સહિત પર્વતો, અંગ
અને ઉપાંગ સહિત ત્રણ વેદો, વિદ્યાઓ અને તેનાં
સ્થાનો, ગાયનો, વિધિનિષેધ સહિત સઘળી શુભા
શુભ કલ્પનાઓ, પુરોહિતશરૂપી હવિને નિરૂપણ
કરનાર દક્ષિણાગ્નિવાજા યજ્ઞો, રાજ્યો, સંઘો, મે,
આયુધોના સમૂહો, શસ્ત્રો, ખાણો, શક્તિઓ
(સાગો), ખાંડણિયાઓ, દર્ભાસનો, સૂપડાંઓ,
યૂધો, ભુયંડીઓ, ગદાઓ, તોમરો, હાથીઓ,
ચોદાઓ, અનેક પ્રાણીઓના સમુદાયની દેવ
આદિ યૌદ્ધ જાતિઓ, યૌદ્ધ લોકની સમુદ્ર-દ્વીપ
આદિવાળી ભૂમિઓ અને યૌદ્ધ લોકો, જે સર્વ
કલ્પિત આકારવાળાં ભૈરવીદેવી (ચિદ્રશક્તિ)ના
અવયવરૂપ છે અને તેઓ તેનાથી જુદા કહી
શકાતા નથી. ૨૬-૩૨

રામ બોલ્યા:-ભૈરવીને આકાર કલ્પિત
શરીરને ધારણ કરનારી ચિદ્રશક્તિના અંગમાં જે
સૃષ્ટિ-પ્રલયો રહ્યા છે, તે ખરેખર તેના સ્વરૂપમાં
રહેલા જ છે કે અસત્ય છે? તે આપ મને કહો. ૩૩

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામ! જે ચિદ્રશક્તિનું
મેં તમને વર્ણન કરી બતાવ્યું છે, તે પોતાના
સત્યસંકલ્પ વડે જે કલ્પના કરે છે, તે તે સર્વ
સત્યની પેઠે અનુભવમાં આવે છે. આથી, જે
કલ્પનામય દરશ્યવસ્તુ બાહ્યે સત્ય હોય એવો
આભાસ થાય છે ૩૪ જેમ મુખ આદિનું પ્રતિબિંબ
અરીસામાં પડે છે, તેમ જીવચૈતન્યને જે કાંઈ
અનુભવમાં આવે છે, તે પૂર્વજન્મનો અનુભવ,
વાસના અને કર્મને અનુસારે તેની અંદર પ્રતિ-
બિંબિત થઈ રહ્યું હોય છે. આથી તે તેની
પોતાની અંદર જ આભાસરૂપે રહેલ છે અને તે
પોતાને (જીવચૈતન્યને) કાર્ય કરી આપનાર
દેવાથી તેની દૃષ્ટિમાં સત્ય જ છે. છતાં ચિદાત્મા-
ની અંદર તેનો પ્રવેશ થયો અસંભવિત છે,
નેથી સંકલ્પનગરની પેઠે તે વસ્તુનાએ મિથ્યા જ
તો દહે-દદ્ધ ધ્યાન વડે વાસનાનો સંય

યર્થ જવાથી શુદ્ધ થઈ રહેલા ચિદાત્માની અંદર
તેની સ્થિતિ શી રીતે રહી શકે? અરીસાની
અંદર ઘટાદિક પદાર્થો તથા સ્વપ્નની અંદર અને
સંકલ્પની અંદર સૃષ્ટિ, જે ભલે આભાસરૂપે
પ્રતીતિમાં આવે, પણ તે કાંઈ જાતની ક્રિયા
કરનાર દેવાથી તે તે જીવની દૃષ્ટિમાં સત્ય છે,
જેમ મને જણાય છે. ૩૫-૩૭ કદાચિત્ તમે જેમ
કહેશો કે, અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થયેલ પદાર્થો
અને સ્વપ્નસૃષ્ટિ તથા સંકલ્પસૃષ્ટિ તેમના દ્રશ્યને
માટે ભલે કાર્ય કરનાર થાઓ, પણ તે મારે
માટે કશું કાર્ય કરી શકતી નથી; માટે તેને સત્ય
કેમ મનાય? તો તેના ઉત્તરમાં એટલું જ છે કે,
જે ખીજના જોવામાં આવ્યું હોય, તે તમારા
પ્રત્યે છાંયી કાંઈ કાર્ય કરી શકે? શું દેશાંતરમાં
રહેલા ઘટાદિક પદાર્થો હમણાં તમને કાંઈ ઉપ-
યોગમાં આવી શકે? ૩૮ જેમ દેશાંતરમાં રહેલું
કાંઈ એક ગામ તે ગામની અંદર રહેલા પુરુષને
જ કાર્ય કરી આપનાર થઈ શકે છે, તેમ સ્વપ્ન
આદિના દ્રશ્યપણાને પ્રાપ્ત થયેલા પુરુષને જ
સ્વપ્નસૃષ્ટિ આદિના પદાર્થો કાર્ય કરી આપનાર
થાય છે, જેમ નિશ્ચય છે. ૩૯ આથી યથાર્થિત-
પણે રહેલા સર્વ સ્વપ્ન આદિના પદાર્થો જે કાંઈ
ક્રિયા કરે છે, તે જે સ્વપ્ન આદિના દ્રશ્ય પુરુષને
સત્ય લાગે છે; પણ જે તેનો દ્રશ્ય નથી તેને જે
કશું સત્ય જણાતું નથી. ૪૦ તેથી જેમ સિદ્ધ થાય
છે કે, સર્વ સૃષ્ટિઓની પરંપરા ચિદ્રશક્તિની
અંદર જ રહેલી છે અને આત્મા જ સત્ય છે;
બાકી બધો તેનો વિવર્ત છે. આમ સમજી
જે પુરુષ આત્મભાવને પામ્યો છે, તેને જ તે
અનુભવમાં આવે છે, ખીજને તે અનુભવમાં
આવતી નથી. ૪૧ ભૂતકાળ, ભવિષ્યકાળ અને
વર્તમાનકાળમાં રહેલા સ્વપ્ન-સૃષ્ટિ-સંકલ્પ
આદિનાં નગરોના સમૂહો અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિથી જોઈએ
તો સત્ય છે. જો તેમ ન હોય તો પરમતત્ત્વનું જે
સર્વરૂપ કેમ થઈ રહે? ૪૨ જેમ દેશાંતરમાં રહેલા

પર્વતો અને ગામે આલવાથી પ્રાપ્ત કરી શકાય છે, તેમ પરબ્રહ્મપણને પ્રાપ્ત થયેલા યોગસિદ્ધ પુરુષને ખીજની સ્વપ્નસૃષ્ટિ અને સંકલ્પસૃષ્ટિ પણ જોવામાં આવે છે.^{૪૩} ગાઠ નિદ્રામાં (સ્વપ્નની અંદર) સલાયમાન થયેલા પુરુષને સ્વપ્નમાં દેખાયેલું નગર સ્વપ્નમાં નાશ પામી ગયેલું દેખાય છે, તે પણ વાસ્તવિક રીતે તે નાશને પામતું નથી.^{૪૪} તે જ પ્રમાણે સલાયમાન થઈ રહેલાં ભૈરવીદેવીના દેહની અંદર રહેલું જગત નાશ પામેલું લાગે છે, તે પણ તે વસ્તુતાએ નાશ પામેલું જ નથી. તે તે અરીસામાં દેખાતા પ્રતિબિંબની પેઠે આભાસરૂપે તેમાં રહેલ જ છે.^{૪૫} એ ત્રણે લોક સહિત આ સર્વ મોટા આરંભ સત્ય જણાય છે, તે પણ ખરું જેતાં તે બ્રાંતિમાત્ર જ છે. હવે જ બ્રાંતિમાત્ર હોય, તેને નાશ અને સ્થિતિ કેવાં હોય એ તમે જ કહો!^{૪૬} સ્વપ્નમાં દેખાયેલું નગર ક્યાં સલ્લ હોય છે, ક્યાં તે જોઈ થઈ નાશ પામે છે, ક્યાં તે લાંગી પડે છે અને ક્યાં તે સ્થિર થઈ રહેલ હોય છે?^{૪૭} તે કંઈ નથી હોતું, કેવળ તે બ્રાંતિમાત્ર જ છે. સ્વપ્ન આદિમાં દરશની શૈભા ન્યાં સુધી પોતાની પાસે ખડી થઈ દેખાતી હોય છે, ત્યાં સુધી તે સત્ય જણાય છે, બાકી તે બ્રાંતિરૂપ છે. એ પ્રમાણે આ જગતની શૈભા પણ વાસ્તવિક ન હોવાથી બ્રાંતિરૂપ છે, એમ તમે સમજો.^{૪૮} જન્મ સંકલ્પમાં, મનોરાજ્યમાં, સ્વપ્નમાં, વર્ણનમાં અને ભ્રમમાં, તે તે સમયના પદાર્થોના મિથ્યા છતાં અસલ જોવા અનુભવ થાય છે, તેમ આ ત્રેવૌક્યનો મિથ્યા છતાં સત્ય જોવા અનુભવ થાય છે.^{૪૯} અધિધાનચૈતન્યની અંદર હું કે જગત એ કશું વસ્તુતાએ છે જ નહિ. પરંતુ આકાશમાં પ્રતીતિમાં આવતા પારદર્શકપણાની પેઠે અને કાળા રંગની પેઠે તે બ્રાંતિરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. તેથી એ તેનું ખરેખરું સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે, તે તે પાયા વગરની થઈ

બઈ સાત પડી જાય છે.^{૫૦}

અહમિતિ જગદિતિ નાન્તર્ગાન્તરિયં પ્રકચ-
તીવ ચિત્તઃ । પરમાકાશકૃષ્ણા શામ્યતિ
નિપુર્ણ પરિજ્ઞાતા ॥ ૫૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શિવ-શક્તિ-
વર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૮૪ મો પ્રમાણ

સર્ગ ૮૫ મો

શિવમાં શક્તિનું મળી જવું

॥ વસિષ્ઠ ક્વાચ ॥

इति नृत्यति सा देवी दीर्घदोर्द्धमंडलैः ।

परिस्पर्दात्मकैर्व્યોમ कुर्वाणा घनकाननं ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-એવી રીતે તે ભૈરવીદેવી

પોતાના લાંબા અને ચપળ એવા હાથના સમૂહો-
થી આકાશને ઘાટા જંગલના જવું બનાવી
ઈ નૃત્ય કરતી હતી.^૧ પોતાના સ્વરૂપને ત
ઓળખતાં, નિર્વિકાર ચિદ્રશક્તિ જ ક્રિયારૂપે
નૃત્ય કરતી હતી. સૂર્ય, કોદાળી, બાણ, શક્તિ,
ગદા, તોમર, સુસલા, શિલા, ભાવ, અભાવ,
પદાર્થોના સમૂહો, કળાઓ અને કાળોના ક્રમ,
એ સર્વ તેના આભૂષણરૂપ હતાં.^{૨,૩} જન્મ મનો-
રાજ્યની કલ્પના જ હૃદયમાં નગરના આકારને
ધારણ કરે છે, તેમ ચિદ્રશક્તિ પોતાની અંદર
જગતને ધારણ કરી રહી છે. અથવા તે જન્મ
માનસિક કલ્પના જ નગરના આકારે થઈ રહે
છે, તેમ એ ચિદ્રશક્તિ જ જગતને આકારે થઈ
રહેલ છે.^૪ જન્મ પવનમાં ચલનશક્તિ રહી છે,
તેમ શિવની અંદર ચિદ્રશક્તિરૂપ ઇચ્છા રહી છે.
જન્મ પવનમાંથી ચલનશક્તિ સાંત થતાં તે પોતા-
ના સ્વરૂપમાં જ રહે છે, તેમ ઇચ્છા સાંત થતાં

÷ આ પંચાશીમા સર્ગમાં નૃત્ય કરનારાં ચિદ્ર-
શક્તિરૂપ ભૈરવીદેવી શિવને જોઈ રોહને,
સ્પર્શ કરતાં તેના અંગમા લય થઈ
એ કહેવામાં આવશે.

પરમ શિવ પણ પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિર રહે છે.^૧ જમ આકાશની અંદર પવનની નિરાકાર ચલનશક્તિ મૂર્તિમાન શબ્દને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ શિવની નિરાકાર ઇચ્છા આ સાકાર જગતને ઉત્પન્ન કરે છે.^૨ પરમ વિશાળ આકાશની અંદર નૃત્ય કરનારાં એ ચિદ્શક્તિરૂપ ભૈરવી દેવી કાકતાલીયયોગથી પ્રેમને અધીન-યર્થ ગયાં અને જાણે પાસે રહેલાં આવરણકારી વાદળોને ખસેડતાં હોય તેમ તેમણે આવરણકારી આવરણ-શક્તિને ખસેડી નાખી. હવે જમ સમુદ્રનું જળ પોતાના નાથ માટે વડવાશિનો સ્પર્શ કરે છે, તેમ તેમણે પાસે રહેલા શિવનો સ્પર્શ કર્યો.^૩ આમ પરમકારણરૂપ શિવનો સ્પર્શમાત્ર ચતાં તે ચિદ્શક્તિ ધીરે ધીરે અવ્યક્તપણાને અને સૂક્ષ્મપણાને પ્રાપ્ત થવા લાગી.^૪ એ ચિદ્શક્તિ (ભૈરવીદેવી) અનંત આકારને છોડી હઈ પ્રથમ માત્ર પર્વતરૂપ થઈ રહી, પછી તે માત્ર નગરરૂપ થઈ રહી અને પછી તે વૃક્ષના જેવા સુંદર રૂપને ધારણ કરી રહી.^૫ છેવટ તેણે આકાશના જેવા મહાવિશાળ અને શૂન્ય આકાર ધારણ કર્યો. અંતે જમ નદીનો પ્રવાહ શાંત થઈ જઈ મહાસમુદ્રમાં એકરૂપ થઈ મળી જાય છે, તેમ તે શિવના આકાર સાથે એકરૂપ થઈ તેમાં મળી ગઈ.^૬ છેવટે, આકાશની અંદર સર્વનો સંહાર કરનારા શક્તિ વિનાના એક શિવજ પોતાના પરમ મંગળમય શાંત સ્વરૂપથી ચારે બાજુ પ્રસરી રહ્યા.^૭

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ! શિવની ભૈરવી-દેવીરૂપ તે શક્તિ શિવનો સ્પર્શ ચતાં કેમ શાંતિને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ, તે આપ યથાર્થ રીતે મને કહો.^૮

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચંદ્રજી! એ ચિદ્-શક્તિરૂપ પરમેશ્વરની ઇચ્છાને પ્રકૃતિ કહેવામાં આવે છે. તે જ જગન્માયા કહેવાય છે. જગતમાં નીતિમાં આવતી સ્વાભાવિક ક્રિયાશક્તિ તેનું જ રૂપ છે.^૯ જાણે શિવનું રૂપ

ધારણ કર્યું હતું તે પુરુષ કહેવાય છે અને તે પવનના જેવા નિરાકાર તથા ક્રિયાશક્તિ-વાળા છે. વળી તે શાંત છે, શરદન્કતુના આકાશના જેવા નિર્મળ છે, શાંતિવાન છે અને પ્રકૃતિથી પર (બુદ્ધ) છે.^{૧૦} ક્રિયાશક્તિવાળી ચિદ્શક્તિ પરમેશ્વરની એક ઇચ્છારૂપ છે. જ્યાં સુધી તે નિત્યરૂપ, નિર્વિંકાર, અબદ, અતાર્કિક, અનંત, અદ્વિતીય અને પર એવા શિવને દેખતી નથી, ત્યાં સુધી તે પ્રકૃતિને રૂપે સંસારમાં જમ્યા કરે છે અને તેનું સ્વરૂપ કેવળ પ્રાંતિમાત્ર છે.^{૧૧,૧૨} એ ચિદ્શક્તિનું મૂળ અધિષ્ઠાન ચિદાકાશ છે. તેથી કાકતાલીયયોગથી શિવનો સ્પર્શ ચતાં તે જાણે તન્મય થઈ ગયેલ હોય, તેમ પોતાના ભિન્ન સ્વરૂપને મૂકી હઈ તેમાં લીન થઈ જાય છે. જમ નદીનું રૂપ સમુદ્રમાં મળતાં સમુદ્ર સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, તેમ પ્રકૃતિને પુરુષોનો સ્પર્શ ચતાં તે પોતાના પ્રકૃતિભાવને છોડી દે-છે.^{૧૩,૧૪} નદી કેવળ જળરૂપ છે અને જ્યારે એમ છે, ત્યારે જ તે સમુદ્રમાં મળતાં તેમાં જ લય પામી જાય છે.^{૧૫} એવી રીતે ચિદ્શક્તિ શિવની ઇચ્છારૂપ છે. જમ લોહાની સળ્યા (અક્ષા) આદિની તીક્ષ્ણ ધાર પોતાના જન્મસ્થાનરૂપ શિલાને પ્રાપ્ત ચતાં શાંત પડી જાય છે, તેમ તે શિવને પ્રાપ્ત ચતાં શાંત થઈ જાય છે.^{૧૬} જમ વન આદિની ઘાટી ઘટામાં પ્રવેશ કરનારા પુરુષની પોતાની છાયા તેના શરીર-માં જ સમાઈ જાય છે, તેમ છેવટ પ્રકૃતિ પણ પુરુષમાં જ સમાઈ જાય છે.^{૧૭} પ્રકૃતિ પોતાના પુરુષરૂપ સનાતન ભાવને જાળખે છે; એ પછી તે સંસારમાં વાર વાર ભટકતી નથી પણ પુરુષ-રૂપ જ થઈ જાય છે.^{૧૮} જ્યાં સુધી કોઈ સત્પુરુષ ચોરોના ટોળાના સ્વરૂપને જાળખતો નથી ત્યાં સુધી જ તેમાં વસે છે, પણ ચોરોના સ્વરૂપનું જ્ઞાન ચતાં પછી તે તેમાં રમતો નથી. તે જ પ્રમાણે ચિદ્શક્તિ જ્યાં સુધી પરમ શિવને દેખતી નથી,

ત્યાં સુધી જ તે આ અસત્ય દ્વૈતપ્રપંચમાં આનંદ પામે છે અને લભ્યા કરે છે; પણ પરમ શિવનું દર્શન થતાં તરત તે તન્મય જ થઈ જાય છે. ચિદશક્તિની પાસે જ કાંઈ નિરતિશય આનંદ-રૂપ તત્ત્વ રહેલ છે, તે પરમપદરૂપ છે. નદી જમ સમુદ્રમાં મળતાં સમુદ્રરૂપ થઈ જાય છે, તેમ તે ચિદશક્તિ એ પરમપદને પામતાં ચિદ્રૂપ (શિવરૂપ) થઈ જાય છે. જ્યાં સુધી ચિદશક્તિ પરમ શિવને દેખતી નથી, ત્યાં સુધી તે મોહને અધીન થઈને અનેક સૃષ્ટિપરંપરામાં અને અનેક જન્મપરંપરામાં લમતી રહે છે; પણ તેને પરમ શિવનું દર્શન થાય છે, એટલે લમરી જમ મધને મળ્યૂતપણે વળગી રહે છે, તેમ તે પરમ શિવને દૃઢપણાથી વળગી રહે છે. (તેમાં જ લીન થઈ જાય છે.) હે રામચંદ્રજી ! જન્મ-રૂપ, મરણરૂપ અને મોહરૂપ એવાં સર્વ કુઝા નિરંતર જનું સ્વરૂપ ઓળખતાં નારા પામી જાય છે, તે આત્મતત્ત્વને પ્રાપ્ત થયા પછી કોણ તેના ત્યાગ કરે ? રસાયનને પ્રાપ્ત કરીને તેના અનુભવ કર્યા પછી કોણ તેને છોડી દે ?^{x-૨૮}

સંપ્રાપ્ય કસ્યજાતિ નામ તદાત્મતત્ત્વં
પ્રાપ્યાનુભૂય ચ જહાતિ રસાયનં કઃ ।
શામ્યન્તિ येन सकलानि निरन्तराणि
दुःखानि जन्ममृतिमोहमयानि राम ॥૨૮॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પ્રકૃતિપુરુષ-કમવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૮૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૮૬ મો

રૂઢના દેહનો ચિદાકાશમાં લય

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

શૃણુ રામ કથં તત્ર મહાકાશે તથાસ્થિતઃ ।
દેહે વ્રાંતિં તુ ત્વાં ત્યક્ત્વા સ રુદ્રોઽપ્યુપશામ્યતિ ॥
વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-હે રામચંદ્રજી ! મહા-કાશની અંદર રહેલા રુદ્ર દેવી રીતે દેહમાં વ્રાંતિને છોડી દઈ શાંત થઈ જાય છે, તે તમે સાંજો.^૧ તે સમયે એ રુદ્ર (ભૈરવ) અને ઉપરના તથા નીચેના જગતના બે ખંડ બંધે ચિત્રમાં આલેખેલા હોય, તેમ ચેષ્ટા વગરના અને જડ જવા થઈ રહેલા મારા જોવામાં આવ્યા.^૨ પછી એક મુહૂર્તમાત્રમાં તે રુદ્ર આકાશની અંદર જમ સૂર્યરૂપ દદિ વડે પૃથ્વીને અને આકાશને જુએ, તેમ જગતના બન્ને (નીચે-ઉપરના) ખંડને જોવા લાગ્યા.^૩ પછી નિમેષ-માત્રમાં તે એ બન્ને ખંડને પોતાના સ્વાસો-રુદ્ધાસના બળથી મોઢા આગળ ખેંચી લાવ્યા અને બંધે પાતાળની અંદર દેંકતા હોય તેમ તેમને પોતાના મુખમાં ગળી ગયા.^૪ હવે એ બ્રહ્માંડના બે ખંડરૂપી બડી દૂધની તરને અને પકવાજના સમૂહને ખાઈ ગયા અને આખા આકાશની અંદર પોતે એકલા જ આકાશના જવા નિરાકાર થઈ રહ્યા.^૫ મુહૂર્તમાત્રમાં તે વાદળોના જવા નાના થઈ ગયા, પછી લાકડી જવા થઈ ગયા અને પછી તે વેંતના જવા દેખાવા લાગ્યા.^૬ પછી તે મને તેમનો આકાર કાચની કણીના જવો જોવામાં આવ્યો. ત્યારે હું આકાશમાંથી દિવ્ય દદિથી જોતા હતા અને મને એ રુદ્રનું તે રૂપ બહુ જ ઝીણું થઈ ગયેલું

x આ છત્રાશીમા સર્ગમાં બ્રહ્માંડને ગળી જનારા રુદ્રના દેહનો સદ્ગુણજાને લીધે શિવામાં ચિદાકાશની અંદર લય થઈ જશે એમ વર્ણન આવરી; તે જ પ્રમાણે બીજા પ્રદેશમાં પણ બ્રહ્મા મૃદિની વિચિત્રતા દેખાયા વિધે કહેવામાં આવશે.

દેખાયું.^૭ પછી ક્ષણમાત્રમાં તે પરમાણુરૂપ થઈ અદૃશ્ય થઈ ગયા. આમ એ રુદ્ર ક્રમે કરી ચરદ-ઋતુના વાદળાના કટાકાની પેઠે શાંતિને પ્રાપ્ત થઈ ગયા.^૮ એ દેવ એ રુદ્ર મોટા આડંબરને ધારણ કરી રહ્યા હતા, તો પણ જોતજોતામાં તે અદૃશ્ય થઈ ગયા. આમ ક્ષુધા વડે પીડા થેલો હરિણ જેમ નાનાં એ પાંદડાંને ગળી ભય, તેમ તે રુદ્ર આવરણ સહિત બ્રહ્માંડના બને બંડને ગળી ગયા. હવે ત્યાં શાંત નિર્ભય બ્રહ્મરૂપ ત્રિદાકાશ જ અવશેષ રહ્યું.^{૯-૧૦} તે ત્રિદાકાશ આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત હતું. આ પ્રમાણે તે શિલાની અંદર અરીસામાં પડેલા પ્રતિબિંબની પેઠે આભાસરૂપે મહાપ્રલય મારા જોવામાં આવ્યો. આ મહાપ્રલયમાં ચારે બાજુ ભ્રાંતિ જ જોવામાં આવતી હતી. પછી જેમ કોઈ ગામડિયો માણસ રાજદારમાં આવતાં વિસ્મિત થઈ ભય, તેમ તે વિદ્યાધરીતું સ્મરણ કરી તથા એ શિલા અને તેની અંદરના સર્વ વિલાસને સ્મરણમાં લાવી હું વિસ્મિત થઈ ગયો. પાછી ફરી વાર પણ મેં એ સુવર્ણમય શિલાને જોઈ.^{૧૧-૧૩} તો તે ભૈરવીદેવીના અંગમાં જેમ સૃષ્ટિ દેખાતી હતી, તેમ તે શિલામાં પણ સર્વત્ર સર્વ સૃષ્ટિઓ મારા જોવામાં આવી. આ બધું બુદ્ધિપી નેત્ર વડે અથવા દિવ્ય ચક્ષુ વડે દેખાય છે, બીજી રીતે તે દેખાતું નથી.^{૧૪} કેમકે સર્વત્ર સદાકાળ સર્વ (ત્રિદાત્માની અચિંત્ય શક્તિને લીધે) રહેલ જ છે એ શિલાને દ્રશ્યી ચર્મચક્ષુ વડે, ઉપરઉપરથી જોઈએ તો ત્યાં એક શિલા જ દેખાતી હતી અને સૃષ્ટિ આદિ કશું પણ ત્યાં જણાતું ન હતું. ત્યાં તો એક ઘટ શિલા જ રહેલી જણાતી હતી. એ શિલા સુવર્ણ-મય હતી, વિશાળ હતી અને સર્વધાકાળનાં વાદળાંના જેવી સુંદર હતી. પછી વિસ્મયથી વ્યાપ્ત થઈ જઈને મેં પાછો ફરી વાર વિચાર કર્યો.^{૧૫-૧૭}

૧૧ બીજા ભાગ તરફ પરમ સૂક્ષ્મદૃષ્ટિથી

જેયું, તો તે ભાગ પણ મને જગતની રચનાના આડંબરવાળો જોવામાં આવ્યો.^{૧૮} તેમાં પ્રથમની પેઠે જ મને શુક્રાના જેવો વિશાળ (પેલાણનો) આકાર જણાયો અને તેમાં નાના પ્રકારના પદાર્થોથી સુંદર દેખાતી સૃષ્ટિ મારી નજરે પડી. વળી પાછો મેં એ શિલાનો બીજો પ્રદેશ પ્રથમની રીતે જોવા માંડ્યો.^{૧૯} તો તે પણ મને તેવો જ સૃષ્ટિરચનાવાળો જણાયો. એવી રીતે તે શિલાના જ જ પ્રદેશો મેં જોયા, તેની તેની અદર અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થઈ દેખાતા પદાર્થની પેઠે નિર્ભય જગત મારા જોવામાં આવતું હતું. ત્યાર પછી મેં અતિ કૌતુકથી તે પર્વતની બધી શિલાઓ જોઈ.^{૨૦-૨૧} વળી, મેં પૃથ્વીના બીજા ભાગો તથા ઘાસ, ઝાડો આદિ સ્થળો જોયાં; તો તે સર્વની અંદર યથાસ્થિતપણે વિવિધ આકારવાળું જગત રહેલું મારા જોવામાં આવ્યું.^{૨૨} પરંતુ ભ્રાંતિ વિતાની પરમ સૂક્ષ્મ બુદ્ધિ વડે જ તે દેખાય છે, બાકી બીજી રીતે તે દેખાતું નથી. તેમાં કોઈક સ્થળે તો પહેલી સૃષ્ટિનો આરંભ થયેલો દેખાતો હતો અને પ્રજાપતિઓની ઉત્પત્તિ થતી જણાતી હતી.^{૨૩} કોઈક ઠેકાણે નક્ત્રો, ચંદ્ર, સૂર્ય, દિવસ, રાત્રિ, ઋતુઓ અને વર્ષોની કલ્પના થતી હતી. કોઈક જગ્યાએ પૃથ્વીની પીઠ ઉપર માણસોની વસ્તી પેદા થતી દેખાતી હતી.^{૨૪} કોઈ એક ઠેકાણે તો સગરના પુત્રોથી નહિ ખોદી શકાયેલી મહાભયંકર ચાર સમુદ્રરૂપી આઈ નજરે પડતી હતી. કોઈક સ્થળે દેવતાઓની સૃષ્ટિ ન થતાં કેવળ દૈત્યોની સૃષ્ટિ જ પેદા થતી હતી.^{૨૫} કોઈક ઠેકાણે કાંઈક સત્યયુગના આચારવાળાં સમ્રાજન પ્રાણીઓ દેખાતાં હતાં અને કોઈક ઠેકાણે કાંઈક કળિયુગનાં આચારવાળાં દુર્જન પ્રાણીઓ નજરે પડતાં હતાં.^{૨૬} કોઈક જગ્યાએ અનેક નગરોના સમૂહોમાં દૈત્યોનો કાંઈ કાંઈ સંચામ થતો રહેવાથી અંદર દાખલ થઈ શકાય તેવું ન હતું.^{૨૭} કોઈક

ઠેકાણે તો મોટા મોટા પર્વતોના સમૂહથી એક તલભાર જમીન પણ ખાલી ન હતી. કોઈક જગ્યાએ તો કશી સૃષ્ટિ જ પેદા થઈ ન હતી, પણ માત્ર એક પ્રજા જ દેખાતા હતા.^{૨૮} કોઈ સ્થળે તો જરા-મરણ વિનાના મનુષ્યાવાળું ભૂતળ દેખાતું હતું. કોઈક ઠેકાણે ચંદ્રમા ઉત્પન્ન જ ન થવાથી ચંદ્રમારૂપી ભૂપણ વિનાના મસ્તક-વાળા શિવજીતું દર્શન થતું હતું.^{૨૯} કોઈક સ્થળે તો ક્ષીરસાગરનું મયન થયું નહોતું, તેથી અમૃતનો લાભ ન થતાં મૃત્યુધર્મવાળા દેવતાઓથી સર્વ ભરપૂર દેખાતું હતું. ત્યાં અમૃત, અશ્વ (ઉચ્ચૈશ્રવા નામનો ઘોડો), ઐરાવત, ધન્વંતરિ, કામધેનુ, લક્ષ્મી તથા કાળકૂટની ઉત્પત્તિ જ ન હતી.^{૩૦} કોઈક ઠેકાણે શુક્રાચાર્યની મૃતસંજીવિની વિદ્યામાં વિદ્ય નાખવાને દેવતાઓનો સમૂહ ઉત્કંઠિત થયેલો દેખાતો હતો અને કોઈ જગ્યાએ કોઈક ઉદ્દેશને લીધે કિતિના ગર્ભના અવયવોને નિકંદન કરી નાખવામાં તૈયાર થઈ ગયેલો ઇન્દ્ર નજરે પડતો હતો.^{૩૧} કોઈક સ્થળે તો ધર્મની પરિપૂર્ણ સ્થિતિને લીધે સર્વ મનુષ્યોનો સમૂહ પોતાની મેળે જ (પ્રજ્ઞવચ્ચંસથી) દેહીધ્યમાન જણાતો હતો. કોઈક ઠેકાણે પ્રથમની રચનાના ક્રમના કરતાં કોઈક જીદી જ ભૂતની રચનાના ક્રમવાળા પદાર્થોની સ્થિતિ દેખાતી હતી.^{૩૨} કોઈક જગ્યાએ અપૂર્વ વેદશાસ્ત્રના અર્થ અને અપૂર્વ આચાર-વિચાર નજરે પડતા હતા અને કોઈ સ્થળે જાણે પ્રલયકાળને લીધે ક્ષોભ પામી જવાથી કશું પણ હોય જ નહિ એમ જણાતું હતું.^{૩૩} કોઈક જગ્યાએ દેત્યોના સમૂહો દેવગંદિરોને તોડી પાડતા હતા. કોઈક ઠેકાણે દેવતાઓના ખગીચામાં ગંધર્વો અને કિતરો ગાયન કરતા હતા.^{૩૪} કોઈક જગ્યાએ દેવતાઓની અને દેત્યોની સલાહનો કોઈક આરંભ થયેલો જણાતો હતો. એવી રીતે ભૂત, લવિષ્ય અને વર્તમાન એ ત્રણે કાળનાં જગતોનો આડ-

ખર મેં મોટા મોટા જગતના સમૂહરૂપે દેખાતા શબ્દપ્રસ્રવની અંદર ભેંસો. તેમાં એક ઠેકાણે પ્રલયકાળના યોગથી ક્ષોભ પામેલા પુષ્કરાવર્ત નામના મેઘોનો ગડગડાટ સંભળાતો હતો. વળી એક ઠેકાણે પ્રાણીઓનો સમુદાય કશી પીડા ન હોવાને લીધે શાંત સ્થિતિમાં રહેલો જણાતો હતો. કોઈ એક ઠેકાણે દેવો, દાનવો અને માનવોના રાજ્યો ગડગડાટવાળા જણાતા હતા.^{૩૫-૩૭} કોઈએક સ્થળે સૂર્યનો ઉદય જ થતો ન હતો અને અંધકાર તથા વાદળોઓની ધાટી ઘટા જ ભમી રહી હતી. કોઈએક ઠેકાણે અંધકાર જ થતો ન હતો અને જાણે અંદર જ્વાળાઓ સળગતી હોય તેમ પ્રકાશ જ નજરે આવતો હતો. આથી તે પ્રદેશ રમણીય દેખાતો હતો.^{૩૮} કોઈક સ્થળે વિષ્ણુ ભગવાનની નાભિરૂપ કમલિનીના નાળમાં છુપાઈ રહેલા મધુ-કૈટભ દેત્ય નજરે આવતા હતા. કોઈએક ઠેકાણે ભગવાનના નાભિકમળરૂપી પેટીમાં સૂઈ રહેલા નવા ખાળકરૂપ પ્રજાજીનાં દર્શન થતાં હતાં.^{૩૯} કોઈક સ્થળે પ્રલયકાળમાં મહાસાગરમાં ઊંચા અક્ષય વટની અંદર તેના પાંદડામાં વિશ્રાંત થઈ રહેલા ભગવાનનું દર્શન થતું હતું. કોઈક ઠેકાણે પ્રલયકાળની રાત્રિને લીધે પ્રકાશ વગરના ધાટા અંધકારથી સર્વ આકુળ થયેલું દેખાતું હતું.^{૪૦} કોઈક સ્થળે ચિલાના ગર્ભના જીતું એકરસ, અવકાશ વિનાનું, સુષુપ્તિ અવસ્થાવાળાના જવા આકારને ધારણ કરી રહેલું, જાણી ન શકાય તેવું, લક્ષણરહિત અને જાણે સુષુપ્તિ અવસ્થાને પામેલું અતકર્ય આકાશ જ ચારેખાજી વિશાળ આકારે પ્રસરી રહેલ જણાતું હતું. કોઈક ઠેકાણે તો પાંખોને આધારે રહી શકનારા પર્વતોરૂપી કાગડાઓ વડે આકાશ વ્યાકુળ થઈ રહેલ દેખાતું હતું.^{૪૧-૪૨} કોઈક ઠેકાણે વજ્રના સંઘર્ષથી વીખરાઈ જતા પર્વતોનો પ્રકાશ દેખાતો હતો. કોઈક ઠેકાણે મર્યાદાને ઝાળંગી ગયેલા મહોન્મત

સમુદ્રો પૃથ્વીને અને પર્વતોને ઘસડી જતા હતા. કાઈક સ્થળે ત્રિપુરાસુર, વૃત્રાસુર, અંધકાસુર અને બળિરાજનું યુદ્ધ બમી રહ્યું હતું. કાઈ ઠેકાણે મદોનમત દિગ્ગજે વડે પૃથ્વી કંપતી હતી.^{૪૩,૪૪} કાઈક સ્થળે પ્રલયકાળને લીધે પૃથ્વી શેષનાગના મસ્તક ઉપર આળોટતી હતી, તો કાઈ સ્થળે બાળવયના રામચંદ્રજી રાવણરૂપી રાક્ષસનો વધ કરતા દેખાતા હતા.^{૪૫} કાઈક ઠેકાણે રાવણ-રૂપી રાક્ષસ રામચંદ્રજીને છેતરી લઈ સીતાજીનું હરણ કરતો જણાતો હતો. કાઈક સ્થળે પૃથ્વી ઉપર પગને ધારણ કરી રહેલા અને મેરુપર્વતના શિખર ઉપર મસ્તક રાખી રહેલા કાળનેમિ દેવે આકાશને ઢખાવ્યું હતું, તે મારા જોવામાં આવ્યું. કાઈક ઠેકાણે દેવતાઓને નસાડી મૂકી નિરંતર દેવે જ સર્વનું પાલન કરતા જણાતા હતા અને કાઈક ઠેકાણે દેવોને નસાડી મૂકી દેવતાઓ જ સર્વનું પાલન કરતા હતા.^{૪૬-૪૮} કાઈક સ્થળે અર્જુન વડે યુક્ત અને પોતાના મનુષ્યોનું રક્ષણ કરી રહેલા કૃષ્ણ ભગવાન અને પાંડવ-કૌરવો ભારતના યુદ્ધમાં અનેક અક્ષોહિણીના સંહાર કરતા જણાતા હતા.

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! આપ જ કહેો છો કે હું પૂર્વે થયો હતો, તે શી રીતે થયો હતો.^{૪૯} અને કદાચિત્ થયો હોઈ, તો પણ આવા જ આકારથી થયો હતો કે કાઈ બીજા આકારથી? તે આપ મને કહેા.

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી! ધડા તથા કાઠી આદિમાં પુરાતા વ્યૂહ જમ ભરાતા અને કસવાતા રહે છે, તેમ જગતના સર્વ પદાર્થો તે જ ક્રમથી અથવા બીજા ક્રમથી જન્મમરણને પ્રાપ્ત થતા જ રહે છે.^{૫૦,૫૧} કેટલાક સર્વ ક્રમમાં સમાન હોય છે, કેટલાકેક તેના તે જ આકારથી પાછા થાય છે, કેટલાકેક બીજા જ આકારથી પાછા ઉત્પન્ન થાય છે અને કેટલા-

દેખાય છે. તમે ફરી વાર તેના તે જ અવતરેલ છો. હું પણ ફરી વાર તેના તે જ અવતરેલ છું અને આ બીજા મનુષ્યો પણ ફરી વાર તેના તે જ અવતરેલ છે.^{૫૨} તત્ત્વદષ્ટિથી જોઈએ તો કાઈ દિવસ ક્યું ઉત્પન્ન જ થતું નથી; કેમકે પરબ્રહ્મની અંદર બીજા જુદા જુદા પદાર્થો કે આ સર્વ દર્શ્ય સંભવતું જ નથી. હવે, માયા-દષ્ટિથી જોતાં સમુદ્રમાં ઉત્પન્ન થતા તરંગો તેના તે જ છે કે બીજા, એમ નિર્ણય થઈ શકતો નથી. તે જ પ્રમાણે સંસારસાગરમાં ભમ્યા કરતાં પ્રાણીઓ પણ તેનાં તે જ છે કે બીજાં એનો કશો નિર્ણય થઈ શકે તેમ નથી. આ સંસારમાં જ્ઞાતિને લીધે અનંત પ્રાણીઓ જન્મ-મરણને પ્રાપ્ત થતાં રહે છે.^{૫૩,૫૪} કેટલાંક પાછાં તેનાં તે ઉત્પન્ન થાય છે, કેટલાંક બીજા રૂપે ઉત્પન્ન થાય છે, કેટલાંક સમ-વિષમ ભાવવાળાં દેખાય છે, કેટલાંક તેવે જ રૂપે આવૃત્તિને પ્રાપ્ત થતાં રહે છે અને કેટલાંક બીજા રૂપે આવૃત્તિને પ્રાપ્ત થતાં દેખાય છે.^{૫૫} સર્વ પ્રાણીઓ જગતરૂપી સમુદ્રના બિંદુઓના સમૂહરૂપ છે. તેમાંના કેટલાક જીવો સદાકાળ એક જ પ્રકારનાં ધન, વય, બળ, વિદ્યા, કર્મ, જ્ઞાન અને ચેષ્ટાવાળા વારંવાર ઉત્પન્ન થતા રહે છે. કેટલાક જીવો પ્રથમ જન્મના ધન, વય વગેરેના કરતાં અર્ધ સ્થિતિવાળા થાય છે અને કેટલાકમાં પૂર્વજન્મની સ્થિતિને ચોથો ભાગ દેખાય છે.^{૫૬,૫૭} વળી કેટલાક બીજા જીવો તેમનાં ધન-વય વગેરેથી વિલક્ષણ અથવા વિરુદ્ધ ધન-વય વગેરેવાળા હોય છે. કેટલાક જીવો પરસ્પર ધન-વય વગેરેમાં સમાનતાવાળા હોય છે. કેટલાક જીવો કાળયોગે એકબીજાથી વિલક્ષણતાવાળા થઈ જાય છે, કેટલાક કાળયોગે સમાનતાવાળા થઈ જાય છે અને કેટલાક જીવો નિરંતર કાળયોગથી ફેરફારવાળા જ થતા રહે છે.^{૫૮} એ જીવો રાગ-દ્વેષ આદિ દોષો વડે આકુળ એવી વિચિત્ર ધર્મ-અધર્મ સંબંધી ચેષ્ટાને લીધે કાળે

કરીને નાના પ્રકારના દેહોને ધારણ કરે છે. તેઓ બધે બીજી જ સ્થિતિવાળા હોય, તેમ નરક આદિ નીચ લોકમાં અને સ્વર્ગોદિ ઉપરના લોકમાં ભમતા રહે છે. આ રીતે દેહના સંબંધથી ખેદને પ્રાપ્ત થનારાં અને જુદે જુદે રૂપે દેખવામાં આવતાં અગણિત પ્રાણીઓરૂપી જાણે આ ચંપળ સંસારરૂપી સાગરને વિષે ચકરીઓના કૂંડાણાની પેઠે વધે બય છે. તેઓ એકબીજાથી વિરુદ્ધ સ્વરૂપવાળાં છે કે સમાન સ્વરૂપવાળાં છે અને તે તેનાં તે જ છે, કે બીજાં છે, તેનો બરાબર નિર્ણય કરવાને ઠાણ સમર્થ થઈ શકે ?^{૧૯}

કાલેનાકુલચેટ્યાન્ય દ્વ તે ગચ્છન્ત્ય-
ચોદ્ધર્ષપુનર્દેહાલેખનલેદિતાન્યગણિતાન્યન્યાનિ
ચાન્યાન્યલમ્ । મૃતાશ્ચૂનિ વહન્તિ સંસૃતિમયે
તાન્યમ્બુધૌ ચંચલે ચક્રાવૃત્તિમયાનિ સંકલયિતું
શક્નોતિ કસ્તાન્યલમ્ ॥ ૫૯ ॥

શ્રાયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગદન્યા-
ચત્વવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૮૬ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૮૭ મો* ૭

પોતાના દેહમાં વિશ્વની કલ્પના

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

તતશિદાકાશવપુર્વ્યાપ્યનંતો નિરામયઃ ।

દત્તાવધાનો વપુષિ તદાપર્યામ્યહં ક્વચિત્ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હવે હું ચિદાકાશરૂપે સર્વ-
વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો અને અનંત તથા નિર્વિ-
કારરૂપે સર્વત્ર રહ્યો હતો. મેં મારા શરીરની
અંદરના ઠાઈએક ભાગમાં ચિત્તને સ્થિર રાખી
બેસ્યું તો, જમ ક્ષેત્રમાં વાવેલા બીજ ઉપર પાણી
પડતાં તે અંકુરિત થઈ બય છે, તેમ તેમાં પણ

તેની અંદર રહેલી સૃષ્ટિ અંકુરિત થઈ ગયેલી
મારા બેવામાં આવી.^{૧૨} જળતું સિંચન થતાં
વૃદ્ધિ પામેલા બીજની અંદર જમ અંકુર રહ્યો
હોય છે, તેમ સાકાર અને નિરાકાર એવી સર્વ
જડ-ચેતન વસ્તુની અંદર જગત રહેલ જ છે.^૨
કેવળ ચિદ્રૂપ પુરુષ સુષુપ્તિ અવસ્થામાંથી સ્વપ્ન
અવસ્થાને પ્રાપ્ત થાય છે, એટલે તેના પોતાના
સ્વરૂપમાંથી જ આખી સ્વપ્નસૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થાય
છે. પછી, સ્વપ્ન અવસ્થાની નિવૃત્તિ થાય છે,
એટલે એ ચિદાકાશમાંથી જગતપ્રપંચ ખડો
થઈ બય છે.^૪ તે જ પ્રમાણે સૃષ્ટિના આદિકાળ-
માં પણ સદા અખંડરૂપે રહેનારા અમૃતભવરૂપ
આત્માના ચિદાકાશરૂપની અંદર જ સૃષ્ટિ ખડી
થઈ ગયેલ છે અને તે ચિદાકાશથી બુદ્ધી નથી.^૫

રામ બોલ્યા:-હે પરમચિદાકાશરૂપ વસિષ્ઠ-
મુનિ ! તમારું સ્વરૂપ ચિદાકાશરૂપ છે અને
આકાશના બેપું શૂન્ય છે. તો તેની અંદર શી
રીતે સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થાય છે ? તે મને સારી રીતે
બોધ થવા માટે કરી વાર કહો.^૬

* આ સત્વાશીમા સર્ગમાં વસિષ્ઠ પોતાના
દેહ વિષે વિશ્વની કલ્પના કરશે, અને પોતાના કલ્પ-
પણ વિષે પણ વર્ણન કરશે.

જણાય છે, તેમ જો કે તે સમયે મને આકાશનો અનુભવ થયો હતો, પણ તેનો આધાર કે અધિષ્ઠાન ચિદાકાશ જ મને જણાતું હતું, એમ તમે સમજો.^{૧૦} પ્રથમ તો દિશાઓને પોતામાં આરાપનારું આકાશ ચિદ્રશક્તિ વડે ચિત્તરૂપ થઈ અય છે, પછી તેમાંથી અહંકાર પેદા થાય છે અને તે જ નિશ્ચયરૂપે ધાટાપણાને પ્રાપ્ત થઈ બુદ્ધિ કહેવાય છે. પછી, તે બુદ્ધિ સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિરૂપે ધાટાપણાને પામતાં મન કહેવાય છે.^{૧૧} હવે તે મન શબ્દતન્માત્રાને અને બીજી પણ સ્પર્શતન્માત્રા વગેરે તન્માત્રાઓને કલ્પી લે છે અને તે સ્થલતાને પ્રાપ્ત થતાં પાંચ ઇન્દ્રિયોરૂપ બને છે. એવી રીતે ઇન્દ્રિયોનો સમુદાય ઉદય પામે છે.^{૧૨} જમ સુષુપ્તિ અવસ્થામાંથી સ્વપ્ન અવસ્થામાં જનારા જીવને સ્વપ્નસૃષ્ટિ ખડી થઈ અય છે અને તે સુષ્પ-દુઃષ્પ પેદા કરે છે, તેમ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં નિર્વિકાર એવા ચિદાત્માને કણવારમાં જગતરૂપી દૃશ્ય ઘાટે રૂપે ઉદય પામે છે અને તે સુષ્પ-દુઃષ્પ પેદા કરે છે.^{૧૩} આ અનંત દૃશ્યબળની પ્રતીતિ સર્વને એકસરખા કાળ સુધી ભાસ્યા કરે છે; તેમાં ઢેટલાક તેની ઉત્પત્તિ વિષે વર્ણન કરે છે અને ઢેટલાક તે વિષેનું વર્ણન કરતા નથી.^{૧૪} આ પ્રમાણે રમણીય એવા એક પરમાણુ જેવડા ભાગમાં પણ બ્રહ્માંડરૂપે પ્રસરી રહેલા ચિદાત્માનો મને અનુભવ થયો. બાકી વસ્તુતાએ જોઈએ તો એ સર્વ નિર્મળ ચિદાકાશરૂપ હતું.^{૧૫} આકાશની અંદર જમ સ્વભાવે જ નિરંતર પવન વાયા કરે છે, તેમ સ્વભાવે જ મન પણ સર્વ ઢેકાણે પોતાના શરીરને કલ્પી લે છે.^{૧૬} સર્વના પરમકારણરૂપ એવી હિરણ્યગર્ભના મનની કલ્પનાશક્તિથી પ્રથમ જ પદાર્થનું નવું રૂપ કલ્પાઈ ગયું હોય છે, તેને તે પોતે પણ ઘણો યત્ન કરવા છતાં પણ ફેરવી શકતી નથી; તો પછી બીજાથી તો તે નિયમો કેમ ફરી

અને ચિત્તે કરેલી પરિચ્છિન્નપણાની કલ્પનામાં જોડાઈ જતાં હું અણુરૂપ થઈ ગયો.^{૧૮} પછી ચિદાત્માના પ્રતિબિંબને લીધે મને નાના તેજના કણના જવા તેજોમય લિંગશરીરની સ્ફૂર્તિ થઈ અને તે પછી તેની જ ભાવના કરતાં બધું હું સ્થલદેહરૂપ બની ગયો હોડ તેમ મને જણાયું.^{૧૯} પછી હું કાંઈક રૂપ આદિ વિષયનો અનુભવ કરું એવો મારા સૂક્ષ્મ જીવાત્મામાં જરાક વિચાર આવ્યો. એટલે મેં તે વિષયમાં પ્રવૃત્તિ કરી અને મને તેની આહક ઇન્દ્રિયો તથા વિષયો વગેરેનો અનુભવ થયો.^{૨૦} હે રામચંદ્રજી ! તેમનાં જ નામો છે, તેમાંથી જ મુખ્ય નામોની તમારા જવા સુઘ્ન પુરુષોએ કલ્પના કરી છે, તે વિષે હું કહું છું, તે તમે સાંભળો.^{૨૧} જ રંધ્ર વડે મેં જોવાની પ્રવૃત્તિ કરી, તે ચક્ષુ કહેવાય છે; જ કાંઈ જોવાનું હોય તે (રૂપ) દૃશ્ય કહેવાય છે અને તે બન્નેના સંયોગનું જ રૂપ તે દર્શન કહેવાય છે.^{૨૨} જ સમયે એ રૂપનું દર્શન થાય, તે સમયને કાળ શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે. જ પ્રકારે એ રૂપને જોવામાં આવે છે, તેને ક્રમ કહેવામાં આવે છે. આવી જાતનો એક ઈશ્વરી પ્રૌઢ નિયમ છે, તેને નિયતિ શબ્દ વડે ઝોળખવામાં આવે છે. જ (શૂન્ય) અધિષ્ઠાનની અંદર એ રૂપ જોવામાં આવે છે, તેને આકાશ કહેવામાં આવે છે.^{૨૩} જ ભાગમાં હું રહું છું તેને દેશ કહેવામાં આવે છે. આની કલ્પના આપણા ચિત્તમાં હમણાં (બ્યહારદશામાં) જ ઉદય પામે છે; પણ તે સમયે તો આ સર્વ ચિદાત્માનો જ એક વિદાસ છે, એમ જણાવાથી હું પોતે પણ ચિદાત્માના વિદાસરૂપ છું, એમ મને ભાસતું હતું. પછી ‘હું જોઉં’ એવો મને કાંઈક સંકલ્પ ઊઠ્યો, તેથી હું બંને ચક્ષુગોલકથી જોવા લાગ્યો. આમ જ મેં જોયું, તે ચિદાકાશથી બુદ્ધે રૂપે દેખાવ આપનારું રૂપ હતું.^{૨૪} મેં જ ગોલકથી જોયું તે આ લોચન છે. પછી ‘હું કાંઈ સાંભળું’ એવા સંકલ્પની મને

સ્ફૂર્તિ થઈ. ^{૨૯} એટલે કૂંઢલા સંખના જોવા ઝંકાર-
નો શબ્દ મારા સાંભળવામાં આવ્યો અને એ
શબ્દ આકાશનો સ્વાભાવિક શુણ્ણ છે. ^{૩૦} પ્રાણ-
વાયુના સંબંધથી પ્રસરી રહેલો શબ્દ જ બન્ને
પ્રદેશ વડે સંભળાયો, તે આ બે કણુરંધ્ર છે. ^{૨૯}
પછી મને સ્પર્શવિષયનો કાંઈક અનુભવ થયો
અને જ પ્રદેશ વડે તેનો અનુભવ થયો તે
ત્વકધન્દ્રિય કહેવાય છે. ^{૨૯} જોના અસ્તિત્વ વડે
મારા અંગને સ્પર્શવિષયનો અનુભવ થયો, તે
રૂપરહિત અને સ્પર્શવાળો વાયુ કહેવાય છે અને
સ્વયંભૂતા સત્ત્વસકલ્પને આધારે રહેલ છે. ^{૩૦}
આમ, હું અનુભવસ્વરૂપ છું અને મારી અંદર
આમ ત્વચાધન્દ્રિય તથા તન્માત્રા (સ્પર્શ) એ
બન્ને ખડાં થઈ ગયાં. મને જ વડે રસસ્વાદનો
અનુભવ થયો તે ગ્રિહ્વાધન્દ્રિય છે અને તેનો
વિષય રસ કે જ તન્માત્રારૂપ છે, તે પણ
મારામાં ઉપર પ્રમાણે ખડાં થઈ ગયાં. ^{૩૧} તેમજ
વસ્તુતાએ કેવળ ચિદાકાશરૂપ એવા મારા પ્રાણ-
માં (ગંધ ગ્રહણ કરવાનો સંકલ્પ સ્ફુરતાં)
નાસિકાધન્દ્રિય અને ગંધરૂપ તન્માત્રા એ બન્ને-
નો ઉદય થયો. આવી રીતે જો કે દેહ-ધન્દ્રિય-
વિષય વગેરેની સંપત્તિ મારામાં દેખાતી હતી,
છતાં વસ્તુતાએ જોઈએ તો સર્વ કલ્પનામાત્ર
અને મિથ્યા હતું, તેથી કશું પણ થયું જ ન
હતું. ^{૩૨} ઉપર કહ્યા પ્રમાણે ધન્દ્રિયો અને
તન્માત્રાઓ ખડી થઈ ગઈ અને હું વૃત્તિ દ્વારા
તદાકાર થવા લાગ્યો, એટલે તરત જ શબ્દ,
સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એરૂપી શરીરને ધારણ
કરી રહેલ પાંચ વિષયોના ભોગનો મને બળા-
હારથી અનુભવ થવા લાગ્યો. એ વિષયો મિથ્યા-
પણાને લીધે નિરાકાર હતા, છતાં માત્ર પ્રાપ્તિ
વડે જ તે તે વિષયને રૂપે ભાસતા હતા. ^{૩૩,૩૪}
ધન્દ્રિયો તથા વિષયો વગેરેના સમૂહમાં અભિ-
માન બંધાવાથી હું અચુકરૂપ છું, એવી જ ભાવના
મારામાં ખડી થઈ ગઈ, તેને જ તમારા જેવા
ચો. રા. ૪૦

વિવેકી પુરુષો 'અહંકાર' નામથી કહે છે. ^{૩૫} એ
અહંકાર નિશ્ચયરૂપે ઘાટાપણાને પ્રાપ્ત થાય છે,
ત્યારે તે 'બુદ્ધિ' નામથી જોળખાય છે. તે બુદ્ધિ
પાછી ઘાટાપણાને પ્રાપ્ત થાય છે, એટલે 'મન'
નામથી જોળખાય છે. ^{૩૬} આમ, હું અંતઃકરણ-
રૂપ બની ગયો અને મારું શરીર આતિવાહિક
થઈ ગયું. એટલે કે, હું સૂક્ષ્મશરીરવાળો બની
ગયો. પરંતુ ખરી રીતે જોતાં મારું સ્વરૂપ શુદ્ધ
ચિદાકાશ જ હતું. ^{૩૭} કેવળ આકાશરૂપ હોવાથી
હું પવનના કરતાં પણ શૂન્ય જણાતો હતો અને
આકારરહિત હોવાથી મારામાં કલ્પાયેલા સર્વ
ભાવોને હું શેકતો નહોતો. ^{૩૮} પછી મારા મનની
તેવી ભાવનાને લીધે હું ઘણા લાંબા કાળ સુધી
સ્વયંભૂતા દેહમાં રહ્યો અને મને પ્રતીતિ થઈ
કે હું ચાર સુખવાળા બ્રહ્માના દેહથી યુક્ત છું.
પછી જમ કોઈ શૂન્ય સ્થળમાં સૂતેલો પુરુષ સ્વપ્ન-
માં જોડી આકાશમાં ફરતાં શબ્દ કરે તેમ એ
પ્રતીતિ વડે મેં શબ્દનો ઉચ્ચાર કરવાની પ્રવૃત્તિ
કરી. પ્રથમ તો મેં બાળકની પેઠે 'ઓમ્' એટલા
શબ્દનો ઉચ્ચાર કર્યો, અને તે જગતમાં 'હંકાર'
નામથી પ્રસિદ્ધ થયો. ત્યારપછી હું સ્વપ્નનરની
પેઠે જ કાંઈ બોલ્યો, તે વાણીરૂપે જગતમાં પ્રસિ-
દ્ધિને પ્રાપ્ત થયું, એમ તમે સમજો. આ પ્રમાણે
હું પોતે જ સૃષ્ટિના કર્તા તથા જગદ્ગુરુ એવા
બ્રહ્મરૂપ બની ગયો, અને એ મનોમય સ્વયંભૂતા
દેહ વડે મેં સૃષ્ટિઓને કલ્પી લીધી. ^{૩૯-૪૩} આમ
હું બ્રહ્માને રૂપે ઉત્પન્ન થયેલો જણાયો, પરંતુ ખરી
રીતે જોઈએ તો હું કશારૂપે ઉત્પન્ન થયો ન હતો.
મેં તે સમયે મારા સ્વપ્નદેહરૂપે સર્વ બ્રહ્માંડને
જેયું અને બ્રહ્માંડથી કશું પણ મને બહાર દેખાતું
ન હતું. ^{૪૪} ખરું જોઈએ તો જગત મારા મનના
એક વિલાસરૂપ હતું અને તેની અંદર કશું પણ
થયું જ ન હતું; માત્ર શૂન્ય ચિદાકાશ જ સર્વત્ર
પ્રસરી રહ્યું હતું. ^{૪૫} એવી રીતે આ સર્વ સૃષ્ટિ
શૂન્ય ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તેની અંદર પૃથ્વી

આદિ પદાર્થોનું જરા પણ અસ્તિત્વ નથી જ. ^{૪૬} ચિદાકાશની અંદર બ્રાંતિથી જ જગતરૂપી ઝાંઝવાના જળની પ્રતીતિ થાય છે; બાકી કંઈ પણ ચિદાકાશથી બહાર નથી, તેમ બાહ્યપ્રદેશમાં જ કંઈ જુદું નજરે દેખાય છે તે પણ નથી. દેવળ ચિદાકાશ જ વિવર્તરૂપે એવે અનેકરૂપે (બ્રાંતિને યોગે) પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૪૭} નિર્જળ પ્રદેશમાં જળ હોતું જ નથી, છતાં મૃગ આદિ પ્રાણીઓનો જીવાત્મા અંદર તૃપ્તથી તાપ પામીને સંબ્રમમાં પડી બપ છે અને ઝાંઝવાના જળરૂપે નિર્મૂળ બ્રાંતિને દેખે છે. ^{૪૮} એવી રીતે બ્રહ્મની અંદર જગત છે જ નહિ, તો પણ જીવાત્મા અજ્ઞાનના આવરણને દીધે બ્રાંતિને પામે છે અને આ જગતરૂપી નિર્મૂળ બ્રમને દેખે છે. ^{૪૯} સંકલ્પ વડે ખડા થઈ ગયેલાં મનોરાશ્ચયની પેઠે અને સ્વપ્નનગરની પેઠે આ જગત અસત્ય છતાં દૃશ્યની અંદર ખડું થઈ રહ્યું છે. ^{૫૦} પડખે સૂતેલા મનુષ્યને આવેલું સ્વપ્ન તેના ચિત્તમાં પ્રવેશ કર્યા વિના નહિ જવું લાગે છે, પણ યોગ આદિ દ્વારા તેના ચિત્તમાં પ્રવેશ કરવામાં આવે તો તે અનુભવમાં આવે છે. ^{૫૧} તે જ પ્રમાણે અધિષ્ઠાન ચૈતન્યરૂપી શિલામાં રહેલ જગત પણ તેમાં જો પ્રવેશ કરાય તો જ અનુભવમાં આવે છે. બીજી રીતે તે અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થયેલા પદાર્થના આકારની પેઠે દેખાતું હોય તો પણ અસત્ય જ છે. ^{૫૨} જો આધિભૌતિકપણારૂપી નેત્રથી તેને જોવામાં આવે, તો જો જગત વગેરે કશું પણ દેખાતું નથી; એક માત્ર લોકલોક પર્વત જ જોવામાં આવે છે. ^{૫૩} પણ જો જો સૃષ્ટિને જ્ઞાનદૃષ્ટિ વડે આતિવાહિક દેહથી યોગ દ્વારા જોવામાં આવે છે, તો જો સૃષ્ટિ પરમાત્મારૂપ જ જણાય છે. તત્ત્વદૃષ્ટિ વડે જોતાં સર્વ ઠેકાણે સૃષ્ટિ દેખાતી જ નથી; પરંતુ તેના અધિષ્ઠાનરૂપ બ્રહ્મ જ અનુભવમાં આવે છે. બાકી ચર્મચક્ષુ વડે જોવા જઈએ તો

૧. કશો પણ યથાર્થ અનુભવ થતો નથી,

પણ બ્રાંતિ જ નજરે આવે છે. ^{૫૪, ૫૫} યોગ અને તત્ત્વદૃષ્ટિવાળી શુદ્ધ બુદ્ધિ જ કંઈ જોઈ શકે છે, તે મહાદેવ ત્રણ નેત્ર વડે કે ધન્વ સહસ્ર નેત્રો વડે પણ જોઈ શકતા નથી. ^{૫૬} જમ આકાશ અનેક સૃષ્ટિઓ વડે વીંટાયેલ છે, તેમ પૃથ્વી પણ અનેક સૃષ્ટિઓ વડે વ્યાપ્ત છે, આવી બ્યારે મને બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ, ત્યારે હું ધ્યાનપરાયણ થઈ ગયો અને પૃથ્વીની ધારણા વડે યુક્ત થઈ ગયો. ^{૫૭} જમ કાંઈ ચક્રવર્તી રાજ પોતાના દેહમાંથી અહંકારને નહિ છોડતાં આપ્તા ભૂમંડળમાં મમતાને ધારણ કરે છે, તેમ ચિદાકાશરૂપ એવામેં બ્રહ્મમાંથી અહંભાવને ન છોડતાં પૃથ્વીની ધારણા બાંધી અને અહંકાર જોડી દઈને પૃથ્વીના રૂપનું ધારણ કર્યું. ^{૫૮} આમ પૃથ્વીની ધારણા કરીને મેં પૃથ્વીના અભિમાની જીવની અંદર પ્રવેશ કર્યો, એટલે દ્વીપ-પર્વત-તુણ-વૃક્ષ આદિ દેહવાળો હું છું, એમ મને અનુભવ થયો. ^{૫૯} પછી હું પૃથ્વીરૂપ થઈ ગયો. જો પૃથ્વી નાના પ્રકારનાં વનોરૂપી રુવાંટાવાળી હતી, તે જુદીજુદી જાતનાં રત્નોની પંક્તિઓથી વીંટાયેલી હતી અને તે જુદાં જુદાં નગરોરૂપી આભૂષણને ધારણ કરી રહી હતી. ^{૬૦} તે ગામડાંઓ અને શુદ્ધાઓરૂપી પર્વતોથી ભરેલી હતી, પાતાળરૂપી જાંડા પેટ વડે મહાભયંકર હતી અને કુલાચ્છરૂપી હાથમાં પહેરેલાં દ્વીપો તથા પર્વતોરૂપી કંકણો વડે સુશોભિત હતી. ^{૬૧} તે ધાસના સમૂહરૂપી ઝીણાં રુવાંટાં વડે યુક્ત હતી, પર્વતો તથા ખડોરૂપી ગડોને ધારણ કરી રહી હતી અને દિગ્ગજોનાં અનેક મસ્તકોને તથા શેષનાગનાં હંજરો મસ્તકોને ધારણ કરી રહી હતી. ^{૬૨} સેનારૂપી જળના તાંતુ સમાન હાથીઓથી દીપી જોડેલા રાજઓએ પરસ્પર યુદ્ધ કરીને તેને છિન્નભિન્ન કરી નાખી હતી, તેનું અંગ બીજાં પ્રાણીઓના ઉપભોગમાં આવતું હતું અને તે વ્યવસ્થાથી વૃદ્ધિ પામતી હતી. ^{૬૩} તે હિમાલય અને વિંધ્યાચળરૂપી સુંદર

કંદરાને ધારણ કરી રહી હતી અને તેના ચરીર ઉપર ગંગા આદિ નદીઓનાં પૂર મુક્તાહારની જમ ઝમઝમી રહ્યાં હતાં. તે યુક્તિઓને લીધે ગહન હતી, કચ્છ (જળપ્રાય) આદિ દેશે વડે સુશોભિત હતી અને તેને સાગરોરૂપી અનેક અરીસાઓ હતા. વળી તે નિર્જળભૂમિ અને ક્ષારભૂમિરૂપી શ્વેતસુંદર વસ્ત્ર વડે શોભાયમાન હતી. પૂર્વકાળમાં થયેલા મહાસાગરોથી પ્રલયસમયમાં પુરાઈ જવાથી તે જાણે સ્નાન વડે પવિત્ર થઈ રહેલ હોય એમ દેખાતી હતી. તે પુષ્પોનાં વનોથી સુશોભિત હતી, અને રજના ઘાટા સમૂહથી વ્યાપ્ત હતી.^{૧૪-૧૬} તે નિરંતર ખેડત લોકોથી ખેડાયેલી હતી, શિશિરઋતુનો ઠંડો પવન આવવાથી તે શીતળ બની ગયેલ હતી, સૂર્યનારાયણનાં પ્રચંડ દિરણો વડે તે તપી ગયેલ હતી અને વર્ષાઋતુના જળ વડે તે ભીંજાયેલ હતી.^{૧૭} સપાટ જમીનરૂપી પહેાળા વક્ષઃસ્થળ વડે તે સુશોભિત હતી, કમળોના સમૂહરૂપી નેત્રો વડે રમણીય હતી, ઘોળાં તથા કાળાંવાદળાં-ઓરૂપી પાઘડીથી તે શણગારેલ હતી, અને દશે દિશાઓને રહેવાના મંદિરરૂપ હતી.^{૧૮} લોકલોક પર્વતની પાસે રહેલી મોટી ખાઈરૂપી ભયાનક મુખ વડે તે મહાભયંકર દેખાતી હતી અને તે અનંત પ્રાણીઓના સમુદાયની ચેષ્ટારૂપી એક ચૈતન્યને ધારણ કરી રહી હતી.^{૧૯} જાણે બહાર અને અંદર ક્ષીડાઓથી ભરપૂર હોય, તેમ તે દેવો, દાનવો તથા ગંધર્વ આદિ વિવિધ પ્રાણીઓના સમૂહ વડે બહાર અને અંદર વ્યાપ્ત હતી.^{૨૦} પાતાળરૂપી ઇન્દ્રિયોનાં છિદ્રોની અંદર તે નાગ તથા અસુર આદિ ક્ષીડાઓનાં સમૂહથી ભરેલી હતી અને સાત સમુદ્રોની અંદર તે નાના પ્રકારનાં જળચર પ્રાણીઓ વડે યુક્ત હતી.^{૨૧} તે પ્રાણીઓના ઉપભોગમાં આવનારાં નદી, વન, સમુદ્ર, દિશાઓના છેડાઓ, પર્વતો, ક્ષીપેા અને જંગલોના સમૂહથી વ્યાપ્ત હતી; નાના-

પ્રકારના પર્વતો તથા નદીઓ વગેરેની પકિતથી અને પ્રાણીઓના સમૂહથી ભરેલા દેશે વડે તથા ખંડો વડે તે ભરપૂર હતી; વેવો, તળાવો, નદીઓ, કમળના ખંડો અને અનેક શત્રુના સમૂહોથી તે વ્યાપેલી હતી.^{૨૨}

ગ્યાપ્ત નદીવનસમુદ્રદિગન્તશૈલદ્વીપાલ્ય-જન્તુવિપયસ્યલજંગલૌઘૈઃ । નાનાલીલલિત-મંડલકોશચંદ્રવહ્નીસરઃ સરિદરાતિગળાબ્જચંદ્રૈઃ ॥ શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાધ્યૈના ‘પાર્થિવધા-ત્વતર્ગતજગદાનંત્યપ્રતિપાદન’ એ નામનો સર્ગ ૮૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૮૮ મો*

પૃથ્વીના અનેક દેખાવોનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ડચાચ ॥

ભૂષીઠેન સતા તત્ર મયા તદ્વત્તુ માનવ ।

અનુભૂતં નદનદીસ્વસંવેદનસંસ્થિતઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોગ્યાઃ—આમ હે મનુવંશભૂષણ રામચંદ્રજી ! હું ત્યાં ભૂલોકરૂપ થઈ ગયો હતો, મારા પોતાના દેહને પાર્થિવ ધર્મવાળો જોયા પછી મને નદ-નદી આદિ વિશેષ આકારવાળો જોવાની ઇચ્છા થઈ, એટલે પછી જ કાંઈ અનુભવમાં આવ્યું, તે તમે સાંભળો.^૧ કોઈક સ્થળે પતિ, પુત્ર, ભાઈ આદિના મરણને લીધે આકંઠ કરી રહેલી નારીઓનો કરુણ નિલાપ સંભળાતો હતો; અને કોઈક સ્થળે નૃત્ય કરી રહેલી સ્ત્રીઓના સમૂહોના મોટા ઉત્સવથી મહા મુખ્ય પથરાઈ રહેલું જણાતું હતું.^૨ કોઈક ઠેકાણે દુઃખે કરીને પણ માંડ નિવારણ કરી શકાય તેવા દુઃખોને લીધે લોકોનો દુઃખ સંબંધી મોટો પોકાર

* આ ઇલાચારીમા સર્ગમાં વસિષ્ઠજીના પોતાનો દેહ ભૂલોકરૂપ થઈ જતાં તેની અંદર જે જે જુદા જુદા વિશેષ દેખાતા વસિષ્ઠજી કોતુક વડે જોશે, તે વિષે વર્ણન કરનામા આવશે.

કાને પડતો હતો; અને કાઈક ઠેકાણે તો સુકાળને લીધે ખર્ચાં ધાન્યોના દગલાઓની નિપજ ચતાં ચારે બાજુ સ્નેહ પથરાઈ રહ્યો હતો.^૩ કાઈક ઠેકાણે અગ્નિનો મોટો બડકો થવાથી બળી ગયેલાં પ્રાણીઓના દેહમાં મહાતીવ્ર વેદના પેદા થતી દેખાતી હતી અને કાઈક ઠેકાણે તો જળમાં ડૂબી જવાથી અનેક ગામડાંઓ તથા શહેરોનો ધાણ વળી જતો દેખાતો હતો.^૪ કાઈક સ્થળે અપળ સામંતોનાં મંડળો દેશોને લૂંટી લેતાં જણાતાં હતાં અને કાઈક સ્થળે પોતાનું કુટુંબજીવન દેખાડનારા રાક્ષસોનાં તથા પિશાચોનાં મંડળો નજરે આવતાં હતાં. કાઈક સ્થળે જળાશયો પાણીના પૂરથી ચારેબાજુ રેલાઈ રહ્યાં હતાં, તેથી ક્યારાઓ લીંબઈ જતા હતા અને ધાન્યના છોડવા વગેરેનો ઉપરનો ભાગ ખીલેલો જણાતો હતો. કાઈક ઠેકાણે યુદ્ધોગોમાંથી નીકળતા પતનના સપાટાથી તણાતાં જતાં વાદળોનો નજરે આવતાં હતાં. કાઈક સ્થળે પોતાના અંગના વાળની પેટે હપ્ વડે ખડાં ચર્ધ ગયેલાં અંકુરોરૂપી જ્વાળાં દેખાતાં હતાં. કાઈક સ્થળે જળના પ્રવાહ વડે ક્ષોભને પ્રાપ્ત થયેલી નીચી અને જાંચી ધરતીનો દેખાવ નજરે પડતો હતો. કાઈક ઠેકાણે ગામે, પર્વતો, વનો અને શહેરો મોટી મોટી શિલાઓથી જાણે શિખરોવાળાં હોય એવા ભયંકર મોટા ખાડાઓ વડે યુક્ત દેખાતાં હતાં; અને કાઈક ઠેકાણે નગરમાં વસનારાં મનુષ્યોના મંડળનું હરવુંફરવું થતાં તેનાં પગલાં પડવાથી પૃથ્વી જરા કંપાયમાન થતી દેખાતી હતી.^{૫-૮} કાઈક સ્થળે રણસંગ્રામની અંદર ક્ષોભ પામેલાં સામંતોનાં સૈન્યોના સંહાર થતો જણાતો હતો અને કાઈક સ્થળે તો સર્વ સામંતોનું મંડળ શાંતપણે સુખેથી બેઠેલું દેખાતું હતું.^૯ કાઈક સ્થળે શૂન્ય અરણ્ય જ નજરે આવતું હતું અને તેની અંદર દેવળ પવન જ ફુંકાયા કરતો હતો. વળી કાઈક

જંગલમાં પ્રથમ કાપણી કરી લઈ પછી

વાવેલાં ધાન્યો પાછાં ફાલેલાં જણાતાં હતાં. કાઈ ઠેકાણે હંસ અને કારડવ પક્ષીઓથી ભરેલાં સરેવરની અંદર કમળો ખીલી રહેલાં દેખાતાં હતાં અને કાઈક સ્થળે નિર્ગળ પ્રદેશોમાં વટોળિયાથી જોડેલી ધૂળથી મોટા સ્તંભના જેવો આકાર બનાવનારા તથા રજ વડે ધોળા દેખાતા પવનો વાતા હતા.^{૧૦-૧૧} કાઈક ઠેકાણે મોટા નદો અને નદીઓના વહેવાને લીધે ધસારાનો ઘોષો અવાજ કાને આવતો હતો. કાઈક ઠેકાણે અંકુર ફૂટવા માટે સિંચાયેલાં ખીએમાં કાંટા ફૂટેલા જણાતા હતા.^{૧૨} કાઈક સ્થળે શિલાઓનાં છિદ્રોમાં કંઈથી પડી રહેલા ઘીડાઓનાં મોઢાંઓ જરા જરા ફરકતાં હતાં અને તેમને કાંઈક વેદના થતી હોય એમ જણાતું હતું. 'તમે અમને શરણાગત જાણી આ શિલાના સંકટમાંથી રક્ષા કરો' એમ તેઓ જાણે મારા પ્રત્યે સૂચના કરતા હોય એવું લાગતું હતું.^{૧૩} કાઈક સ્થળે શાખાઓ ઠેક ધરતીને અડી ગઈ હતી, તેથી મૃતિકાના ભાગ વડે દટાયેલા અવયવોવાળા શાખાઓના સમૂહોનો આકાર નજરે આવતો હતો. તો કાઈક સ્થળે શાખાઓ મૂળનો આશ્રય કરી ટકી રહેલી જણાતી હતી.^{૧૪} કાઈક સ્થળે પર્વતોની શિલાની પેટે ધાઈ ચર્ધ રહેલાં વૃક્ષો એકબીજા સાથે મળી ગયાં હતાં, તેથી તેમણે દિશાઓના તટોના ભાગોને અવકાશ વગરના કરી દીધા હતા. તેઓ પરસ્પર ઘટપણે બેઠાઈ ગયાં હતાં, તેથી જાણે સમુદ્રોના તરંગો વડે બધું વીંટાઈ ગયેલું હોય, એવો ભાવ જણાતો હતો.^{૧૫} કાઈક ઠેકાણે વૃક્ષોની ધાટી ઘટા હતી. તેમાં પોતે પહોંચી શકતાં નહોતાં, તેથી સૂર્યકિરણો જાણે કોષ પાખ્યાં હતાં અને તેમણે રસ ખેંચી લીધો હતો. આમ, પાંદડાં સુકાઈને સંક્રાંચાઈ ગયાં હતાં. આથી કરીને વનના ધાટા અવયવો જ જાણે પીડિત ચર્ધ જઈ સંકુચિત ચર્ધ ગયા હોય એમ દેખાતું હતું.^{૧૬} કાઈક સ્થળે પર્વતોનાં શિખરોમાં રહેનારા હાથીઓના દંત

શૂળના પ્રવાહરૂપી વજ્રો વૃક્ષોના દઢતાથી સ્થિર રહેલા મજ્જૂત અવયવો ઉપર ઘણા વેગથી પડતાં હતાં.^{૧૭} કોઈક ઠેકાણે તો આંખો મીંચી રહેલા અને સમાધિના આનંદ વડે શરીરનાં રૂંવાડાં ખડાં થઈ જતાં આનંદને બહાર પ્રકટાવી રહેલા સમાધિનિષ્ઠ પુરુષોનું અતિ સૂક્ષ્મ એવા પરમ-તત્ત્વના અનુભવને બતાવનારું રૂંવાડાંરૂપી અપૂર્વ અંકુરનું ખડાં થઈ રહેલું મારા જેવામાં આવ્યું.^{૧૮} કોઈક ઠેકાણે ધરતી માખીઓ તથા લીખોના સમૂહોના અને મસલાંઓના નિવાસ-રૂપ એવાં મલિન વસ્ત્રોના જવી મેલો હતી. કોઈક સ્થળે નાની લીંતો આડે આવવાથી અને ભજ-રાના કંખથી હાથીઓ કોપી ઊઠતા હતા અને પોતાના દંતશૂળથી લીલા વડે હળની પેઠે પર્વ-તોનાં શિખરોને ખોદી નાખતા હતા.^{૧૯} કોઈક સ્થળે ટાઢથી ફાટેલાં અંગવાળાં પ્રાણીઓની જજર થઈ રહેલી ત્વચામાં જાણે ચારે બાજુ શીત વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હોય, તેમ પથરાઈ રહ્યું હતું અને એ શીતને લીધે પાણી પણ પથરાના જરૂર જમી ગયું હતું. કોઈક ઠેકાણે પ્રચંડ પવન જ ફુંકાયા કરતો હતો.^{૨૦} કોઈક સ્થળે પ્રાણીઓનાં ચિરાઈ ગયેલાં કામળ અંગેમાં શીડાઓનો સમૂહ ખદખદ ચતો દેખાતો હતો, કોઈક ઠેકાણે વૃક્ષોનાં થડ આદિ અંગે ઉપજ્ઞ ચતાં દેખાતાં હતાં અને ક્યાંક તેનું મૂળ જ નજરે પડતું હતું. વળી, કોઈક ઠેકાણે પ્રાણીઓ જળમાં સ્નાન કરતાં દેખાતાં હતાં.^{૨૧} કોઈક સ્થળે ધીરે ધીરે બીજની અંદર દાખલ થનારા જળ વડે આનંદ ઉપજવનારી અને બહાર ફૂટેલા તથા નમી રહેલા અંકુરો-રૂપી અનેક રૂંવાડાં વડે ધરતીને સુશોભિત કરનારી જળની વૃદ્ધિ થતી દેખાતી હતી.^{૨૨} મંદ મંદ શીતળ પવનથી કંપિત થયેલી કામળ કમ-લિનીનાં પત્તોરૂપી ખિજના વડે તળાવો મારા અંગેને વિશ્રામ આપતાં હતાં અને જાણે મને નિરતિશય આનંદ ઉપજવતાં હોય એમ

લાગતું હતું.^{૨૩}

તનુતરપવનવિકમ્પિતકોમલનલિનીદલાસ્ત-
રણેઃ । વિહરણમિવ મેં વિહિતં સરોમિરંગેષુ
નિર્વાણમ્ ॥ ૨૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘ભૂમંડલગત-
વિશેષવર્ણન’ એ નામનો
સર્ગ ૮૮ મો સમાપ્ત

~~~~~ સર્ગ ૮૯ મો ~~~~~

દશ્યપદાર્થો મનોમય જ છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

પાર્થિવીં ધારણાં વધ્વા જગતિ સમવેક્ષિતુમ્ ।

સંપન્નસ્ત્વમસૌ ભૂમિલોકઃ કિમુત માનસઃ ॥૧॥

રામ બોલ્યાઃ—તમે કોતુકને લીધે પોતાના
આત્મામાં જ જગતને જેવાને પ્રવૃત્ત થઈ રહ્યા
હતા. તો તમે તે પૃથ્વી સંબંધી ધારણા બાંધી
આ દશ્ય અને જડ એવા પાપાણુ આદિ ભૂલોક-
રૂપ થઈ ગયા હતા કે મનોરાજ્યના જવા સ્વમ-
તુલ્ય ભૂલોકરૂપ થઈ રહ્યા હતા ?^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—કાલ્પનિક દૃષ્ટિથી જેતાં હું
જ ભૂલોક (પૃથ્વી)રૂપ બની ગયો હતો, તે જડ
પાપાણુમય આ પૃથ્વી જ હતી, તે માત્ર મનનો
જ એક વિકાર હોવાથી તેને મનોમય પણ કહી
શકાય. બાકી વાસ્તવિક દૃષ્ટિથી જેઈએ તો હું
ચિદાકાશરૂપ જ છું અને હું કશારૂપ થયો જ ન
હતો.^૨ મન એ સર્વ સંકલ્પ-વિકલ્પના આધાર-
રૂપ છે. એ મન વિના ભૂલોકની સ્થિતિ જ સંભ-
વતી નથી. તમે જ કાંઈ સદ્રૂપ કે અસદ્રૂપ સમ-
જતા હો તે બધું મનોમાત્ર જ છે.^૩ હું શુદ્ધ
ચિદાકાશરૂપ છું. મારા એ ચિન્મય સ્વરૂપમાં જે

x આ નેવ્યાશીમા સર્ગમાં વસિષ્ઠએ ધારણા
બાંધી જેવેલું આ ભૂમંડળ અને સર્વ જગત ચિદા-
કાશની અંદર મનોમાત્રરૂપે જ ભારત્ય કરે છે, તે વિશે
વર્ણન કરવામાં આવશે.

કાંઈ સ્ફુરણ ઉઠે છે, તેને 'સંકલ્પ' નામથી કહે-
વામાં આવે છે.^૪ તે જ મનરૂપ, પૃથ્વીરૂપ, જગત-
રૂપ અને બ્રહ્મારૂપ છે. સંકલ્પ સંબંધી (મનો-
મય) નગરની પેઠે ચિદાકાશની અંદર મન જ
આવે અનેક આકારે પ્રસરી રહેલ છે અને તે
મન વસ્તુતાએ ચિદાકાશરૂપ છે.^૫ એવી રીતે તે
સર્વ મનોમાત્ર કે સંકલ્પમાત્ર જ હતું, પણ
મારી ધારણાના અભ્યાસને બળે તે આ સ્થૂલ
જડ ભૂમંડળ (પૃથ્વી)રૂપે પ્રતીતિમાં આવતું
હતું.^૬ બાકી, તત્ત્વદષ્ટિથી તપાસતાં દશ્ય તથા
જડ પાપાણુ આદિ એવો તે ભૂલોક મનોમય જ
હતો અને તે ચિદાકાશનો જ એક વિવર્ત હતો.
તેમાં જડભાવ હતો નહિ પણ ચિદાકાશ જ તેવો
આકારે દેખાતું હતું. એ ભૂમંડળ વસ્તુતા:
ચિદાકાશરૂપ હતું, છતાં ધારણાના બળથી તે
ઘણા લાંબા કાળ સુધી તેવા સ્થૂલરૂપે જણાતું
હતું. તે અમુક આકારવાળું છે એમ પ્રત્યક્ષ
પ્રતીતિમાં આવ્યા પછી તેનું મનોમયપણું જરૂર
રહ્યું હતું.^૭ જમ ચિરકાળની ભાવનાથી આકાશ-
માં નીલ-પીત આદિ રંગની પ્રતીતિ થાય છે,
તેમ ઘણા કાળની લાંબી ભાવનાને લીધે આ
સ્થિર, કઠિન અને વિસ્તારવાળો ભૂલોક છે, એવી
બુદ્ધિ પેદા થઈ હતી.^૮ ઘડા, ઢાડિયાં વગેરે નામ-
માત્ર વાણીથી બોલવામાત્ર છે, બાકી વસ્તુતાએ
માઠી જ સત્ય છે. એ ન્યાયે આ આપણી નજરે
દેખાતું જગત-પણ મનોમય જગતની પેઠે જ
સ્થિર થઈ રહ્યું દેખાય છે, પણ વસ્તુતાએ તે
છે જ નહિ. આદિ સૃષ્ટિના પણ એક કારણરૂપ
એ ચિદાકાશ જ આ સર્વને આકારે વિવર્ત-
રૂપે પ્રસરી રહેલ છે.^{૧૦} જમ સ્વપ્નમાં ચિદાત્મા જ
ચિદાકાશની અંદર નગરને આકારે થઈ રહેલ
ભાસે છે, તેમ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ચૈતન્ય જ
આ જગતને આકારે થઈ રહેલ ભાસે છે.^{૧૧}
પૃથ્વી આદિ ત્રણે લોક દશ્યરૂપે પ્રતીતિમાં આવે
તે સર્વ સદાકાળ ચિદાત્મારૂપી બાળકનું એક

મનોરાજ્ય છે, એમ તમે સમજો.^{૧૨} સંકલ્પ
ચિદ્રૂપ આત્માથી બુદ્ધો નથી અને જગત પણ
તન્મય છે. વસ્તુતાએ જોઈએ તો એ જગત
સત્યરૂપ નથી, સ્થૂલ આકારવાળું નથી, તેમ
પ્રકાશમય પણ નથી. ચિદાકાશનું વાસ્તવ સ્વરૂપ
ન જાણખાયાથી આ દશ્ય પ્રતીતિમાં આવે છે
અને ચિદાકાશનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જાણખાઈ
બચ તો દશ્ય છે જ નહિ. એ દશ્યનું વાસ્તવ
સ્વરૂપ જાણખવામાં આવે, તો જ પરમતત્ત્વ
વિષે તમે ઘણા વખતથી મારો ઉપદેશ શ્રવણ
કરો છો, તે તત્ત્વરૂપ જ દશ્ય છે.^{૧૩} સર્વ સાંત
ચિન્માત્રરૂપ જ છે અને તે પોતે પોતાના સ્વરૂપ-
માં જ અનેક આકારે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થાય
છે. ભૂમંડળરૂપ પણ તે જ છે અને દશ્યરૂપ પણ
તે જ છે; છતાં વસ્તુતાએ જોતાં તે ક્લિત્ત્વ-એકત્વ
આદિ ભાવથી રહિત છે.^{૧૪} સ્ફટિક, વૈદ્યું
આદિ મણિ સ્વભાવથી જ ઘોળા-પીળા આદિ
વર્ણને પોતામાં ધારણ કરતાં નથી, છતાં પાસે
રહેલા પદાર્થના પ્રતિબિંબને લીધે તેઓ તેના
તેના રંગને ધારણ કરી રહેલા દેખાય છે. તે જ
પ્રમાણે ચિદાકાશ વસ્તુતાએ જગતને ઉત્પન્ન
કરતું નથી, છતાં (માયાના યોગે) બળે તે
ઉત્પન્ન કરતું હોય એમ દેખાય છે.^{૧૫} ચિદાકાશ
પોતાના ચિત્તસ્વરૂપને કદી પણ છોડતું નથી અને
વસ્તુતાએ કશું પણ કરતું નથી. તેથી આ ભૂતળ
મનોમયરૂપે કે દશ્યરૂપે કાંઈ પણ પ્રકારે છે જ
નહિ.^{૧૬} જમ આકાશ પોને સ્થૂલભાવથી રહિત
હોવા છતાં બ્રાંતિ વડે અનેક નીલ-પીત આદિ
વર્ણોના આશ્રયરૂપ દેખાય છે, તેમ સર્વત્ર ભર-
પૂર એવું ચિદાકાશ પોતે બળે પૃથ્વીલોકરૂપ
થઈ રહ્યું હોય એમ બ્રાંતિથી દેખાય છે.^{૧૭}
ચિદાકાશનું પોતાનું સ્વરૂપ જ યથાસ્થિતપણે રહ્યું
છે, છતાં તે પોતાના શુદ્ધભાવને ઢાંકી દઈને બળે
ભૂમંડળરૂપ (પૃથ્વીરૂપ) થઈ રહેલ હોય એવી
પ્રતીતિ થાય છે.^{૧૮} જમ સ્વપ્નનગર તમારો

પોતાનો જ એક વિવર્ત છે, તેમ આ દરશ્યજગત અને મનોમય જગત એ બન્ને મહાયૈતન્યનો જ એક વિવર્ત છે.^{૨૦} આ દરશ્યજગત ચિદાકાશરૂપ છે અને ધારણા વડે ખડું થઈ રહેલું મનોમય જગત પણ ચિદાકાશરૂપ છે. પોતાનું ખરું સ્વરૂપ ન ઓળખવાથી તે અજ્ઞાનને લીધે દેખાય છે, પણ જ્ઞાન થતાં આ દરશ્યજગત કે મનોમય જગત એ કંઈ પણ કોઈ ઠેકાણે પ્રતીતિમાં આવતું જ નથી.^{૨૧} ત્રણે કાળમાં થનારાં ત્રેવૈશ્યનાં અનેક પ્રાણીઓની પ્રતીતિ એ એક સ્વપ્નના જેવી શ્રાંતિ જ છે અને તેની સ્થિતિ મનોરાજ્યની દશાના જેવી છે.^{૨૨} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! સત્તા-સામાન્ય સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ છે અને તે જ ભૂતા ભવિષ્ય તથા વર્તમાનનાં સર્વ જગતોરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૨૩} આથી, સત્તાસામાન્યરૂપ એવા મેં ધારણાના બળ વડે તે સર્વ જગતો અને તેની અંદરના સર્વ પદાર્થો નિઃશેષપણે દ્રીઠા અને સાક્ષીપણથી તેના અનુભવ કર્યો.^{૨૪} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! એ ચૈતન્યમાત્ર જરા-મરણ આદિ વિકારોથી રહિત છે. તે પરમ આત્મતત્ત્વ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને છોડ્યા વિના સર્વ જગતને પોતાની અંદર યથાસ્થિતપણે ધારણ કરી રહેલ છે. આથી ભેદની પ્રતીતિ થાય છે. બાકી તેને ખરેખરા તત્ત્વજ્ઞાન વડે ઓળખવામાં આવે, તો તે કશાને પણ ધારણ કરતું નથી.^{૨૫}

ચિન્માત્રમેતદર્જરં પરમાત્મતત્ત્વં શુદ્ધાત્મતા-મજહદંગમતં વિમર્શિ । સર્વં યથાસ્થિતમિદં જગ-દાત્મમેદં શુદ્ધં સદંગ ન વિમર્શિ તુ કિંચનાપિ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દરશ્યમનો-માત્રત્વપ્રતિપાદન' એ નામનો

સર્ગ ૮૯ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૯૦ મો

પૃથ્વી પર અનંત જગતનું તથા જળની ધારણાથી જળનું દર્શન

॥ રામ ઉવાચ ॥

અનંતરં વદ બ્રહ્મ જગંતિ મવતા તદા ।

ભૂમંડલાનાં હૃદયે ક્વચિદ્દષ્ટાનિ નૈવ વા ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:-પછી હે મહારાજ ! તમે ધારણાના યોગે જોયેલાં ભૂમંડળોની અંદર કોઈ ઠેકાણે બીજાં જગતો તમારા જોવામાં આવ્યા હતાં કે કેમ તે કહો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હું પૃથ્વીની ધારણા બાંધવાથી જગત અવસ્થા સંબંધી અને સ્વપ્નાવસ્થા સંબંધી અનેક પૃથ્વીરૂપ થઈ રહ્યો હતો. મેં પૃથ્વીના તે તે ભાગોમાં સાક્ષીદૃષ્ટિથી જોયું અને મન વડે વિચારી અનુભવ કર્યો, તો પ્રથમ પ્રમાણે જ સર્વ ઠેકાણે જગતનો સમૂહ રહેલો. મારા જોવામાં આવ્યો. એ સર્વ દરશ્યરૂપે અને દ્રેવરૂપે દેખાતું હતું, છતાં વસ્તુતાએ જોતાં તે શાંત પર-બ્રહ્મરૂપ જ હતું.^{૨,૩} જે વ્યાવહારિક દૃષ્ટિથી જોઈએ, તો સર્વ ઠેકાણે જગતો રહેલાં છે અને તાત્ત્વિક દૃષ્ટિથી જોઈએ, તો સર્વ ઠેકાણે બ્રહ્મ જ રહેલ છે. એ બ્રહ્મ સર્વરૂપ છે, રાન્યરૂપ છે, પરમ શાંતરૂપ છે અને સર્વ સૃષ્ટિ વડે યુક્ત પણ છે.^૪ સર્વ ઠેકાણે પૃથ્વી આદિ સ્થૂળ સૃષ્ટિ રહેલી છે; પણ વસ્તુતાએ જોતાં, નહિ ઉત્પન્ન થયા છતાં ઉત્પન્ન થયેલ દેખાતું સ્વપ્નનગર જેમ ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ એ સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^૫ અહીં નાનાપણુ કે તેનો અભાવ એ બેમાંથી એક થ નથી, તેમજ કશાનું અસ્તિત્વ (ભાવ) કે નાસ્તિત્વ (અભાવ) પણ નથી. જ્યાં 'હું' એવો

x આ નેવુમા સર્ગમાં વસિષ્ઠને પૃથ્વીના અનંત જગતો દેખાવા વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે અને જળની ધારણા વડે પ્રથમ પ્રમાણે જળ દેખાવા વિષે પણ વર્ણન કરવામાં આવશે.

અભિમાનના આશ્રયરૂપ અહંકાર પણ નથી, આ પછી બીજું તો શું જ હોય ?^૯ જે કે 'હું' એવા અહંકાર અનુભવમાં આવે છે, છતાં ખરું જોતાં તે છે જ નહિ. જે કદાચિત્ કાંઈ છે, તો તે જન્મ-જરા આદિથી રહિત નિર્વિકાર પરબ્રહ્મરૂપ છે.^{૧૦} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં એક ચિદાકાશ જ સર્વત્ર ભરપૂર હતું અને એ ચિદાકાશની અંદર દેખાતી આ સૃષ્ટિ પણ એક સ્વપ્નગરના જેવી પ્રાતિભાસિક છે. તો પછી તેમાં પદાર્થોનું અસ્તિત્વ કે નાસ્તિત્વ (ભાવ કે અભાવ) એ બે ય શી રીતે રહી શકે ? અને કેવાં હોય ?^{૧૧} જેવી રીતે (ધારણા વડે) પૃથ્વીરૂપ બની જઈ મેં એ અનેક જગતોના અનુભવ કર્યો, તે જ પ્રમાણે મેં ધારણા વડે જળરૂપ થઈને તેમાં પણ અધુરું રહેલું દીઠું.^{૧૨} ચેતનરૂપ જળની ધારણા વડે મેં જડભાવવાળા જળનો ભાવ સ્વીકારી લીધો હતો અને સસુદ્રનાં મંદિરોની અંદર ઘણા લાંબા કાળ સુધી જળના જેવો જ અવ્યક્ત શબ્દ ધારણા કર્યો હતો.^{૧૩} જમ તમારા અંગમાં જૂ, લીંબ વગેરે અલક્ષિત રીતે રહે છે, તેમ ધારણા વડે જળરૂપ બની ગયેલા મેં તુણ, વૃક્ષ, લતા, ઝાડી અને વેલોના સ્તંભોની અંદરની નાડીઓમાં મૃદુતાથી અલક્ષિત રીતે (ન જણાય તેમ) દૃઢપણે આરાહણ કર્યું હતું.^{૧૪} કાનનો ઘીડો જમ પોતાની મંદ ગતિથી ન જણાય તેમ કાનમાં પેસી બેસે છે, તેમ હું જળરૂપ સ્તંભોમાં પેસી ગયો હતો. આમ મેં (એ તુણ આદિના) સ્તંભોની પેઠે ઊર્ધ્વ સ્થિતિ સંપાદન કરી હતી અને તે સ્તંભોમાં છેદ પડતાં કંઈકના જેવો ગોળ આકાર દેખાતો હતો.^{૧૫} લતાઓ, તમાલો ને તાલ આદિ વૃક્ષોનાં પલ્લવોમાં તેમજ કૃષ્ણોમાં રસરૂપે વિશ્રામ પામીને મેં કાળને યોગે વૃદ્ધિ પામેલી આકૃતિ વડે તે પલ્લવ-પુષ્પ આદિની અંદર શિરાઓરૂપી રેખાઓની રચના કરી હતી.^{૧૬} હું

પ્રવેશ કરીને જળરૂપ થઈ રહ્યો હતો, તેથી ઋતુઓને યોગે જુદી જુદી જાતની વિષમતાને ધારણા કરી રહ્યો હતો. મેં કાઈક સમયે દેહની અંદર વાત, પિત્ત અને કફ નામના ધાતુઓને અથવા રસ, રક્ત આદિ ધાતુઓને ધારણા કરી રાખ્યા હતા. કાઈક સમયે મેં તેને જુદા પાડ્યા હતા, કાઈક સમયે જઠરાગ્નિ વડે તેમને પચાવ્યા હતા અને કેટલાકને ખંડિત પણ કરી દીધા હતા. વળી સર્વ દિશાઓમાં ખેદને નહિ પામતાં મેં હિમના કણરૂપે રહી બધી પલ્લવરૂપી કોમળ શય્યામાં તુલ્ય કાળ સુધી સ્થન કર્યું હતું. જળરૂપે હું નદીઓના નિવાસરૂપ એવા નાના પ્રકારના ધરાઓમાં વાસ કરતો હતો અને અહર્નિશ પ્રવાહ વહેવાથી વચ્ચા કરતો હતો. મેં કાઈ કાઈ સમયે તટરૂપી મિત્રના મહેલમાં વિશ્રાંતિ લીધી હતી.^{૧૭-૧૮} હું પણ ચેતન્યરૂપ છું; જડભાવવાળા જળની ભાવના કરતાં હું મારા ચિત્તવરૂપનો આશ્રય (અનુસંધાન) મૂકી દઈને જળરૂપ બની ગયો હતો અને મેં અનેક જળાશયોમાં ચકરીઓરૂપે ભ્રમણ કર્યું હતું.^{૧૯} પ્રાયશ્ચિત્ત માટે ભૈરવજપ ખાવાને તૈયાર રહેલા પાપી પુરુષની પેઠે હું પણ પર્વતો પરની શિલાઓમાંથી ઝરણારૂપે નીચે પડી અનેક પ્રકારે વીખરાઈ ગયો હતો.^{૨૦} કાષ્ઠમાંથી ધુમાડારૂપે બહાર આવીને અને આકાશરૂપી સસુદ્રની અંદર સ્થામ વર્ણનાં નક્ષત્રરૂપી રત્નોમાં પ્રવેશ કરીને, હું રત્નકણરૂપ થઈ રહ્યો હતો.^{૨૧} ભગવાન જમ શેષનામના અંગ ઉપર લક્ષ્મીજી સહિત પોદે, તેમ ભેદાયેલા ઇન્દ્રનીલમણિના જેવા સ્થામવર્ણાં મેં વાદળાંઓની અંદર વીજળીરૂપી વનિતાની સાથે વિશ્રામ લીધો હતો.^{૨૨} પરમાણુઓની બનેલી સૃષ્ટિની અંદર પિંડરૂપે રહેલા પદાર્થોમાં સર્વત્ર પ્રસરી રહેલા બ્રહ્મની પેઠે હું જળરૂપે અલક્ષિતપણે સર્વત્ર રહ્યો હતો. મધુર આદિ રસરૂપ થઈ જઈને મેં બિહ્વાના ઝીણા પરમાણુઓ સાથે સંગ પામીને તેનો

ઉત્તમ અનુભવ કર્યો હતો. એ અનુભવ જડ દેહમાં સંભવતો નથી. પરંતુ જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મામાં જ દેવળ સંભવે છે.^{૨૧,૨૨} હું કે જે અધિષ્ઠાન-ચેતન્યરૂપ છું તેણે, કે જડદેહ અથવા તો બીજા કોઈએ સાવ મિથ્યા હોવાથી, જે દશ્યવસ્તુતા-એ અનુભવ્યું નથી, તે દશ્યના અધિષ્ઠાન-ચેતન્યે પોતાની અંદર જે કોઈ પ્રકાર કર્યો છે, તે દેવળ અજ્ઞાની જીવોના મોહને માટે છે. બાકી ખરું જોતાં એ દશ્ય કે અજ્ઞાન એ બેય અસંભવ છે.^{૨૩} મેં સર્વ ઋતુઓના રસરૂપે થઈને નાના પ્રકારના સુગંધવાળાં પુષ્પોના સમૂહને સારી પેઠે ભોગવ્યા હતા તે મેં પ્રથમ ઉચ્છિષ્ટ કરીને પછી ભમરાઓને આપ્યા હતા.^{૨૪} કદવના વડે હું જળપણાથી જડરૂપ જણાતો હતો, છતાં વસ્તુતાએ ચેતનરૂપ હતો. મેં ચેતનવસ્તુની પેઠે જ ચૌદ પ્રકારના પ્રાણીઓના અવયવોની સંધિઓમાં નિવાસ કર્યો હતો.^{૨૫} જળખિંદુરૂપે હું પવનરૂપી રથમાં બેઠો હતો અને મેં ઉત્તમ ગંધની પેઠે જ આકાશમાર્ગમાં કીડા કરીને લોહિાને આનંદ ઉપજાવ્યો હતો.^{૨૬} હે રામ-ચંદ્રજી ! એ અવસ્થામાં એક પરમાણુ જટલા ભાગમાં પણ મેં સર્વ જગત (પ્રથમની શિવાની પેઠે જ) યથાસ્થિતપણે અનુભવ કરીને બોધ્યું હતું.^{૨૭} હું ચેતનરૂપ હોવા છતાં જળની ધારણા વડે જળના જેવા જડરૂપ બની ગયો હતો અને સર્વ પદાર્થોની અંદર જ્ઞાત-અજ્ઞાતરૂપે મેં સ્થિતિ કરી હતી.^{૨૮,૨૯} જમ ડળનાં પાંદડાં એકબીજામાં પરાવાયેલાં હોય છે, તેમ એ અવસ્થામાં લાખો જગતો તથા તેના સેંકડો નાશો તથા ઉત્પાતો મેં રૂઢપણે અનુભવ્યા હતા.^{૩૦} એ રીતે એ સર્વ જગતરૂપ હો કે ન હો અને તે સાકાર હો કે નિરાકાર હો, પણ તે સર્વ ચિદાકાશરૂપ હતું અને વસ્તુતાએ જોતાં તે આકાશથી પણ વધારે નિર્મળ છે.^{૩૧} તમે આ દશ્યમાંથી કશારૂપ નથી, તેમ આ દશ્ય પણ કોઈ છે જ નહિ.

પરમ શુદ્ધ બોધ જ (અધિષ્ઠાનચેતન્ય જ) આ સર્વ રૂપે ભાસે છે. એ બોધ દશ્યરૂપ પણ નથી તેમ શન્યરૂપ પણ નથી; તે તો ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તે જ તમે પોતે છો. માટે તમે સર્વ દ્વંદ્વોના બાધ કરીને સદા આનંદિત થઈ રહો.^{૩૨}

ન કિંચન ત્વં ચ ન કિંચનેદં શુદ્ધઃ પરો વોષ હદં વિભાવિ । સ વાપિ નો કિંચન નાપિ શૂન્યમાકાશમેવાસિ વિકાસમાસ્થ ॥ ૩૧ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જલજગદ્ગર્હણ' એ નામનો સર્ગ ૯૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૯૧ મો

તેજની ધારણાથી તેજરૂપ થતાં સૂર્ય, ચંદ્ર આદિ ચમત્કારોનો દેખાવ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

તતોઽહમમ્ભં તેજસ્તેજોધારણયેદ્યથા ।

ચંદ્રાર્કતારકાગ્ન્યાદિવિચિત્રાવપવાન્નિવૃત્તમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પછી વૃદ્ધિ પામેલી એવી પ્રકાશમય તેજની ધારણા વડે હું તેજરૂપ બની ગયો. તે તેજ ચંદ્ર, સૂર્ય, તારા ને અગ્નિ આદિ અનેક વિચિત્ર અવયવો વડે યુક્ત હતું.^૧ એ તેજ સત્ત્વપ્રધાન હોવાથી સર્વ જગતમાં પ્રકાશરૂપે વ્યાપી રહ્યું હતું અને તે દેખવામાં આવેલા માલને મૂકી હઈ પલાયન કરી જનારા ચોરની પેઠે પલાયન કરી જતા અધંકાર ઉપર પોતાનો પ્રતાપ દેખાડતું હતું.^૨ જમ ઢાઈ સુશીલ રાજા નાના પ્રકારને વેશે દુરનારા સ્નેહવાળા ચોરો (જસૂસ) વડે પ્રત્યેક ધરનાં સર્વ વૃત્તાંતિને બહુ લે છે, તેમ એ તેજ પણ સેકડો વાટોમાં પ્રકટેલા અને સ્નેહવાળા (તેલવાળા)

* આ એકાણ્ણમાં સર્ગમાં વસિષ્ઠ તેજની ધારણા વડે તેજરૂપ બની જતા પોતાના સૂર્ય, ચંદ્ર, અગ્નિ, રતન આદિના ચમત્કારો બેશે, એ વિશે વધુન કરાશે.

એવા દીપ આદિ પદાર્થો વડે પ્રત્યેક ધરના સર્વ પદાર્થોને પ્રત્યક્ષ કરતું હતું.^૩ કેવળ પરને પ્રકાશ કરવામાં તત્પર થઈ રહેલા અને લોકોને પ્રકાશ આપવાથી અતિ સંતુષ્ટ થઈ રહેલા ચંદ્ર-સૂર્ય આદિનાં કિરણોરૂપી રૂપાંકાં વડે તે આકાશરૂપી વસ્ત્રને છેટે દેંદ્રી દેતું હતું.^૪ એ તેજ જગતના રૂપ આદિ સમસ્ત યુણેને ઢાંધી દેનાર અંધકાર-રૂપી દીનતાને ખસેડી નાખતું હતું; કેમકે પરની દીનતાને દૂર કરવામાં સમર્થ એવા સફળુણી પુરુષો આ જગતને દીનતા વિનાનું જ એવાને ઇચ્છે છે.^૫ એ તેજ અંધકારરૂપી તમાલવૃક્ષને કુહાડાની પેઠે કાપી નાખતું હતું અને અશુદ્ધ પદાર્થની પરમશુદ્ધિ કરતું હતું. તે સુવર્ણ-મણિ-મણિક્ય-મોતી આદિરૂપે મનુષ્યોના જીવિતના સાધનરૂપ હતું.^૬ જમ પિતા પુત્રોના દેહને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ એ તેજ પ્રકાશમાં રહેનારા ધોળા, કાળા, રાતા આદિ રંગોને ઉત્પન્ન કરતું હતું.^૭ એ તેજને પૃથ્વી સાથે ઘણો ગાઢ સ્નેહ બંધાયેલો હતો, તેથી અગ્નિરૂપી તેજ પૃથ્વીની માટીને બાળતું ન હતું અને પૃથ્વી પણ પોતાનો સ્નેહ પ્રકટ કરવાને પ્રત્યેક ધરમાં અત્યંત આનંદથી ભીંત આદિરૂપે થઈને એ તેજના દીવારૂપી પુત્રની રક્ષા કરતી હતી.^૮ અંધારામાં દૂખ્યાં ભ્રાં પાતાળ આદિ સ્થળોમાં તેજનો થોડો પ્રકાશ દેખાતો હતો, ત્યારે પ્રાણી-જાતી સુશોભિત રહેલા અને રઝોથુણને વિશેષતાએ ધારણ કરી રહેલા ભૂલોકને વિશે એ તેજનો પ્રકાશ મધ્યમ રીતે પડતો હતો.^૯ સત્ત્વમય દેવગૃહોમાં તેનો મહાપ્રકાશ નિરંતર પડ્યા કરતો હતો. એ તેજ જગતરૂપી બૂની દાટડીમાં દીવાના જેવો પ્રકાશ આપતું હતું અને જળ તથા અંધકારને ગળી જવામાં તે એક મોટા ફવાના જેવું હતું.^{૧૦} એ તેજ દિશાઓરૂપી ઋષિઓને નિમંત્રણ અરીસાની પેઠે પ્રકાશ આપતું અને રાત્રિરૂપી ઝાકળને ખસેડી નાખવામાં

તે પ્રચંડ પવનના જેવું હતું. ચંદ્ર, સૂર્ય અને અગ્નિનું તો તે સર્વસ્વ જ હતું અને આકાશને બધું કુંકુમનો લેપ કર્યો હોય એવો તેનો દેખાડો.^{૧૧} એ તેજ દિવસરૂપી ધાન્યોને ઉત્પન્ન કરવામાં ક્યારા જેવું હતું. અંધકારથી ઢંકાઈ રહેલાં રૂપોને તે પ્રકાશ આપી બહુ જ અનુગ્રહ કરતું હતું. આકાશરૂપ મહાવિશાળ કાચના વાસણને ધોવા સારું તો બધું તે જળરૂપ જ હોય એમ દેખાતું હતું.^{૧૨} પદાર્થોને સત્તા આપવાથી અને પ્રકાશ આપવાથી તે તેજ પરમાર્થદષ્ટિએ સત્ય એવા અધિષ્ઠાનચૈતન્યનું બધું નાનો ભાઈ હોય એમ દેખાતું હતું.^{૧૩} જમ રૂપનું જ્ઞાન અને માનસિક સંકલ્પ-વિકલ્પ આદિ ચિદાત્માનો જ એક ચમત્કાર છે, તેમ તે તેજ ચિદાત્મા પ્રકાશે તે પ્રમાણે અંધકારને દૂર કરવામાં પોતાનો ચમત્કાર દેખાડતું હતું. વળી તે ક્રિયારૂપી કમલિનીને સ્પર્શની પેઠે પ્રકાશ કરતું હતું અને પૃથ્વીમાં રહેલા જીવોના જીવિતનો તે મોટો આધાર હતું.^{૧૪} એ તેજ બ્રહ્માંડરૂપી મોટી ખાઈમાં રહેલા એક મહાસાગરના જેવું જણાતું હતું અને એની અંદર આકાશમાં રહેલાં અસંખ્ય નક્ષત્રોરૂપી મણિઓ શોભી રહ્યા હતા. દિવસો, નક્ષત્રો અને વર્ષોરૂપી મહાપ્રદીપ્ત વડવાગ્નિ આદિથી ક્ષોભ પામવાને લીધે તેની અંદર બધું કીણતું પરપોટા ઊઠતા હોય એવું લાગતું હતું.^{૧૫} એ તેજરૂપી મહાસાગર પોતે જળ વિનાનો હતો, છતાં પોતાના ચંદ્ર-સૂર્ય આદિ તરંગોમાં દેશકર્ષ ગયેલ રજ વડે બધું કાઢવવાળો હોય તેવો જણાતો હતો. વળી, બધું તેનો નિરંતર સ્પર્શ જ ન થતો હોય એમ લાગતું હતું.^{૧૬} હું-તેજરૂપ થઈ ગઈ સુવર્ણ આદિ ધાતુઓમાં સુવર્ણપણારૂપ થઈ ગયો, મનુષ્ય આદિ પ્રાણીઓમાં પરાક્રમ આદિરૂપે થઈ રહ્યો, રત્ન આદિમાં તેની અંદર રહે-નારી અપૂર્વ કાન્તિરૂપે થઈ રહ્યો અને વર્ષો

આદિમાં વીજળીરૂપ થઈ ગયો.^{૧૭} હું ગુપ્તના
જવા કાન્તિમાન ચંદ્રબિંબમાં ચાંદનીરૂપ થઈ
ગયો અને પાંપણવાળાં નેત્રોરૂપી ચિહ્નનને ધારણ
કરી રહેલાં મનુષ્યોનાં મુખોરૂપી ચંદ્રબિંબમાં
ચાંદનીના જવા તેમજ સ્નેહરૂપી અમૃતના પૂરને
સવતી હાસ્ય તથા સ્નેહથી મિશ્ર એવી જ કાંઈ
કાન્તિ રહી છે, તે રૂપ હું થઈ ગયો.^{૧૮} સ્ત્રીઓની
અંદર ગાલ, હાથ, નેત્ર, અક્ષિગોલક, બ્રમર,
હાથના પેંચા અને દેશપાશ એ સર્વમાં પ્રકાશ
આપનારો જ સ્ત્રીવર્ગનો સ્વાભાવિક કામવિલાસ
છે અને જ કોઈ પણ પ્રકારે છુતી શકાય એવો
નથી, તે સર્વરૂપ હું બની ગયો.^{૧૯} આ ત્રણેય
લોકોને વૃણના જવા તુચ્છ કરીને શત્રુઓને થપાટ
મારી નીચે પાડનારા વૃત્તાસુર આદિ પરાક્રમી
પુરુષોનાં મસ્તકો ઉપર પણ હું વજ્રપ્રહારરૂપ થઈ
ગયો અને સિંહ આદિ વીર પ્રાણીઓનાં ચિત્ત-
માં હું વીર્યરૂપે થઈ રહ્યો.^{૨૦} ચોક્કાઓને રણ-
સંગ્રામમાં લડવાને પ્રવર્તાવનારા પ્રચંડ પરાક્રમ-
રૂપે હું થઈ રહ્યો, એટલે લોકોનાં બખ્તરોનું
અને ખડ્ગોનું એકબીજામાં અથડાવું થતાં તેઓ
તેમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા કણકટુ શબ્દો વડે અપળતા-
વાળા આડંબરને ધારણ કરી પ્રસિદ્ધપણે રણ-
ભૂમિમાં ફરતા હતા.^{૨૧} દેવતાઓમાં હું દેવશત્રુ-
પણાના ભાવથી રહ્યો હતો અને દેવોમાં દેવ-
શત્રુપણાના ભાવથી મેં સ્થિતિ કરી હતી. સર્વ
પ્રાણીમાત્રમાં હું બળરૂપે રહ્યો હતો અને વૃક્ષ
આદિ સ્થાવરમાં હું સ્થિરતારૂપે રહ્યો હતો.^{૨૨}
પછી હે કમળના જવા સુંદર નેત્રવાળા રામચંદ્રજી!
જેમ નિર્જળ ભૂમિ ઝાંઝવાના બળરૂપ બની બચ
છે, તેમ પોતાની ધારણા વડે કદાચ લીધેલા જગત-
રૂપી આકાશની અંદર હું સૂર્યરૂપ બની ગયો
અને મેં સૂર્યપણાનો અનુભવ કર્યો. દશે દિશા-
ઓના અંતમાં મેં મારા કિરણસમૂહોને ફેલાવી
દીધા અને એમ મેં પર્વતરૂપી અવયવને ધારણ
કરનાર જગતરૂપી પદ્મીને અહણ કરી રહેલા

તેમજ ગામડાના જવા બહુ જ નાના દેખાતા
જૂતળને ધારણ કરી રાખ્યું. આ પ્રમાણે મેં
સૂર્યપણાનો અનુભવ કર્યો.^{૨૩,૨૪} મારું એ
સૂર્યપણું ચંદ્રના પ્રકાશને ઇચ્છનારાં કમળોની
કળીઓને બંધ કરવામાં એક ચંદ્રના જવું હતું
અને અંધકારરૂપી સમુદ્રને શોષવામાં વડવાનલ
જવું હતું. બ્રહ્માંડરૂપી ધરમાં તે દીવાની પેઠે પ્રકાશ
આપતું હતું અને દિવસરૂપી ક્ષણોની પંક્તિને
ઉત્પન્ન કરવામાં તે વૃક્ષના જવું હતું.^{૨૫} એ
સૂર્યપણાનો અનુભવ કર્યા પછી મેં ચંદ્રપણાનો
અનુભવ કર્યો. એ ચંદ્રપણું બધું રસાયનનો
મોટો ધરો હતું, બધું આકાશનું મુખ હતું
અને રાત્રિરૂપી અભિસારિકાના હાસ્યરૂપ હતું.
રાત્રિમાં બ્યવહાર કરનારા જીવોને તે પ્રકાશ
આપતું હતું અને જગતની સર્વ સૌંદર્યશોભાનું
તે ઉપમાસ્થાન હતું. રાત્રિ, શાહિણી અને
ચંદ્રવિકાસી કમળને તે અતિપ્રિય હતું. વળી, તે
પ્રાણીઓની આંખોને અને મુખને આનંદ તથા
પ્રકાશ આપતું હતું. ત્યાર પછી બધું આકાશ-
રૂપી લતાનો પુષ્પસમૂહ હોય એમ દેખાતા અને
સ્વર્ગના સુખરૂપી મકરંદના પ્રવાહમાં આસક્ત
થઈ રહેલાં મસલાંઓના સમૂહની પેઠે દેખાવ
આપતા, કામળ તારાઓના સમૂહરૂપ હું થઈ
ગયો.^{૨૬-૨૮} પછી મેં રત્નપણાનો અનુભવ કર્યો.
તે રત્ન બજારમાં વ્યાપારીઓના હાથે ત્રાજવા-
માં તોળવાથી ચોળાચું હતું અને તેની પહેલાં
સમુદ્રમાં પણ જળના તરંગોરૂપી હાથથી ઉછાળા-
ને પ્રાપ્ત થયું હતું.^{૨૯} પછી હું સમુદ્રની અંદર જળ
પીનાર વડવાનલરૂપ બન્યો હતો અને મેં તેમાં
મારા ભયથી ભાગતા છુદ્ર મત્સ્યોને ફરતા બોધા
હતા. વળી, સર્વત્ર જળનું શોષણ કરનારા સૂર્ય-
કિરણરૂપ બની બઈ મેં મારા પોતાના શરીર-
માં જ પ્રકાશનો અનુભવ કર્યો હતો. મેં અને
પર્વત આદિમાં વીજળીરૂપે અને દાવાનળરૂપે
પ્રવેશ કરી બઈ, મેં તેમાં પણ પોતાના પ્રકાશને

અનુભવ કર્યો હતો.^{૩૦} પછી, અગ્નિભાવને પ્રાપ્ત થઈ કાષ્ટને ચીરવામાં અસ્પષ્ટિત જ્વાળાને ધારણ કરી રહેલ અને કાષ્ટોત્તું ફાટવું થતાં દુર્નિવાર તથા મહાકઠિન સમ્પત્તી સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ અગ્નિપ્રણાનો મેં અનુભવ કર્યો. વળી, યજ્ઞના અગ્નિરૂપ બની જઈ મેં નાના પ્રકારનાં હુતદ્રવ્યને ગળી જઈને તેથી થતાં કલ્માણુનેા પણ અનુભવ કર્યો.^{૩૧} જમ પાનર પુરુષો વિતંડાવાદ આદિથી વિવેકી પુરુષના પાંડિત્યનેા પરાભવ કરી તેના ચિત્તમાં સંતાપ ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ મેં પણ અગ્નિભાવને પ્રાપ્ત થઈ જઈ જ્ઞાનાગ્નિમાં રહેલાં મહાદિદીપ્યમાન સુવર્ણ, માણુક, મોતી, મણિ ઇત્યાદિના તેજનેા (તેજોની ભસ્મ કરી દેવાથી) પરાભવ કરી તેમના ધણીના ચિત્તમાં મોટો સંતાપ પેદા કર્યો હતો.^{૩૨} મેં મોતીના હારરૂપે બની દૈત્યોની, નાગોની, ગંધર્વોની અને રાજાઓની સ્ત્રીઓના સ્તનરૂપી શિખરોમાં વિશ્રામ લીધો હતો.^{૩૩} હું પતંગિયારૂપ થઈ જઈ માર્ગમાં ફરતાં મનુષ્યોના પગની નીચે કચરાયો હતો અને સ્ત્રીઓના મુખમાં તો મેં તિલકના જની શોભા પેદા કરી હતી. અહો ! અવસ્થાથી થતા ફેરફારો તો બુદ્ધિ !^{૩૪} કાઈક સમયે હું આકાશમાં રહેલા મેઘોમાં વીજળીરૂપ બની ગયો હતો અને જમ માછલી જળના તરંગોથી ગાજી રહેલા સમુદ્રમાં ધ્યા કરે, તેમ હું સુંદરતાથી ફરતો હતો.^{૩૫} કાઈક સમયે અને કાઈક સ્થળે યુષ્પ-કળીના જેવા કોમળ અંગવાળા દીવારૂપ બની જઈ મેં રાજમંદિરોને વિષે સ્ત્રીઓનો સુરત-પ્રસંગ જોયો હતો.^{૩૬} કાઈક ઠેકાણે અને કાઈક સમયે જ્વાળામુખી સુવર્ણને ખંડિત કરે એવા આકારવાળા અને વાટની ઉપરના સિંખાના બાગમાં રૂઢ થઈ રહેલા કાજળના સંગથી એક પામીને મંદ કાન્તિવાળા થઈ ગયેલ દીવારૂપ હું હતો. ત્યારે મેં જ્વાળા આદિ અવયવનેા ; તથા વિસ્તાર કરવાથી કાચખાના જેવું

રૂપ ધારણ કર્યું હતું.^{૩૭} કાઈક સમયે હું પ્રલય-કાળના અગ્નિરૂપ થઈ ગયો હતો અને પ્રલયસમયમાં સર્વ જગતમાં ફરી વળવાથી મને મહાન શ્રમ પડ્યો હતો. આથી જમ રૂદ્રના વાહનરૂપ મેઘમાં વીજળી લીન થઈ બપ, તેમ હું કાજળ વડે રથામ થઈ રહેલા આકાશમાં લીન થઈ ગયો હતો.^{૩૮} કાઈક સમયે વડવાનલરૂપ બની જઈ, મેં જગતમાં પ્રલયપર્થત સાગરના જળાતું શોષણ કર્યું હતું અને છેવટે આકાશમાં શૂન્ય જવા થઈ રહેલા સમુદ્રોમાં નૃત્ય કર્યું હતું.^{૩૯} કાઈક સમયે જાંબાડિયારૂપી દાંતવાળા, જ્વાળામુખી હાથને ધારણ કરી રહેલા અને ચપળ ધુમાડાઓના ગોટારૂપી તીવ્ર કેશ વડે શોભી રહેલા અગ્નિરૂપ બની જઈ, મેં નગર તથા નેસ આદિને બાળી નાખ્યાં હતાં તેમજ તેમની અંદરના જીવોનો કાળિયો કરીને કાષ્ટ આદિ પદાર્થોને ભક્ષણયોગ્ય કર્યા હતા. કાઈક સમયે મેં લોહના ગોળામાં અગ્નિરૂપે નિવાસ કર્યો હતો અને લોહના હથોડાઓનો તથા પાષાણોનો પ્રહાર વાગતાં મેં અગ્નિના તણખાઓ તથા પાષાણોની કાંકરીઓ ઉડાડી હતી. કારણકે મારો હેતુ હથોડા મારનાર લુહારનો દાહ કરવાનો હતો.^{૪૦-૪૨} કાઈક સમયે સર્વ પ્રાણીઓની નજર ન પડે તેવી રીતે મોટી શિલાની અંદર વજ્રમણિ, વૈકૂળ્યમણિ આદિરૂપે રહી મેં સેંકડો યુગો ગાળ્યા હતા.^{૪૩}

રામ બોલ્યા:-હે માનદાતા મહારાજ ! પાષાણ-મણિ આદિ અવસ્થામાં આપે સુખનો અનુભવ કર્યો હતો કે દુઃખનો ? તે મને બોધ કરવા માટે આપ કહેા.^{૪૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ સૂઈ ગયેલો નર ચેતનરૂપ છતાં જડતાને પ્રાપ્ત થઈ બપ છે, તેમ ચિદાકાશ વિવર્તરૂપે દરથભાવને પ્રાપ્ત થતાં જડ જન્યું દેખાય છે.^{૪૫} જલમ જ્યારે પોતાના આત્માને પૃથ્વી આદિરૂપે થઈ રહેલ દોષ એમ સમજે છે, ત્યારે તે સુષુપ્તિ અવસ્થાવાળાની પેઠે જડ

જેવી અવસ્થાને પામેલ હોય એમ જણાય છે; પણ તેથી કાંઈ તેના નિર્વિકાર સ્વરૂપમાં કશો ફેરફાર થતો નથી.^{૪૬} વસ્તુતાએ જોઈએ તો, પૃથ્વી-આકાશ આદિ પ્રપંચ સદ્-અસદરૂપે રહેલ જ નથી; પરંતુ સર્વજ સમાનરૂપે રહેલ બ્રહ્મ જ વિવર્તલાવથી દ્રશ્ય અને દશ્યરૂપે થઈ ગયેલ હોય એમ ભાસે છે.^{૪૭} આવા પ્રકારનું સત્ય જ્ઞાન જ્ઞાતામાં અખંડિત રીતે ઉત્પન્ન થયેલ હોય છે, તેની દૃષ્ટિમાં પંચમહાભૂતોની કે દ્રશ્યની અને દશ્યની ભ્રાંતિ આવતી જ નથી.^{૪૮} તે સમયે શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપ એવા મેં તત્ત્વવિચારથી જોયું, તો બીજી કશું દેખાયું જ નહિ; કેમકે તત્ત્વવિચાર કરનારા પુરુષોની દૃષ્ટિમાં બ્રહ્મ વિના બીજું કશું પણ દેખાતું જ નથી.^{૪૯} તત્ત્વવિચાર વડે મને આ સર્વ દશ્ય નિર્વિકાર બ્રહ્મરૂપ જ જણાયું. એટલે પછી બ્રહ્મપદમાં રહેલા મેં પોતાના આત્માને જ એ સર્વને આકારે વિવર્તરૂપે થઈ રહેલો દીડો.^{૫૦} પ્રકાશરૂપ હું પંચમહાભૂતરૂપે જડ જ થઈ રહ્યો હોઈ, તો પછી મને આ બધો અનુભવ શી રીતે મળે!^{૫૧} જીવ સુષુપ્તિ અવસ્થામાં ચેતન છે; છતાં તે હું સૂતો છું, એવા દહભાવને પ્રાપ્ત થાય છે. આમ નિદ્રાને યોગે ઉદ્દ્યુક્ત થયેલ તે અજ્ઞાન જ જડતાની પ્રતીતિને બરાબર રીતે ઉત્પન્ન કરે છે. બાહ્ય તે અવસ્થામાં પણ પ્રકાશમય કાંઈક (અવર્ણ્ય બ્રહ્મરૂપ) વસ્તુ તો પ્રકાશિત જ હોય છે. જે તેમ ન હોય તો સુષુપ્તિમાંથી જગ્યા પછી સુખમહમસ્વાસં ન કિંચિદ્-વેદિયમ્ । (હું સુષુપ્તે સૂતો હતો, મને કશી ખબર ન હતી.) એવો અનુભવ થવો સંભવતો નથી. જો આત્મા જ્ઞાન વડે પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હોય, તેવો જોનો આધિભૌતિક દેહ શાંત થઈ જાય છે અને તેમને નિર્મળ બોધરૂપ આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહ ઉદય પામે છે.^{૫૨, ૫૩} જીવન્-મુક્ત પુરુષ તે બોધરૂપ આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહને અલુપ્તિમાણનો કે મહાપરિમાણનો બનાવી દઈને પોતાની

ધૃત્ત્ય પ્રમાણે રહે છે.^{૫૪} જીવન્-મુક્ત પુરુષ બોધરૂપ આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહથી અભેદ એવી શિલાઓની અંદર પણ પ્રવેશ કરે છે અને પાછો તત્કાળ તેમાંથી બહાર પણ નીકળે છે. વળી તે પાતાળ, આકાશ આદિ સ્થળોમાં પણ જઈ શકે છે.^{૫૫} આથી હે રામચંદ્રજી! એ અનંત ચિદાકાશરૂપ મેં મારા બોધરૂપ આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહ વડે જ પ્રથમ તમને કહ્યા પ્રમાણે બધો અનુભવ કર્યો હતો.^{૫૬} મારા જવા (આતિવાહિક સૂક્ષ્મ દેહથી ક્રિયા કરનાર) જીવન્-મુક્ત પુરુષો વજ્ર, પાષાણ, પાતાળ, આકાશ અને સ્વર્ગ આદિ સ્થળમાં જવ-આવ કરે, તો પણ તેમને કશું વિદ્વ આડે આવી શકતું નથી.^{૫૭} જીવન્-મુક્ત પુરુષ પોતાના બોધમય આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) શરીર વડે જ્યાં સુધી જડ પદાર્થોમાં રહે છે, ત્યાં સુધી તે પોતે પણ જડ જોવો જ થઈ રહે છે.^{૫૮} જે તે પોતાની ધૃત્તાથી ત્યાંથી ચલાયમાન થઈ બીજે દેકાણે જાય છે, તો તે ત્યાં પણ જમ તે આબ્યો હોય તેમ સુષુપ્તિ સ્થિતિ કરે છે.^{૫૯} તત્ત્વજ્ઞાનીઓ આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહને અવિનાશી જ્ઞાનરૂપ કહે છે. તમે પોતે પણ તત્ત્વજ્ઞ છો. તેથી જે તમારી ધૃત્તિ થાય, તો તમે તે આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહનો અને ધારણા વડે જગદ્ભાવનો પણ પોતાની મેળે જ અનુભવ કરી શકશો.^{૬૦} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો સૂર્ય આદિ સર્વ જગતને પોતાની ધૃત્તાથી અસ્ત પમાડી દઈ આત્મારૂપ જ સમજે છે અને હું તેમાં ચિદાકાશરૂપે રહેલ છું એવું જાણું છે. તે પોતે આત્મારૂપે સત્ય છે, છતાં જગત બાધિત થઈ જવાથી જગતને આકારે નહિ જોવો (આભાસમાત્ર જ) દેખાય છે.^{૬૧} જગતા પુરુષની દૃષ્ટિમાં આ જગત વિઘ્નમાત્ર છે; છતાં સૂતેલા પુરુષને અનુભવમાં આવતી સ્વપ્ન આદિ સંબંધી દૃષ્ટિમાં તે જાણે શન્યભાવે રહેલ હોય છે, અથવા રહેલ હોય છે, અથવા ઠંકાર્થ

અને બીજા સૂતેલા પુરુષોની દૃષ્ટિમાં પણ તે
શૂન્ય જવું રહેલ હોય છે. તે જ રીતે આ જગત
એક ઇતર પ્રાણીઓની દૃષ્ટિમાં સત્ય લાગે છે,
છતાં તત્ત્વજ્ઞની દૃષ્ટિમાં તે છે જ નહિ.^{૬૨} જમ
ઠાઈ પુરુષ પોતાના મનોરાજ્ય વડે અંગારાની
નદીને કદાપી લે છે અને તેના તરંગો પોતાના
અંગમાં લાગ્યા છતાં તે દુઃખના સંપર્ક વિનાનો
રહે છે, તેમ હું પણ કાંઈક ઇચ્છાનું રક્ષણ
થવાથી પોતાની કલ્પના વડે પાપાણ, મણિ
આદિરૂપે થઈ રહ્યો હતો; છતાં તે સર્વ મને
ખિન્ન થયા જણાયાથી મને કશું પણ દુઃખ થયું ન
હતું.^{૬૩} કાળજરૂપી ભમરાઓના સમૂહને ધારણ
કરી રહેલી, અનેક પુષ્પ વડે સુશોભિત, તેમજ
આખરે, અશોક આદિને આકારે દેખાતી મહા-
પ્રદીપ જ્વાળા વડે આપું જગલ પ્રદીપ અગ્નિથી
વીંટાઈ ગયેલું હતું. તેને મેં અગ્નિરૂપ થઈ
જઈને વિકસિત થયેલા સ્થળકમળના જવું
ખનાવી દીધું હતું.^{૬૪} હે પ્રિય રામચંદ્ર!
ચપળ એવી ખજ પુરુષની લક્ષ્મીની પેઠે હું
મહાપ્રદીપ જ્વાળારૂપે તરત ઉત્કર્ષને પામ્યો
હતો અને પાછો તરત જ ગલિત થઈ ગયો
હતો.^{૬૫} હે રામચંદ્ર! તેજરૂપ થઈ જઈને
મેં પરમાણુ જવડા અગ્નિના તણખામાં પણ
પ્રથમ પ્રમાણે જ જગતની શોભા દીડી હતી. એ
જગતની શોભા અને આ તમારી નજરે આવતા
જગતની શોભા, એ બંને પરસ્પરરૂપ ચિદાકાશથી
જરા પણ જુદી મથી. આ બાબતમાં એ તમારે
દર્શાવેલું હોય, તો સ્વપ્નમાં દેખાતા અનેક
નગરોના સમૂહ અને પર્વતોના સમૂહ જેવો.^{૬૬}

તેજસ્તપાપિ પરમાણુકણોદરેણિ દ્યૈત્યમેવ-
મિહ રામ મયા જગન્મૂર્તીઃ । અન્યા ચ સા ન
ચ ચિદમ્બરતઃ પરસ્માત્સ્વમે પુરાચલગણોઽ-
નિર્દર્શનં વઃ ॥ ૬૬ ॥

સર્ગ ૯૧ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૯૨ મો

વાયુની ધારણાથી વાયુસ્વરૂપ
તથા સર્વાત્મ્યભાવ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથ વાતમયી કૃત્વા જગત્પ્રેક્ષણકૌતુકાત્ ।

ધારણાં ધીરયા વૃત્તયા વિતતામહમાગતઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ-પછી જગત જોવાના કૌતુક-
ને લીધે મેં ધીરવૃત્તિ વડે પવનની ધારણા ખાંધી
અને હું મહાવિસ્તારને પામ્યો.^૧ હું પવનરૂપ થઈ
ગયો અને વેલરૂપી સ્ત્રીઓના સમૂહને આનંદ
આપવા લાગ્યો. હું કમળ, ઉત્પલ, ડોલર આદિ-
ના નિકુંજની અંદરના સુગંધને સ્વાધીન કરીને
તેની રક્ષા કરવા માંડ્યો.^૨ જળખિંદુઓને અને
ઝાકળને હું લીલાથી ઉરાડવા લાગ્યો અને સુરત-
ક્રીડાથી યાકી ગયેલા પ્રાણીઓના સર્વ અવ-
યવોને શીતળતાથી પ્રકુલ્લ કરવા ઇચ્છી રહ્યો.^૩
ધાસ, ગ્રાડી, લતા, વેલ વગેરેનાં પાંદડાંઓને હું
કુશળતાથી કંપાવી રહ્યો, અને લતાના, ઔષધિ-
ના, ફળોના અને પુષ્પોના સુગંધથી સુશોભિત
રહેવા લાગ્યો.^૪ હું માંગલિક સમયમાં (સાર
ભાવિ બતાવવા માટે) ઠામળતા, શીતળતા,
મંદતા આદિ ગુણો ધારણ કરી રહ્યો, લક્ષના-
લોકને લાડ લડાવવા લાગ્યો, ઉત્પાતકાળમાં
મહાલયંકર થઈ રહ્યો અને પ્રલયકાળમાં મોઠા
પર્વતોને પણ પાંદડાંની પેઠે ઉરાડી દેવા લાગ્યો.^૫
હું પવનરૂપે નંદનવનની અંદર ડોલર, મંદાર
આદિ પુષ્પોના મકરંદની રજથી રાતા રંગને
થઈ ગયો હતો અને નરકમાં અંગારાના ભારથી
તથા ઘણા ઝાકળથી વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો.^૬
સમુદ્રની અંદર સરળ તરંગોના જોછળવાથી મારા

x આ બાણમાં સર્ગમાં વસિષ્ઠ વાયુની ધારણા
વડે વાયુરૂપ બની જતા તે સંબંધી કમળો વિસ્તાર
વર્ણવી બતાવે; અને ત્યાર પછી પોતાના આકાશ-
ભાવ વિશે તથા સર્વાત્મ્યભાવ વિશે વર્ણવે કરશે.

ચલનતું અતુમાન-યતું હતું. આકાશમાં હું જાણે વાદળાને ખસેડીને ચંદ્રમારૂપી અરીસાને નિર્મળ કરતો હોઈ અને જાણે વાદળાંઓને ખેંચી લાવી ચંદ્રમારૂપી અરીસાને ઢાંકી દઈ મલિન કરી દેતો હોઈ, તેમ જણાતું હતું.^૭ નક્ષત્રો રૂપી રાજસેનાને ચલાવવામાં હું વેગવાળા એક મોટા રથના જોવા હોતા. ત્રણે લોકમાં સિદ્ધ પુરુષોનો સંચાર કરવામાં અને દેવતાઓનાં વિમાનોને ધારણ કરી રાખવામાં હું મુખ્ય સાધનરૂપ થયો હતો. મારી ગતિ બહુ ઉતાવળી હતી, તેથી હું જાણે ચિત્તને સહોદર ભાઈ હોઈ એમ જણાતું હતું. હું તે સમયે પવનરૂપ હોવાથી અંગ વિનાનો હતો, છતાં જાણે સમસ્ત અંગવાળો હોઈ એમ દેખાતું હતું. હું મારી ચલનશક્તિ વડે અંદનવૃક્ષને આનંદ ઉપજાવતો હતો. ઝાકળનાં બિંદુઓની વૃદ્ધિને લીધે હું જાણે ધડપણનાં ઘોળાં રૂંવાડાંથી વૃદ્ધ થઈ ગયો હોઈ તેવો દેખાતો હતો. પુષ્પાદિકના સુગંધને લીધે હું જાણે જીવાન અવસ્થાનાં ઉન્માદવાળો બન્યો હોઈ તેવો થઈ રહ્યો હતો. મૌન અને કામળતાથી હું જાણે શિશુભાવને ધારણ કરી રાખતો હોઈ તેમ જણાતું હતું.^{૮, ૧૦} નંદનવનમાં હું ઉદાર અને મધુરરૂપે રહ્યો હતો અને મારી ગતિ પણ મધુર અને ઉદાર હતી. કુળેરના સુંદર ચૈત્રય વનમાં હું મંદમંદ રીતે આરેખાંબુ ફેલાતો હતો અને સ્ત્રીઓના સુરતશ્રમને નિવૃત્ત કરી દેતો હતો.^{૧૧} ઘણા કાળ સુધી ગંગાના અવયવરૂપ થઈ રહેલા તરંગોરૂપી હીડોળામાં હીંચકાવાથી હું જાણે મોટા શ્રમને પ્રાપ્ત થયો હોઈ તેમ જણાતું હતું. બીજાઓના શ્રમને દૂર કરવાની ઉત્કંઠાથી હું મારા પોતાના શ્રમને વિચાર કરતો નહોતો અને પારકાના મોટા મોટા શ્રમને દૂર કરતો હતો.^{૧૨} પુષ્પોના ભારથી નમી ગયેલી, ચપળ પત્રરૂપી હાથવાળી, ભ્રમરોરૂપી નેત્રને ધારણ કરી રહેલી અને જાણે વસંતની સ્ત્રીઓ જેવી

દેખાતી લતાઓને હું ઘણા લાંબા કાળ સુધી કંપાવતો હતો.^{૧૩} ચંદ્રબિંબમાં રહેલા અમૃતને ઘણા કાળ સુધી ઉપભોગમાં લઈ હું પૂર્ણતાવાળી આકાશરૂપી શય્યામાં શયન કરતો હતો અને કમળોના સમૂહને તોડી નાખી પોતાના તથા પારકાના સુરતશ્રમને નિવારતો હતો.^{૧૪} બધી રજને મરજી પ્રમાણે લઈ જવામાં હું એક આકાશ-ગામી ઘોડાના જેવો હતો. સુગંધરૂપી મહોન્મત્ત હાથીને ઉલ્લાસ આપવામાં હું એક તેના મુખ્ય મિત્રરૂપ થતો હતો.^{૧૫} વીજળીરૂપી રણશિંગાને વગાડી હું તેના ગંભીર શબ્દ વડે વરસાદરૂપી પશુઓની રક્ષા કરતો હતો. જળબિંદુઓરૂપી મોતીઓના તો હું એક તાંતણાની પેઠે આધાર હતો. રંજને થમાવી દેનારા જળને હું શોષી લેતો હતો.^{૧૬} હું આકાશરૂપી પુષ્પના એક સુગંધના જેવો દેખાતો હતો; આથી, આકાશના ગુણરૂપ શબ્દોને હું જાણે સહોદર ભાઈ હોઈ તેમ દેખાતું હતું. હું પ્રાણીઓનાં અંગો તથા ઉપાંગોમાં પ્રવેશ કરતો હતો અને નાડીરૂપી પરનાળમાં પાણીના પ્રવાહની પેઠે વદ્યા કરતો હતો. સર્વ પ્રાણીઓના પ્રાણરૂપ હોવાથી તેમના મર્મ-સ્થાનમાં કામ કરનારાં સર્વ પિત્ત, કફ આદિનો હું એક આત્મારૂપ જેવો જ હતો. નિરંતર હું એક વટમાળની પેઠે અહર્નિશ ભ્રમવાતું જ કામ કર્યો કરતો હતો. દંડયરૂપી શુક્રમાં હું ઠસરીસિંહની પેઠે ધર કરી રહ્યો હતો. અશ્વિની અંદર રહેલા બળને હું બરાબર રીતે જાણતો હતો.^{૧૭, ૧૮} સુગંધરૂપી રત્નને હું લૂંટારાની પેઠે લૂંટી લેતો હતો. હું વિમાનરૂપી નગરના આધારરૂપ હતો. તાપરૂપી અધકારને નિવૃત્ત કરવામાં હું ચંદ્રમા જેવો હતો અને શીતળતારૂપી ચંદ્રમાનો તો હું ક્ષીરસાગરની પેઠે જન્મભૂમિરૂપ હતો.^{૧૯} પ્રાણ અને અપાનની કળારૂપી રજજીવડે હું પ્રાણીઓનાં શરીરોરૂપી યંત્રોને ચલાવતો હતો. સમુદ્રના તરંગોને હણાળવાથી હું દ્વીપો

સાથે શનુતા કરતો હતો. ૨૪ વડે દ્વીપોમાં ભરતી કરવાથી તેની વૃદ્ધિ કરવાને લીધે હું તેના તરફ મિત્રતા પણ બતાવતો હતો અને તેને ધ્રુવવતો પણ હતો. ૨૦ મનોરાજ્ય વડે નજર આગળ ખડા થઈ ગયેલા નગરની પેઠે હું પાસે હતો, છતાં મારું સ્વરૂપ દોષદા બેવામાં આવતું ન હતું. વીંઝણા-રૂપી તલમાં હું તેલ જેવો હતો અને અપળતા-રૂપી હાથીને બાંધવાના ખીલારૂપ હતો. ૨૧ હું પ્રલયકાળમાં એક ક્ષણ ચારમાં જ બધા પર્વતોને ઉખેડી નાખતો હતો. જમ ગંગાને પ્રવાહ બધા તરંગોને એક કરી દે છે, તેમ હું નાના પ્રકારના રંગોમાં ધૂળતું મિશ્રણ કરી તે સર્વની એકતા કરી દેતો હતો. ૨૨ હું ધુમાડાનાં વાદળોઆના મોટા મોટા ગાટાઓને વહેતો હતો અને પાણી-માં મોટી ચકરીઓને પેદા કરતો હતો. ગંગાના પ્રવાહરૂપી મહરંદના જળસમૂહને ધારણ કરી રહેલા આકાશરૂપી નીલકમલમાં હું ભમરારૂપ થઈ રહ્યો હતો. ૨૩ મારા (વંટાળિયા વાયુને) ઝપાટો લાગતાં જાખડી ગયેલાં જૂનાં ઘાસોને હું ધીમે ધીમે ધસડી જતો હતો. ક્રિયાશક્તિરૂપી કમલવનને હું સૂર્યની પેઠે વિકાસ આપતો હતો. શબ્દરૂપી વૃદ્ધિને વરસવામાં હું એક વરસાદના જેવો હતો. ૨૪ આકાશરૂપી જંગલમાં હું હાથીની પેઠે વિચરતો હતો. શરીરરૂપી ધરમાં હું યંત્રની પેઠે નિરંતર શબ્દ કર્યો કરતો હતો. ધૂળરૂપી સ્ત્રીઓના સમૂહને અને વનપક્ષિરૂપ નાયિકાને આલિંગન કરવામાં હું એક નાયકના જેવો હતો. ધી વગેરેને જમાવી દેવું, પાણી વગેરેને શોષી જવું, મેઘ વગેરેને ધારણ કરી રાખવું, ધાસ આદિને કંપાવવું, ગધને લઈ જવો અને તાપને દૂર કરવો, એ છ કર્મો કરવાને લીધે મને દેહ પ્રલય સુધી એક ક્ષણમાત્ર પણ વિશ્રામ મળતો ન હતો. ૨૫, ૨૬ હું નિરંતર રસને શોષી લેવામાં અચતાવાળો હતો અને જાણે તેજનો એક ભાઈ જેવો તેમ તેને ઉત્તેજન આપતો હતો. હું જ

લેવડદેવડ કરનારા હાથપગ આદિ અવયવોને ચલાવતો હતો. ૨૭ શરીરરૂપી નગરની અંદર હું નાડીઓને માર્ગે અખંડ રીતે ગતિ કરતો હતો. અન્નરસમય દેહરૂપી પાત્રમાં હું પ્રાણ, અપાન આદિને આકારે ફરતો રહેતો હતો. હું આયુષ્યરૂપી પ્રાણોત્તું રક્ષણ કરવામાં અને તેનો વ્યય કરવામાં એક મોટા વ્યાપારીના જેવો હતો. ૨૮ શરીરરૂપી નગરીનો નાશ કરવામાં અને તેનું નિર્માણ કરવામાં જ હું બહુ પરાયણ થઈ રહ્યો હતો. અન્ન-રસના મેલતું, તેના સારભાગતું તેમજ ત્વચા, રક્ત, માંસ આદિનું અથવા વાત, પિત્ત આદિ ધાતુઓનું પૃથક્કરણ કરવામાં હું બહુ નિપુણ હતો. ૨૯ મેં એ વાયુભાવની અંદર એક પરમાણુ જેવડા સૂક્ષ્મભાગમાં પણ સર્વ જગતને બેઠું હતું અને એ જગતમાં પણ પૃથ્વી આદિને રૂપે પ્રસિદ્ધ રીતે હું પોતે જ સ્થિરપણે ફેલાઈ રહ્યો હતો. ૩૦ આરોપિત દૃષ્ટિથી બેઠેલો તો એક પરમાણુ જેવડા ભાગમાં પણ બાણે અનંત સૃષ્ટિ આ આલી રહી હોય એમ જણાતું હતું; અને પરમાર્થદૃષ્ટિથી બેઠેલો તો કરી પણ સૃષ્ટિ તેમાં રહી ન હતી; કમંદે શન્યના જેવા પરમતત્ત્વમાં બીજા કોની સ્થિતિ સંભવે? ૩૧ ચંદ્ર, સૂર્ય, પવન, અગ્નિ, ઇન્દ્ર, લક્ષ્મીજી, કુબેરજી, શિવજી, બ્રહ્મરિ, ગંધર્વ, વિદ્યાધર, મોટા નાગો, સાગં પર્વતો, દ્વીપો, દિશાઓનાં અંતરો, મહાસાગં બીજા લોકાંતરો, લોકપાલો, ક્રિયાઓ, કાળ કલ્પના અને તેના ક્રમો; સ્વર્ગ, પૃથ્વી, પાતા પ્રાણીઓ વડે ભરેલા બીજા લોકોના અંદર ભાગો, ભાવ-અભાવ, વિયોગ, જરા-મરણ અર્થાતિ મત્યાદિ સાથે સર્વ સૃષ્ટિઓ પ્રત્યેક પ માણુ જેવડા ભાગમાં પણ બાણે રહી હોય એ જણાતું હતું. પણ વસ્તુતાએ જોતાં તેમાંનું કં ન હતું. ૩૨-૩૪ આમ હે રામચંદ્રજી! મેં પં મહાભૂતરૂપ બની બેઠો ત્રેલોક્યરૂપી કમળની અં તે સમયે વિહાર કર્યો હતો. ૩૫ પૃથ્વી, જ

તેજ, વાયુ તથા આકાશના સંબંધથી બંધાયેલા અને સ્થાવર પ્રાણીઓમાં ગણાયેલાં એવાં વૃક્ષોના રસ મેં તેમનાં મૂળિયામાં પ્રવેશ કરી પીધા હોતો અને તેનો અનુભવ લીધો હોતો.^{૩૯} બધું અચૂત-થી જ ધટ્ટ અવયવવાળાં રચાયાં હોય એવાં દેખાતાં અને ચંદનના રસની પેઠે શીતળતા આદિ ગુણોથી સુશોભિત એવાં ચંદ્રખિંબોમાં મેં ઝાઝળની શીતળતાવાળી શય્યાની પેઠે શયન કયું હતું.^{૪૦} દિશાઓને વિશે બધી ઋતુઓમાં વિકસિત રહેનારાં વનોના સમૂહમાં હું નાના પ્રકારના સુગંધો વડે રમણીય એવા પુષ્પોના સમૂહોનો ઉપભોગ કરતો હતો અને ઉચ્છિષ્ટ કરેલો મકરંદ ભરણીને ઉપભોગ માટે આપતો હતો.^{૪૧} આકાશરૂપી આંગણમાં ફેલાઈ રહેલી, ઉન્નત અને સારી રીતે ધરણીથી ઘોળાં વાદળો-ઓની માળાઓરૂપી શય્યાઓ ઉપર મેં બધું માખણની કામળ સ્થલીમાં શયન કરતો હોઈ, તેમ શયન કયું હતું.^{૪૨} દેવતાઓની અને સિદ્ધલોકો-ની સ્ત્રીઓનાં પુષ્પની પાંખડીની પેઠે કામળતાવાળાં અને રચામ લક્ષ્મી વડે સુશોભિત એવાં અંગોમાં મેં કામવાસના વિના જ શયન કયું હતું.^{૪૩} મેં કમલિનીના વનને વિશે અને કુમુદ, કલ્હાર તથા કમળ આદિ પુષ્પોને વિશે કલહંસની સ્ત્રીઓ સાથે ક્રીડા કરતાં કામળ એવા કાલાહલનો અવાજ ઉત્પન્ન કર્યો હતો.^{૪૪} બ્રહ્માંડરૂપ થઈ જતાં મેં ગતિ કરનારી નદીઓને ટકાવી રાખવામાં મૂળરૂપ એવાં ભૂમંડળ સાથે પ્રાણીઓ-વાળાં જગતોના સમૂહને અવયવો વડે ધારણ કર્યા હતા અને પર્વતોને રૂપાડાંની પેઠે જ ધારણ કર્યા હતા.^{૪૫} જગતમાં પ્રસિદ્ધ અને આકાશને અડકતા એવા પર્વતો, નદીઓરૂપી લાંબા સૂત્ર-વાળા સમુદ્રો સાથે પ્રતિબિંબવાળા અરીસાની પેઠે મારા અવયવોમાં વિશ્રાંત થઈ રહ્યા હતા.^{૪૬}

જમ માખી તથા લીંબ વગેરે જ્ઞાનપૂર્વક પ્રાણી-ઓના દેહમાં વિશ્રાંતિ લે છે, તેમ મારા દેહની અંદર સિદ્ધ-વિદ્યાધર આદિ પ્રાણીઓની સૃષ્ટિએ વિશ્રાંતિ કરી હતી.^{૪૭} પોતાના શરીરમાં કાળા, રાતા, ઘોળા, પીળા અને લીલા વર્ણને ધારણ કરી રહેલા તેમજ સ્નિગ્ધ વૃક્ષોની પેઠે સ્થિરતાથી જમીનના રસનું આકર્ષણ કરનારા સૂર્ય વગેરે મારી કૃપાથી જ આનંદ વડે વિશ્રામ લેતા હતા.^{૪૮} સમુદ્રરૂપી સુદ્રાવાળી અને સાત દ્વીપોને લીધે સાત રૂપે વિભક્ત દેખાતી પૃથ્વીને, પોંચામાં ધારણ કરી રાખેલા કંકણની પેઠે મેં ધારણ કરી રાખી હતી.^{૪૯} વિદ્યાધરોની સ્ત્રીઓની અંગરૂપી યદિકાનો અદૃશ્ય (નહિ દેખાય તેમ) સ્પર્શ કરી મેં તેનાં શમેશમ ખડાં કર્યાં હતાં.^{૫૦} નદીઓરૂપી નાદીઓમાં રહેલા નિર્ભળ પુષ્કળ જળરૂપી રસને ધારણ કરી રહેલાં અનેક છિદ્રવાળાં એવાં પર્વત આદિ અનેક જગતો મારાં અસ્થિઓના સમૂહરૂપ અને માંસ આદિ-રૂપ થઈ રહ્યાં હતાં.^{૫૧} જમ ઉંખરાના રૂળમાં અસંખ્ય મસલાં રહ્યાં હોય છે, તેમ મારા દેહમાં

* ઉપર પ્રમાણે ધારણાથી આકાશરૂપ થતાં તેમ પશુ તેવા જ અનુભવ વિશે સમજી લેવું.

ખત્રે ભાવનો મેં સારી પેઠે અનુભવ કર્યો હતો. મૈનાકપર્વતની પેઠે પોતાની અંદર રહેલાં પર્વત, શિલા આદિ વડે સુંદર તથા અતિવિસ્તારવાળા સમુદ્રના પ્રત્યેક પ્રદેશમાં હજારો સૃષ્ટિઓ સ્થિરતાથી રહી હતી અને તે મારા અનુભવમાં આવી હતી.^{૫૨,૫૩} અરીસો જમ પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલાં નગરોને ધારણ કરે છે, તેમ શુદ્ધ ચેતનરૂપ જીવા મેં મારા અંગમાં ગૂઢપણે અને પ્રકટપણે અસંખ્ય જગતોને ધારણ કર્યાં હતાં.^{૫૪} હું ચિદ્રૂપ છું અને જમ સ્વપ્નમાં ચિદાત્મા અનેક આકારે થઈ જાય છે, તેમ મેં પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને આકાશપણું ધારણ કર્યું હતું. એ સધળા માયાનો જ એક ઠાઠ હતો.^{૫૫} એ પૃથ્વી આદિ અવસ્થામાં મેં આકાશની અંદર પ્રત્યેક પરમાણુના કણમાં પણ અસંખ્ય જગતો જોયાં હતાં.^{૫૬} જીવી રીતે પ્રત્યેક પરમાણુની અંદર મહાવિસ્તારવાળું ચિદાકાશ પથરાઈ રહ્યું હતું અને જમ સ્વપ્નમાં બીજાં સ્વપ્ને તથા નગરો રહ્યાં હોય છે, તેમ તેની અંદર અનેક સૃષ્ટિઓનો સમૂહ રહ્યો હતો.^{૫૭} હું આત્મારૂપ છું અને હું જ અધ્યાસને લીધે દ્વીપોરૂપી કુંડળને ધારણ કરી રહેલા ભૂમંડળરૂપ થઈ રહ્યો હતો. એવી રીતે હું જ સપ્તર્ણ જગતરૂપ થઈ રહ્યો હતો, છતાં (એ સધળું માયામાત્ર હોવાથી) કોઈ ડેકાણે હું વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો ન હતો.^{૫૮} હું ભૂમંડળરૂપ થઈ ગયો અને પુરુષ આદિ દેહધારીઓને માટે લતા, વૃક્ષ, વૃણ, અંકુર આદિને ઉત્પન્ન કરવા લાગ્યો અને વૃદ્ધિના જળ આદિ રસોને ખેંચવા મંડ્યો.^{૫૯} હું અત્યંત શુદ્ધરૂપ છું અને હું શુદ્ધની પેઠે સર્વ દૈત્યોના સંહાર કરનારા જ્ઞાનની પરિપક્વ અવસ્થાને પામ્યો છું. મારી અંદર એ આરોપિત દૃષ્ટિએ લાખો જગતો રહેલા છે અને તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ કરું પણ રહ્યું નથી.^{૬૦} અધિષ્ઠાનચૈતન્યની અંદર જ કોઈ મંત્રકાર રહેલ છે અને બહાર આવીને તે જગ-

તમાં પોતાના જ સ્વરૂપને પ્રકટ કરે છે, તે જ આ આપણી નજરે આવતી સૃષ્ટિ છે.^{૬૧} કોઈ પણ દેવ-કાળમાં જ કોઈ અનુભવમાં આવે છે, જ કોઈ કરવામાં આવે છે અને જ કોઈ દુઃખ આદિને આભાસ દેખાય છે, તે સર્વ પરમાર્થ (પરબ્રહ્મ)ના ચમત્કાર વિના બીજી કોઈ રીતે દેખાતું નથી.^{૬૨} વિશ્વરૂપ રહેલા, સર્વના કર્તા, નિર્વિકાર, શુદ્ધ યોધસ્વરૂપ અને સદા સ્વરૂપમાં રહેનારા પરમાત્મા પ્રત્યેક વસ્તુમાં રહ્યા છે અને તેની અંદર આ જગતનો અધ્યાસ થયો છે.^{૬૩} સર્વના આશ્રયરૂપ, સર્વવ્યાપી અને સર્વના આત્મારૂપ પરમાત્મા જ સર્વ જ સર્વરૂપે થઈ રહેલ છે, એમ વિવેકી પુરુષો-સમજે છે. પાકી, અવિવેકીઓની સમજણ કૈવી છે તે હું સમજી શકતો નથી.^{૬૪} જમ તાવની અંદર ગરમી રહી છે, તેમ આકાશના જેવા નિરાકાર, નિર્વિકાર અને મહાવિશાળ એવા ચિદાત્માના સ્વરૂપમાં આ જ સૃષ્ટિની પરપરા નિરંતર ભાસ્યા કરે છે. તે ચિદાકાશની અંદર જ આરોપિત રૂપે રહેલ છે. ભેદની પ્રતીતિમાત્ર આભાસરૂપ છે, વસ્તુતાએ બેતાં તો જગત છે જ નહિ; એક અનંત ચિદાકાશ જ છે.^{૬૫}

આકાશકોશવિશદાત્મનિ ચિત્ત્સ્વરૂપે યેયં સદા કલ્પતિ સર્ગપરંપરેતિ । સાન્તસ્તદેવ કિલ તાપ હવાન્તરૂપ્મા મેદોપલંભ ઇતિ નાસ્તિ સદ-સ્ત્યનન્તમ્ ॥ ૬૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પરમાર્થ સર્ગ-યોરૈક્યપ્રતિષ્ઠાદન' એ નામનો સર્ગ દર મો સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૩ મો ~ ~ ~

પર્ણકુટીમાં વસિષ્ઠમુનિને થયેલો

સિદ્ધનો સમાગમ

॥ વસિષ્ઠ ડવાચ ॥

અયૈવં રૂપસંવિતેઃ પરાવૃત્ય પ્રયત્નતઃ ।

તર્મવરકુટીકોશદેશમાગતવાનહમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પછી એ કૌતુક જોવાની ઇચ્છાથી હું પ્રયત્નપૂર્વક વિરામ પામ્યો અને આકાશમાં રહેલી મારી પર્ણકુટીમાં પાછો આવ્યો.^૧ ત્યાં આવી મેં ચારે બાજુ જોવા માંડ્યું, તો ઠાઈ પણ દેકાણે મને મારો પોતાનો દેહ જોવામાં આવ્યો નહિ. ત્યાં તો મેં મારી આગળ માત્ર ઠાઈ એક સિદ્ધ પુરુષને જ રહેલા જોયા.^૨ તે બેઠા હતા, સમાધિનિષ્ઠ હતા અને પરમપ્રેમરૂપ પરમપદને પામેલા હતા. બાળમૂર્ધની પેઠે તે ઉદય પામતા હતા અને ઈંધણીના બળવાથી પ્રગળી રહેલા અગ્નિની પેઠે મહાદેદીપ્યમાન હતા.^૩ તે પદ્માસનવાળીને બેઠા હતા, શાંત હતા, સમાધિને લીધે પોતાના પ્રિય વિષયમાં ચિત્ત સ્થિર થઈ જવાથી નિશ્ચળ હતા અને પગની બે ધૂંટીની વચ્ચે તે વૃષણને ધારણ કરી રહ્યા હતા. વિષયોનું ઉલ્લંઘન કરી તે નિર્વિકલ્પ પદમાં રહ્યા હતા.^૪ ભસ્મના ત્રિપુંડની રેખા વડે તે સુશૌલિત હતા. ગંભીરતાથી તે મનોહર હતા અને સરખા વિસ્તારવાળા ખભાથી રમણીય એવી ડોકથી તે સુંદર દેખાતા હતા. સારી પેઠે સ્થિર અને ઉદાર એવા પરમાત્મામાં વિશ્રાંતિ પામેલા મન વડે તે પ્રસન્ન મુખવાળા હતા અને પોતાના મસ્તકની સ્થિતિથી તે સુંદર દેખાતા હતા.^૫ નાભિની પાસે રહેલા પોતાના ઉગ્રત એવા બે હાથની કાન્તિથી તે બધે દૃઢચમળની

ખહાર નીકળેલા તેજ વડે પ્રકાશિત થઈ રહ્યા હતા.^૬ તેમની આંખો પાંપણો સાથે મળી ગઈ હતી અને બાહ્ય ઇન્દ્રિયોના વ્યાપારથી તે રહિત થઈ ગયા હતા. રાત્રિમાં કમળો ખિડાઈ જવાથી સૂઈ ગયા જવા શાંત થઈ રહેલા સરોવરની પેઠે તે શાંત દેખાતા હતા.^૭ તે ઉત્પાત વગરના શાંત આકાશની પેઠે ચારે બાજુથી શાંત હતા અને ક્ષોભ વગરના પ્રશાંત દૃઢ્યને ધીરવૃત્તિ વડે ધારણ કરી રહ્યા હતા.^૮ તે સમયે હું મારા દેહને દેખતો ન હતો. અને પાસે રહેલા સિદ્ધને જ દેખતો હતો ત્યાં મેં મારા સુંદર ચિત્ત વડે વિચાર કર્યોઃ ‘આ ઠાઈ મહાસિદ્ધ પુરુષ છે અને મારી પેઠે જ એકાંતમાં વિશ્રાંતિ મેળવવાની ઇચ્છાથી તે આ દિશાની અંદર આ વિશાળ આકાશના એકાંત ભાગમાં આવી ચડેલ છે.’^{૯,૧૦} એ મહાસિદ્ધ સત્ય-સંકલ્પવાળા છે અને તે ‘હું સમાધિયોગ્ય એવા એકાંત સ્થળમાં ભઈ’ એવા વિચારથી અહીં આવેલ છે, તેમણે આ મારી પર્ણકુટી (પોતાના ધ્યાનને માટે યોગ્ય છે એવા વિચારથી) જોયેલી જણાય છે.^{૧૧} પછી, તેમણે મારા આવવાનો કશે વિચાર કર્યો નહિ હોય. મેં ઘણા લાંબા કાળ

x આ ગ્રાહ્યમા સર્ગમાં વસિષ્ઠ પોતાની કોટડીમાં, ધ્યાનમાં બેઠેલા એક સિદ્ધનું દર્શન કરશે અને પછી તે સિદ્ધ પોતાના જ્ઞાંતરણ વર્ણન કરશે.

પર્ણકુટી પણ ક્યાંય જતી રહી.^{૧૫} વળી, વાદળાં-
માંથી જન્મ જળની વૃદ્ધિ થાય, આકાશમાંથી
પવને ફેંકેલો વરસાદ જન્મ નીચે પડે અને પ્રલય-
કાળમાં જન્મ ચક્રખિંબ નીચે પડે, તેમ તે
ધ્યાનનિષ્ઠ સિદ્ધ પુરુષ પણ ત્યારે નીચે પડ્યા.^{૧૬}
જન્મ વિમાનમાં બેઠેલ કાઈ પુણ્યવાન પુરુષ
પુણ્યનો ક્ષય થતાં નીચે પડે છે, જન્મ વૃક્ષનું
મૂળ કપાઈ જતાં તે નીચે આવી પડે છે અને
જન્મ આકાશમાં ફેંકેલો પથ્થર પાછો નીચે
આવી પડે છે, તેમ એ સિદ્ધમહાત્મા પણ નીચે
પડ્યા.^{૧૭} 'હું જ્યાં સુધી અહીં રહું ત્યાં સુધી
આ પર્ણકુટી રહે।' એવો મારો પ્રથમનો સંકલ્પ
ક્ષીણ થયો, એટલે તે પર્ણકુટી પણ જતી રહી
અને પર્ણકુટીનો ક્ષય થતાં તે સિદ્ધમહાત્મા પણ
ક્ષણ વારમાં નીચે આવી પડ્યા.^{૧૮} આમ, એ
સિદ્ધપુરુષ પડવા લાગ્યા, એટલે મને તેમની
સુજનતા બેવાતું કૌતુક થયું અને હું પણ
આતિવાહિક (મનોમય) દેહ વડે તેમની સાથે
આકાશમાંથી પૃથ્વી ઉપર નીચે આવ્યો.^{૧૯} જન્મ
ચક્રીના ફંડાળામાં ભ્રમતું જળ વાયુબૃહદના
વલનની સાથે નીચું પેસતું બધ છે, તેમ એ
સિદ્ધમહાત્મા સાત દ્વીપ અને સાત સમુદ્રને
અંતે દેવતાઓને રમવાની (કાંચનમય) પૃથ્વી-
માં નીચે પડ્યા.^{૨૦} પ્રાણનું અપાન વડે જીર્ણ-
ભાગમાં આકર્ષણ થતાં પગનો ભાગ જન્મ પૃથ્વી-
ને અડે છે અને મસ્તકનો ભાગ જન્મ ભિચો રહે
છે, તેમ પ્રજાસન વાળેલી સ્થિતિથી એ સિદ્ધ
પૃથ્વી ઉપર પડ્યા.^{૨૧} સમાધિને લીધે જડ જવા
થઈ રહેલા તે સિદ્ધ એવી રીતે ચલન થયા છતાં
વ્યુત્થિત થયા નહિ; કમકે તેમનો દેહ ચોગના
બળથી વજ્રપાપાણના જોવા દઢ હતો અથવા રૂતા
હગ્ગાના જોવા હલકો હતો.^{૨૨} પછી મેં તેમને
જન્મ કરવા માટે પ્રયત્નપૂર્વક મેધપાણું ધારણ
ધ્યન અને બહુ જ બળથી મોટી ગર્જના કરી.^{૨૩}
હું મેધરૂપ થઈ ગયો હતો. વર્ષાઋતુ જન્મ

મયૂરને બન્નત કરે છે, તેમ મેં પોતાની બુદ્ધિની
ચતુરાર્ધ વડે તે દિશામાં મોટા કરાઓરૂપી વજ્ર-
ને ફેંકી તે સિદ્ધ મહાત્માને સમાધિમાંથી બન્નત
કરી દીધા.^{૨૪} એ સિદ્ધ મહાત્મા સમાધિમાંથી
વ્યુત્થિત થયા, એટલે જન્મ વર્ષાઋતુમાં જળની
ધારાઓનો સમૂહ પડવાથી કમળોનો સમૂહ ત્રિક-
સિત થઈ બધ છે, તેમ તે વિકસિત નેત્રવાળા
થઈ ગયા અને તેમના અવયવોની શોભા મહા-
દેદીપ્યમાન દીસવા લાગી.^{૨૫} પ્રયોધને પ્રાપ્ત
થયેલા, પરમ શાંત સ્થિતિમાં રહેલા અને પર-
માર્થ સ્થિતિમાં હેતુરૂપ એવી સમાધિમાંથી
નિવૃત્ત થઈ ગયેલા એ સિદ્ધમહાત્માને મેં સ્વચ્છ
વૃત્તિ વડે પૂછ્યું:^{૨૬} 'હે સુનિશ્ચય ! આપ ક્યાં
રહ્યા છો અને શું કરો છો? આપ આટલે બધે
ભિચોથી નીચે પડ્યા, છતાં આપના ચિત્તમાં એ
વિષે કેમ કશી ખબર ન પડી?'^{૨૭} આ પ્રમાણેનું
મારું કહેવું સાંભળીને એ સિદ્ધમહાત્માએ પોતા-
ની પૂર્વસ્થિતિનું સ્મરણ કર્યું અને ચાતકપક્ષી
જન્મ વરસાદ તરફ સધુર વચન ઉચ્ચારે, તેમ તે
મારા તરફ આ પ્રમાણે સુંદર વચન બોલ્યા
'હું જ્યાં સુધી મારા વૃત્તાંતનું સ્મરણ કરું ત્યાં સુધી
આપ થાભો. પછી હું મારું પાછળનું સર્વ વૃત્તાંત
આપને કહીશ.' મનુષ્ય જન્મ દિવસમાં કરેલાં
કર્મને સાયંકાળે સંભારે છે, તેમ એ સિદ્ધ
મહાત્માએ મને એ પ્રમાણે કહીને પોતાના સમગ્ર
પૂર્વવૃત્તાંતને સંભારવા માંડ્યું.^{૨૮-૩૦} પછી તે
ચક્રમાના કિરણના જવું શીતળ, આનંદ ઉપ-
જવનાર, અનિદ્ર, નિર્દોષ અને સુખ ઉત્પન્ન
કરનાર વચન બોલ્યા.^{૩૧}

સિદ્ધ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! મેં આપને
હમણાં જાળપ્યા છે. હું આપને નમન કરું છું.
મારો થયેલો (પ્રથમ દર્શનસમયે નમન ન કરના-
રૂપી) અપરાધ આપે ક્ષમા કરવો; કમકે ક્ષમા
કરવી એ સત્પુરુષોનો સ્વભાવ છે.^{૩૨} હે મહા-
રાજ ! જન્મ ભ્રમરો કમલિનીઓમાં ભ્રમણ કરે

છે, તેમ હું ભોગ અને મુગંધ વગેરેથી મનમોહક
એવી દેવતાઓની ઉપવનભૂમિમાં ઘણા લાંબા
કાળ સુધી ભમ્યો છું.^{૩૩} હું સંસારરૂપી સાગરની
અંદર દરયરૂપી તરંગો વડે વ્યાકુળ બની ગયો
હોતો. જન્મ ચાતકપક્ષી વૃદ્ધિનો અટકાવ થતાં
ઉદ્દેગને પામે છે, તેમ હું કાળે કરી ઉદ્દેગને પામ્યો
હોતો. હું ચિત્તરૂપી જળના તરંગોમાં ક્રીડા કર-
વાથી દરયરૂપી નદીમાં ચકના જેવી ચકરીઓમાં
તણાતો જતો હોતો. મેં ઉદ્દેગને પામી જઈ આ
પ્રમાણે વિચાર કરવા માંડ્યો.^{૩૪,૩૫} પરમતત્ત્વ
જ જમાં સારરૂપ છે એવા ભોગોમાં શી મનો-
હરતા રહી છે? માટે હું ઉદ્દેગરહિત. (નિર્વિ-
કાર) ચિદાકાશની અંદર જ દેવળ વિશ્વાંત યથા
રહું.^{૩૬} આ જગતમાં શબ્દ, રૂપરંગ, રૂપ, રસ
અને ગંધ, એ પાંચ વિષયો વિના બીજું કંઈ
દેખાતું નથી; તો પછી એવા પરિચિન્ન અદ્વય
સુખમાં હું કેમ રમું?^{૩૭} આ સર્વ શબ્દ આદિ
વિષય દેવળ ચિદાકાશરૂપ છે અને ચિન્માત્ર છે.
એ ચિદાકાશની અંદર અસત્ય આકારે (મિથ્યા-
રૂપે) દેખાતા શબ્દ આદિ વિષયોમાં હું ઉન્મત્ત-
ની પેઠે કેમ આનંદ માનું?^{૩૮} ખરું જોતાં,
શબ્દ આદિ વિષયો વિપની પેઠે જ મરણ-ઉન્માદ
આદિના હેતુરૂપ છે. સ્ત્રીઓ કામને લીધે વિશેષ
કરી મોહ ઉત્પન્ન કરનારી છે અને રાગમાત્ર
રસિક પુરુષને પણ વિરસતા ઉપભવનાર છે. આ
બધામાં આસક્ત રહેનાર કયો પુરુષ નાશ નથી
પામતો?^{૩૯} ત્વરિત ગતિવાળી બની જરાવસ્થા-
રૂપી મોટી બગલી જીવિતરૂપી શેવાળની અંદર
આ મોટી માછલી (ભદ્ર્ય માટે) મળી છે, એમ
સમજી શરીરને ગળી જવાને ઇચ્છે છે.^{૪૦} આ
શરીર સમુદ્રમાં ઉત્પન્ન થયેલા પરપોટાની પેઠે
સણવારમાં નાશ પામી બચ તેવું છે, તે દીવાની
શિખાની પેઠે પોતાની પાસે દેખાતાં છતાં પળ-
વારમાં અદરય થઈ બચ છે.^{૪૧} આ જીવિતરૂપી
નદી વિવિધ પ્રકારના વિક્ષેપોરૂપી તરંગવાળી છે,

ચકના જેવી ચકરીઓને પેદા કરનારી છે, જન્મ-
મરણરૂપી મોટા અને કાંકાવાળી છે, સુખ-દુઃખ-
રૂપી તરંગોને ધારણ કરનારી છે, યૌવન અવ-
સ્થાના આવિર્ભાવરૂપી કાદવવાળી છે, વૃદ્ધાવસ્થા-
રૂપી ઘોળા ફીલના ગોટાઓવાળી છે, અણ-
ધારી રીતે ઉત્પન્ન થનારા સુખરૂપી પરપોટા-
વાળી છે, વ્યવહારરૂપી મોટા પ્રતાહની રેખામાં
ચંચા કરતા મૂખ પુરુષોના પ્રલાપરૂપી જળના
શબ્દો વડે વ્યાકુળતાવાળી છે, રાગદ્વેષરૂપી વર-
સાદ વડે વૃદ્ધિ પામનારી છે, ભૂતળરૂપી ચપળ
દેહને ધારણ કરનારી છે, લોભ તથા મોહરૂપી
મોટા આવર્તવાળી છે અને ચકતી-પડતીના
ફેરફારવાળી છે. એ દેવળ શબ્દમાત્રથી જ શીતળ
દેખાય છે, પણ વસ્તુતાએ જોતાં તો તે વિવિધ
તાપ વડે તપેલી જ વધારા કરે છે.^{૪૨-૪૫} પુન-
મિત્ર આદિ પ્રિય પદાર્થોના સમાગમો સંસાર-
રૂપી નદીમાં જળની પેઠે જ નિરંતર વહે બચ
છે અને પ્રથમની ધનસંપત્તિ સાવ જતી રહે
છે તથા બીજી અપૂર્વ ધનસંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે.
આવા પ્રથમ પ્રાપ્ત થઈને પછી પાછા જતા રહે-
નારા નષ્ટ પદાર્થોનું શું પ્રયોજન છે? જ પદાર્થો
અપૂર્વરૂપે આવી મળે છે, તેમાં શી આર્થા
રાખવી?^{૪૬,૪૭} બધી નદીઓનું જળ એ કે વહે
બચ છે, તો પણ પર્વત-મેઘ આદિમાંથી તેની
આવક પણ હોય છે. પરંતુ દેહરૂપી નદીનું આયુ-
ધરૂપી જળ તો વહે બચ છે, પણ પાછી તેની
આવક નથી.^{૪૮} કુંભારના ચાકડા ઉપર ચકાવેલા
ઘડા તથા ઠાડિયાં આદિ પદાર્થો જન્મ કાળે કાળે
બદલાયાં કરે છે, તેમ આ સંસારરૂપી સાગરમાં
સેંકડો ભોગ્ય પદાર્થો પ્રત્યેક દેહે અને પ્રત્યેક
કાળે જુદે જુદે રૂપે બદલાઈ જતા જણાય છે.
વિષયોરૂપી વિષમ ચતુષ્કો વિવેક આદિ દ્રવ્યને
લંટી લેવામાં ચતુર ચોર જતા છે. તેઓ આર-
બાબુ ફરે છે અને વિવેકરૂપી સર્વસ્ત્રને હરી
બચ છે. તો તેમાં હું શું સતો રહું? આથી હું

નગતો રહું છું.^{૪૯, ૫૦} દિવસો આયુષ્યના એક
 માના નાના ખંડરૂપ છે. તે વારંવાર આવે છે
 અને જાય છે. અહો! કાળ વડે જતા રહેનારા એ
 દેવસોને કાણ જાણે છે?^{૫૧} અમુક પદાર્થ આજ
 મળ્યા, અમુક પદાર્થ કાલે મળશે, અમુક પદાર્થ
 અમુક આકારનો છે, અમુક પદાર્થ અમુક માણસ-
 નો છે અને અમુક પદાર્થ મારો છે, એમ
 કલ્પનામાં વહી ગયેલા આયુષ્યને તથા આહી
 જીભેલા મૃત્યુને લોકો જાણી શકતા નથી.^{૫૨} મેં
 અનંત વનભૂમિઓમાં શ્રમણ કયું છે, અનેક
 વસ્તુઓનો ઉપભોગ લીધો છે, અનેક રસોતુ
 પાન કયું છે અને અનેક સુખ-દુઃખોનો અનુ-
 ભવ કર્યો છે; તો હવે પછી બીજું અહીં શું
 અપૂર્વ મેળવવાનું છે!^{૫૩} સુખ-દુઃખનો અનુ-
 ભવ થવાથી, વારંવાર જન્મ-મરણના અખંડ
 ચક્રવાતમાં ભ્રમવાથી અને સર્વ પદાર્થો અનિશ્ચ
 હોવાથી હવે અમને ભોગોમાં ઉત્કંઠા રહી નથી.
 અમે અનેક ભોગોના સમૂહ ભોગવ્યા છે અને
 અનિત્યતાનો પણ અત્યંત અનુભવ કર્યો છે,
 પણ અહીં કાંઈ પણ સ્થળે અમને અત્યંત
 વિશ્વાંતિ મળતી જ નથી.^{૫૪, ૫૫} હું જ્યાં શિખરો-
 વાળી મેરુપર્વતની ઉપવનભૂમિમાં અને લોક-
 પાલોની મહાનગરીઓમાં ખૂબ ભજ્યો છું, છતાં
 મને શાશ્વત અને નિરંતર એવું શું સાંપડ્યું છે?
 સર્વત્ર વૃક્ષો કાંઈ વડે વ્યાપ્ત છે, પ્રાણીઓ માંસ વડે
 વ્યાપ્ત છે, પૃથ્વી મૃતિકા વડે વ્યાપ્ત છે અને સર્વત્ર
 દુઃખો તથા અનિત્યતા રહેલ છે; તો તમે જ
 કહેા, તેમાં શો ભરોસો રાખવો? જ મનુષ્યને
 કાળે પોતાની અપટમાં લીધો છે, તેને ધન, મિત્રો,
 સુખો કે બાંધવો પણ રક્ષી શકતાં નથી. માણસો
 ધૂળના ઢગલાના જેવા અસ્થિર છે. આ પવંતની
 તળેટીમાં પડેલા વરસાદના જળની પેઠે તેઓ
 વિષયોની અંદર આસક્ત થઈ જઈ કશો પુર-
 ય કર્યો વિના જ મરણશરણ થાય છે.^{૫૬-૫૮}

મારા મનને હરી શકતા નથી, તેમ જુદી

જુદી જાતની વિભૂતિઓ પણ મને મનોહર
 લાગતી નથી; કેમકે આ જીવિત મદોન્મત અંગ-
 માના કટાક્ષપાતના જેવું અતિ ચપળ છે.^{૬૦} કે
 મહારાજ! જ્યાં આજ કે કાલે કૂર કાળ મસ્તક
 ઉપર પગ મૂકવાને કે આપત્તિ આપવાને તૈયાર
 થઈ રહ્યો છે, ત્યાં કયા સમયે, કોને, ક્યાંથી અને
 કયે પ્રકારે આ અનિત્ય પ્રપંચનો ભરોસો
 જાંધાય?^{૬૧} શરીર પાંદડાંના જેવું ચપળ છે,
 જીવિતની સ્થિતિ પ્રતિદિન ધસારાને લીધે જીર્ણ
 થતી જાય છે, બુદ્ધિ અધીરતા વડે વ્યાપ્ત છે
 અને રસો નીરસ દેખાય છે.^{૬૨} આ આખું
 આયુષ્ય નીરસ ભોગો અને તેના મનોરથોમાં જ
 આલસ્ય ગરું, પરંતુ ચમત્કાર ખતાવે એવો કશો
 પણ પુરુષાર્થ મારાથી મેળવાયો નથી.^{૬૩} હવે
 આજ મોહ મંદ પડી ગયો છે અને દેહ નિઃસાર
 હોવાથી કાંઈ ઉપયોગી દેખાતો નથી. વિષયોમાં
 અનાસ્થા રાખવી એ જ ઉત્તમ અવસ્થા છે અને
 જીવિતમાં આસ્થા બાંધવી તે અધમ સ્થિતિ છે.
 સંપત્તિ આવી મળે, ત્યારે બુદ્ધિમાન મનુષ્યે
 નિરંતર માનવું જોઈએ કે, 'અહો! મોહ ઉત્પન્ન
 કરે એવી વિપત્તિ મારા ઉપર આવી પડી છે.'
 પણ તેણે આ સંસારની અંદર બંધાવું જ ન
 જોઈએ.^{૬૪, ૬૫} વિધિ અને નિષેધ વ્યવહાર-
 દ્વારા સત્ય દેખાતાં છતાં પ્રભુકે દશામાં મિથ્યા
 જણાય છે. જળ જેમ નીચા-ઊંચા પ્રદેશોમાં
 વહે જાય છે, તેમ મનુષ્યો તે વિધિનિષેધો વડે
 પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે દોરાયે જાય છે.^{૬૬} વિષયો-
 રૂપો ઝેરી વાયુઓનું ચિત્તરૂપી પુષ્પકળીમાંથી
 તેના સર્વસ્વરૂપ વિરેકરૂપી સુગંધને હરી લે છે
 અને મૂર્છાને પેદા કરે છે.^{૬૭} માયાના પ્રભાવને
 લીધે અસત્ય વિષયો સત્યરૂપ દેખાય છે. જેમ
 આવરણને લીધે સત્ય પરમતત્ત્વ અવિવેકીઓને
 અસત્ જાણે છે, તેમ જ અજ્ઞાનને લીધે અસત્ય
 વિષયો પણ સત્ય જેવા દેખાય છે.^{૬૮} બે કાંડાના
 વચલા પ્રદેશમાં પોતાના પ્રવાહને હી ડોળાની

પેઠે યુવાવતી નદીઓ જમ સમુદ્ર તરફ ખેંચાય છે, તેમ મનુષ્યોનો સમૂહ વિષયો તરફ ખેંચાય છે.^{૬૮} ચિતરૂપી બાણ પોતાના મૂળ લક્ષ્યને છોડીને વિષયો તરફ દોડે છે ને જમ કૃતમ્ની પુરુષો સુદૃઢપણાનો સ્પર્શ કરતા નથી, તેમ તે બાણ પાછું ફરીવાર ગુણનો (વિવેક-વૈરાગ્ય આદિ ગુણરૂપી પ્રત્યયનો) સ્પર્શ કરતું નથી.^{૬૯} આયુષ્ય એક ઉત્પાત કરનાર વાયુની પેઠે અનેક જોખમવાળું છે અને તે સ્નેહ વડે બંધનમાં નાખવાથી મહાશત્રુના જેવું છે. બંધુઓ બંધનરૂપ છે અને ધન અતિ નિર્ધન (અરુ) લાવે છે.^{૭૦} સુખો જ અતિ દુઃખરૂપ છે, સંપત્તિઓ જ પરમ આપત્તિરૂપ છે, ભોગો જ સંસાર સંબંધી મહાશિંગો છે અને આસક્તિ જ પરમ ઉદ્દેગકારી છે.^{૭૧} સર્વ સંપત્તિઓ વિપત્તિમાં નાખનાર છે, સુખ પણ પરિણામે દેવળ દુઃખ જ ઉત્પન્ન કરનાર છે અને જીવિત છેવટ મરણને માટે જ થાય છે. અહો ! તમે વિચિત્ર માયાનો વિલાસ તો જુઓ.^{૭૨} ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ફળ આપનારા કાળના અનેક ફેરફારોના, પ્રિય પદાર્થોના વિયોગોનો અને કાર્ષ્ણિક સુખનો પણ અનુભવ કરતાં કરતાં માણસ ધરડાં થઈ જાય છે.^{૭૩} વિષયોનો ઉપભોગ આપનારા ભોગો સંપોની ફણાઓ જેવા જ છે; કેમકે તેમનો જરા સરખો સ્પર્શ થતાં જ તે તરત કરડી પડે છે અને વળી તેઓ પ્રતિક્ષણ નાશને પ્રાપ્ત થતા પણ દેખાય છે.^{૭૪} પ્રયત્ન વિના જ સ્વતઃસિદ્ધ હોવાથી પ્રાપ્ત થઈ શકે એવા પરમપદની પ્રાપ્તિથી રહિત, છેવટ પરિણામકાય પામનારા આકારને ધારણ કરી રહેલા, વિકરાળ અને કટકારક કર્મો વડે આયુ આયુષ્ય વ્યર્થ ચાલ્યું જાય છે.^{૭૫} બંધનમાં બંધાઈ ગયેલા વનના હાથીઓની જમ ભોગોની આશામાં તૃષ્ણાથી બંધાઈ ગયેલા અવિવેકી પુરુષોને પગલે પગલે અપમાન મળે છે.^{૭૬} સંપત્તિઓ અને સ્ત્રીઓ તરંગોના ઉછા-

ળાઓના જેવી ફણાઓ ગુર છે. તો કયો વિવેકી પુરુષ સર્પની ફણાઓરૂપી છત્રની છાયાના જેવી ક્ષણિક એવી સ્ત્રી-સંપત્તિ આદિમાં આનંદ માને!^{૭૭} મનોહર એવા વિષયો ભલે હો અને મનોહર એવી વિમૂલિતિઓ પણ ભલે હો; પરંતુ જીવિત મદોન્મત સ્ત્રીના કટાક્ષપાતના જેવું ફણાઓ ગુર છે.^{૭૮} જેઓ ઉપરઉપરથી રમણીય દેખાતા અને પરિણામે અલંત નીરસ એવા વિષયોમાં રમે છે, તેઓ છેવટ નરકમાં પડે છે. ધન તો દંડના દોષો (ક્રુધા-પિપાસા-શીત ઉષ્ણ આદિ) વડે વ્યાપ્ત છે, દુઃસાધ્ય છે, આસ્થિર છે અને તે અવિવેકી પુરુષોએ સેવવા યોગ્ય છે. તેમનાથી ઠાઠ દિવસ પણ મને સતોષ થતે નથી.^{૭૯} લક્ષ્મી માત્ર ઉપરઉપરથી જ મધુ દેખાય છે, પરિણામે દુઃખ પેદા કરનાર અને ક્ષણિક વિલાસવાળી છે; તે દેવળ મોહ ન પેદા કરે છે.^{૮૦} દુઃખ પુરુષોની મિત્રતાની પેઠે ધન આદિના સંબંધો ઉપરઉપરથી રમણીય લાગે છે, સંબંધ વડે પ્રસાર પામે છે, વિષરિ પેદા કરે છે અને ઘણે કષ્ટે તે માંડ સંપાદન કરી શકાય છે.^{૮૧} યૌવનની શોભા શરદઋતુનાં વાદળોની છાયાના જેવી ચંચળ છે. વિષયો ઉપર ઉપરથી આરંભમાં રમણીય દેખાય છે, પણ પરિણામે પરિતાપ ઉપજાવે છે.^{૮૨} કાળ મહા પુરુષોના જીવિતને પણ ગળી જાય છે અને મનુષ્યોનું આયુષ્ય વૃક્ષની શાખાના અચ્ચમાગમાં લટકી રહેલા જળખિંદના જેવું ચપળ છે.^{૮૩} વૃદ્ધાવસ્થા પ્રાપ્ત થતાં દેશ ધોળા થઈ જાય છે અને દાંત પણ જીર્ણ થઈ જાય છે. આમ છેવટ ખુદ ય ક્ષયને અને જીર્ણતાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે; પરંતુ એક તૃષ્ણા જ ઠાઠ દિવસ જીર્ણ થતી નથી.^{૮૪} ભોગોના વિસ્તારથી અતિ ગહન એવા સર્વ પ્રકારના દેહરૂપી જંગલની અંદર એક તૃષ્ણારૂપી વિષમજરી જ અહર્નિશ વિકસિત રહે છે.^{૮૫} બાલ્યવય યૌવનની પેઠે

જાગતો રહ્યું છે. ૪૯૫૦ દિવસો આયુષ્યના એક નાના નાના ખંડરૂપ છે. તે વારંવાર આવે છે અને જાય છે. અહો! કાળ વડે જતા રહેનારા એ દિવસોને કાણ જાણે છે? ૪૯૫૧ અમુક પદાર્થ આજ મળ્યા, અમુક પદાર્થ કાલે મળશે, અમુક પદાર્થ અમુક આકારનો છે, અમુક પદાર્થ અમુક માણસનો છે અને અમુક પદાર્થ મારો છે, એમ કદપનામાં વહી ગયેલા આયુષ્યને તથા આવી જોસેલા મૃત્યુને લોકો જાણી શકતા નથી. ૪૯૫૨ મેં અનંત વનભૂમિઓમાં ભ્રમણ કર્યું છે, અનેક વસ્તુઓનો ઉપસોગ લીધો છે, અનેક રસોતુ પાન કર્યું છે અને અનેક સુખ-દુઃખોનો અનુભવ કર્યો છે; તો હવે પછી ખાનું પીણું અહીં સુ અપૂર્વ મેળવવાનું છે. ૪૯૫૩ સુખ-દુઃખનો અનુભવ થવાથી, વારંવાર જન્મ-મરણના અખંડ ચક્રવામાં ભ્રમવાથી અને સર્વ પદાર્થો અનિશ્ચ હોવાથી હવે અમને ભોગોમાં ઉત્કંઠા રહી નથી. અમે અનેક ભોગોના સમૂહ ભોગવ્યા છે અને અનિશ્ચયતાના પણ અત્યંત અનુભવ કર્યો છે, પણ અહીં કોઈ પણ રથેણ અમને અત્યંત વિશ્રાંતિ મળતી જ નથી. ૪૯૫૪ હું હાંમાં ચિખરે-વાળી મેરુપર્વતની ઉપવનભૂમિમાં અને લોક-પાલોની મહાનગરીઓમાં ખૂબ ભર્યો છું, છતાં મને શાશ્વત અને નિરંતર એવું શું સાંપડ્યું છે? સર્વત્ર વૃક્ષો કાષ્ઠ વડે વ્યાપ્ત છે, પ્રાણીઓ માંસ વડે વ્યાપ્ત છે, પૃથ્વી મૃતિકા વડે વ્યાપ્ત છે અને સર્વત્ર દુઃખો તથા અનિશ્ચયતા રહેલ છે; તો તમે જ કહો, તેમાં શો ભરાસો રાખવો? જે મનુષ્યને કાળે પોતાની ઝપટમાં લીધો છે, તેને ધન, મિત્રો, સુખો કે બાંધવો પણ રક્ષી શકતા નથી. માણસો ધૂળના ઢગલાના જેવાં અસ્થિર છે. આ પવતની તળેટીમાં પડેલા વરસાદના જળની પેઠે તેઓ વિષયોની અંદર આસક્ત થઈ જઈ કશો પુરુષ ક્યાં વિના જ મરણશરણ થાય છે. ૪૯૫૫-૫૬ મારા મનને હરી શકતા નથી, તેમ જીવી

જીવી જાતની વિભૂતિઓ પણ મને મનોહર લાગતી નથી; કેમકે આ જીવિત મદોન્મત અંગ-નાના કટાક્ષપાતના જેવું અતિ ચપળ છે. ૪૯૫૬ મહારાજ! જ્યાં આજ કે કાલે ફર કાળ મસ્તક ઉપર પગ મૂકવાને કે આપત્તિ આપવાને તૈયાર થઈ રહ્યો છે, ત્યાં કયા સમયે, કોને, ક્યાંથી અને કયે પ્રકારે આ અનિશ્ચય પ્રપંચનો ભરાસો બંધાય? ૪૯૫૭ શરીર પાંદડાના જેવું ચપળ છે, જીવિતની સ્થિતિ પ્રતિદિન ધસારાને લીધે જીર્ણ થતી જાય છે, બુદ્ધિ અધીરતા વડે વ્યાપ્ત છે અને રસો નીરસ દેખાય છે. ૪૯૫૮ આ આયુ આયુષ્ય નીરસ ભોગો અને તેના મનોરથોમાં જ ચાલ્યું ગયું, પરંતુ ચમત્કાર બતાવે એવો કશો પણ પુરુષાર્થ મારાથી મેળવાયો નથી. ૪૯૫૯ હવે આજે મોઢ મંદ પડી ગયો છે અને દેહ નિઃસાર હોવાથી કોઈ ઉપયોગી દેખાતો નથી. વિષયોમાં અનાસ્થા રાખવી એ જ ઉત્તમ અવસ્થા છે અને જીવિતમાં આસ્થા બાંધવી તે અધમ-સ્થિતિ છે. સંપત્તિ આવી મળે, ત્યારે બુદ્ધિમાન મનુષ્યે નિરંતર માનવું જોઈએ કે, 'અહો! મોઢ ઉપજ કરે એવી નિપત્તિ મારા ઉપર આવી પડી છે.' પણ તેણે આ સંસારની અંદર બંધાવું જ ન જોઈએ. ૪૯૬૦ વિધિ અને નિષેધ વ્યવહાર-દશામાં સત્ય દેખાતાં છતાં પ્રભુક દશામાં અિથ્યા જણાય છે. જળ જેમ નીચા-જાંચા પ્રદેશોમાં વધે જાય છે, તેમ મનુષ્યો તે વિધિનિષેધો વડે પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે દારાયે જાય છે. ૪૯૬૧ વિષયો-રૂપી ઝેરી વાયુઓનું ચિત્તરૂપી પુષ્પકળીમાંથી તેના સર્વસ્વરૂપ વિવેકરૂપી સુગંધને હરી લે છે અને મૂર્છાને પેદા કરે છે. ૪૯૬૨ માયાના પ્રભાવને લીધે અસત્ય વિષયો સત્યરૂપ દેખાય છે. જેમ આવરણને લીધે સત્ય પરમતત્ત્વ અવિવેકીઓને અસત્ય જાણે છે, તેમ જ અજ્ઞાનને લીધે અસત્ય વિષયો પણ સત્ય જેવા દેખાય છે. ૪૯૬૩ બે કાંઠાના વ્યસા પ્રદેશમાં પોતાના પ્રવાહને લીડોળાની

પેઠે ખુલાવતી નદીઓ જમ સમુદ્ર તરફ ખેંચાય છે, તેમ મનુષ્યોના સમૂહ વિષયો તરફ ખેંચાય છે.^{૬૮} ચિત્તરૂપી બાણ પોતાના મૂળ લક્ષ્યને છોડીને વિષયો તરફ દોડે છે ને જમ કૃતમી પુરુષો સુદૃઢપણાનો સ્પર્શ કરતા નથી, તેમ તે બાણ પાછું ફરીવાર ગુણનો (વિવેક-વૈરાગ્ય આદિ ગુણરૂપી પ્રત્યયાનો) સ્પર્શ કરતું નથી.^{૬૯} આયુષ્ય એક ઉત્પાત કરનાર વાયુની પેઠે અનેક જોખમવાળું છે અને તે સ્નેહ વડે બંધનમાં નાખવાથી મહાશત્રુના જેવું છે. બંધુઓ બંધનરૂપ છે અને ધન અતિ નિર્ધન (અત્યુ) લાવે છે.^{૭૦} સુખો જ અતિ દુઃખરૂપ છે, સંપત્તિઓ જ પરમ આપત્તિરૂપ છે, ભોગો જ સંસાર સંબંધી મહારોગો છે અને આસક્તિ જ પરમ ઉદ્વેગકારી છે.^{૭૧} સર્વ સંપત્તિઓ વિપત્તિમાં નાખનાર છે, સુખ પણ પરિણામે કેવળ દુઃખ જ ઉત્પન્ન કરનાર છે અને જીવિત છેવટ મરણને માટે જ થાય છે. અહો ! તમે વિચિત્ર માયાનો વિલાસ તો જુઓ.^{૭૨} ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ક્ષણ આપનારા કાળના અનેક ફેરફારોનો, પ્રિય પદાર્થોના વિયોગોનો અને કાંઈક સુખનો પણ અનુભવ કરતાં કરતાં માણસ ધરડાં થઈ બળ્ય છે.^{૭૩} વિષયોનો ઉપભોગ આપનારા ભોગો સર્પોની ફણાઓ જેવા જ છે; કેમકે તેમનો જરા સરખો સ્પર્શ થતાં જ તે તરત કરડી પડે છે અને વળી તેઓ પ્રતિસ્રણ નાશને પ્રાપ્ત થતા પણ દેખાય છે.^{૭૪} પ્રયત્ન વિના જ સ્વતઃસિદ્ધ હોવાથી પ્રાપ્ત થઈ શકે એવા પરમપદની પ્રાપ્તિથી રહિત, છેવટ પરિણામકાય પામનારા આકારને ધારણ કરી રહેલા, વિકરાળ અને કષ્ટકારક ક્રમો વડે આપું આયુષ્ય વ્યર્થ આપ્યું બળ્ય છે.^{૭૫} બંધનમાં બંધાઈ ગયેલા વનના હાથીઓની જમ ભોગોની આશામાં તૃષ્ણાથી બંધાઈ ગયેલા અવિવેકી પુરુષોને પગલે પગલે અપમાન મળે છે.^{૭૬} સંપત્તિઓ અને સ્ત્રીઓ તરંગોના ઉછા-

ળાઓના જેવી ક્ષણભંગુર છે. તો કયો વિવેકી પુરુષ સર્પની ફણાઓરૂપી છત્રની છાયાના જેવી ક્ષણિક એવી સ્ત્રી-સંપત્તિ આદિમાં આનંદ માને?^{૭૭} મનોહર એવા વિષયો ભલે હો અને મનોહર એવી વિભૂતિઓ પણ ભલે હો; પરંતુ જીવિત મદોન્મત સ્ત્રીના કટાક્ષપાતના જેવું ક્ષણભંગુર છે.^{૭૮} જ્યો ઉપરઉપરથી રમણીય દેખાતા અને પરિણામે અત્યંત નીરસ એવા વિષયોમાં રમે છે, તેઓ છેવટ નરકમાં પડે છે. ધન તો દ્રવ્યના દોષો (ક્ષુધા-પિપાસા-શીત ઉષ્ણ આદિ) વડે વ્યાપ્ત છે, દુઃસામ્ય છે, અસ્થિર છે અને તે અવિવેકી પુરુષોએ સેવવા યોગ્ય છે. તેમનાથી કાંઈ દિવસ પણ મને સતોપ થતો નથી.^{૭૯} લક્ષ્મી માત્ર ઉપરઉપરથી જ મધુર દેખાય છે, પરિણામે દુઃખ પેદા કરનાર છે અને ક્ષણિક વિલાસવાળી છે; તે કેવળ મોહ જ પેદા કરે છે.^{૮૦} દુષ્ટ પુરુષોની મિત્રતાની પેઠે ધન આદિના સંબંધો ઉપરઉપરથી રમણીય લાગે છે, સંબંધ વડે પ્રસાર પામે છે, વિપત્તિ પેદા કરે છે અને ઘણે કહે તે માંડ સંપાદન કરી શકાય છે.^{૮૧} યોવનની શોભા શરદમત્સુતા વાદળોની છાયાના જેવી ચંચળ છે. વિષયો ઉપર-ઉપરથી આરંભમાં રમણીય દેખાય છે, પણ પરિણામે પરિતાપ ઉપજાવે છે.^{૮૨} કાળ મહા-પુરુષોના જીવિતને પણ ગળી બળ્ય છે અને મનુષ્યોનું આયુષ્ય વૃક્ષની શાખાના અશ્વભાગમાં લટકી રહેલા જળાબિદના જેવું ચપળ છે.^{૮૩} વૃદ્ધાવસ્થા પ્રાપ્ત થતાં દેશ ધોળા થઈ બળ્ય છે અને દાંત પણ જીર્ણ થઈ બળ્ય છે. આમ છેવટ બધું ચ ક્ષયને અને જીર્ણતાને પ્રાપ્ત થઈ બળ્ય છે; પરંતુ એક તૃષ્ણા જ કાંઈ દિવસ જીર્ણ થતી નથી.^{૮૪} ભોગોના વિસ્તારથી અતિ ગહન એવા સર્વ પ્રકારના દેહરૂપી જંગલની અંદર એક તૃષ્ણારૂપી વિષમંજરી જ અહનિંચ વિકસિત રહે છે.^{૮૫} બાલ્યવય યોવનની પેઠે

જતું રહે છે અને યોવન બાલ્યવયની પેઠે જતું રહે છે. એ બેયનું પરસ્પર ઉપમાન-ઉપમેય-પણું છે અને તે બન્નેમાં ક્ષણજીવનપણું રહેલ છે. ^{૬૦}જેમ ખોખામાંથી જળ તરત ઘટવા માટે છે, તેમ આયુષ્ય પ્રતિદિન આણું થતું જાય છે; નદીના પ્રવહાની પેઠે વહું જતું એ આયુષ્ય પાણું મળતું જ નથી. ^{૬૧}આ દેહ અર્જુનવાત (શાગ)ની પેઠે કાણ જાણે ક્યાંયથી તરત ખડે થઈ જાય છે અને પાછો આપણી નજર આગળ જ તે તરંગની પેઠે, વાદળાંની પેઠે અને દ્વીપ-કની પેઠે નાશ પામી જાય છે. ^{૬૨}૨મ્ય પદ્ધતિમાં મને અરમ્યપણું જોવામાં આવ્યું, સ્થિર પદ્ધતિમાં મેં અસ્થિરતા જોઈ અને સત્ય જણાતા પદ્ધતિમાં પણ મને અસત્યતાનો અનુભવ થયો. આથી અમે વૈરાગ્યવાન થઈ ગયા છીએ. ^{૬૩}મન વાસનારાહિત થઈ જાય છે, ત્યારે આત્મવિશ્રાંતિમાં જે કાંઈ સુખ મળે છે, તે સુખ પાતાળ, પૃથ્વી કે સ્વર્ગના કોઈ ભોગોમાં પણ નથી મળતું. ^{૬૪}જેમ ચિત્તમાં આલેખેલી લતા (અજ્ઞાન-ને લાંબી) ભમરાને પોતાના તરફ ખેંચે છે, તેમ જ્યાં સુધી મને દેહ વૈરાગ્ય ન હતો, ત્યાં સુધી જ સર્વ વિષયોસહિત પાંચે ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ મને પોતાના તરફ ખેંચી જતી હતી. ^{૬૫}પરંતુ હવે આજ ઘણે સાંચે કાળે હું અહંકારથી પણ રહિત થઈ ગયેલ છું અને મેં મારી યુદ્ધિ વડે સ્વર્ગ-ભોક્ષ આદિમાં વૈરાગ્ય સંપાદન કર્યો છે. ^{૬૬}ઘણા સાંખ્યા કાળ સુધી મને એકાંતમાં વિશ્રાંતિ લેવાની ઇચ્છા થઈ હતી, તેથી તમારી પેઠે જ હું આકાશમાં (દૂર પ્રદેશમાં) આવી ચડ્યો છું અને આ પર્ણકુટી મારા જોવામાં આવી છે. ^{૬૭}આ પર્ણકુટી આપની છે, એવું જ્ઞાન મને આજ જ થયું છે. આપ પાછા અહીં પધારશો એવો વિચાર મારા ચિત્તમાં આવ્યો જ ન હતો. ^{૬૮}હું અહીં આવ્યો તે સમયે મેં અનુમાનથી એમ અણ્યું 'દે. દ્રાઘ સિદ્ધમહાત્મા અહીં રહેતા હતા

અને તે પોતાની મેળે જ દેહનો ત્યાગ કરી દઈ નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે. ^{૬૯}હે ભગવન! આ મારું વૃત્તાંત છે. હું અમુક છું, તે સર્વ પણ મેં આપને યથાસ્થિત રીતે કહ્યું છે. હવે આ અપરાધમાં દંડ કે અનુગ્રહ, જેમ આપના ધ્યાનમાં આવે તેમ સુખેથી કરો. ^{૭૦}હે મહારાજ! સિદ્ધ પુરુષો પણ જ્યાં સુધી સમાધિપરાયણ થઈ પોતાના અંતરાત્મામાં બધી વસ્તુ વિષે ઉત્તમ યુદ્ધિ વડે વિચાર કરી પૂરેપૂરો નિર્ણય કરતા નથી, ત્યાં સુધી તેમને ત્રણે કાળમાં બનનાર વૃત્તાંત-નું કાંઈ પણ બરાબર જ્ઞાન થતું નથી. બ્રહ્મા આદિના મનનો પણ એવો જ સહજ સ્વભાવ છે. (તો મારા જેવા અલ્પજ્ઞને માટે તો શું કહેવું!) ^{૭૧}

સિદ્ધર્ષેન યાવદવધાનપરૈર્વિચાર્ય નિર્ણીતમુત્ત-
મધિયાન્તરશેષવસ્તુ | તાવત્ત્રિકાલકલનં ન વિદ-
ન્તિ કિંચિદ્ ઇત્યબ્જજાદિમેનસોડપિ મુને સ્વમાયઃ
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'આકાશમંડપ-
સિદ્ધસમાગમ' એ નામનો
સર્ગ ૯૩ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૧૪ મો

પિશાચનું વર્ણન તથા જગત
અને બ્રહ્મનું ઐક્ય
॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અથ હેમમયાકાશવિસ્તીર્ણ્યા મહાશુવિ |

સૌહાર્દાદિવ સિદ્ધસ્ય તસ્પેદમહદ્યુક્તવાન્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પછી, આકાશના જેવી મહાવિશાળ (સાત સમુદ્ર, દ્વીપ આદિથી બહારની) સુવર્ણમય પૃથ્વીમાં મેં તે સિદ્ધ મહાત્માને સ્નેહપૂર્વક કહ્યું. ^૧દેવળ તમે જ વિચાર

* આ ચોરાણના સર્ગમાં બનતું પોતાના સિદ્ધ-ભોક્ષના જતું, તેમાં પિશાચોની અને દેવતાઓની સ્થિતિ કે જે દેવળ મનને અનુસારે રહેલ છે, તે વિશે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

નથી કર્યો એમ નથી, પરંતુ મેં પણ (તમારી સ્થિતિ સંબંધીનો) વિચાર કર્યો ન હતો; કેમકે દેહધારી યોગીઓને પણ સર્વ વિષયમાં મનની એકાગ્રતા (સમાધિ) વિના જૂતભવિષ્ય આદિ આખતનું જ્ઞાન થતું નથી.^૧ એ મને પ્રથમથી (આપની અહીં સ્થિતિ વિષે) ખબર હોત, તો પછી હું તમારા વૃત્તાંતનો વિચાર કરી આકાશની અંદર આ પર્ણકુટીને શા માટે સ્થિર ન કરત? એથી તો તમે અહીં સ્થિર સ્થિતિ કરી શકતા.^૨ હવે તમે અહીંથી ચાલો. આપણે બન્ને આપણા સિદ્ધલોકની અંદર યથાસ્થિતપણે જઈ રહીએ. કેમકે પોતાના આત્માની વિશેષ વગરની સ્થિતિ સંપાદન કરવામાં પોતાના સ્થાનમાં જ શાંતપણે રહેવું એ એક ઉત્તમ સાધન છે.^૩ તે વખતે અમે બન્ને આકાશમાંના તારા જેવા જણાતા હતા. આવી રીતે નિર્ણય કરી અમે બન્ને જણ એક ચંત્રમાંથી ઊડેલા બે પાપાણની પેઠે એક સાથે જ આકાશમાં ઊડ્યા.^૪ પછી, અમે એકબીજાને પ્રણામપૂર્વક રજા આપી; ત્યારે એ સિદ્ધ પોતાના અલીપ્ત પ્રદેશમાં (નંદનવનમાં) ચાલ્યા ગયા અને હું મારા અલીપ્ત પ્રદેશમાં (સપ્તર્ષિલોકમાં) ચાલ્યો ગયો.^૫ હે રામચંદ્રજી! મેં ઉપર પ્રમાણેનું સર્વ વૃત્તાંત તમને કહી ખતાવ્યું. તમે આ સંસારની આશ્ચર્યભરી વિચિત્રતા તો જુઓ!^૬

રામ બોલ્યા:—આપને આ પાર્થિવ દેહ તો રજૂપ થઈ જઈ અણુરૂપ થઈ ગયો હશે, તો પછી આપે ક્યા દેહ વડે સિદ્ધલોકમાં ભ્રમણ કર્યું?^૭

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હું જગતરૂપી ઘરની અંદર સિદ્ધપુરુષોની સેનામાં અને લોકપાલોની નગરીઓમાં ભ્રમરો હતા. મને એ સમયનું વૃત્તાંત સાંભળ્યું, તે તમે સાંભળો.^૮ હું સ્થૂલદેહથી રહિત હતા અને આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહ વડે યુક્ત હતા. હું એ દે ઈન્દ્રના નગરમાં ગયો હતા, પણ ત્યાં મને કાંઈએ દીકો નહિ.^૯ હે રામચંદ્રજી!

તે સમયે હું આકાશની પેઠે નિરાકાર થઈ રહ્યો હતો અને આધાર કે આધેય એ કયું ત્યાં હતું નહિ. હું તો ચિદાકાશ વડે સત્તાવાળા મનરૂપ જ થઈ ગયો હતો.^{૧૦} તમારા જેવા સ્થૂલદેહિવાળાઓને હું અહીંતારૂપે (અહણુ કરનાર તરીકે) કે આશ્વરૂપે જણાવતો ન હતો; તેમજ મારામા દેશ-કાળ આદિનું પણ કોઈ ઠેકાણું પરિવર્તન થતું ન હતું.^{૧૧} હું મનના મનરૂપે જ રહ્યો હતો, પૃથ્વી આદિ સ્થૂલ આકારથી રહિત જ હતો અને તેને લીધે જ હું પદાર્થોના કશો અવરોધ કરતો ન હતો. મારો આકાર સંકલ્પપુરુષના જેવો હતો.^{૧૨} મને પદાર્થોના સમૂહો કાંઈ પણ પ્રતિબંધ કરી શકતા ન હતા. હું પોતે પોતાના અનુભવને જ જોયા કરતો હતો અને મારી પેઠે જ મનોભયરૂપે રહેલા પુરુષો સાથે હું વ્યવહાર કરતો હતો.^{૧૩} આ આખતમાં સ્વપ્નમાં થતા અનુભવો દર્શાવતરૂપ છે. બાકી જ પોતાના અનુભવને પણ ન માને, તેવાઓ સાથે તમારે વધારે તકરાર કરવાની કાંઈ જરૂર નથી. જમ સ્વપ્નમાં ગતિ કરનાર મનુષ્ય સ્વપ્નની અંદર મનોભય દેહે ઘરમાં વ્યવહાર કરતો હોય તો પણ તે બીજાના બેવામાં આવતો નથી, તેમ હું આકાશમાં રહેલા દેવતાઓની પાસે રહ્યો હતો, છતાં તેમણે મને દીકો નહિ.^{૧૪,૧૫} હું બીજા પાર્થિવ શરીરવાળાઓને દેખતો હતો; પરંતુ હું આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહે રહ્યો હતો અને મને કાંઈ પણ દેખતું ન હતું.^{૧૬}

રામ બોલ્યા:—તમે સ્થૂલદેહના અભાવને લીધે જ્યારે આકાશના જેવા નિરાકાર હતા, ત્યારે એ સુવર્ણમય ભૂમિમાં આપને સિદ્ધ મહાત્માએ શી રીતે દીકો?^{૧૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—અસ્મદાદિ (જ્ઞાન વડે અને યોગ વડે સિદ્ધ) પુરુષો (સત્યસંકલ્પતાને લીધે) પોતાના સંકલ્પને આધારે કલ્પાયેલા પદાર્થોને દેખે છે, પણ જ પોતાના સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલ નથી, તેને નથી દેખતા.^{૧૮} પુરુષ જ્ઞાનયોગ આદિ

વડે શુદ્ધ આત્માવાળો હોય છે, છતાં લોકિક વ્યવહારોમાં નિમગ્ન થઈ જવાથી તે ક્ષણવારમાં પોતાના આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) સ્વરૂપને ભૂલી બળ્ય છે.^{૨૦} 'મને આ સિદ્ધ મહાત્મા ભલે દેખો' એમ મારા મનમાં સંકલ્પ થયો, તેથી મારા સત્યસંકલ્પને લીધે તેણે મને દીઠો. આમ, હું તે સિદ્ધના સંકલ્પના વિષયરૂપ થઈ રહ્યો હતો.^{૨૧} ખીજા સામાન્ય જીવો ભેદભાવના દૃઢપણને લીધે સત્યસંકલ્પ હોઈ શકતા નથી, પણ એ સિદ્ધ મહાત્મા તો ભેદભાવના બાધિત થઈ જવાથી સત્યસંકલ્પ હતા.^{૨૨} કદાચિત્ અને સિદ્ધ પુરુષ હોય અને તેમનું ઇચ્છિત પરસ્પર વિરુદ્ધ હોય, તો તેમાં જેના આત્મજ્ઞાનની નિર્મળતાનું અધિક-પણું હોય તથા જેનો પુરુષપ્રયત્ન પ્રમળ હોય, તે જય મેળવે છે.^{૨૩} હું સિદ્ધોની સેનામાં અને લોકપાલોની નગરીઓમાં જમતો હતો અને વ્યવહારોના સમુદાય વડે મને મારું આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ)પણું જુલોઈ ગયું હતું.^{૨૪} ત્યારે હું મહાવિશાળ આકાશની અંદર ખીજાઓની સાથે વ્યવહાર કરવા લાગ્યો; છતાં મને ચંચળને કાઈ પણ દેખતું ન હતું.^{૨૫} હે નિર્મળ રામ-ચંદ્ર! હું જો કે દેવલોક માંઅત્યંત શબ્દ કરતો હતો પણ સ્વમપ્રરુપની પેઠે મારો શબ્દ કાઈના પણ સાંભળવામાં આવતો ન હતો.^{૨૬} મારો દેહ દેવળ મનોમય જ હતો, તેથી જો હું કાઈને હસ્ત-આદિનો અવલંબ આપવા ધારુ, તો પણ તે (હસ્ત આદિ) ખીજના અવલંબનરૂપ થઈ શકે નહિ.^{૨૭} આમ, હે રામચંદ્ર! હું આકાશના એક પિશાયરૂપ હતો અને મેં દેવલોકની અંદરના પિશાયપણનો અનુભવ કર્યો હતો.^{૨૮}

રામ યોદ્યા:-આ લોકમાં પિશાયો કેવે આકારે રહે છે? તેઓ કયા સ્થાનમાં રહે છે? તેઓ કેવી જાતના, કેવા આચારના, કેવા અંતઃ-
 .. અને કેવા હોય છે?^{૨૯}

સિદ્ધ યોદ્યા:-આ લોકમાં કઈ જાતના

પિશાયો હોય છે, તે હું કહી જતાવીશ. તમે તે સાંભળો. જ.માણસ પ્રસંગપ્રાપ્ત વચન બોલતો નથી, તે સભ્ય (સભામાં બેસવા યોગ્ય) ગણાતો નથી. કટલાક પિશાયો આકાશના જેવા અને મનોમય (સૂક્ષ્મ) દેહવાળા હોય છે. તેઓ પોતાના મન વડે સ્વમની પેઠે કલ્પી લીધેલા હોય, પણ આદિ અવયવો વડે યુક્ત હોય છે. તેઓ તમારી પેઠે જ પોતાના આકારને દેખે છે. એ પિશાયો ખીજ મનુષ્યમાં શ્રમ ઉત્પન્ન કરનારી અને ભય ઉપ-ભવનારી પોતાની છાયા વડે (પ્રતિબિંબ વડે) ખીજના ચિત્તમાં પ્રવેશ કરે છે. (તદ્રૂપ જેવા ખીજ બળ્ય છે.) તેઓ મનુષ્યના દુઃખભોગને આપ-નાર કાલ-કર્મ-વાસના વગેરેને નાના પ્રકારની ભ્રાંતિ-ચેષ્ટા આદિને આકારે પેદા કરે છે.^{૩૦-૩૧} વખતે તેઓ મનુષ્યને મારી નાખે છે, વખતે અંદપસત્ત્વ અને અંદપબળવાળા મનુષ્યના સ્થિર આદિ ધાતુઓને ચૂસી લે છે, વખતે તેમનાં બળને અને સત્ત્વને હરી લે છે અને વખતે ચિત્તને દબાવી જીવોની હિંસા પણ કરે છે.^{૩૨} કટલાક પિશાયો આકાશના જેવા હોય છે, કટલાક પિશાયો ગ્રાહણના જેવા હોય છે, કટલાક સ્વમનરના જેવા આકારવાળા હોય છે અને કટલાક સાકાર છતાં આકાશના જેવા નિરાકાર જ હોય છે.^{૩૩} કટલાક પિશાયોના આકાર વાદળોના જેવા હોય છે, કટલાક તો પવનરૂપી દેહવાળા હોય છે અને કટલાક તો શ્રમરૂપે જ દેખાતા હોય છે. એ બધાયનું વાસ્તવરૂપ જોઈએ, તો તે બુદ્ધિમય અને મનોમય જ છે.^{૩૪} સ્થૂલ-દેહના અભાવને લીધે તે કાઈનાથી ચઢણ કરી શકતા નથી, તેમ પોતે કાઈને ચઢણ કરી શકતા નથી. તેમનું ચરીર આકાશના જેવું શૂન્ય હોય છે, છતાં તેઓ પોતાના આકારને દેખે છે.^{૩૫} તેઓ કમંચેણે પ્રાપ્ત થનાર ટાંક-પાંકડા આદિ સુખદુઃખને પ્રાપ્ત થાય છે. તેઓ બહારના બળ આદિ પદાર્થો મીવાને કે અન્ન આદિ

જન્મવાને અર્થાત્ પોતાની મરજી પ્રમાણે લેવું-
 દેવું ઇત્યાદિ વ્યવહાર કરવાને સમર્થ થઈ શકતા
 નથી.^{૩૭} તેઓ ઇચ્છા, દ્રેષ, ભય, ક્રોધ, લોભ,
 મોહ વગેરેથી યુક્ત હોય છે અને મંત્ર, ઔષધ,
 તપ, દાન, ધૈર્ય તથા ધર્મ વડે તેમને વશ કરી
 શકાય છે.^{૩૮} 'સત્રનાવદ્ધલ' નામના એક જાતના
 યોગધારણાના ભેદથી મનુષ્યના સત્રવનો અવ-
 દ્ધલ (અટકાવ) કરી શકાય છે. તે વડે, યંત્ર વડે
 અને કોઈ સિદ્ધ કરેલા મંત્ર વડે, કોઈક સ્થળે અને
 કોઈક સમયે કટલાક પુરુષો તે પિશાચોને વશ
 કરી લઈ સેવા આદિમાં ભેડી દે છે અને દેખે
 પણ છે.^{૩૯} પિશાચોની યોગિની એ એક દેવયોગિની
 છે. તેથી કટલાક તેા દેવેના જવા ઐશ્વર્યવાળા
 હોય છે, કટલાક તેા મનુષ્યના જવા લક્ષ્મીવાળા
 હોય છે અને કટલાક તેા સર્પના જવા હોય
 છે.^{૪૦} વળી કટલાક કૂતરા-શિયાળ આદિના
 જવા હોય છે, કટલાક ગામમાં તથા જંગલમાં
 રહે છે, કટલાક કૃત્રિમ નાની નાની નદીઓમાં,
 કચરો નાખવાનાં સ્થાનોમાં (હરકામાં) તથા
 શેરીઓમાં રહે છે અને કટલાક નરકના જવા
 અપવિત્ર પ્રદેશમાં વસે છે. આ પ્રમાણે પિશાચો-
 નાં ધામેા, તેમના આકારો અને તેમના
 આચારો કલા. હવે તેમના જન્મ વિષે હું કહું છું,
 તે તમે સાંભળો.^{૪૧, ૪૨} દશ્યના સંપર્ક વિનાનું
 ચિન્મય પ્રજ્ઞ સ્વભાવે જ સર્વશક્તિમાન છે. તે
 દશ્યને કદાપી લઈને પોતાને અસુક પરિચ્છિન્ન-
 રૂપે સમજે છે અને તેવે રૂપે જ યઈ રહે છે.^{૪૩}
 આ જ જીવરૂપ છે, એમ તમે સમજો. એ જીવ
 અભિમાન વડે પ્રોઢપણાને પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે
 'અહંકાર' ના નામથી ઓળખાય છે. તે અહં-
 કાર પ્રુઢ થાય છે, ત્યારે 'મન' ના નામથી કહે-
 વાય છે. આમ તત્ત્વવેત્તાઓનું સમજવું છે.^{૪૪}
 એ મનરૂપ જીવ જ સમષ્ટિરૂપે પ્રજ્ઞા કહેવાય છે
 અને તેનું સ્વરૂપ સંદેહરૂપ અને આકારરૂપ જ
 છે. અસત્ય જગતનું બીજ પણ અસત્ય જ છે,

અને વસ્તુતાએ જોતાં તે નિરાકાર છે.^{૪૫} આમ
 મન જ (સમષ્ટિરૂપે) પ્રજ્ઞા કહેવાય છે. તે
 સદેહ હોવા છતાં નિર્મળ ચિદાકાશરૂપ જ છે.
 તેના આકાર સ્વમપુરુષના જોવા છે અને સત્યરૂપ
 ભાસતાં છતાં તે સદાકાળ અસત્ય જ છે.^{૪૬} તે
 પોતે પૃથ્વી આદિ આકારથી રહિત છે. તેના
 દેહ આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) છે; કેમકે આકાશની
 અંદર રહેનાર સંકલ્પના પાર્થિવ (પૃથ્વી આદિ
 સંખંધી) આકાર ક્યાંથી જ હોય!^{૪૭} જમ
 તમારું મન પોતે આકાશમાં કદાપી લીધેલા
 નગરને દેખે છે, તેમ એ સમષ્ટિનું મન પણ
 પોતાનામાં કદાપી લીધેલા વિરંચીપણાનો અનુ-
 ભવ કરે છે.^{૪૮} એ સત્યસંકલ્પ વિરંચી (પ્રજ્ઞા)
 જવી જવી કલ્પના કરે છે, તેવું તેવું પોતે દેખે
 છે અને અનુભવે છે; તેા પછી ચિદ્રૂપ જીવ
 (જ્ઞાનશક્તિને લીધે) શા માટે ન દેખે કે ન
 અનુભવે?^{૪૯} પ્રજ્ઞા વસ્તુતાએ જોતાં શૂન્યરૂપ જ
 છે. તે પ્રજ્ઞા ચિદાકાશની અંદર શૂન્ય એવા જ
 કોઈ પ્રજ્ઞાને જુએ છે, તે આ જગત કહેવાય
 છે.^{૫૦} પ્રજ્ઞ જ પ્રજ્ઞની અંદર (પોતાના સ્વરૂપમાં)
 વિવર્તભાવે તેવે રૂપે યઈ રહેલ છે. ઘણા
 કાળની એક ભાવનાને લીધે જગતનો દહ પ્રતિ-
 ભાસ યઈ રહ્યો છે અને તે ઘણા લાંબા કાળના
 સ્વપ્નના જીવું સુંદર તથા ધદ્દ જોવામાં આવે છે.^{૫૧}
 પ્રજ્ઞા આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહને ધારણ કરી
 રહેલ છે અને તેને ઘણા લાંબા કાળની ભાવ-
 નાને લીધે અનેક સૃષ્ટિ અનુભવમાં આવે છે.
 બાકી, ખરું જોતાં એ સર્વ પ્રજ્ઞરૂપ જ છે.^{૫૨}
 પરંતુ પ્રકટ ઉકર્ષને લીધે એ પ્રજ્ઞાનો આતિ-
 વાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહ પણ આધિભૌતિકપણાને
 પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે, તેથી જ તે સૃષ્ટિરૂપે કહેવામાં
 આવે છે અને તેમાં અનેક ભેદોની પ્રતીતિ
 થાય છે.^{૫૩} એ પ્રજ્ઞાનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જોઈએ
 તેા પ્રજ્ઞરૂપ જ છે, તેમજ જીવ અને જગત એ
 બન્ને પણ પ્રજ્ઞરૂપ છે. વસ્તુતાએ તેની

યર્થ નથી. શૂન્યપણું અને આકાશ એ બન્ને જમ એક જ છે, તેમ જગત અને જીવ એ બન્ને પણ એક જ છે. પર્વત અને ચલનશક્તિની પેઠે તે એકરૂપે જ રહેલ છે. ^{૫૪, ૫૫} તમે જમ તમારા મિથ્યા એવા સંકલ્પપુરુષને સત્ય લેખો છો, તેમ એ બ્રહ્મા પણ પોતાના દેહને પંચમહા-ભૂતરૂપ સમજે છે. બાહ્ય, એ દેહ સાવ મિથ્યા જ છે અને વાસ્તવ નથી. ^{૫૬} એ બ્રહ્માએ બ્રહ્માંડને આકારે યર્થ રહેલા પોતાના શરીરના ધાતુઓનાં પૃથ્વી આદિ પાંચ નામ પાડ્યાં અને તેઓ પુષ્ટતાને પ્રાપ્ત થતાં જગતરૂપ યર્થ રહેલ છે. ^{૫૭} જમ તમારો પોતાનો સંકલ્પ અસત્ય છે, છતાં તમને સત્યરૂપે અનુભવમાં આવે છે, તેમ સમુદ્ધિ-ના આત્મારૂપ બ્રહ્મા પોતાના સંકલ્પને સત્ય-રૂપે જ અનુભવે છે. ^{૫૮} બ્રહ્મા પોતે ચિદાકાશરૂપ છે અને તેનો સંકલ્પ પણ ચિદાકાશરૂપ છે. આમ, આ સર્વ જગત બ્રહ્માના એક સંકલ્પરૂપ છે અને તે સ્વપ્નરૂપ છે. તેણે કરેલી આ જગતની ઉત્પત્તિ તથા નાશ એ બન્ને પણ સ્વપ્ન જેવાં જ છે. ^{૫૯} એ બ્રહ્મનું (સમુદ્ધિનું) મન જેવા પ્રકાર-ની સત્યતાને ધારણ કરે છે, તેવા જ પ્રકારની સત્યતા તેના અંશોમાં રહેલ છે. આથી તેણે બનાવેલ ઇન્દ્ર, ચંદ્ર, રૂદ્ર, સૂર્ય અને તેનાં કિરણો વગેરે પણ તેવાં જ સત્યતાવાળાં છે. ^{૬૦} પરમાર્થદષ્ટિથી જોતાં આમ છે, તો પછી અનેક જગતના સમૂહો એક જાતનું મનોરાજ્ય જ છે, એમ કહી શકાય છે. તે શૂન્ય છે, નિરાલંબ છે અને ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપમાં તેવે રૂપે (વિવર્તભાવે) યર્થ રહેલા ભાસે છે. ^{૬૧} જમ સ્વપ્નનગર ચિદાકાશરૂપ છે અને સંકલ્પવડે કલ્પી કાઢેલા પર્વત પણ ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ બ્રહ્મા તથા જગત એ સર્વ પણ નિરાકાર સ્વચ્છ ચિદા-કાશરૂપ છે. ^{૬૨} નિરંતર અને અવિનાશી એવા ચિદાકાશની અંદર આ દશ્યબળ આભાસરૂપે જ માત્ર ખડી યર્થ રહેલી દેખાય છે. તેથી સૃષ્ટિના

આદિ, મધ્ય તથા અંતની જ કાંઈ પ્રતીતિ થાય છે, તે મિથ્યારૂપે જ ઉદય પામેલ છે. ^{૬૩} હે નિર્મળ રામચંદ્રજી! તમે, હું અને જગત, ઇત્યાદિ જ કાંઈ છે તે ચિદાકાશરૂપ જ છે. તો પછી તેમાં ઉત્પત્તિ અને નાશની વાત જ ક્યાં રહી? ^{૬૪} જ્યારે સર્વ મિથ્યા જ છે, ત્યારે પછી નિરર્થક અનર્થ ઉત્પન્ન કરનાર રાગ, દ્વેષ, ભય આદિ વિકારો શા માટે વૃથા ઉદય પામે છે? તે તમે જ કહો. ^{૬૫} હે પ્રિય રામચંદ્રજી! વસ્તુતાએ જોતાં સૃષ્ટિ આદિ કશું પણ છે નહિ, તેમ સૃષ્ટિ દે તેનો અભાવ એ કશું પણ નથી; પરંતુ સદાકાળ એક જ સ્વરૂપમાં રહે-નાર પરબ્રહ્મ જ નિરંતર એવી રીતે (જગત આદિને આકારે) પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૬૬} ચારે બાજુથી શૂન્ય, વિશાળ વિસ્તારવાળા અને ચિત્સત્તારૂપી સ્વચ્છ જળ વડે પરિપૂર્ણ એવા ચિદાકાશની અંદર ચિદાકાશરૂપી અક્ષય ક્ષેત્ર છે, કલ્પનારૂપી કાદવથી તે વ્યાપ્ત થાય છે, ત્યારે ચિદાકાશરૂપી બીજાંથી આ અનેક પ્રાણીઓ-રૂપી શિલાઓની પક્તિઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને થયો. ખરી રીતે જોતાં તો, એ ચિદાકાશરૂપ જ છે. ^{૬૭, ૬૮} તત્ત્વદષ્ટિ વડે જોઈએ તો અહીં કાંઈ ક્ષેત્ર પણ નથી, તેની અંદર કાંઈ વાવણી પણ યર્થ નથી, કાંઈ બીજ પણ નથી, તેમ કશું ઉત્પન્ન પણ થયું નથી. અધ્યારોપદષ્ટિથી જોઈએ તો સર્વ રહેલ છે. ^{૬૯} એ ક્ષેત્રની અંદર જ શિલાઓ-ની પક્તિઓ પુષ્પણે રૂઢ યર્થ રહી છે, તે દેવ આદી જાતિ છે. જે અત્યંત કાન્તિ વડે રત્નને રૂપે બહુ ઉજ્જવલતાથી દીપ્તી નીકળે એવી છે, તે દેવર્ષિ આદિની જાતિરૂપ છે. ^{૭૦} જ શિલાઓ અર્ધભાગમાં ઉજ્જવલ વર્ણવાળી છે, તે નર-નાગ આદિની જાતિરૂપ છે. જ શિલાઓ મ્હાન છે, તે રજેશુભ્યથી દુઃખી થતી કૃમિ-રચાવર આદિ જાતિરૂપ બણવી. ^{૭૧} જ શિલાઓ તોલમાં બહુ ભારે છે, જે કાન્તિ, પ્રકાશ આદિ ક્ષણથી રહિત છે, જે શૂન્ય આકારવાળી છે, જે ક્ષય વડે ધસારા-

વાળી છે અને જ સ્થૂલશરીર વિનાની છતાં સ્થૂલ-
શરીરવાળી પણ થઈ જાય છે, તે પિશાય આદિ-
ની ભતિ સમજવી.^{૭૨} ઠાઈ પણ જણ ઠાઈ પણ
ઠેકાણે સંકલ્પ કરનારા વિધાતાની ઇચ્છાનો ફેર-
ફાર કરી શકતો નથી, એટલે વિરચીની ઇચ્છા જ
એવી અનેક ભતિને રૂપે ઉદય પામી રહી છે.^{૭૩}
એ સર્વ પ્રાણીઓની ભતિ ચિદાકાશરૂપ જ છે,
અતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહવાળી છે અને પૃથ્વી
આદિ સ્થૂલભાવથી રહિત છે.^{૭૪} પરંતુ જમ ધણા
લાંબા કાળના અનુભવથી સ્વપ્નમાં ભગ્નતદ્વશાની
પ્રતીતિ થાય છે, તેમ તે ધણા લાંબા કાળના
અભ્યાસને લીધે પોતાનામાં આધિભૌતિકપણાને
કલ્પી લે છે.^{૭૫} પિશાય આદિ પણ એવી જ
રીતે આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહવાળા છે, છતાં
ધણા કાળના લાંબા અભ્યાસથી તે પોતાનામાં
આધિભૌતિકપણાને (સ્થૂલભાવને) કલ્પી લે છે.
તેઓ પોતાના સંસારમાં નિહાર કરે છે અને
પોતાની યોનિમાં ભોગવાતા ભોગો વડે તેઓ
પ્રસન્નચિત્ત રહે છે.^{૭૬} જમ ગામડાંના માણસો
ગામડાંના માણસોને દેખે છે, તેમ તેમાંની
કટલીક ભતિ તેા પરસ્પર એકબીજાને દેખે છે.
પ્રાણીઓની આ સર્વ ભતિઓ જણે સ્વપ્ન-
રૂપે એક લોકમાં રહેતી હોય તેવી છે.^{૭૭}
ધણાં ધણાં મનુષ્યો જુદે જુદે રૂપે પોતાને
આવેલાં અનેક સ્વપ્નમાં અનેક લોકોને રચે
છે, પણ તેઓ પરસ્પરને જોઈ શકતા નથી, તેમ
કટલીક પિશાય ભતિઓ પણ અન્યોન્ય એક-
બીજાને દેખી શકતી નથી અને નાના પ્રકાર-
ના આકારવાળી હોય છે.^{૭૮} જવી રીતે જગત-
ની અદર પિશાય આદિ નીચ ભતિઓ રહેલ છે,
તેવી જ રીતે બીજી કુબાંડ, ચક્ષુ, પ્રેત આદિ
ભતિઓ પણ ધણું કરીને રહેલ છે.^{૭૯} જમ જ્યાં
નીચાણ હોય ત્યાં જ જળ રહે છે, તેમ જ્યાં
પિશાય આદિ હોય ત્યાં જ તમ (અધકાર-
તમોગુણ-અજ્ઞાન) રહે છે.^{૮૦} મધ્યાહ્ને પણ જ

આંગણમાં પિશાય રહે તેમાં અધકાર જ રહેલો
દેખાય છે.^{૮૧} એ અધકારને સૂર્ય ટાળી શકતો
નથી, ને (પિશાય સિવાય) બીજો કોઈ તેને દેખી
કે અનુભવી શકતો નથી. અહો! માયાનો કેવો
પ્રભાવ છે, એ તો તમે જુઓ!^{૮૨} જમ અગ્નિ,
સૂર્ય, ચંદ્ર વગેરેનું સ્વાભાવિક તેજોમય મંડળ છે,
તેમ પિશાય આદિનું સ્વાભાવિક તામસ (અધ-
કારમય) મંડળ છે.^{૮૩} ધ્રુવડની પેઠે પિશાય
આદિ પણ તેજમાં નિર્ણય થઈ જાય છે અને
અધકારમાં બળવાન હોય છે. આ આશ્ચર્ય તેમાં
સ્વાભાવિક રીતે જ રહેલ છે.^{૮૪} હું દેવતાઓના
અને લોકપાલોના લોકની અંદર એક પિશાય
જવો થયો હતો, તેથી પ્રસંગને લીધે મેં પિશાય-
યોનિમાં ઉત્પત્ત થયેલા જીવની ભતિ વિષે
તમને કહી સંભળાવ્યું છે અને તે પણ સમયને
અનુસરીને જ કહ્યું છે.^{૮૫}

एषा पिशाचा जनितस्य जातिः प्रोक्ता मया
ते समयानपेता । पिशाचतुल्यः सुरलोकपाल-
लोकेषु जातोऽहमिति प्रसंगात् ॥ ८५ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
અકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પિશાય-
વર્ણનપ્રસંગેન જગદ્બ્રહ્મણોરેક્યમ્ભતિ-
પાદન' એ નામનો સર્ગ
૯૪ મો સમાપ્ત

— સર્ગ ૯૫ મો —

વસિષ્ઠમુનિનો મનુષ્યો સાથે વ્યવહાર

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

तदधिदाकाशवपुर्भूतपंचकवर्जितः ।

विहरन्नहमाकाशे पिशाच इव संस्थितः ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ત્યારે હું ચિદાકાશરૂપી

x આ પચાક્ષમા સર્ગમાં સત્યસંકપપણાથી
વસિષ્ઠ દ્રવી વાર મનુષ્યો સાથે વ્યવહાર કરશે; અને
પોતાને આકાશ, વસિષ્ઠ આદિ નામ મળશે, એ વિષે
વર્ણન કરવામાં આવશે.

હીરને ધારણ કરી રહ્યો હતો, પંચજીતથી રહિત હતો અને આકાશમાં બધું પિશાય કરતો. ૧૫ તેવો થઈ રહ્યો હતો.^૧ એ વખતે ચંદ્ર, સૂર્ય, ઇન્દ્ર, વિષ્ણુ ને મહાદેવ આદિ મને દેખાતા ન હતા; તેમજ દેવતાઓ, સિદ્ધો, ગંધર્વો, કિન્નરો અને અપ્સરાઓનો સમૂહ પણ મને દેખાતો ન હતો.^૨ હું તેમનું આક્રમણ કરતો હતો, તો પણ તેઓ મારું આક્રમણ કરતા ન હતા. વળી તેઓ મારું વચન સાંભળતા ન હતા. આથી વેચાયેલા સજ્જનની પેઠે હું મોહને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હતો.^૩ પછી મેં વિચાર કર્યો કે, 'આપણે સસ-સંકલ્પ છીએ.' આલો વિચાર કરી મેં મારો સત્યસંકલ્પ કર્યો કે, 'દેવતાઓનો સમૂહ મને દેખો.' એટલે એ દેવલોકમાં, મારી આગળ રહેલા સર્વ દેવતાઓ તે નગરમાં આવેલા અને બધું ઇન્દ્રબળથી ભ્રામ્ય થઈ ગયેલા એક વૃક્ષની જમ બેવા લાગ્યા.^૪ પછી મેં દેવતાઓનાં મંદિરમાં સંભાળણુ આદિ વ્યવહાર કરવા માંડ્યો. હું યથાસ્થિતપણે સારી પેઠે મારાં પૂર્વનાં આચરણને ધારણ કરી રહ્યો હતો અને નિઃશંકપણે શ્રેષ્ઠ કરતો હતો.^૫ મારા વૃત્તાંતને નહિ બધુ-નારા જે પુરુષોએ મને પ્રથમ ચોટામાં પ્રકટ થયેલો દીઠો, તેમણે 'પાર્થિવ વસિષ્ઠ' એવા નામથી લોકમાં મારી પ્રખ્યાતિ કરી.^૬ આકાશમાં રહેનાર જે પુરુષોએ મને સૂર્યનાં કિરણોથી ઉત્પન્ન થયેલો દીઠો, તેમણે 'તૈજસ્વસિષ્ઠ' એવું મારું નામ પાડ્યું.^૭ આકાશમાં સ્થિત કરનારા જે સિદ્ધ મહારામાઓએ મને પવનથી ઉત્પન્ન થયેલો દીઠો, તેમણે 'વાતવસિષ્ઠ' એવા નામથી મને બોલાવવા માંડ્યો.^૮ જે મહર્ષિઓએ મને જળમાંથી ઉત્પન્ન થતાં બોલ્યા, તેઓ મને 'જળવસિષ્ઠ' એવા નામથી કહેવા લાગ્યા. એવી રીતે પૃથ્વી આદિથી મારા જન્મની પર-પરા બીજાઓની કલ્પના વડે જ થઈ હતી.^૯ તે

વસિષ્ઠ' એવા નામથી, કોઈક ઠેકાણે 'જળવસિષ્ઠ' નામથી, કોઈક સ્થળે 'તૈજસ્વસિષ્ઠ' ના નામથી અને કોઈક ઠેકાણે 'વાતવસિષ્ઠ' એવા નામથી મારી પ્રખ્યાતિ થઈ.^{૧૦} પછી કાળે કરીને મારા તે આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહની અંદર આધિ-ભૌતિકપણું પ્રકટ થઈ ગયું અને તે ઘણાં લાંબા કાળના અભ્યાસમાં, લાગેલા મન વડે પેદા થયું હતું.^{૧૧} આતિવાહિકપણું તથા આધિ-ભૌતિકપણું એ બન્ને ચિદાકાશરૂપ છે અને ચિદાકાશરૂપે ભેદાંતે તે બેય એક જ છે. તેથી મારા વિચારમાં ચિદાત્મા જ એ બન્ને દેહને આકારે પ્રતીતિમાં આવતો હોય એમ માસતું હતું.^{૧૨} હું કોઈ એક સ્થળમાં આકાશ આદિ પંચમહાભૂત રૂપે પ્રતીતિમાં આવતો હતો, તો પણ ખરું ભેદ હું કેવળ ચિદાકાશરૂપ જ હતો. જેમ તમારે પાસે ઉપદેશ આદિ વ્યવહાર માટે હું આકારવાળો દેખાઉં છું, તેમ હું ત્યાં પણ આકારવાળો દેખાતો હતો. આમ છતાં હું કેવળ નિરાકાર ચિદાકાશરૂપ જ હતો.^{૧૩} એવી જ રીતે જીવન્મુક્ત પુરુષ વ્યવહાર કરતાં છતાં પણ બ્રહ્માકાશરૂપ જ હો છે અને વિદેહમુક્ત થતાં પણ તે બ્રહ્મભાન જ રહે છે.^{૧૪} જેમ મારું બ્રહ્મપણું કોઈ દિવ નિવૃત્ત થતું નથી, તેમ મારા વ્યવહારનું બ્રહ્મપણું નિવૃત્ત થતું નથી. બીજા દષ્ટિને અસંજે હોવાથી, તમારી આગળ (વ્યવહારદષ્ટિથી) હું આ વસિષ્ઠદેહરૂપે જ થઈ રહ્યો છું.^{૧૫} જે અજ્ઞાની પુરુષને સ્વપ્નાવસ્થામાં જન્મ વગર અને નિરાકાર એવા સ્વપ્નનરમાં આધિભૌતિકપણાની બુદ્ધિ થઈ જાય છે, તેમ મને પણ જગમાં અને બીજા મનુષ્યોમાં આધિભૌતિકપણા પ્રતીતિ થાય છે.^{૧૬} એવી જ રીતે બીજા અજ્ઞાને સ્વયંભૂની સર્વ સૃષ્ટિઓ આધિભૌતિક દેખાય છે. પરંતુ વસ્તુતાએ-તેવે રૂપે તે ઉત્થયેલ જ નથી અને તેની ઉત્પત્તિ તથા લય, બન્ને બધું ખરેખર થતાં હોય એમ જણાય છે

આ જ હું તમારી નજર આગળ ઊભો છું, તે આકાશવસિષ્ઠ છું અને પોતાના અભ્યાસખળથી આવે રૂપે બધું પુષ્ટતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હોઈ તેમ થઈ રહેલ છું, અથવા તો તમારી તેની દૃઢ ભાવનાને લીધે તમારી બુદ્ધિને અનુસરી હું ભૌતિક દેહવાળો થઈ રહ્યો છું.^{૧૯} સર્વ બ્રહ્માઓ વિદ્યા-કાશરૂપ જ છે. જેવી રીતે તેમનું અસ્તિત્વ મનો-માત્ર છે, તેવી જ રીતે આ સૃષ્ટિઆ પણ મનો-માત્ર જ છે.^{૨૦} જમ ખાળકાને અજ્ઞાનને લીધે વેતાલ વળના જેવો દૃઢ બણાય છે, તેમ હું વગેરે આ સર્વ સૃષ્ટિ તમને અજ્ઞાનના દોષને લીધે વળના જેવી દૃઢ ભાસે છે.^{૨૧} પરંતુ તેનું ખરેખરું સ્વરૂપ બહુવામાં આવે, તો વાસનાનો ક્ષય થઈ જવાથી જમ દૂર રહેલા પાંધુ ઉપરનો સ્નેહ કાળે કરીને ક્ષીણ થતો બળ્ય છે, તેમ તે પણ થોડા સમયમાં જ શરી બળ્ય છે.^{૨૨} જમ સ્વપ્નમાં બેથેલા બહારને અહણ કરવાની વાસનાનું ખરેખરું સ્વરૂપ બહુવામાં આવતાં તે વાસના શાંત પડી બળ્ય છે, તેમ સૃષ્ટિનું ખરેખરું સ્વરૂપ બહુવામાં આવતાં અહંકારનું ઘાટાપણું શાંત થઈ બળ્ય છે.^{૨૩} ઝાંઝવાના બળનું ખરેખરું જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે ઝાંઝવાના બળની નદીના વેગે વહેતા બળને અહણ કરવાની બુદ્ધિ નિવૃત્ત થઈ બળ્ય છે. તે જ પ્રમાણે દરેકના સ્વરૂપનું વાસ્તવ જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે તે સંબંધી સર્વ વિચાર શાંત પડી બળ્ય છે.^{૨૪} મહારામાયણ જેવા શાસ્ત્રનું માત્ર નિરંતર અવલોકન કરવાથી જીવન-મુક્તતા પ્રાપ્ત થઈ બળ્ય છે, તો પછી દરેકના ખરા સ્વરૂપનું જ્ઞાન થવામાં તો સુરકેલી જ શી છે? સાંસારિક વાસનાને લીધે જ પુરુષની બુદ્ધિ અવસ્તરૂપ, એવા દેહ, ઇન્દ્રિય અને શબ્દ આદિ ભોગ્ય વિષયોમાં આસક્ત છે, તે પુરુષ મોક્ષની આકાંક્ષા રાખનારો નથી અને તેને કૃતરાના જેવો અથવા છીડાના જેવો સમજવો.^{૨૫} જીવન-મુક્ત બુદ્ધિવાળો પુરુષ કદા ભોગો ભોગવે છે અને અજ્ઞાની પુરુષ કદા

ભોગો ભોગવે છે, તે વિચારવાનું છે.^{૨૭} મહારામાયણ જેવા શાસ્ત્રનું માત્ર અવલોકન કરવાથી જ સર્વ વસ્તુઓને વિષે પોતાના ચિત્તમાં ખરકના જેવી પરમ શીતળતા ઉદય પામે છે.^{૨૮} શીતળ ચિત્ત રહેવું એ મોક્ષ છે અને સંતાપવાળું ચિત્ત રહેવું તે બધ છે. /પહેા/ લોકની કેવી મૂઠતા છે કે, એવા મોક્ષની પણ તેમને ઇચ્છા થતી નથી.^{૨૯} આ સર્વ મનુષ્ય સ્વભાવે જ વિષયોને પરસ્પર થઈ રહેલ છે. આથી જ તેઓ પરસ્પર એકબીજાના સ્ત્રી-ધન વગેરેમાં લોલુપ થઈ રહ્યા છે, તો પણ આ મુમુક્ષુશાસ્ત્રના અર્થનો વિચાર કરવાથી (મનન-નિદિધ્યાસન આદિ ઉપાય વડે) યથાર્થ તત્ત્વજ્ઞાન થતાં તેઓ સુખી થાય છે.^{૩૦}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:—ઉપર પ્રમાણે વસિષ્ઠ-જપિ કહેતા હતા એટલામાં દિવસ જતો રહ્યો, સૂર્યનારાયણ અસ્તને પ્રાપ્ત થઈ ગયા, સમા નમસ્કાર કરી પોતાનાં સાયકાળ સંબંધી કર્મ કરવા માટે સ્નાન કરવા સારુ આલી ગઈ અને પછી રાત્રિ વ્યતીત થતાં સૂર્યનારાયણના ઉદયની સાથે તે ત્યાં આવી પહેાંચી.^{૩૧}

इत्युक्तवत्पथ मुनौ दिवसो जगाम सार्य-
तनाय विषयेस्तमिनो जगाम। स्नातुं समा
कृतनमस्करणा जगाम इयामाशये रविकैरैश्च
सहाजगाम ॥ ३१ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વસિષ્ઠશરીરવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૬૫ મો સમાપ્ત

શ્રીવાલ્મીકિ મુનિનો સત્તરમો દિવસ સમાપ્ત

~ ૭મર્ગ ૧૬ મો ~

આત્મા અજરામર જ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

પાપાણાશ્ચાનમેતત્તે કથિતં કાર્યકોવિદ ।

અનયેમાઃ સ્ફુરદૃષ્ટ્યાસુદૃયો નભસિ સ્થિતાઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ—હે કાર્યમાં કુશળ રામ-
અંદ્રજી ! તમને મેં આ પાપાણુખ્યાન કહી
સંભળાવ્યું, એવી જ રીતિથી આ સર્વ સૃષ્ટિઆ
આરોપિતરૂપે ચિદાકાશની અંદર રહેલ છે.^૧
વસ્તુતાએ જોઈએ તો કોઈ ઠેકાણે કોઈ સમયે
કશું પણ રહ્યું નથી; બ્રહ્મ જ યથાસ્થિતપણે
અખંડિત રીતે પોતાના એકરસરૂપ સ્વભાવની
અંદર રહેલ છે.^૨ બ્રહ્મ ચિન્માત્ર જ છે, એમ
તમે સમજો. સ્વમદૃષ્ટિમાં પોતાનો ચિદાત્મા જ
સ્વનનગરરૂપે થઈ રહેલ પ્રતીતિમાં આવે છે,
પણ તે કોઈ દિવસ પોતાના આત્માના સ્વરૂપથી
જુદા કહી શકતો નથી.^૩ તેવી જ રીતે જન્મ
આદિ વિકારથી રહિત ચિદાકાશ સ્વયંભૂરૂપ થઈ
રહ્યા છતાં અને દશરૂપે થઈ રહ્યા છે, છતાં તેણે
પોતાનું નિર્વિકાર શુદ્ધ સ્વરૂપ છોડ્યું નથી.^૪
વસ્તુદૃષ્ટિથી જોતાં સ્વયંભૂ પણ નથી, જગત પણ
નથી અને સ્વમનગર પણ નથી. યથાર્થ મહા-
વિવેકવાળી દૃષ્ટિથી જોતાં ચિન્માત્ર બ્રહ્મ જ વિવર્ત-
રૂપે એ સર્વને આકારે થઈ રહેલ પ્રતીતિમાં
આવે છે.^૫ જન્મ તમને સ્વમમાં જોવામાં આવતું
સ્વમનગર ચિદરૂપ છે અને તે તમારા પોતાના
અત્માની અંદર રહેલ છે, તેમ અખંડ બ્રહ્મ જ
સૃષ્ટિથી માંડી ઠેક મહાપ્રલય સુધી જગતને રૂપે
થઈ રહેલ છે.^૬ જન્મ સુવર્ણ અને સુવર્ણની
શિલામાં તેમ જ સ્વમનગર અને ચિદાત્મામાં ભેદ

સંભવતો નથી, તેમ બ્રહ્મ અને સૃષ્ટિમાં ભેદ
સંભવતો નથી.^૭ જન્મ સુવર્ણ જ સત્ય છે, પણ
વીઠી આદિ આકારો સુવર્ણથી જુદા નથી અને
સ્વમના પર્વતમાં જન્મ વાસ્તવિક શૈલપણું હોતું
નથી, પણ ચિદાત્મા જ તેને રૂપે દેખાય છે, તેમ
એક ચિદાકાશ જ સત્ય છે અને તેનાથી જુદી
બીજી સૃષ્ટિ સંભવતી નથી.^૮ જન્મ સ્વમમાં
નિર્વિકાર આત્મયૈતન્ય જ વિવર્તભાવથી સ્વમ-
પર્વતના જવું થઈ રહેલ ભાસે છે, તેમ નિરા-
કાર બ્રહ્મ જ વિવર્તભાવથી સૃષ્ટિના જવું થઈ
રહેલ ભાસે છે, તે બીજું કશું નથી.^૯ આ સર્વ
અનંત, નિર્વિકાર અને અવિનાશી એવા ચિદા-
કાશરૂપ જ છે અને તે હજારે મહાકલ્પોમાં પણ
ઉદયને કે નાશને પ્રાપ્ત થતું નથી.^{૧૦} જીવ ચિદા-
કાશરૂપ છે, આ તમે પોતે પણ ચિદાકાશરૂપ
છો, હું પણ અવિનાશી ચિદાકાશરૂપ છું અને
આ ત્રણે લોક પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૧} ચિદા-
કાશને છોડી દઈ જોઈએ તો આ શરીર નિર્જીવ જ
છે. એક અચ્છેદ અને અદાદ્ય એવું આ ચિદા-
કાશ જ નષ્ટ થતું નથી.^{૧૨} સર્વ ચિદાકાશરૂપ
હોવાથી કશું પણ ઉત્પન્ન થતું નથી અને કશાનો
નાશ પણ થતો નથી. જગત ચિદાકાશનો એક
વિવર્ત છે, એમ અનુભવમાં આવે છે.^{૧૩} મૃત્યુ,
ચિન્માત્ર પુરુષરૂપ છે. એ ચિન્માત્ર (અવિનાશી)
તત્ત્વ જો મરી જતું હોય, તો આત્મા વૈ જાયવે
પુનઃ । એ શ્રુતિથી પુત્રના અને પિતાના આત્માનો
અભેદ છે, તેથી પિતાનું મરણ થતાં તેનો પુત્ર
નિઃસંદેહ મરણને પ્રાપ્ત થઈ જવો જોઈએ.^{૧૪}
પછી, एकएव हि भूतात्मा भूते भूते च्यवस्थितः ।
(એક જ જીવ સર્વ પ્રાણીઓમાં રહ્યો છે) એ
શ્રુતિથી એક જીવનું મરણ થતાં બધા જીવો મરી
જઈ આણું પૃથ્વીતલ શૂન્ય થતું જોઈએ.^{૧૫}
પરંતુ હે રામઅંદ્રજી ! આજ દિવસ સુધી કોઈનું
ચિન્માત્રતત્ત્વ કોઈ રથે નાશ પામ્યું નથી અને
પૃથ્વી પણ શૂન્ય થયેલી જણાતી નથી; તેથી

x આ છનુમાં સર્ગમાં પાપાણુખ્યાનના તાત્પર્ય-
૧ જગતને ચિદાત્માના વિવર્તરૂપે વર્ણવશે અને બ્રહ્મ-
રૂપ અજરામર યૈતન્ય જ આત્મારૂપ છે, તે વિશે
કરવામાં આવશે.

સિદ્ધ થાય છે કે, ચિન્મય તત્ત્વ અક્ષય છે.^{૧૬} 'હું' કેવળ એક ચિન્મય છું અને શરીર આદિ કશું પણ મારું નથી' એવું અનુસંધાન બે અહર્નિશ રહેતું હોય તો પછી જન્મ-મરણ આદિ ક્યાં છે? ^{૧૭} જ આત્મહત્યારાગ્યો 'હું' નિર્મળ ચિન્માત્રપ છું, 'એવા પોતાના અનુભવનું પણ કુતકોથી ખડન કરે છે, તેઓ વિપત્તિરૂપી સમુદ્રમાં ડૂબી જાય છે.^{૧૮} 'હું' આકાશથી પણ સ્વચ્છ, નિર્વિકાર, નિત્ય, અનંત અને ચિન્માત્ર છું. મને જીવિત-મરણ કે સુખ-દુઃખ સાથે શો સંબંધ છે? ^{૧૯} હું ચિદાકાશરૂપ છું, શરીર આદિ સાથે મારો શો સંબંધ છે?' એવા વિદ્વાનોના આંતર અનુભવન જે આત્મહત્યારો પુરુષ કુતકો વડે નિષેધ કરે છે, તેને ધિક્કાર છે.^{૨૦} જ પુરુષમાં 'હું' સ્વચ્છ ચિદાકાશરૂપ છું' એવો સ્ફુટ અનુભવ નાશ પામ્યો હોય છે, તે મૂઠ પુરુષ જીવતાં છતાં મૂવા જવો છે, એમ વિવેકીઓનું સમજવું છે.^{૨૧} 'હું' શુદ્ધ ચિદ્રૂપ છું, દેહ ધન્દ્રિયોની સાથે મારો ક્યાં સંબંધ છે?' એવા બોધથી જ આત્મરૂપને ઓળખે છે, તે સ્વચ્છ વિવેકી પુરુષને જન્મ-મરણ આદિ આપત્તિઓ પરાજલ આપી શક્તી નથી.^{૨૨} જન્મ મોટા પાપાણને પાણી વીધી શકતાં નથી, તેમ જ પુરુષ શુદ્ધ ચિન્માત્ર આત્માનું અવલંબન કરીને સ્થિર થઈ રહેલ છે, તેને આનસિક આધિઓ અસર કરી શક્તી નથી.^{૨૩} જો પોતાના ચિન્મય સ્વરૂપને ભૂલી જઈ શરીરમાં જ આસ્થા બાંધી બેઠા હોય છે, તેમણે વાસ્તવિક રીતે બેતાં સુવર્ણનો ત્યાગ કરી ભસ્મનું અહણ્ય કયું છે, એમ સમજવું.^{૨૪} 'હું' દેહરૂપ છું' એવી ભાવના કરવાથી બળ, બુદ્ધિ અને તેજ નાશ પામી જાય છે, ત્યારે 'હું' ચિદ્રૂપ જ છું' એવી સ્થિતિ રાખવાથી બળ, બુદ્ધિ અને તેજ ઉદય પામે છે.^{૨૫} 'હું' શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ છું, મારાં જન્મ-મરણ ક્યાં છે?' એવો જો દૃઢ નિશ્ચય સ્થિર થઈ ગયો હોય, તો પછી લોભ-મોહ-મદ યો. રા. ૪૨

આદિને રહેવાનો અવકાશ જ ક્યાં છે? ^{૨૬} જ પુરુષ ચિદાકાશ વિના સ્થલદેહ, સૂક્ષ્મદેહ કે કારણ-દેહને પોતાના આત્મારૂપ સમજે છે, તેને લોભાદિક છે એવું બોલવું ઘટે; પણ તત્ત્વજ્ઞને તેમ કહેવું સંભવતું નથી.^{૨૭} 'હું' ક્યાંતો નથી તેમ બળતો નથી, હું ચિન્માત્ર છું, વજના જેવો દૃઢ છું, હું મારો ચિન્મય સ્વરૂપમાં જ સદા રહ્યો છું અને હું દેહધારી નથી.' એવો જો નિશ્ચય થઈ ગયો હોય છે, તેને મૃત્યુ પણ તણના જેવું તુચ્છ લાગે છે.^{૨૮} અહો! જ્ઞાનદષિવાળા પંડિતોને પણ કેવો વ્યામોહ હોય છે! તેઓ શરીરરૂપી એક જડલાગનો નાશ થતાં 'અમે નાશ પામીએ છીએ' એવા મોહમાં ડૂબે છે.^{૨૯} 'હું' સ્વચ્છ ચિદાકાશરૂપ છું, 'એવા સત્યભાવ સ્થિર થઈ જાય છે, એટલે વજ્રપાત અને પ્રલયકાળનો અસિદ્ધાહ પણ પુષ્પોની વૃદ્ધિ જેવો લાગે છે.^{૩૦} આત્મા નાશ પામતો જ નથી, છતાં હું નાશ પામી જઈ છું અને હું અમર ચિન્મય તત્ત્વરૂપ નથી, એવું ચ્દન કરે છે, તે એક વિવેકીઓની અપૂર્વ હાસ્ય-જનક વાર્તા છે.^{૩૧} 'હું' અચેતનરૂપ જ છું અને દેહ આદિરૂપે જ કાંઈ દેખાય છે તે હું નથી' એવો જો અંદર દૃઢ નિશ્ચય થઈ ગયો હોય છે, તે કાંઈ દિવસ મોહ પામતો નથી.^{૩૨} હું ચિદાકાશરૂપ છું અને મારો નાશ સંભવતો નથી, કેમકે સર્વ જગત ચિદાકાશ વડે પૂર્ણ છે; તો પછી આમાં તમને (જન્મ-મરણ આદિનો) શો સંદેહ છે? ^{૩૩} અરે મહામૂઠ પુરુષો! ચિન્મય-તત્ત્વને મૂંઝી દઈ તમે કાંઈ બીજારૂપ હો તો કહો. પરંતુ ત્રણ આત્માનો અપહાપ (ઇતકાર) શા માટે કરો છો? ^{૩૪} જો ચેતન મરી જતું હોય તો તેની સાથે સંબંધ રાખનારા સર્વ મનુષ્યો મરી જવા બંધીએ, તો પછી તમે કેમ મરણને શરણ નથી થયા? ^{૩૫} આથી એમ જણાય છે કે ચેતન મરતું જ નથી, કશું મરતું પણ નથી અને કશું જીવતું પણ નથી. 'હું' જીવું છું અને

મરુ છું' એવી પ્રાપ્તિને ચિદાત્મા અનુભવે છે, પણ પોતે કોઈ દિવસ નષ્ટ થતો નથી.^{૨૯} ચિદાત્મા જવા જવા સંકલ્પને સ્ફુરેલો છે, તેવું તેવું તે દેખે છે. આ અનુભવ વૃદ્ધથી લઇને ઠેઠ બાલકપર્યંત પ્રસિદ્ધ છે; પરંતુ ક્યાંય પણ ચિદાત્માનો નાશ થતો નથી.^{૩૦} એ ચિદાત્મા સંસારને (દ્રશ્યરૂપે) જુએ છે, મુક્તપણાને અનુભવે છે અને સુખ-દુઃખને પણ જાણે છે, પણ તે સર્વ પોતાના ચિત્સ્વરૂપથી જુદું રહેલ નથી.^{૩૧} પોતાનું અરુ-સ્વરૂપ ન જોળખાવાથી તે પોતે જ 'મોહ' નામ-ને ધારણ કરી લે છે અને પોતાના સ્વરૂપનું અરુ જ્ઞાન થતાં તે પોતે જ 'મોક્ષ' નામને ધારણ કરે છે.^{૩૨} વસ્તુતાએ જોતાં કોઈ કાળે કે કોઈ સ્થળે કશોનો નાશ થતો જ નથી કે કશોની ઉત્પત્તિ થતી જ નથી. કેમકે સર્વ ચિન્માત્ર છે અને આકાશના જેવું સ્વરૂપ છે.^{૩૩} એવું પણ કંઈ નથી કે જે સત્ય હોય અને એવું પણ કંઈ નથી કે જે મિથ્યા હોય. બાહી અરુ જોતાં જ વિષે જણે જવો નિશ્ચય બાંધેલો હોય છે, તે પ્રત્યે તે તેવો અનુભવ કરે છે.^{૩૪} ચિદાત્મા જગતની અંદર જના જવા દહ સંકલ્પનું સ્ફુરણ ઊઠાવે છે, તેવું તેવું તેના અનુભવમાં આવે છે. આ વાત અનુભવસિદ્ધ છે, તેથી સર્વ પદાર્થનો સમૂહ વિષ અને અમૃતની પેઠે કાળપરત્વે, ભોક્તાપરત્વે અને સહકારી કારણને યોગે અનેક આકાર પ્રતીતિમાં આવે છે; પરંતુ ચિદાત્માનું અનુસરણ ન કરે એવું કશું પણ છે જ નહિ; આ નાત સુપ્રસિદ્ધ છે.^{૩૫}

મધ્યથયા જગતિ ચેતતિ તેજનાત્મા તત્તત-
યાનુમવતીત્યનુભૂતિસિદ્ધમ્ । દૃષ્ટં વિપામૃતદ્યેવ
પદાર્થજાતં નાતોજસ્તિ સંવિદવિષેયમિતિ પ્રસિદ્ધમ્
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અમરેત્વપ્રતિપા-
દન' એ નામનો સર્ગ ૯૬ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૯૭ મો

સર્વ વાદીઓના જુદા જુદા મતની સત્યતા

॥ વસિષ્ઠ ડવાચ ॥

સંવિન્મયત્વાજગતઃ સ્વપ્નસ્ય પરમાત્મનઃ ।

બ્રહ્માકાશતયા સર્વં બ્રહ્મૈવેત્યનુભૂયતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જગત એક જાતનું પરમા-
ત્માનું સ્વપ્ન જ છે. તે ચિદ્રૂપ હોવાથી અને બ્રહ્મા-
કાશથી કશું પણ જુદું ન હોવાથી સર્વ બ્રહ્મરૂપ
છે, એમ અનુભવ થાય છે.^૧ જગતરૂપી બ્રહ્મ
અત્યંત દૃશ્ય છે અને મહાચૈતન્ય અદૃશ્ય છે.
આથી, ચિદાત્મા મહાશક્તિની પેઠે પોતે અદૃશ્યરૂપે
રહેલ છે, એ વાત પણ (તેમ માનનારને) સત્ય
જવી જણાય છે.^૨ સર્વ દૃશ્યની શાંતિ થતાં પ્રાપ્ત
થતો મોક્ષ અજ્ઞાનને લીધે મળતો નથી અને તે
વિના અદ્વિતીય ચિદાત્મા અલક્ષ્ય છે. વળી,
મોક્ષસમયમાં પણ તેનો જુદો અનુભવ કરનાર
બીજો કોઈ નથી, એવો શુદ્ધતાત્ત્વ-પણ (તે
મત માનનારને) સત્ય હોય એમ ભાસે છે.^૩
પુરુષ ચિન્માત્ર છે અને અકર્તા છે, જગત પ્રધાન-
રૂપી ભૂતકારણમાંથી મહત્તત્વ, અહ કાર આદિ
ક્રમે અવિર્ભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, એમ માનના-
રાઓ (સાંખ્યમતવાળાઓ) ને તેવો જ અર્થ
અનુભવમાં આવવાથી એ વાત સત્ય લાગે છે.^૪
દૃશ્ય એ બ્રહ્મનો એક વિવર્ત છે, એમ માનનારને
(વેદાંતીને) તે મત સત્ય જણાય છે. કેમકે
તેમને સર્વ કંઈ એવી જાતનું જ દૃષ્ટિગોચર થાય
છે અને અનુભવમાં આવે છે.^૫ જગત પરમાણુ-
ઓના સમૂહરૂપ છે, એ (કણાદ, ગૌતમ આદિનો)
મત પણ તેમના વિચારને અનુસારે સત્ય છે,

* આ સત્તાણાના સર્ગમાં પરબ્રહ્મ સર્વશક્તિમાન
હોવાથી સર્વ વાદીઓના જુદા જુદા મતની સત્યતા
વિષે વર્ણન આવશે; અને સર્વ લોકોની ભોગોમાં
આસક્તિ તથા તત્ત્વના પુરુષના વિરલપણા વિષે વિવેચન
કરવામાં આવશે.

કેમકે જોવો જોવો જોનો દંઠ નિશ્ચય થાય છે, તેવો તેવો તેને અનુભવ પણ થતો જાય છે. જ્યુ સર્વ અહીં દેખાય છે તેવું જ પરલોકમાં છે. જગત ખરેખર અનિર્વચનીય છે, પણ તે સદ્રૂપ કે અસદ્રૂપ કહી શકાતું નથી. જગતની પ્રતીતિ મનની પ્રૌઢ કલ્પનાને અનુસારે થાય છે. આ વાત પણ (તેમ માનનારને તેવો અનુભવ હોવાથી) સત્ય જણાય છે.^{૧૭} કેટલાક (આવીક આદિ) વાદીઓ ખાણ જ સત્ય છે, પૃથ્વી આદિ પદ્મજ્યોત્સ્ના જુદો અતરાત્મા નથી, એમ કહે છે. તેમના વિચાર પ્રમાણે તે વાત પણ સત્ય છે; કેમકે અતીન્દ્રિય આત્માને તેઓ પોતાના દેહમાં વિચાર કરતાં છતાં જોઈ શકતા નથી.^{૧૮} પ્રતિક્ષણ વસ્તુમાત્રનો ફેરફાર થતો જોવામાં આવે છે. તેથી ક્ષણિકવાદીઓની ક્ષણિકતા વિષેની બુદ્ધિ પણ તેમની દૃષ્ટિમાં યુક્ત જ લાગે છે. કેમકે સર્વના આદિરૂપ પરમતત્ત્વ સર્વશક્તિમાન હોવાથી, તેમાં બધા નિકલ્પોનો સમાવેશ સંભવે છે.^{૧૯} જમ ઘડામાં પૂરેલું કલવિકં પક્ષી ઘડાતું મોડું બુલ્લું થતાં તેમાંથી ઊડી બહાર જતું રહે છે, તેમ દેહમાં પરિચિત્ત આકારે રહેલો જીવ કર્મનો ક્ષય થઈ જતાં દેહમાંથી ઊડી જઈ પરલોકમાં જતો રહે છે. આવો (આહંતમત્તનો) વિચાર પણ તેમ માનનારના અનુભવને સાચો લાગે છે. વળી યવન આદિની જીવ વગેરેની કલ્પના (તેના અનુભવ પ્રમાણે) ખોટી કહી શકાતી નથી.^{૨૦} સત્પુરુષો વિષ્ણુ, અગ્નિ, વિષ્ણુ, અમૃત અને ચરણ વગેરે વિષમ પદાર્થોમાં પણ સમાનબુદ્ધિ રાખનારા હોય છે; કેમકે તત્ત્વવેત્તાઓની દૃષ્ટિમાં બ્રહ્મ જ સર્વરૂપ છે અને સર્વના આત્મારૂપ છે. આ સર્વ સ્વભાવસિદ્ધ જ છે, એવું સ્વભાવવાદીઓનું કહેવું પણ તેમ સ્વીકારનારાઓને યુક્ત જણાય છે કેમકે શોધ કરતાં છતાં તેમની બુદ્ધિમાં કોઈ બુદ્ધિમાન સર્વકર્તા આશ્વ થતો નથી.^{૨૧, ૨૨} ઈશ્વરમાં આસક્ત ચિત્તવાળા પુરુષો કહે છે કે,

સર્વ જ એક જ કર્તા છે, આ વાત પણ સત્ય જ છે; કેમકે તે ઉપાસક પુરુષ પોતાનો દંઠ નિશ્ચય હોવાથી સર્વકર્તા પરમેશ્વરને જરૂર પ્રાપ્ત થાય છે, એ વાત અખાધિત છે.^{૨૩} કેટલાક (આસ્તિકો) આ લોકની પેઢે જ પરલોકને પણ માને છે અને તીર્થ-સ્નાન-અગ્નિહોત્ર આદિ બીજાં કર્મો પછી (પરલોકમાં સુખસાધક હોવાથી) નિર્મળ જોવી ભાવના કરે છે. તેમની એ પ્રમળ ભાવના પણ સત્ય છે, એમ તમે સમજો.^{૨૪} આ સર્વ શૂન્ય જ છે, એવો શૂન્યવાદી બોલેલો મત પણ (તેમના વિચાર પ્રમાણે) સત્ય છે; કેમકે એ શૂન્યવાદમાં વિચાર કરતાં છેવટ કશું પણ અવશેષ રહેતું જ નથી. આવી રીતે સર્વ વાદીઓના ઇચ્છિત વિચારને એક ચિદાત્મા જ (ભાવનાને અનુસારે) ચિંતા-મણિની પેઢે અને કલ્પદ્રુમની પેઢે પોતાની મેળે જ તત્ત્વજ સંપાદન કરી આપે છે. બાકી એ પોતે તો પોતાના સ્વરૂપમાં જ ચિદાકાશરૂપે રહેલ છે.^{૨૫, ૨૬} સત્પ્ર્યાતિવાદી, અસત્પ્ર્યાતિવાદી અને અનિર્વચનીય પ્ર્યાતિવાદી, એ સર્વના મત પણ ખોટા નથી; કેમકે બ્રહ્મ સર્વશક્તિમાન છે અને તેની માયાશક્તિ અનિર્વચનીય છે. તે શૂન્ય પણ નથી તથા અશૂન્ય પણ નથી. તેથી તે અનિર્વચનીય કહી શકાય છે.^{૨૭} જ પુરુષ જવા નિશ્ચયમાં સ્થિર થઈ રહ્યો હોય છે તેમાંથી જો તે પોતાની બાહ્ય બુદ્ધિથી પાછો ન હોય તો અવશ્ય ક્ષણ મેળવે છે.^{૨૮} બુદ્ધિમાન પુરુષ પડિતો સાચે વિચાર કરવો અને તત્ત્વરૂપ શ્રેષ્ઠ વસ્તુ વિશે દંઠ નિશ્ચય ગ્રહણ કરવો, પણ જ તે સિદ્ધાંત વિચારી ગ્રહણ કરી લેવો નહિ.^{૨૯} શાસ્ત્રના અધ્યયનથી અને વ્યવહારથી (આચરણથી) માણસ ઉત્તમ બુદ્ધિવાળો થાય છે; મારે જ સ્થળમાં એવો ઉત્તમ બુદ્ધિવાળો પડિત લાગ્યોયો મળી જાય તેનો આશ્રય લેવો.^{૩૦} ઉત્તમ શાસ્ત્ર પ્રમાણે વ્યવહાર (આચરણ) કરનારા સત્પુરુષોમાં સંદેહને લીધે વિવાદ પેદા થાય,

જ સૌનું સમાધાન કરી તેમને આનંદ ઉપજાવે અને નિષિદ્ધ આચરણથી રહિત હોય, તે પુરુષને શ્રેષ્ઠ સમજાવે અને તેનો આશ્રય કરવો.^{૨૧} જળ જમ અહર્નિશ નીચા પ્રદેશ તરફ ગતિ કરે છે, તેમ સર્વ પ્રાણીઓ અહર્નિશ શ્રેય તરફ દોડે છે. તો તેનો વિચાર કરીને શ્રેયનો આશ્રય ગ્રહણ કરવો.^{૨૨} સંસારરૂપી સાગરમાં મનોરથો ની પર પરચોરૂપી તરંગો વડે પ્રાણીઓ તણાયા કરે છે. તેમના બધા દિવસો ધાસ પર પડેલાં ખિંદુઓની પેઠે અણદેખ્યા વૃથા ચાલ્યા બચ છે.

રામ બોલ્યા:—વિશાળ ચિદાકાશની અંદર પ્રાણીઓની ભોગ સખંધી ટૂંચા લતાની પેઠે પ્રથમ હજારો જગતરૂપી વેદાઓને પ્રસારીને પોતે પણ પ્રસરી રહેલ છે. તો તેમાં સારાસારનો વિચાર કરી પરમાર્થ તરફ લક્ષ્ય રાખનારા તત્ત્વજ્ઞ પંડિતો વિરલ જ હશે?^{૨૩,૨૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—પ્રત્યેક જાતિમાં એવા નામાંકિત પુરુષો થોડા જ હોય છે કે જમના દિવસો સૂર્યનારાયણના જેવા પ્રકાશવંતા થાય છે.^{૨૫} સર્વ મૂઠ પુરુષો મહાભોહમ્ય સંસાર-સાગરની અંદર ભોગની ટૂંચારૂપી વંટોળિયા વાયુના જખી પ્રબળ ચકરીઓના ઝપાટામાં તણાયા કરે છે અને ધાસની પેઠે નીચેજોડે બટકતા રહી પ્રવાહમાં વહ્યા બચ છે.^{૨૬} સ્વર્ગમાં દેવતાઓ આત્મનિષ્ઠામાંથી શ્રદ્ધ થાય છે અને તેઓ પર્વતમાં દાવાનળથી બળતાં વૃક્ષોની પેઠે ભોગોરૂપી અગ્નિમાં સારી પેઠે બળીને બરમ થઈ થઈ બચ છે.^{૨૭} મદોન્મત દેવોને પણ દેવતાઓ ઉચ્છૃંખલ થઈ રહેલા હાથીની પેઠે મહાધોર એવા ભગવાનરૂપી મોટા ખાડામાં પછાડે છે.^{૨૮} ગંધર્વોમાં વિવેકનો લેશ અંશ પણ દેખાતો નથી અને તેઓ ગીતરૂપી મદિરાનું પાન કરી કામ-ક્રોધ આદિ પદ્ધર્ગના કષમ્બમાં આવી બચ છે, તેમજ રિણુની પેઠે સૂર્યરૂપી પારથીની પાસે ચાલ્યા છે.^{૨૯} વિદ્યાધરો પોતે વિદ્યાઓના આધાર-

રૂપ હોય છે, તેથી તેઓ તેમાં જ મોહિત થઈ બચ છે અને આવિર્ભાવ પામેલા ઉદાર વિવેકનો પણ આદર કરતા નથી.^{૩૦} ભય, જનર અને ઉન્માદ આદિ દોષોને ઉત્પન્ન કરી જગતમાં ક્ષોભ પેદા કરનાર યક્ષો બધા પોતાના દેહને સ્થિર જ માનતા હોય તેમ મણિમંત્ર આદિની સહાયતા વિનાના બાલ, વૃદ્ધ અને આતુર (શીશી) પુરુષોમાં પોતાની ચતુરતા બતાવે છે.^{૩૧} વિષ્ણુ હાથીના જવા મદોન્મત રાક્ષસોના શત્રુરૂપ છે, એ વિષ્ણુએ પૂર્વે સિંહની પેઠે તેમનો સંહાર કરેલ છે અને હવે પછી પાછા તમે પણ તમારી શક્તિ વડે તેમનો સંહાર કરશો.^{૩૨} જમઅગ્નિમાં પડેલી આહુતિઓ પોતાના સ્વરૂપને પોતાની ધુમાડા-વાળી તથા પવનના સપાટાવાળી જ્વાળા વડે બ્યાપ્ત દેખે છે, તેમ પિશાચો પોતાના આત્માને અજ્ઞાનરૂપી ધુમાડાના અંધકારમાં પવનની પેઠે ક્રોધ-હિંસા આદિરૂપી જ્વાળાને ઉત્પન્ન કરનારી પ્રાણીઓનું ભોજન કરી જવારૂપી ચિંતા વડે બ્યાપ્ત જ દેખે છે.^{૩૩} અનેક નાગોના સમૂહરૂપી કમળો પાતાળમાં જ નિમગ્ન થઈ રહેલ છે અને વૃક્ષોનાં મૂળિયાંની પેઠે તેઓ સારી પેઠે જડ થઈ રહેલ છે.^{૩૪} અસુરોનાં બાળકો પૃથ્વીમાં રહેતારા શ્રીડાઓની પેઠે સુકાઓમાં કે ખાડાઓમાં જ નિવાસ કરી રહે છે અને તેઓમાં તો વિવેકની વાત જ શી કહેવી?^{૩૫} ધણું કરી મનુષ્યો થોડાક કણને માટે પણ શ્રીડાઓની પેઠે રાત્રિ-દિવસ પૃથ્વી પર રૂંધા કરે છે.^{૩૬} પોતાનું અલીક સંપાદન કરવામાં વ્યગ્ર થઈ રહેલી સર્વ પ્રાણીઓની જાતના દિવસો મદોન્મત પુરુષોની પેઠે કુદ વાસના વડે વૃથા જ ચાલ્યા બચ છે.^{૩૭} અગાધ જળમાં પડેલા અને તેમાં ડૂબી રહેનારા પુરુષને જમ ખહારની સૂડી રજ સ્પર્શ કરતી નથી, તેમ કોઈ મનુષ્યને અંદર નિર્મળ વિવેક સ્પર્શ કરતો નથી.^{૩૮} એટલો દાણાને ચોખ્ખા કરવા માટે બળામાં સૂપડાથી ઝાટકે છે, ત્યારે

(2)

ઊડેલાં ફેાતરાંઆના સમૂહને પવન દૂર ખેંચી
જાય છે. તેજ પ્રમાણે દેહ આદિમાં અભિમાન
ખંધાવાડપી પવન મનુષ્યોને અહિંસા-સત્ય-
અક્રોધ આદિ નિયમોમાંથી ચલિત કરી દઈ
હિંસા-અસત્ય-ક્રોધ આદિ તરફ ખેંચી જાય છે.
જોગણીઓના સમૂહો મધ-રુધિર આદિનું પાન
કરવું તથા માંસ આદિનું લંકણ કરવું એ રૂપી
કાંઈવવાળાં, મહાગહન અને વિપથ-વાસનારૂપી
દુર્ગંધવાળાં નાનાં તળાવમાં પામર પ્રાણીની પેઠે
પડેલા છે.^{૩૯,૪૦} કેવળ યમ, ચંદ્ર, ઇન્દ્ર, રુદ્ર,
સૂર્ય, વરુણ, પવન, વિષ્ણુ, બ્રહ્મા, બૃહસ્પતિ,
શુક અને અગ્નિ આદિ જીવન્મુક્ત થઈ રહેલા છે.
પ્રજાપતિઓમાં સપ્તઋષિ, દક્ષપ્રજાપતિ આદિ
અને કશ્યપ આદિ જીવન્મુક્ત છે; તેમજ નારદ
આદિ, કાર્તિકેસ્વામી આદિ, સનક આદિ અને
બીજા પણ કેટલાક દેવપુત્રો જીવન્મુક્ત દશામાં
રહ્યા છે.^{૪૧,૪૨} દેવોમાં હિરણ્યાક્ષ, ખલિ, પ્રહ-
લાદ, શંખર, મય, વૃત્ર, અંધ, નમુચિ, કેશિપુત્ર
અને મુર આદિ જીવન્મુક્તપણે રહ્યા છે.^{૪૩}
રાક્ષસોમાં વિભીષણ આદિ અને પ્રહસ્ત, ઇન્દ્ર-
જિત આદિ જીવન્મુક્ત છે. નાગોમાં શેષ, તક્ષક,
કેટાક અને મહાપદ્મ આદિ જીવન્મુક્ત છે.^{૪૪}
અક્ષલોકમાં, ઇન્દ્રલોકમાં અને વિષ્ણુલોકમાં રહે-
નારા જીવન્મુક્ત છે. તુષિત-સિદ્ધ-સાધ્ય આદિ
દેવયોનિવાળા પણ કેટલાક સ્વભાવે જ મુક્ત છે.
પરંતુ હે રામચંદ્રજી! મનુષ્યમાં તો કેટલાક
રાજાઓ અને કેટલાક ઋષિઓ તથા ઉત્તમ
બ્રાહ્મણો વિરલ જ જીવન્મુક્ત સંભવે છે.^{૪૫,૪૬}
દિશાઓમાં બહુ પ્રકારના અનેક પ્રાણીઓ રહેલા
છે, પરંતુ તેમાં યોધવાળા વિરલ જ હોય છે.
દુગોના અને પદ્મલોના સમૂહવાળાં વૃક્ષો તો
અનેક હોય છે, પણ કદપદ્રુમો તો વિરલ જ
સંભવે છે.^{૪૭}

મૂતાનિ સન્તિ સકલાનિ વહ્નિ દિશુ
બોધાન્વિતાનિ વિરલાનિ મવન્તિ કિંતુ । વૃક્ષા

મવન્તિ ફલપલ્લવજાલયુક્તાઃ કલ્પદ્રુમાસ્તુ વિર-
લાઃ સ્વલુ સંમવન્તિ ॥ ૪૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘વિવેકી-
વિરલત્તવર્ણન’ એ નામ-
નો સર્ગ ૯૭ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૯૮ મો * ~*~

તત્ત્વવેત્તા પુરુષોનાં લક્ષણો

॥ વલિષ્ઠ ઉવાચ ॥

વિવેકિનો વિરક્તા યે વિશ્રાંતા યે પરે પદે ।

તેષાં તનુત્વમાયાંતિ લોભમોહાદયોરય ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-જ પુરુષો વિવેકી, વિરક્ત
અને પરમપદમાં જ વિશ્રાંત હોય છે, તેમનામાં
લોભ, મોહ આદિ રિપુઓ ઓછા થઈ જાય છે.^૧
તેઓ હર્ષ કે ક્રોધ કરતા નથી, વિષયોમાં તેમને
ગ્રાહ્યા આગ્રહ હોતો નથી, લોહિતાથી તેઓ પોતે
ઉદ્વેગ પામતા નથી, તેમ લોહિતને પોતે પણ ઉદ્વેગ
આપતા નથી.^૨ નાસ્તિકપણાના અભિમાનથી કે
આસ્તિકપણાના અભિમાનથી તેઓ શુદ્ધ વૈદિક-
ની પેઠે અતિથય ક્લેશ કરનારાં કષ્ટકારી કર્મોનાં
અનુષ્ઠાન કરતા નથી. તેમનું આચરણ મનોહર
અને મધુર હોય છે; તેમજ તેમનું બાપણ પણ
લોકપ્રિય અને કામળ હોય છે.^૩ ચંદ્રમાનાં
કિરણોની પેઠે તેઓ સંગમાનથી જ અંદર આનંદ
ઉત્પન્ન કરે છે અને ક્ષણવારમાં કાર્યોના વિવેક
તથા નિર્ણય કરી શકે છે.^૪ તેમનો આચાર કાર્ય-
ને ઉદ્વેગકારી હોતો નથી. ચતુર નાગરિક પુરુષો-
ની પેઠે તેઓ સર્વની સાથે બંધુભાવ રાખે છે.
તેમનો બહારનો આચાર સર્વ બીજાં પ્રાણીઓ-
ના જેવો જ હોય છે; પરંતુ અંદરથી તેઓ સર્વ
બાળ્યતમાં શીતળ હોય છે.^૫ શાસ્ત્રોના અર્થ-

* આ અટ્ટાણમાં સર્ગમાં તત્ત્વ સત્પુરુષોનાં
લક્ષણો કહેવાશે, કે જેથી તેઓની પરીક્ષા કરી તે
હોય તરફ ઉપેક્ષા રાખી, તેઓને આશ્રય કરી ॥

વિચારમાં તેઓ રસિક હોય છે, તત્ત્વજ્ઞ હોય છે અને તેમને લોકોના સર્વ પૂર્વોપર વિષયોનું ધણું સારું જ્ઞાન હોય છે. અમુક વિષય તજવા યોગ્ય છે અને અમુક વિષય લેવા યોગ્ય છે, એમ તેઓ સારી પેઠે સમજે છે, તેમજ યથાપ્રાપ્ત વ્યવહાર ક્યે જાય છે.^૧ તેઓ નિષિદ્ધ કાર્યોથી સદા નિવૃત્ત જ રહે છે અને સદાચાર પાળવામાં રસિક હોય છે. જમ પ્રકૃત્ત્વ થયેલાં કમળો ભમરાને આદર આપે છે, તેમ તેઓ આવેલા અર્થીને (યાચક-અતિથિને) આવરણરહિત એવા ઉપદેશરૂપી મુગ્ધ વડે, ઉત્તમ આશ્રય આપવા વડે અને સુખકારક અન્નપાન વડે પૂરુ છે. તેઓ મનુષ્યોના સમૂહને પોતાના સહુણુણથી વશ કરી લે છે. મનુષ્યોનાં પાપોને (સંગથી અને ઉપદેશથી) તેઓ નિવૃત્ત કરી દે છે.^૨ શીતળ આરામની પેઠે તેઓ સ્નિગ્ધ દેખાય છે અને વર્ષાઋતુમાં પ્રસન્ન રહેનારાં સુંદર વાદળોની પેઠે તેઓ સદા પ્રસન્ન રહે છે. પર્વતો જમ ધરતીકંપને શેકે છે, તેમ તે ધીર પુરુષો રાજાઓનો ભંગ કરનાર, દેશોનો ભંગ કરનાર તથા પ્રાણીઓને વ્યાકુળ બનાવી દેનાર એવા કુર્લિંક આદિથી આવી પડેલા ક્ષોભને પોતાના તપના પ્રભાવથી શાંતી દે છે. પ્રાણીઓને તેઓ વિપત્તિમાં ઉત્સાહ આપે છે અને સંપત્તિમાં સુખ ઉપજાવે છે. ચંદ્રજિંબની પેઠે તેમનો દેખાવ શીતળ અને શાંત હોય છે. પતિવ્રતા સ્ત્રીઓની પેઠે તેઓ રૂપ, સ્નેહ અને મધુરતા આદિ ગુણોને ધારણ કરે છે. વસંતની પેઠે તેઓ યશરૂપી પુષ્પો વડે દિગ્માઓને સ્વચ્છ કરી દે છે અને ભાવી શુભ ફળોના તેઓ હેતુરૂપ થાય છે. તેમનો આલાપ નરકાકિલોના જોવા મધુર હોય છે. સદા તટસ્થ રહેનારા સત્પુરુષોરૂપી પર્વતો તરંગો વડે મોટી ચકરીઓવાળા, વ્યામોહરૂપી મગરમચ્છના નિવાસરૂપ, જાણે મૂર્તિમાન હેમંતઋતુ જ આળોટતી હોય તેવા દેખાતા, નિવાસસ્થાનને હરકત કરનારા અને

વિચારોરૂપી તરંગોના ક્ષોભ વડે ચપળતાવાળા (નરપતિ આદિ) પરપુરુષના ચિત્તરૂપી મહાસાગરને, સદા તટસ્થ રહેનારા સત્પુરુષોરૂપી પર્વતો (વિવેકના ઉપદેશ વડે) શેકી રાખવાને સમર્થ થઈ શકે છે. આપત્તિઓમાં, બુદ્ધિનો નાશ કરે તેવા વિષમ પ્રસંગમાં, શોક, મોહ, જરા, મૃત્યુ, ક્રુધા ને પિપાસારૂપી છ ભિન્નિઓના પ્રપાટમાં, પ્રાણીઓને આકુળ બનાવી દેનારા દેશભંગ આદિમાં અને દુરંત સંકટોમાં સત્પુરુષો જ સત્પુરુષોની ગતિરૂપ થાય છે. ઉપર કહેલાં ચિહ્નો વડે તથા બીજાં પણ (આગળ લખાઈ ગયેલાં) ચિહ્નો વડે ઉત્તમ ચિત્તવાળા મહાત્મા પુરુષોને જાણખી લેવા અને સંસારમાર્ગમાં ભટકી થાકી ગયેલા પુરુષો અદ્વિતીય બ્રહ્મમાં વિશ્રાંતિ મેળવવા માટે તેમનો આશ્રય લેવો. કેમકે સર્પના જોવા મહાભયંકર સંસારરૂપી સાગર અત્યંત વિષમ છે અને સત્સંગ વિના બીજા કોઈ પણ વહાણથી તેને તરી ચડાતો નથી. 'મારું જ થવાનું' હોય તે ભલે યાઓ, મારે વિચાર કરવાનું શું પ્રયોજન છે ?^{૩-૧૭} એમ અંદર પ્રમાદ રાખી ખાડામાં પડેલા ટીકાની પેઠે બેસી રહેવાનું નથી. ઉપર બતાવેલા ગુણમાંથી માત્ર એક જ ગુણ જમાં રહેલ હોય, તેના તેટલા ગુણને ગ્રહણ કરવો અને તેના બીજા દોષો તરફ લક્ષ ન આપવું. ગુણ-દોષને જાણવા માટે બાદ્યવયથી માંડી પોતાના પ્રયત્નથી યથાયોગ્ય રીતે સત્સંગથી અને શાસ્ત્રથી પોતાની બુદ્ધિને પ્રથમ વધારવી કાંઈ પણ દોષના લેશનો પણ આદર કરવો નહિ અને નિરંતર સન્નિવનની સેવા કરવી.^{૧૮-૧૯} કદાચિત્ તેમાં કોઈ સ્યૂળ દોષ દેખાય અને તેને દૂર કરી ચકાય એમ ન હોય, તો પછી તેનો ક્રમે કરીને ધીમે ધીમે ત્યાગ કરવો. રમ્ય વસ્તુ પણ અરમ્યતાને પ્રાપ્ત થાય છે અને સ્થિર વસ્તુ પણ અસ્થિરપણાને પ્રાપ્ત થાય છે. લોકમાં પણ તેમ જ દેખાય છે. તેથી કું માનું છું કે, વખતે

સજ્જન પણ અસજ્જનપણાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે; પરંતુ સજ્જન દુષ્ટતાને પામે એ તો એક મોટો ઉત્પાત છે.^{૨૦-૨૨} દેશકાળને યોગે અને કાઈ સમયે મનુષ્યોનાં પાપોને યોગે કાઈ મોટો ઉત્પાત પણ દેખવામાં આવે છે. સર્વ કર્મોનો ત્યાગ કરી સદા સજ્જનસમાગમ કરવો. કેમકે સજ્જનોની સંગતિ આ લોક અને પરલોક એ બન્નેને સુધારવામાં સાધનરૂપ છે, એ વાત નિર્વિવાદ છે.^{૨૩} કાઈ પણ સમયે સજ્જન (ગુરુ)થી બહુ દૂર થઈ રહેવું નહિ. નિત્ય વિનયવાન થઈ મહાત્માઓની શુશ્રૂષા કરવી. કેમકે મહાત્માઓના વિનાયત્ને સર્વત્ર પ્રસરી રહેનારા શમ-દમ આદિ ગુણો-રૂપી પુષ્પરજ (પરાગ) તેમની પાસે રહેલાને અવશ્ય સ્પર્શ કરે છે.^{૨૪}

ન સજ્જનાદૂરતરઃ ક્વચિદ્ભવેદ્ભજેત સાધૂન્વિ-
નયક્રિયાન્વિતઃ । સ્પર્શન્યત્યયત્ત્વેન હિ તત્સમી-
પર્ગ વિસારિણસ્તદ્ભવત્પુષ્પરેણવઃ ॥ ૨૪ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુઅ-
કરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સજ્જનસમાગમઅ-
શંકા' એ નામનો સર્ગ ૯૯ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૯૯ મો ~

સંસારમાં તિર્યક અને સ્થાવર
જાતિના ભોગો

॥ રામ હવાચ ॥

સંતિ દુઃશ્લેષ્યેઽસ્માકં શાસ્ત્રસત્સંગયુક્તયઃ ।

મંત્રૌપધિતપોદાનતીર્થપુણ્યાશ્રમાશ્રયાઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—આપણી મનુષ્યજાતિના દુઃખક્ષયને માટે શાસ્ત્ર, સત્સંગ, યુક્તિ (યોગ કિંવા યુક્તિ-પ્રયુક્તિ), મંત્ર, ઔપધિ, તપ, દાન, તીર્થ અને પવિત્ર આશ્રમોનો આશ્રય વગેરે ઉપાયો છે.^૧ પરંતુ કૃત્રિમ, ક્રીટ, પતંગ

* આ નવાણુમાં સર્ગમાં કૃત્રિમ-ક્રીટ-પતંગ આદિ તિર્યકજાતિ અને સ્થાવરજાતિનો સંસારમાં જેવો ભોગ હોય છે, તે સર્વ વર્ણવવામાં આવશે.

આદિ તિર્યકજાતિ અને સ્થાવરજાતિના દુઃખનો ક્ષય કયા ઉપાયથી થાય ? તેઓ કેવી રીતે જીવે છે ? અને તેઓ કેવા કર્મવાળા હોય ?^૨

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—આ જગતમાં સર્વ સ્થાવર-જંગમ પ્રાણીઓ પોતાની યોનિને યોગ્ય એવા ભોગોવાળી સુખની સત્તામાં સારી પેઢે વિશ્રાંત થઈ રહેલ છે.^૩ સફળ જીવે પણ આપણી પેઢે જ પોતાની યોનિને યોગ્ય એવાં સુખ ભોગવવાની ઇચ્છાવાળા હોય છે. પરંતુ આપણે ભોગોમાં થોડી આસ્થાવાળા છીએ અને આપણને વિદ્યો પણ જોઈએ આવે છે. નાના જીવોને ભોગોમાં આસ્થા વધારે હોય છે અને તેમને પર્વતના જવાં મોટાં વિદ્યો આડાં આવે છે.^૪ જેવી રીતે વિરાટ (બ્રહ્માંડરૂપી શરીરનો અભિમાની સમદિ-જીવ) પોતાના ભોગને માટે યત્ન કરે છે, તેવી જ રીતે મોવાળાના અગ્રભાગ જેવા ગ્રીણુ જીવડાઓ, ક્રીડાઓ, મચ્છરો અને માંકડ વગેરે પ્રાણીઓ પણ બાળકની વાળેલી સુઠીના વચલા છિદ્રના કરતાં પણ નાના એવા સ્થાનમાં રહીને પોતાના ભોગને માટે યત્ન કરે છે, એ અહંકાર-નો વિલાસ તો તમે જુઓ !^૫ એક શૂન્ય આકાશ-માં જ રહેનારાં પક્ષીઓ નિરાધાર આકાશની અંદર ઉત્પન્ન થાય છે અને ત્યાં જ મરણ પણ પામે છે. તેમને ક્ષણવાર પણ સ્વસ્થતા મળતી નથી.^૬ ક્રીડીને પોતાને માટે કણનો સંગ્રહ કરવો, પોતાના સ્થાનની કલ્પના કરવી અને પોતાના કુટુંબના પોષણ માટે યત્ન કરવો, એ ચેષ્ટાઓ માટે આપણા દિવસના જટલો લાંબો સમય પણ ખસ થતો નથી. તે તો તેમને એક ક્ષણ જટલો થઈ પડે છે.^૭ 'તિમિ' નામનો ત્રસરેણુના જવડો એક નાનો જીવડો થાય છે. તેનો ચાલવાનો વેગ ગરુડના જેવો જેવામાં આવે છે.^૮ અમુક (શરીર આદિ) હું છું અને અમુક (સ્રીપુત્ર આદિ ભોજ્યવિષય) મારું છે, એવી કલ્પના ખડી થઈ જઈને, જમ જગત અનેક શુણીની સાથે વિશાળ

આકારે મનુષ્યોને પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ કૃમિને પણ તે પ્રતીતિ થાય છે.^૯ વણુમાં પડેલા શ્રીકાશ્યોની પેઠે આપણું જીવિત પણ દેશ, કાળ, ક્રિયા અને દ્રવ્યના સંબંધથી વ્યવસ્થાવાળી વિષય-વાસના વડે વૃથા ચાલ્યું જાય છે.^{૧૦} વૃક્ષો કાંઈક જાતે અવસ્થાવાળાં હોય છે, પાપાણો ધાટી નિદ્રાની દશા ભોગવે છે અને કૃમિ-ક્રીટ આદિ જીવો મનુષ્યની પેઠે જ પોતપોતાને યોગ્ય વિષય ભોગવવામાં નિદ્રા અને જાગૃતિ જે જાગૃતિ સ્થિતિ-વાળા હોય છે.^{૧૧} કૃમિ-ક્રીટ આદિ પ્રાણીઓને શરીરની સ્થિતિના સમયમાં સુખ રહે છે, પરંતુ આપણી પેઠે જ તેમને પણ શરીરનો નાશ દુઃખ ઉત્પન્ન કરે છે. શરીરમાં જીવિત સ્થિર થઈને રહે છે તેમને પણ પ્રિય જ હોય છે.^{૧૨} જમ વેચાઈને કાંઈ બીજા દ્વીપમાં ગયેલો શુભામ એ દ્વીપને ઉદાસીનપણાથી જીએ છે, તેમ પશુ-મૃગ આદિ પણ પોતાના ઉપભોગમાં નહિ આવનારા પદાર્થોના સમૂહને ઉદાસીનપણાથી જીએ છે.^{૧૩} આપણી પેઠે જ તિર્થંકરોને પણ આ સંસાર સુખ-દુઃખ પેદા કરે છે; પરંતુ કેવળ તેઓ પદાર્થોના વિભાગ કરી શકતાં નથી. બળદ વગેરે પશુઓ દંડમાં પેદા થતાં સુખ-દુઃખોથી અકળાય છે અને બહાર તેમના ધણીઓ નાકમાં નાથ નાખી ખેંચી જાય છે. આમ તેઓ બંને પ્રકારે પરાધીનપણે ખેંચાયા કરે છે, છતાં તેઓ પોતાના દુઃખને દૂર કરવાને કે તે પ્રકટ કરવાને શક્તિમાન થતાં નથી. એવી જ સ્થિતિ દ્વીપાંતરમાં વેચાયેલા પામર પુરુષો (શુભામ વગેરે)ની હોય છે.^{૧૪, ૧૫} આપણે લોકોની ત્વચા સ્પર્શ અને સુકુમાર હોય છે. આપણને સુખસિ અવસ્થામાં જોવા સુખ-દુઃખ આદિનો અનુભવ થાય છે, તેવો જ અનુભવ વૃક્ષો, વેલાઓ, અંકુરો આદિને સ્પર્શપણે થતો હોય છે. આપણે સંસારરૂપી અરણ્યમાં નીકળી જીએ. આપણને ચારે બાજુથી ભયાતુર-

પણે પદાર્થોનો જોવા અનુભવ થાય છે, તેવો જ અનુભવ ભયાતુરપણામાં રહેલી પક્ષી-સર્પ આદિ તિર્થંકરોને પણ થાય છે. આ વાત નિર્વિવાદ છે.^{૧૬, ૧૭} જે વિક્ષેપને મૂઠી દઈ વિચાર કરીએ, તો ઇન્દ્રને અને નાના શ્રીકાને પોતાના સ્વરૂપાનંદમાં અને આહાર-નિદ્રા-મૈથુન આદિથી થતાં સુખમાં કશો ફરક નથી. જે વિષયમાં જાગૃતિ મનની પ્રસન્નતા સરખી જ હોય છે, ખાત્રી બંનેનો માનસિક વિક્ષેપ દુર્નિર્વાર છે.^{૧૮} રાગ, દ્વેષ, ભય, આહાર અને મૈથુનથી ઉત્પન્ન થતું સુખ-દુઃખ અને જન્મ-મરણ આદિનો ખેદ તિર્થંકરોને પણ આપણી પેઠે જ હોય છે અને તેમાં કશો ભેદ હોતો નથી.^{૧૯} શાસ્ત્રથી બણવામાં આવતાં પુણ્ય-પાપ, બલતત્ત્વ આદિનું જ્ઞાન, થઈ ગયેલી વાતનું જ્ઞાન અને ભાવિ વસ્તુનું જ્ઞાન, એ વગેરે બાબતને એક બાજુ રાખીએ, તો ખાત્રીનું બીજું જ્ઞાન તો નોખિયા, સર્પ, શિયાળ, હાથી આદિ પશુઓમાં મનુષ્યના જેવું જ હોય છે.^{૨૦} વૃક્ષો સદાકાળ સુખસિ અવસ્થાની સ્થિતિમાં રહે છે. તેમના જોવી મૂઠ અવસ્થાવાળી પોતાની સત્તાને પર્વતો વગેરે પણ અનુભવે છે. વળી, બીજા કટલાક હિમાલય-મેરુ વગેરે પર્વતો અખંડ ચિદાકાશનો જ અનુભવ કરતા રહી સદાકાળ સમાધિમાં રહેલા છે.^{૨૧} વૃક્ષ આદિ જમ ગાઢ નિદ્રાના જોવી દશામાં રહે છે, તેમ પર્વતો પણ પોતાની સત્તામાં જ રહ્યા છે. વળી, જંગમ પ્રાણીઓ પણ ભૂળસ્વરૂપે તો ચિદાકાશરૂપ છે; માટે જ કાંઈકાંઈ પણ સમયે દેખાય છે, તે ચિદાકાશ વિના બીજું કશું નથી.^{૨૨} પર્વત આદિની સત્તા અને વૃક્ષોની નિદ્રા જોવી સ્થિતિ અખંડ ચૈતન્યરૂપ છે, દ્રમક તેમને દ્વૈતનું જ્ઞાન હોતું નથી; માટે તેમની દષ્ટિ વડે જોઈએ તો પણ જગત એક ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૨૩} જ્યાં સુધી અજ્ઞાનદષ્ટિ વડે જોવામાં આવે છે, ત્યાં સુધી જગત જોવામાં આવે છે; પરંતુ જે તેણે

યથાર્થ સ્વરૂપ જાણવામાં આવે છે, તો તમે કે હું કયું તેમાં જણાતું નથી. વળી સત્તા કે અસત્તા એ પણ કોતાં નથી; તેમ હવે પછી તેમાં ભવિષ્યકાટિમાં પણ કયું રહ્યું નથી.^{૨૪} આ સર્વ યથાસ્થિતપણે (વિવર્તરૂપે) તેમાં રહ્યું છે, છતાં સદાકાળ શિવાના જુવું એકરસ અને નિર્વિકલ્પ એવું બ્રહ્મતત્ત્વ જ સર્વત્ર ભરપૂર છે. એ બ્રહ્મતત્ત્વ અનાદિ અને અનંત છે, છિદ્રરહિત છે, નિદ્રાથી પણ રહિત છે અને જાણે સ્વપ્નરૂપે પોતાની અંદર તે જગતની વિચિત્ર રચનાને કલ્પી લેતું હોય તવું છે.^{૨૫} જીવી રીતે સહિના પૂર્વકાળમાં એક પરબ્રહ્મ જ સર્વત્ર સમાન રીતે રહ્યું હતું, તેવી રીતે હમણાં પણ તે જ ભરપૂર છે અને હવે પછીના અનંત કાળ સુધી પણ તે બ્રહ્મ જ ભરપૂર રહેશે.^{૨૬} વસ્તુતાએ જોતાં પોતાપણું કે પારકાપણું, જગતની સત્તા કે સાવ શૂન્યપણું, મૌનપણું કે તેને ધારણ કરવાપણું એ કયું પણ અહીં સંભવતું નથી.^{૨૭} તમે સુખેથી યથાસ્થિતપણે રહો અને હું પણ યથાસ્થિતપણે સુખેથી રહ્યો છું. અહીં પરમ શાંત ચિદાકાશની અંદર સુખદુઃખનો જરા પણ સંપર્ક નથી.^{૨૮} સ્વપ્ન-નગરમાં ચિદાકાશ વિના બીજું શું રહ્યું છે? એ તમે જ કહો. જ કાંઈ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે સ્વચ્છ, શાંત અને નિર્વિકાર પરબ્રહ્મ જ વિવર્તરૂપે તેવે આકારે યદિ રહેલ છે.^{૨૯} માત્ર એક અવિદ્યા જ તેમાં ભ્રાંતિ પેદા કરે છે, એ અવિદ્યાનું પણ ખરેખર સ્વરૂપ જાણખવામાં આવે, તો તે પણ કોઈ ઠેકાણે છે નહિ.^{૩૦} જગતરૂપી સ્વપ્નનું વાસ્તવ રૂપ જાણખાઈ જાય છે, તો તેમાં કયું પણ સત્ય છે નહિ; તો પછી તેમાં શો આચલ રાખવો? વંધ્યાપુત્ર ઉપર શો સ્નેહ રાખવો?^{૩૧} સ્વપ્નના સમયને સ્વપ્નરૂપે જાણખવામાં આવતો નથી, ત્યાં સુધી અજ્ઞાન વડે જગતરૂપી સ્વપ્ન પ્રત્યેક પરમાણુમાં રહેલ લાસે છે, તે નિશ્ચય છે; તો તેમાં ઉપાદેયયુક્તિ શી રાખવી? અને તેમાં

આસ્થા પણ શી રાખવી? કેમકે પ્રબોધ (જ્ઞાન અને અચતઃઅવસ્થા) પ્રાપ્ત થતાં, એ કયું પણ જણાતું નથી.^{૩૨} જ જગત જ્ઞાનદશામાં અસત્ય જણાય છે, તે અજ્ઞાનદશામાં પણ ધસ્તુતાએ જોતાં અસત્ય જ છે, તેથી તે કોઈ ઠેકાણે હોતું નથી. અજ્ઞાનદશામાં એ જગતની જ પ્રતીતિ થાય છે, તે અજ્ઞાન જ એ જગતને રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, એમ સમજવું.^{૩૩} વર્તમાન, ભૂત અને ભવિષ્ય, એ ત્રણેય કાળ અને જ્ઞાન તથા અજ્ઞાન એ બધાંમાંથી કયું પણ સત્ય નથી; કેમકે શાંત પરમતત્ત્વરૂપ સત્ય વસ્તુ જ વિવર્તભાવથી એ સર્વને આકારે યદિ રહેલ છે.^{૩૪} જમ એક તરંગ બીજા તરંગ સાથે અથડાય તેમાં જળને કશી પણ ક્ષતિ થતી નથી, તેમ એક દેહ વડે બીજાના દેહને કયું નુકસાન પહોંચે, તો તેમાં એ બન્નેના અધિકાનરૂપ ચૈતન્યની કશી પણ ક્ષતિ નથી.^{૩૫} ચિદાકાશની અંદર જ 'હું' એક દેહરૂપ છું; એવી ભ્રાંતિ ખડી થઈ જાય છે, તો પછી ભ્રાંતિ વડે ખડો થયેલો દેહ નાશ પામી જાય તેમાં શાનો નાશ થાય છે?^{૩૬} ચિદાકાશ સદા પ્રયુક્ત દશામાં જ રહે છે અને તેનું સ્વપ્ન જ જગતરૂપ થઈ રહેલ છે. તે વસ્તુતાએ જોતાં પૃથ્વી આદિ સ્થૂળભાવથી રહિત છે, તેથી તે ખરેખર સ્વમાત્મક જ છે.^{૩૭} સહિના આદિકાળમાં ચિદાત્માને (હિરણ્યગર્ભને) પ્રથમ પ્રતીતિમાં આવેલા સ્વપ્નમાંથી પૃથ્વી આદિ વાસ્તવિક (સત્ય) છે એવો નિશ્ચય બંધાઈ રહેલો છે. બાકી સ્વપ્નના પદાર્થમાં સત્યતાની ભ્રાંતિ થવી એ એક કેવળ કલ્પનારૂપ જ છે.^{૩૮} આ જગતરૂપી સ્વપ્ન અનાદિ પ્રવાહરૂપે નજરે પડે છે અને તેના અવયવોની સ્થિતિ સાવ અસત્ય છે; છતાં તે જાણે સત્ય હોય તેમ તેમાં પૃથ્વી આદિની કલ્પના કરવામાં આવી છે.^{૩૯} આ ભ્રાંતિ એવી તો દૃઢ થઈ રહેલી છે કે, અસત્ય છતાં તે પરમ સત્યપણાને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે.

ખાટી સત્ય તત્ત્વ તો અત્યંત નિર્મળ છે.^{૪૦} વસ્તુતાએ જોઈએ તો ચિદાકાશરૂપ પરબ્રહ્મ જ યથાસ્થિતપણે રહ્યું છે, છતાં તે આ સર્વ દશ્યને આકારે પ્રસરી રહેલ છે. ખાટી, કસો પણ દશ્ય-વર્ગ રહેલ જ નથી; તો પછી તેનું સ્મરણ કરનાર કે વિસ્મરણ કરનાર વળી કેવો જ હોય?^{૪૧} પોતાના ચિન્મય સ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધે જગત-માં સત્યતા લાગે છે, પરંતુ જો ખરેખર તત્ત્વ-જ્ઞાનનો ઉદય થાય, તો અજ્ઞાનરૂપી આવરણ કરનાર કપાટ તરત ઊધડી જાય છે.^{૪૨} સર્વ દશ્યવર્ગ સંહિત અજ્ઞાનનો બાધ થઈ જાય છે, એટલે છેવટ એક ચિન્માત્ર તત્ત્વ જ અવશેષ રહે છે. આથી પૃથ્વી આદિ કશું કંઈ પણ સ્થળે સંબંધિત જ નથી અને જ કંઈ દ્રશ્ય કે દશ્ય દેખાય છે, તે પરમ મંગળમય નિર્મળ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૪૩} જમ અરીસામાં બહારના બિંબને લીધે સામું પ્રતિબિંબ જોવામાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર બિંબ વિના જ જગત પ્રતિ-બિંબરૂપે પોતાની મેળે જ ભાસ્વા કરે છે.^{૪૪} જમ અરીસાની અંદર (પ્રતિબિંબરૂપે) બિંબ દેખાય છે છતાં તે કંઈ જ નથી, તેમ ચિદાકાશની અંદર જગત (વિવર્તરૂપે) દેખાય છે છતાં તે કંઈ જ નથી.^{૪૫} જ કંઈ શાસ્ત્ર સંબંધી વિચાર વડે સિદ્ધ થતું હોય અને જ પ્રમાણ વડે પણ સિદ્ધ હોય તે જ સત્ય કહેવાય; ખાટી તો આભાસમાત્ર છે. તે કોઈ દિવસ થયેલ જ નથી, તો તે સત્ય ક્યાંથી જ હોય?^{૪૬} કટલીક વસ્તુઓ ભ્રમરૂપ છતાં અર્થને સાધી આપનાર તથા ક્રિયા કરી આપનાર થાય છે. જમકે સ્વપ્નમાં દેખાયેલી સુંદર સ્ત્રી ભ્રાંતિરૂપ છે, છતાં તે શુક-સાવરૂપી ક્રિયાને સત્યપણે ઉત્પન્ન કરે છે અને પોતાના પ્રયોજનને સાધી આપે છે. (જગતની ભ્રાંતિ વિષે પણ તેમ જ સમજવાનું છે.)^{૪૭} જ કંઈ જગત, દેહ આદિરૂપી ભ્રાંતિનો ભાસ છે, તે તો ચિદાત્માનો જ એક વિવર્ત છે

અને તે પરમ ચિદાકાશરૂપ છે. જો ખરેખર એમ જ છે, તો પછી હું ક્યાં છું? જગતની શોભા પણ ક્યાં છે? તમે પણ ક્યાં છો? અને: દશ્યની પ્રતીતિ પણ ક્યાં છે?^{૪૮} હે પ્રિય રામ-ચંદ્રજી! મરી ગયા પછી પાછો પુનર્જન્મ થતો હોય તો કાનો નાચ થાય છે? મરી ગયા પછી જો પાછો જન્મ ન થતો હોય, તો પણ જન્મ, જરા, મરણ, આધિ, વ્યાધિ આદિ પ્રપંચમાંથી છૂટવાથી શાંતિ જ છે અને પરમાત્મ દરૂપ મોક્ષનો લાભ છે. એવી રીતે એ બન્ને ય પક્ષમાં તમારા જવા ઉદાર બુદ્ધિવાળા અને જ્ઞાનદષ્ટિ વડે કેવળ ચિન્માત્રરૂપ જ થઈ રહેલા પુરુષને કશું પણ દુઃખ છે જ નહિ.^{૪૯} મૂખ્ય પુરુષને જ કંઈ આ પ્રસંગમાં ભાસતું હોય છે, તે તો તેના પોતાના જ બળુવામાં આવે એવું છે. અમે તે વાતને બહુી શકતા નથી. કેમકે જ મત્સ્ય ગ્રંથના નદીના જળમાં રહેતો હોય, તે જ તેના ચપળ તરંગોના સપાટાઓને બહુી શકે, બીજા નથી તે જણાય નહિ.^{૫૦} એવી રીતે ચિદાકાશરૂપ આત્મા જ મનોરાજ્યમાં શાખાઓ, ઉપ-શાખાઓ, તેના ઉપરના ભાગો, પક્ષો તથા કુળો ઇત્યાદિરૂપી એક દેહને ધારણ કરી રહેલ સંકલ્પવૃક્ષને રૂપે સ્ફુરે છે, તેવી જ રીતે તત્ત્વ-વેત્તાઓની દષ્ટિમાં અંદર તથા બહાર સર્વ ઠેકાણે ચિદાકાશ જ હું, તમે તથા જગત ઇત્યાદિ સર્વને આકારે વિવર્તરૂપે સ્ફુરે છે અને તે વસ્તુ-તાએ જોતાં એક જ છે.^{૫૧}

અન્તર્બહિસ્ત્વમહમિત્યપિ ચૈવમાદિ સર્વા-ત્મર્ક તપતિ વિન્નમ એકમેવ । શાસ્ત્રાશિલાવિ-પપત્રકુલેકદેહઃ સંકલ્પવૃક્ષઽવ ચોધલમાત્રસારઃ ॥ શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાધનો 'પરમાર્થનિરૂપણ' એ નામનો સર્ગ ૯૯ મા સમાપ્ત

સર્ગ ૧૦૦ મો

દેહાત્મવાદી પુરુષોને તત્ત્વજ્ઞાન
થવાની યુક્તિ

॥ રામ ઉવાચ ॥

યુક્તિઃસ્પાત્કી દશીઋદ્ધન્ સંસારે દુઃસ્વશાંતયે ।

તેષાં યેપામયં પક્ષઃ ધ્યૂતામુચ્યતાં તતઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યાઃ-હે મહારાજ । હું આપને
જ પૂછું છું, તે આપ ધ્યાન ઈ સાંભળો; પછી
આપ તેનો ઉત્તર કહો. કેટલાક માને છે કે,
'પોતાનું' મૃત્યુ કાંઈ પ્રયમથી પ્રત્યક્ષ હોઈ
શકતું નથી અને ભસ્મ થઈ ગયેલા તથા સર્વ
કુઃખની નિવૃત્તિને પામેલા દેહાત્માનું પાછું
આવવું શી રીતે સંભવે! માટે ન્યાં સુધી જીવવું
ત્યાં સુધી સુખેથી જીવવું.' આવા પક્ષ જોયા
સ્વીકારે છે, તે ચાર્વાક આદિની કુઃખશાંતિને
માટે સંસારમાં શી યુક્તિ છે? ^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પોતાના અંતરાત્મા જ
જ નિશ્ચયને અંદર અખડિતપણે ગ્રહણ કરી
લે છે, તેનો તેવો જ અનુભવ તેને થાય છે. આ
વાત સર્વ જનને પ્રત્યક્ષ છે. જમ નિર્વિકાર
આકાશ સર્વત્ર રહેલ છે, તેમ શાંત નિર્વિકાર
ચિદાકાશ સર્વની અંદર રહેલ છે. તે જ પામર
પ્રાણીઓની દૃષ્ટિમાં દેહ આદિ દ્વૈતપ્રપંચરૂપે
ભાસે છે અને વેદાંતશાસ્ત્ર તથા વિદ્વાનોના અનુ-
ભવ વગેરેમાં એક અદ્વૈતરૂપે જણાય છે. કેમકે
ચિદાકાશ વિના બીજા પદાર્થનો અત્યંત અસ-
ભવ જ છે. ^૨ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં મહાપ્રલયની
અંદર ચિદાકાશ વિના બીજું કશું પણ હોતું જ
નથી. કારણના અભાવને લીધે કરું છે જ નહિ.
એટલે સિદ્ધ જ છે કે, આ બ્રહ્મ જ સર્વત્ર પ્રસરી
રહેલ છે. ^૩ જો સમસ્ત વેદશાસ્ત્રના અર્થને

x આ સોમા સર્ગમાં ચાર્વાક આદિ દેહાત્મ-
વાદીઓના મતમાં પ્રવિષ્ટ થયેલા પુરુષોની યુદ્ધિ
પણ જેવી રીતે તત્ત્વમાં જોતે તેવી યુક્તિ કહેવાશે.

અને મહાપ્રલય આદિને સ્વીકારતા નથી, તેવા
શાસ્ત્રને નહિ માનનારા મહાભૂખ ^૪ પુરુષો અમારી
દૃષ્ટિમાં મૂળા જેવા જ છે. ^૫ જમનું ચિત્ત સર્વ
શાસ્ત્રથી અવિરુદ્ધ છે અને 'આ સર્વ બ્રહ્મરૂપ
છે' એવા તાત્ત્વિક વિચાર વડે સંપૂર્ણપણે અનુ-
ભવના છું છે, તેમને માટે પણ (તેઓ કૃતકૃત્ય
હોવાથી.) આ અમારા ઉપદેશ-કથાનો પ્રસ્તાવ
નથી, આ ઉપદેશ તો જિજ્ઞાસુને માટે છે. ^૬ દેહ
હો કિંવા ન હો; પરંતુ નિરતર અને નિત્ય
એવું આત્મચૈતન્ય અંતઃકરણની અંદર વિવર્ત-
ભાવથી જન્મે રૂપે સ્ફુરિત થાય છે, તેવે રૂપે જ
પુરુષ યઈ રહે છે. ^૭ હે પ્રિય રામચંદ્રજી! જો
જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મચૈતન્યમાંથી અંતઃકરણરૂપ
ઉપાધિના સંપર્કને લીધે 'હું કુઃખી છું' એવું
સ્ફુરણ બ્રહ્મ હોય છે, તો તે પુરુષ કુઃખી છે.
આત્મા પોતે આનંદરૂપ જ છે, તો પણ ન્યાં
સુધી પોતે કુઃખી છે એવા વિરુદ્ધ સંસ્કારનો દૃઢ
અધ્યાસ છે, ત્યાં સુધી તે ખરેખર કુઃખી જ છે. ^૮
પરંતુ જગત કેવળ ચિદાકાશનો એક વિવર્ત છે,
એવી ભાવના કરવામાં આવે છે, તો સર્વ ચિદા-
કાશરૂપ હોવાથી કુઃખપણાનું સ્ફુરણ શી રીતે
થાય? અને કુઃખનું જ્ઞાન પણ કોને થાય? ^૯
જમ આકાશને રજકણો સ્પર્શી શકે નહિ, તેમ
જ્ઞાનરૂપી તાત્ત્વિક નિશ્ચયમાં જ પોતાના આત્માને
સ્થિર રાખનારા પુરુષોને કશાં પણ સુખ-કુઃખ
સ્પર્શી શકતા નથી. ^{૧૦} અનુભવ સત્ય હો
કિંવા અસત્ય હો, પણ અનુભવ અનુસાર જ
નિશ્ચય બંધાય છે. આ બાબત દેહ બાળક સુધી
સિદ્ધ છે, તો તેનો કાણ નિષેધ કરી શકે? અને
શી રીતે નિષેધ કરી શકે? ^{૧૧} દેહ, પુરુષ કિંવા
જીવ, એ કરું પ્રત્યક્ષચૈતન્યથી જાદું જણાતું
નથી. પ્રત્યક્ષચૈતન્ય જ આ સર્વરૂપ છે. તે
જગતને જવું સમજ છે, તેવું જ તેની દૃષ્ટિમાં
યઈ રહે છે. ^{૧૨} એ પ્રત્યક્ષચૈતન્યને સત્ય માનો
કિંવા (ચાર્વાકમત પ્રમાણે) અ

પરંતુ આ દેહનો અનુભવ તે વડેજ થાય છે. જેમ સ્વપ્નની અંદર, પાતાળમાં, આકાશમાં, જળમાં અને સ્વર્ગમાં સંકલ્પમાત્રથી એ ચિદાત્મા સ્વતત્રપણે દેહનો અનુભવ કરે છે, તેમ આ સ્થૂલ દેહનો તેનાથી જ અહીં અનુભવ થાય છે.^{૧૪} પ્રત્યક્ષ્યૈતન્યને (આસ્તિકાના મતને અનુસરનારા) સત્ય માનો અથવા (નાસ્તિકાના મતને માનનારા) અસત્ય માનો; પરંતુ તેજ આત્મા છે. તે પ્રત્યક્ષ્યૈતન્ય અંદર જે નિશ્ચય અધિ તે તેની ભાવના પ્રમાણે સત્ય છે, (વ્યવહારમાં સત્યપણે કાર્ય કરી આપનાર થાય છે.) એમાં કશો સંશય નથી.^{૧૫} એ પ્રત્યક્ષ્યૈતન્ય વડે જ સર્વ શાસ્ત્રનું પ્રમાણ સિદ્ધ થાય છે અને સર્વ સિદ્ધાંતોનો સિદ્ધાંત પણ તેજ છે, એમ મારી બુદ્ધિમાં જણાય છે.^{૧૬} પ્રત્યક્ષ્યૈતન્યમાં જે અવિદ્યા (આરોપિતરૂપે) રહેલ છે, તે જ અવિવેકીએની દૃષ્ટિમાં (તેમની ભાવના પ્રમાણે) દેહ આદિને આકારે પરિણામ પામી જઈ તેવે રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે અને તે તત્ત્વજ્ઞાનરૂપે પરિણામ પામે તો શુદ્ધ ચિદાકાશરૂપ થઈ જઈ મોક્ષરૂપી ઉત્તમ રૂપને આપનાર થાય છે.^{૧૭} એ અવિદ્યા પવિત્ર દેશ-કાળ આદિમાં સ્નાન-દાન આદિ ક્રિયા કરવાથી કે રસાયન-મંત્ર-ઓષધ આદિ દ્રવ્યોથી કે વેદશાસ્ત્રમાં નિરૂપણ કરેલ સ્વર્ગ-પશુ-પુત્ર આદિની એપણા(ધૃત્ત્યા) ના શ્રમેથી ઘાઈ દિવસ (નિશેષ રીતે) તત્ત્વજ્ઞાન થયા વિના શાંત થતી નથી.^{૧૮} કદાચિત્ ખીજ વડે એ અવિદ્યારૂપી શંકા કણ વાર શાંત પડી જાય છે, તો પણ તે પાછી (તત્ત્વજ્ઞાન ન હોય તો) તરત આવિર્ભાવ પામે છે. જે એમ થયા કરે છે, તો પછી તત્ત્વજ્ઞાન વિના ખીજ કયા ઉપાય વડે અને ક્યારે જીવનું એ અવિદ્યારૂપી કુઃખ શાંત થાય?^{૧૯} અંદર રહેલ પ્રત્યક્ષ્યૈતન્ય જ મનુષ્યના જીવરૂપ છે અને તે જે દેહ ભાવના છે, તે અનુસાર સુખી કે દુઃખી થાય છે,

એવો નિશ્ચય છે.^{૨૦} પ્રત્યક્ષ્યૈતન્યરૂપી આત્માનું જે અસ્તિત્વ છે અને તેનું ખરું સ્વરૂપ યોગ્યવાથી બંધ ટળે છે, તો તે તત્ત્વવેતાએને સંસારનો બંધ તોડવામાં શરણરૂપ છે; પણ જે તે ન હોય, તો જગતમાં શિલાના જેવા મૌનવાણું અંધપણુ જ અવશેષ રહે છે.^{૨૧} પુરુષ પ્રત્યક્ષ્યૈતન્યરૂપ છે અને સ્વયં પ્રકાશ છે. તે પોતે જેમ નિદ્રા વડે પોતામાં જડપણનો અનુભવ કરે છે, તેમ એક જાતના અધાપા જેવા અજ્ઞાન વડે કરીને આ જગતને દેખે છે. જે સાક્ષીરૂપ પ્રત્યક્ષ્યૈતન્યનો અપલાપ કરવામાં આવે, તો પછી સાક્ષીના અભાવને લીધે જગતની અધાપા જવી સ્થિતિ અવશેષ રહે.^{૨૨}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! આ સંસારનો દિશામાં પણ ક્યાંય અંત નથી, નીચે કે ઉપર પણ તેને અંત નથી, તેમ જગતનો નાશ પણ નથી. જગત તો સદાકાળ છે જ. આમ જણે જગતના અભાવની બુદ્ધિને છોડી દઈને તેના અસ્તિત્વની ભાવના કરી હોય તથા આ સર્વ વિજ્ઞાનધનરૂપ છે, એવું જને તત્ત્વજ્ઞાન થયું ન હોય અને સર્વના નાશને ન દેખતાં (ન કદાચિદનીદશં જગત્ । એ સાંખ્ય મત પ્રમાણે) જનું આ જગત દેખાય છે તેવું સદાકાળ સત્ય છે એમ જ જેતો હોય, તેની આધિનો નાશ કરવાની શી યુક્તિ હશે? એ મારા સંશયને, ફરી વાર મારા બોધની વૃદ્ધિ થવા માટે આપ નિવૃત્ત કરો.^{૨૩-૨૫}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આ સંબંધમાં એક યોગ્ય ઉત્તર તો પ્રથમ જ અપાર્થ ગયેલ છે. હવે ખીજે ન્યાયોચિત ઉત્તર હું કહીશ, તે તમે સાંભળો.^{૨૬} હે પુરુષોત્તમ રામચંદ્ર! તમે ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણેના નિશ્ચયવાળો જ પુરુષ કહ્યો, તે જે (તેના માનવા પ્રમાણે) પોતે ચિદાભાસરૂપ હોય, તો ક્રમે કરીને તેને આત્મતત્ત્વનો અનુભવ થાય છે.^{૨૭} કેમકે દેહ આદિ આકારરૂપી

ઉપાધિ માત્ર આભાસરૂપ છે અને તેના નાશ થતાં તે પરમાત્મામાં મળી જાય છે. એટલે પછી તેને ચિત્તમાં દુઃખ લાવવાનો કશો પણ અવકાશ રહેતો નથી; એમાં જરા પણ સંશય નથી.^{૨૮} કદાચિત્ તેના માનવા પ્રમાણે તે આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) દેહને આત્મારૂપ માનતો હોય અને તેને વિનાશથી રહિત ગણતો હોય, તો પછી દુઃખનો અવકાશ જ ક્યાં રહે છે? કદાચિત્ તે પોતાના આત્માને સ્વલ્પદેહરૂપ જ માનતો હોય, તો તેના અવયવોનો વિભાગ થવારૂપી વિનાશ વગરનિચારે પણ અવશ્ય સિદ્ધ જ છે, એવો નિશ્ચય છે; તો પછી તેમાં પણ દુઃખ લાવવાનો ક્યાં અવકાશ છે? જો કદાચિત્ પોતાના આત્માને તે શુદ્ધ ચિદ્રૂપ માનતો હોય, તો મરી ગયા પછી તે વિદેહસુક્ત થઈ જાય છે; એટલે તે કુરી વાર જન્મ-મરણ આદિરૂપી સંસારને પ્રાપ્ત થતો નથી, તેથી તે દુઃખરહિત તથા સુક્ત જ છે. જો કદાચિત્ તે પોતાના આત્માને અજ્ઞાનરૂપી આવરણ વડે યુક્ત સમજતો હોય, તો જે જીવચૈતન્ય તત્ત્વજ્ઞાન વડે શુદ્ધ થયેલ નથી, તે સંસારના બીજનો નાશ ન થવાથી જન્મ-મરણ આદિરૂપી સંસારને પામ્યા વિના રહેતું જ નથી. પરંતુ તેને પણ કોઈ જન્મમાં જ્ઞાનનો ઉદય થવાનો સંભવ છે, તેથી તેને મનમાં દુઃખિત રહેવાનો અવકાશ નથી.^{૨૯, ૩૦} કદાચિત્ કોઈનો એવો જ નિશ્ચય હોય કે ચિદ્રૂપ આત્મા છે જ નહિ, તો પછી તે તેવી ભાવનાને લીધે પોતે પણ પાપાણના જોગ જડ (વિશેષજ્ઞાન વડે શૂન્ય) હોય છે. મરણપર્યંત દેહ થઈ રહેલી તેવી ભાવનાને લીધે શરીર પડી ગયા પછી તેનું વિશેષ ચૈતન્યપણું જતું રહે છે, તેની સ્થિતિ ગાદ સુષુપ્તિના જીવી થઈ જાય છે અને તે તેવી દશાવાળા મરણને જ શ્રેયરૂપ (સર્વ દુઃખનો છેડો લાવનાર) માને છે. પણ તેને તત્ત્વજ્ઞાન વડે થતા નિરતિશય આનંદનો અનુભવ નથી, તેમાં તેને શ્રેય જણાતું નથી. (તો પછી

તેને ઉપદેશ આપવાથી કાંઈ કળ નથી).^{૩૧, ૩૨} આ સર્વ ચિદ્રૂપ આત્માથી રહિત કેવળ જડ અને શૂન્યરૂપ છે, એમ જ માનતો હોય તેને શુદ્ધ જ્ઞાનનો ઉદય થવાનો સંભવ જ નથી. આથી, જ્યારે તે મરણને શરણ થાય છે, ત્યારે તે પોતે પણ જડ શૂન્યરૂપ થઈ જઈ દુર્લેઘ અધકારમય સ્થિતિમાં જાય છે.^{૩૩} જ ક્ષણિક વિજ્ઞાનવાદીઓ આ જગતને સ્વપ્નનગરની પેઠે ક્ષણિક વિજ્ઞાનમય માને છે, તેઓ પોતે પણ તેના જ ક્ષણિક વિજ્ઞાનમય થઈ રહે છે અને તેમનો પણ બીજાઓની પેઠે જ (જગતને સ્થિર માનનારાઓની પેઠે જ) જગત સંબંધી વ્યવહાર સિદ્ધ થાય છે.^{૩૪} પંચમહાભૂતોને કોઈ સ્થિર માનો અને કોઈ અસ્થિર માનો, પરંતુ તે બન્ને રીતે માનનારને જગતના સુખ-દુઃખ આદિ વિચિત્ર વ્યવહારો પ્રાપ્ત થવામાં કશો અંતર નથી. પંચભૂતોને સ્થિર માનો કિંવા અસ્થિર માનો, પરંતુ સુખ-દુઃખ તો બન્ને મતવાળાને સમાન જ છે.^{૩૫} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોની દૃષ્ટિમાં પૃથ્વી આદિ પંચમહાભૂતોની સ્થિરતા વિષે કે અસ્થિરતા વિષે કશો આગ્રહ હોતો નથી. તેમના મત પ્રમાણે પૃથ્વી આદિ ભૂતો ગમે તો ભલે સ્થિર હો કે ગમે તો ભલે અસ્થિર હો, પણ તે ચિદ્રાકાશનો એક વિદ્યાસમાવ જ છે અને જ્યાં સુધી અજ્ઞાન હોય ત્યાં સુધી તે જોખાળ પ્રસરી રહેલ લાસે છે.^{૩૬} જીવનચૈતન્યનું જડપણું અને ક્ષણિકપણું ઘટતું નથી, કેમકે જો તે પોતે જડ અને ક્ષણિક હોય તો એ બન્ને ય ભાવનો પ્રથમ પોતે અનુભવ જ કરી શકે નહિ. એમ છતાં જો તેના જડપણાનો અને ક્ષણિકપણાનો નિશ્ચય કરી લે છે, તેવા મૂર્ખાઓ સાથે આપણે ભાષણ કરવાની પણ કાર્ય જરૂર નથી.^{૩૭} જો શરીર ચિદ્રૂપ આત્મામાંથી (વિવર્તરૂપે) ઉત્પન્ન થયેલ છે એમ માને છે, તેઓ (તેમની સમજણ વાસ્તવ હેતુ) ધન્ય છે. જો જડ શરીરમાંથી ચિદ્રૂપ ઉત્પન્ન થયેલ માને છે, તેના અધમ

આપણે કંઈ કામ નથી.^{૩૮} અનેક પ્રકારના જીવો-
રૂપી બીજોનો સમૂહ વસ્તુતાએ જોતાં ચિદ્રૂપ છે
અને તે આકાશમાં ફરતાં મસલાં આદિ જીવોના
સમૂહની પેઠે તથા ક્યારા આદિમાં પુરાતાં જળની
પેઠે ઉપરના લોકોમાં, નીચેના લોકોમાં અને
આડાંઅવળાં બીજાં સ્થળોમાં ભમે છે.^{૩૯} હિરણ્ય-
ગર્ભ અનેક જીવોરૂપી બીજોના સમૂહરૂપ છે અને
તે જીવોની વાસના પ્રમાણે કલ્પના આદિકાળમાં
વ્યથિરૂપી અનેક બીજા જીવોને પોતાની અંદર
કલ્પી લે છે. તે જીવો ક્રિયાઓમાં કર્તાપણાને
અભિનિવેશ રાખી, તેમાં આસક્ત થઈ પોતે
પોતામાં કર્તાપણાને અનુભવે છે અને સંસારમાં
ભમે છે.^{૪૦} જ જીવ જીવી દૃઢ ભાવના કરે છે, તે
જીવ પોતે ચિદ્રૂપ હોવાથી તત્કાળ ભાવનાના
બળથી તેને પ્રાપ્ત થાય છે. આ વાત ઠેઠ બાળક
સુધી નિર્વિવાદ રીતે સિદ્ધ છે.^{૪૧} આકાશમાં જન્મ
ધુમાકાઓના વિચિત્ર ગોટાઓ જોવામાં આવે છે
અને મહાસાગરમાં જન્મ મોટા વિસ્તારવાળા

હોય? જ કંઈ આ વિચિત્રરૂપે ભાસે છે, તે
ચિદાકાશ જ છે.^{૪૨} ત્રિવિધ તાપને મટાડવાથી
અતિ શીતળ અને આનંદ ઉપજવનારી ચિદા-
કાશરૂપી ચંદ્રિકા જ કંઈ પદાર્થોની પ્રતીતિ
થવારૂપી પ્રકાશને ઉત્પન્ન કરે છે, તેને લીધે જ
આ જગત ખડું થયેલું ભાસે છે.^{૪૩} પ્રથમ
સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ને અંતે છેવટ પ્રલયસમ-
માં આકાશની પેઠે સૃષ્ટિ આદિથી શૂન્ય સ્વરૂ-
પે રહેનાર ચિદાકાશમાં જો કે આજે આપણને સ-
જોવામાં આવે છે, પણ તે ચિદાકાશરૂપ જ
ચિદાત્મા બહિર્મુખ થાય છે એટલે તે સૃષ્ટિ ઉ-
પામે છે અને તે અંતર્મુખ થાય છે એટલે તે અ-
પામે છે. સત્ય ચિદ્રૂપ આત્મા જને જીવી રીતે
નિશ્ચય વડે સમજે છે, તેનો તેને તેવી જ રીતે
અનુભવ થાય છે. બ્યારે આ સર્વ શરદઋતુ
આકાશ જેવું સ્વચ્છ ચિદાકાશરૂપ જ છે, ત્યાં
પછી વળી તેમાં બીજાં શું હોય? ^{૪૪} એમ સા-
રીતે સમજી રહેલા અને પરમપદમાં વિશ્વા

સર્ગ ૧૦૧ મો

તત્ત્વ પુરુષોની અલય સ્થિતિ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિન્માત્રમેવ પુરુષસ્તદેવેત્યમવસ્થિતમ્ ।

ચિન્માત્રવ્યતિરેકેણ કિમન્યદુપપદ્યતે ॥ ૧ ॥

૧ વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પુરુષ પોતે ચિન્માત્ર છે.

ચિદ્રૂપ તત્ત્વ જ વિવર્તરૂપે આવે અનેક આકારે

યદ્ય રહેલ છે, તો પછી ચિન્માત્ર સિવાય બીજું

શું થઈ શકે એમ છે? એ ચિન્માત્રતત્ત્વ

નિર્મળ આકાશરૂપ છે અને દ્રષ્ટા તથા દરશ્ય એ

બન્ને તેનો એક વિવર્ત છે. આમ જગત ચિન્માત્ર

જ છે, તો તેમાં હેય(ત્યાગ)બુદ્ધિ કે ઉપાદેય

(સ્વીકાર) બુદ્ધિ ક્યાંથી હોય? જ લોહા બૃહ-

સ્પતિએ રચેલા બુદ્ધશાસ્ત્રને અનુસરનારા વિજ્ઞાન-

વાદીઓ છે, તેમના મતમાં ક્ષણિક વિજ્ઞાનથી

જુદું જગત જ છે નહિ; તો પછી તેમના મત

પ્રમાણે પણ રાગ દ્વેષનો કશો વિષય જ ન હોવા-

થી તેમનો પ્રસંગ જ ક્યાંથી આવે? પરંતુ તેમને

ચિદાત્મા વિના બીજું શું સારરૂપ ભાસતું હશે કે

તેઓ તેને નિત્ય નહિ માનતા હોય? કે પ્રિય

રામચંદ્રજી! જગતરૂપી સ્વપ્ન ચિદાકાશનો જ

એક વિવર્ત છે, તો તમે જ કહો કે તેની અદર

ઘટ-અનિષ્ટ બુદ્ધિ કે રાગ-દ્વેષ આદિ કોષો કેવે

રૂપે રહી શકે? ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની

અદર જ અચુક હેય છે અને અચુક ઉપાદેય છે.

એવી કલ્પના કરી લે છે; પણ ખરું જોતાં તેના

નિર્મળ સ્વરૂપમાં એ સર્વ નિર્મળ ચિદાકાશ-

રૂપ જ છે. એમ છે; તો પછી તેમાં ઘટ-અનિષ્ટ

આદિ દષ્ટિ વળી કવી હોય? મનુષ્ય, દેવતા,

અને નાગ વગેરે ચિદ્રૂપ છે; સ્થાવર અને જંગમ

એ બન્ને પણ ચિદ્રૂપ છે; વળી સમુદ્રમાં થતા

કે આ એકસોએકમા સર્ગમાં તત્ત્વ પુરુષો

સર્વન એક ચિન્માત્ર તત્ત્વને જ દેખે છે, તેનું તથા તેઓને

બધનાં કારણો જ નહિ ઉત્પન્ન થવાથી તેઓની અલય

સ્થિતિ વિષેનું વર્ણન કરવામાં આવશે.

તરંગો તથા ચકરીઓની પેઠે ભાવ-અભાવ વગેરે

સર્વ પણ એ ચિદાકાશનો જ વિલાસ છે. ૧ હું

ચિદાકાશરૂપ છું, તમે ચિદાકાશરૂપ છો અને

મનુષ્યો પણ ચિદાકાશરૂપ છે. આપણે કોઈ

દિવસ મરતા નથી, દરેક ચિદાકાશ ક્યારે મરેલ

છે? કે વિશાળ નેત્રવાળા રામચંદ્રજી! ચિદા-

કાશ પોતે સાક્ષી-ચૈતન્યરૂપ કહેવાય છે, તેનાથી

જુદું દરશ્ય જ નથી. તે પોતે ચિદ્રૂપ હોવાથી

વિવર્તભાવથી દરશ્યરૂપ થઈ રહેલ છે માટે દિવ-

એકત્વ પણ ક્યાં રહ્યાં છે? જ્યારે એમ છે, ત્યારે

પછી ચિદાકાશ વિના બીજું નિત્ય હોય એવી

કઈ વસ્તુ છે? આ તમે જ મને કહો. જો તે

મરી જતું હોય તો પછી આજ આપણે જ સર્વ

બેઠા છીએ તે ક્યાંથી હોય? ૨ બૌદ્ધ આદિ

અને આર્વાક આદિ વાદીઓ ચિદાકાશને છોડી

દઈ બીજરૂપ હોય તો તમે કહો. ૩ એ ચિદા-

કાશને જ કેટલાક પ્રશ્ન કહે છે, કેટલાક જ્ઞાનરૂપ

કહે છે અને કેટલાક શૂન્ય કહે છે. ૪ કેટલાક

એને મહિરામાંથી પેલા થતી મહાશક્તિના જુલું

(કૃત્રિમ) કહે છે, કેટલાક એને પુરુષરૂપ કહે છે,

કેટલાક એને ચિદાકાશરૂપ કહે છે, કેટલાક એને

શિવરૂપ કહે છે અને કેટલાક એને આત્મારૂપ

કહે છે. ૫ એવી રીતે ચિન્માત્ર પરમતત્ત્વને જુદાં

જુદાં નામેથી કહેવામાં આવે, તો પણ તે કોઈ

દિવસ બીજું થઈ જતું નથી. દરેક સર્વમાં ચિદ-

રૂપે રહેલ તે તત્ત્વ પોતે જ સર્વ વિકલ્પનું સાક્ષી-

રૂપ છે, તેથી તે પોતાના આત્માને એવે પ્રકારે

સમજે છે; બાકી બીજું કશું તેનાથી જુદું નથી.

મારા અવયવો ભલે ચૂરચૂરા થઈ જાય કે તે

મેરુના જવા વૃદ્ધિને પ્રાપ્ત થાઓ; પરંતુ મારી

ચિદ્વરૂપની તેથી શી ક્ષતિ કે શી વૃદ્ધિ થશે? ૬ ૭

જો કે આપણા પિતામહ વગેરે વડવાઓ મરી

ગયા છે, પણ ચિદ્રૂપતત્ત્વ મરેલ નથી. જો કદા-

ચિત્ તે (ચૈતન્યતત્ત્વ) મરી ગયેલ હોય, તો

આપણામાં રહેલ ચૈતન્યતત્ત્વ અને તેમનામાં

રહેલ ચૈતન્યતત્ત્વ એક જ છે, તેથી આપણું ચૈતન્ય પણ મરણ પામ્યાથી આપણો જન્મ થવો સંભવતો નથી.^{૧૫} ચિદાકાશ અક્ષય છે અને તેનો જન્મ કે નાશ થતો નથી. આકાશનો નાશ શું થાય? અને શી રીતે થાય? એ તમે જ કહો. ચિદાકાશ અવિનાશી છે અને તે પોતાના એક વિવર્તરૂપે આ જગતને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે. એ તત્ત્વ જન્મ-મરણથી રહિત છે અને કેવળ પોતાના સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ રહે છે.^{૧૬-૧૭} ચિદાકાશરૂપી એક સ્ફટિકનો પર્વત છે. તેનો આદિ, મધ્ય અને અંત નથી. તે પોતાની અંદર જગતને પ્રતિબિંબરૂપે ધારણ કરે છે અને પાછો તત્ત્વસાક્ષાત્કાર થવારૂપી અગ્નિ વડે તેને ભસ્મ કરી દે છે. તે પોતાના સ્વચ્છ સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ રહે છે.^{૧૮} હે પ્રિય રામચંદ્રજી! અંધકાર વડે રાત્રિમાં દેખાતું વાદળાંઓના સમૂહના જેવું કાંઈક (અનિર્વચનીય) જગતનું આવરણ પ્રાતઃકાળમાં જોતાં ક્રમે કરીને નિર્શેષ રીતે ક્ષીણ થઈ જાય છે. તે જ પ્રમાણે પોતાના સ્વરૂપની અંદર અજ્ઞાનરૂપી અંધકાર વડે કલ્પાયેલું આ જગત પણ ક્રમે કરી (જ્ઞાન વડે) નિર્શેષ રીતે ક્ષીણ થઈ જાય છે.^{૧૯} સમુદ્ર જેમ પોતાની અંદર જળ આદિને અને ચક્રી આદિને પોતાના અગરૂપે ધારણ કરી રહેલ છે, તેમ ચિદાકાશ પણ પોતાની અંદર જગતરૂપી એક અવ્યયવને (વિવર્તરૂપે) ધારણ કરી રહેલ છે.^{૨૦} પુરુષ પોતે ચિદરૂપ જ છે અને તે આકાશની પેઠે કાંઈ દિવસ નાશ પામતો નથી. તો પછી 'હું નાશ પામું છું' એવો શોક કરવો વ્યર્થ છે.^{૨૧} એક દેહમાંથી બીજા દેહની પ્રાપ્તિ થવામાં ઊઠતો નવો મહોત્સવ પ્રાપ્ત થાય છે, તો હે મૂઠ પુરુષો! મરણરૂપી એક હર્ષસ્થાનમાં તમે શા માટે એવ પામો છો?^{૨૨} જો કદાચિત્ તમને એવો જ ભ્રમ હોય, કે મરી ગયા પછી પાછો પુનર્જન્મ થતો નથી; તો પણ મરણમાં એક મોટો પુરુષાર્થ રહ્યો છે,

એમ સમજવું. કેમકે મરણ થવાથી ભાવ-અભાવ, લેવું-દેવું વગેરે સંબંધી જન્મ અને જરા-મરણ-ભય-શોક આદિ-વ્યાધિ સંબંધી જ્વર શાંત થઈ જાય છે.^{૨૩} એવી રીતે જન્મ-મરણ હોય, તો પણ તેમાં સુખ-દુઃખ માનવાનો કશો જ અવકાશ નથી. વસ્તુતાએ જોતાં મરણ પણ નથી, જન્મ પણ નથી અને તેને લીધે જ સુખ-દુઃખ પણ નથી. કેમકે મિથ્યા હોવાથી આ કશું છે જ નહિ. ચિદાકાશ જ આ સર્વને આકારે વિવર્તરૂપે થઈ રહેલ છે.^{૨૪} મરી ગયા પછી જો પાછો બીજા દેહનો લાભ થતો હોય, તો એક નવો જ ઉત્સવ પ્રાપ્ત થાય છે. કેમકે મરણ એ એક જરા-રોગ આદિથી ઝડપાયેલા કારાગૃહ જેવા પૂર્વદેહનો જ નાશ છે; તો એ તો પરમ સુખરૂપ છે.^{૨૫} મરણમાં દેહ, જીવ વગેરે સર્વનો અત્યંત નાશ થઈ જાય છે (પુનર્જન્મ નથી), એમ માનવામાં આવતું હોય, તો પણ સસારરૂપી એક મહારોગનો ક્ષય થાય છે, એમ સતોષ માનવાનો છે. મરણ થયા પછી (પુનર્જન્મ થતાં) ફરી વાર બીજા દેહનો લાભ થતો હોય, તો પણ એક નવો જ ઉત્સવ સાંપડે છે.^{૨૬} કદાચિત્ તમને મરણ પછી દુઃકર્મથી પ્રાપ્ત થતાં નરક આદિ દુઃખની ભીતિ રહેતી હશે; તો આ લોકમાં પણ દુઃકર્મથી થતા રાજદંડ આદિનો ભય છે અને પરલોકમાં પણ નરક આદિનો ભય છે; એટલે એ ભીતિ સમાન છે. આથી બન્ને લોક સુધારવાને તમારે કદી પણ દુઃકર્મ કરવાં નહિ.^{૨૭} 'હું મરી જઈશ, મરી જઈશ, મરી જઈશ.' એમ તમે ભયથી પોકાર કરો છો; પરંતુ 'હું પાછો પુનર્જન્મ હોવાથી થઈશ, થઈશ અને થઈશ' એવો વિચાર કરતા નથી.^{૨૮} આ સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તે ચિદાકાશ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં જ જગત આદિને આકારે વિવર્તરૂપે થઈ રહેલ છે; તો તેમાં જન્મ-મરણ ક્યાં રહ્યાં? અને શ્રીમતાઈ કે ગરીબાઈ પણ ક્યાં રહી?^{૨૯} તમે

કેવળ ચિદાકાશરૂપ થઇને રહેા અને ખ્યાનપા-
નાદિ પ્રારબ્ધપ્રાપ્તિ કાર્ય સુખેથી કરતા રહેા, તમે
મમતાથી રહિત થઈ જાઓ. તમે આકાશના
જેવા નિર્મળ અને નિર્વિકાર છે, તેા તમારામાં
ઇચ્છાનો ઉદય જ ક્યાંથી થાય ?^{૩૦} પોતાના
સ્વાભાવિક પ્રવાહના બળે થયેલા પ્રયત્ન વડે પ્રાપ્ત
થયેલા તથા દેશ-કાળના બળથી આવી મળેલા
અતિ પવિત્ર એવા શબ્દાદિ વિષયોને વિવેકી
પુરુષો નિર્ભય રહીને સુખેથી ભોગવે છે.^{૩૧}
વચમાં દેશ-કાળના બળથી ઉત્પન્ન થયેલા દોષોનો
તિરસ્કાર કરી તેઓ અંદર સ્વસ્વરૂપસ્થિતિમાં
(નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં) બુદ્ધિને સુધુષ્ઠિ અવ-
સ્થાના જેવી બનાવી ઈશ મક્ક રહે છે.^{૩૨} તેઓ
મરણથી દુઃખને પ્રાપ્ત થતા નથી, જીવિતથી
સુખને પ્રાપ્ત થતા નથી, કશાની ઇચ્છા કરતા
નથી અને કોઈનો દ્વેષ પણ કરતા નથી. તેઓ તેા
વાસનામાત્રથી રહિત થઈ સ્વસ્વરૂપમાં જ સ્થિર
થઈ રહેલ છે.^{૩૩} વાસનાથી રહિત થઈ રહેલા
વિવેકી પુરુષોને કશામાં ઇચ્છા હોતી નથી. તેથી
મરણ, જીવિત અને જન્મરૂપી જીર્ણ તૃણનો
તેઓ વિચાર જ કરતા નથી. તેમણે તેા જાણવાનું
સર્વ જાણી લીધું હોય છે, છતાં તેઓ ઉપરથી
અતિમૂઢની જેમ વર્તે છે અને પર્વતની પેઠે પોતા
ની સ્થિતિમાં નિર્ભયપણે અચળ થઈ રહે છે.^{૩૪}

મરણજીવિતજન્મમરણનિર્મળાન્યવિમૃશન્વિગતે-
ચ્છમવાસનઃ । વિદિતવેદ્ય રૂદાન્ન રૂદોદિતો વસતિ
વીતમયસ્ત્વચ્છલો યથા ॥ ૩૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘પરમેષ્વરેશ’
એ નામનો સર્ગ ૧૦૧ એ સમાપ્ત

— સર્ગ ૧૦૨ મો* —

તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોનાં લક્ષણો

॥ રામ ઉવાચ ॥

પરિજ્ઞાતે પરે વસ્તુન્યનાદિનિધનાત્માનિ ।

સંપદ્યતે વદ બ્રહ્મન્ કીદશઃ પુરુષોત્તમઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! અનાદિ અને
અનંત એવી પરબ્રહ્મરૂપ વાસ્તવ વસ્તુનું સ્વરૂપ
જાણખયા પછી, એ પુરુષોત્તમ તત્ત્વજ્ઞ કેવા
લક્ષણવાળો થઈ જાય છે? તે આપ કહો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—જેણે જાણવાનું જાણી
લીધેલ છે, એવો એ ઉત્તમ પુરુષ કેવાં લક્ષણ-
વાળો થઈ જાય છે, તેનો કેવો સ્વાભાવ હોય છે
તથા જીવતાં સુધી કેવા આચારથી રહે છે, તે
સર્વ હું તમને કહું છું; તે તમે સાંભળો.^૨ તત્ત્વજ્ઞ
પુરુષ વનમાં રહ્યો હોય તેા પણ તેને મૃગોનાં
ખચ્ચાંચો સ્વજનરૂપ થઈ જાય છે, પાપાણો પણ
તેના મિત્રરૂપ થઈ જાય છે અને વનવૃક્ષો તેના
ખંધુરૂપ બની જાય છે.^૩ વસ્તી વડે ખિચોખિચ
ભરેલુ સ્થાન પણ તેને શૂન્ય જ લાગે છે, વિપત્તિ-
ઓ પણ તેને અસંત સંપત્તિરૂપ દેખાય છે
અને તે પોતે મહારાજ્ય ઉપર રાજરૂપે થઈરહ્યો
હોય, છતાં જ જ દુઃખ આવી પડે તે તે તેને
મહોત્સવ જેવાં લાગે છે.^૪ સમાધિ વિનાની સ્થિતિ
પણ તેને સમાધિ જેવી જ લાગે છે, મોહું દુઃખ
પણ તેને સુખરૂપ જ દેખાય છે, લોકદષ્ટિ વડે
દેખાતો તેનો વ્યવહાર પણ ઉત્તમ મોનરૂપ હોય
છે અને તે કર્મ કરતાં છતાં કશું પણ કરતો
નથી.^૫ તે જગતાં છતાં (નિર્વિકલ્પ આત્મામાં
સ્થિતિ રાખી રહેવાથી) સુધુષ્ઠિ અવસ્થાવાળાના
જેવા હોય છે. જીવતાં છતાં (શરીર વગરના

* આ એસોગેમા સર્ગમાં તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોના
લક્ષણો વિશે કરીવાર પણ વર્ણન આવશે, કે જે
જાણવાથી તેનો દૃઢ અભાસ થતાં યાનની પણ દૃઢતા
થવાનું બની આવે.

આત્મામાં સ્થિતિ હોવાથી) મૂવા જવો તે થઈ
 હે છે. જો કે તે બધો આચાર કરતો હોય છે,
 તે પણ (તે સંબંધી અભિમાન ન હોવાથી) તે
 કશું પણ કરતો નથી.^૧ જે મહાશય પુરુષ પોતે
 રસિક જણાતાં છતાં (વિષયોમાં વૈરાગ્યને લીધે)
 અત્યંત વિરસ હોય છે. તે ધ્યાના પાત્રરૂપ બીજી
 વસ્તુ જ ન દેખાવાથી અથવા કશામાં પોતાપણ-
 ની યુદ્ધિ જ ન હોવાથી, દયારહિત છતાં બંધુઓ-
 માં મમતાવાળો દેખાય છે. તે નિર્દય છતાં અત્યંત
 કરુણાવાળો હોય છે અને તે અંદરથી તૃષ્ણા-
 રહિત છતાં બીજાઓનું હિત કરવામાં તૃષ્ણાવાળો
 જોવામાં આવે છે.^૨ તેનો આચાર સર્વ પ્રથમ
 કરે એવો હોય છે, પરંતુ અંદર કશો અધ્યાસ
 ન હોવાથી તે સર્વ આચારથી રહિત જ હોય
 છે. પોતે શોક, ભય અને આયાસથી સાવ રહિત
 હોય છે, છતાં બીજાઓનું દુઃખ દેખી બાણે
 પોતે સશોક હોય તેવો જણાય છે.^૩ તેનાથી
 કોઈ પણ પ્રાણીને ઉદ્વેગ થતો નથી, તેમ જ પોતે
 પણ કોઈનાથી ઉદ્વેગ પામતો નથી. રસિક છતાં
 તે સંસારમાં પરમ ઉદ્વેગને (ભયને) પ્રાપ્ત થઈ
 બળ્ય છે.^૪ જ કોઈ દૈવયોગ વડે પ્રાપ્ત થાય છે,
 તેની તે પ્રથમ કરતો નથી, તેમ જ પ્રાપ્ત ન
 થયેલ હોય તેને તે ઇચ્છતો પણ નથી. હર્ષ-શોક
 ઉત્પન્ન થવાનું કારણ આવી પડે અને તે અનુ-
 ભવમાં આવતું હોય તથાપિ તે હર્ષ-શોકને વશ
 થઈ જતો નથી.^૫ દુઃખિત પુરુષની પાસે તે
 દુઃખિયાની વાતો કરે છે અને સુખી પુરુષની
 પાસે સુખિયાની વાતો કરે છે. પોતે તો સર્વ
 અવસ્થાઓમાં દૃઢ્યમાં સુખ-દુઃખને અધીન ન
 થઈ જતાં શાંત થઈ રહે છે.^૬ પુણ્યકર્મ સિવાય
 બીજું કશું પણ તેને રચતું નથી; કેમકે જ ચેષ્ટા
 શાસ્ત્રવિહિત નથી, તેનો ત્યાગ કરવો એવો મહા-
 ત્માઓનો સ્વભાવ જ હોય છે.^૭ તે કોઈ પણ
 પદાર્થમાં આસક્ત થઈ જતો નથી, તેમજ તે
 પ્રસંગે વિવેકને છોડી દેતો નથી. કંઠાવની

પેડે તે દ્રવ્યની ચાચના કરતો નથી. અંદર પોતે
 વૈરાગ્યવાન છતાં ઉપરથી રાગવાળો હોય તેવો
 જણાય છે.^૮ શાસ્ત્રાનુસાર તે વ્યવહાર કરતો
 રહે છે. ક્રમ પ્રમાણે પ્રાપ્ત થનારા સુખ-દુઃખો
 તેને અંદર કશી અસર કરી શકતાં નથી, છતાં
 બાણે તે સ્પર્શ કરતાં હોય એમ દેખાય છે. તેને
 કોઈ પણ વિષયમાં હર્ષ કે શોક થતો નથી.^૯
 જો કે તે બીજાની દૃષ્ટિએ હર્ષવાળો અને દુઃખિત
 ભાસે છે, પરંતુ તે પોતાના અંદરના (ધીરતા-
 વાળા) સ્વભાવને કદી પણ છોડતો નથી; કેમકે
 માત્ર સંસારની રીતિને અનુસરી નહીં પેડે
 ઉપરથી લીધેલ વેષ ભજવવામાં જ તેનું તાત્પર્ય
 હોય છે.^{૧૦} પાણીના પરપોટા જેવાં સાવ મિથ્યા
 એવા પોતાના પદાર્થો તથા પુત્ર આદિ પરિવારો
 ઉપર તત્ત્વદર્શી પુરુષોને અંદરથી કશો રનેહ હોતો
 નથી. તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો અંદર અનાસક્તિને લીધે કશો
 ઉપર પ્રીતિ ન હોવાથી રનેહ વિનાના હોય છે, છતાં
 બાણે તેમનું દૃઢ્ય અતિ ઘાટા રનેહથી બહુ જ
 આદ્ર્ય થઈ રહ્યું હોય તેમ ક્રમ પ્રમાણે તેઓ સર્વને
 ઉપર પોતાની સિંગવૃત્તિ બતાવતા રહે છે. શ્રુ-
 પુરુષો તો દેહમાં આત્મયુદ્ધિ થવારૂપી વિષયો
 બાણે મુચ્છિત થઈ રહ્યા હોય, તેમ વિષયોમાં
 લીન થઈ બળ્ય છે. છતાં જો નારકો જોવા વેતરણ
 નહીના પ્રવાહમાં તણાતા જઈ વાયુની પેડે માં
 ઉપરઉપરથી જ વૃથા વિષયોને ભોગવે છે, પણ
 વિષયોને અનુભવી વિશ્રાંતિ મેળવી શકતા નથી
 તત્ત્વદર્શી પુરુષો બહાર સર્વ શિષ્ટ પુરુષોના જ
 ઉત્તમ યોગ્ય આચારને સારી રીતે કરતા રહે છે
 પણ અંદરથી તેઓ સર્વ વિષયમાં શીતળત
 વાળી સ્થિતિને ધારણ કરે છે. અંદર કોઈ વાત
 માં તેમનો બહુ અભિનિવેશ હોતો નથી, છતાં
 બાણે તેઓ અભિનિવેશથી યુક્ત જ હોય એ
 દેખાય છે.^{૧૧-૧૮}

રામ બોલ્યા:-હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! તત્ત્વજ્ઞ
 ઉપરનાં લક્ષણોવાળું સ્વરૂપ સત્ય છે કે અસત્ય

છે, તે કાણ બાણી શકે? એ આપ કહો. કેમકે દંભ વડે અજ્ઞાની પુરુષ પણ એવી તરેહનો એવામાં આવે છે.^{૨૦} હે મહારાજ! અથવા જવું બ્રહ્મચર્ય પાળનારા દુષ્ટ ચિત્તવાળા (માન-પ્રતિષ્ઠા ઇત્યાદિને ઇચ્છનારા) કેટલાક દાંભિક પુરુષો પણ પોતાની તપસ્વીપણાની મિથ્યા ખ્યાતિ સોદામાં દંઢ થાય એટલા માટે (મહાત્માના જવો) આડંબર કરે છે.^{૨૧}

વસિષ્ઠ બ્રોહ્મણઃ-મેં કહેલાં લક્ષણવાળું તત્ત્વજ્ઞતું સ્વરૂપ ભલે અસત્ય (ઉપરથી આડંબરમાત્ર) હો અથવા ભલે સત્ય હો, પરંતુ એ સ્થિતિ દુર્લભ હોવાથી ઉત્તમ જ છે. બાકી તત્ત્વજ્ઞશી વિદ્વાનોમાં તો એ લક્ષણોનો સમૂહ પોતાના સ્વાભાવિક અનુભવના બળથી જ દંઢ થઈ રહ્યો હોય છે, એમ તમે સમજો.^{૨૨} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો ક્રિયાના ક્ષણમાં કશો આગ્રહ રાખ્યા વિના રાગીની પેઠે જ ચેષ્ટા કરતા રહે છે અને અંદરથી પોતે વીતરંગ હોય છે. તેમની હાંસી થાય એવું કશું પણ તેમનામાં દુર્વ્યસન હોતું નથી. તેઓ તો અવિવેકી પુરુષોને દુઃખિત બેઈ પોતે કરુણા વડે આક્રુણ થઈ જઈ હસે છે.^{૨૩} તેઓ આ સર્વ દશ્યને તેતું વાસ્તવ સ્વરૂપ જોળખાયાથી ચિત્તરૂપી અરીસામાં દેખાતી કપટની બનાવટી ભીંતની પેઠે અને સ્વપ્નમાં હાથ આવેલા સુવર્ણની પેઠે અસત્ય સમજે છે.^{૨૪} જેમ ચંદનનાં કાષ્ઠોનો સુગંધ દૂરથી કૃમિ આદિ જીવોના બાણવામાં આવતો નથી, તેમ એવા મહાત્માઓની અંદર રહેલી શીતળતાને કાઈ પણ બીજાં પ્રાણીઓ બાણી શકતાં નથી.^{૨૫} પરંતુ જેમ સર્પના પગને સર્પ જ જોળખે છે, તેમ એ મહાત્માઓને તેમના જવા જ શુદ્ધચિત્તવાળા જ્ઞાતજ્ઞેય (બાણવાતું જણે બાણી લીધું છે એવા) પુરુષો જોળખી લે છે.^{૨૬} સર્વથી ઉત્તમ એવા મહાત્માઓ પોતામાં રહેલાં ઉત્તમ લક્ષણને છુપાવે છે; કેમકે ગામડામાં મળનારાં ધન આદિ વડે ખરીદી ન

શકાય એવા અમૂલ્ય મણિને બજારમાં કાણ વેચવા કાંટે? તત્ત્વજ્ઞ મહાત્માઓતું પોતાની અંદર રહેલા ગુણોને છુપાવવામાં જ તાત્પર્ય હોય છે, પરંતુ બીજાઓને દેખાડવામાં તેમતું તાત્પર્ય હોતું નથી. કેમકે હે રામચંદ્રજી! તેમનામાં કાઈ પણ બતની વાસના હોતી નથી, તેમજ દ્વેતશુદ્ધિથી પણ તેઓ રહિત હોય છે અને તેઓનાં કશું પણ અભિમાન હોતું નથી.^{૨૭} હે રામચંદ્રજી! એ મહાત્માઓને એકાંત, નિરભિમાનપણું, અક્રિયનપણું (દરિદ્રતા) અને મનુષ્યોની ઉપેક્ષા એ સર્વ જવું સુખ ઉત્પન્ન કરે છે, તેવું સુખ મોટી સમૃદ્ધિ પણ આપી શકતી નથી. તેમતું વિદિતવેદપણું પોતાના અનુભવ વડે જ બાણી શકાય એવા નિરતિશય આનંદ વડે તેઓ ભરપૂર હોય છે. તે બીજાઓને જાણવી શકાતું નથી અને બીજો વિવેકી પણ તેને કેળી શકતો નથી. મારા અમુક ગુણને મનુષ્ય બાણે અને મારી પૂજા કરે એવી ઇચ્છા અહંકારવાળા દાંભિક પુરુષોમાં હોય છે; પરંતુ તે સુક્તચિત્તવાળા પુરુષોમાં હોતી નથી.^{૨૮-૩૧} હે રામચંદ્રજી! અવિવેકી પુરુષોને પણ આકાશગમન આદિ ક્રિયાનાં ક્ષણો અહીં મંત્ર-ઔષધિ આદિના બળથી સિદ્ધ થાય છે.^{૩૨} વિવેકી હો કે અવિવેકી હો (જ્ઞાનવાન કે મૂઢ હો), પરંતુ જે પુરુષ જવો કલેશ સહન કરવાને સમર્થ હોય તેવું (કલેશભોગના પ્રમાણમાં) ક્ષણ તે અવશ્ય પામે છે.^{૩૩} જેમ ચંદનની અંદર સુગંધ રહેલ છે, તેમ સર્વના દંઢ્યની અંદર પોતાનાં વિહિત-નિષિદ્ધ કર્મોતું ક્ષણ (અપૂર્વરૂપે) રહ્યું હોય છે. તે કર્મ કરનારા પુરુષને કાળે કરીને આવિર્ભાવને પ્રાપ્ત થતાં અનુભવમાં આવે છે.^{૩૪} જને અહંતા, વાસના, દ્વેતશુદ્ધિ અને દશ્યપદાર્થોમાં વાસ્તવિકપણું જણાય છે, તે જ આકાશગમન આદિ ક્રિયાના ક્ષણને સાધે છે.^{૩૫} પરંતુ જે તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો સમજે છે કે, આ અર્થ સિદ્ધિ આદિ તુચ્છ છે, અથવા પ્રાં

અથવા ચિદાકારરૂપ છે, તેઓ વાસનારહિત હોઈને દેવજ કર્મરૂપી વંટાળિયા વાયુના સપાટા જની આકારગમન આદિ સિદ્ધિઓને આપનારી મંત્ર-ઓપધ આદિ સંબંધી ક્રિયાને તે શા માટે સાધે ?^{૩૫} તેને આ સંસારમાં કર્મ કરવાથી પણ કશું પ્રયોજન હોતું નથી અને કર્મ ન કરવાથી પણ કશું પ્રયોજન હોતું નથી. વળી, સર્વ પ્રાણીઓમાંથી તેને બીજે અર્થ પણ કાઢી લેવાનો હોતો નથી.^{૩૬} કેમકે પૃથ્વીમાં, સ્વર્ગમાં કે દેવતાઓમાં ટાઈ પણ સ્થળે એવું કશું પણ નથી કે જે ઉદાર ચિત્તવૃત્તિવાળા તત્ત્વજ્ઞને લોભ ઉત્પન્ન કરે.^{૩૭} જની નજરમાં આ સમસ્ત ત્રૈલોક્ય તૃણનાં જવું કે રજનાં જવું તુચ્છ છે, તેને બીજી શી (અનાત્મ) વસ્તુ અહણ કરવા યોગ્ય જણાય ? સંસારયાત્રાનો નિર્વાહ ચલાવી લેનાર પરિપૂર્ણ ચિત્તવાળો તત્ત્વજ્ઞ મહાત્મા પુરુષ યથાસ્થિત રીતે પોતે રહે છે અને યથાપ્રાપ્ત શિશ્યાચારને અનુસરે છે.^{૩૮,૪૦} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ પોતે નિરંતર અંદર શીતળ રહે છે, મીનને (નિઃસં-હત્પદશાને કિંવા વૃથા આલાપના ત્યાગને) ધારણ કરે છે, તેની મનોભૂમિ શુદ્ધ સત્ત્વમય હોય છે, પરિપૂર્ણ ભરેલા મહાસાગરના જેવો તેનો આકાર હોય છે અને તેનો અભિપ્રાય ગંભીર તથા લોભને સહેલાઈથી જણાઈ શકે તેવો હોય છે. રસાયનના ચારેબાજુથી પરિપૂર્ણ રીતે ભરેલા ધરાની પેઠે તે પોતાના આત્મામાં આનંદને ધારણ કરે છે અને શુદ્ધ પૂર્ણ ચંદ્રની પેઠે બીજાઓને પણ તે આનંદ ઉપજાવે છે.^{૪૧,૪૨} પડિતોની બુદ્ધિઓ જેવા આનંદ આપે છે, તેવો આનંદ મંદારવૃક્ષની મંજરીઓની નિકુળે વડે પીળી થઈ ગયેલી દેવમૂર્તિઓ પણ આપી શકતી નથી.^{૪૩} સારગ્રાહી વિવેકી પુરુષ ગ્રીષ્મઋતુ સંબંધી સૂર્યના જેવા પ્રકાશ કરનારા પદાર્થોમાં ચંદ્રગિર્જા પાસેથી શીતળતારૂપી સારતું અહણ કરે છે, અને ભોગવનારા પદાર્થોમાં વસંતઋતુ પાસે-

થી નિર્લેપ રહેવારૂપી સારતું અહણ કરે છે અને સૌભાગ્યને ભોગવનારા પદાર્થોમાં મહાત્માઓનાં નિર્વિકાર રહેનારાં ચિત્તો પાસેથી નિઃસ્પૃહ રહેવારૂપી સારતું અહણ કરે છે.^{૪૪} આ જગત શ્રાંતિમાત્ર છે, ઇન્દ્રજાળ જેવું છે અને મિથ્યા છે, એવો નિશ્ચય કરી વિવેકી પુરુષ પ્રતિદિન વાસનાઓને મૂકતા જાય છે.^{૪૫} તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ શીત-ઉષ્ણ આદિ દુઃખો પોતાના દેહમાં રહ્યાં હોય તો પણ જાણે કંઈ બીજાના દેહમાં રહેલ હોય તેમ તેનો અનાદર કરે છે.^{૪૬} વૈરાગ્યવાન વિવેકી પુરુષ કરુણા વડે ઉદાર એવી પોતાની વૃત્તિ વડે સર્વસ્વ આપી દઈને પણ આર્ત પુરુષને પાલન કરવાતું પરમ વ્રત ધારણ કરે છે. પુષ્પફળ આદિને ધારણ કરવાવાળી લતાની પેઠે પરાપકાર કરવામાં પરાયણ એવી પોતાની વૃત્તિથી તે એક જગતમાત્રથી પણ સંતોષ માની લઈ પોતાની ઉત્તમ સ્થિતિમાં જ રહે છે. તે પોતે સર્વ લોકોની પેઠે જ યથાપ્રાપ્ત વ્યવહારને કરતાં છતાં ચરાચર પ્રાણીઓના કરતાં ઉત્તમ સ્થિતિમાં રહ્યો હોય છે.^{૪૭} જેમ પર્વત ઉપર ચડેલો મનુષ્ય નીચે જમીન ઉપર રહેલાં મનુષ્યોને દેખે છે, તેમ શેઠ નહિ કરવા યોગ્ય એવો તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ પ્રજારૂપી મહેલ ઉપર ચઢી બેઠો બીજાં શેઠ કરતાં પ્રાકૃત પ્રાણીઓને તટસ્થપણે દેખે છે.^{૪૮} સંસારસાગર એક ભ્રમમાત્ર જ છે અને તેની અંદર ઘણાં લાંબા કાળ સુધી ક્ષુધા-પિપાસા, જરા-મૃત્યુ, તથા શોક-ગોહરૂપી ધર્મગિર્જાઓના ઝંપાટાથી વિક્ષેપ આવે છે. આમ છતાં નિર્વિકાર મનવાળો તત્ત્વજ્ઞપુરુષ તેની પેઠે પાર પહોંચી જાય છે અને પરમ વિશ્રાંતિને પામે છે.^{૪૯} તે પોતાની સાંતવૃત્તિ વડે જગત સંબંધી પોતાની પ્રથમની ગતિને હસે છે અને સંસારરૂપી શ્રાંતિને ખૂબ ધાટી રીતે ધારણ કરી રહેલા મનુષ્યોના સમૂહને પણ તે પોતે અંદર જાણે હસતો હોય એવો ચર્ચ રહે છે.^{૫૦} જગલમાં

ભૂલો પડવાથી ગોથાં ખાનારા આધિજ્ઞા વટેમાર્ગી-
ની પેઠે અંધપરંપરાથી ચાલી આવતી આ સંસાર
સંબંધી દૃષ્ટિઓ સાવ મિથ્યા છે છતાં તે
મને મોહ ઉત્પન્ન કરે છે, એમ બહુની તે પોતા-
ને વિશે વિસ્મય પામે છે.^{૧૨} વિવેકને લીધે તે
પોતે જગત સંબંધી ચેષ્ટાઓને હસે છે, છતાં પણ
પોતાને અદ્વિત્ય એકત્વ પ્રાપ્ત થાય, તો તેને
જેઈને પણ તે મને આ બધું અપ્રિય હોવાથી
તણાવું છે એમ સમજે છે અને શાંતપણાને લીધે
જરા પણ અહંકાર લાગતો નથી.^{૧૩} ક્યાંક તે
પતંગતની શુદ્ધિથી ધરમાં રહે છે, ક્યાંક તે પુણ્યા-
શ્રમનો આશ્રય કરે છે, ક્યાંક તે શુદ્ધસ્થાશ્રમમાં
રહ્યો હોય છે અને ક્યાંક તે બહુવક્તાપણું પ્રસિદ્ધ
હોય છે.^{૧૪} ક્યાંક તે શિક્ષાનતમાં રહી પોતાનો
આચાર પાળે છે, ક્યાંક તે એકાંતમાં તપસ્વી થઈ
રહે છે, ક્યાંક તે મૌનવ્રતને ધારણ કરે છે અને
ક્યાંક તે ધ્યાનપરાયણ જોવામાં આવે છે.^{૧૫} ક્યાંક
તે વિદ્વાનરૂપે પ્રખ્યાત હોય છે, ક્યાંક તે શ્રુતિ
અને સ્મૃતિનો શ્રોતા બની જાય છે, ક્યાંક તે
રાજરૂપે તો ક્યાંક દ્વિજરૂપે જોવામાં આવે છે,
અને ક્યાંક તે અજ્ઞાનીના જેવા થઈ રહે છે.^{૧૬}
ક્યાંક તે શુદ્ધિકા-અંજન-મુદ્ગ આદિ વડે સિદ્ધ
બની જઈ આકાશમાં વિચરે છે, ક્યાંક તે શિદ્ધ-
કળા વડે પોતાની આજીવિકા ચલાવે છે અને
ક્યાંક તેણે પામરતું રૂપ ધારણ કર્યું હોય છે.^{૧૭}
ક્યાંક તે આચરણથી રહિત જોવામાં આવે છે,
ક્યાંક તે મહાશ્રોત્રિયરૂપે જોવામાં આવે છે, ક્યાંક
ઉન્મત્તના જેવી તેની ચેષ્ટા દેખાય છે અને ક્યાંક
તે સંન્યાસીરૂપે જોવામાં આવે છે.^{૧૮} પુરુષ કોઈ
સરીર આદિરૂપ નથી, તેમ ચિત્ત આદિરૂપ પણ
નથી; પુરુષ પોતે ચૈતન્યરૂપ છે અને તે કદાચ
દિવસે નાશને પ્રાપ્ત થતો નથી.^{૧૯} તે કાષ્ઠો
કપાતો નથી અને મુકાતો નથી. તે નિત્ય છે, સર્વ-
વ્યાપી છે, સ્થિર છે, અચળ છે. અને સનાતન

છે.^{૨૦} આવી રીતે જોને સારી રીતે તત્ત્વજ્ઞાન થઈ
ગયેલ હોય છે, તે તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ જ્યાં જોવી દશામાં
રહ્યો હોય ત્યાં તેવી સ્થિતિમાં ભવે રહેા. તેને
અચુક વર્ણાશ્રમની મર્યાદામાં રહી શું સાધવાનું
છે?^{૨૧} તત્ત્વજ્ઞતા પુરુષ ભલે પાતાળમાં પ્રવેશ
કરે, આકાશમાં જાય, કિંવા પોતાના ચુરચુર
થઈ જાય તેવી રીતે ભ્રમણ કરે; પરંતુ તેનું
સ્વરૂપ ચિન્માત્ર, અજર અને અમર છે. તે કદાચ
દિવસ નાશ પામતું નથી, કેમકે તે આકાશના
જવું નિત્ય નિરતિશય આનંદરૂપ છે અને જન્મ
આદિ વિકારથી રહિત છે.^{૨૨}

પાતાલમાવિશ્વતુ યાતુ નમો વિલંબ્ય દિગ્-
મંડલં ભ્રમતુ પેપળમેઘ યેન । ચિન્માત્રમેતદ્જરં
ન તુ યાતુ નાશમ્ આકાશકોશ इव જ્ઞાન્તમર્જં
શિવં તત્ ॥ ૬૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મરણાદ્યભાવોપ-
દેશ' એ નામનો સર્ગ ૧૦૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૦૩ મો

ચિદાત્માની એકતા, નિત્યતા
અને સ્વતંત્રતા

॥ ઘણિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મામાત્રં માનમાત્રં વા ક્ષાંતં માસત એવ ચ ।

ચિન્માત્રં યદનાદ્યંતં તસ્ય નાશઃ કથં કદા ॥૧॥

વસિષ્ઠ યોહ્યાઃ—શાંત ચિન્માત્ર પ્રત્યક્ષ
ચૈતન્ય સર્વના સાક્ષીરૂપે અથવા વિષયના માન
રૂપે સર્વને ભાસે છે. તે અનાદિ અને અનંત છે
તો તેનો નાશ ક્યારે અને શી રીતે થાય ?^૧ પુરુ-
ષ ચૈતન્યમાત્ર જ છે, તે કદાચ દિવસ નાશ પામતો
નથી. જો ચિન્માત્ર તત્ત્વનો નાશ થતો હોત, તો
પછી ફરી વાર પાછી આ સૃષ્ટિ કેમ અને શી રીતે

* આ એકસો ત્રણમા સર્ગમાં ચિદાત્માની એકતા,
નિત્યતા અને સ્વતંત્રતા વર્ણવાયો; અને આ ઉત્તમ
ચાતુર્ય આદાત્મ્ય વગેરે પણ વર્ણવવામાં આવ્યો.

યાય^{૧૨} કાઈ દેશકાળમાં કાઈનું ચિન્માત્રતત્ત્વ જુદું જુદું છે જ નહિ; કેમકે સર્વને અનુભવ સરખો થાય છે. તો તેને જુદું કેમ કહી શકાય?^{૧૩} સર્વને હિમ શીત લાગે છે, અગ્નિ હણુ જણાય છે, પય (દૂધ કે પાણી) મધુર લાગે છે; તો પછી (સર્વમાં રહેલ) શુદ્ધ ચિન્માત્રતત્ત્વને ભિન્ન ભિન્ન કેમ કહેવાય?^{૧૪} કદાચિત શરીરનો નાશ થતાં ચિન્માત્ર તત્ત્વનો પણ નાશ થઈ જાય છે એમ માનવામાં આવતું હોય, તો પણ એ મરણ વડે જન્મપરંપરારૂપી સંસારનો ક્ષય થઈ જાય છે એટલે તેમાં હર્ષ કરવો યોગ્ય છે, તેમાં ખેદ શો કરવો? એ તમે જ કહો.^{૧૫} વસ્તુતાએ જોતાં શરીરનો નાશ થતાં ત્રિદાકાશનો નાશ થતો નથી; કેમકે દેહનો નાશ થઈ ગયા પછી રહેજી આદિ નીચ જાતિને પોતાના બંધુઓનું પિશાચપણું અનુભવમાં આવે છે.^{૧૬} જ્યાં સુધી શરીરની સત્તા છે, ત્યાં સુધી જ ચેતનની સત્તા છે એમ કહેતા હો તો તે ખોટું છે. કેમકે જો તેમ હોય, તો શરીર અખંડ રહ્યા છતાં શય શા માટે આલસુ નથી? એ તમે જ કહો.^{૧૭} પિશાચનો અનુભવ થવો એ એક જીવતા જીવનો ધર્મ છે એમ કહેતા હો, તો તે સદાકાળ પિશાચને કેમ દેખતો નથી અને બંધુ મરી ગયા પછી જ તેને કેમ દેખે છે? જો બંધુના મરણનું જ્ઞાન થયું હોય એવા જીવનો તે ધર્મ છે એમ હોય, તો પછી દેશાંતરમાં મિથ્યા રીતે (કાઈના ઉડાડવાથી) મરી ગયેલા બંધુનું પિશાચપણું તેને કેમ દેખાતું નથી?^{૧૮} માટે સિદ્ધ છે કે, એ અજર, અમર, ચિન્માત્ર તત્ત્વ જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે. તે અમુક દેશકાળમાં જ રહ્યું છે એમ નથી. તે જ વસ્તુને જ દેશ-કાળમાં જવી રીતે કલ્પે છે, તેવી રીતે તે તેના અનુભવમાં આવે છે.^{૧૯} એ અખાધિત એકરસરૂપ ચિન્મય તત્ત્વ જવા વિવર્તને નાશ કરે છે, તેવો જ અનુભવ થાય છે. આમ માં સુખ્ય હેતુરૂપ.તેનો અનાદિસિદ્ધ સ્વભાવ

જ છે.^{૨૦} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જ પ્રધાન-પરમાણુ આદિ બીજું કશું પણ કારણ બ્રહ્મથી જુદું સંભવતું જ નથી. કદાચિત્ તે હોય તો તે કેવું છે અને શી રીતે તેને કારણરૂપ માની શકાય? તે કહો.^{૨૧} દશ્યની શોભા વસ્તુતાએ જોતાં સાવ શૂન્ય જ છે. તે સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી, તેમ હમણાં પણ તે છે જ નહિ; કેવળ ત્રિદાકાશ જ વિવર્તરૂપે જગતને આકારે ભાસે છે. આ દશ્ય ત્રિદાકાશના એક વિવર્તરૂપ છે અને દશ્યરૂપે તેને કદપી લે તો તે દશ્યરૂપે દેખાય છે, ખાટી આધિષ્ઠાનચેતન્ય વિના દશ્યની કદપનો ખીણ કઈ જગ્યાએ થાય?^{૨૨} ત્રિદાકાશરૂપ આત્મા પોતાના ચમત્કારના આતુર્યને (વિવર્તને) આ દશ્ય છે, એવી ઘાટી ભાવનાને લીધે જાગ્રત અને સ્વભાવસ્થામાં બોધ વડે (બહિર્મુખ-પ્રણાથી) દેખે છે અને સુષુપ્તિમાં અજ્ઞાનને લીધે દેખતો નથી.^{૨૩} બોધ અને અબોધ એ બંને ત્રિદાકાશનું જ રૂપ છે અને તે નિર્વિકાર છે. એ બંનેનો ભેદ માત્ર વાણીમાં છે, પણ અર્થમાં નથી. માટે દશ્યવસ્તુ જ નથી.^{૨૪} જ કાંઈ આ પદાર્થોનું દશ્યપણું પ્રતીતિમાં આવતું હતું, તે અવિચારને લીધે જ માત્ર હતું. એ અવિચાર હમણાં વિચાર વડે નષ્ટ થઈ ગયેલ છે, તો પછી એ દશ્ય ક્યાંથી દેખાય?^{૨૫} આ આત્મજ્ઞાન વિચારમાં જ ભુક્તિને સારી પેઠે પરિશ્રમ આપવે જો યત્ન વડે તેનો અભ્યાસ કરવામાં આવે, તો બંને લોકમાં સિદ્ધિ આપનાર છે.^{૨૬} હે મહાશ રામચંદ્રજી ! તમને અવિધાની નિવૃત્તિ થઈ છે છતાં અભ્યાસ વિના તે સિદ્ધિને (જીવન-મુક્તિ સંબંધી સ્થિતિને) આપતી નથી.^{૨૭} શમ-દં આદિ સાધનો વડે સંપન્ન થયેલા પુરુષે ઉદ્દેશ ત્યાગ કરવો અને પ્રતિદિવસ અવકાશ મેળવી સંજ્ઞામાત્ર ગુરુશ્રુષ્ઠા આદિ નિયમનું ગ્રહણ કરી આ લોક અને પરલોક એ બંનેમાં હિત કરના તથા પૃથ્વીની પેઠે પરિણામે સુખ આપનાર જ

શાસ્ત્રનો વિચાર કરવો.^{૨૦} તમને અનેક અસંખ્યા-
વના આદિ દોષ ઉત્પન્ન થયા છે. તેથી ભોગ
યર્થ અભ્યાસ કર્યા વિના આ આત્મજ્ઞાન સંબંધી
શાસ્ત્ર બાણવામાં આવી ગયા છતાં (વિસ્મરણ
યર્થ જતાં) અજ્ઞાત જેવું થઈ જશે.^{૨૧} જે મનુષ્ય
જે પદાર્થને ઇચ્છે છે, તે મેળવવાને માટે તે જો
યત્ન કરે છે અને વચમાં થાકી જઈ પાછો હઠેતો
નથી, તો તે તેને અવરથ મેળવે છે.^{૨૨} માટે
બીજા અસંખ્યાશાસ્ત્રના વિચારથી નિવૃત્તિ પામે
અને આ સદ્ગુણોનો વિચાર કરે. જેમ રણમાં-
થી જયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ સદ્ગુણથી
તમે શાંતિને પ્રાપ્ત થશો.^{૨૩} આ મનરૂપી નદી
વિવેક તરફ અને અવિવેક તરફ એમ બન્ને તરફ
વહે છે. જે તરફ યત્નથી તેનો પ્રવાહ ચાલુ
રાખવામાં આવે છે, તે તરફ જ તે વહેતી રહે
છે.^{૨૪} આ શાસ્ત્રના વિના શ્રેય (અર્થાત પ્રસન્ન
વિવેકનું સાધન) થયું પણ નથી અને હવે પછી
થવાતું પણ નથી. માટે પરમબોધ થવા સારુ
આ શાસ્ત્રનો જ વિચાર કરો.^{૨૫} આ શાસ્ત્રનો
વિચાર કર્યા પછી પોતાની મેળે જ તરત પરમ-
બોધનો અનુભવ થાય છે અને તે સંસારમાર્ગના
શ્રમને હરે છે. વરદાનની અને શાપની પેઠે
કાળાતરે વિલંબથી આતું ફળ મળે એમ નથી.
જે શ્રેય પિતાથી, માતાથી કે બીજાં સુકૃત્યો વડે
યર્થ શકતું નથી, તે શ્રેય આ શાસ્ત્ર વિચારપૂર્વક
સમજવામાં આવે તો તત્કાળ સાધી આપે છે.
હે મહાશય રામચંદ્રજી! આ સંસારના બંધ-
રૂપી વિપ્તિ વિપુલિકા ધણા લાંબા કાળથી મનુ-
ષ્યને વળગેલ છે અને તે આત્મજ્ઞાન સિવાય
બીજા કશાથી દાઈ દિવસ શાંત થતી નથી.^{૨૬-૨૮}
'હું' અમુક રૂપ છું' એવી મહામોહ વડે ખડી થઈ
ગયેલી માયા મિથ્યા છે, છતાં સ્થિર થઈ રહી
છે, તેને આ શાસ્ત્રની ભાવના વડે છોડી દો તેમજ
માયા વડે થતી પરમ શોયનીય દશાને પણ ઝૂંટી
દો.^{૨૯} જેમ ભૂખ્યા થયેલા સર્પો રસરહિત પવન-

ને ચાટ્યા કરે છે, તેમ તમે પણ ઉપર-ઉપરથી જ
માત્ર મધુર દેખાતા તથા આકાશના જેવા સૂન્ય
વિષયોના સમૂહને ચાટીને માયાની અંદર આકા-
શની પેઠે અનંત એવી જન્મ-મરણની પરંપરા-
રૂપ સંસારને પ્રાપ્ત ન થાઓ.^{૩૦} તમે મરણપૂર્વ-
ને શરણ છો. તમારા બધા દિવસો આવ્યાગયા-
ની ખબર પડ્યા વિના અજાણ્યા જ બ્યાવહારિક
ક્રિયાઓ વડે કેવળ ચાટ્યા બધ છે, એ મહાદુઃખની
વાત છે.^{૩૧} તમે અનેક જાતના ભય વડે બંધા
છો. જ્યાં સુધી મરણરૂપી આયુષ્યનો અવધિ
આવી ન પડે, ત્યાં સુધીમાં તમારે કેટલાક
દિવસોની અંદર સદ્ગુણોનું અવલંબન કરી લેવું
જોઈએ, એ ખરેખર આશાસનરૂપ છે.^{૩૨} મરણ
આવતાં તમે કષ્ટકારક પરિતાપને પામશો, કે
તેમાં પ્રત્યેક અવયવનો વિચાર પણ તમારે ઠંડા
ચંદનના લેપની પેઠે અવરથ ભોગવવો પડશે.^{૩૩}
ભૂખ અવિવેકી પુરુષો યુદ્ધ આદિમાં પ્રાણ
આપીને પણ ધનને અને જયના અભિમાન
વેચાતાં લે છે, પરંતુ શાસ્ત્રને અનુસાર વિવે-
કરાગ્ર, અવલ આદિ ઉપાયો વડે પ્રાપ્ત થતા
તત્ત્વચુદ્ધિ વડે અજર-અમર એવા મોક્ષપદને કે
વેચાતું નથી લેતા.^{૩૪} જે વિવેકી પુરુષ વગર
યત્ને કેવળ પોતાના તત્ત્વજ્ઞાનથી જ ચિદાકાશન
અંદર પોતાનું સ્થાન કરે છે, તે સર્વથી ઉદ્ધ-
 છે. તેથી તે પોતાના મસ્તક ઉપર અજ્ઞાનરૂપ
શત્રુ પગ મૂકે તેને શા માટે સહન કરે!^{૩૫} આ
મનુષ્યો! તમે જ્ઞાન અને મોહથી રહિત એવ
દૃઢ વિવેકને પ્રાપ્ત થઈ, તત્ત્વને જાણી લઈ
મોક્ષગતિને પ્રાપ્ત થાઓ; પણ અધમ એવ
સંસારની ગતિને પ્રાપ્ત ન થાઓ. જે પોતાના
આત્મસ્વરૂપનો યથાર્થ બોધ થાય, તો તે જન્મ
મરણ આદિ મોટી મોટી આપત્તિઓને પણ
ભૂળમાંથી ઉખેડી કાઢે છે.^{૩૬} હું અહર્નિશ તમારે
માટે પ્રલાપ કર્યા કરું છું, એ જોઈ આ મારા વચન
ઉપર લક્ષ્ય આપી, તમે પોતાના પ્રબોધનાજા

ચિત્તવડે જ દેહ આદિમાંથી અહંભાવ છોડી દઈ
પ્રભરૂપ થઈ રહેો. ૩૭ જ મનુષ્ય આજે જ મરણ-
રૂપી આપત્તિની ચિકિત્સાને કરી લેતો નથી,
તે મૂઠ માનવી મરણ આવી પહોંચ્યા પછી
આતુર બની જઈ શું કરી શકશે? ૩૮ આ અંત્ય
વિના બીજે કોઈ અંત્ય પોતાના આત્મસ્વરૂપને
જાણખાવે એવો નથી. જમ તેલની ઇચ્છાવાળા
પુરુષો તલને ખરીદે છે, તેમ વિવેકી પુરુષને આ
અંત્ય પોતાનું કાર્ય સાધી આપનાર હોવાથી તે
તેને ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે. ૩૯ આ શાસ્ત્ર દીવાની
પેઠે આત્મજ્ઞાનનો પ્રકાશ કરે છે, પિતાની પેઠે જ
તત્કાળ બોધ આપે છે અને કાન્તાની પેઠે જ
સારી રીતે રખાડે છે. ૪૦ જ આત્મારૂપી જ્ઞાન
વિદ્યમાન છતાં બીજાં અનેક શાસ્ત્રોના સમૂહથી
નથી જણાતું, તે દુર્ભોધ આત્મસ્વરૂપ મધુરતાથી
આ શાસ્ત્ર વડે લોદ્ધા બહી શકશે, એમાં કશો
સંશય નથી. ૪૧ શાસ્ત્રદષ્ટિમાં જ આખ્યાનો મુખ્ય
છે, તે સર્વમાં આ (યોગવાસિષ્ઠનું) આખ્યાન
ઉત્તમ છે. તે સુખેથી અનાયાસે બોધ આપનાર
છે, દૃઢ્યને રુચે એવું છે અને આની અંદર
અનાદિસિદ્ધ તત્ત્વવેત્તાઓના સંપ્રદાયના સિદ્ધાંત
વિના બીજું નવું કપોલકલ્પિત કશું પણ નથી.
નાના પ્રકારનાં આખ્યાનો અને કથાઓથી વિચિત્ર-
એવા આ શાસ્ત્રને જે કોઈ અધિકારી પુરુષ વિના-
દથી પણ વિચારે, તો પરમ આત્મજ્ઞાનને પ્રાપ્ત
થાય છે, એમાં કશો સંશય નથી. ૪૨, ૪૩ જેવો બોધ
કોઈનાથી ખંડિત ન થયેલા પંડિતોને આજ-
પર્યંત મળ્યો નથી, તેવો બોધ જમ (સોનાની
ખાણના સંબંધની) રેતીના ઢગલામાંથી સુવર્ણ
મળી આવે, તેમ આ શાસ્ત્રમાંથી મળી આવે
છે. ૪૪ કોઈ દિવસ કોઈ પણ શાસ્ત્રકર્તા ઉપર
મોહ પામી જઈ તેમાં મગ્ન થઈ રહેવાનું નથી;
પરંતુ જે તેના શાસ્ત્રનો અર્થ યુક્તિ વડે યુક્ત
અને અનુભવમાં બંધાયેલો આવતો
તો જ તેમાં મોહ પામી જઈ મગ્ન થઈ રહે-

વાનું છે. ૪૫ ઉત્તમ શાસ્ત્રના અર્થનું અપમા-
ન કરનારા અવિચારી આત્મહત્યારા પુરુષો સારું
વિવેકી પુરુષે કોઈ દિવસે અજ્ઞાનથી, મત્સરથી
મોહથી મૈત્રી કરવી નહિ. ૪૬ હે રામચંદ્રજી
આ શ્રોતાઓનો સમૂહ, તમે અને હું જેવ
અધિકારી છીએ, તમારી સર્વની ભુદ્ધિ પણ
શ્રવણ-ધારણા-અભ્યાસ વગેરેમાં જવી નિપુણ
છે અને હું પોતે પણ જવો છું, એ સર્વ
હું યથાર્થ રીતે બહુ છું. તમારા સર્વના
ભાગ્યોદયથી ઉદ્દ્યુક્ત થયેલી કરુણા વડે હું તમને
ઉપદેશ આપવાને પ્રવૃત્ત થયો છું; કેમકે મારો
સ્વભાવ જ એવો દયાદ્ર છે. ૪૭ હું નર નથી,
મંધવં નથી, દેવ નથી કે કોઈ રાક્ષસ નથી; પણ
તમારો પોતાનો શુદ્ધ થયેલો ચિદાત્મા જ તમારા
પુણ્યયોગથી શુદ્ધ આત્મતત્ત્વોનો તમને બોધ
કરવાને આહી (મારે આકારે) આવેલ છે. ૪૮
તમે સર્વ પણ મારા ચિદાત્મારૂપ છો અને એ
ચિદાત્મા અત્યંત નિમગ્ન તથા નિર્વિકાર છે.
હું પણ તમારા પ્રભુયોગી ઉપદેશક થઈ રહ્યો છું;
પણ વસ્તુતાએ હું બીજા કશા રૂપ નથી, તેમ
તમારા આત્માથી જુદો પણ નથી. ૪૯ જ્યાં સુધી
રાત્રિના જવા મહાધોર, ભયંકર અને અધિકાર
મય એવા મરણના દિવસે આવી પહોંચ્યા
નથી, ત્યાં સુધીમાં સર્વ વસ્તુઓમાં વૈરાગ્ય
રાખવારૂપી સારને ગ્રહણ કરી લો. ૫૦ જ પુરુષ
આહી જ નરકરૂપી વ્યાધિની ચિકિત્સા નથી
કરતો, તે પોતે પાછળથી નરકની પીડા પામીને
ઓષધ વગરના સ્થાનમાં ગયા પછી શું કરી
શકશે? ૫૧ જ્યાં સુધી સર્વ પદાર્થોમાં વૈરાગ્ય
થયેલ નથી, ત્યાં સુધી પદાર્થોની વાસના ઓછી
થતી નથી. ૫૨ હે મહાબુદ્ધિમાન રામચંદ્રજી!
આત્માનો (સંસારસાગરમાંથી) સંપૂર્ણ રીતે
ઉદ્ધાર કરવા માટે વાસનાને ઓછી કર્યા વિના
બીજો કશો પણ ઉપાય કોઈ જગ્યાએ છે જ
નહિ. ૫૩ જે કદાચિત્ પદાર્થો સત્યપણે રહ્યા

હોય, તો હજી અચુક વસ્તુ આવશ્યક છે અને ઉપયોગી છે, એવી ભાવના થાય. પરંતુ એ પદાર્થો જ સસલાના શિંગડા આદિની પેઠે છે જ નહિ.^{૧૪} જગતના સર્વ પદાર્થો અવિચાર વડે જોવામાં આવે તો તે મનોહર દેખાય છે, પરંતુ વિચાર કરે તો તેમનું અસ્તિત્વ જ ન જણાતાં તેઓ ક્યાંય જતા રહે છે.^{૧૫} પ્રાચીન વિચારો ક્યાં છતાં જ જગતના પદાર્થો વિદ્યમાન જણાતા નથી, તેઓ સદાકાળ શી રીતે છે અને તેમનું કેવું સ્વરૂપ છે?^{૧૬} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જ કારણના અત્યંત અભાવને લીધે સર્વ જગતના પદાર્થો ઉત્પન્ન જ થયેલા નથી અને જે કંઈ આ દૃશ્યરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે બ્રહ્મ જ તેવે રૂપે વિવર્તભાવથી જાણે છે.^{૧૭} સર્વ ઇન્દ્રિયો વડે અગમ્ય એવા પરબ્રહ્મની અંદર મન અને ઇન્દ્રિયો વડે પ્રતીતિમાં આવતા પદાર્થોનું ક્યાં પણ કારણ છે જ નહિ; કેમકે મન-ઇન્દ્રિયો જ તેમાં કારણરૂપ જણાય છે અને પરબ્રહ્મ તેમના વિષય જ નથી.^{૧૮} બુદ્ધિ બુદ્ધિ નામરૂપે પ્રતીતિમાં આવતા પદાર્થોનું નામરૂપથી રહિત બ્રહ્મ કેમ કારણ હોય? તત્ત્વવસ્તુમાં અવસ્તુપણું ક્યાંથી હોય અને શૂન્યની અંદર અશૂન્યપણું પણ કેમ સંભવે!^{૧૯} જમ વડે પોતે સાકાર છે, તો તેનું બીજ પણ સાકાર જ છે; તેમ સાકાર જગતનું બ્રહ્મ જ કારણ હોય, તો તે પણ સાકાર હોવું જોઈએ. તે વિના શી રીતે તેમાંથી તે ઉત્પન્ન થાય?^{૨૦} જ્યાં કંઈ પણ આકૃતિવાળું બીજ જરા પણ પ્રતીતિમાં આવતું નથી, તે (બ્રહ્મ)માંથી આ આકૃતિવાળું જગત ઉત્પન્ન થાય છે, એ એક આશ્ચર્યની વાત છે!^{૨૧} એ પરમપદની અંદર કાર્ય-કારણભાવ આદિ કશું પણ નથી. વાચાળતાથી તેમાં જે કંઈ કલ્પના કરવી, તે એક ભૂખંતા છે.^{૨૨} સહકારી કારણનો અભાવ હોય તો કારણમાંથી કાર્યની ઉત્પત્તિ થાય નહિ. આ

વાત બાળકને પણ અનુભવમાં આવે એવી છે. પૃથ્વી આદિની વારંવાર પ્રતીતિ થવી એ જ તેના કારણરૂપ છે. આથી તે કંઈ વાસ્તવ વસ્તુ નથી. છાયા એ શી વસ્તુ છે? એ તમે કહો. તે તડકામાં શી રીતે રહી શકે? એ પણ તમે કહો!^{૨૩, ૨૪} આ જગત પરમાણુઓના સમૂહરૂપ છે, એ વાત પણ વાસ્તવ નથી, કેમકે સસલાતું શિંગડું ધતુપના જવડું છે, એ કહેવામાં કેવળ અજ્ઞાન જ છે.^{૨૫} કુદરતથી પરમાણુઓનો સમૂહ ભેગો થઈ જગતને ઉત્પન્ન કરે છે, એમ જો હોય તો પાછો તે આકાશમાં જ કુદરતથી નિષ્પેદાઈ જવો જોઈએ.^{૨૬} દેશોદેશમાં અને ઘેરેઘેર એ પરમાણુઓના અવયવરૂપ રજ નિરંતર નવી નવી રીતે જોડ્યા કરવી જોઈએ; અથવા તો રાજ તેના મોટા ઢગલો કે મોટા ખાડો થઈ રહેવો જોઈએ. પરંતુ તે તો કશું દેખાતું નથી.^{૨૭} કદાચિત્ તે જગત ઠાઈતું બનાવેલું કહીએ, તો તે કમ ઠાનું બનાવેલ છે? તેને ઈશ્વરકૃત માનીએ, તો વ્યર્થ કમ તો મૂખ્ય હોય તે કરે. નિલમ્બક ઈશ્વર નિરર્થક પ્રવૃત્તિ કરે જ નહિ. વળી જડ પરમાણુઓ પોતાની ભેગે જ સૃષ્ટિ રચવામાં સમર્થ થઈ શકે નહિ.^{૨૮} કે પ્રિય રામ-ચંદ્રજી! આ અચિંત્ય રચનારૂપી કમ ઠાઈએ અજ્ઞાનપૂર્વક જ બનાવી દીધું હોય એમ તો સંભવતું નથી. હવે જો તેને બુદ્ધિપૂર્વક બનાવ્યું હોય, તો એવો કોણ ઉન્મત્ત હોય કે જે બુદ્ધિપૂર્વક વ્યર્થ કમ કરે!^{૨૯} જડ પવન પણ બુદ્ધિપૂર્વક ચેષ્ટા કરી શકે નહિ અને તેની ચેષ્ટા વિના પરમાણુઓના સમૂહ ભેગો થઈ જાય એ વાત પણ સંભવતી નથી. વળી આ જગત બીજ ઠાઈની કૃતિરૂપ છે, એમ પણ સંભવ જણાતો નથી.^{૩૦} આપણે આત્મરૂપ છીએ અને તે દેહ આદિ આકારથી રહિત ચિદાકાશરૂપ જ છીએ. આ સર્વ મનુષ્યો પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે, જેમ તમને સ્વપ્નની અંદર સ્વપ્નનાં મનુષ્યો જોવામાં

આવે છે, તેમ જ આ સર્વ મનુષ્યો હમણાં પણ દેખાય છે.^{૭૧} માટે કશું પણ ઉત્પન્ન થતું નથી અને આ જગત છે જ નહિ. સ્વચ્છ નિર્વિકાર ચિદાકાશ જ એવી રીતે જગતને આકારે પોતાના સ્વરૂપમાં પોતાની મેળે જ વિવર્તિત થવાને પામી જઈ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૭૨} જેમ પવનમાં તેની ચલન-શક્તિ અલિપ્ત સત્તાથી રહી છે, જળમાં જેમ દ્રવપણું અલિપ્ત સત્તાથી રહ્યું છે અને આકાશમાં જેમ શૂન્યપણું અલિપ્ત સત્તાથી રહ્યું છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર જગતરૂપી આકાશ અલિપ્ત સત્તાથી સર્વત્ર રહેલ છે.^{૭૩} ઘણે છેટેથી એક પ્રદેશથી પળવારમાં (અથવા આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા) બીજા પ્રદેશમાં આવી પહોંચાય છે, ત્યારે એ બન્ને પ્રદેશની વચમાં પ્રમાતા (પ્રમાણ કરનાર) ચૈતન્યનું જે શૂન્ય જવું સ્વરૂપ છે, તે જ ચિદાકાશનું સ્વરૂપ છે, એમ તમે સમજો.^{૭૪} એ ચિદાકાશ જ સર્વ પદાર્થોનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે અને સર્વ પદાર્થો તેના જ એક વિવર્ત હોવાથી ચિદાકાશરૂપ છે. આથી જગત ચિદાકાશરૂપ છે, એમ કહી શકાય છે.^{૭૫} એ ચિદાકાશના સ્વરૂપનું જે કાંઈ વિવર્તરૂપે થઈ રહેવું, તે જ જગતરૂપ થઈ રહેલ છે અને તે ચિદાકાશના મૂળસ્વરૂપથી ભિન્ન નથી.^{૭૬} આમ જગત અને ચિદાકાશ એ બન્નેમાં કશી ભિન્નતા નથી, પરંતુ પવન અને ચલનશક્તિની પેઠે એ બન્નેનું રૂપ એક જ છે.^{૭૭} અથવા આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા એક પ્રદેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં પહોંચાય છે, ત્યારે વચમાં જે ચિદાત્માનું નિર્વિશેષ સ્વરૂપ છે, તે જ સુખ્ય અનુભવમાં આવે એવું છે, બીજું નથી; એમ વિવેચીએાનું સમજવું છે.^{૭૮} હે પ્રિય રામચંદ્ર ! સર્વ પ્રાણીએાનું જે જ મૂળસ્વરૂપ છે અને પંડિત પુરુષો તેમાં જ સ્થિર થઈ રહે છે. શંકર આદિ દેવતાએા તેના નિરંતર ધ્યાનમાંથી ચલિત નથી.^{૭૯} આકાશ જેમ અરીસામાં આભાસ દેખાય છે, તેમ આ જગત પણ ચિદાકા-

શનો એક આભાસ છે અને ચિદાકાશ જ એવે આકારે (વિવર્તરૂપે) ભાસે છે. પાકી જગતનું મૂળ વાસ્તવ સ્વરૂપ જોઈએ, તો તે આકાશથી સહિત અવિનાશી પરબ્રહ્મ છે, એમ તત્ત્વવેત્તાએા સમજે છે.^{૮૦} કાંઈ ઠેકાણે કશું ઉત્પન્ન થતું નથી, ઉત્પન્ન થઈ કશું નાશ પામતું નથી અને હવે પછી થવાનું પણ નથી. પરંતુ જેમ આકાશથી શૂન્યપણું જુદું નથી, તેમ આ જગત ચિદાકાશથી જુદું નથી.^{૮૧} જગત છે નહિ, હંતું પણ નહિ, તેમ હવે પછી થશે પણ નહિ. શાંત ચિદાકાશ જ પોતાના પરમ સ્વરૂપની અંદર (વિવર્તભાવથી) આ જગતને રૂપે ભાસે છે.^{૮૨} સ્વપ્નની અંદર જેમ ચિદાત્મા જ નગરને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ આ બ્રહ્મત અવસ્થારૂપી સ્વપ્નમાં પણ તે પોતે જ આ જગત આદિને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૮૩} સુષ્ટિના આદિકાળમાં પૃથ્વી આદિ પદાર્થો જ હતા નહિ, તો પછી પૃથ્વી આદિના વિકાસરૂપ દેહ ક્યારી જ હોય ? આથી સિદ્ધ થાય છે કે, પ્રતીતિમાં આવતું આ શરીર આકાશરૂપી ચિદાત્માનું એક સ્વપ્ન છે.^{૮૪} મહાચિદાકાશનું સ્વયંબૂ (વિરાટ) નામનું શરીર પ્રથમ સ્વપ્નરૂપ છે. આપણે સર્વ એ સ્વયંભૂતા શરીરમાંથી ઉત્પન્ન થયા છીએ, તે તો એ સ્વપ્નમાંથી ઉત્પન્ન થતાં બીજાં અનેક સ્વપ્નમાંતરેા જવા છીએ.^{૮૫} જેમ ગળાની પાસેના ગાલ પર થયેલા ફેલ્લાનો ગળાની સાથે પરંપરા સંબંધ છે, તેમ આપણે ચિદાત્માના સ્વયંબૂરૂપી શરીરની સાથે પરંપરા સંબંધ છે. આથી આપણું મન પરમ પ્રયત્ન વડે પણ તે તરફ તરત વળી જતું નથી.^{૮૬} બ્રહ્મ પોતે જ અસત્ય જીવરૂપ થઈ રહેલ છે, છતાં સત્યની પેઠે અનુભવમાં આવે છે. ન્યારથી એ બ્રહ્મ જીવરૂપ થઈ રહેલ છે, ત્યારથી આ મિથ્યા જગત પણ સ્થિર થઈ રહેલ છે.^{૮૭} સ્વપ્નસુષ્ટિની પેઠે જ બ્રહ્માંથી માંડી ઠેક સ્તંભપર્યંત જગત મિથ્યારૂપે ઉત્પન્ન થાય છે અને સ્વપ્નસુષ્ટિની

પેહે જ પાછું મિથ્યા રીતે તે તરત નાશને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૮૦} જેમ સ્વપ્નમાં ચિદાકાશ જ સ્વપ્ન-સૃષ્ટિરૂપે બની જઈ સ્વપ્નને અંતે અંતર્ધાન થઈ જાય છે, તેમ આ જગત અવસ્થારૂપી સ્વપ્નમાં પણ એ ચિદાકાશ જ જગતને રૂપે આવિર્ભાવ નહિ પામ્યા છતાં તેવે આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૮૧} જેમ સ્વપ્નની અંદર પોતાનો ચિદાત્મા જ નગર આદિને રૂપે થઈ રહેલો દેખાય છે, અનુભવમાં આવતાં છતાં મિથ્યા છે અને મિથ્યા છતાં સત્ય ભાસે છે, તેમ આ જગત જો કે અનુભવમાં આવે છે, તો પણ તે મિથ્યા છે અને મિથ્યા છતાં સત્ય જેવું થઈ રહ્યું છે.^{૮૨} ચિદાત્મા જેમ નિરાકાર છતાં સ્વપ્નમાં જાણે નગરી આદિને રૂપે સાકાર બની ગયો હોય એમ જણાય છે, તેમ ચિદાકાશ પોતે નિરાકાર છતાં જાણે જગતને રૂપે સાકાર થઈ રહેલ હોય તેમ થઈ રહ્યું છે. એ ચિદાકાશ જેમ મેરુ કરતાં પણ ઝીણું હોય છે, તેમ તે આકાશના કરતાં પણ અતિ સૂક્ષ્મ છે. આમ તેનું અતિ સૂક્ષ્મપણું ખતાવવાથી તેમાં અતિ સૂક્ષ્મતારૂપી એક ગુણ આવે છે, એમ સમજવાનું નથી; કેમકે નિર્ગુણ બ્રહ્માં કોઈ પણ ધર્મોની સ્થિતિ ક્યાંથી સંભવે? અહીં બ્રહ્મની આકાશથી પણ અતિસૂક્ષ્મતા ખતાવવાનો હેતુ એવો છે કે, તેની અંદર કારણના અભાવને લીધે જગતનો આકાર સંભવતો નથી.^{૮૩} જે નગર આદિનો આકાર પ્રથમ સદિના આદિકાળમાં છે જ નહિ, તે પછી જગતમાંથી ક્યાંથી ઉત્પન્ન થાય? જે નગર સ્વપ્નમાં પ્રતીતિમાં આવે છે, તે જ નગર અમારા સિદ્ધાંત પ્રમાણે જગત અવસ્થામાં ચિદાકાશની અંદર નગર આવે છે અને તે કેવળ આભાસમાત્ર છે.^{૮૪} જેમ શૂન્યપણાનો અને આકાશનો કશો ભેદ નથી, તેમ સ્વપ્નમાં દેખાતા પર્વતનો અને ચિદાકાશનો કશો ભેદ નથી. જે ચિદાકાશ છે તે જ સ્વપ્નનગર છે.^{૮૫} જેમ પવનની ચલનશક્તિ એ પવનરૂપ છે અને

ચલન તથા સ્થિરતા એ બંનેમાં પવન એકરૂપ જ છે તથા તે આકાશથી પણ અભિન્ન છે, તેમ જ જગત અને ચિદાકાશ એ બંનેમાં કશો ભેદ નથી. ચિદાકાશ જ આ જગતને આકારે (વિવર્તરૂપે) પ્રતીતિમાં આવે છે. આ સર્વ પાયા વગરનું શૂન્ય છે અને ચિદાકાશરૂપી સૂર્યનો આભાસમાત્ર છે.^{૮૬} આ સર્વ શાંત પરબ્રહ્મરૂપ છે, જનમનાશ આદિથી રહિત છે અને અખંડ સ્ફુરણરૂપે ભાસ્યા કરે છે; છતાં તે શિલાના જેવું નિઃસંકલ્પ છે, નિર્મળ છે અને નિર્વિકાર છે.^{૮૭} માટે તમે જ કહો કે પદાર્થો ક્યાંથી થયાં? તેની સ્થિતિ શી રીતે થઈ? પદાર્થોની ભાવના ક્યાં કરવી? દ્વિત્વ, એકત્વ આદિ પણ ક્યાં રહ્યું? તેમ હું પણ ક્યાં રહ્યો? પદાર્થો પણ ક્યાં રહ્યા? અને તેની ભાવના પણ ક્યાં રહી? કે પ્રિય રામચંદ્રજી! તમે નિર્વિકાર અને શુદ્ધબોધરૂપ ચૈતન્યતત્ત્વની સાથે એકતા પામો. તમે નિરંતર ઉત્સાહથી વ્યવહાર કરો, છતાં નિર્વિકાર રહી બુદ્ધિમાંથી દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ વિકલ્પોને કાઢી નાખો. તમે ચિત્તને ઉત્તમ રીતે શીતળ રાખો અને આત્મસ્વરૂપના નિરતિશય આનંદ વડે સુખી થઈ રહો. કેમકે વિક્ષેપના હેતુરૂપ પદાર્થો છે જ નહિ.^{૮૮}

નિત્યોદિતો વ્યવહરક્ષપિ નિર્વિકારો દ્વિત્વ-વ્યમુક્તમતિરુત્તમશીતલોન્મતઃ । નિર્વાણ આસ્ત્વ વિગતામયશુદ્ધવોષવોધૈકતામુપગતોઽંગ ન સન્તિ માવાઃ ॥ ૯૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘પરમાર્થેકતા-પ્રતિપાદન’ એ નામનો સર્ગ ૧૦૩ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૦૪ મો*~*

ચિદાત્મા જ જગતસ્વરૂપે રહેલ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

આકાશઃ શદ્ધતન્માત્રં સ્પર્શતન્માત્રકોઽનિલઃ ।

તત્સંગોત્કર્ષજં તેજસ્તચ્છાંતિથ્યેત્વપાં સ્થિતિઃ ॥

વસિષ્ઠ ઘોડ્યાઃ-પ્રથમ શબ્દતન્માત્રાવાણુ આકાશ, તેનાથી સ્પર્શતન્માત્રાવાણે વાયુ, તેના સંઘર્ષથી રૂપતન્માત્રાવાણુ તેજ અને તેનાથી રસતન્માત્રાવાણુ જળ થાય છે.^૧ પછી, તેનાથી તેમનું મિલન થઈ ગંધતન્માત્રાવાણી પૃથ્વી થાય છે. આ પ્રમાણે સ્વપ્નના જેવા દેખાતા જગતના પંચભૂત આદિ પદાર્થોની ઉત્પત્તિનો ક્રમ છે અને તે દેવળ આમાસમાત્ર છે. હવે આપણે વિચાર કરીએ કે, નિરાકાર આકાશમાંથી પૃથ્વી-પર્યંત સાકાર સૃષ્ટિ શી રીતે થાય? એ ધણે છટે જઈને પણ છેવટ અનુભવને પ્રમાણરૂપ માનવો પડે, તો પ્રથમ જ અનુભવરૂપ આત્માને પ્રમાણરૂપ ગણી, તે જ સ્વપ્ન આદિની પેઠે પોતાના વિવર્તરૂપે આ જગતને કદપી લે છે, એવા નિર્મળ સિદ્ધાંતને સ્વીકારી લેવામાં શો હોય છે? અતિ-નિર્મળ પ્રત્યક્ષેતત્ત્વ જ પોતાના નિર્મળ સ્વરૂપની અંદર પોતે જ વિવર્તરૂપે ફેલાઈ રહેલ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે જ આ જગતરૂપ કહેવાય છે. આ વાત અધિષ્ઠાનચેતન્યની સત્યતાથી અને (સર્વ સ્વત્ત્વિદં બ્રહ્મ ઇત્યાદિ) સત્યશ્રુતિના પળથી ચથાર્થ છે.^{૨,૪} આ પંચમહાભૂતો કોઈ દેકાણે છે જ નહિ અને ધર આદિ પણ કશું છે નહિ; એ સર્વ અસત્ય છતાં સ્વપ્નદશાની પેઠે મિથ્યારૂપે અનુ-ભવમાં આવે છે.^૩ સ્વપ્નમાં જેમ પોતાનું આત્મ-સ્વરૂપ જ નગર આદિરૂપ જાણે થઈ રહ્યું હોય તેમ જણાય છે, તેમ જગદવસ્થામાં પણ સુખરૂપ

આત્મસ્વરૂપ જ જાણે જગતરૂપ થઈ રહેલ હોય તેમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^૧ હું ચિદાકાશરૂપ છું અને આ જગત પણ ચિદાકાશરૂપ છે એમ હું અને જગત એ બન્ને એક ચિદાકાશરૂપ છીએ. એ ચિદાકાશ એક છે અને ચિદાના જેવું એકરસ તથા નિરવકાશ છે.^૭ આ સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થાય છે, અંતે પ્રલયકાળમાં લય પામે છે અને વર્તમાન સમયમાં તેની સ્થિતિ રહે છે; એ સર્વ નિરાકાર ચિદાકાશરૂપ જ છે.^૮ દેહ લાંબા કાળ સુધી રહેા કિંવા ન રહેા; પરંતુ પોતાનું નિર્મળ સ્વરૂપ જાળખાઈ જતાં સુખ-દુઃખથી રહિત થઈ જઈ ભૂમાનંદમાં અક્ષય સ્થિતિ રાખી તે મોક્ષ છે. માટે તમે સર્વથા અત્યંત વિશ્રાંતિને પ્રાપ્ત થઈ રહેા.^૯

સતિ વાસતિ વા દેહે નિર્દુઃખસુખત્વમશ્વ-
યં મોક્ષઃ । બુદ્ધેઽમલે સ્વમાવે નિર્મર વિશ્રાન્તિ-
રસ્તુ સર્વેહ ॥ ૧ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ

પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગદસત્તા-

મતિપાદન' એ નામનો

સર્ગ ૧૦૪ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૦૫ મો*~*

જગત-તથા સ્વપ્ન ચિદાત્મારૂપ જ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સ્વમાવં જગદાકારં ચિદ્ભાવોઽનુમવન્સ્થિતઃ ।

સ્વતઃ સ્વમાધિવાનન્યમાત્મનઃ કલ્પનામિદમ્ ॥

વસિષ્ઠ ઘોડ્યાઃ-ચિત્સ્વરૂપ આત્મા પોતાની મેળે પોતાના સ્વરૂપને સ્વપ્નને આકારે દેખે છે અને તે પોતાનાથી જુદું નથી, પરંતુ એક જાતની પોતાની કલ્પના જ છે. તે જ પ્રમાણે ચિદરૂપ

* આ એકસો ચારમા સર્ગમાં આકાશ આદિ જેમ આદિરૂપ થાય છે, તેમ ચિદાત્મા જ જગતરૂપ થઈ છે, એમ અનુભવથી સિદ્ધ કરી આપવામાં આવશે.

* આ એકસો પાંચમા સર્ગમાં ચિદાત્મા જ પોતે જગતની પેઠે અને સ્વપ્નની પેઠે થઈ રહે છે, જગત અને સ્વપ્ન એ બન્ને ચિદાત્માથી જુદાં નથી, એમ વર્ણન કરવામાં આવશે.

આત્મા પોતાની મેળે પોતાના સ્વરૂપને જગતને આકારે થઈ રહેલ અનુભવે છે અને તે વસ્તુતાએ પોતાનાથી જુદું નથી પણ પોતાની જ એક કલ્પના છે.^૧ એ ચિદરૂપ જાતરૂપ છે, સુષુપ્તિરૂપ છે, શિલાના જરૂર જેવું સધન છે અથવા આકાશના જેવું શૂન્ય છે. તે જગદ્ભાવને ન છોડતાં જાત પ્રપંચરૂપ થઈ રહ્યું છે.^૨ આ વિષયનું દષ્ટાંત એવું હોય તો અનેક નગરોના સમૂહોથી સુશોભિત સ્વપ્ન જ દષ્ટાંતરૂપ છે. સ્વપ્નની અંદર જગત આદિ કશું પણ સત્ય હોતું નથી, પણ સ્પષ્ટપણે તે જોવામાં આવે છે.^૩ જમ સ્વપ્નની અંદર આ ત્રેલોક્ય અસત્ય છતાં સત્ય જેવું ભાસ્યા કરે છે, તેમ જાત અવસ્થામાં પણ આ ત્રેલોક્ય અસત્ય છતાં સત્ય જેવું ભાસ્યા કરે છે. એ બંનેમાં બીજો કશો ભેદ નથી.^૪ જાત અવસ્થામાં કે સ્વપ્નમાં જગત શબ્દનો અર્થ જ સંભવતો નથી. બાહ્ય વસ્તુતાએ જોતાં ચિદાકાશનો પોતાનો આભાસ જ અજ્ઞાનને લીધે જગતરૂપે થઈ રહેલો તેની પ્રતીતિમાં આવે છે.^૫ પોતાની મેળે જ સદાકાળ રહેનાર ચિદાકાશ પર્વત આદિરૂપે થઈ રહેલા પોતાના ચમત્કારને જાતમાં અને સ્વપ્નમાં પોતાના સ્વરૂપની અંદર અજ્ઞાનરૂપ આવરણને લીધે જગતરૂપે સમજે છે.^૬ આ જગત કાંઈ જ નથી અને દરથ જગતનો અભાવ કરતાં ચિદાત્માનું દ્રષ્ટાપણ પણ કાંઈ જ નથી; તેમ છતાં ચિદાકાશરૂપી દ્રષ્ટા અને દરથરૂપી જગત એ બંને બધે કાંઈક (દ્રષ્ટા-દરથરૂપે) વાસ્તવ જ હોય એમ પ્રતીતિ થાય છે.^૭ જમ સ્વપ્નમાં દેખાતું ત્રેલોક્ય વસ્તુતાએ કાંઈ જ નથી પણ શૂન્ય જ છે, તેમ જાતમાં જોવામાં આવતું આ ત્રેલોક્ય પણ કાંઈ જ નથી પરંતુ શૂન્યરૂપ છે.^૮ હે મહાબુદ્ધિશાળી રામ ચંદ્રજી! નાના પ્રકારની રચનાવાળાં સ્વપ્નની અંદર અનેક કર્મોના આરંભો દેખાય છે, છતાં તે અતારભો જ છે અને તે સ્વપ્ન અસત્ય છે,

છતાં સત્યના જેવું ફેલાઈ રહ્યું છે.^૯ પ્રથમ ચિદાકાશ પોતે અતિ વિશાળ અનંત આકાશરૂપ થઈ બધે છે અને પછી તે આકાશ જ વાયુ આદિ સૃષ્ટિકર્મ પ્રમાણે અનેક પર્વતોના સમૂહરૂપે તથા નાના પ્રકારના નગરોના સમૂહરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૦} સ્વપ્નમાં વરસાદ, સમુદ્ર અને ગાજવીજનો અવાજ બે કે સંભળાય છે, પણ વસ્તુતાએ કશું પણ ન હોતાં મૌન જ હોય છે. કેમકે પોતાની પાસે સૂતેલો પુરુષ એ કશું પણ સાંભળતો નથી. તેમ પોતે પણ જગી જઈ જુદાં તો કશું સંભળાતું નથી.^{૧૧} જમ સ્વપ્નમાં વધ્યાનો પુત્ર ઉત્પન્ન ન થયા છતાં ઉત્પન્ન થયેલો દેખાય છે, તેમ આ જાત પ્રપંચનું પણ સમજી લેવું. જમ મરી જઈ ઉત્પન્ન થયેલો પુરુષ સ્વપ્નમાં પોતાના મરણનું વિસ્મરણ થઈ જતાં (જન્મનું) પણ સાથે જ વિસ્મરણ થઈ જઈ) પોતે ઉત્પન્ન જ થયો નથી એમ સમજે છે.^{૧૨} વળી સૂતેલા પુરુષને સ્વપ્નમાં પોતાનું શયનસ્થળ અનુભવમાં ન આવવાથી તે નહિ જેવું જણાય છે, તે જ પ્રમાણે સત્ય આત્મતત્ત્વ અવિવેકીઓને અનુભવમાં ન આવવાથી નહિ જેવું ભાસે છે. સ્વપ્નમાં સર્વ વિપરીત રીતે જોવામાં આવે છે, જેમકે રાત્રિ દિવસરૂપ થઈ બધે છે.^{૧૩} અસત્ય હોય તે પણ તેમાં સત્ય લાગે છે, જેમકે દિવસ રાત્રિરૂપ દેખાય છે. જ ન સંભવતું હોય તે પણ સ્વપ્નમાં સંભવે છે, જેમકે પોતાના મરણનું દર્શન.^{૧૪} જનો કાંઈ કાળે સંભવ ન હોય તે પણ સ્વપ્નમાં જોવામાં આવે છે, જેમકે ચિદાકાશમાં સ્વપ્નસૃષ્ટિ. અધિકાર જ મહાપ્રકાશરૂપ અને રાત્રિ જ દિવસરૂપ ઇત્યાદિ અનેક વિષયો આ સ્વપ્નમાં દેખાય છે.^{૧૫} ધ્રુવ આદિ પ્રાણીઓને દિવસમાં જ નિદ્રા આવે છે, એટલે દિવસ જ તેના મનમાં રાત્રિરૂપ દેખાય છે. તો પછી સ્વપ્નમાં ઉપર પતાવેલા વિષયો થાય એ કાંઈ આશ્ચર્યકારક નથી. સ્વપ્નમાં ખાડા આદિમાં પડી જતાં પોતાની

સૂતાની જમીન જ ખાડારૂપ થઈ જાય છે, કિંવા
વિદાકાશ જ ખાડારૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૬}
આમ અનેક જાતની સ્વપ્નસૃષ્ટિ અસત્ય છતાં
સ્વપ્નની અંદર સત્ય જવી દેખાય છે, તેમ આ
જાતો સંબંધી સૃષ્ટિ પણ અસત્ય છતાં સત્ય
જવી ભાસી રહી છે.^{૧૭} સ્વપ્નસૃષ્ટિમાં અને
જાત અવસ્થાની સૃષ્ટિમાં કશું પણ અંતર
નથી. જવા બે સરખા જ સૂર્ય હોય અને જવા
બે સરખા જ પુરુષ હોય, તેવાં આ જાત અને
સ્વપ્ન એ બંને સરખાં છે, એમાં જરા પણ ભેદ નથી.

રામ બોલ્યા:-આપ સ્વપ્ન અને જાતને
બરાબર સરખાં કહેો છો, તે સંભવતું નથી;
કેમકે સ્વપ્નમાં તરત જાગી જતાં જાતસૃષ્ટિ
જેવામાં આવે છે, તેથી સ્વપ્નસૃષ્ટિ આભાસરૂપ
જણાઈ બાધિત થઈ જાય છે. વળી જાતને
માટે તો તેવું કશું નથી. તો પછી તે બંનેને
સમાન કેમ કહી શકાય ?^{૧૮, ૧૯}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી ! સ્વપ્નનો
દ્રષ્ટા સ્વપ્નજગતમાં સ્વપ્નના ખંધુવર્ગ સાથે વિહાર
કરી પછી સ્વપ્નદેહને મૂકી દે છે.^{૨૦} તે બ્યારે
સ્વપ્નના જગતમાં ભરણ પામે છે, ત્યારે સ્વપ્ન
સંબંધી જીવોથી વિયોગનાળો થાય છે અને તે
પ્રાણી નિદ્રાથી મુક્ત (જાત) પથો એમ કહે-
વાય છે.^{૨૧} સ્વપ્નદ્રષ્ટા સ્વપ્નસૃષ્ટિમાં સુખદુઃખની
દશાઓનો, મોહનો અને અનેક દિવસ-રાત્રિ-
ઓનો અનુભવ કરી સ્વપ્નદેહનો ત્યાગ કરે છે.^{૨૨}
અને નિદ્રા ભીડી ગયા પછી તે નિદ્રાને અંતે
સ્વપ્નદેહના ત્યાગપૂર્વક ચયનના પ્રદેશમાં રહેલા
દેહ સાથે સંબંધને પ્રાપ્ત થાય છે. પછી સ્વપ્નમાં
દીઠેલું સર્વ અસત્ય છે, એવી તેને પ્રતીતિ થાય
છે.^{૨૩} સ્વપ્નનો દ્રષ્ટા સ્વપ્નસૃષ્ટિમાં કેટલાંક સુખ-
દુઃખનો અનુભવ કરી બીજાં જાતરૂપી સ્વપ્નને
જેવા માટે પાછો ફરીવાર શય્યામાં સૂતેલા દેહ-
ની સાથે સંબંધને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૨૪} તે જ
માણે જાતનો દ્રષ્ટા જાતસૃષ્ટિમાં કેટલાંક

સુખ-દુઃખનો અનુભવ કરી તે દેહને છોડી
છે અને વળી બીજાં જાતરૂપરૂપી સ્વપ્નને
જેવાને બીજા દેહ સાથે (પુનર્જન્મ વડે) સંબંધ
ને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૫} જેમ પ્રથમના જાતરૂપ
સ્વપ્નમાં આ અસત્ય છે એવી પ્રતીતિ હોતી
નથી, તેમ જ એક જાતરૂપી સ્વપ્નમાંથી બીજા
જાતરૂપી સ્વપ્નમાં આવતાં-બીજા દેહનો યોગ
થતાં-તેમાં પણ આ અસત્ય છે, એવી પ્રતીતિ થતી
નથી. પણ મૂઠ બુદ્ધિવાળો પુરુષ તેને આ બંને
બરાબર જાત છે (સત્ય છે) એમ સમજે છે. એવી જ
રીતે સ્વપ્નમાં પણ એક સ્વપ્નમાંથી બીજા સ્વપ્ન
નો અનુભવ કરતાં તેને પણ તે સમયે અસત્ય
ન સમજી જાત જવું જ સાચું સમજે છે. જાત
અને સ્વપ્ન એવા નામની બંને અવસ્થામાં
તેનો સાક્ષીરૂપ જીવ, ખરું જોઈએ તો જન્મતો
પણ નથી અને મરતો પણ નથી. બાકી દેહરૂપી
ઉપાધિને યોગે તે જન્મ-મરણને પ્રાપ્ત થતો હોય
એમ ભાસે છે.^{૨૬-૨૮} સ્વપ્નનો દ્રષ્ટા સ્વપ્નદેહને
મૂકી દેતાં અહીં જાતઅવસ્થામાં જાગી ગયેલા
કહેવાય છે અને અહીં જાતઅવસ્થામાં મરી
ગયેલા જીવ પુનર્જન્મ થતાં બીજા જાતરૂપી
સ્વપ્નમાં પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ જાય, તો જાગી ગયે-
લા કહેવાય છે.^{૨૯} એક સ્વપ્નમાંથી બીજા સ્વપ્નમાં
જતાં પ્રથમ સ્વપ્નના કરતાં તે સમયનું ચાલતું
બીજું સ્વપ્ન જાતના જવું વિશેષ જણાય છે,
તેમ એક જાત અવસ્થામાં મરણને થયેલું થઈ
બીજા દેહને યોગે બીજા જાત અવસ્થા આવતાં
તેમાં પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા પુરુષને એ જાત
પણ અવશ્ય વિશેષ સ્વપ્નના જવું જ દેખાય છે.^{૩૦}
જાત અને સ્વપ્ન એ બંને હવે પછી કહેવામાં
આવશે એવા ઇતિહાસના જનાં (ચિત્ત્યાજ) છે
અને પરસ્પર ઉપમાન-ઉપમેયપણાને પ્રાપ્ત
થઈ રહેલ છે.^{૩૧} સ્વપ્નના સમયમાં સ્વપ્ન જાતના
જવું જણાય છે અને જાત જ આગળ અનુ-
ભવાયું હોય તે સ્વપ્નના જવું ભાસે છે; બાકી

વસ્તુતાએ એઈએ તો એ જાત અને સ્વમ બને
મિથ્યા છે. ચિદાકાશ જ કેવળ એક છતાં બને
રૂપ થઈ રહેલ છે. જ કાંઈ સ્થાવર-જંગમ
પ્રાણીવર્ગ છે, તે સર્વમાં ચિદાકાશ વિના બીજું
શું ધટી શકે એમ છે? ^{૩૨,૩૩} જમ માટીનું વાસણ
માટી વિનાનું દેખાતું નથી, તેમ કાષ-પાષાણ
આદિ પણ ચિદાકાશના એક ચમત્કારરૂપ (વિવર્ત-
રૂપ) હોવાથી ચિદાકાશ વિના દેખાતાં નથી. ^{૩૪}
આપણને જોવા (ચિદાકાશના વિવર્તરૂપ) સ્વમ-
માં વસ્તુઓને સમૂહ દેખાય છે, તેવા જ (ચિદા-
કાશના વિવર્તરૂપ) જાતમાં પણ છે. જે વિવેકી
રામચંદ્રજી! સ્વમમાં જે પાષાણ બેવામાં આવે,
તે ચિદાત્માના ચમત્કાર (વિવર્ત) વિના બીજું
શું છે? એ વાત તમે જ નિર્વિવાદ રીતે કહો. એ
સ્વમપાષાણ અવશ્ય ચિદાકાશના વિવર્તરૂપ જ
છે. સ્વમમાં જમ ચિદાકાશ વિવર્તરૂપે પાષાણ
આદિરૂપે દેખાતાં છતાં અખંડિત રીતે યોતાના
સ્વરૂપની અદર જ રહેલ છે, તેમ જાતમાં પણ
એ ચિદાકાશ અનેક જગતને રૂપે થઈ રહ્યા છતાં
યોતાના નિર્વિકાર સ્વરૂપની અદર જ રહેલ છે.
અધ્યાપેશપદ્ધિથી એઈએ તો તે ચિદ્રૂપ પ્રજા જ
જગતને આકારે બુદ્ધે બુદ્ધે રૂપે દેખાય છે, અને
અપવાદપદ્ધિથી એઈએ તો સર્વ જગતરૂપી ચિત્ર
પ્રજારૂપી ભીંતમાં જ આભાસરૂપે માત્ર કલ્પિત
છે. ^{૩૫-૩૬} જમ માટીનું બનેલું વાસણ માટીથી
બુદ્ધ દેખાતું નથી, તેમ ચિદાકાશમાં કલ્પાયેલ
દશ્ય પણ ચિદાકાશ વિના બુદ્ધ દેખાતું નથી. ^{૩૮}
પર્વતની શિલામાંથી બનાવેલ પાત્ર પર્વતની
શિલા વિના બુદ્ધ દેખાતું નથી, તેમ ચિદાકાશમાં
કલ્પાયેલ દશ્ય પણ ચિદાકાશ વિના બુદ્ધ દેખાતું
નથી. ^{૩૯} જમ દ્રવરૂપ જળ દ્રવપણથી રહિત
દેખાતું નથી, તેમ ચિદાકાશમાં કલ્પાયેલ દશ્ય
પણ ચિદાકાશવિના બુદ્ધ દેખાતું નથી. ^{૪૦} જમ
ઉભારૂપ અગ્નિ ઉભા વિના દેખાતો નથી, તેમ
ચિદાકાશમાં કલ્પાયેલ આ દશ્ય પણ ચિદાકાશ-

વિના બુદ્ધ દેખાતું નથી. ^{૪૧} જમ ચપળતાવાળો
વાયુ ચલનશક્તિથી રહિત દેખાતો નથી, તેમ
ચિદાકાશમાં કલ્પાયેલ દશ્ય પણ ચિદાકાશ વિના
બુદ્ધ દેખાતું નથી. ^{૪૨} જ વસ્તુ જનાથી બુદ્ધી
નહોય, તેના વિનાની તે શી રીતે દેખાય? શૂન્યતા
વિનાનું આકાશ ક્યાં દેખાય છે? અને આકાર
વિનાની પૃથ્વી પણ ક્યાં દેખાય છે? ^{૪૩} જમ
સ્વમમાં દેખાતા આ ઘટ-પટ આદિ પદાર્થો
ચિદાકાશના માત્ર એક વિવર્તરૂપ છે, તેમ જાત-
માં દેખાતા આ પર્વત આદિ પદાર્થો પણ
ચિદાકાશના જ એકમાત્ર વિવર્તરૂપ છે. ^{૪૪} જે
સુશીલ રામચંદ્રજી! જમ સ્વમમાં દેખાતા નગર
અને પર્વત આદિ પદાર્થો ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ
જાતમાં દેખાતા નગર અને પર્વત આદિ પદાર્થો
પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે. સ્વમ અને જાત
એ બંને અનંત અને સાંત (નિકલ્પથી રહિત)
એક ચિદાકાશરૂપ છે. તો પછી આ વિશે
વિવાદ કરવો બ્યથા છે. ^{૪૫}

સ્વમે યથા ગગનમેવ પુરાચલાદિ
સંવિન્મયં સુમગ જાગ્રતિ તદ્વદેવ ।
સ્વમોઽથ જાગ્રદિતિ શાન્તમનન્તમેકં
ચિન્માત્રમત્ર નનુ નામ વિનાસ્તુ વાદઃ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જાતસ્વમ-
કથપ્રતિપાદન' એ નામનો
સર્ગ ૧૦૫ મો સમાપ્ત

~ ૭ સર્ગ ૧૦૬ મો ~

ચિદાકાશ જ જગતરૂપ છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

કીદૃશં સ્વાચ્છિદાકાશં તદ્વક્તુમ્ બ્રહ્મ યત્પરમ્ ।

મૂયઃ કથય વૃત્તિર્હિ શૃણ્વતો નાસ્તિ મેઽમૃતમ્ ॥

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! પરબ્રહ્મરૂપ ચિદાકાશ કેવું છે, તે આપ મને ફરી વાર કહો. આપના અમૃતતુલ્ય વચનને સાંભળતાં મને વૃત્તિ થતી નથી.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—એક જ સમયે સાથે જન્મેલા અને બધે પ્રકારે બરાબર સરખા (સમાન વયવાળા) બે ભાઈએનાં જન્મ વ્યવહારને માટે બુદ્ધાં બુદ્ધાં નામ કલ્પવામાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશરૂપી સ્ફટિક-શિલાની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે દેખાતા બહુત અને સ્વપ્ન વિશે પણ છે. તેઓ બધે પ્રકારે બરાબર સમાનતાવાળાં છે, છતાં માત્ર વ્યવહારને માટે જ તેમનાં બુદ્ધાં બુદ્ધાં નામ કલ્પવામાં આવ્યાં છે.^૨ પાછી વસ્તુતાએ જોતાં બે બુદ્ધાં બુદ્ધાં પાત્રમાં રહેલાં જળની પેઠે એ બન્નેમાં કશે ભેદ નથી. એ બન્ને એક નિર્મળ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^૩ આત્મચૈતન્ય પૂજવારમાં એક પ્રદેશમાંથી ચક્ષુ આદિ ધ્વનિદ્ર્ય દ્વારા ઘણા દૂરના બીજા પ્રદેશમાં બંધ છે, ત્યારે વચમાં તેવું જ કાંઈ નિર્વિશેષ સ્વરૂપ છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^૪ પૃથ્વીમાં સ્થિર થઈ રહેલાં અને ચૂળ વડે પૃથ્વીના સ્વચ્છ રસને ખેંચનારાં વૃક્ષમાં વૃદ્ધિ-હાસ (ક્ષય) વિનાનો જ કાંઈ નિર્વિક્ષેપ આનંદ રહ્યો છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^૫ સર્વ વાસનાઓથી રહિત થઈ ગયેલા અને કશે વિક્ષેપ ન આવવાથી ચિત્તને શાંત રાખનારા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને સર્વ વિષમભાવથી રહિત એવા પોતાના સુક-

જ સુખમય સ્વરૂપનો જ કાંઈ અનુભવ થાય છે, તે ચિદાકાશરૂપ કહેવાય છે.^૬ નિદ્રા ન આવી હોય અને સર્વ માનસિક વિક્ષેપનો (વિષયનો) લય થઈ ગયો હોય (બહુત અવસ્થા જતી રહી હોય), તે સમયે સ્વસ્થ પુરુષને જ કાંઈ (નિર્વિષય) આનંદ અનુભવમાં આવે છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^૭ પોતપોતાની ઋતુમાં વૃદ્ધિને પ્રાપ્ત થનારાં ઘાસ-ઝાડી-લતા વગેરેમાં જ કાંઈ નિર્વિષય આનંદનો ભાવ રહે છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^૮ પુરુષ પોતે જીવતાં છતાં (તત્ત્વજ્ઞાન વડે) રૂપ આદિ બાહ્યવિષયોના સંબંધથી અને સુકલ્પ-વિકલ્પ આદિ માનસિક વિષયથી રહિત થઈ રહેલ હોય, તેને સરલઋતુના આકાશના જેવા સ્વચ્છ આનંદનો જ ભાવ અનુભવમાં આવે છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે. વિદ્યાતાએ કાષ્ઠ-પાપાણુ-પર્વત આદિની જ સ્વાભાવિક સ્થિતિ રચેલ છે, તે સ્થિતિમાં ચેતનપણું છતાં (જીવતાં છતાં) સ્વરૂપસ્થિતિને લીધે સ્થિર થઈ રહેવું અને તેમાં આનંદનો ભાવ સ્ફુરવો, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૯, ૧૦} દ્રશ્ય, દૃશ્ય અને દર્શન, એ ત્રણેનો જનાથી ઉદ્ભવ થાય છે અને પાછો જમાં લય થઈ બંધ છે, તે નિર્વિકાર ચિદાકાશ છે, એમ તમે સમજો.^{૧૧} જનાથી વિચિત્ર પ્રકારના પદાર્થોના સર્વ અનુભવો ઉદ્ભવ પામે છે અને પાછા જને વિષે ઉત્તરોત્તર સારી રીતે પરિણામને પ્રાપ્ત થતા રહે છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૧૨} આ સર્વ જને વિષે રહેલ છે, જનાથી આ સર્વની પ્રતીતિ થાય છે, જે પોતે જ સર્વને આકારે થઈ રહેલ છે, જે સર્વન રહેલ છે અને જે સર્વના બરા તત્ત્વરૂપ છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૧૩} જે આકાશમાં, પૃથ્વીમાં, બહાર અને અંદર પ્રકાશરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે અને બીજા પદાર્થોની પેઠે જ વ્યવહારને માટે જની સંજ્ઞાઓ કલ્પનામાં આવે છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૧૪} જન્મ દદ તાંતણામાં આજા રહી હોય છે, તેમ નિત્ય, સર્વવ્યાપી

* આ એકસો છમા સર્ગમાં અનેક લક્ષણોના ૧૩ ચિદાકાશને ફરી વાર વર્ણવવામાં આવશે અને જ જગતરૂપ છે, એમ પણ ફરી વાર નિરૂપણ કરાશે.

અને જગતને પોતાના અંગમાં ધારણ કરી રહેલા જ તત્ત્વની અંદર આ સાકાર-નિરાકાર જગત ખડું થઈ જઈ સ્થિર રહેલું દેખાય છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૧૫} સૃષ્ટિ-પ્રલય આદિ સર્વ વિકારો જનાથી ઉત્પન્ન થાય છે અને અંતે પાછા જમાં લયને પામી જાય છે તથા જનાએક વિવર્તરૂપ છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય.^{૧૬} નિદ્રા નિવૃત્ત થતાં જનાથી વિશેષશક્તિને લીધે આ જગત આવિર્ભાવ પામે છે અને વિશેષશક્તિની શાંતિ થતાં જમાં પાછું લીન થઈ જાય છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૧૭} જ બહિર્મુખ થતાં જગતની સર્ગ પ્રતીતિમાં આવે છે અને જ અંતર્મુખ થતાં જગતની સત્તાનો લય થઈ જાય છે, તેમજ જ પોતાના અનુભવરૂપે પોતાની અંદર જ રહેલ છે, તે ચિદાકાશ છે, એમ તમે સ્મરો.^{૧૮} એ સત્ય તત્ત્વ અમુકરૂપ નથી, તેમ અમુકમય પણ નથી, એમ સર્વથા નિર્ણય કરી છેવટ જ કશારૂપ નથી એમ નિર્ણય થયા છતાં સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે, તે ચિદાકાશ કહેવાય છે.^{૧૯} અર્ધનિમેષ જટલા સમયમાં ઘણે દૂર પ્રદેશથી ઇન્દ્રિય દ્વારા ખીજ પ્રદેશમાં પહોંચે છે, ત્યારે વચમાં ચિદાત્માનું જ નિર્વિષય સ્વરૂપ રહ્યું છે, તે ચિદાકાશનું સ્વરૂપ સમજવું.^{૨૦} આ જગત યથાસ્થિતપણે રહ્યું છે અને તેના ક્રમ પ્રમાણે ઉત્પન્ન થયું છે, છતાં તે ચિદાકાશરૂપ છે. તે રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયનો અનુભવ તથા સંકટપ-વિકટપ આદિ માનસિક વિષયનું રહુરણ એ બંને વડે યુક્ત છે, છતાં ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૨૧} નિર્મળ, નિર્વિકાર અને સત્ય એવું ચિદાકાશ સદા એકરૂપે રહ્યું છે, છતાં કાંઈક બહિર્મુખ થતાં તે બહિર્ જગત આદિને આકારે થઈ રહેલ હોય, એમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૨} તમે ઇન્દ્રિયો વડે પદાર્થોના અનુભવ કરતાં છતાં ચિત્તામાંથી વાસનાને કાઢી નાખો અને તત્ત્વનિષ્ઠ થઈ જઈ ચિદાકાશ સાથે એકતાર બની સુપુષ્પિ અવસ્થાવાળા જવા થઈ રહો.^{૨૩} તમે વાંસનાથી

રહિત થઈ જઈને તથા ચિત્તને શાંત રાખી બોલો, ચાલો, પીઓ અને લેવડદેવડ કરો. તમે જીવતાં છતાં નિરંતર પાપાણના જવા દઢ મૌનને ધારણ કરો.^{૨૪} જ આ દશ્ય તમે તમારી આગળ જુઓ છો, તે ગ્રંથનાના જળની પેઠે અને ચંદ્રમાં પ્રાંતિ વડે દેખાતી બેપણાની પ્રતીતિની પેઠે સંભવતું જ નથી.^{૨૫} આ જગત કારણના અભાવને લીધે પ્રથમ ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી; કેમકે કારણ વિના કાર્યની ઉત્પત્તિ થવી સંભવતી જ નથી.^{૨૬} કદાચિત્ત એ કાંઈ સંભવતું હોય, તો તે કારણરહિત અને દ્વેતપણાથી રહિત એવા પરબ્રહ્મથી ઉત્પન્ન થયેલ છે. એ પરબ્રહ્મ યથાસ્થિતપણે રહ્યું છે, છતાં બહિર્ જગતને આકારે થઈ રહ્યું હોય એમ દેખાય છે.^{૨૭} પરંતુ હે પ્રિય રામચંદ્રજી! તે યથાસ્થિતપણે પોતાના પૂર્વરૂપમાં જ રહેલ છે. એકે તેમાં દ્વેતની પ્રાંતિ દેખાય છે, તો પણ તે પોતાના સ્વરૂપ અદ્વિતીય રૂપમાં જ સર્વદા રહેલ છે.^{૨૮} એ સ્વરૂપ બ્રહ્મની અંદર આ જગત આદિ દશ્ય રહેલ છે એવો જ કાંઈ પ્રોઠ અનુભવ થાય છે. તે આપા છે, પ્રાંતિ છે અને સ્વપ્નમાં દેખાયેલી સ્ત્રીની પેઠે મિથ્યા છે, એમ વિવેકી વિદ્વાનોનું સમજવું છે.^{૨૯} વસ્તુતાએ એતાં દશ્ય ઉત્પન્ન થયેલ નથી, તે વર્તમાન સમયમાં પણ નથી, હવે પછી થશે પણ નહિ અને તે નાશને પણ પ્રાપ્ત થતું નથી. કેમકે જ નથી જ તેનો નાશ શો થાય?^{૩૦} તે જગત પરમશાંત ચિદાકાશરૂપ છતાં જગતને આકારે થઈ રહેલ દેખાય છે, એ સ્વસ્થ શાંત પરબ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપને નહિ છોડતાં વિવર્તલાયથી બહિર્ જગતરૂપ થઈ રહ્યું હોય, એમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૧} જ હમણા આપણી આગળ નજરે જોવામાં આવે છે, તે કોઈ દિવસ સત્ય નથી, આગળ પણ તે કોઈ કાળે હવું નહિ, તેમ દ્રષ્ટા પણ નથી. કેમકે દશ્યપદાર્થોને જ ન્યારે અભાવ છે, ત્યારે પછી દ્રષ્ટાપણુ ક્યાં રહે?^{૩૨}

રામ બોલ્યા:-વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ હે મહાત્મા

સિદ્ધાંત છે. આપ કહે છે તેમ હોય (દ્રષ્ટા-
શ્ય આદિ કશું ન જ હોય), તો પછી આ દ્રષ્ટા-
શ્યની પ્રતીતિ કેમ થાય છે? તે સર્વ આપ
ને ફરીવાર કહે.^{૩૩}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આ દશ્ય સાવ ચિત્ત
છે અને તેના કારણના અભાવને લીધે તેનું દશ્ય-
પણું કેવળ કહેવામાત્ર જ છે; કેમકે તેના નિર્દેશનો
અત્યંત અસંભવ છે.^{૩૪} જ કંઈ આ દ્રષ્ટા અને
દશ્યની પ્રતીતિ જગત આદિ પ્રતીતિમાં આવે
છે, તે પરમાત્માનું જ શુદ્ધ રૂપ છે, એમ તમે
સમજો.^{૩૫} જેમ સ્વપ્નમાં આકાશની અંદર દેખાતું
વન ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ જગતમાં પણ ચિદા-
કાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર (વિવર્તભાવથી)
જગતરૂપે થઈ રહેલ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૬} આદિ-
સૃષ્ટિથી માંડી અહીં કોઈ દેશ-કાળમાં જગતનું
કશું પણ ઉપાદાન કારણ નથી. કેવળ બ્રહ્મ જ એવે
રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૭} પોતાના સ્વરૂપની
અંદર ચિદાકાશ જ કંઈ વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ
જાય છે અને તે જ આ જગતને રૂપે ખડું થઈ
રહેલું બાંસે છે.^{૩૮} જેમ ભાવમાં ભાવપણું રહ્યું
છે, શૂન્યમાં શૂન્યતા રહી છે અને સાકાર વસ્તુમાં
આકાર રહે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર જગત
રહેલ છે.^{૩૯} આ જગત ચિદાકાશનો માયામાં
પડેલો એક આભાસ જ છે, એમ તમે સમજો.
વસ્તુતાએ ત સત્ય ચિદાકાશથી જ પૂર્ણ ભરપૂર
છે અને એકરસમય થઈ રહેલ છે. ચિદાકાશ જ
પોતે આ પ્રમાણે દ્રષ્ટા, દશ્ય અને દર્શનરૂપે થઈ
રહેલ બાંસે છે. વસ્તુતાએ એતાં દ્વૈતના અભાવને
લીધે આભાસ કે આભાસનો આશ્રય એ કશું
નથી. આ સપથું અનિર્દેશ્ય પરબ્રહ્મરૂપ છે.
આમ દશ્ય અને દર્શનના અભાવની સાથે દ્રષ્ટા-
નો પણ અભાવ સિદ્ધ થાય છે, તો સત્-અસત્ને
બળનાર પણ કાણ છે?^{૪૦, ૪૧}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! જો એમ જ
, તો પછી કાર્ય-કારણ-આદિનો બેદ કેમ

દેખાય છે? તે ક્ષ્યાતી આગ્યો? અને તે કેમ
સત્યતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો? તે આપ મને કહે.^{૪૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-ઈશ્વર જ વસ્તુતાએ પોતાના
આત્મારૂપ છે, તે પોતે જ્યારે જીવી ભાવનાને
સ્ફુરવે છે, ત્યારે તેનું જ તમારા જોવામાં આવે
છે; અને એ ઈશ્વર જ તમારે રૂપે દ્રષ્ટા-દશ્ય
આદિ ભાવને અનુભવે છે તથા તમે પોતે પણ
એ ચિત્તકાશરૂપ છો.^{૪૩} આ સર્વ આકાર ચિદા-
કાશરૂપ છે. એ ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપમાં જ
સદાકાળ રહેલ છે. તે મોહને પ્રાપ્ત થતું નથી
અને સ્વપ્નની પેઠે અનેકરૂપ થઈ રહેલ છે. તેની
સ્વતંત્ર ઇચ્છાને કાણ રોકી શકે એમ છે? ^{૪૪} એ
ભાવની નિવૃત્તિ થઈ બીજા ભાવની પ્રાપ્તિ થતાં
વચમાં જ ચિદાત્માનું સ્વરૂપ જોવામાં આવે છે.
તે જ ચિદાકાશ છે અને તે જ આ સર્વરૂપે થઈ
રહેલ છે, બીજું કશું નથી.^{૪૫} કાર્ય-કારણના
આદિની દૃષ્ટિ અવિદ્યા વડે કલ્પાયેલ છે અને
એ ચિદાત્મા જ તેને જગતની પેઠે કલ્પી લે છે
તેની સ્વતંત્ર ઇચ્છાને કાણ રોકી શકે એમ છે
જે કલાચિત્ કોઈ બીજે જ દ્રષ્ટા, ભોક્તા કે કત
હોય, તો હજી આ દશ્ય શી રીતે થયું અને
શું છે, એવી સંભાવના ધરી શકે; પરંતુ બીજી
રીતે (ચિદાત્મા પોતે જ દ્રષ્ટા-ભોક્તા-કર્તારૂપ
હોય, તો પછી એ સંભાવના ધરી શકતી નથી
આભાસ વિનાનું અદ્વિતીય શુદ્ધ ચિદાકાશ
સ્વપ્નની અંદર અનેક રૂપે થઈ રહેલ છે. તો તે
ક્ષ્યાયું કલ્પાય છે અને કેવી રીતે ચિદાત્માની કલ્પ
કરી? હેઠ સ્વયંભૂથી માંડીને આ સૃષ્ટિની પ્રાં
ચિદાકાશની અંદર અવિદ્યાને લીધે બાંસે છે.
તેનું અરેખ્ય સ્વરૂપ આજખવામાં આવે, તો જા
વડે તે સણમાત્રમાં બ્રહ્મરૂપ જ થઈ જાય છે.^{૪૬}
એ ચિદાકાશમાં પ્રતીતિમાં આવતી જગત
પ્રાંતિનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન આજખાયાથી
પ્રાંતિરૂપ કહેવાય છે, માયારૂપ કહેવાય છે, જગ
રૂપ કહેવાય છે, અવિદ્યારૂપ કહેવાય છે

દશરૂપ પણ કહેવાય છે.^{૧૦} બાળક જેવી રીતે રાત્રિમાં વેતાલ પોતાથી બુદ્ધો ન હોવા છતાં તેને બુદ્ધો દેખે છે, તેમ ચિદાકાશના પ્રકાશરૂપ એવો ચિદાલાસ, આ દશરૂપી પિયાય પોતાથી બુદ્ધો ન હોવા છતાં તેને બુદ્ધો સમજે છે.^{૧૧} સ્વપ્નમાં પર્વત, શહેર અને નગર આદિના ભાવ સાવ અસત્ય છે, છતાં ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર તે બધું સત્ય હોય અને સાવ-યવ હોય તેમ અનુભવે છે. તેવી જ રીતે એ ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જગતના ભાવને પણ અસત્ય છતાં બધું સત્ય હોય અને સાવયવ હોય તેમ અનુભવે છે.^{૧૨} સ્વપ્નમાં જમ ચિદાત્મા જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતાના આત્માને જ પર્વત-નગર આદિરૂપે દેખે છે, તેમ એ ચિદાત્મા જ અંતરમાં પણ પોતાના સ્વરૂપની અંદર હું પર્વતરૂપ છું, રૂદ્રરૂપ છું, સમુદ્રરૂપ છું, વિરાટરૂપ છું, એમ અનેક રૂપે પોતાના આત્માને દેખે છે.^{૧૩} આકારવાળું કાંઈ પણ કારણ નથી, તેથી કશું પણ કાર્ય થયું જ નથી. મહાપ્રલયમય ચિદાકાશની અંદર એ ચિન્મય તત્ત્વ જ પોતે આવે દશરૂપે થઈ રહેલ ભાસે છે. વિનાકારણે જ ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપને જગતરૂપે અનુભવે છે; બાકી, વસ્તુતાએ નિરવયવ છે, ચિન્માત્ર છે અને નિરંતર પોતાના ચિન્મય-સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે.^{૧૪, ૧૫} સર્વ જીવો અરીસાની પેઠે પોતાના સ્વરૂપની અંદર પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા જગતના મિથ્યાપણાને વિચારના અભાવને લીધે સમજતા નથી. આમ, સ્વરૂપ ન જોળખાયાથી તેઓ જડ જેવા થઈ ગયા છે અને પોતાનું આયુષ્ય એળે ગાળી નાખે છે. બાકી, વિચાર કરનારા વિવેકી પુરુષના અંતઃકરણમાં જ ચેતન્યરૂપ ચિદાત્મા રહ્યા છે, તેથી પરમપુરુષાર્થ તેમની પાસે જ રહેલ છે.^{૧૬} તે તે પદાર્થોના નામ-રૂપાત્મક સ્વરૂપને છોડી દધને અને તેના અવશિષ્ટ રહેલા તત્ત્વને ચિદાકાશરૂપ સમજીને,

વિવેકી પુરુષે ચેતન છતાં પાપાણના જેવું અચળ થઈ રહેવું; પણ બીજા માયિક દેહ આદિ પદાર્થોમાં આસ્થા રાખવી, એ વાત સારી નથી.^{૧૭} જમ જળ પોતાના પ્રવાહને ચલાવે છે, છતાં જગતની અંદર તે દ્રવરૂપે અને ચકરી આદિને રૂપે પણ રહેલ છે, તેમ ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપમાં રહે છે, છતાં વિવર્તભાવથી તે જગતરૂપે પણ થઈ રહેલ છે.^{૧૮} જમ કદપવૃક્ષ અને ચિંતામણિ વાંછિત ફળ આપે છે, તેમ ચિદાત્મા પણ અંતઃકરણમાં ફરેલી દૃઢભાવનાને લાણવારમાં પૂર્ણ કરી આપે છે.^{૧૯} ચિંતામણિની પેઠે અને કદપ-દ્રુમની પેઠે ચિદાત્મા તત્કાળ અભીષ્ટ ફળને પોતા વડે જ આપે છે. જો કે પોતે તો આકાશરૂપ છે તથા પોતાના સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ રહ્યા કરે છે.^{૨૦} ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા એક દેશમાંથી બીજા દેશને પ્રાપ્ત થતાં ચિદાત્માનું વચનમાં જે કાંઈ નિર્વિષય સ્વરૂપ અવશેષ રહે છે, તે જ આ દશરૂપનું રૂપ છે. તો પછી તેમાં દ્વિત્વ અને એકત્વ આદિની ભ્રાંતિ વળી કેવી હોય? ^{૨૧} અનંત અને પ્રકાશમય ચિન્માત્રતત્ત્વની છાયા જ પોતાના નિર્મળ સ્વરૂપને જગતને વેષે પ્રસારી રહેલ છે. જો કે તે પોતે અંદર અવયવથી રહિત છે, તો પણ આકાશમાં દેખાતી શૂન્યતા અને શ્યામતાની પેઠે તે ભ્રાંતિ વડે દેખવામાં આવે છે.^{૨૨} સહિના આદિકાળમાં ચેતનમાંથી વિસદૃશ (તેનાથી બુદ્ધી બતતનું જડ) કાર્ય ઉત્પન્ન થવું સંભવતું નથી. કેમકે તેમ બનવામાં નિમિત્તરૂપ થાય તેવાં કશાં સહકારી કારણો નથી. માટે આદિચેતન્ય જ સ્વપ્નની પેઠે દશરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૨૩}

વિસદૃશકાર્યાનુમયો ન ભવતિ સહકારિકારણાભાવાત્ । સર્ગાદાવત આદ્યા ચિદેવ દૃશ્યં યથા સ્વપ્ને ॥ ૬૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ અકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કાર્યકારણનિરાસ' એ નામનો સર્ગ ૧૦૬ મો સમાપ્ત

~ ૭ સર્ગ ૧૦૭ મો ~

જગત ચિદાત્માનો વિલાસ છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અચેત્યચિન્મયં વિશ્વં વિશ્વનાભાતિ ચિન્મયઃ ।

અત્ર ચિચેતનં ચેદં ચેત્યમપ્યેવમાત્મકમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-જગત જડભાવથી રહિત ચિન્મય છે. કેમકે ચિદાકાશ જ સર્વત્ર ચારેબાજુ (વિવર્તરૂપે) ભાસે છે અને તેની અંદર પ્રતીતિમાં આવતી દ્રષ્ટા, દર્શન અને દર્શ્યરૂપી ત્રિપુટી પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે. માટે સર્વ જીવતા છતાં નહિ જવા છે. આ મનુષ્યવર્ગ, હું અને તમે જીવતા છતાં નહિ જવા છીએ.^{૧,૨} જગતના સર્વ સ્થાવરજંગમ પદાર્થો વ્યવહારમાં નજરે દેખાય છે, છતાં તે કાષ્ઠ-મૌનના જેવા નિષ્ક્રિય દૃશ્ય ભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે અને આકાશમાં પણ સુખથી ગમન કરી શકે એવા નિરાકાર છે.^૩ આકાશમાં દેખાતી રથામતાની પેઠે જ કંઈ આ પ્રસરી રહેલ દેખાય છે તે કશું છે જ નહિ, એમ તમે સમજો. કેમકે આકાશની અંદર વળી કશાનો સંભવ જ ક્યાંથી હોય ?^૪ આકાશમાં ભ્રાંતિ વડે દેખાતાં મસલાં, ગોવાળા આદિના જેવા આકારની પેઠે, ઝાંઝવાની નદીની પેઠે, આકાશમાં ભ્રમ્યા કરતા ધુમાડાઓના ગોટાઓની પેઠે અને છીપ આદિમાં થતી મોતી આદિની ભ્રાંતિની પેઠે જ કંઈ આ ચિદાકાશના વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે જો કે અનુભવમાં આવે છે છતાં વાસ્તવિક નથી. ચિદાકાશ જ જગતને રૂપે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે.^૫ એ જગત જોડે અનુભવમાં આવે છે, તો પણ વસ્તુતાએ તે શૂન્ય જ છે. તેથી તેમાં .શી આસ્થા રાખવી ? અને ક્યો પદાર્થ તેમાં આસ્થા ઉત્પન્ન

કરાવે એમ છે ?^૬ પૃથ્વી આદિ પદાર્થો ચિદાકાશરૂપી બાળકની કલ્પનાના સમૂહરૂપ છે, શૂન્ય છે, નિર્ચયક છે અને અવસ્તુરૂપ છે; માત્ર ભ્રાંતિથી જ તે ચિદાકાશની અંદર ઉદય પામેલ છે.^૭ હે અજ્ઞાનીઓ! તેમાં અમુક હું હું અને અમુક મારું છે, એવી ઘાટી આસ્થા શા માટે રાખવી ? હવે મને સમજ્યું કે, બાળકના સંકલ્પમાં બાળક જ રમે છે.^૮ સુવર્ણ તથા રત્ન આદિના લાભની ઇચ્છાથી પ્રવૃત્ત થયેલો પુરુષ તે ખાણને ધોવાની વાત મૂંઝી દઈ આકાશને ધોવા મંડી બળ, તો તેને મોટા ચત્ત વડે પણ કશું ફળ મળે નહિ. આ પ્રમાણે પૃથ્વી આદિના અસહવિચારો વડે ઠવળ વૃથા જ આયુષ્ય ચાલ્યું જશે અને કશું તત્ત્વ બાળવામાં આવશે નહિ.^૯ જ વસ્તુ સહકારી આદિ કારણોના અભાવને લીધે પ્રથમ જ ઉત્પન્ન થયેલ નથી, તે આજે ક્યાંથી હોય ?^{૧૦} જ મૂંઝ પુરુષો ઉત્પન્ન જ ન થયેલા આકાશના જેવા શૂન્ય તથા મિથ્યા અર્થ વડે વ્યવહાર કરે છે, તેઓ મરી ગયેલા અથવા નહિ થયેલા પુત્રની રક્ષા કરે છે.^{૧૧} વસ્તુતાએ જોઈએ તો પૃથ્વી આદિ પદાર્થો ક્યાંથી થયા ? કાણે ક્યાં ? શી રીતે તેમની ઉત્પત્તિ થઈ ? તેમનું સ્વરૂપ કેવું છે ? શાંત ચિદાકાશ જ એવી રીતે પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતા વડે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ બળ છે.^{૧૨} કાર્યકારણ-કાળ આદિની કલ્પના વડે આકુળ ચિત્તનાળા પુરુષોને એવી રીતે ભ્રાંતિમાનથી પૃથ્વી આદિ પદાર્થો દેખાય છે. એવા અન્નિવેર્ષ પુરુષોનું આપણે કશું પણ પ્રયોજન નથી.^{૧૩} અપવાદદષ્ટિથી જોતાં જગત પૃથ્વી આદિ સાવ રહિત છે અને અધ્યારોપદષ્ટિથી જોત આદિ સહિત તે ચિદાકાશરૂપ છે. ચિદાકાશરૂપ બધું સ્વપ્નાદિની પેઠે પોતાના આકાશના જેવા વિશાળ સ્વરૂપને આવી રીતે જગત આદિને રૂપે પ્રસારી દે છે.^{૧૪} પોતાના અનુભવ વડે પ્રમાણમાં આવતું ચિદાકાશનું જ કંઈ નિરાકાર સ્વરૂપ છે,

* આ એકસો સાતમા સર્ગમાં પૃથ્વી આદિ દર્શ્ય-પદાર્થનું અવસ્તુપણ વર્ણવવામાં આવશે અને સ્વપ્નની જગત પણ ચિદાત્માનો જ એક માત્ર વિલાસ છે, વર્ણન કરવામાં આવશે.

તે જ દૃશ્ય એવા કાલ્પનિક નામને ધારણ કરીને
પૃથ્વી આદિને રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૫}

અંગં યદેતસ્ય ચિદંચરસ્ય નિરાકૃતિ સ્વાનુ-
ભવાનુમાનમ્ । તદેતદામાતિ મહીવલાદિ રૂપેણ
ચેદોતિ કૃતામિધાનમ્ ॥ ૧૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગત ચિદા-
ત્માનો વિદ્યાસ છે' એ નામનો
સર્ગ ૧૦૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૦૮ મો*

અવિધાનો નાશ થતાં જ જગ-
તનો નાશ થાય છે

॥ રામ ઉચાચ ॥

અવિધા દૃશ્યરૂપેયં કચંતી યસ્ય વિદ્યતે ।

ચિન્નમાસ્વપ્નનગરી દૃશ્યમાનાઽપિ શૂન્યકમ્ ॥૧

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજા આ દૃશ્યકંપી

અવિધા ચિદાકાશની અંદર એક સ્વપ્નનગરીની
પેઠે દેખાય છે, છતાં શૂન્ય છે. તે અવિવેકી પુરુષ-
ની દ્રષ્ટિમાં અજ્ઞાનને લીધે બાધિત ન થઈ
જતાં વિદ્યમાન જ છે. તે ક્યાં સુધી પ્રતીતિમાં
આવે છે? કેવે રૂપે દેખાય છે? કેવડી જણાય
છે? અને તેનું તત્ત્વ શું છે? તે સર્વ આપ મને
કરી વાર કહો.^{૧૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જ અવિવેકી પુરુષોને
પૃથ્વી આદિ દૃશ્યરૂપી અવિધા સત્યરૂપે વિદ્ય-
માન જણાય છે, તેમને બ્રહ્મની પેઠે જ દેશ વડે
કે કાળ વડે તેનો અંત દેખાતો નથી. આ બાબત-
માં હું એક કથા (આખ્યાયિકા) કહું છું, તે
તમે સાંભળો.^{૧૭} કોઈક સ્થળે આકાશના કોઈએક
ખૂણામાં આ ત્રિલોકીના જવી જ કોઈએક ત્રિલોકી
છે અને તેની અંદર આહીના જવી જ સર્વ

આ એકસોઆઠમા સર્ગમાં જમા સુધી અવિધાનો
નાશ ન થાય, ત્યાં સુધી કોઈ કાળે જગતનો અંત
આવતો નથી. આ બાબત વિષે વિસ્તારથી અવિધા
સંબંધી એક વિચિત્ર આખ્યાન આવશે.

વ્યવસ્થા રહેલ છે.^{૧૮} તેમાં પૃથ્વીના ભૂખણરૂપ
એવો કોઈએક પૃથ્વીનો ભાગ છે; તેની અંદર
હાથી, ઘોડા આદિનો સ્પષ્ટ રીતે સંચાર થઈ
થઈ શકે એવી કોઈ ભૂમિમાં 'તતમિતિ' નામની
એક પ્રસિદ્ધ નગરી છે.^{૧૯} તેમાં વિપશ્ચિત્ નામનો
એક વિખ્યાત રાજા હતો. તે પોતાની વિદ્વત્તાને
લીધે સમાસદો વડે સુશોભિત એવી પોતાની
સભામાં જ બહુ જ દીપતો હતો.^{૨૦} કમલિનીવાળી
નદીમાં જમ રાજહંસ શોભે છે, નક્ષત્રગણમાં
જમ ચંદ્રમા શોભે છે અને પર્વતોના સમૂહમાં
જમ સુમેરુ શોભે છે, તેમ રાજસભામાં એ રાજા
બહુ જ શોભતો હતો.^{૨૧} એ રાજાના એવા તો
અમૂલ્ય ગુણો હતા કે, કવિઓ તેનું વર્ણન ન
કરી શકવાને લીધે વર્ણન કરવામાંથી નિવૃત્ત થઈ
જતા હતા. કવિઓને તેની પાસેથી અચળ લક્ષ્મી,
ખ્યાતિ અને શોભા મળતાં હતાં અને તે મેરુ-
પર્વતની પેઠે જ પોતાના આશ્રિતોને ન્યાય કરી
દેતો હતો.^{૨૨} નિરંતર પ્રાતઃકાળમાં બિષ્ણુનારાં
અને સર્વ દિશાઓમાં પ્રકાશ આપનારાં કમળ-
માંથી જમ સૂર્યના તડકાથી અપૂર્વ શોભા ઉત્પન્ન
થાય છે, તેમ નિરંતર પ્રાતઃકાળમાં પ્રકુલ્લ રહે-
નારા અને સર્વની આશાઓને પૂર્ણ કરનારા એ
વિપશ્ચિત્ રાજામાંથી તેના પ્રતાપથી અપૂર્વ
શોભા ઉત્પન્ન થતી હતી.^{૨૩} એ રાજાની બુદ્ધિ
બ્રાહ્મણ તરફ બહુ શ્રદ્ધાવાળી હતી અને તેનામાં
ભતિ-કુળ-વર્ણ-આશ્રમ આદિનું ઉત્તમ અભિ-
માન રહ્યું હતું. તે ભક્તિ વડે સદાકાળ એકસરખી
રીતે અગ્નિને જ પોતાના ઇષ્ટદેવતારૂપે પૂજતો
હતો અને બીજા કોઈ પણ દેવને તે જાણતો પણ
ન હતો.^{૨૪} તેના મંત્રીમંડળમાં મહાધીર તથા
નિર્ભય સૈન્યવાળા બળવાન ચાર મંત્રીઓ હતા
અને તેઓ ચારેય દિશામાં ચાર મહાસાગરની
પેઠે મર્યાદાનું પાલન કરવા માટે યોગ્યતા
સમુદ્રોમાં જમ માછલાઓના અને મગર
સમૂહો રહ્યા હોય છે, તેમ એ મં

ધોડાઓ અને હાથીઓના સમૂહોથી યુક્ત હતા. સમુદ્રોમાં જન્મ ચકરીઓના સમૂહો રહ્યા હોય છે, તેમ જ મંત્રીઓ પણ ચક્રવ્યૂહ વડે મહા-સુશોભિત જણાતા હતા. સમુદ્રો જન્મ તરંગો વડે રમણીય જણાય છે, તેમ જ મંત્રીઓ પણ બળથી (શક્તિથી અને સૈન્યથી) બહુ રમણીય જણાતા હતા.^{૧૧,૧૨} પૃથ્વીને શોભાવનારો જ વિપચિત્ત રાજ પોતાના મંત્રીઓ વડે સર્વ દિશાઓરૂપી ચક્રો નાભિની પેઠે આધારરૂપ હોતો, સુદર્શન ચક્રની પેઠે શત્રુઓથી અજય હોતો અને સર્વ શત્રુવર્ગને જીતતો હોતો.^{૧૩} તેની પાસે એક દિવસ પૂર્વદિશા તરફથી એક ચતુર ચાર (દ્વિત)આવી ઊભો રહ્યો. તે રાજને એકાંતમાં કાળના વેગના જવી ઉતાવળી ગતિવાળું અને ઘોર અક્ષરવાળું આ વચન કહેવા લાગ્યો:^{૧૪} ‘અસ્ખલિત રીતે પૃથ્વીરૂપી ગાયને ખીલાની પેઠે પોતાના બન્ને હાથરૂપી વૃક્ષમાં વિશ્રામ આપનાર (વિષ્ણુતુલ્ય) હે મહારાજ ! મારા સુખથી હું જ હઠીકત કહું છું, તે આપ સાંભળો અને પછી જન્મ ચોગ્ય લાગે તેમ કરો.^{૧૫} પૂર્વદિશામાં આપે જ સામંત મોકલ્યો હોતો, તે તાવથી મરણ પામ્યો છે. આપે તેને સર્વ શત્રુઓને જીતી દિગ્વિજય કરવા માટે આજ્ઞા કરી હતી અને તે યમને જીતવા સારુ યમપુત્રીમાં આપ્યો ગયો હોય, એમ હું માનું છું.^{૧૬} આમ પૂર્વદિશાનો સામંત મરી ગયો, એટલે દક્ષિણદિશાનો નાયક દક્ષિણદિશા અને પૂર્વદિશા જ બન્નેને જીતવાને પ્રવૃત્તિ કરતો હોતો. પણ શત્રુએ તેને પૂર્વ અને પશ્ચિમદિશા તરફના સૈન્ય સહિત આવીને ઘેરી લઈ મારી નાખ્યો છે. જો દક્ષિણદિશાનો સામંત મરી ગયા પછી તમે પશ્ચિમદિશામાં મોકલેલો સામંત પોતાના સૈન્યની સાથે પૂર્વદિશા અને દક્ષિણદિશાનું સંરક્ષણ કરવા માટે આદરથી સત્તર આવતો હોતો; એવામાં તો દક્ષિણદિશામાં રાજ્યોરૂપે રહેલા પૂર્વદિશાના રાજ્યો સાથે મળી

ગયા અને તેમણે રસ્તામાં જ યુદ્ધ કરી તેને રણની વચમાં મારી નાખ્યો છે.^{૧૭-૧૮}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—પૂર્વદિશા તરફનો ચાર (દ્વિત) ઉપર પ્રમાણે કહેતો હોતો, એટલામાં વળી બીજો ચાર (દ્વિત) પ્રલયકાળના જળના પ્રવાહની પેઠે ઉતાવળો ઉતાવળો હાંફતો હાંફતો રાજમહેલમાં પેઠો.^{૨૦}

દ્વિત બોલ્યા:—હે મહારાજ ! જન્મ પાળતરી જતાં પાણીનું પૂર એકદમ ચાલ્યું આવે છે, તેમ આપે ઉત્તરદિશામાં મોકલેલો સેનાપતિ (સામંત) શત્રુઓના ઉપદ્રવ વડે પીડિત થઈ જઈ પોતાના સૈન્ય સહિત આ તરફ પાછો આપ્યો આવે છે.^{૨૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—ઉપર પ્રમાણેનાં વચન સાંભળી રાજ હવે કાળક્ષેપ કરવો વાસ્તવ નથી એમ માની, પોતાના ઉત્તમ મંદિરમાંથી બહાર નીકળ્યો અને પોતાની પાસેના હંમરિયાને કહેવા લાગ્યો:^{૨૨} ‘રાજ્યો, સામંતો અને મંત્રીઓને યુદ્ધની તૈયારી કરી આહી’ બોલાવી લાવો. આયુધોની યાળાઓ ઉઘાડો અને તેમાંનાં તીક્ષ્ણ ધોર હથિયારો લડવૈયાને આપો.^{૨૩} શરીરમાં બખ્તરોને ધારણ કરો, પાંચદળ આહી’ હાજર થઈ જાઓ, સૈન્યનો ગણતરી કરો અને ઉત્તમ યુક્તિઓની ગોઠવણ કરો.^{૨૪} સેનાના જુદા જુદા અર્ધ્યક્ષોની નિમલુક કરો અને ચારેબાજુ ચારો (દ્વિત) ને મોકલો.’

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—રાજ જીરુસાથી અને ઝડપથી ઉપર પ્રમાણે કહેતો હોતો, એટલામાં વ્યાકુળ ચિત્તવાળો પ્રતિહાર પ્રવેશ કરી કહેવા લાગ્યો.^{૨૫}

પ્રતિહાર બોલ્યો:—હે મહારાજ ! ઉત્તરદિશા તરફનો સેનાપતિ સામંત બહાર ડોડીએ ઊભો છે. કમળ જન્મ સૂર્યના દર્શનને ઇચ્છે છે, તેમ તે આપ રાજવિરાજના દર્શનને ઇચ્છે છે.^{૨૬}

રાજ બોલ્યો:—જાઓ, તેને સત્તર આહી બોલાવી લાવો. તેની પાસેથી વૃત્તાંત સાંભળી

દિશાઓના અંતોમાં શું જન્યું તે આપણે જાણી લઈએ.^{૨૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—રાજાએ પ્રતિહારને ઉપર પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તેણે અંદર મોકલેલ સેનાપતિ સામંતને રાજાએ પોતાની પાસે આવેલો બોલ્યો. એ સામંત પ્રણામ કરવામાં પરાયણ થઈ રહ્યો હતો.^{૨૮} ધા વાગનાથી તેના સર્વ અવયવો ધાયલ થઈ ગયેલા હતા, તેનું પ્રત્યેક અંગ બાણો વડે વીંધાયેલું હતું, તે શ્વાસ વડે વ્યાકુળ બની ગયો હતો, સ્થિરતું વચન કરતો હતો અને નિર્બળપણાથી શત્રુઓએ તેને જીતી લીધો હતો. એ સામંતે રાજાને પ્રણામ કરીને પોતાના અંગમાં થતી વ્યથાને ધૈર્ય વડે યશ્નાશ્રી રાખી હતી, અને નિરંતરપણે અવિચ્છિન્ન રીતે વક્ષા કરતા શ્વાસથી તે હાંફી રહ્યો હતો. તેણે નીચે પ્રમાણે બોલવાનો આરંભ કર્યો.^{૨૯,૩૦}

સેનાપતિ સામંત બોલ્યો:—હે મહારાજા! ત્રણે દિશાઓમાં આપે અધિકારી તરીકે મોકલેલા ત્રણે સામંતો પોતાના વિસ્તીર્ણ સૈન્યની સાથે યમપુરીમાં ગયા છે; તે બધું આપની આજ્ઞાથી યમને જીતવા માટે જ ત્યાં ગયા હોય, એમ લાગે છે. હું તેમના દેશોને સંભળાતો હતો, પણ મને અચક્ત જોઈને ધણા રાજાઓ મારી પછત્રાડે લાગ્યા છે. તેઓ બળાત્કારથી હેઠા આટલે સુધી આવી પહોંચ્યા છે.^{૩૧,૩૨} શત્રુઓનું મોટું સૈન્ય આપ મહારાજાના દેશમાં આવી પહોંચ્યું છે. તો જમ તેમણે આપના સૈન્યની દુર્દશા કરી છે, તેમ આપે તેની દુર્દશા કરવી જોઈએ. આપ જવા મહારાજાને કશું પણ દુર્જય નથી.^{૩૩}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—વેદના વડે પીડાયેલો તથા રણમાં ધાયલ થયેલો તે સામંત આ પ્રમાણે બોલતો હતો, એટલામાં વળી એક બીજો પુરુષ ઉતાવળથી પ્રવેશ કરી કહેવા લાગ્યો:^{૩૪} ‘હે મહારાજા! આપણા દેશના પુરુષો પીપળા આદિ વૃક્ષનાં પાંદડાંઓની પેઠે કપિ છે અને ચોતરફ

ડોહ્યા કરે છે. ચારે દિશાઓમાં શત્રુઓની મોટી સેનાઓ આવી પડી છે.^{૩૫} મહાબળવદ્યમાન ચક્ર, ગદા, પ્રાસ, કુંત આદિ આયુધોનાં તો બધું જંગલો જ ખડાં થઈ રહ્યાં હોય તેવો શત્રુઓનો ક્રાન્તિમય દેખાવ છે. તેથી આપણી જમીન બધું લોકલોક પર્વતના તટો વડે જ વીંટાઈ ગઈ છે.^{૩૬} પતાકા, આયુધો અને યોદ્ધાઓને અંગમાં ધારણ કરી રહેલા તથા ચપળ સામાન વડે આકુળ દેખાતા તે રથો આકાશમાં ઊડેલા ત્રિપુરના સમૂહની પેઠે ચારેબાજુ પથરાઈ રહેલા દેખાય છે.^{૩૭} પોતાની સૂદોને આકાશમાં ઉછાળતા અને બધું માંસનાં વૃક્ષોનાં વનો જ ખડાં થઈ રહ્યાં હોય એવા દેખાતા હાથીઓના સમૂહો, વર્ષાઋતુમાં ગાજતા વરસાદના સમૂહોના જવી ગર્જના કરે છે.^{૩૮} પોતાની ગતિના ક્રમ વડે બધું પૃથ્વી જ નીચીજમી થયા કરતી હોય તેમ ઘોડાઓના સમૂહ નીચા અને જાંચા થયા કરે છે તથા પવન વડે ઊછળતા મહાસાગરની પેઠે શબ્દો કરે છે. શ્રમને લીધે ક્ષીણવાળા, ધૂમરીઓની પેઠે ભમ્યા કરતા અને ચારેબાજુ ફૂંડાળાની પેઠે ચક્રર ભારતા ઘોડાઓના સમૂહો ક્ષારસમુદ્રના જળની પેઠે અવાજ કરતા રહે છે.^{૩૯,૪૦} પ્રલયકાળના મહાસાગરનું પૂર જમ પોતાના વિશાળ તરંગો વડે ચારેબાજુ ફરી વળે છે, તેમ આકાશની પેઠે ચળકાટ ભારતાં કવચ-શસ્ત્ર આદિની તૈયારી વડે સુશોભિત એવું બળવાન સૈન્ય, પ્રત્યેક દિશામાં ફરી વળેલ દેખાય છે.^{૪૧} એ સૈન્યને અંગે રહેલાં બાણ, શસ્ત્ર, અસ્ત્ર, ખપ્તર, મુકુટ અને આભૂષણની ક્રાન્તિઓ બધું આપના પ્રતાપરૂપી અશ્વિની મૂર્તિમાન જ્વાળાઓ હોય તેમ ચારેબાજુ ચમક્યા કરે છે.^{૪૨} માછલાં-મગરમચ્છ આદિને આકારે રચાયેલા બ્યૂહો વડે યુક્ત અને વંટોળિયા વાયુની પેઠે ચારે બાજુ ફરી વળેલી સેનાઓ યોદ્ધાઓની લીડથી ભરપૂર દેખાય છે. કુંત (ભાલા) આદિ આયુધોની પકિતઓ એક-

બીજામાં પરસ્પર અથકાવાથી બધું કાપ પામી
હેાય તેમ તીક્ષ્ણ અવાજને પેદા કરે છે અને
ઝખકારા મારે છે. ^{૪૩, ૪૪} હે મહારાજ ! ઉપર
પ્રમાણે આપને વિશ્વમિ કરવાને મને મારા સ્વામી-
(આપના સામંત) એ આજ્ઞા કરેલ છે; અને
તેઓ પોતે આપણા દેશની સીમના અંતમાં
આવેલી ઝાડીમાંથી યુદ્ધ માટે ગયા છે. ^{૪૫} હે
મહારાજ ! હવે હું પાછો એ મારા સ્વામીને
મદદ કરવાને સાંગ, બાણ વગેરેની તૈયારી કરી
બઈ છું. જે કાંઈ કહેવાતું હતું, તે સર્વ હું
આપને નિવેદન કરી ચૂક્યો છું. હવે જે કર્તવ્ય
હેાય તે આપ બધું. ^{૪૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—એ ચાર (દૂત) ઉપર પ્રમાણે
હકી ગળગળા થઈ ગયા અને સમુદ્રના તરંગની
પેઠે શાંત થઈ પ્રણામ કરી તરત ચાલતો થયો.
ગભરાટને પામેલા મંત્રીઓ, રાજાઓ, યોદ્ધાઓ,
હાથીઓ, ઘોડાઓ, નોકરા, નગરજનો અને
સ્ત્રીઓ વગેરેનાં ટોળાંઓથી વ્યાકુળ થયેલા અને
પોતાના ઉપર આવી પડેલા ભયને લીધે હાથમાં
ઉપાડેલાં હથિયારવાળા અનેક જનસમૂહોથી
ભરેલા તે રાજમહેલ પ્રચંડ પવન વડે વ્યાકુળ
થઈ રહેલા મોટા જંગલના જંગલો અતિ વ્યાકુળતા-
વાળો દેખાતો હતો. ^{૪૭, ૪૮}

સંપ્રાન્તમંત્રિનૃપવોધનિયોગિનાગનારીચા-
શ્વપરિવારકનાગરૌષ્મ । રાજો મૃદં સ્વમયતો-
લિત્ત્વૈતિસાર્યે ચંદાનિલાકુલમહાવનતુલ્યમાસીત્
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પાર્થિવસર્ગ'ના-
વર્ણન' એ નામનો સર્ગ
૧૦૮ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૧૦૯ મો ~

રાજાએ સ્વદેહને અગ્નિમાં હોમી, તેમાંથી
ચાર દેહ ઉત્પન્ન કર્યા

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

एतस्मिन्नंतरे सर्वे मंत्रिणो नृपमाययुः ।

मृनयो वासवमिव दैत्याक्रान्तमौष्ठवम् ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—જમ દૈત્યોએ સ્વર્ગલોક
દખાવવાથી વ્યાકુળ થઈ ગયેલા ઇન્દ્ર પાસે
મુનિઓ આવે, તેમ શત્રુઓએ પોતાનો દેશ ઘેરી
લેવાથી વ્યાકુળ થઈ ગયેલા રાજા પાસે એટલા
સમયમાં સર્વ મંત્રીઓ ભેગા થઈ ગયા. ^૧

મંત્રીઓ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! અમે
વિચાર કરી બધા નિષ્પ્રય કરી લીધા છે કે, સામ,
દામ અને ભેદ એ ત્રણે ઉપાયો, આપણા શત્રુઓ
પાસે કાર્ય કરી શકે તેમ નથી; માટે તેને દડબ
આપવો બેઠોએ. ^૨ હે મહારાજ ! સામ અને
ભેદ આપણે કોઈ દિવસ આગઉ પણ શત્રુઓ
પાસે કરેલ નથી, તો હમણું તે કરવાની વાત જ
શી કરવી? ^૩ આપણા શત્રુ એ મ્હેનગ્ધ લોકો
મહાપાપી છે, ધનાઢય છે, જુદા જુદા દેશમાંથી
આવી ભેગા થયા છે, શસ્ત્ર આદિની સારી તૈયારી-
વાળા છે, સંખ્યામાં બહોળા છે અને આપણું
છિદ્રોને બરાબર બહુનારા છે; માટે તેઓ સામ
આદિ ઉપાયને માને એમ નથી. ^૪ આ બાબતમાં
સારી રીતે સાહસ કર્યા વિના બીજો કશો ઉપાય
નથી, તેથી હવે તરત રણસંગ્રામને માટે ઉદ્યોગ
કરો. ^૫ આપ હવે શરવીર પુરુષોને યુદ્ધ માટે
આજ્ઞા આપો, ઇષ્ટદેવતાની પૂજા કરો, સામંતોને
બોલાવો અને રણનાં નગારાં વગડાવો. ^૬ સર્વ
યોદ્ધાઓ તૈયાર થઈ રણસંગ્રામમાં નીકળી પડો.

* આ એકસોનવમા સર્ગમાં મંત્રીઓનાં વચન
સંભળી, રાજા પોતાના દેહને અગ્નિમાં હોમ કરશે
અને તેના બીજા ચાર દેહ તરત અગ્નિમાંથી ઉત્પન્ન
થશે, તે વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

સર્વ દિશાઓને હાથીઓ વડે બધે પ્રલયકાળના કાળા મેઘો વડે સુશોભિત હોય તેવી સુશોભિત બનાવો.^૭ ધનુષ્યના પરસ્પર અયકાવાથી જાયા નાદો થતા રહે, પ્રત્યંચાના સમૂહોના શબ્દ સંભળાઓ અને અર્ધચંદ્રને આકારે રાખેલાં ધનુષ્યો વડે દિશાઓ વરસાદનાં વાદળોંઓની પેઠે રચામ થઈ રહે.^૮ ઝખકારા ભારતી પ્રત્યંચા-રૂપી વીજળી વડે સુશોભિત, ઘાટા સિંહનાદરૂપી ગજનાં વડે યુક્ત અને ધનુષ્ય-કુંડળ વગેરેથી સુંદર દેખાતા શરવીરરૂપી મેઘો બાણોરૂપી જળધારા વરસાવો.^૯

રાજા બોલ્યો:-ભલે, તમે સર્વ યુદ્ધ માટે નીકળો. નગરની રક્ષા માટે અને વ્યૂહરચના વગેરે સંબંધી જ ગોઠવણ કરવી ઘટે તે કરો. હું સ્નાન કરી, અગ્નિનું પૂજન કરી પછી રણભૂમિમાં આવું છું.^{૧૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યો:-રાજાએ એ પ્રમાણે કહ્યું, ત્યારે તે મોટાં કાર્યોમાં વ્યગ્ર હતો, છતાં તેણે તેમને છોડી દીધાં. પછી તરત વર્ષાઋતુમાં નવો બળીઓ જન્મ જળ વડે લીંબઈ બળ્ય છે, તેમ તે પોતે ગંગાજળથી ભરેલા ઘડાઓ વડે નાહો.^{૧૧} હવે તેણે અગ્નિશાળામાં પ્રવેશ કર્યો અને શાસ્ત્રાનુસાર આદર વડે અગ્નિનું પૂજન કરી તેણે વિચાર કરવા માંડ્યો:^{૧૨} ‘અનાયાસે મળેલા અનેક નિલાસોવાળા વૈભવોની શોભા વડે મેં આપું આયુષ્ય ગાળ્યું છે, પ્રાંતને અભયદાન પણ આપ્યું છે અને ઠેકં સમુદ્રપર્યંત મારી મહોર-છાપ તથા મારો જ હુકમ મેં અમલનુંવ્યો છે.^{૧૩} શત્રુઓનાં રાજ્ય લઈ મેં તેમને મારા પગતળે દબાવ્યા છે અને દશે દિશાઓને કર આદિરૂપી કુળોના ભારવડે મેં લતાની પેઠે જ નમાની દીધેલ છે.^{૧૪} પ્રજાઓનાં ચિત્તરૂપી ચંદ્રબિંબમાં મેં મારો નિર્મળ ચશ સારી પેઠે પૂરી દીધેલો છે, મેં મારી કીર્તિલતારૂપી ગંગાને પૃથ્વીમાં સર્વત્ર પ્રસારી દીધી છે અને તે નીચિનાથી તે ઉપરના

સર્વ લોકમાં વ્યાપ્ત છે.^{૧૫} સંબંધીઓ, મિત્રો, પૂજ્ય બ્રાહ્મણ વગેરે શુરુજનો અને બંધુઓનાં ઘરોને મેં ખજાનાની પેઠે રત્નો વડે ભરી દીધેલ છે અને મેં દિગ્વિજય કરતા સમુદ્રના તીરમાં નાળિયેરના રસના આસવનું પાન ક્યું છે.^{૧૬} શત્રુઓના પ્રાણોને મેં શબ્દ કરતી વખતે દેડકાના ગળાના ભાગની હાલતી ચામડીની પેઠે કંપાવેલ છે. બીજા દ્વીપોના કુલાચલ પર્વતોને મેં મારી આજ્ઞાને માથે ચડાવનારા બનાવી દીધા છે.^{૧૭} મેં સિદ્ધલોકોની સેનામાં વિહાર કર્યો છે અને હું દિશાઓના અંતભાગમાં આવેલી અપૂર્વ કાંચતમય ભૂમિમાં પણ કર્યો છું. પૃથ્વીના અંતભાગમાં આવેલા પર્વતોના શિખર ઉપર પણ મેં વરસાદનાં વાદળોંઓની પેઠે વિશ્રાંતિ લીધી છે.^{૧૮} જ્ઞાન વડે પૂર્ણ એવી યુદ્ધિ જન્મ એકાંતમાં સમાધિના અભ્યાસ વડે પરમપદમાં વિશ્રાંત થાય છે, તેમ મેં પ્રજાના પ્રિય અર્થનું સંપાદન કરી અનેક સમૃદ્ધ દેશો મેળવ્યા હતા.^{૧૯} વળી, મેં કુદરત સંસ્કારોને દૃઢ અને મજબૂત બેડીઓમાં નાખ્યા હતા. એકબીજાને પરસ્પર બાધ ન આવે તેમ સમાન રીતે થયા કરતા ધર્મ, અર્થ અને કામ વડે મેં મારું આજ્ઞ દિવસ સુધીનું વય ગાળ્યું છે. હું હમણાં બધે યશનું અત્યંત પાન કરી ધવલ થઈ ગયો હોઉં, તેમ જરા વડે ઘોળો થઈ ગયો છું; મને હમણાં લીલા ધાસ ઉપર પડેલાં આકળનાં બિંદુઓના સમૂહ જેવું ઘોળું વૃદ્ધ વય પ્રાપ્ત થયું છે અને તે સર્વ ભોગોના આનંદથી રહિત છે. વિશેષમાં વળી, બળવાન ભયંકર શત્રુઓ ચડી આવ્યા છે અને તેઓ યુદ્ધને ઇચ્છે છે. એ લોકો ચારેબાજુથી ભેગા થઈ સંપીને આવેલા છે. યુદ્ધમાં જય સંદિગ્ધ છે. માટે અહીં આ સમયે જ જયદાયી એવા આ અગ્નિદેવને હું પ્રકટ કરીને આ મારા મસ્તકની આહુતિ આપું.^{૨૦-૨૪}

રાજા બોલ્યો:-હે દેવાધિદેવ હે અગ્નિ-

દેવ! યજ્ઞમાં પુરોહિતાડાની પેઠે આ મારા મસ્તકને હું આપના કુડમાં આહુતિરૂપે દોરું છું. હે મહારાજ! જે મારા આ કૃત્યથી આપ પ્રસન્ન થયા હો, તો બળવાન અને લક્ષ્મીવાન એવા નારાયણના ચાર ભુજની પેઠે બળવાન અને લક્ષ્મીવાન એવા મારા ચાર દેહ આ કુડમાંથી ઉત્પન્ન થાઓ; એટલે તે વડે હું ચારેબાજુ ચારેદિશાઓમાં શત્રુઓને નિર્વિઘ્નપણે મારું. હે મહારાજ! હું જ્યારે આપનું સ્મરણ કરું, ત્યારે આપે મને દર્શન આપવું.^{૨૫-૨૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—આમ જે રાજાએ કહ્યું. પછી, બાળક જેમ લીલા વડે ચપળ કમળને છેદી નાખે છે, તેમ તેણે ખડ્ગ લઈ તે વડે પોતાના માથાને છેદી નાખ્યું.^{૨૮} આમ છેદેલા પોતાના મસ્તકને તે રાજા અગ્નિમાં દોમવા બંધ છે, તેવા તે પોતે ધડ સહિત અગ્નિમાં જઈ પડ્યો.^{૨૯} અગ્નિએ હવિરૂપે તેનો ઉપયોગ કરી, પાછું તેને બદલે ચોગણું આપ્યું.^{૩૦} ઠંઠકે જે મહાન પુરુષોના ઉપયોગ માટે કદપાયેલ હોય છે, તે તરત વૃદ્ધિ પામે છે.^{૩૦} પછી નારાયણ ભગવાન જેમ સમુદ્રમાંથી બહાર નીકળે છે, તેમ તે રાજા અગ્નિમાંથી બુદ્ધે બુદ્ધે ચાર દેહે બહાર નીકળ્યો. ત્યારે તે તેજના સમૂદ્ધે વડે મહાપ્રદીપ દેખાતો હતો. તેના તે ચારે દેહો સૂર્યની કાન્તિ વડે પ્રકાશવાળા હતા અને સાથે ભેળાજ ઉત્પન્ન થયેલા હતા. ઉત્તમ મુકુટ, આભૂષણો, આયુધો તથા વસ્ત્રો વડે તે સુશોભિત હતા. તેઓ બખ્તરો અને મસ્તકના રક્ષણનાં સાધનો વડે યુક્ત હતા અને મુકુટનાં રત્નો, કંકણો તથા બાજુબાંધેથી સુશોભિત હતા. તે સર્વ હારો તથા કુડોની રચના વડે રમણીય હતા, સર્વની રક્ષા કરતા હતા અને મોટા મનના હતા.^{૩૧-૩૩} સર્વેનો આકાર એકસર-ખોજ હતો અને તેમના અવયવો પણ સરખાજ જોઈ શકાતા નામના ઇન્દ્રના ઘોડાના જેવા તથા ચપળ એવા ઉત્તમ ઘોડા ઉપર

તેઓ ચડ્યા હતા.^{૩૪} તેઓ સુવર્ણ સહિત બાણો તથા ભાથાઓ વડે યુક્ત હતા અને મહાસ્વચ્છ ઉદાર ચિત્તવાળા હતા. તે ચારેયનાં ધનુષ્ય અને પ્રત્યંચા સમાન હતાં, તેમ દેહ પણ સમાન સુંદર હતા.^{૩૫} જે રાજાના ચારેય દેહ પાલખી ઉપાડનારા જે પુરુષો ઉપર, હાથી ઉપર, રથ ઉપર કે ઘોડા ઉપર બેસે, તેને શત્રુએ યોગ્ય ભંજન, યંત્ર, કૃત્યા, શસ્ત્ર તથા અસ્ત્ર આદિ દોષો કાંઈ બાધ કરી શકે નહિ, એવા તેમનો પ્રભાવ હતો.^{૩૬} ઠંઠમ બાણે વડવાનલે પ્રથમ ચારેય સમુદ્રનું પાન કરી ઘણા કાળ સુધી પોતાના ગર્ભમાં રાખી, પછી પુરુષને આકારે અગ્નિકુડમાં પાછા ઉત્પન્ન કર્યા હોય તેવા તે મહાગભીર દેખાતા હતા.^{૩૭} રત્ન વડે શણગારેલ ઘોડાઓના દેહમાં સુશોભિત દેખાતા, પુષ્પોના સમૂદ્ધે વડે પૂર્ણદેહવાળા અને ચંદ્રમાના જેવા સુંદર હાસ્ય વડે દિશાઓને પ્રકાશ આપનારા જે ચારેય વિપત્તિરૂપ રાજાઓ આહુતિ વડે દોમાયેલ અગ્નિમાંથી બાણે મૂર્તિમાન ચાર વિષ્ણુજ હોય અથવા મૂર્તિમાન ચાર વેદ હોય અથવા તો મૂર્તિમાન ચાર સમુદ્ર હોય તેમ બહાર નીકળ્યા.^{૩૮}

રત્નાશ્વદેહકુસુમોત્કરપર્ણદેહાશ્વત્વાર દન્દુ-
હસિતૈરવમાસ્યન્તઃ। સન્મૂર્તયો હરય एव यथा-
ज्ज्वयो वा वेदा इवाहुतिहुतादनलात्प्रसस्तुः॥૩૮
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘અગ્નિપ્રવેશ-
દેહલાભ’ એ નામનો સર્ગ
૧૦૯ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૧૦ મો

વિપશ્ચિતનું શત્રુઓની સાથે ઘોર, યુદ્ધ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

પુરોપકંઠસંપ્રાસૈર્ચતુર્દિકં સહારિભિઃ ।

एतस्मिन्नंतरे तत्र प्रवृत्तं दारुणं रणम् ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-એટલા સમયમાં શહેરની પાસે ચારેય દિશાઓમાં આવી પડેલા શત્રુઓની સાથે મહાદારુણ યુદ્ધ ચાલુ થયું.^૧ શત્રુઓ ગામડાંઓને અને નગરને લૂંટવા લાગ્યા. પ્રજાઓનો સમૂહ અત્યંત વ્યાકુળ થઈ ગયેલો જણાતો હતો. કેટલાકના દેહો અગ્નિની જ્વાળા લાગવાથી બળતા દેખાતા હતા. ધુમાડાંથી વાદળો-ઓના ગોટાઓથી સર્વભાગ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો.^૨ ખાણોના સમૂહ વડે અને ધણા ધુમાડાથી સૂર્યનારાયણ ઢંકાઈ ગયા હતા તેથી ચારેખાળુ અધકાર પથરાઈ રહ્યો હતો. ક્ષણમાત્રમાં સૂર્ય દેખાતા હતા અને ક્ષણવારમાં તે અદૃશ્ય થઈ જતા હતા.^૩ અગ્નિની જ્વાળાઓનો મોટો તાપ લાગવાથી વનનાં સર્વ વૃક્ષોનાં પાંદડાંઓ તપી જતાં હતાં. ચપળ ઊંખાડિયાં, શૂળ અને મુસળ વડે આપ્ત આકાશ પુરાઈ રહ્યું હતું.^૪ અગ્નિનાં અનેક પ્રતિબિંબોથી આયુધોનો ખમણો પ્રકાશ દેખાતો હતો. રણમાં સામે પગલે મરાયેલા મોટા શરવીરો સ્વર્ગમાં ઇન્દ્રની અપ્સરાંને અને અમૃત-ને પામતા હતા.^૫ ઉત્કૃષ્ણપણે થયા કરતી હાથીઓની ગર્જનાને લીધે રણમાં ઉત્સાહ રાખનારા પુરુષોને હર્ષ થતો હતો. છુશુંડી, પ્રાસ, શૂળ, તોમર આદિ આયુધોના સમૂહની વૃદ્ધિ થતી હતી.^૬ કેટલાક પામર પુરુષો તો યુદ્ધમાં ચોદાઓના કાલાહલના શ્રવણમાત્રથી જ દ્રવ્યનો ભંગ થતાં મરી જતા હતા. ધૂળનો સમૂહ ઉપર

× આ એકસોઠસમા સર્ગમાં શહેરની પાસે ચારેય દિશાઓમાં આવી પડેલા શત્રુઓ સાથે પ્રવૃત્ત થયેલા દારુણ યુદ્ધ વિષે વિસ્તારથી વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

પથરાઈ જવાથી ઘોળાં થઈ રહેલાં વાદળોઓથી અંતરિક્ષનો માર્ગ રોકાઈ ગયો હતો.^૭ મરણના ભયથી વ્યથ થઈ ગયેલા સામંતોના સમૂહો મોટા પોકારની સાથે નાસતા હતા. આમતેમ ચોખાળુ ઉત્પાતનો અગ્નિ લાગ્યો હતો, તેથી પ્રજાઓ પીડિત થતી હતી. અગ્નિ વડે બળી જવાથી ધરે પડી જતાં હતાં અને તેમાંથી અગ્નિને વરસનારાં ધુમાડાંથી વાદળોઓ નીકળતાં હતાં. શત્રુનું મરણ થતાં આનંદ આપનારાં અસંખ્ય ખાણોની ધારાઓથી વરસાદથી સર્વ ભાગ વ્યાપ્ત થઈ ગયો હતો.^૮ એ યુદ્ધ ઘોડાઓથી તરંગોથી સમુદ્રના તરંગોનો પરાબંધ કરતું હતું. હાથીઓના દાંત લીંસાવાથી મંદ રીતે થયા કરતા ચિત્કારના શબ્દ વડે કાનને અરુચિ ઉત્પન્ન થતી હતી.^૯ ગઢના ઉપરના ભાગમાં આવેલી કેટલી-ઓની લીંતો ઉપર ઉત્તમ ચોદાઓએ કાંટાઓ પાથરી દીધા હતા અથવા કાંટાની પેઢે જ ખાણો ખોદી દીધાં હતાં. અગ્નિ વડે લીંટાયેલા અને કુંઠિત થઈ ગયેલા ગઢોની ઉપરની મેડીઓનાં શિખરોમાં અગ્નિની જ્વાળાઓ નૃત્ય કરતી હતી. ચારેખાળુ મોટા આડંબરની સાથે અસો ઊછળતાં હતાં અને તેથી અનુષ્ઠાને જવાબવામાં હરકત થતી હતી. આકાશમાં ઊડ્યા કરતી મહેલોની દ્વજાઓમાં પવન અથડાવાથી પટપટ અવાજ થતો હતો.^{૧૦, ૧૧} હાથીઓના દંતુશળના ગુણે એઈ તેની સ્પર્ધાથી પાખાણોમાં અથડવાથી થતા આયુધોના ઘસારાના અવાજથી, અને હાથીઓની મોટી ગર્જનાથી યુદ્ધમાં ઉત્સાહ ઉત્પન્ન કરાવી જણે દિગ્ગજોને ત્યાં બોલાવતા હોય તેવો દેખાવ નજરે પડતો હતો.^{૧૨} આકાશ-થી મહાસાગર નિરંતર વદ્યા કરતાં ખાણો-થી નદીના પૂર વડે પૂર્ણ થઈ રહ્યો હતો. નિરંતર ચાલ્યા કરતી ચક્ર, લાલા અને તલવારની ધારાઓથી ખગરમચ્છોથી તેમાં પ્રવેશ કરવાનું કામ પણ બહુ જ કઠણ હતું.^{૧૩} સિંહનાદ કરી

રહેલ યોદ્ધાઓ એકબીજામાં પરસ્પર અથડાતા હતા. તેમનાં બખ્તરોના ઉલ્કટ અવાજથી શોભી રહેલ ઝણઝણાટનો શબ્દ આખા દ્વીપના પ્રદેશમાં ફરી વળતો હતો.^{૧૫} પગના પ્રહાર વડે કચરાઈ ગયેલાં ખાણેથી ત્યાં કાઢવ જમી ગયો હતો. વઘા કરતી રુધિરની નદીના પ્રવાહમાં રથો અને હાથીઓ તણાતા જતા હતા.^{૧૬} ગરુડની કીડાની પેઠે પટાઓ અને અંધો જોયે તથા નીચે ઊછળતાં હતાં. શત્રુઓનાં ખાણુરૂપી જળના તરંગોને લીધે દુઃખથી પીડાયેલા યોદ્ધાઓનાં આયુધોરૂપી જળચર પ્રાણીઓ નાસી જતાં હતાં.^{૧૭} આયુધોનો પરસ્પર સંઘર્ષ થતાં તેમાંથી જ્વાળા ઉત્પન્ન થતી હતી અને તેથી આકાશ દેદીપ્યમાન જણાતું હતું. વળી પળીથી રહિત (જીવાન) શૂરવીર પુરુષો રણસંઘામમાં ભરાતા હતા અને દેવરૂપ થઈ જઈ સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થતા હતા.^{૧૮} રણરૂપી ધોળાં વાદળાંઓમાં પ્રખર ચક્રરૂપી વીજળીઓ ચમકતી હતી. આકાશ આયુધો વડે અવકાશ વિનાનું યુદ્ધગયું હતું. અને તેને લીધે આયુધો પૃથ્વી સુધી ન પહોંચતાં અધ્ધર લખતાં હતાં. ખાણોને વરસનારા મોટા યોદ્ધાઓનો ડોળ જોઈ પ્રતિપક્ષી યોદ્ધાઓ સામે ઉલ્કટ સિંહતાદ કરતા હતા. ભાંગી જઈ પૃથ્વી ઉપર પડેલાં ગાડાંઓમાં ભરાવાથી પેડાંઓ ભાંગી જતાં ઢટલાક રથો નીચે પડતા હતા.^{૧૯, ૨૦} શત્રુઓ સાથાં વગરનાં ધડો, યોદ્ધાઓ અને વેતાલો સાથે ભળી ગયા હતા તેથી તેમાં ઘણે કષ્ટે પણ માંડ પ્રવેશ થાય તેવું હતું. વેતાલો રાખના ઉત્તમ માંસરૂપ એવા દૃઢપક્ષમળના ભાગને ખાઈ જતા હતા.^{૨૧} શૂરવીર પુરુષો શત્રુઓની ધોરી નસોને વીંધી નાખતા હતા અને માથું, હાથ, ખરીઓ તથા સાયળ વગેરેને શક્ત વડે ચીરી નાખતા હતા. માથા વગરનાં ધડોના હાથરૂપી વૃક્ષો આમનેમ હાલી રહ્યાં

૨૧ થી આકાશ એક જંગલ જેવું બની ગયું
ફેલા ભારતા અને ચપળ હાસ્યવાળા

વેતાલો આનંદથી પુરાપુરાલ થઈ ગયા હતા અને તેઓ પોતાના કર ડિયાઓને શયોથી ભરી લેતા હતા. બખ્તરોને ધારણ કરી લઈ ભય દેખાવવાળા આડંબર વડે સુંદર દેખાતા શૂરવીર યોદ્ધાઓની ચઢી ગયેલી શ્રુકૃતિના મહાભયંકર દેખાવ નજરે આવતો હતો.^{૨૩} નિયમથી શત્રુઓને અવશ્ય મારવા અથવા પોતે અવશ્ય મરવું એ શૂરવીરને એક ભૂપણરૂપ છે, અને યોદ્ધાઓ તેનું જ આચરણ કરતા હતા. જ્યારે કોઈ પ્રહારને સહન કરવા અસમર્થ બની જતો અને બીજને પ્રહાર કરી શકતો નહિ ત્યારે તેની અપાર નિંદા થતી હતી.^{૨૪} શૂરવીર પુરુષોના શ્રેષ્ઠ હાથીઓનું મદજળ શ્રમને લીધે શોષાઈ જતું હતું. કાળ કેવળ મનુષ્યોને મારવામાં જ રસિક છે અને તેના આનંદને આ યુદ્ધથી પોષણ મળતું હતું.^{૨૫} એ યુદ્ધની અંદર પોતાંને માટે પોતાની ખડાઈ ન કરનારા અને શુભ રીતે ઢંકાઈ રહેલા શૂરવીર પુરુષોનો જય તેના સ્વામી પાસે પ્રસિદ્ધપણે જણાઈ રહેતો હતો. ત્યારે જે ભીરુ પુરુષો શુભ રીતે ઢંકાઈ રહ્યા હતા, તેમનું બીકણપણું પણ તેમના સ્વામીના અણવામાં આવતું હતું.^{૨૬} એ યુદ્ધ મનુષ્યની અંદર ગઢપણે રહેલા શૌર્ય આદિ શુણેને જાગ્રત કરી દેતું હતું. જે લોકો પોતાના બાહુબળ વડે વખણાતા હતા અને દેશમાં દુર્બળ પુરુષોના આધારરૂપ હતા, તેમને એ યુદ્ધ ધનના જેવું જ પ્રિય લાગતું હતું.^{૨૭} ત્યાં હાથી અને રથોનું એકબીજામાં પરસ્પર પછડાવું થતાં હાથીઓનાં ગંડરથળો ભેદાઈ જતાં હતાં અને સર્વ મદોન્મત ગંધર્વસ્ત્રીઓના મદનું જળ પરિશ્રમને લીધે શોષાઈ જતું હતું.^{૨૮} જમ મદોન્મત હાથી જળમાં પેસતાં સારસપક્ષીઓ ચીસ નાખી ભાગી ભય છે, તેમ એ યુદ્ધમાં ઢટલાક તરણ સામતો પણ ભયને લીધે ચીસ નાખી પોતાના હાથીને મૂકી દઈ ભાગી જતા હતા. ત્યારે વૃદ્ધ છતાં હાથ-

ચાલાકીવાળા કેટલાક સામંતો તલવાર મારવામાં પોતાની બહાદુરી ખતાવતા હતા.^{૨૯} કોઈક સ્થળે યોદ્ધાઓનો સમૂહ નહિ આવ્યા છતાં ભયને લીધે મનુષ્યો ભ્રાંતિથી ભાગી ગયા હતા અને પરસ્પર પગ તળે કચરાઈ જવાથી અધમૂવા ભવા થઈ ગયા હતા. દિવસ જમ સૂર્યનારાયણને અધીન રહે છે, તેમ તેઓ રાત્રને શરણે જઈ પડતા હતા.^{૩૦} અભિમાનરૂપી વાયુના ભેર વડે ઉન્મત્ત થઈ ગયેલા પુરુષો પોતાને નમી જનારને પણ ફૂટી પાડતા હતા. પોતાનું પ્રાણસમાન ધન નગરના ખજાનની પેઠે ત્યાં વેચાઈ જતું હતું.^{૩૧} લૂગડાને (ધ્વજને) ધારણ કરી રહેલા પતાકાઓના સમૂહ અપળ જીજ્ઞાસાથી ભરા જણાતા હતા. એ યુદ્ધની ભૂમિ રૂધિર વડે ઉજ્જવળ હતી, તેથી બહેનૈલોક્યની લક્ષ્મીના આભૂષણરૂપ પરવાળાં પથરાઈ રહ્યાં હોય તેવા ભાસ જણાતો હતો.^{૩૨} મંદારવૃક્ષોનું અથવા મંદારાચળનું અથડાવું થવાથી જમ જીજ્ઞાસા ક્ષીરસાગરનાં જળ સુંદર દેખાય છે, તેમ છત્રો વડે ઢંકાઈ રહેલ હથિયારોના સમૂહરૂપી પુષ્પોથી આકાશરૂપી આગણું સુશોભિત થઈ રહ્યું હતું.^{૩૩} મહાદેવજીના ગણો, દેવતાઓ અને ગંધર્વો એ યુદ્ધમાં લડનારા યોદ્ધાઓના ઉત્સાહ આદિ શ્રુત શ્રુણેને વખાણતા હતા. ગંધર્વ આદિની પ્રતિભા વડે ફરક્યા કરતી ધ્વજઓના અગ્રભાગને લીધે તેમજ શસ્ત્રોરૂપી મદિરા વડે મદોન્મત્ત બની જવાથી યોદ્ધાઓ બળદેવજી ભવા જણાતા હતા.^{૩૪} ભેગા થઈ પ્રહાર કરનારા અસંખ્ય રાક્ષસો કષ્ટ બોલ્યાચાલ્યા ત્રિના ગુપ્ત રીતે પોતે રસ-રક્ત આદિનું ભક્ષણ કરતા હતા અને શબ આદિના ભારને ઉપાડી લઈ, તેઓ પર્વતની યુદ્ધરૂપી પોતાના ધરમાં રહેલા બીજ પણ ઝેરી વૃક્ષના ભવા સર્વ ઝેરી રાક્ષસોને જમાડતા હતા.^{૩૫} કેમ બહેન ભાલાઓનાં વનો જ ભેળાં હોય, એવો દેખાવ આપનાર ભાલાદારોએ

કાપી નાખી ફેંટી દીધેલાં શત્રુઓનાં માથાંએ અને હાથો વડે આકાશ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હતું. ગોફણથી ફેંકેલો પાપાણોનો સમૂહ આકાશરૂપી લતામાં ઊડતો હતો.^{૩૬} મોટાં વૃક્ષો યોદ્ધાઓના ખંભા ઠોકવાના અવાજથી બહેન ફાટી જતાં હોય તેમ શબ્દ કરતાં હતાં. સ્ત્રીઓના કાલાહલના શબ્દથી નગરનાં બધાં ઘરો ગાજી રહ્યાં હતાં. મંદ મંદ શબ્દ કરનારા અને અગ્નિના ભવા અતિ ઉજ્જવળ દેખાતા આયુધોના સમૂહો આકાશની અંદર ઝબકતા હતા. પોતાનાં ઘર અને ધનને છોડી દઈ, પ્રજા કોઈ છેટે રહેલા પ્રદેશની ભૂમિમાં નાસી જતી હતી.^{૩૭,૩૮} ચારે-બાજુ આયુધોનાં વાહનો ચાલવાથી કોઈ પણ ત્યાં ભેળાને જીજ્ઞાસું રહેતું ન હતું. જમ પક્ષીરાજ ગરુડનો સમૂહ સર્પ વડે રહિત હોય, તેમ એ યુદ્ધલીરુ પુરુષોથી સાવ રહિત જ હતું.^{૩૯} હાથીઓનાં ગંડસથલ મનુષ્યરૂપી દ્રાક્ષોને પીલવાનું બહેન મૃત્યુનું ચંત્ર જ હોય તેવાં દેખાતાં હતાં. એ ગંડસ્થળમાં હાથીઓએ દાંતો વડે પીસી નાખ્યા છતાં જીવતા રહેલા મોટા યોદ્ધાઓને અત્યંત સંકટ ભોગવવું પડતું હતું.^{૪૦} ચંત્રમાંથી નીકળતા પાપાણો પછડાઈ જતાં વસ્ત્રમાં છુપાવી રાખેલાં હથિયારો કચરાઈ જઈ ચૂરેચૂરા થઈ જતાં હતાં. યોદ્ધાઓની ગર્જના સાંભળીને હાથીઓના સમૂહો સામી ગર્જનાઓ કરતા હતા અને તેથી યુદ્ધાઓ ગણ ગાજી રહેતી હતી.^{૪૧} પર્વતોની યુદ્ધમાં શબ્દ પદોચવાથી ઊઠેલા પડછંદાના શબ્દોથી તેનો અંદરનો સર્વ ભાગ ગાજી રહેતો હતો. જે યોદ્ધાઓ જન્મથી માંડી મોટા યત્ન વડે મેળવેલા પોતાના પ્રાણના સર્વસ્વરૂપ સર્વ બળને પ્રકટ કરતા હતા, તે શૂરવીર પુરુષો જ એ રણમાં જય મેળવતા હતા.^{૪૨} યક્ષોનું એકપ્રીઅમાં અથડાવું થતાં ઉત્પન્ન થયેલા અગ્નિ વડે થયા કરતા અગ્નિના લડકા વડે મા

રહેલ યોદ્ધાઓ એકબીજામાં પરસ્પર અથડાતા હતા. તેમનાં બખતરોના ઉઠકટ અવાજથી શેણી રહેલ ઔણ્ઝાટને શબ્દ આપ્યા દ્વીપના પ્રદેશમાં ફરી વળતો હતો.^{૧૫} પગના પ્રહાર વડે કચરાર્થ ગયેલાં બાણોથી ત્યાં કાદવ બમી ગયો હતો. વઘા કરતી રુધિરની નદીના પ્રવાહમાં રથો અને હાથીઓ તણાતા જતા હતા.^{૧૬} ગરુડની કીડાની પેઠે પદાઓ અને અસો ભોંચે તથા નીચે ભાંધળતાં હતાં. શત્રુઓનાં બાણરૂપી જળના તરંગોને લીધે દુઃખથી પીડાયેલા યોદ્ધાઓનાં આયુધોરૂપી જળચર પ્રાણીઓ નાસી જતાં હતાં.^{૧૭} આયુધોનો પરસ્પર સંઘર્ષ થતાં તેમાંથી જ્વાળા ઉત્પન્ન થતી હતી અને તેથી આકાશ દેદીપ્યમાન જણાતું હતું. વળી પળીથી રહિત (બુવાન) શૂરવીર પુરુષો રણસંઘર્ષમાં મરાતા હતા અને દેવરૂપ થઈ જઈ સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થતા હતા.^{૧૮} રજરૂપી ધોળાં વાદળોમાં પ્રખર ચક્રરૂપી વીજળીઓ ચમકતી હતી. આકાશ આયુધો વડે અવકાશ વિનાનું થઈ ગયું હતું. અને તેને લીધે આયુધો પૃથ્વી સુધી ન પહોંચતાં અધ્ધર ભમતાં હતાં. બાણોને વરસનારા મોટા યોદ્ધાઓનો ડોળ બેઈ પ્રતિપક્ષી યોદ્ધાઓ સામે ઉઠકટ સિંહનાદ કરતા હતા. ભાંગી જઈ પૃથ્વી ઉપર પડેલાં ગાડાંઓમાં ભરાવાથી પૈડાંઓ ભાંગી જતાં ઢેટલાક રથો નીચે પડતા હતા.^{૧૯, ૨૦} શત્રુઓ માથાં વગરનાં ધડો, યોદ્ધાઓ અને વેતાલો સાથે ભળી ગયા હતા તેથી તેમાં ઘણે કષ્ટે પણ માંડ પ્રવેશ થાય તેવું હતું. વેતાલો શખના ઉત્તમ માંસરૂપ એવા રૂદ્ધકમળના ભાગને ખાઈ જતા હતા.^{૨૧} શૂરવીર પુરુષો શત્રુઓની ધોરી નસોને વીંધી નાખતા હતા અને માથું, હાથ, ખરીઓ તથા સાથળ વગેરેને શસ્ત્ર વડે ચીરી નાખતા હતા. માથા વગરનાં ધડોના હાથરૂપી વૃક્ષો આમનેમ હાલી રહ્યાં

તેથી આકાશ એક જગલ જેવું બની ગયું
દ્વંદ્વા મારતા અને ચપળ હાસ્યવાળા

વેતાલો આનદથી ખુશખુશાલ થઈ ગયા હતા અને તેઓ પોતાના કર ડિયાઓને શયોધી સરી લેતા હતા. બખતરોને ધારણ કરી લઈ ભવ્ય દેખાવવાળા આડબર વડે સુંદર દેખાતા શૂરવીર યોદ્ધાઓની ચઢી ગયેલી બ્રુકટીનો મહાભયંકર દેખાવ નજરે આવતો હતો.^{૨૩} નિયમથી શત્રુઓને અવરય મારવા અથવા પોતે અવરય મરવું એ શૂરવીરને એક ભૂખણરૂપ છે, અને યોદ્ધાઓ તેનું જ આચરણ કરતા હતા. જ્યારે ઠાઈ પ્રહારને સહન કરવા અસમર્થ બની જતો અને બીજને પ્રહાર કરી શકતો નહિ ત્યારે તેની અપાર નિંકા થતી હતી.^{૨૪} શૂરવીર પુરુષોના શ્રેષ્ઠ હાથીઓનું મદજળ શ્રમને લીધે શોષાઈ જતું હતું. કાળ કેવળ મનુષ્યોને મારવામાં જ રસિક છે અને તેના આનંદને આ યુદ્ધથી પોષણ મળતું હતું.^{૨૫} એ યુદ્ધની અંદર પોતાને માટે પોતાની બડાઈ ન કરનારા અને શુભ રીતે ઢંકાઈ રહેલા શૂરવીર પુરુષોનો જય તેના સ્વામી પાસે પ્રસિદ્ધપણે જણાઈ રહેતો હતો. ત્યારે જ ભીરુ પુરુષો શુભ રીતે ઢંકાઈ રહ્યા હતા, તેમનું બીકણપણું પણ તેમના સ્વામીના બળવામાં આવતું હતું.^{૨૬} એ યુદ્ધ મનુષ્યની અંદર ગદાપણે રહેલા શોય આદિ શુણેને જાગૃત કરી દેતું હતું. જે લોકો પોતાના બાહુબળ વડે વખણાતા હતા અને દેશમાં દુર્બળ પુરુષોના આધારરૂપ હતા, તેમને એ યુદ્ધ ધનના જેવું જ પ્રિય લાગતું હતું.^{૨૭} ત્યાં હાથી અને રથોનું એકબીજામાં પરસ્પર પછડાવું થતાં હાથીઓનાં ગંડસ્થળો ભેદાઈ જતાં હતાં અને સર્વ મદોનમત ગંધ-હસ્તીઓના મદનું જળ પરિશ્રમને લીધે શોષાઈ જતું હતું.^{૨૮} જેમ મદોનમત હાથી જળમાં પેસતાં સારસપક્ષીઓ ચીસ નાખી ભાગી જાય છે, તેમ એ યુદ્ધમાં ઢેટલાક તરુણ સામંતો પણ ભયને લીધે ચીસ નાખી પોતાના હાથીને મૂકી દઈ ભાગી જતા હતા. ત્યારે વૃદ્ધ છતાં હાથ-

ચાલાછીવાળા કેટલાક સામ તો તલવાર મારવામાં પોતાની બહાદુરી બતાવતા હતા.^{૨૯} કોઈક સ્થળે યોદ્ધાઓનો સમૂહ નહિ આવ્યા છતાં ભયને લીધે મનુષ્યો ભ્રાંતિથી ભાગી ગયા હતા અને પરસ્પર પગ તળે કચરાઈ જવાથી અધમૂવા જેવા થઈ ગયા હતા. દિવસ જેમ સૂર્યનારાયણને અધીન રહે છે, તેમ તેઓ રૂઝને શરણે જઈ પડતા હતા.^{૩૦} અભિમાનરૂપી વાયુના જોર વડે ઉન્મત્ત થઈ ગયેલા પુરુષો પોતાને નમી જનારને પણ ફૂટી પાડતા હતા. પોતાનું પ્રાણસમાન ધન નગરના બજારની પેઠે ત્યાં વેચાઈ જતું હતું.^{૩૧} લૂગડાને (ધ્વજને) ધારણ કરી રહેલા પતાકાઓના સમૂહ ચપળ છુલ્લતાઓ જેવા જણાતા હતા. એ યુદ્ધની ભૂમિ રૂધિર વડે ઉન્નવળ હતી, તેથી અણુત્રેલોક્યની લક્ષ્મીના આભૂષણરૂપ પરવાળાં પથરાઈ રહ્યાં હોય તેવો ભાસ જણાતો હતો.^{૩૨} મંદારવૃક્ષોનું અથવા મંદારાયળનું અથડાવું થવાથી જેમ ઊછળતા ક્ષીરસાગરનાં જળ સુંદર દેખાય છે, તેમ છત્રો વડે ઢકાઈ રહેલ હથિયારોના સમૂહરૂપી પુષ્પોથી આકાશરૂપી આગણું સુશોભિત થઈ રહ્યું હતું.^{૩૩} મહાદેવજીના ગણો, દેવતાઓ અને ગંધર્વો એ યુદ્ધમાં લડનારા યોદ્ધાઓના ઉત્સાહ આદિ શુભ ગુણોને વખાણતા હતા. ગધર્વ આદિની પ્રતિભા વડે ફરક્યા કરતી ધ્વજોના અશ્રભાગને લીધે તેમજ શસ્ત્રોરૂપી મંદિરો વડે મહોન્મત્ત બની જવાથી યોદ્ધાઓ બળદેવજી જેવા જણાતા હતા.^{૩૪} ભેગા થઈ પ્રહાર કરનારા અસંખ્ય રાક્ષસો કશું બોલ્યાચાલ્યા વિના ગુપ્ત રીતે પોતે રસ-રક્ત આદિનું ભક્ષણ કરતા હતા અને શય આદિના ભારને ઉપાડી લઈ, તેઓ પર્વતની ગુફારૂપી પોતાના ઘરમાં રહેલા બીજ પણ ઝેરી વૃક્ષના જેવા સર્વ ઝેરી રાક્ષસોને જમાડતા હતા.^{૩૫} કેમ જણે ભાલાઓનાં વનો જ ભાંતો હોય, એવો દેખાવ આપતાર ભાલાદારોએ

કાપી નાખી ફેંટી દીધેલાં શત્રુઓનાં માથાંઓ અને હાથો વડે આકાશ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હતું. ગોફણથી ફેંટેલો પાપાણોનો સમૂહ આકાશરૂપી લતામાં ઊડતો હતો.^{૩૬} મોટાં વૃક્ષો યોદ્ધાઓના ખંભા ઠોકવાના અવાજથી જણે કાટી જતાં હોય તેમ શબ્દ કરતાં હતાં. સ્ત્રીઓના ઠાલાહલના શબ્દથી નગરનાં બધાં ઘરો ગાજી રહ્યાં હતાં. મંદ મંદ શબ્દ કરનારા અને અગ્નિના જેવા અતિ ઉન્નવળ દેખાતા આયુધોના સમૂહો આકાશની અંદર ઝબકતા હતા. પોતાનાં ઘર અને ધનને છોડી દઈ, પ્રજા કોઈ છેટે રહેલા પ્રદેશની ભૂમિમાં નાસી જતી હતી.^{૩૭,૩૮} ચારે-બાજુ આયુધોનાં વાહનો ચાલવાથી કોઈ પણ ત્યાં જોવાને કોઈ રહેતું ન હતું. જેમ પક્ષીરાજ ગરુડનો સમૂહ સર્પ વડે ગહિત હોય, તેમ એ યુદ્ધભૂમિ પુરુષોથી સાવ રહિત જ હતું.^{૩૯} હાથીઓનાં ગંડસ્યલ મનુષ્યરૂપી દ્રાક્ષોને પીલવાનું જણે મૃત્યુનું યત્ન જ હોય તેવાં દેખાતાં હતાં. એ ગંડસ્યળમાં હાથીઓએ દંતો વડે પીસી નાખ્યા છતાં જીવતા રહેલા મોટા યોદ્ધાઓને અત્યંત સકટ ભોગવવું પડતું હતું.^{૪૦} યંત્રમાંથી નીકળતા પાપાણો પછકાઈ જતાં વઝ્રમાં છુપાવી રાખેલાં હથિયારો કચરાઈ જઈ ચૂરચૂરા થઈ જતાં હતાં યોદ્ધાઓની ગર્જના સાંભળીને હાથીઓના સમૂહો સામી ગર્જનાઓ કરતા હતા અને તેથી ગુફાઓ ગણ ગાજી રહેતી હતી.^{૪૧} પર્વતોની ગુફામાં શબ્દ પહોંચવાથી જોડેલા પડછંદાના શબ્દોથી તેનો અદરનો સર્વ ભાગ ગાજી રહેતો હતો. જો યોદ્ધાઓ જન્મથી માંડી મોટા યત્ન વડે મેળવેલા પોતાના પ્રાણના સર્વસ્વરૂપ સર્વ બળને પ્રકટ કરતા હતા, તે શૂરવીર પુરુષો જ એ રણમાં જય મેળવતા હતા.^{૪૨} ગણોનું એકબીજામાં અથડાવું ચતાં ઉત્પન્ન થયેલા અગ્નિ વડે અને નિરંતર થયા કરતા અગ્નિના ભડકા વડે બાણોનો ઘણ

વળી જતો હતો. ક્ષણે ક્ષણે અનેકરૂપે યનારાં દ્વંદ્વયુક્તો વડે એ યુદ્ધનો અંત જ આવતો ન હતો.^{૪૩} જાણે શંકરના આધારરૂપ શુદ્ધ ભૂતિ-માન કૈલાસ પર્વત હોય તેવા શુદ્ધ દેખાતા, મરતાંમરતાં અવશેષ રહેલા અને સૈન્યના સાર-રૂપ એવા ઉત્તમ યોદ્ધાઓના સમૂહો વડે તે રણક્ષેત્ર ચારેબાજુ વીંટાયેલ જણાતું હતું.^{૪૪} જ શરવીર પુરુષોને રણમાં મરાવું એ જીવિતના કરતાં પણ પ્રિય જણાતું હતું અને રણમાંથી નાસી આવી જીવતા રહેવું એ મરવા કરતાં પણ ખડુ ખૂરં લાગતું હતું, તે ઉદાર વીર પુરુષો ત્યાં ભેગા થયા હતા અને તેઓ પરમપદને પ્રાપ્ત થવાથી મૃત્યુના પણ મૃત્યુરૂપ હતા.^{૪૫} એ યુદ્ધની અંદર ઉત્તમ હાથીઓરૂપી કમળો કપાઈ જઈ આકાશમાં ઊડ્યા કરતાં હતાં. સારસ પક્ષીઓ જમ તળાવની અંદર દીપી નીકળે છે, તેમ એ યુદ્ધમાં અતિ બળવાન યોદ્ધાઓ ઝળછી ઊડતા હતા.^{૪૬} ગોફણના ફેંકવાના પ્રવાહરૂપી નદીઓના અવાજથી તત્કાળ કપાઈ ગયેલાં તથા આકાશમાં ઊડતાં માયાંઓના (ખોપરીઓના) શબ્દોથી, ખાણરૂપી જળની વૃદ્ધિ કરનારા યોદ્ધાઓના સિંહનાદથી, આકાશમાં ફેલાઈ ગયેલા આયુધોના અવાજથી અને ઘોડાઓના સમૂહોની તથા હાથીઓની ગર્જનાથી એ યુદ્ધ ભરાઈ ગયું હતું અને કાન બહેરા થઈ જવાથી તેમાં કશું સંભળાતું ન હતું. તે યુદ્ધ સંધિના બધાથી રહિત એવા એક સળંગ પાપાણુના ગર્જના જેવું સ્તબ્ધ થઈ ગયું હતું.^{૪૭}

યંત્રાશ્મસેવણનાં પ્રસરણસરિતાઘૂકૃતૈઃ ફૂલક-તૈર્દ્રાક્ ક્રાન્તાનાં વ્યોમિ મૃદો શ્રસલિલમુર્ચાં સૈનિકાનાં ચ નાદૈઃ । ટાંકારેરાણુધાનાં નભસિ વિસરતામશ્વચક્રેમશદૈરાસીન્નિઃસંધિવન્ધોપલજ-સ્તરજદં જીર્ણકર્ણં ગતં તત્ ॥ ૪૭ ॥

સર્ગ ૧૧૦ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૧૧ મો ~*~

વિપશ્ચિત્ રાજ પોતે યુદ્ધમાં ઊતર્યો

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

इति कल्पांतसद्यो यत्ते समरसंभ्रमे ।

पतंतीपुष्पतंतीषु सेनासु समरजिरे ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્ધાઃ—આમ પ્રલયના જેવો રણ-સંગ્રામ પ્રવૃત્ત થઈ રહ્યો હતો અને રણાંગણમાં સેનાઓનું જલું આવવું થતું હતું. આકાશની અંદર તૂરી, ભેરી, મોટા શંખો અને ખડ્ગોનો આવાજ સંભળાતો હતો તેમજ વીર પુરુષોના ધનુષ્યના શબ્દોનો ઊંચો સ્વર થઈ રહ્યો હતો. યોદ્ધાઓનો સમૂહ અન્યેન્ય એકબીજાના કઠોર સંઘર્ષથી અંદર ન પેસી શકાય એવો થઈ ગયો હતો, અને કાનને અપ્રિય લાગે એવા અવાજની સાથે ભાંગી પડતાં બખ્તરોના કડાકાનો શબ્દ કાને પડતો હતો. વળી વિપશ્ચિત્ રાજના પક્ષની સેના લતાની પેડે કપાવા લાગી અને કાંઈક નાસવા લાગી તથા મૂચીને પામવા લાગી. ત્યારે અવાજથી દિશાઓને પૂરી દેનારો રાજને યુદ્ધમાં ચડવા માટેનો કુંડુભિનો ડંઢો વાગ્યો અને તે ચારે દિશાઓમાં વજ વડે પૂર્ણ એવા પ્રલયકાળના મેધની ગર્જનાના જેવો મહાગંભીર હતો.^{૧-૫} તે એક જ સમયે ફાટી પડેલા કુલાયલ પર્વતના કડાકાના જેવો અતિ તીવ્ર હતો અને ઉત્પન્ન થયા કરતા પોતાના ગંભીર નાદથી દિશાઓના બધા તટોને જડ બનાવી દેતો હતો.^૬ હવે એ વિપશ્ચિત્ રાજ જાણે ભૂતિમાન લોકપાલો જ આવી ઊભા હોય તેવા દેખાતા અને કેમ જાણે નારાયણના ચાર ભુજે જ ભૂતિમાન થઈ આઠવા હોય તેવા જણાતા પોતાના ચાર દેહો વડે ચારે દિશામાં નીકળી પડ્યો.^૭ એ રાજ પોતાની મોટી

x આ એકશેઝગિયારમા સર્ગમાં પોતાના સૈન્યનો દાસ થનાં રાજ પોતે યુદ્ધભૂમિમાં આવી, વાયવ્ય અબોધી યત્રુઓનો ક્ષય કરશે, તે વર્ણવાશે.

અતુરંગ સેનાને સાથે લઈ ધણા શ્રમ વડે મોટી હવેલીઓવાળા પોતાના નગરની બહાર નીકળ્યા. તેણે બહાર નીકળી જ્યુ, તો તેને પોતાનું સૈન્ય બહુ થોડું દેખાવા લાગ્યું અને શત્રુનું સૈન્ય બહુ બળવાન જોવામાં આવ્યું. તે શત્રુનું સૈન્ય મોટી ગળના કરી રહ્યું હતું, મહાઅયંકર દેખાતું હતું અને જાણે પ્રલય કરવા સારુ મહાસાગર યુદ્ધમાં ઊછળી રહ્યો હોય એવું જણાતું હતું. ખાણેરૂપી બિંદુઓથી તે ભરપૂર હતું, મગર-મચ્છને આકારે ગોઠવેલી વ્યૂહરચના વડે તે વ્યાપ્ત હતું, હાથીના આકારે બનાવેલી વ્યૂહરચનાથી તે યુક્ત હતું અને તરંગના જેવી ગોઠવાયેલી વ્યૂહરચના વડે તે વિસ્તારવાળું જણાતું હતું. તેમાં અંદ્રની પેઠે ગોળ આકારે ગોઠવેલા વ્યૂહો પણ દેખાતા હતા, મનુષ્યોરૂપી તરંગો અંદર ચારે બાજુ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યા હતા. આસતા સેંકડો રથોરૂપી ચક્રોઓ પહચા કરતી હતી, અને પતાકાઓરૂપી લહેરોના સમૂહો રફુપાં કરતા હતા. કયાં કરતાં છત્રોરૂપી ફીણો તેમાં શોભી રહ્યાં હતાં, તેમાં ઘોડાઓના ખોંખારોરૂપી જળજાંતુઓના અવાજ કાને સંભળાતા હતા, હથિયારોરૂપી જળ તેમાં ભર્યું હતું અને તે વધા કરતી શસ્ત્રોની ધારા વડે સુશોભિત દેખાતું હતું. વળી, ત્યાં કરતા અપજ હાથીઓરૂપી જળઘોડાઓના સમૂહ તરંગોની પેઠે તેમાં દેખાતો હતો, શસ્ત્રોરૂપી જળની અંદર કાળા નાગની પેઠે પાપી મેલેલ લોહી ભમતા હતા ને લોહીના ગળગળા અવાજે પણ તેમાં સાંભળવામાં આવતા હતા. શુક્રાઓમાં ભમવાથી ક્ષોભને પામી ગયેલા પવન વડે ત્યાં ઘોંઘાટ મચી રહ્યો હતો. એ શત્રુસૈન્યરૂપી મહાસાગરના શરીરની અંદર નીચા અને ઊંચા ચતા હાથીઓના અનેક વ્યાપારો ચલા કરતા હતા. જાણે મોટા પર્વતો જ જળમાં ડુબતા હોય અને પાછા બહાર નીકળતા હોય તેવું દેખાતું હતું. એ સેનારૂપી સાગરમાં રહેલા હાથીઓ

અને ઘોડાઓ કીડા વડે પર્વતોની સાથે અથડાતા હતા. જાણે અકાળે પ્રલયકાળની દશા આવી લાગી હોય એવો તેનો આકાર ગંભીર દેખાતો હતો. સેના વડે વ્યાપ્ત એવાં પૃથ્વી અને આકાશ રૂપી છિદ્રમાં ભરપૂરપણે પથરાઈ રહેલા શ્વિરને જાણે મોટા મહાસાગર ભર્યો હોય એવો ભાવ થઈ રહ્યો હતો. પ્રકાશી રહેલાં અનેક આયુધોના ટુકડાઓરૂપી ઊછળતાં રત્નો વડે રણભૂમિનો અંદરનો સર્વ ભાગ છવાઈ રહ્યો હતો. સેનાના વ્યૂહો આસતા હતા, એટલે યંત્રના પાપાણો અને ગોડણના પાપાણો જુદા જુદા ભાગમાં ચારેબાજુ ઊંડ્યા કરતા હતા. કાકળ વડે વ્યાપ્ત થઈ રહેલાં સંધ્યાકાળનાં વાદળાંઓના સમૂહની પેઠે સર્વ ભાગ રત્નોરૂપી જળબિંદુઓ વડે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો. દોઈક ઠેકાણે તો આયુધોરૂપી વાદળાંઓ રજરૂપી જળનું વહન કરી તેનું પાન કરી જતાં હતાં. રણની અંદર ઊભેલ શત્રુસૈન્યરૂપી સમુદ્રને જોઈ વિષયિત રાજએ મનમાં વિચાર કર્યો કે, 'હું આનું અગસ્ત્યમુનિની પેઠે પાન કરી બડું.' પછી, જમ ત્રિપુરાસુરને વધ કરવાને તૈયાર થઈ રહેલા મહાદેવજી સિપ્પરોના આધારરૂપ મેરુ-પર્વતરૂપી ધનુષ્યની અંદર પોતાના અક્ષને સાંધે, તેમ એ રાજએ એ રણરૂપી સમુદ્રને પી જવા માટે વાયવ્યાસનું રમરણ ક્યું અને તેને ચારે દિશાઓ તરફ સાંધ્યું. પોતાના દેશના સૈન્યના શ્રેય માટે અને શાંતિને માટે રાજએ અગ્નિદેવને નમસ્કાર કર્યા, તે સંખંધી કાંઈ જપ કર્યા અને તે દારણ વાયવ્યાસને શત્રુની સેના તરફ મૂક્યું. જમ એણે એ વાયવ્યાસને મૂક્યું, તેમ તેની સદા-ચતા માટે તેણે શત્રુરૂપી તડકાને ચાંત કરવા માટે પર્વતોના અને પણ મૂક્યું. એ પર્વતોના પીઠ મોટાં અક્ષોમાં એક મુખ્ય પંક્તિ ધરાવતું હતું. આમ ચારે દિશાઓમાં એ એ અક્ષો મૂકવામાં આવ્યાં, એટલે આક રૂપે થઈ રહેલા એ રાજના ધનુષ્યમાંથી દિશાઓના મંડળને પૂરી દેનારી

ખાણની ચસ ખ્ય નદીઓ વહેવા લાગી. ^{૨૩} વળી, ત્યાં ત્રિશૂળની નદીઓ વહેવા લાગી. ત્યાં સાંગ, ભુશુડી, સુદ્ધર, ભાલા અને ચક્ર આદિ આયુધોની નદીઓ વેગથી વહેવા લાગી. વળી, ત્યાં પરશુ, તોમર, ગોદ્રણ, પાપાણુ આદિની નદીઓ વેગથી ચાલવા લાગી. ત્યારે પવનો પણ બધે પ્રલયકાળનું સૂચન કરતા હોય તેવા મહાભયંકર વાતા હતા. ^{૨૪-૨૬} ત્યારે વજ્રોની નદીઓનું, લીજળીઓની નદીનું અને જળધારાઓની નદીઓનું પૂર ચાલતું હતું તથા ખડ્ગોની વૃદ્ધિ પણ ત્યાં વહેવા લાગી હતી. ^{૨૭} ખાણોની સાથે જળની અને પવનની મોટી વૃદ્ધિ વડે વૃદ્ધિ પામેલા બધે ભૂતિમાન ઉત્પાતો જ હોય તેમ પુષ્ટ થઈ ગયેલા સર્પો પણ બધે પ્રલયકાળમાં ફૂટેલા મોટા પર્વતોમાંથી નીકળી પડતા હોય તેમ એ સમયે નીકળતા હતા. ^{૨૮} એ વિપશ્ચિત્ રાજનાં અસોની વૃદ્ધિ વડે શત્રુને સેનારૂપી સાગર કશા પણ વિલંબ વિના જ તત્કાળ ધૂળના ઢગલાની પેઠે ચોખાણુ ઊડી ક્યાંય જતો રહ્યો. ^{૨૯} જળ, વજ્ર અને શસોની વૃદ્ધિ વડે તથા પ્રચંડ પવનો વડે શત્રુનાં સૈન્યો પાણરૂપી બંધન વિનાનાં થઈ રહેલાં તળાવોની પેઠે ચારેબાજુ ભાગવા લાગ્યાં. ^{૩૦} શત્રુની ચારે અંગવાળી સેનાઓનો સમૂહ પાછો હઠી જઈ વર્ષોક્તિમાં પર્વતમાં વસ્યા કરતા નદીના મોટા પ્રવાહની પેઠે પલાયન કરી ચારે દિશાઓમાં જતો રહ્યો. ^{૩૧} વાયુના પ્રવાહ વડે ઊછાડા કરતાં, સ્વેદ વડે આદ્રં અને કપાઈ પડેલાં પતાકાઓની ધ્વજઓરૂપી વૃક્ષો, નાસતાં એવાં યજ્ઞ સૈન્યરૂપી નદીમાં તણાતાં જતાં હતાં તથા મરીનાં પુષ્પોની સાથે ચપળ તલવારોરૂપી લતાનાં વનો અચકતાં હતાં. ^{૩૨} નાસવાની અશક્તિને લીધે આળોટ્યા કરતાં પુષ્ટ મનુષ્યોરૂપી પાપાણોના બિંદુરૂપે પથરાઈ ગયેલાં રૂધિર વડે એવો તો ખીલતસ દેખાવ નજરે આવતો હતો, જે તેનું વર્ણન થઈ શકે તેમ ન હતું. નાસતાં પડી જવાથી મૂચ્છિત થઈ ગયેલા ચોદાઓના

ઘોષરા અવાજથી હૃદય ભેદાઈ બધે તેમ થઈ રહ્યું હતું. ^{૩૩} પ્રવાહમાં વસ્યા જતા મોટા હાથીઓના દાંતનું વૃક્ષોની સાથે અથડાવું થવાથી ચડચડાટનો અવાજ થતો હતો અને તે ગાજતા મેઘનો પણ તિરસ્કાર કરતો હતો. ^{૩૪} રાક્ષો સાથે શિલ્પ આદિનો સંઘર્ષ થતાં તેમાંથી શબ્દો ઉત્પન્ન થતા હતા અને તે નદીના કાંઠાનાં વૃક્ષોમાં રહેલાં પુષ્પોમાં ગુંજરવ કરતા ભગરાઓના શબ્દોનું અનુકરણ કરતા હતા. ^{૩૫} ત્યાં ખોખારા મારતા અને તરતા એવા ચપળ ઘોડાઓરૂપી તરંગો એનામાં આવતા હતા. રથ આદિનું અને ઘોડાઓનાં ચક્રોનું શિલાઓમાં અથડાવું થતાં ત્યાં એક બતને બિચિત્ર શબ્દ પેદા થતો હતો અને તેને ખીજ પક્ષીઓના અવાજથી પુદ્ધિ મળતી હતી. પાંચદળ, રથ, હાથી અને ઘોડાઓનું શિલાઓ સાથે અથડાવું થતું હતું, અને તેથી અનેક બતની વિટંબનાઓ થતી હતી. કાનને અપ્રિય લાગે એવા હથિયારોના, માથુ-સોના અને પક્ષી આદિના અનેક બતના અવાજો ચારેબાજુ ઘટપથે સંભળાતા હતા. 'મર્યા, મર્યા' એવા મનુષ્યોના ઘાટા કોલાહલથી નાસતી શત્રુસેના આકુળ બની ગઈ હતી. ^{૩૬, ૩૭} સેનારૂપી જળની જનસમૂહરૂપી મોટી ચક્રીઓમાં ગળગળો અવાજ ચાલુ રહ્યો હતો. રૂધિરનાં બિંદુઓની ઝાંકળના જેવી વૃદ્ધિ થવાથી બધે સંધ્યાકાળનાં વાદળોઓનો ચંદ્રેવો બાંધવામાં આવ્યો હોય તેવો ભાવ દેખાતો હતો. ^{૩૮} ક્રમ નદીના તરંગો વડે વડલાઓ ઊખડી પડે, તેમ ઊછળતાં રાક્ષો વડે જળથી નમી ગયેલાં વાદળોઓ ઊખડી જતાં હતાં. વૃદ્ધિને લીધે કાદવવાળા થઈ રહેલા પૃથ્વીરૂપી તટને રસ્તો કરવા માટે ખોદીને સાફ અને સુરોભિત કરવામાં આવતું હતું. ^{૩૯} ભાલા, શૂળ, ગદા અને તોમરને ધારણ કરી રહેલા લડવૈયા નાસતા હતા, તેથી બધે તાલોનું વન જ નાસતું જતું હતું એમ લાગતું હતું. બધને લીધે આક્રંદ કરી રહેલાં ભીર માણસોથી

મૃગલાંઓનાં ખચ્યાંઓ ભયભીત થઈ જતાં હતાં. મરી ગયેલા હાથીઓ, ઘોડાઓ અને ચોદ્ધાઓના સમૂહોરૂપી બંતનાં પાંદડાંઓથી તે સ્થાન અવકાશ વિનાનું થઈ રહ્યું હતું. કચરાવાથી દળાઈ જતા મનુષ્યોના દેહમાંથી નીકળતા ચરબી ને માંસ-રૂપી કાદવ વડે ત્યાં ઢેમ બાંધે ખરેખર કાદવ બની ગયો હોય એમ જણાતું હતું.^{૪૦-૪૧} સાં ચૂરેચૂરા થઈ ગયેલાં અને ખરીઓ નીચે આવવાથી દળાઈ ગયેલાં મોટાં હાડકાંરૂપી ધાટી રેતી પથરાઈ ગઈ હતી. વધ્યા જતા શિલાઓના સમૂહો અને કંદારો કાઠો પરસ્પર અથડાતાં હતાં અને તેમાંથી કડકડાટીનો અવાજ થતો હતો.^{૪૨} પ્રલયકાળના જેવા વરસાદો ગાજતા હતા, પ્રલય-કાળના જેવા વાયુઓ વાતા હતા, પ્રલયકાળના જેવી વૃદ્ધિઓ પડતી હતી અને પ્રલયકાળના જેવા વજ્રપાતો ચતા હતા.^{૪૩} પૃથ્વીનો બધો ભાગ કાદવવાળો થઈ ગયો હતો અને સર્વ સ્થળે જળ પથરાઈ રહ્યું હતું. અત્યંત શીતળતાને લીધે સદાકાળ આદ્ર^{૪૪} રહેનારી જળધારાઓએ આકાશમાં પોતાનાં સ્થાનો ખાંધ્યાં હતાં.^{૪૫} સર્વ નગરોનાં અને ગામડાંઓનાં ધરો અગ્નિ વડે સળગતાં હતાં. પ્રજના, ઘોડાઓના, હાથીઓના અને પાયદળના આક્રંદ વડે સર્વત્ર ધોવાટ થઈ રહ્યો હતો.^{૪૬} પૃથ્વીમાં ચારેખાત્રુ રચના શબ્દો સંભળાતા હતા. આકાશમાં મેઘની ગર્જના થઈ રહી હતી અને તેનો ધાટો શબ્દ સંભળાતો હતો. ચારે દિશાઓમાં વિપચિત્ રાત્રનાં ચારે ધનુષ્યનો હોજો સ્વર સાંભળવામાં આવતો હતો. વીજળીઓના સમૂહોનો ત્રિસ્તાર કરનારા મેઘો પરસ્પર અથડાતા હતા. વળી, બાણ, સાંગ, ગદા, બાણ અને ગોદ્રણ આદિની વૃદ્ધિઓ ચતી હતી. આ સર્વ યવાથી શત્રુના સેનાધિપતિ રાત્રઓનાં અસંખ્ય સૈન્યો ચારે દિશાઓમાં નાસવા લાગ્યાં અને મસલાંના સમૂહની પેઠે તે નાચ પામ્યાં. અગ્નિ વડે પ્રજ્વલિત એવા વનના જેવા દેખાતા

આયુધોના સમૂહોથી તથા મનુષ્યને અગ્નિને લીધે આકુળ બનાવી દેનારા મેઘને લીધે થનારા વજ્રોની વૃદ્ધિના પડવાથી ચત્રુઓનાં સૈન્યો આકુળ-વ્યાકુળ થઈ ગયાં હતાં અને તેઓ વડવાનગમાં પેસી જનારાં તથા સમુદ્રના ચંચળ જળમાં તરગો વડે ગોચાં ખાયા કરતાં નિર્બળ જળ-જંતુઓની જેમ વિહ્વળ બની ગયાં હતાં.^{૪૭-૪૮}

હદામપાવક્રવનોપમદેવિસાર્યમેધાનલાકુલ-
જનાગ્નિવર્ષપાર્તેઃ । આસન્મલાનિ ચપલાન્નિષ-
જલાવલાનિ પર્યાકુલાનિ વહવાશિમિવાવિશન્તિ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ચતુર્દિગ્ગ-
તબલદ્રવણ' એ નામનો સર્ગ
૧૧૧ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૧૨ મો

શત્રુપક્ષના યોદ્ધાઓનો નાશ

॥ વસિષ્ઠ ઉચ્ચાચ ॥

લોકહારાંવરવ્યાલં ચેદિચંદનકાનનમ્ ।

હિન્નં પરશુધારાભિઃ પતિતં દક્ષિણર્ણવે ॥ ૧ ॥

વાસિષ્ઠ ઓડ્યાઃ-રમણીય હારો અને વસોરૂપી સર્પોવાણું ચેદિદેશના યોદ્ધાઓરૂપી ચંદનવન વિપચિત્ રાત્રની પરશુની ધારાઓથી કપાઈ જઈ દક્ષિણસમુદ્રમાં જઈ પડ્યું.^૧ પારસિક દેશના યોદ્ધાઓ અસોના પૂરમાં પાંદડાંની પેઠે તણાવા લાગ્યા અને મોહને લીધે એકબીજામાં પરસ્પર પ્રહાર કરી તેઓ નેતર તથા અશોક વડે સુશોભિત એવા દારૂ એક પ્રદેશમાં નાચ પામ્યા.^૨ દરદેશના યોદ્ધાઓનાં દૃઢ્ય ભયથી ચિગઈ ગયાં અને તેઓ દદુરાચય પર્વતની શુદ્ધઓનાં અતિ હ્રાંડાં છિદ્રોમાં પેસી ગયા. બાણ, બાણાઓ,

* આ એકસોઆઠમા સર્ગમાં વિષમિત ગાનના શત્રુપક્ષના યોદ્ધાઓ ને ને દેખના દના રીતે તેમનો નાશ થયો હતો તથા જેની રીતે દિશામાં નામી તથા દયા, તે રીતે વર્ણન

૧૬વારે અને પરશુઆરૂપી આયુધોની ધારા-
ઓના અગ્રભાગથી થઈ ગયેલા શિલા, કવચ
આદિના બૂકારૂપી ઝાકળને ધારણ કરી રહેલ,
વીજળીઓ વડે સુરોભિત અને આયુધોવાળા
(વારણ અસ્ર નાખવાથી થયેલા) ચેવે ત્યાં
વર્ષતા હતા.^{૩૪} પરસ્પર એકબીજામાં પ્રહાર કર-
વાથી, હાંતો મરાવાને લીધે હાથીઓ દેહમાંથી
વશા જતા રૂધિરના સુમૂહથી પીકા પામતા હતા
અને તેઓ બહુ મૃત્યુનું ઉદર પૂર્ણ કરવાના
અનેક દોષિયા હોય તેવા દેખાતા હતા.^{૩૫} બપો-
રે તોમરોના પ્રહાર વાગવાથી દરદ દેવના
ચોદાઓ રાત્રિમાં રેવતાચળમાં (ગિરનારમાં)
સંતાઈ રહ્યા હતા અને આકાર વડે પુરુષોને
છેતરનારી પિશાચીઓ તેમના અંગના કટકા કરી
ખાઈ જતી હતી.^{૩૬} તાડી અને તમાલ વડે ગહન
એવા બૂના જંગલની અંદર દશાણુદેશના
ચોદાઓ સંતાઈ ગયા હતા અને સિંહોએ તે
વનની અંદર પ્રવેશ કરી તેમનાં ગળાં ઉપર પગ
મૂકી તેમને ફાડી ખાધ હતા. આથી તેઓ મરણ-
શરણ થયા હતા.^{૩૭} પશ્ચિમસમુદ્રને કિનારે ગયેલા
અને નાળિયેરીવાળી કિનારાની પૃથ્વીમાં સંતાઈ
રહેલા યવનદેશના ચોદાઓને મગરમચ્છોના
સમૂહો ગળી ગયા હતા, તેથી તેઓ પ્રાણ વિનાના
થઈ ગયા હતા.^{૩૮} મહદેશના ચોદાઓ કાળાં લોહ
વડે બનાવેલાં બાણોના સમૂહને એક પળવાર
પણ સહન કરી શક્યા નહિ અને મહદેશના
ચોદાઓ પણ પવનથી કંપતા કમલિનીના
ખડોની પેઠે કંપાયમાન પ્રાણુવાળા થઈ ગયા.^{૩૯}
ચોતાનામાં છુપાઈ રહેલા, નાસ્તી જતા, શ્યામ
વર્ણવાળા અને સ્વર્ગમાંથી જનારા ચોદાઓથી
અવલનક્ષતના આકારના જવાં ત્રણ શિખરોના
અગ્રભાગને ધારણ કરી રહેલો મહેન્દ્રપર્વત
વીંટાઈ રહ્યો હતો અને તે બહુ મેઘોના સમૂહો-
થી જ વીંટાયેલો હોય એવો દેખાતો હતો.^{૪૦}
સુવર્ણનાં આબૂખણેથી સુંદર આકારવાળી દેખાતી

કેટલાક ચોદાઓની સેનાને રસ્તામાં પ્રથમ ચોરો
હૂડી લેતા હતા અને પછી એકાંતસ્થળમાં રાક્ષસો
ખાઈ જતા હતા, તેથી તે મરણને શરણ થઈ
જતી હતી.^{૪૧} જમ આકાશ નક્ષત્રોના સમૂહથી
શેભે, તેમ તે સમયે યુદ્ધની ભૂમિ ચોતરફ ક્યાં
કરતા અને પળતાં ઊંખાડિયાંને ધારણ કરી રહેલા
દેદીપ્યમાન રાક્ષસોથી અત્યંત શોભતી હતી.^{૪૨}
વિપચિત્ રાજાનો વિષય ચર્તા જળની ધારાઓને
ધારણ કરી રહેલાં પૃથ્વીનાં છિદ્રોમાં ગર્જનાના
પ્રતિવિનિને લીધે મૃદંગના જેવા ગંભીર સ્વર
પેદા થતો હતો. તેથી જગતરૂપી શુદ્ધાની અંદર
નિવાસ કરી રહેલ આકાશ બહુ વિપચિત્ રાજા-
ના યશને ગાવાને માટે તત્પર થઈ ગયેલ હોય
એમ જણાતું હતું.^{૪૩} માછલાંઓને વિહાર
કરવા માટે જંગલરૂપ એવા શેવાળવાળા નાના
તળાવમાં રહેનારાં મત્સ્યો બ્યારે એ તળાવ દેવ-
ચોગથી સુકાઈ બપ છે ત્યારે જમ શરણ વગરનાં
થઈ મરી બપ છે, તેમ દ્વીપાંતરના ચોદાઓ
અહોના પ્રહારોથી જર્જર થતી જઈ જનિતને
ભાગ કરતા હતા.^{૪૪} ખીજ દ્વીપાંતરોના ચોદા-
ઓ પરાજય પામીને સદાદ્રિમાં સાત રાત્રિ
સંતાઈ રહ્યા હતા અને ઉપચાર આદિ વડે કાંઈક
સ્વસ્થ સ્થિતિમાં આવ્યા હતા. તેઓ પણ વૃષ્ટિ-
થી પીડિત થઈ જઈ ધણી મહેનતે ધીરે ધીરે
સ્વદેશ તરફ આઠ્યા જતા હતા.^{૪૫} ગાંધારદેશના
ચોદાઓ ગંધમાદન વનનાં પુત્રાગ વૃક્ષોનાં વનો-
ની કુંજોમાં ભેળા થઈ ગયા હતા અને વિવા-
ધરોની કુમારિકાઓ તેમની રક્ષા કરતી હતી.^{૪૬}
વિપચિત્ રાજાના હાથથી છૂટેલા અને પવન
અનુકૂળ હોવાથી વેગવાળા એવાં અહોના વર-
સાદોથી ફૂણ, ચીન અને કિરોતદેશના ચોદાઓ-
નાં મસ્તકા કમળોની પેઠે કપાઈ પડ્યાં હતાં.^{૪૭}
નિલીપદેશના ચોદાઓ કમલિનીના નાળની
અંદર રહેલા કાંડાઓની પેઠે નિશ્ચલ થઈ રહ્યા
હતા અને વિપચિત્ રાજાના બપથી પ્રત્યેક વૃક્ષ-

માં બાણે એકરૂપ જ થઇને ઘણા લાંબા કાળ સુધી
જુપાઈ રહ્યા હતા.^{૧૮} સુંદર એવાં મૃગો અને
પક્ષીઓની વિહાર કરવાની રંગભૂમિરૂપ પર્વતો-
ની વનભૂમિઓમાં વિપશ્ચિત્ રાજનાં બાણોના
પ્રહારથી ચારે દિશામાં મોટો ફોલ થઈ રહ્યો
હતો.^{૧૯} કરંબોના વનોના જવા ફૂર અને ચારે
લોકોના પ્રદેશમાં જ પ્રખ્યાતિ પામેલા કેટલાક
ચોદ્ધાઓ લૂંટારાઓના દેશમાં કરંબ આદિનાં
વનોની ઝાડીઓમાં સંતાઈ ગયા હતા.^{૨૦} પાર-
સિક દેશના ચોદ્ધાઓ પોતાના પૂર વડે સમુદ્રને
પેલે પાર પહોંચી ગયા હતા અને પ્રલયમાં જમ
તારાઓ નીચે પડે, તેમ તેઓ તે દેશના પવન
વડે પવિત્ર થઈ જઈ નીચે પડી જતા હતા.^{૨૧}
ત્યાં સમુદ્રોની સાથે અથડાયા કરતા, પાષાણોને
ઉછાળવાથી પર્વતોનાં શિખરોમાં ચિહ્નોને
ઉત્પન્ન કરનારા, સર્વ દિશાઓનાં વનોને લૂંટી
લેનારા અને પ્રલયની ચંકા ઉત્પન્ન કરનારા
વાયુઓ વાતા હતા.^{૨૨} અત્યંત ફોલને પામેલાં
આયુધોથી તથા પવનોથી દશે દિશાઓ અદશ્ય
થઈ ગઈ હતી, ચારે બાજુ વૃષ્ટિઓ પડ્યા કરતી
હતી, કાઠવથી તથા જળથી સર્વ ભાગ ભીંજઈ
ગયા હતા અને વરસાદની વીજળીઓના કડાકા
થતા હતા.^{૨૩} શબ્દ કરનારા પ્રચંદ પવનોને લીધે
પૃથ્વીની અંદર મહાસાગરના વેગની પેઠે વિચિત્ર
શબ્દની સાથે ઝાકળ પડતું હતું.^{૨૪} જમ ભરા-
ઓ કમળમાંથી નીચે પડી બચ છે, તેમ રથમાં
બેઠેલા વિદૂર દેશના ચોદ્ધાઓ પવનના ઝપાટા-
ઓને લીધે પોતાના રથોમાંથી તળાવના જળમાં
તારંગના જવા અવાજની સાથે નીચે પડી જતા
હતા.^{૨૫} શત્રુઓના પાયદળની સેના પોતાની
પાસે આયુધોના સમુદાય છતાં વિપશ્ચિત્ રાજ-
ના ચક્રોના સમૂહના પ્રહારને નેત્રમાંથી પડતાં
અશ્રુઓને કારણે આંધળી ભીંત થઈ ગઈ
હતી. જમ જળની વૃષ્ટિ પડતાં રજોના સમૂહ
ઘીડી શકતો નથી, તેમ તે નાસી જવાને

પણ સમર્થ થઈ શકી નહોતી.^{૨૬} હ્રુદેશના
ચોદ્ધાઓ ઉત્તર તરફના સાગરની રેતીમાં ઠેક
માથાં સુધી ખૂંચી ગયા હતા. આથી જમ કાઠવ-
ની અંદર ખૂંચી ગયેલ લોહાનું શૂળ કાઠવના
સંપર્કથી ગળી બચ છે, તેમ તેઓ ગળી જતા
હતા.^{૨૭} વિપશ્ચિત્ રાજએ શકદેશના ચોદ્ધાઓને
પૂર્વસમુદ્રને તીરે આવેલાં એલચીનાં વનોની
પક્ષિઓમાં પકડી લઈ જઈ, એક દિવસપર્યંત
બાંધી મૂક્યા હતા અને પછી દયા આવતાં છોડી
મૂક્યા હતા; તેથી તેઓ યમલોકમાં ગયા ન
હતા.^{૨૮} મદ્રદેશના ચોદ્ધાઓ મહેન્દ્રાયળપર્વતમાં
દુઃખને લીધે મંદ મંદ આકંઠ કરતા હતા,
આકાશના જવાં જીંચાં પર્વતનાં શિખર ઉપરથી
નીચે પડી જતા હતા અને તેમને ઉત્તમ મુનિઓ
પોતાના આશ્રમમાં રહેલા મૃગોની પેઠે આશ્વા-
સન આપતા હતા.^{૨૯} સદ્ધાર્મિની અંદર પેઠેલા
કેટલાક ચોદ્ધાઓ દેવયોગે કુળદેવી અગ્નિકાની
ગુફામાં જઈ પહોંચ્યા અને તેની કૃપાથી તેઓ આ
લોક અને પરલોક સંબંધી ઇચ્છિત કુળને પામ્યા;
કેમકે કોઈક ભાગ્યેદયના સમયમાં કાકતાલીય-
યોગે અનર્થમાંથી પણ અર્થ પ્રાપ્ત થઈ બચ છે.
દશાર્ણદેશના ચોદ્ધાઓ હુર નામના પર્વતનાં
અરણ્યોમાં ભૂતાં પાંદડાંઓની પેઠે જઈ પડ્યા
હતા અને અજ્ઞાનને લીધે ઝેરી કુળોને ખાઈ લઈ
પોતાની મેળે જ મરી ગયા હતા.^{૩૦,૩૧} હૈહયદેશ-
ના ચોદ્ધાઓ દેવયોગે હિમાલયમાં વિશદ્યકરણી
નામની ઔષધિનું લક્ષણ કરીને વિદ્યાધરોની
પેઠે આકાશચારી થઈ પોતાને ઘેર જઈ પહોંચ્યા
હતા.^{૩૨} અંગદેશના ચોદ્ધાઓએ હિમાલય સંબં-
ધી ઔષધિ ખાવાથી પછવાડે લાગેલા નરોને
સ્થાન કરી દીધા હતા. તેમના પોતાના મુકુટનાં
પુષ્પો પણ ચિમળાઈ ગયાં હતાં અને બધાં બાણો
ખપી ગયાં હતાં. આથી તેઓ ખાલી ધનુષ્યને
(ભાયાને) સાથે લઈ પોતાના ઘરમાં આવી
સંતાઈ રહ્યા હતા અને બાણે પિશાચપણને પ્રાપ્ત

યર્થ ગયા હોય, તેમ આજ દિવસ સુધી પણ બહાર
જોવામાં આવતા નથી.^{૩૩} અંગદેશના યોદ્ધાઓ
વિદ્યાધરના પદને આપનારાં કુળોનું ભક્ષણ કરી
વિદ્યાધરરૂપ યર્થ ગયા હતા અને સ્વર્ગમાં વિદ્યા-
ધરીઓની સાથે ફીડા કરતા હતા.^{૩૪} પારસિક
દેશના યોદ્ધાઓ તાલી અને તમાલોવાળા પ્રદેશ-
માં પેઠા એટલે શત્રુઓએ અંગમાં પ્રહાર કરવાથી
તેઓ મૂચ્છાને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હતા અને તેમાં
ભ્રમને લીધે જાણે પોતે વિમાનમાં બેસી બેઠતા
હોય એવું તેમને જણાતું હતું. હે પ્રિય રામચંદ્ર-
જી ! કલિંગદેશની ચતુરંગ સેનામાં ચપળ હાથી-
ઓ પણ પ્રહારને લીધે નિર્બળ થઈ ગયા હતા
અને તે પોતાનાં અંગોનો સંહાર થઈ જવાથી
પલાયન કરતાં રણભૂમિમાં જ પડી જઈ મરણને
પ્રાપ્ત થઈ ગઈ હતી.^{૩૫,૩૬} શત્રુસૈન્ય ચડી આબ્યું,
ત્યારે શાલ્વદેશના યોદ્ધાઓ ખાણો, શિલાઓ
અને જળવૃદ્ધિમાં પડીને પોતાના સ્વામી સાથે
નિર્જીવ થઈ પડ્યા હતા અને તેઓ આજ પણ
તે તે દેશમાં આમદેવતાની પ્રતિમારૂપે પૂજ્ય
છે.^{૩૭} પ્રત્યેક દિશામાં પલાયન કરી જનારા
અસંખ્ય પુરુષો ચપળ તરંગવાળા સાગરોમાં
લય પામી જતા હતા.^{૩૮} ક્ષેત્રોમાં, અરણ્યોમાં,
નગરોમાં, જળોમાં, સ્થળોમાં, પર્વતોમાં, તટો-
માં, એતરોમાં, પાણી પહોંચ્યાકવા ખાંધી રાખેલી
જળની પરનાળોમાં, સ્ત્રીમાડાના મનોહર એવા
આગળના પ્રદેશોમાં, નદીઓમાં, સમુદ્રોમાં, ભૈરવ-
જપ ખાવાનાં સ્થળોમાં, વૃક્ષોમાં, ગામડાંઓ-
માં, જઠાત ચૂકવવાનાં માંડવી વ્યાદિ સ્થળોમાં,
પર્વતના ફાંચોમાં, ગુફાઓમાં અને ધરોમાં
સેનાનો એટલો તો ઘણું વળી ગયો હતો કે તેની
ગણના કરવાને પણ કોણ સમર્થ થઈ શકે ?^{૩૯}

શેષાટવીપુરજલસથલશૈલકૂલકુલ્યાગ્રહારસ-
રિદન્ધિમૃદુમણુ । ગ્રામારપટ્ટિગિરિકૂપગુહામૃદુપુ

તાન કઃ કલયિતું કુવલાનિ શક્તઃ ॥ ૩૯ ॥

સર્ગ ૧૧૨ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૧૩ મો ~*~

સમુદ્રના વૈભવનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ક્વાચ ॥

વલન્યનુતરંતોજ્ય તદિત્યં દ્રવતાં દ્વિપામ્ ।

દૂરાદૂરતરં પ્રાપ્તાશ્ચત્વારોજ્ય વિપશ્ચિતઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યા:-શત્રુઓના નાસી જતા
સૈન્યની પછવાડે દોડતા ચારે વિપશ્ચિત રાજાઓ
ધણે જ છેટે ચાલ્યા ગયા.^૧ સર્વશક્તિમાન અને
ચિન્મય એવા એક ઈશ્વરની પ્રેરણાથી પ્રેરાયેલા
વિપશ્ચિત રાજાના ચારે દેહો, એક જ અભિપ્રાય-
થી દિગ્વિજય કરતા હતા.^૨ તેઓ ધણે દૂરથી
ઠેક સમુદ્રના તીર સુધી નદીઓના પ્રવાહની પેઠે
અવિચ્છિન્નપણે શત્રુઓની સેનાની પછવાડે
દોડતા હતા.^૩ વિશ્રામ લીધા વિના ધણે દૂર
જવાથી વિપશ્ચિત રાજાનાં સૈન્યોતું પોતાના
યુદ્ધનું સર્વ સાધન અને બીજાના તરફથી મદદ
માટે મળેલ સર્વ સાધન ખાળોચિયાના જળની
પેઠે ક્ષીણ થઈ ગયું.^૪ વિપશ્ચિત રાજાનાં પોતાનાં
સૈન્યો અને બીજાં પણ તેની મદદે આવેલાં
જેવા લાયક સૈન્યો શત્રુઓની પછવાડે દોડ કર-
વાથી મુચ્છા પુરુષના પુણ્ય-પાપની પેઠે નિરોધ
રીતે ક્ષીણ થઈ ગયાં.^૫ જેમ અગ્નિની જ્વાળાઓ-
ના સમૂહને ખાળવાનો કશો પદાર્થ ન મળતાં
તે પોતાની મેળે જ આકાશની અંદર શાંત થઈ
જાય છે, તેમ વિપશ્ચિત રાજાના સૈન્યમાં અસ્ત્રો
પણ કૃતકૃત્ય થઈ જવાને લીધે પોતાની મેળે જ
આકાશમાં શાંત થઈ ગયાં.^૬ એ સર્વ અસ્ત્રો
પોતપોતાનાં સ્થાનોમાં રથ, ઘોડા, હાથી, વૃક્ષો
ઇત્યાદિના સમૂહોમાં લીન થઈ ગયાં અને સાય-
કાળે જેમ પશ્ચીમો ચેદારહિત થઈ જાય છે, તેમ
તેઓ ચેદાથી રહિત થઈ ગયાં.^૭ તરંગો જેમ
જળમાં સમાઈ જાય છે, ઝાકળ જેમ વરસાદમાં

* આ એકસોતરમા સર્ગમાં વિપશ્ચિત રાજાના
શત્રુઓના ક્ષય થઈ જતાં અક્ષોનો પણ ક્ષય થઈ જવા
વિષે અને સમુદ્રના વૈભવ વિષે વિસ્તારથી વર્ણન આવેશે.

સમાઈ બધ છે, મેઘ જમ વાયુમાં સમાઈ બધ છે અને સુગંધ જમ આકાશમાં સમાઈ બધ છે, તેમ એ રક્ષો પણ પોતપોતાના મૂળ સ્થાનમાં દીન થઈ ગયાં.^૮ ત્યાં નિર્મળ આકાશરૂપી પ્રલય-કાળનો મહાસાગર ચોતરફ પથરાઈ રહ્યો હતો. તે મહાસાગર વૃષ્ટિઓની ધારા વડે થયેલા દાંડોમાં નીચે ખૂંચી ગયેલ શાંત હચિયારોરૂપી જળચર પ્રાણીઓને ધારણ કરતો હતો, પાણરૂપી જળ-ખિંદુઓની વૃષ્ટિથી તથા ઝાકળથી રહિત હતો, ચકોરૂપી સેંકડો ધૂમરીઓથી મુક્ત હતો, સ્વચ્છતા તથા સૌમ્યતાથી સુશોભિત હતો, તરંગોથી પણ વેગવાળી તેમજ મેઘની ગર્જનાવાળી છતાં પાછળથી શાંત પડી ગયેલ વૃષ્ટિ વડે રમણીય હતો, અંદર દીન થઈ રહેલાં નક્ષત્રોરૂપી રત્નોના સમૂહોથી મનોહર હતો, એક ખૂણમાં સૂર્યરૂપી વડવાનકને ધારણ કરી રહ્યો હતો અને શૂન્યતા-રૂપી જળથી ભરપૂર હતો.^{૯-૧૧} જમ મહાન પુરુષોનું મન વિસ્તીર્ણ પ્રકાશ વડે ગંભીર, પ્રસન્ન તથા કાન્તિમાન હોય છે, ચારેબાજુ સર્વ બાબતમાં વ્યાપી રહેલ હોય છે અને રમથી (રજે-ગુણથી) રહિત હોય છે, તેમ આકાશ વિસ્તીર્ણ પ્રકાશ વડે ગંભીર, પ્રસન્ન તથા કાન્તિમાન દેખાતું હતું, ચારેબાજુ વ્યાપી રહ્યું હતું, રમથી (ધૂળથી) રહિત હતું અને અતિ સુંદર દેખાતું હતું.^{૧૨} પછી તે વિપશ્ચિત્ રાજ્યે આકાશના નાના ભાઈ જેવા, વિસ્તારવાળા, નિર્મળ આકાર વડે રમણીય અને સર્વ દિશાઓના ભાગને પૂરી રહેલા સસુદ્રોને જોયા.^{૧૩} તે સસુદ્રો નાના તથા મોટા તરંગોના વિશાળ શબ્દો વડે આકુળ હતા, અનેક જળખિંદુઓ તથા ઝાકળને લઈ જનારા મેઘો વડે મનોહર શરીરવાળા હતા.^{૧૪} તેઓ પૃથ્વીમાં વ્યાધિ વડે આતુર થઈ રહેલા પુરુષની પેઠે પોતાના આત્માને પ્રસારી દઈ સ્થિર થઈ રહેલ હતા, પવનને લીધે ઊછળતા હતા, ચપળ દેહવાળા હતા ને જાંચા ઊછળેલા તરંગોરૂપી

મોટા હાથો વડે સુશોભિત હતા. તેઓ જડ છતાં ક્રિયાવાન દેખાતા હતા, તરંગો વડે ગુફાઓને પણ પૂરી દેતા હતા, મૂર્તિમાન સંસાર જ હોય તેમ વિસ્તીર્ણ થઈ રહ્યા હતા અને ચક્રના જરી ધૂમરીઓની વિચિત્ર સ્થિતિ વડે આકુળ હતા. પોતાના તટમાં પડેલા રત્નોના સમૂહ વડે તેઓ બધે ઉદયકાળમાં સૂર્યનારાયણના તેજને પ્રુષ્ટિ આપતા હતા અને તેઓ શંખોના સમૂહમાં પેઠેલા પવનના ધ્વનિરૂપી તિરસ્કારના શબ્દને ધારણ કરી રહ્યા હતા.^{૧૫-૧૭} તરંગોની પ્રુષ્ટ ઘટાઓના શબ્દો વડે તેઓ મેઘની ગર્જનાવાળા આકાશનો આડંબર ધારણ કરી રહ્યા હતા અને ગોળ ચકરીઓના વિસ્તારમાં ભમ્યા કરતાં પરવાળાનાં વૃક્ષો વડે તેઓ રમણીય હતા.^{૧૮} મગર-મચ્છોના સમૂહોના શબ્દો વડે તેઓ અંદર ધોંધાટવાળા અવાજ કરી રહ્યા હતા અને માછલાંનાં પૂછડાંની છટાઓથી ભાંગીને ફૂંચી જતાં વહાણોની કડકડાટીથી ગાજી રહ્યા હતા.^{૧૯} ડોકને જાંચી કરી રહેલા તથા જીનનાં વસ્ત્ર પહેરનારા સસુદ્રનાં મનુષ્યોના સમૂહને ગળી જનારા કાચબા તથા મગરમચ્છો વડે તેઓ સુશોભિત હતા અને સૂર્યનારાયણનાં હંભરો કિરણોના તરંગોમાં પ્રતિબિંબ પડવાને લીધે બધે મૂર્તિમાન આકાશહોય એવા દેખાતા હતા.^{૨૦} વિસ્તારવાળા શબ્દમાં અથડાવાને લીધે ખુમાટ કરી રહેલા પવન વડે ચાલતાં તથા હાલક-ડોલક થતાં માલ ભરેલાં વહાણો વડે તેઓ રમણીય હતા અને અંદર રહેલા મણિઓના સમૂહને તરંગોએ બહાર ઉછાળવાથી બળાકારથી ઉત્પન્ન થતા ઝણઝણાટના અવાજવાળા હતા.^{૨૧} જળની અંદર રહેલ પોતાની બળરૂપી શુભઓ વડે તેઓ અનેક પ્રકારે ક્રીડામાત્રથી સૂર્યમંડળને સ્પર્શ કરી રહ્યા હતા અને ખૂડી જતા તથા બહાર નીકળતા કાન્તિમાન રત્નમણિક્યના સમૂહોથી સુશોભિત હતા.^{૨૨} ફીણવાળી ઊછળતી ચકરીઓમાં ધ્રુવો કરતા

મગરમચ્છાના સમૂહ વડે તેઓ રમણીય હતા અને કાઈ ઠેકાણે જળહાથીઓની સૂંઠે ઊભી થવાથી તેઓ ક્ષણવાર જાણે વાંસનાં વનો જ ઊભાં હોય એવા દેખાતા હતા.^{૨૩} તેઓ પોતાના તરંગોમાં લતાઓની પેઠે જળહાથીઓના પુચ્છોને ધારણ કરી રહ્યા હતા, તેથી જળહાથીઓની પીડાના સમૂહમાં ફીણના ગોટાઓ લાગી જવાથી જાણે પુષ્પવાળો વસંત જ ખીલી રહ્યો હોય તેવા તેઓ દેખાવ આપતા હતા. વળી, કાઈક ઠેકાણે (શ્વેતદ્રીય આદિમાં) તેઓ પોતાની અંદર સહકુટુંબ વિશ્રાંત થઈ રહેલા લક્ષ્મીકાન્ત ભગવાન વડે સુશોભિત હતા.^{૨૪} તેઓ પોતાના એક દેશમાં રહેલ નાના પ્રકારના અસંખ્ય દેવદાનવોના આશ્રયરૂપ હતા અને ફીણરૂપી તારાઓવાળા નવીન તરંગોના સમૂહ વડે આકાશને હસી કાઢતા હતા.^{૨૫} યુદ્ધમાં રહેલા મહારાની પેઠે પાતાળરૂપી જંકા ખાડામાં પડેલા તથા બહાર નીકળવામાં ભયભીત થઈ રહેલા પર્વતોને તેઓ મૂળ શાખાની પેઠે અચળપણે ધારણ કરી રહ્યા હતા અને પોતાના ઊછળતા જળતરંગોના સમૂહ વડે તેઓ કઠિ રહેલા પર્વતોને અત્યંત નીચા ખતાવતા હતા.^{૨૬} મોટાં રત્નોનાં કિરણોના ફેલાવરૂપી અંકુરોને તેઓ આકાશરૂપી ક્ષેત્રમાં આરોપી હતા હતા અને તેઓ શુદ્ધ છીયોના સુખમાંથી બહાર નીકળેલ મોતીઓ વડે ઢંકાયેલી રેતીવાળા હતા.^{૨૭} નાના પ્રકારનાં રત્નોનાં કિરણરૂપી રેશમી સૂત્ર વડે વિચિત્ર દેખાતા તરંગોથી તેઓ મનોહર હતા, પ્રવેશ કરતી નદીઓ વડે રમણીય હતા અને છેડાઓરૂપ થઈ રહેલી દિશાઓથી જાણે વણુવા માટે પાથરેલાં વસ્ત્રો હોય તેવા દેખાતા હતા.^{૨૮} કાઈક ઠેકાણે તેમના ઇન્દ્રનીલમણિના તટો પોતાની અંદર રહેલ મોતીઓની સેંકડો છીપો વડે ચિહ્નવાળા અને તેથી તેઓ રમણીય એવી સેંકડો નાના જવી સુશોભિત નખોની શોભાને

ધારણ કરી રહ્યા હતા.^{૨૯} અપકયા કરતાં રત્નોનાં કિરણોને લીધે તેઓ સંદેહ ઉપજાવતા હતા અને તરંગોના પ્રદેશોમાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલી કઠિ રહેલી પ્રકુલ તાડીનાં વનોની પંક્તિઓને તેઓ પોતાના તરંગોનાં પરિવર્તનથી ચંચળ દેખાડતા હતા.^{૩૦} તેઓ કઠિ આવેલાં વનોની લતાઓમાંથી ખરી પડેલાં એલચી, લવંગ, કુંદાલ આદિનાં ફળોની માળાને ગ્રહણ કરવાની ઇચ્છા રાખનારાં જળચર પ્રાણીઓના સંચારવાળા હતા. તેઓ જળમાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલાં આખા તથા કદંબ આદિ વૃક્ષોમાં તેમના અશ્વભાગમાં ખેડેલાં પક્ષીઓને છેતરીને તેમને કાઠાની નજીક પાઈ જનારાં જળચર પ્રાણીઓના પંખાઓના શબ્દવાળા હતા. આકાશમાં ગતિ કરનાર સિદ્ધ આદિ દેવતાઓનાં પ્રતિબિંબ પડવાથી ભયર્થ આમતેમ લાગતાં જળચર પ્રાણીઓને લીધે તેમના મહાન સેતુઓના બધો ક્ષણવારમાં ભાંગી ગયા હતા. પ્રતિબિંબરૂપે ત્રણે લોકોને પોતાનામાં ધારણ કરી રાખવાથી અને આકાશના જર્વ નિર્મળતાથી તેઓ દિશાઓમાં જાણે તિરાકાર ચાર નારાયણ હોય તેવા જણાતા હતા. અતિ ગંભીરતાથી, અતિ નિર્મળતાથી, અતિ વિસ્તારથી અને અતિ વૈભવથી આકાશને ગળી જઈ તેઓ જાણે તેને પાછું પોતાના હૃદયમાંથી પ્રતિબિંબરૂપે બહાર દેખાડતા હતા.^{૩૧-૩૫} કમળ જેમ પોતાની કળીમાં ભરનારે ધારણ કરી રાખે છે, તેમ તેઓ જળના ઉપરના ભાગમાં આકાશની અંદર ફરનારાં પક્ષીઓનાં પ્રતિબિંબોને આકાશની સાથે પોતાના સારરૂપ હૃદય (અંદરના ભાગ)ની અંદર ધારણ કરી રહ્યા હતા.^{૩૬} યુદ્ધોમાં પ્રવેશ કરવાથી તથા બહાર નીકળવાથી તેની ગંભીરતાને ખતાવતા તેમજ તરંગોની સાથે ચપળતાથી અથડાતા પવનો વડે તેઓ આકાશનો સ્પર્શ કરતા હતા અને પ્રલયકાળનાં વાદળાંઓના નિવાસરૂપ હતા.^{૩૭} યુદ્ધોમાં

અંદર થયા કરતા ચકરીઓના મહાન શબ્દો વડે તેઓ વળના જેવા અતિ ભયંકર હતા અને પોતાને ગળી જનાર અગત્ય ઋષિને તથા વડવાનલને જાણે તેઓ યુક્તાની અંદર ગળી ગયેલ સમજતા હોય એમ દેખાતા હતા.^{૩૮} અનેક જળખિંદુઓ રૂપી પુષ્પવાળાં, તરંગોના સમૂહરૂપી વૃક્ષોવાળાં અને લહેરોરૂપી મંજરીવાળાં પોતાનાં જળરૂપી વનને તેઓ જાણે આકાશને અડકી ગયેલ સમજતા હોય તેવા થઈ રહ્યા હતા.^{૩૯} તે સમુદ્રોના તરંગોના સમૂહો ઉપર આછલાં વગેરે જળચરો તરતાં હતાં અથવા તેમાં જોઈ જોડતાં આકાશચારી પ્રાણીઓ નીચે પડતાં હતાં. આથી, એ તરંગો જાણે આકાશના ખંડો જ રાજો વડે ખંડિત થતાં નીચે આવી પડ્યાં હોય એવી ભ્રાંતિ ઉપજાવતા હતા.^{૪૦} આ પ્રમાણે તરંગો વડે જીજ્ઞાસા એ સમુદ્રોના અતિ વિસ્તારીયું તટ પ્રત્યે વિપશ્ચિત્ રાજનું સૈન્ય આવી પહોંચ્યું. ત્યારે ચારે બાજુ અતિ વિસ્તારવાળા એ તીરના ઉપરના પ્રદેશમાં ઠેઠ આકાશને અડેલાં પર્વતોનાં શિખરોની ઉપર એલચી, લવંગ, બકુલ (બોલસરી), આંબલી, તમાલ, હિંતાલ (નાનાં તાલવૃક્ષ) અને તાલ આદિ વૃક્ષોનાં પાંદડાંઓ નૃત્ય કરતાં હતાં. આથી, વિભક્તરૂપે દેખાતી અને ભરતો જેવી રથામ જણાતી વનની રેખા અત્યંત શોભામય દેખાતી હતી.

પ્રલોલવંશમકુલામલકીતમાલહિંતાલતાલદ્વલતાંદવસંહિતાગ્રે । પ્રાપ્તે પત્તલવળવારિધિદીર્ઘતીર્ણે રેખા ચમાવલિનિર્માવરશૈલમૂર્ધ્નિ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘સમુદ્રવર્ણન’ એ નામનો સર્ગ ૧૧૩ ચો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૧૪ મો*

સમુદ્રનું વર્ણન

॥ સ્વિષ્ટ ઉવાચ ॥

અથ તેષાં તદા તત્ર તતસ્તાંસ્તાનદર્શયન્ ।

પાર્શ્વગા વનવૃક્ષાન્વિશૈલમેષવનેચરાન્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—પછી, એ વિપશ્ચિત્ રાજાઓની પાસે રહેનારા મંત્રી વગેરેએ વિપશ્ચિત્ રાજાઓને વિચિત્ર પ્રકારનાં વન, વૃક્ષ, સમુદ્ર, પર્વત, મેઘ અને વનચરવર્ગને દેખાડવા મોક્યા. તેઓ બોલ્યા કે, ‘હે મહારાજા! મધ્યભાગથી માંડી ઉત્તરોત્તર ઘટશિલાવાળા ભાગને ધારણ કરી રહેલા આ પર્વતની આકાશને અડી રહેલી આ શિખરભૂમિ જુઓ. અતિ જાંચાઇને લીધે તે તીવ્ર વાયુવાળી છે અને વિહાર કરતા દેવગંધર્વ આદિ વડે તે યુક્ત છે.’^૧ જુઓ, આ બકુલ, પુત્રાગ, નાળિયેર આદિના સમૂહો વડે આકુળ થયેલી વનની પંક્તિઓ વિવિધ પ્રકારના સુગંધી વાયુઓ વડે ભરપૂર છે.^૨ જુઓ, સમુદ્ર પોતાના તરંગોરૂપી દાતરડાં વડે પર્વતની પાસેની ભૂમિને ઉખેડી નાખે છે. વળી જુઓ, પર્વતોની અંદર રહેલ શિલાઓના સમૂહને તથા ઠેઠ મૂળપર્વત રૂપો વડે અને પદ્મલેખો વડે વ્યાપ્ત એવી વનોની પંક્તિઓને પણ તે ઉખેડી નાખે છે.^૩ બાળક જેમ ઘરમાં રહેલી ધુમાડાની પંક્તિને વીંચણના પવનથી કંપાવે છે, તેમ સમુદ્ર વૃક્ષલતા આદિરૂપી હાથ વડે નૃત્ય કરતા અને પોતાના સ્વેદરૂપ જળખિંદુઓ વડે યુક્ત એવા પર્વતોની ઉપરની ભૂમિકામાં વિશ્રાંત થઈ રહેલ મેઘોની પંક્તિઓને પવન વડે કંપાવે છે.^૪ પૂનમને દિવસે પૂર્ણચંદ્રના ઉદય સમયે મહાસાગરમાં ભરતી આવે છે, તેથી તેના પૂરમાં તણાઈ

* આ એકસોચોદસા સર્ગમાં વિપશ્ચિત્ રાજાને તેની પાસે રહેલ મંત્રી વગેરે વર્ગ, વન, વૃક્ષ, પર્વતો અને મેઘ આદિ બતાવશે; તે વિષે વર્ણન

આવીને પોતામાં ભરાઈ રહેલા ચંખોવાળી સાખાઓ વડે સુશોભિત એવાં આ તટનાં વૃક્ષો, બહુ ચંદ્રખિંબોડી ધ્વજને ધારણ કરી રહેલ મૂર્તિમાન કલ્પવૃક્ષો હોય તેવાં શોભે છે.^૧ રત્નોના જવાં સુંદર પ્રહોના ભાર વડે પરિપૂર્ણ અને રાતા પલ્લવોડી હાથ વડે રમણીય એવાં આ વૃક્ષો, લતાડી સ્ત્રીઓ સાથે દમ બહુ આપની પૂજ કરતાં હોય તેવાં દેખાય છે.^૨ આ ઋક્ષવાન નામનો પર્વત તરંગો સાથે તણાઈ આવતા મગરમચ્છોને ગળી જનારાં અને શિલાઓડી દાંતવાળાં પોતાનાં શુકાડી મુખો વડે રીંછની પેઠે બહુ ધૂરકી રહ્યો છે.^૩ જમ યુક્કુશળ પુરુષ પોતાના શત્રુઓને જડ વાજ્યો વડે તરછોડે છે, તેમ આ મહેન્દ્ર પર્વત પોતાની મંદ ગર્જના વડે પોતાના ઉપર ગંભીર ગર્જના કરનારા વરસાદોને તરછોડે છે.^૪ અંદન વડે ખરડાયેલા, જોયો અને સુશોભિત એવો આ મલયાચળડી મલ્લ બહુ સમુદ્રની તરંગોડી ભુજાઓની ચાતુરીને જીતવાને તૈયાર થઈ રહ્યો હોય એવો દેખાય છે. સૂર્યના માર્ગમાં ગતિ કરનાર દેવતાઓ આરે ખાજુથી નિરંતર રતનવાળા તરંગો વડે વ્યાપેલા આ સમુદ્રને વિશે પૃથ્વીનાં રતનમય કંકણોની ભ્રાંતિ થવાથી તેને ભેઈ રહ્યો છે. રત્નોને પોતાના મસ્તક ઉપર ધારણ કરી રહેલા અને પવનનું પાન કરનારા નાના પર્વતો વનોના સમૂહથી ભરપૂર છે. વાયુના વેગથી વનનું કંપનું થવાથી તેઓ અચળતાને ધારણ કરે છે અને નીચીજાંચી ગતિ વડે બહુ સર્પોની પેઠે ગતિમાન થઈ રહ્યા હોય તેવા દેખાય છે. તરંગોમાં ફરનારા સમુદ્રના મગરમચ્છો તથા શિખરોમાં ફરનારા અરુણના હાથીઓ, તરંગોના તથા શિખરોના સંપર્ક થતાં એકબીજાને ધક્કી લેવાની ઇચ્છાથી પોતાના મુખને તથા સૂંઢને ફાડી રાખી ધૂંધો કરે છે; તેઓ વાદળોઓની પછનાડે ચાલનારા તથા ખંડોને વરસાવનારા મેઘોની પેઠે બેનાર-

ના ચિત્તને ડરી લે છે.^{૧૦-૧૨} તેમાં આ એક હાથી દેવયોગે અગાધ જળમાં આવી પડવાથી ચક્રી વડે ગોચું ખાઈ ગયો છે અને પોતાની સૂંઢ વડે પાણીને દિશાઓમાં ફેંક્યા કરતાં છતાં, તે પાણીથી પૂર્ણ રીતે મૂંઝાઈ રહેલ છે. જુઓ, તે પાણીમાંથી પોતાનું માથું જોડું કરી શકતો નથી, તેથી પોતાની સૂંઢને અત્યંત જોડી કરીને મરી બચ છે.^{૧૪} હમણાં જમ સમુદ્રો જળ વડે ભરેલા છે અને પર્વતોને લીધે વિપમતાવાળા (ખરબચડા) છે, તેમ સર્વ દ્વીપોની ભૂમિઓ પણ હમણાં તેવી થઈ રહી છે.^{૧૫} જમ બ્રહ્મ જગતોને ધારણ કરી રહ્યું છે, તેમ આ સમુદ્ર પોતાનાથી અભિન્ન છતાં ભિન્ન જવી જણાતી, પોતાથી જુદે રૂપે સ્ફુટપણે દેખાતા છતાં પણ અસલ તરંગો વડે તરલતાવાળી, અંદર જડ છતાં બહાર ચંચળ દેખાતી અને અંતવાળી છતાં અનંતરૂપે એવામાં આવતી ચક્રીઓને ધારણ કરી રહેલ છે.^{૧૬,૧૭} મથન કરવાને સમયે દેવતાઓએ સમુદ્રનું સર્વસ્વ હરી લીધું છે. જમ ઇન્દ્ર અસુરોથી છુપાવી રાખી રત્નોને સંધરી રાખે છે, તેમ તેણે તે સમયે દેવતાઓથી છુપાવી રાખી સૂર્યડી અનેક મણિઓને પોતાની અંદર સંધરી રાખેલ છે. તે સૂર્યડી મણિઓ અત્યંત તેજમય હોવાથી ઠેક પાતાળમાંથી પણ સ્પષ્ટ રીતે દેખાય છે. સમુદ્ર તેને પોતાના જળની અંદર પ્રતિબિંબરૂપે બહુ અસત્યરૂપે દેખાડતો હોય તેમ શુભ રીતે પોતામાં ધારણ કરી રહેલ છે.^{૧૮,૧૯} એ સૂર્યરૂપ મણિઓમાંથી તે અઢકા મણિને પ્રત્યેક દિવસે પશ્ચિમ સમુદ્રમાં પહોંચાડવા માટે અંતરિક્ષમાં ફેંકે છે, તેથી કરીને દિવસની ઉત્પત્તિ થતી હોય એમ હું માનું છું.^{૨૦} જમ યાત્રામાં અનેક દેશોના લોકો ભેગા થાય છે અને તેના ભારે કાલાહલ થઈ રહે છે, તેમ સમુદ્રની અંદર અનેક દિશાઓનાં તથા દેશોનાં જળો સારી રીતે પરસ્પર ભેગાં થઈ ગયાં છે અને તેના

ભારે ઢાલાહલ મચી રહ્યો છે.^{૨૧} હું એમ ધારું છું કે, યુદ્ધના ઉત્સાહવાળા જીવોમાં જળચર જીવો સર્વથી વધારે ઉત્સાહી છે; કેમકે પૂર્વસાગર અને પશ્ચિમસાગર એ બન્નેનો સમાગમ થતાં પરસ્પર એકબીજામાં અથડાવું થવાથી તેમનું યુદ્ધ કેઈ દિવસ શાંત થતું જ નથી.^{૨૨} જળમાં રહેલાથી જ્ઞાનિ પામી ગયેલાં માછલાંઆ તરંગોના ઉપરના ભાગમાં નૃત્ય કરી રહ્યાં છે, તેથી ચક્રીઓના જેવો ડોળ દેખાડનારા જળનાં બિંદુઓરૂપી મોતીઓથી આ વાયુ બહુ આપને ભેટ વડે ભરી દેતો હોય તેમ વાય છે; આપ તે જુઓ.^{૨૩} નદીઓરૂપી સુક્તાલતા (મોતીની લતા)ની અંદર વચમાં રહેલા મેઘોરૂપી ઉત્તમ નણિઓ સમુદ્રના કંઠમાં લટકી રહ્યા છે, તેથી તેઓ અપજતા વડે એકબીજામાં અથડાવાથી બહુ ખણખણાટનો અવાજ કરી રહ્યા હોય એમ જણાય છે.^{૨૪} ઘોંઘાટને લીધે અરુચિ ઉત્પન્ન કરનારી મહેંદ્રપર્વતની ભૂમિમાં આવ્યા પછી, સિદ્ધઅને સાધ્ય દેવતાઓને અરુચિ ઉત્પન્ન થઈ છે અને તેઓ ગુફારૂપી ધરમાં રમણ કરવા માટે સમુદ્રમાર્ગે પાછા વળ્યા છે. જુઓ, તેમને આ વાયુ અત્યંત સુખ ઉપજાવે છે.^{૨૫} મંદરાચળ પર્વત પોતાની ગુફાઓમાંથી બહાર કાઢેલા પવનના પ્રચારથી વનભૂમિને કંપાવી રહ્યો છે અને આકાશમાં પુષ્પોની વૃદ્ધિ વિસ્તારી ચૂકે છે. નીજળીઓરૂપી ચપળ નેત્રવાળા આ મેઘરૂપી હરિણો આંખોનાં વૃક્ષોથી અને નાનાંગોટાં કદમોનાં વૃક્ષોની ભરેલા ગંધમાદન વનની ગુફાઓમાં પ્રવેશ કરે છે.^{૨૬, ૨૭} હિમાલય પર્વતની ગુફાઓમાંથી પહાર આવેલા અને મેઘોને તથા સમુદ્રના તરંગોને ભેદી નાખનારા આ વાયુઓ લતારૂપી કંકણોને નંચાવતાં નંચાવતાં વાયા કરે છે. હે મહારાજ ! આંખોના અને કદમોના અગ્રભાગના સ્પર્શથી સુગંધવાળા થયેલા ગંધમાદન વનના વાયુઓ સમુદ્રના તરંગોમાં અથડાય છે.

કુબેરની અલકાપુરીના ઉશપાશપણને પ્રાપ્ત થયેલો (તેના ઉપરના ભાગમાં રહેલો) અને વરસાદોને વીંટાયેલો વાયુ વનવીથિઓમાં પુષ્પવર્ષા વરસાવતો આ તરફથી ચાલ્યો આવે છે.^{૨૮-૩૦} ડોલર તથા મંદારના સમૂહોના મધુર સુગંધ વડે મનોહર, મંદ અને બહુ જળબિંદુઓથી યુક્ત હોય તેવા અત્યંત શીતળ આ પવનનો આપ અહીં અનુભવ કરો.^{૩૧} નાળિયેરનાં વૃક્ષો તથા લતાઓને કંપાવવાથી તીખા તથા સુગંધી એવા આ પવનો પૂર્વદિશા તરફ પારસિક દેશનાં નગરો પ્રત્યે બળ્ય છે, તે આપ જુઓ.^{૩૨} પુષ્પો વડે સુશોભિત એવાં મહાદેવજીનાં પ્રમદનમાં કપૂર આદિથી સુગંધી થઈ રહેલા મેઘોને કંપાવતા અને કેલાસનાં કમળોના સમૂહોને પણ ધ્રુજવનારા આ વાયુઓ વાય છે.^{૩૩} મોટા મહાન્મત હાથીઓના કુંભસ્થળોમાંથી નીકળતા મદને વહેવાથી મંદ મંદ ગતિ કરનારા વિંધ્યાચળની ગુફાના વાયુઓ એક વિચિત્ર ભતના શખ્દને ઉત્પન્ન કરતાં રહે છે.^{૩૪} મલયાચળ પર્વત ભિલ્લોની સ્ત્રીઓનાં શરીર ઉપર જૂનાં પાંદડાંઓના સમૂહને ફેંકી રહ્યો છે. તેથી પાંદડાંઓરૂપી વસ્ત્રો વડે, ભિલ્લો વડે અને તેનાં બાણો વડે પૂર્ણ થઈ રહેલી આ વનની પંક્તિઓ નગરના જેવી દેખાય છે.^{૩૫} સમુદ્રો, પર્વતો, નદીઓ, વરસાદો અને વનની પંક્તિઓને પોતાની અંદર ધારણ કરી રહેલી આ દિશાઓ આપના પ્રતાપબળથી પ્રસન્ન થઈ બહુ હસતી હોય તેમ સૂર્યનાં કિરણો વડે દેદીપ્યમાન દેખાય છે.^{૩૬} આ પ્રદેશની અંદર પર્વતની નજીક આવેલી વનવીથિઓમાં વિદાધરોએ રચેલી પુષ્પશય્યાઓની બન્ને બાજુએ અળતાના ચિહ્નવાળાં પગલાં સારી રીતે જોડ્યાં છે, તેથી તે શય્યાઓ રમણ કરતાં પુરુષ યાદી જવાથી નીકળી નીકળી સુંદર યુવતીએ પુરુષના જેવો સુરતબદ્ધાર કર્યો હોય એમ સૂચવે છે.^{૩૭}

અત્રોપશૈલવનવીથિષુ પ્રુષ્પશય્યા

રચિતાઃ પરિવર્ણયન્તિ । પાર્શ્વદ્વયસ્યપરિવૃત્ત-
પદાત્સમુદ્રાદ્વ્યાવૃત્તમુખવનિતાપુરુષાયિતાનિ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ' દિગ્દર્શન '
એ નામનો સર્ગ ૧૧૪ માં સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૧૫ મો ~ ~ ~

વન, પર્વત આદિનું વર્ણન

॥ વાર્ધેના ઉચ્ચ ॥

અતોત્તમાશયલતાવલપાલયેણુ
લીલાવિલોલલનાઃ કલયંતિ શીતમ્ ॥

ઉદ્દામમાવરસવિસ્તૃતવાસરેદા

વિશ્વમ્ય કિન્નરગણાઃ કલકાકલીકમ્ ॥ ૧ ॥

સેવકે યોદ્યાઃ—હે મહારાજ ! આ પર્વતને
વિશે લીલામાં તરબોળ થયેલી લલનાઓ સાથેના
હિન્નરગણો ઉત્તમ ભાવે તથા ઉત્તમ રસોને લીધે
દિવસના કામકાજ ભૂલી ગયા છે અને પોતાના
લતાઓના સમૂહવાળા ધરમાં વિશ્રામ કરીને
તેઓ અવ્યક્ત તથા મધુર ધ્વનિવાળાં ગીતો ગાય
છે તથા સાંભળે છે.^૧ આ હિમાલય, મલયાચલ,
વિંધ્યાચળ, સશાદ્રિ, કૌંચપર્વત, મહેન્દ્રપર્વત
મધુમંદર અને દ્વંદ્વર આદિ પર્વતો ધોળાં વાદળાં-
ઓડપી વસેા વડે સુશોભિત છે, તેઓ દૂર
રહેલા ઢોવાથી ભેનારની દૃષ્ટિમાં છેટેથી સુકાયેલા
પાંદડાંના કટકા વડે ચિહ્નવાળા પાપાણુના જેવા
અતિ નાના દેખાય છે, તે આપ જુઓ.^૨ આ
કુલપર્વતોના મોઢા રસ્તાઓ પણુ છેટેથી ભેતાં
બરાબર દેખાતા નથી અને તેઓ પરસ્પર એક-
બીજાને અડકી રહેવાથી આગળ ગઢના જેવી
શોભાને ધારણ કરે છે. વળી સમુદ્ર પ્રત્યે પ્રવેશ
કરતી આ ચપળ નદીઓ પણુ લગડામાં ગૂંથાયેલ

ઝીણા ધોળા સૂચી સુશોભિત એવા છેડાના
જેવી શોભાવાળી દેખાય છે.^૩ હે રાજન ! ચારે-
બાજુ પર્વતોની ઉપર મેઘોને વિસ્તારી દેનારી,
મેઘોના જેવી રચાગ, પક્ષીઓના ઢાલાહલ તથા
આલાપડપી ભાષણવાળી અને લતાઓએ મૂકેલાં
પુષ્પો વડે યુક્ત તથા સુશોભિત એવી વનપંક્તિ-
ઓડપી જીજ્ઞલતાવાળી આ દશે દિશાઓ જાણે
આપની રાણીઓને હસતી હોય તેમ આપણી
આગળ સોહી રહી છે.^૪ તાલ, તમાલ તથા બોલ-
સરી વડે વ્યાપ્ત એવાં જાયાં શિખરો વડે સુશોભિત
અને પર્વતોની સાથે એકરૂપ થઈ રહેલ આ
ચપળ વન, સમુદ્રના ચપળ તરંગો સાથે અથ-
ડાય છે, તેથી તે તીરના અત્માગમાં લાગી ગયેલ
ધાટી શેવાળના સમૂહના જેવું દેખાય છે.^૫
અહો ! આ સમુદ્રનું શરીર જેવું વિસ્તારવાળું,
બળવાળું અને ભારને સહન કરનાર છે ! તેની
અંદર અહીં એક બાજુ શેષશાયી ભગવાન
પોઢેલ છે અને બીજી બાજુ તેમના શત્રુઓનું
કુળ રહેલ છે ! તેમાં આ તરફ શરણુ ધરનારા
પર્વતોડપી પક્ષીઓ સૂતેલાં છે અને પેલી તરફ
પ્રલયકાળના સર્વ મેઘોની સાથે વડવનલ રહેલ
છે !^૬ હે મહારાજ ! આ જંબૂ ન્દીના તટો
સુવર્ણમય એવાં સર્વ ગામો, અરણ્યો, નગરો,
સ્થળીઓ, પર્વતો, વૃક્ષો, ઠૂંકાઓ અને મોખ-
રાના ભાગમાં આવેલા બીજા રાણીય ઉચ્ચ
પ્રદેશો વડે સુશોભિત છે. તેઓ સ્પર્નારાયણનાં
કિરણો વડે વ્યાપ્ત થતાં ચારે બાજુ ઝળપી જોડે
છે અને જ્વાળાઓના સમૂહ વડે વ્યાપ્ત એવા
આકાશના અંદરના મધ્યભાગમાં પોતાના તેજ-
રૂપે દેવાઈ જઈ, ચારે બાજુ કાન્તિઓને પ્રસારી
દે છે. આવી ભૂમિ દેવતાઓનાં ઉપસોગને જ
ચોગ્ય છે. બાકી મનુષ્યોને તે સેવા ચોગ્ય નથી.
મેઘના જેવાં કંઠોનાં વનોડપીકંબલ (કામળી-
ધાબળા) ને ધારણ કરી રહેલા આ પર્વતની
ઉપરના ભૂમિપ્રદેશો સૂર્યના માર્ગને રૂંધી રહ્યા

૧ આ એસોપ દરમા સર્ગમાં પાસેના દમ્બૂરિ
યાઓ રાજને ચારે દિશાઓનાં વનો, પર્વતો, વૃક્ષો,
સમુદ્રો, પક્ષીઓ, મેઘો અને પવનો ઇલાદિનું
નિર્વાણ.

છે. માટે આ સર્વ પ્રદેશો પૃથ્વીની પેઠે જ પર્વત-
ના તટરૂપ છે, એમ સમજાએ. સર્પના તેજને
રોકનારા એ મેઘ-સમૂહ છે, એવી તમે શંકા
લાવશો મા. આ મલયાચળનો પ્રભાવ પણ
મહાન છે. તેની શ્રેષ્ઠ એવી 'લવલી' નામની
લતાઓ વડે ચંદનવૃક્ષો શોભી રહ્યાં છે. એ
વૃક્ષોના વિસ્તીર્ણ સુગંધરૂપી મદને લીધે પાસેનાં
બીજાં વૃક્ષો પણ રસથી ચંદનરૂપ થઈ બન્ય છે
અને તેઓ દેવતાઓ, મનુષ્યો તથા દૈત્યોના
સુખરૂપી કમળમાં ભરરાઓની પેઠે તિલકરૂપ
શોભા પામે છે. વળી પોતાના ત્રીજા નેત્રમાં
જ્વાલામય અગ્નિને ધારણ કરી રહેલા રુદ્ર જ્યારે
તાંકવનૃત્ય કરે છે, ત્યારે ઉજાતાને લીધે તેમના
ખન્ને કપોલો ઉપર પરસેવાનાં ઊનાં ઊનાં
બિન્દુઓ થઈ આવે છે. સ્ત્રીઓ જેમ સુરતસમયે
પોતાના કપોલો ઉપર આવેલા પરસેવાનાં બિન્દુ-
ઓને અંગૂઠાથી તથા આંગળીથી લૂછી નાખી
તેમને શીતળ કરે છે, તેમ આ પર્વત પણ
પોતાના સુગંધરૂપી મદથી રુદ્રના કપોલ ઉપ-
રના પરસેવાનાં ટીપાંને લૂછી નાખી, તેમને શીતળ
કરે છે.^{૭-૮} સમુદ્ર વડે ધોવાયેલાં સુવર્ણમય તટો-
માં ઊગેલાં અને મોટા સર્પોનાં શરીરો વડે વીંટા-
યેલાં ચંદનવૃક્ષોથી સુશોભિત થઈ રહેલો તેમજ
વિધાધરેની સ્ત્રીઓના સુખકમળની કાન્તિના
સમૂહ વડે બીજી પણ સર્વ શિલાઓને સુવર્ણમય
બનાવી રહેલો આ મલયાચલ પર્વત આપણી
પાસે દેખાય છે.^{૧૦} શબ્દ કરી રહેલા વાસિ-
નિકુંજોમાં, શિલા, શિખર આદિ કઠોર પ્રદેશોમાં,
શુક્રઓમાં અને નદીઓમાં યથા કરતા તાલના
શબ્દોથી કૃજ રહ્યા છે અને કળીઓમાં રહે
નારા ભરરાઓ તેમનાં ગીતોને આડંબર સાંભળ-
વામાં આસક્તિને લીધે મૌન ધાવણ કરી રહ્યા
છે. જુઓ, આ કૌંચાચલ પર્વતએ ભરરાઓથી
સુશોભિત છે. કુંભીનસ નામના સર્પો આ પર્વત-
ની અંદર ધ્યા કરતા અને ઉત્તમ શ્યામ મેઘોને

ઘચ્છનારા મધૂરોના શબ્દો સાંભળીને ઉદ્વેગ પામ્યા
છે અને તેઓ ઘણા બૂના સમયના તથા કોતરવાળાં
એવાં બૂનાં વૃક્ષોના સ્તભોની અંદર સતાઈ રહે-
છે.^{૧૧} હે મહારાજ! આ કૌંચપર્વતના તટ ઉપર
કામળ કનકલતાથી રચેલાં મનોહર મંદિરોને
વિશે પોતાના પતિ સાથે વિલાસ કરી રહેલી
લલનાઓનાં હાથકંઠે હાલી રહ્યાં છે, તેથી
તેમનો ભારે ખલખલાટ રાગી પુરુષોને શ્રવણ-
માત્રથી જ કાનને રસાયન જેવો આનંદ આપી
રહ્યો છે, તે આપ સાંભળો.^{૧૨} સમુદ્રમાં જળ-
બિન્દુઓને સમૂહ હાથીઓનાં ગંડસ્થળોમાંથી
સવતા મદજળ વડે મિશ્રિત થઈ ગયો છે, તેથી
તે બધું ચપળ તરંગોમાં ભરરાઓના સમૂહથી
ચત્રાયેલો હોય તેમ થઈ રહ્યો છે અને તે બધું
રોતો હોય તેમ જણાય છે.^{૧૩} આ નિર્ભળ
અંદ્રમા અમૃતના મંચનથી ઉત્પન્ન થયેલ નવ-
નીતના જેવાં કામળ શરીરવાળો છે અને તેવાં જ
કામળ શરીરવાળી નક્ષત્રરૂપી સુંદરીઓ વડે તે
યુક્ત છે. જુઓ, તે ક્ષીરસાગરમાં પ્રતિબિંબિત
થઈ જઈ, બધું પોતાના પિતાના યોગમાં જળ-
કીડા કરતો હોય તેવા થઈ રહ્યો છે.^{૧૪} આ બાળ-
લતાઓ મહોન્મત્ત તથા સુંદર એવી કાચલોના
અવ્યક્ત તથા મધુર એવા સૂક્ષ્મ ધ્વનિ વડે
રમણીય છે, ભરરાઓરૂપી ચપળ નેત્રને ધારણ
કરી રહેલ છે, રાતાં પલ્લવોરૂપી હાથોમાં પ્રુંધે
વડે સુશોભિત છે અને વસંત સંબંધી ઉત્સવના
વિલાસરૂપી તિલકનાળી છે. જુઓ, તેઓ મલય-
પર્વતના નિર્ભળ શિખર ઉપર નૃત્ય કરે છે.^{૧૫}
પર્વતોમાં વાસિની અંદર સ્વાતિના સમયમાં
વરસાદનાં બિન્દુઓ પડે છે, ત્યારે સમુદ્રમાં
જળને ઘચ્છનારી છીપોની અંદર તેમજ ગંધ-
હસ્તિઓના કુંભસ્થળોની અંદર-એમ ત્રણ
સ્થાનોમાં મુક્તાકલ યાય છે. મોતીઓની આ
ત્રણ ભતિ સ્થાનની શુદ્ધિ પ્રમાણે નાનીમોટી
થાય છે અને તે જ પ્રમાણે તે ઉત્તમ ગુણવાળી

પણ થાય છે.^{૧૬} પર્વત, સમુદ્ર, પુરુષ, મેઘ તથા દેહકાની જાતિમાં, શિક્ષામાં અને હાથીમાં નાના આકારના મણિઓ (રત્નો) થાય છે. હે મહારાજ ! તે મણિઓ તાપની શાંતિ કરે છે, રાત્રીઓનું ઉચ્ચાટન કરે છે, તેમજ તેમને મારણ, જ્વર, બળ, શ્રાંતિ, અંધપણ, ખેદ તથા પરિતાપ ઉપજાવે છે. તેઓ આકાશમાં અને પૃથ્વીમાં યથેષ્ટ ગતિ કરાવે છે, ઢંકાયેલા તથા દૂર પડેલા પદાર્થોનો પ્રકાશ કરે છે, દુર્ભિક્ષ આદિનો નાશ કરે છે અને વિષ, કૃત્યા તથા યંત્ર આદિનો પ્રતિહ્વાય કરે છે.^{૧૭} ચંદ્રમાનો ઉદય ચતાં મંદરાચળ જમ સુરગોના, મેઘોના તથા ગુફાઓના અંદરના ભાગમાં થનારા શબ્દો વડે અને વનના વાંસોના છિદ્રોમાં થનારા શબ્દો વડે સ્તુતિ કરે છે, તેમ આ દેશનાં નગરો ગોખનાં અંદરના ભાગો, જળિયાં, કપાટો અને ડોહીનાં ખારણાંઓ આદિરૂપ મુખ વડે અમૃતસિંદુરૂપ ચંદ્રની સ્તુતિ કરે છે.^{૧૮} ઉપર તથાતાં જતાં વાદળોએને જોઈ મુગ્ધ સિદ્ધાંગનાઓ ‘અરે ! આ પવન શું કોઈ શિખરને ઉડાડી બળ્ય છે કે શું !’ એવી શંકા કરે છે અને અત્યંત ચકિત થઈને તેઓ જાણું મોં કરીને તેને ઉત્સાહભરે જોઈ રહે છે. એ પવન બહુ પૃથ્વીમાંથી પ્રકટ થયેલો આકાશ તથા સુતલ પાતાળને તોળવાનો વજસ્તંબ હોય, તેમ હિમાલયના પ્રત્યેક તટમાં અને પ્રત્યેક વનમાં વાયા કરે છે.^{૧૯} હે મહારાજ ! ગંગાના તરંગો વડે અને ગ્રાકળનાં બિંદુઓ વડે શીતળ, બેઠેલા વિદ્યાધરોથી સુશોભિત એવી શિક્ષાઓ વડે રમણીય અને પુષ્પોનો બહુ વરસાદ વરસ્યો હોય તેમ પુષ્પોથી ભરપૂર એવાં વનોવાળા આ મહેન્દ્રાચળ પર્વતના તટોને આપ જુઓ.^{૨૦} અનેક પવિત્ર દેશોમાં ફેલાઈ રહેલાં તેમજ અનેક પવિત્ર વનોને, પુષ્પોનાં સ્વર્ગોને, પવનોને, નગરોને અને જગતને પવિત્ર કરનારાં ન જોને જોઈને તત્કાળ દુર્લાબને

બળ જતો રહે છે.^{૨૧} શ્રીશૈલ આદિ પર્વતોનાં શિખરોના સત્પુરુષોથી સુશોભિત એવાં ખીચ દિશાઓમાં રહેલા દેશોનાં, તીર્થો, ક્ષેત્રો, વાવ આદિ નીચાણવાળા પ્રદેશોનાં, હિમાલય આદિ પર્વતોની ગુફાઓનો આશ્રય કરી રહેલાં તથા વાદળોએ વડે રમણીય એવાં ચંપકારણ્ય આદિ વનોના અને નિકુંબોના સમૂહ વડે વ્યાપ્ત તથા આકાશના જવાં નિર્મળ સેતુબંધ આદિ તીર્થોનાં દર્શન થતાં મોટાં પાપો પણ ધોનાઈ બળ્ય છે.^{૨૨} હે મહારાજ ! મલયાચળ પર્વતની અંદર ચંદન-વૃક્ષની મનોહર શ્રેણીઓ રહેલ છે. વિંધ્યાચળમાં મહોન્મત હાથીઓ રહ્યા છે. કૈલાસની અંદર અતિ ઉત્તમ સુવર્ણ રથ છે. મહેન્દ્રાચળ પર્વતમાં ચંદ્ર (કપૂર કે કપિલો જેવું આદિ કાંઈ ધાતુવિશેષ) રહેલ છે. હિમાલયમાં દિવ્ય ઔપધિઓ રહી છે. આ સર્વ પર્વતોમાં અને એવા જ ખીજ પર્વતોમાં રત્નો રહ્યાં છે; છતાં ભાગ્યહીન પુરુષો એ કશું ભોગ્ય વિના જ આધિજા જંદરની પેઠે જૂના ધરના એક ખૂણામાં પોતાના આયુષ્યને એળે ગાળી નાખે છે.^{૨૩} મેઘરૂપી અધિકારથી વીંટા-યેલી આ દિશાઓ આખા જગતને ઠેઠ અંતરિક્ષ-લોક સુધી બહુ એક મોટા તળાવરૂપ ખનાવી દેતી હોય એવી દેખાય છે અને તેની અંદર ચંપળ વીજળીઓ બહુ તળાવમાં માછલીઓ ફરતી હોય તેમ ક્યાં કરે છે.^{૨૪} અહો ! આ વરસાદના વાયુઓ પોતે ગ્રાકળવાળા છે, છતાં ભૂમિ ઉપર, નીચે પડેલી ગ્રાકળની ધારાઓને સૂકવી દે છે, ધારાબંધ વરસનારા વરસાદોને પુષ્ટિ આપી મહોન્મત કરે છે, શીત સ્પર્શ વડે મનુષ્યોનાં શરમાયોને ખડાં કરે છે અને સુસવાટભરે વાયા કરે છે. અહોહો ! શ્યામ મેઘોના પ્રસારને અતુસરનારા, ધીર પુરુષોના સમૂહની જમ સ્થિર બોલેલાં અંકુરો, વૃક્ષો અને વનના મધ્યભાગોમાં ફરવાથી સુંદરતાવાળો અને વૃષ્ટિ સંબંધી જળબિંદુઓના સમૂહો વડે અત્યંત ધીર એવો આ પવન, વૃક્ષોનાં

પદ્મવાને અને પુષ્પોના ગુચ્છાઓને વિખેરી દેતા વાયા કરે છે.^{૨૫, ૨૬} જમ સ્વર્ગલોકમાંથી નીચે ભૂલોકમાં આવેલા જીવો પોતાની કાંઈ પૂર્વપુત્ર સંબંધી વાસનાને જરાતરા પણ ધારણ કરે છે, તેમ આ વાયુઓ સંભોગ વડે દબાયેલી સ્ત્રીઓના નિઃશ્વાસોથી વૃદ્ધિને અને ગંધને ધારણ કરે છે.^{૨૭} ભૂમંડળની અંદર આવેલાં સર્વ ક્રમોના વિકાસ કરવામાં તથા પુષ્પલતાઓની કલિકાઓને ઉઘાડી દેવામાં તત્પર થઈ રહેલા અને કામળ વસ્ત્રને ભેઠી નાખવામાં ચતુર એવા આ શીતળ સુગંધી વાયુઓ વાય છે.^{૨૮} જમ પુષ્પોની વિચિત્ર પંક્તિઓ વડે સુવાસિત થઈ રહેલાં રાજાનાં આંગણાંની અંદર તેના ઉત્તમ નોકરો પુષ્પોને કચર્યા વિના કૂચા કરે છે, તેમ આ પવનો પણ આકાશની અંદર રહેલાં સંધ્યાકાળનાં વાદળોને કામળ જ કંપ આપીને વાયા કરે છે.^{૨૯} આ શિખરના વાયુઓ વાઈ રહ્યા છે. તેઓ કાઈક ઠેકાણે પુષ્પોના ગંધવાળા છે, કાઈક ઠેકાણે ક્રમોના સમૂહના ગંધવાળા છે, કાઈક સ્થળે પુષ્પોની વૃદ્ધિ કરનારા છે, કાઈક ઠેકાણે સુંદર ઢેસરાઓને વરસાવનારા છે, કાઈક ઠેકાણે ખરફ વડે ધોળા છે અને કાઈક સ્થળે તે ધાતુઓના સંપર્કને લીધે લીલા, પીળા તથા શ્યામ વર્ણવાળા છે. તેઓ સુરતથી (સંભોગથી) થાકી ગયેલા પુરુષના પ્રસ્વેદને શીતળતાથી નિવૃત્ત કરે છે.^{૩૦} કિંકરની પેઠે સૂર્ય જાણે મૂર્ખનો સોખલી બનીને પોતાના આજ્ઞાકારી કિંકર જેવા સૂર્યકાંતમણિઓ દ્વારા પોતાનાં કિરણો છોડે છે અને ગુફાઓમાં રહેલાં પ્રાણીઓ તરફ અંગારા વરસાવે છે. આથી, પ્રાણીઓ બળી બચે છે અને મોટા ઠાલાહલ સાથે આક્રંદ કરે છે.^{૩૧} પુરુષના સમાગમરૂપી રસાયનમાં અત્તર રહેલી અને તેથી મદ વડે નિર્ભજ થઈ ગયેલી કાઈ સ્ત્રી આહીં શરીરથી પોતાના પ્રિયતમનું આલિંગન કરે છે, ત્યારે પુરુષ સુરતમાંથી ઉપરામ પામવા માટે જ તે કામનાં બહાનાં કાઢી

તેને છોતરવાની જ યુક્તિ કરે છે, તે વિપની મૂર્છના વડે થનારા પોતાના મરણની પેઠે એ સ્ત્રીથી સહી ચકાતી નથી.^{૩૨} વનભૂમિના આ વાયુઓ ક્રમોના સંપર્કથી સુગંધી છે, કામળ બળ-ગિંદુઓથી શીતળ છે અને ચંદ્રમાનાં કિરણોના સમૂહથી તરંગોને પણ શીતળતા વડે જીતી લે એવા છે, તે પણ વિરહિણી સ્ત્રીઓની પાસે જાણે આગબર્યા હોય તેમ તાપને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૩૩} આ પૂર્વસમુદ્રના તટરૂપી નિમ્નપ્રદેશની અંદર વિકટ એવાં નગડનાં પાંદડાંઆરૂપી વસ્ત્રને ધારણ કરી રહેલી કાંસ્ય આદિના વલયો વડે યુક્ત પોંચાવાળી અને નવા મદરૂપી આસવને ઉત્પન્ન કરનારા યોવન વડે સુશોભિત એવી ભિલ્લલોઠાની આ સ્ત્રીઓ કેવી રીતે ચાલી બચે છે, તે આપ જાણો.^{૩૪} નવા એવા સુરતરસને ઉત્પન્ન કરનારી અને મદ વડે ઉત્પન્ન થયેલા મદથી થનાર સંભોગ વડે આનંદ ઉપભવનારી રાત્રિ ખૂટી જવા આવી છે, તેથી આ સ્ત્રીનું ચિત્ત બચાતુર થઈ ગયું છે. જાણો, આપણી પાસે દેખાતી અને સપ વડે વીંટાયેલી આ અંદનલતાની પેઠે તે ક્ષણવાર પણ પોતાના પતિને છોડતી નથી.^{૩૫} પ્રાતઃકાળમાં વાદિનોના શબ્દથી સુખર થઈ રહેલા દિવસોએ જાણે પોતાને દ્યુતકારી નાખી હોય, તેમ પોતાના હૃદયમાં જ ચિંતા વડે વિહ્વળ બની ગયેલી નારી પોતાના પતિના વક્ષઃસ્થળમાં સંતાઈ રહે છે.^{૩૬} આ દક્ષિણસમુદ્રના તટમાં આવેલી વનની પંક્તિઓની અંદર ખાખરાનાં પુષ્પો જાંબડેલાં છે, તેથી તે જાણે બળતી હોય એમ સમજીને સમુદ્ર વારંવાર તેને જળના તરંગો વડે સિંચે છે.^{૩૭} આ વનની પંક્તિમાંથી ઉપરના ભાગમાં અત્યંત કાળા એવા મેઘો પવનને લીધે ધુમાડાની જેમ બહાર આવે છે. એ વન પંક્તિઓમાં ખાખરાનાં પુષ્પો અંગારા જેવાં દેખાય છે અને પક્ષીઓ તથા લમરાઓ કળગાઈ ગયેલા કાચલા જેવા જણાય છે.^{૩૮} આ

પકિત વળી સાચા અગ્નિથી બળી રહી છે, તેથી તે પ્રથમ વર્ણવેલી દક્ષિણસાગરના કાંઠાની વન-પકિતના બીજા દેખાય છે. જુઓ, ઉત્તરદિશા-માં પર્વતના શિખર ઉપર તે આવેલી છે અને આકાશની અંદર પવનના સપાટાથી કંપી રહી છે.^{૪૦} હે મહારાજ ! આ કૌંચપર્વતની ભૂમિની અંદર આવેલા આ ઉચ્ચત વનસમૂહને જુઓ. તેમાં મંદ ગતિવાળા મેઘમંડળના ગંભીર તથા અતિ જાંબા શબ્દો સાંભળીને મધુરો નૃત્ય કરી રહ્યા છે અને એ વનસમૂહ તેમના દૌડાથી ગાજ રહ્યો છે. વળી, તે આકુળતાથી પડ્યા કરતા મેઘોથી તથા પવનોથી કંપી રહેલાં પુષ્પોથી, ફૂળોથી તથા પદ્મલોથી સુરોભિત અને ભય-જનક છે. આ સૂર્યનારાયણનો રથ અસ્તાચળની અંદર વિપ્રમ એવા સુવર્ણમય શિખરના અગ્ર-ભાગ સાથે અથડાયો છે અને તેના સુંદર સંધાઓ તૂટી પડ્યા છે. આથી, તે રથ પોતે પણ જર્જરિત થઈ ગઈ, પૈડાના જાંબા અવાજ ની સાથે અને ધરી તથા ધૂંસરીના ધ્વનિની સાથે નીચા પ્રદેશમાં ઊતરી બેઠો છે.^{૪૧} આ ઉદયાચળ પર્વત જગતરૂપી યૃહના ગઢ બને છે. તેની અંદર ચંદ્રમારૂપી એક મંગલિક પ્રુષ્પ અલિનપણુના સંપર્કની શંકાથી ભયભીત બની આરેખાભુ પોતાની કાંતિથી વિકસિત થઈ રહેલ છે, છતાં તેમાં પણ દેવની પ્રેરણાથી કલંકરૂપી ભ્રમર આવી ચોંટ્યો છે. આથી જણાય છે કે, જગતમાં કોઈ પણ એવી શ્રેષ્ઠ વસ્તુ નથી કે, તેને વિપરીત થયેલ વિધિ કણવારમાં કલંકવાળી ન કરે.^{૪૨} આકાશરૂપી સચુદ્રનો આ ચંદ્રમા સંબંધી પ્રકાશ જાણે પ્રદોષસમયે નૃત્ય કરી રહેલા અને ત્રેલોક્યનો સંહાર કરનારા રુદ્રનું પ્રસિદ્ધ હાસ્યજ હોય, અથવા જાણે જગતરૂપી એક મોટા ઘરને લગાવેલો કળીચૂનાનો લેપ હોય, જાણે શીરરૂપી જળનો ઉપરનો શુદ્ધ સફેદ હોય એવા ભાસે છે.^{૪૩} સંધ્યાકાળના

જવા વિચિત્ર રંગવાળા ધાતુઓના રંગોથી સુશે-ભિત એવો પ્રદોષરૂપી મંદરાચળ ચંદ્રમારૂપી ક્ષીરસાગરનું મંથન કરી રહ્યો છે. જન ગંગાનાં ફેલાઈ રહેલાં પૂરો વડે મહાદેવજી શોભે તેમ પરિપૂર્ણ અંગવાળો આ દિશાઓ, દૂધના ફેલાઈ રહેલા ધોળા કાંતિઓના સમૂહથી શોભી રહી છે. આપ તે જુઓ.^{૪૪} હે અતુલ વિપચિત રાજા ! આ શુદ્ધકાના સમૂહો તાલના જવા વિદરાળ એવા વેતાળનાં ચપળ બાળકો રાત્રિને વિષે ફૂલ-દેશના રાજાનાં નગરોમાં મનુષ્યોને બળાઠારથી ખાઈ જવા માટે બેઠો છે. તે નગરો શાંતિકર્મ તથા સ્વસ્તિવાચન આદિથી રહિત છે અને ઉપા-તોથી બ્યાકુળ છે.^{૪૫} જ્યાં સુધી ધરની બહાર આંગણના પ્રદેશમાં સ્ત્રીનું સુખ આવતું નથી, ત્યાં સુધી જ પરિપૂર્ણ એવો ચંદ્રમા આકાશની અંદર શોભી રહે છે; પણ જ્યાં આંગણરૂપી આકાશ ત્રિશે સ્ત્રીના સુખરૂપી ચંદ્રમાનો ઉદય થાય છે, ત્યાં ધોળાં વાદળોના ખંડમાં અને ચંદ્રમામાં શો ભેદ રહે છે?^{૪૬} આ હિમાલયનાં શિખરો ધણાં લાંબા દેખાય છે અને તેઓ ચંદ્ર-માનાં કિરણોરૂપી નવીન વસ્ત્રોને ધારણ કરી રહ્યાં છે. તેમની શિખાઓ ગંગાનદીના પ્રવાહથી ધોવાઈ ગઈ છે. તેઓ ખરફ વડે બ્યાપ છે અને ઉચ્ચ એવી લતાઓરૂપી જટાને ધારણ કરી રહ્યાં છે.^{૪૭} મંદારવૃક્ષોનાં વનોરૂપી આશ્રુપણવાળો, હીંડોળા ઉપર બેસી હીંચકનારી અપ્સરાઓનાં ગીતોને ફેલાવનારા પવન વડે રમણીય અને ઠાઈક સ્થળે મણિઓના પ્રકાશ વડે જાણે વિચિત્ર પ્રકારના ચિત્રોવાળો હોય તેવો દેખાતો આ જ પર્વત આકાશમાં દેખાય છે, તે મંદરાચળ છે.^{૪૮} પ્રકુદ્ધ થઈ રહેલાં અને પુષ્પો વડે ભરપૂર એવા શિલીંક્ર નામનાં વૃક્ષોરૂપી પુષ્પવાળાં અર્ધ-પાનોને ધારણ કરી રહેલા આ મહાન પર્વતો ધાટી એવી મેઘગર્જનાથી મહાન ગંભીર એવા પોતાના પેટાળના ભાગમાં નક્ષત્ર સાથેના અંત-

રિક્ષની શોભાને ધારણ કરે છે.^{૪૯} જુઓ, આ તરફ પ્રસિદ્ધ કૈલાસ પર્વત રહ્યો છે, તેની ચારે બાજુ વ્યાપી રહેલા અતિભારે કાન્તિપ્રવાહને લીધે બધે આકાશમાં કાર્તિકસ્વામીના કીડાગૃહની ઢાઈ બાધેલી ભૂમિ હોય એવો ભાવ દેખાય છે; અને તેની ઉપર રહેલો અંદ્રમા બધે ક્ષીર-સાગરમાં જ રહ્યો હોય તેવો દેખાય છે.^{૫૦} હે મહારાજ! કપાઈ ગયેલી શાખાઓવાળાં ઠંઠાં તેમજ માટી વગેરેની ખનાવેલી ભીંતો તે ખત્રે પરસ્પર દૂર છે, છતાં કૌતુકી ઇન્દ્ર તે બેઠના ઉપર વૃષ્ટિ કરીને અંકુરો ઉત્પન્ન કરે છે. આમ, તે અંકુરોની છટા વાળના જીવી શોભાને ખડી કરી દઈ, તે બધે પવન વડે એકબીજાને ગંધી દેતો હોય એવો ભાવ બતાવે છે. આપ તે જુઓ.^{૫૧} વળી જુઓ, આ કદંબોના સમૂહના અને ડોલરોના સુગંધી વાયુઓ મહાંદની વૃષ્ટિ કરવામાં તેના પાનથી પુષ્ટ બની ગયા છે. તેઓ ભરાઓના સમૂહને લીધે શ્યામતાને ધારણ કરી વાદળોંઓ સાથે એકરૂપ થઈ ગયા છે. તેઓ સર્વ સુગંધને ચોતરફ ફેલાવી રહ્યા છે. જમ આકાશ મેઘોના સમૂહોથી વીંટાઈ રહે છે, તેમ તેઓ ઘાટા મનોહર ગંધ વડે મનુષ્યોના નાસિકાના છિદ્રને વીંટાઈ બળે છે. કાપડેલી કળીઓવાળી અને સુંદર પાંદડાંઓવાળી વનસ્ત્રીઓમાં છાયાવાળાં તથા લીલાં ધાસથી સુશોભિત એવાં જંગલોમાં અને નિરંતર ડૂળ આપનારાં વૃક્ષો વડે વ્યાપ્ત એવાં ગામોમાં અત્યંત સૌંદર્ય બેઠીને લક્ષ્મી બધે ત્યાં પોતાના નિવાસ કરવા માટે પોતાની મેળે જ આવી રહી હોય એમ જણાય છે.^{૫૨, ૫૩} આ ગામનાં ભવનોના ગોખ સુધી પહોંચેલા ત્રિ-યાંના વેલાઓનાં ફૂલોને તથા તેમના દેસરાઓને પવનો બેચી લાંબ્યા છે અને તેમણે એનાં આંગણમાં ધૂરીપૂર પ્રુષ્પોને પાથરી દીધાં છે. આથી, આ ગામ બધે વનદેવતાના નગરની જમ શોભી રહ્યું છે.^{૫૪} જુઓ, આ પર્વતની

પડોશમાં આવેલાં રમણીય ગામડાઓ! તેમાં લલનાઓ વિકસિત થયેલાં નિર્મળ ચંપકવૃક્ષોની વેલોને ઝૂલે છીંચકા ખાઈ રહી છે, ઝરણાનાં જળ ઝમઝમ વહી રહ્યાં છે અને ચોતરફ તાલ-વૃક્ષો પ્રકુલ થઈ રહ્યાં છે. વળી તેમાં ખિલેલી તથા ઉજ્જવળ એવી મંજરીઓથી રમણીય દેખાતા લતામંડપોને વિશે મથૂરો નૃત્ય કરી રહ્યા છે અને તેમાં ભંચા ગદો ઉપર દે શાલવૃક્ષો ઉપર મેઘો લટકી રહ્યા છે.^{૫૫} વળી, પવન વડે ચપળ તથા વિચિત્ર પલ્લવોવાળી લતાઓથી સંપૂર્ણ એવાં લીલાં ધાસનાળાં સ્થળોથી સુશોભિત શબ્દ કરી રહેલા લોક, ઠોક, કુકુટ આદિ પક્ષીઓની ઘટાવાળા, ગાયન કરી રહેલ મિલ્લ લોકોની સ્ત્રીઓ વડે રમણીય અને દહીં, મધ, દૂધ તથા ધીનું પાન કરવાથી પુષ્ટ થઈ રહેલાં બાળકો તેમજ નિર્ભય વાહડાઓના આશ્રમરૂપ એવાં આ પર્વતનાં ગામડાંઓ બધે પ્રલાગ્નના વિશ્રામ માટે કોઈ અચૂતમય મનોહર મંડપ ખનાવેલ હોય તેવાં લાગે છે.^{૫૬}

વાતાલોલવિચિત્રપત્રલતિકાસંપૂર્ણનીલસ્થ-
લાઃ । કૂજછાવકકોકુલકુટઘટાગાયત્રુલિન્દા-
ન્નનાઃ ॥ ચાલા વ્યાકુલતર્ણકા દધિમધુક્ષીરાજ્ય-
પાનોજ્જ્વલાઃ । કસ્યેવામૃતમંડપાવિરચિતા રમ્યા
ગિરિગ્રામકાઃ ॥ ૫૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિપશ્ચિદ્નુચર-
કૃતપદાર્થવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૧૧૫ એ સમાપ્ત

~ ૭ સર્ગ ૧૧૬ મો ~

આકાશ, પર્વત અને ગામડાં વગેરેના
આડંબરનું વર્ણન

॥ મનુચરા ઋષ્યઃ ॥

દેવ પદ્માત્ર સંગ્રામલગ્નસીમાંતમૃસૃતામ્ ।

કચંતિ હેતિસંચાતા વિસરંતિ વલ્લનિ ચ ॥ ૧ ॥

અનુચરો બોલ્યાઃ—હે મહારાજ! આ સંગ્રામમાં લાગી રહેલા અને સીમાડાના અંત-ભાગમાં ઊભેલા રાત્રીઓનાં આયુધોના સમૂહો કેવા ચમકે છે તથા તેમની સેનાનાં અગ્રો દેવાઈ રહ્યાં છે, તે આપ જુઓ.^૧ સંગ્રામમાં પોતાની સામા આવતા વીરપુરુષોએ હણેલા હજારો વીર યોદ્ધાઓને અપ્સરાઓ વિમાનમાં બેસાડી આકાશમાં લઈ જાય છે, તે આપ જુઓ. જીતવાની ઇચ્છા રાખનાર બળવાન યોદ્ધાઓને સંગ્રામમાં પ્રકટપણે સહ્ય આવી પડે છે, છતાં પણ યૌવન-સમયના સુરતની પેઠે તેમનું ધર્મવાણું યુદ્ધ જ વધારે શોભે છે.^૨ લોકોમાં નિંદાપાત્ર ન થયેલી લક્ષ્મી, લક્ષ્મીસહિત આરોગ્ય અને પારકા માટે ધર્મયુદ્ધ, એ જીવિતનું એક ઉત્તમ ફળ છે.^૩ જ શૂરવીર પુરુષ યુદ્ધની અંદર પોતાની સન્મુખ આવેલા યોદ્ધાને, ધર્મને કશે વિરોધ ન આવે તેવી રીતે અને પોતે પણ તેવી જ સ્થિતિમાં રહીને જીતે છે, તે જ સ્વર્ગને યોગ્ય છે, બીજે નથી આ રણભૂમિમાં ઉગામેલા હયિયાશેના સમૂહ-રૂપી ભૂષણોને ધારણ કરી રહેલા શૂરવીર યોદ્ધાને વિશે રણસંગ્રામની જયલક્ષ્મીના હાથમાં રહેલ તલવારરૂપી સ્થામ કમળ વડે સ્થાપતાવાળો તથા ઘોડાઓથી ઊડેલી ઘાટી રજ વડે પ્રસરેલો અધાકારરૂપી રાત્રિનો ફેલાવો કેવી રીતે સંગ્રામ

કરે છે, તે આપ જુઓ.^{૪-૫} બાણ, સાંગ, ગદા, છુટુંડી, શળ, તલવાર, ભાલા તથા સુંદર તોમર, અને ચક્ર આદિ આયુધો વડે પૂર્ણતાવાળા આ યોદ્ધાઓ નૃત્ય કરી રહેલ, તણ તથા કાઠ આદિને કચની પેઠે ધારણ કરી રહેલ અને ચપળ પર્વત-ની અંદર પ્રજ્વલિત થઈ રહેલ દાવાનળની પેઠે દીપી નીકળે છે. જ્યારે સમુદ્ર ઊભરાઈ રહે છે, ત્યારે જમ મોટા મોટા સરપોના સંઘો જમીન ઉપર તણાઈ આવીને શોભે છે, તેમ તે યોદ્ધાઓના હાથમાં રહેલાં બાણ તથા સાંગ આદિ આયુધો શોભે છે.^૭ જુઓ, આ આકાશ મહાબળવાન મેઘરૂપી સાગરો વડે પરિપૂર્ણ છે. જુઓ, તે ચપળ તારાઓરૂપી સ્થૂલ સુક્તાહારી વડે સુશોભિત છે. વળી જે આકાશ સારી રીતે ઘટે થઈ ગયેલા અધાકાર સાથે એકરૂપ થઈ ગયેલ છે, એ પણ આપ જુઓ. વળી જુઓ, તે સ્વચ્છ, નિર્મળ ચંદ્રકિરણો વડે અતિ સુંદર દેખાય છે.^૮ જ આકાશની અંદર અનેક દેવદાનવોના આશ્રયરૂપ વિમાન આદિની ઘટાઓ તારાઓને મિષે રહેલ છે, જ અશ્વિની આદિ નક્ષત્રોના આશ્રયરૂપ છે અને જ સર્વત્ર ફેલાઈ રહેલ અતિ ઉચ્ચ ચંદ્ર, સૂર્ય આદિના પણ આધારરૂપ છે, તે આકાશની અંદર તે આકાશ શૂન્ય છે, એવી અવિવેકીઓને થઈ રહેલી પ્રતીતિ હજી આજે પણ અસ્ત પામી નથી. તો પછી બીજે કથો પુરુષ અવિવેકીઓએ પોતામાં આરોપી દીધેલા લોકાપવાદને દૂર કરવાને સમર્થ થઈ શકે!^૯ મેઘોના આડંબરો છતાં, પ્રલયકાળના અગ્નિઓ છતાં, પર્વતોની પાંખોના પછાડા છતાં, તારાઓના સમૂહો છતાં અને અસંખ્ય દેવદાનવોના ક્ષોભવાળા અનેક સંગ્રામોના સમૂહો છતાં આકાશ હજી આજ દિવસ સુધી પણ પોતાની મૂળ પ્રકૃતિમાંથી જરા પણ વિકારને પ્રાપ્ત થયું નથી. ખરે જ સ્થિર અને દૃઢ ચિત્તાવાળા ગુણવાન પુરુષોના મહિમાનો તાગ કાઠ દિવસ થઈ

* આ એકસોસોળમા સર્ગમાં સંગ્રામ, વિરહી પુરુષો, આકાશ, પર્વત અને ગામડાં આદિના આડંબર પર્વતો વિષે, યુદ્ધો વિષે, મેઘો વિષે અને મૂળ વિષે વર્ણન આવશે.

ચક્રોતો નથી.^{૧૦} હે સુશીલ આકાશ ! તું નિરંતર સૂર્યને, નારાયણને, ચંદ્રમાને, બીજા અહોને અને વીજળી આદિ બીજાં પ્રકાશક તેજોને પોતાના ખોળામાં હીંચકાવે છે, છતાં પોતાની અંદર રહેલ શ્યામતારૂપી અધકારનો ત્યાગ નથી કરતું, એ એક આશ્ચર્ય છે.^{૧૧} હે આકાશ ! તું મલિન છે; કેમકે તેં જ્યાં ચંદ્રગિર્ણને ધારણ કરેલ છે, ત્યાં પણ કલંકના મિષથી કાજળ અને અધકારના જેવા મલિન ભાગ દેખાય છે. આમ છતાં તું તારા સંપર્કથી આખા ચંદ્ર-મંડળને શ્યામ નથી બનાવી દેતું, તે મોટું આશ્ચર્ય છે. અથવા તો જ પોતે અંદર મલિન હોય, તે જ મલિનતા સંસર્ગથી બહાર પણ મલિનતાને ધારણ કરી લે છે; પણ જ અંદર નિર્મળ જ છે, તેને કાણ મલિન કરી શકે તેમ છે ?^{૧૨} જગતસંબંધી હોયો વડે પૂર્ણ છતાં આકાશ સર્વદા નિર્વિકાર રહે છે અને તે તત્ત્વ-જ્ઞની પેઠે સર્વ અર્થથી શૂન્ય છે, એ જ એક મોટું સુખ છે.^{૧૩} હે પ્રિય મહાશય આકાશ ! તું પ્રલયકાળનાં વાદળાંઓની, વૃક્ષોની અને લતાઓની ઉત્પત્તિ કરનાર સાધનોને અવકાશ આપે છે, તેથી તું તેમની ઉત્પત્તિનો કર્તા છે. વળી તું ચંદ્રમા, મેઘ, સૂર્ય, કિરન, વાતસ્કંધ અને દેવતાઓના પણ આધારરૂપ છે. આવી રીતે તારો સ્વભાવ સર્વત્ર સમાનતાવાળો અને સ્વચ્છ છે અને તારું સર્વ કર્મ રમણીય છે. પરંતુ તું એક અગ્નિને અને સૂર્યને બાળવાનો અવકાશ આપીને જ સંતાપ ઉત્પન્ન કરે છે, તે જ અમને અત્યંત ખેદ ઉત્પન્ન કરે છે.^{૧૪} હે આકાશ ! તું નિર્મળ છે, સ્વચ્છ છે અને પ્રકાશમય છે. તું ઉત્પત્તિપણથી ઉત્તમ દેવતા પણ આધારરૂપ છે. પરંતુ આ મેઘ તારામાં અવકાશ મેળવીને કરાઓની વૃષ્ટિ કરી મનુષ્યોને હેરાન કરે છે, તેથી તું અત્યંત હલકટ છે.^{૧૫} હે આકાશ ! સુવર્ણની પેઠે ઘણા કાળ સુધી ચો. રા. ૪૬

કસોટી ઉપર તારી કસોટી થવી બેઈએ. તારી પરીક્ષાતું બીજું કશું સ્થાન નથી, એમ હું માતું છું. કેમકે તું શૂન્ય છતાં વરસાદ, નક્ષત્ર, વિમાન, સૂર્ય, ચંદ્ર અને પવન એ સર્વને ધારણ કરી રહેલ છે અને નિરર્થક નથી.^{૧૬} દિવસે તું પ્રકાશ-મય દેખાય છે, સાયંકાળે તું સંધ્યાના રંગથી રક્ત જણાય છે અને રાત્રિએ તું કાણ જણાય છે. નિરંતર તું કયાને પણ સત્યપણે ધારણ કરતું નથી તથા સર્વ વસ્તુથી રહિત છે, તેથી હે આકાશ ! તારી માયાને કાણ બહી શકે તેમ છે ? વળી તત્ત્વજ્ઞની તેવી (આકાશના જ્ઞી) ચેષ્ટાને પણ કાણ બહી શકે તેમ છે ?^{૧૭} મહા-શય પુરુષ અક્રિયન હોય છે, છતાં પણ કાર્યોને સાધી આપે છે. જેમકે, આકાશ અંદર શૂન્ય છે, છતાં સર્વની ઉત્પત્તિના કારણરૂપ છે.^{૧૮} આકાશના લાંબા માર્ગમાં વચમાં કોઈ ધાસ નથી, જળ નથી, કોઈ ગામ પણ નથી, તેમ કોઈ નગર પણ નથી. વળી ત્યાં પાંદડાંઓના સમૂહ વડે સ્નિગ્ધ ઘાટી છાયાવાળું કોઈ વૃક્ષ પણ વચમાં નથી, તેમ કોઈ સારી પરબ પણ નથી. આમ છતાં સૂર્યનારાયણ હંમેશાં આકાશ-માર્ગમાં પંથ કરતા રહે છે; કેમકે સત્ત્વવાન પુરુષો પોતે આરંભેલું કાર્ય વિષમ હોય તો પણ તેને મૂકતા નથી.^{૧૯} દિવસ પોતાના શરીર-ને સૂર્યના પ્રકાશરૂપી નવા વસ્ત્ર વડે શણગારે છે, રાત્રિ અધકારરૂપી વસ્ત્ર વડે પોતાના શરીરને શણગારે છે, ચંદ્રમા કપૂરના સમૂહના જેવાં શીતળ કિરણો વડે પોતાના શરીરને શોભાવે છે, આકાશ રાત્રિમાં ઉદય પામતા તારાઓના સમૂહ-રૂપી પ્રુષ્પોના પ્રસારથી પોતાના શરીરને શણ-ગારે છે અને વસંત આદિ સર્વ ઋતુઓ વાદળાં-ઓમાંથી ઝરતાં જળબિંદુઓરૂપી જળપ્રુષ્પો વડે પોતાને શણગારે છે. વળી એ સર્વ ભેગાં થઈને આકાશરૂપી આંગણને શણગારે તે આંગણું ત્રણે લોકના સ્વામી તર

એક કળારૂપ એવા સૂર્ય અને ચંદ્રના ક્રીડા-
સ્થાનરૂપ છે.^{૨૦} અહો! મહાશય પુરુષની સ્થિતિ
ખરેખર આશ્ચર્યકારક અને ઉત્તત હોય છે.

ક્રમકે ધુમાડા, વાદળો, રજ, અંધકાર, સૂર્ય, ચંદ્ર,
સંધ્યા, તારાઓ, વિમાન, ગરુડજી, પર્વતો અને
દેવદાનવોના કોલ વડે કરીને પણ આ આકાશ
પોતાની મૂળ સ્થિતિને ત્યાગ નથી કરતું.^{૨૧}

આ ત્રિલોકીરૂપી ધર દિશાઓરૂપી ભીતો વડે
બાંધેલું છે. અંતરિક્ષલોક તેનો ઉપરનો ખંડ
છે. પૃથ્વી તેના નીચલા ખંડરૂપ છે. વરસાદો,

નગરો અને પર્વતો તેના પામ આદિ અનેક
ઉપસ્કરરૂપ છે. વિદ્યાધરો, દેવતાઓ અને મોટા

નાગોરૂપી કરોળિયા તેમાં બળાં બાંધી રહેલા
છે. જરાયુજ આદિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓના

સમૂહરૂપી ધ્રીડીઓનાં ટાળાંઓથી તે ભરપૂર
છે.^{૨૨} જમ માળી અને તેની સ્ત્રી દોઢી સુંદર

વિકસિત ઉપવનની રક્ષા કરે છે, તેમ કાળ અને
ક્રિયારૂપી દંપતી આ ત્રિલોકીરૂપી ધરની રક્ષા

કરે છે. આ જગત પ્રતિદિન નષ્ટ થતું હોય એમ
ભાસે છે, છતાં પ્રવાહરૂપે તે અઘાપિપથત

નારા પામતું નથી. અહો! આ કેવી માયા
છે!^{૨૩} હું માનું છું કે, આકાશ શૂન્યતાને લીધે

કશું કરતું નથી, છતાં તે વૃક્ષ આદિની અધિક
ઉત્પત્તિને રોકે છે. ક્રમકે મહાન પુરુષ અકર્તા

હોય છે, છતાં લોકો તેની મહત્તાને લીધે તેનો વિશે
કર્તૃત્વ આરોપી લે છે.^{૨૪} જેની અંદર લાખો

જગત લયને પામી બળ્ય છે અને પાછાં ઉત્પન્ન
થઈ બળ્ય છે, તે આકાશને શૂન્ય કહેવું એ અખંડિત

પાંડિત્યને ધિકાર છે.^{૨૫} આકાશ ઈશ્વરથી બુદ્ધ
છે, એવો ભેદ દોઢ ઉન્મત્ત થઈ ગયેલા વાલીએ

કદેપી કાઢ્યો છે; ક્રમકે આકાશની અંદર જ સર્વ
જગતનો લય થઈ બળ્ય છે અને પાછું તેમાંથી
જ તે ઉત્પન્ન થાય છે તથા તેમાં જ તે રહે છે.

તારે (જન્માઘસ્ય યતઃ ઇત્યાદિ શાસ્ત્રસિદ્ધ ઈશ્વર-
આકાશમાં એવામાં આવવાથી) તે જ ઈશ્વર

છે.^{૨૬} જેની અંદર અશિથી ઉત્પન્ન થયેલા તણ-
ખાઓના સમૂહોની પેઠે આસુષ્ણી શીલા ઉત્પન્ન

થાય છે, લયને પામી બળ્ય છે, સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ
રહેલ છે અને વૃદ્ધિ-હાનિને પણ પામે છે, તે

નિર્મળ આકાશ આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત
છે, એક છે, મારા પોતાના સ્વરૂપથી અભિન્ન છે

અને સર્વના કારણરૂપ છે, એમ હું માનું છું.
ઈશ્વરરૂપી કાંઈ બીજું કારણ એ ચિદાકાશથી બુદ્ધ

નથી.^{૨૭} જ પોતાના અંગમાં અપરિભેદ એવી
સર્વ વસ્તુને અંદર ધારણ કરી રહેલ છે અને જ

ત્રિલોકીરૂપી અભિન્નના વિશાળ આધારરૂપ છે,
તે આકાશ ચિદ્રૂપ છે, પરબ્રહ્મરૂપ છે અને મારા

પોતાના સ્વરૂપથી પણ ભિન્ન નથી, એમ હું
સમજું છું. તેની અંદર આ જગતનો ભ્રમ ઉદય

અને અસ્તને પ્રાપ્ત થતો રહે છે.^{૨૮} પર્વતના શિખર
ઉપર આવેલી વનભૂમિમાં, વનચર દોઢ સુંદર

મનોહર વૃક્ષોના ગહન પ્રદેશોમાં કામી ગીત ગાય
છે અને નીચે ચાલ્યો જતો આ વિયોગી પથિક

એ ગીતને સાંભળીને રસ વડે આકુળ થઈ બળ્ય છે
તથા ગાનાર તરફ જોયું બુદ્ધ્ય છે.^{૨૯} હે મહા-

રાજ! પર્વતના શિખર ઉપર આવેલા વનમાં
ઉત્તત વૃક્ષોના પલ્લવોથી છવાઈ રહેલી નિકુંજને

વિશે વિયોગથી મરણુતોલ થઈ ગયેલી વિદ્યાધરની
સુંદરી નિશ્વાસ નાખીને ગળગળી વાણીથી અને

ઉલ્લંઘાપૂર્વક ગીત ગાય છે. આ નીચે ચાલ્યો
જતો પથિક તે ગીતને સાંભળે છે અને પોતે પણ

નિશ્વાસ નાખે છે. તે હિંડોળાના હીંચકાની પેઠે
ચંચળ થઈ રહેલી પોતાની બુદ્ધિ વડે આગળ

પગલું ભરી શકતો નથી, તેમ બીજા તેના અનુ-
ચરો પણ તેને ચાલવાને સમતિ આપી શકતા

નથી.^{૩૦} પર્વતના શિખર ઉપર આવેલાં વૃક્ષોનાં
પલ્લવોથી છવાઈ રહેલી નિકુંજને આપણી આગળ
જ વિયોગથી દુઃખી થયેલી આ વિદ્યાધરી
અશ્રુઓથી આકુળ થઈ ગઈ છે, તિલકની શીલાને
ધારણ કરતી નથી અને નિસાસા નાખીને કરુણ

ગાન કરે છે કે, 'હે નાથ! આપના ખોળાંરૂપી ધરને વિષે હું મંદમંદ સ્મિત સાથે આપની હડપચી પકડી યુગ્મન કરતી હતી. તે યુગ્મનરૂપી રસાયનને સંભારી સંભારીને તથા તેના આસ્વાદને વારંવાર ધૂંટી ધૂંટીને મેં આ હૃદયારાં વરસો કાઢ્યાં છે.^{૩૧} હે મહારાજ ! મેં માર્ગમાં રસ્તે જતાઆવતા લોકોને મોઢેથી સાંભળ્યું છે કે, આ વિદ્યાધરીને પૂર્વજન્મનો તરુણ પતિ વિદ્યાધર કોઈ મુનિના શાપથી ખાર વધે મુઠ્ઠી વૃક્ષરૂપ થઈ રહ્યો છે. તે સંવત્સરોને જ ગણ્યા કરતી આ વિદ્યાધરી પણ તેને મળવાને ઉત્ક્રાંતિ થઈ જઈને વૃક્ષરૂપ બની ગયેલ પોતાના તે પતિનો જ આશ્રય કરીને ગાન કર્યાં કરે છે.^{૩૨} હે મહારાજ ! જુઓ, એ વિદ્યાધર આપણા અવલોકનમાનથી શાપમુક્ત થઈ ગયો છે અને વૃક્ષભાવને છોડી દઈને તે જીવડેલાં પ્રુષોરૂપી હારયને ધારણ કરી રહ્યો છે. જુઓ, શાખાઓને આકાર દેખાતા પોતાના તે જ ખાડુ વડે આલિંગન કરીને તે પોતાની પત્નીને કંઠમાં લગાડે છે.^{૩૩} પર્વતોરૂપી હાથીઓના વૃક્ષરૂપી રામચિત્રમાં જે પ્રુષોનો સમૂહ રહ્યો છે, તે શિખરોમાં જાણે વસંતઋતુમાં પડેલાં જલમિંદુઓના જેવા આકાશમાંથી મૂર્તિમાન તારાઓ જ ખર્યાં હોય તેવો દેખાય છે.^{૩૪} માછલાંઓની પંક્તિઓના વેગનાળા ઠેંકવાથી જીજ્ઞાસા કરતી, જળની લહેરોમાં ક્રીડા તથા શબ્દ કરતી, અપળ ટિટોડીઓ વડે ભયંકર જણાતી, પ્રુષોરૂપી શુક્લ વસ્ત્ર વડે શોભી રહેલી અને કાંઠાઓમાં તથા જળમય પ્રદેશોમાં રહેલા નિઃશંક મૃગો વડે ભરપૂર થયેલી આ કાવેરી. અહો, એ કેવી શોભે છે ! હે મહારાજ ! આ સુવેલ પર્વતના શિખરમાં નિર્ભળ શોભાવાળી આ આખી કાંચનમય સિલા ઉપર સૂર્યનો પ્રકાશ પડવાથી તે દેદીપ્યમાન થઈ રહી છે. ત્રીજા આવવા સમયે અપળ થઈ રહેલા સચુદ્રના તરંગો તેની સાથે અચકાચ છે, ત્યારે એ સિલા અહાર જાણે વડવાનલના તણખાઓ ચમકતા હોય

તેવી દેખાય છે. પર્વતોની અંદર પાસે આવેલાં ધાટાં વાદળોંઓથી ઘેરાયેલા સ્થળમાં રહેલાં, ધરની સીમાના અંતમાં આવેલાં વિકસિત નવીન વૃક્ષો વડે સુશોભિત અને ખાખરાઓનાં વૃક્ષો વડે આકાશપથ તરીકે વીંટાઈ વળેલાં આ નેસનાં ધરોની શોભા આપ જુઓ. પર્વત પાસેનાં આ ગામડાંઓ સ્વર્ગનો પણ પરાજય કરી રહ્યાં છે. તેઓ વિકસિત થઈ રહેલાં પ્રુષો વડે અત્યંત શુભ્ર એવી ફૂલની વાડીઓથી રમણીય છે, કોઈ ઉત્તમ પાત્રની પેઠે તેઓ મંદારવૃક્ષોની અંદર અનેક પ્રુષસમૂહને ધારણ કરી રહ્યાં છે, તેઓ કરંડિયાની પેઠે મોરોને ધારી રહેલ છે, જળમય શીતળ પ્રદેશ વડે સુશોભિત છે, ભૈરવજપ ખાવાના સ્થાનથી જાંચા શિખર ઉપરથી નીચે પડતા જળસમૂહના વિલાસરૂપી વાઘ વડે મનોહર છે અને પ્રતિધ્વનિ વડે ગાજી રહેલી શુક્રાઓવાળાં વનોમાં ગાન કરી રહેલાં મનુષ્યો વડે સુંદર છે. પર્વતોની શુક્રાઓમાં વિચરનારા અને નેસ તથા ગોંદરાઓમાં નિવાસ કરનારા આમજનોને જે કાંઈ આનંદ મળે છે, તે આનંદ નંદનવનમાં ક્રીડા કરનાર દેવોને પણ નથી મળતો, એમ હું માનું છું ગામડાંમાં રહેવાને લીધે તેમની પામર જેવી દશા હોય છે, છતાં પણ જીવડેલાં પ્રુષોની કળીઓનાં કામળ પલ્લવોની અંદર છુપાઈ રહેલા તથા યુગ્મરવ કરી રહેલા મહાંધ જમરાઓને જોઈને તેમનો કામ ઉદ્દીપિત થઈ જાય છે.^{૩૫-૩૬} જમરાઓએ પોતાના હિંડોળાંરૂપે કંદેણેલી લતાઓ વડે આકુળ એવા વનને વિશે લિલ્લેલોકાંકાની સુંદરીઓ ગાન કરી રહી છે અને લિલ્લેલો તેમના મુખ ઉપર દષ્ટિ ઠેરવીને શૃંગારની ચેષ્ટાઓ વડે વ્યાકુળ થઈ ગયા છે. અરે ! એ લિલ્લેલો ચતુની પેઠે નિર્દય થઈને મુગ્ધ મૃગોને શીદને મારતા હશે !^{૩૭} ગિરિવરોનાં ગહન વનોમાં આવેલાં આ ગામો શીતળતા અને સુગન્ધ તોમરો પોતાના અધિક ગુણથી ચન્દ્રનો પણ પરાજય કરે છે. કેમકે, તેમાં અનેક પ્રકારનાં વિકસિત થઈ

રહેલાં પ્રુષ્પોના સમૂહોમાંથી સુગન્ધ-શીતળતા આદિ સારને ખેંચી લાવનાર પવન વડે લતાઓનાં પલ્લવોને હલાવીને નીચે ખેડેલા પથિકાનાં અંગને શીતળ કરે છે અને જળને તથા તેની શીતળતાને આરે બાળુ પસારી દેનારા વાયુના પ્રસાર વડે તેમનાં જળાશયો અપળ તરંગોને ધારણ કરી રહ્યાં છે.^{૪૧} વળી, આ પર્વત પાસેનાં આ ગામો શબ્દ કરી રહેલા ઝરણાનાં જળ વડે રમણીય છે અને આરે બાળુ પસારી રહેલ વિકસિત પ્રુષ્પવાળાં તાલવૃક્ષોથી સુશોભિત છે. લીલામાવથી જ વિકસિત થઈ રહેલ પ્રુષ્પો તથા પલ્લવોથી લચી પડેલી લતાઓના અંદરવા વડે તેઓ આકાશને અડકી રહ્યાં છે અને પર્વતભાગમાં જ્યાં થઈ રહેલાં તાલવૃક્ષોમાં લટકી રહેલા મેઘો વડે સુશોભિત છે. જાણે ચંદ્રલોકના ઉપવનના ભાગો જ હોય, તેમ તેઓ ચંદ્રમાના અશ્રુતને સ્વનારા અશ્વત્ય વડે અનુમાનમાં આવતી બ્રહ્મલોકની પૃથ્વીને જીતે છે.^{૪૨} નજીક આવી રહેલાં તથા જળ વડે ભરેલાં વાદળોમાંથી ધટાઓથી બમેલા મેઘોની ગર્જના થાય છે, તેથી મથૂરો નૃત્ય કરી રહે છે. એ નવીન નૃત્યને વિષે મથૂરોના સમૂહોનાં દોમળ મોરપિચ્છો બીખરાઈ બંધ છે અને તેમાં રહેલી ગોળાકાર શીલડીઓ ભણિઓની જમ ઝળકી રહે છે. આથી, આ ગામડાંઓ સર્વથી ઉત્કૃષ્ટ દશા ભોગવે છે.^{૪૩} એક બાળુ સુંદર ચંદ્રમંડળરૂપી આભૂષણ વડે સુશોભિત અને ખીજ બાળુ વિશ્રાંત થઈ રહેલા તથા જળ વડે પરિપૂર્ણ ભરેલા વરસાદરૂપી હાથીઓવાળા આ ગિરિઆગેમાં જ વિલાસલક્ષ્મી ઝળહળે છે, તે વૈભવવાળાં બ્રહ્મદેવનાં રાજ્યોમાં પણ ક્યાંથી જ હોય ! જાણે સુગંધ વડે સુશોભિત એવો દાર્ઢ નંદનવનનો અંદરનો ભાગ હોય તેવી સુંદર દેખાતી, સંતાનક નામના કલ્પવૃક્ષની ભંતિના ગુચ્છોઓને હસી કાઢનાર નિહાળેથી સુશોભિત અને પુષ્પિત થઈ રહેલ તથા ગંભીર ગુંબરવ કરી

રહેલ ભમરાઓથી આકુળ થયેલાં લીમડાઓનાં ધાટાં વૃક્ષોથી રમણીય લાગતી પર્વતોની શુક્ર-ઓ જોતાં મારા ચિત્તમાં અપાર આનંદ થાય છે. હરિણીઓના શબ્દ વડે મનોહર, મનોરમ હારીત પક્ષીઓ વડે ચિત્તહારી અને જાણે કામ-દેવનાં મૂર્તિમાન નગરો જ્યાં સુશોભિત આ પર્વતગામોમાં મનુષ્યોને અત્યંત આનંદ સાંપડે છે.^{૪૪-૪૬} જાણે સ્ફટિકના સ્તંભોની જ ખરેખર રચના કરી હોય, તેમ ધારારૂપે અવિચ્છિન્ન પડ્યા કરતાં ઝરણાનાં પાણીથી સુશોભિત એવી આ આમરૂપી પર્વતશુક્રમાં દેવો નૃત્ય કરે છે, તે આપ જાણો.^{૪૭} શબ્દ કરી રહેલાં ઝરણાનાં જળ વડે સુશોભિત એવી આ પર્વતની ગામરૂપી શુક્રાની નિકુંજોને વિશે મોરપિચ્છવાળી, વિલાસ કરી રહેલી અને પ્રુષ્પોના ભાર વડે લચી પડેલી લતાઓ નૃત્ય કરે છે.^{૪૮} હારીત પક્ષી વડે મનોહર અને લીલાં એવાં ઉપવનનાં વૃક્ષોથી સુશોભિત, વાવના પ્રભાણમાં તેની અંદર રહેલાં હંસ-સારસ આદિ પક્ષીના શબ્દોરૂપી સૂક્ષ્મ ને ગંભીર ધ્વનિને ધારણ કરી રહેલ અને પર્વતની શુક્ર-ઓ વડે ઢંકાયેલ આ ગામડાંઓનાં અકૃત્રિમ સ્થળોમાં કામદેવ થયેલ આનંદથી રમે છે, એમ હું માનું છું.^{૪૯} હે શ્રીમંતના જવા મોટા આદાય-ને ધારણ કરનાર અને તડકાનો નાશ કરનાર ઉત્તમ ગંભીર આકૃતિવાળા મહાશય મેઘ ! તું પર્વતનાં મસ્તક ઉપર ભૂપણરૂપ થઈ રહેલ છે. તું જ પૃથ્વીનાં ખેતર-ખગીઆ આદિને પોષણ આપનાર જળના એક આશ્રયરૂપ છે. આમ, તારામાં અનેક ગુણો રહ્યા છે અને તું હર્ષથી વરસે છે; છતાં પણ તું ખારી જમીનમાં, તળાવમાં અને તેની અંદરના કાંઠા આદિ વૃક્ષોમાં સત્-અસત્ પાત્રો ભેદ કર્યા વિના એકસમાન રીતે જળને વરસે છે, એ તારો અવિવેક સત્પુરુષોના ચિત્તમાં ખેદ ઉત્પન્ન કરે છે.^{૫૦} હે મેઘ ! તું નિરંતર સસુદ્ર અને ગંગા આદિ ઉત્તમ

તીર્થોના જળના પ્રસાર વડે સ્નાન કરે છે. સર્વોચ્ચ આકાશમાં રહીને તું જળની વૃદ્ધિ કરે છે. તું શુદ્ધપણું ધારણ કરી વનભૂમિમાં ગૌનવ્રતનો અંગીકાર કરી નિવાસ કરે છે. તું શરદઋતુમાં જળથી સાવ રહિત થઈ બચ છે, છતાં તારા અંગમાં અતિશ્રેષ્ઠ ધવલતા જોવામાં આવે છે. આમ, તું સર્વથા શુણ્ણવાન છે. છતાં તું જળનું દાન કરવા સમયે જાડીને વળના તથા વીજળીના કડાકા કરે છે. એ તારી કેવી તુચ્છ ચેષ્ટા છે! શુભ વસ્તુ પણ અયોગ્ય પાત્રમાં રહેવાથી અશુભ દેખાય છે. જમકે, જળ ખરાબ મેઘરૂપી સ્થાનમાં રહેવાથી કાણું પડી ગયેલ જણાય છે.^{૧૧૫} અહો! મેઘે જળવૃદ્ધિ કરી! અહો! જળથી આખી પૃથ્વી પુરાઈ રહી! અહો! જમ કાઈ ધનાઢ્ય વડે તેનો કાઈ દરિદ્ર વિવેચી મિત્ર પોષણને પ્રાપ્ત થઈ બચ, તેમ પૃથ્વીની અંદર સર્વ ધાન્યો જળ વડે પોષણને પામ્યાં છે। નિર્દય-પણું, અસ્થિરતા, અપવિત્રતા, કુત્સિતપણું અને સૌરીઓમાં આઠા મારવા, એ સર્વ કૃતરાં પાસેથી મૂખોએ લીધાં છે, કે મૂખો પાસેથી કૃતરાંએ લીધાં છે, તે હું જાણી શકતો નથી.^{૧૧૬} કૃતરાની પેઠે મૂખ માણસ બહુ દોષવાળો હોય, તો પણ શૌર્ય, સંતોષ, ભક્તિ આદિ શુભો વડે તે કાઈને સ્વીકાર્ય થઈ બચ છે.^{૧૧૭} પંતરા આદિ ઝેરી વસ્તુ ખાવામાં આવવાથી ઉન્મત્ત થઈ ગયેલા પુરુષોને, મદિરા આદિના મદ વડે મત્ત થઈ ગયેલાઓને, પ્રમાદ અને ક્રોધ આદિના આવેશને લીધે ક્રવા આદિમાં પકવા તૈયાર થઈ ગયેલાઓને અને તત્ત્વજ્ઞાનના બળથી દેહાનુસંધાન છોડી દઈ કેવળ આત્માનંદમાં જ નિમગ્ન રહેનાર ચોગાઉઠ પુરુષોને ભોગપરપરામાં જ શરીરને જોડી દેનારા વિષયલપટ મૂખ પુરુષ, પોતામાં પાંડિત્યનું આરોપણ કરી તણના જવા તુચ્છ સમજે છે. પરંતુ હે તણ! તું જ અવલોકન કર કે, એ વિષયલપટ પુરુષોમાં ઘુચ્છા છે કે તેઓ જડ જ

છે! એ તેઓમાં ઘુચ્છા હોય, તો તેઓ કૃતરા જેવા છે અને તેઓ એ જડ હોય, તો તેઓ પોતે જ તણથી પણ તુચ્છ છે. (એટલે પછી ઉન્મત્ત આદિથી પણ તે નીચ દોવાથી બીજની દલકાઈ ગણવી એ તેઓની બૂલ જ છે. આ વાતના રહસ્ય વિષે તું જ વિચાર કરી જો.)^{૧૧૮} સિંહ અને કૃતરા એ બન્નેમાં તિર્યકજાતિપણું સમાન છે, છતાં મેઘગર્જના આદિના કાલાહલ સહન કરવાના તે બન્નેના પ્રકારમાં ભેદ રહ્યો છે. કેમકે સિંહ ચિત્તમાં કશો ક્ષોભ પામ્યા વિના જ અનાદરને લીધે આંખો મીચી રાખીને એ કાલાહલને સહન કરે છે; ત્યારે કૃતરા મનમાં ક્ષોભ પામીને બચને લીધે આંખો મીચી રાખીને એ કાલાહલને સહન કરે છે.^{૧૧૯} નિત્ય અપવિત્ર, પોતાનાં પ્રિય મનુષ્ય તરફ કેવળ ભસવાથી જ રનેહ બતાવનાર અને શેરીઓમાં રખડી રખડી સર્વ સમયને ગાળી નાખનાર હે કૃતરા! ચિત્તની સમાનતા જોઈને કાઈ મૂખે જ તને આ અપવિત્રતા આદિ શુભોનું શિક્ષણ આપ્યું છે, એમ હું માનું છું. અહો! આ વાત કેવી બેદારી છે!^{૧૨૦} નિરંતર સર્વ જગતને વિષમ (એકબીજથી બુદ્ધ પડી રહે તેવા પ્રકારનું) બતાવનારા વિધાતાએ જ પોતાની સરમા નામની પુત્રીરૂપ કૃતરાના સંતાનરૂપ કૃતરાને વિષે, તેને ઘટે તેવા બધા જ ધર્મો નિર્માણ કર્યાં છે. તેમણે અપવિત્ર કચરાથી ભરેલા આડામાં તેનો નિવાસ કરાવ્યો છે, વિદ્યા તથા પરુ વગેરેને તેના ભોજનરૂપ કરાવ્યાં છે, રસ્તાની વચ્ચે સર્વ મનુષ્યો દેખે તેવી ખરાબ રીતે મૈથુન કરવાની દુષ્ટ ઘુચ્છા તેના ચિત્તમાં ઉત્પન્ન કરી છે અને તેનું શરીર પણ સર્વની નિંદાનું પાત્ર થાય તેવું બનાવ્યું છે.^{૧૨૧} તારાથી વધારે અધમ બીજે કાણ છે! એમ કાઈ પુરુષ પૂછે છે, એટલે કૃતરા તેને હસીને કો અપવિત્ર દેહાદિમાં અભિમાન બધાવનાર આંખે વિચારરૂપી નેત્ર ન દોવાથી એ

અંધારારૂપ અને ખરાબ પરિણામમાં દેરી
જનારા અશુભ એવા અજ્ઞાનનું જે પુરુષ સેવન
કરે છે, તે મારાથી પણ વધારે અધમ છે. કેમકે
મારામાં શૌચ, સ્વાભાવિક ભક્તિ અને શોધમાં
સતોષ, વગેરે જે ઉત્તમ ગુણો રહેલા છે, તે અનેક
પ્રયત્નો વડે શોધીએ તો પણ મુખમાં જીવામાં
આવતા નથી. ^{૧૧૦} (કૃતારે અપવિત્ર પદાર્થનું
ભક્ષણ કરે છે, અપવિત્ર એવા વિષા આદિના
મોટા કચરાના ઢગલામાં રમે છે.) નોળિયું તથા
જંદર આદિ પ્રાણી જીવનું જ હાથમાં આવી જાય,
તો તેનું શુષ્કપુષ્પ ભક્ષણ કરે છે અને ખરું તથા
વાછરડું આદિ કાંઈ નિર્બળ પ્રાણી પંજમાં
આવી જાય, તો તેને પણ કાઢી ખાય છે. કૃતારી-
ની સાથે મૈથુન કરવા સમયે સર્વ મનુષ્યો તેની
પાસે જઈ તેને પાખાણુ વડે પ્રહાર કરે છે. આમ,
અત્યંત અસમર્થ એવા કૃતારને વિધાતાએ જ્યાં
સુધી તે જીવે ત્યાં સુધી ખરાબ અને કૌતુક ઉપ-
જાવે એવી સ્થિતિવાળો જ બનાવ્યો છે. શિવલિંગના
ઉપર ઘાંઘાટ કરી રહેલો કાગડો પોતાના આત્માને
દેખાડી આપી સૂચવે છે. કે, 'અધોગતિના હેતુ-
રૂપ એવાં સર્વ પાતકોમાં પહેલી પંક્તિ ધરાવ-
નાર શિવનિર્માદ્યભક્ષણને માટે હું શિવલિંગ પાસે
આવતાં પ્રત્યક્ષ જ કાગડારૂપ થઈ ગયો છું', તમે
તે જુઓ. ^{૧૧૧} આ કુદ કાગડા ! કાનને કડવા
લાગે તેવા ઈંલી ધ્વનિ વડે હંસ તથા સારસ
આદિના ગુણોને ગળી જનારા તું આ તળાવમાં
કાલવની અંદર દ્રવતો રહી ભૂમરાઓના ચમ્પને
દાંડી દે છે, તેથી મારા મસ્તકમાં તું એક ચલ્ય
જેવો થઈ રહ્યો છે. ^{૧૧૨} આ કાગડો નરકના જેવા
નાના પ્રકારના વિષા આદિ અપવિત્ર પદાર્થોનું
ભક્ષણ કરે છે અને કમલિની પોતાને પ્રાપ્ત થાય
છે, તો પણ તે તેને છોડી દે છે.) આ વિષયમાં કશું
પણ આશ્ચર્ય પામવા જેવું નથી. કેમકે જે પદા
: સર્વદા અભ્યાસ પડી જાય છે, તે પછી
ચચિકર જ થાય છે. ^{૧૧૪} આ કાગડો

વનમાં અનેક પ્રકારનાં પુષ્પોના કેસરો વડે ઘોળા
શરીરવાળો થઈ ગયો છે, તેથી ભ્રાંતિ વડે તે બહુ
કાંઈ ખરેખર હંસ જ હોય તેવો જણાય છે. પણ
પછી સડી ગયેલા જીવડાઓનાં કુળોને તે
કાળિયો કરી જતો જણાય છે, એટલે તે ખરે-
ખર કાગડો જ છે, એમ સ્પષ્ટ થાય છે. ^{૧૧૫} કાળા
રંગવાળી અને કાળી પાંખોવાળી કાયલો ભેગી
થઈ હોય અને તેમાં કદાચિત્ કાગડો ભળી
ગયો હોય, ત્યારે તે પોતે જ પોતાના કણ્ઠકદ-
અવાજને બહાર ન કાઢે, તો કાણ તેને જાણખી
ચોક ? ^{૧૧૬} જમ કાંઈ ચોર રાત્રિએ સર્વ મનુષ્યો
સૂઈ જતાં યજ્ઞભૂમિનાં વૃક્ષ ઉપર ચડી દશે દિશા-
ઓમાં જુએ છે, તેમ મોટા અરણ્યની મૃત્તિકા
વડે બનાવેલા આ માટીના જૂના થાંભલા ઉપર
બેઠેલો કાગડો ચારે બાજુ જોયા કરે છે. ^{૧૧૭} આ
કાગડો બેઠતી ધૂળ (ઉકરકા)ના સમૂહથી ધૂસરી
થઈ રહેલી કાંધવાળો છે અને તે વેગવાળા સારસ-
પક્ષીઓએ ઉધાડી નાખેલાં કમળોના મકરંદથી
સુશોભિત છે, એવા આ તળાવની અંદર કેમ
વિહાર કરે છે ? ^{૧૧૮} અહો ! કદની વાત છે કે, વિક-
સિત થઈ રહેલાં કમળોના નિવાસરૂપ રમણીય
તળાવની અંદર જ રહેનારા રાજહંસોની સાથે
આ કુદ કાગડારૂપી પિશાચ સરસાઈ કરવા
નીકળ્યો છે ! એનું મોહું શિક્ષા વડે પ્રહાર કરવો
ચોગ્ય છે, છતાં જુઓ, તે આ નાનકડા કહોળા
ખરાબ તળાવમાં બેસી રાજહંસનું અનુકરણ
કરવા માટે જુદી જુદી જાતની લીલાઓ કરે છે.
કુદ વાણીરૂપી કરવતને જ એક ચિહ્નરૂપે ધારણ
કરી રહેલા હે કાગડા ! પોતાના લાગને કાગડા
વિના બીજે કાંઈ ન ખાઈ જાય એવી શંકાથી
તું નિરંતર કાગડાઓને જ બોલાવતો રહે છે.
તો તારી એ શંકા આજે જ્યાં ચાલી ગઈ ?
પોતાની એક મૂળ (પુત્ર) જીવવાની આશાથી,
(તું આ કાયલના બાળકને શા માટે વૃથા પોષણ
આપે છે ? કેમકે તારો સ્વભાવ જ કદુ ભાષણ કર-

વાનો છે. તું બ્રાતિથી આ સુસ્વર કાચલના બાળ-
કનું પોષણ કરે છે) પણ એ તારા મનોરથને સિદ્ધ
ન કરતાં તને ઊલટું ઉપહાસકારક થઈ પડશે.
કમળના વનમાં વિલાસ કરી રહેલા અને કલંક-
ના જવા ફર સ્વર ભોલનારા કાગડાને એઈ કોઈ
કહે છે કે, 'હે કાગડા! તારા અથવા બળપુરુષોના
સેંકડો ફર શબ્દો સાંભળવામાં આવતાં છતાં જે
પુરુષ ખેદ પામીને ક્રિયાશૂન્ય થઈ જઈ રેતો
નથી, તેનું તું તારી ખરાબ વાણીથી કરવત વડે
વિદારણ કર; પણ હું તેવો નથી, તો તું મારી
પાસે વૃથા શું ઘોંઘાટ કરે છે?' ૧૧૬-૭૨ ક્યાં કરતાં
હિંસક પ્રાણીઓ વડે વ્યાપ્ત અને ખગલાઓ તથા
જલકાગડાઓથી ભરેલા એવા આ તળાવની
અંદર ધ્રુવક તથા કાગડા આવી બેસતા હોય,
તો આ તળાવથી સભા યોગ્ય પાત્રો વડે
યુક્ત થયેલી ગણાય. ૭૨ (કાગડાઓના સમૂહની
સાથે સમાન પાંખોવાળી અને સમાન આકાર-
વાળી કાચલ સભામાં બેઠેલા પંડિતની પેઠે તેની
વાણી વડે જ જોળખી શકાય છે) ૭૩ કાચલ તેનાં
કામળ પુષ્પોને ચૂંથી નાખે તો પણ આ પુષ્પલતા
કલાચિત્ત તે સહન કરી શકે છે, પરંતુ કકપક્ષી,
ગીધપક્ષી, જળકાક, ખગલાઓ, ફૂંકડાઓ અને
કાગડાઓ આદિના સ્પર્શને તે સહન કરી જ
શકતી નથી. ૭૪ હે કાકિલ! દંપતીના રતિકલહ-
માં તેનું સમાધાન કરવા માટે એક દૂતરૂપ એવા
તારા અધુર અને કાનને આનંદ આપે એવા
નાદને અહીં જાણુ સાંભળે છે? કેમકે આ લીમ-
કાની ઝાડીમાં ધ્રુવકો સાથે નિરંતર કલહ કર-
નારા કાગડાઓએ પોતાના ઘોષરા એવા કેંકાર
ના અવાજથી સર્વના કાનને બહેરા બનાવી
દીધા છે. ૭૫ આ સુંદર કાચલનું બચ્ચું ઉપવનની
અંદર રાગી પુરુષો પાસે પોતાની કામળ વાણી
વડે મહોત્સવ જેવી કથા કરી સરળપણથી સર્વ
શ્રોતાઓના મનનું રંજન કરે છે, ત્યાં તો વચમાં
આકાશમાંથી દૂદી પડી કાગડાએ 'આ કાચલના

બચ્ચાને મેં પુત્રની પેઠે પાળી-પોષી જિવાડેલ
છે' ઇત્યાદિ દેટલીક તિરસ્કારની વાતો કરીને ભય-
કર શબ્દો વડે સર્વ શ્રોતાઓને નીરસ બનાવ્યા
છે. ૭૬ હે કાચલ! તું હર્ષને લીધે તરત જ
પોતાના સ્વરને બહાર લાવી કેમ શબ્દ કર્યા કરે
છે? તારા કઠમાંથી હર્ષને લીધે બહાર આવેલા
તારા સુસ્વરને તું પાછો સમેટી લે. આ આપણા
સુસ્વર ગાયનનો યોગ્ય સમય છે, એવો ભ્રમ તને
ન થાઓ. કેમકે નિરંતર પુષ્પોની ઘાટી ઘટાથી
છવાઈ રહેલા આ વસંતનો સમય નથી. કેમ ત-
ને કારણે ને આકળના સમૂહ પડવાને લીધે આ
સર્વ વૃક્ષો સુકાઈ ગયાં છે; એટલે આ વખતે
તારી વાણી દીપશે નહિ. ૭૭ વિચિત્ર પ્રકારના
અભિનવ અંકુરો વડે સુશોભિત એવા ચૈત્રમાસની
અંદર કોઈ વિરહિણી સ્ત્રી કાચલને કહે છે કે, 'હે
સુંદર આકારવાળી સુસ્વર કાચલ! આ ચૈત્રમાસ
કોનો છે?' ત્યાં જોયા વૃક્ષમાંથી તેં મધુર શબ્દો
વડે કામળપણે કહ્યું કે, 'તારો છે, તારો છે.'
આવું જ તેં કહ્યું, તે કુઃખ આપનારું, નકારું અને
ખોટું વચન તને કાણે શ્રીખંબુ છે? મૌન, પાંખ
આદિનું ચલનવલન, વણું અને શરીર, એ બધાંનું
સમાનપણું છતાં કાગડાઓના સમૂહમાં કાન્તિ વડે
સુંદર એવી આ કાચલ મૂખના સમાજમાં રહેલા
પંડિતની પેઠે છે તેથી જ જોળખાઈ રહે છે. કેમકે
ઉત્તમ આકાર તથા ઉત્તમ ક્રિયાવાળા પંડિતો
મૂખોની સભામાં બેઠા હોય, તો પણ તેઓ પોતા-
ના યોગ્યતાવાળા અત કરણમાં રહેલા ઉત્તમ
ગુણોથી છેવટ પ્રસિદ્ધિમાં આવી જાય છે. ૭૮, ૭૯ હે
ભાઈ કાકિલ! કડવો અવાજ કરી રહેલા કાગડા-
ઓ વડે વ્યાપ્ત થઈ રહેલો આ શિશિરઋતુનો કાળ
છે, આ કાંઈ વસંતોત્સવ નથી. હમણાં તારા
શબ્દોમાં અમૂલ્ય ગુણનો આરોપ થવો અશક્ય
છે માટે તું તારા સ્વરને બંધ કરી કોઈ વિગ
વૃક્ષવાળી સુકામાં તેનાં ખરી પડેલાં બૂનાં
કાંચો વડે ઢંકાઈ રહેલા માળામાં મૌન

કરી નિવાસ કર. ૮૦ આશ્ચર્ય છે કે, આ કાયલનું બાળક પોતાની માતાને છોડી કાગડી પાસે ચાલ્યું બધ છે; વળી આશ્ચર્ય છે કે, એ કાગડી તે કાયલના બાળકને તેની જોળબાણ પડતાં આંચ અને ચરણ વડે પ્રહાર કરે છે. આ વિષય-માં હું કાળુમાત્ર વિચાર કરું છું, ત્યાં તો એ કાયલનું અચ્યું પણ ઉત્સાહભરે પોતાની માતાની પેટે જ પોતાનું બળ વધારવા માટે આકાશમાં ઊડવા લાગી ગયું. કેમકે ભાગ્યશાળી પુરુષ જ દિશામાં બધ છે, તે દિશા જ તેને આહ્વાત્મ્ય આપનાર થઈ પડે છે. ૮૧

ચિત્રં માતરમેષ કોકિલશિશુઃ સંત્યજ્ય કાર્કી ગતઃ સૈપૈનં તુદતીતિ યાવદહમપ્યાચિન્ત-યામિ ક્ષણમ્ । તાવત્સોઽપિ તથાશુ માતૃસદૃશં શ્લિષ્ઠો રસાદ્વર્ષિતું યામાયાતિ દિશં સ્વભાવસુમગઃ સૈવાસ્ય માહાત્મ્યદા ॥ ૮૧ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામીયણુમાં નિર્વાણુ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શ્લોકકકો-કિલાન્યોક્તિવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૧૬ એ સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૧૭ મો ~ ~ ~

તળાવ, કમળ અને હંસ આદિનું વર્ણન
॥ સહચરા કુઝુઃ ॥

પદ્મ્યાદ્રિસાનાવિવ ચિંચિતં ચં પુરઃસરો માર-પુરઃસરો યઃ । કહારપમ્બોત્પલજાલનાલલલલદ્વિ-ચિત્રારવપલ્લિવીતમ્ ॥ ૧ ॥

સહચરો બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આ આપણી પાસે રહેલું પર્વતનું શિખર અત્યંત શોભાને લીધે કામનું ઉદીપન કરે છે, તેથી તે બધું કામદેવનો પ્રધાન હોય તેવું દેખાય છે. તેની

* આ એકસોસત્તરમા સર્ગમાં અનેક જાતના જોવાથી સુશોભિત એવા તળાવ વિષે વર્ણન આવશે; તેના પ્રસંગથી કમળ, ભરમાઓ અને હંસ ક્રમાંદિ વર્ણન આવશે.

અંદર પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલ મૂર્તિમાન આકાશ જવા દેખાતા આ તળાવને આપ બુદ્ધો. એ તળાવ કદહાર, પદ્મ, ઉત્પલ આદિ કમળની ભતિઓના સમૂહના નાળમાં કમળને માટે કીડા કરતાં અને વિચિત્ર શબ્દવાળાં પક્ષીઓ વડે વ્યાપ્ત છે. ૧ વિકસિત થઈ રહેલાં ઉગ્રત કમળોની કળી-ઓમાં રહેલા સુશોભિત રાજહંસો વડે યુક્ત અને ઇન્દ્રનીલમણિની પીઠ ઉપર બેસનાર ભ્રમરા, સારસ તથા કોંચ આદિ પક્ષીઓ, બ્રાહ્મણો અને બીજા લોકાદ્યથી સેવાયેલું આ તળાવ બધું પૃથ્વી ઉપર બ્રહ્માનું ઘર જ હોય, તેવું રમણીય દેખાય છે. ૨ પથરાઈ રહેલાં જળખિંડીઓ વડે દિશાઓના મધ્યભાગને ભયાનક બનાવી દેનાર, ઊધડી ગયેલાં અનેક જાતનાં કમળોના સમૂહની અંદર રહેલા મકરંદ વડે ગૌરવણું થઈ રહેલ, સુગંધ વડે ભત્ર થયેલા ભ્રમરાઓ તથા પક્ષી-ઓનાં ગાયન વડે ગાજી રહેલ અને આકાશમાં ઉપરના ભાગમાં બધું ચંદ્રવેા બાંધી દીધેા હોય એવો ભાવ દેખાડનાર આ તળાવ વાદળાં તથા ગ્રાકળ આદિને પ્રતિબિંબના મિથથી ધારણ કરી રહેલ છે. ૩ આ તળાવની અંદર કાઈક સ્થળે મંદ મંદ ગર્જના કરી રહેલા તરંગો ઊછળતા એવામાં આવે છે અને કાઈ ઠેકાણે મદોન્મત્ત, પણાથી એકબીજાનો દ્રેષ કરનારા તથા અત્યંત ઘોષાટ કરી રહેલા ભ્રમરાઓ દેખાય છે. કાઈ ઠેકાણે જળની ગંભીરતાથી તથા નિર્મળતાથી નિશ્ચળપણાને લીધે આ તળાવ પોતે બધું સુષુપ્તિ અવસ્થાને ધારણ કરી રહ્યું હોય એવું જણાય છે અને કાઈક ઠેકાણે કમળોથી તથા ડોલરોથી તે બધું ઢંકાઈ રહેલ હોય તેમ ભાસે છે. ૪ આ તળાવ ખિંડુરપ થઈ રહેલા મોતીના જવા જળ વડે તાપનો નાશ કરે છે અને કાંઠા ઉપર રહેનાર સિંહોને પણ ઠેક વૃક્ષના અથ્રભાગથી માંડી જળ સુધી લાંબાઈ રહેલી સુંદર લતાઓ વડે રોકે છે. તરંગો વડે ઘોવાઈ ગયેલી શિલાઓવાળા આ

તળાવના જળપ્રાય પ્રદેશો કાદવ વડે વિષમતા-
વાળા થઈ રહ્યા છે અને અનંત મેઘો વડે અનંત
જળમય પ્રદેશને ધારણ કરી રહેલ ભૂતિમાન
આકાશ જ બહુ પૃથ્વીમાં આવી અવતર્યું હોય
તેમ આ તળાવ શોભે છે.^૧ વરસાદને દૂર લઈ
જનારા પવનથી કંપિત થઈ રહેલા કમળના
સમૂહમાંથી જીડેલા મકરંદની કાન્તિથી આ તળાવ
બહુ વીજળીના પ્રકાશને પોતાની અંદર ધારણ
કરી રહ્યું હોય તેવું શોભી રહ્યું છે. આથી એક
દેશમાં જળખિંદુઓના સમૂહને અને એક દેશમાં
અધકારના સમૂહને ધારણ કરી રહેલ આ તળાવ
બહુ સંધ્યાકાળ સંબંધી આકાશ હોય તેવું દેહી-
ધમાન દેખાય છે.^૨ કમળા ખભાઓ પોતાનાં
અસ્થાંગિને પોષણ આપવા માટે પોતાના માળા
પ્રત્યે લઈ જવાના કમલિનીઓનાં કમળરૂપી
ઠાળિયાના ભાર વડે થાકી ગયા હતા, તે હંસો
બહુ કાળ વડે એકઠાં કરી રાખેલાં ભૂતિમાન
અંદ્રખિંચો હોય તેવાં શોભે છે. એ હંસોથી
નીંટાયેલું આ તળાવ શરદઋતુનાં વાદળોના
અનેક ખંડો વડે સુશોભિત થઈ રહેલ આકાશની
પેઠે કેવળ પવન વડે પણ સુંદર દેખાય એવું છે,
તો પછી સુગંધી વાયુ વડે તે સુંદર દેખાય તેમાં
શું કહેવું!^૩ આ તળાવના તરંગોની પંક્તિઓ
બહુ સુગંધનો ભાર ઉપાડવાથી થાકી રહ્યા હોય
તેમ મંદ ગતિ કરનારા અને મકરંદના સંપર્કથી
શીતા થઈ રહેલા પવનોથી કંપી રહી છે અને
એવા જળમિશ્ર કાદવને નીચો બેસાડી દઈ
જળથી છૂટા પાડી દેવામાં થતી ત્વરાને લીધે
એક ભતના મોટા વિચિત્ર રાખ્દને ધારણ કરી
રહી છે. આથી શોભને પાગી ગયેલાં પક્ષીઓ
તીરની લતાઓમાં ભરાઈ બેસે છે. વળી એ
લતાઓ પ્રુપ્પવૃદ્ધિ કરી રહી છે, તેથી તરંગોની
પંક્તિઓ બહુ પોતાની વૃદ્ધિ માટે તે પ્રુપ્પવૃદ્ધિને
તટ સાથે સંધી દેતી હોય તેમ જણાય છે.^૪
અપણ એવાં મોટાં કમળોનાં પલ્લવોરૂપી નીંજણા-

ઓ વડે પંખો કરાયેલ, ઢળેલા ચામરનાં જવાં
સુંદર દેખાતાં ફીણો વડે સુશોભિત, ભમરાઓ
તથા કાચલીનાં ગાયન વડે ગાજી રહેલ અને
સુંદર ગોળ કમલિનીઓરૂપી રમણીય સ્ત્રીઓના
સમૂહ વડે નીંટાયેલું આ તળાવ બહુ ઢાઈ રાખતું
અનુકરણ કરતું હોય તેવું ભાસે છે.^૫ ભમરાઓ-
રૂપી શ્રેષ્ઠ પાત્રોના મનોહર પદાર્થોમાં પણ
અતિમનોહર એવા ગીત વડે શોભાયમાન એવું
આ તળાવ કમળોના મકરંદોના સંબંધથી વ્યાપ્ત
થઈ રહેલ છે અને તેને લીધે જ પીળા થઈ રહેલા
જળને તે ધારણ કરે છે. વળી બહુ ફીણના
પિંડો બંધાઈ રહ્યા હોય તેવા ધોળાં કમળોના
ખંડો વડે તે સુશોભિત થઈ રહેલ છે અને
પોતાના તટ ઉપર આવેલાં ઉપવનોના પ્રુપ્પ-
સમૂહોરૂપી શિશુભૂષણને ધારણ કરી રહેલ છે.^૬
સત્સંગિત જમ દંદ્યકમળને શુદ્ધ કરનાર છે, તેમ
આ તળાવ પણ શુદ્ધ દંદ્યના જવાં નિર્મળ
કમળો વડે સુશોભિત છે. વળી, સત્સંગની પેઠે
જ આ તળાવ દંદ્યને પરમ આનંદ આપે છે,
રસવાણ છે અને સ્વાદિષ્ટ છે.^૭ હે શાંત મહા-
રાજ! જમ સર્વ શાન્તના સારરૂપ પરબ્રહ્માં
વૃત્તિરૂપે પરિણામ પામવાથી મહાત્માઓનાં
ચિત્ત નિર્મળ જણાય છે, તેમ આ તળાવ પણ
પોતામાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા શરદઋતુના
આકાશ વડે નિર્મળ જણાય છે.^૮ સુંદર એવાં
સારસપક્ષીઓ વડે રમણીય, ઝાકળ વડે નીંટાઈ
રહેવાથી કંઈક લક્ષ્યમાં આવતું અને ઝાકળે
પોતાના જીવું બનાવી દેવાથી રયામતા વિનાતું
થઈ ગયેલ આ તળાવ બહુ ઝાકળનો વરસાદ જ
હોય તેમ શોભે છે.^૯ હે મહારાજ! આ બ્રહ્મથી
દશ્ય બુદ્ધિ નથી અને તેના પરિણામરૂપ પણ
નથી; છતાં તે બહુ બુદ્ધિ જ હોય, તેમ દેખાય
છે. તેવી જ રીતે આ તળાવની અંદર રહેલ
તરંગ આદિ પણ તળાવથી બુદ્ધિ નથી, છતાં
બહુ બુદ્ધિ હોય તેવાં દેખાય છે.^{૧૦} અહો!

પોતાની મેળે જ પ્રવાહરૂપે વહા કરતા અને
ચક્રાકાર વર્તુળ ચકરીઓને ઉત્પન્ન કરી રહેલા
આ જળાયોના તરંગોની પરંપરા વિષમ છે.
(ઐતલે દે, તે બ્રહ્મની અંદર પોતાની મેળે જ
પ્રવાહરૂપે વહા કરતા અને સંસારચક્રની ચકરી-
ઓમાં ગોચી ખાયા કરતા જડ બુદ્ધિવાળા મૂર્ખ
પુરુષોની વિચારરૂપી તરંગપરંપરાના જની જ
વિષમ છે.)^{૧૧} હવા, વાવ, તળાવ અને સમુદ્રના
જળમાં જેવું અંતર રહ્યું છે, તેવું જ અંતર સ્ત્રી-
પુરુષના પાણીનું (રતિનું) પણ સમજી લેવું.^{૧૨}
જમ નાના પ્રકારની જડ યોનિઓના સંબંધથી
ઠાંઈ સુજ્ઞ માણસનું મન જર્જર થઈ જાય છે,
તેમ જળયોનિ કમળોના સંબંધથી આ તળાવ
જર્જર થઈ ગયું છે. આમ, તેનાં કમળોને ઠેઠ
જર્જર દશા સુધી પહોંચાડનારા એવા તરંગોનાં
ભ્રમણને લીધે અત્યંત વ્યાપ્ત થઈ રહેલ અને
સંસારસાગરમાં ચકરીઓની પેઠે જ થયા કરતી
દયહી, દ્રેષ આદિ વૃત્તિઓના ફેરફારોની માફક
અસંખ્યરૂપે દેખાતાં એ કમળોને ગણવાને કોણ
સમર્થ થઈ શકે?^{૧૩} અહો! જળના અને જડના
સમાગમની ક્રિયા આશ્ચર્યકારક જ છે. કેમકે
અત્યંત સફળુણી કમળજળના સંબંધથી પોતાના
સુગંધ, સૌંદર્ય, મકરંદ આદિ ગુણોને દોષની
પેઠે જ કંઠમાં રાખી અંદર જ છુપાવી રાખે છે
અને બહાર સર્વ મનુષ્યોને ખરાબ કાંટાઓના
સમૂહ દેખાડે છે,^{૧૪} જ ગુણો કમળના તંતુઓની
પેઠે છિદ્રવાળા છે, સુદૃઢ નથી, સૂક્ષ્મ છે, બીજ
વડે ઠંકાઈ રહેલા છે, જડતાવાળા છે તથા
નિઃસાર છે; તેવા સદોષ ગુણોમાં ઉપાદેયબુદ્ધિ
ન કરતાં ઉપેક્ષાબુદ્ધિ રાખવી જ યોગ્ય છે.^{૧૫}
ગુણ વડે અને સુંદરતા વડે સુશેખિત તથા યશ
વડે અને સુગંધ વડે પોતાના કુળને પ્રસિદ્ધિમાં
લાવનારા એવા મહાત્માઓના અને એવા જ
આ કમળોના પ્રભાવને વર્ણવવાને
પણ સમર્થ નથી.^{૨૦} હરિ (ભગવાન)ના

વક્ષસ્થળમાં નિવાસ કરી રહેલાં લક્ષ્મીજી પણ
શોભા માટે પોતાના હસ્તમાં કમળને ધારણ કરે
છે, તો પછી તેના કરતાં કમળની બીજી શી
પ્રશંસા કરવી હોય?^{૨૧} આ સૂર્યવિકાસી અને
ચંદ્રવિકાસી કમળનું જળના સંપર્કથી જડપણું
અને સૂર્ય-ચંદ્રમા ઉપર દ્રેષ રાખવારૂપી મૂર્ખતા
એ બન્ને વ્યાપાર તો સમાન જ છે; પરંતુ ધોળાં
અને કાળાં રૂપ વડે તે બન્નેનું વિસદૃશપણું
જણાઈ આવે છે.^{૨૨} તળાવોની અંદર નવી ઉદય
પામેલી કમળવનની શોભા વિકસિત થઈ રહેલ
મંદાર આદિ વનની સાથે સરખાવી શકાતી
નથી, તેમ તારાઓ વડે યુક્ત એવા આકાશની
સાથે પણ તેની સરખામણી કરી શકાતી
નથી. વળી એકત્ર થયેલા ચંદ્રમાઓના સમૂહ
સાથે પણ તેની સરખામણી કરી શકાતી નથી;
પણ નૃત્ય કરી રહેલી સ્ત્રીઓનાં હાસ્યવાળાં
સુખની શોભા સાથે તેને સરખાવી શકાય છે.^{૨૩}
અનન્ય ચિત્ત વડે પુષ્પલતાઓને આસ્વાદ લેતાં
જ ભમરાઓનું લાંબું આયુષ્ય વ્યતીત થઈ જાય
છે, તેઓ જ વિશેષ લાગ્યશાળી છે.^{૨૪} જ ભમ-
રાઓ આંખાઓના સુગંધ અને મકરંદ આદિ
સુંદર ચત્કારોને આસ્વાદ લે છે, તેઓ જ ચમ-
ત્કારી છે, બાકી બીજા તો પોતાની જાતિમાં એક
ભારરૂપ છે.^{૨૫} કમળોની અંદર મકરંદના મઠ
વડે અને સુગંધ વડે ભક્ત થઈ રહેલા ભમરાઓ
જ કાંઈ ગુંબરવ કરે છે, તેઓ એ ગુંબરવના
મિપથી બીજાં વનોના સ્વાદ વડે સંતુષ્ટ થઈ
રહેલા બીજા ભમરાઓને હસે છે.^{૨૬} ખરેખર
એટલી વાત છે કે, જ ભમરાએ ચંદ્રમિંખતા
જવા કામળ કમળના ગર્ભની અંદર નિવાસ
કર્યો, વિલાસ કર્યો, આનંદનો અનુભવ કર્યો
અને રચન કયું, તે આ ભમરો શિશિરઋતુમાં
નીરસ થઈ રહેલાં વૃક્ષોનાં પુષ્પોમાં કેમ પ્રીતિ
કરશે? ^{૨૭} બિડાઈ રહેલી મદિલકાની મનોહર
કળી ઉપર બેઠેલા ભમરો કાળરૂદ્ર શળમાં પરે-

વેલા અધકાસુર જ્યો દેખાય છે.^{૨૮} હે પ્રિય ભરારા! તું નિરંતર વિવિધ પ્રકારનાં પુષ્પોના મકરંદનો આસ્વાદ લે છે અને પર્વતોમાં આવેલાં લતાવૃદ્ધોમાં ભમે છે; છતાં આજપર્યંત સતોષ પામ્યો નથી. તેથી હું એમ માનું છું કે, તું મકરંદમાં લંપટ થઈ જવાથી દુઃખ ચિત્તવાળો થઈ રહ્યો છે અથવા તને વનમાંથી કશો સાર મળતો નથી.^{૨૯} કમળના વનની અંદરના મકરંદનો સ્વાદ અનુભવવામાં કુશળતાવાળો હે ભરારા! તું કમળોના આશ્રયરૂપ તળાવમાં જ. તું તારા મકરંદ વડે પ્રુથ્થ થયેલા દેહને ધોરડીઓના ઝાડરૂપી શુક્રામાં રહેલ કાંટારૂપી કરવત વડે કપાવ મા.^{૩૦} હે ભરારા! જમ પડિત પુરુષ પોતાને યોગ્ય રાજસભા ન મળે ત્યાં સુધી સામાન્ય અને પોતાના સ્વરૂપને અનુચિત એવી રાજસભામાં પણ પોતાનો કાળ કાઢે છે, તેમ તું હેમન્ત તથા શિશિર આદિ ઋતુઓમાં કમળરસ પીવા ન પામે, તો પણ તું અળસીના પુષ્પમાંથી, કમળોનાં પાંદડાંઓના સમૂહમાંથી અને વિકસિત થઈ રહેલાં તમાલમાંથી મળતા મકરંદથી આયુધ્યના બાકી રહેલા ભાગને સુખથી વ્યતીત કર.^{૩૧} હે મહારાજ! તળાવના પેટાણમાં રહેલી કમલિની-ઓનાં દેસરોનો ઉપભોગ કરી રક્ષા કરાયેલી અને કમલિનીના જવી જ શોભા વડે રમણીય એવી હંસોની પંક્તિરૂપી નિર્મળ વેલ જાણે સામનું ગાયન કરતી હોય તેમ ગંભીર શબ્દ કરે છે, તે આપ જુઓ.^{૩૨} આકાશમાં પોતાની સ્ત્રીને હસીને અનુસરી રહેલો હંસ હીંચકા જેવા કમળના માળામાં રહેલી અને તળાવમાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલી પોતાની સ્ત્રીને ઝોઈને તેના પડવાની અને જળમાં ડૂબવાની શંકાથી મૃત્તિંત થઈ જાય છે. હે મહારાજ! પોતાની સ્ત્રીને અનુસરી રહેલ હંસ હંસીને જળમાં પ્રતિબિંબિત થયેલ ઝોઈ તેના ડૂબી જવાની શંકાથી મૃત્તિંત થઈ મરણ પામ્યો! આવું અત્યંત વ્યસનીપણ દોષને પણ

યશો મા.^{૩૩,૩૪} હે મહારાજ! રાજહંસ લીલા વડે જે કાંઈ મધુર અને ગંભીર શબ્દ કરે છે, તેવો શબ્દ બગલો સેંકડો વરસ શીખે, તો પણ તેને આવડે એમ નથી.^{૩૫} જન્મસ્થાન, આકાર, જાતિ, ચેષ્ટા અને આહાર આ બધું સમાન છતાં હંસમાં અને રાજહંસમાં જે કાંઈ અત્યંત તારતમ્ય રહેલ છે, તે જુદા જ પ્રકારનું છે.^{૩૬} આકાશમાં ધોળી પાંખો વડે ગતિ કરનારો અને કમળોના સમૂહને શોભાવનારો હંસ આકાશમાં શુક્લપક્ષમાં વૃદ્ધિ પામનાર અને કમળોના સમૂહને વિકાસ આપનાર ઉદય પામતા ચંદ્રમાની પેઠે સર્વના ચિત્તને આનંદ ઉપજાવે છે.^{૩૭} જાંચાનાળવાળી કમલિનીના નાળરૂપી કદલીસ્તંભ વડે વ્યાપ્ત એવા કમળવનમાં વિહાર કરનાર હંસોની શોભાને બીજું કયું પક્ષી પામે છે.^{૩૮} તરંગરૂપી કંકણને ધારણ કરનારી ચપળ જળખિંડુઓના સમૂહરૂપી હાર વડે શોભી રહેલી, કુમદ, ઉત્પલ, કદહાર આદિ પુષ્પોના સમૂહ વડે સોહામણી, ભરારા-ઓરૂપી ચપળ દેશજ્ઞતાને ધારણ કરી રહેલી, સારસપક્ષીઓરૂપી રમઝમ યતા નૂપુરવાળી, ગોળ ચક્રીરૂપી નાભિવાળી, ચપળ વીચિઓરૂપી વિલોચનોવાળી અને જળની પૂર્તિ કરનારા પોતાના પ્રિય પર્વત તરફ એવા કરતી આ નદી,

તેમજ ડોહર, ચંપો તથા બીજી હતાઓના ઉપ-
સોગ વડે સૌભાગ્ય સોગવનારો આ શ્રમર પણ
દેવયોગે ઠંડી શિશિરઋતુમાં ઢેકાં અને ઘાસનો
આસ્વાદ લેતાં સુકાર્થ ગયેલા બગલા જીવો થઈ
થો છે. અદો! વિપત્તિમાં મોટાઓને પણ દીન-
પ્રમાં મન લગાડવું પડે છે.^{૨૩} હે મહારાજ! હું
સની પાંખો વડે સરળ થઈ રહેલા કમળના વનમાં
રનો હતો, ત્યારે મહાદેદીપ્યમાન કમળની પાંદ-
ાની અંદર બેઠેલા હંસના બાળકે તેના પિતા
ત્યે જોયે સ્વરે જે વાણ્ય કહ્યું હતું, તે ઘણો સમય
વેચાર કરતાં મને હમણાં યાદ આવે છે. તેણે
કહ્યું હતું કે, 'હે તાત! આ કમલિની મધ્યાહ્ન-
કાળમાં પણ મારા મરતકના ભાગ ઉપર બેઠે
ઘોળાં મોટીઓની વૃષ્ટિ કરતી હોય, તેમ સહસા
ફેલાઈ જનાર પોતાનાં ઠંડાં જળબિંદુઓના
સમૂહને પ્રત્યક્ષ રીતે નાખે છે, તે જુઓ.' આકા-
શમાં ગતિ કરનાર ચંદ્રમાની પેઠે આ તળાવના
શાંત જળમાં મૌનપણે ઘણા કાળથી ગતિ કરનાર
હંસની પાંખો પથ્થરોની પેઠે કમળોની નાળો
સાથે અથડાય છે. આથી તે બેઠે સાક્ષાત્ બ્રહ્માના
કમળમાંથી નીચે પડતાં હોય, તેમ જે જળબિંદુ-
ઓ કમળરૂપી પડિયામાંથી એ હંસની ઉપર
પડે છે, તેને નીચે જળની અંદર ડૂરનારાં પ્રાણી-
ઓ ગંગાજળની પેઠે પરમ પ્રસન્નતાથી તરત
જ પી બ્રમ છે.^{૨૪}

ઘ્યોર્મીદોરિવ સૌમ્યવારિણિ ચિરં નિઃશઙ્કં
સર્પતો હંયસ્યાંસહવાન્જનાલવલનાનિષ્કંપટક-
ક્ષતૈઃ । ગંગાવારિવદત્ર પુષ્કરપુટાદ્વાલ્લાદિવાસ્યો-
પરિ શ્રદ્ધા યે જલચિન્દિવો જલચરા દૃષ્ટાઃ પિવ-
ન્ત્યાશુ તાન ॥ ૪૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણપ્ર-
કરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પદ્મશ્રમરહંસવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૧૧૭ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૧૧૮ મો*

બગલા આદિનું વર્ણન

॥ સદ્ગુણસદ્ગુણઃ ક્રમેણોચુઃ ॥

નિર્ગુણસ્ય વ્રક્ષસ્યાસ્ય ગુણ ઈકોઽસ્તિ દૃશ્યતામ્ ।

યત્પ્રાવૃષ્પં સ્મારયતિ ગ્રાહ્યં પ્રાહૃદિતિ દ્રુવન્ ॥ ૧ ॥

સહચર અને સહચરીઓ અનુક્રમે
બોલ્યાં:—આ બગલો સાવ ગુણથી રહિત છે,
પણ તેમાં એક મોટો ગુણ રહ્યો છે, તે આપ
જુઓ. તે 'પ્રાવૃટ્ પ્રાવૃટ્' એવો અસ્ફુટ અવાજ
કરીને વર્ષાઋતુનું સ્મરણ આપે છે.^૧ હે બગલા!
તું તળાવની અંદર રહેવાથી વર્ણ વડે હંસના
જીવો જણાય છે, તો હવે જળકાગડાઓ સાથે
મિત્રતા, દૂરતા અને કડવી વાણી, એ ત્રણે દોષને
છોડી તું પ્રસિદ્ધ રીતે બરાબર હંસતુલ્ય થઈ
જા.^૨ હે અત્યંત ચતુર મહારાજ! માછલાંઓ
મારવામાં અતિનિપુણ એવા આ જળકાગડાઓ
ચોતરફ ફર્યા કરતાં જળચર પ્રાણીઓવાળાં
જળની અંદર વારંવાર પેસીને માછલાંઓને
ચાંચમાં પકડી લેતા હતા અને તેમને ગળી
જતા હતા. પરંતુ જળકાગડાઓ દેવયોગે આજ
ઢાઈ કારણથી મરી ગયેલા મોટા મત્સ્યોને ખાઈ
જતાં ગળાના રોગ વડે દુઃખિત થઈ ગયા છે અને
અત્યંત છુધાના સમયમાં પણ હારખંધ પેસી
રહ્યા છે. તેઓ પાંખોની પેઠે પોતાની પાસેનાં
અને સુખથી પકડી શકાય તેવાં માછલાંને પણ
પકડી શકતા નથી.^૩ આમ જ લોકો સ્વાર્થથી
મરવાને તૈયાર થઈ જાય છે, એમ જળકાગડો
પોતાની ક્રિયાથી સૂચવે છે અને ઢાઈ દુર્જન
'મારો એ શુરુ છે' એવી સ્તુતિ કરે છે.^૪ પોતા-
ની ડોકને જીચી કરી રહેલો અને ફેલાવેલ નિર્મળ
સુંદર પાંખોવાળો આ હંસ જ આકાશમાં

* આ એકસોઅઠારમા સર્ગમાં જળકાગડાઓ,
બગલાઓ, મોરો, વિશેષી વટેમાયુઓ (પાંથો),
માછલાંઓ અને બપેલાઓ—એ સર્વનાં ચરિત્રો વિશે
વર્ણન કરવામાં આવશે.

આપણી પાસે જિમો છે, એમ પ્રથમ લોકોએ માની લીધું હતું. પરંતુ જ્યાં તેણે તળાવના જળમાંથી માછલીઓને પકડવા માંડી, ત્યાં સર્વ લોકોને પ્રતીતિ થઈ કે, આ તો ખરેખર બગલો જ છે.^૫ ઘણા લાંબા કાળથી ચપળ થઈ રહેલા અને આ તળાવમાં જ તપના જેવો દંભ કરી બેઠેલા બગલાઓને જોઈને ધૂતના ચરિત્રને બહુનારી કાઈ સ્ત્રી બીજી સ્થળે ઘણા લાંબા સમયથી વિષયોમાં લાંપટ થઈને ચપળ થઈ રહેલા અને આ તળાવમાં જ તપનો દંભ કરીને તેમજ અધિકારનો ઉદય થતાં સુધી ત્યાં બેઠેલા ધૂતોને જોઈ વિસ્મિત થઈ ગઈ.^૬ કાઈ સ્ત્રી પોતાના પતિને કહે છે કે, 'આ જળની અંદર ટાઢને ન ગણુકારનારી આ ગામડાંની સ્ત્રીઓ થોળાં કમળોને લઈ બપ છે અને તમે પણ તેની પછવાડે જવાને ઇચ્છો છો; માટે હું તમારી પ્રિયા નથી, તેથી હવે હું પણ ચાલતી ચાહું છું.^૭ આમ કે નરોદ્ધા માગમાં કાપને પામેલી પોતાની પ્રિયાને આં પથિક (વટે-માયુ) તીર ઉપર આવેલા અને કુસુમલતાઓની શુકાવાળા કીડાવનમાં મનાવવાના ચત્ર કરી રહ્યો છે, તે જુઓ.^૮ કે રાજના જુઓ, આ વારાંગના હાવભાવોના વિલાસો કરીને, કંઈક કાપ ખતાવીને અને વળી કંઈક હસીને આ વૃત્તાંત કહી રહી છે.^૯ બગલાઓ, જળકાગડાઓ અને ભિલ્લ આદિ હિંસક પ્રાણીઓ જો કે એક જ ઠેકાણે રહે છે, તો પણ મૂર્ખો અને વિદ્વાનોની પેઠે તેમની બુદ્ધિને ખરસપર મેળ થતો નથી.^{૧૦} અજનપક્ષીની ચાંચમાં રહેલો કીડો કિટકિટ અવાજ કરે છે અને બહુ પૂર્વકાળમાં સંચય કરેલાં પાપની ઉપરના ભાગમાં ફરક્યા કરતી ધ્વજ હોય એવો દેખાય છે.^{૧૧} તળાવના કાંઠા ઉપર આવેલા ઝાડની અંદર રહેલો ચપળ બગલો જ્યાં પોતાનો અવાજ કરે છે, ત્યાં સ્નેહને લીધે જન્મ સ્ત્રી પતિના વક્ષસ્થળને પકડી લે છે, તેમ માછલી કાંઈક જળવાળાં તળાવનાં આશોચિયામાં

ભયને લીધે પોતાના સંપૂર્ણ બળપૂર્વક નદી પડે છે અને મરી જઈને પણ નિપુણતાથી પોતાના દેહની રક્ષા કરે છે. કેમકે આ સંસારમાં કાઈ મોટી આપત્તિ આવી પડે, ત્યારે દૈવ્યનો ભંગ થઈ જઈ મરી ગયા વિના બીજું કશું સુખ આપતું નથી. બગલા, અજગર અને જળકાગડા આદિ પ્રાણીઓના ઉદરમાં પેઠેલાં અને ચાગ્યા વિના જ તેમણે ગળેલાં મત્સ્ય આદિ જીવોનાં ચિત્તાની સ્થિતિ સુપ્રસિદ્ધા નવી એક મૂર્છાદ્રષ્ય જ છે, એમ હું માનું છું.^{૧૨, ૧૩} પોતાની પાસે જિમેલ જળકાગડાઓ, બગલાઓ, ગીધા, મીંદડાઓ અને સર્પોને જોઈને જળચર જીવોને જ ભય ઉત્પન્ન થાય છે, તેની આગળ વજ્રપાતનો ભય પણ દણના જેવો અતિ તુચ્છ છે, એમ પૂર્વજન્મની સ્મૃતિવાળા કાઈ વિક્ષાને આગાહી મને કહ્યું છે.^{૧૪} નેત્રની શોભાના બળથી ભ્રમરાઓ પોતાની પાસે આવે છે, ત્યાં નવાં કમળોને અને ઢેતરીનાં પુષ્પોને વીખેરી નાખનારા તથા આ તળાવના કાંઠા ઉપર આવેલાં વૃક્ષનાં પુષ્પો વડે સુશોભિત એવા નીચિના પ્રદેશમાં બેઠેલા આ મુગ્ધ મૃગો આપણી પાસે જ જિમેલ છે, તે આપ રાણી આદિ પ્રિયા-વર્ગને દેખાડો.^{૧૫} મંથૂર મહારાવપણાને લીધે ઇન્દ્રની પાસે જળની ચાચના કરે છે અને ઇન્દ્ર પોતે મહાત્મા હોવાથી તેની ચાચના ઉપરથી આખી પૃથ્વીને જળ વડે પૂરી દે છે.^{૧૬} આ મંથૂરો વાહરડાઓની પેઠે મેઘોને અતુલસરે છે, તેથી અનુભાન થાય છે કે, મલિન (મેલા)નો પુત્ર મલિન જ હોય છે.^{૧૭} મૃગોને જોઈને કાઈ પથિક પોતાની પ્રિયાનાં નેત્રોનો વિચાર કરવા માંડી પકડ્યો અને પોતાની પાસે રહેલા પદાર્થોના સંબંધમાં ચંત્રની પૂતળીના જેવો જડ થઈ ગયો.^{૧૮} મંથૂર પૃથ્વીના જળતું પાન કરતો નથી અને સર્પને બળાહરથી પકડી ખાઈ બપ છે. આમાં સર્પની કાંઈ દુષ્ટતા કારણરૂપ છે કે મંથૂરની કાંઈ દુષ્ટતા કારણરૂપ છે, તે હું જાણી શકતો

નથી.^{૧૯} સજ્જનના ચિત્તના જવા નિર્મળ મોટા તળાવને છોડીને આ મયૂર આઘાસમાંથી પડનારા મેઘના જળતું પાન કરે છે, તે તળાવમાં પોતાનું માયું નીચું નમાવતું પડે તેના લયથી છે, એમ હું માનું છું.^{૨૦} પૂરેલ સુંદર કળાદ્વીપી મેઘને ધારણ કરી રહેલા આ મયૂરો જાણે વર્ષાઋતુનાં મૂર્તિમાન બાળકો જ હોય, તેના શોભે છે. જુઓ, તેઓ પોતાનાં પીંછાંમાં રહેલાં કાન્તિમાન ચાંદ-રડાંઓને ક પાવે છે. આ એક વનની અંદર વનના પવન વડે ફેલાઈ જનાર અને ચપળ મોરપિચ્છનાં ચાંદરડાંદ્વીપી સુંદર તરંગવાળા મયૂરોને આ સમુદ્ર જ જાણે મોતીઓનું દાન આપી નચાવી રહ્યો છે.^{૨૧, ૨૨} હે ચક્રિત ચાતક! હવે તું વનભૂમિમાં ઊગેલ લીલા વૃણું લક્ષણ કર, જળનું પાન કર અને ઢળોના વનમાં જઈ વિશ્રાંતિ કર; કારણ કે આ ગ્રીષ્મઋતુમાં અગ્નિથી સુકાઈ ગયેલાં વૃક્ષોમાં રહેવાથી તને સુખ મળશે નહિ.^{૨૩} હે મયૂર! આ કંઈ સમુદ્રના જળથી જરૂર થયેલો મેઘ આકાશમાં ચઢેલો નથી, આ તો પર્વત ઉપર દાવાનળથી બળી ગયેલા વનની અંદર વૃક્ષોનાં કોતરોના અગ્નિભાગમાંથી ધુમાડો નીકળે છે.^{૨૪} જ મેઘે શરદઋતુમાં પણ જળ વડે મયૂરની વૃદ્ધિ કરી, તે મેઘ વર્ષાઋતુમાં પણ તળાવને જળ વડે ન પૂરી દે, તો એ વાત બાળક એટલે છુદ્ડલોકને જ યોગ્ય છે. ઉદારતાના સમયમાં પણ મેઘ આ કૃપણતા કરે, તો તે જોઈને પામર લોક તેની હાંસી કરે અને એથી સજ્જન માણસોના ચિત્તમાં દુઃખ થાય, એમ વિચારી મયૂર પોતાનો સર્વ સમય કશું બોદ્યા વિના વૃષ્ટા વડે જ ગાળવા લાગ્યો.^{૨૫} મયૂર વૃષ્ટા વડે પીડાતો હોય તો પણ વરસાદના સ્ફટિક જવા નિર્મળ જળનું પાન કર્યા પછી તે માર્ગમાંનાં બીજાં કહોળાં જળ પીતો નથી. મેઘને સંભારી સંભારીને તે પોતાના મનમાં હરખાય છે, પણ મરી જતો નથી. કેમકે ગુણનાની ઉપર આશા બાંધી બેસનારાઓને

શ્રમ આગળ જતાં પણ પરિણામે સુખકારક નીવડે છે.^{૨૬} જમ મૂર્ખાં પુરુષો કેવળ વાતોથી જ પોતાનું જીવિત વ્યતીત કરે છે, તેમ આ વર્ષા-કાળમાં પથિકા પણ પ્રિયાની કથાઓ વડે જ માર્ગની દુર્દશાને વ્યતીત કરે છે.^{૨૭} હે મહારાજ જુઓ, અહીં આ તરણ સ્ત્રીઓ આ તળાવમાંથી કમળ, ઉત્પલ, કુમુદ, બિસ તથા મૃણાલ આદિ કમળોના, તેમજ કમળોનાં પાંદડાંઓમાં ભરી લીધેલા જળના ભારને લઈ વહી જાય છે. અરે! તમે આ ભારને શા માટે વહો છો? એમ કહો કે પૂછ્યું, એટલે જુઓ, એ તરણ સ્ત્રીઓએ ઉત્તર આપ્યો કે, 'હે પથિકા! પતિના વિયોગદુઃખના તાપમાં તપી રહેલી એક પથિકાંગનાની અને બાળસખીઓ છીએ.^{૨૮, ૨૯} આમ, પોતાના પતિ-માં રાગ વડે રંગાયેલા ચિત્તવાળી, સ્તનના ભાર વડે ભરેલી અને વિલાસ વડે સુશોભિત એવાં અંગને ધારણ કરી રહેલી એ તરણ સ્ત્રીઓને જોઈને પથિકોને પોતાને ઘેર રહેલી પોતાની પ્રિયાઓ સાંભરી આવી. તેમાંથી કોઈ પથિક પોતાની પ્રિયાનું સ્મરણ કરી કહેવા લાગ્યો કે, 'સંપૂર્ણપણે જળ વડે ભરેલા મેઘાદ્વીપી અધ-કારથી શ્યામ એવા આકાશને જોઈને અને સારી રીતે વિકસિત થઈ રહેલાં તેમનાં વાદળાં અને તથા અધકારની પેઠે શ્યામ એવાં શૂન્ય અને ગહન વનને જોઈને, તે સાચે જ મારી પ્રિયા પ્રત્યાપ કરે છે, પૃથ્વી ઉપર મૂચ્છાં વડે પડી જાય છે અને ચાલતાં ચાલતાં લયથી પડે છે. ભમરાઓની પંક્તિઓ વડે અને બીજાં કમળો વડે વીંટાઈ રહેલાં કમળપાત્રમાંથી સ્ત્રીઓ કરતા મકરંદદ્વીપી મધનું પાન કરીને મત્ત થઈ રહેલો અને કાંઠા ઉપર આવેલાં વૃક્ષોનાં પાંદડાંઓનાં તૃત્ય વડે ઉત્પન્ન થતા કોમળ, ગંભીર તથા મનોહર ચમ્પદના સમૂહ વડે પોતાના ગુણોને સૂચવી આપતો આ વાયુ વાઈ રહ્યો છે. હાય! વિરહી જતને કામોદીપક દોવાથી તે ખરેખર

ખેદકારક છે. ૩૦-૩૨

મૃંગાવલીકુવલયાવલિતાઙ્ગપાત્રસંપ્રેર્યમાણ
નલિનીમધુપાનમત્તાઃ । હા વાતિ તૌતરુપલ્લવલા
સ્વલલ્લસંમુગ્ધશઙ્ગગણીતમુણો નમસ્વાન્ ॥૧॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
અકરણુના ઉત્તરાર્ધને 'હરિણુમયૂર-
બકસુગ્ધાદિવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૧૧૮ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૧૯ મો

પથિકના સ્મશાનગમન સુધીનું વર્ણન

॥ સહચરા ઋષુ ॥

ફયયત્વેષ પથિકઃ પદ્ય મંદરગુલ્મકે ।

પ્રિયાપાશ્વિરલલ્વાયા વૃત્તાં વિરહસંકર્ષા ॥ ૧ ॥

સહચરો બોલ્યા:-હે મહારાજ! ઋષો,
આ પથિક મંદરાયળની નિકુંબને વિશે ધણે
લાંબે કાળે મળેલી પોતાની પ્રિયા આગળ પોતાને
વીતેલી વિરહવીતક કરે છે.^૧ તે પથિક કહે છે કે,
'તારો વિયોગયથા પછી મને એક દિવસે આ જ
આશ્વર્યકારક વૃત્તાંત વીત્યું હતું, તે તું સાંભળ.
હું તારી પાસે દૂત મોકલવા નિયારવા લાગ્યો
અને મારા મનમાં હલેવા લાગ્યો.^૨ આ મહા-
પ્રલયકાળના જવા વિયોગના સમયમાં હું અહીં
રહ્યો છું. તમારા વૃત્તાંતને સંદેશારૂપે લઈ જઈ
ઠાણુ મારી સ્ત્રીએ કરેલા સત્કારનું પાત્ર યવાને
મારે ઘેર જાય! અરે! પારકાના દુઃખની શાંતિ
કરવા માટે પ્રીતિપૂર્વક અને સરળતાથી નિરતર
ચલ કરે એવો 'ઠોઈ પ્રુભ આ જગતમાં છે જ
નહિ. અહો મને સાંભળ્યું'! શિખરને વિશે રહેલો
આ મેધ પરદુઃખની શાંતિ કરવાના ગુણથી સંયુક્ત
છે, કામદેવતા ઘોડાની પેડે તરત જ મારે ઘેર જઈ

૪ આ એકસોએગણીસમા સર્ગમાં 'ઠોઈ' પથિક
પોતાની પ્રિયાને મળતા, તેની પાસે તેના વિયોગથી
ચલેલી પોતાની પ્રથમની દશાથી માડીને કે સ્મશાન-
ગમન પર્વતની દશાને વર્ણવશે

શકે તેમ છે, પરોપકાર કરવામાં બહુ રસિક છે
અને વીજળીરૂપી સ્ત્રી સાથે અહીં જામે છે.^૩
હે ભાઈ મેધ! તું ગુણવાન છે. તો, તને યોગ્ય
એવા અને પોતાના કંઠમાં ગુણ (પ્રત્યયા)
ને ધારણુ કરી રહેલા ધન્દ્રધનુષ્યને ગ્રહણુ
કરીને તું મારી પ્રિયા પાસે જાજ અને ઝરતાં
જળબિદુઓવાળા તારા શીતળ પવનો વડે
તેને પ્રથમ આશ્વાસન આપજ. પછી, હે
સુંદર આકાશગામી! તું મારો સંદેશો પહોં-
ચાડવા માટે મંદમંદ ગજના કરજ. માન, એક-
બે ઘડી તું દયા કરજ! કેમકે, આંસુથી ભરપૂર
આખેબાળી મારી એ બાલપ્રિયા કુમળા કમળના
જવી ઠામલાંગી છે અને તે તારી ગાંઠ ગજનાને
છરવી શકે એમ નથી.^૪ હે મેધ! મેં મારા હૃદય-
કારમાં ચિત્તરૂપી શક્તકા વડે મારી પ્રિયાને
આવેખીને તેને આલિંગન કયું હતું; છતાં તે
મારી સુશીલ પ્રિયા હમણાં અહીંથી ઠાણુ બહુ
ક્યાં ચાલી ગઈ, તે હું બહુી શકતો નથી.^૫ હે
ઠામલાંગી પ્રિયા! મેધને મેં આ પ્રમાણે કહ્યું
અને તારા વિયોગની ચિંતાથી મારી બુદ્ધિ પર-
વશ થઈ ગઈ. મારા મનની કલ્પના પણ અંદર જ
લીન થઈ ગઈ. મારી સ્મૃતિ પણ તારી સાથે જ
ઠાણુ બહુ ક્યાંય જતી રહી! એ સ્મૃતિનો લોપ
થઈ જવાને લીધે મારું શરીર પરવશ બની ગયું,
મારાં અંગે લાકડું અને ભીંતના જવાં જડ
થઈ ગયાં. કેમકે વિરહના ક્વેશથી યનારા પરા-
ભવને ઠાણુ સહન કરી શકે? પછી મને તેવી સ્થિતિ-
માં બેઠેને પથિકાનો સમૂહ ભેગો થઈ ગયો અને
મોટા આરંભ વડે હાહાકાર શબ્દ કરતી પથિકાં-
ગનાઓએ આવી જજ્યર છાતી ફટવા માંડી.
ત્યાં 'અરે અરે! હાય હાય! અરેપર કહ છે કે,
આ પથિક મરી ગયો' એવો ઠાસાતણો ધનિ-
ઉત્પન્ન થઈ ગયો અને તેમાં દેવલાંકના તો
લીધે ઘાંટા બેસી ગયા તથા પોતાના
પ્રલાપો કરીને તેઓ મેધને નિરસાર ૬.

પછી તે પથિક લોકો 'એ આ મરી ગયો છે,' એવો નિશ્ચય કરીને અને આંખોમાં આંસુ લાવીને શયને થોડાં એવી ગંધપુષ્પાદિ પૂજની રચના કરી. તેમણે લાકડાંને એકાં કર્યાં. પછી તેઓ મને બાળવા માટે અતિભયાનક સ્વચ્છાનબ્રુવિમાં લઈ ગયા. તે સ્વચ્છાન બળ્યા કરતી ચિતાઓના થયા કરતા અનેક તડતડાટના સ્ફુટ અવાજથી મહા ઉદ્વેગ ઉત્પન્ન કરે એવું હતું. હે કમળમુખી! પછી હાં આંસુ વડે પૂર્ણ એવી આંખો તથા પાંપણોવાળા કંઠલાલ્યેક પથિકાએ મને ચિતારૂપી શયનમાં સુવાહ્યો. હવે બધાઈ ગયેલાં લોકોનાં ટોળાંઓની પેઠે ચારેબાજુ પોતાની રેખાને પ્રસારી રહેલ, ધુમાડાઓના ઉદ્ગારથી જટિલ થઈ રહેલ અને મદોન્મત્ત મૃત્યુના મત્તક ઉપર રહેનારા ઉત્તમ ચૂડામણિની જેમ પ્રકાંશી રહેલ અગ્નિરૂપી સુવર્ણ એક અંશમાત્ર દેખાવા લાગ્યું. તે સમયે કમળલતાના જેવી કામળ, કાળી, લાખાઈથી અને સંકાયથી વક્તવાળી અને ગરમ મિત્રજની નાની નાગણી જેમ ઠાઈ નોળિયાએ સ્પર્શીત કરવાથી પૃથ્વીના છિદ્રમાં પ્રવેશ કરે, તેમ કમળલતાના જેવી કામળ, કાળી, ઉજાતાવાળી અને લંબાઈથી તથા સંકાયથી વક્તિવાળી ધૂમ્રલેખા મારા નાસિકાના છિદ્રમાં તથા ગળાના રેશમાં સત્વર પ્રવેશ કરવા તૈયાર થઈ ગઈ.^{૧૦, ૧૧} જેમ વજના જેવા દંઢ શરીરવાળા બ્રહ્મા સર્વ ઉપર દંઢતાથી પડનાર મૃત્યુના બાલાઓના સમૂહથી પીડિત થતા નથી, તેમ તારા સંકલ્પરૂપી અમૃતપાનના બખ્તર વડે રક્ષાયેલો હું એ ધુમાડાઓના ગોટાઓથી પીડિત થયો નહિ. ત્યારે તું મારા દૃઢ્યરૂપી ઘરમાં મારી પાસે જ બેઠી હતી તથા કામદેવની એક નદી રૂપ હતી. તારામાં જ હું ચિત્તવૃત્તિ દ્વારા મગ્ન થઈ ગયો હતો. ત્યારે અગ્નિ વડે બળવાથી મારાં સ્વર્ગો એ કે કપાઈ ગયા જેવાં થઈ રહ્યાં. તો પણ હું તેની વેદનાને મુઘ્ધાં સ્ફુટ રીતે

બણી શક્યો ન હતો.^{૧૨} હે કામલાંગી! એ સમયે મૂર્છિત અવસ્થામાં મેં દૃઢ્યને વિશે તારી સાથે એવું તો લીલાબરપૂર ઉત્તમ સુખ અનુભવ્યું હતું કે, આપણે બંને અમૃતના પ્રવાહમાં મગ્ન જ થઈ રહ્યાં હોઈએ એમ લાગતું હતું અને આ ત્રૈલોક્યના આધિપત્યનું સુખ પણ તેની આગળ મને મર્મપ્રહાર જેવું અત્યંત તુચ્છ જ બણતું હતું. તારી તે લીલા, તારા તે વિલાસો, તારા તે સસ્મિત વચન, તારા તે સુંદર કટાક્ષો, મણિસુચોભિત તારો તે એકાવક્રી હાર, સંભોગના સમયમાં આનંદભેર કરેલી તારી તે આલિંગન-ક્રિયા, સમયોચિત એવી નખસત આદિની તારી તે ચેષ્ટાઓ, મધુર સ્પર્શવાળું તે હસવું અને ચપળપણથી તેં ઉપજાવેલો તે ચિત્તકોશ એ બધું જ્યારે મારા સ્મરણમાં આવે છે, ત્યારે તે તમામ મને અમૃતરસના જેવો આનંદ આપે છે.^{૧૩, ૧૪} આમ, હે બાલા! તારા સમાગમમાં આવી હું સંભોગ વડે થનારા સુખરૂપી રસાયનથી અતિ વૃક્ત થઈ ગયો અને શ્રમથી પીડિત થયો. એટલે શરદઋતુના શીતળ તથા નિર્મળ કાન્તિવાળા ચંદ્રખિંબના જેવી કામળ શર્યામાં હું સૂઈ ગયો.^{૧૫} એ સમયે ચંદનના મારા જેવા શીતળ અને લાંબા ચંદ્રખંડમાંથી અસંલલિત એવો વજ્ર સશ્પન્દ ઉત્પન્ન થાય તેમ મારી શર્યામાંથી ચિતામાં પ્રત્વલિત થઈ રહેલો અગ્નિ સશ્પન્દ ઉત્પન્ન થયો. વડવાનલ જેમ ક્ષીરસાગરમાં વ્યાપી બળે છે, તેવી રીતે તે અગ્નિ મારાં સકલ અંગોમાં વ્યાપી વળ્યો હતો, એમ મારા જેવામાં આવ્યું હતું.^{૧૬} હે મહારાજ! ઉપર પ્રમાણે પોતાનો પતિ કહેતો હોતો, તેટલામાં તો એ મુગ્ધ સ્ત્રી પોતાની મુગ્ધતાને લીધે ખરેખર પોતાના પતિનું મરણ થયેલું માનીને 'હાય હું મરી ગઈ!' એમ બોલી મૂર્છિત થઈ ગઈ.^{૧૭} આ પથિક પોતાની એ પ્રિયને બળથી તથા કમલિનીનાં પાંદડાંના વીંજણથી આશ્વાસના કરે છે, તેની

મૂર્છાને શાંત કરે છે અને તેને ગળે વળગાડી આ મંદરાયળની નિકુંજમાં રહે છે.^{૧૮} જુઓ, એ મુઝા એને ફરીથી પૂછે છે, એટલે તે પથિક પોતાની પાસે રહેલી એ પ્રિયાની હડપચી પકડીને તેને બાંધી રહેલી વાત કહે છે.^{૧૯} પથિક કહે છે કે, 'હું મનમાં કાંઈક ખેદ લાવી અહો આ અગ્નિ છે એમ ઝટઝટ કહેવા લાગ્યો, ત્યાં તો એ જગ્યાએ આવેલા પથિકાએ પ્રસન્ન થઈને ખરખરના શબ્દવાળી એ ચિતાને તરત જ કાણુ વારમાં ચૂંથી નાખી.^{૨૦} પછી તે પથિકા મને જીવતો થયેલો બેઈને હથે વડે ચપળ તાળીઓના વિલાસરૂપી વાજાં વગાડવા લાગ્યા અને તેમણે મને ચિતામાંથી હડાડી, મગજ માટે અનેક વૃક્ષમંજરીઓના મુકુટ વડે પૂર્ણ કરી દીધા. હવે તેઓ સર્વે મને આલિંગન કરવા લાગ્યા, મને ચોતરફથી સારી રીતે વીંટી વળવા લાગ્યા, હથેથી અવાજ કરવા લાગ્યા, હસવા ને ગાવા લાગ્યા, નાચવા લાગ્યા અને ધ્રુમવા લાગ્યા. ત્યારે વિષમ એવા ભૂતોના નાયકોને સુખ આપનારું, ભરમથી, સંપોથી અને શખની ઓપરીઓના સમૂહોથી ભરેલું તથા ચંદ્ર જ્વાં ઘોળાં હાડકાં તથા કપાળોવાળું તે સ્મશાન બહુ કાળ ભરવતું શરીર હોય તેવું મહાભયાનક જણાતું હતું.^{૨૧, ૨૨} ત્યાં વાયુઓ વાતા હતા. તેઓ ભસ્મ હડાડી પડખે આવેલાં વનોની છાયાને નિરુપયોગી કરતા હતા અને ફાટેલાં તથા ચોતરફ સડી ગયેલાં હાડપિંજરોના દુર્ગંધને ચોતરફ ફેલાવતા હતા. પ્રુષ્કળ ભસ્મ પથરાઈ જવાથી તેઓ ગ્રાહણના સમૂહનો દેખાવ આપતા હતા અને શયોના કોશોને કંપાવતા હતા. તેઓ આકાશરૂપી ભાથામાં બહુ ચંદ્રમા દ્વારા શ્રુતિમાન બાણો જ નીચે આવી પડ્યાં હોય તેવા દેખાતા હતા અને શંકરના ભૂષણને થોડાં એવાં અસ્થિઓમાં અથડાવાથી રક્ષા શબ્દોને ઉત્પન્ન કરતા હતા.^{૨૩} પ્રજ્વલિત અગ્નિવાળી ચિતાઓમાંથી

પ્રવાહરૂપે નીકળતા તથા ધુમાડાઓ અને તણુ-ખાઓથી ભરપૂર એવા પવનથી કપિત થઈ રહેલી તેમજ તેની ગરમી લાગવાથી શુષ્ક થઈ રહેલાં વૃક્ષોવાળી એ સ્મશાનભૂમિ બહુ અગ્નિ, વાયુ અને શનૈશ્વરનું રમવાનું ઘર હોય, તેવી દેખાતી હતી.^{૨૪} મહાભયકર, અર્ધદંષ્ઠ તથા અનંત હાડપિંજરો વડે અત્યંત દુર્ગંધ અને મદ વડે ઉન્મત્ત થઈ રહેલ શિયાળ, કાગડાઓ, કંકપક્ષી, ગીધપક્ષી, પિશાચો તથા વેતાલોના શબ્દો વડે ભયંકર એવું સ્મશાન મેં જોયું.^{૨૫} તે સ્મશાનમાં ત્યાં લાવવામાં આવેલાં અનેક શયોના બાંધવસમૂહના રાવાથી ગાજી રહેલ દિશાઓના અતોવાળું હતું, નિકુંજોવાળું હતું, પક્ષીઓએ તાણી લીધેલ લીલી શિરાઓ તથા આંતરડાંઓથી યુક્ત હતું અને બળી ગયેલ વૃક્ષખડો તથા લતાઓના સમૂહો વડે વ્યાપ્ત હતું. એ સ્મશાનમાં કોઈક રૂપે ચિતાનું ચલન થવાથી જવાળા ભભૂટી ઊઠતી હતી અને તેથી ત્યાં પ્રકાશ થઈ રહેતો હતો. ત્યાં કોઈક ઠેકાણે મોટા કોશોને લીધે બહુ મેઘોના સમૂહ ભેગો થઈ રહ્યો હોય એવો દેખાવ દેખાતો હતો. વળી કોઈક ઠેકાણે ત્યાં પર્વતના ભાગને છોડી દઈ પૃથ્વીને બીજે બધા પટ બહુ રુધિરથી સિંચાઈ રહ્યો હોય એમ જણાતું હતું અને ક્યાંક તો તે સ્મશાન રાત્રિએ ગાજી રહેલા મેઘના જવું જણાતું હતું.^{૨૬, ૨૭}

ક્વચિચ્ચિત્તોમકૃતપ્રકાશં ક્વચિન્મહાકેશ-
કૃતાદ્રવંદમ્ । ક્વચિચ રક્તાકધરાવિતાનં નક્તં
સ્તનત્વગ્રમિવાસ્તશૈલમ્ ॥ ૨૭ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધના 'પથિકવિરહવૃત્ત-
વર્ણન'એ નામનો સર્ગ ૧૧૯ મો સમાપ્ત

ઉત્તરાર્ધ ૧૨૦ મો

વાયુ, વૃક્ષ તથા ભ્રમર ઇત્યાદિનું વર્ણન

॥ સહચરગ ઋજુઃ ॥

અર્વાયાઃ કથાઃ કુર્વત્પદ્યૈતન્મિથુનં મહત્ ।
પાનં પ્રવૃત્તવત્સારં પાતું પદ્મનિષેલ્લણ ॥ ૧ ॥

સહચરો યોઽયાઃ—હે કમળનયન! આવી
બીજ પણ કથા કરી રહેલા આ મહાન દંપતી
હમણાં ઉત્તમ મધપાન કરવાને તૈયાર થઈ રહેલા
છે, તે આપ જુઓ.^૧ ઢળના કંદમાં દંકાઈ રહેલા
સ્વચ્છ ગુચ્છોએને વિકસાવનામાં નિપુણ અને
પુષ્પોના કેસરાઓથી સુશોભિત એવા આ વિવિધ
વાયુઓ વાઈ રહ્યા છે.^૨ વળી વનમાંથી નીકળતા
અનેક પ્રકારના સુગંધોથી પુષ્પ થયેલા, પરસેવાનાં
બિંદુઓને પી જનારા અને સ્ત્રીઓના વીખરાઈ
ગયેલા ઢેસોને શોભા આપનારા વાયુઓ હમણાં
વાય છે.^૩ સિંહોની પેઠે કુલાયલપર્વતની ગુફા-
ઓરૂપી ધરમાં પ્રવેશ કરીને ભખ્યા કરતા આ
ક્ષારસમુદ્રના પવનો દેવોના જેવા વેગે અહીં
ગતિ કર્યા કરે છે.^૪ તમાલવૃક્ષમાં અને તાલવૃક્ષ-
માં ચપળ બાળકની પેઠે લીલા વડે હિંચકા ખાવા-
થી લાકડવાયા થઈ રહેલા, જળના તરંગોમાંથી
જાંચે દેહી કામળ એવાં નવાં પલ્લવો સુધી પહોંચી
વળેલા અને કંપિત થઈ રહેલી નવીનલતાઓનાં
ખરી પડતાં પુષ્પોની રમથી ધૂસરા થઈ ગયેલા
આ વાયુઓ બગીચાઓની અંદર રાખેલોની
પેઠે મંદ મંદ ગતિ કરી રહ્યા છે.^૫ પોલા
વાંસોમાં વિશ્રાંત થઈ રહેલો આ વનવાયુ મધુર
ગાયન કરવા માટે પ્રવૃત્ત થઈ રહ્યો છે, તે બધું
હસ્તિનાપુરની ગાનચતુર નારીઓએ તેને ગાયન-
કળા શીખવી દોય તેવો જણાય છે.^૬ કર્ણિકાર
વૃક્ષે જ્યારે પવનનો તિરસ્કાર કરવા માંડ્યો,

ત્યારે ભમરાઓ પણ પછી તેનો દૂરથી જ ત્યાગ
કરવા લાગ્યા.^૭ આ તાલવૃક્ષ વિશેષે કરી સ્તંભ-
રૂપ છે, તેથી તે કોઈ અર્થોને કશું ફળ આપતો
નથી, તેમ પલ્લવ પણ આપતો નથી. આમ,
તેનો આકાર જોવો છે, છતાં તે કોઈને કશો ઉપ-
યોગી ન હોવાથી તેની ઉત્પતિ નહિ જન્મી છે.^૮
ગુણરહિત મૂર્ખ માણસોના ઉપરનો આડંબર જ
શોભા ઉત્પન્ન કરનાર હોય છે. હે રાજની! આ
કેસડાનું ઝાડ ઉપરના રંગ વડે જ રાખની પેઠે
વિરાજી રહ્યું છે.^૯ હે મહારાજ! આવી અને
જુઓ, આ કર્ણિકાર વૃક્ષ કેવળ વિકારનું જ પાત્ર
છે; કમકેએ સુગંધહીન છે તેથી નિશુલ્લ મનુષ્યની
પેઠે તેનાથી કોઈનું કશું પણ કાર્ય સરતું નથી ચપળ
મંજરીઓની બગરૂપી વીજળીઓની સાથે રહેલું
આ કાણું તમાલવૃક્ષ ચાતકને ખાલી મેધની ભ્રાંતિ
ઉત્પન્ન કરે છે.^{૧૦} પત્રો વડે સુશોભિત, એક-
બીજામાં અતુલ્યૂત હોવાથી દુર્ભેદ, ઉત્તમ છાયા
વડે પર્વતોને વીંટી વળેલા અને ધતુષ્પરૂપ થતાં
મોટી પ્રત્યાયોએને ચોગ્ય એવા આ જાંચા વંશો
(વાંસો) ઉત્તમ વંશોની પેઠે આત્યંત દીપ્ત નીકળે
છે.^{૧૧} સુવર્ણમય શિખરના જેવા દેહીધમાન
આસન પર બેઠેલા હિંદવજીને પોતાના પડખામાં
ધારણ કરી રહેલા ને ઉત્કૃષ્ટ ઐશ્વર્યવાળા સર્વના
આદિ હરિ ભગવાન જેમ ચપળ પીળાં વસ્ત્રને
ધારણ કરે છે, તેમ સુવર્ણમય શિખરરૂપી આસન
ઉપર બેઠેલો પવનરૂપી બાધિને પોતાની પાસે
ધારણ કરી રહેલો અને ઉપરના ભાગમાં આકા-
શની અંદર થયેલો આ ઉત્તમ મેધ વીજળીઓ
વડે ક્ષોભવાળો પીળો આકારને ધારણ કરી રહ્યો
છે.^{૧૨} પ્રવેશ કરતી વખતે અને નીકળતી વખતે
બમ્બે થઈ રહેલા ગતિમાન પક્ષીઓના જેવા ચપળ
ભમરાઓ વડે રમણીય એવો આ ખાખરો
રુધિરના પ્રવાહ વડે રાતા થઈ રહેલા કોઈ વીર
યોદ્ધાના જેવો લાલ દેખાય છે.^{૧૩} મંદારવૃક્ષોની
મંજરીઓના સમૂહ વડે પીળાં દેખાતાં વાદળાં-

× આ એકસોવીસમા સર્ગમાં વાયુઓ, વૃક્ષો, ભ્રમ-
રો, વનપક્ષિઓ, દેવાંગનાઓ, સમુદ્રના તરંગો
અને પક્ષીઓ આદિનું વર્ણન કરવામાં આવેલો.

ઓના નિવાસરૂપ એવા આ મહેદ્રાયણ પર્વત-
નાં શિખર ઉપર ગંધર્વરૂપી કામી પુરુષો મત
ખની જઈ સૂઈ રહેલા છે.^{૧૬} હે મહારાજ! કદપ-
વૃક્ષના વનની છાયામાં વિશ્રાંત થઈ રહેલા અને
વિશેષે કરી વીણા આદિ વાદ્યો વડે યુક્ત એવા
આ સિદ્ધ તથા વિદ્યાધર આદિ પથિકા ગાન કરે
છે, તે આપ જુઓ.^{૧૭} આ કદપવૃક્ષના વનમાં
પદ્મલે પદ્મલે વિશ્રાંત થઈ રહેલી સુરસુંદરીઓ
ગાય છે અને હસે છે, તે આપ જુઓ.^{૧૮} કામળ
મંદિરોવાળા મંદરાયળને વિષે મંદપાળ નામના
ઉદાર મુનિનું આ મંદિર છે. તેની ભાર્યો ગીધ
જાતિની પક્ષિણી છે.^{૧૯} સર્વ ઋતુઓમાં પુષ્પો
વડે અને વૃક્ષો વડે સુશોભિત રહેનારી મુનિઓની
આ આશ્રમશ્રેણિને જુઓ. તેને વિશે અન્યોન્ય
વૈરવાળા સિંહ અને હાથી તથા નાગિયા અને
સર્પ ઇત્યાદિ પ્રાણીઓ પોતાનાં સહજ વૈરને
છોડી દઈ ક્રીડા કરે છે.^{૨૦} પરવાળાનાં વૃક્ષો સાથે
મિશ્ર થઈ ગયેલી અને સમુદ્રના કાંઠા ઉપર
આવેલી લતાઓના પદ્મલોમાં પડેલાં આ જળ-
ખિંદુઓ પોતાની અંદર પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા
સૂર્યનારાયણને લીધે અત્યંત ચમક્યા કરે છે. જમ
વિલાસિનીઓ પોતાના વિલાસી પતિના વક્ષ:-
સ્થળમાં ક્રીડા કરે છે, તેમ સમુદ્રના તરંગો પણ
પોતાની ચકરીઓના વ્યાપારથી રનોની અને
માણેકીની ખાણોમાં ક્રીડા કરે છે.^{૨૧, ૨૨} નાગલોકની
સ્ત્રીઓના જવાબાવત્રાથી ઉત્પન્ન થયેલો આભૂષ
ણોના દિવ્ય ઋણુઋણાટ આકાશમાંથી નીચે
સંભળાય છે, તે આપ સાંભળો.^{૨૩} આ પર્વત
ઔરાવત હાથીની સ્થાનભૂમિરૂપ છે અને તેની
આ યુક્ષ તે હાથીના ગંડસ્થળથી બ્રહ્મ થયેલ
મહોન્મત જમરીઓના શબ્દો વડે જાણી ગાયન
કરતી હોય તેવી દેખાય છે.^{૨૪} કૃષ્ણપક્ષમાં પ્રતિ-
દિન હાસ પામનાર દુર્બળ ગાવવાળા સમુદ્રની આ
કૃષ્ણપક્ષના અંતને સૂચવનારી રેખારૂપ પંક્તિ-
ઓ તેના નિવાસરૂપ તટમાં જોવામાં આવે છે.^{૨૫}

સુગંધરૂપી સુગંધી શ્વાસવાયુને ધારણ કરનારી,
સુંદર છાયા વડે શીતળ અંગનાળી, એકાંતમાં
પોતાના આકારને ખતાવનારી, અનેક પ્રકારનાં
પુષ્પો વડે ભરેલી વનની રચનારૂપી સુંદર વસ્ત્ર વડે
સુશોભિત, ઝરણારૂપી નિર્મળ હારથવાળી અને
પુષ્પોરૂપી બિંજાનાને પાયરી રહેલી આ વનરૂપી
વિલાસિની ધન્ય છે. ઉદાર બુદ્ધિવાળા દેવો ઉપશાંત
શબ્દવાળી શુદ્ધ વનભૂમિમાં જવા રમે છે, તેના
નંદનવમાં પણ રમતા નથી.^{૨૬, ૨૮} આ એકાંતની
રમ્ય વનભૂમિઓ સારી પેઢે વૈરાગ્યવાળા એવા
મુનિના ચિત્તને તેમજ સંસાર તરફ આસક્તિ
રાખનાર વિષયી પુરુષના ચિત્તને, એમ બેઠને
સમાન રીતે જ રમાડે છે.^{૨૯} ચરણ જમ નૂપૂર
વડે શોભે છે અને અવાજ કરે છે, તેમ જળ વડે
ધોતાયેલ શિખરવાળા અને સમુદ્રના તટ ઉપર
આવેલા પર્વતોના પ્રત્યંત પર્વતો (તળેટીઓ)
રત્નોના સમૂહ વડે શોભે છે અને અવાજ કરે
છે.^{૩૦} પુત્રાગમાં વૃક્ષો ઉપર વિશ્રાંત થઈ રહેલાં
અને સુંદર સુવર્ણનાં જવાં કાન્તિમાન એવાં ગરુડ
પક્ષીઓ આકાશમાં રહેલા કેવતાઓના સમૂહ
જવાં શોભે છે.^{૩૧} જમરાઓ તથા મેઘોરૂપી
ધુમાકાવાળાં અને વિકસિત થઈ રહેલાં ચંપક-
વૃક્ષોનાં વનો વડે સુશોભિત એવા પર્વતો પવન વડે
કપે છે. જુઓ, તેઓ જાણે બળતા હોય તેમ દેખાય
છે.^{૩૨} કણુરના ઝાડની ઉપરની શાખાને હીંચકા-
વતા કાકિલને બેઠેને તેની પ્રિયા કાકિલા અપળ-
તાથી તેને આલિંગન કરે છે અને મધુર ગાયન
કરવા લાગે છે.^{૩૩} હે મહારાજ! આ સારસમુદ્ર-
ની તટભૂમિઓ કાલાહલ સાથે હાથમાં ભેટ
રાખી જોલા રાજઓ વડે ભરેલી છે, તે આપ
જુઓ.^{૩૪} હે મહારાજ! ઠેઠ પૂર્વસમુદ્ર સુધી
અને ઉત્તરસમુદ્ર સુધી આ જળ્યૂરીપની અંદર
જ રાજઓ યુદ્ધમાં બચી ગયા હોય, તે સર્વના
મરતક પર ચરણ મૂકીને આપ તેમના
અનુગ્રહ કરો. તે તે દેસોની ભૂમિની રમ્ય

પ્રત્યેક દિશામાં નીતિશાસ્ત્ર પ્રમાણે સ્થાપનાપૂર્વક આપ શાંત બુદ્ધિથી વ્યવસ્થા કરવા આજ્ઞા આપો, અસ્ત્ર આપો અને મદદ માટે આપનું સર્વ સૈન્ય પણ આપો.^{૩૫}

આપૂર્ણાદા પરસ્માહ્લવળજલનિધેરુત્તરાદક્ષિ-
ણાદ્વા દેવોદગ્રાજિષ્ઠા રૂઢ નરપતયઃ પાદપીઠી
ક્રિયન્તામ્ । દીપ્યન્તાં મંડલાનાં દિશિ દિશિ ચ
યયાશાસ્ત્રમસ્ત્રાપ્યવન્યા રક્ષાયે ક્ષાન્તિપૂર્વ ચિર-
મતુલચલં શાન્તયા શાસનાનિ ॥ ૩૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દિગંતરુદ્ધ-
ત્તિવાસ્ત્વાદિવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૧૨૦ મો સમાપ્ત

~~~~~
ઠસર્ગ ૧૨૧ મો~~~~~

દેશોની મર્યાદાનું સ્થાપન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અય તેત્ષર્ણવતદેવંતે ભૂમૌ વિપશ્ચિતઃ ।

ઉપવિઙ્ઘયૈતદહિલં ચક્રુઃ રાજ્યપ્રયોજનં ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-પછી તે વિપશ્ચિત્ રાજ-
ઓ સમુદ્રના તટોની ભૂમિ ઉપર બેઠા અને
મંત્રીઓના કહેવા પ્રમાણે રાજ્ય સંબંધી સર્વ
પ્રયોજન (દેશની મર્યાદા બાંધવી વગેરે) કરવા
લાગ્યા.^૧ પછી તેમણે ત્યાં જ પોતાની નિવાસ-
ભૂમિ કદવી લઈ સ્થિતિ કરી અને ક્રમ પ્રમાણે
નિર્બાંધપણે દેશની મર્યાદા પણ બાંધી.^૨ પછી
શ્રીમાન સૂર્યનારાયણ જાણે વિપશ્ચિત્ રાજના
પ્રતાપનું વર્ણન કરતા માટે લોકાંતરમાં જતા
દેાય, તેમ સમુદ્રની અંદર પ્રવેશ કરી બીજા
લોકાંતરમાં ચાલ્યા ગયા.^૩ ત્યાં મેઘવૈષ્ણાના જવી
શ્યામ રાત્રિ વિસ્તરવા લાગી, એટલે દિવસમાં

પોતપોતાનું યોગ્ય કાર્ય કરી રહેલા વિપશ્ચિત્
રાજઓ પણ પોતાની શય્યામાં સૂતા.^૪ નદીના
પ્રવાહોની પેઠે ઠેક સમુદ્ર સુધી ધણે દૂર આવી
ચડેલા એ વિપશ્ચિત્ રાજઓ વિરમ્ય વડે
આકુળ ચિત્તાળા થઈ ગયા અને પોતાના
ચિત્તમાં આ પ્રમાણે વિચાર કરવા લાગ્યાઃ^૫
'અહો ! દેવતાઓના પણ દેવરૂપ એવા અશ્વિના
પ્રતાપથી આપણે આપણાં દિવ્ય વાહનો વડે
પ્રયાસ વગર જ ધણે છેટે આવી પહોંચ્યા છીએ.^૬
આ વિસ્તારવાળી દરયની શોભા ક્યાં સુધી પથ-
રાઈ રહી હશે ! આ જ બુદ્ધીપતી પછી ક્ષારસમુદ્ર
આવેલ છે, ત્યાર પછી વળી દ્વેક્ષદ્વીપ આવેલ
છે અને ત્યાર પછી પાછો મોટો ક્ષારસમુદ્રનાથી
બમણા વિસ્તારવાળો દિશ્વરસ સમુદ્ર રહેલ છે.^૭
એ સમુદ્રની પછી પણ દ્વીપ આવેલ છે અને
તેના પછી પાછો સમુદ્ર છે. એવી રીતે સાત
સમુદ્ર અને સાત દ્વીપને અંતે શું હશે ! અને
ત્યાર પછી પણ શું હશે ! આ દરથરૂપી માયા
કેવડી અને કેવી હશે !' આ સર્વ વાતને
નિર્ણય કરવા માટે આપણે અશ્વિનેવની પ્રાર્થના
કરીએ અને તેમના વરદાનના પ્રભાવથી આપણે
સર્વ દિશાઓને ઠેક તેના છેડા સુધી ચિત્તમાં
કરીએ એ લાગ્યા વિના જોઈએ.^૮ ઉપર પ્રમાણે
ચિત્તમાં વિચાર કરીને તે વિપશ્ચિત્ રાજઓએ
પોતપોતાના સ્થાનમાં રહી એક જ સમયે ભગ-
વાન અશ્વિનારાયણને બોલાવ્યા.^૯ એટલે તેમને
ભગવાન અશ્વિનાં સાકારરૂપે દર્શન થયાં. અશ્વિ-
એ તેમને કહ્યુંઃ 'હે પુત્રો ! તમે વર માગો.^{૧૦}

વિપશ્ચિત્ રાજઓ બોલ્યાઃ-હે દેવએક !
આ દેહથી, આ દેહની ગતિ ન્યાં ન પહોંચી
શકે ત્યાં મંત્રદેહથી (મંત્રથી શુદ્ધ થયેલા દેહથી)
અને તે પણ ન્યાં ન પહોંચી શકે ત્યાં મનથી,
અમે અમારા આ પંચભૂતાત્મક દરયને જોઈએ,
તેમજ પ્રત્યક્ષ, અનુમાન અને શબ્દ આદિથી
જ સિદ્ધ થઈ શકે છે તે સર્વ અમે જોઈએ, એવું

* આ એકસોએકવીમમાં સર્ગમાં વિપશ્ચિત્ રાજ-

૧. દેશોની મર્યાદા બાંધી અશ્વિ પાસે જશે અને

૨. વરદાનથી તેઓ દિશાઓના અંતો જોવા

શે, એ વિષે વર્ણન આવશે.

ઉત્તમ વરદાન આપ કૃપા કરી અમને આપો.
હે મહારાજ ! સિદ્ધ થોગી પુરુષો જ્યાં સુધી
જઈ શકે છે, ત્યાં સુધી અમે આ શરીરે જઈ
સર્વ જોઈ શકીએ અને જ્યાં એ શરીરની ગતિ
અટકે ત્યાં પછી અમે મન વડે જ દરશને જોઈ
શકીએ. ૧૨-૧૪ વળી અમે જ્યાં સુધી સિદ્ધ
થોગીઓની ગતિ પહોંચે ત્યાં સુધી તેને માર્ગે
ગતિ કરીએ, અમારું વયમાં મૃત્યુ ન થાય અને
જે માર્ગમાં દેહની ગતિ ન થઈ શકે તેમાં અમારું
મન જ ગતિવાળું થાય. ૧૫

વસિષ્ઠ યોદ્યા:—‘ભલે તેમ થાઓ’ એમ
કહી અશ્વિદેવ સત્વર જાણે વડવાનલકરે સમુદ્રમાં
જવાને ઉતાવળા થઈ રહ્યા હોય, તેમ તરત જ
અદૃશ્ય થઈ ગયા. ૧૬ એ પ્રમાણે વરદાન આપી
અશ્વિ ચાલ્યા ગયા. પછી રાત્રિ આવી અને તે
પણ થોડો સમય રહી ચાલી ગઈ. પછી પાછો
સ્વપ્નનો ઉદય થયો અને વિપશ્ચિત્ રાજાના
ચિત્તમાં સમુદ્રનું ઉલ્લંઘન કરવાની ધીર ઇચ્છા
પણ ઉદય પામી. ૧૭

અર્ધિર્ગમામાય સમાજગામ નિશા વિલ-
મ્બયાથ જગામ સાપિ । સમાજગામાપિ રવિર્જ-
ગામ તેપાં ચ ધીરાર્ણવલંઘનેહા ॥ ૧૭ ॥

સર્ગ ૧૨૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૨૨ મો

સમુદ્રમાં ચારે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ

પગથી ચાલ્યા

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

તતઃ પ્રમાતે પ્રસમં પૃથિવ્યાઃ કૃત્વા યથા
શાસ્ત્રમલં વ્યવસ્થામ્ । આવિષ્ટદેહા હવ તે રસેન
નિપેષ્યમાના હવ મંત્રિમુખ્યૈઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્યા:—પછી તે વિપશ્ચિત્ રાજા-

x આ એકસોઆવીસમા સર્ગમાં સમુદ્રના તર-
ગામાં પગ વડે ચાલનારા વિપશ્ચિત્ રાજાઓનું સમુદ્ર-
ના આવર્ત અને મગરમચ્છ આદિનું વિદારણ કરી
નીકળી જવા વિષે સારી રીતે વર્ણન આવશે.

ઓએ પ્રાતઃકાળમાં ઊઠીને શાસ્ત્રાનુસાર પૃથ્વી-
ની સારી રીતે વ્યવસ્થા કરી. હવે દિશાઓના
અંત જોવાની અત્યંત ઉત્કંઠાને લીધે તેમના
દેહમાં જાણે ત્રહાદિકનો આવેશ આવી ગયો.
મુખ્ય મંત્રીઓએ તેમને જાણે વાર્યા, છતાં આંસુ-
વાળાં યુગો વડે આકંઠ કરી રહેલ પોતાના સર્વ
પરિજનવર્ગને તેમણે પાછો વાળ્યો. તેઓ તો
સ્નેહરહિતપણાથી, અભિમાન, માતસર્થ, લોભ,
શત્રુઓથી પરાભવ થવાનો ભય અને સ્ત્રી-પુત્ર-
ધન વગેરેની એપણા આદિને પણ છોડીને ‘અમે
સમુદ્રને પેલે પાર જઈ’, દિશાઓના અંત જોઈ,
પાછાં ક્ષણમાત્રમાં ચાલ્યા આવીશું.’ એમ કહેતા
ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યા આમ તેમણે પોતાની મંત્ર-
શક્તિ વડે (ભૂમિ, જળ આદિ મહાભૂતનો જય
કરી લેવાથી) સિદ્ધપણાને પામેલા પોતાના પગ
વડે જ સમુદ્રમાં ચાલવા માંડ્યું. ૧-૩ તે વખતે
પ્રત્યેક દિશામાં રહેલા તેમના અનેક ભૂતોમાંથી
ઘટલાએક અત્યંત સ્નેહને લીધે તેમની સાથે જ

યતી હતી અને તેઓ તેને પણ હરી લેતા હતા. આથી તેઓ સમુદ્રના મંથનસમયના હરિ જવા દેખાતા હતા.^૮ અંબળ અને જળપાન વડે મત્ત થઈ રહેલાં વાદળાંઓ પોતાનામાં અંદ્રમંડળ પેસવાથી જમ શોભી રહે છે, તેમ જળની ધૂમરીઓ તે રાજાઓના પેસવાથી શોભી રહી હતી. જળની એ ધૂમરીઓમાં તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓએ સંભ્રમ રહિત રહીને ધણા લાંબા કાળ સુધી ધાસની પેઠે ભ્રમણ કર્યું.^૯ એ રાજાઓ મંત્રવિદ્યાના બળથી તથા પોતાના પરાક્રમથી દુર્બલ હતા. તેઓ હાથમાં શસ્ત્રને ધારણ કરી રહ્યા હતા, તેમને કાઈ ઠેકાણે અત્યંત મદોન્મત્ત અથવા પ્રમાદી એવા મગરમચ્છો પ્રથમ ગળી જતા હતા અને પછી પચાવી જવાની શક્તિ ન હોવાથી તેમના દેહને પાછા ઝોઘી કાઢતા હતા.^{૧૦} જળના તરંગોમાં વિશ્રાંત લઈ રહેલ પવન એ વિપશ્ચિત્ રાજાઓના દેહને પલક વારમાં વારંવાર સેંકડો ચોજન સુધી તાણી જતો હતો અને પાછો એથી લાવતો હતો.^{૧૧} તેઓ જળના તરંગોરૂપી હાથી ઉપર ચઢ્યા હતા, તેથી જાણે તેઓ પોતાના રાજ્યની અંદર હાથીઓની પીઠ ઉપર બેઠેલ હોય, તેવી શોભા જણાતી હતી.^{૧૨} વિસ્તારવાળી તરંગોની ઘટાઓરૂપી શિલાપીઠનું વિહારણ કરવામાં અને તેને નીચે લઈ જવામાં વપરાયેલ અતુરાર્ધને લીધે જાણે જળરૂપી વાદળાંમાંથી પવનને લીધે ઉદ્દીપિત થઈ રહેલી વીજળી જ બહાર નીકળતી હોય એમ, એ વિપશ્ચિત્ રાજાનું જળમાંથી બહાર નીકળવું થતું હતું.^{૧૩} તરતા ચપળ હાથીઓના જેવો દેખાવ આપનારા તરંગોના સમૂહમાં અચડાયા છતાં વિપશ્ચિત્ રાજાઓ કાંઠા ઉપર આવેલ શિક્ષામય શિખરની પેઠે પોતાનું ધૈર્ય ઊડતા ન હતા.^{૧૪} મોટા જિમ્ઝોરૂપી મોતીઓ અને માણેદાના સમૂહોમાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેવાથી તેઓ એકલા છતાં પણ જાણે અનેક પુરુષો વડે વીંટા-હોય તેવા જણાતા હતા.^{૧૫} એ વિપશ્ચિત્

રાજાઓ ઘોળા ફીણના પિંડોને વિષે શરીરને હળવું કરીને બેઠા હતા તેથી તેઓ ઘોળાં કમળ ઉપર બેઠેલા રાજહંસના જેવી શોભાને ધારણ કરી રહ્યા હતા.^{૧૬} કાંઠા સાથે અચડાવાથી ઉત્પન્ન થયેલી અને વરસાદમાં થતા વજ્રપાતના શબ્દના જેવી ભયંકર સમુદ્રગર્જનાથી તે ભૂભૂતો (રાજાઓ) ભૂભૂતો (પર્વતો) ની પેઠે ભયભીત થયા નહોતા.^{૧૭} ઠેઠ આકાશને અડકનાર જળમય એવા મહાન પર્વતો જાણે જીછળતા હતા અને નીચે પડતા હતા, તેથી ઉપરનીચે જતા તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ ક્ષણભાવમાં પાતાળમાં જઈ પહોંચતા હતા.^{૧૮} નિશંક રીતે જીછળ્યા કરતા જળપૂરના પડવારૂપી વસ્ત્રવડે વીંટાલેલા તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ જાણે ઉત્પાતની પ્રાપ્તિ થતાં નીચે આવી પડેલા મેઘરૂપી અંદરવા વડે વીંટાઈ રહ્યા હોય તેવા દેખાતા હતા.^{૧૯} જાણે માણેક અને મોતીઓનો વરસાદ થયો હોય, તેમ ચોતરફ પથરાઈ રહેલા અનેક માણેકના તથા મોતીઓના સમૂહોથી અને વચમાં જળમય વૃક્ષ તથા લતાના જેવો દેખાવ આપતા તરંગોનાં પુષ્પો જેવાં ખિંદુઓથી તેઓ પોતાનાં શરીરને કાન્તિમાન કરી રહ્યા હતા. શરવીર ઝૂંડો વડે તથા કરચલાં વડે વ્યાપ્ત એવી ચકરીઓમાં ભમ્યા કરતા મગરમચ્છો તથા મગશાના સહચર બની, તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ સમુદ્રની અંદર ચાલ્યા જતા હતા.^{૨૦}

પ્રકાન્તોસ્તેજુગશૌ સદશ્ચરમકરાઃ શૂનકૈઃ
કુલૌરૈર્વ્યાપ્તૈર્તાવિવૃતાઃ સલિલતરુલતાસીકૈર-
ન્તરારાલૈઃ । કુર્વન્તઃ કાન્તિયુક્તં વપુરિવ કુસુમૈ-
ર્ગ્રન્તિમાણિક્વયુક્તૈર્વ્યક્તાવ્યક્તાંશુજાલૈઃ પ્રતિ-
પદમિતૈરૈરન્નરૂપૈરદગ્રૈઃ ॥ ૨૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અર્ણવપરિક્રમણ'
એ નામનો સર્ગ ૧૨૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૨૩ મો

વિપશ્ચિત્ રાજાઓનો જુદી જુદી
દિશાઓમાં વિહાર

॥ વસિષ્ઠ ડવાચ ॥

દ્રવ્યેતે દ્રવ્યરૂપાયા અવિદ્યાયા વિચારણે ।

પ્રવૃત્તાઃ પાદચારેણ સમુદ્રદ્વીપગામિનઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓહ્યાઃ-આમ તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ પોતાને પગે ચાલી દર્યરૂપ અવિદ્યાને અંત લાવવા સુધીના વિચારમાં પ્રવૃત્ત થઈ ગયા અને સમુદ્ર તથા દ્વિપોમાં તેઓ ગમન કરવા લાગ્યા.^૧ કશો ભેદ કે છેલ પાંચા વિના તેમણે સમુદ્રમાંથી દ્વીપમાં, અને તે દ્વીપમાંથી વળી બીજા સમુદ્રમાં, તેમાંથી વળી બીજા દ્વીપમાં તેમજ પર્વત તથા વનમાં ગમન કર્યું અને તેઓ તેમનું ત્વરાથી ઉલ્લંઘન કરવા લાગ્યા.^૨ હવે પશ્ચિમદિશા જોવા નીકળેલા વિપશ્ચિત્ રાજાને એક માછલો ગળી ગયો. તે માછલો વિષ્ણુના (મસ્ત્યવતારના) કુળમાં ઉત્પન્ન થયો હતો, 'હું અમર છું' એવું અભિમાન ધરાવતો હતો અને વિતસ્તતા નદીમાં વહ્યાં જતાં વહાણુ આદિના જવી અતિ શીઘ્ર ગતિવાળો હતો.^૩ તે મત્સ્યે એ રાજાને જીરવી નહિ શકવાથી તેને ક્ષીરસમુદ્રમાં જઈ ઝાણી કાઢ્યો; ઝેટલે તે ક્ષીર સાગરનું ઉલ્લંઘન કરી ઘણે દૂર કોઈ બીજી દિશામાં ચાલ્યો ગયો.^૪ દક્ષિણદિશામાં નીકળેલા વિપશ્ચિત્ રાજાને ઇક્ષ્વરસના સમુદ્રમાં આવેલા યક્ષનગરને વિશે વરીકરણવિદ્યામાં કુશળ એવી કોઈ યશિણીએ નજર પડતાં પોતાની વિદ્યાના બળથી અધીન કરી લીધો અને તેને પોતામાં લેપટ બતાવી દીધો.^૫ પૂર્વદિશા તરફ ગયેલા વિપશ્ચિત્ રાજાને કોઈ મગરમચ્છ ગળવા આવ્યો, ત્યારે

તેણે તેને દબાવી રાખી ગંગાજમાં લઈ જઈ ચીરી નાખ્યો. પછી ગંગાજએ તે વિપશ્ચિત્ રાજાને કાન્યકુબ્જ દેશમાં લાવી મૂકી દીધો.^૬ ઉત્તરદિશા તરફ ગયેલ વિપશ્ચિત્ રાજાએ ઉત્તરકુરુ નામના દેશમાં જઈને ત્યાં પાર્વતીજ સહિત ક્રીડા કરી રહેલ શંકરનું આરાધન કર્યું અને તેણે તેમની કૃપા વડે અણિમાદિ ઐશ્વર્ય મેળવ્યું. આથી જ દિશાઓમાં સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ મૃત્યુ અને તેનો ભય, એ રાજાને બાધ કરી શકતાં નથી.^૭ મગરમચ્છરૂપ હાથી એ ઉત્તરદિશાવાળા વિપશ્ચિત્ રાજાને ગળી ગયો હતો, છતાં મહાદેવજીની કૃપાથી તેને જ ઐશ્વર્ય મળ્યું હતું, તેના પ્રભાવને લીધે એ હાથીએ તેને ઝાણી કાઢ્યો હતો. એ પછી તે રાજાએ અનેક બીજા દ્વીપોના કુલાચળ પર્વતનું ઉલ્લંઘન કર્યું.^૮ પશ્ચિમદિશા તરફ ગયેલો વિપશ્ચિત્ રાજા કે જના અંગની કાન્તિ સુવર્ણમય દર્ભના જવી હતી તેને કુશદ્વીપને વિશે ગરુડજીએ પોતાની પીઠ ઉપર બેસાડી તરત જ સમુદ્રની પેલે પાર ઉતારી દીધો.^૯ પૂર્વદિશાવાળા વિપશ્ચિત્ રાજાને કૌંચદ્વીપમાં આવેલા પર્વતની અંદર વનમાં રહેનાર કોઈ રાક્ષસ ગળી ગયો; પરંતુ વિપશ્ચિત્ રાજાએ દૃઢ્યની અંદર તે રાક્ષસનાં આંતરડાં ચીરી નાખી તેને મારી નાખ્યો.^{૧૦} દક્ષિણદિશાવાળો વિપશ્ચિત્ રાજા દક્ષના શાપથી ક્ષણભાવમાં અક્ષ બની ગયો અને શાકદ્વીપની અંદર સેંકડો વરસને અંતે તે પાછો શાપથી મુક્ત થઈ ગયો.^{૧૧} ઉત્તર દિશાવાળો વિપશ્ચિત્ રાજા નાનીમોટી નદીઓ અને સમુદ્રોને વેગ વડે તરી ગયો અને મહાસાગરને અંતે આવેલી સુવર્ણમય બુધિમાં કોઈ સિદ્ધના શાપથી શિલારૂપ થઈ ગયો.^{૧૨} પછી સેંકડો વરસને અંતે તે જ સિદ્ધ અગ્નિના પ્રસાદથી તેને તે શાપમાંથી મુક્ત કર્યો; ઝેટલે તેને સિદ્ધ સાથે પ્રીતિ બંધાઈ છે.^{૧૩} પૂર્વદિશા તરફનો વિપશ્ચિત્ રાજા વિશેષે કરી નાળિયે-દાનાં વૃક્ષો વડે સુસોલિત એવા દેશોમાં વસનારા

* આ એકસોત્રેવીસમા સર્ગમાં દ્વિપોમાં અને સમુદ્રોમાં ગતિ કરનાર ચારે ચ વિપશ્ચિત્ રાજાઓની, પશ્ચિમના વિપશ્ચિત્ રાજાથી માંડી ક્રમથી જુદી જુદી દિશા વિશે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

લોકોનો રાજ થયો અને પોતે પરમ ધર્મિષ્ઠ હોવાથી તેને પૂર્વના વૃતાંતનું સ્મરણ થયું.^{૧૪} તે રાજ્યે નાળિયેરનાં ફળોનું ભક્ષણ કર્યું અને દશ વર્ષ પર્વત મેરુપર્વત તરફથી ઉત્તર બાજુએ આવેલા કદપવૃક્ષના વનની અંદર અપ્સરા સાથે નિવાસ કર્યો.^{૧૫} પશ્ચિમ તરફનો વિપશ્ચિત રાજ પદ્મીઓનું વશીકરણ કરવાની વિધાના રહસ્યને જાણેના હોતો અને તેણે શાદભલિદ્વીપમાં રહેલા શાદભલિ વૃક્ષની પશ્ચિમીના માળામાં રહી તેની સાથે ક્રીડા કરી અનેક વર્ષો વ્યતીત કર્યા.^{૧૬} પછી એક દિવસ દોમળ સતાવાળા મંદરાચળ પર્વતમાં, મંદારવૃક્ષરૂપી મહિરની અંદર 'મંદરી' નામની કાઈ કિન્નરીએ તેનું સેવન કર્યું. પૂર્વદિશા તરફનો વિપશ્ચિત રાજ શ્રીરસાગરને કિનારે ગયો અને ત્યાં આવેલાં કદપવૃક્ષોનાં વનોની પંક્તિઓમાં તેણે કામથી આકુળ બની જઈને, નંદનવનની દેવતાઓ જીવી અપ્સરાઓ સાથે સિત્તેર વર્ષ કાઢી નાખ્યાં.^{૧૭, ૧૮}

શ્રીરોદ્ધેલાવનકલ્પવૃક્ષવનાવલીનંદનદેવતા-મિઃ । સાર્થ સમાઃ સપ્તતિમ્સરોમિર્નિનાય કામા-
કુલિતોઽય પૂર્વાઃ ॥ ૧૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દિગ્વિહરણ' એ નામનો સર્ગ ૧૨૩ માં સમાપ્ત

~* સર્ગ ૧૨૪ મો *~

વિપશ્ચિત રાજ્યોનો દ્વીપોમાં તથા પર્વતો પર વિહાર

॥ રામ ઉવાચ ॥

एकसंविन्मयाः सर्व एवैकत्रपुोपि ते ।

विविधंछाः कथं ब्रह्मन् संपन्ना एकदेहिनः ॥ ૧૧ ॥

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! સર્વ વિપ-

શ્ચિત રાજ્યો એક ચિન્મય જ હતા, તેમનું મૂળ-શરીર પણ એક જ હતું અને સર્વે એક જીવવાળા હતા; છતાં એકીસમયે તેમને જુદી જુદી ઇચ્છાઓ કેમ ઉત્પન્ન થઈ?*

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-સર્વ ત્ર્યંબકપુર એવું ચિદાકાશ એક નાના પ્રકારને આકારે યમું નથી, છતાં તે સર્વની અંદર વ્યાપ્ત થઈ રહેલ છે. જીવાત્મા સુષુપ્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થતાં જમ અનેક આકારે થઈ રહે છે, તેમ એ ચિદાકાશ પણ જાણે અનેક આકારે થઈ રહેલ હોય એમ જણાય છે. એ ચિદાકાશ પોતે સ્વચ્છ છે, તેથી પોતાની અંદર પોતાના સ્વરૂપને જ તે જાણે અનેક આકારે થઈ રહેલ હોય તેમ પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલ દેખે છે. એ સ્વચ્છ ચિદાકાશ જગતને આકારે પ્રતીત થાય છે, તેમાં અરીસાના જેવી તેની નિર્મળ સ્વચ્છતા જ કારણ-રૂપ છે.^{૧૨} જમ એક જ લોક વડે મહેક્કા અરીસાઓ એકરૂપ છતાં એકબીજામાં પ્રતિબિંબિત થઈ જાય છે, તેમ આ સર્વ પદાર્થો વસ્તુતાએ એક ચિદ્રૂપ જ છતાં પરસ્પર પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા દેખાય છે. આથી જ જ જ ભોગ્ય વસ્તુ તેની પાસે આવે છે, તે તે તેના ભોગને માટે કદપાય છે. કમંઠ માયાના સંપર્કથી અચિંત્ય શક્તિપણને લીધે, તેનો સહજ સ્વભાવ જ તેવો છે.^{૧૩} આમ આ ચિદાકાશ અનેકરૂપે નહિ થઈ ગયા છતાં અનેકરૂપે દેખાય છે; બાકી વસ્તુતાએ તેમાં અનેકતા કે એકતા કરું પણ નથી. તેમાં અનેકતા કે એકતા નથી, છતાં તે એકરૂપે અને અનેકરૂપે ભાસે છે, એ જ તેનો અચિંત્ય મહિમા છે.^{૧૪} આથી જ વિપશ્ચિત રાજની પાસે જ પદાર્થ જોવામાં આવ્યો, તે એ વિપશ્ચિત રાજની ચિન્મયતાને લીધે તેનામાં પ્રતિબિંબિત થઈ ગયો અને તદ્રૂપતાને પ્રાપ્ત થઈ જાણે તેને અધીન થઈ રહ્યો હોય તેવો જણાયો, તેમજ જુદે જુદે પ્રકારે અનુભવમાં આવ્યો.^{૧૫} વળી, યોગી પુરુષો એક દેશમાં રહ્યા છતાં પોતાના યોગબળથી ચારે

* આ એકસોચોવીસમા સર્ગમાં વિપશ્ચિત રાજ્યોનાં મૂળસ્વરૂપ એક છતાં તેના ચાર દેહ વડે બ્યવ-
રૂપે અને દ્વીપોમાં તથા અનેક પર્વતોમાં વિહાર
કરવામાં આવશે.

તરફ વ્યાપ્ત થઈ અનેક કર્મો કરે છે અને ત્રણેય કાળમાં ચતુર્સરી સર્વ બાબતોને અનુભવે છે. (તો પછી વિપશ્ચિત્ રાજા જુદા જુદા દેશોમાં જઈ જુદે જુદે પ્રકારે સર્વ વસ્તુઓ અનુભવ કરે તેમાં શો સંશય લાવવાનો છે?)^૯ વળી મેઘ સર્વત્ર વ્યાપ્ત થઈ રહેલ છે અને ગરમીથી પીડાતાં પ્રાણીઓને આનંદ આપે છે. તે જુદે જુદે પ્રકારે એક જ સમયમાં પોતાના જુદા જુદા અંશો વડે અનેક જુદી જુદી ક્રિયાઓ કરે છે અને તદભિ-માની જીવ 'આ સર્વ મેં કયું', એવો અનુભવ પણ કરે છે.^{૧૦} અણિમાદિ એકધર્મને દીધો, ઈશ્વર-દોષ્ટીમાં ગણવા યોગ્ય એવા ઠેટલાક યોગીઓ જગતમાં થનારાં અસંખ્ય કર્મોના સમુદાયને એક જ સમયે યોગબળથી કરે છે અને અનુભવે છે.^{૧૧} એક વિષ્ણુભગવાન પોતાના ચાર બાહુ વડે એટલે કે પોતાનાં ચાર શરીર વડે જુદી જુદી જાતની ક્રિયાઓ કરતા રહી જગતની રક્ષા કરે છે અને ઉત્તમ અંગનાઓનો ઉપભોગ કરે છે.^{૧૨} વિષ્ણુભગવાન બે જુગ વડે બની શકે તેવાં કર્મોને બે જુગ વડે કરે છે અને ધણી જુગોની જરૂર પડે તેવા સંગ્રામકાર્યમાં અનેક જુગો વડે નિરંતર યુદ્ધ કરતા રહે છે.^{૧૩} એ જ પ્રમાણે તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ મુળ એક ચિદ્રૂપ જ હતા, છતાં તેમણે સર્વ દિશાઓમાં તેવે પ્રકારે જુદે જુદે રૂપે રહી તેવો જુદો જુદો વ્યવહાર કર્યો અને સુખદુઃખ આદિ ભોગવ્યુ.^{૧૪} તેમણે ભૂમિરૂપી રાજ્યામાં શયન કયું હતું, દ્વીપોત્તરમાં જઈ ભોજન કર્યા હતાં, વનોની પક્ષિઓમાં વિહાર કર્યો હતો અને તેઓ મારવાડની તથા તેના જીવી જ બીજી નિર્જળ ભૂમિમાં આલ્સ્યા હતા. પર્વતોની પક્ષિઓમાં તેમણે નિવાસ કર્યો હતો, સાગરોની અંદર તેમણે બ્રમણ કયું હતું, અનેક દ્વીપોમાં તેમણે વિશ્રામ લીધો હતો અને તેઓ મેઘોની માળા વડે સુશોભિત એવા પર્વતોના ઉપરના ભાગોમાં છુપાઈ રહ્યા હતા. પર્વતોના

સમૂહોમાં, પવનના ઝપાટાઓમાં અને જળના તરંગોમાં તેમણે પોતાનો દેખાવ આપ્યો હતો, તેમજ પર્વતોની તથા સમુદ્રોની નદીઓમાં અને નગરીઓમાં તેમણે ક્રીડા કરી હતી.^{૧૫-૧૬} પૂર્વદિશા તરફના વિપશ્ચિત્ રાજાને શાકદ્વીપમાં પ્રસિદ્ધ એવા ઉદ્યાયળ પર્વતના તટની અંદર આવેલાં પાંદડાં વગરના થોરના જગતમાં યક્ષે સંમોહનવિદ્યા વડે મોહિત કરી દીધો હતો, તેથી તેણે સાત વર્ષ સુધી તેની અંદર જ શયન કયું હતું. પછી તે જ પર્વતમાં તે કયાંક પાપાણુપણું ઉત્પન્ન કરનારા જળનુ^{૧૭} (શિશુંનુ^{૧૮}) પાન કરીને બળાહારથી પાપાણુભાવને પામ્યો હતો અને તેણે પૃથ્વીની અંદર પાપાણુરૂપે જ પોતાનાં સાત વર્ષ ગાળ્યાં હતાં.^{૧૯} પશ્ચિમ તરફનો વિપશ્ચિત્ રાજા શાકદ્વીપની અંદર આવેલા અસ્તાયળ પર્વતના શિખર ઉપર ગયો હતો. ત્યાં વાદળોએ વડે ઘેરાયેલ ગુફારૂપી ધરમાં પિશાચઅતિની અપ્સરાઓ તેને એક માસ સુધી પોતાને વિષે કાચુક બનાવી દીધો હતો.^{૨૦} પૂર્વ તરફનો વિપશ્ચિત્ રાજા શાંતભય નામના વર્ષમાં (ખંડમાં) જળધાર નામના મોટા પર્વતમાં હરડેના વનની અંદર ગયો હતો અને ત્યાં ઠાઈ ઋષિના શાપથી સિત્તેર વર્ષ સુધી હરડેના વૃક્ષરૂપ બની તે અદૃશ્ય થઈ ગયો હતો.^{૨૧} આ રેવતાયળ પર્વતમાં શિશિર નામના વર્ષની અંદર પૂર્વ-દિશા તરફનો વિપશ્ચિત્ રાજા યક્ષને આધીન થઈ ગયો હતો, તેથી તે દશ રાત્રિ સુધી સિંહરૂપ થઈ રહ્યો હતો.^{૨૨} પછી, તે પિશાચની માયાથી છતરાઈ ગયો હતો અને આ મેરુપર્વત આદિની ગુફામાં દેડકારૂપ બની જઈ દશ વર્ષપર્યંત તેમાં રહ્યો હતો.^{૨૩} ઉત્તરદિશા તરફનો વિપશ્ચિત્ રાજા શાકદ્વીપની અંદર નીલગિરિ પર્વતના તટ ઉપર આવેલ કીમારવર્ષ(ખંડ)માં ગયો હતો અને ત્યાં અધરૂપમાં (અધારા કૂવામાં) સેંકડો વર્ષ તે અધપણે રહ્યો હતો.^{૨૪} પશ્ચિમદિશા ૧૧

ચિત્ રાજ્યે આ મરીયક નામના વર્ષ (ખંડ)માં વિદ્યાધરપણુને પ્રાપ્ત કરી દેનાર મંત્રવિદ્યા વડે ચૌદ વર્ષ સુધી વિદ્યાધરપણું ભોગવ્યું હતું. એ વિપચિત્ રાજ્યે સુરતના શ્રમથી થાકી ગયેલા મહાદેવજીના અત્યંત શોભા વડે ચપળ એવા અવયવોમાં કમે કરી ઉત્પન્ન થયેલ સ્વેદબિંદુથી શીતળ અને એકચીએની લતાઓના આસિંગન વડે સુગંધી એવા સસુદ્રતટનાં વનોના સુદર પવનોના આશ્રય કરી પોતાનું વિદ્યાધરપણું ભોગવ્યું હતું.^{૨૩,૨૪}

રતઠ્ઠમહાન્તપુરારિલક્ષ્મીચલાંગલેલાક્રમ-
સીકરાકમ્ । एललवल्लिंगनलब्धगन्धमालंब्य
वेलावनगन्धवाहम् ॥ ૨૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દ્વીપો તથા
પર્વતોર્માં વિહાર' એ નામનો
સર્ગ ૧૨૪ એ સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૧૨૫ મો ॐ

જવન્મુક્ત પુરુષોની ક્રિયાનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

વર્ષે જ્ઞાંતમયામિલ્ખે જલધારે ગિરૌ તરૌ ।

વાદ્વર્તરિપાનીયં શાકદ્વીપે પિવન્ સ્થિતઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—શાકદ્વીપની અંદર 'શાંત-
ભય' નામના વર્ષમાં (ખંડમાં) જલધાર નામ-
નો પર્વત છે. તેમાં હરીતકીના વનમાં પૂર્વદિશા-
નો વિપચિત્ રાજ હરડેના વૃક્ષભાવને પામ્યો
હોતો અને તે કાતરના જેવી પૃથ્વીની અંદર
રહેલી શિલા સંબંધી જળનું મૂળ દ્વારા પાન કરી-
ને સ્થિતિ કરી રહ્યો હતો. પશ્ચિમદિશાવાળા
વિપચિત્ રાજને આ વાતની ખબર પડી, એટલે
તે ત્યાં આવ્યો. તે શાપ આપનાર મુનિને પ્રસન્ન

x આ એકોપચીસમા સર્ગમાં વિપત્તિની અંદર
બધા વિપચિત્ રાજઓનું પરસ્પર ઉપકારીપણું અને
જવન્મુક્ત પુરુષોની ચોતરફ અનેક પ્રકારની સર્વતા-
ક્રિયા, એ વિષે વર્ણન આવશે.

કરીને તેની પાસેથી વિદ્યા ભણ્યો. બાણે કરવત
વડે તેનું વૃક્ષપણું કાપી નાખતો હોય, તેમ
તેણે એ વિદ્યાર્થી તેને વૃક્ષભાવમાંથી અક્ષતપણે
સિત્તેર વર્ષે છોડાવી દીધો.^{૧૨} પશ્ચિમદિશા
સંબંધી વિપચિત્ રાજ કાઈ પિશાચોના રાજના
શાપથી પાપાણુભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હતો અને
દક્ષિણદિશાવાળા વિપચિત્ રાજએ ત્યાં આવી
ગોમાંસ આદિના પ્રયોગ વડે પિશાચોના રાજને
પ્રસન્ન કરી તેને મુકાવ્યો હતો.^૩ અસ્તાચળની
પેહી પાર આવેલા શિવ નામના વર્ષમાં (ખંડ-
માં) પશ્ચિમદિશા તરફના વિપચિત્ રાજને એક
પિશાચે ગોપિશાચી નામની વિદ્યાર્થી વૃક્ષ
(બળદ) બતાવી દીધો હતો અને તેને દક્ષિણ-
દિશાવાળા વિપચિત્ રાજએ આવીને તેમાંથી
છોડાવ્યો હતો.^૪ દક્ષિણદિશા તરફનો વિપચિત્
રાજ અંબાજીના પર્વતમાં એક વૃક્ષની અંદર
યક્ષપણુને (એક જાતના પિશાચપણુને) પામ્યો
હતો અને તેને પશ્ચિમદિશાવાળા વિપચિત્ રાજએ
આવી યક્ષના રાજને પ્રસન્ન કરી યક્ષભાવથી
છોડાવ્યો હતો.^૫ પૂર્વદિશા તરફનો વિપચિત્
રાજ આ શાકદ્વીપની અંદર જ વૃષક નામના
વર્ષમાં (ખંડમાં) કેસર નામના પર્વતને વિષે
સિંહરૂપ બની ગયો હતો અને તેને પશ્ચિમદિશા-
વાળા વિપચિત્ રાજએ આવી એ સિંહભાવમાંથી
મુક્ત કર્યો હતો.^૬

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ! યોગીઆ એક
દેશમાં રહ્યા છતાં ચોતરફ વ્યાપ્ત થઈ જઈ ત્રણે
કાળમાં બુદ્ધાં બુદ્ધાં અનેક કર્મોને શી રીતે કરે છે?
આપ તે કહેા.^૭

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચંદ્રજી! આ જગ-
તની અંદર અવિવેકીઓની દૃષ્ટિએ જ કાંઈ ભૂત-
ભૌતિક આદિ રહ્યાં છે, તે ભલે હો. તે વિષેનો
કાંઈ આપણે વિચાર કરવાની જરૂર નથી, તેમ
આ વિષયમાં પણ અવિવેકીઓનું જન્મ માનવું
હોય તેમ ભલે હો. આપણે અહીં તે વિષે

વિચાર કરવાની કશી જરૂર નથી. બાકી વિવેકી પુરુષોની આ બાબતમાં જ સમજણ છે, તે વિષે હું કહું છું, તે તમે સાંભળો. તત્ત્વવેત્તાઓની દૃષ્ટિમાં સત્તાસામાન્યરૂપ ચિન્માત્ર વિના જગતનું બીજું રૂપ જ નથી. બ્યારે દરયના અત્યંત અભાવનો બોધ થઈ જાય છે અને ઉત્પત્તિ-પ્રલય સંબંધી દૃષ્ટિનો પણ ક્ષય થઈ જાય છે, ત્યારે તત્ત્વવેત્તા પુરુષ સત્તાસામાન્યરૂપ ચિન્માત્રમાં જ નિરંતર વિશ્રાંત થઈ રહે છે, તેથી તે નિત્ય સર્વેશ્વરરૂપ થઈને સર્વસ્વરૂપ તથા સર્વાત્મારૂપ થાય છે. ^{૧૦૭} તે પછી ત્યારે તેને કયે સ્થળે, કાણ અને શી રીતે રાહી શકે? એ તમે જ કહેા. સર્વવ્યાપી, સર્વના આત્મારૂપ, પરમતત્ત્વ જ ન્યાં સર્વત્ર અનુભવમાં આવે છે, ત્યાં પછી કોઈ રોકનાર કે રોકવાનો વિષય એ કયું બુદ્ધ અનુભવાતું જ નથી. વળી એ સર્વના આત્મારૂપ પરમતત્ત્વની અંદર શું નથી રહ્યું? જીવ, ભવિષ્ય, વર્તમાન, નાતું, મોહ, દુઃ, નજીક, પળ અને પ્રલય, એ સર્વ પોતાના સ્વરૂપને કહી પણ ન ત્યજનારા અને સર્વના આત્મારૂપ એના સત્તાસામાન્યમાં જ રહેલાં છે. અહો! તમે મોયાનો વિલાસ તો બુદ્ધો, આ સર્વ ઉત્પત્તિને કે પ્રલયને પ્રાપ્ત થયા નથી; છતાં યથાસ્થિતપણે નિર્લેપ તત્ત્વની અંદર રહ્યા છે. ^{૧૦૮-૧૦૯} સર્વની સ્થિતિ સત્તાસામાન્યને અધીન હોવાથી આ જોય લોક વિજ્ઞાનધન (એક જ્ઞાનરૂપ) છે. ચિદ્વાસ પોતાના મૂળસ્વરૂપને નહિ છોડતાં સર્વરૂપ (વિવર્તભાવથી) થઈ રહેલ છે. ^{૧૧૦} શબલશ્રક્ષ માત્રના સંપર્કને લીધે જગતના આત્મારૂપ છે અને તે જ દૃષ્ટા તથા દરયરૂપે થઈ જઈ જગતરૂપે સતીતિમાં આવે છે. જગતને આકારે પસરી હેલા શબલશ્રક્ષનું મૂળસ્વરૂપ વિચારતાં તે શુદ્ધ ચિન્માત્ર છે; તો પછી તેમાં કાણ શું કરી શકે? ત્યારે કરી શકે? તથા સાથી કરે? ^{૧૧૧} કે તત્ત્વજ્ઞ! પ્રાધ્ય અને અસાધ્ય એ બન્ને રૂપે થઈ રહેનાર

સર્વશક્તિમાન શબલશ્રક્ષને (ઈશ્વરને) શું દુઃસાધ્ય છે? એ તમે જ કહેા. એવી રીતે સદા એક જ સ્વરૂપમાં રહેનાર શબલશ્રક્ષ જ ઉપાધિના ભેદથી વિપશ્ચિત આદિ જીવરૂપ થઈ રહેલ છે. ^{૧૧૨} એ વિપશ્ચિત રાજાનું જીવચેતન્ય પ્રબોધ તરફ વલણ રાખતું હતું, તો પણ હજી તે પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ ગયું ન હતું. તે એક હતું, છતાં અગ્નિના પ્રસાદથી તે અનેકરૂપ થયું હતું અને સર્વત્ર સર્વ પ્રકારની ક્રિયા કરી શકે એમ હતું. શબલશ્રક્ષ બોધ અને અબોધ એ બન્નેરૂપે થઈ ગયેલા તેને અસાધ્ય શું છે? ન્યાં સુધી પરમબોધને પ્રાપ્તિ ન થઈ હોય, ત્યાં સુધી જીવાત્માનું પદા ચોમાં આકુળ થઈ રહેવાપણું ઘટિત જ છે તેનો બોધમાં કોઈક પ્રવેશ થાય છે, એટલે (યોગ બળથી) તેનું સિદ્ધપણું પણ ઉચિત છે. એવ રીતે સર્વ દિશાઓમાં રહેલા સર્વ વિપશ્ચિત રાજાઓ પરસ્પર એકબીજાના સંકટને દેખત હતા, અનુભવતા હતા અને તેનો ઉપાય પણ કરતા હતા. ચિદ્વાસ પોતાના સ્વરૂપમાંથી (મને) ભાવને પ્રાપ્ત થતાં જરા પણ ભ્રષ્ટ થાય છે, તે તે વસ્તુતાએ યથાસ્થિતપણે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપ માં સારી રીતે રક્ષા છતાં પણ બળે બીજી રૂપે (જગતને આકારે) થઈ રહેલ હોય એમ જણાય છે.

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ! વિપશ્ચિત રાજાઓ એ પ્રમુદ્ધ (જ્ઞાનવાન) હોય, તો તેઓ દિશાઓમાં સિંહ-બળદ આદિ ભાવને શી રીતે પ્રાપ્ત થયા? મને સારી પેઢે બોધ થવા માટે આપ તે કહેા. ^{૧૧૩-૧૧૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે નિર્મળ રામચંદ્રજી! બીજી પ્રસંગે મેં ઉપર જ વર્ણન કર્યું, તે પ્રમુદ્ધ એવા યોગીઓનું છે. વિપશ્ચિત રાજાઓ કોઈ પ્રમુદ્ધ એવા યોગીઓ ન હતા. તેઓમાં સંપૂર્ણપણે જ્ઞાનનો ઉદય થયો ન હતો. ^{૧૧૫} તેઓ તો જ્ઞાનદૃષ્ટિ અને અજ્ઞાનદૃષ્ટિ એ બન્નેની વચમાં હીડાણાની પેઢે લટકતા હતા; કેમકે તેમની અંદર

મોક્ષને ભાવીરૂપે સૂચવનાર વિવેક આદિ ચિહ્નો પણ દેખાતાં હતાં અને ચોતરફ રાગ આદિ બંધનનાં ચિહ્નો પણ જોવામાં આવતાં હતાં.^{૨૫} હે મહાબાહો ! નિરંતર ધર્મમાં જાત રહેનાર છતાં જ્ઞાનની પરિપક્વ અવસ્થાને ન પામેલા પુરુષોની સ્થિતિ તેવી અધઃકચરી હોય છે આથી એ વિપશ્ચિત્ રાત્રીમાં ધારણાથી યોગી હતા, પણ પરમતત્ત્વને પ્રાપ્ત થયા ન હતા.^{૨૬} વિપશ્ચિત્ રાત્રીમાં અશિદેવતામાં ચિત્તનો નિરોધ કરવાથી અને તેના પ્રસાદથી સિદ્ધિ પામ્યા હતા; તેથી તેઓ ધારણાથી હતા અને ધારણા વડે તેમને સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ હતી. પરંતુ તેઓ જમની અંદર અવિધાને સાવ ક્ષય થઈ જાય છે, એવા રમ્યબોધને પામનારા જ્ઞાનયોગીઓ નહોતા.^{૨૭} કે કમળનેત્ર રામચંદ્રજી ! જ્ઞાનયોગીઓના ચિત્તમાં શી વાસના જ હોતી નથી, તેથી તેઓ અવિધા તરફ જુએ પણ શા માટે ? બાકી વિપશ્ચિત્ રાત્રીમાં તો ધારણાથી હતા અને ધારણાના પરિપાકને અંતે અશિદેવતાએ આપેલા વરદાનના પ્રભાવથી તેમને સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ હતી.^{૨૮} તેમની અંદર અવિધા હજી વિદ્યમાન જ હતી અને તેને લીધે ત્યાં આત્માવિચારથી શૂન્ય હતા. હે રામચંદ્રજી ! બીજું પણ હું જ કહું, તે તમે સાંભળો. જીવન્મુક્ત પુરુષોને વ્યવહાર-કાળમાં જ દેહ આદિ બીજા પદાર્થોનું જ્ઞાન હોય છે, પરંતુ સમાધિકાળમાં તેમને કોઈ પણ પદાર્થનું જ્ઞાન હોતું નથી. બંધની જમ મોક્ષ પણ ચિત્તનો જ એક ધર્મ છે; તેથી તે સમાધિકાળમાં ચિત્તમાં રહે છે, પણ દેહની અંદર રહેતો નથી. બાકી દેહનો ધર્મ (જરામરણ આદિ ક્રિયા દેહ-ભાવને અર્ધાન વ્યવહાર) દેહથી નિવૃત્ત થતો નથી. મુક્ત થયેલું ચિત્ત પાછું ફરી વાર કોઈ દિવસ બંધાઈ જતું નથી.^{૨૯-૩૧} વૃક્ષની કાળ-માંથી નીચે ખરી પડેલા ફળને કયો માણસ

દેશવંશચિત્તસ્ય ધારણા (પાતજલ યોગમત્ર)

ચત્ત વડે પણ પ્રથમની પેઠે જ પાછું જોડી શકે છે ? જીવન્મુક્ત પુરુષોનો દેહ પણ દેહના ધર્મો વડે વ્યાપ્ત જ હોય છે; પરંતુ તેમનું દેહની અંદર રહેલું ચિત્ત તો સદાકાળ અચળ જ રહે છે. ધારણા આદિના પ્રયોગની પેઠે મોક્ષ બીજાથી જાણી શકાતો નથી.^{૩૨,૩૩} પરંતુ મધ આદિના આસ્વાદથી પેદા થનારાં સુખની પેઠે તે સ્વસંવેદ (પોતાના જ જાણવામાં આવે તેવો) છે આ આત્મા સુખ-દુઃખ આદિ મનના ધર્મો વડે યુક્ત થાય છે, ત્યારે તે જીવભાવને લીધે પોતે જ પોતાના બંધનો અનુભવ કરે છે.^{૩૪} તે આત્મજ્યારે મનના મોક્ષને લીધે સુખ આદિ ભાવ્ય રહિત થઈ જાય છે, ત્યારે શાસ્ત્રકારો તેને મુક્ત કહે છે. આ વાત અનુભવવડે પોતાની મેળે જ જાણી રહે તેવી છે. જનું ચિત્ત અંદર શીતલ હોય છે તે જ મુક્ત કહેવાય છે.^{૩૫} ચિત્તનું અંદર સંતોષ રહેવો એ બંધ છે. બંધ આ મોક્ષ એ બન્ને દેહાદિકના ધર્મો નથી, એમ દેખાય છે. શરીરના હુકડેહુકડા કરી કોઈ તેને કાપ નાખે, અથવા તેને રાત્રી ઉપર બેસાડે, અથવા પોતે રડે કે હસે, તો પણ જીવન્મુક્ત પુરુષને દેહનું સંબંધથી થનારાં સુખ-દુઃખ જરા પણ અંદર સ્પર્શ કરતાં નથી. જો કે દેહ આદિમાં તે સુખ-દુઃખને અનુભવે છે, પરંતુ 'હું સુખી છું અંદર' 'હું દુઃખી છું.' એવો અનુભવ આત્મામાં થતો તેના અધ્યાસની કદવના પણ આત્મામાં થાય છે; બાકી, દેહાદિકમાં તે નથી. દેહાદિકમાં આત્મતાનું અભિમાન બાંધી બીજા જ રૂપાંતરને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા આવાંક તથા બૌદ્ધ આદિ પાંડિતો મોક્ષનો ખરો ઉપાય ન મળવાથી જેવા પરાભવને પ્રાપ્ત થતા દેખાય છે અને વિગ્રહ પ્રસંગમાં વેદાંતીઓથી તેમનો પરાભવ થતો પણ જોવામાં આવે છે.^{૩૬-૩૮} જીવન્મુક્ત પુરુષોનું દેહમાં પોતાના આત્મસ્વરૂપ સિવાય બીજું કંઈ આદિ કશું છે જ નહિ. મહા ઉદયને પ્રાપ્ત થયેલો

જીવન્મુક્ત પુરુષ સદા આત્માનંદમાં મગ્ન હોય છે, તેથી તે મરતાં છતાં પણ મરતો નથી, રોતાં છતાં પણ રોતો નથી અને હસતાં છતાં પણ હસતો નથી. તત્ત્વદર્શી પુરુષો રાગમુક્ત છતાં રાગમુક્ત જેવા દેખાય છે, કોપરહિત છતાં કોપ-મુક્ત જેવા જણાય છે અને મોહરહિત છતાં મોહમુક્ત જેવા જોવામાં આવે છે. આકાશમાં જન્મ અંકુરો ઉત્પન્ન ન થાય, તેમ અમુક સુખ છે અને અમુક દુઃખ છે, એવી કલ્પનાઓ તેમ પાથી ઘણે દૂર રહેલી હોય છે. જની દષ્ટિમાં જગતનું સ્વરૂપ જ નથી અને સર્વ એક અિદ્ય જ છે, તે જીવન્મુક્ત પુરુષની દષ્ટિમાં પણ મુખ્ય-દુઃખ આદિ રહે છે, એવું કહેવું આકાશની ધાખાના જેવું અસંભવિત છે. સર્વજ્ઞ જ્ય મેળનારા જીવન્મુક્ત પુરુષો અંદર શોકરહિત છે, છતાં તેવે પ્રસંગે તેઓ શોક કરતા દેખાય છે વળી મસ્તક આદિ અવયવ કપાઈ જાય, તો પણ તત્ત્વદર્શી પુરુષો જાણે કશું ન કપાયું હોય તેમ કવણ એક આત્મામાં જ સ્થિર થઈ રહેલા જણાય છે. સામાન્યમાં તત્પર થઈ રહેલા બ્રહ્માના મોટા મસ્તકને મહાદેવજીએ સુકુમાર કમલની પેઠે નખ વડે ચીરી નાખ્યું હતું અને પોતે શક્તિમાન છતાં બ્રહ્માએ તે મસ્તકને પાછું ફરી વાર ઉત્પન્ન કયું નહોતું.^{૩૯-૪૫} ઈમંદે ચિદાકાશરૂપ બ્રહ્મા પોતે આકાશના જેવા જ છે, તો પછી તેમને બીજ (પાંચમા) મિથ્યા મસ્તક વડે શું વિશેષ છે? તેમને કાંઈ કરવાનું કે કાંઈ ન કરવાનું કશું પણ પ્રયોજન નથી.^{૪૬} બાકી પ્રાણીઓના કર્મને અનુસરીને જ જીવી રીને થઈ જાય, તે ભલે તેવી રીતે થાઓ. બીજ ફેરફારની તેને શી જરૂર છે? જન્મ ક્ષીરસાગર ગુપ્ત અમૃતકલાને ધારણ કરે છે, તેમ મહાદેવજી પણ અક્ષીણ કામબાણના યોગથી કામદેવ ઉપર કૃપા કરીને પોતાના અર્ધાંગમાં મૃગબાણનાં જેવાં લોચનવાળાં પાર્વતીજીને ધારણ કરે છે. વળી, કામદેવના નિઝલ કરતાં સમા-

ધિમાં નિર્વિઘ્ન રીતે પ્રવૃત્તિ થવાથી તે હર્ષાશ્રુને ધારણ કરે છે.^{૪૭} મહાશય શ્રીમહાદેવજી પોતે સમર્થ છે, છતાં પણ રાગીપણાને લાગ કરતા નથી. તેમના વૈરાગ્ય વગેરે ગુણો કામદેવને બાળી નાખવાના સમયમાં સ્પષ્ટ રીતે જણાઈ રહ્યા છે. જીવન્મુક્તપણાને લીધે તેમને કાંઈ કરવાનું કે કાંઈ ન કરવાનું કશું પણ પ્રયોજન નથી અને તેમને આ લોકમાં સર્વ પ્રાણીમાત્રમાં કાંઈ પાસેથી પોતાના કશો સ્વાર્થ કાઢી લેવાનું પણ હોતું નથી.^{૪૮-૪૯} મહાદેવજીનું રાગીપણું ભલે હો કિંવા ન હો, તેમને રાગીપણાનું કે વિરાગીપણાનું કશું પ્રયોજન નથી. દેવયોગે જ. જીવી રીતે થઈ જાય તે ભલે તેવી રીતે થાઓ. વળી બીજનું તેમને શું પ્રયોજન છે? ^{૫૦} જીવન્મુક્ત જનાર્દન પોતે અસુરનિઘ્રહ આદિ કર્મને કરે છે, ઇન્દ્રાદિ દ્વારા કર્મ કરાવે છે, અવતારની સમાપ્તિ થતાં મૃત્યુને પ્રાપ્ત થઈ અતર્ધાન થઈ જાય છે અને પારથી આદિ તેમના અતર્ધાન થવામાં નિમિત્તરૂપ થાય છે. તે પોતે દેહને ધારણ કરે છે અને નિરંતર વૃદ્ધિને પણ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૫૧} એ વિષ્ણુભગવાન પોતે સમર્થ છે, છતાં તે પ્રાણીઓના કર્મને અનુસારે પ્રાપ્ત થયેલી વ્યવહારની વ્યવસ્થાને મૂકી શકતા નથી. વળી, તેમને એ વ્યવહારની વ્યવસ્થાને ત્યાગ કરવાનું કે અહણ કરવાનું કશું પ્રયોજન નથી.^{૫૨} પણ જ જીવી રીતે પ્રાપ્ત થતું હોય, તે ભલે તેવી રીતે પ્રાપ્ત થાઓ; એમ સમજીને વાસનારહિત અને શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ એવા હરિ નિષ્કામપણે જ રહ્યા છે.^{૫૩} સૂર્યનારાયણ નિરંતર જગતરૂપી

યથાસ્થિત રીતે પોતાનો કાર્યનિર્વાહ કરી લે છે.^{૫૫} અંદ્રમા જીવન્મુક્તપણાને લીધે કરા પણ ખેંદને પામતો નથી અને યથાસ્થિતપણે રહી પ્રલયપર્યંત ઝંક્ષ્ય એવા ક્ષયને વ્યર્થ જ અનુભવે છે.^{૫૬} અગ્નિ જીવન્મુક્તપણાને લીધે યથાપ્રાપ્ત સ્થિતિ વડે સમાન દશામાં રહે છે. તે મરુતના યજ્ઞમાં ખાર વર્ષપર્યંત હાથીની સૂંઠે જેવી નિરંતર પડ્યા કરતી ધૃતધારાડી હુતદ્રવ્યનેા ઉપભોગ કરે છે તેથી તેને અજીર્ણ થાય છે. વળી, કાર્તિકસ્વામીની ઉત્પત્તિના પ્રસંગમાં સ્થાનથી બ્રહ્મ થયેલા મહાદેવજીના વીર્યનું પાન કરવાથી તે પોતાને વિશે દાહ અનુભવે છે. આમ, તે ઉત્પન્ન થયેલા ખેંદને ધારણ કરે છે.^{૫૭} દૈત્યો અને દેવતાઓના ગુરુ શુક તથા બૃહસ્પતિ જીવન્મુક્ત છે, છતાં તેઓ લોકમાં અનેક પ્રકારે પરસ્પર જયની ઇચ્છા વડે કૃપણ જેવા થઈ રહે છે.^{૫૮} જીવન્મુક્ત મનવાળા તત્ત્વજ્ઞ જનકરાજ જગતની અંદર ઉચ્ચ રણભેખરામાં પોતાના દેહને જળર ખનાવી દેતાં રાત્ર્યને કરતા રહે છે.^{૫૯} નળ, માંધાતા, સંગર, દિલીપ અને નહુષ આદિ રાજાઓ જીવન્મુક્ત છતાં કેમ બાણે પ્રકૃતિ વડે આકુળ થઈ ગયા હોય તેમ રાત્ર્ય કરતા હતા.^{૬૦} અજ્ઞાનીની જેમ પડિત પણ વ્યવહારમાં પ્રવૃત્તિ રે છે. વાસનાનું હોવું અને ન હોવું એ જ મૂર્તિ-અર્થ-સોફિસ્ટ કારણ છે.^{૬૧} બલિ, પ્રહ્લાદ, તમુચિ, વૃત્ર, અંધક અને સુર આદિ જીવન્મુક્ત પુરુષો વિરાગી છતાં રાગીની પેઠે જ જગતમાં સ્થિતિ કરી રહ્યા હતા.^{૬૨} જીવન્મુક્ત પુરુષડી ચેદાકંશમાં બીજાઓને રાગદ્વેષનો ક્ષય કે ઉદય તો બેવામાં આવે કિંવા તેનું સારાપણ કે રસાપણ ભાસે; તો પણ તેમને શુદ્ધ સ્વરૂપજ્ઞાન આપીએલું છે, તેથી તેમના મોક્ષમાં કશી પણ અંદેહ નથી.^{૬૩} જીવન્મુક્ત પુરુષો ચિદાકાશના જેવા શુદ્ધ જ્ઞાન વડે સર્વ જીવોને ચિદાકાશ જેવા પૂર્ણબ્રહ્મ જ સમજે છે, તેમનામાં

શેદબુદ્ધિ ક્યાંથી સંભવે ?^{૬૪} જેમ પ્રકાશમાન ઇન્દ્રધનુષ્ય અનેક પ્રકારે દેખાતાં છતાં શૂન્ય અને આભાસમાત્ર છે, તેમ આ દરશકી બ્રાતિ પણ અનેક પ્રકારે દેખાતાં છતાં શૂન્ય અને આભાસમાત્ર છે.^{૬૫} જેમ આકાશડી આંગણાની અંદર ઇન્દ્રધનુષ્યમાં નાના પ્રકારના વર્ણો ભાસે છે, તેમ બ્રહ્માંડડી અનેક પરમાણુઓ ચિદાકાશની અંદર શૂન્ય છતાં ભાસ્યા કરે છે.^{૬૬} આ પ્રકરણે દેખવામાં આવતું જગત અસત્ય છે, છતાં બાણે સત્ય હોય તેવું દેખાય છે. આકાશમાં રહેલી શૂન્યતાની પેઠે તે ઉત્પન્ન પણ થયેલ નથી, તેમ નાશને પણ પ્રાપ્ત થતું નથી.^{૬૭} એ જગત આદિ અને અતવાણું દેખાય છે, છતાં અનાદિ અને અનંત છે; અનેક પદાર્થો વડે વ્યાપ્ત હોવાથી તે અશૂન્ય જણાય છે, છતાં શૂન્ય છે. તે ઉત્પન્ન થયું દેખાતાં છતાં ઉત્પન્ન થયું જ નથી અને નાશને પ્રાપ્ત થતું જણાતાં છતાં તે નાશને પ્રાપ્ત થતું નથી.^{૬૮} ચિદાકાશ જ એવી રીતે જગતને રૂપે વિવર્તિતવાળી ઉત્પન્ન થયેલ અને નષ્ટ થયેલ ભાસે છે. જેમ કાષ્ઠી અનેત્રો સ્તંભ કાષ્ઠજ છે તથા તેની અંદર કોતરેલી પૂતળી પણ કાષ્ઠજ છે, તેમ બ્રહ્માં કલ્પાયેલ જગત પણ બ્રહ્મજ છે.^{૬૯} સમાધિ વડે સમસ્ત કલ્પના રહિત, સર્વજ્ઞ સમાનતાવાળી અને નિદ્રાવસ્થાજ પણ રહિત એવી જે કાંઈ આત્મરૂપ સ્થિતિ થ રહેતી, તે જ સત્ય ચિદાકાશરૂપ છે. આ જગતદ્રુપ છે, એમ સમજવાનું છે.^{૭૦} અશુ આ ઇન્દ્રિય દ્વારા આત્મા એક દેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં જાય, ત્યારે વયમાં તેનું જે નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપ અનુભવમાં આવે છે, તે ચિદાકાશ છે. આ જગત તે ચિદાકાશમય છે એમ સમજવાનું છે.^{૭૧} શુદ્ધ ચિદાકાશનો અંદર દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ પણ નથી, એમ મનન કરતાં નિશ્ચય થાય છે; તેમ એ કેવળ આકાશના જેવું શૂન્ય ભાસે છે, એવું પણ નથી; એમ મનન કરતાં નિશ્ચય થાય છે.^{૭૨} આ

જગત ચિદાકાશરૂપ છે અથવા તે આત્મા જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર તેવે આકારે (વિવર્ત-ભાવથી) થઈ રહેલ છે. હવે પછી થનારા નગરની પેઠે તે ક્ષણ સંકલ્પની કલ્પના વડે વિશાળરૂપે અને સ્ફુટરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૭૩} આકાશના જેવા સ્વચ્છ ચિત્તવાળા હે રામચંદ્રજી ! આ દૃશ્યસમૂહ ચિદાના જેવા એકરસ, નિર્વિકલ્પ અને શાંત બ્રહ્મરૂપ જ છે / અહો ! કેવી આશ્ચર્યકારક માયા છે ! લોકો પોતાના આત્માને જ 'જગત' રૂપે કલ્પી લે છે અને પોતાના આત્માને જ મોહમાં નાખે છે ।^{૭૪}

આકાશકોશવિશદાશય દૃશ્યજાતં મૌના-
ત્મ તિષ્ઠતિ શિલાઘનમેવ શાન્તમ્ । યન્નામ તસ્ય
જગદિત્યભિધાં વિધાય સ્વાત્મેવ મોહિત ઇવા-
યમહો નુ માયા ॥ ૭૪ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'લવન્મુકાકલન' એ નામનો સર્ગ ૧૨૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૨૬ મો

મરણ પામેલા રાજાઓને સંસારની પ્રાપ્તિ

॥ રામ ઉવાચ ॥

અનંતરં મુનિશ્રેષ્ઠ કુર્વતઃ કિં વિપશ્ચિતઃ ।
આસંસ્તેષુ દિગંતેષુ સદ્વીપાઘ્વિવનાદ્રિષુ ॥ ૧ ॥
રામ બોલ્યા:-હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! પૂર્વ આદિ દિશાઓના અંતોમાં ગયેલા તે વિપશ્ચિત્ રાજાઓએ દ્વીપો, પર્વતો, સમુદ્રો અને વનો આદિમાં જઈને પછી શું કયું ?

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી ! તાલી અને તમાલનાં વૃક્ષોની પંક્તિઓથી ભરેલા દ્વીપોમાં, પર્વતોમાં અને વનોમાં ફરનાર વિપશ્ચિત્ રાજાઓનું પછી શું થયું, તે હું કહું છું ;

+ આ એકસોછવીસમા સર્ગમાં મરી ગયેલા ચારે વિપશ્ચિત્ રાજાઓને પોતાની અંદર જ સંસારની પ્રાપ્તિ દેખાશે અને ઉત્તર તરફના વિપશ્ચિત્ રાજાને અંવારી આઈ દેખાયા સુધીનું વર્ણન કરવામાં આવ્યો

તમે તે સાંભળો.^૨ એક વિપશ્ચિત્ રાજાને કૌંચદ્વીપના સીમાડાના પર્વતના પશ્ચિમભાગમાં ઘાઈ હાથીએ કમળની પેઠે શિખરની શિલામાં ગંડસ્યળ વડે પીસી નાખ્યો.^૩ વળી બીજા વિપશ્ચિત્ રાજાને ડાઈ રાક્ષસે અંગમાં વાયલ કરી દઈ આકાશમાર્ગેથી સમુદ્રમાં રહેનાર વડવાનલમાં ફેંટી દીધો અને તે તેમાં જ ભસ્ય થઈ ગયો.^૪ ત્રીજા વિપશ્ચિત્ રાજાને ડાઈ વિદાધર દેવભૂમિમાં (ધન્દ્રની સભામાં) લઈ ગયો અને ત્યાં ધન્દ્રને નમસ્કાર ન કરવાથી ક્રોધથી વ્યાપ્ત થઈ ગયેલા ધન્દ્રે તેને શાપ વડે ભસ્ય કરી નાખ્યો. ચોથો વિપશ્ચિત્ રાજા ચતુરતાથી ચાલેગા હોને અને તેને કુશદ્વીપના પર્વતના તટ ઉપર આવેલ નદીને કાંઠે કુંખે પણ માંડ નિવારી શકાય એવા એક મગરમચ્છે પકડી, આઠ કટકા કરી મારી નાખ્યો.^૫ જમ પ્રલયસમયમાં ચારે લોકપાલો ક્ષયને પ્રાપ્ત થઈ જાય, તેમ ચારે દિશાઓમાં ગયેલા ને આકુળ ચિત્તવાળા તે ચારે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ ક્ષયને પ્રાપ્ત થઈ ગયા.^૬ પછી ચિદા-

પ્રમળપતિએ પ્રથમ જ વિસ્તારવાળા દિશાઓના અંતોને પ્રથમ પ્રમાણે જ જુએ છે, તેમ એ ચારેય વિપક્ષિત રાજના જીવચૈતન્યે પોતાના ચારેય દેહને આગળ પ્રમાણે જ બેસાડે. ^{૧૧} તે વિપક્ષિત રાજો આકાશભાવથી રહિત એવા પોતાના ત્રિદાતાની અંદર આકાશભાવની પ્રતીતિ યતાં આકાશરૂપ થઈ રહ્યા હતા. તેમણે એક પોતાના મનના પ્રતિભાસરૂપ એવા પ્રાતિભાસિક દેહની અંદર આધિભૌતિક દેહના (સ્થૂળદેહના) સર્વ ધર્મો (સ્થૂળતા, જડતા આદિ) પોતાની પાસે જ બેસાડે. ^{૧૨} એ દેહના આધારરૂપ આત્માનું વાર્તાવસ્વરૂપ નબળાપણાથી તે વિપક્ષિત રાજો પૂર્વ-સંસ્કારને લીધે પાછા આ દશરૂપ અવિદ્યા કેવડી હશે, તેના નિર્ણય કરવા માટે પૂર્વ પ્રમાણે જ પ્રવૃત્ત થઈ ગયા. ^{૧૩} દશરૂપ અને દર્શનના મધ્યમાં અનુભવરૂપે દેખાતી ભૂમંડળરૂપી અવિદ્યાનું પરિભાણ એવા માટે તેમણે અનેક દ્વીપાંતરોમાં ભ્રમણ કર્યું. ^{૧૪} પશ્ચિમદિશાવાળો વિપક્ષિત રાજ સાત દ્વીપોનું અને સાત મહાસાગરોનું ઉલ્લેખ કરી ગયો અને સુવર્ણથી ઘટ એવી ભૂમિમાં કીડા કરી રહેલા જનાર્દન ભગવાન પાસે જઈ પહોંચ્યો. ^{૧૫} તેણે એ ભગવાન પાસેથી અનુપમ બ્રહ્મવિદ્યા મેળવી અને તે જ દિશાની અંદર તે પાંચ વર્ષ સુધી સમાધિમાં રહ્યો. ^{૧૬} એ પછી તેણે દેહને ત્યાગ કર્યો અને તેનું ચિત્ત કેવળ ચિદ્રૂપતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયું. એટલે તેના પ્રાણ જમ આકાશભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયો, તેમ તે પે તે પણ પરમ નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયો. ^{૧૭} પૂર્વ દિશાવાળો વિપક્ષિત રાજ પૂર્ણિમાના પૂર્ણ એવા ચંદ્રખિંબની સન્નિધિમાં પોતાના દેહની સ્થિતિ છે, એવું ચિંતન કરવા લાગ્યો; અને પોતાના તે દેહને મૂઠી દઈ તે ચંદ્રલોકમાં જઈ રહ્યો. દક્ષિણ દિશા તરફનો વિપક્ષિત રાજ ચાલ્મસિ દ્વીપમાં અગ્નિના સમૂહને ઉમેડી નાખી હજી અધાપિ-
ત રાજ્ય કરે છે; તેને પારમાર્થિક તત્ત્વને

લાભ થયો નથી, તેથી તેને બાહ્યપદ્યોનું હજી વિસ્મરણ થયું નથી. ^{૧૮, ૧૯} ઉત્તર તરફનો વિપક્ષિત રાજ અપળતાથી પછાડાયા કરતા તરંગોવાળા સાતમા સમુદ્રમાં (સ્વાદૂકમાં) એક હજાર વર્ષ-પર્યંત મગરમંચના ઉદરમાં રહ્યો હતો. ^{૨૦} ત્યાં તે મગરમંચના ઉદરના માંસને આહાર કરતો હતો. એ મોટો મગરમંચ મરી ગયો, એટલે ઉત્તર તરફનો એ વિપક્ષિત રાજ મગરમંચની જમ મગરમંચના ઉદરમાંથી બહાર નીકળ્યો. પછી હિમના જેવા શીતળ જળવાળા એ સ્વાદૂક સમુદ્રના એ શી હજાર યોજનનું ઉલ્લંઘન કરી, તે વિશાળ ઉદરવાળી અને સુવર્ણની ધાટા વિસ્તારવાળી ભૂમિમાં પહોંચ્યો. તે ભૂમિ દશ હજાર યોજનપર્યંત વિસ્તીર્ણ હતી અને દેવતાઓને સંચાર કરવાના માર્ગરૂપ હતી; ત્યાં તે મૃત્યુ પામ્યો. ^{૨૧-૨૩} આમ, ઉત્તર તરફનો તે વિપક્ષિત તે ભૂમિમાં મરણ પામ્યો, એટલે જમ અગ્નિના મધ્યમાં રહેલ કાષ્ટ ક્ષણ વારમાં અગ્નિ-ભાવને પ્રાપ્ત થઈ બચે છે, તેમ તે ઉત્તમ એવા દેવભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયો. ^{૨૪} હવે, દિશાઓના અંત એવાની પૂર્વવાસનાને લીધે એ વિપક્ષિત રાજ ઉત્તમ દેવભાવને પામ્યા પછી, લોકલોક પર્વતમાં ચાલ્યો ગયો. તે પર્વત આ ભૂમંડળ-રૂપી વૃક્ષના ક્યારાની પેઠે આધારરૂપ થઈ રહેલ છે. ^{૨૫} એ પર્વત પચાસ હજાર યોજન ઊંચો છે. તેનો એક જ (પ્રથમ) ભાગ સૂર્યના પ્રકાશ વડે તથા લોકોના બ્યવહાર વડે યુક્ત છે; બાકી તેના બીજા ભાગમાં તો કોઈનો પણ સંચાર નથી. ^{૨૬} લોકલોક પર્વતના શિરોભાગમાં પ્રાપ્ત થયેલ અને તારાઓના માર્ગમાં રહેલ એ વિપક્ષિત રાજને નીચે રહેલા મનુષ્યો ‘આ કોઈ ઉચ્ચ નક્ષત્ર છે’ એવી શકાથી જોતા હતા. ^{૨૭} લોકલોક પર્વતના એ પ્રદેશ પછી, તે મહાપર્વતના બીજા ભાગમાં ચારે દિશાઓમાં અંધકાર છે અને ચારે દિશાઓમાં મોટી એક અંધારી ખાઈ છે. તે ખાઈ

આકાશની પેઠે સર્વ પ્રાણીઓ વડે શૂન્ય છે અને અનેક યોજન સુધી વિસ્તરેલી છે.^{૨૮} ત્યાં વતુંજ આકારવાળો આ ભૂગોલ સમાપ્ત થાય છે અને ત્યાંથી માંડી પછી આકાશના જેવી શૂન્ય તથા અધકારભરેલી મોટી ખાઈ આવે છે.^{૨૯} તેની અંદર ભરણા જેવો, કાજળના જેવો, તમાકુના જેવો અને આકાશના જેવો મધ્યભાગ રચાય અધકારથી જ પથરાઈ રહ્યો છે. ત્યાં પૃથ્વી કે જંગમ આદિ કશું નથી. ત્યાં કાંઈ પણ આલંબન પણ નથી અને ત્યાં કશી પણ વસ્તુ કાંઈ દિવસ સંભવતી જ નથી, એમ તમે સમજો.^{૩૦}

તથાલિક્ષ્ણલતમાલનમૌતરાલનીલં તમો ન ચ મહી ન ચ જંગમાદિ। નાલંબનં ન ચ મનાગપિ વસ્તુજ્ઞાતં કિંચિત્કદાચિદપિ સંભવતીતિ વિદ્ધિ ॥ ૩૦ ॥

શ્રીધોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિપશ્ચિન્નજન્મ-આન્તરાચરણ' એ નામનો સર્ગ ૧૨૬ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૨૭ મો

ભૂગોળ તથા નક્ષત્રમંડળ આદિની સ્થિતિનું વર્ણન

॥ રામ ઉવાચ ॥

મગવન્ કથયૈતન્મે કથં ભૂગોલકં સ્થિતમ્।

કથમ્ભૂગણોયાતિ લોકાલોકઃ ગિરિઃ કથમ્ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! આ નિરાધાર ભૂગોલ શી રીતે રહેલ છે? નક્ષત્રગણ પણ નિરાધાર કેમ ભ્રમણ કર્યા કરે છે? અને લોકાલોક પર્વત પણ શી રીતે રહેલ છે? વળી, તેનું તેનું નામ શા માટે પાડવામાં આવ્યું છે? આ બધું આપ મને કહો.^૧

* આ એકસોસત્તવીસમા સર્ગમાં ભૂગોળ, નક્ષત્રમંડળ આદિની સ્થિતિ વિષે અને તે પછી વડે આવેલા આકાશ વિષે તથા બ્રહ્માડરૂપી પર્વતની સ્થિતિ વિષે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

યો. રા. ૪૮

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ બાળકના સંકલ્પથી રચાયેલો (મનોમય) દેહો આકાશમાં નિરાધાર રહી શકે છે, તેમ ચિન્માત્ર હિરણ્યગર્ભરૂપી બાળકે કદપી લીધેલ આ ભૂગોળ પણ આકાશની અંદર નિરાધાર ટટ્ટી રહેલ છે.^૨ જમ તિમિર-રોગ વડે યુક્ત નેત્રવાળા પુરુષોને આકાશમાં મેવાળા તથા મસલાં આદિના જેવા આકારો અને દ્વિચંદ્ર આદિનું દર્શન મિથ્યારૂપે થાય છે, તેમ ચિદાકાશને સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં મિથ્યા-રૂપે જ પૃથ્વી આદિની પ્રતીતિ થાય છે.^૩ સંકલ્પ-નગર કાંઈ આધાર વડે ધારણ કરાઈ રહ્યું હોય એમ અનુભવમાં આવતું નથી અને સંકલ્પ વડે જામા રહેલ સ્તંભો તથા ભીતો આદિ વડે તે ધારણ કરાયેલ છે; છતાં એ અવસ્તુરૂપ હોવાથી વસ્તુતાએ તેનાથી ધારણ કરાયેલ નથી. તેવી જ રીતે ચિદાકાશની અંદર (હિરણ્યગર્ભ-ના સંકલ્પથી) પછી થઈ ગયેલી પૃથ્વીના અનુભવ વિષે પણ સમજ લેવું.^૪ હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પને અનુસરી ચિદાકાશની અંદર જે વસ્તુ જેવે રૂપે ચિત્સત્તારૂપી સ્વભાવને લીધે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે વસ્તુ તે તે સ્થળમાં તેવે રૂપે અનુભવાય છે; એવો જ કાંઈ ચિદાત્માનો અપાર મહિમા છે.^૫ જમ તિમિરરોગ વડે પીડિત નેત્રવાળા પુરુષને આકાશની અંદર મેવાળા તથા મસલાં આદિના જેવા આકારો જોવામાં આવે છે, તેમ પ્રથમ સૃષ્ટિના આરંભમાં ચિન્માત્રતત્ત્વને ભૂગોળની પ્રતીતિ તેવે પ્રકારે જ થાય છે અને તે થઈ રહેલ છે.^૬ ચિદાત્માને (હિરણ્યગર્ભને) પોતાના સ્વરૂપની અંદર સ્વપ્નની પેઠે નદીઓનું જીર્ણગમન અને અગ્નિનું અધોગમન જે પ્રથમ ભાસ્યું હોત (કલ્પના દ્રષ્ટિમાં આવ્યું હોત), તો (હિરણ્યગર્ભના સત્ય સંકાયને લીધે) આજ તેની તેવી વિપરીત સ્થિતિ હોત આપણને તે પ્રભાણે જ પ્રતીતિમાં ચિત્સત્તાને જ વિષેનું જનું જાન

તેના વિચાર પ્રમાણે સત્ય છે. આથી કટલાક વાદીઓ માને છે કે, પૃથ્વી ભારે છે તેથી તે નિરંતર મહાકાશમાં ભગ્યા કરે છે; પરંતુ આકાશના અધઃપ્રદેશનો અવધિ નથી, તેથી પૃથ્વીનું પતન કાઈ જગ્યાએ વિશ્રાંત થતું નથી. વળી પૃથ્વી વિશાળ છે, તેથી આપણને તેના પડવાની પ્રતીતિ થતી નથી. તેમજ ધ્રુવની સાથે બંધાયેલું જ્યોતિષ્યક (નક્ષત્રમંડળ) પણ એ પૃથ્વીની સાથે જ પડ્યાં કરે છે અને તેથી તે અનાદિ કાળથી ભમતું રહે છે, એમ કટલાક માને છે. બીજા કટલાક વાદીઓ માને છે કે, પૃથ્વીની નીચે, ઉપર અને ચારે બાજુ જળ જ ભર્યું છે; અને તેની અંદરનાં છિદ્રોના ભાગમાં પવનથી પૂર્ણપણે ભરેલા પૃથ્વીના સાત લોકો રહ્યા છે. હવે અંદર રહેલો વાયુ અતિ હલકો છે, તેથી તે પૃથ્વી જળમાં રહેલી તુંબડીની પેઠે નિરંતર ઉપર જ તરતી રહે છે. કટલાક માને છે કે, ભૂગોળની ચારે બાજુ આકાશ જ રહેલ છે, અને તેમાં એ ભૂગોળના ભ્રમણ વિષે તેઓ પોતપોતાની અનુકૂળતા પ્રમાણે કલ્પના કરી લે છે. વળી બીજાઓ કહે છે કે, જ્યોતિષ્યક ફરતું નથી, પરંતુ પૃથ્વી જ પોતાના સ્થાનમાં ફરતી રહે છે, પણ આપણને તેની ખબર પડતી નથી. વહાણમાં બેઠેલા પુરુષોને જમ કાઠે રહેલાં વૃક્ષો ફરતાં લાગે છે, તેમ જ્યોતિષ્યક આપણને ફરતું દેખાય છે. વળી કટલાકનું માનવું એમ છે કે, પૃથ્વીનું પતન અસંભવિત હોવાથી તે સદાકાળ પોતાના સ્થાનમાં સ્થિર છે. આવા તે તે વાદીઓના અનેક વિકલ્પો તેમની બુદ્ધિમાં રહેલી ચેતનસત્તા વડે તેમના વિચારને અનુસરનારોને સત્ય ભાસે છે; ખાકી વસ્તુતાએ ચેતન સિવાય બીજું કયું સત્ય નથી. ચિત્સત્તા જ તે તે વાદીઓના તેવા તેવા ભાવને અનુસારે અનેકરૂપે ગઈ રહેલ છે.^૮ જ્યોતે આ ભૂગોળ નિર્થળ ભાસે તેમની દષ્ટિમાં તે સ્થિર જ છે. જમની દષ્ટિ

નિરંતર અપ્રતિહત રહેનાર હોય છે, તેમને તે સદા પ્રકાશમય ભાસે છે અને તેમના વિચાર પ્રમાણે તેવી છે. જ્યોતે જન્મથી જ અંધ છે, તેવાઓની દષ્ટિએ સદાકાળ પ્રકાશ વિનાની જ છે. ખાકી વસ્તુતાએ જોતાં એ સર્વ ભાવો તે સર્વના પોતાના આત્માની અંદર રહેલ છે.^૯ એક ચિદાત્માના જ ભાવને અનુસરીને તારામંડળ અને પૃથ્વી આદિની પ્રતીતિ થાય છે; ખાકી વસ્તુતાએ વિચારતાં આ સર્વ અસત્ય છતાં (અવિદ્યાને લીધે) સદાકાળ અખંડિતપણે સત્ય જ ભાસ્યા કરે છે.^{૧૦} આ પૃથ્વી લોકલોક પર્વત સુધી વ્યાપ્ત છે અને તેનું પરિભાણ પણ તેવું જણાય છે. ત્યાર પછી તો આકાશરૂપી એક મોટી ખાઈ રહેલ છે અને તેની અંદર એક મહાસાગરના જેવો અંધકાર જ ભરપૂર છે. વળી, કાઈ કાઈ જગ્યાએ કાંઈક પ્રકાશ પણ રહેલ છે.^{૧૧} નક્ષત્રમંડળના અતિ દૂરપણને લીધે અને લોકાલોકરૂપી મહાન પર્વતની વિકરાળતાને લીધે, કાઈ કાઈ ભાગમાં કેવળ અંધકાર જ પથરાઈ રહ્યો છે અને તેમાં જ કાંઈક ઉપરના ભાગમાં તેજ પણ રહેલ છે. (તેને લીધે જ તેની લોકાલોક એવી સંજ્ઞા પડેલ છે.)^{૧૨} લોકાલોક પર્વતની પેલી પાર રહેલા આકાશમંડળથી ઘણે દૂર દશેય દિશાઓમાં નક્ષત્રચક્ર ક્યાં કરે છે.^{૧૩} એ નક્ષત્રચક્ર પાતાળથી માંડી ઠેક સ્વર્ગલોક સુધી આકાશની અંદર દશે દિશાઓમાં ચારે બાજુ ભ્રમણ કરતું રહે છે. એક ધ્રુવ જ માત્ર સ્થિર રહે છે.^{૧૪} લોકાલોક પર્વતના અંતભાગ સુધી પાતાળ સહિત ભૂલોક ને નક્ષત્રમંડળ ફરતું રહે છે. વસ્તુતાએ જોતાં ચિન્મય તત્ત્વની કલ્પના વિના એ બીજું કાંઈ જ નથી.^{૧૫} લોકાલોક પર્વત સાથેના ભૂલોક કરતાં આકાશ બમણું છે અને ત્યાર પછી જમ પાંદેલાં અખોડનાં અંદરનાં બીજની ચારે બાજુ તેની છાલ રહેલ હોય છે, તેમ નક્ષત્રમંડળ રહેલ છે.^{૧૬} આ પૃથ્વીલોકથી

જમણા વિસ્તારવાળા આકાશના કરતાં નક્ષત્ર-
મંડળનો અંદરનો વિસ્તાર જમણો છે. દશેય
દિશાઓમાં તેનું જમણું થતું રહે છે. જમ
ખીલાના ફળને તેની છાલ ચારે તરફ વ્યાપી
રહેલ હોય છે, તેમ એ ચારે બાજુ વ્યાપ્ત થઈ
રહેલ છે.^{૧૭} કેવળ ચિન્મય એવા જગલગ્રહની
સત્યસંકલ્પતાને લીધે તેમાં જે સ્ફુરણ પ્રથમ
જોડે છે, તે જ આ બ્રહ્માંડ અને તેના અવયવો-
ને આકોરે થઈ જાય છે અને તે આ જગતની
સ્થિતિના આધારરૂપ થાય છે.^{૧૮} નક્ષત્રચક્ર પછી
વળી તેનાથી જમણું એવું બીજું આકાશ રહેલ
છે, તે કોઈક ઠેકાણે પ્રકાશ પડે યુક્ત છે અને
કોઈક ઠેકાણે ધાટા અધકારમય છે.^{૧૯} એ આકા-
શની પેલી પાર પાછું બીજું બ્રહ્માંડના ઊર્ધ્વ-
ભાગરૂપી અર્ધર (કપાલ) રહેલ છે. આમ એક
બ્રહ્માંડનું અર્ધર તેના ઉપરના ભાગમાં રહેલ
છે, તો બીજું તેના નીચેના ભાગમાં રહેલ છે
અને એ બન્નેના મધ્યભાગમાં આકાશ રહેલ
છે.^{૨૦} એ આકાશનો વિસ્તાર સેંકડો અને કરોડો
ચોજન સુધી છે, તે વજના જેવું દઢ છે અને
પરમાર્થદૃષ્ટિથી જોતાં તે કેવળ કલ્પનામાત્ર છે.
વળી ચિદાકાશની અંદર વિકારરૂપે કલ્પાયેલા
પંચીકૃત પંચમહાભૂતના કાર્યરૂપ હોવાથી તે
ચિદાકાશથી જુદું નથી, પણ ચિદાકાશરૂપ છે
અને ચિદાકાશની અંદર જ રહેલ છે.^{૨૧} મહા-
ગોળને આકારે થઈ રહેલા આકાશની અંદર
અધી દિશાઓમાં સર્વ તથા તારા ઇત્યાદિ વડે
સુશોભિત એવું નક્ષત્રચક્ર રહેલ છે. તો પછી
તેમાં નીચે-ઊંચે વળી શું હોય? અથવા તો
સર્વ સર્વની નીચેઉપર થતું જ રહે છે.^{૨૨} સર્વ
વસ્તુઓનું પડવું, ઊંચે ચડવું, આડી ગતિ
થવી કે એકત્ર સ્થિરતા કરીને રહેવું-એવું જ
કોઈ ભાસે છે, તે ચિદાત્માનો એક પ્રતિભાસ-
માત્ર છે. બાકી વસ્તુતાએ જોઈએ તો પડવું,
ઊંચે ચડવું, જવું, આવવું કે સ્થિર રહેવું, વગેરે

કશું અદ્વિતીય ચિદાકાશની અંદર નથી.^{૨૩}

પતનમુત્પત્તનં ગમનં સ્થિતં ચિત્તં શ્વિત્તિ
સ્ફુરિતં ન તુ વસ્તુત્વઃ । પતનમસ્તિ ન ચોત્પત્તનં
ન વા ગમનમાગમનં સ્થિતમિત્યપિ ॥ ૨૨ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ભૂગોલકનિર્ણય'
એ નામનો સર્ગ ૧૨૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૨૮ મો

વિપક્ષિત રાજનું અવિદ્યામાં જમણું

॥ વસિષ્ઠ હવાચ ॥

અમ્મદાર્દેર્જનસ્યૈતત્પ્રત્યક્ષં નાનુમાનિકમ્ ।

શુદ્ધવૌષ્ઠશરીરેણ નાધિમૌતિકરૂપિણા ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-મેં આ જ ભૂગોળ અને
જ્યોતિષ્યક વગેરેનું પરિભાણ કહ્યું, તે આપણુ
સૌ યોગીજનને પ્રત્યક્ષ છે, કેવળ અનુમાનસિદ્ધ
છે એમ નથી. યોગ અને જ્ઞાનના અભ્યાસથી
સિદ્ધ થયેલ તત્ત્વસાક્ષાત્કારવાળા આતિવાહિક
(સૂક્ષ્મ) દેહ વડે જ તે દેખાય છે, પણ આધિ-
ભૌતિક (સ્થૂળ) દેહ વડે તે જોઈ શકાતું નથી.^૧
આ ઉપર જે વિષે મેં વર્ણન કયું, તે આપણા
આ જગતરૂપી સ્વમતું છે. બીજાં જગતોરૂપી
સ્વમોમાં પણ એવી જ ભતતી સ્થિતિ રહેલી છે
અને કોઈ ઠેકાણે (ભાયાની અનિર્વચનીયતાને
લીધે) બીજી ભતતી સ્થિતિ પણ છે.^૨ બીજા
જગતરૂપી સ્વમોની આકૃતિ અને તેનું પરિભાણ
આદિ કહેવાનું શું પ્રયોજન છે? કેમકે ચાલુ
પ્રસંગમાં ઉપયોગી થાય તેવી કથા વિના બીજી
કથા શુદ્ધિમાન પુરુષોની હોતી નથી.^૩ દે પડિત
સમાસદો । આપણા આ જગત પ્રમાણે જોતાં
તો સર્વ બ્રહ્માંડોના મધ્યમાં આવેલા સર્વ દીપોનાં

* આ એકોઅઘાલીસમા સર્ગમાં તે અધકારમય
ખાતને બેતરો પછી, બ્રહ્માંડનાં આવરણો વિષે અને
એ વિપક્ષિત રાજના અવિદ્યામાં જમણું થયું
વર્ણન કરવામાં આવ્યું.

અને સમુદ્રોના ઉત્તરભાગમાં મેરુ તથા દક્ષિણ ભાગમાં લોકલોક પર્વત રહેલ છે. માટે સર્વ પ્રાણીઓના સમૂહ વડે ભરેલાં બીજાં બ્રહ્માંડોના સંબંધમાં પણ આનું અનુમાન જને થતું હોય, તે ભલે તેવું અનુમાન બાંધો.^૪ આ બ્રહ્માંડની બહાર વસનારા બીજાઓને જ કાંઈ બીજા જગતરૂપી જુદી જુદી જાતના જાતો ભાગતા હશે, તે તેઓને જ પ્રત્યક્ષ હશે તેમનો તેવો આકાર આપણા જોવામાં આવી શકે નથી.^૫ આ સાત દ્વીપોની અંદર નિવાસ કરી રહેલા સર્વ જીવોના ઉત્તરભાગમાં મેરુ રહેલ છે અને દક્ષિણભાગમાં લોકલોક પર્વત રહેલ છે; બાકી બીજાઓને માટે તેમ નથી, એવો નિશ્ચય છે.^૬ હે રામચંદ્ર ! હવે ચાલતા પ્રસંગ વિષે કું કહું, તે સાંભળો. બ્રહ્માંડરૂપી કપાટનું આપણે જ પ્રમાણ કહું, તેના કરતાં દશગણું જળ તેની બહાર તેને ફરતું રહ્યું છે.^૭ જમ તુણ્યુંબકમણિ પોતાના આકર્ષણશક્તિરૂપી સ્વભાવ વડે તુણને ધારણ કરી રાખે છે અને કલ્પવૃક્ષ જમ યાચકોએ ઇચ્છેલાં રત્નોને ધારણ કરે છે, તેમ એ બ્રહ્માંડરૂપી કપાટ પણ પાર્થિવભાગને લીધે પોતાની સ્વાભાવિક આકર્ષણશક્તિ વડે જળને નિરંતર ધારણ કરી રહેલ છે.^૮ કલ્પવૃક્ષરૂપી રત્નની પેઠે પાર્થિવ ભાગ સર્વદા સર્વ પદાર્થોના આશ્રયરૂપ થઈ રહેલ છે. તેને લીધે જળ, વૃષ્ટિ વગેરે પદાર્થો તેની અંદર જ પડે છે.^૯ એ જળરૂપી આવરણની બહારના ભાગમાં એ જળના કરતાં દશગણું તેજ રહેલ છે. તે તેજ ઇંધનરૂપી આધાર વિના જ રહ્યું છે, આકાશના જરૂં સ્વચ્છ છે અને શાંત તથા નિશ્ચય એવી અગ્નિની જ્વાળા જરૂં મહાદેવીપ્રમાણ છે.^{૧૦} અગ્નિની બહાર વળી તેનાથી દશગણા વિસ્તારવાળો વાયુ રહેલ છે અને તે વાયુની બહાર તેના કરતાં દશગણા વિસ્તારવાળું નિર્મળ આકાશ રહ્યું છે.^{૧૧} ત્યાર પછી શાંત અને અનંત

૩ બ્રહ્માંડ રહેલ છે. તે પ્રકાશરૂપ પણ નથી

તેમ અધિકારરૂપ પણ નથી; તે સદા અવિનાશી છે અને પ્રજ્ઞાનધન છે.^{૧૨} આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત એવું તે બ્રહ્મરૂપી મહાકાશ મહા-ચૈતન્ય એવા નામને ધારણ કરી રહેલ છે, સર્વના આત્મારૂપ છે, લોકાના ધણની પેઠે છિદ્રરહિત છે અને કેવળ નિર્વાણમય છે.^{૧૩} તેની અંદર લાખો બ્રહ્માંડ એકબીજાથી ઘણે દૂર, પરસ્પર એવામાં ન આવે તેમ, વારંવાર ઉત્પન્ન થતાં રહે છે અને પાછાં પ્રલયને પણ પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૧૪} વસ્તુતાએ જોઈએ તો સદા પોતાના સમાનરૂપે રહેનારા (નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપમાં રહેલા) ચિદાકાશની અંદર આવ્યોવ્યવ-તિરાલાવ આદિ કશું થતું જ નથી. ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર તેવે રૂપે અને તેવે આકારે વિવર્તલાવથી થઈ રહેલ છે.^{૧૫} આ સર્વ દર્શનના અનુભવ વિષેનો કમ મેં તમને કહી બતાવ્યો. હવે લોકલોક પર્વતમાં વિપશિત્ રાખનું શું થયું, તે વિષે કું કહું છું, તે તમે સાંભળો.^{૧૬} જન્માંતરમાં સારી પેઠે દિશાઓનો અંત જોવાના પૂર્વસંસ્કારનો અભ્યાસ કરનારા અને દૃઢ નિશ્ચયથી પ્રેરાયેલા એ વિપશિત્ રાખએ લોકલોક પર્વતના શિખર ઉપરથી અંધારી ખાઈમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૧૭} ત્યાં તેણે શિખરના જવા મોટા પક્ષીઓએ ફાડી ખાધેલા પોતાના દેહને જોયો. પછી પોતાના ઇચ્છિત કાર્યમાં પ્રવૃત્ત થઈ ગયેલા મનરૂપી દેહ જ તેના જોવામાં આવ્યો.^{૧૮} નિર્મળ ચિત્તવાળા વિપશિત્ રાખએ તે મરણપ્રદેશની પવિત્રતાને લીધે (સ્થૂલદેહભાવના સંસારને હૃદયુદ્ધ કરનાર ચાર ભૂત ન હોવાથી) પોતાના આતિવાહિક (મનોમય) દેહને આધિભૌતિકરૂપે જોયો નહિ. મતલબ કે, એક આતિવાહિકપણાનું તેને વિસ્મરણ થયું નહિ.^{૧૯} તેને સ્થૂલદેહથી રહિત આતિવાહિક દેહરૂપ આત્માનો બોધ થયો, પણ વિશેષ (સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ અને કારણદેહથી જુદા શુદ્ધ ચિન્માત્મરૂપ આત્માનો) બોધ થયો નહિ. એટલે દિશા-

આનો અંત બેવારૂપી પોતાનું કાર્ય સમાપ્ત ન થયેલુ બેઈ, તેણે પાછું આગળ ચાલવા માંડ્યું.^{૨૦}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! દેહ વિના આ ચિત્ત કાર્યમાં શી રીતે પ્રવૃત્ત થાય છે? તથા સ્થૂણદેહ અને દિવ્યદેહના કરતાં આતિવાહિક (મનોમય) દેહમાં શી વિશેષતા રહી છે?^{૨૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ અંતઃપુરમાં ગ્હેનાર સ્ત્રીવર્ગ વગેરેનું ચિત્ત સંકલ્પ વડે એક પથિક ભાવને ધાણ કરી લઈ બહાર ફેલાઈ બળ છે, તેમજ એ વિપશ્ચિત્ રાજનું ચિત્ત પણ ફેલાઈ રહ્યું હતું.^{૨૨} જમ બ્રમમાં, સ્વપ્નમાં, મનોરાજ્યમાં, મિથ્યા જ્ઞાનમાં અને કથાશ્રવણમાં ચિત્ત પસરી બળ છે, તેમ એ વિપશ્ચિત્ રાજનું ચિત્ત પ્રસરી ગયું હતું.^{૨૩} જ દેહની અંદર બ્રમ, સ્વપ્ન, મનોરાજ્ય આદિ પસરી બળ છે, તે આતિવાહિક શરીર છે અને તેના આતિવાહિકપણાની વિસ્મૃતિ થતાં કાળે કરીને તેમાં જ આધિભૌતિકપણાની (સ્થૂણદેહભાવની) પ્રતીતિ થાય છે.^{૨૪} રજ્જુમાં થયેલી સર્પની ભ્રાંતિની પેઠે કેવળ ભ્રાંતિમાત્ર એવો આ આધિભૌતિક દેહ (સ્થૂણ દેહ) જ્યારે તિરોહિત થઈ બળ છે, સારે આતિવાહિક દેહ (સૂક્ષ્મદેહ) અવશેષ રહે છે. હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! હવે આમણે એ આતિવાહિક દેહ વિષે સારી રીતે વિચાર કરીએ તો જણાય છે કે, ચિન્માત્ર સિવાય બીજું કશું તત્ત્વ તેમની નથી.^{૨૫} અલ્પ આદિ હિન્દ્રય દ્વારા એક પ્રદેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં પહોંચતાં વચમાં ચિદાત્માનું જે નિર્વિધયસ્વરૂપ અનુભવમાં આવે છે, તે જ અનંત અને સદા એકરૂપ એવા ચિન્માત્રતત્ત્વનું સ્વરૂપ છે.^{૨૬} એ શુદ્ધ ચિદાકાશની અંદર દ્વેત ક્યાં છે? અને રાગદ્વેષ આદિની સ્થિતિ પણ ક્યાં છે? તે તમે જ કહો. સર્વ અનાદિ અને અનંત શિવરૂપ (બ્રહ્મરૂપ) છે, એમ સમજવું, અનુભવવું, તે જ પરમબોધ કહેવાય છે.^{૨૮} મનના સંકલ્પોને છોડી દઈ, સ્વસ્વરૂપમાં ચાંત-

પણાથી સ્થિતિ કરી રહેવું, એ જ ઉત્તમ બોધ છે. વિપશ્ચિત્ રાજ આતિવાહિક દેહમાં સ્થિતિ કરી રહ્યો હતો, પરંતુ હજી તે યથાર્થ પરમબોધને પ્રાપ્ત થયો ન હતો.^{૨૭} કેમકે આતિવાહિક દેહને હજી તે પોતાના આત્મારૂપ સમજ્યો હતો અને તેને લીધે જ પ્રથમ તેને ગર્ભવાસ એવો અધકાર દેખાતો હતો.^{૨૮} પછી એ અધકાર (અધારી ખાઈ)ને અંતે બ્રહ્મહિતા કપાટના જેવા એક અકરૂપ થઈ રહેલું ભૂતળ (પૃથ્વી) આવ્યું. એ ભૂતળ હપરના અને નીચિના બન્ને ખડના વિભાગના સંધિરૂપ છે, વળતા જવું દંઢ છે, સુવર્ણમય છે અને કરોડો ચોજન સુધી વિસ્તારને પામ્યું છે.^{૩૧} એ ભૂતળ પછી એ વિપશ્ચિત્ રાજ તે પૃથ્વીના કરતાં આકાશના વિસ્તારવાળા જળને પ્રાપ્ત થયો. દ્વીપને અંતે જમ સમુદ્ર રહે છે, તેમ તે કપાટરૂપી ભૂમિને આધારે રહ્યું હતું.^{૩૨} એ જળનું ઉલ્લંઘન કરી ગયા બાદ તે અનેક સૂર્યોના સમૂહની પેઠે (અસભ્ય) અને પ્રલયકાળના અગ્નિની ઘાટી જ્વાળાના બંધાઈ ગયેલા સમૂહોની જમ મહાદેહીધમાન એવા તેજને પ્રાપ્ત થયો.^{૩૩} દાહ અને શોક આદિથી રહિત એવા મનોમય શરીર વડે એ વિપશ્ચિત્ રાજ તેજરૂપી એ આવરણમાંથી નીકળી ગયો અને પૂર્વવાસનાને લીધે પ્રતીતિમાં આવતા વાયુરૂપી આવરણમાં થતી પોતાની ગતિને કેમવા લાગ્યો. પવનમાં વહ્યો જતો વિપશ્ચિત્ રાજ પોતાના આત્મા(શરીર)ને આતિવાહિકરૂપ સમજતો હતો અને પોતે ચિત્તરૂપ જ હતો; તેથી થું વહ્યું બળ છે? કાંઈ નહિ. એમ પણ તેના સમજવામાં આવતું હતું.^{૩૪,૩૫} એવી રીતના બોધ વડે ધીર ચિત્તવાળો વિપશ્ચિત્ રાજ પવનરૂપી સાગરને તરી ગયો. ત્યાર પછી પવનથી દશગણા વિસ્તારવાળા વિસ્તીર્ણ આકાશમાં તે જઈ પહોંચ્યો.^{૩૬} આકાશનું ઉલ્લંઘન કરી ગયા પછી તે અનંત કાશમાં અવિદ્યારૂપી ઉપાધિવાળા

જઈ પહોંચેા. એ વિદ્યાકાશની અંદર આ સર્વ છે, એને લીધે સર્વ પ્રતીતિમાં આવે છે અને વસ્તુતાએ એતાં એ કશાં રૂપ નથી.^{૩૦} તેની અંદર મન વડે ભ્રમણ કરતાં તે ધણો જ છેડે ચાલ્યો ગયો. તેણે પોતાના તેવા સંસ્કારને લીધે પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને જગત વગેરે દીઠું.^{૩૧} ફરી વાર પણ સંસારની રચના પાછી તેના જેવામાં આવી, ફરી વાર સૃષ્ટિનો તેને અનુભવ થયો અને ફરી વાર દિશાઓ, પર્વતો, આકાશ, દેવતાઓ તથા મનુષ્યો તેના જેવામાં આવ્યાં.^{૩૨} પચમહાભૂતને અંતે ફરી વાર તેણે પાછું એક-રસરૂપ બ્રહ્મ બોલ્યું. તેની અંદર તેણે વળી પાછાં વિસ્તીર્ણ જગત બેંચાં. વળી સૃષ્ટિઓ અને દિશાઓ પાછાં તેના જેવામાં આવ્યાં.^{૩૩} તેણે પાછું બ્રહ્મરૂપી આકાશ દીઠું. વળી પાછી ત્યાર પછી સ્થિર થઈ રહેલી અનેક સૃષ્ટિઓ તેના જેવામાં આવી. આવી રીતે ઘણાં લાંબા સમયથી તે અધ્યાપિપથ* ત ભ્રમણ કરતો રહે છે.^{૩૪} ઘણા કાળથી અભ્યાસ કરાયેલા (અવિદ્યાનો અંત જેવારૂપી) પોતાના નિયમથી હજી સુધી તે વિરામ પામતો નથી. અવિદ્યાનો અંત છે જ નહિ અને તેની અંદર સત્ય અધિષ્ઠાનચૈતન્યનું અવલોકન કરવામાં આવે, તો તે અવિદ્યા બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૩૫} પાછી વસ્તુતાએ એઈ એ તો અખંડ સ્વસ્વરૂપમાં રહેનાર બ્રહ્મનો અંદર એ અવિદ્યા છે જ નહિ. અમુક દૃશ્ય છે અને અમુક અવિદ્યા છે, એવા વિકલ્પરૂપે આત્મા જ વિવર્તભાવથી પ્રસરી રહ્યો છે.^{૩૬} શાંત પરબ્રહ્મ ત્રણે કાળમાં સત્ય છે. જાગૃતમાં અને સ્વપ્નમાં તે જેવા પ્રકારનું તમારા જેવામાં આવ્યું હતું, તેવા પ્રકારનું થઈ રહ્યું હતું. હમણાં પણ તે જેવા પ્રકારનું જેવામાં આવે છે, તેવા પ્રકારનું થઈ રહ્યું છે. હવે પછી પણ જીવું તમે તેને જોશો, તેવું જ તે પોતાની આચિત્ય શક્તિને લીધે થઈ રહેશે.^{૩૭}

૧૬ જગતનો જે આ પ્રતિભાસ થાય છે,

તે એક ઘાટા અધકાર જેવો છે. જેમ આંખો મીંચી જતાં અધારાનું મોટું ચક્ર જેવામાં આવે છે, તેમ અવિદ્યાને લીધે જ તે મોટું જણાય છે. હે પ્રિય રામચંદ્રજી! તે જગતને પરબ્રહ્મદષ્ટીએ એતાં (પ્રાતિભાસિકરૂપે) તે સત્ય જણાતું નથી અને અવિવેકીઓની દષ્ટિથી એતાં તેનું પ્રતિભાસિક રૂપ જેવામાં આવવાથી અસત્ય કરી શકાતું નથી. તે અનિર્વચનીય છે.^{૩૮} હે રામચંદ્રજી! તે વિપશ્ચિત્ રાજને અધ્યાપિપથ* ત તત્ત્વજ્ઞાન થયું નથી; તેથી જેમ વનના ભાગોમાં રંકુ જાતનો મૃગ ભમ્યા કરે છે, તેમ તે પ્રથમ જોયેલા જગતોમાં તથા તેના જેવાં જ બીજાં જગતોમાં પોતાની વાસનાને અનુસારે વારંવાર ભમ્યા કરે છે. એ સર્વ જગત વિરાટરૂપી બ્રહ્મના ઉદરમાં રહેલાં છે અને કેવળ વાસનામાત્ર હોવાથી વસ્તુતાએ એતાં અતિસૂક્ષ્મ છે.^{૩૯}

તેષ્વેવ તેષ્વિવ ચ તેષુ તત્ત્વતરેષુ બ્રહ્મોદેરેષુ ચિરદૂરતરં જગત્સુ । સોઽધ્યાપ્યસંવિદિતતત્ત્વતત્ત્વતયા તયોષઃ સંહેપુ રંકુરિવ રાયઞં વૃષ્મીતિ ॥૪૬॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિપશ્ચિત્ રાજનું' અવિદ્યામાં ભ્રમણ' એ નામનો સર્ગ ૧૨૮ માં સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૩૨૯ મો* ~*~

બીજા એ રાજના વર્ણનમાં એકને મૃગને અવતાર તથા શ્રીરામનો સમાગમ

॥ રામ ઉવાચ ॥

તયોર્દ્યોર્ધ્વનિશ્ચેષ્ટ સંપન્નં કિમતઃ પરમ્ ।
પશ્ચાદ્વિપશ્ચિતોસ્તસ્ય રુદ્ધયોર્વે વિપશ્ચિતોઃ ॥ ૧ ॥
રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! શાદ્ભલિ-દ્રીપના રાજ્યમાં અને અંદ્રલોકમાં ભોગો વડે

* આ એકસોઅગણત્રીસમા સર્ગમાં અવશિષ્ટ રહેલા એ વિપશ્ચિતતા વૃત્તાંત વિષે વર્ણન આવશે તથા એકને મૃગને અવતાર આવતાં અંતે રામચંદ્રજીનો સમાગમ થશે એ કહેવાશે.

રોકાઈ રહેલા અને ભોગોનું નિઃસારપણું જાણનારા બીજ બે વિપશિત્ રાજની પછી શી ગતિ થઈ, તે આપ કહો. ^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-તે બન્નેમાંથી એક (દક્ષિણ-દિશાવાળો) વિપશિત્ રાજ ઘણા લાંબા સમયથી અભ્યાસ કરાયેલી વાસનાને પરવશ બની ગયો અને અનેક દેહોના સમૂહ વડે દ્વીપોની અંદર ભ્રમણ કરતાં ભવાટવીમાં ભટકવારૂં પી તેની તે જ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થયો. ^૨ ગયા સર્ગમાં વર્ણવેલા વિપશિત્ રાજની પેઠે એ દક્ષિણદિશાવાળો વિપશિત્ રાજ પણ આવરણોનો ત્યાગ કરી દઈ પર-માકાશની અંદર લાખો સંસારનું, અવલોકન કરતાં અધાપિપયંત સ્થિર થઈ રહ્યો છે. ^૩ બીજો પૂર્વદિશાવાળો વિપશિત્ પોતે ચંદ્રલોકમાં ચંદ્ર પાસે રહ્યો હતો અને તેને ચંદ્રમૃગને વિશે અતિશય સ્નેહ બંધાયો હતો. આથી ચંદ્રની સાથે તેના દેહો પણ પ્રતિભાસ ઉત્પન્ન થયા કરતા હતા. હવે એ ભમ્યા કરતા દેહોનો ત્યાગ કરી દઈ, મૃગમાં બંધાયેલી પ્રીતિને લીધે આજ પર્વતમાં તે મૃગરૂપ થઈ રહ્યો છે. ^૪

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! ચારેય વિપશિત્ રાજની સદાકાળ ઉદય પામનારી વાસના તો એક જ હતી; છતાં તે ઉત્તમ અને અધમ રૂળ આપનારા અનેક ભાવને ક્રમ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ? ^૫

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-મનુષ્યની ઘણા લાંબા કાળ સુધી અભ્યાસ કરાયેલી વાસના બે પ્રકારની હોય છે. એક થોડી દંઢતાવાળી (કોમઠ) હોય છે અને બીજી મજબૂત દંઢતાવાળી (અતિદંઢ) હોય છે. તેમાંથી થોડી દંઢતાવાળી (કોમળ) વાસના દેશકાળ અને ક્રિયાના યોગથી બદલાઈ જાય છે અને ઘાટી દંઢતાવાળી વાસના બદલાતી નથી. ^૬ જો એક બાબુ દેશ, કાળ અને ક્રિયા આદિની એકતા હોય, તેમજ બીજી બાબુ વાસનાની એકતા હોય, તો તે બન્નેમાં જ વધારે બળવાન હોય તે જ મેળવે છે. ^૭ એવી રીતે દેશકાળના

યોગથી થનારા વિભાગને લીધે એ ચારેય વિપશિત્ રાજઓ જુદે જુદે પ્રકારે રહ્યા હતા. એ ચારમાંથી બે અવિદ્યામાં ખે ચાતા જતા હતા, તો એક મુક્ત થઈ ગયો હતો અને એક મૃગરૂપ થઈ રહ્યો હતો. ^૮ પ્રાંતિને જ સત્યરૂપે નિશ્ચય કરી રહેલા ત્રણ વિપશિત્ રાજને અધાપિપયંત અવિદ્યાનો અત મળ્યો નથી. અજ્ઞાન વડે મોટા રૂપમાં દેખાતી આ અવિદ્યા અનંત છે. ^૯ પરંતુ વસ્તુતા એ જોતાં તે અવિદ્યા નિર્મૂળ જ છે. જમ સૂર્યનારાયણના ઉદયથી અધકારની શોભા જતી રહે છે, તેમ વિજ્ઞાનરૂપી પ્રકાશનો ઉદય થતાં તે તરત ગલિત થઈ જાય છે. ^{૧૦} થોડા સમયમાં જ તેની વાસનાથી એક બીજું જ બ્રહ્માંડ બનું થઈ ગયું અને તેમાં પશ્ચિમદિશાવાળા વિપશિત્ રાજનું જ વૃત્તાંત બન્યું છે, તે તમે સાંભળો. ^{૧૧} તે અતિ દૂર સુવર્ણમય ભૂમિપ્રદેશમાં બ્રહ્મરૂપી મહાચિહ્નાકારનો અંદર કોઈ એક દરશરૂપે દેહાઈ રહેલ એક બ્રહ્માંડરૂપી ભ્રમ છે. તે દરશરૂપે દેખાતાં છતાં વસ્તુતાએ બ્રહ્મરૂપ જ છે. ^{૧૨} તે પશ્ચિમદિશાવાળા વિપશિત્ રાજને તે દરશરૂપે જોવામાં આવ્યું, એટલે તેને વિશે તે પોતે એકલો શમ, દમ તથા ઈશ્વરભક્તિ અદિ શુભ ગુણોના સંસર્ગને લીધે જીવન-મુક્ત વિદ્વાન પુરુષોના મધ્યમાં જઈ પહોંચ્યો. ^{૧૩} ત્યાં દરશના સ્વરૂપને બરાબર જાણખી લઈ, તે પૂર્ણ બ્રહ્મભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયો. ત્યાં જ તેને તત્ત્વજ્ઞાન થયું, એટલે જગતને આકારે દેખાતી અવિદ્યા અને પોતાનો તે દેહ એ બંને યજ્ઞ-વાના જળની પેઠે ક્યાંય જતાં રહ્યાં. કમંઠે એ બન્નેની સ્થિતિ રાગને લીધે જ હતી. ^{૧૪} આ પ્રમાણે પશ્ચિમદિશાવાળા વિપશિત્ રાજનું સર્વ વૃત્તાંત સ્ફુટ રીતે કહી બતાવ્યું. એવી રીતે બ્રહ્મની પેઠે જ આ અવિદ્યા અનંત છે; કમંઠે તે બ્રહ્મરૂપી અધિ-દ્યાનમાં જ કલ્પાયેલ છે. ^{૧૫} એ બ્રહ્મની અંદર તેની સત્તા વડે કલ્પાયેલા જગતમાં લાખોનાં લાખો વર્ષો વ્યતીત થઈ જાય, તો પણ તેનો કશો અંત

દેખાતો નથી. સ્વભાવે કરીને તેમાં જ પરમાત્માનો અનુબદ્ધ થાય, તો જ કાંઈ ખરું લક્ષ્ય મળી જાય છે.^{૧૬} તે અધિષ્ઠાનચૈતન્યનું ખરું સ્વરૂપ ન ઝાળખાયાથી તે મિથ્યા અવિદ્યારૂપ કહેવાય છે અને એ તેનું વાસ્તવ ઝાળખાઈ જાય, તો તે શાંત પરબ્રહ્મરૂપ જ કહેવાય છે.^{૧૭} જ કાંઈ અવિદ્યાનો તથા બ્રહ્મનો આભેદ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે પણ વસ્તુતાએ જોતાં ભેદરૂપ નથી. કેમકે એ ભેદ પણ અવિદ્યારૂપ છે અને અવિદ્યા બ્રહ્મરૂપ છે. તે બ્રહ્મ ચિદાભાસરૂપ થતાં તેને ભેદની પ્રતીતિ થાય છે, માટે તે ભિન્નતા ચિદ્રૂપ જ છે.^{૧૮} એવી રીતે ભેદબુદ્ધિને લીધે બ્રહ્માંડરૂપી મંડપની અંદર અવિદ્યા વડે બ્રમણ કરનારા તે અવિવેકી વિપશ્ચિતને સંકેદો યુગો વહી જવા છતાં પણ અવિદ્યાનો અંત મળ્યો નહિ.^{૧૯}

રામ બોલ્યા:—હે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ મહારાજ ! ઉત્તરદિશાવાળો વિપશ્ચિત્ રાજ બ્રહ્માંડરૂપી કપાટને કેમ પ્રાપ્ત થયો નહિ ? અને એ વિષેનું આપે કેમ વર્ણન કયું નહિ ?^{૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—ઉપરન થતાં તરત જ બ્રહ્મા એ પૂર્વકાળમાં પોતાના બે હાથ વડે બ્રહ્માંડ મંડળના નીચે અને ઉપર બે વિભાગ કરી દીધેલ છે.^{૨૧} આથી ઉપરનો ભાગ નીચેના ભાગથી અતિ દૂર રહેલ છે અને નીચેના ભાગને ઉપરના વિભાગથી ધણું જ લાંબું અંતર છે. આ બન્ને વિભાગો નો આશ્રય કરીને જ જળ આદિ આવરણો બણે રહ્યાં હોય, એમ જણાય છે. એ આવરણોને આધાર પણ તેનો જ છે અને તેની અંદર જ તે રહ્યાં છે.^{૨૨, ૨૩} બ્રહ્માંડનાં એ બન્ને કપાટના મધ્ય ભાગમાં આ અપાર, સર્વ તરફ (આગળ, પાછળ વગેરે બાજુમાં) અનંત અને સ્થામ એવું જ કાંઈ દેખાય છે તે આકાશ છે, એમ તત્ત્વતાઓનું સમજવું છે.^{૨૪} તેની અંદર જળ આદિ આવરણો સ્પર્શ કરી શકતાં નથી અને તેમાં રહ્યાં નથી. તે પોતે નિર્મળ છે. ચારે બાજુ તે પોતે

શૂન્ય છે. પ્રલયકાળની કલ્પના કરનારાઓએ તેને બીજાઓ (જૂનો) ના આધારરૂપ કહ્યું છે.^{૨૫} ઉત્તરદિશાવાળો વિપશ્ચિત્ રાજ ચારે બાજુ અવિદ્યાનું અવલોકન કરવા માટે મોક્ષ થતાં સુધી બણે અત્યંત દીક્ષિત થઈ રહ્યો હોય તેવો દેખાતો હતો. તે નક્ષત્રચક્રની પેઠે આકાશમાર્ગે ગયો હતો.^{૨૬} આ અનંતરૂપે પ્રતીતિમાં આવતી અવિદ્યા બ્રહ્મરૂપ જ છે; કેમકે તે તેની અંદર જ કલ્પાયેલી હાવાથી તેનાથી ભુદ્ધિ નથી. ન્યાં સુધી તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઝાળખવામાં ન આવે, ત્યાં સુધી તેની સત્તા ભાસે છે; પરંતુ ન્યારે તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઝાળખાઈ જાય છે, ત્યારે તેની સત્તા પ્રતીતિમાં જ આવતી નથી.^{૨૭} એવી રીતે તે વિપશ્ચિત્ રાજાએ એકબીજાથી ઘણે દૂર પરમાકાશની અંદર અવિદ્યા સંબંધી કાંઈ બીજું જ જગતમાં ભમ્યા કરે છે.^{૨૮} તેમાંથી કાંઈ એક તો મુક્ત થઈ ગયેલ છે, કાંઈ એક મૃગરૂપ થઈ રહેલ છે અને બીજા બે તો પૂર્વના દંડ સંસ્કારને પરસ્પર વશ બની જઈ અઘાપિ ભમ્યા કરે છે.^{૨૯}

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! આપની જો મારા તરફ કૃપા હોય તો કહો, કે, એ વિપશ્ચિતો કેવાં જગતમાં ભમતા રહે છે ? અને તેઓ એકબીજાથી કેટલે દૂર રહેલ છે ? હે મહારાજ ! જે જગતની અંદર એ વિપશ્ચિત્ રાજાએ થયા, તેઓ કેટલો પંથ કપાયા પછી આવે તે કહો; કેમકે અહીં આપે જે અમને આખ્યાન કહ્યું, તે અતિ આશ્ચર્યકારક છે.^{૩૦, ૩૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચંદ્રજી ! અવિદ્યામાં બ્રમણ કરી રહેલા બે વિપશ્ચિત્ રાજાઓ જે જગતની અંદર રહેલા છે, તે જગત યત્ન વડે પણ આપણને દિષ્ટિગોચર થાય તેમ નથી.^{૩૨} ત્રીજો વિપશ્ચિત્ રાજ મૃગપણાને પ્રાપ્ત થયેલ છે અને જે જગતની અંદર તે રહ્યો છે, તે જગત કદાચિત્ આપને દિષ્ટિગોચર થાય ખરું.^{૩૩}

રામ બોલ્યા:—હે મહાયુદ્ધિમાન વસિષ્ઠ-

ઋષિ! મૃગપણને પ્રાપ્ત થયેલ વિપશિત્ રાજ જે જગતની અંદર રહેલ છે, તે જગત ક્યાં છે? એ આપ મને યથાર્થ કહો.^{૩૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પોતાની પૂર્વની જન્મ-ભૂમિથી અતિ દૂર પ્રદેશમાં જઈ પરબ્રહ્મરૂપી મહા-કાશની અંદર એ વિપશિત્ રાજ જે જગતમાં મૃગભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યો છે, તે વિશે તમે સાંભળો.^{૩૫} જની અંદર તે મૃગભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે, તે આ ત્રિલોકી જ છે, એમ તમે સમજો. વળી, જેમાં આ ત્રિલોકી રહી છે, તે પરમાકાશ છે. આ ત્રિલોકી વિપશિત્ રાજના પૂર્વજન્મના પ્રદેશથી અતિ દૂર આવેલ છે.^{૩૬}

રામ બોલ્યા:-એ વિપશિત્ રાજ આ જગત-માંથી જ દિશાઓના અંત જોવાની વાસનાથી તે ગતિને પ્રાપ્ત થયો હતો, તો પાછો તે અહીં જ મૃગભાવને કેમ પ્રાપ્ત થયો? અને એ વાત (ફરીને અહીં આવ્યા સિવાય અહીં જ પાછી મૃગરૂપે અવતરવાની વાત) શી રીતે ઘટી શકે?^{૩૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જેવી રીતે અવયવી પોતાના અવયવોને નિરંતર ખરાબર રીતે જાણે છે, તેવી રીતે હું બ્રહ્મરૂપ મારા આત્માની અંદર રહેલાં સર્વ બ્રહ્માંડોને જાણું છું.^{૩૮} એ બ્રહ્માંડો અનિ-ચત સ્થિતિવાળાં છે, પ્રલયને પ્રાપ્ત થનારાં છે, નાના પ્રકારને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે, અનેક છે, પરસ્પર અદૃશ્ય છે, એક ચિદાકાશની અંદર જ કલ્પાયેલ હોવાથી પરસ્પર જ્ઞાતપ્રેત જેવાં છે અને પૃથ્વીના વિકારરૂપ પટતતુ આદિનાં સ્વરૂપની પેઠે તેઓ બ્રહ્મના અંદર પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૯} હે રામચંદ્ર! એ અનેક બ્રહ્માંડોની અંદર કોઈએક બ્રહ્માંડની પદ્ધતિ અહીંની પદ્ધતિના જેવી જ છે; તેની અંદર આ વૃત્તાંત જનલ છે, તે જાણે અહીં જ જન્મ્યું હોય, તેમ મેં તમને કહી બતાવ્યું છે. એ વિપશિત્ રાજઆ પોતપોતાની વાસના વડે કલ્પિત એવાં જુદાં જુદાં અનેક જગતોની અંદર જુદા જુદાં દેહો વડે અનંત

આકાશમાં પ્રથમ વર્ણવેલા દિશાઓના અંતરેમાં ભગતા હતા. તેમાં પૂર્વદિશાવાળો વિપશિત્ રાજ તેટલા સમય સુધી પોતાના ધારેલા કાર્યમાં (ઉત્સાહયુક્ત) બુદ્ધિવાળો હતો અને તે અનેક જગતરૂપી બ્રહ્મમાં બ્રમણ કરી કાકતાલીયયોગથી આ બ્રહ્માંડમાં જ કોઈએક પર્વતની ગુફામાં મૃગરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૪૦-૪૨} ધણે દૂર અનેક જગ-તોમાં બ્રમણ કરી એ વિપશિત્ રાજ જે સૃષ્ટિની અંદર મૃગરૂપ થઈ રહ્યો છે, તે આ જ સૃષ્ટિ છે; એ વાત પણ ચિદાકાશની અંદર કાકતાલીયની પેઠે કલ્પાયેલ છે.^{૪૩}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ! જે આપ કહો છો તેમ હોય, તો તે કઈ દિશામાં, કયા દેશમાં, કયા પર્વતમાં અને કયા વનમાં મૃગરૂપ થઈ રહેલ છે? તે આપ કહો.^{૪૪} એ મૃગ હમણાં શું કરે છે? શી રીતે તે ધ્રો-બડને ચાલે છે? સર્વ ધાન્ય વડે ભરપૂર રસમય ભૂમિમાં નિવાસ કરનાર અને વૃક્ષાવસ્થાને લીધે જાણે શિથિલ શાંત-વાળો થઈ ગયો હોય તેવો થઈ રહેલ એ મૃગ પોતાના ઉદાર પૂર્વજન્મનું સ્મરણ ક્યારે કરશે?^{૪૫}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-ત્રિગર્ત દેશના રાજાએ મને જે ક્રીડામૃગ ભેટ તરીકે આપેલ છે અને જે હમણાં આપણા ક્રીડામૃગોના ગૃહમાં રહેલ છે, તે જ એ વિપશિત્ રાજ છે, એમ તમે સમજો.^{૪૬}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-આ વાત સાંભળી સભામાં વિસ્મયને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા શ્રીરામચંદ્ર-જીએ એ ક્રીડામૃગને બોલાવી લાવવા માટે અનેક બાળકાને મોકલ્યા.^{૪૭} એ સુંદર મૃગને બોલાવી લાવતાં તેણે વિરાળ સભાની અંદર પ્રવેશ કર્યો અને સર્વ સભ્યોના સમૂહ દેને પુષિવાળો તથા પ્રસન્ન દીઠો.^{૪૮} પોતાના દેહમાં રહેલાં ખિંદુઓ વડે તે તારાઓરૂપી ખિંદુઓવાળા આકાશનું અનુકરણ કરતો હતો અને પોતાના કટાક્ષપાત-રૂપી કમળોની વૃત્તિ વડે તે સુંદરીઓનો પણ તિર-સ્કાર કરતો હતો.^{૪૯} એ ક્રીડામૃગ પોતાને જોવાને

આતુર થઈ રહેલી સભા તરફ પણ લક્ષ આપતો નહોતો અને પોતાના ભયભરેલા કટાક્ષ વડે સભાના સ્તંભ આદિમાં જડેલ શ્યામ એવી મરકત મણિની ક્રાન્તિઓને બ્રાંતિથી લીધું ધાસ સમજી તેને ખાવાને દોડતો હતો.^{૧૦} કાન, નેત્ર અને ગ્રીવાને જાંચી કરીને તે અસ્થિર અને નિવારણ ન કરી શકાય એવી પોતાની સ્થિતિ વડે તથા તેવાં જ કાન, આંખ, ગ્રીવા અદિને જાંચ્યાં રાખીને વેગથી ફરતો હતો, તેથી સભાજનો વ્યાકુળ થઈ જતા હતા.^{૧૧} એ મૃગને જોઈ રાબજો, મુનિજો, મંત્રીજો અને સર્વ સભ્યલોકો 'અહો! આયા અનંત છે' એમ બહુ ઘણા ધાંખા કાળ સુધી વિસ્મિત થઈ રહ્યા.^{૧૨} સર્વ સભાસદોના અવલોકનરૂપી ધાટી કમળની વૃદ્ધિ વડે તે મૃગ બહુ શ્યામ ખની ગયો હતો અને નાના પ્રકારનાં રત્નોનાં ફિરણોના સમૂહ વડે તે સુશોભિત હતો. એ મૃગને જોઈ રહેલી એ સભા, અંદર આશ્ચર્યનો અનુભવ કરતી હતી અને તે ચિત્રમાં આવે-ખેલ કમલિનીની જમ વિસ્મયથી બહુ દે સ્તબ્ધ થઈ રહી હતી.^{૧૩}

આશ્ચર્યચર્ચણસુવિસ્મિતસર્વલોકા સર્વાલો-
કનઘનોત્પલવર્પકૃષ્ણમ્ । રત્નાંશુજાલકચિતં
મૃગમીષમાણા સાસીત્સમા કમલિની લિપિ-
નિર્મિતેવ ॥ ૫૩ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિપશ્ચિન્ન-મૃગલાલ'
એ નામનો સર્ગ ૧૨૯ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૩૦ મો * ~*~

મૃગનો અગ્નિમાં પ્રવેશ

॥ વાલ્મીકિરુવાચ ॥

અથ રામ ઉવાચાસ્ય મુને કેન વિપશ્ચિતઃ ।
સ્પાદુપાયેન દુઃસ્વાન્તઃ પ્રાક્તનાત્મોદયાદિતિ ॥૧॥

વાલ્મીકિ યોદ્યા:-પછી રામચંદ્રજીએ પૂછ્યું કે, 'હે મહારાજ! કયા ઉપાયથી આ વિપશ્ચિત્ રાબનો પાછો પોતાના પૂર્વ દેહ (વિપશ્ચિત્ રાબના દેહ)નો આવિર્ભાવ થાય, તેને અનાદિ-સિદ્ધિ આત્મસ્વરૂપના જ્ઞાનનો ઉદય થાય અને તેના કુખનો અંત આવે? આપ તે કહો.'^૧

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-જ પુરુષને ઘણા કાળ સુધી કરેલી જ દેવની ઉપાસના વડે પ્રથમ વારંવાર પોતાના મનોરથની સિદ્ધિ થઈ હોય, તે પુરુષની તે દેવ વિના પછી આગળ ઉપર પણ પોતાના ઇચ્છિત મનોરથની સિદ્ધિ થતી નથી. કદાચિત્ થાય તો પણ તે શોભતી નથી, તેમજ તે પરિણામે સુખ આપનારી, હિતરૂપ કે ઉત્તમ ક્ષણ આપનારી થતી નથી.^૨ આ વિપશ્ચિત્ રાબને અગ્નિ શરણ (દેવત) રૂપ છે; માટે આ મૃગ તેની અંદર પ્રવેશ કરવાથી નિર્ભજ થયેલા સુવર્ણની પેઠે પોતાના પૂર્વરૂપને પ્રાપ્ત થશે.^૩ હમણાં જ હું એ ક્રિયા કરું છું અને તમને દેખાડું છું, તે તમે સર્વ જુઓ. આ મૃગ આપણી પાસે જ હમણાં અગ્નિમાં પ્રવેશ કરે છે.^૪

વાલ્મીકિ યોદ્યા:-એ પ્રમાણે કહી શ્રેષ્ઠ યોદ્યાવાળા શ્રીવસિષ્ઠઋષિએ પોતાના કમંડલુની જળ વડે આયમન કર્યું અને શાસ્ત્રપદ્ધતિને અનુસાર ઈંધન વગરના જ્વાળાઓના સમૂહરૂપે રહેલા અગ્નિનું ધ્યાન કર્યું. એ ઋષિના ધ્યાન વડે સભાના મધ્યપ્રદેશમાંથી અંગારાઓના આકાર

* આ એકસોત્રોસમા સર્ગમાં વસિષ્ઠઋષિના ધ્યાનથી ઉત્પન્ન થયેલા અગ્નિની અંદર એ મૃગનો પ્રવેશ થતાં, તેને પોતાના પ્રથમના વિપશ્ચિત્ રાબના દેહનો લાભ થઈ પૂર્વની સ્થિતિ થશે, એ વિશે વર્ણન આવશે.

વિનાનો, ઇંધનથી રહિત, સ્વચ્છ અને ઘમઘમાટ કરી રહેલો જ્વાળાઓનો સમૂહ પ્રકટ થઈ ગયો. એ અગ્નિમાં ધુમાડાનો ઢેકાજળનો કશો સંપર્ક નહોતો.^{૧૪-૧૬} એ જ્વાળાઓનો સમૂહ અત્યંત મનોહર તથા દૈદીપ્યમાન કાન્તિવાળો હતો અને સુવર્ણમય મંદિરના જેવો રમણીય દેખાતો હતો. તેનો આકાર વિકસિત થયેલાં કેસુડાનાં પુષ્પના જેવો હતો અને સંધ્યાકાળના વરસાદનાં વાદળાંની પેઠે તે ખીલેલો જણાતો હતો. તે જ્વાળાઓનો સમૂહ જોઈને સર્વ સરથો દૂર જતા રહ્યા હતા અને તેને જોતાં જ તે મૃગે પોતાના પૂર્વકાળના (૩૬ થઈ રહેલા) ભક્તિભાવ વડે આદરપૂર્વક દર્શનના ક્રમથી હાથ ખતાવ્યો.^{૧૭} પછી અગ્નિમાં દર્શન કરી ક્ષીણ પાપવાળો થઈ રહેલો અને તેમાં પ્રવેશ કરવાની ઇચ્છા રાખનારો તે મૃગ દૂરથી જ નમ્ર સિંહ ઊછળે, તેમ અગ્નિમાં પ્રવેશ કરવા માટે ઊછળ્યો.^{૧૮} તેટલામાં મુનિ-વયં વસિષ્ઠકૃપિએ પોતાના ધ્યાનની અંદર વિચાર કરીને એ મૃગને પોતાના દષ્ટિપાત વડે ક્ષીણપાપ (નિપાપ) કરી દીધો અને તેઓ અગ્નિને કહેવા લાગ્યા કે, 'હે ભગવન અગ્નિ! આ મનોહર મૃગને તેની પૂર્વકાળની ભક્તિનું સ્મરણ કરી, આપ કૃપા કરી પાછો વિપચિત્ત રાજશ્પયનાવી દો.'^{૧૯-૨૦} વસિષ્ઠકૃપિ આ પ્રમાણે બોલતા હતા, ત્યાં ધણા વેગથી છોડેલું બાણ જન લક્ષ્યમાં પ્રવેશ કરે, તેમ તે રાજસભામાં નિમુક્ત થયેલા તે મૃગે વેગથી અગ્નિમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૨૧} જન અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થયેલો પુરુષ તેમાં પ્રવિષ્ટ થયા જેવો દેખાય છે, તેમ એ મૃગને પણ સર્વ સરથોએ જ્વાળાના સમૂહમાં પ્રવિષ્ટ થયેલો જોયો. ત્યારે તેનું શરીર સંધ્યાકાળનાં રાતાં વાદળાંના જેવા જ્વાળાના સમૂહમાં સ્પષ્ટ રીતે વિશ્રાંત થયેલું દેખાતું હતું. પછી જ્વાળાઓના અંદરના ભાગશ્પી આકાશમાં એક ગ્રીણા વાદળાની પેઠે રહેલા એ મૃગે

મૃગભાવને છોડી દીધો અને તે સર્વને દેખાય તે પ્રમાણે મનુષ્યને આકારે થઈ ગયો.^{૨૨-૨૪} હવે તે રાજ જ્વાળાની અંદર સુવર્ણના જેવી કાન્તિ-વાળો, પવિત્ર આકારવાળો અને મનોહર અવ-યવોવાળો જણાવા લાગ્યો.^{૨૫} જાણે સૂર્યબિંબમાં સૂર્યનારાયણ રહ્યા હોય, ચંદ્રબિંબમાં ચંદ્રમા રહ્યા હોય, મહાસાગરના કે મહાનદીના જળમાં વરુણદેવ રહ્યા હોય અથવા તો સંધ્યાકાળમાં ચંદ્રમા રહ્યા હોય તેમ તે અગ્નિમાં અત્યંત દૈદીપ્યમાન થઈ રહ્યો. વળી અંખની છીછીમાં, અરીસામાં, જળમાં અને મણિમાં જન પ્રતિ-બિંબ રહે છે, તેમ તે અગ્નિશ્પી આધારની અંદર રહ્યો હતો. જાણે ભક્તિ જ પુરુષને આકારે થઈ રહી હોય તેવો તે જણાતો હતો અને સૂર્યના જેવો મહા જ્વલંત્યમાન લાગતો હતો. ત્યાર પછી પવન વડે ધુસ્સાઈ ગયેલા દીવાની પેઠે અને આકાશમાંથી જતાં રહેતાં સંધ્યાકાળનાં વાદળાંની પેઠે એ સમાના મધ્યમાંથી જ્વાળાઓનો સમૂહ ઢાણ જાણે ક્યાંય જતો રહ્યો.^{૨૭-૨૮} હવે ત્યાં દેવમંદિરની બીંતો પડી જતાં તેની અંદર રહેલ વિશ્ણુ આદિ દેવની પ્રતિમાની પેઠે અને પડદામાંથી બહાર નીકળેલા નટની પેઠે માત્ર એક પુરુષ જ જોવામાં આવતો હતો.^{૨૯} તેણે અક્ષમાળાને ધારણ કરી હતી, તેની આકૃતિ શાંત હતી, સુવર્ણનું ચંજોપવીત પહેલું હતું અને અગ્નિથી બળી જવાથી પવિત્ર થયેલાં શુદ્ધ વસ્ત્રો વડે તેનું આખું શરીર ઢંકાયેલું હતું. વળી તે જાણે તક્કાળ ઉદય પામેલો ચંદ્રમા જ હોય એવો મનોહર દેખાતો હતો.^{૩૦} તેના વેપનો આભાસ જોઈને સર્વ સરથો કહેતા હતા કે, 'અહો! આની કવી કાન્તિ છે!' તેથી અને સૂર્ય-નારાયણની પેઠે તેની પ્રતિભા પડતી હતી તે કારણે, લોકો તેને 'ભાસ' નામથી લાગ્યા.^{૩૧} આ પુરુષ જાણે મૂર્તિમાન આભાસ હોય તેવો છે, તેથી એ 'ભ

ઓળખાશે, એમ સભામાં બેઠેલા કેટલાક પુરુષોએ કહ્યું. આથી તે 'ભાસ' નામથી કહેવાવા લાગ્યા.^{૨૩} ત્યારપછી એ ભાસ ત્યાં જ બેસી ધ્યાનાવસ્થિત થઈ ગયા અને તેણે પોતાના ચરીર ઉપર વીતેલ પોતાના આગળના સર્વ વૃત્તાંતનું સ્મરણ કર્યું. તે સમયે સર્વ સમ્યક્ષોદ્ધા આશ્ચર્યને લીધે ચિદ્ધારહિત થઈને સ્વરૂપસ્થિતિમાં જ સ્થિર થઈ ગયા અને ભાસ એક મુહૂર્તમાત્રમાં જ નિર્બાધપણે પોતાના પૂર્વવૃત્તાંતનું સ્મરણ કરી વ્યુત્થિતદશાને પ્રાપ્ત થઈ ગયા. તે ધ્યાનરૂપી પ્રકાશમય સ્થિતિમાંથી જાગૃત થયા અને તેણે ત્યાંથી જીઠીને કમપૂર્વક સભા તરફ જોયું.^{૨૪-૨૬} સભામાં આવીને શ્રીવસિષ્ઠઋષિને હર્ષ વડે પ્રણામ કર્યા અને તેણે કહ્યું કે, 'હે જ્ઞાનસૂર્ય! મને પ્રાણ આપનાર હે મહારાજ! હું આપને નમસ્કાર કરું છું.^{૨૭} શ્રીવસિષ્ઠઋષિએ પણ તેના મસ્તક ઉપર પોતાના હાથ વડે સ્પર્શ કરી કહ્યું કે, 'હે રાજન! આજે ઘણા લાંબા સમયથી દેખાતી તારી અવિદ્યાનો ક્ષય થઈ જાયો.^{૨૮} એ પછી ભાસે રામચંદ્રજીને નમન કરી સ્પષ્ટપણે કહ્યું કે, 'તમારો જય થાયો' એટલે દશરથરાજ આસનથી જરા જમા થયા અને બાણે હસતા હાથ તેમ નીચે પ્રમાણે કહેવા લાગ્યા.^{૨૯}

દશરથરાજ બોલ્યા:-હે રાજન! તમે ભલે આન્યા. આ આસન ઉપર બેસો. અનેક સંસારમાં ભટકવારૂપી વિસ્તીર્ણ ભાર વડે થાકી ગયેલ હે રાજન! તમે અહીં વિશ્રામ લો.^{૩૦}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-ઉપર પ્રમાણે દશરથરાજ બોલ્યા, એટલે ભાસ નામનો તે વિપશિત રાજ વિશ્વામિત્ર આદિ મુનિઓને પ્રણામ કરીને પોતાના આસન ઉપર બેઠો.^{૩૧}

દશરથરાજ બોલ્યા:-અહો! કેવી ખેદની ત છે! જમ વનનો હાથી ખંધનમાં આવી તો દુઃખનો અનુભવ કરે છે, તેમ આ વિપ-
રાજાએ અવિદ્યાને લીધે ઘણા લાંબા કાળ

સુધી દુઃખનો અનુભવ કર્યો છે!^{૩૨} અહો! અવિદ્યારૂપી દુષ્ટ-દષ્ટિવાળા પુરુષની ગતિ અતિ વિષમ છે. કેમકે તે શૂન્ય આકાશની અંદર જ સૃષ્ટિના આકંબરની ભ્રાંતિને દેખાડે છે.^{૩૩} આશ્ચર્ય છે કે, વિશાળ આત્મારૂપી ચિદાકાશની અંદર અનંત જગતો રહેલાં છે અને ઘણા લાંબા કાળ સુધી આ વિપશિત રાજાએ તેમાં ભ્રમણ કરેલ છે.^{૩૪} અહો! સામાના સ્વભાવરૂપી આ દશ્યનો વેશવ વસ્તુતાએ જોતાં સાવ શૂન્ય જ છે, છતાં તેનો આ ક્ષેત્રો મહિમા છે! તે પોતે શૂન્ય છે છતાં આકાશના જગ્યા અસંગ ચિદાકાશના એકરસ સ્વરૂપની અંદર તે અનેક જગતને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે!^{૩૫}

ઘોમાત્મનોઽપિ મહિમાયમહો નુ કીદમસ્ય સ્વમાવવિમવસ્ય ચિદાત્મવૃત્તેઃ। યઃ શૂન્ય એવ પરમાત્મવનેઽચ્ચેરેન્તરેવં વિધાનિ વિવિધાનિ જગન્તિ માન્તિ ॥ ૩૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મૃગવલ્લિપ્રવેશ' એ નામનો સર્ગ ૧૩૦ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૩૧ મો ~*~

વટધાના નામના રાજપુત્રોની કથા

॥ દશરથ ડવાચ ॥

ક્ષિપ્રોઽયં યદવિચાર્યં વિપશિદવિપશિતઃ। તદહં ચેષ્ટિતં મન્યે કટોઽવસ્તુતિ કિં પ્રદઃ॥૧॥

દશરથરાજ બોલ્યા:-આ વિપશિત રાજ દિશ્યાઓનો અંત જોવારૂપી અવિદ્યાના ઉદ્દેશથી ક્લેશ પામ્યો હતો, આત્મજ્ઞાનથી રહિત હતો, તેથી તેની આ સર્વ ગ્રેષ્ઠ વૃથા ભ્રાંતિરૂપ જ હતી. કેમકે એવી મિથ્યા વસ્તુમાં દુરાચલ

x આ એકસોએકીસમા સર્ગમાં વિશ્વામિત્રઋષિ-એ વટધાના નામના રાજપુત્રની કથા કહી. તેનાથી ગ્રંથકેશો તે વિપશિત રાજ પોતાની ભ્રાંતિનું વિસ્તાર-પૂર્વક વર્ણન કરશે.

રાખવો, એ હવેશ આપનાર જ છે.^૧

વાદમોહિ બોલ્યા:-એ સમયે ત્યાં રાજની પાસે બેઠેલા વિશ્વામિત્રાદિ પ્રસંગને લગતાં વાક્યો બોલ્યા: 'હે મહારાજ ! ઉત્તમ બોધને નહિ પામેલા અનેક પુરુષોને આવાં વિલક્ષણ પ્રકાર નાં અનેક ભ્રાતિરૂપી જ્ઞાનો હોય છે અને તેથી વાસના વડે ખડાં થઈ ગયેલાં તેવા જ પ્રકારનાં અનેક જગતો હોય છે.^{૨,૩} આજ સત્તરલાખ વર્ષ સુધી પોતાનો બંધાયેલો નિશ્ચય શીણ થયો નથી, તેથી વટધાના નામના રાજપુત્રો આ વિપ-
ચિત્ રાજની પેઠે હજી પૃથ્વીની અંદર ભ્રમણ કરી રહેલ છે.^૪ ભૂમિને અત ઝેવા માટે તે રાજપુત્રો ઉદ્દેગરહિત રહી મહી રહ્યા છે અને વહ્યા જતા નદીના પ્રવાહની પેઠે તેઓ આજ સુધી નિવૃત્ત થતા નથી.^૫ આ મહાવિશાળ લોક વર્તુલ આકારનો છે. તે આકાશની અંદર રહેલ છે. બાળકના સંકલ્પવૃક્તી પેઠે તે એક હિરણ્ય ગર્ભના સંકલ્પના નિશ્ચયરૂપ છે.^૬ આકાશની અંદર અંધાર લટછી રહેલા અને મધવડે લી પા ચેલા દડામાં જમ દશે દિશામાં ધીડીઓ ફર્યા કરે છે, તેમ આ લોકને આધારે રહેનાર સર્વ જીવો પણ દશે દિશાઓની અંદર નિરંતર ભ્રમ્યા કરે છે.^૭ ભૂગોળના જ અવયવો તેના નીચેના ભાગ માં રહ્યા છે અને જ અવયવો તેના ઉપરના ભાગમાં રહ્યા છે, તેમાં જ્યારે જ ભાગમાં જ જીવો રહે છે, ત્યારે તે ભાગમાં તે જીવો નિવાસ કરતાં ભમે છે.^૮ અંતરિક્ષમાં રહેનારી મદા કિની આદિ નદીઓ અને સૂર્ય-ચંદ્ર આદિ સહિત સર્વ નક્ષત્રમંડળ વાયુના બંધનને લીધે ધણે દૂરથી ભૂગોળનો જ આશ્રય કરી રહે છે અને તેઓ તેના સ્પર્શ ન કરતાં નિરંતર ભ્રમ્યા કરે છે.^૯ આકાશ જ્યોતિષ્ક સહિત એ ભૂગોળનું વેદન કરીને આહી જ સર્વ દિશાઓમાં રહેલ છે. તે સર્વ દિશાઓમાં ઉપરના ભાગમાં રહેલ છે અને પૃથ્વી નીચેના ભાગમાં રહેલ છે.

એ ભૂગોળના નીચેના ભાગમાં જ પદાર્થો રહ્યા છે, તેઓ તે તે પ્રદેશમાં તે તે અવયવોને પ્રાપ્ત થતાં જ ગતિ કરતા રહે છે જ આકાશભાગની અંદર પશ્ચી આદિ ઊંડીને ગતિ કરે છે, તેને ઊર્ધ્વભાગ કહેવામાં આવે છે.^{૧૦,૧૧} હે દશરથ-ગજ ! એ ભૂગોળમાં કોઈએક દેશમાં વટધાના નામના રાજ્યો છે તેમના કુળમાં પૂર્વકાળમાં ત્રણ રાજપુત્રો થયા હતા.^{૧૨} આ વિપચિત્ રાજની પેઠે જ, દશરથે પ્રતીતિમાં આવતા પૃથ્વી આદિ જગતને અત ઝેવાનો દૃઢ નિશ્ચય બાધી-
ને તેઓ પણ દશરથને અંત ઝેવા માટે નીકળી પડ્યા હતા.^{૧૩} અનેક દ્વીપોમાં તથા સમુદ્રોમાં પૃથ્વી પછી જળ અને વળી પાછી પૃથ્વી, એમ ક્રમે કરી ઘણા કાળ સુધી ભ્રમણ કરતા તેમજ વયમાં (મરણ થવાથી) નવાં નવાં શરીરોને ધાગણ કરી લેતા એ રાજપુત્રોનો ઘણો લાભો સમય એમ જ આલ્યો ગયો.^{૧૪} સ્વચ્છ દડાની ઉપર લાગી રહેલી ફરતી ધીડીઓની પેઠે નિરંતર ભૂગોળમાં ભ્રમણ કરી રહેલા એ રાજપુત્રો આજ સુધી દશરથના અંતને પામ્યા નથી, પણ બીજા નવા દેશાંતરનો તેમને અનુભવ થતો રહે છે.^{૧૫} હે મહારાજ ! તેઓ આજ સુધી આકાશની અંદર અંધાર રહેલા દડા ઉપર ફર્યા કરતી ધીડીની પેઠે દશરથમાં જ ગુચ્છાય રહેલ છે, છતાં તેમને તેમાં કશો ખેદ થતો નથી.^{૧૬} આ ભૂગોળના જ જે દેશોમાં તેજ્ય છે, તે તે દેશોમાં તેમને અજ્ઞાની-
ની પેઠે જ ઉપર અને નીચે દિશાઓનો દેખાવ નજરે આવે છે.^{૧૭} હે મહારાજ દશરથ !

જનું છે, સંકલ્પરૂપ છે, અનંત છે અને અજ્ઞાન વડે જ બંધ થયેલ છે.^{૧૯} સંકલ્પ કિંવા કલ્પનાનું મૂળ અધિષ્ઠાન વિચારતાં તે બ્રહ્મરૂપ છે અને બ્રહ્મ જ એ સંકલ્પને આકારે વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. વસ્તુતાએ એતાં એ બન્ને ચિદ્રૂપ જ છે. જમ શન્યપણું અને આકાશ એમાં કરો ભેદ નથી, તેમ એ બન્નેમાં પણ કરો ભેદ નથી.^{૨૦} જળના પ્રવાહમાં થયા કરતા ચક્રી, તરંગ તથા પરપોટા આદિ તેના વિવર્તની પેઠે આ ચિન્માન તત્ત્વની અંદર જે કાંઈ વિવર્તરૂપે ભાસે છે, તે તેના જનું જ છે. તેનાથી બુદ્ધિ બીજે કરો પદાર્થ હોય એવો સંભવ જ નથી. આથી, તેને બીજ કાની હિપમા આપી શકાય?^{૨૧} ચિદાકાશની અંદર પ્રથમથી જ આ જગતનો અભાવ છે, તેથી આ જગત શન્યરૂપ છે. જ્યારે એમ છે, ત્યારે પછી ચિદાકાશ જ સત્ય છે, એ વાત નિર્વિવાદ છે. તે ચિદાકાશ પોતે જ જગતને આકારે બધું થઈ રહેલ હોય તેમ ભાસે છે. સૃષ્ટિ તથા પ્રલય એ બન્ને ચિદાકાશથી બુદ્ધિ નથી.^{૨૨} ચિદ્રૂપ પરમતત્ત્વ કામ, કર્મ અને વાસનાને અનુસારે જની જવી કલ્પનાનો આશ્રય કરે છે, તેમાં જ તે આસક્તિને પ્રાપ્ત થઈ ભય છે. જડ-ચેતનરૂપે પ્રતીતિમાં આવતા પોતાના (મનોવેદ) સંસારે વડે તે જમ પ્રથમ ઘણા લાંબા કાળપર્યંત સ્થિતિ કરી રહ્યો હતો, તેમ આગળ પણ ઘણા લાંબા કાળ સુધી (મોક્ષપર્યંત) તે સ્થિતિ કરે છે.^{૨૩} ચિદાત્માનું એક દરશ અને બીજું અદરશ એમ બે રૂપ છે. તેમાંથી અદરશરૂપ અવિનાશી છે. જન્મ આદિ વિકારથી રહિત એ અવિનાશી તત્ત્વ જ પોતે આ જગતને આકારે ભાસે છે. પણ એ તત્ત્વ વસ્તુતાએ એતાં બધું કશારૂપ ન હોય એમ ભાસે છે.^{૨૪} જમ શક્તિના હૃદયમાં શિક્ષાઓ રહી છે, તેમ ચિદાત્મારૂપી એક આણની અંદર સમસ્ત જગતના અનુભવરૂપી આણ રહેલા છે. તે આણો સ્વચ્છ છે અને ચિદા-

કાશની અંદર ચિદાકાશરૂપે રહેલ છે.^{૨૫} તેઓ અબ્યાકૃત આત્માની અંદર સ્વભાવરૂપે (અવિઘારૂપી) આવરણવાળા આત્મારૂપે રહેલ છે અને અવિઘારહિત શુદ્ધ ચૈતન્યની અંદર તો તેઓ છે જ નહિ. કેમકે તેઓ તેથી જરા પણ બુદ્ધિ નથી.^{૨૬} હે નિપુણ બુદ્ધિવાળા સમાસદા! આ જ બ્રહ્મનું પ્રકાશમય સ્વરૂપ ચારે બાજુ વ્યાપ્ત છે, તે જ સારી પેઠે પૂર્વાપર વિચાર કરતાં જગતરૂપે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે, એમ કહી શકાય છે.^{૨૭} અહો! અતિ આશ્ચર્ય છે કે, આ શુદ્ધ ચિદાત્મા પોતે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપથી બ્રહ્મ ન થયા છતાં નાના પ્રકારની અવિઘાયુક્ત બુદ્ધિ વડે નાના પ્રકારે બની જઈ 'હું જીવરૂપ છું' એમ સમજી ગ્લાનિ પામે છે। વિપશ્ચિત્ત એવા બીજ નામને ધારણ કરી રહેલ હે રાજા ભાસ। તમે દર્યપ્રપંચમાં કેટલું દીઠું કેટલું ભ્રમણ કર્યું? અને તમને તે સંબંધી કેટલું સાંભરે છે? તમે તે સર્વ કહો.^{૨૮, ૨૯}

ભાસ બોલ્યો:-દર્યપ્રપંચમાં મેં ઘણું બધું કર્યું છે, કર્યા એટલે ન પામતાં મેં બહુ ભ્રમણ કર્યું છે અને અનેક પ્રકારે જે બહુ મારા અનુભવમાં આવ્યું છે, તે સર્વ મારા સ્મરણપથમાં છે.^{૩૦} હે મહારાજ! તે મહાવિશાળ અનંત આકાશ (અબ્યાકૃત આકાશ)ને પ્રાપ્ત થઈ મેં ઘણું છટે બુદ્ધિ બુદ્ધિ શરીરો વડે અનેક મોટાં સુખ-દુઃખોનો અનુભવ કર્યો અને અનંત જગતોનો પણ અનુભવ કર્યો.^{૩૧} હે મહાત્મા! હું અશિના વરદાનને લીધે દિશાઓનો અંત જોવામાં એક દૃઢ ચિત્તવાળો થઈ ગયો હતો. વળી વર અને શાપના યોગથી મેં વિચિત્ર દેહો વડે અનંત દર્યોનો અનુભવ કર્યો હતો અને અનેક જન્માંતરારૂપી ચક્રીઓમાં ગોથાં ખાધાં હતાં.^{૩૨} હું પ્રત્યેક બ્રહ્માંડની અંદર નાના પ્રકારના દેહો વડે ભ્રમણ હોતો, છતાં મને પૂર્વજન્મનો દૃઢ નિશ્ચય બુદ્ધિ થયો નહોતો. આથી, આ દર્યરૂપે દેખાતી પૃથ્વી

આદિને સ્વરૂપે પથરાઈ રહેલી અવિધાનેા અંત
જેવા માટે હું વેગ વડે દઢ ચત્વાળો થઈ ગયો
હતો.^{૩૩} મરણસમયે મારા જોવામાં વૃક્ષા આબ્યાં
હતાં, તેથી મારું ચિત્ત તેમને વિષે બંધાઈ ગયું
હતું. આ સંસ્કારના વેગને લીધે મને તેના દેહ-
નું અહણ કરવાની પ્રીતિ થઈ અને હું વૃક્ષ થઈ-
ને અવતર્યો. હન્ટર વર્ષ સુધી બહાર કથી પ્રાણ-
ચેષ્ટા ન થવાને લીધે, મનને અંદર જ ધારણ કરી
રાખી હું એ વૃક્ષમાં અહંતાનું અભિમાન બાંધી
એકો અને મેં જીવ વડે અનેક દુઃખ અનુભવ્યાં.
આમ, હું પૂર્વાપરનો વિચાર કરનારા ચિત્ત વિના-
નો થઈ રહ્યો. ત્યાં હું પુષ્પ-ફળ આદિની ઉત્પત્તિ
કરવા અને તેમનો વિસ્તાર કરવા, કંઈની પેટે
પૃથ્વીના રસને તથા ઋતુ આદિ કાળને પરતંત્ર
થઈ રહ્યો હતો.^{૩૪} હું સેકડો વર્ષ સુધી સુવર્ણ-
ના જવા તેજેમય વર્ણવાળો, વૃક્ષનાં પાંદડાં જવા
લાંબા કાનવાળો, દૂર્વાના અંકુરોનું ભક્ષણ કર-
વામાં અને ગાન સંભળનારાં દઢ આસક્તિવાળો,
વનમાં રહેનારા મૃગોમાં બીજનાથી થોડા બળ-
વાળો તથા નાના દેહવાળો અને ઢાઈની પણ
હિંસા નહિ કરનાર એવો મેરુપર્વતના મૃગરૂપ
થઈ રહ્યો હતો.^{૩૫} કૌંચપર્વતમાં આવેલી કાંચન
મય શુક્રાઓમાં હું પચાસ વર્ષ સુધી રાસલ થઈ-
ને રહ્યો. તે સમયે હું મારી પીઠને આઠ ચરણ
વડે થંભાવી રાખતો હતો. ત્યાં મારો મરણ-
સમય આવ્યો, ત્યારે મેઘમાંથી નીચે પડનાર
કરાઓના જળરૂપી નિમિત્તને લીધે હું મેઘની સાથે
ચુલ્લ કરવા માટે પર્વતનાં શિખરોમાંથી ચડવા-
બીતરવા આદિના ક્લેશને પામ્યો અને એમ મૃત્યુ
પામ્યો.^{૩૬} પછી, હું વિદ્યાધરનો જન્મ પામ્યો.
ત્યારે મહાયાયળના શિખરની તથા મંદારાયળની
અંદર મંદારવૃક્ષ, ચંદનવૃક્ષ તેમજ કંબૂવૃક્ષોની
સતારૂપી ધરોને વિશે મેં કાળા અગરનાં વૃક્ષોનો
સ્પર્શ કરી આવેલ શીતળ સુગંધી પવનની સાથે
વિદ્યાધરીઓના મૈથુનધર્મમાં એ વિદ્યાધરીઓની

કળાઓરૂપી અમૃતનો અનુભવ કર્યો હતો.^{૩૭} એ
પછી હું પ્રજાજીના હંસના પુત્રરૂપે જન્મ્યો હતો.
અને મેં મેરુપર્વતની ઉપર ગંગાનદીના તીરે
ઉપર આવેલા પ્રદેશોમાં પંદરસો વર્ષપર્યંત
રમણ કર્યું હતું; તેમજ સુવર્ણમય કમળોના
મકરંદો વડે પીળાં બની ગયેલાં ગંગાજળોનું
પાન કર્યું હતું.^{૩૮} હવે મેં સેકડો વર્ષ સુધી
શ્વીરસાગરના કાંઠા ઉપર આવેલાં વનોના પવનથી
ચપળ થઈ રહેલી રયામ દેશરૂપી સતાવાળી
કૃષ્ણભગવાનની સુંદરીઓનું ગાયન સાંભળ્યું હતું
અને તે ગાયન શોકને તથા વૃદ્ધાવસ્થાને દૂર કર-
નારું હતું.^{૩૯} પછી હું કાલંબર પર્વતમાં મંજરી-
વાળાં કરજોનાં અને ચણાડીનાં વનમાં શિયાળ-
રૂપ થઈ રહ્યો હતો. ત્યાં હું હાથીની નીચે
આવી ગયો અને હાથીએ મને કચરી નાખ્યો;
તે વખતે મેં મારી અધમૂઠી અવસ્થામાં તે જ
હાથીને પાછો સિંહે મારી નાખ્યો, એ વાત મેં
દીઠી હતી.^{૪૦} સંતાનક નામનાં દેવવૃક્ષો વડે
બણે હાસ્ય કરી રહ્યું હોય એમ દેખાતું સંઘા-
દ્રિતું ઢાઈએક શિખર બીજ જ જગતની અંદર
રહ્યું હતું. તેમાં ઢાઈ સિદ્ધતા શાપથી હું એકલો
જ કલ્પદ્રુમના ગુચ્છાઓથી બનાવેલા મૃદને
વિશે અર્ધો સત્યયુગ સુધી ચંદ્રના જવાી ઢાઈ
સુંદરમુખી દેવાંગનારૂપ થઈ રહ્યો હતો.^{૪૧}
પછી સંઘાદ્રિની પાસે આવેલ જળપ્રાય દેશની
અંદર ભોગેલી ક્ષેત્રનાં વૃક્ષોની સતાઓરૂપી ધરમાં
હું સદાકાળ કલ્લોલ કરનારા વાદ્યમીક પક્ષીરૂપે
થઈ રહ્યો. ત્યાં મેં સેકડો વર્ષ નિઃશંકપણે ગાત્યાં
હતાં. પછી મારી ભાર્યા તથા પુત્ર આદિનો નાશ
થઈ ગયો, એટલે ઘણે દૂર આવેલા ઢાઈ બીજ
લોકની અંદર મહેન્દ્રપર્વતમાં મેં એકલાએ જ
બાકીનું આયુષ્ય વિતાવ્યું. પછી સિદ્ધતા શાપ,
નિવૃત્ત થતાં હું સિદ્ધતા અનુગ્રહથી જ પાછો
સિદ્ધલાવને પામ્યો. મેં એ જ મહેન્દ્રાયળ પર્વત-
ના ઉત્તમ છાયાવાળા, ચંદનવૃક્ષોનાં વનોથી

મુશોભિત એવા કાઈ બીજા શિષ્યને વિશે વિલાસ-
વતી સુંદર સ્ત્રીઓને જોઈ. તે સ્ત્રીઓ લતા-
ઓના હી ડોળાઓમાં તેનાં ફળોની પેઠે હીંચકી
રહેલી હતી અને સિદ્ધ પચિકા તેમને લઈ જતા
હતા; છતાં મેં તેમનો ઉપભોગ કર્યો હતો. ^{૪૨, ૪૩}
પછી હું મારું ચિત્ત અવિવેકને લીધે અવિધાનો
અંત જોવારૂપી એક જ વસ્તુમાં બંધાઈ રહેલા
આગ્રહરૂપી વિપ્રચિકાથી પરત્રા થઈ ગયું હતું
અને તેથી મારી બુદ્ધિ પણ મ્હાન થઈ ગઈ હતી.
મેં મનમાં વેરાગ્યને પામીને કાઈએક બીજા
પર્વતની તળેટીમાં આવેલા કદંબવૃક્ષવાળા જળ-
મય પ્રદેશમાં ઉત્તમ તપસ્વીભાવથી કેટલાક દિવસો
વ્યતીત કર્યા હતા. ^{૪૪} વળી, હે મહારાજા મેં
એક બીજું આશ્ચર્ય જોયું હતું, તે આપ સાંભળો.
અનંત બ્રહ્માડો વડે પૂર્ણ, જળચર પ્રાણીઓ
જ્યાં દેખાતાં દિગંતપર્થ તનાં પ્રાણીઓથી ભરેલું,
તેજ, આકાશ તથા વાયુ, એ ત્રણે મહાભૂતોની
સત્તાના સદિગ્ધપણાને ખતાવનાર, તેમજ જળ
ની અંદર પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલ પદાર્થોના
જવા આકારને ધારણ કરી રહેલ પૃથ્વીથી યુક્ત,
એવું કાઈક અત્યંત આશ્ચર્ય મારા જોવામાં આવ્યું
હતું. તે કાઈક પોતાના નામ-રૂપને પસારી રહેલ
બ્રહ્મ જ હતું. વળી એક ઠેકાણે મેં એક વિનતા
જોઈ હતી. તેના શરીરની અંદર આકાશ, પર્વત
અને દિશા આદિ સાથેના આ ત્રણે લોક જણે
કાઈ સુંદર અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહ્યા
હોય તેવા દેખાતા હતા. મેં તે સ્ત્રીને જોઈને
પૂછ્યું કે, 'હે સુંદરાંગી ! તું કાણ છે ?' અને આ
તારું શરીર આ ત્રણે લોક વડે કેમ યુક્ત છે ?' મારા
આ પ્રશ્ન ઉપરથી તેણે ઉત્તર આપ્યો કે, 'હે
અંગા ! આ સર્વ વસ્તુમાનમાં શુદ્ધ પ્રકાશક ચૈતન્ય
રહેલ છે, તે હું છું અને આ ત્રણે લોક મારા
અવયવરૂપ છે. ^{૪૫-૪૭} હે અંગા ! આ મારું શરીર
ત્રણે લોક વડે યુક્ત જોઈને જ મેં તમને આશ્ચર્ય
ચાપ્યું છે, તેમ જ આ સર્વ સ્તંભ તથા કુલી આદિ

પદાર્થો પણ (સર્વ જગતથી યુક્ત હોવાથી)
આશ્ચર્ય ઉપજાવે તેવા છે. પરંતુ આં સુધી
બીજાઓ તેના શુદ્ધ ચિન્મય સ્વભાવને જાણતા,
નથી, ત્યાં સુધી તેમને તેની સર્વલક્ષતા પણ
જાણતી નથી. તમે તથા બીજા સર્વ પ્રાણીઓ
આ દેહને અવદિક માનો છો; પરંતુ આ દેહની
અંદર એક બીજું જગત રહ્યું છે. તે આંતર
જગતને વિશે પોતાના દેહરૂપી ધરની ભીંતના
કાઈએક કણ પ્રદેશરૂપી લાગની અંદર અનાહત-
ધ્વનિ રહ્યો છે. તે સર્વ શબ્દમાત્રના એક
સામાન્ય નાદરૂપ છે. વળી અમુક નિત્ય-નૈમિત્તિક
આદિ કર્મ અને શબ્દમ આદિ જ્ઞાન અવરુદ્ધ
સંપાદન કરવું અને કલંજમણ આદિનો ત્યાગ
કરવો, વગેરે વિધિનિષેધને ખતાવનારા વેદ આદિ
શાસ્ત્રને પોતે શબ્દબ્રહ્મરૂપ હોવાથી તે જ પોતાની
અંદર ધારણ કરી રહ્યો છે. તે પછી તે વિધિ-
નિષેધના ઓશ્રયરૂપ જગતને પણ અંદર ધારણ
કરી રહેલ જ છે, એમ સમજ લેવાનું છે. ^{૪૮, ૪૯}
વેદશાસ્ત્ર વિના પણ સર્વ પ્રાણીઓને આ જગત-
ની અંદર પોતાના દેહરૂપી ધરની ભીંતના કાઈ
એક દેશરૂપી લાગમાંથી અમુક કરવું ચોગ્ય છે
અને અમુક કરવું ચોગ્ય નથી, એવો આત્મામાંથી
ઉત્પન્ન થતો એક અનિર્વચનીય ધ્વનિ નિરંતર
પોતાની મેળે જ સાંભળવામાં આવે છે. સર્વ
પદાર્થોમાં અનુસ્તૂત થઈ રહેલી ચિત્સત્તા પણ
(અનાહતધ્વનિ-અનહદનાદની પેઠે) સર્વજ્ઞ
સામાન્યરૂપે રહેલ જ છે. કેમકે આ જગતની
અંદર રહેલ ભીંત તથા પર્વત આદિ પદાર્થો
પણ એ ચિત્સત્તારૂપ જ છે અને તેઓ સ્વમની
દેખાતી માયાની પેઠે હમણાં પણ મારી પાસે
વાણીને વિસ્તારે છે-અર્થાત્ તેઓ પણ નડ
નથી. એ રીતે અ્યારે તેમનામાં પણ સર્વ

* આ (ઉપરના શ્લોક) એક અર્થાંતર જ છે.
ટીકાને લગતા અર્થ બનાવી આ અર્થાંતર ઠીક જણાતાં
તે દાખલ કરેલ છે.

જગનો વડે યુક્ત એવું ચેતનપણુ રહેલ છે, તે પછી તમારા ચેતનપ્રાય દેહોમાં સર્વ જગત વડે સંયુક્ત એવી ચેતનસત્તાની સ્થિતિ જરા પણ અસંભવિત નથી.^{૧૦} વળી કાઈએક દેશ-કાળને યોગે હું સ્ત્રીઓની સૃષ્ટિ વગરના જ સંસારમાં આદ્યો ગયો. ત્યાંનાં સર્વ પ્રાણીઓ બીજી કાઈ પણ સ્ત્રીના સંપર્કની ઇચ્છાથી રહિત જ મારા જોવામાં આવ્યાં. ત્યાં એક જ ભૂતમાંથી (પચ-મહાભૂતમાંથી, એક ભૂતમાંથી અથવા એક જ પ્રાણીમાંથી) અનેક પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થતાં હતાં અને પાછાં અનેક પ્રાણીઓનો તે એક જ ભૂતમાં લય થઈ જતા હતા.^{૧૧} વળી મેં ઉત્પાત આદિ કારણ વિના જ અને એની મેળે જ ઉત્પન્ન થયેલા ઠેલસાએક ઓત્પાતિક મેઘો આકાશની અદર જોયા તે મેઘો પોતાના અનેક અવયવોમાં અણુ અણુ કરી રહ્યા હતા અને તેમાંથી જળની પેઠે જ કાંઈ નીળળી આદિ પદાર્થો પડતા હતા, તેના કટકા થઈ જતા હતા અને તે મનુષ્યોના તીક્ષ્ણ આયુધરૂપ બની જતા હતા.^{૧૨} વળી મને ત્યાં બીજું આશ્ચર્ય જોવામાં આવ્યું હતું. આ જગતની અંદર જટલાં આ ગામનાં ઘરો છે, તે પર્થા મારી ઝાંખી દષ્ટિ વડે આકાશમાર્ગે ઊડતાં હોય એવું મને દેખાયું હતું અને તેઓ દિશાના કાઈ બીજા અંતમાં પ્રવેશ કરતાં હતાં. પાછું તે જ ગામ મેં અહીં પણ જોયું અને અહીંનો પદાર્થ વળી બીજા દેખાયો.^{૧૩} વળી કાઈ બીજા સ્થળે અમુક મનુષ્ય છે, અમુક દેવ છે અને અમુક સર્પ છે, ઇત્યાદિ વિભાગ વિનાનાં અને સમાનતાવાળાં સર્વ પ્રાણીઓ મારા જોવામાં આવ્યાં. તે પર્થા આકાશમાંથી ઉત્પન્ન થતાં હતાં અને પાછાં કાળે કરીને આકાશમાં જ લય પામી જતાં-હતાં.^{૧૪} મેં કાઈક દેહાણે ચંદ્ર, તારા તથા સૂર્યથી રહિત, અધકારથી પણ રહિત, સ્વયંપ્રકાશ એવાં સર્વ પ્રાણીઓના સમૂહ વડે યુક્ત, દિવસ તથા રાત્રિ-યો. રા. ૪૯

થી પણ રહિત અને જ્વાળાના અદરના ભાગના એવું મહાતેજોમય તથા અતિ મનોહર એવું કાંઈ અનિર્વચનીય જગતજોયું હતું તે અત્યંત મનોહર હતું, એમ મને યાદ આવે છે.^{૧૫} અપૂર્વ એવા દેવો, સર્પો, મનુષ્યો તથા દેવતાઓ ઇત્યાદિ પ્રાણીઓવાળાં, અપૂર્વ એવાં વૃક્ષો તથા નગરોને ધારણ કરી રહેલાં અને અપૂર્વ એવાં લોકાંતરો તથા કાર્યો વડે રમણીય એવાં અનંત જગતો મને સાંભરે છે.^{૧૬} એવી કાંઈ પણ દિશા નથી કે જ્યાં મેં વિહાર ન કર્યો હોય, એવો કાંઈ દેશ નથી કે જ્યાં મારા જોવામાં ન આવ્યો હોય મેં જોનો અનુભવ ન કર્યો હોય એવું કાંઈ કોતુક પણ નથી અને સર્વંતો સાક્ષીરૂપ તથા અનુભવ-રૂપ એવા અધિષ્ઠાનચેતન્યથી કાંઈ પણ બીજું જુદું હોય તેમ પણ નથી.^{૧૭} કાંઈ એક સ્થળે શીરસાગરનું મથન કરવા માટે તેમાં ભ્રમણ કરી રહેલા મંદરાચળ પર્વતના રતનમય શિખરોની સરાણુ જ્વળી તીક્ષ્ણ ધારાના અગ્રભાગમાં ધસાવાથી ભગવાનના ભુજના બાજુ ધો અણુ-અણુ કરી રહ્યા હતા અને તેમને એકસાથે મેળો થઈ ગયેલો અદ્ભુત શબ્દ મારા સાંભળવામાં આવ્યો હતો, એમ મને યાદ આવે છે. તે શબ્દ બીજાં મનુષ્યો તો 'આ કાંઈ મેધની ગર્જના હોય છે' એવી રાંકાથી સાંભળતા હતા.^{૧૮}

શ્રીમેદકમ્પમિતવંદરસ્ત્રંગધારાપ્રતિદલન-જાતજ્ઞાનજ્ઞાનામ્ । एकत्र संयुतमुपेन्द्रसृजांग-
दानां शब्दं स्मरामि घनगर्जितशक्तिन ॥૫૮॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણુ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'લાસસંસારવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૩૧ મો સમાપ્ત

ઠ સર્ગ ૧૩૨ મો

ભાસના અનેક જન્મોનું વર્ણન

॥ માત્સ ઉવાચ ॥

મંદરે મૃદુમંદારમંદિરે મંદરામિધાત્ ।

આલિંગ્યાપ્તરસં સુપ્તં સરિત્તૃણમિવાનયત્ ॥ ૧ ॥

ભાસ યોદ્યો:-હું મંદરાચળને વિશે દ્વામળ એવા મંદારવૃક્ષોની નિકુંજરૂપી ધરમાં મંદરા નામની એક અપ્સરાનું આલિંગન કરી સૂતો હતો. ત્યાં કોઈ નદી મને પ્રવાહમાં પડેલા ધાસની પેઠે તાણી ગઈ.^૧ પછી જળ વડે આકુળ થઈ ગયેલી તે બાળાને આધાસના કરી મેં પૂછ્યું કે, 'હે બાલા! આપણે બન્ને અકસ્માત્ જળમાં તણાયાં તેનું શું કારણ છે?' આના મારા પ્રશ્ન ઉપરથી તે ચપળ નેત્રવાળી બાળાએ મને કહ્યું કે, 'રાત્રિને વખતે પતિવાળી સ્ત્રીઓ જમ કામ વડે મદાન્મત્ થઈ જાય છે, તેમ આ પ્રદેશમાં ચંદ્રોદયને સમયે ચંદ્રકાંતમણિઓની સિલાઓ વડે બ્યાપ્ત એવાં પર્વતનાં શિખરામાંથી ઉત્પન્ન

એવું કોઈ બીજું જ જગત દીઠું હતું. તેની અંદર એકબીજાને ઉત્તરોત્તર આશ્રય કરી રહેલાં એકજ ભતિનાં મનુષ્યો ભરપૂર રીતે ભર્યાં હતાં. એ મનુષ્યો પોતે સ્વયં પ્રકાશ હતાં તેથી તેમને બીજા પ્રકાશની કશી અપેક્ષા રહેતી ન હતી.^૨ તે જગતની અંદર દિશાઓના વિભાગ ન હતા, દિવસોની પણ કલ્પના ન હતી, શાસ્ત્રો કે વેદ-વાદો પણ ન હતા અને દૈત્ય આદિનો કે દેવ આદિનો પણ કશો ભેદ ન હતો; એવું એ જગત હતું અને તે પોતાની મેળે જ (પોતાના તેજથી જ) પ્રકાશી નીકળતું હતું.^૩ વળી કોઈ બીજા જન્મમાં વિદ્યાધરના તથા દેવતાઓના વિહાર કરવાનાં વિમનોના આશ્રયરૂપ, સમુદ્રની નજીક આવેલા અને આકાશને અડકી રહેલા પર્વતોની તળેટીના કલંબવૃક્ષવાળા જળમય પ્રદેશમાં હું અમરસોમ નામનો વિદ્યાધર થયો અને ત્યાં ચૌદ વર્ષ સુધી તપસ્વી બન્યો હતો. પછી અશ્વિના વરદાનના પ્રભાવથી હું જગતમાં ચારે બાજુ પ્રસરી રહેલ અવિદ્યાનો અંત જોવાની ઇચ્છા-

થી થાણી ગયો હતો. મારા દૃશ્યની અંદર આવી નિદ્રાએ આશ્રય કર્યો અને હું પણ બીજાં પ્રાણી-ઓની પેઠે જ નિદ્રાવશ થઈ ગયો. આમ હું સ્વપ્ન-રૂપી અચત અવસ્થાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો અને તેમાં પોતાના આત્માની અંદર જ આ સુર્વ જગતને દેખતો હતો.^{૮-૧૨} ત્યાં સ્વપ્નની અંદર પણ મને દિશાઓના આંતો, જગત, દેવતાઓ અને મંદરાચળ આદિ દૃશ્ય જોવાની અપળતા રહી હતી. આથી પ્રચંડપણે વાયા કરતા પવન થી કંપાયમાન થઈ રહેલી લતાથી અપળ થઈ ગયેલા પક્ષીની પેઠે હું અપળ થઈ ગયો. સહુદૃષ વડે ખડી થઈ ગયેલી તથા દૃશ્યનું પરિભ્રાણ સૂચવતી જગતરૂપી સુકાઓમાં પાછો ફરી વાર પણ ફરવા લાગ્યો. જ્યાં સુધી મારી અશુદ્ધિન્દ્ર-યતો વિષય (દૃશ્ય) ફેલાઈ રહેલ હતો અને જ્યાં સુધી મને આલ્પા કરવાની આશા હતી, ત્યાં સુધી હું ક્ષણભ્રમમાં જ આલ્પો જતો હતો, તેમજ દૃશ્યનું અવલોકન કરતાં વારંવાર તેને જોવાના કૌતુકને લીધે હું તેમાં જ ભગ્ન કરતો હતો. એવી રીતે દૃશ્ય અને અદૃશ્ય તથા ગમ્ય અને અગમ્ય એવા પ્રદેશોનું વેગ વડે ઉલ્લસંધન કરતાં મારાં અનેક વર્ષો આલ્પા ગયાં.^{૧૩-૧૫} પરંતુ દૃશ્યરૂપી અવિદ્યા સાવ મિથ્યા છે, છતાં અજ્ઞાનને લીધે દૃશ્યમાં રૂઢ થઈ રહેલ છે. જેમ સાવ મિથ્યાજ હોવા છતાં અજ્ઞાનને લીધે દૃશ્યમાં રૂઢ થઈ રહેલી પિશાચીના અંતને ઘાઈ બાળક દેખી શકતો નથી, તેમ હું પણ એ દૃશ્યરૂપી અવિદ્યાના અંતને નોંધી શક્યો નહિ.^{૧૬} ‘આ કથું સત્ય નથી’ એવા વિચારથી સિદ્ધ થયેલા અનુભવની અંદર હું સ્થિર થઈ રહ્યો હતો; છતાં હું તે તે વિષયને જોતો, એટલે મને થતું કે, ‘આ સત્ય છે.’ આમ અનાદિકાળના દ્વેત સંબંધી સત્યતાના સંસ્કારને લીધે મિથ્યાદૃષ્ટિ પ્રજાળપણે રૂઢ થઈને રહી હતી, તે નિવૃત્ત થતી ન હતી.^{૧૭} એ કે હું વિચાર વડે વિષય સંબંધી સત્યતાની પ્રાપ્તિને

નિવૃત્ત કરતો હતો, છતાં પ્રતિક્ષણ પ્રાપ્ત થનારાં અનેક સુષ્પન્ન-કુષ્પ્નો વડે, દેશ-કાળના ભેદો વડે અને પ્રિય-અપ્રિય વસ્તુના સમાગમ વડે તે પ્રાપ્તિનો નદ્ધિના જળની પેઠે નવી નદી રીતે આવિર્ભાવ અને તિરોભાવ થતો હતો.^{૧૮} મને યાદ આવે છે કે, પ્રચંડ પવનના જેવા વેગવાળું તથા તાલ, તમાલ અને બોલસરી વગેરે વૃક્ષોથી અનુપમ એવું એક અતિ હાંચું શિખર મેં જોયું હતું. તે સૂર્ય આદિથી રહિત હતું, છતાં પોતાની કાન્તિ વડે જ પ્રકાશી રહ્યું હતું. પૂર્વત વગેરે સ્થાવર પદાર્થો તથા બીજા જંગમ પદાર્થો સાથેનું આ જગત તો તેના એક ભાગમાં સમાઈ રહ્યું હતું.^{૧૯} અધિષ્ઠાનચૈતન્યરૂપી એ શિખર એકાંતમાં વિહાર કરનાર તરવત પુરુષોને જ મનોહર દેખાય છે. તે સ્વતત્ત્વ છે, એક છે, અપરિમેય છે અને ત્રિકારની શંકાથી રહિત છે. ઘાઈ ઢેકાણે સુંદર શ્રક્ષેત્તાઓની મંડળીરૂપી જગતમાં તે મારા જોવામાં આવ્યું હતું. તેની આગળ હિર-હયગર્ભની લક્ષ્મીની પણ તુલના થઈ શકે એમ નથી.^{૨૦}

યદેતદેકાન્તવિહારહારિ સ્વચ્છન્દમેકામિત્ત-
ગસ્તશંકમ્ । ક્ષતિન્મયા ચારુ જગત્સુદૃષ્ટં તુલ્યા
ન તસ્યામરરાજલક્ષ્મીઃ ॥ ૨૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહાગમાધણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરશર્ધને ‘ભાસવર્ણિત
સ્વજન્મપરંપરા’ એ નામનો
સર્ગ ૧૩૨ મો સમાપ્ત

~ ૭ સર્ગ ૧૩૩ મો ~

સ્વર્ગાભાંથી શબ્દનું પડવું

॥ વિપશ્ચિદુવાચ ॥

કર્મિધિદન્યત્ર જગત્યપૂર્વે દૃષ્ટં મયેદં જુષુ
કિં વિચિત્રમ્ । મહાવદ્વાતાંતદશાસમાનમવિધયા-
ધેન વ્લાન્કૃતં યત્ ॥ ૧ ॥

વિપશ્ચિત્ રાજ ઓહયોઃ—હે મહારાજ !
આ જગતથી જુદા જ કોઈ બીજા અપૂર્વ જગત-
ની અંદર મેં અતિ આશ્ચર્ય જોયું હતું. હવે
હું તે તમને કહીશ; તમે તે સાંભળો. એ આશ્ચર્ય
બ્રહ્મહત્યા આદિ મહાપાપના ફળરૂપ રૌરવ આદિ
નરકના વૃત્તાંતની દશા જુવું અતિ બીજાસ છે;
છતાં અવિદ્યા વડે અંધ થયેલા મેં તે અગ્નિના
વરદાનના પ્રભાવથી અનુભવ્યું હતું.^૧ તમારાથી
(મનુષ્યજાતિથી) ન જઈ શકાય એવા કોઈ
આકાશની અંદર એક જગત છે. તેમાં પણ સૂર્ય
તથા ચંદ્ર આદિની મહાદિદીપ્યમાન કાન્તિ વડે
વિચિત્ર એવી સૃષ્ટિ રહેલ છે. જો કે તે આકાશમાં
આ બ્રહ્માંડના જુવું છે, તો પણ આ બ્રહ્માંડની
અપેક્ષાએ તે શૂન્ય છે. આથી જમ સ્વપ્નમાં
દીકેહું નગર જાતમાં દેખાતા નગર જુવું છે, છતાં
ચિત્તમાં તે તેનાથી જુદું લાસે છે, તેમ તે જગત
આ જગતથી જુદા પ્રકારનું છે.^૨ હું તે જગતમાં
વિહાર કરતો હતો અને મારા દૃઢ્યમાં રહેલા
ઘચ્છિત વિષયની શોધ કરવા માટે મેં દિશાઓ
નાં સુખોમાં આશ્ચર્ય પૂર્વક જોયું. એટલે પૃથ્વીની
અંદર ભરમાઓના સમૂહના જીવી અતિ મલિન
અને પર્વતના જીવી મોટી એક છાયા ફરતી
હતી, તે મારા જોવામાં આવી.^૩ પછી, 'અત્યંત
મોટાઈને લીધે અતિ આશ્ચર્ય ઉપજવનાર તે

શું હશે ? અને આ વખતે મારે અહીં શું કરવું
ધટે ?' એમ હું વિચારવા લાગ્યો. પછી મેં તે
જોવાને માટે તે જગતના ઉપરના ભાગમાં આકાશ
તરફ દૃષ્ટિ નાખી, એટલે પર્વતોના જવા પરિ-
ભાણવાળો અને આકાશમાંથી અનેક ચક્રરીઓ
ખાતાં નીચે પડતો એવો કોઈ પુરુષનો આકાર
મારા જોવામાં આવ્યો. તે પર્વતના જોવા ભારે
હતો અને પોતાના શરીર વડે તે આકાશને
પૂરી રહ્યો હતો. ઊંધા થઈ ગયેલા પર્વતની
પેડે પડતા શરીરવાળો આ કોણુ હશે ? બ્રહ્મ
હશે ? કિંવા બ્રહ્માંડરૂપી શરીરને ધારણ કરનાર
વિરાટ હશે ? આ આકારથી તો દિવસની સર્વ
શોભા ઢંકાઈ ગઈ છે, અને તેથી આકાશની અંદર
શોભી રહેલા સૂર્યનારાયણ પણ નિસ્તેજ દેખાય
છે.^૪ હું આવો કંઈ વિચાર કરતો હતો, ત્યાં તો
પ્રલયકાળના પવનો વડે ભ્રમિત થઈ રહેલા બ્રહ્માંડ-
નો ઉપરનો ભાગ જમ નીચે આવી પડે, તેમ
સૂર્ય પણ મોટા કડાકાવાળા વેગથી નીચે પડ્યો.
ભયંકર સ્વરૂપવાળી અને અનંત દેહવાળી એ
પુરુષાકાર વસ્તુ નીચે પડી, એટલે સાત દ્વીપવાળી
પૃથ્વી સહુભાગમાં તેનાથી પુરાઈ ગઈ. આથી
મને શંકા થઈ કે દ્વીપો સહિત જગતના નાશની
સાથે મારા શરીરનો પણ નાશ અવશ્ય થશે જ.
એટલે મેં પાસે રહેલા અગ્નિમાં પ્રવેશ કર્યો.^૫
મારા સેંકડો જન્મોથી જમને મેં પૂજ્યા હતા,
તે ભગવાન અગ્નિએ પોતાના દેહને ચંદ્રમા જેવે
શીતળ કરીને મને કહ્યું કે, 'તારે કંઈ ભય
રાખવો નહિ.'^૬ મેં અગ્નિદેવને પ્રાર્થના કરી,
'હે દેવ ! તમારો જય થાઓ. તમે અમારા
પરમ શરણરૂપ છો. હે મહારાજ ! આ અકાળે
પ્રલય આવી લાગ્યો છે, માટે આપ મારી રક્ષા
કરો.'^૭ મારી આ પ્રાર્થનાથી અગ્નિએ મને
ફરી વાર કહ્યું કે, 'તું કશો ભય રાખીશ નહિ.
હે નિષ્પાપ રાજ ! છોક અને અહીં આવ.
આપણે બન્ને મારા અગ્નિલોકમાં જઈએ.'^૮

x આ એકસેતેત્રીસમા સર્ગમાં કોઈ જગતમાં
પોતે જે અતિ આશ્ચર્ય જોયું, તે જિજ્ઞાસુ વર્ણન
—કરશે અને આકાશમાંથી સાત દ્વીપોના જોવડું મોડું
• ૫૩૩, તે વિષે કહેવામાં આવશે.

એમ કહી ભગવાન અગ્નિએ મને શુક્રપ પોતાના વાહનની પીઠ ઉપર બેસાડ્યો. પછી આકાશમાંથી પડેલા એ શબ્દના દેહના એક ભાગમાં અમે છિદ્ર કરી આકાશમાં આલ્યા ગયા. હવે આકાશમાં જઈને મેં તે ભયાનક આકૃતિ જોઈ. તે આકૃતિ આકાશમાંથી પડીને મોટા ઉત્પાતને ઉત્પન્ન કરતી હતી અને ભય ઉપજાવતી હતી. એ મોટું શબ્દ વેગથી નીચે પડ્યું, એટલે સમુદ્રો, પર્વતો, વનો, શહેરો અને જંગલોના સમૂહો સાથે પૃથ્વી કંપવા લાગી. ત્યારે નદીઓના પ્રવાહ રોકાઈ જવાથી તેનાં બે વહેણ ચાલવા લાગ્યાં એ વહા જતાં જળે મનુષ્ય આદિ પ્રાણીઓથી ખોદીને ન થઈ શકે તેવા ભયંકર ઊંડા ખાડાઓ કરી દીધા.^{૧૨-૧૪} ત્યારે પૃથ્વી ગર્જના કરવા લાગી. પૂર્વદિશા, ઉત્તરદિશા, દક્ષિણદિશા અને પશ્ચિમદિશા તથા પર્વતો અને પ્રાણીઓ સહિત આપું જગત પ્રલયકાળના સંભ્રમથી ભયભીત બની ગયું અને જોયે સ્વરે ગડગડાટ કરવા લાગ્યું.^{૧૫} તે શબ્દ કડકાડા સાથે વેગથી પડ્યું હતું. તેને ઝીલવાથી સર્વ દિશાઓના અંતો ગાજી રહ્યા અને શબ્દાભાન થઈ રહેલી પૃથ્વીમાં મોટા કડકડાટ થઈ રહ્યો. ત્યારે આકાશમાં પણ ગરુડોના સમૂહના ભય વડે થયેલા સંચારની પેઠે મહાપ્રચંડ અને બીજા શબ્દોને ઢાંકી દેનારા મોટા ઘોંઘાટ થઈ રહ્યો હતો.^{૧૬} પર્વતોની શુક્રિઓને દબાયે ફાડી નાખવાથી ત્યાં કડકડાટો ધ્વનિ ઉત્પન્ન થયો હતો અને અત્યંત ભય ઉપજાવતો હતો. એ શબ્દ એવો તો ભયંકર હતો, કે ઉત્પાતો વડે અને ભયંકર વેગને લીધે જળની પેઠે આકર્ષાઈ આવેલા પ્રલયકાળના પવનોથી મત્ત બની ગયેલા પ્રલયકાળના વરસાદોની ગર્જનાનો પણ તે તિરસ્કાર કરતો હતો.^{૧૭} એ મહાશય વેગપૂર્વક નીચે પડ્યું, ત્યારે પૃથ્વીની અંદર મોટી ગર્જના થઈ રહી અને દિશાઓનાં સર્વ મુખોમાં પણ મહાન કડકડાટી થઈ

રહી. આથી બધે સેંકડો ઠેકાણે ધક્કો લાગવાથી પૃથ્વીના સેંકડો ભાગ વીધાઈ ગયા હોય તેવું જણાતું હતું. વળી ત્યારે કુલાચળ પર્વતોના મોટા તોડા ફાટી જતા હતા તથા હિમાલયપર્વતનાં શિખરો ઠેક પાતાળતળ સુધી નીચે જઈ પહોંચતાં હતાં.^{૧૮} મેરુપર્વતની શિલાના જવા આકારવાળું તે શબ્દ નીચે પડ્યું, ત્યારે પર્વતોનાં શિખરોના ચૂરેચૂરા થઈ ગયા અને પૃથ્વી પણ ફાટી ગઈ.^{૧૯} ત્યારે સમુદ્રો ક્ષોભને પ્રાપ્ત થઈ ગયા, પર્વતો જમીનદોસ્ત થઈ ગયા, સર્વ પ્રાણીઓ પીડાવા લાગ્યાં અને પ્રલયની વાટ જોનાર રુદ્રગણો ક્રીડા કરવા લાગ્યા.^{૨૦} ત્યારે સૂર્ય પૃથ્વી ઉપર નીચે આવી પડ્યો, દ્વીપોના માર્ગો ઢંકાઈ ગયા, પર્વતોના ધાણ વળી ગયા અને આખા દેશની પૃથ્વી ખેદાન-મેદાન થઈ ગઈ.^{૨૧} આકાશચારી દેવતાઓ તે શબ્દોના આકાર જોતાં માનવા લાગ્યા કે, 'આ તો બધે બીજો પૃથ્વીલોક નીચે આવી પડતો હોય, બીજું અર્ધ બ્રહ્માંડ નીચે પડતું હોય, અથવા તો બધે આકાશ જ મૂર્તિધારી બની નીચે પડતું હોય એવું લાગે છે.'^{૨૨} પછી હું તે તરફ જોવા લાગ્યો, તો એ માંસમય પર્વતનું એક અંગ પણ સાત દ્વીપવાળી પૃથ્વીમાં સમાતું ન હતું. એ જોઈ મેં પ્રસન્ન થયેલા ભગવાન અગ્નિ-દેવને પૂછ્યું કે, 'હે મહારાજ! આ શું? આકાશમાંથી આ માંસમય દેહ શી રીતે પડ્યો? તેમ તેની સાથે સૂર્ય પણ કેમ નીચે પડ્યો? અને આ પડેલ માંસમય શબ્દ પર્વતો વનો અને સમુદ્રો સાથેની આ પૃથ્વીની અંદર કેમ સમાતું નથી?' અગ્નિદેવ બોલ્યા: 'હે પુત્ર! તું એક ક્ષણજર ઉતાવળ છોડી દે; એટલામાં આ સર્વ ઉત્પાત નિરોધપણે ચાંત થઈ જશે. ત્યાર પછી હું તને એ વિષે કહીશ.'^{૨૩} અગ્નિદેવ એ પ્રમાણે કહેતા હતા, તેટલામાં દિશાઓમાંથી એ બ્રહ્માંડમાં વસનારા આકાશચારી દેવતાઓ ત્યાં આગ્યા.

તેમાં સર્વ વસ્ત્ર, આભૂષણ, પુષ્પ આદિ કેવળ દિવ્ય જ હતાં.^{૨૭} તેમાં સિદ્ધો, સાધ્યો, અપ્સ-ગણો, દૈત્યો, ગંધર્વો, નાગો, કિન્નરો, ઋષિઓ, યક્ષો, પિતૃઓ, માતાઓ અને ખીજ દેવતાઓ હતા.^{૨૮} પછી તે દેવો ભક્તિપૂર્વક મસ્તકને અને શરીરને નમ્ર રાખીને શરણાગતની રક્ષા કરનારી સર્વેશ્વરી દેવી કાળરાત્રિની સ્તુતિ કરવા લાગ્યા.^{૨૯}

દેવતાઓ ધોલ્યા:-જ દેવી મહાપ્રલયને ત્રિપે સંહાર પામેલા બ્રહ્માના મોટા પિંગલ જટામંડળને પોતાના અટ્વાંગના ઉપરના ભાગ માં બાધે છે, જ પોતાના વક્ષસ્થળમાં દૈત્યોની ઓપરીઓની માળાને ધારણ કરે છે, જ સંહારને પ્રાપ્ત થયેલા ગરુડજીની પાંખોનો મુકુટ બનાવે છે, જ સર્વ જીવોને ગળી જઈ પર્વતો, પ્રાણીઓ અને ભૂગોળ સહિત જગતનું પાન કરી બચ છે, છતાં નિર્દોષ અને નિષ્કલંક છે, તે શુદ્ધ ચિન્માત્રરૂપ અને અમારા ઉપર અનુગ્રહ કરવા માટે જ અવતાર ધરનારાં દેવી, પાલનયોગ્ય એવા અમારી સદાકાળ રક્ષા કરે!^{૩૦}

વદ્ધ્વા રત્નવાંગમુંગે કપિલમુરજટામંડલં
પદ્મયોનેઃ કૃત્વા દૈત્યોચ્ચમાંગૈઃ સજમુરસિ શિરઃ
શેષરં તાર્ક્ષ્યપક્ષૈઃ । યા દેવી શુક્તવિશ્વા પિત્રવિ
જગદિદં સાદ્રિભૂમીઠભૂતં સા દેવી નિષ્કલંકા
કલિતવતુલતા પાતુ નઃ પાલનીયાન્ ॥ ૩૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘મહારાણવણન’
એ નામનો અર્ગ ૧૩૩ એ સમાપ્ત

~ ~ ~ હસર્ગ ૧૩૪ મો ~ ~ ~

દેવીના શરીરનું વર્ણન

॥ વિગદિદુવાચ ॥

ઇતન્મિન્નંતરે જ્યોત્સઃ સ પતન્પુરુષો મયા ।

સ્થગિતાશ્ચિલમૂર્ખીઠઃ શ્વરુપો વિલોકિતઃ ॥૧॥

વિપશ્ચિત્ રાજ ધોલ્યા:-આમ દેવતાઓ દેવીની સ્તુતિ કરતા હતા, તેટલામાં મેં એ નીચે પડેલા પુરુષની આકૃતિ તરફ જોયું. તો તેણે આખા ભૂલોકને ઢાંકી દીધો હતો અને તે શખ-રૂપ મારા જોવામાં આવ્યો.^૧ જોણે સાત દ્વીપ-વાળી પૃથ્વીને ઢાંકી દીધી હતી, તે તો આખી પૃથ્વીમાં ન સમાનાર તે શખના પેટનો ભાગ હતો, તે ભાગ એક મોટા પર્વતના જેવો હતો અને તે જ માત્ર મારા જોવામાં પણ આવ્યો હતો.^૨ અશ્વિએ અને કહ્યું કે, ‘તેના હાથ, સાયળ અને મસ્તક અનંત છે. તે લોકલોક પર્વતની પણ પેલે પાર પહોંચેલ છે અને તે મનુષ્યોનો વિષય નથી.’^૩ આકાશચારી દેવતાઓએ આદરપૂર્વક દેવીની સ્તુતિ કરી, એટલે એ દેવી પોતે આકાશમાંથી પ્રકટ થયાં. તે સ્થિર રહિત સાવ શુદ્ધ દેખાતાં હતાં અને પ્રેતોના સમૂહથી વ્યાપ્ત હતાં. માતાઓનું મંડળ તેમને લાડ લડાવતું હતું. કુભાંડ, યક્ષ અને વેતાળોના સમૂહથી તે જોણે આકાશને તારાવાણું બનાવી દેતાં હતાં.^૪ શિરાઓવાળા (નાડી-નસી-વાળા) લાંબા ભુજદેડા વડે તે આકાશને વનના જેવું કરતાં હતાં અને દિશાઓમાં દાહ ઉત્પન્ન કરનારા પોતાના દહિપાત વડે તે જોણે સૂર્યની વૃદ્ધિ કરતાં હોય તેવાં જણાતાં હતાં.^૫ દીપી નીકળતાં નાના પ્રકારનાં આયુધોના આકાશ વડે તે ઝણઝણાટનો અવાજ ઉત્પન્ન કરતાં હતાં અને

* આ એકસોત્રોત્તરમા અર્ગમાં ત્યાં આર્વિભાવ-ને પ્રાપ્ત થયેલ દેવીના શરીર વિશે વર્ણન આવશે; અને તેણે મુક્તનું પાન કર્યા પછી તેના ગણો રમિર-માસ આદિ ખાગે, એ વિષય પણ વર્ણન આવશે.

જાણે આકાશની અંદર પક્ષીઓના સમૂહના સેંકડો ટુકડા કરતાં હોય તેવાં દેખાતાં હતાં.^૭ તેમના દેહમાંથી જ્વાળાઓ નીકળતી હતી અને તેમના શરીરના અવયવો નેત્રના અગ્નિની ગરમીથી યુક્ત હતાં. આથી તે લાંબા વાંસિનાં વનોના જાલી કરોડો યોગ્ય સુધી ફેલાઈ રહેલી કાન્તિને ચારે બાજુ વિખેરતાં હતાં.^૮ દંતિની કાન્તિરૂપી ચંદ્રમાના પ્રકાશરૂપી દ્વધ વડે તે દિશાઓનાં મુખોને સ્નાન કરાવતાં હતાં અને કૃશ, અતિ લાંબા તથા અતિ વિસ્તારવાળા શરીર વડે તેમણે આખા આકાશને પૂરી દીધું હતું.^૯ કશો પણ આધાર અને આશ્રય ન હોવાથી તે સંધ્યાકાળનાં વિસ્તારવાળાં વાદળાંઓની પંક્તિના જવાં દેખાતાં હતાં. તે પ્રેતના આસન ઉપર બેઠાં હતાં અને પરબ્રહ્મની અંદર ચિદાકાશમાં તેમનો સારો પેઠે આવિર્ભાવ થયો હતો.^{૧૦} તેમનું સ્વરૂપ મહાતેજસ્વી હતું, તે સંધ્યાકાળનાં વાદળાંના જવાં રાતાં હતાં અને આકાશરૂપી સમુદ્રની અંદર તે વડવાનલના જાલી શેભાને ધારણ કરતાં હતાં.^{૧૧} શયો વડે, શયોના અવયવો વડે, તેમજ મુસળ, ભાક્ષા, તોમર, મુદ્ગર, ઉલ્ખલ (ખાંડણિયો), હલ અને આસન વડે ચચળ થઈ રહેલી માળાઓને તે ચારે બાજુ વિખેરી દેતાં હતાં.^{૧૨} જમ વર્ષાઋતુમાં ખીલી રહેલો પર્વત પોતાના અચળ (સ્થિર) દેહની અંદર ઘોઘરા અવાજની સાથે શિલાઓની પંક્તિને ધારણ કરે છે, તેમ તે દાંતના કડકકાટીનાં અવાજના આડંબરની સાથે આકાશરૂપી આંગણુની અંદર હાડપિંજરોની માળાને ધારણ કરતાં હતાં.^{૧૩} દેવતાઓએ કહ્યું કે, 'હે દેવી ! હે અગ્નિ ! આ શબ આપને અમે ઉપહાસરૂપ (ભેટ) કરેલ છે; મારે પોતાના પરિવાર સહિત આપ તરત જ તેનો ઉપભોગ કરો.^{૧૪} દેવતાઓના સમૂહે આ પ્રમાણે પ્રાર્થનાવચન કર્યાં, એટલે દેવી (પોતે સર્વની પ્રાણશક્તિરૂપ હોવાથી)

પ્રાણવાયુ વડે તે શબમાંથી અધિરૂપી સારતું વિનાશપ્રયાસે આકર્ષણ કરવા માંડ્યાં.^{૧૫} જમ સંધ્યાકાળના મેઘોના સમૂહ મેરુપર્વતની મુક્તિમાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ પ્રાણ વડે આકર્ષણ કરાતું તે શબનું અધિર દેવી ભગવતીના મુખમાં પ્રવેશ કરવા લાગ્યું.^{૧૬} એ ચડિાદેવી પ્રથમ શુષ્ક હતાં. તેથી, પોતે જ્યાં સુધી રક્તપાન વડે તૃપ્ત થઈ પુષ્ટ થયાં, ત્યાં સુધી તેમણે આકાશમાં રહી પ્રાણવાયુ વડે આકર્ષાયેલું તે શબનું અધિર પીધું.^{૧૭} તે અધિરનું પાન કર્યા પછી દેવી અધિર પાનથી પુષ્ટ શરીરવાળાં થઈ ગયાં. વર્ષાઋતુનાં વાદળાંઓના સમૂહની પેઠે તેમનો રંગ લાલ દેખાતો હતો અને તેમનાં ચપલ નેત્ર વીજળીની જમ અમકતાં હતાં.^{૧૮} ભગવતીનું ઉદર લાંબું દેખાતું હતું, તેમણે વિષમ સર્પોનાં આશ્રયણ પહેર્યાં હતાં, તે અધિરૂપી આસવના મદથી મદાન્મત દેખાતાં હતાં અને તેમણે પોતાનાં સર્વ આયુધોને ધારણ કર્યાં હતાં.^{૧૯} પોતાના શરીર વડે અધપૂર્ણ થઈ રહેલા આકાશની અંદર ભગવતીએ નૃત્યનો આરંભ કર્યો અને લોકલોક પર્વતનાં શિખરોના અચ્ચલાગમાં રહેલા દેવતાઓ તે નૃત્યને દેખતા હતા.^{૨૦} પછી જમ ઠાઈ મહાપર્વતને વરસાદનાં વાદળાંઓ ફરી વળે છે, તેમ પિશાચ, કુભાંડ, અને રૂપિકા આદિ તેમના મોટા ગણે એ શબને ફરી વળ્યા.^{૨૧} એ શબરૂપી શૈલને કુભાંડોએ ઢકના ભાગથી અહણ કર્યો, રૂપિકાઓના સમૂહોએ એને પેટના ભાગથી અહણ કર્યો અને ચક્ષોએ તેના અવશેષ રહેલા પડખાના અને પીઠના ભાગથી અહણ કર્યો. આ ભાગ પોતાના હાથીના દાંતો વડે ભેદાયો હતો.^{૨૨} બાણી, તે શબના હાથ, સાથળ તથા કાંધ આદિ બીજા અવયવો અતિ વિસ્તારવાળા હતા, તેથી તે બ્રહ્માંડને પેલે પાર જઈ પહોંચ્યા હતા.^{૨૩} આ કારણે, એ ભાગો દેવીના પિશાચ તથા કુભાંડ આદિ ગણને હાથ આપ્યા નહોતા. તે ભાગો

ધણે છેટે બીજી જ દિશામાં પથરાઈ રહ્યા હતા, તેથી કાળે કરીને તે પોતાની મેળે જ ત્યાં ગળી જતા હતા.^{૨૪} જ્યારે ચંદિકાદેવી આકાશમાં નૃત્ય કરતાં હતાં, ભૂતગણ શખને ખાવામાં આકુળ થઈ રહ્યો હતો અને તે લીલા જોવાની ઉત્સુકતાથી દેવતાઓ પર્વતોના ઉપર સ્થિર થઈ રહ્યા હતા, ત્યારે જગતની અંદર સર્વ દિશાઓના સમૂહો પેશામ આદિના પિંડરૂપે લઈ જવાતાં દુર્ગધવાળાં કાચાં માંસ તથા ચરબી આદિ વડે ભરાઈ ગયા હતા. પોતાના ગર્ભમાં રહિર ધારણ કરી રહેલા વાદળોના સમૂહ વડે આપું જગત ખેરના લાકડાના અગ્નિના જ્વળ ઉજ્જ્વળ દેખાતું હતું. ભૂતગણો વેગપૂર્વક માંસને ચાવી જતા હતા, તેથી તેનો ઉત્પન્ન થતો અચળચળો વિચિત્ર ધ્વનિ સર્વ ભાગમાં ગાજી રહ્યો હતો. લતાની પેઠે પથરાઈ રહેલા સ્નાયુઓ અને અસ્થિઓ લાંગી પડતાં હતાં, તેથી આકાશની અંદર તેની કડકડાટીનો અવાજ પ્રસરી જતો હતો.^{૨૫-૨૭} ભૂતોનું પરસ્પર અથડાવું થતાં અને જુદું પડવું થતાં, તેમાંથી એક મહાભયાનક અવાજ પેદા થતો હતો. હિમાલય અને વિંધ્યાચળ પર્વતના જવા હાડકાંના પર્વતથી સર્વ ભાગ વીંટાઈ રહ્યો હતો.^{૨૮} દેવીના મુખમાંથી નીકળતી અગ્નિની જ્વાળા વડે પાકી ગયેલા માંસથી (માંસરસથી) ભૂતજાલી બઈ રહ્યું હતું અને રહિરનાં બિંદુઓરૂપી ઝાકળ વડે દિશાઓનો સમૂહ સિંદૂરવર્ણનો બની ગયો હતો.^{૨૯} ચારે બાજુ જોવા માટે જોમા થઈ રહેલા દેવતાઓને લીધે જાણે દિશાઓની અંદર ગદ બાધિલા હોય એવું દેખાતું હતું અને સાતે દ્વીપોની ભૂમિ રહિર વડે એક મહાસાગરના જવી ભરપૂર થઈ ગઈ હતી. પૃથ્વીમાં પેસી જવાથી અને અસ્થિ આદિ વડે ઢંકાઈ જવાથી સર્વ પર્વતોનો સમૂહ નિઃશેષ રીતે અત્યંત અદશ્ય થઈ ગયો હતો. રહિરની કાન્તિ વડે રંગાયેલાં વાદળો-

૥ સમૂહો વડે દિશાઓરૂપી સ્ત્રીઓ જાણે રાતાં

વસ્ત્રો વડે ઢંકાઈ રહી હોય, એવો ભાવ જણાતો હતો.^{૩૦-૩૧} જોળ અને ચપળ હાથની અંદર ફરક્યા કરતાં દેવીનાં તથા તેમના ગણોનાં આયુધો વડે આકાશ ઢંકાઈ રહ્યું હતું. ગામડાંઓ, નગરો અને દેશોની યાદગીરીનું નામ-નિશાન પણ ત્યાં જણાતું ન હતું.^{૩૨} સર્વ સ્થાવર-જંગમ પદાર્થોનું રૂપ ત્યાં અત્યંત અસંભવિત હોય એમ ભાસતું હતું અને ભેગા થયેલા કુભાંડ-રૂપિકા આદિ દેવીના ગણોનો જ એક અનંત સમાજ ત્યાં ભેગો થયો હતો.^{૩૩} પિશાચોથી આકાશવળા લઈ જવાયેલા આંતરડાના તંતુઓ વડે જાણે ત્રૈલોક્ય-બ્રહ્માંડના ઉદરનું માપ કરવું હોય તેમ જણાતું હતું. તે આંતરડાના તંતુઓ નૃત્ય કરવામાં તત્પર થઈ રહેલા ભૂતોના ગણોના હાથના અભિનય કરવાના આકાશરૂપી પક્ષીઓના બંધન માટે જાણે જળ પાયરી દીધી હોય તેવો ભાવ ખતાવતા હતા; અને આકાશની અંદર બીજી જ સૃષ્ટિ રચવામાં પરાયણ થઈ રહેલા બ્રહ્માના જાણે પરિભ્રમણ (માપવાની દોરી) હોય તેવા જણાતા હતા. વળી, તેઓ ઠેક પૃથ્વીથી માંડી સૂર્યમાર્ગ સુધી નીચે અને ઉપર દશ દિશાઓરૂપી નિર્કુંજની નીચે પથરાઈ રહ્યા હતા.^{૩૪-૩૫} પ્રથમથી જ વિદ્યમાન એવી પૃથ્વીની પીઠની અંદર રહિર પથરાઈ રહ્યું હતું. તેથી જગત એક મહાસાગરના જવું થઈ રહ્યું હતું. વળી, એ જગત પ્રાપ્ત થયેલા ઉત્પાત વડે પીડાયેલું હતું. આ જોઈને સાત દ્વીપને અંતે આવેલા તથા શખના કુત્સિત અવયવો વડે ન દબાયેલાં એવા લોકલોક પર્વતના શિખરના ભાગમાં રહેલા દેવતાઓ અત્યંત ખેદ પામ્યા.^{૩૬-૩૭}

રામ યોહ્યાઃ-હે મહારાજ ! તે શખના અતિ લાંબા અવયવો ઠેક બ્રહ્માંડની પણ બહાર પહોંચી ગયા હતા, તો તેણે લોકલોક પર્વતને કેમ ઢાંકી દીધો નહિ ?^{૩૮}

વસિષ્ઠ યોહ્યાઃ-હે રામચંદ્રજી ! એ શખનું ઉદર, સાત દ્વીપના મધ્યમાં રહ્યું હતું. મરતક, પેગ,

અને હાથ આદિ તેના અવયવો બ્રહ્માંડની પેઠે પાર પડેલી ગયા હતા, છતાં બે પડખાં વડે, બન્ને સાથળના મધ્યથી, કેડના બન્ને પડખાના ભાગથી તથા મસ્તક અને બન્ને ખભોના મધ્યભાગથી શિખરે ઢંકાઈ ગયાં નહોતાં. આથી, તે લોકા લોક પર્વત જાણે દેખાતો હતો.^{૪૦} તાપને લીધે જળવગરનાં થઈ રહેલાં ધોળાં વાદળાંઓની પેઠે સ્વચ્છ નિર્ભળ કાન્તિવાળા દેવતાઓ મેરુપર્વતનાં શિખરે ઉપર બેઠેલા જણાતા હતા.^{૪૧} ફેલાયેલ અવયવવાળા તથા નીચે મોઢે પડેલા તે રાત્રને જ્યારે ભૂતોનો સમૂહ ભક્ષી રહ્યો, ત્યારે માતાઓ નૃત્ય કરતી હતી, રુધિરના પ્રવાહો વહ્યા જતા હતા અને મેઢનો (ચરબીનો) ગંધ ચારે બાજુ પ્રસરી રહ્યો હતો. ત્યારે દુઃખિત થઈ ગયેલા સૌ દેવતાઓ નીચે પ્રમાણે વિચાર કરવા લાગ્યા:^{૪૨} 'અહો! ખરેખર કદની વાત છે કે, પૃથ્વી ક્યાં આલી ગઈ? સમુદ્રો ક્યાં જતા રહ્યા? મનુષ્યોના સમાજ ક્યાં ગયા? પર્વતો પણ ક્યાં જતા રહ્યા?'^{૪૩} કદની વાત છે કે, લોકોત્તર ચંદન, મંદાર અને હંડખનાં વન વડે સુશોભિત એવો અને પુષ્પોના મંડપસભો તે મલયાચળ ક્યાં જતો રહ્યો? વિશાળ એવી હિમાલયની તે ભૂમિઓ જાંચી, અતિશય સ્વચ્છ અને ગૌર હતી. રુધિરે જાણે તેની અંદર રહેલા ગૌરપણા ઉપર ક્રોધ કયો હોય અને તેનો પરાભવ કરવા માટે તેણે તેને પોતાના જવા રક્તવર્ણ કાદવરૂપ ખનાવી દીધી હોય તેમ જણાય છે.^{૪૪} જની સુશોભિત શાખા ઠેઠ બ્રહ્મલોકપર્યંત જઈ પડેલી હતી, તે કૌંચદ્રીપની અંદર કૌંચ-પર્વતમાં રહેલો મોટો કદપદ્રુમ પણ ચૂરેચૂરે થઈ ગયો.^{૪૫} પારિજાતક, લક્ષ્મીજી, ચંદ્ર અને અમૃતના ઉત્પાદક હોવાથી સ્વામીરૂપ એવા હે સીરસાગર! માખણ વડે ભરેલા, પર્વતોની અંદર જોગેલાં કાંઠાનાં વનો વડે રમણીય એવા હે દક્ષિસમુદ્ર (દહીનો દરિયો)! અને નાળિયેરોનાં વૃક્ષો વડે ઘાટી ઘટાવાળા પર્વતમાં દેવી વડે સેવાયેલ હે મધુ-

સમુદ્ર (મધનો સમુદ્ર)! તમે હવે ક્યાં જશો! વળી, તમારી અંદર રહેલ જ સ્ફટિક આદિ શિલાઓ દેવાંગનાઓને અને દિશાઓને દર્શણરૂપ થતી હતી, તે પણ હવે ક્યાં જશે?^{૪૬} કદપદ્રુમ અને સુવર્ણની નિર્ભળતા સાથે નિરુપાધિપણે સંબંધ રાખનારા કૌંચ પર્વત વડે સુશોભિત એવાં હે કૌંચદ્રીપ! અને બ્રહ્માના હંસો વડે તથા કમલિનીઓ વડે દિશાઓના સમૂહને ભરપૂર કરી દેનાર, કદંબવૃક્ષોનાં વનોની શુક્રામાં વિશ્રાંતિ લેનાર તેમજ વિદ્યાધરીની સાથે રતિશ્રીકામાં કુશળ એવા દેવતાઓના નિવાસરૂપ હે પુષ્કર-દ્રીપ! તમે બન્ને અહીંથી ક્યાં આલ્યા ગયા?^{૪૭} મીઠા સમુદ્રના તીવ્ર તાપને નિવૃત્ત કરનારાં તથા પુષ્પો વડે ઢંકાઈ રહેલી પૃથ્વીને પવિત્ર કરનારાં વનોનું, ગોમેધ દ્રીપનું, ત્યાંના કદપવૃક્ષનું, ત્યાંની સુવર્ણલતાઓનું, તેથી સુંદર લાગતી શુક્રાઓનું કદપવૃક્ષોનાં વનો વડે ઢંકાઈ રહેલા તથા તેનાં પુષ્પો વડે ધોળા થઈ રહેલા શાકદ્રીપના પર્વતોનું, શાકદ્રીપનું અને તેના કદપવૃક્ષનું, એમ નવ પદાર્થોનું સ્મરણ કરતાં સ્વર્ગસુખને ઉત્પન્ન કરનાર પુણ્યનો ઉદય થાય છે.^{૪૮} સંતાનક નામનાં દેવવૃક્ષો મંદ પવન વડે અપળ પદ્મવોવાળી બાળલતાઓ સાથે બેઠાઈ રહ્યાં હતાં અને તેથી સર્વ વનો સર્વ દિશાઓની અંદર સુગંધના પ્રકાશ ફેલાવી રહ્યાં હતાં. એ વનો તો હમણાં ભાંગી પડેલાં છે. અહો! ખેદની વાત છે કે, હવે બિચારા લોકોનો સમૂહ શી રીતે વિશ્રાંતિને પ્રાપ્ત થશે? તે હું બહી શકતો નથી. ઈશ્વરસના (શેરડીના રસના) સમુદ્રને કિનારે શિલાની પેઠે ભમી ગયેલ સાકરના પર્વતોથી સુશોભિત એવી ભૂમિઓની અંદર હવે ફરી વાર ક્યારે પ્રસિદ્ધ માધુર્યવાળા ગોળતા મોઢકને જોઈશું? વળી શ્રીકા માટે બનાવેલ સાકરની પૂતળીઓને પણ ક્યારે જોઈશું?^{૪૯-૫૦} તાલ અને તમાકનાં વનો વડે રમણીય એવા વનની અંદર આવેલા પર્વતનાં

કદંબનાં વૃક્ષો વડે અને કલ્પવૃક્ષો વડે શીતળ
 એવાં સુવર્ણમય સ્થાનોમાં બેસીને અનેક વાર
 અનુભવેલાં ચંદનલતાઓરૂપી સુદરીઓનાં નૃત્ય
 હવે આપણે ક્યારે જોઈશું? હાય ! કદની વાત છે
 કે, બંધુના વૃક્ષનાં તે ઉત્તમ કુળો (દેખવામાં ન
 આવવાથી) કેવળ સ્મરણ કરવા યોગ્ય થઈ ગયાં.
 દ્વીપોને તથા સમુદ્રોને પોતાની મેખલારૂપે ધારણ
 કરી રહેલી આ જંબૂદ્વીપની ભૂમિ તેમના રસરૂપી
 જળ વડે ઉત્પન્ન થયેલી નદીને વહન કરે છે. શિલિંદ્ર
 નામનાં વૃક્ષો વડે અવકાશ રહિત એવા પર્વતોની
 ગુફાઓમાં મધપાન વડે ભક્ત બની ગયેલી દેવાંગ-
 નાઓનાં નૃત્યથી અને ગાયનથી સુશોભિત એ
 સુરોદ સમુદ્રનું અમે જ વારંવાર સ્મરણ કરીએ
 છીએ. ત્યાં પ્રાતઃકાળમાં ચંદ્રવિકાસી કમળ જમ
 કરમાઈ જાય છે અને હમણાં જમ પૃથ્વીનું વિદા-
 રણ થઈ જાય છે, તેમ અમારું ચિત્ત પણ (ચિરાઈ
 જાય છે. ૫૨-૫૫) અધિરૂપી જળ વડે ભરપૂર
 એવા આ નવા મહાસાગરના ઉપરના ભાગમાં
 સુવર્ણના મેઘ આદિ સેંકડો પર્વતોનાં શિખરો
 કાન્તિ વડે દેદીપ્યમાન દેખાય છે. તે કાન્તિ ઉત્તર
 આદિ દિશાઓના મુખમાં સૂર્યના ઉદય અને
 અસ્તની નજીકની ભૂમિ ઉપર પ્રતિબિંબિત થઈ
 રહેલી અને સંધ્યાકાળને દીધે અરુણ એવી કાંઈક
 ઉદય પામેલા ચંદ્રમાની કળાના જવી છે. ૫૬ હાયા
 આવા સાગરરૂપી જળના સમૂહથી વીંટાયેલી,
 અનેક દ્વીપો વડે સુશોભિત, જાં આ ગિરિરાજોમાં
 વિશ્રામ લેનારા મેઘોની ઘટારૂપી નીલકમળોના
 આધારરૂપ, નદીઓ, વનો, અરણ્યો અને શરવીર
 પુરુષોથી શોભાયમાન નગરો, ગામડાંઓ તથા
 બ્રાહ્મણોનાં ગામોરૂપી વસ વડે રમણીય તેમજ
 વૃક્ષો, પદ્મવો અને અંકુશરૂપી ભૂષણવાળી
 એ પૃથ્વી હમણાં ઘ્યાં જતી રહી? તે અમે
 !ણી શકતા નથી. ૫૭

તાદ્વક્સાગરવારિશિવલયા દ્વીપાન્તરાલં-
 પ્રોચાર્દ્રાદ્રિનિવિષ્ટવારિદ્વપટાનીલોત્પલાનાં

સ્થલી સ્ત્રોતોર્જગલકાનનોગ્રનગરગ્રામાગ્રહારાવરા
 નો જાનેતસ્પલ્લવાકુરવતી કટં ક યાતા મહી ॥
 શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
 પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દેવપરિદેવનવર્ણન'
 એ નામનો સર્ગ ૧૩૪ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૧૩૫ મો

પૃથ્વીનું નામ મેદિની કેમ પડ્યું?

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મત્સેન સૂતૃદેન કિંચિન્નલેપીકૃતે શવે ।

હૃદમૂઢુઃ પુનર્દિશુ ગિરૌ દેવાઃ સવાસવાઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—મદોન્મત્ત ભૂતોના સમૂ-
 હોએ શયનો માત્ર કાંઈક જ ભાગ બાકી રાખ્યો,
 એટલે દિશાઓની અંદર આવેલા લોકોલોક
 પર્વતમાં રહેલા ઇન્દ્ર સહિત સર્વ દેવતાઓ
 કહેવા લાગ્યા કે, 'આ આકાશ વિદ્યાધરોના અને
 દેવતાઓના વિહાર માટે કદપાયેલાં લિંબાનોનો
 સંચાર થવામાં આશ્ચર્ય છે. તેને વિશે પણ
 તેને ગરમ કરવાને દેવીના ગણોએ આંતરકાંઓનાં
 બળાંઓ પાથરી દીધેલ છે. એ બળાં જાણે મેદ
 વડે ભરેલાં અને પવન વડે ફેલાઈ રહેલાં નિર્મળ
 વાદળાંઓના અંદોળી બ્રાહ્મણેનું મોટું આકાશ
 હોય તેવાં દેખાય છે. જુઓ, સાતેય દ્વીપોની અંદર
 ભૂતોએ મેદનાં (ચરખીનાં) જળો પસારી દીધાં
 છે, ભૂતોએ શયના માંસનું બક્ષણ કરેલ છે અને
 રુધિરનું પાન કરેલ છે; તેથી આ પૃથ્વી કાંઈક
 હમણાં દેખાવા લાગી છે. સર્વ પ્રાણીઓને આનંદ
 આપનારી આ પૃથ્વી હમણાં મેદરૂપી (ચરખી-
 રૂપી) વસ વડે વીંટાયેલા સર્વ અવયવોવાળી
 થઈ રહી છે, એ ખરેખર ખેદની વાત છે. આ
 વનો પણ મેદરૂપી શરદઋતુના મેઘસમૂહોથી જાણે

x આ એકસોપાત્રીસમા સર્ગમાં ભૂતોનો મધ્ય
 ન્યારે એ શમનું માંસ ખાઈ જતો અને રુધિર પી
 જતો, ત્યારે મેદ વડે આખી પૃથ્વી બ્રાહ્મણ થયા વિશે
 અને ગેર રહેલા રુધિર વડે રુધિરનો મધુદ થયા વિશે
 વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

કદંબ વડે વીંટાયેલ હોય તેવાં દેખાય છે.^{૮૪}
જુઓ, આ તે શબ્દનાં અસ્થિઓ મોટા પર્વતનાં
જવાં થઈ રહ્યાં છે અને તે હિમાલયપર્વતનાં શિખર-
ની પેઠે દિશાઓનાં તટોને વીંટાઈ વળ્યાં છે.^{૮૫}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—દેવતાઓ ઉપર પ્રભાણે
કહેતા હતા, તેટલામાં એ દેવીના ગણોએ પૃથ્વીને
મેદના (ચરખીના) સમૂહ વડે લીંપી દીધી અને
તેઓ પોતે પણ મત્ત બનીને આકાશની અંદર
નૃત્ય કરવા લાગ્યા.^{૮૬} જ્યારે દેવીના ગણોના
સમૂહ નૃત્ય કરી રહ્યો, ત્યારે દેવતાઓએ તેમના
પીધા પછી અવશેષ રહેલ રૂપિરો (સંકલ્પ વડે)
એક પ્રવાહ કરી દીધો અને તેને એક સાગરમાં
નાખ્યો.^{૮૭} દેવતાઓએ એ સમુદ્રને પોતાના
ચિત્તમાં સંકલ્પ કરીને સુરાનો સમુદ્ર બનાવી
દીધો. તે દિવસથી માંડી અઘાપિપથ^{૮૮} ત હજી તે
મદિરાનો સમુદ્ર થઈ રહ્યો છે.^{૮૯} એ સમુદ્રની
અંદર રહેલી મદિરાને આકાશની અંદર ભૂતો
નૃત્ય કરી પીએ છે અને પાછા ફરી આનંદના
મદિરૂપ આકાશની અંદર નૃત્ય કરવા લાગી
જાય છે.^{૯૦} જાણે અઘાપિપથ^{૯૧} ત તે જ ભૂતો હજી
કાયમ હોય, તેમ તે મદિરાના સમુદ્રથી વર્ત-
માન સમયના ભૂતો પણ મદિરાનું પાન કરે છે
અને આકાશની અંદર ચોગ્રેક્ષરી (જેગણીઓ)
નાગણે સહિત નૃત્ય કરે છે.^{૯૨} એ ભૂતોએ પીધા
પછી અવશેષ રહેલ મેદના સમૂહો પૃથ્વીમાં
સુકાઈ ગયા, તેને લીધે પૃથ્વીએ ‘મેદિની’ નામ
ધારણ કર્યું.^{૯૩} એ પ્રભાણે વર્ણવેલા કમથી જ્યારે
શબ્દનો કાય થઈ ગયો અને પાછો દિવસ તથા
રાત્રિનો કમ શરૂ થયો, ત્યારે પ્રજાપતિએ પાછી
નવી પ્રજા સર્જી અને પૃથ્વીની અંદર પાછો
પૂર્વ-પ્રભાણે જ સહિતો દેખાવ થઈ રહ્યો.^{૯૪}

ઈતિ ક્રમાચ્છાન્તિમુપાગતે શ્વે પુનઃ પ્રવૃત્તે
દિનયામીનીક્રમે । પ્રજાઃ સસર્જાય નવાઃ પ્રજા-
પતિઃ પુનઃ સ સર્ગોઽમવદન્ પૂર્વવત્ ॥ ૧૨ ॥

સર્ગ ૧૩૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૩૬ મો

અગ્નિદેવે કહેલું શબ્દનું વૃત્તાંત

॥ માસ ઉવાચ ॥

અથાહં તં મહાદેવં પાવકં પૃથ્વાનિદમ્ ।

શુકપક્ષતિકોણસ્થઃ શ્વતામવનીશ્વર ॥ ૧ ॥

ભાસ બોલ્યા:—હે રાજ દશરથ ! સાંભળો.

હું તે સમયે અગ્નિના વાહનરૂપ પોપટની પાંખ-
ના ચૂળના એક ખૂણામાં રહ્યો હતો. મેં મહાન
અગ્નિદેવને પૂછ્યું: ‘હે ભગવન્ ! હે સર્વ યજ્ઞના
ઈશ્વર ! હે સ્વાહાના અધિપતિ હુતાશન ! આ
શબ્દ પ્રથમ કાણ હતું અને અત્યારે શા નિમિત્તથી
તેની આવી દશા થઈ?’

અગ્નિદેવ બોલ્યા:—હે રાજ ! ત્રેલોક્યની
અંદર પ્રકાશી રહેલ અનંત શબ્દનું સર્વ વૃત્તાંત
હું બરાબર અખંડ રીતે તમને કહું છું, તે
તમે સાંભળો.^૧ અનંત નિરાકાર એક પરમ ચિદા-
કાશ છે અને તેની અંદર આ અસંખ્ય જગતો
પરમાણુની પેઠે રહેલાં છે.^૨ એ શુદ્ધ ચિદાકાશ
સર્વવ્યાપી છે, સર્વના આત્મારૂપ છે અને તેની
અંદર ક્યાંક પોતાની મેળે જ વિષયાકાર જ્ઞાનને
રૂપે સંકલ્પસ્ફુટિ^૩ થઈ.^૪ પછી તમે જન્મ કાઈ
પથિકની ભાવના કરતાં સૂઈ જાઓ, તો પોતાના
આત્માને સ્વપ્નમાં પથિકરૂપ દેખો, તેમ તેણે
પોતાની તેવી ભાવનાના બળથી પોતાના
ચિન્મય સ્વભાવને લીધે પોતાને તેજના પરમાણુ-
રૂપ (જીવરૂપ) બોધે.^૫ એ પરમાણુ અજ્ઞાન-
રૂપ આવરણને લીધે પોતાના સ્વરૂપને ન ઓળ-
ખતાં અણુરૂપ (જીવરૂપ) થઈ રહ્યો અને તેણે
પોતાના પ્રકાશમય સ્વરૂપને સંકલ્પમય તથા
કમળમાં રહેલા રજના જેવું સૂક્ષ્મ પરમાણુરૂપે
અનુભવ્યું.^૬ પછી તે પોતાની વૃદ્ધિની ભાવના

x આ એકોગ્રાસીમા સર્ગમાં ભાસના પૂજાર્થી
અગ્નિ શબ્દના વૃત્તાંતરૂં આદિથી વર્ણન કરશે અને
તેના અસર, અસહ્ય, સ્ત્રજ તથા વ્યાધ આદિ જન્મે
થયા વિશે વર્ણન કરશે.

કરવાથી પોતે જ ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયરૂપ થઈ ગયું અને તેણે પોતાના કાલ્પનિક શરીરમાં તે ઇન્દ્રિયો રહેલ છે, એવા અનુભવ કર્યો. એ પછી તેમ જન્મ સ્વપ્નમાં કાઈ નગરને દેખે, તેમ તેણે આધારઆધેય ભાવરૂપે થઈ રહેલા ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયો તથા શબ્દ, સ્પર્શ આદિ તેના વિષયોને તેમજ પાંચભૌતિક જગતને દીઠું. તેમાં કાઈ એક અસુરઅતિનો જીવ હતા. તે આસુરી સ્વભાવને લીધે બહુ અભિમાની હતા અને તેનાં પિતા, માતા તથા પિતામહ વગેરે અસહ્ય તથા અતિભાસરૂપ હતા. એ અસુરે બ્યારે પોતાના મહાન્મતપણાથી કાઈ મહામુનિના સુખદાયી આશ્રમને ધૂળધાણી કરી નાખ્યો, ત્યારે મુનિએ તેને શાપ આપ્યો કે, 'તે તારા અતિસ્પૂલ શરીરને લીધે મારા આશ્રમનો નાશ કર્યો છે; માટે તું મૃત્યુને પ્રાપ્ત થઈ અધમ મસલારૂપ થઈ જા.' પછી જન્મ વડવાનલ જળનું શોષણ કરે, તેમ તે જ સમયે મહામુનિના તે શાપરૂપ અગ્નિએ એ અસુરને ભસ્મ કરી નાખ્યો. એ અસુરનું ચેતન નિરાકાર અને નિરાધાર હતું તથા આકાશના જેવું અસંગ હતું. તે સુષુપ્તિમાં મૂર્ચ્છિત થઈ ગયેલા ચિત્તની પેઠે મૂર્ચ્છિત બની ગયું. તે અવ્યાકૃત ચેતન સમાનતાને લીધે ભૂતાકાશની (મહાભૂતરૂપ આકાશની) સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયું અને પછી તે પોતાની અંદર રહેલા વાયુની સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થયું. તે ચેતન વાત (પ્રાણવાયુ) રૂપ થઈ ગયું અને હવે પછી તે (મશક આદિ) 'જીવ'નું નામ ધારણ કરશે. પછી તે પ્રાણવાયુ પૃથ્વી, જળ, તેજ અને આકાશ એ ચાર ભૂતોથી વ્યાપ્ત થઈ રહેશે. જન્મ આકાશની અંદર પવનનો સૂક્ષ્મ અંશ સ્વાભાવિક રીતે જ ક્રિયાવાન થઈ રહે છે, તેમ અપચીકૃત, ભૂત વડે પંચતન્માત્રારૂપ થઈ રહેલો એ ચિન્માત્ર તત્ત્વનો સૂક્ષ્મ અંશ રૂપ વડે જ ક્રિયાશક્તિથી યુક્ત થઈ ગયો.

વર્ષાઋતુ આદિ કાળ, પૂર્વદિશા આદિનો પવન અને વર્ષાઋતુ આદિના જળના સંયોગથી અકુર ઉત્પન્ન કરનાર બીજ જન્મ પૃથ્વીમાં પ્રકટ થઈ બળ્ય છે, તેમ પ્રાણવાયુની અંદર રહેલ તેનું ચેતન પણ ક્રમે કરીને જ્ઞાનશક્તિ વડે યુક્ત થઈ ગયું. શુદ્ધ એવા મહાત્મા મુનિના શાપને બાજીતારા અને પોતાને મસલાને રૂપે સમજી બેઠેલા તે અસુરનું પ્રાણની અંદર રહેલું જીવચેતન્ય એ મસલાના સંસ્કારો વડે વીંધાઈ ગયું અને પોતાની અંદર પાંચ તથા પમ આદિ મસલાના અવયવોને કલ્પી લઈ મસલારૂપ બની ગયું. એ મસલું એક સ્વેદજ (સ્વેદથી ઉત્પન્ન થનાર) પ્રાણી છે, નિઃશ્વાસમાત્રથી જીડી બળ્ય એવા હલકા શરીરવાળું છે અને મસલાના રૂપને ધારણ કર્યા પછી માત્ર બે દિવસ જ તેનું જીવિત રહે છે.

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજા! આ જગતની અંદર સર્વ પ્રાણીઓનો જન્મ યોનિથી જ છે, કે પછી બીજ પ્રકારે પણ તેની ઉત્પત્તિ સંભવે છે?

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—બ્રહ્માથી માંડી તુલ્યપર્વ સર્વ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ બે પ્રકારે હોય છે; એ બ્રહ્મભય અને બીજી ભ્રાંતિજન્ય. એ બે ય વિહું વિવેચન કરે છું, તે તમે સાંભળો. અનાદિ કાળથી રૂઢ થઈ રહેલી જગતની ભ્રાંતિને લી પંચભૂતો તથા તન્માત્રાઓ વડે રંગાઈ જઈ તે આકારે પ્રાણીઓની જ ઉત્પત્તિ થાય છે, ભ્રાંતિજન્ય છે અને દૃશ્યમાં તેની સંગતિ ઠી મળે છે. બાકી નિત્યમુક્ત બ્રહ્મની અંદર જગતની ભ્રાંતિનું જ્ઞાન જ હોતું નથી; પરંતુ તે વિષે તો પોતાની મેળે જ વિવર્તરૂપે જીવભાવ આવિર્ભાવ થાય છે અને આ સર્વ જરાયુ આદિ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે. આ નિશ્ચય થતાં એ દશામાં સર્વ પ્રાણીઓના જન્મ વિષે જ પ્રતીતિ થાય છે, તે બ્રહ્મભય કહેવા આવે છે અને તે યોનિજન્ય નથી. (પરં કપિલ તથા સનક આદિ સિદ્ધ મહાત્માઓ

જ જ્ઞાનને લીધે આત્મ અનુભવમાં આવે છે; ખાઠી બીજ છુદ્ડ જીવને જણાતું નથી.) આમ એ બંને પ્રકારના જન્મનો ક્રમ છે. તેમાં એ બંનેમાંથી મસલું તો જગતની (અનાદિકાળથી રૂઢ થઈ રહેલી) પ્રાતિને લીધે જ ઉત્પન્ન થયું હતું; તેનો જન્મ કાંઈ બ્રહ્મમય ન હતો. માટે હું તેની ચેષ્ટાનો ક્રમ કહું છું, તે તમે સાંભળો.^{૨૫} તે મસલાએ પૃથ્વીની અંદર શેરડીઓમાં, કામળ બાળ તણમાં અને લતા આદિના સમૂહમાં ગણ ગણાટ કરી રહેલાં મસલાંઓની સાથે ગણગણાટ કરીને તથા કીડા કરીને પોતાનું એક દિવસનું અરધું આયુષ્ય ગાળી નાખ્યું પછી તે મસલાએ બીજ દિવસે પોતાની પત્ની મસલીની સાથે બાળલીલાપૂર્વક બાળતણેડીપી હી ચકાથી લાંબા સમય સુધી હીંચકા ખાવા માંડ્યા.^{૨૬, ૨૭} આમ હીંચકા ખાનાથી તથા તેમાં ભટકવાથી તે મમલું યાદી ગયું અને કોઈ ઠેકાણે નિશ્રામ લેવા બેસતું હતું, તેટલામાં હરિણના પગની ખરીઓડપી પર્વત તેની ઉપર પડ્યો અને તેના ચૂરચૂરા થઈ ગયા.^{૨૮} મરણ સમયે હરિણનું મોહું જોવામાં આવવાથી એ મસલાનો પ્રાણ તેના આકારની ભાવનામાં ગયો અને પ્રથમ કહેલા ક્રમ પ્રમાણે ઇન્દ્રિય આદિ ભાવનું ચંદણ કરી લઈ તે મૃગરૂપ થઈ ગયો.^{૨૯} અરણ્યની અંદર વિહાર કરતાં એ મૃગને કોઈ પારધીએ ધનુષ્ય વડે માર્યો અને તે સમયે તેની દહિ પારધીના મુખ ઉપર પડવાથી તે પારધી રૂપ થયો.^{૩૦} એ પારધી વનોમાં ફરતાં કોઈ સુનિ ના વનમાં જઈ પહોંચ્યો અને તેણે ત્યાં વિશ્રાંતિ કરી. સુનિને સંગ ચતાં તેમણે તેને આ બોધ આપ્યો:^{૩૧} 'તું પ્રાંત થઈ જઈને (અજ્ઞાનને લીધે) આ શું કરે છે? અતિ લાંબાં જન્મ-જરા-મરણ આદિ સંસારનાં દુઃખો ભોગવવા માટે તું મૃગોને કેમ મારે છે? તું કેમ આ ક્ષણભંજર જગતની અંદર મહાકૂળ આપનાર અહિંસા તથા અભયદાન આદિ શાસ્ત્રમર્યાદાને પાળતો

નથી?^{૩૨} આયુષ્ય પવન વડે હાલકડોલક થઈ રહેલ વાદળાંઓના સમૂહમાં ચંચળ રહેલા જળના જવું કણભંજર છે, ભોગો મેધાડપી ચંદ્રવાની અંદર ચમકારા મારતી વીજળીના જવા ચંચળ છે, ચૌતનના વિદ્વાસો જળના વેગની પેઠે ચપળ છે અને ચરીર પણ કણ વારમાં પડી બચતેલું છે. માટે હે પુત્ર! અનર્થોની પરપરા રૂપ સંસારથી ત્રાસ પામી જઈ તું અહિંસા તથા અભયદાન આદિ ઉપાયોથી સર્વ અનર્થોની નિવૃત્તિ કરનાર અને નિરતિશય આનંદ આપનાર આત્યંતિક દુઃખનિવૃત્તિરૂપ મોક્ષની શોધ કર.^{૩૩}

આયુર્વાયુવિઘટિતા પ્રપટલે લીલામ્બુવદ્મજ્જુરં
મોગામેષવિતાનમધ્યવિલસત્સૌદમિનીચંચલાઃ ।
લોલાયૌવનલલનાજલરયઃ કાયઃ ક્ષણાપાય-
વાન્ પુત્ર ત્રાસમુપેત્ય સંસૃતિવશાન્નિર્વાણ-
મન્વિષ્યતામ્ ॥ ૩૩ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અગ્નિદેવે કહેલું' શબ્દનું વૃત્તાંત' એ નામનો સર્ગ ૧૩૬ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૩૭ મો

પરકાયામાં પ્રવેશ કરવાથી સ્વપ્ન આદિનો અનુભવ

॥ વ્યાધ ઉવાચ ॥

एवं चेत्तन्मुने ब्रूहि कटिगदुःखपरिहृये ।
न कर्कशो न च मृदूर्ध्ववहारकर्मो मवेत् ॥ १ ॥
પારધી બોલ્યો:-હે મહારાજ! જો એમ હોય, તો દુઃખનો સય યવામાં હેતુરૂપ યાય એવો વ્યવહારનો જે ક્રમ અતિ કઠિન દે અતિ મૃદુ ન હોય, તે આપ મને કહો.^૧
મુનિ બોલ્યો:-હમણાં જ આ ધનુષ્યને

x આ એકસોસાડગ્રોસમા સર્ગમાં પારધીના પૂજવાથી મુનિ પોતે ધારણાના અવ્યાસથી ઠરેલા પરકાયા-પ્રવેશ વડે બીજા કાઈનું પોતે દીઠેલ સ્વપ્ન કહી બતાવશે.

અને બાણને મૂઠી દઈ, તું મુનિઓમાં પ્રસિદ્ધ
એવા યમ-નિયમ-વિચાર આદિ આચારને
આશ્રય કર અને દુઃખથી રહિત એવી (સુખમય)
સ્થિતિથી અહીં રહે.^૨

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—મુનિએ આ પ્રમાણે બોધ
આપ્યો, એટલે એ પારથીએ ધનુષ્ય તથા બાણ-
ને મૂઠી દીધાં, ઋષિનો આચાર પાળતા મોઢ્યો
અને માગ્યા વિના જ કંઈ મળે તે વડે પોતાનું
ઉદરપોષણ કરવા મોઢ્યું.^૩ પછી, જમ કાઢીએક
પુષ્પ પોતાના સુગંધને લીધે મનુષ્યના ચિત્તમાં
આનંદ ઉત્પન્ન કરવા માટે પ્રવેશ કરે છે, તેમ
મુનિના આચારને પાળનાર તે પારથી થોડા જ
દિવસમાં સાગસારનો વિવેક કરવાની શાસ્ત્રપ્રસિદ્ધ
પદ્ધતિમાં પ્રવેશ કરવા લાગ્યો.^૪ હે શત્રુઓને દંડ
દેનાર દશરથગજ! એક દિવસ તે પારથીએ એ
મુનિપ્રેરણને પૂછ્યું કે, ‘હે ભગવન! પ્રાણીઓની*
અંદર રહેલ સ્વપ્ન, ભગતની પેઠે બહાર કેમ
દેખાય છે? તેમજ બહાર રહેલ ભગ્નપ્રપંચ
સ્વપ્નરૂપ થઈ અંદર કેમ દેખાય છે? પ્રાણીની
અંદર રહેલ સ્વપ્નકથા ઉપાય વડે અને શી રીતે
દેખાય છે? અંદર તથા બહાર રહેલ પ્રપંચ
સ્વપ્નરૂપ થઈ કેમ દેખાય છે? વળી, એ પ્રપંચ જ
સ્વપ્નરૂપ હોય, તો પછી અંદર અને બહાર એ
બે પ્રકારે કેમ દેખાય છે?’^૫

મુનિ બોલ્યા:—હે સાધુ! હું પણ ન્યારે
પ્રથમ વિવેકી દશામાં હતો, ત્યારે આકાશની
અંદર જમ અકસ્માત્ વાદળોઆ ચડી આવે છે,
તેમ મારા ચિત્તમાં પણ કાણ બણે ક્યાંયથી આ
તમને આવેલ વિતર્ક જ ઉત્પન્ન થયો હતો.^૬
પછી તેનો નિર્ણય કરવાની ઇચ્છાથી મેં ધાર-

* દીકારે પાંચ પ્રકારે પ્રજનનું વિવરણ કરેલ
હોવાથી તે પચેય પ્રજા અહીં જણાવ્યા છે; પણ
એક જ પ્રજા વિશેષ સગન જણાવે છે કે, ‘હે મહા-
રાજ! અંદર રહેલ સ્વપ્ન બહાર રહેલા ભગ્નપ્રપંચની
પે કયા ઉપાયથી સ્પષ્ટ રીતે દેખાય?’ જે ત્રીજા
પે દર્શાવવામાં આવ્યો છે.

ણાનો અભ્યાસ કર્યો અને પદ્માસન વાળી હું
સર્વ પ્રાણીઓના આત્મારૂપ ચિત્સત્તાની અંદર
સ્થિર થઈ રહ્યો.^૭ સાયકાળે સૂઈ જમ પોતાની
કાન્તિ વડે તડકાનું આકર્ષણ કરી લે છે, તેમ મેં
તે સ્થિતિ વડે જ દૂર વિષયોમાં નિશ્ચિત થઈ
રહેલા ચિત્તનું પ્રત્યાહાર દ્વારા પોતાના હૃદયમાં
આકર્ષણ કરી રાખ્યું.^૮ પછી, પ્રાણની અંદર
રહેલ ચિત્સત્તાની પ્રેરણાથી મેં જીવની ઉપાધિ-
રૂપ એવા ચિત્તની સાથે પ્રાણને પુષ્પથી બહાર
નીકળેલા સુગંધની પેઠે શરીરમાંથી રચક પ્રાણ-
યામ વડે બહાર કાઢ્યો.^૯ પછી, બાહ્ય આકાશ-
માં રહેલ ચિત્તથી યુક્ત એવા એ પ્રાણવાયુને મેં
મારી આગળ ઊભેલા કાઠ મનુષ્યના સુખ પાસે
રહેલા તેના પ્રાણવાયુમાં ભેડી દીધો.^{૧૦} આમ,
તે મનુષ્યનો પ્રાણવાયુ મારા પ્રાણવાયુ સાથે
મિશ્ર થઈ ગયો. પછી, જમ કાઢી રીંછ રાકડા
માં મોહું નાખીને, પોતાના સુખના વાયુ વડે
ખેંચવાની ચેષ્ટા કરીને પોતાના આહારરૂપ સર્પ-
ને સુખમાં પકડી મારી નાખે અને પોતાના
હૃદય પ્રત્યે લઈ જાય, તેમ તે મને પોતાના હૃદ-
યની અંદર લઈ ગયો.^{૧૧} હું તેના પ્રાણવાયુરૂપી
ઘોડાથી તેની અંદર પેઠો હતો અને પરસ્પર
મળેલા બન્ને પ્રાણને અનુસરી રહ્યો હતો. તેના
દેહમાં પ્રવેશ કરી મેં મારી બુદ્ધિથી આ સંકટો-
નો અનુભવ કર્યો.^{૧૨} સૂચક અને સૂક્ષ્મ એવી
નાની નદીઆ વડે જમ કાઠ બહારનો પ્રદેશ
સર્વ પ્રકારે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હોય છે, તેમ ક્યાં
કરતા રસથી ભરેલી અનેક નાદીઆ વડે એ
શરીર ચારે બાજુ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું હતું. તે જીવ-
ના રહેવાના ધરરૂપ હતું. પાંસળાંનાં હાડકાંઓ-
રૂપી પાંજરા વડે અને યક્ત તથા પ્લીહા આદિ-
ના પિંડો વડે તે શરીર પાત્ર આદિ અનેક સામગ્રી-
ઓથી ભરેલા ધર જેવું હતું અને તેમાં માંડ-
માંડ અંદર પેસી શકાય એમ હતું.^{૧૩, ૧૪} સમુદ્ર
જમ ગ્રીષ્મઋતુના તાપ વડે તપેલા તરંગોના

સમુદો વડે વ્યાપ્ત હોય છે, તેમ તે જઠરાશિના
ઝેરથી અસ્ફુટ રીતે વિચિત્ર અવાજ કરી રહેલા
સર્વ ઉષ્ણ અવયવો વડે વીંટાયેલું હતું.^{૧૫} વળી
તે શરીરમાં જીવિત જળવાઈ રહે તેટલા સારુ
તેમાં ચિત્ત અને પ્રાણ આદિ વાયુઓની ક્રિયા
નિરંતર આદ્યા કરતી હતી. વળી, તેમાં બહાર-
ના વાયુનો નાસિકાના અગ્રભાગ દ્વારા અંદર પ્રવેશ
થતો હતો, એટલે તેમાં બહારની નવી નવી
શીતળતા પ્રવેશ કરતી હતી અને તેથી તે શરીર
ચૈતનવાણું જણાતું હતું.^{૧૬} રુધિરને નાડીઓના
માર્ગમાંથી જીવું કરનાર રસ, ક્ષ્ અને ચરબી
આદિના સ્નાયુથી તે ચીકણું થઈ રહ્યું હતું, તેમાં
ચૈતરક્ષ ધાટો અંધકાર પથરાઈ રહ્યો હતો, તેમાં
ગરમી ભરી હતી, તે અનેક સંકટોના આશ્રયરૂપ
હતું અને તેને નરકની ઉપમા આપવી યોગ્ય જ
હતી.^{૧૭} ઠાઈ નાડીઓમાં રસરક્ત આદિ ધાતુ-
ઓ ભરાઈ રહેતી હતી, તે ઠાઈ ઠેકાણે તે ધાતુ-
ઓ બહાર નીકળતી હતી. ક્યાંક સહેલાઈથી
સંચાર થવાથી પ્રાણવાયુ સ્પષ્ટપણે ગતિ કરતો
હતો, તે ક્યાંક રસ્તો રોકાઈ રહેવાથી તે અસ્પષ્ટ-
પણે ગતિ કરતો હતો. આથી, સાતેય ધાતુમાં
કાંઈ સડો પેસતાં વધઘટ થવાને લીધે ભાવિ રોગો-
નું સૂચન થતું હતું.^{૧૮} શબ્દ કરી રહેલ વેગયુક્ત
અપાન-આદિ છિદ્રોમાં ગતિ કરતા પવન વડે તે
શરીર શબ્દાયમાન થઈ રહ્યું હતું. તેના દ્વય-
રૂપી કમળની નાળના છિદ્રની અંદર અગ્નિ-
(અગ્નિની શિખા કિવા જઠરાશિ) સમુદ્રની
અંદર રહેલા વડવાશિની પેઠે જાળવત્યમાન થઈ
રહ્યો હતો. પ્રાપ્ત થતા અનેક વાસનામય પદાર્થો
વડે તે અંદર ભરપૂર થઈ રહ્યું હતું. વાયુઓ-
સહિત ઇન્દ્રિયો વડે તે બધાયેલું હતું અને સાક્ષી-
રૂપ આત્મચૈતન્યની દૃષ્ટિએ જોઈએ તો તે સ્વચ્છ
હતું. રાત્રિએ ચોરો વડે પીડાયેલા નગરની પેઠે
તે ચિત્તવૃત્તિઓના અને પ્રદેશના ભેદને લીધે ઠાઈ
ઠેકાણે ક્યાંક શાંત દેખાતું હતું અને ઠાઈ ઠેકાણે

ક્યાંક ક્ષોભને પ્રાપ્ત થતું દેખાતું હતું. ઠાઠામાં
રહેલા અજના રસની અંદર નાદ ઉત્પન્ન કર-
વામાં તત્પર થઈ રહેલા અને નાડીઓના માર્ગ-
માં પચિક વિવાધરોની પેઠે ગાન કરતા તથા
સચાર કરતા વાયુઓ વડે તે વીંટાયેલું હતું. તેમાં
પવનના સંપર્કથી દ્વિમાત્ર, એકમાત્ર અને અર્ધ-
માત્ર (દીર્ઘ, હ્રસ્વ અને વ્યંજન) આદિ ધ્વનિ
પણ પેદા થતો હતો.^{૧૯} જમ ઠાઈ શ્રેષ્ઠ મનુષ્ય
નરોના અવયવોથી અવકાશ વગરના મનુષ્ય-
સમૂહમાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ મેં પણ એ જાતનાં
મહાવિપમ અંતર્દૈવ્યમાં અંદર પ્રવેશ કર્યો.^{૨૦}
પછી, રાત્રિએ જમ સૂઈતું તેજ અંદ્રમાં પ્રવેશ
કરે છે, તેમ મેં તેના દૈવ્યની અંદર રહેલા તેજ-
ધાતુમાં (ઓજરૂપી ધાતુમાં) પ્રવેશ કર્યો. તે
માર્ગ પાસે હતો, છતાં અનેક નાડીઓ વચ્ચે
આવવાથી તે બધે બહુ દૂર હોય તેમ જણાતો
હતો.^{૨૧} જનાથી ત્રણ લોક અરીસાની પેઠે જોવા-
માં આવે છે અને જે વૈદ્યાધ્યની સર્વ વસ્તુઓનો
દીવાની પેઠે પ્રકાશક છે, તે જીવાત્મા એ તેજની
અંદર રહે છે.^{૨૨} સૂઈ વડે વિકસિત થયેલા પુષ્પ-
ની અંદર સુગંધ અને શીતળતા સર્વત્ર રહેલ
છે; છતાં તેના ઢસરાઓમાં તે નિશેષે કરીને
સ્થિતિ રાખે છે. તેજ પ્રમાણે જીવ શરીરની
અંદર સર્વ ભાગમાં રહેલ છે, છતાં ઓજમાં
(તેજરૂપી ધાતુમાં) તે નિશેષે કરીને સ્થિતિ કરે
છે.^{૨૩} જીવના આધારરૂપ એ ઓજની અંદર હું
અલક્ષિતપણે દાખલ થઈ ગયો. ધડાની અંદર
ઠંકાયેલા દીવો જમ ધડાના સૂક્ષ્મ છિદ્રમાંથી
અંદર-સંચાર કરતા પવનથી રક્ષાય છે, તેમ
તેજોજ ચારે બાજુ પ્રાણવાયુઓથી અને તે તે
ઇન્દ્રિયોના અભિમાની દેવતાઓથી રક્ષાતું
હતું.^{૨૪} પછી, જમ સુગંધ, પવનમાં પ્રવેશ કરે
છે, સૂઈ (રાત્રિએ) અંદ્રમાંમાં પ્રવેશ કરે છે
અને જળ માટીના વાસણમાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ
મેં જીવની સાક્ષાત ઉપાધિરૂપ એજા મનોમય

કાશ, વિજ્ઞાનમય કાશ અને આનન્દમય કાશની અંદર પ્રવેશ કર્યો.^{૨૭} જીવતું એ જોજ-મનોમય કાશ આદિ ઉપાધિ-જાણે કાઈ બીજા ચંદ્ર-માનાં કિરણો હોય તેવું પ્રકાશમય હતું, ઘેળાં વાદળાંના જેવું કામળ હતું, માખણ તથા ગોળની પેઠે સ્નેહથી ને મધુરતાથી ભરપૂર હતું, અને ક્ષીરસાગરના પરપોટાની પેઠે સુંદર હતું. એમાં પ્રવેશ કરીને મેં પ્રવેશ કરતાં થયેલા શ્રમ વડે ઉત્પન્ન થયેલ વ્યગ્રતાને મૂકી દીધી અને મારા હૃદયની અંદર રહેલ જોજની પેઠે જ મેં તેમાં સ્વસ્થપણે સ્થિતિ કરી. હવે પોતાના સ્વમ્નની પેઠે જ મેં તેની સ્વમ્નસૃષ્ટિ અખંડિતપણે જોઈ.^{૨૮, ૨૯} તે સૃષ્ટિમાં સૂર્ય, પર્વત, સમુદ્ર, દેવ, દાનવ અને માનવ રજાં હતાં તથા વનોની અને નગરોની રચના જેવામાં આવતી હતી. વળી તેમાં બીજાં લોકાંતરો અને દિશાઓનાં મુખો પણ દેખાતાં હતાં.^{૩૦} દ્વીપો, સાગરો અને મહા-સાગરો તેમાં જેવામાં આવતા હતા અને કાળનો તથા ઇન્દ્રિય આદિનો ક્રમ પણ તેમાં દેખાતો હતો. કદપ, ક્ષણ અને સર્વ ઋતુઓ પણ તેમાં જેવામાં આવતી હતી અને સ્થાવરજંગમ, સર્વ પદાર્થો પણ તેમાં રહ્યા હતા.^{૩૧} એ સ્વમ્નસૃષ્ટિ અનાદિકાળથી પ્રવાહરૂપે ચાલ્યા આવતા આ જગતના જેવી જ સ્થિર દેખાતી હતી 'હું વિશેષ કરીને જાત્રાત્મક અવસ્થામાં જ રહું છું અને નિદ્રા કાંઈ તેના અભાવરૂપ એવી જાત્રાત્મક અવસ્થામાં હોતી નથી.^{૩૨} મારે હું નિદ્રાને નહિ પ્રાપ્ત થયા છતાં આ શું સ્વપ્નને દેખું છું?' એમ હું વિચાર કરવા લાગ્યો. પછી હે વ્યાધા! પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ જઈ મેં તેનું સ્વરૂપ જાણખૂં.^{૩૩} તે આ ચિદાત્માનું પ્રસિદ્ધ એવું એક ઈશ્વરી રૂપ હતું. આથી તે પોતાના ચિદાકાશમય સ્વરૂપને ઘટપટ, જગત, જીવ આદિ જેવાં જેવાં નામરૂપે દૃઢ અધ્યાસ-ક દેખે છે, તેવ તેને નામરૂપે તે પોતે છે.^{૩૪} એ ચિદાકાશરૂપ પ્રત્યક્ષતન્ય

જ્યાં જ્યાં જવી જવી ભાવાનાપૂર્વક જેના જેવા પોતાના પ્રમળ પ્રમાણુ બાધે છે, તેવાં જ નામ-રૂપવાળાં પોતાનાં સ્વરૂપને તે અનુભવે છે, આમ છતાં તે પોતાના આકાશ જેવા નિર્મળ નિર્વિકાર સ્વરૂપને કદી પણ છોડતું નથી.^{૩૫} આજ મેં જાણ્યું કે, આ જે કાંઈ હમણાં મારા જેવામાં આવે છે, તે 'સ્વમ્' એવા નામથી કહેવાય છે અને તે પોતાના પ્રત્યક્ષતન્યનો જ એક વિવર્ત કિંવા વિલાસ છે.^{૩૬} ચિદાત્મા પોતાના ચિદાકાશમય સ્વરૂપની અંદર જે વિવર્તભાવરૂપ થઈ રહે છે, તે કાંઈક સ્વમ્રૂપ અને કાંઈક જાત્રાત્મક રૂપ કહેવાય છે. જાત્રા જાત્રાત્મક અને સ્વમ્ એ બંને કાંઈ જુદા પદાર્થો નથી.^{૩૭} જાત્રાત્મક અવસ્થામાં સ્વમ્ સ્વમ્રૂપ જણાય છે અને સ્વમ્ભાવસ્થામાં જાત્રાત્મક સ્વમ્રૂપ છે. સ્વમ્નની અવસ્થામાં સ્વમ્ પોતે જાત્રાત્મક જણાય છે અને જાત્રાત્મકમાં જાત્રાત્મક પોતે જ જાત્રાત્મક જણાય છે. આમ જાત્રાત્મક અવસ્થા પણ બે પ્રકારે કહેવાય છે.^{૩૮} હે મહાશય! પુરુષ પોતે ચિન્માત્ર છે, તો પછી સંકટો શરીરોનો નાશ થતાં તેનો ક્ષ્ણ નાશ થાય છે? તેનો શી રીતે નાશ થાય છે? અને કોનો નાશ થાય છે?^{૩૯} દેહમદ્દે ચિન્માત્રતત્ત્વ ચિદાકાશરૂપ છે અને (અધ્યા-શપદદિથી જોઈએ તો પણ) તે જ દેહની પેઠે થઈ રહ્યું છે. તે પોતે અનંત છે, નિર્વિભાગ છે અને તે જ મૂર્ત-અમૂર્ત આકારે જેવાંમાં આવે છે.^{૪૦} સર્વના સ્વભાવરૂપ (અધિષ્ઠાનરૂપ) અપરિચ્છિન્ન, નિત્ય અને (વિવર્તભાવથી) અનંત આકારે થઈ રહેનાર ચિદાકાશરૂપી પરમાણુની આ જગત એક મન્મરૂપ છે, એમ કહી શકાય છે.^{૪૧} જેમ એક અવગચીની અંદર વિચિત્ર પ્રકારના તેના અવયવોના પરમાણુઓ રહ્યા હોય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર સર્વ પ્રકારના જગતના શ્રમ સંબંધી અનુભવના વિવિધ પરમાણુઓ રહ્યા છે.^{૪૨} બહારની જાત્રાત્મક અવસ્થાથી નિવૃત્ત થયેલો જીવ, જીવના/આધારરૂપ હૃદયની અંદર રહીને

પોતાના સ્વરૂપને જ 'આ સ્વપ્નસૃષ્ટિ છે' એમ સમજે છે. એ સ્વપ્નસૃષ્ટિને વિશે દેખાતા સર્વ પદાર્થો વિદાત્માના જ એક વિવર્તરૂપ છે.^{૪૩} જીવ ચિત્ત દ્વારા બહિર્મુખ થઈને પોતાના સ્વરૂપને જ બહાર વિવર્તરૂપે દેખે છે અને તેને ભગ્નત કહેવામાં આવે છે. ચિત્ત જ્યારે અંતર્મુખ થઈને પોતાના સ્વરૂપને જ અંદર વિવર્તરૂપે અનેક આકારે દેખે છે, ત્યારે તેને સ્વપ્ન કહેવામાં આવે છે.^{૪૪} જીવ એક વિદાકાચરૂપ છે અને અંદર, બહાર, સ્વર્ગરૂપે, પૃથ્વીરૂપે વાયુરૂપે, આકાશરૂપે, પર્વતરૂપે, નદીરૂપે તેમજ દિશાઓરૂપે વિવર્તભાવથી તે પસરી રહ્યો છે.^{૪૫} સૂર્ય જેમ સૂર્યમંડળમાં રહ્યા છતાં અહીં પણ કાન્તિરૂપે રહેલ છે, તેમ જીવ બહાર અને અંદર ભગ્નતસૃષ્ટિરૂપ અને સ્વપ્નસૃષ્ટિરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૪૬} 'હું' પોતે જ અંદર દેખાતી સ્વપ્નસૃષ્ટિરૂપ છું' અને હું પોતે જ બહાર દેખાતી ભગ્નત સૃષ્ટિરૂપ પણ છું' આ પ્રમાણે જ વિવેકી પુરુષ પોતાને ચિદ્રૂપ સમજીને કમ-પૂર્વક વાસનાથી રહિત થઈ થાય છે, તે પુરુષ આ સંસારના બંધનથી મુક્તિ જાય છે.^{૪૭} આ જીવ અસ્તેષ્ઠ અને અદાષ છે; છતાં જ તેને જીવે જ પ્રકારે કહે છે, તે માણસ બાળકની પેઠે દ્વિત સંબંધી સંકલ્પરૂપી યક્ષ વડે મોહ પામ્યો છે જીવ જ્યારે અંતર્મુખ થાય છે, ત્યારે પોતાના આત્માને જ અંદર સ્વપ્નસૃષ્ટિરૂપે દેખે છે અને તે જ્યારે બહિર્મુખ થાય છે, ત્યારે બહાર પણ તે પોતાના આત્માને જ બાહ્યસૃષ્ટિરૂપે દેખે છે. આમ, તેનું પોતાનું સ્વરૂપ જ સ્વપ્ન અને ભગ્નતરૂપ છે.^{૪૮, ૪૯} આ પ્રમાણે હું સ્વપ્ન વિષે અને ભગ્નત વિષે વિચાર કરતો હતો, તેટલામાં મને 'સુષુપ્તિ શું હશે?' એવી જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન થઈ આથી હું સુષુપ્તિનો અર્થ શોધવા માટે પ્રવૃત્ત થયો.^{૫૦} 'આ દ્રશ્યને જોવાથી હવે મારે શું પ્રયોજન છે? હમણાં હું ઘણા લાંબા સમય સુધી

ચિત્તથી (ચિત્તાના ધર્મથી) રહિત થઈ રહું.' જ્યાં સુધી એવો અનુભવ અંદર કાયમ રહે છે, ત્યાં સુધી શાંતિમય સુષુપ્તિ અવસ્થા સ્થિર થઈ રહે છે; બાકી, સુષુપ્તિ (આત્માના વિવર્તથી જીવી) બીજી કશી વસ્તુ નથી.^{૫૧} દેહની અંદર જેમ નખ-કેશ આદિમાં વિશેષ અહંતા ન બંધાયો છતાં સામાન્ય આત્મીય બુદ્ધિ રહે છે, તેમ સુષુપ્તિ અવસ્થા પણ સ્ફુટપણે ન જણાતાં છતાં સામાન્યરૂપે (સુલ્લક્ષ્યસ્વાપ્સ ન કિંચિદવેદિપ્તમ્। હું સુષુપ્તો હતો, મને કશું જ્ઞાન ન હતું, એવા સામાન્યરૂપે) અનુભવમાં આવે છે. એ સુષુપ્તિ ચિદ્રૂપ એવા તેના સાક્ષીની અંદર અજડરૂપે અને જડરૂપે રહે છે.^{૫૨} 'ભગ્નત અવસ્થામાં અને સ્વપ્નની અવસ્થામાં ભ્રમણ કરી હું અભિત થઈ ગયો છું. હવે તત્સંબંધી વિશેષ જ્ઞાનનું મારે શું પ્રયોજન છે? હું થોડો સમય મનના પ્રચારથી રહિત શાંત થઈ રહું.' એવો સંકલ્પ ગાઢ નિદ્રાને આકારે પરિણામ પામે છે, ત્યારે સુષુપ્તિ અવસ્થાનો ઉદય થાય છે. સુષુપ્તિ એ સિવાય બીજું કશું નથી.^{૫૩} એ ગાઢ સુષુપ્તિના જવી દશા ભગ્નત અવસ્થાવાળા પુરુષમાં પણ જ્ઞાનારૂઢ સ્થિતિમાં 'હું કશાનું ચિંતન ન કરતાં શાંતપણે એક જ નિર્વિકાર સ્થિતિમાં રહું' એવો દૃઢ સંકલ્પ થતાં પોતાની મેળે જ થઈ જાય છે. એ અવસ્થા જ્યારે અત્યંત ધાટાપણાને પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તે 'સુષુપ્તિ' કહેવાય છે. તે જ્યારે અંદર કંઈ વિશેષને આકારે પરિણામ પામી શકાય થાય છે, ત્યારે તે 'સ્વપ્ન' કહેવાય છે. એવી રીતે સુષુપ્તિ અવસ્થાનો નિર્ણય કરી હું પરમેશ્વરબુદ્ધિ વડે યુક્ત થયો અને તુરંત જ અવસ્થાની શોધ કરવામાં પ્રવૃત્ત થયો.^{૫૪-૫૬} જેમ અધિકારમાંથી પ્રકાશનો લાભ ન થાય, તેમ એક શુદ્ધ સમ્યક્ (સંપૂર્ણ) જ્ઞાન વિના ખીજ કશાથી તુરંત જ અવસ્થાના સંપૂર્ણ સ્વરૂપનો લાભ નો નથી.^{૫૭} સારી રીતે જ્ઞાનનો ઉદય થાય

આ જગત યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં લયને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. આમ, તે દશામાં જગત યથાસ્થિતપણે રહે છે, એટલે કરાનો આત્મતિક લય પણ થતો નથી.^{૧૮} માટે સ્વપ્ન, જાગૃત અને સુષુપ્તિ એ ત્રણે અવસ્થા યથાસ્થિત એવી તે તે સુષુપ્તિ સાથે તુરીયની અંદર રહેલ છે; પરંતુ તત્ત્વદષ્ટિથી જોઈએ તો કશું જ નથી.^{૧૯} જગત કોઈ પણ કારણમાંથી ઉત્પન્ન થયેલ નથી, પરંતુ શાંત અને જન્મ આદિ વિકારથી રહિત બ્રહ્મ જ જગતને આકારે વિવર્તિતપણે યથા રહ્યું છે. આમ સદાકાળ બોધ રહેતો તે જ તુરીય અવસ્થા છે.^{૨૦} અદ્વિતીય બ્રહ્મની અંદર સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ થવાનાં કારણોનો સંભવ નથી, તેથી સૃષ્ટિ આદિ કશું થયું જ નથી; પરંતુ જગતે અદ્રવ્યપણાને ધારણ કરે છે, તેમ ચિદ્રૂપ આત્મા જ જગતને આકારે યથા જઈ સૃષ્ટિની કલ્પનાને ધારણ કરે છે.^{૨૧}

असंभवात्संभवकारणानां न जायते किंचन नाम सर्गः । चिच्चेतनैरेव हि सर्गसंविस्वर्यं गृहीता द्रवतांबुनेव ॥ ६१ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અત્યસ્ત્વમશુ-
પુષિતુરીયવર્ણન' એ નામનો
સર્ગ ૧૭૭ માં સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૧૩૮ મો ॐ

બન્ને જીવના સંમિલનથી જગત
એવડું દેખાય છે

॥ તાપસ ઉવાચ ॥

ગંતુમેવં વિચાર્યાહં તતસ્તત્સંવિદેકતામ્ ।

પ્રવૃત્તશૌચમાન્જને સૌરમેણે સૌરમમ્ ॥ ૧ ॥

તપસ્વી બોલ્યાઃ-અત્યતથી માંડી ઠેક

× આ એકોત્તમાન્ત્રીસમા સર્ગમાં તે પ્રાણીના જીવનું અને ચોતાના જીવનું પરસ્પર મિલન થતાં, જગત બમણું દેખાયા વિશે અને તે બન્નેની સાવ થતાં એક જ પ્રકારનું જગત બોધ થયેલ રહેશે.

તુરીય અવસ્થા સુધીનો આમ મેં વિચાર કર્યો. પછી, જન્મ કૃત્રેલા આંખાનો સુગંધ કમળના સુગંધની સાથે એકતાને પામે છે, તેમ હું એ મનુષ્યના ચિદાભાસરૂપી જીવની સાથે એકતાને પામ્યો.^૧ એ પ્રાણીના ચિદાભાસમાં પ્રવેશ કરવા માટે મેં તેના એજરૂપી ધાતુનો ત્યાગ કર્યો, તેટલામાં મારી સર્વ ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ બાહ્ય વ્યાપારમાં પ્રવૃત્ત થવા લાગી.^૨ મેં બહિર્મુખ થયેલી ઇન્દ્રિયવૃત્તિઓને અંતર્મુખવૃત્તિથી વારી અને પાણીમાં પડેલા તેલના બિંદુની પેઠે તેને કાણ વારમાં અંદર ફેલાવી દીધી.^૩ હવે, હું તે પ્રાણીના ચિદાભાસરૂપી જીવની સાથે એકતાને પામીને હતાં, તેટલામાં મારી અને એ પ્રાણીની એમ બન્નેની વાસનાના પ્રતિભાસને લીધે આખા જગતને મેં પ્રથમનાથી બમણું બેઝું.^૪ અને દિશાઓ પ્રથમના કરતાં બમણી જેવામાં આવી અને બે સૂર્યો તપતા દેખાવા લાગ્યા. મેં બે બૂમડાં લીધાં અને આકાશ પણ અને બે જેવામાં આવ્યા.^૫ દર્પણમાં પ્રતિબિંબિત થયેલા મુખમાં બે પ્રતિબિંબની પેઠે એ બન્ને (મારો અને તેનો) ચિદાભાસ પરસ્પર મિશ્રિત થઈ રહ્યા હતા. આથી, જગતનો બમણો કાંઠો જેવામાં આવતો હતો.^૬ અમારા બન્નેના જીવચેતન્યના બુદ્ધિરૂપી ક્રાશની અંદર જ કાંઈ રહ્યું હતું, તે બુદ્ધિરૂપી ઉપાધિમાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલા ચિદાભાસમાં (ઉપાધિના ભેદથી) બુદ્ધે પ્રકારે પ્રતીતિમાં આવતું હતું અને તેથી તે ભિન્ન ભિન્ન ભાસતું હતું. છતાં, તલની અંદર રહેલા તેલની જમ તે પરસ્પર મિશ્રિત થઈ ગયું હતું.^૭ અમારા બન્નેના ચિદાભાસના બુદ્ધિરૂપી ક્રાશમાં રહેલાં એ બન્ને જગત એકબીજામાં મિશ્રિત જવાં થઈ ગયાં હતાં, છતાં વાસનાનું મિશ્રિતપણું ન હોવાથી તે અમિશ્રિત જ હતાં અને દૂધ તથા જળની પેઠે તેઓ એકબીજામાં પરસ્પર સરખી રીતે મળી ગયેલાં ભાસતાં હતાં.^૮ એ જોતાં વાર તરત જ

એક પણ વારમાં મેં મારા જીવચૈતન્ય વડે એ પ્રાણીના ચિદાભાસનું પરિણામ માપી લીધું હોય, તેમ સર્વ પ્રકારે તેને મારા જીવચૈતન્યમાં સમેટી લઈ એકરૂપ કરી દીધો.^{૧૦} જમ એક ઋતુ બીજી ઋતુ સાથે મળી બન્ય છે, જમ કાઈ નાની નદી મોટી નદી સાથે મળી બન્ય છે, જમ સુગંધનો રેખા પવન સાથે એકરૂપ થઈ બન્ય છે અને જમ ધૂમલેખા વરસાદની સાથે એકતાને પામે છે, તેમ તે મારા જીવચૈતન્ય સાથે એકરૂપ થઈ ગયો.^{૧૦} આમ, મારો અને તેનો ચિદાભાસ પરસ્પર મળી જઈ એકરૂપતાને પામ્યો, એટલે જમનેવરોગવાળા પુરુષને પ્રથમ બે ચંદ્ર દેખાતા હોય અને પછી દૃષ્ટિ શુદ્ધ થયે તે એક જ જોવામાં આવે છે, તેમ જગત અને એક જ દેખાવા લાગ્યું.^{૧૧} ત્યારે હું તેના જીવચૈતન્યની અંદર રહ્યો હતો અને પોતાના વિવેકને (પૂર્વાપર વિચારને) છોડનો ન હતો. મારો પોતાનો સંકલ્પ વિરલપણાને પ્રાપ્ત થઈ તે પ્રાણીના સંકલ્પને અનુસરનારી સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ ગયો.^{૧૨} પછી મેં તેની ચિત્તવૃત્તિ વડે શબ્દ આદિ બાહ્ય વિષયોનો અનુભવ કરવા માંડ્યો અને તેના દૃઢયને છોડ્યા વિના દિવસમાં થતા બચત અવસ્થાના વ્યવહારને અનુભવ્યો. પછી તે પ્રાણી અજનું ભોજન કરી જળપાન કરી શ્રમિત થઈ ગયો અને પોતાની મળે જ દેવયોગે સાયંકાળે બિડાઈ જતા કમળની પેટે ધીરે ધીરે નિદ્રાકુળ થવા લાગ્યો. સૂયં જમ સાયંકાળે પોતાની કાન્તિને સમેટી લે છે, તેમ તેના પ્રાણપવને દિશાઓરૂપી નિકુંજમાં ફેલાઈ રહેલ તથા રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયોનો અનુભવ કરનાર ચિત્તને સમેટી લીધું. ચિત્તની સાથે તેની સર્વ ઇન્દ્રિયવૃત્તિઓ ઢંકાઈ રહેલા કાચબાના અવયવોના સાંધાની જમ દૃઢ્ય-રૂપી કાશની અંદર પેસી ગઈ.^{૧૩-૧૪} તેનાં અક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયોનાં ગોલકો બંધ થઈ ગયાં અને તે ઇન્દ્રિયો એક દૃઢયને જ અનુસરી રહી. તેઓ

મરણ સમયે જમ પાપાણના જેવી કાંઈક જડ અને ચિત્રમાં આવેખેલી હોય તેવી નિર્વ્યાપાર બની ગઈ.^{૧૦} હું પણ તે પ્રાણીના ચિત્તને અનુસરી રહ્યો હતો, તેથી હું તેની ચિત્તવૃત્તિની સાથે જ તત્કાળ તે તે ઇન્દ્રિયોના ગોલકને મૂકી દઈ, તે તે નાડીઓ દ્વારા તેના ચિત્તમાં પેસી ગયો.^{૧૦} કાણમાત્ર બાહ્ય અનુભવને મૂકી દઈ, મેં તેના સ્થયા જેવા કોમળ ઓજની અંદર (તેજની અંદર રહેલા આનંદમય કોશમાં) શૂન્ય એવી સુપુષ્પિ અવસ્થાનો અનુભવ કર્યો.^{૧૦} એ સુપુષ્પિ અવસ્થામાં નાડીઓ છિદ્રવાળી હતી, તો પણ ગ્લાનિને લીધે અને અનેક પ્રકારના અજ્ઞપાનના રસો વડે ઘાટી થઈ ગઈ હતી. આથી સમાન વાયુ તેમાં રૂંધાઈ જઈ બહાર નીકળી શકતો ન હતો અને કાઈ સમયે અતિ સૂક્ષ્મ ગતિ વડે બહાર પણ સંચાર કરતો હતો.^{૨૦} ત્યારે સુપુષ્પિ અવસ્થાનો હૃદય યાય છે, ત્યારે પ્રાણના પોતાના આધારરૂપ અદ્વિતીય આત્મામાં પરાયણ થઈ રહે છે, અને દૃઢયની અંદર પોતાના સાથે જ પ્રવેશ કરી રહેલ ચિત્તને ગળી જઈ તેને સ્વાધીન કરી લે છે. કેમકે ત્યારે પોતાને પ્રત્યક્ષચૈતન્યરૂપી પરમપુરુષાર્થ અવશેષ રહ્યો હોય છે, તેથી તે તેના સુખમાં પોતે સ્વભાવે વિશ્રાંત થઈ રહે છે.^{૨૧} અંદર પોતાના સ્વાર્થ માત્રમાં જ પરાયણ થઈ રહેનાર કાઈ પણ પુરુષને બીજા કોઈનું કશું કામ કરવાની અપેક્ષા થતી નથી. આવો સાર્વત્રિક નિયમ છે, તેથી પ્રાણ પોતાના મૂળ અધિષ્ઠાનરૂપ પ્રત્યક્ષચૈતન્યરૂપી પરમપુરુષાર્થમાં તત્પર થઈ રહે છે અને પ્રાણ સમયે તે બીજા કોશો ઇન્દ્રિય આદિને વ્યાપાર કરતો નથી. કેમકે નિરતિશય આનંદરૂપ પ્રત્યક્ષચૈતન્યની સત્તા વડે રફૂરેલી સુપુષ્પિ અવસ્થામાં નિરતિશય આનંદની સ્ફુર્તિ યાય છે અને તેમાં વિશેષનું કાંઈ પણ કુઃખ હોતું નથી.^{૨૨}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! મન

લીધે જ અત્યારે પણ મનન (સકલ્પ) આદિ પોતાના વ્યાપારને કરે છે. તે મન એ સુષુપ્તિમાં પ્રાણને અધીન થઈ જઈને પોતાના વ્યાપારને છોડી દેતું હોય, તો તે હમણાં કેમ પોતાના વ્યાપારને ચલાવે છે? હવે પ્રાણને જુદો પાડીને એ વિચારવા બેસીએ, તો મનનું કશું પણ સ્વરૂપ જણાતું નથી. માટે પ્રાણથી જુદી મન એવી કાંઈ વસ્તુ જ નથી કે શું? ^{૧૩}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—અહીં પોતાને અનુભવમાં આવતો આ પોતાનો દેહ પણ માનસિક કલ્પના મય છે, તેથી તે સ્વપ્નમાં દેખાતા પર્વતની પેઠે છે જ નહિ. ^{૨૪} જ્યારે એમ છે, ત્યારે પછી સૃષ્ટિના આદિકાળમાં કારણના અભાવને લીધે દશ્યની ઉત્પત્તિ જ થઈ નથી. આમ દશ્યનો જ અભાવ સિદ્ધ થાય છે, એટલે ચિત્તનો પણ અભાવ જ સિદ્ધ થાય છે. ^{૨૫} આથી આ સર્વ બ્રહ્મમય જ છે. બ્રહ્મ જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે તે તેની સત્તાને લીધે આ આયુષ્ ત્રિદાળ ગત યથાસ્થિતપણે તેની અંદર (આરોપિતરૂપે) ફેલ છે. ^{૨૬} વળી ચિત્ત આદિ તથા દેહ આદિ શું છે, પરંતુ તે તત્ત્વવેળાઓની દૃષ્ટિમાં બ્રહ્મ જ છે. બાકી અવિવેકીઓની દૃષ્ટિમાં ચિત્ત (ને દેહ આદિ કેના પ્રકારના ભારે છે, તે આપણા વા તત્ત્વજ્ઞનો ત્રિપદ નથી ^{૨૭} હે રામચંદ્ર ! ૧) વિચિત્ર પ્રકારે દેખાતી ત્રિલોકી કેવી રીતે ભરૂંપ છે, તે વિષે હું તમને અધ્યારોપ આદિનો મ કહું છું, તે તમે સાંજો. ^{૨૮} અનંત આકાર-પ એવું જ નિર્મળ ચિન્માત્રતત્ત્વ છે, તે જ નિંદા સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે બાકી જગત કે દશ્ય કે કશું છે જ નહિ. ^{૨૯} તે ચિન્માત્રતત્ત્વે પોતાની નિંદાતાને લીધે પોતાનાં શુદ્ધ, બુદ્ધ અને નિર્વિકાર સ્વરૂપને નહિ છોડતાં પ્રથમ પોતાની મંદર મનોભાવનો (મનનો) અધ્યારોપ કર્યો. તણવાતું સર્વ જણે બહી લીધેલ છે, એવા મહાશયશ્રેષ્ઠ રામચંદ્ર ! તે પછી મને પ્રથમ

જે પોતાના સચારની શરૂઆત કરી તે જ આ પ્રાણપવન છે, એમ તમે સમજો. ^{૩૦, ૩૧} એ પ્રાણ ભાવ જણે સાવ કલિપત હોય એવો છે છતાં જમ અનુભવમાં આવે છે, તેમ ઇન્દ્રિય-દો આદિ અને દેશ-કાળ-કલ્પના આદિ પણ કલિપા છતાં સત્ય જેવાં અનુભવમાં આવે છે. આ પ્રમાણે ચારે તરફ ફેલાઈ રહેલ આ જગત ચિત્તમાત્ર અને ચિત્ત ચિન્માત્ર એવા પરબ્રહ્મરૂપ છે, કે વાત નિર્વિવાદ છે. બ્રહ્મ જ આ જગતને આકાં વિવર્તભાવથી પસરી રહેલ છે. ^{૩૨, ૩૩} નિરાકાર અનાદિ, અનંત, નિર્વિકાર, દશ્યના આભાસથી રહિત, શાંત, ચિન્માત્ર અને સદૃશ પરબ્રહ્મ જ આ જગતને આકારે થઈ રહ્યું છે. ^{૩૪} પરબ્રહ્મ સર્વશક્તિમાન છે, તેથી પોતાની માનસિક શક્તિ વડે અત્રત-સ્વપ્ન આદિમાં પોતાના સ્વરૂપને જ તે યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં જગતને આકાં અનુભવે છે ^{૩૫} સંકલ્પાત્મક એ મન કાર્યબ્રહ્મ રૂપે (આ સૃષ્ટિપ્રપચને આકારે) પસરી રહ્યું છે તે જ્યાં જવી કલ્પના કરે છે, ત્યાં તેને તેવો જ અનુભવ થાય છે. આ વાત ઠેક બાળક સુધી પ્રસિદ્ધ છે. ^{૩૬} હે રામચંદ્ર ! આહારના જેવા નિર્વિકાર, સર્વવ્યાપી અને ચિન્માત્ર એવા આત્મારૂપી આદિપુરુષને પ્રથમ ચિત્તે જ પ્રાણરૂપ બતાવી દીધો, દેહરૂપ તથા ત્રિલોકીરૂપ બતાવી દીધો અને પર્વતરૂપ પણ કરી દીધો. આ વાત પોતાના દેહમાં જ સ્વપ્નની અંદર કલ્પનાના તગર-માં સર્વને અનુભવમાં આવે છે. ^{૩૭}

પ્રાણીકૃતઃ સ્વયમયં નનુ ચેતમાત્મા દેહી-
કૃતચ્છિન્નચત્રીકૃત એવ નાદઃ । દેહીકૃતઃ સર્વ-
પુરેવ ગિરીકૃતથ સ્વમેષુ કલિપતપુરીષ્વનુભૂત-
મેનત્ ॥ ૪૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ચિત્તસર્વાત્મ-
કતાપ્રતિપાદન' એ નામનો
સર્ગ ૧૩૮ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૧૩૯ મો

ચિત્તનું પ્રાધાન્ય તથા સ્વપ્નમાં પ્રલયદર્શન

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિત્તમેવજગત્કર્તૃ સંકલ્પયતિ યથથા ।

અસત્સત્ સદસચ્ચૈવ તત્તથા તસ્ય તિષ્ઠતિ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ચિત્ત સકલપ દ્વારા જગતના અસ્તિત્વને કદપી લે છે અને જગતને જેવું મિથ્યા કિંવા વ્યાવહારિક અથવા પ્રાતિભાસિક સમજે છે, તેવું જ તે તેને અનુભવમાં આવે છે.^૧ ચિત્તે પ્રથમ પ્રાણની કલ્પના કરી અને 'તે મારી ગતિરૂપ (મારા સર્વ વ્યવહારનો નિર્વાહ કરનાર) છે, હું તે વિના રહીશ નહિ' એવું પણ તેણે કદપી લીધું. આથી તે ચિત્ત પ્રાણને અધીન કહેવાય છે.^૨ 'હું દેહલાક સમય સુધી પ્રાણ વિના રહી શકીશ નહિ અને દેહલાક સમય સુધી (સ્વપ્ન-મનોરાજ્ય આદિના પ્રસિદ્ધ દેહોમાં) પ્રાણ વિના પણ નિર્વાહ કરીશ.' એવી કલ્પના પણ તે ચિત્તે પ્રથમથી જ કરી લીધી.^૩ હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! એ ચિત્ત પ્રાણો સહિત પોતાના શરીરને જ્યાં કદપી લે છે, ત્યાં માયા વડે ખડા થઈ ગયેલા નગરની પેઠે તે પોતાના ખડા થઈ ગયેલા દેહને સણ વારમાં અનુભવે છે.^૪ 'હું કાઈ દિવસ પણ દેહ અને પ્રાણ વિના રહીશ જ નહિ.' એવો દૃઢ નિશ્ચય આવેલો જીવને બધાઈ બધે છે, પરંતુ પોતાના ચિન્માત્રસ્વરૂપમાં રહેનાર જ્ઞાનવાનને તેવો દૃઢ નિશ્ચય હોતો નથી.^૫ અવિવેકી પુરુષનું ચિત્ત સંદેહને લીધે હીંચકા જેવું ચપળ હોવાથી કુન્નિપિત રહે છે અને તેનું અતિ દૃઢ થઈ રહેલ આતિજ્ઞાન તત્ત્વજ્ઞાન સંબંધી અદ્યપ્રયાસથી નિવૃત્ત થતું નથી.^૬ 'હું અમુકરૂપ (દેહાદિરૂપ) છું' એવા જને નિશ્ચય બંધાઈ ગયો હોય, તેનો

x આ એકસોએગણ્યાળીમમાં સર્ગમાં પ્રાણ કરતા પણ ચિત્તના પ્રાધાન્ય વિષે વર્ણન આવશે; અને મુનિને સપુષ્પિમાંથી સ્વપ્નનાવરણમાં આવતાં પ્રલય દેખાવા વિશે વિસ્તારથી કહેવામાં આવશે.

તે નિશ્ચય એક આત્મજ્ઞાન સિવાય બીજા કશા હેતુથી શાંત થતો નથી.^૭ મોક્ષના ઉપાયનો વિચાર કર્યો વિના બીજા કશાથી જ્ઞાનસિદ્ધિ થતી નથી, માટે પ્રયત્ન વડે મોક્ષના ઉપાયને વિચાર કરવો.^૮ 'હું અમુકરૂપ (દેહાદિરૂપ) છું અને' અમુક જગત વગેરે છે' એ બે પ્રકારનું અવિદ્યા છે. તે સિવાય ક્યાંય પણ બીજા કશું અવિદ્યા નથી અને તેની નિવૃત્તિ મોક્ષના ઉપાય સિવાય બીજા કશાથી થતી નથી.^૯ 'પ્રાણ મારા જીવનરૂપ છે' એવો મનને દૃઢ અભ્યાસ થઈ રહ્યો છે, તેને લીધે તે તેમ જ અનુભવમાં આવે છે અને મનની સ્થિતિ પ્રાણને અધીન થઈ રહેલ છે.^{૧૦} દેહ સ્વસ્થ હોય અને પ્રાણ પણ પોતાની શાંત સ્થિતિમાં આલસ્ય હોય, ત્યારે મન પોતાના મનરૂપી કાર્યમાં તત્પર થઈ રહે છે. પરંતુ જ્યારે દેહમાં કાંઈ ક્ષોભ થતાં પ્રાણમાં પણ ક્ષોભ થઈ જાય છે, ત્યારે પ્રાણના ક્ષોભ તરફ લક્ષ્ય રાખનાર ચિત્ત બીજા કશા તરફ જતું નથી.^{૧૧} પ્રાણ જ્યારે ગતિરૂપ એવા (સાસો-અધ્વાસરૂપ) પોતાના કર્મમાં અત્યંત વ્યગ્ર હોય છે, ત્યારે તે મનના મનોરથોમાં વ્યગ્ર થઈ રહે છે અને તે આત્મજ્ઞાન વિષે ઉદ્યોગી થતો નથી.^{૧૨} પ્રાણ અને મન અન્યોન્ય રથ અને સારથિના જેવાં પરસ્પર સંબંધ રાખનારાં છે. તેો રથ

ન્યાં સુધી પ્રાણ અને મન સમાનતાથી પોતાનું કર્મ કરે છે, ત્યાં સુધી અત્રત અવસ્થા૩૫ સમાન વ્યવહાર પ્રવૃત્ત રહે છે. ન્યારે મન પોતાના વ્યાપારમાં અત્રત રહે છે અને પ્રાણ કાંઈ વિષમતાને પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે વિષમ અને સ્વમરૂપ કહેવાનો કેવળ માનસિક વ્યવહાર પ્રવૃત્ત થાય છે. પછી ન્યારે મન પણ સાવ શાંત થઈ જાય છે, ત્યારે શાંત એવી સુષુપ્તિ અવસ્થાનો ઉદય થાય છે.^{૧૬} ન્યારે આહાર આદિ વડે રૂંધાઈ રહેલી નાડીઓમાં કોઈ પણ ઠેકાણે પ્રાણ પિંડીભૂત થઈ જાય છે અને મંદ સંચારવાળો થઈ શાંત થઈ રહે છે, ત્યારે સુષુપ્તિ અવસ્થા ઉદય પામે છે.^{૧૭} નાડીઓ ન્યારે અન્નથી ભરાઈ જાય છે, અથવા તો શ્રમ, ક્લેશ કે ખેદ વગેરેથી ન્યારે ક્ષીણ થઈ જાય છે અને તેથી પ્રાણવાયુ ન્યારે મંદ સંચારવાળો તથા માનસિક ક્રિયાથી રહિત થાય છે, ત્યારે સુષુપ્તિ અવસ્થાનો ઉદય થાય છે.^{૧૮} આંખ-ચોળના વગેરેથી નાડીઓ ન્યારે કામળ થાય છે, અથવા તો ક્ષત, ત્રણ તથા રુધિર આદિ વડે પૂર્ણ થઈ જાય છે અને તેથી ન્યારે પ્રાણ કોઈ પણ જગ્યાએ લીન થઈ જાય છે, ત્યારે પણ સુષુપ્તિ અવસ્થાનો આવર્તન થાય છે અને તેમાં કસો પણ વ્યાપાર હોતો નથી.^{૧૯}

તપસ્વી બોલ્યા:-પછી હું જેના હૃદયની અંદર પેઠો હતો, તે આહાર વડે સારી પેઠે તૃપ્તિ પામી સુષુપ્તિ અવસ્થામાં ઘાટી નિદ્રાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો.^{૨૦} હું ત્યારે તે પ્રાણીના ચિત્તની સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હતો, એટલે હું પણ તેની સાથે જ સ્વતંત્રતાને મૂકી દઈ સુષુપ્તિ અવસ્થામાં ગાઢ નિદ્રાનો અનુભવ કરવા લાગ્યો. પછી, તે પ્રાણીનું ઉદરમાં રહેલું અન્ન જીર્ણ થઈ ગયું, અંદર નાડીઓના માર્ગો સ્ફુટ થઈ ગયા અને પ્રાણવાયુ સ્વાભાવિક રીતે નાડીમાર્ગો મંચોર કરવા લાગ્યો, એટલે સુષુપ્તિ અવ-

સ્થાનું જોર ઘટવા લાગ્યું.^{૨૧,૨૨} આમ સુષુપ્તિ અવસ્થાનું જોર ઘટી ગયું, એટલે જાણે હૃદયમાં થી જ પ્રકટ થતું હોય, તેમ તે ઠેકાણે મને સૂચ આદિ સાથેનું જગત જોવામાં આવ્યું.^{૨૩} તે જગત પ્રલયકાળમાં ક્ષોભ પામનારા સમુદ્રમાંથી ચારે બાજુ ફરી વળેલા જળનાં પૂરથી પૂર્ણ રીતે ભરેલું હતું. એ જળ જાણે પ્રલયકાળના મેઘોએ મુસળધારે નીચે નાખ્યું હોય તેવું જણાતું હતું અને તેના તરંગો ઠેઠ આકાશ સુધી પહોંચી વળતા હતા.^{૨૪} એ જળના પૂરની અંદર પર્વતો તણાતા જતા હતા અને તેના આવતોનો મોટો શબ્દ સંભળાતો હતો. તે જળને પ્રવાહ વધા કરતી વનોની પંક્તિઓ૩૫ તૃણસમૂહોથી ભરેલા પર્વતો વડે વ્યાપ્ત થઈ રહ્યો હતો. વૃક્ષો તથા પર્વતોને ઉપેડી નાખનારા પવનના ઝપાટાથી અને અગ્નિની જ્વાળાથી પ્રથમ જ હૃદય યથેલી ત્રિલોકીના ચારે બાજુ પ્રૌઢતાથી પથરાઈ રહેલા અને આકાશમાં ફેલાયેલાં નગર-પર્વત-પૃથ્વી આદિ૩૬ જુદા જુદા ખંડોથી તે મહા-સાગરનું જળ ભરપૂર દેખાતું હતું.^{૨૫,૨૬} પછી હું કોઈએક દેશમાં કોઈએક નગરની અંદર કોઈએક ઘરમાં પોતાની ભાયાં સાથે બેઠો છું, એવું મારા જોવામાં આવ્યું.^{૨૭} પછી સ્ત્રી, પુત્ર, બાંધવ અને ભૂત્ય વગેરેની સાથે તથા પાત્ર આદિ ઉપસ્કરો સહિત અને ઘર-રહિત એવા મને પ્રલય-કાળનું જળ પોતાના પ્રવાહમાં તાણી ગયું. આમ, પ્રલયકાળના જળ વડે વહન કરાતું, વૃક્ષના જંગમોટા તરંગો સાથે અચડાતું, જળ વડે પુરાઈ જતું, મોટા કોલાહલના શબ્દો વડે જાણે સમુદ્રનો પરાજય કરવાને તૈયાર થઈ રહ્યું હોય તેવું જણાતું એ મારું ઘર અને નગર મેં દીધું. તેની અંદર રહેનારાં સર્વ મનુષ્યો અતિ ક્ષોભને પામેલાં હતાં અને ભયને લીધે પુત્રની પણ ત્યાં અપેક્ષા રાખવામાં આવતી ન હતી.^{૨૮-૩૦} તે ઘર અને નગર એ બન્ને ચકરીઓથી ચપળ તથા

ભરપૂર એવા જળના પ્રવાહમાં તણાતાં જતાં હતાં અને તેને લીધે તેમાં ચારે બાજુ આકુળતા પથરાઈ રહી હતી. તેની અંદરનાં મનુષ્યો મોટા આકાંક્ષી સાથે છાતી ફટવાને તત્પર થઈ ગયાં હતાં અને ગારાને લીધે તેનો સર્વ ભાગ ભયંકર થઈ રહ્યો હતો.^{૩૧} પડી જતી ભીંતોના તૂટી જતા ખીલાઓ તેનાં લાકડાંઓ સાથે અથડાવાથી અવાજ કરી રહ્યા હતા અને તેનો ઉત્કૃષ્ટ ધ્વનિ સંભળાતો હતો. પડી જતી છાજલીઓ પી છત્રવાળા ગોખોમાં બેઠેલી અંગનાઓનાં મુખો પણ જોવામાં આવતાં હતાં. કાણુ વારમાં હું એ સર્વ જોઈ તદ્રુપ બની જઈ દીન ચિત્તે રોવા લાગ્યો, એટલામાં તો ચારે બાજુની ભીંતો પડી ગઈ. એટલે જમ શિલાની અંદર અથડાતા ઝરણના સેંકડો ઢુકડા થઈ બચ, તેમ તરંગો સાથે અથડાવાથી વૃદ્ધો, બાળકો અને અંગનાઓ સહિત એ આખા ધરના સેંકડો ઢુકડા થઈ ગયા.^{૩૨-૩૪} પછી મેં સર્વ સ્ત્રી આદિમાંથી ચિત્ત કાઢી નાખ્યું અને હું કેવળ પ્રાણુપરાયણ થઈ જઈ પ્રલયના જળમાં તણાવા લાગ્યો.^{૩૫} તરંગોના સમૂહો અને એક યોજનથી અનેક યોજનપર્યંત ફેંકતા હતા અને હું પ્રવાહમાં વહ્યાં જતાં વૃક્ષોની અંદર રહેલ પ્રલયાગ્નિની શિખાની જ્વાળાઓમાં અથડાવાથી જજ્જરિત થઈ ગયો હતો. લાકડાંઓમાં, ભીંતોમાં નદીઓમાં અને પીઠોમાં વિષમપણે અથડાવાથી હું શિથિલ બની ગયો હતો અને ચકરીઓમાં ભ્રમણ કરવાથી ઠેઠ પાતાળને તળિયે બેસી જઈ ઘણે લાંબે કાળે પાછો ઉપર આવતો હતો.^{૩૬,૩૭} ત્યારે ચપળ પર્વતો પ્રવાહમાં વહેતા હતા અને તરંગોમાં ઢે પરસ્પર અથડાવાથી ભાંગી જતા હતા. આથી તે જળ ઉત્પન્ન થયેલા એક પ્રકારના વિચિત્ર ધ્વનિવાળાં અને અનેક તરંગો વડે યુક્ત થતાં હતાં. એ જળની અંદર હું વારંવાર ડૂબી જતો હતો અને પાછો ઉપર આવી જતો હતો. પર્વતો પરસ્પર પછડાતા હતા, તેથી તે જળ

કાદવવાળાં થઈ ગયાં હતાં. હાથી જમ કાઈ નાના તળાવમાં ડૂબી બચ, તેમ હું તે જળમાં કાણુ વાર ડૂબી ગયો; પરંતુ દેવયોગે ત્યાં જળના ખીજ પ્રવાહ આવ્યા અને તેથી હું પાછો ઉપર આવી ગયો. ફીણોના સમૂહોની ઉપર અને પર્વતોના ખડો ઉપર હું કાંઈક વિશ્રાંતિ લેતો હતો, એટલામાં જળના મોટા પ્રવાહે કિંવા તરંગે આવી મને વૈરીની પેઠે ત્યાંથી ક્યાંય ફેંકી દીધો.^{૩૮-૪૦} આમ નાના પ્રકારની ગતિવાળા તરંગો વડે ભરપૂર એવા જળના સમૂહમાં હું વહ્યો જતો હતો અને કુઃખિત ચિત્તવાળો થઈ રહ્યો હતો. મેં જોને અનુભવ ન કર્યો હોય એવું કશું પણ કુઃખ આ જગતમાં નથી. હે બ્યાધ! એટલામાં શ્વિતપર્યંત ઘણા લાંબા કાળ સુધી કરેલા પુરાતન અભ્યાસથી અને ચિત્તમાં ખેદ થવાથી મને મારા સમાધિવાળા પૂર્વરૂપનું સ્મરણ થયું કે, 'અહો! હવે મને યાદ આવ્યું. હું ખીજ જગતની અંદર તપસ્વીરૂપ થઈ રહ્યો છું.^{૪૧-૪૩} ખીજ ઠાઈની સ્વપ્રદષ્ટિ જોવાની ઇચ્છાથી મેં તેની અંદર પ્રવેશ કર્યો છે. હું જ પોતે તેના સ્વપ્નની અંદર આ ભ્રમને જોઈ છું.^{૪૪} આવી રીતે મને પોતાના પૂર્વરૂપનું સ્મરણ થયું. એટલે હું વર્તમાન કાળના પ્રપચના દઢ અભ્યાસથી ઉત્પન્ન થયેલ મિથ્યા જ્ઞાન વડે દેખાતા તે દેહ વડે તરંગોમાં વહ્યો જતો હતો; છતાં પૂર્વરૂપના સ્મરણના બળથી હું પરિતાપ પામ્યા વિના સુખિયો થઈ રહ્યો હતો.^{૪૫} પ્રવાહમાં વહ્યા જતા, પર્વતો, નગરો, ગામડાંઓ, પૃથ્વીના ખડો અને વૃક્ષોને ધારણ કરનારા, દેવતાઓ, મોટા નાગો, નારીઓ, નરો અને આકાશચારીઓને વહેનારા અને પ્રવાહની અંદર તણાતાં જતાં મોટા આરંભવાળાં લોકપાલોનાં નગરોને તથા સ્થાનોને ધારણ કરી રહેતા એ પ્રલયકાળના તરંગોને હું ઝંઝવાના જળના જવા સાવ મિથ્યા જ સમજતો પછી પર્વતોની સાથે ઉછાળા મારતા

તર ગોના અને પર્વતોના પરસ્પર થતો સંઘર્ષ થતો બેઈને તથા વારંવાર જગતનો નાશ થયા કરતો બેઈને મેં વિચાર કર્યો કે, 'અહો ! આશ્ચર્યની વાત છે કે, જાત્રુ, સ્વપ્ન અને સુપુષ્પિ એ ત્રણ અવસ્થાઓ ત્રણ નેત્રને ધારણ કરનારે અને ઈશ્વરનો અશ હોવાથી ઈશ્વરરૂપ એવા આ જીવ આ માયારૂપી મહાસાગરની અંદર બહાન ધાસની પેઠે પ્રવાહમાં વહ્યા બંધ છે. ખરેખર ! ખેદની વાત છે કે, નિર્દય વિધિને કયું પણ અકાર્ય નથી' જન્મ પ્રાતઃકાળમાં જળમાં પડેલી સૂર્યની પ્રભા વિકાસિત થયેલા કમળોને દેખાડી આપે છે, તેમ આ ધરે પણ પોતાની ચારે બાજુની ભીંતો પડી જતાં પ્રકટપણે પોતાની અંદરના ભાગની શોભાને દેખાડી આપે છે.^{૪૧-૪૦} અહો ! આશ્ચર્ય છે કે, આ ગંધર્વ, કિન્નર, નર, અમર અને નાગોની સ્ત્રીઓ વારંવાર ચક્રીઓમાં અથડાવાથી તથા પોતાના નિલાસોથી વ્યાકુળ થઈ રહી છે. તેઓ બધે પરાગને લીધે અમરરૂપી હારને ધારણ કરી રહી હોય અને બધે સુખ, હાથ, પગ આદિ અવયવરૂપી કમળો વડે સુશોભિત એવી નિર્મળ જંગમ નદીઓ હોય એવી દેખાય છે. તે સર્વ આ તરંગોના સપાટાઓમાં ઊછળતી દેખાય છે.^{૪૨} વિદ્યાધરીઓની જુજરૂપી લતાઓમાં રહેલા અદ્રકાંતમણિઓની અંદર બહુ ડોડીઓના બુદા બુદા વિભાગોના દેખાવ આપનારા અને મણિઓના બળિયાંની શોભાને ધારણ કરી રહેલા એવા દેવતાઓનાં, દેત્યોનાં તથા નાગોનાં મોટાં વિશાળ ઘરોના ભીંતના માગો, આ પ્રલયકાળના અત્યંત વિસ્તારવાળા જળની અંદર સુવર્ણનાં વહાણોના સમૂહની પેઠે ચારે બાજુ ભમ્યા કરે છે.^{૪૩} પડી જતાં મણિમય રત્નો અંદર રહેલો ઇન્દ્ર પણ આ પ્રલયકાળના જળની અંદર તણાઈ બંધ છે, તે બધે ઇન્દ્રાણી-કુંકુમના ચિહ્નવાળા તથા મંદાનમત્ત હાથીના વિશાલ સ્તનભારને વિષે રતિ કરતાં

કરતાં લાગેલાં શ્રમને દૂર કરવા માટે જળક્રીડાંતુ સુખ ભોગવવા સારુ તરંગોમાં હીચકતો હોય એમ જણાય છે.^{૪૪} ખેદની વાત છે કે, આ વાયુઓ જળના ઊછળવાથી અંતરિક્ષમાં સર્વત્ર વ્યાપી બંધ છે અને નક્ષત્રોરૂપી ચપળ પુષ્પોની વૃદ્ધિ કરે છે. દેવતાઓનાં પડી જતાં વિમાનો વડે યુક્ત એવા આ મેરુપર્વતના ઉદાનમાં પ્રવેશ કરી, તેઓ બધે કોઈ મનુષ્યો મંગળને માટે અક્ષત સહિત પુષ્પોની વૃદ્ધિ કરતાં હોય, તેમ વાયા કરે છે.^{૪૫} આકાશમાં ક્ષોભને પામી ગયેલા તેમજ પર્વતના જેવા ભયાનક એવા જળતરંગોની શિખાઓએ પ્રલયકાળના આ જળને ઊંચે ફેંક્યું છે અને ચંચળ વડે ઊંચે ફેંકેલા સુવર્ણના પાષાણના જંગુ તે ચળકી રહ્યું છે. બ્રહ્મલોકની અંદર અનેક દળો વડે વીંટાયેલા કમળની વચલી પાંખડીમાં બેઠેલા અને ધ્યાનમાં જ એકનિષ્ઠ થયેલા બ્રહ્માના આસનરૂપ કમળ સુધી જઈ પહોંચી તે ત્યાંથી પાછું વળે છે.^{૪૬} હાથીઓ, ઘોડાઓ, સિંહો, નાગો, વૃક્ષો, પર્વતો, વનો અને પૃથ્વીના આકારને ધારણ કરી રહેલા, અતિ ઘાટા ઘોષાટના અવાજ વડે અતિ ભયંકર અને કનકમય એવાં દેવતાઓનાં તથા દાનવોનાં નગરોરૂપી વીજળીઓ વડે શોભાયમાન આ તરંગોના સમૂહો આકાશની અંદર મેઘોની પેઠે ભ્રમણ કરે છે.^{૪૭} અતસી (અજળશી) ના પુષ્પની શોભાને ધારણ કરી રહેલા પ્રલયસમુદ્રના જળની અંદર ઉત્પન્ન થતા તરંગોમાં પાણીનું પૂર ચમને પણ બધે કોઈ બીજો યમ આવી ખેંચી જતો હોય તેમ તણી બંધ છે.^{૪૮} આ સર્વ લોકપાલો અને લાખો નાગો પોતાના આશ્રયરૂપ મેરુ આદિ પર્વતોની સાથે તથા પોતાનાં નગરોની સાથે જળની અંદર ડૂબી બંધ છે. વળી નગરો વગેરેની અંદરનાં ખર્જનાઓમાં તથા પર્વતોની શુક્રાઓમાં પાણીનાં પૂરા પ્રવેશ કરી ગયાં છે. તેમને પાછાં હડસેલવા માટે વાયુના ગડગડાટના અવાજ

આવી રહ્યા છે. આથી પાણીનાં પૂર ઠેક અંદર સુધી પહોંચી ગયાં છે, એવું અનુમાન બાંધી શકાય છે.^{૫૮} પાતાળ, ભૂતળ (પૃથ્વી), આકાશ અને દિશાઓના તોટા મહાકળે પણ માંડ રોટ્ટી શકાય તેવા જળના તરંગોથી પુરાઈ ગયાં છે. તેમાં ઇન્દ્ર, યમ અને યક્ષોના તથા દેવદાનવોના સમૂહો, પોતાનાં ગામો, નગરો, વિમાનો, પર્વતો તથા વૃક્ષો સાથે માછલાંની પેઠે ભમ્યા કરે છે. અહો ! કદની વાત છે કે, જમ માતાની (ગાયત્રી) બંધા (બંધ) ગોવાળના દોહવા સમયે વાહરકાના બંધનને માટે નિમિત્તરૂપ થઈ બળ્ય છે, તેમ સર્વાત્મા નારાયણનું આ જળરૂપ શરીર પણ પાણીમાં તણાતા જતા સર્વ લોકોના પ્રલયને માટે નિમિત્તરૂપ થાય છે.^{૫૯, ૬૦} અહો ! પરસ્પર એકબીજાને વળગી રહેનારા દેવદાનવોનો ડુબી જવાનો શબ્દ સંભળાય છે અને તે પોતાને માટે કિંવા પોતાની સ્ત્રી માટે થનારા મોટા કોલાહલ વડે આકુળ જણાય છે.^{૬૧} કોલાહલ વડે આકુળ થઈ રહેલાં દેવતાઓનાં અને દાનવોનાં ઉત્તમ નગરો વેગપૂર્વક પડે છે, એટલે જળસમૂહો વિશેષ ફોબ પામે છે. અંદર ભરપૂર ભરાઈ રહેલ અને ભમ્યા કરતાં વાહાણો-ઓના સમૂહો વડે ધાટી થઈ રહ્યા જેવી દેખાતી દિશાઓ એ જળસમૂહોથી ભરપૂર ભરાઈ રહી છે. તે દિશાઓમાં બધું પ્રસિદ્ધ રીતે જળની સ્ત્રી તોનો બંધ બાંધેલ હોય એમ ભાસે છે.^{૬૨} અહો ! કદની વાત છે કે, પ્રલયકાળનું આ જળ પોતાની ચકરીઓ અને તરંગોના વ્યાપારો વડે ફરી વળી, સૂર્યને પણ સારી પેઠે નીચે ખેંચી લાવેલ છે. અરે ! આ કુબેર, યમ, નારદ અને ઇન્દ્ર આદિ પણ જળરૂપી મેઘોના સમૂહો વડે ઊવવામાં અસમર્થ બની પ્રાણને મૂઠી દે છે.^{૬૩} બ્રહ્મા, ઇન્દ્ર અને વિષ્ણુ આદિનાં નગરોના ખડો સાથે આ સંકટકારક પ્રલયજળ અથડાય છે, ત્યારે વચમાં જેઓ પોતાના દેહને ખરાબ

રીતે કુટાઈ જતો દેખે છે, તેઓમાં પણ જેઓ તત્ત્વજ્ઞ છે, તેઓ તો આ જળની અંદર વહ્યા જતા પોતાના ચાંત (મૃતતુલ્ય થઈ રહેલ) અને જડ એવા દેહને તેના અભિમાનથી રહિત થઈને શયરૂપે જ વહન કરે છે. (તેથી તેમને છેદ-ભેદ આદિનું દુઃખ વધારે અસર કરતું નથી).^{૬૪} ખેદની વાત છે કે, પૃથ્વીમાં અતિ મૂર્ખરૂપે પ્રસિદ્ધ એવો આ સ્ત્રીસમૂહ અહીં અધમૂઆ જતો થઈ રહ્યો છે. તેની રક્ષા કરવાને ખીજે કાણ સમર્થ છે ? આ મનુષ્યોનો સમૂહ કાળના હાતો વડે ચવાય છે અને તેઓ પરસ્પર એકબીજાની રક્ષા કરવાને સમર્થ નથી.^{૬૫} પર્વતોને પણ ફાટી નાખનારા અને સર્પની પેઠે ગતિ કરી રહેલા આ વિશાળ તરંગો ઉછાળા મારી રહ્યા છે. દેવતાઓનાં નગરો તેમની અંદર પ્રથમ પોતાનાં શરીરને વહાણની પેઠે ઊંચે ઉછાળે છે અને પછી પાછાં તરત જ ડુબી બળ્ય છે. આ ત્રણે લોક કાળ વડે નિર્મૂળ થઈ બળ્ય છે, ત્યારે તે એક મહા-સાગરરૂપી તળાવ થઈ રહે છે. અપળ થઈ રહેલા દ્રીપો, મોટા પર્વતો, દેવતાઓ, દૈત્યો, નાગો, મનુષ્યો, અસુરાઓ, ચારણો અને હાથીઓથી તે સાગરજળ કપાઈ ગયેલ મૂળવાળાં કમળોની પેઠે વ્યાપ્ત છે. અહો ! કદની વાત છે કે, મોટી સમૃદ્ધિવાળા અને મોટા વૈભવોવાળા જગતને નિયમમાં રાખનાર ઇન્દ્ર આદિ દેવતાઓ ક્યાં ચાલ્યા ગયા ?^{૬૬, ૬૭}

દ્વીપાદ્રીન્દ્રસુરાસુરોગનૈર્નાગાંપ્તસ્થાપૈ-
ર્ગ્યાંત્રં વારિવિલોલિતૈઃ સરસિજૈરાલ્લંમૂર્તૈરિવ ।
एकांमोघिसरःस्थितं त्रिभुवनं कालेन निर्मूलितं
कष्टं वेक गता महर्द्धि विमवा देवा जगन्नायकाः॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગન્નાયકવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૩૬ મો સમાપ્ત

ઠસર્ગ ૧૪૦ મો ૭

હૃદયની કલ્પનાનું વર્ણન

॥ વ્યાધ ઉવાચ ॥

મગવંસ્ત્વાદૃશસ્તાંતામવસ્થાં ચ કથં ગતઃ ।

કથં ધ્યાનપ્રયોગેણ તદા નોપશમં ગતઃ ॥ ૧ ॥

વ્યાધ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! આપ જેવો જ્ઞાન વડે અને યોગ વડે સિદ્ધ થયેલો પુરુષ તે તે વર્ણવેલી અવસ્થાને કેમ પ્રાપ્ત થયો ? તે જ સમયે તે ધ્યાનના પ્રયોગ વડે શા માટે ઉપશમને પ્રાપ્ત ન થઈ ગયો ?^૧

મુનિ યોદ્યા:-જગતો બ્રાતિરૂપ છે અને તેઓ આકાશની અંદર આભાસરૂપે પ્રતીતિમાં આવતા નાના પ્રકારના નાશો વડે પ્રલયસમયમાં નાશને પામી જાય છે. કોઈક સમયે પ્રલયમાં કમથી નાશ થવા માટે છે અને કોઈક સમયે અણુધારી રીતે દિશાઓમાં કોઈ વિકાર (તોફાન) થઈ આવતાં, સાતે સમુદ્રો એક જ વખતે ભેગા થઈ જઈ તરતમાં પ્રલય થઈ જાય છે.^૨ મેં તમને જ ઉપર વર્ણન કરી બતાવેલ છે, તે પ્રલય સાતે સમુદ્ર વિકારને પામી જતાં તલ્લાળ જ થઈ ગયો હતો. આથી દેવતાઓ ન્યાં એ હકીકત હિરણ્ય-ગર્ભને કહેવા માટે જતા હતા, ત્યાં તો જળ આવી પહેાંચ્યું અને તેમને તાણી ગયું.^૩ બીજું હે વ્યાધ ! આ કાળ સર્વની કસોટી કરનારો અને સર્વને ગળી જનારો છે. જે સમયમાં જે અવશ્યભાવિ હોય છે, તે તો થાય જ છે.^૪ ન્યારે ક્ષયકાળ નજીક આવે છે, ત્યારે સર્વથા સર્વત્ર મહાન પુરુષોનાં પણ બળબુદ્ધિ અને તેજ બદલાઈ જાય છે.^૫ વળી હે વ્યાધ ! મેં આ જ ઉપર તમને વર્ણવી બતાવ્યું છે, તે સ્વપ્નની અંદર જોયેલ છે. સ્વપ્નમાં શું નથી સંભવતું ? બુધ્

સંભવે છે. આ વાત લોકપ્રસિદ્ધ છે.^૭

વ્યાધ યોદ્યા:-કલ્યાણનું સ્વરૂપ બાણનારા હે સમર્થ મુનિમહારાજ ! આ જ સર્વ તમે કહ્યું, તે જો મિથ્યા હોય અને તે ઠેવળ સ્વપ્નના સંશ્રમભાવરૂપ હોય, તો પછી તેનું વર્ણન કરી બતાવવાથી પણ અહીં શું ફળ છે ?^૮

મુનિ યોદ્યા:-હે મહાબુદ્ધિશાળી વ્યાધ ! અહીં આ સમયે તમને યોધ કરવારૂપી એક મોટું કાર્ય રહ્યું છે. તમને વર્ણવેલા સ્વપ્નપ્રપંચની સાથે આ દેખાતા પ્રપંચની સમાનતા અતુ ભવમાં આવતાં તમે આ દશ્યને પણ સ્વપ્ન જેવું સમજો અને તેનું બ્રમાત્મકપણ જણાત તમને પોતાના સત્ય આત્મસ્વરૂપનો યોધ થાય એ જ મારો મુખ્ય હેતુ છે. હવે પાછું હું જે કથાશેષ કહું તે સાંભળો.^૯ હું ત્યારે તે પ્રાણીન ઝાજની અંદર રહ્યો હતો અને સ્વપ્નની અંદર બ્રાતિને લીધે બ્રમણ કરતો હતો. પ્રલયકાળના મહાન્મત સમુદ્રના વેગની અંદર તણાતાં જતાં મેં જેવા માંડ્યું, તો ક્ષોભને પામેલા વજ્ર વડે ત્રાસને પ્રાપ્ત થયેલ પાંખોવાળા મોટા પર્વતોના સમૂહની પેઠે તે સર્વ જળ તરંગ આદિ સહિત કોણ બાણે ક્યાંય જતું જણાયું.^{૧૦, ૧૧} હું તે પ્રવાહમાં તણાતો હતો અને દેવયોગે હું તટ ઉપર જઈ પહેાંચ્યો. શિખરના પ્રાંતભાગે જવા તે તટનો આશ્રય કરી હું ત્યાં જ શેકાઈ રહ્યો.^{૧૨} પછી તરંગોના ઉપરના ભાગમાં રહેલા પરપોટાના જવા દેખાતા અહ-તક્ષત આદિ દેવતાઓ વડે આકાશને તારાવાળું બનાવી દેનાર તે સર્વ જળ ક્ષણભાતમાં ક્યાંય જતું રહ્યું.^{૧૩} તે જળ ત્યારે પાતાળની અંદર જઈ પહેાંચેલા તારાઓના સમૂહો વડે બાણે અંદર મણિમય હોય તેવું દેખાતું હતું, આવનોમાં ગોથાં ખાનારાં પર્વતોનાં બૂનાં ધાસો વડે યુક્ત હતું, સુવર્ણમય ક્ષીપના જેવો દેખાવ આપનારાં દેવતાઓનાં નગરોનાં મંદિરો વડે તે વ્યાપ્ત હતું અને તે

* આ એકસોયાળીસમા સર્ગમાં પ્રલયસમુદ્રની નિગતિ થતાં, ઋષિના ગામડામાં બ્રાહ્મણરૂપે સ્થિતિ અને પ્રાણીના શરીરમાંથી બહાર નીકળવું, કલ્યાદિ વર્ણન કરવામાં આવશે.

ભમ્યા કરતી દેવાંગનાઓરૂપી ગૃહ કમલિની-
ઓના સમૂહ વડે સુશોભિત હતું.^{૧૪૧} વયમાં
વહ્યા કરતા તથા પ્રલયકાળનાં વાદળાંઓના જેવા
રયામ શેવાળનાં સમૂહથી તે ભરેલું હતું અને
વીજળીરૂપી ગોરોચન જેવા સુંદર મકરંદને ધારણ
કરી રહેલ વરસાદરૂપી નીલકમળો વડે તે અત્યંત
ભરપૂર હતું.^{૧૫} તે સ્ફુર્યા કરતાં જળખિંદુઓ વડે,
ઝાકળ વડે, મેઘો વડે તથા પર્વતો વડે દિશાઓ-
માં તટનાં જેવો આકાર રચતું હતું અને ઊછ-
ળતા તરંગોની અંદર સંદિગ્ધ રીતે તણાતા
જતા કલ્પવૃક્ષોના સમૂહને તે ધારણ કરી રહ્યું
હતું. તરંગ આદિ સહિત તે જળ ક્ષણ વારમાં
ક્યાંય આદ્યું ગયું.^{૧૭} પછી, અંદર સુકાઈ ગયેલ
એવી મહાસાગરરૂપી એક ખાઈ જેવામાં આવી.
તેની અંદર કોઈ સ્થળે સઘાદ્રિ ગળી ગયો
જણાતો હતો અને કોઈક ઠેકાણે મંદરાચળ
પર્વત શિયેલ થઈ જવાથી તેના સંબંધમાં
સંશય થતો હતો.^{૧૮} કોઈક સ્થળે અંદ્ર, યમ,
ધન્વ અને તક્ષક કાલવમાં નિમગ્ન થઈ ગયા હતા
અને કોઈક ઠેકાણે નીચી શાખાનાળાં કલ્પવૃક્ષો-
નો સમૂહ કાલવમાં નિમગ્ન થઈ રહેલો દેખાતો
હતો.^{૧૯} કોઈક ઠેકાણે લોકપાલોનાં મંદિરો
તથા હાથો કમળોની પેઠે વીખરાયેલાં જણાતાં
હતાં અને કોઈક ઠેકાણે કમળોની પેઠે વિશ્રાંત
થઈ રહેલા રુધિરના ધરાઓ વડે ઘોળો તથા રાતો
રંગ જેવામાં આવતો હતો.^{૨૦} કોઈક ઠેકાણે ઠેક
કંઠપર્વત ડૂબી ગયેલ તથા દોલાહલ કરી રહેલ
વિદાધરીઓનો સમૂહ જેવામાં આવતો હતો
અને કોઈ સ્થળે સ્વપ્નની પેઠે મરી ગયેલ તથા
હાથીઓ જેવા મદોનમત એવા યમના વાહનરૂપ
ઉગ્ર મહિષો (પાકાઓ) નો ખડકલો હતો.^{૨૧}
કોઈક ઠેકાણે ખૂંચી ગયેલા મોટા દેહવાળો ગરુડ-
રૂપી મેરુપર્વત દેખાતો હતો, તો વળી કોઈક
સ્થળે પૃથ્વીની અંદર પડેલા યમદંડ વડે મોટી
પાત્રો (સેતુ) જાણે મત બની ગઈ હોય, તેમ

જળને રોડી શકવામાં અસમર્થ જણાતી હતી.^{૨૨}
કોઈ ઠેકાણે બ્રહ્માજીના મરી ગયેલા હંસ વડે
કાલવવાળી થયેલી તે જમીન જાણે મંદહાસ્ય
કરતી હોય તેવી દેખાતી હતી અને કોઈક સ્થળે
કાલવમાં અર્ધો ખૂંચી ગયેલ ઔરોવત હાથી જેવા-
માં આવતો હતો.^{૨૩} એટલા સમયમાં હું વયમાં
કિનારા પરના કોઈ શિખરે આવ્યો અને શ્રમને
લીધે તેના કોઈ (મુનિના) આશ્રમમાં વિશ્રાંત
થઈ રહ્યો. ત્યાં મને ગાઢ નિદ્રા આવી ગઈ.^{૨૪} હું
ત્યારે પૂર્વની તે જ વાસના વડે યુક્ત હતો. આમ,
પોતાના ઓજની અંદર રહીને પણ, સુધુષ્ઠિ
અવસ્થા પછી મને પ્રાપ્ત થયેલી નિદ્રાની અંદર
મેં પ્રથમના જેવો જ (પ્રાણીના ઓજની અંદર
દેખાયેલા પ્રલયના જેવો જ) પ્રલય જોયો.^{૨૫} એ
જોઈ મને બમણું દુઃખ થવા માંડ્યું. હું ધણા
કાળ સુધી આકુળ બની ગયો. પછી, જાગી જતાં
મેં જેવા માંડ્યું, તો તે પ્રાણીના હૃદયની અંદર
રહેલ તે જ (મુનિના આશ્રમવાળું) પ્રથમનું
શિખર મારા જેવામાં આવ્યું.^{૨૬} પછી તેની
અંદર બીજા દિવસે સૂર્યના ઉદય વડે સુંદર અને
લોહિા, આકાશ, પૃથ્વી, શૈલ આદિ સહિત એવું
જગત મેં દીઠું. જેમ વૃક્ષની શાખામાંથી પલ્લવ
આદિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ મારા ચિત્તમાંથી જ
સ્વર્ગ, પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, પર્વતો, નદીઓ
અને દિશાઓ ઉત્પન્ન થઈ ગયાં.^{૨૭, ૨૮} પછી તે
પદાર્થો સાથેની પૃથ્વી મારા જેવામાં આવી અને
હું પ્રથમની વાત ભૂલી જઈ વ્યવહારમાં પ્રવૃત્ત
થઈ ગયો.^{૨૯} મને ઉત્પન્ન થયે આજ સોળ વર્ષ
થયાં, આ મારા પિતા છે, આ મારી માતા છે
અને આ મારું ઘર છે જેવી પ્રતિભા પણ મને
એકદમ ઉત્પન્ન થઈ આવી.^{૩૦} ત્યાં કોઈએક ગામ
મારા દેખવામાં આવ્યું અને તેમાં કોઈએક
પ્રાણીનો આશ્રમ મેં દીઠો. એ આશ્રમમાં
મારું ઘર પણ જેવામાં આવ્યું અને તેમાં મારો
બંધુત્વાં પણ મેં જોયો. હવે, હું તે ગામના ધરની

અદર મારા બધુઓ સાથે રહેતો હતો ને જાત આદિ અવસ્થાનો અનુભવ કરતો હતો. આમાં મારાં અનેક રાત્રિદિવસો વ્યતીત થવા લાગ્યાં અને તે ગામ, ધર વગેરે ખરેખર સત્ય હોય તેવું મને જણાવા લાગ્યું.^{૩૧, ૩૨} પ્રથમ વર્ણવેલા દામ-વ્યાસ-કટના આપ્તાનમાં કટ પોતે વાસના રહિત હતો, છતાં મત્સ્યના સહવાસથી તે પૂર્વની વાત ભૂલી જઈ મત્સ્યરૂપ બની ગયો હતો.^{૩૩} તે જ પ્રમાણે મને પણ ગામડાના લોકોના સહવાસના તેવા અભ્યાસથી કાળે કરી પ્રથમની જ્ઞાનદૃષ્ટિનું વિસ્મરણ થઈ ગયું હતું અને હું ગામડામાં રહે નાર એક બ્રાહ્મણરૂપ થઈ રહ્યો હતો. મારી આસ્થા કવળ પોતાના દેહમાત્રમાં જ બંધાઈ ગઈ હતી અને વિવેકભૂમિને તો મેં ધણે દૂર મૂકી દીધી હતી.^{૩૪} શરીરને જ મેં મારા આત્મારૂપ માની લીધું હતું અને હું કવળ દારા (સ્રી)માં જ લંપટ થઈ રહ્યો હતો. વાસનાને જ મેં સ્વભાવની અંદર સ્થિરતાથી ધારણ કરી રાખી હતી અને હું એકલું ધન સંપાદન કરવામાં જ કવળ તત્ત્વર થઈ રહ્યો હતો.^{૩૫} મેં વૃંદ્ધ થઈ ગયેલી સર્વ ગાયોરૂપી ધનનો સંગ્રહ રાખ્યો હતો. ધરના આંગણમાં રોપેલ લતાઓ વડે મેં ધર આદિનો સર્વ ભાગ ઢાંકી દીધો હતો. અગ્નિનો, ખેતર આદિ જમીનનો અને પશુ આદિ પ્રાણીઓનો મેં સંચય કરી રાખ્યો હતો. કમંડલુ આદિ પાત્રોનું પણ મેં ઉપાજન કરી રાખ્યું હતું.^{૩૬} ચપળ વૃક્ષોની અંદર હું આસ્થા બાંધી બેઠો હતો, નિરંતર લોકોના આચારોમાં તત્ત્વર રહેતો હતો અને ધરના પડખામાં જોગેલ લીલાં ઘાસવાળી સ્થલીઓમાં હું સ્થિતિ કરી રહ્યો હતો.^{૩૭} શોકોની અને શાકવાળી વાડીઓની રચના કરવામાં અને તેની સંભાળ લેવામાં હું મારા દિવસો કાઢતો હતો. નદીઓ, ધરાઓ, મહાનદીઓ, તીર્થો અને તળાવોની અંદર સ્નાન કરવામાં હું તત્ત્વર રહેતો

પીવાનું જળ, સ્નાનનું જળ, લાકડાંઓ અને સમિધોનો સંચય કરી રાખ્યો હતો. અમુક કાર્ય છે અને અમુક અકાર્ય છે, એવા પ્રકારના પાશ વડે હું પરવશ બન્યો હતો.^{૩૮} એવી રીતે આયુષ્ય ગાળતાં મારાં સંકટો વધે ચાલ્યાં ગયાં. પછી, કાર્ત્ત્વ્યેક દિવસે મારે ત્યાં દૂરથી એક આત્મજ્ઞાની તપસ્વી અતિથિ આવ્યા.^{૪૦} મેં તેમની પૂજા કરી અને તેમણે મારે ઘેર વિશ્રામ લીધો, તેમણે સ્નાન કરી ભોજન કયું અને પછી રાત્રિએ શય્યામાં સ્થિતિ કરી કંટલીક કથાઓ પણ કરી.^{૪૧} નાના પ્રકારની દિશાઓ, દેશો, પર્વતો અને પૃથ્વી ઇત્યાદિના વ્યવહાર વડે મનોહર તેમજ અનેક પ્રકારનાં રસોના આશ્રયરૂપ એવા કાર્ત્ત્વ્યેક કથાપ્રસંગ નીકળતાં તે મહાત્માએ મને આ બોધ કર્યો:^{૪૨} 'આ સર્વ ચિન્માત્ર છે, અનંત છે અને અવિકારી છે. એ ચિન્માત્ર તત્ત્વ યથાસ્થિતપણે પોતાના સ્વરૂપમાં રહ્યા છતાં બધે જગતરૂપે (વિવર્તભાવથી) થઈ રહ્યું હોય એમ જણાય છે.^{૪૩} આ પ્રમાણે મને બોધ આપતાં હું એ બોધમાં તદ્દત્તિ થઈ ગયો અને પ્રથમના સર્વ વૃત્તાંતનું મેં ધારણાને લીધે સ્મરણ કરવા માંડ્યું.^{૪૪} આમ, મેં પોતાના એ વૃત્તાંતનું સ્મરણ કયું, તો જના ઉદરની અંદર મેં પ્રવેશ કર્યો હતો, તે પ્રાણી (સર્વ જગત તેના ઉદરમાં રહેલ હોવાથી) મને વિરાટરૂપે સમજાયું. પછી, મેં તેમાંથી બહાર નીકળવા માટે ઉદ્યોગ કર્યો.^{૪૫} એ પ્રાણીના ઉદરની અંદર વિસ્તીર્ણરૂપે રહેલ અને પૃથ્વી, સમુદ્ર, પર્વત તથા નદીઓ વડે વીંટાયેલ તે જગતમાં હું ભ્રમણ કરી રહ્યો હતો, પણ ને પ્રાણીના ઉદરમાંથી નીકળવાના દારૂપ એવા તેના મુખને હું બરાબર જણતો ન હતો.^{૪૬} એટલે પછી બાંધેલા વડે વીંટાયેલ તે પ્રદેશને નદિ છોડતાં, મેં તેમાંથી બહાર નીકળવા માટે તેના પ્રાણવાયુમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૪૭} 'અહીં રહેલા આ વિરાટરૂપ

પ્રાણીની બહારની રચનાને અને બીજા વિરાટ-
માં રહેલ તેની અંદરની સર્વ રચનાને હું
જેઈશ.' એવો મેં યુદ્ધિ વડે નિર્ણય કર્યો અને
તદનુકૂળ ધારણા બાંધી. પછી મેં તે પૂર્વ પ્રદેશ-
નો ત્યાગ કર્યો અને જમ પુષ્પમાંથી સુગંધ
બહાર નીકળે છે, તેમ હું પણ તે પ્રાણીના
પ્રાણની સાથે બહાર નીકળ્યો.^{૪૮, ૪૯} હવે, પ્રાણ-
પવનરૂપી એક યક્ષનો આશ્રય લઈને હું એ
પ્રાણીના સુખરૂપી કાતરમાં આવ્યો. પછી પવન-
રૂપી રચ વડે હું બહાર નીકળી ગયો અને પાસે
જેવા લાગ્યો.^{૫૦} ત્યારે પ્રથમની પેઠે મારા
દેહ પદ્માસન વાળી બેઠેલો મારા જોવામાં
આવ્યો. તે દેહ પર્વતની શુદ્ધાની અંદર આવેલા
કાઈએક ઋષિના રહેવાના આશ્રમની અંદર
શિષ્યોથી રક્ષા કરાયેલો હતો.^{૫૧} મારી પાસે
રહેલા અને મારી રક્ષા કરનારા તે શિષ્યોનો
એક સુદૃઢમાત્ર સમય જ ત્યારે વ્યતીત થયો
હતો.^{૫૨} મેં જના હૃદયની અંદર પ્રવેશ કર્યો
હતો, તે પુરુષ પણ કોઈ ઠેકાણે ઉત્સવમાં ખાધેલ
મિઠાઈથી તૃપ્ત થઈ સુખપૂર્વક પીઠ નીચે રાખી
ચતો સૂતો હતો.^{૫૩} આ સર્વ આશ્ચર્ય જેઈ મેં
કાઈને કશું પણ કહ્યું નહિ, પણ પાછો ફરી વાર
કૌતુક જોવાની ઇચ્છાથી હું તેના જ હૃદયમાં
પેઠો.^{૫૪} આમ, પ્રથમની તે વાસના વડે બાહ્ય
એવો હું મારા તે જ બંધુઓને જોવાની ઇચ્છાથી
તેના હૃદયની અંદર તેના ઓજના પ્રદેશમાં જઈ
પહોંચ્યો.^{૫૫} હું જ્યાં ગયો, ત્યાં તે અતિ દારુણ
પ્રલંબ પ્રવૃત્ત થયો હતો અને તે જગત પોતાની
મર્યાદા સહિત રૂપાંતરને પ્રાપ્ત થઈ ગયું હતું.^{૫૬}
ત્યાં બીજા જ પર્વતો મારા જોવામાં આવ્યા,
પૃથ્વી પણ બીજા જ દેખાઈ, દિશાઓના ભેદ
પણ બીજા જ પ્રકારના હતા અને જગતની
સ્થિતિ પણ બીજા જ પ્રકારની થઈ ગઈ હતી.^{૫૭}
તે બંધુઓ, તે ગામ, તે પૃથ્વીનો ભાગ અને તે
દિશાનો પ્રદેશ એ સર્વ બધું પવને હડાડી ક્યાંય

લઈ જવાયું હોય, તેમ કોણ બધું ક્યાં ચાલ્યું
ગયું. મને તેની કશી ખબર પડી નહિ.^{૫૮} હું એ
જગત તરફ જોવા લાગ્યો, તો સર્વ જુદા જ
પ્રકારનું થઈ રહ્યું હતું. તેની રચના કાંઈ અપૂર્વ
જણાતી હતી અને બધું પ્રથમનાથી કોઈ બીજું
જ જગત હૃદય પામ્યું હોય એવું સાસતું હતું.^{૫૯}
તેમાં ખાર સૂર્યો તપતા હતા, દશે દિશાઓ
બળતી હતી અને ટાઢને લીધે ઠરી ગયેલા જળ-
ની પેઠે હિમાલય આદિ પર્વતો બળાત્કારથી
ગળી જતા હતા.^{૬૦} પ્રત્યેક દિશામાં અને પ્રત્યેક
પર્વતમાં વનોની પંક્તિઓ પ્રબલિત થઈ રહી
હતી અને તે સર્વ રત્નની સમૃદ્ધિ ભરત્ર થઈ
જવાથી રમરણપથને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ હતી.^{૬૧}
સર્વ સમુદ્રો સુકાઈ ગયા હતા, પોતાની પાસે
દિશાઓમાં રહેલા પ્રચંડ પવનો વાતા હતા
અને આખું ભૂમંડળ અંગારાઓના ઢગલારૂપ
થઈ ગયું હતું.^{૬૨} પ્રથમ પાતાળમાંથી, પછી
પૃથ્વીમાંથી અને પછી દિશાઓમાંથી એમ
જવાળાઓ નીકળવા લાગી હતી અને આખું
જગત જવાળાઓના એક સમૂહરૂપ બની જઈ
સંધ્યાકાળના વાદળોની પેઠે રાત્રી થઈ ગયું હતું.
જમ સુવર્ણમય કમળના કાશની અંદર ભમરો
ફરતાં ફરતાં પ્રવેશ કરે છે, તેમ હું જવાળાઓ
વડે ભરપૂર ભરેલા તે ઘરની અંદર પાસે જઈને
પેઠો. આમ હું તેમાં પત ગિયાની પેઠે પેઠો હતો,
છતાં (આતિવાહિક દેહના દૃઢ નિશ્ચયને લીધે)
મને દાહ-વિકાર આદિનું કુઃખ થયું ન હતું.
હું વાયુની ધારણા વડે પવનરૂપ થઈ રહ્યો હતો
અને જવાળાઓ રૂપી મહામેઘની અંદર વીજળી-
ની પેઠે સારી પેઠે ભ્રમણ કરતો હતો. જવાળા-
ઓના ઝપાટામાં મારું સરીર ચપળ થઈ રહ્યું
હતું અને સ્થળકમળના ખ ડોમાં ભમતા ભમરા-
ના જેવી મારી શોભા જણાતી હતી.^{૬૩-૬૫}

જ્વાલામયે સાધુમહામ્બુગદે અમામ્બુંદં
વિદ્યુદિવાનિલાત્મા । જ્વાલાપરિસ્પન્દવિલીલં

વર્ષા સ્થલાન્નસંહ્રમરોપમશ્રીઃ ॥ ૬૫ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દ્વદશકલ્પનાવર્ણ-
ન' એ નામનો સર્ગ ૧૪૦ મો સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૪૧ મો ~ ~ ~

કલ્પાન્તનું વર્ણન

॥ મુનિહવાચ ॥

તત્ર દંદહમાનોઽપિ નામર્થં દુષ્કમાગમ્ ।

સ્વમે સ્વમોઽયમિત્યેવ જાનન્નમાવપિ ચ્યુતઃ ॥૧॥

મુનિ બોલ્યા:—એ કે હું તેની અંદર અગ્નિ
વડે ચોતરફથી વ્યાપ્ત હોતો અને અગ્નિમાં પડી
જતો હોતો, તો પણ તે સ્વપ્નની અંદર 'આ
સ્વપ્ન છે' એવું મને જ્ઞાન હોવાથી હું દુઃખી
યઈ જતો ન હોતો.^૧ જ્વાળાઓના નાના પ્રકારના
અનેક સમૂહો આકાશની અંદર અનેક પ્રકારે
સમૂહરૂપે જોડ્યા કરતા હતા અને તેથી આકાશ
રમણીય જણાતું હતું. એ આકાશમાં મેં જો બા-
ડિયાના ચક્રની પેઠે કેવળ ભ્રમણ કરવા માંડ્યું.^૨
તત્ત્વજ્ઞપણને લીધે હું બુદ્ધિમાં કશો ખેદ લાવતો
ન હતો; છતાં તે જ્વાળાઓમાં બમવાથી મારું
ચિત્ત કાંઈક યાદી ગયું હતું. મેં એ દાવાનળ
વિષે વિચાર કરવા માંડ્યો, ત્યાં તો મેઘગર્જના
જવા અતિ ગંભીર મુસવાટને ધારણ કરી રહેલો,
ધૂમ્મા કરતો અને જોડ્યા જતા જગતના પદાર્થો
વડે વ્યાપ્ત એવો પવન વાવા લાગ્યો.^૩ તે પવન
વનની અંદર મોટા ઘોંઘાટના વેગ વડે જ્વાળા-
ઓની વૃદ્ધિને બમણી વૃદ્ધિ આપતો હતો અને
પ્રવાહમાં વદ્યા જતા અને કૂચા કરતા બાર
સૂર્યો સાથે મિશ્ર થઈ રહેલ જોંબાડિયાઓનાં
ચક્ષોને ધારણ કરી રહ્યો હતો.^૪ તે જ્વાળાઓરૂપી

સધ્યાકાળના મેઘોના સમૂહોથી નીકળેલી સેકડો
અગ્નિરૂપી મહાન નદીઓવાળો હતો અને પર્વતો-
થી પણ બમણાં દેખાતાં માટીનાં ઢેંકાંઓ વડે
તથા દેવ-દાનવોનાં નગરો વડે યુક્ત હતો.^૫
આકાશની અંદર ભમ્યા કરતાં ભૂતો વડે બમણાં
જણાતાં એવાં સેકડો નદીઓરૂપી પાત્રોના સમૂહ-
થી તે ભરેલો હતો. વળી, તે સાવ બળેલી, અર્ધ-
બળેલી, નહિ બળેલી તથા પરસ્પર એકબીજા
ઉપર પડતી દેવાંગનાઓને લીધે બમણી દેખાતી
અગ્નિની જ્વાળાઓરૂપી સધ્યાનાં વાદળાંઓના
સૂક્ષ્મ જળકણને ધારણ કરતો હતો. પડતા
અગારાઓરૂપી જળધારાઓના સમૂહ વડે અને
અગ્નિના તણખાઓરૂપી જળખિંદુઓ વડે તે બધું
પોતાના જોંબા દોતોને બહાર કાઢી રહ્યો હોય
તેવો જણાતો હતો.^૬ ભસ્મ રહિત થઈ ગયેલા
શુદ્ધ અંગારાઓના ઉગ્ર સમૂહવાળી જોંબાડિયા-
રૂપી વીજળીને તે પવન ચમકાવી રહ્યો હતો
અને મ્હાન થઈ રહેલ જીર્વ દિશાના મુખને તે
ધુમાડારૂપી અંધકાર વડે ઢાંકી દેતો હતો.^૭ ત્યારે
પૃથ્વીમાંથી અને આકાશમાંથી ચારે બાજુથી
દિશાઓના મુખમાંથી જ્વાળાઓરૂપી સધ્યા-
કાળના મેઘો નીકળવા લાગ્યા અને તેથી દેવતાઓ
સંહિત આ સાતે લોક જ્વાળામય એવા એક
પર્વતની પેઠે પિંડરૂપ બની ગયા.^૮ તે સમયે
તે પવન કોઈક પ્રદેશમાં ઊછળવાને લીધે વીખ-
રાઈ ગયેલા અગ્નિના તણખાઓરૂપી સુશોભિત
કેશપંક્તિને ધારણ કરી રહ્યો હતો અને કોઈ
પ્રદેશમાં તે બધું પોતાના ચરણપ્રહાર વડે
લીંતોને હડાડી દેતો હોય એવો દેખાવ બતાવતો
હતો. તે કુખે કરીને પણ માંડ સહન થઈ શકે
એવા કણકદુ શબ્દને ઉત્પન્ન કરવામાં કુશળ
હતો અને ભસ્મ વડે યુક્ત એવા અવયવોને
ધારણ કરી રહ્યો હતો. વળી તે કોઈક ઢેંકાણે
ચારે તરફ દ્રેહાઈ જતી અને સંગ્રહ કરી રાખેલી
જ્વાળાઓરૂપી વસોની પંક્તિઓને ધારણ કરી

* આ એકસેએકતાણીસમા સર્ગમાં સર્વ લોક
વૃદ્ધિની જ્વાળાઓ વડે આકૃષ્ણ થઈ જતાં, પ્રચંડ વાયુ
તેડવા વિષે અને વિશિષ્ઠ એવી અંગારાઓની વૃદ્ધિ-
જ્વાળાઓરૂપી મેઘ વિષે વર્ણન આવશે.

રહ્યો હતો. આવો બચકર પવન ત્યારે કાળાંશિ
રુદ્રની પેઠે નૃત્યરૂપી લીલા કરવાને પ્રવૃત્ત થઈ
ગયો હતો.^{૧૧}

કાપિ પ્રોત્કાલકીર્ણનલક્ષ્ણકપિલપ્રોહ-
સનમૂર્ધજાલિઃ કાપિ પ્રોટ્ટીનકુલ્લ્યઃ કદુરતન-
પદુર્પસ્મસંપિંદવાંદુઃ । કાપિ જ્વાલાપટાલીં પરિ-
દધદમિતઃ સંપતંતીં મૃદ્ધીતાં રૌદ્રઃ કર્તુ પ્રવૃત્તો
હર ઇવ સ તદા મારુતો નૃત્યલીલાઃ ॥ ૧૧ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કલ્પાન્તવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૧૪૧ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૪૨ મો

કર્મના અભાવનો નિર્ણય

॥ સુનિરુવાચ ॥

વર્તમાને તદા તસ્મિન્ કષ્ટે સંપ્રાંતસંપ્રમે ।

હ્યમ્માનોઽમમયંતં લેદમમ્યાગતોઽમમ્ ॥ ૧ ॥

મુનિ બોલ્યાઃ-તે વર્તમાન સમયનું કષ્ટ
અનેક સંભ્રમેના અધિધાનરૂપ હતું. તેની અંદર
હું વશો જતો હતો અને અત્યંત ખેદ પામ્યો
હતો.^૧ હું વિચાર કરવા લાગ્યો કે, 'આ તો મને
બીજાના દૃદયમાં સ્વપ્ન જેવામાં આવે છે. શા માટે
હું દુઃસ્વપ્નના દુઃખને વૃથા અનુભવું છું? માટે
આ દશાને છોડી હું નિવૃત્તિ પામું.'^૨

વ્યાધ બોલ્યાઃ-'સ્વપ્ન શું હશે?' એ સંદેહ-
ની શાંતિને માટે આપે બીજાના દૃદયમાં પ્રવેશ
કર્યો હતો, તો પછી આપે એ વિષયમાં શો નિર્ણય
કર્યો? આપે જે સર્વ જોયું તે શું હતું? દૃદય-
ની અંદર મહાસાગર ક્યાં હોય? ઉદરમાં
પ્રલયવાયુ કેમ સંભવે? અને દૃદયમાં પ્રલયા-
ગ્નિની સ્થિતિ પણ કેમ થતે? અતરિક્ષ, પૃથ્વી,

વાયુ, આકાશ, પર્વતો, નદીઓ, દિશાઓ અને
જગત એ બધું દૃદયમાં શી રીતે સંભવે? તે
આપ મને યથાર્થ રીતે કહેા.^૩

મુનિ બોલ્યાઃ-સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જ
પ્રથમ સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન થવાનું કયું કારણ સંભવતું
નથી, તેથી સ્પષ્ટ રીતે સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ જ થઈ
નથી. સૃષ્ટિચાયક શબ્દ અને તેનો અર્થ (દૃશ્ય) એ
બન્ને અધિધાનનૈતન્યનું સ્વરૂપ ન યોગખ્યાયાથી
અજ્ઞાન વડે પ્રતીતિમાં આવે છે; પરંતુ વસ્તુતાએ
જોતાં એમાંનું કયું નથી.^૪ સૃષ્ટિચાયક શબ્દ અને
તેના અર્થરૂપ દૃશ્ય, એ બન્નેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ
યોગખ્યાયામાં આવતું નથી, તેથી તેઓ અજ્ઞાનને
યોગે પરમાત્માને વિશે પ્રસિદ્ધપણે મિતરૂપે
દેખાય છે. પરંતુ વસ્તુતા: તે બ્રહ્મરૂપ જ છે. કેમકે
તે નિર્વિંકાર તત્ત્વજ સર્વશક્તિમાન છે, તેથી તે
અજ્ઞાત અને જ્ઞાન એ બન્નેરૂપ થઈ રહ્યું છે.^૫ કે
ભાગ્યશાળી વ્યાધ! તમને અનુભવમાં આવેલ
સ્વપ્ન આદિ સૃષ્ટિનું ખરું તત્ત્વ તમે સમજ
જશો, એટલે તમારા અજ્ઞાનની શાંતિ થઈ
રહેશે.^૬ પરમ સિદ્ધાંતરૂપે જણાતા પરમ પવિત્ર,
અનાદિ અને અનંત એવા પરમપદમાં તમે જશો,
ત્યારે 'સૃષ્ટિ' એવો શબ્દ અને દૃશ્યરૂપ તેનો અર્થ
એ બન્ને હશે નહિ, એમ મારું કહેવું છે. બાકી
આ વિષયમાં મૂઠ અવિવેકીઓની દૃષ્ટિમાં જે
આવતું હોય તે હું જણાવું નથી. તત્ત્વવસ્તુ જ
અવિધાના યોગથી દૃશ્યને રૂપે ભાસી રહેલી છે
અને બોધમાત્ર ચિદાકાશ જ આ સર્વને આકારે
(વિવર્તરૂપે) પસરી રહેલ છે.^૭ એ અદ્વિતીય
ચિદાકાશની અંદર શરીર ક્યાં છે, દૃદય ક્યાં છે,
સ્વપ્ન ક્યાં છે, જળ આદિ ક્યાં છે, જ્ઞાન-અજ્ઞાન
ક્યાં છે અને જન્મ-મરણ આદિ પણ ક્યાં છે?^૮
અહીં કેવળ સ્વચ્છ ચિન્માત્રતત્ત્વ જ છે. જેમ
પરમાણુની પાસે પર્વત સ્થૂલ જણાય છે, તેમ
એ તત્ત્વની પાસે સૂક્ષ્મ આકાશ પણ સ્થૂલ જણાય
છે.^૯ એ અતિસૂક્ષ્મ ચિદાકાશ બહિર્મુખ થઈ,

* આ એકસોબેતાળીસમા સર્ગમાં સ્વપ્ન આદિ
સૃષ્ટિનું તત્ત્વ બ્રહ્મ જ છે, એમ કહેવામાં આવશે; અને
તત્ત્વદૃષ્ટિ વડે જોતાં જગતમાં બીજરૂપ એવા કર્મનો
અભાવ સિદ્ધ કરવામાં આવશે.

પોતાના ચિદાકાશરૂપ સ્વરૂપમાં જે કાંઈ કલ્પના કરે છે, તેને તે જગતરૂપે સમજે છે; પરંતુ તે વસ્તુ તાજે આકાશના જેવા નિર્વિકાર એવા પોતાના ચિન્મય સ્વરૂપથી જુદું નથી.^{૧૨} જેમ સ્વપ્નની અંદર કેવળ ચિદાત્મા જ નગરને રૂપે ભાસે છે, પરંતુ વસ્તુતાએ જોતાં નગર આદિ કશું હોતુ નથી, તેમ ચિદાકાશની અંદર ચિન્માત્રતત્ત્વ જ જગતને રૂપે ભાસે છે, પરંતુ તે જગત કાંઈ જુદું નથી.^{૧૩} ચિદાકાશ તમારા પોતાના આત્મારૂપ છે અને તેની અંદર આ સર્વ દ્રશ્ય અસિદ્ધરૂપે રહ્યું છે. તે શાંત એટલે દ્રશ્યના આભાસથી રહિત ચિદાકાશરૂપ જ છે; પરંતુ ચિદ્રૂપ અક્ષુની અંદર અજ્ઞાનરૂપી તિમિરરોગનો પ્રવેશ થયો છે, તેથી આકાશમાં જેમ ચક્ર આદિના જેવા આકાશો જોવામાં આવે છે, તેમ તમને પ્રાંતિકિવા અવિદ્યને લીધે ભ્રમરૂપે ભાસે છે.^{૧૪} બાકી અમારી દષ્ટિમાં તો જગતની પ્રાતિભાસિક સત્તા પણ નથી, તેમ વ્યાવાહારિક સત્તા પણ નથી. વળી તે સાવ શૂન્ય છે, કિવા તેની પ્રતીતિ જ નથી થતી એમ પણ નથી. પરંતુ જે કાંઈ પ્રતીતિમાં આવે છે તે નિરાકાર, અનાદિ અને અતત એવા કેવળ એક ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૫} સ્વપ્નની અંદર કારણ વિના કેવળ એક શુદ્ધ દ્રષ્ટા જ અનેક આકારે ભાસે છે. તેથી સિદ્ધ થાય છે કે, ભયતમાં પણ પ્રતીતિમાં આવતી આ સૃષ્ટિના સંખ્યામાં કશું પણ કારણ નથી, અને તેને લીધે દ્રષ્ટા, દર્શન તથા દ્રશ્ય એ ત્રિપુટી પણ નથી. કાંઈ શુદ્ધ અવલ્યં વસ્તુ જ એ સર્વને રૂપે ભાસે છે અને તે વસ્તુ સ્ફુટ રીતે અનુભવમાં આવતાં છતાં અવાચ્ય છે, અનાદિ છે, અતત છે, એક છે અને દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ સંખ્યાથી રહિત છે.^{૧૬} જેમ એક જ કાળ પ્રલયરૂપ અને સૃષ્ટિરૂપ એમ બન્નેરૂપ થઈ બધું છે અને બીજા જેમ આકુર, ચક્ર, વૃક્ષ, શાખા, પલ્લવ, રૂંધ તથા પુષ્પ ઇત્યાદિ રૂપ થઈ છે, તેમ બ્રહ્મ જ સર્વરૂપ થઈ રહ્યું છે.^{૧૮}

એકને જે વસ્તુ મોટી લીતરૂપ જણાય છે, તે જ વસ્તુ બીજાને નિર્મળ આકાશરૂપ દેખાય છે. આ વાત સ્થિર એવા સ્વપ્નમાં, સંકલ્પમાં અને ભ્રમના સ્થળમાં અનુભવમાં આવે છે.^{૧૮} આત્મા કેવળ સ્વચ્છ અને અદ્વિતીય ચિદાકાશરૂપ છે. છતાં તે સ્વપ્નમાં ભયત અવસ્થાની પેઠે જ અનેક રૂપે દેખાય છે. તે જ પ્રમાણે ભયત અવસ્થા-રૂપી સ્વપ્નમાં પણ સમજવાનું છે. એ બન્નેમાં કશો તફાવત નથી.^{૨૦} જેમ અદ્રશ્ય પત્રનની અંદર અદ્રશ્ય સુગંધ રહે છે, તેમ નિર્બાધ ચિન્માત્રતત્ત્વની અંદર પણ જગત નિર્બાધપણે (અધ્યારોપદષ્ટિથી) રહેલ છે.^{૨૧} સર્વ સંકલ્પોનો ત્યાગ કરતાં તમે જેવા રહેતા હો તેવા જ સદા-કાળ નિર્વિકાર થઈ રહેા અને બહાર તથા અંદર અતંતરૂપે પ્રસરી રહ્યા છતાં તમે તમારા શુદ્ધ સ્વરૂપમાં જ નિરંતર સારી રીતે સ્થિર થઈ રહેા.^{૨૨}

વ્યાધિ ધોહ્યા:-હે મહારાજ ! પૂર્વજન્મ સંબંધી કર્મ કાનું હોય છે અને કાનું નથી હોતું? આપ તે મને કહો. તેમજ જન્મનું એ કર્મ નથી હોતું, તેમને તે કર્મરૂપ બીજા વિના મનનની (સંકલ્પની) ઉત્પત્તિ અને તેના ત્યાગ શી રીતે થઈ શકે?^{૨૩}

મુનિ ધોહ્યા:-સૃષ્ટિના આદિકાળમાં બ્રહ્મા આદિ જે સ્વયંભૂઓ પોતાની મેળે જ પ્રકટ થઈ બધું છે, તેમનાં જન્મ અને પૂર્વકર્મ હોતાં નથી. તેમનો દેહ વિજ્ઞાનમય હોય છે.^{૨૪} તેમને જન્મ-મરણ આદિ સંસાર પણ હોતો નથી. તેમની દષ્ટિમાં દ્વિત કે બીજી વિવિધ કલ્પનાઓ પણ હોતી નથી. પરંતુ તેમનો દેહ વિયુદ્ધ જ્ઞાનમય હોવાથી સદાકાળ તેઓ (સાત્તાત્મ્યમાત્રને લીધે) સર્વરૂપ થઈ રહેલ હોય છે.^{૨૫} બાકી તત્ત્વદષ્ટિથી જોઈએ તો, સૃષ્ટિના આદિકાળમાં કોઈનું પૂર્વકર્મ છે જ નહિ; પરંતુ સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં બ્રહ્મ જ સૃષ્ટિરૂપ થઈ બધું છે.^{૨૬} જેમ બ્રહ્મરૂપ એવા બ્રહ્માદિક સૃષ્ટિના આદિકાળમાં

પ્રકટ થઈ. જય છે, તેવી રીતે બ્રહ્મરૂપ એવા બીજા સેંકડો અને હજારો જીવો પણ સૃષ્ટિના આરંભસમયે પ્રકટ થઈ જાય છે.^{૧૭} અજ્ઞાનના આવરણને લીધે જ્યોત્સ્ના પોતાના બ્રહ્મભાવને બુદ્ધી નહીંને પોતાના સ્વરૂપને બ્રહ્મથી બુદ્ધ સમજે છે, તેઓ રજોગુણ તથા તમોગુણ વડે મિશ્ર એવા સત્ત્વગુણના પરિણામથી યનારા જીવભાવને સ્વીકારે છે. તેઓ 'આ જડ દ્વૈત સત્ય છે' એમ સમજે છે અને 'તત્સંબંધી વાસનાના સંસ્કારો-વાળા થઈ પ્રથમ મરી જાય છે.^{૧૮} પછી તેમનો જન્મ કર્મ સહિત એવામાં આવે છે. કેમકે પોતે બ્રહ્મરૂપ છતાં તેમણે તેને બુદ્ધી નહીં, જડ દેહ આદિમાં આત્મબુદ્ધિ માની લઈ, અવસ્ત્રપણાને આશ્રય કર્યો હોય છે.^{૧૯} બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહાદેવ વગેરે પોતાના સ્વરૂપને બ્રહ્મથી બુદ્ધ સમજતા નથી. અને પોતાના આત્મારૂપ બોધ-મય મહાચિદાકાશમાં જ' સ્થિતિ રાખી રહે છે. તેઓ કર્મબંધરૂપી દોષથી રહિત છે.^{૨૦} સર્વના આત્મારૂપ પરબ્રહ્મનું સ્વરૂપપણું સ્વાભાવિક છે; કેમકે બ્રહ્મ પોતે સર્વદા પોતાના સ્વરૂપમાં જ રહે છે અને તે કોઈ ઠેકાણે (મલિન ઉપાધિમાં) પોતે જ પોતાના આત્માની અંદર જીવભાવને દેખે છે.^{૨૧} જ ઠેકાણે જીવભાવ મનાય છે, ત્યાં અવિદ્યા રહે છે અને ત્યાં જીવ પોતે 'સંસાર' નામને ધારણ કરી લઈ તેવે રૂપે થઈ રહે છે.^{૨૨} કાળે કરીને જ્યારે પોતે જ પોતાના સ્વરૂપને ઓળખે છે, ત્યારે તે પોતાની મેળે જ સ્વરૂપમાં સ્થિતિ રાખી પોતે બ્રહ્મરૂપ જ થઈ રહે છે.^{૨૩} જળ જેમ દ્રવપણાને લીધે પોતાની અંદર આવર્ત-ભાવને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, તેમ બ્રહ્મ જ ચેતન-પણાને લીધે બધે સૃષ્ટિરૂપ થઈ રહ્યું હોય એમ ભાસે છે. કેમકે જ્યાં સુધી બ્રહ્મનું સ્વરૂપ ન ઓળખાય, ત્યાં સુધી તેનું સૃષ્ટિરૂપે ભાન થાય એવા તેના સ્વભાવ છે.^{૨૪} આ સૃષ્ટિ, બ્રહ્મનો એક વિવર્ત છે, તેમાં સ્વયં કે બીજા એ કશું નથી.

બ્રહ્મનો સૃષ્ટિભાવ કયાથી હોય અને બ્રહ્મ સિવાય બીજા પદાર્થ જ ન હોવાથી બીજા પણ કયે ઠેકાણે સૃષ્ટિની સ્થિતિ સંભવે? બ્રહ્મનાં કર્મો પણ ક્યાં હોય અને કટલા પરિમાણનાં હોય?^{૨૫} વસ્તુતાએ જોતાં કર્મ જ નથી, અવિદ્યા પણ નથી અને સૃષ્ટિ પણ નથી. પોતાના આત્મા માંથી જ સર્વ મિથ્યા છતાં વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમ આવે છે.^{૨૬} બ્રહ્મ જ સૃષ્ટિરૂપ છે અને પ્રાણીઓના આત્મારૂપ છે. તે પોતે જ કર્મ તથા જન્મ કલ્યાણીની કલ્પના કરી લઈને, પોતાના સર્વ શક્તિમાનપણાથી અને સત્યસંકલ્પતાને લીધે કલ્પિત અર્થરૂપ બની નહીં સર્વરૂપે ભાસે છે.^{૨૭} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં કોઈ-પણ જીવનું કર્મ સંભવતું નથી; પરંતુ ચિદ્રૂપ જીવ અવિદ્યાને વિશે પોતાની સ્થિતિ રાખીને, પોતાના કર્મનું નિર્માણ કરે છે અને કલ્પના વડે તેને ભોગવે છે જળની ચકરીના ક્યાં દેહ છે અને ક્યાં કર્મ છે તે કહો. જેમ આવર્ત જળરૂપ છે, તેમ જગત પણ બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૮,૨૯} જેમ સ્વપ્નની અંદર એવામાં આવર્તા પ્રાણીઓનું પ્રાકકર્મ હોતું નથી, તેમ આદિસૃષ્ટિમાં ચિન્માત્રરૂપ રહેલા જીવોનું પણ પ્રાકકર્મ નથી.^{૩૦} સૃષ્ટિ સૃષ્ટિરૂપે ચિત્તમાં રૂઢ થયા પછી જ પ્રાકકર્મની કલ્પના થાય છે અને પછી કર્મપાશને પરવશ બનીને આ જીવો સંસારચક્રમાં બ્રમણ કરતા રહે છે.^{૩૧} વસ્તુતાએ જોતાં આ દેખાતી સૃષ્ટિ જ સૃષ્ટિરૂપ નથી, પણ બ્રહ્મ જ વિવર્તરૂપે આ દૃષ્ટિને આકારે થઈ રહેલ છે; તો પછી કર્મો ક્યાં રહ્યાં અને તેને સંબંધ પણ ક્યાં રહ્યો? જીવ વસ્તુતા-પરમાત્મા રૂપ છે; તેને પોતાનું સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવતું નથી, તેથી અજ્ઞાનને લીધે તેને કર્મો બંધરૂ થાય છે. પરંતુ તત્ત્વજ્ઞને તે કર્મો બંધરૂ ન થત ઉપશાંત થઈ જાય છે.^{૩૨,૩૩} જેમ જેમ પંડિત પુરુષને જ્ઞાન ઉપજત થતું જાય છે, તેમ તેમ

જ્ઞાનને તત્ત્વ જ્ઞાન થઈ જાય છે.

જે પદાર્થ વસ્તુતાએ જોતાં છે જ નહિ, તેની શાંતિ કરવામાં શે ભારે શ્રમ પડે? પરમાર્થરૂપ તત્ત્વવસ્તુ વિના 'બંધ' નામની બીજી કશી વસ્તુ જ નથી.^{૪૫} બુદ્ધિમાં સત્ કિંવા અસત્તોને વિવેક કરનાર પંડિતપણે જ્યાં સુધી થતું નથી, ત્યાં સુધી જ માયા પરાભવ કરે છે. જમ પંડિત્ય તે જ છે કે, જને લીધે તમારે સંસારચક્રમાં પાછું ફરી વાર ભટકવું ન પડે. માટે નિરંતર નિર્મળ એવા આત્મજ્ઞાન વડે ઉદાર એવું પંડિતપણું મેળવવામાં યત્ન કરતા રહેવું; કેમકે તે વિના બીજે કોઈ પ્રકારે તમારા ભયની શાંતિ થશે નહિ.^{૪૬})

તાવન્માયા મવમ્યકરી પંડિતત્ત્વં ન ચોર્વૃત્તપાંડિત્યં પવસિ ન પુનર્યેન સંસારચક્રે ।
યત્નં કુર્વાદવિરત્તમતઃ પંડિતત્ત્વેન્મલાત્મજ્ઞાનો-
દારે મયમિતરથા નૈવ વઃ શાન્તિમેતિ ॥ ૪૬ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કર્મનિર્ણય' એ નામનો સર્ગ ૧૪૨ એ સમાપ્ત

ૐ સર્ગ ૧૪૨ મો ૐ

ફરીને નિર્વાણનો ઉપદેશ

॥ મુનિરુવાચ ॥

સર્વેપામેવધર્માર્ણા કર્મણાં કર્મણામપિ ।

પંડિતઃ પુંડરીકાર્ણા માર્તંડ ઇવ મંદનમ્ ॥ ૧ ॥

મુનિ ઓલ્યા:-જમ કમળોના વિકાસ કરનાર સૂર્ય આકાશના આભણણરૂપ છે, તેમ ધર્મોના, લૌકિક કાર્યોના અને ઐહિક તથા પારલૌકિક સુખના તારતમ્યના નિર્ણયમાં તેમજ સંદેહરૂપી અંધિતું છેલ્ન કરવામાં શ્રોતાઓની બુદ્ધિનો વિકાસ કરનાર પંડિત સમાના આભણણરૂપ છે.^૧ ગતિને બાણનારા આત્મજ્ઞાની પંડિતો જે ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે, તેની પાસે ઇન્દ્રની લક્ષ્મી પણ

એક જૂના ધાસના ટુકડા જેવી અતિ તૂટેલાય છે.^૨ પાતાળમાં, પૃથ્વીમાં અને સ્વર્ગમાં એવું કરું સુખ કે ઐશ્વર્ય હું દેખતો નથી, કે પંડિતને જ્ઞાનભળથી યનારા આનંદથી અધિક હોય.^૩ જમ વાદળાં વગરનો શરદઋતુનો પૂણ્ય ઉદય પામતાં દૃષ્ટિ પ્રસન્ન રહે છે, તેમ પરમાર્થ વસ્તુનું જ્ઞાન થવારૂપી પંડિતની યથાર્થ દૃષ્ટિ આત્મામાં જ પ્રસન્ન રહે છે.^૪ જમ પુષ્પમાળાં શ્રાંતિ વડે કલ્પાયેલું સપ્તપથું તેના વાસ્તવ સ્વરૂપનો બોધ થતાં ઉપશાંત થઈ બચ છે, તે અવિદ્યારૂપ આ દશ્યના વાસ્તવ સ્વરૂપનો બોધ થતાં તે દશ્ય ઉપશાંત થઈ બચ છે અને સાવારમાં પ્રસરૂપ થઈ બચ છે.^૫ પ્રક્ષ નિરંતર પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ કરી રહેલ છે. તે જ દેહ, જન્મ, મરણ, સૃષ્ટિ અને પ્રલય ઇત્યાદિ સજ્ઞાઓ કલ્પેલ છે; પણ તે કલ્પનાઓ પોતાના સ્વરૂપથી જરા પણ ભિન્ન નથી. આ વાત પરમાર્થરૂપ (યથાર્થ) છે.^૬ જ્યાં આ કશી સૃષ્ટિ નથી, ત્યાં પછી ધર્મ, કર્મ અને અસરોપકૃતિઓ (પદ્માશ્વ આદિ) પણ નથી જ; આ વાત સિદ્ધ છે.^૭ જે પૃથ્વી આદિ કોઈ સંભવ હોય તો તે ભલે સકારણ (કારણવાળું) હોય પરંતુ જ્યાં પૃથ્વી આદિ કરું છે જ નહિ, તે પછી તેનું કારણ કેવું હોય? પ્રક્ષનો જે વિવેક છે, તે જ આ જગતરૂપ કહેવાય છે. તે પૃથ્વી આદિ પણ ક્યાં રહ્યાં અને તેનું કારણ પણ ક્યારે રહ્યું? જમ સ્વપ્નના દ્રશ્યને સ્વપ્ન દેખાતાં મનુષ્યોનું જોવામાં આવતું પિત્ત આદિ કારણ કેવળ કાલ્પનિક છે, તેમ જ જાગૃતરૂપી સ્વપ્નમાં દેખાતાં મનુષ્યોનું પિત્ત આદિ કારણ કાલ્પનિક છે.^૮ જે સ્વપ્નમાં દેખાતા પુરુષોનું પુરુષપણુ થવામાં તે કરું પણ પ્રાકૃર્મ હોતું નથી, તેમ આ જાગૃતરૂપી સ્વપ્નમાં દેખાતા મનુષ્યોનું પણ પ્રાકૃર્મ નથી, એમ સમજ લેવું.^૯ સર્વ સૃષ્ટિઓ

* આ એકસેતિતાળીસમા સર્ગમાં પાંડિત્યની પ્રશંસા, ને ચિન્માત્ર સમજવું તે પંડિત્ય અને જગતનું રૂપ, એ વિષે ફરી વાર શુદ્ધિ વડે પ્રતિપાદન કરાશે.

જીવો સ્વમના જેવા અનિત્ય સર્વ પદાર્થોને પર-
સ્પર દેખે છે અને સૃષ્ટિમાં પોતાની વાસનાને
અનુસારે પોતાના પ્રાકૃત્ત્વના અસ્તિત્વને પણ
દેખે છે. પરંતુ વસ્તુતાએ જોતાં તે મિથ્યા છે.^{૧૨}
સૃષ્ટિના આરંભથી માંડીને સ્થૂલ-સૂક્ષ્મ દેહોનો
અંત આવતાં સુધી આ સંસારની અદર જીવો
પોતાની ભાવનાને અનુસરીને સ્વમના પદાર્થોની
પેઠે જ પ્રકાશે છે. પરંતુ અધિધાનચેતન્યરૂપે
જોઈએ તો તેઓ સત્ય છે અને આરોપિતરૂપે
જોઈએ તો તેઓ અસત્ય છે.^{૧૩} સર્વ પદાર્થો
ભાવનાને અનુસારે સ્ફુરી આવે છે, તેથી તેઓ
સ્વમમા પણ આત્માની અદર રહેલા છે અને
જાત અવસ્થાની પેઠે જ તેઓ સ્વમમાં પણ
પરસ્પર ક્રિયા કરી આપે છે.^{૧૪} જમ તમારા
સ્વમમાં કથા બહારના પદાર્થો વિના જ ભોજન
આદિના સંકલ્પને આકારે (વિવર્તરૂપે) થઈ
રહેલ આત્મચેતન્ય જ પાક આદિના ક્રમ પ્રમાણે
આગળ પડેલા ઢાળિયા આદિરૂપ થાય છે અને
તૃપ્તિ આદિ ફળને આપે છે, તેમ જાત અવ-
સ્થામાં પણ જાત સંકલ્પરૂપે થઈ રહેલ ચેતન્ય
જ પાક આદિના ક્રમ પ્રમાણે ઢાળિયા આદિ-
રૂપ થાય છે અને તૃપ્તિ આદિ ફળને આપે છે.
સ્વમ અસ્ફુટ છે અને જાત સ્ફુટ છે; એટલે જ
માત્ર તે બનેમાં તકાવત છે.^{૧૫} શુદ્ધ પ્રકાશરૂપ
આત્મા નિરંતર પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ
કરી રહેલ છે અને તે પોતે જ સ્ફુટ-અસ્ફુટરૂપ
બાસે છે, તે જ્ઞાનનાં જ (પ્રતીતિનાં જ) લોકમાં
જાત અને સ્વમ એવાં નામો કલ્પેલાં છે.^{૧૬}
સૃષ્ટિના આરંભથી માંડી સ્થૂલ-સૂક્ષ્મદેહોના જ્ઞાન
વડે ક્ષય થતાં સુધી જ કાંઈ દરશરૂપે બાસે છે, તે
દેહ મોક્ષ થતાં સુધી પ્રવાહરૂપે તેવે જ પ્રકારે
થઈ રહે છે અને તે જ સૃષ્ટિરૂપ કહેવાય છે.^{૧૭}
જાત અને સ્વમમાં પ્રતીતિમાં આવતા પદાર્થો
ના સમૂહનું અને અવિનાશી આત્મચેતન્યનું
કાંઈ પણ ભિન્નપણું નથી. જમ પ્રકાશ અને

ઉજાશ, અગ્નિ અને તેની ઉજ્જ્વલતા, પવન અને
તેની ચલનશક્તિ, તરંગ આદિ જળ અને તેનો
દ્રવ તથા પવન અને તેની શીતળતા-એ સર્વની
ભિન્નતા નથી, તેમ જગતના સર્વ પદાર્થસમૂહ-
નું અને અવિનાશી આત્મચેતન્યનું ભિન્ન-
પણું નથી.^{૧૮,૧૯} આ સર્વ જગતનો પ્રપંચ
સાવ મિથ્યા છે અને વસ્તુતાએ જોતાં તે ચિદ-
રૂપ હોવાથી અધિધાનરૂપે સત્ય છે. અધિધાન
દૃષ્ટિથી જોવા બેસીએ તો જગત એવી રીતે બ્રહ્મ-
રૂપ જ છે અને અધ્યારોપદૃષ્ટિથી જોઈએ તો
તે નશ્વર પણ જણાય છે.^{૨૦} બ્યવહારદૃષ્ટિથી
જોઈએ તો બ્રહ્મ જગતરૂપે આત્મભાવને પામી
પાછું પ્રલયસમયે અદર્યભાવને પામે છે. વળી
તે જ દરયના અનુભવરૂપ પણ છે પરમાર્થદૃષ્ટિથી
જોતાં તે અવિકારી અને શાંત ચિન્માત્ર છે, તેથી
સદાકાળ અચળ એવી નિર્મળ સ્થિતિમાં જ
રહેલ છે.^{૨૧} જમ ઠાઈ પુરુષ કાર્યકારણથી નગ-
ની અંદર ધર આદિ ભાવની કલ્પના કરી લે છે,
તેમ બ્રહ્મે કાર્યકારણથી પોતાના હૃદયની અંદર
વાયુ, આકાશ આદિ ભાવ કલ્પી લીધા છે અને
તે તે જ પ્રમાણે હમેશાં રહ્યા કરે છે.^{૨૨} જમ
તમારા હૃદયની અંદર સ્વમનગરી રહેલ છે, તેમ
બ્રહ્મના હૃદયની અંદર આ સૃષ્ટિ રહેલ છે.
તેની અદરના પદાર્થોના કાર્યકારણભાવ ઉપર
વર્ણવી ગયા પ્રમાણે સ્વમસૃષ્ટિના જેવો છે.^{૨૩}
આ સૃષ્ટિ ચિદેકરસ પરમાત્માની અંદર ગૂંધી છે
અને તેમાં હિરણ્યગર્ભના પૂર્વસંકલ્પ અનુસાર
સર્વ પદાર્થોના કાર્યકારણભાવ થઈ રહ્યો છે.^{૨૪}
જમ તમારી કલ્પનાનું નગર તમારા સંકલ્પ
અનુસાર સ્થિતિ રાખે છે, તેમ જગતની સર્વ
સ્થિતિ બ્રહ્મના સંકલ્પ અનુસાર જ છે. તમે
ચિદરૂપ છો અને તમે જ સંકલ્પરૂપ થઈ જઈને
તમારી બેગાયમ સૃષ્ટિરૂપ સંકલ્પનગરની
તમારી ઇચ્છાનુસાર કાર્યકારણ
સ્થાપી શકો છો.^{૨૫} તમારું પોતાનું

જ પોતાના આકાશ જગા નિર્વિકાર સ્વરૂપને વિશે જે કાંઈ અમુક રચનારૂપ થઈ જાય છે, તે જ અદરની મનોમય સૃષ્ટિ કહેવાય છે.^{૨૬} તમાગ દ્વયમાં સંકલ્પનગરની અંદર ચિદાકાશરૂપી સર્વોની જે કાંઈ સ્વપ્રકાશ અવસ્થા સદાકાળ રહે છે, તે જ સ્વાભાવિક રીતે કાર્યકારણરૂપ અને મનોમય પદાર્થરૂપ થઈ જાય છે.^{૨૭} પ્રથમ ચિદાકાશ (હિરણ્યગર્ભના દ્વયની અંદર) જેવે પ્રકારે સૃષ્ટિરૂપ સ્ફુરી આવે છે, તે જ પ્રકારે અઘાપિ-પર્થ ત તે સ્થિર થઈ રહેલ છે; અને તેનાં જ નિયતિ, દેશ તથા કાળ છત્યાદિ નામો કલ્પાયેલાં છે.^{૨૮} ચિદાકાશ પોતે શૂન્ય જુવું છે. તે જેવે રૂપે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, તેવે રૂપે પોતે બની જાય છે અને કાર્યકાળભાવનો આશ્રય કરી લે છે.^{૨૯} વિવેકીને આ સૃષ્ટિનો ભ્રમ ઠેવળ ચિદાકાશના એક ચમત્કારરૂપ ભાસે છે અને સંકલ્પરૂપ ભાસે છે તેની અંદર પ્રથમ રૂપ આદિની કલ્પના અને પછી સૃષ્ટિ આદિ નામોની કલ્પના પડી થઈ જાય છે.^{૩૦} આ ત્રિલોકીની કલ્પના સાવ શૂન્યરૂપ છે. અને જેમ શાંત પવનની અંદર તેની ચલનશક્તિ અભિન્ન સત્તાથી રહે છે, તેમ તે ચિદાકાશની અંદર અભિન્ન સત્તાથી રહેલ છે.^{૩૧} આકાશની અંદર જેમ પોલાણના ઘટપણાથી (ભ્રાંતિ વડે) રચામતા પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર ચૈતન્યના ઘટપણાથી (ભ્રાંતિ વડે) સૃષ્ટિની પ્રતીતિ થાય છે.^{૩૨} રજ્જુમાં ભ્રાંતિ વડે કલ્પાયેલા સર્વ રજ્જુનું ખરું જ્ઞાન થતાં નિવૃત્ત થઈ જાય છે અને રજ્જુ ગ્રાણખાઈ જાય છે. તે જ પ્રમાણે આ પ્રતીતિમાં આવતી સૃષ્ટિ પણ જ્ઞાન-સાધનોના અભ્યાસથી ચિદ્રૂપે જણાતાં નિવૃત્ત થઈ જાય છે અને તેનાં ગ્રભભાવ સમજવામાં આવે છે.^{૩૩} સર્વ જીવો મરી ગયા-પછી જ પેઠે જ પરલોકમાં જાડી જાડી સૃષ્ટિને પરંતુ ખરી રીતે તો આ લોક અજાંબી

અને પરલોક સખંધી સર્વ દરથ નિરાકાર ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૩૪}

વ્યાધિ બોલ્યા:—આ દેહ પડી ગયા પછી બીજો દેહ કેમ ઉત્પન્ન થાય છે? તેનું કારણ શું છે? અથવા તે યુવામાં કેટલા હેતુઓ છે? અને તેનાં કેટલાં સહકારી કારણો છે?^{૩૫} ધર્મ અને અધર્મ જ પોતપોતાના કળભોગને માટે દેહ આદિને ઉત્પન્ન કરે છે, એમ માનવામાં આવે, તો પરિચ્છિન્ન અને નશ્વર એવા દેહ આદિ ભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલા જીવને ધર્મ-અધર્મરૂપી કર્મો મોક્ષરૂપ નિત્યવસ્તુ શી રીતે આપી શકે?^{૩૬}

મુનિ બોલ્યા:—ધર્મ, અધર્મ, વાસના, કર્મ, આત્મા અને જીવ, એ સર્વ પર્યાય શબ્દોને સમુદ્ધ કલ્પિત છે; પરંતુ વસ્તુતાએ જોતાં તે સત્ય નથી.^{૩૭} કાર્થિક દરથદેહ આદિ પ્રપંચ છે, એમ મનમાં સંકલ્પ થયા પછી, ચિદાભાસે પોતે જ પોતાના ચિદાકાશરૂપ આત્માને વિશે ધર્મ-અધર્મ અને સુખ-દુઃખ આદિ નામો કલ્પી લીધાં છે. ચિદ્રૂપ આત્મા પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપરૂપ છે, ચિદાકાશમાં પોતાના ચિદાકાશરૂપ સ્વરૂપને જ ચૈતન્યપણાથી તે દેહરૂપે સમજે છે અને મરી ગયા પછી પરલોકમાં પણ સંકલ્પ તથા સ્વપ્નની પેઠે મિથ્યારૂપે પ્રતીતિમાં આવતા દેહ આદિ પદાર્થોને જાણે તે સત્ય હોય તેમ માને છે.^{૩૮,૩૯} મરી ગયેલા પ્રાણીને પોતાની મેળે જ સ્વપ્નની પેઠે પરલોકની પ્રતીતિ થાય છે અને ઘણા લાંબા સમય સુધી તેને અનુભવે છે; પણ તેમાં કશી જ સત્યતા નથી.^{૪૦} મરી ગયેલા પ્રાણીનું નિર્માણ દાઢ બીજે જ કરતો હોય, તો પછી (તત્ત્વદ્રષ્ટા વદવાનુપ્રાવિશ્વત્) એ શ્રુતિને અનુસારે તે નિર્માણ કરનાર પોતે જ તે જીવરૂપ કેમ થઈ જાય? વળી તેને સ્તનપાન આદિ પ્રવૃત્તિને અનુકળ એવી સ્મૃતિ પણ જન્મ-સમયે શી રીતે આવે? તેને જો કૃત્રિમ માન-વામાં આવે તે...

અનાદિસિદ્ધ એવા આત્માનું જે નિત્યપણું અને ચેતનપણું અનાદિકાળથી રૂઢ થઈ રહેલ છે, તે અસત્ય ઠરે અને સાવ શન્યવાદ આવીને ઊભો રહે. ^{૪૧} માટે આત્મા મરણને પ્રાપ્ત થઈ જન્મને પ્રાપ્ત થાય છે એવું નથી. તે પોને ચિત્ત વડે 'હું અમુક પ્રકારે જન્મને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યો છું' એવું પોતાના જન્મ આદિ વિકારથી રહિત એવા આત્માને વિશે વાસના વડે કદપનાથી મિથ્યા રીતે અનુભવે છે. ^{૪૨} પોતાના દેહ આદિ ભાવનો અભ્યાસને લીધે તે લાંબા કાળ સુધી અનુભવ કરતો રહે છે અને પ્રસિદ્ધ રીતે તેમાં અસ્તિત્વનો વિશ્વાસ બંધાઈ જવાથી 'તે સત્ય જ છે' એમ સારી પેઠે સમજે છે. ^{૪૩} જીવ પોને ચિદાકાશરૂપ છે, વસ્તુતાએ ચિદાકાશરૂપ અને સ્વમની પેઠે પ્રતીતિમાં આવતા આ દેહ આદિ દરશમાં તે અભ્યાસને લીધે પોતાપણું કદપી લે છે. આમ તે વારંવાર પોતાના મરણને, વારંવાર પોતાના જન્મને તથા વારંવાર જગતને અનુભવતો રહે છે, એવી રીતે પ્રત્યેક જીવ ચિદાકાશની અંદર મિથ્યા એવા દરશસમૂહનો અનુભવ કરી રહ્યો છે. આ રીતે પોને તે તે વિષયોને જુએ છે, ધન્દિય આદિને પ્રવર્તાવે છે અને ભોગોને પણ ભોગવે છે. બાકી, પરમાર્થદષ્ટિએ જોતાં કોઈનું કશું ભોગ્ય નથી, તેમ કોઈ ભોક્તા પણ નથી. આ પ્રમાણે જગતની અસંખ્ય કાટિઓ પ્રજ્ઞની અંદર રહેલ છે. જે તેમનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે, તો તેઓ પ્રજ્ઞરૂપ જ છે અને તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જ ઓળખી ને રાકાય, તો તે કેવળ દરશરૂપ છે. જે કરોડો જગતથી પણ કોઈને કશું આવરણ થતું નથી અને વસ્તુતાએ તે છે પણ નહિ. 'આ આપણને જોવામાં આવતું એક જ જગત છે, બીજું નથી.' એમ તેમનામાંના પ્રત્યેક જીવ સમજે છે. ^{૪૪-૪૭} જે કરોડો જગતનાં પૃથ્વી આદિ પંચમહાભૂતો અને જરાયુજ તથા અડજ આદિ ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓ પ્રત્યેક

જીવના જગતની અંદર પરસ્પર એકસરખાં જ હોય છે. તેઓ અસત્ય એવી વ્યવહારદષ્ટિથી જોઈએ તો સત્ય જણાય છે અને સત્ય એવી પરમાર્થદષ્ટિથી જોઈએ તો જન્મ આદિ વિકારથી રહિત એવા પરબ્રહ્મરૂપ જ છે. ^{૪૮} જણે જાણનાં જાણી લીધું છે. એવા વિવેકી પુરુષને જે તત્ત્વ સત્ય અને અવિનાશી જણાય છે, તે જ તત્ત્વ અવિવેકીને અસત્ય લાગે છે. પછી, તત્ત્વજ પુરુષને જે અસત્ય જણાય છે, તે અવિવેકી પુરુષને પ્રસિદ્ધ રીતે સત્ય લાગે છે. ^{૪૯} ચિદાત્માને પોતાના સ્વરૂપની અંદર જે કોઈ જ્ઞાન થાય છે, તે તેનો પોતાનો જ એક વિવર્ત છે. તે તેનાથી જુદું નથી, તેથી સત્ય છે. આમ આ સર્વ પંચમહાભૂત તથા તેના જીવો પરસ્પર સત્યરૂપ છે. ^{૫૦} જે જગત અન્યોન્યની ભાવના પ્રમાણે સત્ય લાગે છે; કેમકે જગતનું રૂપ સત્ય છે કિંવા અસત્ય છે, તેનો નિર્ણય કરવાનું કામ સત્ય એવા ચિદાત્માનું છે. જે પોને જ તેનો સત્યરૂપે નિર્ણય કરે, તો પછી બીજે કોણ તેને કેરવી થકે? કેમકે તે ચિન્માત્રતા સ્વતંત્ર અને અવિનાશી છે. ^{૫૧} જે સર્વ વાતનો નિર્ણય ચિન્માત્ર તત્ત્વ વડે જ થાય છે, તો પછી જગત દરશરૂપ છે કે નથી, એની વાત જ શી કરવી? સર્વ વસ્તુઓનો સમૂહ ચિદાત્માના સંકરૂપ અનુસારે લાગે છે, તો તેમાં દ્વિત્વ-એકત્વની પણ સ્થિતિ છતાં રહી? ^{૫૨} જે કોઈ આ જણાય છે તે સર્વ જ્ઞાનરૂપ છે. આમ, જ્ઞાન અને જ્ઞેયનું એક જ અનુભવમાં આવ્યા પછી આ દરશ જ્ઞાનરૂપ જ થઈ જાય છે; જ્ઞાન જ જ્ઞેયરૂપ થઈ રહ્યું છે. જ્ઞાનનું અસત્યપણું જ્ઞાનમાં આવે, તો જ જ્ઞેયનું અવશેષપણું રહે; પરંતુ તેમ જ્ઞાનના જતાં જ્ઞાન વિના જ્ઞેયની સિદ્ધિ જ થતી નથી. એથી, છેવટ જ્ઞાનનું જ અવશેષ રહેવાપણું જ્ઞાનવં પડે છે. ^{૫૩} જ્ઞાન જ જે અરેખર સત્ય તત્ત્વ હોય, તો આ પ્રપંચ એ જ્ઞાનથી (બ્રહ્મથી) જગત

રહ્યો નથી. હવે સર્વ પદાર્થ જ્યારે જ્ઞાનરૂપ જ સિદ્ધ થાય છે, ત્યારે પછી દ્રષ્ટા તેના અજ્ઞાનને લીધે જ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ થાય છે. બાકી, વસ્તુતાએ જોતાં કશું પણ થતું નથી.^{૧૪} જ્ઞેયનું જુદું હોવું અસંભવિત છે, તેથી જ્ઞાન જ જ્ઞેયરૂપ થઈ રહેલ છે અને તે અવિધાને લીધે પોતાના સ્વરૂપને જ્ઞેયરૂપ પ્રસારી દે છે.^{૧૫} બડ- (દેહ આદિ)રૂપે અસત્ય અને ચિદ્વસ્તુ સત્ય એવા તત્ત્વજ પુરુષની દૃષ્ટિમાં પોતપોતાના વિષયોને અહણ કરનાર ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયોની સૃષ્ટિ અને તેની સાથે સંબંધને પ્રાપ્ત થતી રૂપ આદિ વિષયોની સૃષ્ટિ, એ બન્નેમાંથી કશું પણ પોતાના આત્માથી જુદું જણાતું નથી. બાકી, અવિવેકી મૂર્ખોના અનુભવને હું સમજી શકતો નથી.^{૧૬} જ્ઞાન વડે સર્વ પદાર્થો એક ચિન્માત્ર જ જણાય છે. એ ચિન્માત્ર પોતાના આત્મારૂપ છે, આકાશના જેવું નિર્વિકાર છે, સર્વવ્યાપી છે તથા નિઃપ્રપંચ છે; અને તે જ અવિવેકી જીવોને અનેક સંકલ્પોની સ્ફૂર્તિને લીધે હજારોરૂપે ભાસે છે.^{૧૭} એક જ ચિન્માત્રતત્ત્વ સ્વપ્નમાં લાખો રૂપે થઈ રહેલ છે. આમ સ્વપ્નમાં લાખોરૂપે થઈ રહેલ એ ચિદ્વસ્તુ તત્ત્વ જ સ્વપ્નમાંથી સુષુપ્તિ અવસ્થામાં આવતા એકરૂપ જ થઈ રહે છે. ચિદાકાશની અંદર સ્વપ્નસૃષ્ટિના અનુભવ જેવું જ આ જગત કહેવાય છે અને સુષુપ્તિના જેવો જ પ્રલય કહેવામાં આવે છે. માટે એ જ દૃષ્ટાંત યથાર્થ છે. જેમ એક જ ચિદાત્મા સ્વપ્ન અને સંકલ્પમાં અનેક પદાર્થોરૂપે થઈ બળ્ય છે અને પછી પાછો તેથી રહિત પણ થઈ બળ્ય છે, તેમ એક જ એ ચિદાકાશ બળ્યતામાં પણ નાના પ્રકારના ભોગ્યરૂપ અને લાખો પુરુષોરૂપે થઈ બળ્ય છે. આ સર્વ નિરાકાર તથા નિત્ય એવા ચિદાકાશરૂપ છે, એ શુદ્ધ તત્ત્વ (સંકલ્પ-અધ્યાસ-વાસના ઇત્યાદિને અનુસારે) બધાં જગત રૂપે ભાસે છે, ત્યાં (પોતાના સંકલ્પથી અને સર્વશક્તિમાનપણાથી) તેને

રૂપે થઈ રહેલ હોય એમ જણાય છે.^{૧૮-૧૯} એક ચિદાકાશ જ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં અગ્નિ, જળ, આકાશ વગેરેરૂપે થઈ બળ્ય છે અને સ્વપ્ન-સૃષ્ટિ તથા સંકલ્પસૃષ્ટિની પેઠે સૃષ્ટિની સિદ્ધિ માટે તે પોતે જ પૃથ્વી આદિરૂપે પણ થઈ રહેલ છે.^{૨૦} ચિદાકાશરૂપ આત્મા જ પૃથ્વી આદિ નામથી ભાસે છે. જગત ચિદાકાશરૂપ છે અને ચિદાકાશ જ જગતને આકારે (વિવર્તરૂપે અજ્ઞાનને લીધે) ભાસ્યા કરે છે.^{૨૧} ચિદાકાશ જગત-રૂપે સાકાર, મૂર્ત તથા નશ્વર જણાય છે અને સ્વસ્વરૂપે નિરાકાર તથા નિત્ય જણાય છે. વસ્તુતાએ જોતાં નાશ એવી કોઈ વસ્તુ જ નથી. કેમકે છેવટ અંતે એ નાશ પણ નિવૃત્ત થઈ બળ્ય છે અને એક ચિદાકાશ જ અવશેષ રહે છે.^{૨૨} તમે મન વડે પૂર્વદિશા તરફ અને પશ્ચિમદિશા તરફ ધણા સમય સુધી ગમન કરતા રહો અને અનેક પદાર્થોના અનુભવ કરતા રહો, તેમાં ચિદ્રૂપ એના તમને કશો પણ પ્રતિબંધ આડો નડતો નથી. તેથી ચિદાત્મા નિર્બાંધ છે અને કોઈ ઠેકાણે તેને પ્રતિબંધ નથી.^{૨૩} પ્રમાણથી સિદ્ધ થતા પોતાના ધારેલા અર્થને સિદ્ધ કરવાને માટે જ પુરુષ ધણા લાંબા સમય સુધી નિરંતર લાગ્યો રહે છે અને જ વચમાં યાત્રી જઈને પોતાના પ્રયાસને પડનો મેલતો નથી, તે પુરુષ તે અર્થને અવશ્ય મેળવે છે.^{૨૪} તમે મન વડે પૂર્વદિશા તરફ તથા પશ્ચિમદિશા તરફ બંન્ને ત્યાં તે તે અર્થોના ધણા સમય સુધી અનુભવ કરનારો તમારો સંકલ્પકારી ચિદાત્મા પોતાના સંકલ્પને અનુસરી પોતે જ તે દિશામાં બળ્ય છે અને ત્યાંના સર્વ પદાર્થોરૂપે થઈ રહે છે; પણ બીજો પુરુષ તેના સંકલ્પના અભાવને લીધે મન વડે પણ બીજી દિશામાં જઈ શકતો નથી.^{૨૫} હું અમુકરૂપે થઈ બડું, એવો જનો દહ સંકલ્પ હોય છે, તેને (પ્રથમ પ્રાતિભાસિકરૂપે અને પછી સંકલ્પની દહતા થયે વ્યાવહારિકરૂપે) પોતાના

સંકલ્પત વિષયમાં તદ્દુપતા થાય છે. આ વાત (અંદવાપ્યાનમાં કહ્યા પ્રમાણે) સપ્રમાણ છે. આમ જોનો તેવો કરો સંકલ્પ જ નથી જોનો, તેને તે બંનેમાંથી કયું થતું નથી.^{૧૮} 'હું દક્ષિણ દિશામાંથી ઉત્તરદિશામાં અથવા તો કાઈ બીજી દિશામાં બહુ છું,' એવો જોનો અચળ સંકલ્પ હોય છે, તે પ્રથમ મન વડે અને પછી શરીર વડે ત્યાં જઈ પહોંચે છે; પણ બીજા ચપળ સંકલ્પવાળાને તો સંકલ્પની ચપળતાને લીધે વચમાં લટપટી રહેવાથી કયું થતું નથી અને બંને પ્રકારની હાનિ થાય છે.^{૧૯} 'હું આકાશની અંદર તગરૂપ બની બહુ' અને પૃથ્વીમાં ચુગરૂપ થઈ બહુ,' એવો જોનો દૃઢ સંકલ્પ હોય છે, તેને એ બંને ભાવ સિદ્ધ થાય છે; પણ અચળ સંકલ્પવાળાને તો બંનેમાંથી કયું થતું નથી અને બંને પ્રકારની હાનિ થાય છે. ઠમકે તે બંને પુરુષની સંકલ્પ-સૃષ્ટિમાં (સંકલ્પની દૃઢતા અને ચપળતાને લીધે) ધણું તારતમ્ય હોય છે.^{૨૦} જ્ઞાનદષ્ટિ વડે જોતાં સર્વ એક આત્મારૂપ છે, ચિદાકાશરૂપ છે અને તે જ તત્ત્વ અવિવેકીઓને અનેક રૂપે ભ્રાંતિને લીધે ભાસવાથી હજારોરૂપે ભાસે છે.^{૨૧} શરીર ચિદરૂપે સસ હો. અથવા બીજી દશરૂપે અસત્ય હો, પરંતુ જીવને અહીં અથવા પરલોકમાં જ કાંઈ સંસારની પ્રતીતિ થાય છે, તે સ્વપ્નરૂપ છે.^{૨૨} જીવચેતન્યનો નાશ થતો નથી અને તે નિત્ય છે. ભૂતવિદ્યા બાણનારોએ એવુંચ આદિ મહિન દેશોમાં મરી ગયેલા અને પિશાય આદિ રૂપે આવેલા જીવોનું પ્રત્યક્ષ દર્શન થાય છે અને તે જીવો પોતાના ધર આગળના પ્રયત્નના ફટલાક ગ્રુમ બ્યાપાર આદિ કહી બળ છે, તેથી આ વાત પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવે છે.^{૨૩} જો એ એવુંચ દેશોમાં સરી જઈ ભરમ થઈ ગયા હોય છે, તેઓ પાછા પિશાય આદિરૂપે પોતાને ઘેર આવીને જણાવવાની વાત જણાવે છે અને પાછા આદ્યા બળ છે. આથી જીવો નિત્ય નિર્બાધ છે,

એમ સિદ્ધ થાય છે.^{૨૪} જો કદાચિત્ એમ માનવામાં આવે કે, પિશાયનું દર્શન થતું તથા તેની સાથે સંભાષણ થતું એ એક બતતો ભ્રમ છે અને તે એક જીવતા જીવનો ધર્મ છે, તેથી જીવતા એવા ભૂતવિદ્યા બાણનારને એ ભ્રમ દેખાય છે. તો પછી દેશાંતર ગયેલ કાંઈ મનુષ્ય જીવતો ખેડો હોય છતાં ભ્રાંતિ વડે તે મરી ગયો છે એમ સમજવામાં આવે, તો પણ તેની સાથે દર્શન સંભાષણ આદિ વ્યવહાર કેમ થતો નથી?^{૨૫} કદાચિત્ એમ માનવામાં આવતું હોય કે, એ સંભાષણ આદિ જીવતાનો ધર્મ છે; તો પછી તે મરી ગયેલાનો ધર્મ શા માટે નહિ? ઠમકે અનુભવ બંનેનો થાય છે. જીવતાઓ જ પ્રમાણે સંભાષણ આદિ વ્યવહાર કરે છે, તે જ પ્રમાણે મરી ગયેલાઓ પણ પિશાય આદિરૂપે આવી સંભાષણ આદિ વ્યવહાર કરે છે અને આગળની ગ્રુમ બાબતો પણ જણાવે છે. માટે બંને વડે અનુભવ સરખી રીતે થાય છે.^{૨૬} એવી રીતે અનુભવને પ્રમાણરૂપ ગણતાં જગતની પ્રતીતિ સ્વપ્નના જેવી જ છે. આ વાત અખંડિત રીતે સિદ્ધ થાય છે અને આ વિષયમાં આયોના અનુભવની તથા શાસ્ત્રોની એકવાક્યતા થઈ બળ છે.^{૨૭} જમ ચંદ્ર-બિંબને જોનારા મનુષ્યોના સમૂહનો દષ્ટિસમુદાય એકબીજાની દષ્ટિનો પ્રતિધાત કરતો નથી, તેમ ફટલાકને (વિવેકીઓને) અસત્ય અને ફટલાકને (અવિવેકીઓને) સત્ય જણાતું આ જગત પણ જીવોના પરસ્પરના વિચારોનો પ્રતિધાત કરતું નથી. બાકી વસ્તુતાએ જોતાં જટલો દશ્ય વિષય છે, તે સર્વ દ્રશ્યરૂપ એવા એક સન્માત્ર ચિદરૂપ-તત્ત્વને અનુસરી રહેલ છે. દ્રશ્ય પોતે સ્વચ્છ અનુભવરૂપ છે, ચિન્માત્ર છે અને સર્વ દશ્યથી રહિત છતાં સર્વ રૂપ થઈ જઈ તે અનેક પ્રકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૮,૨૯} ચિદાકાશની અંદર સર્વ દશ્ય શાંત અને નિલ ચેતનતત્ત્વરૂપે જ રહેલ છે. માટે પોતાની મેળે જ દશ્યના આભાસથી ર

સંકલ્પથી પણ રહિત થઈ જઇને આત્માની અંદર સ્થિર થઈ રહેવાનું છે.^{૮૦} મનને સ્થિર કરી આત્મા જમ જમ અચળ સંકલ્પવાળો થાય છે, તેમ તેમ તે તે વિષય તરત સિદ્ધ થાય છે. પછી તે સત્ય હો કે અસત્ય હો; એ વિષે કશું જોવાનું નથી.^{૮૧} યથાસ્થિત નિર્વિકારરૂપે રહેતાં અનેક શરીરો, કુર્મો, દુઃખો અને સુખો ભલે પ્રાપ્ત થાઓ અથવા જતાં રહો; તેમાં દોનો આચલ રાખવાનો છે.^{૮૨} એવી રીતે આ જગત સત્ય હો કે અસત્ય હો; તે વસ્તુતાએ હો અથવા ભલે ન હો; પરંતુ તેમાં કશો સંશય પામવા જવું નથી. અવશ્ય તમે તુચ્છ કૃપાને આપનારા પ્રખર ચત્તને છોડી દો. કેમકે હવે તમે તત્ત્વને સમજો છો અને ભવાટવી-માં સારી પેઠે બટક્યા છો.^{૮૩}

इत्यमस्तु सदधान्यथास्तु वा मैव भूद्ववतु
कोऽत्र संत्रमः । मुञ्च फल्युनी फले फलावर्ह
दुद्ववानसि कृतं परित्रमैः ॥ ८३ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'નિર્વાણયોધાપદેશ'
એ નામનો સર્ગ ૧૪૩ માં સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૧૪૪ મો ॐ

પદાર્થવિચાર

॥ મુનિરુવાચ ॥

सर्वथाभावमावेपु स्वप्नसंवेदनात्मसु ।

नित्याप्रतिघरूपं किं बद्धं किं विमुच्यते ॥ ૧ ॥

મુનિ બોલ્યા:—સર્વ પદાર્થો નિરંતર અભાવ-
વાળા છે, સ્વપ્નસંદિ તથા સંકલ્પસૃષ્ટિના જવા
છે અને અધિષ્ઠાનરૂપે નિત્ય તથા નિર્બોધ છે.
તેમાં શું બંધાય છે અને શું મુક્તાય છે? તિમિર-
રાગવાળાને જમ આકાશની અંદર પોતાની

દષ્ટિનાં કિરણો જ મસલાં તથા મોવાળા ઇત્યાદિને
આકારે દેખાય છે, તેમ જ આ ભ્રાંતિમય જગત
છે. તેનું વિદ્યાભાનપણ જણાયાથી તેમાં થતા ફેર-
ફારો જોવામાં આવે છે અને અજ્ઞાનને લીધે તે
સ્થિર જણાય છે.^{૮૪} જમ કોઈ નગરની રચના ઘણું
લાંબે કાળે કોઈ બીજા જ પ્રકારની થઈ બળ્ય છે,
તેમ જળના તરંગો અને ચકરીઓરૂપી વિવર્તની
પેઠે બ્રહ્માના એક વિવર્તરૂપ એવું આ જગત પણ
નિરંતર જુદા જુદા પ્રકારની સ્થિતિને પ્રાપ્ત થતું
રહે છે.^{૮૫} જ કાળની અંદર પૃથ્વી, જળ, આકાશ
અને પૂર્વત આદિથી ભરેલું આ અસત્ય જગત
દાણ વારમાં ઉત્પન્ન થઈ બળ્ય છે, તે કાળની જ
દાણ, લવ, ત્રાટ આદિ કલ્પના વડે યુગ-કલ્પ
આદિ સંજ્ઞાઓ વિદ્યાનોએ કલ્પી લીધેલ છે.^{૮૬}
આ સર્વ જગત અસત્ય છે, છતાં સ્વપ્નની પેઠે
અનુભવમાં આવે છે; પણ વસ્તુતાએ જોતાં તે છે
જ નહિ. એટલે સર્વવ્યાપી ચિદાકાશ જ એ
સર્વરૂપે વિવર્તભાવથી દેખાય છે, એમ સિદ્ધ
થાય છે.^{૮૭} જવું આ આપણું જગત છે, તેવાં જ
બીજાં મનુષ્યોનાં સેંકડોનાં સેંકડો જગતો ચિદા-
કાશની અંદર રહ્યાં છે, એમ તમે સમજો; પરંતુ
તેમનો પરસ્પર (એકબીજાને) અનુભવ થતો
નથી.^{૮૮} તળાવ, સમુદ્ર, કૂવા આદિમાં રહેનાર
દેડકા આદિ જીવોના પ્રત્યેક સ્થાનને વિષે અનેક
સૃષ્ટિઓ રહેલ છે; પરંતુ તે જીવો કોઈ પણ
જગ્યાએ પોતાના દરચજગત વિના બીજા જગત-
ની નિયત સ્થિતિને પરસ્પર દેખતા નથી.^{૮૯}
જમ એક મંદિરની અંદર સૂતેલાં સેંકડો મનુ-
ષ્યોનાં અનેક સ્વપ્નનગરો એક જ મંદિરમાં રહ્યાં
હોય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર અનેક જગતો-
ની પ્રતીતિ થાય છે. એ મનોમય જગતો સ્વપ્ન-
નગરની પેઠે એકને અનુભવમાં આવે છે, તેથી
તે સત્ય કહી શકાતાં નથી; તેમ જ બીજાઓને
તેનો અનુભવ થતો નથી, તેથી તે અસત્ય પણ
કહી શકાતાં નથી (અનિર્વચનીય છે).^{૯૦} એક જ

* આ એકસોચૂવાગીસમા સર્ગમાં ચિદાત્મા જ
જે પ્રકારે જગતરૂપ બાસે અને જગત જે પ્રકારે ચિદ-
રૂપ બાસે; તેવી યુક્તિઓ અને બ્રહ્મનું સર્વશક્તિમાન-
હું, એ વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

ધરની અંદર સૂતેલાં સેંકડો મનુષ્યોનાં અનેક સ્વપ્નનગરો ત્યાં જ રહ્યાં હોય છે, છતાં વાસ્તવિક રીતે ત્યાં કશાની સ્થિતિ હોતી નથી. તેવી જ રીતે ચિદાકાશની અંદર અનેક જગતો રહ્યાં છે, છતાં વસ્તુતાએ એતાં તેમાં તેમની સ્થિતિ જ નથી.^૯ આ દૃશ્ય પોતાના આત્મસ્વરૂપથી જુદું નથી અને કેવળ ચિદાત્માના ચમત્કારરૂપ જ છે. તે જાણે પોતાના આત્માના અવયવરૂપ હોય તેવું થઈ રહેલ છે અને તેનાથી જુદું નથી. તે રૂપવાળું છતાં વસ્તુતઃ રૂપથી રહિત છે અને કારણવાળું જણાતાં છતાં વસ્તુતઃ કારણથી રહિત છે.^{૧૦} દૃશ્યને આકારે પરિણામ પામેલી ચિદાભાસની વ્યાપ્તિને લીધે ચિદ્રૂપે પ્રતીતિમાં આવતી અને પ્રભાવવાળી એવી બુદ્ધિની જ સંસ્કાર આદિ સંજ્ઞાઓ કલ્પેલ છે. ખાટી સંસ્કાર આદિની સ્થિતિ બુદ્ધિની પ્રતીતિમાંથી જરા પણ જુદી નથી. સ્વભાવસ્થાના સંકલ્પમય પદાર્થોના અનુભવો પ્રથમ દીઠેલા પદાર્થોના જવા જ હોય છે. તેમની સ્મૃતિ જ અપૂર્વપણાથી સ્વપ્નરૂપ થઈ જાય છે. તેની અંદર પોતાના મરણ આદિનો જ અદૃશ્ય પૂર્વ અનુભવ થાય છે, તે પણ જન્માંતરમાં તેનો અનુભવ થઈ ગયેલો હોવાથી અને બુદ્ધિમાં તેના સંસ્કારો ચોટી જવાને લીધે જ થાય છે. જ્યોત્સ્વરૂપે પ્રતીતિમાં આવતું આ જગત પણ સ્વપ્નસ્વરૂપની પેઠે જ સ્વરૂપ આદિકાળમાં ખડું થઈ જાય છે, તે સ્વરૂપ ચિદાકાશનો જ એક વિલાસ (વિવર્ત) છે; ખીજું કશું પણ સંભવતું નથી.^{૧૧-૧૨} કારણ કે, બ્રહ્મ જ જગતને આકારે ભાસ્યા કરે છે. એ બ્રહ્મ કાંઈ હંમણાં નવું જ ભાસે છે એમ નથી, કિંતુ અનાદિકાળથી જ તે પ્રકાશરૂપે (ચિદ્રૂપે) રહેલ છે; આ જગત પણ તેની સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે, તેથી અનાદિ બ્રહ્મરૂપ છે.^{૧૪} પરમાત્મા જ કારણ અને કાર્ય એ બન્નેરૂપ કહેવાય છે; કેમકે તે જ સર્વના આદિરૂપ છે. પ્રથમ તે કારણરૂપ અને પછી કાર્ય-

રૂપ થઈ જાય છે. સંસ્કાર પણ તેને જ કહેવામાં આવે છે અને એ પરમાત્મા જ કાર્યને સારી રીતે સાધી આપનાર યત્નરૂપ પણ કહેવાય છે.^{૧૫} સ્વપ્ન આદિમાં જ કાંઈ અપૂર્વ પદાર્થો અનુભવમાં આવે છે અને જ્યોત્સ્વરૂપ અવસ્થામાં જ દર્શાવરૂપ હોય છે, તે આત્માથી અભિન્ન હોય છે અને તેને જ સંસ્કાર આદિ નામો વડે કહેવામાં આવે છે; પરંતુ તેથી જુદો ખીજો કશો બહારનો પદાર્થ તે સમયે ચિત્તની અંદર રહેતો નથી.^{૧૬} સ્વપ્નમાં દેખાતી એ સંસ્કાર નામની વસ્તુ સ્વપ્નમાં દેખાય છે, પણ જ્યોત્સ્વરૂપ દેખાતી નથી; તેથી તે નથી એમ સમજવું નહિ. કેમકે તે ચિદાકાશની અંદર ચૈતન્યની પેઠે જ સદાકાળ (મોક્ષપર્યંત) રહેલ છે. વળી, તે ચિદાકાશરૂપ હોવાથી સાક્ષીના પ્રકાશક સ્વભાવને લીધે સ્વપ્નમાં (પ્રતીતિમાં) આવે છે તથા જ્યોત્સ્વરૂપની પેઠે અનેક પ્રકારે વિસ્તારને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૧૭} તે જ સંસ્કારરૂપ વસ્તુને વેદાંતમાં પ્રતિપાદિત કરેલ પરબ્રહ્મરૂપ સમજવામાં આવે, તો તે રૂપે તે સત્ય છે. બ્રહ્મતત્ત્વ પ્રસિદ્ધ એવી દ્વિત્વસ્થિતિ અભાવથી રહિત એવા પોતાના યથાસ્થિત સ્વભાવમાં જ રહે છે. આ તેનો સ્વભાવ છે. પડિતોએ આનો નિશ્ચય કર્યો છે. શિષ્યો પણ મોક્ષરૂપ પરમ પુરુષાર્થ સિદ્ધ થાય તેટલા સારુ તેમણે શાસ્ત્રોની અંદર આવી વ્યવસ્થા બતાવી છે. 'એ આત્માનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન જાણખાય, તો તે જ જગતરૂપ જણાય છે; પણ જો તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જાણખવામાં આવે, તો તે અદ્વિતીય બ્રહ્મરૂપ છે.'^{૧૮} ચિત્તની અંદર જ્યોત્સ્વરૂપ અવસ્થાના જ સંસ્કારો રહે છે, તે જ સ્વપ્નમાં (સ્વપ્નરૂપે) ઉદ્ભવ્યું થઈ જાય છે. આમ, સ્વપ્ન સખધી અપૂર્વ પદાર્થોનું રૂપ જ્યોત્સ્વરૂપ અવસ્થાથી જ રચાયું છે. તે જ્યોત્સ્વરૂપ નથી, છતાં જ્યોત્સ્વરૂપ જ નામે છે તથા જ્યોત્સ્વરૂપ સંસ્કારો વડે જ સ્વપ્નની ઉત્પત્તિ છે, એમ કેટલાક વાદીઓ માને

છે; પરંતુ તે વાસ્તવ નથી.^{૧૯} કેમકે જ્ઞમ વાયુની અંદર પોતાની મેળે જ ચલનશક્તિ રહેલ છે, તેમ ચિત્તની અંદર સર્વ ભાવો રહેલા છે અને તે પોતાની મેળે જ સ્વપ્ન આદિરૂપે પ્રવૃત્ત થઈ જાય છે. તેમાં જાગૃતને સંસ્કાર ઉત્પન્ન કરવાનું કાર્ય રહ્યું.^{૨૦} એક જ ચિન્માતૃતત્ત્વ સ્વપ્નની અંદર લાખો રૂપે થઈ જાય છે અને સ્વપ્નમાં જ લાખોરૂપે થઈ રહેલ હોય છે, તે જ ચિન્માતૃતત્ત્વ સુષુપ્તિમાં પાછું એકરૂપ થઈ રહે છે.^{૨૧} ચિદાકાશની અંદર સ્વપ્નની જે પ્રતીતિ થાય છે, તે જ આ જગતરૂપ કહેવાય છે; તેમાં સુષુપ્તિ અવસ્થાનો જે ઉદય થાય છે, તે પ્રલય કહેવામાં છે. આમ, એ ન્યાય યથાર્થ છે.^{૨૨} એક જ ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપને છોડ્યા વિના સ્વપ્નની પેઠે જ કાંઈ અનેક આકારોને ધારણ કરી લે છે, તે જ આ જગત છે.^{૨૩} એવી રીતે ચિદાકાશના એક પરમાણુ જેટલા ભાગમાં પણ જગતની સ્થિતિ રહી છે. વળી, સ્વપ્નમાં અને અરીસામાં દેખાતાં મુખ, વન અને પર્વત આદિ પ્રતિબિંબ જ્ઞમ સ્વપ્નથી તથા અરીસાથી જુદાં નથી, તેમ એ જગત પણ અધિષ્ઠાનરૂપે ચિદાકાશથી જુદું નથી.^{૨૪} ચિદાકાશ જ્ઞાનરૂપ છે, પરમાણુ જેવું પરમસૂક્ષ્મ છે, વિસ્તીર્ણ છે અને આદિ, મધ્ય તથા અંતથી રહિત છે. વળી તે જ જગતરૂપ કહેવાય છે. માટે અનંત જેવું ચિદાકાશ ન્યાં પોતાના સ્વરૂપમાં નિરંતર સ્થિર થઈ રહેલ છે, ત્યાં આ જગત પણ છે, એવું જ્ઞાન થાય છે. પણ તે ચિદાકાશના એક અવયવની પેઠે ચિદાકાશથી જુદું નથી.^{૨૫, ૨૬} જગત ચિન્માતૃ છે, તમે પણ ચિન્માતૃ છો, હું પણ ચિન્માતૃ છું અને દરેક પણ ચિન્માતૃ છે. આવું શુરુ અને શાસ્ત્રે બતાવેલ. યુક્તિ વડે જ્ઞાન થાય છે, એટલે એક પરમાણુની અંદર પણ પોતાના સ્થળભાવને મૂકી દેવામાં આવે છે અને તે સર્વ પરમ સૂક્ષ્મ ચિન્માતૃરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. તે જન્મ આદિ વિદ્યારથી રહિત છે.^{૨૭}

માટે મારું સ્વરૂપ પરમાણુના જેવું અતિ સૂક્ષ્મ છે, હું જ આ સર્વ જગતને આકારે થઈ રહ્યો છું, હું સર્વ ઠેકાણે રહું છું અને પરમાણુ જેવા સૂક્ષ્મ પદાર્થની અંદર પણ મારી સ્થિતિ છે.^{૨૮} ચિન્માતૃતત્ત્વનો એક પરમ અણુભાગ જગતરૂપ છે, છતાં વસ્તુતાએ ચિદાકાશરૂપ છે. આથી હું ન્યાં રહું છું, ત્યાં ત્રણે લોકોને દેખું છું.^{૨૯} હું ચિદાકાશના એક પરમાણુરૂપ (જીવરૂપ) છું અને જળ જ્ઞમ જળની સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. તેમ હું ચિદાકાશરૂપ અને સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ એવા ચમલવ્રજની સાથે તેની કૃપાથી એકતાને પ્રાપ્ત થયો છું.^{૩૦} મારે વિશે ત્રણે લોકોની સ્થિતિ રહી છે. જ્ઞમ કમળના અંકુરની અંદર તેનું બીજ રહ્યું હોય છે, તેમ હું એ પ્રાણીના ઓળની અંદર પ્રવેશ કરી રહ્યો. આમ, તેના ઓળની અંદર જ્ઞમ વાસનામય જગતનો અનુભવ રહ્યો હતો તેમ હું પણ રહ્યો.^{૩૧} ત્યાં મારા આત્માની અંદર જ એ પ્રાણીના, મારા અને બીજાઓના વાસનામય એવા ત્રણે લોક મને પ્રતીતિમાં આવવા લાગ્યા. કેમકે જગતનું કંઈ પણ રૂપ બહાર નથી અને કાંઈ તત્ત્વજ્ઞને કાંઈ સ્થળે આત્માથી ભિન્ન કરી પણ વસ્તુ અનુભવમાં આવતી નથી.^{૩૨} બહારનું અથવા અંદરનું જે કાંઈ દૃશ્ય બચતમાં કે સ્વપ્નમાં પ્રતીતિમાં આવે છે, તે સર્વ પોતાના ચિદાત્માનો જ એક આભાસ (વિવર્ત) છે.^{૩૩} અનુબંધને સ્વપ્નમાં જે કાંઈ પદાર્થ અનુભવમાં આવે છે, તે પોતાના આનંદમય આત્માનું સ્વરૂપ જ તેવે રૂપે પ્રસરી જઈ પ્રતીતિમાં આવે છે અને જીવ પોતે જ સ્વપ્ન સૃષ્ટિરૂપે વિવર્તભાવથી ભાસે છે, એમ સમજવું.^{૩૪}

વ્યાધ બોલ્યો:-એ આ દૃશ્ય કારણ વિના જ બહુ થઈ જતું હોય, તો પ્રસિદ્ધ રીને તે કેમ દેખાય છે? અને એ એ દૃશ્ય સકારણ (કારણ વડે ઉત્પન્ન થતું) હોય, તો (ધટ આદિ પદાર્થ ઉત્પન્ન થવામાં કારણરૂપ એવા દંડ-ચક્ર આદિ

ન હોવાથી) સ્વપ્નમાં તેમની સૃષ્ટિ કેમ ઉત્પન્ન થઈ બળ્ય છે? ૧૫

મુનિ બોલ્યા:-પ્રથમ સર્વ કારણના અભાવને લીધે આ સૃષ્ટિ વિનાકારણે જ પ્રતીતિમાં આવે છે; કેમકે ચિદાકાર જ વિવર્તરૂપે સૃષ્ટિને આકારે થઈ રહેલ છે. ૧૬ કારણ વિના સર્વ પદાર્થોનો અહીં અત્યંત અસંભવ છે, તેથી કોઈ પણ બ્રહ્મની નક્ષર સ્થૂલ સૃષ્ટિ કોઈ જગ્યાએ સંભવતી નથી. ૧૭ બ્રહ્મ પ્રકાશરૂપ છે, આદિ-અતથી રહિત છે અને તે જ પોતાના સ્વાભાવિક એવા ચિદરૂપણાથી આ જગતને આકારે ભાસે છે. સર્ગ આદિ શબ્દો તેના જ એક પર્યાયરૂપ છે. ૧૮ આમ આ સૃષ્ટિ કારણના અભાવને લીધે અત્યંત અસંભવિત છે. બ્રહ્મરૂપ અને બ્રહ્મે પરબ્રહ્મના અવયવરૂપ હોય તેવું જણાતું માયામાં પ્રતિબિંબિત થયેલ ચૈતન્ય જ પોતાના નિત્ય એવા આત્મસ્વરૂપની ઉપાધિને લીધે પ્રતીતિમાં આવતા અવયવોરૂપે એક છતાં અનેકરૂપે ભાસે છે. બ્રહ્મ નિરાકાર છે અને તે સાકાર દશ્યરૂપે નિર્બાંધપણે વિવર્તભાવને પામે છે. નિરાકાર બ્રહ્મ જ ચિદરૂપણાથી પોતાના સ્વરૂપને પ્રસારી દર્શને બ્રહ્મે સાકાર હોય તેવા થઈ બળ્ય છે. તે પોતે સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ છે તેથી તે પોતે જ દેવતાઓ, ઋષિઓ તથા મુનિઓના દિવ્યરૂપને, સ્થાવર-જંગમ જગતને અને ક્રમથી સર્વ નિયમેને તથા વિધિ-નિષેધ આદિને કલ્પી લે છે. વળી તે દેવ, કાળ, ક્રયા આદિની કલ્પના પણ કરી લે છે. ૧૯-૨૦ યજ્ઞ, અભાવ, ગ્રહણ કરવું, ત્યાગ કરવું, સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ, ચર અને અચર આ સર્વ પદાર્થો ઠેક મોક્ષ તાં સુધી વ્યભિચરિત (અનિયમિત) થઈ બળ્ય છે, પરંતુ તે સંબંધી બંધાયેલ ઈશ્વરી નિયમોના કોઈ દિવસે વ્યભિચાર થતો નથી. ૨૧ એ નિયતિની (ઈશ્વરી નિયમની) જ્યારથી કલ્પના થઈ, ત્યારથી માંડીને જમ રેતીમાંથી તેલ નીકળવાની સંભવ નથી, તેમ કારણ વિના કાર્યની ઉત્પત્તિ

થાવાનો સંભવ નથી. ૨૨ પરમાત્માનો બાધિત નિયમ અને તેની કલ્પના કરનાર ભોક્તા જીવ, એ બન્ને બે હાથની પેડે બ્રહ્મના એક અવયવ જવાં છે અને તે પોતાની મેળે જ પ્રવ્રત થઈ બળ્ય છે. જેમ કોઈ મનુષ્ય પોતાના એક હાથ વડે બીજા હાથને નિયમમાં રાખે છે, તેમ બ્રહ્મ પોતાના એ બન્ને અવયવોમાં એક અવયવ વડે બીજાને નિયમમાં રાખે છે. ૨૩ જેમ જળની અંદર અનેક ચક્રીઓ ચતી રહે છે, તેમ જીવમાં સંકલ્પતું સ્ફુરણ-થતાં ઇચ્છા વિના અને પ્રથમ પુલ્કિત થયેલ થયા વિના કાકતાલીયની પેડે બ્રહ્મસૃષ્ટિ અને સ્વપ્નસૃષ્ટિ ખડી થઈ બળ્ય છે. ૨૪ મૃતિકા જેમ ચૂર્ણ, પિંડ, ઘટ, કપાલ આદિ કોઈ એક આકૃતિ વિના રહેતી નથી, તેમ નિર્બાંધ સત્ય બ્રહ્મ પણ જ્યાં સુધી તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન જાણખાય, ત્યાં સુધી નિયતિ વિના રહેતું નથી. એ નિયતિ કારણ વડે કાર્યની અંદર પેદા થતી કોઈ એક આકૃતિ ઉત્પન્ન થવાના નિયમરૂપ છે. જ્યાં સુધી જ્ઞાન વડે આત્માનો સર્વાત્મભાવ સમજઈ બળ્ય અને દશ્યનો તથા દુઃખનો આત્યંતિક ક્ષય થઈ બળ્ય, ત્યાં સુધી (મોક્ષ સુધી) તે આકૃતિનું જ્ઞાન કાયમ રહે છે. એવી રીતે આ સર્વ દશ્યસમૂહ સર્વદા સકારણ છે અને જ્યારથી માંડી સૃષ્ટિની અંદર જે પુરુષપ્રત્યે જેવી નિયતિની કલ્પના થઈ છે, તેવી તે પ્રત્યે તે જણાય છે. અવિવેકી પુરુષને કારણ વિના જ બ્રહ્મ સૃષ્ટિરૂપે ભાસે છે અને આ કાર્યકારણ સંબંધી દૃષ્ટિનો ભ્રમ પણ તેને જ પ્રતીતિમાં આવે છે. ૨૫-૨૬ બાકી વિવેકીની દૃષ્ટિ વડે જોતાં સૃષ્ટિ કાકતાલીયની પેડે જ રહેલ છે અને અનેક પ્રકારની આવૃત્તિને ધારણ કરનારી છે. આ સર્વ દશ્યમાં અમુક (ઘટ આદિ) પદાર્થ અમુક પ્રકારે જ (દંડ, ચક્ર આદિ સામગ્રી વડે જ) ઉત્પન્ન થાય તથા અમુક પ્રકારે ઉત્પન્ન ન થાય, એવો એક નિયમ સ્થિરપણે કલ્પાયેલ છે ૨૭ ઉત્પન્ન થનારા સર્વ પદાર્થોના ઉત્પત્તિક્રમમાં અમુક

પ્રથમ હોય છે અને અમુક પછી થાય છે, એવી પદ્ધતિ અવશ્ય અપેક્ષિત હોવાથી સર્વનું સકારણ પણ જ છે. જો આમ માનવામાં આવે, તો પછી કારણ વિના જન્યતસ્યપિ અને સ્વપ્નસ્યપિ કોઈ પણ પ્રકારે સંભવતી નથી મેં પોતે જ પ્રાણીના જોજ-માં સ્વપ્નની અંદર જળના ફોલને લીધે આખી પૃથ્વીમાં વ્યાપી રહેલા એવા જે પ્રલયના ભ્રમે જોયા, તેમાં તમને શું કારણ બાસે છે? અથવા શ્રુતિ આદિ દ્વારા શું કારણ સંભળાય છે? કિંવા તમને શું અનુભવમાં આવે છે? જમ સ્ફટિક-મણિઓ અને છીપે પ્રકાશ પડતાં પોતાની મેળે જ ગ્રજી કોડે છે, તેમ બુદ્ધિમાન પુરુષને પણ સર્વ વસ્તુઓના સંબંધમાં અનેક યુક્તિઓ સર્વદા પોતાની મેળે જ સ્ફૂરી આવે છે. તેમાં પોતપોતાની ભાવના અને અનુભવ જ જયશાળી નીવડે છે. એ ભાવના અને અનુભવ સર્વનો નિર્ણય કરવામાં શક્તિમાન છે, તેમજ સર્વ પ્રમાણોના જીવિતરૂપ છે. ૧૧-૧૩

सर्ववस्तुषु कचन्ति सर्वदा युक्तयः स्फ-
टिकयुक्तयो यथा । भावनानुमव एव स स्वयं
शक्तिमान् जयति जीवितात्मकः ॥ ५३ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પદાર્થવિચાર'
જો નામનો સર્ગ ૧૪૪ માં સમાપ્ત

~~~~~
ઠસર્ગ ૧૪૫ મો~~~~~

તેજની અંદરનો તથા બહારનો અનુભવ
॥ મુનિરવાચ ॥

यदिष्टैर्वाहमेवांतरंतरर्थः स्वप्नमिन्द्रियैः ।

जीवो वेत्ति द्वयस्यातितीव्रसंवेगिमिर्द्वयम् ॥ ૧ ॥

મુનિ યોદ્યાઃ-ન્યારે ઇન્દ્રિયો બહિર્મુખ

* આ એકમેષિરતાગીસમાં સર્ગમાં ૬૬, પિત્ત અને વાત વડે નાડીઓ પુરક બતાવે જોવાની અંદર જવના કદાચી લીધેલા અનેક જાનના સ્વપ્નના બેદો તથા ઇન્દ્રિયો વડે અનુભવાના બહારના અનુભવો વર્ણવાશે.

થાય છે, ત્યારે જીવ જન્યત નામે કહેવાતા બાહ્ય સ્વપ્નને દેખે છે. પછી, ઇન્દ્રિયો ન્યારે અંતર્મુખ થાય છે, ત્યારે જીવ અંદરના સ્વપ્નને અનુભવે છે. ન્યારે ઇન્દ્રિયો બહાર અને અંદર બન્ને બાજુ અતિ તીવ્ર સંવેગથી પ્રવૃત્ત થાય છે, ત્યારે જીવ તે બન્નેને અનુભવે છે. ન્યારે ઇન્દ્રિયો બહિર્મુખ થઈ જાય છે અને ચિત્ત આકુળ થઈ જાય છે, ત્યારે મનોરાજ્યના જોવા અને સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલા આંતર બ્યવહાર મ્હાન રીતે અનુભવમાં આવે છે. ઇન્દ્રિયો ન્યારે અંતર્મુખ થઈ જાય છે ત્યારે જીવમાત્ર વાસનામય હોવાથી અતિસૂક્ષ્મ એવા સ્વપ્ન સંબંધી જગતને બધે તે સ્વપ્ન (વિસ્તીર્ણ) હોય તેવું દેખે છે. વસ્તુતાએ જોતાં બાહ્ય કિંવા આંતર એ બેમાંથી એક જગત સ્થલરૂપે દાઈ દિવસ છે જ નહિ; પરંતુ જીવને દરેક વિષયનો અનુભવ કરવામાં સાધનરૂપ એવી ઇન્દ્રિયોની નિર્બંધ પ્રવૃત્તિ જ જગતમાં સ્થલતાને કદાચી લે છે, તેને સ્થલરૂપે અનુભવે છે અને તે જ જગતરૂપ છે. જીવસત્તા વડે નિયંત્રિત રહેનાર ઇન્દ્રિયો ન્યારે સંપૂર્ણપણે બહિર્મુખ થઈ જાય છે, ત્યારે તે બાહ્યસ્યને અનુભવે છે. વસ્તુતાએ જોતાં ચિદ્રૂપ જીવ જ પોતે જગતરૂપે થઈ રહેલ છે.* શ્રોત્ર, ત્વચા, ચક્ષુ, શ્રાણ (નાસિકા), જિહ્વા ઇલાદિ ઇન્દ્રિયો વડે યુક્ત અને વાસનામય અતઃકરણને ધારણ કરી રહેલો આતિ-વાહિક દેહ પ્રાણરૂપી જે ભૂતિ* વડે સંયુક્ત છે, તે જ કૃતસ્થ સાક્ષીચેતન્યનો આભાસ પડતાં ચિદ્રૂપ જીવના નામથી જોળખાય છે. કૃતસ્થ-ચેતન્ય અવિનાશી ચિદાકાશરૂપ છે અને જીવને નામે જોળખાય છે. તે સર્વત્ર સદાકાળ સર્વ ઇન્દ્રિયો દ્વારા વ્યાપ્ત થઈ રહેલ છે અને તેથી તે સર્વ ઠેકાણે સર્વને દેખે છે. જીવ પોતે અણરૂપ છે. તે ન્યારે સર્વ ઇન્દ્રિયોને સમેટી લઈને નાડી-ઓની અંદર પથરાઈ રહેલ કદરૂપ અચરસ વડે વીંટાઈ જાય છે, ત્યારે તે ઇન્દ્રિયોના સૂક્ષ્મ ભાગ-

માં જ નાડીઓની અંદર અનેક પ્રકારનાં સ્વપ્ન સંબંધી બ્રાતિને અનુભવે છે.^૮ તે સમયે જીવ પોતે સ્વપ્નની અંદર બાણે ક્ષીરસાગરમાં ઊડે છે. હાય તેમ ચંદ્રોદયવાળા આકાશમાં ચાલે. જાય છે અને વિદસિત થયેલ અનેક ભતિનાં કમળ-વાળા સરોવરમાં પ્રવેશ કરે છે.^૯ ત્યારે જીવરૂપી આકાશમાં, પુષ્પમય દિવ્ય વાદળાંઓના પ્રતિ નિષિડપ દેખાતાં સરોવરો તેમજ ભમરાઓના શુંઝરવ વડે સુશોભિત તથા વસંતઋતુના અંત-પુર સમાન રમણીય એવાં ઉપવનો ખડાં થઈ જાય છે.^{૧૦} સ્વપ્નની અંદર મંગળ વડે યુક્ત, લીલાલોલ લલનાસમૃદ્ધથી સુશોભિત અને ભક્ત્ય-ભોજ્ય આદિ અન્નપાન વડે પરિપૂર્ણ એવાં ઘર્નાં આંગણાંઓમાં ગ્રગમગતા ઉત્સવો ઉજવાતા બેવામાં આવે છે.^{૧૧} પુષ્પવાળી, ફીણરૂપી હાસ્ય વડે રમણીય, માછલીઓરૂપી ચપળ નેત્રને ધારણ કરી રહેલ અને પૂર્ણ ભેસમાં ચાલી જતી નદીઓ નિલાસ વડે સમુદ્રમાં જતી દેખાય છે.^{૧૨} હિમાલયનાં શુભ શિખરો અને અતિ શીતળ મહેલો બાણે ચંદ્રમય ભીતો વડે ખનાવેલ હાય તથા બાણે કળીયૂનો દઈ સાફ કરી રાખ્યા હાય, અથવા અમૃત વડે ભીતોને ધોઈ લીધેલ હાય એવા દેખાય છે.^{૧૩} (કક્ષપ્રધાન અન્નરસ વડે નાડી પુરાઈ જાય ત્યારે) સ્વપ્નની અંદર ચિચિર ઋતુની વૃદ્ધિ વડે તેમજ હેમતઋતુના તથા વર્ષા ઋતુના મેઘો વડે વીંટાયેલી અને શ્યામ એવી કમલિનીઓની લતાઓ તથા બાળવૃણો વડે સુશોભિત એવાં રથો બેવામાં આવે છે.^{૧૪} પુષ્પોના સમૂહો વડે આગ્રહાદિત, વિશ્રાંત થઈ રહેલ હરિણો અને પર્યંકા વડે વ્યાપ્ત તથા સ્તિગ્ધ એવાં પલ્લવોવાળાં વૃક્ષોની છાયા વડે સુશોભિત એવી નગરનાં ઉપવનોની ભૂમિઓ દેખાય છે.^{૧૫} કદંબ, કુંદ (ડોલર), મંદાર આદિના મકર દોની ચંદ્ર જેવી ઉજ્જવળ કાન્તિ વડે શોભી નીકળતાં એવાં આસનો, સ્થાનો અને

તેની સુંદર રચનાઓ વડે રમણીય દેખાતી પુષ્પ-સ્થલીઓ (પુષ્પોનાં અકૃત્રિમ રથો) પણ બેવામાં આવે છે.^{૧૬} વળી કમલિનીઓના સમૂહવાળી, શ્યામ, સુંદર પુષ્પસ્થળને ધારણ કરી રહેલ અને વાદળાં વગરના નિર્મળ આકાશના જેવી સ્તિગ્ધ વનપંક્તિઓ દેખાય છે.^{૧૭} કુંળ, ડોલર, કદંબ આદિ વૃક્ષોને અને જુદી જુદી જાતના મૃગોને પોતાના શિખરમાં ધારણ કરી રહેલ તથા ચપળ અને રમણીય એવાં લીલાયુક્ત પલ્લવો વડે સુકામળ એવી પર્વતોની પંક્તિઓ દેખાય છે.^{૧૮} લીલા વડે વળી ગયેલ પુષ્પયુક્ત છૂટા ઠેશપાશ વડે બાણે કોઈ મૂર્તિમાન માલતીની લતા જ હાય તેવી દેખાતી કામળ અંગવાળી અને નૃત્ય કરી રહેલી બાળ અંગનાઓ દેખાય છે. વિકસિત થઈ રહેલ શ્વેત કમલિનીઓના જેવી ઉજ્જવળ અને સુંદર એવાં સેંકડો ચામરો વડે, સેંકડો પાનપાત્રો વડે અને સેંકડો ચંદ્રવા વડે વીંટાયેલ એવી રાત્રીઓની સભાઓ દેખાય છે.^{૧૯, ૨૦} વેલોના સમૂહોની વિચિત્ર રચનાના નિલાસો વડે સુશોભિત એવા અવયવોને ધારણ કરનાર અને ચપળતાથી લક્ષાં જતાં જળોના ધોરિયામાં થયા કરતા પક્ષીઓના સૂક્ષ્મ ધ્વનિ વડે ગંભીર એવી વનપંક્તિઓ દેખાય છે. પૃથ્વીને વૃદ્ધિ વડે પોષણ આપવામાં ભયકર રૂપને ધારણ કરનાર અને મેઘો વડે યુક્ત પર્વતોવાળી દશે દિશાઓ બેવામાં આવે છે તથા તેઓ જળખિંદુઓ તેમજ ગ્રાહણ-રૂપી હારને પોતાની અંદર ધારણ કરી રહેલ હાય છે.^{૨૧, ૨૨} જોગની અંદર અણરૂપે રહેલ

મુખને શ્યામ કરી દે છે અને તપેલી રેતીના સપડથી જળખિદ્વ્યોરૂપી અશ્રુઓને ધારણ કરનાર નદીઓરૂપી શિરાઓ વડે યુક્ત હોય છે. તેમાં અગ્નિના જ્વા કકંશ ચક્રની ધારાના જ્વી તીક્ષ્ણ કાન્તિવાળા અને દાવાનળરૂપી વિષયના આવેશ વડે જળાશયોને વ્યાપ્ત કરી દેનારા સૂર્યો જ્વેવામાં આવે છે.^{૨૩-૨૪} તે પ્રવેદને, ઉષ્ણ થઈ રહેલા સમુદ્રને કિંવા સ્વેદથી ભીંજઈ રહેલા ત્રેઘૌઘ્યમંડળને દેખે છે અને ખારને સ્વનતાર તથા ઘાટી ઝાડીઓ વડે યુક્ત એવાં અરણ્યો પણ તેમાં જ્વેવામાં આવે છે.^{૨૫} જીવ ચિત્ત વડે વ્યાપ્ત થઈ જતાં (સ્વપ્નની અંદર) પ્રવાહમાં વહી જતાં સારસપક્ષીઓ વડે સુશોભિત એવાં ઝાંઝવાનાં જળમાં તરે છે અને પૂર્વે દોઈ દિવસે ન દીઠેલાં સ્થળોને તથા પૂર્વે દોઈ દિવસે ન થયેલાં વૃક્ષોને દેખે છે.^{૨૬} તે ભયને લીધે રસ્તામાં દોડ્યા જતા અને તપેલી ધૂળ વડે ધૂસર થઈ ગયેલા પોતાના આત્માને દેખે છે. તેમાં છેરેથી અશ્વત્થાના જ્વાં દેખાતાં સિન્ગધ છાયાવાળાં રસ્તા પરનાં વૃક્ષો પણ જ્વેવામાં આવે છે.^{૨૭} જ્વર વડે વ્યાપ્ત થઈ રહેલ પોતાના શરીરના આધારને, અગ્નિના જ્વા તપી ગયેલા જગતને, ધૂળ વડે વ્યાપ્ત થઈ રહેલા દેશોવાળાં દિશાઓનાં મુખોને અને તેના જ પ્રકારની પોતાની ઇન્દ્રિયોને તે દેખે છે.^{૨૮} ઘરેની અંદર, ગામની અંદર, સમુદ્રની અંદર, પર્વતની અંદર, વનની અંદર અને આકાશની અંદર બધી દિશાઓ પ્રજ્વલિત અગ્નિવાળી જ્વેવામાં આવે છે. અગ્નિની વૃદ્ધિ કરનારા અનંત મેઘોની ઘટાઓને દોઈ પ્રબળ શરવીરની પેઠે ચોતરફ ધારણ કરનાર એવી શરદ, શ્રીભમ અને વસંત ઋતુઓ દેખાય છે. તડકાને ઉત્પન્ન કરનારા તાપોનાં પણ અનુભવ થાય છે. ધાંસ, પદ્મલો, લતાઓના સમૂહો, મેઘોના સમૂહો અને ગરમી વગેરેથી ઢંકાઈ રહેલા પૃથ્વીના પ્રદેશો જ્વેવામાં આવે છે.^{૨૯,૩૦} સુવર્ણ-

ાશ અને તેના જ પ્રકારનું ભૂતળ, તપી

ગયેલા દિશાઓના તટો અને તપી ગયેલ અનેક નદીઓ તથા તપી રહેલા હિમાલયના ઢેટલા પ્રદેશો દેખાય છે.^{૩૧} અન્નરસની અંદર કક્ષિતનું પ્રાધાન્ય ન રહેતાં કેવળ વાયુને લીધે જ પૂર્ણ થઈ રહેલા નાડીપ્રદેશમાં પ્રવિષ્ટ થઈ રહેલા અણુરૂપ એવો જીવ જ્યારે વાયુ વડે ઘેરાઈ બંધ છે, ત્યારે જોજની અંદર તે નીચે પ્રમાણે અનેક સ્વપ્નને દેખે છે.^{૩૨} પવનના બળથી યુદ્ધમાં ક્ષો ઉત્પન્ન થવાને લીધે પૂર્વે ન જોયેલી વિલક્ષણ પૃથ્વ જ્વેવામાં આવે છે; તેમજ નગરો, ગામડાં પર્વતો, સમુદ્રો અને વનોના સમૂહો પણ અપૂર્વ જ્વેવામાં આવે છે.^{૩૩} પોતે જોણે આકાશમાં જડતે હોય એવું દેખાય છે, શિલાઓ અને પર્વતન સ્થળો જ્વેવામાં આવે છે, મેઘોની ગર્જના વરે ગાજી રહેલા દેશો દેખાય છે અને કુંભારના ચક્ર વિના જ ઘડાઓનું બ્રમણ ઇત્યાદિ જ્વેવામાં આવે છે.^{૩૪} ઘોડાઓ, જાટો, ગરુડો, વાહનો અને હંસો, જીતરતા તથા ઉપર ચડતા ભ્રમણમાં આવે છે. યક્ષો અને વિદ્યાધર, જતા-આવતા અને ધૂમતા દેખવામાં આવે છે.^{૩૫} પર્વતો, આકાશ, પૃથ્વી, નદીઓ, પ્રત્યંત પર્વતો (તળેટીઓ), કિંવા શિલાઓના સમૂહ, વનનાં વૃક્ષો, ગામડાં, નગરો, દિશાઓ અને ભયભીત અવયવોવાળાં મનુષ્ય આદિ પ્રાણીઓ સમુદ્રમાં ચનારા પરપોટાની પેઠે કંપી રહેલાં જ્વેવામાં આવે છે.^{૩૬} અધકૂપમાં પડેલા અથવા તો વિસ્તીર્ણ સંકટમાં આરૂઢ થઈ રહેલા પોતાના આત્માને દેખે છે અને ઠેક આકાશ મુધી અડકનાર એવી રચનાવાળાં તથા શોભાવાળાં વૃક્ષોને અને પર્વતોને પણ જુએ છે.^{૩૭} વાત, પિત્ત અને કફ વડે યુક્ત એવો જીવ જ્યારે પવનની પ્રધાનતાને લીધે વાયુને અધીન થઈ રહેનારા નાડીઓના ભાગમાં પ્રવિષ્ટ થઈ રહ્યો હોય છે, ત્યારે તે નીચે પ્રમાણેનાં સ્વપ્નને અનુભવે છે.^{૩૮} પડતી એવી પર્વતોની વૃદ્ધિ-જ્વેવામાં આવે છે. સંદર

શિલાઓની વૃંદાનું સંકટ અનુભવમાં આવે છે. ફાટી જતાં મંદિરોનાં અને પર્વતોનાં શિખરોના કડાકાની સાથે ભમતાં વૃક્ષોના સમૂહો દેખાય છે.^{૪૧} ભમતી જણાતી વનોની રચનાની સાથે સદિગ્ધ એવાં વાદળોંઓનો ઉલટ દેખાવ નજરે પડે છે. દિશાઓના મધ્યભાગો સિંહો, હાથીઓ અને વર્ષાઋતુના મેઘો વડે સંપૂર્ણ રીતે વ્યાપ્ત થયેલાં એવામાં આવે છે.^{૪૨} વળી દિશાઓનો મધ્યભાગ તાલ, તમાલ અને હિંતાલ નામનાં વૃક્ષોના સમૂહમાં પથરાઈ રહેલા અગ્નિ વડે વ્યાપ્ત દેખાય છે. યુક્ષોમાં ધૂમી રહેલા પવનના અત્રાજવાળા ઘોંઘાટ વડે પેદા થતો ઘાટો ઘોઘરો અવાજ સાંભળવામાં આવે છે.^{૪૩} મંદરાચળરૂપી મંથનહંડની ગંભીર શબ્દરચના જ્વળી ગંભીર શબ્દરચનાથી સુંદર તથા પરસ્પર ભેદ કરવામાં દુર્વાર એવા સંઘર્ષથી યુક્ત એવી યુક્ષોમાં પણ દેખાય છે.^{૪૪} પર્વતનાં બે શિખરના મધ્યભાગો-માથી પ્રવાહ ચાલવાને લીધે અવાજ થતાથી જાણે બન્ને શિખરો પરસ્પર અથડાતાં હોય તેવો ભાવ બતાવનારી, અઠવાક આદિ પક્ષીઓના શબ્દોના સમૂહ વડે કંકશ જણાતી અને યુક્ત-લતા (એકાવલી હાર) ની પેટે વઘ્યા જતા પોતાના પ્રવાહના પડવા વડે જાણે આકાશને માળાઓ વડે યુક્ત બનાવી દેતી નદીઓ દેખાય છે.^{૪૫} શિલાઓના કટકાઓ વડે પૂર્ણ એવા જળથી આકાશને પૂર્ણ કરી દેનાર અને પ્રવાહમાં વધાં જતાં વનોના તથા વાદળોંઓના પરસ્પર પહોંચવાથી ઠેઠ સમર્પિ લોક સુધી પહોંચી વળનાર મહાસાગર પણ એવામાં આવે છે.^{૪૬} તે સમુદ્ર પરસ્પર તરંગોના સિંચવાથી ઘોવાઈ ગયેલ દશે દિશાઓને જોઈને ઠમ જાણે હસતો હોય તેવો જણાય છે. વળી તે દિશામાં વ્યાપ્ત થઈ જનારા પોતાના કડકડાટીવાળા અવાજ વડે ફાટી જનારાં પર્વતશિખરોથી જાણે ધંટી ટાંકવાના શબ્દ વડે સંયુક્ત હોય તેવો ભાવ બતાવે

છે.^{૪૭} વળી એ સમુદ્રની અંદર, આકાશમાં ગતિ કરી રહેલા એવા પવનને લીધે કંપી રહેલા વનને વિશે પવનને અનુસરીને થયા કરતું લતાઓનું નૃત્ય એવામાં આવે છે. તે સમુદ્ર શબ્દ કરી રહેલ અને પોતે જ પોતાના વેગ વડે તથા પરસ્પર અથડાવી ઉત્પન્ન કરેલ પાપાણોના ચૂર્ણથી કાબરા રંગના થઈ રહેલા શેવાળ આદિને ધારણ કરતો એવામાં આવે છે.^{૪૮} જમ શરવીર પુરુષોના પરસ્પર પ્રહારમાં પ્રથમ મોટો ઢાલા-હલ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ તાડીઓનાં વનમાં ગંભીર મરમર થઈ રહે છે. આથી જાણે ત્રણે લોક તે સમયે કૂર એવા પ્રાણીઓના આક્રંદ વડે યુક્ત હોય તેવા જણાય છે.^{૪૯} વાત, પિત્ત અને કફ એ ત્રણે વડે ન્યારે નાડીઓ પૂર્ણ થઈ રહી હોય છે, ત્યારે ઉપર વર્ણવ્યા પ્રમાણે કાષ્ઠ, પાષાણ, માટી, વાયુ અને શરવીરો વડે વીંટાઈ સ્વપ્નની અંદર જડ બની ગયેલ જીવ પીડિત દશામાં રહે છે.^{૫૦} જીવ ન્યારે પુરીતતિ નામની નાડીમાં પ્રવિષ્ટ થાય છે, ત્યારે તેને આગળ ચાલતો માટે છિદ્ર મળતું નથી. આથી પ્રાણ-પવન વડે થનારી તેની અપજતા બંધ પડે છે અને પડખાનાં અસ્થિઓની ગ્રંથિ વડે તે જાણે શિલાઓના સમૂહથી ઠાઈ યુક્ષોમાં રૂંધાઈ રહેલ હોય તેમ વ્યાપારમાં અસમર્થ થઈ જાય છે. ત્યારે માટીની અંદર રહેલ નાના છીડાની પેઠે, શિલાની અંદર ખખેલામાં રહેલ દેડકાની પેઠે, ગર્ભની અંદર ગર્ભાશયમાં રહેલ અપકવ બાળકની પેઠે, ફળની અંદર રહેલા ખજની પેઠે, બીજના ગર્ભમાં રહેલ અંકુરની પેઠે, દ્રવ્યના પિંડની અંદર રહેલ પરમાણુની પેઠે અને અત્રાંતપણે સ્તંભની અંદર રહેલ કલ્પનામય પૂતળીના દેહની પેઠે તે તે સ્થળમાં જ રોકાઈ રહે છે. ત્યારે ઘાટા એવાં જોગની અંદર તે પોતે અંધારા દુવાના અંદરના ભાગ જવી અંધ-કારમય અને શિલાના ગર્ભ જવી એકરસ એવી

સુપુત્રિ અવસ્થાનો અનુભવ કરે છે. જ્યારે આધેહુ અન્ન પાક વડે પરિણામને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે અને પોતાના જવા-આવવાનો માર્ગ ખાલી થઈ જાય છે, ત્યારે જીવ પ્રાણસંચાર દ્વારા નીકળવાનો ચત્ન કરે છે અને પ્રાણ વડે યોગને પ્રાપ્ત થઈ સ્વપ્નને અનુભવે છે.^{૫૧-૫૫} જ્યારે દેહની અંદર પરિણામ પામનારા અન્ન-રસો જીવ સહિત નાડીઓના એક ભાગમાંથી બીજા ભાગમાં પ્રવેશ કરે છે, ત્યારે જીવ ઓજની અંદર જ પર્વતોની અતિવૃદ્ધિને સ્વપ્નમાં અનુભવે છે.^{૫૬} બહુ પ્રતીક્ષા જઠરાગ્નિથી વ્યાપ્ત થઈ રહેલ એવા વાત-પિત્ત આદિના યોગ વડે જીવ બહાર અને અંદર બહુ જ ગભરાટને અનુભવે છે. જો તેમનું બળ થોડું હોય છે, તો થોડો ગભરાટ અનુભવમાં આવે છે.^{૫૭} જમ સ્વપ્નમાં જીવ વાતપિત્ત આદિના યોગથી પરવશ બની જઈ અનેક પ્રકારની ભ્રાંતિને દેખે છે, તેમ જ બહાર પણ વાત-પિત્ત આદિના યોગથી તે ભ્રાંતિને અનુભવે છે.^{૫૮} જ્યારે વાત-પિત્ત-કફ આદિ વડે અન્નરસમાંથી થોડો ક્ષોભ ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે બહાર અને અંદર ભ્રાંતિ વડે થોડું દર્શ્ય જોવામાં આવે છે. જ્યારે વાત-પિત્ત આદિ એ સર્વ દોષો સમાનતાથી રહ્યા હોય છે, ત્યારે બહાર અને અંદર દર્શ્ય પણ એક-સમાન રીતે જ અનુભવમાં આવે છે. જ્યારે તેઓ અત્યંત ક્ષોભને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, ત્યારે બહાર અને અંદર અત્યંત ભ્રાંતિના દેખાવો જોવામાં આવે છે.^{૫૯} જીવ જ્યારે કુપિત થયેલા વાત, પિત્ત, કફ આદિ દોષો વડે વીંટાઈ રહે છે, ત્યારે ભ્રમિ, પર્વતો તથા આકાશ વગેરે કંપતાં જોવામાં આવે છે. ત્યારે અગ્નિના સમૂહ વડે થતી જ્વાળાઓનું બળતું, આકાશમાં જીકવું, ચક્રોના ઉદય, હિમાચળ અને વન દેખાય છે. વળી વૃક્ષો તથા પર્વતો પાણીમાં તરતાં જણાય છે અને સમુદ્ર પોતે ડૂબી જતો હોય તથા બહાર નીકળે

હોય, એમ જોવામાં આવે છે. ત્યારે દેવગ્રહોમાં સુરતક્રીડા જોવામાં આવે છે. વળી ત્યારે પર્વતોમાં, ઉપવનોમાં અને ઘોળાં વાદળાંઓની પીઠ ઉપર પોતે બેઠો હોય એવું જોવામાં આવે છે. ઘોળાં વાદળાંઓની ઊંચાઈ, મોટા કરવત વડે વહેરાવુ, નરકના અનુભવનો ભ્રમ, આકાશની અંદર તાલ, તમાલ, હિંતાલ આદિ વૃક્ષોની માળાઓનું ચક્રન-વલન, ચક્રના જેવી ચેષ્ટા વડે પડી જવું, આકાશમાં ત્વરાથી જીકવું, શૂન્ય સ્થળમાં અનેક મનુષ્યોના સમૂહનું દેખાવું, સ્થળમાં પણ સમુદ્રમાં ડૂબી જવાની ભ્રાંતિ, મહાઅધકારમય મધ્યરાત્રિમાં થતો નિયંત્ર અને વિપરીત વ્યવહાર જોવાવો, ગરિની અંદર દિવસના જેવો જ સૂર્યનો પ્રકાશ, દિવસે દુર્ભેષ એવા અધકારનું દેખાવું, આકાશમાં પર્વતો સહિત પૃથ્વીનો આભાસ, ઘાટી એવી લીંટોના ખંદોખસ્તમાં લીંટ વગરના ત્રિશાળ સ્થળની પ્રતીતિ, આકાશની અંદર લીંટોના ખંધો, શત્રુમાં મિત્રભાવ, પોતાનાં મનુષ્યોમાં પરબુદ્ધિ, દુર્જનમાં સુજનપણું, ખાડાઓમાં સરખી જમીનની ભ્રાંતિ અને સરખી જમીનમાં ખાડાઓનો ભ્રમ-આવું આવું તે જુએ છે અને અનુભવે છે. વળી, ઉત્તમ ગીતોના આલાપ સાંભળવામાં આવે છે અને ચૂના વડે ઘોળા, સુચિત્રિત તથા શ્વેત સ્ફટિકના કે રૂપાના કે માખણના પર્વતો જોવામાં આવે છે. વળી ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ વાતાદિ ધાતુઓની વિષમતાને લીધે નિદ્રા વડે સંકુચિત થઈ જાય છે. ત્યારે, અંદર સ્વપ્નમાં કંઈનાં અને તેની બીજા જાતિનાં તથા લીંબુનાં કે બિંબેરાનાં પક્ષિઓના ગુચ્છોઓ વડે બનાવેલાં ઘરોની અંદર જમ ભ્રમરો પોતાની સ્ત્રીઓ સાથે કમળોની અંદર વિહાર કરે છે, તેમ પોતે સ્ત્રીઓ સાથે વિહાર કરે છે. એમ ભ્રાન્તિને અંદર સ્વપ્નમાં તે દેખે છે. પછી, અત્યંત અવસ્થામાં ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ પ્રકુલ્લ થાય છે, એટલે તે વિહાર આદિને બહાર

પણ દેખે છે. વાયુ આદિ ધાતુઓ અસમાન થાય છે, ત્યારે પુરુષો જેવી રીતે સ્વપ્નમાં એવી અનેક વસ્તુઓને દેખે છે તથા અનુભવે છે, તેમ બહાર પણ બ્રહ્મમાં એ દોષોના બળથી એવા જ પ્રકારના અનેક પદાર્થોને દેખે છે અને અનુભવે છે. ૧૦-૭૧ વાયુ આદિ ધાતુની અસમાનતા વળા જીવોને એવી રીતે બહાર અને અંદર અનેક પ્રકારનાં અતિ ભયંકર કાર્યો વિપરીતપણે જોવામાં આવે છે. ૭૨ જોજની અંદર રહેલા આ જીવ, વાયુ, આદિ ધાતુઓ સમાન હોય, તો આ વ્યવહારની સ્થિતિ પણ પોતાની મેળે સમાન પણે દેખે છે. ૭૩ સારે તે નગરો, ગામડાઓ, મોટાં શહેરો અને અરણ્યોના સમૂહની યથા સ્થિત દશા, શાંત જળ, વૃક્ષોની સુશોભિત છાયા અને દેશોની અંદર મુસાફરોનું જવું-આવવું અનુભવે છે. ૭૪ તે જ પ્રમાણે સુખરૂપ એવા પ્રકાશ આપનાર સૂર્ય, ચંદ્ર, તારા અને રાત્રિ-દિવસ વડે સુશોભિત એવું આ સર્વ દૃશ્ય મિથ્યા હોવા છતાં તે બધે સત્ય હોય તેમ તેને ભાસે છે. ૭૫ જમ પવનની અંદર તેની ચલન-શક્તિ રહી છે, તેમ જ ચિદ્રૂપ પરમતત્ત્વની અંદર આ દૃશ્યનો અમહાર રહ્યો છે તે અસત્ય છે છતાં સત્ય જવા ભાસે છે અને અભિન્ન છે છતાં બધે ભિન્ન હોય તેવો થઈ રહ્યો છે. ૭૬ ચિદાકાશરૂપ આ સર્વ જગત શાંત બ્રહ્મમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે. તે જ્ઞાન વડે સમી બળ છે, એટલે બ્રહ્મથી કરું પણ બુદ્ધ નથી; કેમકે સત્ય બ્રહ્મ કંઈ જન્ય-જગતરૂપે ઉદ્ભવતું નથી. આકાશના જવા નિર્વિકાર અને અતંત ચિદ્રૂપતત્ત્વના સ્વરૂપમાં આભાસરૂપે રહેલ જગત અનંતરૂપે ભાસે છે. બાકી, તે કશી બીજી વસ્તુ નથી. ૭૭

જ્ઞાનતાદુદતિ સકલં જગદંવરાન્મશાન્તં ન
કિંચન ન નામ સદિન્દુદેતિ । તદ્વ્યોમનીદશ-
મનંતચિત્તે; શરીરે મામાત્રમાત્મનંતવપુર્વિમાતિ ॥

સર્ગ ૧૪૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૪૬ મો

અદ્વૈત બ્રહ્મનું વર્ણન

॥ વ્યાચ ક્વાચ ॥

અનંતરં મુનિશ્રેષ્ઠ તમ્મિન્ન દ્વિદ તદોજસિ ।

સ્થિતસ્ય ત્વ કિં વૃત્તમ્ નામતો બ્રાંતિરુપિણિ ॥

વ્યાધ બોલ્યો:-હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! એ પ્રાણીના હૃદયની અંદર રહેલ જોજને વિશે આપ રહ્યા હતા. એ જોજ વસ્તુતાએ જોતાં બ્રાન્તિરૂપ હતું. તો, એ પછી આપને શો અનુભવ થયો? ૧

મુનિ બોલ્યા:-હે પ્રિય વ્યાધ ! હું તે પ્રાણીના તેજોધાતુમાં (જોજમાં કિંવા આનંદ-મય કાર્યમાં) રહ્યો હતો અને એ પ્રાણીના જીવની સાથે લિંગરૂપ વડે મિશ્રિત થઈ ગયો હતો. અને પછી જે કંઈ અનુભવાયુ, તે તમે સાંભળો. ૨ તે સમયે મહાધોર એવો કંદપાન્તનો જમ થઈ રહ્યો હતો અને મોટા પ્રોઠ પર્વતોને ધાસની પેઠે વહન કરનારો પ્રલયકાળનો પવન વાતો હતો. ૩ તે સમયે કોણ બધે ક્યાંયથી પર્વતોની વૃદ્ધિ થવા લાગી અને તેમાં વિસ્તારવાળાં અનેક વનો, શિખરો, ગામડાંઓ અને નગરો ધસકાવા લાગ્યા. ૪ હું જ્યારે તે પ્રાણીના જોજની અંદર તેના જીવની સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો, ત્યારે તેમાં સ્ફુરતરૂપે રહેલા મેં પર્વતોની વૃદ્ધિ જોઈ. ૫ હું તે પ્રાણીની નાડીની અંદર રહેલ અન્નરસના થોડા ભાગરૂપી પર્વતના ઊંચા પૂર વડે સંકુચિત આકારવાળો બની ગયો, અંધ-તામિસના જેવી અથવા અજ્ઞાનરૂપી અધકાર વડે મિશ્ર એવી સુષુપ્તિ અવસ્થાનો અનુભવ કરવા લાગ્યો. ૬ ઠટલાક સમય સુધી સુષુપ્તિ અવસ્થાનો અનુભવ કર્યા પછી, ધીરે ધીરે કમળોના સમૂહની પેઠે હું બચત થવા લાગ્યો. ૭ અધકારમાં બંધ

x આ એકસોછતાણસિમા સગમા પોતાને પ્રસ્તુત સ્વપ્ન જોવા પછી થયેલી સુષુપ્તિ વિષે વર્ણન આવશે અને ફરી વાર પાછા સ્વપ્નના વર્ણન વડે બ્રહ્મદેવ વિષે વિસ્તારથી કહેવામાં આવશે.

કરી રાખેલ દષ્ટિ જમ તેજના ચક્ર જવી જેવામાં આવે છે, તેમ સુષુપ્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલ મારું પોતાનું આત્મતત્ત્વ જ સ્વપ્રભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયું. સુષુપ્તિની વિશ્રાંતિનો અનુભવ કર્યા પછી મેં સ્વપ્રતિદ્રામાં પ્રવેશ કર્યો. પછી, સમુદ્ર જમ પોતાની અંદર તરંગ આદિ અનેક વિકારોને જુએ છે, તેમ મેં તે ઝોજની અંદર દરથને જોયું. જમ ચલનશક્તિથી રહિત એવા નિશ્ચળ પવનની અંદર ચલનશક્તિ અભિજ્ઞ સત્તાથી રહી હોય છે, તેમ એ ચિદાકાશરૂપ દરથ તે સમયે મને દરથરૂપે જેવામાં આવતું હતું.^{૧૦} જમ અગ્નિ આદિમાં ઉષ્ણષણ્ણું રહે છે, જળ આદિમાં દ્રવપણું રહે છે અને મરી આદિમાં તીખાશ રહે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર જગત રહેલ છે. સ્વપ્રસૃષ્ટિરૂપી દરથ એક ચિદ્રૂપ છે. તેથી ચેતન-સત્તા વડે જમ માતાના ઉદરમાંથી બાળક પુત્રનો પ્રસવ થાય છે, તેમ સુષુપ્તિ અવસ્થારૂપી દરથમાંથી જ તે ઉત્પન્ન થયું હતું.^{૧૧,૧૨}

બ્યાધ બોલ્યા:-હે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ! આપે સુષુપ્તિમાં પણ દરથભાવ કહ્યો, તો સુષુપ્તિમાં શી દરથતા રહી છે? તે કહો.^{૧૩} તે પ્રાણીના સુષુપ્તિ અવસ્થાવાળા આત્મામાંથી અથવા તમારા પોતાના સુષુપ્તિવાળા આત્મામાંથી ઉત્પત્તિવાળું જગતરૂપી દરથ શું બીજું જ પ્રકારે ઉત્પન્ન થાય છે? અથવા તો સર્વ દરથનો લય થઈ જતાં જ સુષુપ્તિ અવસ્થાનો ઉદય થાય છે, તે કાંઈ જુદા જ પ્રકારની છે?^{૧૪}

મુનિ બોલ્યા:-ઘટ આદિ અને જગત આદિ ઉત્પન્ન થાય છે, ભાસે છે અને પ્રસિદ્ધરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. આ સર્વ દ્વૈત શ્રમવાળા મૂખોનો પ્રલાપ ઠેવળ કલ્પનાત્મક છે.^{૧૫} વસ્તુતાએ જેતાં 'જાત' એવો શબ્દ સન્માનનો જ એક પર્ચાય છે તે શી રીતે છે, તે તમે સાંભળો. 'જની' ધાતુ 'જનિ પ્રાદુર્મર્ચિ' એમ જણાવી પાણિનિ આદિએ 'હાવરૂપી અર્થમાં' કહ્યો છે. હવે પ્રાદુર્ભાવ

શબ્દનું પણ મૂળસ્વરૂપ જોઈએ, તો તેનું મુ' અંગ 'મૂ' ધાતુ છે. એ 'મૂ' ધાતુ પાણિનિ આ ઋષિઓએ (મૂમત્તાર્યા) સત્તાના અર્થમાં કહેલ છે; અને તેને લીધે જ 'પ્રાદુર્' એવા ઉ' સર્ગવાળા ભાવશબ્દ વડે પ્રકટરૂપે જણાતા પદ્યોનો નિર્દેશ કરવામાં આવે છે. તે નિત્યસિ સ્વપ્રકાશ ચિદાત્મારૂપે જ છે. કદાચ 'જાતઃ' એટ 'સર્ગતઃ જાતઃ।' એટલે સર્ગથી (સૃષ્ટિથી) ઉત્પ થયેલા; એવો અર્થ કરવામાં આવે, તો પણ 'સ' શબ્દ 'સૃજ્' ધાતુમાંથી ભાવમાં 'ચ' પ્રત્યય લા' તાં સિદ્ધ થાય છે; અને 'ચ' નો અર્થ ભાવ અર્થ સત્તા કહેવાય છે. તેમાં એ 'સૃજ્' ધાતુના અર્થને અભેદ સંબંધ વડે અન્યથ કરીએ, એટલે સહરૂ અર્થનો લાભ થાય છે. તેથી એ સર્ગ પણ સ રૂપ પરમાત્માથી જુદો કહી શકાનો નથી.^{૧૬} આપણ સર્વ વિદ્વાનોની દષ્ટિમાં કયું ઉત્પ થતું નથી અને કરાનો નાશ પણ થતો નથી પરંતુ સર્વ સાંત તથા જન્મ આદિ વિકારો રહિત સહરૂપ (બ્રહ્મરૂપ) છે.^{૧૭} બ્રહ્મ સર્વ સત્ત રૂપ છે અને જગત પણ બ્રહ્મરૂપ હોવાથી સત્ત સત્તારૂપ છે. તો પછી તેમાં કયા વિધિ-નિયમને અવકાશ છે? તે તમે જ કહો.^{૧૮} બ્રહ્મની અંદ જ માયાશક્તિ રહેલ છે, તે વડે જ અસુક પદાર્ છે અને અસુક નથી, એવો લોકિક વ્યવહાર થાય છે. કેમકે તે બ્રહ્મ જ માયાના ચોગ્ય અવિવેચીએને તેવે પ્રકારે ભાસે છે. જમ જ માયાશક્તિનો વિકાસ થતો જાય છે, તેમ તે સર્વના આત્મારૂપ બ્રહ્મ સર્વશક્તિમાન થઈ જઈ સર્વ પદાર્થરૂપે પ્રતીત થાય છે.^{૨૦} પરમાર્થ અણનાર (તુરીય અવસ્થામાં) સદા રહેનાર પડિતોની દષ્ટિમાં જગત, સ્વપ્ર અને સુષુપ્તિ આદિ કશું છે જ નહિ અને યથાસ્થિતપણે સદ રહેલ પણ છે.^{૨૧} જમ સ્વપ્રતનગર અને સકલપ નગર અનુભવમાં આવતાં છતાં તેનું કશું પદ વાસ્તવ સ્વરૂપ નથી, તેમ સૃષ્ટિના આરંભ

માંડી આ જગત અનુભવમાં આવતાં છતાં તેનું કશું પણ વાસ્તવ સ્વરૂપ જ નથી.^{૨૨} આ સ્વમ-સૃષ્ટિનો દ્રષ્ટા એવો જીવ (પ્રાણ આદિ ઉપાધિ-વાળો) આ લોકમાં સંભવે છે; પરંતુ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં તો (બીજું) કશું ન હોવાથી) દરેક રહિત કેવળ શુદ્ધ ચિદાકાશ જ પ્રકાશે છે, અને તે આકાશથી પણ વિશેષ સ્વચ્છ છે.^{૨૩} વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ જોતાં આહી દ્રષ્ટા કે ભોક્તા કશું નથી; સર્વ એક ચિદ્રૂપ જ છે. તે ક્ષારૂપ નથી, છતાં કાંઈક આરોપિતરૂપે પ્રતીતિમાં પણ આવે છે. તેને વિશે વાણી પહોંચી શકતી નથી, તેથી મોનનો જ આશ્રય લેવો પડે છે.^{૨૪} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં કારણના અભાવને લીધે, ચિદા-કાશની અંદર સ્વમનગર અને સકલ્પનગરની પેઠે જેવા વિવર્તનો ઉદય થાય છે, તેવો જ તે ધણા હાંબા કાળ સુધી ઠેક પ્રલયપર્યંત રહે છે.^{૨૫} આમ બાળક પોતાના અંગવસ્ત્ર આદિ પર આવે-ખેલ વ્યાધ તથા સર્પ આદિના ચિત્રથી ભય પામે છે અને પ્રૌઢ પુરુષ અંગવસ્ત્ર આદિમાં આવે-ખેલ વ્યાધ તથા સર્પ આદિથી ભય પામતો નથી, તે જ પ્રમાણે દ્વૈતરૂપ આ જ કંઈ છે, તે ચિદા-ત્મારૂપ જ છે. અજ્ઞાનને લીધે અવિવેકી પુરુષ તેનાથી ડરે છે. પરંતુ જ્ઞાન થવાથી જ્ઞાનીને તેનો ભય થતો નથી.^{૨૬} તત્ત્વદૃષ્ટિથી જોતાં આદિ, મધ્ય તથા અતથી રહિત, અનંત અને અતિ સ્વચ્છ બ્રહ્મ જ બ્રાહ્મિને લીધે અતિ વિકારી અને નાના પ્રકારે થઈ રહેલ ભાસે છે. બાકી, તે યથાસ્થિતપણે રહેનાર છે અને સદાકાળ પ્રકાશમય છે. આ જગત વિદ્યારનાણું જણાય છે, છતાં જ્ઞાનનો ઉદય થતાં તે વસ્તુતઃ શાંત બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૭}

અનાદિમધ્યાન્તમનન્તમેકમત્યન્તમેવાતિ-વિકારિ નાના । યથાસ્થિતં માસ્વરમપ્યશન્ત-મિદં સમસ્તં પરિશન્તમેવ ॥ ૨૭ ॥

સર્ગ ૧૪૬ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૧૪૭ મો ~

જગતરૂપી દશ્યનું વર્ણન

॥ મુનિઠ્ઠવાચ ॥

અનંતરં મહાવાહો સુપુષ્પાન્નિર્ગતસ્ય મે ।

સ્વમં જગદૃશ્યમિદં સાગરાદિવ નિર્ગતમ્ ॥ ૧ ॥

મુનિં બોલ્યા:-હે મહાબાહો ! પછી હું સુપુષ્પિ અવસ્થામાંથી સ્વમાવસ્થાની અંદર આગ્યો, જોતલે મને આ જગતરૂપી દરેક નીક-જેહું જણાયું.^૧ તે બધું સમુદ્રમાંથી મળિું, મોતી આદિ નીકળતાં હોય તેવું જણાયું હતું અને તે બધું આકાશના અવયવમાંથી અથવા પૃથ્વીમાંથી કે ચિત્તમાંથી કિંવા દૃષ્ટિમાંથી પ્રકટ થયું હોય તેવો ભાવ બતાવતું હતું. તે વૃક્ષોમાંથી બધું પ્રકુલિત થઈ ગયેલ હોય અને બધું પ્રથમથી જ સિદ્ધ એવી કાંઈ સૃષ્ટિ તે સમયે ઉત્પન્ન થઈ દેખાતી હોય તેવું જણાતું હતું. કાંઠા ઉપર અથકાયા કરતા સમુદ્રનો તે બધું તરંગોના સમૂહ હોય અથવા નેત્રની અંદર મસલાં, મેવાળા, બે ચંદ્ર ઇત્યાદિ બ્રાંતિ ખડી થઈ દેખાતી હોય એવા ભાવને સૂચવતું હતું.^{૨,૩} તે બધું આકાશમાંથી કે દિશાઓમાંથી ચાલ્યું આવ્યું હોય અથવા તો પવંતોમાંથી કે પૃથ્વીમાંથી આવિર્ભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયું હોય તેવું જણાતું હતું.^૪ તે બધું હૃદયમાંથી જ બહાર નીકળ્યું હોય તેવો ભાવ બતાવતું હતું અને બધું આકાશમાં મેથોનો પ્રવેશ થતો હોય તેવું જણાતું હતું તથા બધું વૃક્ષો-માંથી ઉત્પન્ન થયું હોય અથવા પૃથ્વીમાંથી ધાન્યની પેઠે પ્રકટ થતું હોય તેમ જણાતું હતું.^૫ બધું અવયવોમાંથી તે બહાર નીકળી આવ્યું હોય, અથવા ઇન્દ્રિયો વડે તે બધું પ્રકટ થઈ

* આ એકસોસુડાનોસમા સર્ગમાં દર્શાવેલ વડે સુપુષ્પિ અવસ્થામાંથી સ્વમ અવસ્થામાં આવવાનો ક્રમ કહેવામાં આવેલો; અને પોતાના પ્રથમના કુદૃબ આદિ-નું દર્શન તથા તેનું વાસ્તવ તત્ત્વ નિરૂપણ કરાશે.

ગયુ હોય, અથવા હ્રગકામાંથી પ્રકટ થતુ તે કાઈ ચિત્ર હોય, અથવા મંદિરમાંથી નીકળી તે બહાર પ્રકટરૂપે દેખાતું હોય તેમ દેખાતું હતું.^૬ જાણે આકાશમાંથી ઊડી ઠાણુ જાણે ક્યાંયથી આવી પહોંચુ હોય તેવા ભાવને તે સૂચવતુ હતું, અથવા તો જાણે પૃથ્વીમાં સંચય કરી રાખેલ પ્રભુ પરલોકમાં ફળરૂપે પ્રાપ્ત થયું હોય, કિવા રાખને પ્રજા તરફથી મળેલ એવી કાઈ અપૂર્વ ભેટ હોય તેવું દેખાતું હતું.^૭ જાણે પ્રલંકરૂપી વૃક્ષનું પુષ્પ જ કાળયોગે વિકસિત થયું ગયું હોય, સમુદ્રનો જાણે કાઈ અપૂર્વ તરંગ હોય અને ચિદાકાશરૂપી સ્તભની અંદર જાણે કોતર્યા વિના જ પ્રકટ થઈ ગયેલી કાઈ સુંદર પૂતળી હોય તેવા તે દેખાવ આપતું હતું.^૮ આકાશરૂપી મુક્તિકાના વિકારરૂપ અનંત બીજોવાણુ તે જાણે આકાશનગર હોય, અથવા મનરૂપી હાથીનો તે જાણે કાઈ રમણીય વિલાસ હોય, અથવા મિથ્યા છતાં જાણે જીવતું તે સર્વસ્વ હોય એમ જણાતું હતું.^૯ આકાશની અંદર ભીંત વિના જ કેમ જાણે કાઈ વિચિત્ર ચિત્ર જ આલેખેલ હોય તેવું તે જણાતું હતું અને માયા રચવામાં સમર્થ એવા અવિદ્યાના નામને ધારણ કરનાર કાઈ ઐન્દ્રભક્ષિકની માયાનું તે જાણે સર્વસ્વ હોય તેવું દેખાતું હતું.^{૧૦} તે મોટા આરંભવાણું અને સ્થિર છતાં દેશકાળથી રહિત હતું, નાના પ્રકારના અનેક પદાર્થો વડે યુક્ત છતાં અદ્વિતીય હતું અને અનેક પ્રકારે દેખાતાં છતાં તે કશારૂપ નહોતું.^{૧૧} અવસ્તુરૂપ હોવાથી તે ગંધર્વનગરના દર્યાંત જેવું હતું અને અત્યંત અવસ્થામાં ભ્રાંતિ વડે પ્રતીતિમાં આવતાં અજીવ સર્પ તથા ઝાંઝનાના જળ જેવું હતું. તે ચિદાકાશના એક વિવર્તારૂપ હતું અને નહિ રચાયેલ છતાં જાણે ખરેખર રચાયેલ જ હોય તેવું જણાતું હતું તે દેશ, કાળ, ક્રિયા, દ્રવ્ય, ઉત્પત્તિ અને સંહાર ક્રમ હતું. વળી તે દેવતા, દૈત્ય અને મનુષ્યો

વડે યુક્ત અને ત્રૈલોક્યના આધારરૂપ એવા પોતાના અંદર અંદરના ભાગો વડે મનોહર હતું તથા પોતાના જીવ જીવ કોઠામાં રહેલા ખીન્નેના સમૂહ વડે સંપૂર્ણ ભરેલા દાકમ જેવું હતું. આમ તે પોતાની અંદર રહેલાં અનેક પ્રાણીઓ વડે ભરપૂર હતું, નદી, પર્વત, વન ઇત્યાદિમાં પ્રતિબિંબરૂપે રહેલ આકાશના તારાઓ અને વાદળાંઓથી વ્યાપ્ત હતું અને ધ્રુવવાટ કર્યા કરતા સમુદ્રના ચપ્પ સાથે ભળી ગયેલા પવનના ચપ્પ વડે ચપ્પાયમાન હતું. આમ સ્વપ્નની અંદર મેં એ દરશના સમૂહને જોયા અને તેમાં મને માં પૂર્વનું જ ગામ તથા પૂર્વનું જ ઘર એવા આબ્યાં. વળી મેં તેટલી જ અવસ્થાવાળા તે જ બધુઓ, તે જ પુત્રો, તે જ સ્ત્રી અને તે જ ધ દીકાં. આમ મહાસાગરમાં જીપકડો તરંગ ત ઉપર ગયેલ અને વ્યાકુળ થઈ ગયેલ પોતાના પૂર્વના તરંગને જમ પાછો ખેંચે છે, તે તેઓ ધર, ગામ, પુત્ર અને બંધુ આદિની માર પૂર્વની વાસનાને બળાહારથી પાછાં ખેંચે લાવતાં હતાં.^{૧૨-૧૮} પછી હું તે સર્વના આલિંગનથી સુખ પામ્યો. હું તે સમયે તે વાસનાથી ખેંચાયો હતો, તેથી પૂર્વની સ્મૃતિને સાવ ભૂલ ગયો હતો.^{૧૯} જમ અરીસો જ વસ્તુ પોતાના પાસે આવે તેના પ્રતિબિંબને પોતાની મેળે જ અહણ કરી લે છે, તેમ ચિદરૂપ અરીસો પણ વાસના વડે જ પદાર્થ પોતા તરફ ખેંચાઈ આવે છે, તેને સ્વાભાવિક રીતે જ અહણ કરી લે છે.^{૨૦} હે પ્રિય વ્યાધ ! સર્વ ચિદાકાશરૂપ જ છે. એવો જને જોઈ થઈ ગયો હોય છે, તે વાસનામય દ્વિપ્રપંચ વડે ખેંચાતા નથી. તે તો દેવતા પોતાની સ્વરૂપચિત્તિમાં જ આરૂઢ રહે છે.^{૨૧} જ્ઞાન વડે સુશોભિત એવી જની નિર્મળ સ્મૃતિ કાઈ દિવસ પણ નાશ પામતી નથી, તેને આ દ્વેતરૂપી પિચાય કાઈ પણ બાંધ કરતા નથી.^{૨૨} અન્યરૂપોના અને અસ્થાયીના અગ્રાગમ વડે તથા

અભ્યાસયોગ વડે જન્મનામાં તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉદય થાય છે, તેમનામાં પછી ફરી વાર તે તત્ત્વજ્ઞાન પોતાના ઉદયતું વિસ્મરણ ન કરતાં અહર્નિશ કાયમ જ રહે છે.^{૨૩} તે વખતે મારું તત્ત્વજ્ઞાન પ્રોઠ ન હતું. તેથી તે બંધુ, સ્ત્રી, પુત્ર આદિની વાસના વડે પરાસ્ત થઈ ગયું હતું. પરંતુ આજે તો કુર્વાસનાનો સમૂહ મારી બુદ્ધિને બાધિત કરવાને સમર્થ નથી અને હવે તો તે કશા હિસાબમાં નથી.^{૨૪} હે વ્યાધ ! તારી બુદ્ધિ પણ સત્સંગથી રહિત છે, તેથી હમણાં તરતમાં તે શાંતિ પામતી નથી. પરંતુ અનેક કટ્ટ વડે દ્રેનના સ્વરૂપનો બોધ થશે અને સાધનોના અભ્યાસના પરિશ્રમથી જ્ઞાનનો ઉદય થશે, એટલે તે શાંતિને પ્રાપ્ત થઈ જશે.^{૨૫}

વ્યાધ યોદ્યોઃ—હે મહારાજ ! આપ જ કહો છો તે સત્ય છે; કેમકે આપનાં આવાં પવિત્ર અને બોધ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં બચ્ચનો વડે પણ મારી બુદ્ધિ પરમપદમાં વિઘ્નિત થતી નથી.^{૨૬} આ સદ્વસ્તુ અનુભવમાં આવતાં છતાં પણ આમ થતું હશે કે નહિ થતું હોય, એવો સંશયોનો સમૂહ હજી અધાપિ શાંત થતો નથી.^{૨૭} અંહો ! અભ્યાસ વડે સુદૃઢ બની ગયેલી આ અવિદ્યા દુરંત છે. તે વસ્તુતાએ જોતાં છે જ નહિ; તેથી તે શાંત જ છે, છતાં હજી પણ શાંત થતી નથી.^{૨૮} ઉત્તમ શાસ્ત્રો, શુરપરંપરા અને વિચાર ઇત્યાદિ વડે મનોહર અંગનાના સત્સંગથી પદ—પદાર્થ વિષે વિવેકબુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે. તે વિવેકબુદ્ધિના અભ્યાસથી તત્ત્વજ્ઞાન પ્રકટે છે. તે તત્ત્વજ્ઞાનના ક્રમથી આ જગતનો ભ્રમ સમી જાય છે. બાકી બીજા કોઈ પણ પ્રકારથી તે શાંત થતો નથી, એવો મારો દૃઢ નિશ્ચય છે.^{૨૯}

સત્સંગતેઃ પદપદાર્થવિષુદ્ધિદ્વદેઃ સચ્ચાસ-સન્નમચિત્તમનોહરાંગૈઃ । અધ્યાસતઃ પ્રશમ-મેતિ જગદ્ભ્રમોડયં નાન્યેન કેનચિદપીતિ વિનિશ્ચિતિર્મહા ॥ ૨૯ ॥

સર્ગ ૧૪૭ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૪૮ મો ~*~

સ્વપ્નની સત્યતા તથા અસત્યતા વિષે

॥ વ્યાધ ઉવાચ ॥

‘એવં ચેતન્મુનિશ્રેષ્ઠ સત્યતાઽસત્યતા કથમ્ ।

સ્થિતઃ સ્વપ્નદશા ચૈષ્ણુમહાન્ સંશયો મમ ॥૧॥

વ્યાધ યોદ્યોઃ—હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! જો આપ કહો છો તેમ જ હોય, તો કેટલાંક સ્વપ્નમાં સત્યતા અને કેટલાંકમાં અસત્યતા કેમ હોય છે ? સ્વપ્નદશિ વડે જોતાં મારા ચિત્તમાં આ એક મોટો સંશય ઉત્પન્ન થાય છે.^૧

મુનિ યોદ્યોઃ—શિદ્ધાંતોની અંદર સ્વપ્ન અવસ્થામાં યોગ્ય દેશ, કાળ, ક્રિયા અને દ્રવ્યના સંયોગથી જ સંકલ્પ કાકતાલીયની પેઠે નિશ્ચયરૂપે ઉદય પામે છે, તે સત્યસ્વપ્ન નામે કહેવાય છે. મણિ, મંત્ર, ઔષધિ અને દ્રવ્યરૂપી નિમિત્ત વડે કોઈ સ્થળે તેનો વ્યભિચાર થતો નથી (તે બરાબર મળે છે); અને કોઈ સ્થળે (સાધનસંપત્તિના અભાવે) વ્યભિચાર પણ જોવામાં આવે છે. પરંતુ શાસ્ત્રમર્યાદા પ્રમાણે તેને સત્યસ્વપ્ન નામ વડે કહી શકાય છે.^{૨,૩} લેકામાં આ પ્રમાણે સત્યસ્વપ્નની સ્થિતિ રહેલી છે. એટલે તેના સત્ય અને અસત્યપણામાં કાકતાલીય ન્યાય વિના બીજું નિયામક સાધન મળતું નથી.^૪ હિરણ્યગર્ભ આદિના સંકલ્પતું સ્ફૂરણ બધાં જોવા નિશ્ચય બાંધી બેસે છે, ત્યાં સત્યસંકલ્પતાને લીધે તેનો સ્વભાવ જ તેવા ક્ષણ વડે યુક્ત હોવાથી તંત્રે રૂપે થઈ જાય છે.^૫ કદાચિત્ તે હિરણ્યગર્ભના નિશ્ચયને દ્રાઈ બીજા સિદ્ધનો વિરુદ્ધ સંકલ્પ પ્રતિબંધકારક હોય, તો પણ તે હિરણ્યગર્ભના પ્રોઠ નિશ્ચયને પ્રતિબંધ કરી શકે નહિ. તે તો હિરણ્યગર્ભ-

* આ એકસોઅડતાળીસમા સર્ગમાં સ્વપ્નની સત્યતા અને અસત્યતા વિષેનો હેતુ કહેવાશે અને જામત, સ્વપ્ન તથા સુષુપ્તિની એકતા અને ચિદકાશના સર્વરૂપ અર્થ રહેવા વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

ના સંકલ્પને અતુલ્ય રીતે જ ઉદય પામે છે.^૯ વસ્તુતાએ જોતાં બહાર અને અંદર કોઈ ઠેકાણે કોઈ પણ પદાર્થો નથી, પણ એક ચિદાકાશ જ છે. તે જની દૃઢ ઇચ્છા કરે છે, તેવાં અનેક જગત-ને રૂપે પોતે થઈ જાય છે.^{૧૦} શાસ્ત્ર આદિ પ્રમાણ ના બળથી 'આ સ્વપ્ન સત્ય છે,' એવો અંદર દૃઢ નિશ્ચય બંધાઈ ગયો હોય, તો તે તેવે સત્ય-પણે ઉદય પામી અતુલવર્મા આવે છે. પછી શાસ્ત્ર આદિ પ્રમાણના સંશયને લીધે જો તેમાં કોઈ સંદેહ હોય, તો તે સંદિગ્ધરૂપે અતુલવર્મા આવે છે.^{૧૧} જો સ્વપ્નના સત્યપણા વિષે કલ્પના થઈ હોય, તો કદાચિત્ તે ધારણ કરી જીવ કોઈ કારણથી પ્રાપ્ત થાય, તો પણ આ કૃણ સ્વપ્ને સૂચવેલ છે, એમ તે મનુષ્ય પોતાના નિશ્ચય પ્રમાણે સમજે છે.^{૧૨} ત્રણે લોકની અંદરના સર્વે પદાર્થો તે તે પુરુષના પોતાના આત્માની અંદર ધણા કાળના લાંબા પરિચયથી દૃઢ રીતે આરૂઢ થયેલા હોય છે; છતાં ઘણે લાંબે સમયે કે થોડા જ સમય-માં તે દેશ, કાળ અને યત્ન ઇત્યાદિના ચોગથી પોતાના પૂર્વસ્વભાવને છોડી દે છે. કેવળ એક ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વભાવને છોડતું નથી અને તે જ સત્ય છે.^{૧૩} સૃષ્ટિના આદિકાળથી માંડીને એ ચિદાકાશનો જ આ જગત એક વિવર્ત છે. એ વિશાળ ચિદાકાશ જ પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે ઇતર વસ્તુઓની સત્તાને વિસ્તારે છે. એક ચિન્માત્ર પ્રસન્ને છોડી, બાકી બીજું સર્વ નિરંતર ચિદ્રૂપે સત્ય છે અને આરોપિતરૂપે અસત્ય છે, તેમજ નિયમ વડે યુક્ત અને નિયમથી રહિત છે, એમ તમે સમજો.^{૧૪, ૧૫} સદ્રૂપ એવું પ્રભ જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે, બીજું કશું છે જ નહિ; તો પછી એ આભાસમાં સત્ય-અસત્યનો શો વિચાર કરવો! બુદ્ધ પુરુષોને સ્વપ્ન ક્યાંક સત્ય, અને ક્યાંક અસત્ય જણાય છે; અને પ્રબુદ્ધ પુરુષોને તો તેમાં સત્યતા કે અસત્યતા કશું કશું નથી. ચિદાત્માની પ્રાંતિ જ જગતને

નામે આકારવાળી ભાસે છે અને તે મિથ્યા-પણાથી પોતાના પ્રાંતિભાવને સૂચવે છે. તો પછી તેને યથાર્થ કેમ કહી શકાય? ^{૧૬-૧૭} જળ જેમ પોતાની અંદર દ્રવપણાને ધારણ કરી લે છે, તેમ ચિદાકાશ ચિત્તરૂપ બની રહે છે. પોતાના આત્માની અંદર જ કોઈ વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, તે જ આ જગત છે. જેમ સ્વપ્નને જોઈ સુષુપ્તિનો અનુભવ થાય છે, તેમ જગતને જોઈ સ્વપ્નનો અનુભવ થાય છે. માટે હે મહા-બુદ્ધિશાળી! આ જગત તે સ્વપ્ન જ છે, એમ સમજો અને સ્વપ્નને જગતરૂપ સમજો. એક પ્રભ જ એ બન્ને રૂપે જન્મ આદિ વિકારથી રહિત થઈ રહેલ છે.^{૧૮-૨૦} દૃશ્યથી રહિત એક ચિદાકાશ-નો જ આ સર્વ વિવર્ત છે અને તેની અંદર જગત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ આદિ સંજ્ઞાઓ પર્યાય ચળવળની પેઠે કલ્પનામાં આવી છે. અહીં કોઈ પણ જગતનો દૃઢ નિયમ કે અનિયમ જરૂર કશું નથી. સ્વપ્ન આદિરૂપે વિવર્તભાવથી દેખાતા ચિદાકાશની અંદર નિયતની (એક ચોક્કસ નિયમની) અને અનિયતની (અનિયમિતપણાની) કલ્પના ક્યાંથી હોય? તે તમે જ કહો. જ્યાં સુધી ચિત્ત દૃશ્યરૂપી સ્વપ્નની અંદર છે એવું ભાન હોય છે, ત્યાં સુધી તે જ બંધનરૂપ થાય છે. માટે તત્ત્વવેત્તાએ ચિત્તને બહિર્મુખ ન થવા દેતાં નિયમમાં રાખવું. પોતાની મેળે જ યથેચ્છ ગતિ કરનારી પવનની રેખાની પેઠે ચિદાત્મા પણ વિનાકારણે જ બહિર્મુખ થાય છે, તેમાં વળી ચોક્કસ નિયમની કલ્પના કેવી હોય અને ક્યાંથી હોય? ^{૨૧-૨૨} ચિદાત્મા બહિર્મુખ થાય છે, તેમાં કદાચિત્ આકાર આદિને કારણરૂપ કલ્પવામાં આવે; તો પણ જ્યારે આ સૃષ્ટિ જ કારણ વિના પ્રતીતિમાં આવે છે, ત્યારે તે ચિદાકાશથી બુદ્ધી ક્યાં રહી? આમ તે ચિદાકાશરૂપ જ છે અને આકાર આદિ કશું તેનાથી બુદ્ધ કહી શકતું નથી.^{૨૩} બાકી, એટલો તો ચોક્કસ નિયમ છે

કે, ચિદાકાશ બ્યારે જ્યે પ્રકારે વિવર્તલાવતે પામે છે, ત્યારે વ્યાવહારિક, પારમાર્થિક કે પ્રાતિભાસિકરૂપે તેની પ્રતીતિ થાય છે. તેમાં બીજા તદ્દાવત થતા નથી.^{૨૪} સ્વપ્નમાં કોઈક સમયે સત્યતા અને કોઈક સમયે અસત્યતા પણ જોવામાં આવે છે, તેમાં કશો ચોક્કસ નિયમ નથી. તેથી કાકતાલીયની પેઠે તેની અતક્ય ગતિ ભાસે છે.^{૨૫} કેટલાક વિષયમાં પોતાના પુરુષપ્રયત્ન વડે મણિ-મંત્ર-ઔષધ આદિના પ્રભાવથી સ્વપ્નમાં પણ સત્યતાનો નિયમ દેખાય છે અને તે જાગૃત-માં પણ અનુભવમાં આવે છે.^{૨૬} પણ વસ્તુતાએ જોતાં જાગૃત અને સ્વપ્ન એ બન્ને ચિદાકાશનો એક વિવર્ત છે. તેમાં શી ભિન્નતા રહી છે? જાગૃતમાં અને સ્વપ્નનગરમાં દરયનો અનુભવ સરખો થવાથી તે બન્ને સરખાં જ છે.^{૨૭} વસ્તુતાએ જોતાં જાગૃત સંભવત્ જ નથી. જે જાગૃત શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે, તે પણ સુષુપ્તિથી રહિત એવા આત્માનું સ્વપ્ન જ છે અને તે જગતરૂપે કહેવાય છે.^{૨૮} એવી જ રીતે સ્વપ્ન પણ નથી, જે કોઈ સ્વપ્નના જવું કહેવાય છે, તે પણ સુષુપ્તિમાં, જાગૃતમાં અને સ્વપ્નમાં સદા એકરૂપ રહેનાર બ્રહ્મનું ચિન્મય સ્વરૂપ જ છે.^{૨૯} એ પ્રમાણે જાગૃત-સ્વપ્ન આદિ આ કશું કોઈ દિવસ છે જ નહિ, પણ અવિનાશી ચિત્સત્તા જ દેહધ્યાસને લીધે મરણની ભ્રાંતિને અનુભવે છે અને પછી દશ્ય ને પણ ભ્રાંતિ વડે અનુભવે છે.^{૩૦} જમ અને ત કાળપર્યંત નિરંતર તેનાં તે જ જળખિંડુઓ તથા તરંગો સમુદ્રમાં ઊછળતાં રહે છે, જમ તેનાં તે જ વાદળોના વારંવાર આકાશમાં ધૂમતાં રહે છે અને જમ તેની તે જ દિશા દિગ્બ્રમને લીધે બીજી જગતે અણવામાં આવે છે, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર આ સર્વ સૃષ્ટિકલ્પના અનન્યરૂપે રહી છે. તે વસ્તુતાએ નહિ દેખાતાં છતાં ભ્રાંતિને લીધે જમ બણે જુદે રૂપે રહેલ દેખાય તેમ ભાસે છે. શિશુઓની અંદર (અપ્રકટરૂપે) રહેલ દેખા-

ઓની પેઠે તે જુદા જગતે દેખાય છે, પણ પરબ્રહ્મથી તે જુદી નથી. તો પછી તેમાં સ્વપ્ન-જાગૃત આદિની સ્થિતિ કેવી દેખાય?^{૩૧,૩૨} આ આત્મા જાગૃત, સ્વપ્ન, સુષુપ્તિ તથા તુરિય એ ચારે અવસ્થારૂપી શરીરને ધારણ કરે છે, નિરાકાર છે, સર્વને આકારે પ્રતીતિમાં આવતાં છતાં કાળની કલ્પનાથી રહિત છે અને સૃષ્ટિરૂપી શરીરને ધારણ કરી રહેલ છે. તે પોતાના ચિન્મય સ્વરૂપ વડે વ્યાપ્ત છે અને વસ્તુતાએ શૂન્ય એવા દશ્યથી યુક્ત છે; છતાં તેનાથી રહિત જ છે. આમ આ સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે અને તેનાથી કોઈ પણ જુદું નથી.^{૩૩} આકાશ, પવન, અગ્નિ, જળ, પૃથ્વી, બીજા લોકો તથા મેઘો સાથેનું આ દશ્યજગત સૃષ્ટિના આદિકાળમાં કારણનો અનુભવ નહિ થવાથી કેવળ (હિરણ્યગર્ભના) ચિત્તરૂપ છે. તે નામથી રહિત છે, ચિદરૂપ સાક્ષી વડે યુક્ત છે અને અતે મનનો લઈ યઈ જતાં શુદ્ધ ચિદરૂપ જ અનુભવમાં આવે છે. અંતરૂપે, કોઈ પણ વસ્તુ તેનાથી જુદી છે જ નહિ.^{૩૪}

સાકાશાનિલવહિવારિધરણીલોકાન્તરાંભો-
ધરં સર્ગાદાવપિ કારણાનનુમવાધિત્તાત્મકં
કેવલમ્ । નામ્ના વર્જિતમેવ યોગ્યવપુષા સંયુક્ત-
મેવાન્તતઃ શુદ્ધં વેદનમાત્રમેવ સકલં દર્શ્યં ન
વસ્ત્વન્તરમ્ ॥ ૩૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સ્વપ્નની
સત્યતા તથા અસત્યતા વિષે' એ
નામનો સર્ગ ૧૪૮ મો સમાપ્ત

૭ સર્ગ ૧૪૯ મો ૭

સ્વપ્રવૃત્તાંત

॥ વ્યાઘ ઉવાચ ॥

અનંતરં મુને બ્રૂહિ તત્ત્વં જાગતસ્ય તે ।

કિં વૃત્તમુરુવૃત્તાંતશતનિર્વાણસંસૃતઃ ॥ ૧ ॥

વ્યાધ યોદ્યાઃ—હે મહારાજ ! તમે તે પ્રાણીના દેહની અંદર સેકડો વિસ્તીર્ણ વૃત્તાંતોની સાથે પ્રલય અને સંસારને અનુભવતા હતા. તમને તે ધરની અંદર ભાર્યા, બંધુ આદિ સાથે સહવાસ થયા ખાદ્ય જગત સંબંધી કેવા વૃત્તાંતોને અનુભવ થયો ? તેવું તંત્ર કહો.^૧

મુનિ યોદ્યાઃ—હે સદાચરણમાં પ્રીતિ રાખનાર સાધુ ! પછી તે પ્રાણીના દેહની અંદર રહેનાર જોજમાં મને જે કંઈ અપૂર્વ વૃત્તાંતોને અનુભવ થયો, તે તમે સાંભળો.^૨ ત્યાં રહેવાથી હું આત્માના ચમત્કારને જૂઠી ગયો હતો અને ઋતુ તથા સંવત્સરરૂપી મારા કાળ એમ ને એમ વ્યતીત થવા લાગ્યો.^૩ હું આત્મજ્ઞાનથી રહિત હતો અને પોતાની પત્નીમાં આસક્ત ચિત્તવાળો થઈ ગયો હતો. મારા સોળ વર્ષ ગૃહસ્થાશ્રમમાં આ પ્રમાણે વ્યતીત થયાં. કાઠએક દિવસે મારે ઘેર ઉચ્ચ તપવાળા ને મહાજ્ઞાનવાળા મહામાન્ય મુનિ અતિથિરૂપે આવ્યા.^૪ હે પ્રિય વ્યાધ ! મેં તેમની સારી પેઠે પૂજા કરી. તે પ્રસન્નતાપૂર્વક ભોજન કરી સૂતા. પછી મેં તેમને મનુષ્યોના સમૂહને પ્રાપ્ત થતાં કેટલાંક સમાન સુખ-દુઃખોના ક્રમ વિષે વિચાર કરી આ પ્રમાણે પૂછ્યું : 'હે મહારાજ ! આપણા જ્ઞાની છો અને જગતની સર્વ ગતિને જાણો છો ; કેમકે આપનો કરો કોષ દેખાતો નથી અને વિષયસુખમાં કંઈ અસક્તિ નથી. શરદઋતુમાં જેમ ફલાથી^૫ પુરુષોને ધાન્યની પ્રાપ્તિ

થાય, તેમ ક્રમ કરનારા જીવોને શુભ-અશુભ કર્મો વડે સુખ-દુઃખોની પ્રાપ્તિ થાય છે.^૬ શું આ સકલ પ્રબંધો એકસાથે જ કંઈ અશુભ કર્મ કરે છે, કે તેથી તેમને સર્વ ભક્ષ્ય તથા અભક્ષ્યનું ભક્ષણ કરનારા દુકાળી આદિ દોષો (દુઃખો) એકસાથે જ ભોગવવાં પડે છે ?^૭ દુર્ભિક્ષને ઉત્પન્ન કરનાર અનાવૃદ્ધિ અને અતિવૃદ્ધિની ઉત્પાત સર્વ ભક્ષ્ય-અભક્ષ્યને ભક્ષણ કરાવનાર છે. તે શું સર્વને એક જ વખતે સાથે પ્રાપ્ત થાય છે ? અને કયા મનુષ્યસમુદાયનાં સરખાં દુઃખો તેવું ક્ષણ આપે છે ?^૮ મારે આ પ્રશ્ન સાંભળીને એ મહાત્મા મારા તરફ જોઈ રહ્યા અને જાણે વિસ્મયથી મલકી રહ્યા. પછી તે ઉત્ક્રાંતિ ચિત્તથી અમૃતની વૃદ્ધિના જવું સુંદર અને માન આપવા યોગ્ય આ વચન યોદ્યા.^૯

શ્રીજ મુનિ યોદ્યાઃ—હે સુશીલ ! તમારા વિવેકવાળા અંતઃકરણમાં આ દૃશ્યનું જે કંઈ કારણ સત્ય કે અસત્ય જણાતું હોય, તે ચાથી જણાય છે ? એ તમે કહો.^{૧૦} તમે સંપૂર્ણપણે તમારા આત્માનું સ્મરણ કરો કે તમે દોષ છો ? અહીં ક્યાં આવ્યા છો ? હું દોષ છું ? આ દૃશ્ય શું છે ? સાર શું છે ? અને અસાર શું છે ?^{૧૧} હે ભાઈ ! આ સર્વ સ્વપ્રમાત્ર જ છે, તમે તે કેમ સમજતા નથી ? કેમકે હું એક તમારો સ્વપ્રાનર છું અને તમે મારા સ્વપ્રપુરુષ જવા છો.^{૧૨} આ જગત નામરૂપથી રહિત, અનાદિ અને નિર્વિકલ્પ પ્રભરૂપ છે. કેમકે ચિન્માત્રતત્ત્વરૂપી કાયનો તે એક ચળકાટ જ છે.^{૧૩} આ સર્વવ્યાપી ચિન્માત્ર તત્ત્વનું આત્મ જ સ્વાભાવિક રૂપ છે. તે જ્યાં જવું સમજે છે, ત્યાં તેવું જ થયેલ અનુભવમાં આવે છે.^{૧૪} જો સર્વ વસ્તુઓનું સકારપણ કલ્પનામાં આવે, તો સર્વ કારણ ભાસે છે અને જો અકારપણ વિષે નિશ્ચય થાય, તો સર્વ અકારણ ભાસે છે.^{૧૫} જે પ્રાણીના દેહમાં રહેલ જોજમાં આપણે રહ્યા છીએ, તે આપણા અને આપણને

+ આ એકસોએકઅષ્ટમાસમા સર્ગમાં સ્વપ્રવૃત્તાંતમાં પોતાને ઘેર આવેલ એ મુનિના મુખથી અનંકને સમાન દુઃખ આદિ પ્રાપ્તિનાં નિમિત્ત સંજ્ઞા વિષે વર્ણન આવશે.

દેખાતી પ્રજના વિરાટરૂપ થઈ રહેલ છે. વળી તે પ્રાણી પણ આપણા ચિદાત્માની કલ્પના વડે જ વિરાટભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે.^{૧૮} બીજી પ્રજાઓનો વળી બીજો જ પ્રાણી 'વિરાટરૂપ' થશે અને તે દેહમાં દેખાતાં સુખ-દુઃખોના, સંપત્તિ-વિપત્તિના તેમ જ પાપ-પુણ્યના કારણરૂપ પણ (લોક્તારૂપે) તે જ થાય છે.^{૧૯} વિરાટ સર્વના આધારરૂપ છે. એવા વિરાટના ધાતુમાં કાંઈ વિકાર થાય છે, એટલે એ વિરાટના અંગના અવયવરૂપ એવા આ સર્વ મનુષ્યસમૂહને એક-સાથે અને એક જ સમયે દુર્ભિક્ષ, વૃદ્ધિનો અભાવ અને પ્રલય તથા યોગ પ્રમાણે પ્રાપ્ત થાય છે, અથવા તો શાંત થઈ જાય છે. કેમકે વિરાટની સત્તા જ આ સૃષ્ટિના સૃષ્ટિભાવમાં હેતુરૂપ છે.^{૨૦, ૨૧} હે સુશીલ ! જન્મ અનેક વૃક્ષો ઉપર અકસ્માત્ વળ પડે છે, તેમ કેટલાંક દુષ્ટ કર્મોમાં કાકતાલીયની પેઠે જનસમુદાય ઉપર અકસ્માત્ દુઃખ આદિ આવી પડે છે.^{૨૨} જો પોતાનો ચિદાત્મા કર્મની કલ્પના કરી લે છે, તો જ તેને કર્મફળ ભોગવવું પડે છે. પણ જો તે કર્મની કલ્પનાથી રહિત હોય છે, તો તેને કર્મફળ ભોગવવું પડતું નથી.^{૨૩} જ્યાં જ્યાં જવે જવે પ્રકારે થોડા કે વિશાળ રૂપમાં જ જ કલ્પના ઉદય પામે છે, તેને ત્યાં ત્યાં તેવે તેવે જ પ્રકારે થોડા કે વિશાળ રૂપમાં અનુભવાય છે. જો તેમાં કશો હેતુ કલ્પાયો હોય, તો તે સહેતુક ભાસે છે અને જો તેમાં નિહેતુકપણું કલ્પાયું હોય, તો તે તેવું ભાસે છે.^{૨૪} સ્વપ્નમાં દેખાતા નગરમાં તેનું ઉપાદાનકારણ કે સહકારી કારણ આદિ કશું હોતું નથી; માટે તે અનાદિ, મંગળરૂપ, નિર્વિકાર અને ચિન્મય પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૫} આ સ્વપ્નભ્રમમાં કાંઈક કારણ વિના જ ભાસ્યા કરે છે અને કાંઈક કારણપૂર્વક દેખાય છે. આમ સ્વપ્ન સદૃશ અને અસદૃશ છે, તેથી તે શૂન્ય અને મિથ્યારૂપ છે.^{૨૬} સ્વપ્નના સર્વ અનુભવો

કાકતાલીયની પેઠે ભાસ્યા કરે છે. આ જગતનો અનુભવ પણ સ્વપ્નના જેવો જ છે, તેથી સ્વપ્નની પેઠે જ તે પણ બીજું કશું નથી. માત્ર ચિદાકાશ જ તેને આકારે પ્રસરી રહેલ છે.^{૨૭} જેના કારણ વિષેની રૂઢતા ચિત્તમાં થઈ ગઈ હોય છે, તે કારણવાળું જ ભાસ્યા કરે છે અને જેનું કારણ કશું પણ ચિત્તમાં રૂઢ થયેલું હોતું નથી, તે કારણ રહિત ભાસે છે.^{૨૮} સ્વપ્નની અંદર જ કાંઈ કાર્ય-કારણ આદિના ક્રમનો ઉદય થવાનો સ્વભાવ દેખાય છે, તે ચિદાત્માનો એક વિવર્ત જ છે. આવી જ રીતે આ જગતરૂપ સ્થૂળપ્રપંચનું પણ સમજી લેવું. માટે આ સર્વ શાંત પરબ્રહ્મરૂપ જ છે, એમ તત્ત્વવેત્તાઓ સમજી છે.^{૨૯} હે મહા-ભુદ્ધિશાળી મુનિ ! કયા પદાર્થો સત્ય કારણવાળા છે, તે તમે સાંભળો. આ જગતમાં પદાર્થોના ભિન્ન ભિન્ન સ્વભાવોનું શું કારણ છે ? આકાશનું શું કારણ છે ?^{૩૦} પૃથ્વી આદિના ઘટપણાનું શું કારણ છે ? તેની ઉત્પત્તિનું શું કારણ છે ? અવિ-ધાનું શું કારણ છે ? સ્વયંભૂ અને બ્રહ્મનું પણ શું કારણ છે ? સૃષ્ટિના આદિકાળમાં વાયુ, જળ અને તેજનું શું કારણ છે ? એ સર્વના સ્વરૂપનો નિર્ણય ચિદાત્મા સિવાય થઈ શકતો નથી. તેથી તેઓ ચિન્માત્મરૂપ છે. બાકી બીજું તેમનું કશું કારણ નથી.^{૩૧, ૩૨} મરી ગયા પછી છોડાને પિંડ લેવામાં અને બીજા દેહોનું ગ્રહણ કરવામાં શું કારણ છે ? એવી રીતે વસ્તુતાએ જોતાં પ્રયમથી જ આ સર્વ સૃષ્ટિઓ કારણ વિના જ પ્રાંતિરૂપે ભાસ્યા કરે છે.^{૩૩} એવે જ પ્રકારે તેની પ્રવૃત્તિ યથા કરે છે અને એવી જ રીતે તેના સહાર પણ યતો રહે છે. આકાશમાં પ્રાંતિ વડે દેખાતાં કુડાગાંની પેઠે આ સર્વ ઘણા કાળના અનુભવથી થયેલા પ્રાંતિ વડે જ દેખાય છે.^{૩૪} આમ બ્રહ્મ પોતે જ સૃષ્ટિરૂપે યથા છે અને તેમણે પોતાના રૂપની જ પાછળથી પૃથ્વી આદિ સંતાઓ કા પ્રથમ ચિદાકાશની અંદર પવનમાં

ચલનશક્તિની પેઠે કિંવા મનોરાન્યની પેઠે સૃષ્ટિ-
ઓ (સંક્રમરૂપે) ખડી થઈ બધ છે અને પછી
તે પોતાની મેળે જ દેહ તથા તેનાં કર્મ આદિ
કારણોની કલ્પના કરી લે છે.^{૭૧} પ્રથમ સૃષ્ટિની
કલ્પનાના સમયમાં હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પથી
જ ન પદાર્થ જન્મે જન્મે પ્રકારે કલ્પાય છે, તેવા
તેવા નિયમને તે તે ધારણ કરી લે છે. કેમકે
પોતાના સંકલ્પિત પદાર્થોમાં તેમ થતું પ્રત્યક્ષ
અનુભવમાં આવે છે. આમ ચિદાત્માનો એવો
સહજ સ્વભાવ જ છે, એમ બતાવ્ય છે.^{૭૨} પ્રથમ
હિરણ્યગર્ભના ચૈતન્યે સૃષ્ટિને અનુકૂળ પડે તેમ
જ પદાર્થનું જન્મું રૂપ પ્રતીત થવાનો સંકલ્પ
કર્યો, તેવું જ અધાપિપર્યંત તે થઈ રહેલ છે.
ખાટી વસ્તુતાએ જોતાં તે મારા પોતાના આત્મા-
રૂપ જ છે.^{૭૩} પ્રથમ-ખદાર્થ ગયેલી નિયમ-
ની કલ્પના ચિદાત્માના બીજ ઉત્કૃષ્ટ યત્ન
વડે અન્યથા થઈ શકે છે, પણ તેમાં વારંવાર
મોટા ઉત્કૃષ્ટ યત્નની જરૂર છે.^{૭૪} જીવાત્મા બધાં
કારણની કલ્પના કરી લે છે, ત્યાં તેને કારણની
સ્થિરતા અનુભવમાં આવે છે. બધાં તે કારણની
કલ્પના નથી કરતો, ત્યાં તેને કારણની પ્રતીતિ
પણ થતી નથી. ચિદાકાશની અંદર-વંટાળિયા
વાયુના ઝપાટાની પેઠે પ્રથમથી જ આ દરમ
વિસ્તરી રહેલ ભાસે છે અને તે અસત્ય છતાં
પ્રથમથી (સૃષ્ટિના આરંભકાળથી) જન્મ બણાવું
છે, તેવું જ અનપર્યંત થઈ રહેલ છે.^{૭૫}
કેટલાક જોવા ભેગા થઈ પોતે (સાથે જ) શુભ-
અશુભ કર્યો કરે છે અને પછી તેનાં તેનાં જ કુળ-
ને પણ ભેગા થઈ સાથે જ ભોગવે છે. વળી, કેટ-
લાક હજારો જીવો પર્વતોની શિલા ઉપર જીડતા
વજ્રપાતની પેઠે કાઈ પણ પ્રકારના કારણ વિના
જ દુઃખને ભોગવે છે.^{૭૬}

સંભૂય કેવન શુમાશુમાત્મકર્મ કુર્વન્તિ
તસ્ય સદૃશં ફલમાશ્રુવન્તિ । સંપ્રાશ્રુવન્તિ ચ
કેચિદ્ દુઃખં ત્વકારણકમેવ સહ-

સંસ્થાપા ॥ ૪૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સ્વમણર્તાત'
એ નામનો સર્ગ ૧૪૯ માં સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૧૫૦ મો —

મુનિને પોતાના પૂર્વદેહમાં જવાની
અશક્તિ વિષે

॥ મુનિહવાચ ॥

एवंप्रकारया युच्या तेनायं मुनिना तदा ।

तथाहं बोधितो येन गतो विदितवेद्यताम् ॥ ૧ ॥

મુનિ બોલ્યાઃ—આવી યુક્તિ વડે મને તે
મુનિએ બોધ આપ્યો, એટલે હું વિદિતવેદ્ય
(બણવાનું) સર્વ બધું બધું લીધેલ છે તેવો)
થઈ ગયો.^૧ પછી, તેમણે વિદાય માગી, પણ મેં
તેમને લાંબી પ્રાર્થનાઓ કરીને જવા દીધા નહિ.
આથી, તે મહાત્માએ માર્ગ જવા થયેલા એવા
મારે ત્યાં નિવાસ કર્યો.^૨ જ મુનિએ મને
અંદ્રમાના ઉદય જવું શુભ વચન કહ્યું હતું, તે
મુનિવચ્ચ આ તમારી પાસે જ રહેલ છે.^૩
પોતાના થોડા જ ઉપદેશ વડે મારા મોહને
નિવૃત્ત કરનાર તથા દરશના પૂર્વાપર પ્રસંગને
બાળનાર અને કેમ બધું મારું યજ્ઞ આદિ
સંકૃત જ ચરીરધારી થઈ આવી જોશું હોય તેવા
દેખાતા આ મહાત્માએ જ મને ઉપર વળ્યો
પ્રમાણે કહ્યું હતું.^૪

અગ્નિદેવ બોલ્યાઃ—એ મુનિનું એવું વચન
સાંભળીને, અહો સ્વપ્રસાદિ અને તેના ઉપદેશ
કરનાર મુનિ શું મારી પ્રત્યક્ષ જાત છે! આમ,
વિસ્મય પામીને તે વ્યાધ બધું ખિન્ન થઈ
ગયેલ હોય તેવો બની ગયો.^૫

૪ આ એકોપચારમા સર્ગમાં તે મુનિના વાક્ય
વડે પોતાને આત્મચાન થયા વિષે, તેની સાથે પોતાની
સ્થિતિ થયા વિષે અને પૂર્વદેહમાં જવાની અશક્તિને
લીધે દાહ આદિ થયા વિષે વર્ણન આવશે.

વ્યાધ બોલ્યો:-અહો મહારાજ ! તમે સંસારના તાપને નિવૃત્ત કરનાર છો. તમે આજ મને આ જ કહ્યું છે, તે તો બહુ આશ્ચર્યકારક છે અને મારા મનમાં અસંભાવનાને લીધે બંધાયેલું થતું નથી.^૧ હે મહારાજ ! આપે સ્વમની અંદર જ મુનિને પોતાને ઉપદેશ આપનાર કહ્યા છે, તેમને પાછા તમે આ જાત અવસ્થામાં પ્રત્યક્ષ રૂપે કહો છો અને તેમ તે અનુભવમાં પણ આવે છે. આ મને મોટું આશ્ચર્ય બાસે છે.^૨ હે મુનીશ્વર ! જમ બાળકની બુદ્ધિમાં જાત અવસ્થામાં વેતાલ પોતાની પાસે સ્થિર રહેલો જણાય છે, તેમ આ સ્વપ્નપુરુષરૂપ મહામુનિ જાત અવસ્થામાં પણ કેમ સ્થિર થઈ રહેલ છે ? આ આશ્ચર્યકારક આખ્યાન આપ મને સંપૂર્ણ રીતે કહો. આ સ્વપ્નના પુરુષત્વ જાતમાં દર્શન કેવું ? આ કોનું દર્શન થાય છે ? અને આ શું છે ? જાત છે કે પછી સ્વપ્ન છે ? અને તો ખરેખર આ સઘણ અત્યંત વિસ્મય પમાડનાર છે !^૩

મુનિ બોલ્યા:-હે મહાભાગ ! ત્યાર પછી મારું જ કાંઈ આશ્ચર્યકારક વૃત્તાંત બન્યું, તે હું સંક્ષેપથી કહું છું. તમે તે સાંભળો. તમે એકાએક અતિ ઉતાવળ ન કરો.^૪ આ તમારી પાસે બેઠેલ મુનિએ મને બોધ થવા માટે કેટલુંએક વર્ણન કયું અને આ મહાત્માની તે બોધકારી વાણી વડે હું આત્મસ્વરૂપને ઝાળખનાર (વિવેકી) થઈ ગયો.^૫ આ મહાત્માના વચનથી મારા ચિત્તની બરાબર શુદ્ધિ થઈ. એટલે, જમ કેમંત ઋતુની નિવૃત્તિ યતાં આકાશ સ્વચ્છ થઈ બચ છે, તેમ મેં મારા પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને ઝાળખ્યું. અરે ! અહો ! તે સમયે હું તે મુનિ હતા, એવું ચિત્તમાં સ્ફુરેલી આવતાં જ મને જબરું આશ્ચર્ય થયું અને તેથી હું બહુ દદ્યમાં આદ્ર થઈ ગયો. અમથી પીડાયેલો કોઈ અજ્ઞાની પચિંક જળની ઇચ્છા રાખી વ્યર્થ દેખાતાં ઝાંઝનાનાં જળ તરફ દોડે છે અને તેથી છેતરાય છે, તે જ પ્રમાણે હું

ભોગોમાં રાખેલી આસ્થા વડે છેતરાયો છું અને આ દશાને પ્રાપ્ત થયો છું.^{૬-૧૪} અહો ! બેઠની વાત છે કે, હું વિવેકી છું. છતાં જમ કાંઈ બાળક કેવળ બ્રાંતિરૂપ અને મિથ્યા એવા વેતાલથી છેતરાય છે, તેમ હું કેવળ બ્રાંતિરૂપ અને મિથ્યા એવા આ દરયના ચમત્કારથી છેતરાયો છું.^{૧૫} અહો ! આશ્ચર્ય છે કે, સર્વ અર્થથી રહિત એવા આ મિથ્યા જ્ઞાનથી હું આ કેવી સ્થિતિમાં આવી પહોંચ્યો છું !^{૧૬} અથવા તો, જ કાંઈ આ 'હું' એવું સ્ફુરે છે, તે પણ બ્રાંતિમાત્ર છે અને મિથ્યા છે. છતાં અસહ્યપ્રેમયત્વ જ અનુકરણ કરવામાં આવે છે, તે ખરેખર સંકેતો આશ્ચર્યને ઉત્પન્ન કરનાર છે.^{૧૭} હું પણ નથી, આ દશા પણ નથી, આ દશ્ય પણ નથી; કિંતુ ભ્રમમાત્ર છે. આ સર્વ મિથ્યા છતાં બહુ સત્ય હોય તેવું બાસે છે, એ એક મોટું આશ્ચર્ય છે.^{૧૮} હવે મારે અહીં શું કરવું ? બંધને ભેદનારે એક અંકુર મારામાં રહેલ છે; પરંતુ છેવટે તે પણ તોડી નાખવા યોગ્ય છે, એમ સમજીને તેનો પણ ત્યાગ કરી દઉં છું.^{૧૯} આ વ્યર્થરૂપે દેખાતી અવિદ્યા બલે હો. એ બ્રાંતિરૂપ અવિદ્યાનું આપણને શું પ્રયોજન છે ? માટે તે મિથ્યા બ્રાંતિનો હું હમણાં જ ત્યાગ કરી દઉં છું.^{૨૦} આ મને ઉપદેશ આપનાર મુનિ પણ બ્રાંતિમાત્ર જ છે અને તે પણ મારી પેઠે જ પ્રલસરૂપ છે. દિવસે વાદળમાં દેખાતો પુરુષના આકારની પેઠે તે પ્રલમાં એક આભાસરૂપે બાસે છે.^{૨૧} હવે મને જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપનાર મહામુનિને હું આ વિષય કહું એવો વિચાર કરી મેં તે મુનિને કહ્યું.^{૨૨} હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! હું મારા પોતાના આશ્રમમાં રહેલ પ્રથમના મુનિશરીરને એવા બહાં છું; તેમજ જ પ્રાણીના શરીરમાં આ બધું દેખાય છે, તેને પણ એવા માટે બહાર બહાં છું.^{૨૩} આવાં મારાં વચન સાંભળી તે મહાત્મા મુનિવરે હસતાં હમ કહ્યું કે, 'તમારા એ બન્ને દેહ ક્યાં છે

ભરમ થઈ જઈ બહુ દૂર જતા રહ્યા છે.^{૨૪} અથવા-
તો હે ભૂતકાળને જાણનાર મહાશય ! તમે
પોતે જ ત્યાં જ્યાં અને ત્યાં જઈ વૃત્તાંતનું
અવલોકન કરો. એ તમે જોશો, તો એ વિષેનો
નિષ્કર્ષ થતાં સર્વ પોતાની મેળે જ તમારા જાણ-
વામાં આવી જશે.^{૨૫} એ પ્રમાણે તે મુનિએ
કહ્યું. પછી, હું પૂર્વના દેહનો વિચાર કરી ત્યાં
જવાને ઇચ્છી રહ્યો. મેં મારા તે સ્થલદેહ સંબંધી
અનુસંધાનને અને સ્વપ્ન સંબંધી પ્રાતિભા-
સિક્ષિ સત્તા વડે ઉત્પન્ન થયેલ હું પાર્શિવ શરીર-
રૂપ જ છું, એવા પ્રકારના પોતાના કાલ્પનિક
રૂપને છોડી દીધું. હવે, મેં મારા પ્રાણુહિપાધિ-
વાળા ચિદાત્માને (જીવને) તેના પ્રાણ દ્વારા વાત-
વ્યહમાં જોડી દીધો.^{૨૬} 'હે મુનિ ! હું જ્યાં સુધી
મારા પૂર્વદેહને જોઈ અહીં આવું ત્યાં સુધી આપે
અહીં જ રહેવું !' એમ એ મુનિને કહી મેં પવન-
ની અંદર પ્રવેશ કર્યો.^{૨૭} પછી, તેમાં પ્રવેશ કરી
હું પવનરૂપી રથ પર આરૂઢ થયો. જમ પુષ્પનો
સુગંધ અતંત આકાશમાં ઘણા કાળ સુધી ભમ્યા
કરે છે, તેમ હું પણ ત્વરાથી આકાશની અંદર
ભમવા લાગ્યો.^{૨૮} પછી, હું ઘણા લાંબા સમય
સુધી તેમાં ભર્યો, પણ મને તેના ગળાનું છિદ્ર
મળ્યું નહિ. આમ, તે વાતવ્યહમાં ગ્રંથવાઈ
રહેવાથી મને ખેદ થવા લાગ્યો. વળી પાછો
હું મારા આત્માના બંધનસ્તંભરૂપ એવા આ
જગતમાં આવ્યો અને અહીં આ સર્વોત્તમ
મુનિને મારી આગળ જ એવા લાગ્યો. એ
પછી એકાગ્ર થઈ હું ધરની અંદર મુનિને
પૂજવા લાગ્યો કે, 'હે પૂર્વાપર જાણનારા-
ઓમાં શ્રેષ્ઠ મુનિ મહારાજ ! આ શું આશ્ચર્ય
છે તે આપ કહો. આપ ઉત્તમ જ્ઞાનયજ્ઞથી સર્વ
યથાર્થ રીતે જાણો છો.^{૨૯-૩૨} મેં જના દેહની
અંદર પ્રવેશ કર્યો, તે પ્રાણીના દેહ અને મારો
પોતાનો દેહ એ બન્ને ક્યાં જતા રહ્યા? અને તે
અને પાછા કેમ મળ્યા નહિ?^{૩૩} મેં ઠેઠ સ્થાવર-

પર્યંત પોતાના વિશાળ સસારમંડળમાં ઘણા
કાળ સુધી જમણું કર્યું; પરંતુ તે પ્રાણીના ગળા-
નું છિદ્ર મને કેમ મળ્યું નહિ!^{૩૪} આ પ્રમાણે
મુનિની પાસે જઈ મેં પૂછ્યું, એટલે તે મહા-
શય મુનિએ મને કહ્યું કે, 'હે કમળના* જનાં
સુંદર નેત્રવાળા ! તમે પોતાની મેળે જ (મારા
બતાવેલ ઉપાય વિના) શી રીતે પૂર્વદેહના વૃત્તાં-
તને જાણી શકો?^{૩૫} એ એ વિષય તમે યોગ વડે
એકાગ્ર થયેલી બુદ્ધિ વડે જોશો, તો હાથમાં રહેલા
કમળની પેઠે નિઃશેષ રીતે તેને જાણી શકશો.^{૩૬}
કદાચિત્ તમારે (તે જોવાની ઇચ્છા ન હોય
અને) મારા વચન વડે સાંભળવાની જ ઇચ્છા
હોય, તો હું બનેલા વૃત્તાંતને અનુસરી અખંડિત
રીતે કહીશ તે તમે સાંભળો.^{૩૭} વસ્તુતાએ જોતાં,
તમે આ જ વ્યદિશ્વરરૂપ અનુભવમાં આવો છો,
તે તેવે રૂપે નથી જ. તમે તો સર્વ પ્રાણીઓના
પુણ્યરૂપી કમળોનો વિકાસ કરવામાં સૂર્યરૂપ,
કમળોના સમૂહની પેઠે સર્વ કદ્યાણોના સમૂહ-
રૂપ અને ભગવાનના જ્ઞાનરૂપી નાલિકમળની
અંદર બેઠેલા હિરણ્યગર્ભરૂપ છો.^{૩૮} એવા તમે
પોતે તપરૂપી મનોરાજ્યમાં સ્થિર થઈ રહેવાથી
એક આશ્રમની અંદર તપસ્વીરૂપ થઈ રહ્યા
અને ત્યાં પ્રૃષ્ઠ થઈ રહેલ વ્યદિભાવના અનુભવ
વડે પરશરીરની અંદર સ્વપ્ન વગેરેનું ઊત્કૃષ્ઠ
જોવાની ઇચ્છાથી ઘાઈ એક પ્રાણીના હૃદયમાં
તમે પ્રવેશ કર્યો.^{૩૯} તમે જ પ્રાણીના હૃદયની
અંદર પેઠા, તેમાં જ આ વિસ્તારવાળા અને
આકાશ તથા પૃથ્વીરૂપી વિશાળ ઉદરને ધારણ
કરી રહેલા ત્રણેય લોકો તમારા જોવામાં આવ્યા.
આમ તમે જ્યારે ઘણા લાંબા સમય સુધી તે
સ્વપ્ન જોવામાં વ્યગ્ર થઈ ગયા, ત્યારે તમારો

* આ સંજોગન વાપરવાનો નિગૂઢ આશય એવો
છે કે, નેત્રના સૌંદર્યમાનથી જ કાંઈ આ વિષય જાણ-
વામાં આવતો કે દેખાતો નથી, પણ તેના સાધન જુદાં
છે, એવી સૂચના કરી છે; એવું દીકારક જણાવે છે.

પોતાનો પૂર્વદેહ, જની અંદર તમે સ્વપ્ન જોવાની પ્રવૃત્તિથી પ્રવેશ કર્યો હતો, એવો મોટા વનની અંદર સૂતેલો જણાતો તે પ્રાણીનો દેહ અને તમારો આશ્રમ એ સર્વ પ્રયંત્ર દાવાનળ લાગનાથી ખાખ થઈ ગયા. એ દાવાનળ ધુમાડાઓ વડે ઘૂસરાં ખની ગયેલાં વાદળાઓરૂપી વસ્ત્રોના આકાશના આડંબરને ઉત્પન્ન કરતો હતો અને જીવ્યા કરતાં તથા બળાકારથી ઉત્પન્ન થતાં જીવાડિયાઓનાં ચઢો વડે તે સૂર્યમંડળનો તથા ચંદ્રમંડળનો ભાવ ખતાવતો હતો. તે જાળા વડે દેહીપ્રમાન એવા આકાશની અંદર ભસ્મ વડે ભરપૂર હતો અને દિશાઓને ઢાંચી દઈ રક્ષા કરી રહેલ એવા ધુમાડાઓનાં વાદળાંઓ (ગોટાઓ) રૂપી કાળા કામળાઓ વડે આકાશને ઢાંકી રહ્યો હતો. ગુફાઓરૂપી ધરમાંથી નીકળેલી સિંહોની ગર્જનાથી તે તિરસ્કાર પામ્યો હતો અને પ્રસિદ્ધપણે સંભળાતા તે અડચડાટના અવાજથી દિશાઓની અંદર રહેલ સર્વ મનુષ્યોને તે બહેરાં બનાવી રહ્યો હતો. તે ચોતરફ ફેલાઈ ગયો હતો, તેથી તાલ અને તમાલનાં વૃક્ષો જણે અગ્નિનાં વૃક્ષો જવાં જણાતાં હતાં. એ વૃક્ષસમૂહો તૂટી પડતા હતા તેથી ઉત્પાતના વહ્નિના અથવા ઉત્પાતના મેઘના કડાકા થતા હતા. આથી તે અગ્નિ દેહાહલથી ઘટ થઈ રહ્યો હતો. દૂર દેશમાં રહેલાં મનુષ્યોને તે જોવામાત્રથી સ્થિર વીજળીની ભ્રાંતિ ઉપજતો હતો અને તે આકાશમાં રસરૂપ સુવર્ણના રસ વડે લીંપાયેલ ભીંતના ભાગને પેદા કરતો હતો. અગ્નિના મનોહર તણખાઓ વડે તે આકાશની અંદર તારાઓના સમૂહને બમણા દીપાવતો હતો અને આકાશના વક્ષસ્થળમાં રહેલી જાળારૂપી બાળવનિતાનાં નેત્રને તણખાઓરૂપી આનંદદાયી કટાક્ષથી આનંદ ઉત્પન્ન કરતો હતો. વળી જાળાઓના ધમધમાટવાળા શબ્દોથી તે આકાશની અંદરના ભાગને ગંભીર મૂકતો હતો અને ગુફાઓરૂપી ધરમાંથી

બહાર નીકળેલા, ભ્રમિત થઈ ગયેલા તથા નિદ્રારહિત થઈ રહેલા જંગલી લોકોની વિષમદશાને ઉત્પન્ન કરતો હતો તથા અર્ધદેહને ભાગતા સિંહ, મૃગપાર્શ્વો તેમ જ પક્ષીઓ વડે તે યુક્ત હતો. વળી તે બિના ભીડળ્યા કરતા તળાવોના અને નદીઓના પ્રવાહોની અંદર ઉગ્ર એવા વ્યાધ, વ્યાધ આદિ જીવોને તથા બાળચરોને પચાવી દેતો હતો. પ્રદીપ જાળાઓમાં બળતી બાળચમરીઓથી તે સુંદર અને અપળ દેખાતો હતો અને તે બળતાં વનનાં પ્રાણીઓના મેદના ગંધ વડે વીંટાયેલ વાદળાંઓવાળો હતો. પ્રલયકાળના અગ્નિ જવા અને સર્પની પેટે ચારે બાજુ પ્રસરી રહેલ એ પ્રયંત્ર દાવાનળ વડે તમે અને તમારો આશ્રમ એ સમગ્ર ભસ્મ થઈ ગયું. ૪૦-૫૨

વ્યાધ ધોદયો:-હે મહારાજ ! શું ત્યાં અગ્નિ લાગવાનો કસો હેતુ બન્યો હતો? વળી તે વન તથા તેમાં રહેલ પ્રજાચારી આદિના દેહો, એ સર્વ એકસાથે જ ક્રમ ભસ્મ થઈ ગયાં? ૫૨

મુનિ ધોદયો:-સંકલ્પ આદિના ક્ષય અને ઉદય થવામાં જ ન સંકલ્પ કરનાર પુરુષના મનનું સ્ફુરણ જ એક હેતુરૂપ છે, તેમ આ ત્રણે લોકોનો સંકલ્પ (કલ્પના) કરનાર વિદ્યાતાના મનનું સ્ફુરણ જ તરતમાં ત્રિલોકીરૂપ થઈ બળ્ય છે; તેથી ત્રણે લોકના ક્ષયમાં અને ઉદયમાં એ વિદ્યાતાના મનનું નિશ્ચયાત્મક સ્ફુરણ જ હેતુરૂપ છે. ૫૩ જ ન હૃદયની અંદર ક્ષોભ અને અક્ષોભ થવામાં તે સમયનો સંકલ્પ જ હેતુરૂપ છે, તેમ આ ત્રણે

કલ્પિત છે. આમ માયા વડે યુક્ત એવા ચિદા-
કાશની (શબલપ્રજ્વલની-ઈશ્વરની) કલ્પના અનંત
અને અવ્યવસ્થિત છે.^{૧૬} વસ્તુતાએ બઈએ તો
ચિદાકાશની અંદર તેની પોતાની શોભા જ આ
સર્વને આકારે દેખાય છે, એવું વિવેકી વિદ્વાનો-
નું સમજવું છે. બાકી, ખૂણેને જુવું બાન થતું
હોય તેવું ભલે થાઓ, પરંતુ તે સત્ય નથી.^{૧૭}

ચિત્તિ નમસિ ચિન્મયઃ શ્રીઃ કવચીતિ નિરા-
મયા વિદુષામ્ । મૂર્છાણાં તુ યથૈવા યાદ્યવા
તન્મયીહ ન સત્ ॥ ૫૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અવિચ્છેદ-
પરમોપદેશ' એ નામનો
સર્ગ ૧૫૦ એ સમાપ્ત

~~~~~ સર્ગ ૧૫૧ મો ~~~~~

અગ્નિ સર્વને બાળી નાખશે

॥ અન્યમુનિરુવાચ ॥

તત્ર તે નગરં તાનિ ગૃહાણિ તરવશ્ચ તે ।

ક્ષિપ્રેણ છુન્નકલ્પણવત્સર્વં ભસ્મત્વમાગતમ્ ॥ ૧ ॥

બીજા મુનિ બોલ્યાઃ—ત્યાં તે નગર, તે
ઘરો અને તે વૃક્ષો, એ સર્વં સુકાયેલા ધાસની
પેઠે ક્ષણ વારમાં ભસ્મ થઈ ગયું.^૧ જના અતિ
સંતાપથી શિલાઓ પણ કાઠી બન્યો આશ્રમ-
ની અંદર તમે રહ્યા હતા અને સૂતા હતા.
તમારાં તે બન્ને શરીર એ જ પ્રમાણે ત્યાં ભસ્મ-
રૂપ થઈ ગયાં.^૨ પછી તે અગ્નિ વનને નિ:શેષ
કરી દઈ ધીરે ધીરે શાંત થઈ ગયો અને પછી
સમુદ્રનું પાન કરનાર અગસ્ત્યની પેઠે તે અસ્તને
પણ પ્રાપ્ત થયો.^૩ આમ તે અગ્નિ શાંત થઈ ગયો,
એટલે પછી પ્રથમ પ્રજ્વલિત અને પછીથી

શીતળ એવી તે સર્વ ભસ્મને વાયુએ પુષ્પોના
સમૂહની પેઠે રજરૂપે વિખેરી નાખી.^૪ આથી જ
જાત અવસ્થામાં સ્વપ્નનગર ન દેખાય, તેમ તે
આશ્રમ ક્યાં હતો, એ બન્ને શરીર ક્યાં હતાં
અને કરંડિયાની પેઠે અનેક જનસમૂહના આશ્રમ-
રૂપ એવું તે નગર પણ ક્યાં હતું, તે કહું
જણાવું નથી.^૫ તમારાં એ બન્ને શરીર નાશ
પામ્યાં, એટલે સિદ્ધ થાય છે કે, સ્વપ્નમાં તમને
શ્રમ થયો હતો, તેથી તમારો ચિદાત્મા જ
એ સર્વરૂપે જણાયો હતો.^૬ આથી જ તે પુરુષનું
ગળાનું છિદ્ર તથા તમારો તે વિરાટપુરુષ હંભણું
ક્યાં દેખાય છે? ઓજ સહિત તે સૂઈ ગયો હતો,
તેથી ઓજ સહિત તેના દેહને અગ્નિથી દાહ થઈ
ગયો.^૭ હે મુનિ! તેથી જ એ બન્ને દેહ તમારા
જોવામાં આવ્યા નહિ. હંભણું તમે અનંત એવા
સ્વપ્નસંસારરૂપી જાતમાં રહેલા છો.^૮ હે સુદ
મતધારી! એ પ્રમાણે આ સ્વપ્ન જ જાત
ભાવને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે અને અહીં અમે
સર્વ તમારા સ્વપ્નનર જ છીએ.^૯ તમે આમા
સ્વપ્નનરરૂપ છો અને અમે તમારા સ્વપ્નનરરૂપ
છીએ. વસ્તુતાએ બઈએ તો આત્મારૂપ ચિદા-
કાશ સર્વદા પોતાના અદ્વિતીય સ્વરૂપમાં જ
રહેલ છે.^{૧૦} તમે જો કે પ્રથમ સ્વપ્નનરરૂપ છો,
તો પણ તે દિવસથી માંડીને તમને જાતની
પ્રતીતિ થઈ છે. આથી તમે જાત અવસ્થાના
નરરૂપ થઈ રહ્યા છો અને ગૃહસ્થપણમાં જ સારી
રીતે સ્થિર થઈ રહેલ છો.^{૧૧} આ સર્વ આદિથી
માંડી અંત સુધી જુવું અન્યું છે, તેવું કહી
બતાવ્યું છે. આ અનુભૂત છે અને સારી પેઠે
(દશરૂપે) જોયેલ છે. સંદેહ રહેતો હોય તો
તમે પોતે તે ધ્યાન વડે બઈ શકો છો.^{૧૨} આકાશ-
ની અંદર પ્રસરી રહેલ સુવર્ણના જવા તડકાની
પેઠે જ પ્રકાશરૂપે સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ છે, તે
આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત એવો વિદ્યધન
આત્મા પોતાની કલ્પનાશક્તિના ઉક્ષાળા વડે

x આ એકસોએકાવનના સર્ગમાં અગ્નિ આશ્રમને
તથા તે મુનિના શરીરને બાળી નાખશે તે વિષે તથા
પવન વડે તેની ભસ્મ ઉડી જવા વિષે અને સ્વપ્નમાં
જાતની ગિતિ દેખાયા વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

અપગ્નૃપ બની બંધ છે. તે પોતે ચિન્મય છે, છતાં પોતાના આત્માની અંદર પ્રકટ થઈ રહેલી જીવી શુભ, અશુભ તથા મિશ્ર સૃષ્ટિઓને આકારે (વિવર્તરૂપે) પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૩}

इत्यादिमध्यरहितोऽयमनन्तरूपः संविद्धनः क्वचित् कांचनतापवत्त्वे । तत्फाललोलवपुरात्मनि चिन्मयात्मा सर्गात्मभिर्विकसितैरसितैः सिनैश्च ॥ १३ ॥

શ્રીચોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અભાવદર્શન' એ નામનો સર્ગ ૧૫૧ મો સમાપ્ત

~~~~~ સર્ગ ૧૫૨ મો ~~~~~

સ્વપ્નપદાર્થની સત્યતા વિષેની

શંકાનું નિવારણ

॥ મુનિરુવાચ ॥

इत्युक्त्वा स मुनिस्त्वत्र तूष्णीं स्वशयने निशि । आसीद्विस्मयतथाहमयासप्रोक्षमानवत् ॥ ૧ ॥

મુનિ બોલ્યાઃ—મને ઉપર પ્રમાણે કહી તે મુનિ રાત્રિ સમયે પોતાના શયનની અંદર મીનને ધારણ કરી રહ્યા અને હું તો પછી બંધ પવનના સમૂહમાં વશો જતો હોઈ, તેમ વિસ્મય વડે વ્યાપ્ત બની ગયો.^૧ પછી મેં તેને ધણી વારે કહ્યું કે, હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! હે મહાસમર્થ ! ખરેખર આ સર્વ સ્વપ્ન સદૃશ છે (પદાર્થ છે), એમ મને જણાય છે.^૨

બીજા મુનિ બોલ્યાઃ—એ બીજું (જ્યોત આદિ કાર્ત) સત્ય સંભવતું હોય, તો હજી 'આ સ્વપ્ન આદિ શું સત્ય છે?' એવો વિસ્મય ધટે. પરંતુ જ્યાં જ્યાં સંબંધી દ્રશ્યની પણ અદ્ય સત્તા છે, એટલે કે તે પણ મિથ્યાભૂત છે, ત્યાં પછી સ્વપ્ન આદિની સત્યતાના યથાર્થપણા વિષે

* આ એકસોળાવનમા સર્ગમાં બીજા મુનિ તે મુનિની સ્વપ્નના પદાર્થોની સત્યતા વિષેની આશંકાને નિવટ કરી, તેના વ્યાપના ગુરુપણા વિષે વર્ણન કરશે.

તો શી વાત કરવી ?^૩ સ્વપ્નની પેઠે જ આ સૃષ્ટિ પ્રથમ લાસે છે અને તે વસ્તુતાએ પૃથ્વી આદિથી રહિત છતાં (સ્વપ્નની પેઠે જ) પૃથ્વી આદિ વડે યુક્ત દેખાય છે.^૪ હે કમળપત્રના જનાં સુંદર નેત્રવાળા વ્યાધના મહાશુર મુનિ ! આજના આપણા સ્વપ્નના કરતાં પણ બચતરૂપે પ્રસિદ્ધ એવું આ સૃષ્ટિરૂપી સ્વપ્ન વધારે શુદ્ધ ચિદ્રૂપ છે. આ વિષે હું યુક્તિ કહું, તે તમે સાંભળો.^૫ આજે જ્યોત અવસ્થામાં દીઠેલા પદ-પદાર્થના સંસ્કારો પુરુષમાં ચોટી બંધ છે, તેથી રાત્રિએ સૂઈ જતાં સ્વપ્નમાં જ કાર્ત તમને શબ્દ અને અર્થની પ્રતીતિ થાય છે, તેમાં સંસ્કાર આદિ સામગ્રી છે. આથી તેને કદાચ સત્ય પણ કહી શકાય. પરંતુ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં તે સમયે કે તે પહેલાં બીજું કશું ન હોવાથી તથા પૂર્વ-સૃષ્ટિના સંસ્કારો, વચમાં પ્રલયકાળનો મોટો અંતરાય આવી જતાં નાશ પામ્યા હોવાથી, આ સૃષ્ટિરૂપી સ્વપ્ન તો ચિદાકાશની અંદર પ્રથમ જ દ્રશ્યરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^૬ હે મુનિ ! એવી રીતે આ વિસ્તારવાળું સ્વપ્નજગત સાવ મિથ્યા છે, તો પણ ચિદાત્મામાં રહેલી સત્તા વડે તે તેને સત્ય જવું અનુભવે છે. તેમાં તમને શો સંદેહ રહે છે ?^૭ ઉપર પ્રમાણે બોલતા તે બીજા મુનિના વાક્યને આશ્લેષ કરી (વચમાં બીજી વાત નાખી) મેં તેમને પૂછ્યું કે, 'આપ મને વ્યાધના ગુરુ કરાવો છો, તે શી રીતે ? એ કહેો.'^૮ બીજા મુનિ બોલ્યાઃ આ એક બીજું આપ્પાન તમે સાંભળો. હે મહાશુદ્ધિવાળી મુનિ ! હું તમને સહોપથી કહું છું. કમળ વિસ્તાર કરવા એવું, તો તેનો અંત આવે એવું નથી.^૯ જ્યાં સુધી તમે વ્યાધના ગુરુ થશો ત્યાં સુધી હું અહીં જ છું. હે મુનિશ્રેષ્ઠ ! તમે અતિદીર્ઘકાળથી તપ કર્યો કરો છો અને અત્યંત ધાર્મિક છો. તમે મારું સત્ય વચન સાંભળીને અહીં તમારે ઘેર જ પ્રીતિ કરી રહેશો.^{૧૦} આ હું પણ અહીં

જ રહ્યો છું અને તમે મને રજ આપશો નહિ.
હું પણ તમારી સેવા વડે તમારી સાથે આહી
જ રહીશ એવો દેવનો નિશ્ચય છે. પછી હે
સુશીલ મુનિ ! કેટલાંક વર્ષો વીત્યા બાદ તમારા
સર્વ અધુએ દુઃકાળથી નાથ પામશે. ^{૧૨, ૧૩} ત્યારે
વૈર-બળ આદિ વડે મત તથા સીમાડાના અંત-
માં રહેલ એવા અંડિયા રાજ્યોનાં પરસ્પર યુદ્ધ
થશે, એટલે પ્રાણીઓ એાછાં થઈ જશે અને આ
આપું ગામ પોતાનું ઘર છોડી ભાગી જશે. ^{૧૪}
પછી દુઃખને નહિ બાળુનાર, પરસ્પર આશ્વાસના
કરી રહેલ, વિદિતવેષ (બાળુવાનું સર્વ જણે
બાળી લીધેલ છે એવા) હોવાથી ચાંત, સર્વત્ર
સમાનદષ્ટિવાળા અને સર્વ ત્રિપથોમાં નિરપૃહ
એવા આપણે બન્ને સૂર્ય-ચંદ્રની પેઠે કાંઈ એક
શબ્દ વૃક્ષપડોના સમૂહમાં સમાન આચરણને
ધારણ કરી આહી સાથે જ રહીશું. ^{૧૫, ૧૬} પછી
આ અગ્રણ્યની અંદર કાળે કરીને એક ઉત્તમ વન
થઈ રહેશે. તે શાલ, તાલ તથા બીજા લતાઓના
સમૂહ વડે આખા બૃહોદને ઢાંકી દેતું હશે,
તાલ તથા તમાલ વૃક્ષોનાં પત્રોનાં તાંડવનૃત્યથી
દિશાઓને શોભાવતું હશે, વિકસિત થયેલ ક્ષમળો-
ની કુંજોથી વંધ હશે, પ્રકુલ્લ વૃક્ષોવાળું હશે,
શબ્દ કરતા ચક્રાર પક્ષીઓના સમૂહવાળી સુંદર
લતાઓની નિકુંજથી સુશોભિત હશે, મહા-
પ્રકાશમાન હશે અને બાળે અંતરિક્ષથી આવેલ
, તે સાક્ષાત નંદનવન હશે. ^{૧૭, ૧૮}

તાલીતમાલદલતાંદવમંડિતાશં વ્યાકોશ-
પદ્મવનવંધવિકામિવૃક્ષમ્ । કૂજચકોરચયવારુ-
લતાનિકુંજમુદ્ગાસિ નંદનમિવાગતમન્તરિક્ષાત્ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મુનિરાત્રિ-
સંકથાવણુન' એ નામનો

સર્ગ ૧૫૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૫૩ મો

મુનિની સર્વમાં એકાત્મયુદ્ધિ

॥ અન્યમુનિરુવાચ ॥

આવયોશ્વરતોસ્તસ્મિન્ વને ચિરતરં તપઃ ।

મૃગાનુસરણશાંતો મૃગવ્યાઘ ડૈવૈવ્યતિ ॥ ૧ ॥

બીજા મુનિ બોલ્યાઃ—આપણે બન્ને તે
વનની અંદર ઘણાં લાંબા કાળ સુધી તપ કર્યું.
તેવામાં આપણી પાસે મૃગોની પછવાડે દોડવા-
થી થાકી ગયેલો એક મૃગહિંસક વ્યાધ આવશે. ^૧
તમે તેને સ્વભાવથી જ પવિત્ર એવી કથાઓ વડે
બોધ કરશો અને પછી તે પણ વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત
થઈ જઈ તે જ વનની અંદર તપ કરશે. ^૨ તપ-
સ્વીના ધર્મોનેા અભ્યાસ થવાથી (શમ-ક્રમ
આદિ સાધનસંપત્તિ પ્રાપ્ત થતાં) એ વ્યાધ
આત્મજ્ઞાન મેળવવાની ઇચ્છાથી વચમાં સ્વપ્નનેા
જિજ્ઞાસુ બની સ્વપ્નની કથા પૂછશે. ^૩ સ્વપ્નના
પ્રસંગથી તમે તેને અખડિત આત્મજ્ઞાનનો બોધ
કરશો, એટલે તેનામાં ચોગ્યતા આવશે. આ
પ્રમાણે તમે તે વ્યાધના ગુરુ થશો, તેથી હે પ્રિય
મુનિ ! મેં તમને વ્યાધગુરુ કહ્યા છે. ^{૪, ૫} એવી રીતે
જેવો આ સંસારનો ભ્રમ છે, જેવો હું છું, જેના
તમે છો અને જે કાંઈ હવે પેછી થવાતું છે, તે
સર્વ મેં તમને કહી બતાવ્યું છે. ^૬ ઉપર પ્રમાણે
તે બીજા મુનિએ કહ્યું, એટલે વિસ્મય વડે આકુળ
બની ગયેલી યુદ્ધિ વડે મેં તેમની સાથે ત્રિચાર
કર્યો અને હું પરમ વિસ્મયને પ્રાપ્ત થઈ ગયો. ^૭
પછી તે રાત્રિ વીત્યા બાદ પ્રાતાઃકાળમાં મેં તે
મહામુનિની એના પ્રકારથી સેવા કરી કે, તે ત્યાં
જ પ્રીતિ બાંધી રહી ગયા. ^૮ પછી તે વનના
ગૃહની અંદર અને ગામડાના ગૃહની અંદર

* આ એકોત્તેજનપ્રમા સર્ગમાં વ્યાધનું આવવું
થતાં, તે મુનિનું તેના પ્રતિ ગુરુપણું તથા કાળે કરી
વિવેકને લીધે ચાન થતાં સર્વમાં એકાત્મયુદ્ધિ થઈ,
એ વિષે વણું કરવામાં આવશે.

અને બને સ્થિર બુદ્ધિ કરી પરસ્પર પ્રીતિ બાંધી રહ્યા. ત્યારથી ઋતુ-સંવત્સર આદિરૂપ સમય આમ જ વ્યતીત થતો રહે છે હું પૂર્વતની પેઠે અચળપણે રહીને પ્રાપ્ત થયેલા ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ભાવોને સ્વીકારું છું અને ત્યજું છું.^{૧૦} હું મરણને પણ ઇચ્છતો નથી, તેમ જીવિતને પણ ઇચ્છતો નથી; છતાં હું યથાસ્થિત પણે શીતળ સ્થિતિમાં રહ્યો છું.^{૧૧} પછી મેં ત્યાં આ દશ્યમંડળ વિષે વિચાર કરવા માંડ્યો કે, 'આ દશ્યનું' શું કારણ હશે? આ જીવ તેને ચિત્ત વડે કેવી રીતનું બાંધે છે? આ પદાર્થોનાં સમુદાય શું છે? તેનું કારણ શું છે? આ સ્વપ્નસૃષ્ટિ એક ચિદાકાશ રૂપ જ છે અને તેની અંદર સ્વર્ગ, પૃથ્વી, વાયુ, આકાશ, પર્વતો, નદીઓ તથા દિશાઓ પ્રતીતિમાં આવે છે; પણ વસ્તુતાએ જોતાં પોતાના સ્વરૂપમાં રહેનાર ચિદાકાશ જ એ સર્વને આકારે વિવર્તરૂપે યદ્ય રહેલ છે.^{૧૨, ૧૩} ચિદાકાશરૂપ આદિની આરે દિશાઓમાં પોતાના જે કાંઈ પ્રકાશને પ્રસારી દે છે, તે જ આ જગતને રૂપે ભાસે છે. એ જગત તે ચિદાકાશની અંદર નિચિત પ્રકારના એક ચિત્ત જુલુ દેખાય છે અને વસ્તુતાએ નિરકાર છે.^{૧૪} આ પર્વતો નથી, આ પૃથ્વી નથી, આ આકાશ પણ નથી અને આ હું પણ નથી; માત્ર ચિદાકાશનો એક વિવર્ત જ આ સર્વને આકારે ભાસ્યા કરે છે.^{૧૫} જો સર્વ ચિન્માત્રનો જ વિવર્ત છે, તો પછી પદાર્થસમૂહનું શું કારણ છે? અને તેમનું સાકારપણું થવામાં પણ કારણ વિના શા પ્રયોજનનો સભવ છે? જો આ સર્વ પ્રાંતિમાત્ર જ છે એમ કહીએ, તો પ્રાંતિનું શું કારણ છે? અને પ્રાંતિનો દ્રઢ તથા મનન કરનારો કોણ છે? તથા તેનું કારણ જેવું અને કોને આધારે રહેલ છે? હું ચિન્માત્ર છું. હું જોતા દેહની અંદર પ્રવેશ કરી દૃઢ્યના ઓજમાં રહ્યો હોતો, તે પ્રાણી મારા દેહની સાથે જ નિરોપપણે ભસ્મરૂપ થઈ ગયો છે.^{૧૬}

માટે મારો દેહ અને તે પ્રાણીનો દેહ એ વગેરે કશું વસ્તુતાએ છે જ નહિ. આથી, સર્વ અનાદિ અને અનંત ચિદાકાશના એક આભાસરૂપ છે. તેમાં કતો, કર્મ, કરણ (કારણ) આદિ કશું નથી; પરંતુ કર્મ વિના સર્વ ચિદેકરસ છે. ઘટ, પટ અને વિવર આદિ સર્વ ન્યારે ચિદાકાશનો જ એક વિવર્ત છે, તો પછી ઘટ, પટ અને વિવર આદિ આકારને જણાવનાર તેમનું સ્ફુટરૂપ ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયું? વસ્તુતાએ જોતાં તો ચિદાકાશનો વિવર્ત પણ નથી કિંતુ કેવળ ચિદાકાશ જ છે; કેમકે ચિદાકાશનો શો વિવર્ત હોય અને કેવો હોય? એ આકાશ શી રીતે અને શા વિવર્તને ઉત્પન્ન કરે? આ દશ્યપ્રપંચ ચિદરૂપ મહાસાગરના એક પરપોટા જેવો છે. તેમાં વળી કાંઈ નવીન રૂપે વિવર્તભાવ શો હોય? આ પ્રપંચ સ્વભાવે જ એક વિવર્તરૂપે દેખાય છે; પરંતુ અનંત ચિદેકરસરૂપે જ તે રહેલ છે.^{૧૭} શુદ્ધ ચિન્માત્ર-તત્ત્વનો જ આ સર્વ વિલાસ છે અને બ્રહ્મ જ સત્ય છે. એ બ્રહ્મ વિશાળ એવા પોતાના ચિદરૂપે સર્વત્ર એકરસ છે અને તે જ બાંધે આ દશ્યરૂપે થઈ રહ્યું હોય એવી પ્રતીતિ થાય છે. બાકી તે અદ્વિતીય તત્ત્વમાં દશ્યપણું અને દ્રઢપણું ક્યાં રહ્યું? દેશ તથા કાળ વડે અનાદિ, અનંત, અપરિમેય, એક, સર્વવ્યાપી, કાર્યકારણની સત્તાથી રહિત, સદ્રૂપ અને પોતાની સત્તા વડે બાંધે જગત, ચેત્ત તથા દિશાઓના અંતો આદિ અનેક આકારે થઈ રહેલ છતાં વસ્તુતાએ અદ્વિતીય એવું જ કાંઈ (અનર્વાચ્ય) ચેતનતત્ત્વ છે, તે જ આ સર્વને રૂપે દેખાય છે.^{૧૮}

આચન્તવર્જિતમયેમનાદિમધ્યમેકંમિશ્રિમિગ-
તકારણકાર્યસત્ત્વમ્ । સત્તામયં શુરનરીલદિગન્ત-
નાના નાનાત્મકં કિમપિ ચેતનમેવ સર્વમ્ ॥૨૫॥

~ સર્ગ ૧૫૪ મો ~

અભ્યાસની આવશ્યકતા

॥ મુનિરુવાચ ॥

इति निर्णीय दृश्येऽस्मिन् स्थितोऽस्मि विगतज्वरः
वीतरागो निराशंको निर्वाणो निरहंकृतिः ॥१॥

મુનિ બોલ્યા:-આ દરશના સંબંધમાં હું
આ પ્રમાણે નિર્ણય કરીને સંતાપરહિત થઈ ગયો
છું. હવે, રાગ, આશંકા અને અહંકારથી પણ
રહિત થઈ મઈને હું નિર્વાણદશામાં સ્થિર થઈ રહ્યો
છું. આધાર ને આધેય ભાવથી તથા અભિમાન-
થી રહિત ને ઉપાધિથી રહિત બની, હું પોતાના
સ્વરૂપમાં જ સ્થિર રહી શાંત થઈ ગયો છું અને
સાદિના આત્મારૂપે નિરંતર પ્રકાશિત થઈ રહ્યો છું.
હું યથાપ્રાપ્ત વ્યવહાર કૃત્યે બાંધ છું અને વસ્તુ-
તાએ જોતાં કશું કાંઈ પણ દિવસ કરતો નથી. કેમકે
જ પોતે આકાશના જેવા નિર્વિંકાર એટલે ચિદા-
કાશરૂપ છે અને નિષ્કલ્પ છે, તેમાં વળી કર્તાપણ
કેવું હોય? ^{૧-૩} સ્વર્ગ, પૃથ્વી, આકાશ, વાયુ,
પૂર્વતો, નદીઓ અને દિશાઓ એક આત્મારૂપ
હોઈ ચિદાકાશરૂપ જ છે. સર્વ પ્રાણીઓનો
અને પંચમહાભૂતોનો સમૂહ વસ્તુતાએ જોતાં
એક ચિદરૂપ છે. ^૪ હું શાંત થઈ રહ્યો છું, નિર્વા-
ણને પ્રાપ્ત થઈ ગયો છું અને કેવળ સુખમાં જ
રહું છું. મારી દષ્ટિમાં વિધિ કે પ્રતિષેધ કશું
નથી અને કશો બહારનો કે અંદરનો પણ ભેદ
નથી. ^૫ હે વ્યાધા! એવી રીતે હું યથાસ્થિતપણે
એક જ સ્થિતિમાં રહું છું. ત્યાં કાકતાલીયની
પેઠે આજ તમે મારી પાસે આવી ચઢ્યા છો. ^૬
આમ, જેવી સ્વભાવસ્થા છે, જેવા અમે છીએ,
જેવું આ જગત છે, જેવા તમે છો અને જેવું

આ દરશ છે, તે સર્વ મે તમને કહી બતાવ્યું.
જેવા તમે દ્રષ્ટા છો, જેવું આ અંદરનું દરશ છે,
જેવું આ આગળ દેખાતું બહારનું દરશ છે, જેવા
તેમની અંદર થનાર રાગ-દ્વેષ આદિ ભાવો છે,
જેવું બ્રહ્મ છે અને જેવા આ આપણી પાસે
રહેલ મનુષ્યોના સમૂહ છે, તે સર્વ મે તમને
કહી સભળાવેલ છે. ^{૭-૯} હે વ્યાધા! આ બધું
મિથ્યા છે એમ સમજી તમે શાંત થઈને રહેા;
કેમકે આ સર્વ સત્તા શાંત ચિદાકાશરૂપ છે. ^{૧૦}
આ આત્મસત્તા શાંતિ પામે છે, એટલે પોતાની
પેઠે જ તેમાં નિર્વાણદશાનો અનુભવ થાય છે,
અથવા તો કયુ તેમાં ભાસતું જ નથી. ^{૧૦}

વ્યાધા બોલ્યા:-જે એમ જ હોય, તો હું
અને તમે અથવા દેવાદિક સર્વ પરસ્પર એક-
બીજાના સ્વપ્રપુરુષરૂપ છીએ અને પ્રાતિભાસિક-
રૂપે સત્ય તથા પારમાર્થિકરૂપે અસત્ય છે. ^{૧૧}

મુનિ બોલ્યા:-એમ જ છે. આ પરસ્પર
એકબીજાના સ્વપ્રની પેઠે જ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ
રહેલ છે અને અન્યોન્ય આત્માની અંદર સમ-
રૂપ તથા અસમરૂપ અનુભવમાં આવે છે. જ
જીવ દરમને જેવા પ્રકારનું સમજ છે, તેને તે
તેવા જ પ્રકારનું અનુભવમાં આવે છે. ^{૧૨} ઘડો
એક છે, પણ જો તેને તેના કપાલ, અવયવો
તથા પરમાણુ આદિરૂપે જોઈએ, તો તે અનેક
પ્રકારનો જણાય છે અને તેમાં એકપણ પ્રતીતિ-
માં આવવાથી તે એક પણ છે; તે જ પ્રમાણે
એક જ પરબ્રહ્મરૂપ વસ્તુ (વિવતભાવથી) નાના
પ્રકારે થઈ રહેલ છે અને એકરૂપ પણ છે. તેમાં
જેઓ ભેદદર્શી છે, તેમને એકતા વિષે અસત્ય-
પણું લાગે છે અને જેઓ એકતાને માનતાં
છે, તેમને અનેકપણું અસત્ય જણાય છે. બન્નેને
તટસ્થરૂપે જોનારાને બન્ને ભાવની પ્રતીતિ થાય
છે. પરંતુ તત્ત્વવેત્તાઓની દષ્ટિમાં તે બન્ને-
વસ્થામાં સ્ફુરી આવતા સ્વપ્રભાવના જેવું કેવળ
ચિદરૂપ જ અનુભવમાં આવે છે. ^{૧૩} તે પ્રથમ

x આ એકસોચોપનમા સર્ગમાં મુનિ વિચાર
વડે થયેલી પોતાની જીવન-મુક્ત સ્થિતિ વિષે કહેશે અને
અભ્યાસથી રહિત જેવા વ્યાધની અવ્યવસ્થિત સ્થિતિ
ને વર્ણન કરવામાં આવશે.

ઠાઈ દિવસ ન દીડેલા દૂર દેખાતા નગરના બેવું
આભાસરૂપ છે. આમ, આ સર્વ મેં તમને
યથાર્થ કહી બતાવ્યું છે. મેં તમને હવેશાં બોધ
આપ્યો છે. ૧૪ તમે પોતે ડાહ્યા છો, વિવેચી છો
અને સર્વ જાણો છો; માટે તમે હવે જમ તમારી
મુશ્કા હોય તેમ સુખેથી કરો. હું તમને આ
પ્રમાણે બોધ આપ્યા કરું છું. પરંતુ કે વ્યાધ !
તમે માની લીધેલી જગતના સત્યપણની પ્રાંતિ-
માં જ તમારી બુદ્ધિ વિશ્રાંત થઈ રહી છે. ૧૫ એ
કે તે કાણ વાર પ્રબોધનો ઉદય થતાં તેમાં વિશ્રાંત
થાય છે, પરંતુ હજી દૃઢ રીતે તે પરમપદમાં
વિશ્રાંત થતી નથી. જળ ધારણ કરવાડી કાર્ય-
ના સંબંધમાં જમ લાકડું કમડલુ આદિ આકાર-
રૂપે પરિણમી ન પામે, તો તેમાં જળ રહી શકતું
નથી, તેમ આ બોધ પણ અભ્યાસ વડે પરમ
ઉત્કૃષ્ટ પ્રખર પરિણમી ન પામે, તો તે ચિત્તની
અંદર પ્રવેશ કરતો નથી. ૧૬ શુરુ અને સત-
શસ્ત્રોના એકસેનને લીધે ને અભ્યાસ વડે ચિત્ત
બોધનો અંદર વિશ્રાંત થાય છે તથા તેની દ્વેત-
અદ્વેત સંબંધી સર્વ દ્રષ્ટિ ક્ષીણ થઈ જાય છે,
એટલે ચિત્તની નિર્વાણદશા થાય છે, એમ
અનુભવીઓનું કહેવું છે. ૧૭ માત્ર અને મોહથી
રહિત, સંગ્રહાપત્તે જીતેલા, નિર્ગત અધ્યાત્મ-
વિષયમાં સ્થિર રહેલા, કામનારહિત, સુખ-દઃખ-
નો સમ્યક્ અનુભવ કરાવનાર દ્વંદ્વોથી મુક્ત અને
મૃદતાથી રહિત એવા તત્ત્વવેત્તાઓ તે અવિતાશી
એવા પરમપદને પામે છે. ૧૮

નિર્માનમોહા જિતસંગદોષા અચ્યાત્મનિત્યા
વિનિષ્ઠતકામાઃ । દ્વંદ્વવિમુક્તાઃ સુરાદુઃસ્વસર્વે-
ચ્છન્ત્યમૃદાઃ પદમન્વયં તત્ ॥ ૧૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'યથાભૂતાર્થવર્ણ-
ન' એ નામનો સર્ગ ૧૫૪ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૧૫૫ મો

વ્યાધની તપશ્ચર્યા વગે

॥ અગ્નિશ્લોક ॥

દન્યાકર્ણયથ સ વ્યાધસ્તદા તસ્મિન્ વનાંતરે ।

આસીચ્છિવ્રકૃતાઘ્નર હવ વિસ્મયમંથરઃ ॥ ૧ ॥

અગ્નિદેવ જોડ્યાઃ—એ પ્રમાણે તે મુનિનાં
વચન સાંજળી એ વ્યાધ તે વનની અંદર ચિત્ર-
માં આલેખેલી પ્રતિમાની પેઠે વિસ્મયથી જડ
જવો બની ગયો. ૧ તેનું ચિત્ત પોતાના અભ્યાસ
વિના પરમપદમાં વિશ્રાંત થયું નહિ. જાણે તે
સમુદ્રમાં તણાતો જતો હોય, અથવા જાણે તે
ચાકડા ઉપર ચડેલ હોય, અથવા જાણે ઠાઈ
સિંહ પુરુષ પોતાના તપોબળથી તેને વંદોળિયા
વાયુ વડે ખેંચી જતો હોય, અથવા તો ઠાઈ
ઝૂંડે તેને પકડ્યો હોય, તેમ તે પરાક્રમથી રહિત
પિની જઈ વિશ્રાંત થઈ ગયો. ૨ આ જ કહે
છે તે જ નિર્વાણપદ છે, અથવા કાંઈ બીજું
નિર્વાણપદ હશે, એવા સંશયને લીધે એ વ્યાધ
યોનવનાળા મૂર્ખ માણસની પેઠે શાંતિ પામ્યો
નહિ. ૩ આ જગત અવિધાડપ જ છે, એવું ચિત્ત-
માં બરાબર રીતે સ્થિર ન થવાથી તેણે વિચાર્યું
કે, આ દરશ અવિધા નામની બ્રહ્મની શક્તિથી
ઉત્પન્ન થયેલ છે અને તે સત્ય છે. પછી તેણે
પોતાના ચિત્તમાં નિર્ણય કર્યો કે, આ દરશનો
અવધિ કેટલે સુધી દૂર હશે એ વાત હું તપ
વડે કાંઈ અપૂર્વ સરીર મેળવીને પૃથ્વીથી ઉપર-
ના ભાગમાં દૂર રહી શકું એવા વિશાળ પ્રમાણ-
નાળા દેહ વડે જઈ જોઈશ. ૪ લાવ અને અભાવ
એ બન્ને રૂપે પ્રતીતિમાં આવતા આ દરશને
અતે હું સુખેથી રહી શકીશ. માટે અ્યાકાર
પણ ન હોય તેવા રહસ્યરથમાં હું બઢ. ૫

૬ આ એકોત્પત્ત્યવનના મર્ગમાં વ્યાધના મૃદ
તપ વડે ધણા લાંબા કાળના કશેરને લીધે
વરદાન મળતા આકાશમતિ, સરીરનું ૫
મરણ થયા વિશે મુનિ વર્ણન કરશે.

x આ એકોત્પત્ત્યવનના મર્ગમાં વ્યાધના મૃદ
તપ વડે ધણા લાંબા કાળના કશેરને લીધે
વરદાન મળતા આકાશમતિ, સરીરનું ૫
મરણ થયા વિશે મુનિ વર્ણન કરશે.

આવો પોતાના હૃદયમાં નિર્ણય કરી તે પોતે મૂર્ખ-અવિવેકી જ રહ્યો. એ વ્યાધને તે મુનિએ આપેલ ઉપદેશ અભ્યાસને અભાવે ભસ્મમાં ફરેલા હોમના જેવો નિષ્ફળ નીવડ્યો.^૮ પછી, તે દિવસથી એ વ્યાધે પણ પોતાના કરેલા નિર્ણય વડે પોતાનો પારધીનો ભાવ છોડી દીધો અને મુનિઓની સાથે તપ કરવાનો આરંભ કર્યો.^૯ એ જગતની અંદર મુનિઓની સાથે નિવાસ કરી તપસ્વીતા ધર્મો પાળી ઘણાં હજારો વર્ષો સુધી તેણે મોટું તપ કર્યું.^{૧૦} તપ કરતાં તેણે પછી કોઈ સમયે તે મુનિને પૂછ્યું કે, 'મને ક્યારે આત્મવિશ્રાંતિ મળશે?' ત્યારે મુનિએ તેને નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^{૧૧}

મુનિ બોલ્યા:-મેં તમને જ જ્ઞાનનો ઉપદેશ કર્યો છે, તે છતાં કાષ્ઠમાં રહેલા અદૃષ્ય અગ્નિની પેઠે તમારા હૃદયમાં અદૃષ્ટરૂપે અથવા નિગૂઢરૂપે રહેલ છે. પરંતુ તે હમણાં જ બાળી શકાય તેવા અને બાળી નાખવાને યોગ્ય તેવા આ દરશ્યરૂપી અનર્થને દબાવી શક્ય નથી.^{૧૨} અને અભ્યાસના અભાવને લીધે તમે પરમ મંગળમય જ્ઞાનને વિષે વિશ્રાંત થયા નથી. અભ્યાસ વડે ઘણે લાંબે કાળે તમે જ્ઞાનમાં અત્યંત વિશ્રામ પામશો.^{૧૩} હવે પછી, હું તમને તમારા ભાવી વિષે નિર્ણય કહું, તે તમે સાંભળો. તે નિર્ણય તમને કર્ણનાં આશ્રયણ જેવા અને ભૂતકાળમાં આશ્રય ઉપજાવે તેવા છે. તમે જો કે આત્મજ્ઞાન માટે આરંભ કર્યો છે, છતાં તમે આત્માને જ્ઞાનના સ્થિર સારરૂપે ઓળખ્યો નથી, તેથી તમારું ચિત્ત હિંડોળાના જેવું ચપળ છે. તમે મૂર્ખની ગણતરીમાં પણ નથી, તેમ પંડિતની ગણતરીમાં પણ નથી. વિસ્તારવાળું આ અવિદ્યારૂપી જગત દેવકું હશે, એવા પોતાના વિકલ્પ વડે તમે તપ કરવાનો અંભ કર્યો છે. હજી આવું ધોર વિશાળ તપ નરે સેંકડો યુગ સુધી (અનેક જન્મોપયંત)

કરવાનું છે. ત્યાર પછી બ્રહ્મા પ્રસન્ન થઈને દેવતાઓ સાથે તમારી પાસે આવશે. હે શ્રેષ્ઠ વ્યાધ! વરદાન દેવાને તૈયાર થયેલા બ્રહ્મા પાસે તમે પોતાના સુપ્રસિદ્ધ અજ્ઞાનને લીધે તમારો સંસય ટાળવા સાર આવું કાંઈ વરદાન માગશો. 'હે મહારાજ! આ દેખાતી દરશ્યરૂપ અવિદ્યાની શ્રાંતિ ન્યાં સુધી કાયમ છે, ત્યાં સુધી અરીસાની પેઠે નિર્ભળરૂપે રહેલ બ્રહ્મની અંદર પ્રતિબિંબરૂપ મેલથી મુક્ત એવા કોઈ પણ ભાગ નથી.^{૧૪-૧૬} પરમાણુ જેવા સૂક્ષ્મ આકારે રહેનારા અને અંદર રહેનાર ચિદાકાશરૂપી દર્પણમાં પણ તે ન્યાં હોય ત્યાં આ જગત પ્રતિબિંબિત થયેલું દેખાય છે.^{૧૭} માટે અનેક અનર્થો પેદા કરનાર આ દરશ્ય દેવકું હશે? અને તેને અંતે અનંત આકાશનો જેવું બ્રહ્મ દેહલેક દૂર હશે? તે મારે અવશ્યે એવું છે.^{૧૮} તે અર્થને હું પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરવા માટે નીચેનું વરદાન માગું છું કે દેવ! હે ઈશ્વર! આપ તે સાંભળો અને આપ મને નિર્વિદ્યે તરત આપો. આ મારું શરીર નીરાગ અને સ્વચ્છંદ* મૃત્યુવાણું થાઓ, તેમજ તે ગરુડના જેવા વેગ વડે આકાશમાં ગતિ કરનાર થાઓ. પ્રત્યેક ક્ષણે, પ્રત્યેક અવયવની અંદર એ શરીરની યોજનપર્યંત વૃદ્ધિ થતી રહે અને ક્રમે કરીને જગતના બાહ્યપ્રદેશમાં જતાં તે આકાશના જેવા વિશાળ રૂપને ધાગણ કરનાર થાઓ. હે પરમેશ્વર! હું આકાશ સાથેના આ અનંત દરશ્યનો અંત જોઈ શકું, એ જ મારું મુખ્ય વરદાન છે.^{૧૯-૨૧} હે સુશીલ વ્યાધ! તમે જ્યારે એ પ્રમાણે વરદાન માગશો, ત્યારે દેવાના દેવ એવા મહાસમર્થ બ્રહ્મા 'બડે તેમ થાઓ' એવું

* પોતાની જાતે પ્રસિદ્ધ એવા દિંસા આદિ અનર્થોના ત્યાગ કરી દેવાથી તથા તપમાં પ્રવૃત્ત હોવાથી વ્યાધને 'શ્રેષ્ઠ' એવું વિશેષણ આપ્યું છે.

* પોતાની ઇચ્છાનુસાર મૃત્યુ, મૃત્યુને સ્વાધીન કરવાની યોગશક્તિમાં એક જાનની સિદ્ધિ બતાવી છે, તે વડે મુક્ત.

કહેશે અને તમને વરદાન આપીને અંતર્ધાન થઈ જશે.^{૧૯} આમ સ્વર્ગપતિ એવા તે મહાદેવ બ્રહ્મા પધારી જશે, ત્યાર પછી તપ વડે દૂષણો પડી ગયેલા તમારો દેહ ચંદ્રમાના જેવી કાન્તિવાળો થઈ જશે.^{૨૦} તે જ ક્ષણે તમારો એ દેહ મારી આજ્ઞા લઈને તથા મને નમસ્કાર કરીને, પોતાના મનમાં રહેલ વાત એવાની ઇચ્છાથી આકાશમાં જઈશે.^{૨૧} ત્યારે તમારો તે દેહ બાણે બીજે કોઈ ચંદ્રમા હોય, અથવા તો કેમ બાણે બીજા સૂર્યનો ઉદય થયો હોય, અથવા ચંદ્ર અને સૂર્ય એ બન્નેની સ્પર્ધાથી બાણે બીજે કોઈ વડવાનળ જ (સમુદ્રમાંથી) બહાર આવી જશે હોય એવો મહાદેહીધમાન દેખાશે.^{૨૨} પછી દશ્યનો તથા આકાશનો અંત લેવા માટે તે ગરુડવેગે ઝપાટામેર આલ્યો જતો હશે. ત્યાં નદીઓના અંતની પેઠે જગતનો અંત આવી રહેતાં, તે દેહ જગતને અતે અત્યંત વધી જશે અને પ્રલયકાળમાં મત્ત થઈ ગયેલા મહાસાગરની પેઠે ને અનંત આકાશને પોતાના પરિભાણ વડે પૂરી દેશે. ત્યાર પછી મહાકાશની અંદર વૃદ્ધિ પામેલા અને મોટા શરીરવાળા તમે પ્રતિબંધથી રહિત તથા પોતાના આધારરૂપ એવા અનંત આકાશનો આશ્રય પકડશો. આમ પરમાર્થરૂપી મહાકાશની અંદર શન્યમાગમાં રહેલ વ ટોળિયા વાયુની પેઠે રહેલી અને સ્વભાવરૂપી દ્રવપણાના બળથી પ્રકટ થયેલા ચિદરૂપ મહાસાગરના તરંગો જેવી જણાયેલી અનેક સૃષ્ટિઓને તમે જોશો જેમ એ પોતાના ચિદરૂપ આત્મસ્વરૂપમાં સ્વપ્નની અંદર ચિદાકાશરૂપ સ્વપ્નનગર આદિ જાણે છે, તેમ તમને તે સમયે નિર્બંધપણે અનેક સૃષ્ટિઓના સમૂહ ચિદાકાશની અંદર એવામાં આવશે. જેમ મહાવિશાળ આકાશની અંદર હોલ પામેલા પવનને લીધે પાંદડાઓના અનેક સમૂહ ઊડ્યા કરે છે, તેમ તમારા દેહ નિશ્ચયને લીધે તમે ચિદાકાશની અંદર અનંત સૃષ્ટિઓને દેખશો.

મહેસની અંદર બેઠેલી સ્ત્રીઓ બહાર બેઠેલ નૃત્ય-સમાને મહેસના ગોખના બળિયામાંથી એવાને ઇચ્છે છે, ત્યારે તેમને તે બળિયુ વિદ્યમાન હોવા છતાં પણ એવામાં પ્રતિબંધકારક ન હોવાથી નહિ જવું જ છે. તે જ પ્રમાણે જો આ તત્ત્વના યથાર્થ સ્વરૂપને જોળખનારા છે, તેઓની દૃષ્ટિમાં ચિદાકાશની અંદર આ નિયિત જગતનું સ્વરૂપ વિદ્યમાન હોવા છતાં નહિ જવું જ છે.^{૨૩-૨૪} જેમ ચંદ્રલોકમાં રહેનાર પુરુષની દૃષ્ટિમાં પૃથ્વી ઉપર રહેલાં મનુષ્યને ચંદ્રમંડળમાં દેખાતા ધુમાડામાં ઝાકળ આદિ પદાર્થોનો સમૂહ અત્યંત અસત્ય લાગે છે, તેમ પોતાના આત્માથી અનન્યરૂપે જગતને સંગ્રહ રહેનાર તત્ત્વજ્ઞની દૃષ્ટિમાં પણ આ જગત (દશ્યરૂપે) અત્યંત અસત્ય જણાય છે.^{૨૫} વળી સૃષ્ટિ, વળી કૂરી આકાશ, કૂરી સૃષ્ટિ અને વળી કૂરી આકાશ, એમ તમે અવલોકન ક્યાં કરશો અને તમારો લાંબો સમય એમ જ આલ્યો જશે.^{૨૬} પછી તમે સૃષ્ટિરૂપી પત્રની અંદર બ્રમણ કરતા હશો, ત્યારે તમને મહાવિશાળ કિંવા મોટા મહિમાવાળા એ આકાશની અંદર ફરવામાં ઉદ્વેગ ઉત્પન્ન થશે અને તમે તપના કૃણનો અનુભવ કરતાં ઉદ્વેગ પામશો.^{૨૭} પછી તમે અનંત આકાશને પૂરી રહેલા પોતાના દેહ તરફ જોશો અને મનમાં કહેશો:^{૨૮} 'જેની પાસે મેર આદિ લાખો મોટા પર્વતો ટૂણા જેવા અતિ તુચ્છ દેખાય છે, તેવું આ અતિ મોટું માન બુંડું શરીર બાણે ભાગરૂપ હોય તેવું થઈ રહ્યું છે.'^{૨૯} આ મારો દેહ એવડો મોટો છે કે, તેવું માપ થઈ શકે તેમ નથી. વળી મારા વડે આ આખું આકાશ બ્યાસ થઈ રહ્યું છે અને હજી પણ તે દેહ વડે હું આકાશને પૂરતો રહું છું. પણ હવે ભાવી શું છે તે બહી શકાવું નથી!^{૩૦} હાય! આ દશ્યરૂપ વોર અવિદ્યા અનંત છે એમ અનુભવમાં આવે છે અને સુવંત સમાનતાનો બોધ કરનાર બ્રહ્મજ્ઞાન વિના બીજા કશાથી તેણી

પરિભાણ થઈ શકતું નથી.^{૪૩} મારે હવે હું આકાશની અંદરના વિશાળ ભાગને વીટી રહેલા આ ભારભૂત દેહને છોડી દઉં; કેમકે આ દેહ વડે સંતસંગતિ કે સદ્ગુણોનું અવલોકન એ કશું પણ થશે નહિ. અનંત, અપાર અને આકાશની અંદર નિરાધારપણે રહેલ આ મારું શરીર કેવું નકામું છે! એ શરીરથી મને કેમેય તત્ત્વવેત્તાઓનો શુભ સમાગમ થાય નહિ!^{૪૪, ૪૫} તમે આવો વિચાર કરશો અને પ્રાણને શરીરથી બહાર લઈ જવાની ધારણા બાંધશો. પછી, જમ કાઈ એક પક્ષી બાધેલ ફળમાંથી નીરસ ભાગને બહાર ફેંકી દે છે, તેમ તમે એ શરીરને છોડી દેશો.^{૪૬} આમ, તમે ત્યાગ કરશો એટલે પછી વાયુના કરતાં પણ અતિસૂક્ષ્મ એવો તમારો પ્રાણયુક્ત જીવ વાયુની પેઠે આકાશની અંદર રહેશે. કપાઈ ગયેલી પ્રાંખિવાળા મહામેરુની પેઠે તમારો તે દેહ નિજીવ થઈને નીચે પડશે અને તે પૃથ્વી-લોક તથા પર્વત આદિ સર્વને ચરેચૂરા કરી નાખશે.^{૪૭-૪૮} પછી, રુધિરથી રહિત થઈ રહેલી ભગવતી કાલી માતૃગણે સાથે રહીને તે સમયે તમારા એ દેહનું ભક્ષણ કરશે, એટલે પૃથ્વી નિર્દોષ થઈ જશે.^{૪૯} હે સુંદર વ્રતધારી વ્યાધ! ઉપર પ્રમાણે તમે તમારો પોતાનો સર્વ વૃત્તાંત સાંભળી લીધો છે. હવે તાડના વનમાં તપશ્ચર્યા કરી તમે યથેચ્છ કરો.^{૫૦}

વ્યાધ ઓલ્યો:-અહો મહારાજ! હજી મારે અક્ષય દુઃખ ભોગવવાનું બાકી રહ્યું છે. કેમકે મેં દુઃખને જ બ્રાંતિથી પુરુષાર્થરૂપ સમજીને મારે હાથે તેને વૃથા સંકલ્પથી વહોરી લીધેલ છે.^{૫૧} હે મુનિશ્રેષ્ઠ મહારાજ! આ તમે મને ભાવી અર્થની સ્થિતિ કહી; પરંતુ એ ભાવી કાઈ પણ યુક્તિ વડે બદલાય એમ છે કે નહિ, તે આપ મને કહો.^{૫૨}

મુનિ ઓલ્યો:-જે અર્થ (વિષય) અવશ્ય વી છે, તે કાઈ દિવસ કાઈનાથી અન્યથા કરી

શકાનો નથી; કેમકે આ જન્મના પુરુષાર્થ વડે તેની નિવૃત્તિ થતી નથી.^{૫૩} જમ પોતાના દેહની અંદર પણ કાબાજમણા અંગેને કે હાથપગને એક જગ્યાથી બીજી જગ્યાએ બદલવાની પુરુષની શક્તિ નથી, તેમ નિર્ભાણ થઈ ચૂકેલા ભાવીને પણ બદલવાની પુરુષની શક્તિ નથી.^{૫૪} જ્યોતિઃ સાંપ્રત્ત આદિના અર્થ અને અનુભવ વડે ભાવી અર્થની પ્રતીતિ થાય છે, પરંતુ બીજું કશું અપૂર્વ કાઈ દિવસ થઈ શકતું નથી.^{૫૫} જ ધીર-વીર પુરુષો પોતાનાં સ્વાભાવિક કિંવા પ્રાકૃત પુણ્યો વડે આલ્પતા જન્મમાં શમ-હમ આદિ સાવનોને સપાદન કરીને શરીરનો દાહ થતાં પણ નિર્વિકાર રહે છે અને બ્રહ્મજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરાવનાર શ્રવણ આદિ ઉપાયો વડે તત્ત્વજ્ઞાનને મેળવી બ્રહ્મરૂપે થઈ રહે છે, તેમજ જગતના બધા-હારમાં સુધુષ્ઠિ અવસ્થાના જીવી સ્થિતિને ધારણ કરે છે, તેઓ જ પોતાનાં પૂર્વજન્મોનાં સર્વ કર્મોને તથા અત્યંત દુષ્ટ એવા સંકલ્પોને નિર્મૂળ કરી નાખે છે અને પોતાના કર્તવ્યમાં જ્ય મેળવે છે.

जयन्ति कर्माणि हि वेदनानि यैः प्राकृतैर्यत्नानाम्युपेत्य । शरीरदाहैरपि निर्विकारसंविन्नैर्ब्रह्मतयैव सुप्त ॥ ५६ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ભાવિક્ષંપતિ-વર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૫૫ થી સમાપ્ત

~~~~~**સર્ગ ૧૫૬ મો**~~~~~

સિંધુરાબનું મંત્રીની પાસેથી જ્ઞાન પામર્ડ
॥ વ્યાધ ઉવાચ ॥

अनंतरं हे भगवन् वितताकाशवामिनः ।

किं भविष्यति मे तत्र देहेऽद्यः पातिनि क्षितौ ॥ ૧૧૬ ॥

વ્યાધ ઓલ્યો:-હે મહારાજ! હું વિશાળ

* આ એકસોઠાપનમાં સગંધા વાયુની અંદર રહેલ એ વ્યાધનો જીવ સિંધુરાબરૂપ થઈ, વિદ્યરથને મારી, પોતાના મંત્રીના મુખથી આત્મતત્ત્વનું શ્રવણ કર્યો, એ વિષે કહેવામાં આવ્યો.

આકાશની અદર સૂક્ષ્મ જીવરૂપે રહીય, તો મારે દેહ પૃથ્વી ઉપર નીચે પડતાં પછી શી ગતિ થશે ?

મુનિ બોલ્યા—હે શુભ ચિત્તવાળા બ્યાધ ! તમારા દેહનો નાશ થયા પછી તમે પરમ (અવ્યાકૃત) આકાશમાં રહ્યા હશો. ત્યારપછી તમારું શું થશે તે હું કહું છું. તમે તે એકચિત્ત થઈ સાંભળો.^{૧૨} તમારો એ દેહ નીચે પડી નષ્ટ થશે, ત્યારે પ્રાણવાયુ વડે યુક્ત એવો તમારો જીવ વિશાળ આકાશની અદર એક સૂક્ષ્મ વાયુરૂપે રહેશે.^૩ પછી તેને વિશે તમારું એ ચિત્ત પોતામાં રહેલ વાસનામય વિશાળ ભૂપીઠરૂપી (પૃથ્વીરૂપી) દરમિયાને સ્વપ્નની પેઠે દેખશે.^૪ ચિત્તવૃત્તિ જ જગતને આકારે મહાન આકારને ધારણ કરે છે, તેથી તમારો જીવ ‘હું’ પૃથ્વીના પીઠ ઉપર એક રાજા છું,^૫ એવા કાદંબનિક અર્થનો આશ્રય પકડશે અને પોતાને તેવે રૂપે દેખશે.^૬ ત્યાં એ જીવને આવી જાતની પ્રતિભાનો તરત ઉદય થઈ જશે કે, ‘હું અતિ માનપાત્ર અને મોટા સામંતોએ માનેલો એવો સિંધુ નામનો એક શ્રીમાન નર-પતિ છું.’^૭ મારી આઠ વર્ષની વયે મારા પિતા રાજ્ય છોડી વનમાં ગયા, એટલે તેમણે મને આપેલ આ ચારે સમુદ્રપર્થતનું વિસ્તાર-વાણું પૃથ્વીનું રાજ્ય મારા હાથમાં છે.^૮ મારા સીમાડાના અંતમાં ‘વિદૂરથ’ નામનો એક વિખ્યાત રાજા મારો—શત્રુ છે અને પ્રયત્ન કર્યા વિના તે કોઈ દિવસ જિતાય તેવો નથી.^૯ અહો ! આ રાજ્ય કરતાં મારાં સેંકડો વર્ષો વ્યતીત થઈ ગયાં. મેં મારા નોકર તથા સ્ત્રીઓ વગેરે પોખ્ય વર્ગની સાથે ઘણું સુખ ભોગવ્યું.^{૧૦} પરંતુ હવે ક્ષત્રી વાત છે કે, આ મારા દેશના સીમાડાને છેડે વિદૂરથરાજા બહુ વધી ગયો છે અને તેની સાથે હમણાં દારણ સંગ્રામ કરવાનો સમય આવી ગયો છે.^{૧૧} તમે આમ વિચાર કરી રહ્યા હશો, ત્યાં તમારે વિદૂરથ રાજા સાથે ચતુરંગ સેનાનો ક્ષય કરનાર મહાન યુદ્ધ થશે.^{૧૨} ત્યારે

તમે જે કે રથથી રહિત થઈ ગયા હશો, તો પણ એ મોટા યુદ્ધમાં તમે અડગરૂપી લતા વડે વિદૂરથની જંધાને કાપી નાખશો અને તેને મારી નાખશો.^{૧૩} પછી ચારે સમુદ્રપર્થત આખી પૃથ્વીની અંદર તમે જ એક રાજા થશો, અને બધાથી તથા રહેલા દિક્પાલો પણ તમારી આજ્ઞાને માથે ઝડાવશે.^{૧૪} હવે, તમે સિંધુ નામના રાજરૂપ થયા હશો અને તે સર્વ ભૂમંડળના રાજ્યને પ્રાપ્ત થતાં તમે તમારા પંડિત મંત્રીઓની સાથે નીચેની કથાઓ કરશો.

મંત્રી કહેશે—હે મહારાજ ! અતિ આશ્ચર્યની વાત છે કે, આપે વિદૂરથ રાજાને યુદ્ધમાં જીતી લીધા અને યમલોકમાં પહોંચાડી દીધા.^{૧૫, ૧૬}

તમે કહેશો—હે સુશીલ મંત્રી ! હું ધનવાન છું અને હું સૈન્યબળ વડે પ્રલયકાળના સમુદ્રના જવા પ્રયંડ વેગવાળો છું; તો મને એ વૈરીરૂપ વિદૂરથ રાજા કેમ સાલરૂપ થઈ પડ્યો ?^{૧૭}

મંત્રી કહેશે—એ વિદૂરથ રાજાને ‘હીલા’ નામની એક ભાયા છે. નિષ્કલંકરૂપે જગતને ધારણ કરી રહેલાં સરસ્વતીદેવીને તેણે પોતાના અતિઉચ્ચ તપથી માતૃભાવ વડે પોતાને અધીન કર્યાં છે.^{૧૮} જગતની સ્થિતિ કરનારાં ભગવતી સરસ્વતીદેવી એ હીલાને પોતાની પુત્રીરૂપ માની તેનાં મોક્ષ લ્યાદિ કાર્યોને પણ હીલામાત્ર વડે સાધી આપે છે.^{૧૯} તે સરસ્વતીના વરદાનના પ્રભાવ વડે તે હીલા ચન્દ્રમાત્રથી આ જગતને ક્ષણ વારમાં નહિ જવું બનાવી દે તેમ છે, તો પછી તમારો નાશ કરવામાં તેને શું શ્રમ કરવો પડે ?

સિંધુરાજા કહેશે—તમે જ કહો છો તે બરાબર છે. અરેબર, જમ તમે કહો છો તેમ જ હોય, તો એ વિદૂરથ રાજાને જીતી લેવો અશક્ય છે, છતાં યુદ્ધમાં તેનો વધ થયો એ વાત આશ્ચર્યકારક છે. એવી રીતે ભગવતીનો કૃપાપાત્ર એ વિદૂરથ રાજા આ દારણ યુદ્ધની અંદર વિજયને કેમ પ્રાપ્ત થયો નહિ ?^{૨૦-૨૧}

મંત્રી કહેશે:-હે કમળ જવાં સુંદર નેત્રવાળા રાજા ! એ વિદ્વદ્વય રાજા સર્વ કાળમાં એકરહિત રહીને નિરંતર તે દેવીની પ્રાર્થના કરેના હોના કે, 'આ સંસારથી મારા મોક્ષ થાઓ.'^{૨૨} આથી હે મહારાજ ! ભગવતીએ પોતાના સત્યસંકલ્પ-પણાથી તેને મોક્ષ જ આપ્યો છે, એટલે તે પોતાની મેળે જ યુદ્ધમાં પરાજય પામી ગયો છે.^{૨૩}

સિંધુરાજા કહેશે:-એ એમ જ હોય, તો હું પણ એ ભગવતી દેવીની નિરંતર પૂજા કરું છું; છતાં તે મને મોક્ષ કેમ નથી આપતાં?^{૨૪}

મંત્રી કહેશે:-ચિદ્રૂપ અને જ્ઞાનસ્વરૂપ એવાં એ ભગવતી દેવી સર્વના હૃદયમાં રહેલ છે અને તે જ 'સરસ્વતી' નામથી કહેવાય છે.^{૨૫} જ પુરુષ પોતાના હિતમાં રહેલા એ ચિદ્રૂપ ભગવતી પાસે જીવી પ્રાર્થના કરે છે, તેના કૃણને એ તત્કાળ આપે છે. તે ભગવતી પોતે જ સત્ય-સંકલ્પને ક્ષીણે કૃણરૂપે અનુભવમાં આવે છે.^{૨૬} હે શત્રુનાશન ! તમે એ ભગવતીની પ્રાર્થના મોક્ષને માટે નથી કરી. તમે તો પોતાનું હિત કરનારાં એ ચિદ્રૂપ ભગવતીની શત્રુની શાંતિને માટે પ્રાર્થના કરી-છે.^{૨૭}

સિંધુરાજા કહેશે:-મારી પેટે વિદ્વદ્વય-રાજાએ કેમ ભગવતી પાસે રાજ્યને માટે પ્રાર્થના કરી નહિ ? તેમ મેં પણ વિદ્વદ્વય રાજાની પેટે શુદ્ધ-ચિન્મય દેવીની પાસે મોક્ષ માટે કેમ પ્રાર્થના કરી નહિ ?^{૨૮} હે પ્રિય મંત્રી ! સત્યરૂપ એ ભગવતી સરસ્વતી દેવી મારા ચિત્તમાં અંતર્યામીરૂપે રહ્યાં છે, છતાં તે મને મોક્ષ કરનાર બુદ્ધિ આપી મારા મોક્ષને માટે કેમ પ્રવૃત્તિ કરતાં નથી ?^{૨૯}

મંત્રી કહેશે:-હે મહારાજ ! તમે શત્રુના સંહાર કરનાર છો. તમને પૂર્વજન્મનો એવો કાંઈ અશુભ અવ્યાસ બંધાઈ રહ્યો છે, એટલે તમે નમસ્કાર કરી તે ભગવતી પાસે મોક્ષ માટે પ્રાર્થના કરી નહિ.^{૩૦} વળી જ્યારથી જગવતી રતિ ચાલુ થઈ છે, ત્યારથી માંડી મનુષ્યનું

ચિત્ત જની અંદર રહે તે રૂપ જ તે પોતે થ અથ છે. આ વાત ઠેક બાલકપર્યંત સિદ્ધ ! તો પછી તેને અન્યથા કરવાને કાણ સમર્થ છે હે પ્રિય રાજા ! પોતાની શુદ્ધ બુદ્ધિ વડે પોતાના ચિત્તની અંદર નિર્મળ આત્મસ્વરૂપને પોતાના અભ્યાસ વડે ગમે તેવે રૂપે અહર્નિશ ચિંતવવામાં આવે. તે વસ્તુ ભલે સત્ય હો કિંવા અસત્ય હો; પરંતુ બીજી સર્વ વાસનાઓનું મર્દન કરી (નાશ કરી) પુરુષ છેવટ પોતે નિર્વિઘ્નપણે તે રૂપ થઈ અથ છે અને તેવે આકારે (કૃણરૂપે) દેખાય છે.^{૩૧,૩૨}

યદેવ યેનામલયમલાત્મસંવેદ્યતેઽમ્યાસમયં વિદાન્તઃ । સર્વાપમર્દનં તદેવ સૌઽગમસદસ્ત્વસદ્વા-સ્તુ મવત્પયિન્નમ્ ॥ ૩૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાધનો 'સિંધુસંજોગધન' એ નામનો સર્ગ ૧૫૬ માં સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૫૭ મો ~*~

સિંધુરાજાને થયેલો જ્ઞાનનો ઉદય

॥ અથ સિંધુર્વવિવ્યતિ ॥

આર્યાનાર્યવણુઃ કોઽહમમર્થં વિમતિઃ પુરા ।

યદ્વશ્નમે કુસંસ્કારઃ પ્રાક્તનોઽસ્તિ મવપ્રદઃ ॥

પછી સિંધુરાજા કહેશે:-હે આર્ય મંત્રી ! પૂર્વજન્મમાં હું એવો કુલ્યુદિવાળો અને અનાર્ય શરીરને ધારણ કરનાર કાણ હોના કે જીવી આ સંસારમાં મને ભટકાવનાર એવો કાંઈ પૂર્વનો કુસંસ્કાર મારામાં રહી ગયો છે ?^૧

મંત્રી કહેશે:-હે મહારાજ ! હું તમારા પૂજ-વાથી એ વિષે એક રહસ્ય કહું છું, તે તમે ક્ષણ વાર સાવધાન થઈ સાંભળો. આશા છે કે, તમે

x આ એકોક્તિસત્તાવનમા સર્ગમાં સિંધુરાજાના જીવની તામસ-તામસી જાતિ વિષે વર્ણન આવશે અને સિંધુરાજાને રાજ્યનો ત્યાગ કરતાં વિવેકનો ઉદય થવાથી મોક્ષ થયા વિષે નિરૂપણ કરવામાં આવશે.

અજ્ઞાનનો નાશ કરનારા એ વચનને દૃઢ્યમાં ધારણ કરી રાખે. ^૨ આહીં અનાદિ, અનંત, અવર્ણનીય અને નિર્વિકાર સત્યતત્ત્વ છે. તમે તથા હું ઇત્યાદિ અનેકરૂપે તે થઈ રહેલ છે અને તેને 'બ્રહ્મ'શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે. ^૩ તે બ્રહ્મ પોને જ 'હું ચિદરૂપ છું' માટે કાંઈ મારા વિલાસને પસાર ^૪ એવા સંકલ્પને પ્રાપ્ત થાય છે અને ચિત્તરૂપ બની બંધ છે. પછી ઉપાધિને નહિ છોડતાં તે બધે જીવભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ હોય તેમ રહે છે. ^૫ ચિત્ત એ એક આકાશના જેવા નિર્મળ આત્માની ઉપાધિરૂપ છે. અને તે જ આતિવાહિક દેહરૂપ છે, એમ તમે સમજો. આધિભૌતિક આદિ સ્થલરૂપ પણ તે જ થઈ બંધ છે; બાકી કાંઈ તેનાથી આધિભૌતિક (સ્થૂળદેહ) આદિ કશું જુદું નથી. ^૬ આ ચિત્ત નિરાકાર છે, છતાં તે આ લોક તથા પરલોક આદિરૂપે તેમજ સ્વપ્ન આદિરૂપે થનારા સંકલ્પો વડે બધે સાકાર હોય તેવું થઈ રહ્યું છે અને તે સત્ય આત્મતત્ત્વનો જ એક વિવર્ત છે. ^૭ નિરાકાર ચિત્ત જ વિશાળ જગતને આકારે થઈ રહેલ છે, એમ તત્ત્વવેતાઓનું સમજવું છે. જેમ પવન તેની ચલનશક્તિરૂપ છે, તેમ ચિત્ત જ જગતરૂપ છે. ^૮ જેમ આકાશ અને શૂન્યતા એ બન્ને એકરૂપ છે, તેમ જગત અને ચિત્ત એ બન્ને એકરૂપ છે. નિરંકુશપણે જગતની કલ્પના કરવામાં સમર્થ એવા આ ચિત્તમાં અને જગતમાં કશી ભિન્નતા નથી. ^૯ દૃઢ્યમાં વાસનારૂપે રહેલ જગતનો સમૂહ વસ્તુતાએ કશારૂપ નથી, છતાં તે બધે બહાર કાંઈ દૃશ્યરૂપે રહેલ હોય તેમ જણાય છે. બાકી તત્ત્વદૃષ્ટિએ જોઈએ તો જગત નિરાકાર ચિત્તરૂપ જ છે. તે (જગત) કાંઈ ખરી વસ્તુ નથી, એમ સમજો. પ્રથમ અવિનાશી એવા બ્રહ્મપદમાંથી સાત્ત્વિક એવા હિરણ્યગર્ભનો સમદિશરીર રૂપે પ્રાદુર્ભાવ થયો અને પછી વ્યથિભાવને પામીને ક્રમે કરી તમારા તામસ-તામસી બતિના જીવરૂપે તે થઈ ગયો.

સિંધુરાબ કહેશે:-હે મહાભાગ્યવાન મંત્રી! તમે જ તામસ-તામસી કહો છો તે શું છે? તેમ પરબ્રહ્મની અંદર એ સર્વ સંજ્ઞાઓ પ્રથમ કાણે કલ્પેલ છે? ^{૧૦, ૧૧}

મંત્રી કહેશે:-જેમ અવયવ વડે યુક્ત એવા મનુષ્યને હાથ આદિ અવયવો રહ્યા હોય છે, તેમ નિરવયવ આત્મા માયા વડે હિરણ્યગર્ભરૂપે થઈ બંધ છે, ત્યારે પોતાની અંદર જુદી જુદી સંજ્ઞાઓની/કલ્પના કરી લે છે. ^{૧૨} સમદિરૂપે એ હિરણ્યગર્ભ આત્મારૂપ છે અને તે પોતાની વ્યથિજીવોમાં જુદી જુદી સંજ્ઞાઓને કલ્પે છે. તે પોતાના આતિવાહિક (સૂક્ષ્મ) સમદિદેહને આધિભૌતિક (સ્થૂળ) રૂપે બનાવે છે અને તેની અંદર પૃથ્વી આદિ સંજ્ઞાઓને ધારણ કરે છે. આ જગતનો ભાસ એક સ્વપ્નના જેવો છે અને તેની અંદર તે પોને જ સંકલ્પરૂપ બની બંધ છે, તેમજ પોતે જ જુદી જુદી સંજ્ઞાઓરૂપે થઈ જઈ તે વડે વ્યવહાર કરે છે. ^{૧૩, ૧૪} તેમાં પ્રથમ તમારા ઉદ્દેશથી (તમને વ્યથિજીવરૂપે કલ્પવામાં) હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પમાં 'આ જીવ મહાતામસ બતિનો છે' એવું સ્ફુરણ ઊઠ્યું, એટલે આતિવાહિક સૂક્ષ્મદેહને આકારે રહેલી તમારી બતિને 'તામસ-તામસી' નામથી કહેવામાં આવી છે. હે મહારાજ! બ્રહ્મ નિર્વિકાર છે. તે બધે વિકારી હોય તેવું થઈ જઈ જીવભાવને પ્રાપ્ત થાય છે અને તેની જુદી જુદી સંજ્ઞાઓવાળી બતિઓ કલ્પવામાં આવી છે. ^{૧૫, ૧૬} જેઓ કલ્પના આદિકાળમાં બધે બ્રહ્મની અંદર જીવભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હોય તેવા જણાય છે અને જેઓ પ્રકૃતિસિદ્ધ એવા જ્ઞાન-વેરાગ્ય-એકધર્મ આદિ વડે યુક્ત બુદ્ધિથી યુક્ત હોઇને સોહારૂપે ભોક્તા બને છે, તેઓ તે જ જનમમાં મુક્ત થઈ બંધ છે અને તેમની બતિ સાત્ત્વિક-સાત્ત્વિકી કહેવાય છે (જેવા કે :
હે માનવ આપનાર મહારાજ!

સુદત સુધી સસારના હેતુરૂપે રહેલા અજ્ઞાનના અસ્તિત્વને લાંબે તેટલો સમય સંસારમાં રહે છે અને પછી તે જ જન્મની અંદર જ્ઞાન-અશ્વયં આદિ ઉત્તમ ગુણો વડે યુક્ત થઈ જઈ તે જ જન્મમાં મુક્ત થઈ જાય છે, તેમની કેવળ સાર્વત્રિકી બતિ કહેવાય છે. આમ, બ્રહ્માને જ્ઞાણખનારાઓમાં પણ શ્રેષ્ઠ એવા ડાહ્યા પુરુષોનું કહેવું છે.^{૧૮} જે બતિ કલ્પના આદિ સમયમાં નવીનરૂપે પ્રકટ થાય છે અને અનેક જન્મો વ્યતીત થયા બાદ ભોગ તથા મોક્ષ એ બંનેને કમપૂર્વક ભોગવે છે, તેને બ્રહ્માને જ્ઞાણખનારા સત્પુરુષો રાજસ-રાજસી કહે છે.^{૧૯} હે માનવ મહારાજ ! જે બ્રહ્મા પાંચ-દસ જન્મો વ્યતીત થયા બાદ એક કલ્પમાં વિવેક આદિ ઉત્તમ ગુણોથી રહિત હોય અને જે અનેક જન્મ પર પરા ભોગવ્યા બાદ ઉત્તમ ગુણોને પ્રાપ્ત થાય, તે બ્રહ્મા કેવળ રાજસી-કહેવાય છે.^{૨૦} જે બ્રહ્મા કલ્પના આરંભથી માંડીને અનેક કીટબ્રહ્મા, સ્થાવરબ્રહ્મા અને સિદ્ધ હયાદિ બ્રહ્મામાં બટક્યા કરે છે અને પછી ઘણે લાંબે સમયે મોક્ષને પ્રાપ્ત થાય છે, તેને બ્રહ્માને જ્ઞાણખનારા સત્પુરુષો તામસ-તામસી-બ્રહ્મા કહે છે.^{૨૧} જે બ્રહ્મા સામાન્યપણે અનેક જન્મોને પ્રાપ્ત થયા બાદ મોક્ષને પ્રાપ્ત થાય છે, તેને બ્રહ્માને જ્ઞાણખનારા પુરુષો કેવળ તામસી બ્રહ્મા કહે છે.^{૨૨} આ કમ વડે બ્રહ્માના અનેક પ્રકારના બેદોની કલ્પના છે. તેમાંથી હે માન આપનાર મહારાજ ! તમે તામસ-તામસી બ્રહ્મામાં ઉત્પન્ન થયા છો.^{૨૩} હે વીર રાજા ! તમારા અનેક જન્મો વ્યતીત થઈ ગયા છે અને તે જન્મો ત્રિવિધ તથા વિચિત્ર છે. તે સર્વને હું બહુ ધુનું, પણ તમે બહુતા નથી. તેમાં પણ વિશેષ કરીને તમારું આ મહારાજનું શરીર અનંત આકાશમાં ગતિ કરનારું હોય. તે વડે તમારો ઘણો લાંબો કાળ વૃથા વીત્યો

૨૪, ૨૫

આમ, જ્યારે તમે તામસ-તામસી

બ્રહ્મા વડે ઉત્પન્ન થયા છો, ત્યારે આ સંસાર રૂપી ખાડામાંથી તમારો મોક્ષ થવો દુર્લભ લાગે છે.

સિંધુરાજ કહેશે:-હે આર્ય મંત્રી ! અધમ એવી એ તામસ-તામસી બ્રહ્મા કયા ઉપાયથી જિંતાય ? તમે તે મને કહો. જે કાંઈ એવો પવિત્ર ઉપાય હોય, તો હું જ્યાં સુધી આ દેહ રહે ત્યાં સુધી તમારા કહેવા પ્રમાણે વર્તન રાખું, માટે તે કહો.^{૨૬, ૨૭}

મંત્રી કહેશે:-હે મહાબુદ્ધિશાળી રાજા ! આ ત્રણે લોકોની અંદર એવું કશું પણ નથી કે જે ઉદ્વેગ પામ્યા વિનાના અરુણિત પુરુષપ્રયત્ન વડે પ્રાપ્ત ન થાય.^{૨૮} જેમ આજનાં કરેલાં સત્કર્મથી ગઈ કાલનાં દુષ્કર્મ દંકાઈ જઈ શૂન્ય રૂપ પકડે છે, તેમ તમે પણ આ જન્મના પુરુષપ્રયત્ન વડે પ્રાપ્ત બ્રહ્માને જીતી લઈ સત્કર્મમાં બ્રહ્મા બ્રહ્મા જેમ મનુષ્ય જે અર્થને માટે પ્રાર્થના કરે છે તથા યત્ન કરે છે, તે અર્થને તે અવશ્ય ભેળવે છે. સિવાય કે, વચમાં થાણી જઈને તે પોતાનો પુરુષાર્થ મૂકી દે.^{૨૯} પુરુષ જોવા યત્ન કરે છે, નિરંતર તન્મય થઈ જઈ જોવી ભાવના કરે છે અને જોવા ચલાવે પોતે ઇચ્છા રાખે છે, તેવા તે થાય છે; આ વાત અન્યથા નથી.^{૩૦}

મુનિ બ્રહ્મા:-હે વ્યાધ ! સિંધુરાજને મંત્રી ઉપર પ્રમાણે કહેશે, એટલે તે રાજા રાજ્યભારને છોડી રહેલી પોતાની બુદ્ધિથી ત્યાં તે જ સમયે પ્રસિદ્ધ રીતે સર્વે રાજ્યને છોડી દેશે. પછી તે ઘણે દૂર વનમાં આદ્યો જશે અને મંત્રીઓએ પ્રાર્થના કર્યા છતાં પણ તે પોતાના નિષ્કંટક રાજ્યને પાછો સ્વીકારશે નહિ. પછી પુષ્પના સંગથી જેમ મુગધ-નો ઉદય થાય છે, તેમ મહાત્માઓના મધ્યમાં નિવાસ કરનારા એ રાજાને વિવેકની કથાના પ્રસંગથી, વિવેકનો ઉદય થઈ જશે. ત્યારપછી આ જન્મ કયાથી આવ્યો અને આ સસાર કયાથી આવ્યો ? એવા વિચારના નિરંતર અભ્યાસથી તે જીવન-મુક્તદશાને પ્રાપ્ત થઈ જશે.^{૩૨-૩૫} નિરંતર

વિચારમાં પરાયણ રહેનાર એ સિંધુરાજ સત્સંગતિના બળથી પવિત્ર મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થશે. એ મોક્ષપદ પાસે હિરણ્યગર્ભના ઐશ્વર્યપર્યંત સર્વ લક્ષ્મી પણ પવન વડે ઊડ્યા જતા શુદ્ધ પત્રની પેઠે સ્વીકાર્યરૂપ ન જણાતાં તુચ્છ જ લાગે છે.^{૩૬}

નિત્યં વિચારણપરોડય મવન્સ સિંધુઃ સત્સંગમેન પદમાસ્પયતિ પાવનં સઃ । તદ્યત્ર પત્રમિવ વાતવિધૂયમાનં નો વસ્તુતાં વ્રજતિ કાચન નામ લક્ષ્મીઃ ॥ ૩૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહાશયરૂપમાં નિર્વાણુ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સિંધુનિર્વાણુ' એ નામનો સર્ગ ૧૫૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૫૮ મો

વ્યાધ આકાશમાં ઊડી શયરૂપે નીચે પડશે

॥ મુનિત્વાચ ॥

एतत्ते कथितं सर्वं भविष्यद्भूतवत्तव ।

यथेच्छसि तथेदानीं व्याध साधु विधीयताम् ॥

મુનિ બોલ્યાઃ-હે વ્યાધ ! હવે પછી તમારું જે કાંઈ થવાનું છે, તે સર્વ મેં તમને ક્રમ બાજુ થઈ ગયું હોય તેમ કહી બતાવ્યું છે. હવે તમારી ઇચ્છા હોય તે પ્રમાણે અને તમને સારું લાગે તે પ્રમાણે તમે સુખેથી કરો.^૧

અગ્નિદેવ બોલ્યાઃ-ઉપર પ્રમાણે એ મુનિનું વચન સાંભળીને વ્યાધ વિસ્મય વડે આકુળ બુદ્ધિવાળો થઈ ગયો. પછી, એ વ્યાધ તથા મુનિ બન્ને કાણુ વાર ત્યાં ઊભા રહ્યા બાદ તરત સ્નાન કરવાને માટે ગયા.^૨ સ્વાભાવિકતાએ પરસ્પર સુદૃઢરૂપ થઈ રહેલા તે વ્યાધ અને મહામુનિ હવે શાસ્ત્રવિચાર વડે તપ કરતા હતા.^૩ પછી થોડા

* આ એકમોઅઘાવનમાં સર્ગમાં મુનિનું વચન સાંભળી વ્યાધ તપ કરી, પછી બ્રહ્માના વરદાનથી આકાશમાં ઊડી, શયરૂપે પાછો નીચે પડશે, એ વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

કાળમાં મુનિ નિર્વાણુને પ્રાપ્ત થયા અને અવધિ પૂર્ણ થઈ રહ્યાથી તે દેહને છોડી દઈ પરમપદને પામ્યા.^૪ હવે, સેંકડો યુગ સુધીનો બીજો મોટો કાળ વીતી ગયો અને વ્યાધની કામના પૂર્ણ કરવા માટે ત્યાં બ્રહ્મા આવ્યા.^૫ વ્યાધે પ્રથમથી ભાવીનું વર્ણન સાંભળ્યું હતું, તેથી તે પોને અણ્વેતો હતો, છતાં તે પોતાની વાસનાના આવેશને ખાળી શક્યો નહિ અને મુનિના કહેવા પ્રમાણે જ વરદાન માગવા લાગ્યો.^૬ પછી, બ્રહ્મા 'તથાસ્તુ' કહીને પોતાની ઇચ્છા દિશામાં ચાલ્યા ગયા અને વ્યાધ પણ પોતાના તપનું ફળ માગવા માટે પછીની પેઠે આકાશની અંદર ઊડ્યો.^૭ વૈદેહીએ આંતે વૃદ્ધિ પામેલા પોતાના દેહ વડે તે અગણિત કાળ સુધી મહાવિશાળ આકાશને વેગપૂર્વક પર્વતની પેઠે પૂરી દેતો હતો. મોટા ગરુડના જેવા તીવ્ર વેગથી આકાશને નીચે, ઊંચે અને આડાઈમાં પૂર્ણ કરી રહેલા એ વ્યાધનો એમ જ ઘણો લાંબો કાળ ચાલ્યો ગયો. ૮૪૫ પછી, ન્યારે ઘણો લાંબો સમય વીતી ગયો, છતાં અનિવાર્ય બ્રમ્હો આંતે તેના જેવામાં આવ્યો. નહિ, એટલે તે હૃદય પામ્યો અને હૃદયને લીધે તેણે પ્રાણનું રચન કરનારી ધારણા બાંધી. આમ તેણે પોતાના પ્રાણને આકાશની અંદર છોડી દીધા, એટલે તેનું શરીર શયરૂપ થઈ ને નીચે પડ્યું.^{૧૦, ૧૧} તેનું પ્રાણવાયુની સાથે રહેલું ચિત્ત સર્વ પૃથ્વીનું પાલન કરનારા તથા વિદ્યુતરાજનાં શતરૂપ એવા સિંધુરાજને આકારે થઈ ગયું. સેંકડો મેરુપર્વતના જેવા આકારવાળો તેનો દેહ બાજુ કાઈ મહાચળ હોય તેવો થઈ ગયો. પછી બાજુ કાઈ બીજી પૃથ્વી જ હોય તેવો તેનો મહાવિસ્તીર્ણ દેહ વિષમ વળખાતની પેઠે આકાશમાંથી નીચે પડ્યો.^{૧૨, ૧૩} તે દેહ મમલાં તથા મોવાળની પેઠે બ્રાંતિ વડે જણાતા બ્રહ્મ સંખંધી કાઈએક જગતના બ્રમ્હમાં કાઈએક આકાશની અંદર બાજુ પૃથ્વીનું કાઈ વિશાળ ઢાંકણું હોય

તેવો દેખાવા લાગ્યો.^{૧૪} તે પોતાના આકાર વડે સમગ્ર ભૂમંડળને તથા પર્વતસમૂહને પૂરી રહ્યો છે. આ પ્રમાણે હે ઉત્તમ વિપશ્ચિત્ રાજા ! મેં તમને મહાશય વિષેની હકીકત કહી ખતાવી છે. જે જગતના ભૂમંડળની અંદર એ શય પહોંચું તે જગત આપણને સ્વપ્નનગરની પેઠે આ દશ્યમાન જગતરૂપ ભાસે છે.^{૧૫,૧૬} શુદ્ધ થઈ રહેલ અંડિકા-દેવી એ શયનું ભક્ષણ કરીને પૂર્ણ અને મોટા પેટવાળા થઈ ગયાં, તેમજ સ્થિર તથા આંતરડાં-ઓ વડે પૂર્ણ થતાં રાતાં ખતી ગયાં. એ શયના મેઢવડે આ પૃથ્વી 'મેદિની' એવા સાર્થ નામને ધારણ કરવા લાગી અને હિમાલય પર્વતના જેવા વિશાળ આકારને ધારણ કરનારા પોતાના આશ્વિયંકારરૂપ વડે તે પૂર્ણ જણાઈ રહી.^{૧૭,૧૮}

• એ શયનો મોટા મેઢ (ચરખી) મૃદધાતુરૂપ (મૃત્તિકારૂપ-માટીરૂપ) ખતી ગયો અને કાળે કરીને તે પૃથ્વીરૂપ થઈ પાછી મુન્મય અવસ્થાને ધારણ કરનાર થયો.^{૧૯} વળી પાછાં તે પૃથ્વીની અંદર કચરાઈ ગયેલાં જંગલો તૈયાર થઈ ગયાં, નગરો સહિત ગામડાંઓ પણ ખતી ગયાં, ચૂર્ણ થઈ ગયેલા પર્વતો પણ પાતાળમાંથી પાછા બહાર દેખાયા અને મનુષ્યોના વ્યવહારની શોભા પાછી આગળ પ્રમાણે પ્રવૃત્ત થઈ ગઈ.^{૨૦}

ભૂયઃ પ્રજાતાનિ વનાનિ ભૂમૌ ગ્રામાઃ કૃતાઃ
પત્તનસંયુતાશ્ચ । પાતાલતઃ સાધુસમુત્થિતાસ્તે
શૈલાઃ પ્રવૃતા વ્યવહારલક્ષ્મીઃ ॥ ૨૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અઘાધ આકાશમાં બહી શખરૂપે નીચે પડશે' એ નામ-નો સર્ગ ૧૫૮ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૧૫૯ મો * ~*~

વિપશ્ચિત્ રાજાએ અનેક આશ્ચર્યો જોયાં

॥ અગ્નિરુવાચ ॥

વિપશ્ચિચ્છેષ્ઠ મો સાધો ત્વં ગચ્છામિમતાં દિશ્મ્ ।
સ્થિરં ભૂમંડલં ભૂયઃ પ્રકૃતવ્યવહારવત્ ॥ ૧ ॥

અગ્નિદેવ ઓલ્યાઃ-હે શ્રેષ્ઠ સુશીલ વિપશ્ચિત્ રાજા ! તમે ચાહો વ્યવહારવાળાં સ્થિર ભૂમંડળને ફરી વાર પ્રાપ્ત થઈ જઈ પોતાની છત્તેલ દિશા તરફ સુખેથી જાઓ.^૧ હે ગતિને જાણનાર રાજા ! સ્વર્ગની અંદર ઇન્દ્ર, પ્રજાના સમૂહના કલ્યાણને અર્થે સોમયજ્ઞનું યજ્ઞન કરવા મ પ્રવૃત્ત થયેલ છે અને મને ત્યાં મંત્ર વડે ઘ્રોહ વેલ છે. તેથી હમણાં હું ત્યાં જઈ છું.^૨

ભાસ ઓલ્યાઃ-ઉપર પ્રમાણે કહી ભગવ અગ્નિ ત્યાં જ અંતર્ધાન થઈ ગયા અને જે વીજળીના અગ્નિ આકાશમાં લીન થઈ બધાં તેમ તે નિર્ભજ આકાશમાં આદ્યા ગયા.^૩ ત્યારે પોને પ્રથમની પોતાની અવિધાનો અંત જોવા સંસ્કારોને ધારણ કરી રહ્યો હતો અને મેં પ મારા કર્તવ્યને સિદ્ધ કરવા માટે આકાશ અંદર રહી શ્રમણ કરવા માંડ્યું.^૪ ફરી વાર પ એ આકાશની અંદર અસંખ્ય જગતો મા જોવામાં આવ્યાં અને તે જગતો નાના પ્રકાર આચારવિચારવાળાં તથા અનેક પ્રકારના આકાશવાળાં હતાં.^૫ હે મહારાજા ! કોઈક ઠેકાણે જગં છત્રમય અવયવોવાળાં અને પરસ્પર એકબીજા સાથે સંલગ્ન થયેલાં દેખાતાં હતાં. તેઓ મ રીતે ગતિમાન જણાતાં હતાં અને દૃઢ્યને પ હરણ કરતાં હતાં.^૬ હે દશરથરાજા ! કોઈ સ્થ મુન્મય દેહવાળાં સર્વ પ્રાણીઓ જોવામાં આવત

× આ 'એકોએગણસાઠમા સર્ગમાં અગ્નિ વિપશ્ચિત્ રાજાને ઉપદેશ આપી ઇન્દ્ર પાસે જશે એ પછી વિપશ્ચિત્ રાજાને અનેક આશ્ચર્યો દેખાયા નિ તથા અંતે બ્રહ્મતત્ત્વ જણાયા વિષે વર્ણન આવશે.

હતાં અને મંદ ગતિવાળાં તથા પર્વતના જ્વાલં
તે મહાવિશાળ દેખાતાં હતાં.^{૧૦} કાંઈ એક જગતની
અંદર પ્રાણીઓ કાષ્ઠમય અવયવવાળાં જણાતાં
હતાં અને કયાંક પાષાણમય દેહવાળા અસંખ્ય
જીવો નજરે આવતા હતા.^{૧૧} વળી ચિદાકાશ-
ની અંદર કયાંક તે પ્રાણીઓ જીવતાં સુધી
પાષાણની પ્રતિમાની પેઠે એક જ ઠેકાણે રહેલાં
અને પરસ્પર કેવળ સંભાષણ આદિ વાણીના
વ્યાપારને કરી રહેલાં મારા જોવામાં આવ્યાં.^{૧૨} એ
પ્રમાણે ઘણા લાંબા કાળ સુધી મેં જોયાં કર્યું, તે
મારે દેહ પણ સ્વપ્નમય હતો, તેથી તે વારંવાર
મારા પામતો હતો. અવિદ્યાનો અંત નહિ દેખા-
તો હું એ દૃશ્યવર્ગના વિષયમાં ઉદ્વેગ પામ્યો.
પછી ઉદ્વેગને લીધે હું કાંઈએક એકાંત સ્થળમાં
મેચી મોક્ષસિદ્ધિને માટે તપ કરવાના ઉદ્યોગમાં
લાગ્યો. ત્યાં મને ઇન્દ્રે આવી કહ્યું કે, 'ચિત્તરૂપી
આકાશની અંદર હજી આપણે બન્નેને બીજી
કાંઈ એક મૃગયોનિ પ્રાપ્ત થવાની છે, એટલે
આપણે હજી આત્મવિચારનો આ સમય નથી.
હું આકાશની અંદર મંદારવૃક્ષોના વનમાં ફરતો
હતો અને સ્વર્ગ સંબંધી ભોગોમાં મોહિત થઈ
ગયો હતો, તેથી પૂર્વના અભ્યાસને પરવશ બની
જઈ, હું દુર્વાસામુનિના અપરાધમાં આવી ગયો
હતો. આથી મને પણ મૃગયોનિનો ભોગ પ્રાપ્ત
થયો છે.^{૧૩-૧૪} આ પ્રમાણે જ્યારે ઇન્દ્રે મને
કહ્યું, ત્યારે હું ઇન્દ્રને કહેવા લાગ્યો કે, 'હે
મહારાજ! હું આ સંસારથી બહુ ખેદ પામ્યો
છું, માટે હવે હું તરત તેમાંથી મુક્ત થાઉં એવા
કાંઈ ઉપાય બતાવો.' આતું મારું કહેવું સાંભળી
તે બોલ્યા કે, 'હું નિરાકાર અને અવસ્થાત્રયથી
રહિત શુદ્ધ આત્મારૂપ છું, એવું તત્ત્વજ્ઞાન
થવાથી જ તરતમાં મુક્તિ મળી છે, આ વાત તમે
બ્યાંધ તથા મુનિના સંવાદના પ્રસંગમાં આંશિક
દ્વારા સાંભળેલ પણ છે. માટે તમે કાંઈ બીજું જ
વરદાન મારી પાસે માગો.' ઇન્દ્રે આ પ્રમાણે

કહ્યું, એટલે તેના કહેવા ઉપરથી મેં મૃગયોનિ
આબ્યા પછી મારું શું થશે તે બાણવારૂપી વર-
દાન તેની પાસે માગ્યું.^{૧૫, ૧૬}

ઇન્દ્ર બોલ્યા:-તમારું પોતાનું આત્મ-
ચૈતન્ય જ મૃગયોનિની અંદર ઘણા કાળથી
ગયેલ કરવાને ઇન્દ્રે છે તમારા સંબંધમાં આ
બાબત અવશ્ય થવાની છે. મેં એ દિવ્ય દૃષ્ટિથી
બાણી લીધું છે.^{૧૭} તમે મૃગરૂપ થઈને દશરથ-
રાજાની તે મહાપવિત્ર સભામાં જશો, એટલે તેમાં
મેં તમને હમણાં કહેલું જ્ઞાન અડચણ વિના
પ્રકટ થઈ જશે.^{૧૮} તમે ભવાટવીમાં અનેક
જન્મોમાં ભટકતાથી આત્મ થઈ રહ્યા હશો અને
હરિણની યોનિમાં હશો. પછી વસિષ્ઠજીની કૃપા
જુડે તમને તમારા નિષ્કર્ષ એવા સર્વ વૃત્તાત્મનું
સંપૂર્ણ રીતે સ્મરણ થશે.^{૧૯} એ સર્વ સ્વપ્નના
શ્રમની પેઠે, પોતાના સર્વ સંકલ્પો વડે ખડા
થઈ ગયેલા સંકલ્પનગરની પેઠે અને પરલોકના
અર્થના અનુભવને બતાવનાર કથામાં વણવેલા
અર્થની પેઠે આભાસરૂપ હશે.^{૨૦} જ્યારે તમે
મૃગભાવથી રહિત થઈ જઈ પુરુષરૂપ થઈ જશો,
ત્યારે તમારા જ્ઞાનાગ્નિ વડે તમારે મૃગદેહ બળી
જશે અને તમને હૃદયમાં રહેલા આત્મતત્ત્વનું
સ્ફુરણ થશે.^{૨૧} આમ તમને આત્મજ્ઞાનનું સ્ફુરણ
થશે, એટલે ઘણા કાળથી રૂઢ થઈ રહેલી અતિથા-
નામની પ્રાંતિને સૂષી થઈ તમે અપળતાથી રહિત
થઈ રહેલા શાંત પવનની પેઠે મુક્ત થઈ જશો.
ઇન્દ્રે આ પ્રમાણે કહ્યું, ત્યાર પછી આ વન-
ની અંદર 'હું આ હરિણ છું' એના નિશ્ચયનાળી
પ્રતિભાનો તરત મારામાં ઉદય થયો.^{૨૨, ૨૩} તે
દિવસથી માંડીને હું તે ઉત્તમ પર્વતમાં મંદાર-
વનના કાંઈ એક અંદરના ખૂણામાં ટૂણ અને
દુર્વાઓના અંકુરોનું ભક્ષણ કરનાર હરિણરૂપ
થઈ રહ્યો.^{૨૪} હે દશરથરાજા!
દિવસે કાંઈ સીમાના અંતમાં ર
મૃગયા માટે આવેલા એઈને

અને હું પલાયન કરી ગયો. હે રાધવ! પરંતુ મને પકડાવી લઈને તે મને પોતાને ઘેર લઈ ગયો અને ત્રણ દિવસ સુધી ત્યાં રાખ્યા પછી તેણે અહીં આપની હજૂરમાં ક્ષીડા માટે મોકલાવ્યો છે. ૨૩, ૨૪ હે નિષ્પાપ મહારાજ! સંસારમાં પ્રસિદ્ધ એવી ઇન્દ્રજાળની માયા જોવો અને નાના પકારનાં આશ્ચર્યો તથા રસો વડે યુક્ત એવો આ સર્વ મારો વૃત્તાંત મેં આપને કહી સંભળાવ્યો છે. શાખા-પ્રશાખા આદિના વિસ્તારવાળી આ અવિધા અનંત છે અને તે આત્મજ્ઞાન સિવાય પ્રીતિ કથા ઉપાય વડે શાંત થતી નથી. ૨૫, ૨૬

વાહ્મીકિ ઓલ્યા:-અ્યારે વિપશ્ચિત્ રાજ ઉપર પ્રમાણે કહી કાણુ વાર મોનને ધારણુ કરી રહ્યા, ત્યારે ઉત્તમ બુદ્ધિવાળા શ્રીરામચંદ્રજીએ તેને નીચે પ્રમાણે કહ્યું. ૨૭

રામ ઓલ્યા:-હે મહારાજ! આ મૃગ બીજા કોઈના સંકલ્પરૂપ છે. હવે તે જો આપણા જોવામાં આવ્યો, તો પછી પોતે સંકલ્પ નહિ કરનાર પુરુષ પણ બીજાની સંકલ્પસૃષ્ટિમાં રહેલ વસ્તુને પોતાના આત્મામાં દેખી શકે એવો અર્થ સિદ્ધ થાય છે; તો આ વાત કેમ ઘટી શકે? તે તમે મને કહો. ૨૮

વિપશ્ચિત્ રાજ ઓલ્યા:-જ જગતની અંદર પૃથ્વી ઉપર એ મહારાજ પડ્યું હતું, તે પૃથ્વી ઉપર ઇન્દ્ર પ્રથમ પોતાના કરેલા યજ્ઞના ગર્વથી અંધની પેઠે મદમાં આદ્યો જતો હતો. તેણે દુર્વાસામુનિને જાળખ્યા નહિ, તેથી આ કોઈ રાજ પડેલ છે, એમ સમજી તેણે તો ધ્યાનાવસ્થિત દુર્વાસામુનિને અપમાનપૂર્વક પોતાના પગની લાત મારી. આથી તે ઋષિએ ક્રોધ પામીને તેને આ શાપ આપ્યો: ૨૯, ૩૦ ‘અલ્યા ઇન્દ્ર! આ પૃથ્વીતલની અંદર તમે અંધની પેઠે ચાલીને મારું અપમાન કર્યું છે. એટલે જ પૃથ્વીતલને મહા ઘોર અને બ્રહ્માંડના જેવું મહાત્રિયાળ રાજ થોડા જ સમયમાં ચૂર્ણ કરી નાખશે. ૩૧ વળી

તમે મને રાજ સમજીને મારું અપમાન કર્યું, એટલે તમે હમણાં તરતમાં જ મારા શાપના પ્રભાવથી પાછા તે જ પૃથ્વીમાં જન્મ લેશો.’ આમ એ દુર્વાસામુનિએ ઇન્દ્રને શાપ આપ્યો, એટલે ઇન્દ્ર પણ વિપશ્ચિત્ રાજની સાથે મૃગપણું પામ્યો. વળી વિપશ્ચિત્ રાજના મનઃકલ્પિત મૃગપણાની પેઠે, તે મૃગપણું પણ બીજાને સત્યરૂપે પ્રતીતિ માં આવે તેવો ઋષિએ શાપ દીધો હતો, તેથી તે ઇન્દ્રના શાપની કથાથી તથા મુનિનાં વાક્યન પ્રભાવથી જ વિપશ્ચિત્ રાજનો મૃગભાવ (સંકલ્પમય છતાં) તમારા દેખવામાં આવ્યો. ૩૨, ૩૩

બાકી, વાસ્તવ દૃષ્ટિથી જોઈએ તો એક વ્યાવહારિક સત્તાવાળું જગત સત્ય છે અને બીજું પ્રાતિભાસિક સત્તાવાળું અસત્ય છે, એમ કહી શકાતું નથી. કેમકે બનેલી પ્રતિભા એક સમાન રૂપે જ ઉદય પામે છે. તેમાં ઠાનું સત્યપણું અને ઠાનું અસત્યપણું કહી શકાય તેમ છે! ૩૪ હે રામચંદ્રજી! વિશેષમાં વળી, આ યુક્તિસમૂહમાં હું એક બીજી યુક્તિ કહું છું, તે તમે સાંભળો: એટલે તમને સારી રીતે સ્ફુટ અનુભવ થાય. ૩૫

હે મહાલાગ રામચંદ્રજી! જ્ઞાની અંદર સર્વ રહ્યું છે, જતાથી આ સર્વ છે, જે પોતે જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે અને જે સર્વથી બુદ્ધ પણ છે, તે સર્વશક્તિમાન બ્રહ્મની અંદર શું સંભવતું નથી! એકબીજાના સંકલ્પસમૂહો પરસ્પર મળતા આવે છે એ વાત પણ ઘટિત જ છે; અને એકબીજાના સંકલ્પસમૂહો પરસ્પર મળતા નથી આવતા, આ વાત પણ યુક્તિ વડે સિદ્ધ છે. આ બન્ને વાત સર્વશક્તિમાન બ્રહ્મની અંદર સંભવિત જ છે. ૩૬, ૩૭

એકબીજાના સંકલ્પસમૂહ અન્યોન્ય મળતા આવે છે, આ વાત મૃગદર્શન આદિ વડે પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવે છે. બ્રહ્મ પોતે સર્વના આત્મારૂપ છે અને તેમાં એક જ પૃથ્વી ઉપર રહેનાર જાયાની અને તલકાની પ્રેટે બને વિરુદ્ધ વાતો પણ ઘટી શકે. ૩૮ જે તે બ્રહ્મની અંદર એ બને

વિરુદ્ધ વાતો ન સંભવે, તો પછી તેને સર્વના આત્મારૂપ અને સર્વશક્તિમાન કેમ કહી શકાય? સંકલ્પનગર પરસ્પર મળતાં નથી આવતાં, એ શા માટે સત્ય નથી? તેમજ પરસ્પર તે મળતાં આવે છે તે વાત પણ સત્ય જ છે. સર્વસ્વરૂપ પરબ્રહ્મની અંદર (માયાના બળથી) સત્ય ન હોય એવું પણ કાંઈ નથી, તેમ અસત્ય ન હોય તેવું પણ કાંઈ નથી.^{૧૦} સર્વકાળ સર્વરૂપ થઈ રહેલ બ્રહ્મની અંદર સર્વત્ર સર્વથા સર્વ રહેલ છે. અહો! મનને મોહમાં નાખી દે એવી આ માયા વિષમ છે.^{૧૧} તેની અંદર એક જ વસ્તુમાં વિધિ અને પ્રતિષેધ એ બંનેની સ્થિતિ રહેલ છે. એવી જ આ વિશાળ બ્રહ્મસત્તા છે અને તે પોતા વડે જ પોતાને અનેક આકારે પ્રસારી દે છે.^{૧૨} વળી તે બ્રહ્મસત્તા વડે જ આ અવિદ્યા અનાદિ અને આદિ અનુભવમાં આવે છે. જો કદાચિત્ત આ ત્રણે લોક ચિદાકારના જ એક વિલાસરૂપ ન હોય, તો મહાપ્રલયમાં નષ્ટ થઈ ગયેલ પદાર્થોની પાછી અનાયાસે સૃષ્ટિ કેમ ઉત્પન્ન થઈ જાય? અને અશ્વિની, વાયુની તથા પૃથ્વીની સત્તા પાછી કેમ ખડી થઈ જાય?^{૧૩, ૧૪} માટે સ્વાભાવરૂપ ચિદાકારના વિલાસ (વિવર્ત) વિના બીજું કશું પણ જગતનું સ્વરૂપ નથી. શાસ્ત્રો, જ્ઞાનબળથી કેઈ મહાપ્રલયપર્યંતની સર્વ હંકીકત કહી દેનાર વિદ્વાનેના અનુભવો અને લોકનાં પ્રસિદ્ધ દષ્ટાંતો એ સર્વ જ્ઞમને પોતાના અજ્ઞાનને લીધે પ્રભાસરૂપ નથી, તેના નિદાપાત્ર અવિવેકીઓ સાથે સંપૂરુષોને ભાષણ કરવાની પણ કાંઈ જરૂર નથી. આ સર્વને ચિદાકારના વિલાસરૂપે જોઈએ તો ક્ષણમાત્રમાં તે પ્રભાસરૂપ થઈ જાય છે.^{૧૫, ૧૬} બાકી બીજી સામાન્ય દૃષ્ટિથી જોતાં તેમાં કશો સાર જણાવો નથી; માટે જ્ઞાનદષ્ટિ વડે જ સિદ્ધ થાય તે જ સારરૂપ છે, એવું વિદ્વાનેનું સમજવું છે. જેમ પવનની શીલા ચલનશક્તિને લીધે ચળગી પડે તીર્થમાં આવે છે, તેમ શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ બ્રહ્મ

સત્તા જ પોતાની ચિત્સત્તા વડે સ્ફૂર્તિને પ્રાપ્ત થતાં જગતરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. વસ્તુતાએ જોતાં અહીં કશાનો નાશ પણ થતો નથી અને કશું ઉત્પન્ન પણ થતું નથી.^{૧૭, ૧૮} હું નાશને પ્રાપ્ત થયો અને અમુક વસ્તુ હજી વિદ્યમાન છે, એવી એક સંકલ્પરૂપ પ્રતિભા જ ઉદય પામે છે, પણ તે વસ્તુતાએ ચિદ્રૂપ જ છે. જો મરણને અત્યંત નાશરૂપ (દશ્યના અત્યંત અભાવવાળી સ્થિતિરૂપ) માનીએ, તો તે એક નિદ્રાના સુખ જરૂર છે.^{૧૯} કદાચિત્ત એમ માનીએ કે, મરી જવું એટલે એક સરીરનો વિયોગ થતાં વળી પાછા બીજા સરીરની પ્રાપ્તિ થઈ ફરી વાર પાછો દશ્યનો અનુભવ થવો; તો પછી એ પણ એક પુનર્જન્મ જરૂર જ છે; માટે આ ચિદાકારની અંદર મરણ પણ નથી અને જીવિત પણ નથી.^{૨૦} એક એવા ચિદાકારના વિલાસની અંદર એ બંને વસ્તુ રહેલ પણ છે અને રહેલ નથી એમ પણ છે. જો એ બંનેને (જીવિત-મરણને) સંકલ્પ વડે કલ્પી લેવામાં આવે તો એ બંને છે અને જો નિઃસંકલ્પ દશામાં રહેવાય તો એ બંને નથી.^{૨૧} જો દહ નિશ્ચય વડે એક જ તત્ત્વને માનવામાં આવે તો તે તેવું અનુભવાય છે. માટે દ્વૈતાના સત્યા સત્યપણા વિષે સાક્ષીરૂપે નિર્ણય કરનાર સાક્ષીનું સદાકાળ અસ્તિત્વ જ છે. ચિદાત્મા સિવાય બીજું કશું સુખાત્મક જીવન છે, તે તમે કહો.^{૨૨} તે ચિદાત્મા અસંય હોવાથી પરમપુરુષાર્થરૂપ છે. માટે ક્યાં કોને દુઃખ છે? જ્યાં વાચ્ય અને વાયક એ બંને ચિદાકારરૂપ છે અને ચિદાકારથી તે અભિન્ન તથા ભિન્ન એમ બંને પ્રકારે રહેલ છે, ત્યાં એકતાની અને દ્વૈતાની ભ્રાતિ ક્યાં કહી? જ્ઞમ જળની અંદર આવતાં આદિ રહેલ છે, તેમ જ પરમાત્માની અંદર સરીર આદિની સ્થિતિ છે. આ સર્વ ચિદાકારની સત્તાનો જ એક વિલાસ છે, કારણથી ભિન્ન ન હોવાને લીધે તે ચિદાકારરૂપ છે અને ચિદાકારના એક વિવર્તરૂપ છે.

વળી અવ્યયતાથી બેઈએ, તે જગત પોતાના દૃશ્ય સ્થૂળરૂપથી રહિત ચિદાકાશરૂપ જ છે. ^{૫૩-૫૫} આશ્ચર્યની વાત છે કે, ઘટ આકારને ધાણુ કરનાર અસ્થિર દ્રવ્ય નિરાકાર ચિદાકાશની અંદર સ્થૂળરૂપે રહેલ છે. જેમ ભૂતાકાશમાં દેખાતો વિષય પછીથી પ્રતીતિના પાવરૂપ થતો નથી, તેમ જ વર્તમાનકાળના અનુભવનો વિષય પણ વસ્તુતાએ જોતાં છે નહિ. ^{૫૬} વર્તમાનકાળના અનુભવમાં આવતું આ ચિદાકાશ શન્યતુદય છે અને તે જ દૃશ્યરૂપી પિશાચન આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે, એમ તમે સમજો. જેવું આ દૃશ્યમાન આકાશ છે, તેવું જ એ ચિદાકાશ પણ છે. ન્યારે એ ચિદાકાશને જ આકાશરૂપ સમજવામાં આવે છે, ત્યારે એ પણ આકાશ જેવું શન્ય જ પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૫૭} આ નીચિના પ્રદેશમાં પૃથ્વી રહી છે. આ બીજા પ્રદેશમાં વાયુ તથા આકાશ આદિ ભૂતો રહ્યાં છે અને વળી અહીં કાંઈ બીજું જ રહ્યું છે. એમ અનેક આકારે જ કાંઈ ભાસે છે, તે સર્વ એક ચિદાકાશરૂપ જ છે. જ ચિદાકાશનો વિભાસ છે તે જ જગત છે; તેની અંદર દ્વૈત કે એકત્વ એ કશું જ રહેલ નથી. ^{૫૮} યથાર્થ વસ્તુસ્વરૂપને ઓળખનારા વિવેકીની દૃષ્ટિમાં કશી સ્વૃક્ષભાવ કે સૂક્ષ્મભાવ પ્રતીતિમાં આવતો નથી, પરંતુ સર્વ દૃશ્ય નિરાકાર ચિદ્રૂપ જણાય છે. ^{૫૯} તત્ત્વદૃષ્ટિથી જોતાં જ્ઞાનીપણું અને અજ્ઞાનીપણું બન્ને સત્ય કહી શકાતાં નથી, તેમ અસત્ય પણ નથી. વળી સત્યપણું અને સત્યાસત્યપણું તેમાં રહેલ પણ ભાસે છે. તેથી સર્વ બાબતમાં કાષ્ઠમોનનો જ આશ્રય લેવો પડે તેવું છે. ^{૬૦} અનંત દૃશ્યને બ્રહ્મરૂપે સમજવું, તે જ પરમપદરૂપ છે. આ સર્વ પરબ્રહ્મરૂપ જ છે, એમ તત્ત્વજ્ઞાન વડે સમજઈ બધ છે. ^{૬૧} એવી રીતે આ ચિદ્રૂપાતુ પોતાના આત્માની અંદર અનેકરૂપે વિવર્તલાવને પામે છે. એ ચિદાકાશનો કાંઈ આ વિવર્ત છે, તે જ જગતનું નિર્બાધ

સ્વરૂપ છે. ^{૬૨} મરી ગયેલા જીવો અસંખ્ય છે અને તેમના સૃષ્ટિ આદિ વિકારો પણ એકેક આંગળીથી ગણતાં અસંખ્ય છે. તે પરસ્પર અદૃશ્ય અને અમૂર્ત છે. ^{૬૩} અન્યોન્ય સિદ્ધરૂપે રહેલા અને ઉત્તરોત્તર સૂક્ષ્મ એવા પૃથ્વી આદિ લોકો પોતાના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થઈને બ્રહ્મની અંદર રહેલા છે. તેઓ પરસ્પર ઓતપ્રોત જવા છે, તેો પણ પરસ્પરની સ્થિતિને દેખતા નથી. ^{૬૪} વસ્તુતાએ જોતાં આ દૃશ્યની શોભા ચિદાકાશરૂપ જ છે; કમકે તેનું સ્વરૂપ ચિદાકાશથી બુદ્ધ જણાતું નથી. તેનો દ્રષ્ટા પણ ચિદાત્મા વિના બીજો કોઈ નથી. સ્વપ્નની પેઠે તેનો દ્રષ્ટા પોતાનો આત્મા જ છે. ^{૬૫} એ દૃશ્યનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે, તો તે યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં ચિદાકાશરૂપ, શાંત અને પ્રભાવ સમયના અધિકારના જેવું બાધિત અને આભાસરૂપ ભાસે છે. ^{૬૬} આ જગતનો સમૂહ સત્ય હો કે અસત્ય હો, પરંતુ જ્ઞાન વડે તેનું સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે છે, એટલે તે સર્વ વિશેષમાવથી રહિત બ્રહ્મરૂપ જણાય છે અને તે યથાસ્થિત રહ્યા છતાં પણ શશી બધ છે. ^{૬૭} જેમ સમુદ્રની અંદર તરંગમાં બીજાગતાં જળબિંદુઓનો કાણુ વારમાં સમાગમ અને કાણુ વારમાં વિયોગ થતો રહે છે, તેમ જ બ્રહ્મરૂપ મહાસાગરની અંદર સ્ફુરી રહેલા ચિદચરૂપ જીવોનો પણ પરસ્પર કાણુ વારમાં સમાગમ અને કાણુ વારમાં વિયોગ થતો રહે છે. ^{૬૮} સૃષ્ટિની શોભા સ્વપ્નની પેઠે પ્રતીતિમાં આવે છે અને સૃષ્ટિના આદિકાળમાં તે ચિદાકાશરૂપ છે. માટે આ સર્વ શાંત બ્રહ્મરૂપ છે, એ વાત યથાર્થ જ છે. ^{૬૯} એ અનંત વૈભવોવાળાં જગતો બેમાં, વળી એ કાર્યો તથા તેનાં પરિણામોના વિલાસો પણ અનુભવ્યા અને હં ધણા યુગો સુધી દશે દિશાઓમાં ભટક્યો. કમું જ્ઞાન થયા વિના દૃશ્યનો દોષ નિઃશેષરૂપે (પૂર્ણ રીતે) નાશને પામતો નથી. ^{૭૦}

દૃષ્ટાન્પનન્તવિમલાનિ મયા જગન્તિ મુક્તાનિ
કાર્યપરિણામવિજૃંભિતાનિ । આન્તા દિશો દશ
બહુનિ યુગાનિ યાવન્ જ્ઞાનાદત્તે ક્ષયમુપૈતિ ન
દૃશ્યદોષઃ ॥ ૭૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'વિપશ્ચિત્
રાજાએ અનેક આશ્ચર્યો જોયાં' એ
નામનો સર્ગ ૧૫૯ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૬૦ મો

ભાસની જીવન-મુક્તિ અને
અવિદ્યાનું વર્ણન

॥ ધાત્મીકિરુવાચ ॥

વિપશ્ચિતિ-વદત્યેવં તદ્વૃત્તાંતમવેક્ષિતુમ્ ।
ઇવ લોકાંતરં માનુઃ પૈદૈર્દ્રાચૈવૈર્યૌ ॥ ૧ ॥

વાલ્મીકિ ઓલ્યાઃ-વિપશ્ચિત્ રાજા ઉપર
પ્રમાણે કહેતો હતો, તેટલામાં સૂર્યનારાયણ
જણે તેના વૃત્તાંતને જોવા માટે જતા હોય, તેમ
પોતાના ઘણે છેટે સુધી પ્રસરેલા કિરણરૂપી
ચરણ વડે લોકાંતરમાં આલ્યા ગયા.^૧ ત્યાં દિશા-
ઓને પૂરી દેનારે સાયંકાળના કુંડુભિને નાદ
જણે પ્રસન્ન થયેલી દિશાઓએ કરેલો જયજય-
કારનો શબ્દ હોય તેમ ઉત્પન્ન થયો.^૨ દશરથ-
રાજા વિપશ્ચિત્ રાજાને અર્થે ધર, સ્ત્રી, ધન
આદિ રાજયોગ્ય વેશવને ક્રમ વાર આપી દઈ
સમાર્પાથી છોડ્યા. પછી દશરથરાજા, રામચંદ્રજી
અને વસિષ્ઠજી આદિ પરસ્પર આજ્ઞા લઈને તથા
ક્રમવાર પૂજન કરીને પોતપોતાને ઘર આલ્યા
ગયા.^૩ સ્નાન તથા ભોજન કરી, રોત્તિને ગાળી,
તેઓ પ્રભાત સમયે પાછા આવ્યા અને પાછી
પ્રથમ પ્રમાણે જ યોગ્ય રચના વડે સભા પૂર્ણ
બરાઈ ગઈ.^૪ પછી ચંદ્રમા જેમ અમૃતને સેવે

છે, તેમ આનંદને સ્વતાં એવાં વચનો બોલતાં
વસિષ્ઠમુનિએ કમળી પ્રસ્તુત કયા કહેવાનો
આરંભ કર્યો.^૫ હે મહારાજા ! આ અવિદ્યા
વસ્તુતાએ જોતાં છે જ નહિ અને સાવ અસત્ય
હોવા છતાં જણે સત્ય હોય તેવી યઈ રહી છે.
વિપશ્ચિત્ રાજાને એવા પ્રબળ દીર્ઘ પ્રયત્ન વડે
પણ એ અવિદ્યાનો અંત મળ્યો નહિ. એવી રીતે
આ અવિદ્યા તેનું ખરું સ્વરૂપ ન જોળખાયાથી
દેશકાળ વડે અનંત ભાસે છે અને જે તેનું
વાસ્તવ સ્વરૂપ જોળખવામાં આવે, તો ઝાંઝનાના
જળની નદીની પેઠે તે સાવ છે જ નહિ.^૬ હે
મહાબુદ્ધિશાળી ! એવી રીતે આ ભાસરૂપી
વિપશ્ચિત્ રાજાનું વીતેલ વૃત્તાંત તેના મંત્રીઓ-
એ જોયું હતું અને તમે પણ અહીં પોતે નગર
જોયું છે.^૭ હવે પછી કહેવાતી કથાઓ વડે તે
તત્ત્વસ્વરૂપને જોળખી લેશે અને અવિદ્યાની
શાંતિ યઈ જતાં તે તમારી પેઠે જ જીવન-મુક્ત
થઈ જશે.^૮ બ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપની અંદર
પોતાની સત્તા વડે (આરોપિતરૂપે) અવિદ્યાને
ધારણ કરી રાખેલ છે. આથી, ભ્રમ વડે એ
અવિદ્યાનું રૂપ અસત્ય છતાં સત્ય જવું જણાય

* આ એકસોસાઠમા સર્ગમાં સાયંકાળે સભાનું
વિસર્જન, પાછું વળતે દિવસે સભાનું બરાણું, ભાસ-
ની જીવન-મુક્તિ અને અવિદ્યા, એ વિષે વર્ણન કરાશે.
પો. રા. ૫૪

પેઠે જડ છે, રસમય છે અને લાંબી છે.^{૧૫} તે મિથ્યારૂપે કૃષ્ણની આશંકાને ઉત્પન્ન કરનાર છે અને નિષ્કૃષ્ણ છતાં ચિત્તને હરણ કરનાર છે. અતિ વખાણાયેલા વિવેકી પુરુષો ઉત્પાતને લીધે અકાળે ઉત્પન્ન થનારી પુષ્પલતાની પેઠે તેને પસંદ કરતા નથી.^{૧૬} તેનું કશું વાસ્તવ રૂપ નથી, છતાં તે દઢ યઈ રહેલ છે અને નાના પ્રકારના લોકને પૂર્ણ કરી રહી છે. અતિ લાંબી, પ્રકાશ રહિત અને ખૂબો વડે વ્યાપ્ત એવી અધારી રાત્રિની પેઠે તે પ્રાણીઓથી વ્યાપ્ત છે અને આત્મ-પ્રકાશથી રહિત છે.^{૧૭} વિચિત્ર પ્રકારની મોહ-મમત્વ આદિ રૂપી અધિઓ વડે તે વીંટાયેલી છે. આકાશની અંદર પ્રાંતિ વડે દેખાતાં મસલાં-મોવાળા આદિના આકારની પેઠે તે પ્રાંતિ વડે જ ચિત્તકાશની અંદર મિથ્યારૂપે દેખાય છે, પણ તત્ત્વદષ્ટિથી જોવા જઈએ તો તેનું કાંઈ પણ રૂપ જણાતું નથી.^{૧૮} આકાશમાં દેખાતી ઇન્દ્રધનુષ રૂપી લતાની પેઠે તે વિચિત્ર વર્ણવાળી છે, યુક્ત થી રહિત છે અને શૂન્યની અંદર પોતાના આકારને પ્રસારી દેનાર છે. જેમ ઇન્દ્રધનુષરૂપ લતા વૃષ્ટિના ઉત્પાતને સૂચવનારાં સૂર્યકિરણોથી રચેલી છે, તેમ અવિદ્યા પણ જડ છતાં ચેષ્ટા વડે થનારા અનેક ઉત્પાતોનું સૂચન કરનારી છે.^{૧૯} વર્ષાઋતુમાં વહી જતી નદી જેમ જળના અનેક તરંગો વડે યુક્ત હોય છે, મલિન હોય છે, ઉલ્લાસ વડે ફીણના પરપોટાવાળી હોય છે, ચકરીઓ તથા આવર્તો વડે ભયંકર હોય છે અને છેવટ ક્ષયને પ્રાપ્ત થનાર હોય છે, તેમ આ અવિદ્યા પણ જડ એવા અનેક વિચારોરૂપી તરંગો વડે યુક્ત છે, મલિન છે, ઉલ્લાસથી પ્રાણીઓરૂપી અનેક ફીણના પરપોટાવાળી છે, ઉત્પાતરૂપી, વંટોળિયા વાયુ વડે ભયંકારક છે અને છેવટ ક્ષયને પ્રાપ્ત થનાર છે.^{૨૦} રમશાન-શ્રમિની પેઠે આ અવિદ્યા નિરંતર વહી જતી તથા શૂન્ય એવી સેંકડો જગતરૂપી ઝાંઝવાની

નદીઓવાળી છે, રમના સમૂહ વડે વ્યાપ્ત છે, રક્ષ છે અને ખરાબ દેખાવાવાળી છે.^{૨૦} જેમ સ્વપ્નની અંદર સ્વપ્નનગરમાં ફરતો પુરુષ ધણે લાંબે કાળે પણ તેના અંતને પામતો નથી, તેમ આ ભયંકર અવસ્થારૂપી સ્વપ્નનગરમાં ફરતો પુરુષ ધણે ધણે લાંબે કાળે પણ તેના અંતને પ્રાપ્ત થતો નથી દેહત્યાગને સમયે જેમના દેહો એક જ દશ્યસમૂહમાં રહ્યા હોય છે અને મરણ સમયે જેમનું ચિત્ત આ જગતને આકારે દેહ પરિણામ પામી રહ્યું હોય છે, તેવા જીવોના દેહ સંકલ્પસમૂહો જગત, દેહ ઇત્યાદિને આકારે સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યા છે.^{૨૧, ૨૨} તે સંકલ્પસમૂહો વિમાન, નગર, ભૂમિ ઇત્યાદિ સ્થિર રૂપથી ચિત્ત-કાશરૂપી કાશની અંદર રત્નની પેઠે નિર્બાધપણે રહેલ છે.^{૨૩} પરસ્પર ન દેખાતા અસંખ્ય એવ સિદ્ધ પુરુષોના લોકો આકાશની અંદર સંકલ્પો ના સુદઢ પરિણામરૂપ જ છે, એમ ભાસે છે એ સિદ્ધ પુરુષોના લોકો અદ્વિત છતાં પણ છે અને દ્વિત છતાં પણ નથી.^{૨૪} તેઓ સુવર્ણ, મણિ, માણિક્ય તથા મુક્તામય એવી ભૂમિ વડે યુક્ત છે, ભક્ષ્ય-ભોજ્ય એવાં અન્નપાન વડે ભરેલા છે અને રસાયનનાં સરોવરવાળા છે.^{૨૫} મધ, મધ, દહીં, દૂધ તથા ધી આદિની કૃત્રિમ નદીઓ વડે તેઓ આકુળ છે અને બધું ચંદ્ર વડે ખનાવેલ હોય તેવા સુંદર આકારવાળી વનિતાઓ વડે તેઓ વ્યાપ્ત છે.^{૨૬} વળી તેઓ સર્વ ઋતુમાં થનારાં પુષ્પ, ફળ, પલ્લવ તથા નદીપ્રવાહ વગેરેથી યુક્ત છે અને લીલા વડે ચપળ સ્ત્રીઓની ઓથી આકુળ થઈ રહેલાં ધરો-વાળા છે તેમજ સદાકાળ સંકલ્પમાત્રની રચના વડે સિદ્ધ થનારા સર્વ વેલોના સમૂહ વડે પણ તેઓ યુક્ત છે.^{૨૭} તે કટલાક લોકોમાં હઝારો ચંદ્રખિમ્બો અને સેંકડો સૂર્યો જોવામાં આવે છે અને કટલાકમાં બધું સુવર્ણથી ઢે અપ્રત્યથી ખનાવેલ વેષવાળાં જળચર પ્રાણીઓ છે.^{૨૮} કટ-

લાક લોકો પોતાની ઇચ્છા અનુસાર અંધકાર-
મય અને પ્રકાશમય થઈ જાય છે, નિત્ય આનંદ-
મય છે, યથેચ્છ હઈ જવાય તેવા છે અને
ખોખા કપાસના જેવા અતિ હલકા છે.^{૨૯} ઢંટલાક
લોકો કલ્પનાના ખળથી કાણુ વારમાં ઉત્પત્તિને
તથા વિનાશને પામનારા છે અને ઢંટલાક અખૂટ-
તથા સુંદર અન્નપાનવાળા તેમજ જરા-મરણથી
રહિત હોય છે.^{૩૦} ઢંટલાક લોકો વિચિત્ર પ્રકારની
રચનાવાળા, વિચિત્ર પ્રકારના વૈભવવાળા, સર્વ
જંતુમાં સર્વ શુભો વડે રમણીય અને સર્વ
કામ વડે પરિપૂર્ણ હોય છે.^{૩૧} શાસ્ત્રમાં વર્ણવેલ
કલ્યાણકારક સત્ત્વમોની ઉપાસનાથી તે તે લોકના,
તે તે ભોગ્ય પદાર્થને આકારે સ્થિર થઈ રહેલા
તે તે પુરોહિતા મનનું જ આ સર્વ એક પરિણામ
છે; તો એ નિરાકાર માનસિક પરિણામ સ્વયં
લીંત આદિરૂપ કેમ બને ?^{૩૨} માટે કે પ્રિય
રામચંદ્રજી ! કેવળ બ્રહ્માત્મ સ્વરૂપને ધારણ
કરનાર એવા આ જગતની અંદર બ્રહ્મસત્તા સિવાય
બીજું કશું પણ સંભવતું જ નથી. જો કાંઈ બીજું
હોય તો તે કેવા સ્વરૂપનું છે, તે તમે જ કહો.^{૩૩}
સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં જ સૃષ્ટિનું કશું આદિ
કારણ જ નથી, તો કારણના અભાવને લીધે
આ જગત કેવું હોય ?^{૩૪} અનંત જગતો
જેવે પ્રકારે ચિદાકાશની અંદર કલ્પવામાં આવે
છે, તેવે પ્રકારે તે બ્રહ્મને વિશે ભાસે છે. આમાં
શું આશ્ચર્ય છે, તે તમે કહો.^{૩૫} હે સુશીલ
રામચંદ્રજી ! હમણાં પણ તમે પોતે અથવા
બીજા કોઈ પણ તીવ્ર સંવેગથી ચિદાકાશની
અંદર સંકલ્પમય નગરો રચી શકો છો.^{૩૬} કલ્પ-
યિત્ તેના એકરસથી અભ્યાસ કરવામાં આવે
છે, તો દેવેચ્છાથી તે પોતાનું પૂર્વરૂપ મૂકી દે
છે અને થોડા જ સમયમાં ચિદાકાશની અંદર
મનોમય દૃઢ પરિણામને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૩૭}
જો પુરુષો પૂર્વસિદ્ધ (અનાદિ) વસ્તુ અને પોતા-
ના કર્મ આદિ વડે કલ્પિત વસ્તુ એ બંને સત્ય

છે, એમ દૃઢ સંકલ્પ વડે સ્વીકારી લે છે, તે પુરુષો
જેમ યજ્ઞ આદિ કરનાર પુરુષને અવશ્ય સ્વર્ગ
આદિની પ્રાપ્તિ થાય છે, તેમ કર્મે દરી બંનેને
પ્રાપ્ત થાય છે. વળી, જેની બુદ્ધિ એક વિષયમાં જ
સત્યતા માનનાર હોય છે, તે એકને જ પ્રાપ્ત
થાય છે.^{૩૮} જેમ અંદર કલ્પનાના ખળથી પુણ્ય-
યોગે નિરંતર સિદ્ધ અવસ્થાનો આવિર્ભાવ પ્રતી-
તિમાં આવે છે, તેમ જ કલ્પનાના ખળથી પાપ-
ના યોગ વડે નરક આદિ દુઃખોની પણ પ્રતીતિ
થાય છે.^{૩૯} આ દેહ હો કિંવા ન હો, પરંતુ
ચિદાત્મા જેવો દૃઢ સંકલ્પ કલ્પી લે છે, તેવું જ
તેના અનુભવમાં આવે છે; કેમકે સર્વના દેહ
તો મનોમય જ છે.^{૪૦} બુદ્ધિને સ્થિર કરીને જીવ
એક દેહકારે રહેલ બુદ્ધિસંકલ્પને જ ભાવને
વિશે મૂકી દે છે, તે જ ભાવરૂપ બીજી યોગિને
તે આકાશની અંદર દેખે છે. હવે, આ બીજી
યોગિ પણ તેની પોતાની બુદ્ધિના સંકલ્પનું જ
એક પરિણામ છે.^{૪૧} શુભ સંસ્કારવાળો પુણ્યાત્મા
જીવ શુભ લોકોને દેખે છે અને લાખા કાળ સુધી
અનુભવે છે, ત્યારે અશુભ સંસ્કારવાળો પાપી
જીવ લાખા સમય સુધી અશુભ લોકોને દેખે છે
અને અનુભવે છે. વસ્તુતાએ જોતાં એ જીવ અને
તેને અનુભવમાં આવતા શુભ-અશુભ લોકો
એ બંને ચિદાકાશરૂપ છે.^{૪૨} શુદ્ધ પુણ્યાત્મા
જીવ સિદ્ધ નગરોને દેખે છે અને અનુભવે છે,
ત્યારે અશુદ્ધ પાપી જીવ નરકોની અંદર અતિ
દુઃખોને અને અશુદ્ધ પદાર્થોને દેખે છે તથા
અનુભવે છે.^{૪૩} તેને નરકની અંદર પાપાણુવાળા
બે પર્વતરૂપી ઘંટીના પડની વચ્ચે આવીને દળાઈ
જવું પડે છે અને પુનરુદ્ધારથી રહિત એવા
અંધકૃપમાં પડવું પડે છે.^{૪૪} તેમાં અતિ દારણ
શીત વડે શરીર પથ્થર જેવું બડ થઈ જાય છે
અને પિશાચોથી તથા અંગારાઓથી ભરખર-
પૂર એવા અનંત નિર્જળ માર્ગમાં
યાવવું પડે છે.^{૪૫} તેમાં ધગધગતા

રૂપી વાદળાંમાંથી નીચે પડતા અંગારાઓના વરસાદનો અનુભવ થાય છે અને તપેલ ખાણોના સમૂહની દુઃસહ વૃદ્ધિની દારણ પીડા થાય છે.^{૪૯} તેમાં પાષાણો, ચક્રો અને તલવારોને પ્રવાહરૂપે વહા કરતી નદીઓવાળા આકાશમાં ધૂમવું પડે છે અને વશઃસ્થળમાં મારેલા, વાદળા જેવા શ્યામ તથા વિરાળ જેવા કુહાડાઓના પ્રહારથી છાતીને ચિરાવવી પડે છે.^{૫૦} તેમાં તપાવેલ લોહાની પૂતળીઓ તથા શૂળો આદિનું કઠિન આલિંગન લેવું પડે છે, તેમજ છમછમ જેવા શબ્દ સાથે તેમની સાથે અને શરીર સાથે ચોટી જવું પડે છે. વળી, મોટા કડકડાટીના શબ્દવાળાં શસ્ત્રો વડે અને યંત્રો વડે તેમાં કચરાઈ જવું પડે છે, તેમજ પીડાવું પડે છે. તેમાં ચક્ર, વજ્ર, ગદા, ભાલા, શળ, તલવાર અને ખાણોની વૃદ્ધિ સહેવી પડે છે, તીક્ષ્ણ કાંઠાવાળાં શાસ્ત્રભિવૃક્ષને ભેટવું પડે છે, પાશથી બંધાવું પડે છે અને સેંકડો તીક્ષ્ણ શક્તિઓના પ્રહાર ખમવો પડે છે. તેમાં તપાવેલી રેતીના સમૂહમાં પડવું પડે છે, પાતાળમાં ડૂબવું પડે છે, દીપકને આકારે છુપા રહેલ ઉલ્કાના અગ્નિનો ભય રાખવો પડે છે અને મોટા મોટા કાગડાઓથી ઠોલાવું પડે છે.^{૪૮-૫૦} તેમાં પાછા નીકળી ન શકાય જેવા સ્થૂલ અંગારાવાળા મોટા અંગારાના ઢગલામાં પ્રવેશ કરવો પડે છે અને ખાણ, શક્તિ, ગદા, ભાલા, ભુલુંડી તથા ચક્ર વડે બીંધાવું પડે છે. તેમાં ભૂખથી શેલ પામેલ કૂર પ્રેતાના સમૂહો એકબીજાનાં શરીરોને ખેંચે છે અને તેમને ચાવી ખાય છે. તેમાં તાડથી પણ જાયા જેવા પ્રદેશ ઉપરથી અતિકઠિન શિલા-પ્રદેશ ઉપર પડવું પડે છે.^{૫૧, ૫૨} તેમાં રુધિર તથા અપવિત્ર પદાર્થોરૂપી કાદવ વડે ભરેલી પરુની નદી આદિની અંદર મોટા સંકટને અનુભવવું પડે છે, તેમજ શિક્ષામય અને શસ્ત્રમય જેવા ઘોડાઓના તથા હાથીઓના ચરણરૂપી પાષાણ વડે પિસાઈ જવું પડે છે.^{૫૩} તેમાં યુદ્ધો જેવા

અધકારમય પ્રદેશમાં ધ્રુવડો પોતાના દેહને ચીનાખે છે અને મનુષ્યોના સમૂહો મુસળોં પ્રહાર કરે છે. વળી, તેમાં મસ્તક, હાથ, પગ, ખરી તથા કંધ આદિ અવયવોને ફાડી ખાવા તૈયાર થઈ રહેલા ગીધપક્ષીઓના સમૂહનું દુઃખ દાખી દર્શન થાય છે.^{૫૪} અમુક દુઃકર્મથી અરુ અશુભ ક્ષળ પ્રાપ્ત થાય છે, જેવા પ્રકારની ભાવ પહેલાં જેવા અનેક જન્માંતરરૂપી પ્રદેશ વારંવાર થયેલ અનુભવ વડે દૃઢ બંધાઈ ગયેલ હોય છે. એ ભાવનાને લીધે પોતાનો આત્મા તે તે નરકને આકારે વિસ્તારને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે અને તે તે ક્ષણરૂપે નિર્વાણપણે પોતાનું સ્વરૂપને દેખે છે.^{૫૫} જે કાંઈ ચિદાત્મા જે દેહ ધત્યાદિ કાંઈ પણ વખતે ચિત્તરૂપ આકાશની અંદર ભાસે છે, અથવા તે જે નથી ભાસતું અથવા જે અપૂર્વ ભાસે છે, તે સર્વ આતિરૂપ કલ્પનાને લીધે ભાસવાથી મનોમય છે, છતાં પણ તે ઘણાં લાંબા સમયથી અનુભવેલ દશ્યપ્રપચમાંથી સ્વેચ્છા વડે જ કાંઈ કાળે પ્રચલિત થાય છે.^{૫૬}

યન્નામ કિંચન કદાચન ચેતનં લે માતં
ન માતમથવા યદપૂર્વમેવ । તત્કલ્પનાદ્ભવતિ
તન્મયમેવ તદ્દિતસ્માદિરંચ ચલતીતિ યદ્દલ્લયં
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘સ્વર્ગનરકો-
પલંભવર્ણન’ એ નામનો
સર્ગ ૧૬૦ મો સમાપ્ત

૭૮ સર્ગ ૧૬૧ મો ૭

પરમાત્મામાં જગતની જ્ઞાતિ

॥ રામ ઉવાચ ॥

યન્મુનિગ્વ્યાધયોરેતત્ વૃત્તં નાનાદશાશતમ્ ।
અન્યકારણકં કિં સ્પદિતત્ કિંવા સ્વમાવજમ્ ॥
રામ બોલ્યાઃ—એ મુનિને અને વ્યાધને

*-આ એકસોએકસક્રમા સર્ગમાં, શિન્માતતરવની કેવળ પ્રતિભાશ્પ જેવું આ આશ્રયમય જગત પરમા-

નાના પ્રકારની જે સેકંડો દશાનો અનુભવ થયો, તેનું કાંઈ બીજું કારણ હશે કે સ્વાભાવિક જ તે પ્રમાણે તેમ થયું હશે ?^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:- પરમાત્મારૂપી મહાસાગરની અંદર એવી પ્રતિભાઓરૂપી અનેક ચક્રરીઓ નિરંતર પોતાની મેળે જ થતી રહે છે અને તે ચિદાકાશરૂપ છે. પોતાના આત્માની અંદર જ તેની વિવર્તરૂપે પ્રતીતિ થાય છે.^૨ જમ યજ્ઞ-શક્તિવાળો ચપળ વાયુમાં કાંઈ કાંઈ ચપળતા નિરંતર ઉદય પામતી રહે છે, તેમ ચિદાકાશમાં સત્ય આત્માના ચેતનપણાને ક્ષીણ નિરંતર એવી અનેક પ્રતિભાઓ ઉદય પામતી રહે છે અને તે પદાર્થોને આકાર ભાસતી એક સ્ફૂર્તિ જ કહેવાય છે.^૩ આ ચિદાકાશમાંથી ઉદય પામતો પ્રતિભાનો પ્રકાશ એક તેના અવયવ જેવો જ છે અને તે જ્યાં સુધી બીજી બળવાન પ્રતિભા વડે પરાભવ પામતો નથી, ત્યાં સુધી તે તેવે જ પ્રકારે અહીં અનુભવમાં આવે છે.^૪ જમ નાના પ્રકારના અવયવોવાળો અવયવી એક જ હોય છે, તેમ અહીં આ સર્વ, ચિદાકાશ બ્રહ્માના જ અવયવો છે અને તે પોતે અવયવીરૂપે એક જ છે. આ સર્વ પ્રતિભાનું યુગ્મ અધિષ્ઠાન બ્રહ્મ જ છે.^૫ ચિદાકાશરૂપ આત્માની અંદર કેટલીક પ્રતિભાઓ સ્થિર હોય છે અને કેટલીક અસ્થિર પણ હોય છે. જમ દેહની અંદર પિંડ, હાથ તથા પગ આદિ આકાશની અવસ્થા સ્થિર છે અને તેની અપેક્ષાએ ઉન્મેષ-નિમેષ આદિ અવસ્થાઓ અસ્થિર છે, તેમ જ ચિદાત્માની અંદર પણ સ્થિર-અસ્થિર પ્રતિભાઓની સ્થિતિ છે.^૬ પોતાના આત્માની અંદર ભાસતા સ્વપ્નનગરની પેઠે આ દૃશ્ય પણ ચિદાકાશની અંદર એક તેના ચમત્કારરૂપે ભાસે છે. તેમાં સાર શો હોય ? અસાર શો હોય ? સત્ય શું હોય ?

તમાની અંદર અજ્ઞાને ક્ષીણ ભાંતિ વડે ભાસે છે, તેનું બીજું કાંઈ કારણ નથી; જેથી જ્ઞાન થતા તે અદ્વય જણાય છે, એ વિષે વર્ણન આવશે.

અને અસત્ય શું હોય ?^૭ દૃશ્યનું વાસ્તવ સ્વરૂપ જોળખવામાં આવે, તો સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે અને અજ્ઞાનીઓની દૃષ્ટિએ જેતાં તે જગતરૂપ દેખાય છે, તેને શું સત્ય કહી શકાય કે અસત્ય કહી શકાય ? તે તો આનર્ત્યનીય છે.^૮ આ સર્વ ચિદાકાશનો જ એક વિવર્ત છે, તેથી ચિદ્રૂપ છે. તો સર્વ પ્રકારે મંગળમય એવા સંસારની અંદર આસ્થા-અનાસ્થા આદિનો વિચાર કેવો હોય ? આથી, હે તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો ! તમે યથાસ્થિત સ્વરૂપનો આધાર લઈ સ્થિર થઈને રહો.^૯ સમુદ્રમાંથી જમ અનેક તરંગોના આલિંગન થતો રહે છે, તેમ પ્રકાશરૂપ એવા પોતાના આત્મામાંથી કાર્ય-કારણરૂપે અનેક પ્રતિભાઓના આકારોના ઉદય થતો રહે છે અને તે આકાશ પોતાના સ્વરૂપથી અભિન્ન છે.^{૧૦} પોતાના સંકલ્પની પેઠે અને સ્વપ્નસૃષ્ટિની પેઠે જ કાંઈ પોતાનો એક વિદાસ છે, તેને આત્મા જગતરૂપ સમજે છે; તો પછી પૃથ્વી આદિ ક્ષ્યાંથી હોય અને કેવાં હોય ?^{૧૧} એવી રીતે આ ભ્રમ આરોપિતરૂપે ભાસે છે અને અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિથી જોઈએ તો કશું પણ ભાસતું નથી. બ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતાની મેળે જ અવિદાને નામે રહ્યું છે.^{૧૨} ચિદ્રૂપ આત્મસ્વરૂપમાં પૃથ્વી આદિ વડે વદ્યપણું સંભવતું નથી, પણ સર્વ જગત ચિદાકાશરૂપ છે. આ જ પરમ ગોપ છે અને ભૂમિકાના અભ્યાસ વડે તે સ્થિતિમાં દૃઢ થઈ રહેવું એ જ મુક્તપણું છે. આકાશમાં ભાસ્વા કરતા રથામણાની પેઠે આ દૃશ્યરૂપી ભ્રમ ચિદાકાશની અંદર આરોપિતરૂપે રહેલા અજ્ઞાનનો અવલંબ પકડીને વિસ્તરી રહેલ છે અને નિર્વિકાર એવા આ શાંત બ્રહ્મ જ જગતને આકારે ભાસ્વા કરે છે.^{૧૩} ધ્યાન કરનાર અને નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં સ્થિતિ થવાને ક્ષીણ જોના દેહભાવ મુકાઈ ગયો છે એવો તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ કણ વાર ચિન્માત્ર સાક્ષીરૂપ થઈ રહે તેને ક્યાં જગતની પ્રતીતિ થાય છે ?

કહેા. ^{૧૫} ચિદાકાશરૂપી ધાતુનો જ ભાગ જ્યાં જ્યાં જવે જવે પ્રકારે ભાસે છે, ત્યાં ત્યાં તેવે તેવે પ્રકારે તે સ્વભાવે જ થઈ રહે છે. ^{૧૬} દર્યની ભ્રાંતિ આકાશવત્ શૂન્ય છે, છતાં જન્મથી તિમિરરોગવાળા પુરુષને દેખાતા એ ચંદ્રમાની ભ્રાંતિના દોષની પેઠે અવિચારી પુરુષમાં તે શાંત થતી નથી. ^{૧૭} વસ્તુતાએ જોઈએ તો જ કંઈ આ દેખાય છે, તે નિર્વિકાર બ્રહ્મરૂપ છે, અનાદિ છે, અતંત છે અને ચિદાકાશરૂપ છે; તો તે કવી રીતે શાંતિને પ્રાપ્ત થાય ? અને શું શમી જાય ? ^{૧૮} સ્વચ્છ ચિદ્વસ્તુત્ત્વ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને નહિ છોડતાં, જ કંઈ સ્વપ્નની પેઠે પોતાના સ્વરૂપને વિવર્તરૂપે પ્રસારી દે છે, તે જ આ જગત છે. ^{૧૯} પરસ્પર થતા શાસ્ત્રાર્થો વડે તીક્ષ્ણ થઈ રહેલી બુદ્ધિથી તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ નિર્વિકલ્પ દશાને પામે છે. આ પ્રમાણે આત્માની સુષુપ્તિ જવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત થતાં તેને કોઈ અવસ્થા આત્મતત્ત્વને અનુભવ થાય છે. ^{૨૦} તમારી દષ્ટિમાં અવિદ્યા જગતને આકારે દઢ થઈ રહેલ છે અને સંકલ્પ-બળથી અભ્યભિચારી ભાસે છે, પણ જમ નહીંની અંદર કારી જમીન ન હોય તેમ તે અમારી દષ્ટિમાં સાવ છે જ નહિ. ^{૨૧} જમ સ્વપ્નની અંદર અનુભવમાં આવતી પૃથ્વી મિથ્યા હોવાથી કોઈ જગ્યાએ રહી નથી, તેમ આ દર્યસમૂહ પણ અનુભવમાં આવતાં છતાં મિથ્યા હોવાથી નથી. જમ ચિદાકાશ જ સ્વપ્નની અંદર રૂપ આદિ વિષયને આકારે તથા તેનો પ્રકાશ કરનાર ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયને આકારે બણે થઈ રહેલ હોય તેમ ભાસે છે, તેમ જ જગત અવસ્થામાં પણ જગતના સાક્ષીરૂપ એવા તે ચિદાકાશનું સંપૂર્ણ સ્વપ્રકાશ સ્વરૂપ જ જગતને આકારે થઈ રહેલ ભાસે છે. ^{૨૨, ૨૩} આ જગત છે અને આ સ્વપ્ન છે, એવી જ ભિન્નતા ભાસે છે, તે સત્ય અધિ-ષ્ઠાનવસ્તુની અંદર અનુભવ વડે નિઃશેષપણે સમાન દેખાતી એ બન્ને અવસ્થામાં નથી. ^{૨૪}

જમ સ્વપ્નમાંથી જગત આ સ્વપ્નમાં દેખાતું દર્યબળ બાધિત થઈ ગયેલ પ્રતીતિમાં આવે છે તેમ બીજા શરીરમાં પ્રયોધને પ્રાપ્ત થનાર ગર્ભમ રહેલ જાતિસ્મર જીવને પણ, જગત અવસ્થામ પ્રસિદ્ધપણે દેખાતી સર્વ પ્રતીતિ બાધિત થઈ ગયેલી જણાય છે. થોડો કાળ રહેનાર અવસ્થાને સ્વપ્ન કહેવામાં આવે છે અને વધારે કાળ રહે નાર અવસ્થાને જગતરૂપ ગણવામાં આવે છે બાકી એ બન્નેનો અનુભવ એકસરખો જ છે, તેથી તે બન્ને અવસ્થા સરખી જ છે. જવો અનુભવ બહાર જગતમાં થાય છે, તેવો જ અનુભવ અંદર સ્વપ્નમાં પણ થાય છે. આમ, સર્વ પ્રકારે ગુણની સમાનતાને લીધે જગત અને સ્વપ્ન એ બન્ને અવસ્થા બણે એક બેટો જ હોય તેવી છે; તેમાંથી એકનું ન્યૂનાધિકપણ કહી શકાતું નથી. ^{૨૫-૨૭} જવી જગતની સ્થિતિ છે, તેવી જ સ્વપ્નની સ્થિતિ છે; અને જવી સ્વપ્નની સ્થિતિ છે, તેવી જ જગતની પણ સ્થિતિ છે, કાળે કરીને એ બન્ને અવસ્થા 'અસત્ય નથી' એવું બુદ્ધિને અનુભવમાં આવે છે. ^{૨૮} જમ જીવિતપર્યંત સેંકડો સ્વપ્નો અનિયમિતપણે બેવામાં આવે છે, તેમ જીવને મોટી અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રાની અંદર સેંકડો જગત અવસ્થા અનિયમિતપણે બેવામાં આવે છે. ^{૨૯} જમ ઉત્પન્ન થનારા અને વિનાશી એવાં અનેક સ્વપ્નો સ્મરણમાં આવે છે, તેમ પૂર્વજન્મનું સ્મરણ આપનારી યોગસિદ્ધિવાળા વિવેકી સિદ્ધ યોગીઓને સેંકડો જન્મોનો પણ અનુભવ હોય છે. ^{૩૦} એવી રીતે સમસ્ત વસ્તુને સમાન રીતે ધારણ કરી રહેલ અને સમસ્ત વસ્તુના અનુભવરૂપ એવા આત્માની અંદર સ્વપ્નની પેઠે જગતનો અને જગતની પેઠે સ્વપ્નનો અનુભવ થાય છે. ^{૩૧} જમ જગત અને દર્ય એ બન્ને શબ્દ એક અર્થના વાચક છે, તેમ જગત અને સ્વપ્ન એ બન્ને શબ્દ પણ બ્રહ્મરૂપ એક જ અર્થના વાચક છે. ^{૩૨} જમ વિશાળ સ્વપ્નમગર ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ આ

જગત પણ ચિદાકાશરૂપ છે; તો પછી અવિદ્યા ક્યાં રહે અને શી રીતે દેખાય ?^{૩૩} આકાશરૂપ બ્રહ્મ જ કદાચિત્ 'અવિદ્યા' શબ્દ વડે કહેવાતું હોય, તો અમને શબ્દવિષયમાં કશે વિવાદ નથી; પરંતુ 'સર્વ' બ્રહ્મની નિવૃત્તિ થતાં જ કોઈ અવશેષ રહે તે જ હું છું,' એમ જણાયાથી કૃતકૃત્યતા છે, એમ અમારા અભિપ્રાય છે. પોતાની કલ્પનાના વડે જ બંધન છે.^{૩૪} એ એમ છે, તો પછી નિત્યમુક્ત આત્માને કલ્પના વડે બંધનમાં નાખવો નહિ. નિરાકાર ચિન્મય આત્મામાં અને નિર્મળ નિરાકાર આકાશમાં શો તફાવત છે ?^{૩૫} નિરાકાર આત્માને દૃશ્યનામને ધારણ કરી રહેલ અવિદ્યારૂપી એક ચિદાકાશમાં બંધ અથવા મોક્ષ ક્યાંથી હોય ?^{૩૬} એ અવિદ્યા વસ્તુ જ નથી, તો પછી કોઈને બંધ બંધરૂપ નથી અને મોક્ષ મોક્ષરૂપ નથી; કેમકે બ્રહ્મ સિવાય બીજું 'અસ્તિ નાસ્તિ' (અમુક છે અને નથી) એવા વ્યવહારનું કોઈ સંતોષકારક સ્થાન જ નથી.^{૩૭} અવિદ્યા પણ નથી અને વિદ્યા પણ નથી. જન્મ આદિ વિકારથી રહિત આ ચિદાકાશ જ સ્વપ્નની પેઠે સૃષ્ટિરૂપ દેહને ધારણ કરી લઈ વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે અને તે પોતે પોતાના સ્વરૂપને આકાર રહેલ છે.^{૩૮} એક દેશથી ચલુ આદિ છાન્દ્રય દ્વારા બીજા પ્રદેશમાં જનારા ચિદાત્માનું વચમાં જે કોઈ નિર્વિષય સ્વરૂપ છે, તે જ જાગૃત અને સ્વપ્નમાં પ્રસિદ્ધ એવા દૃશ્યનું પારમાર્થિક રૂપ છે, એવો નિશ્ચય કરવો.^{૩૯} અવિદ્યારૂપી રાત્રિની અંદર બહારનું દૃશ્ય અને અંદરનું દૃશ્ય એ બન્નેનો પ્રકાશ કરવા માટે સદા જાગૃત રહેનાર એવા સ્વયંપ્રકાશ અને અદ્વિતીય આત્માનું જે કોઈ સ્વરૂપ છે, તે જ અહીં જાગૃત અને સ્વપ્નમાં પ્રસિદ્ધ એવા દૃશ્યનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે.^{૪૦} જાગૃત અને સ્વપ્ન એ બન્નેના ભેદનો અનુભવ થવો તે પણ એક કલ્પના છે. એ તેના સાક્ષી વડે જણાયાથી સાક્ષીચૈતન્યરૂપ છે, એમ તમે સમજો.

પાછી ચિદરૂપ સાક્ષીચૈતન્યમાં ભેદનો અનુભવ કરનાર કોઈ નથી, કેમકે તણે અવસ્થામાં અતુગત એવા સાક્ષીચૈતન્યના અતને બીજો દાણ બેઈ શકે.^{૪૧} અભેદબુદ્ધિ અને ભેદબુદ્ધિ એ બન્ને ય ચિદરૂપ છે. જ્યારે એમ છે, ત્યારે પાછી દ્વૈત અને અદ્વૈત એ બન્ને શાંત નિર્વિકાર એક બ્રહ્મરૂપ જ સિદ્ધ થાય છે.^{૪૨} જેમ બ્રહ્મનો સદૃશ્ય યોધરૂપ પણ છે અને ગ્રાહ્યરૂપ પણ થઈ રહેલ છે, તેમ દ્વૈતનો અનુભવ કરનાર સાક્ષીચૈતન્ય એક જ દ્રષ્ટારૂપ અને દૃશ્યરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૪૩} જ્યારે સદૃશ્યતુ જ સર્વ દ્વૈતપ્રપંચરૂપે ભાસે છે, ત્યારે સિદ્ધ જ થાય છે કે, ચિદાકાશ જ દ્વૈતરૂપ અને અદ્વૈતરૂપ છે.^{૪૪} સૃષ્ટિ પરબ્રહ્મરૂપ છે અને દ્વૈત-અદ્વૈત પણ સત્ય પરબ્રહ્મરૂપ છે, એમ પ્રથમ નિર્ણય કરી લેવો. પછી 'નેતિ નેતિ' ઇત્યાદિ વાક્યબળથી સર્વ દ્વૈતનો ત્યાગ કરી દેવો. આઝ, ત્યારે બાબુ પ્રકટરૂપે દેખાતા પ્રત્યગાત્મારૂપી ચિદાકાશની અંદર ચિદાના જવા સ્થિર એકરસપણાને ધારણ કરી લઈ, તમે સ્વસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈને રહો.^{૪૫} હે મહાભાગ્યસાળી ! આ પ્રમાણે ચિન્મય બ્રહ્મની અંદર ચિદાની પેઠે પરમપદમાં સ્થિર-તાથી એકરસરૂપે રહીને તમે તમારા તથા વર્ણાશ્રમધર્મના ક્રમને અનુસરે, લૌકિક સ્થિતિનો ઉલ્લસન ન કરતાં પોતાના વૈભવ અનુસાર સુખેથી ઇચ્છા પ્રમાણે વિષયનો અનુભવ કરો, વિહાર કરો, ખાનપાન કરો અને પોતાના સંબંધી વર્ગ તથા ગ્રામજીવર્ગ આદિને સુખેથી જમાડો.^{૪૬}

યથાક્રમં સુભગ યથાસ્થિતસ્થિતિ યથોદયં વ્રજ પિવ મુંસ્વ મોજય । અમીપ્સિતં ગતમનનો નિર્રિંગનઃ સુચિન્મયે પરમપદોપલો મવાન્ ॥૪૬॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'નિર્વાણવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૬૧ મો

~ ૭ સર્ગ ૧૬૨ મો ~

અવિધાનો નિષેધ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિદ્વ્યોમાર્થતપાર્યાનાં યથાસ્થિતમિદં જગત્ ।

સરૂપાલોકમનનમપિ ચિદ્વ્યોમ કેવલમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓહ્યાઃ-૩૫ આદિ બ્રાહ્મવિષયો

અને સંકલ્પ આદિ આંતરવિષયો અંદર રહેલા

ચિદાકાશરૂપ આત્માના ઉપભોગને માટે છે; તેથી

આ જગત યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં છેવટે

તો દેવળ ચિદાકાશરૂપે જ અવશેષ રહે છે.^૧

સ્વપ્નનો સાક્ષીરૂપે અનુભવ કરનાર ચિદાત્મા જ

સ્વપ્નનગરરૂપ થઈ રહેલ છે, તેથી ચિદાત્મા વિના

બીજું કશું તે વખતે હોતું નથી. તે પ્રમાણે આ

જગતમાં કેખાતું જગત પણ આકાશની પેઠે

નિર્વિકાર એવા શાંત બ્રહ્મરૂપ છે. આ વાતને

'નેહ નાનાસ્તિ કિંચન' એ શ્રુતિ પ્રદિ આપે છે.

ચિદાકાશનો વિવર્ત કિંવા આભાસ એક ચિદા-

કાશરૂપ છે, છતાં તેમાં જે નાના પ્રકારની પ્રાંતિ-

ની પ્રતીતિ થાય છે, તે નિઃસ્વરૂપ છે અને પોતા-

નું સાક્ષીચેતન્ય પોતાના સ્વરૂપને જ અનેક પ્રકારે

કેખાડે છે. જેમ સ્વપ્નનગર અને ગંધર્વનગરના

પદાર્થો એક આભાસરૂપ છે, તેમ આ સર્વ એક

આભાસરૂપ છે અને આત્માનો જ તે વિવર્ત છે.

પ્રલયકાળની પેઠે હમણાં પણ આ જગત સ્વપ્ન-

નગર અને ગંધર્વનગરની પેઠે આભાસરૂપે પ્રતી-

તિમાં આવે છે અને અસત્ય છે, છતાં તે બધું

સત્ય હોય તેવું થઈ રહ્યું છે.^૨ આ સૃષ્ટિ ભાવ-

નાને અનુસારે સત્ય અને અસત્ય એ બન્નેરૂપે

પ્રતીતિમાં આવે છે. તે જથી ત્રિવેદી વિદ્વાનની

દષ્ટિમાં જણાય છે, તેવી મૂખેને બાસતી નથી

અને જવી તે મૂખેને બાસે છે, તેવી વિવેકીએને

જણાતી નથી.^૩ વિવેકી અને મૂખ એ બન્ને, એક-
બીજાની બુદ્ધિની અંદર જે અનુભવ રહેલ હોય

છે, તે સમજવાને કે તમને કહેવાને કે પરસ્પર કહે-

વાને સમર્થ થઈ શકતા નથી. વિવેકી અને મૂખ

એ બન્નેની પોતપોતાની બુદ્ધિની અંદર જેની

જેની સૃષ્ટિ રહી હોય છે, તેવી જ સ્ફુરે છે. જેમ

મદોન્મત અને મદથી રહિત એવા પુરુષ

બુદ્ધિસ્થ પ્રપંચ ભિન્ન ભિન્ન હોય છે, તેમ ત્રિ-

શ્રીની અને મૂખની બુદ્ધિમાં રહેલ પ્રપંચ પણ

પરસ્પર ભિન્ન ભિન્ન હોય છે. વિવેકીની બુદ્ધિ

સદા સ્થિરતામાં જગત હોય છે, તેથી તે સિ

આત્મતત્ત્વને જ દેખે છે અને અવિવેકી પુરુષ

બુદ્ધિ સદા આસ્થિરપણામાં જગત રહે છે, તે

તે અસ્થિર બ્રાહ્મપ્રપંચને જ દેખે છે.^૪ જે

નદીના જળની અંદર તરંગો દ્રવરૂપે સ્થિતિ કા-

રદ્યા હોય છે, તેમ ચિદ્રૂપ પરમતત્ત્વની અંદર

સૃષ્ટિરૂપી તરંગો ચેતનપણાને લીધે સ્થિતિ કા-

રદ્યા છે.^૫ ચેતનનું રૂપ કશારૂપ નથી અને

બધું કાંઈક આ જગત આદિને આકારે થઈ રહેલ

હોય તેવું બાસે છે. તે પોતે અદૃશ્ય છે, છતાં

સ્વપ્નનગરની અંદર કેખાતા પદાર્થોની પેઠે

બધું દૃશ્યરૂપ થઈ રહેલ હોય તેમ જણાય છે.^૬

દર્પણમાં ઘટ-પટ આદિ પદાર્થોના પ્રતિબિંબન

પેઠે માયાના અંદર ચિદ્રૂપ પરમતત્ત્વનું જે

પ્રતિબિંબ પડે છે, તે જગત રાખ્ધ વડે કહેવામાં

આવે છે અને તે નિરાકાર હોવા છતાં બધું સાકાર

હોય તેમ જણાય છે.^૭ આત્માને દેહરૂપ સમ-

જનો એ દેવળ પ્રાંતિમાત્ર છે; કેમકે તે દેહ ત્રિથ્યા

છે. પિયાયના વિલાસની પેઠે તેનું કેખાતું પ્રાંતિ-

જન્ય છે અને દેહપણે સર્વ પરિશ્રમનું મૂળ છે.

ગિનારાજ્યની પેઠે તે અસત્ય છે અને હમળપત્ર

આદિ ઉપર પડેલ લંબાઈ રહેલ જળપિંડની

પેઠે દાણમાં સુર છે; વિદ્વાન અને અવિવેકી એ

બન્નેના અનુભવ વડે જે અસત્ય જણાય છે, તેમાં

વળી આત્માપણું કેવું હોય ?^૮ ૧૬૨ બાંસને

x આ એકસોઆસઠમા સર્ગમાં સર્વ દેવતૃ બ્રહ્મ-
માત્રપણું વર્ણવી, દિતના ઉપદેશ વડે અવિધાનો નિષેધ
૧. ૧માં આવશે.

રીરતાં તેની અંદર રહેલા શબ્દ બહાર નીકળી સંભળાતા હોય તેમ જાણે છે, પણ તેમાં ઈ શબ્દનું રહેલું કે બહાર નીકળવું હોતું નથી. ૧૧ી, જમ જળને વિષે તરંગોમાંથી, અગ્નિને ગેષે જ્વાળા આદિમાંથી, કંઠ-તાલુ આદિ પ્રદેશમાં પવનના ચોગથી અને આકાશમાં પડછંદામાંથી ઉત્પન્ન થતા શબ્દો બહાર તે તે સ્થળમાંથી બહાર નીકળતા હોય એમ જાણે છે, પરંતુ પ્રયત્નથી કંઈ તેઓ તે તેની અંદર હોતા નથી; તે જ માણે સર્વ પદાર્થો વાસનામય હોવા છતાં જાત અને સ્વપ્નમાં પ્રતીતિમાં આવે છે, તેથી જાણે તે આત્મામાંથી બહાર નીકળતા હોય તેમ જાણે છે; પણ તેમની સ્થિતિ અંદર છે જ નહિ. ૧૨ીના આદિકાળથી આંડી સ્વપ્નસૈક્યની પેઠે પોતાનું આત્મચૈતન્ય જ સર્વરૂપે વિવર્તમાનને માત્ર યદિ રહેલ છે. બાકી, વસ્તુતાએ જોઈએ તો શબ્દ પણ નથી, અર્થ પણ નથી અને દર્શ્યપણું પણ નથી. ૧૩, ૧૪ જ કંઈ આ છે અને જાણે છે, તે પરમાર્થદૃષ્ટિએ સદૃશ છે. સદિના પ્રારંભમાં જ કારણના અભાવને લીધે સદૃશસ્વરૂપી વિલસણ એવું કશું ઉત્પન્ન જ થયું નથી. ૧૫ સર્વ પદાર્થો આમ જ રહ્યા છે, છતાં શબ્દ, લેદ અને અર્થ એ સર્વને મન વડે કાઢી નાખી 'હું શાંત થઈ રહ્યો છું, નિર્વાણને પ્રાપ્ત થયો છું અને હું ચિદાકાશરૂપ જ છું' એમ સમજવાનું છે. ૧૬ એક શુદ્ધ બોધરૂપ એવી આત્મવિશ્વાસિતિ વડે આ દ્વેતપ્રપંચનો ત્યાગ કરે. જીવની અંદર પ્રસિદ્ધરૂપે દેખાતો માનસિક વિક્ષેપ મિથ્યારૂપે પોતાની મેળે જ ઉદય પામેલ છે. ૧૭ આત્મા જ આત્માનો બધુ અને ચતુ છે. એ આત્મા વડે આત્માની રક્ષા ન કરી, તો બીજે કંઈ તેનો ઉપાય નથી. ૧૮ જ્યાં સુધી હજી તરણ અવસ્થા છે, ત્યાં સુધી શુદ્ધ બોધરૂપી નોકા વડે આ સંસારસાગરને પેલે પાર પહોંચી જાવો. ૧૯ જ કંઈ તમારે શ્રેય કરવાનું હોય તો આજે જ કરો; કેમકે વૃદ્ધ

યથા પ્રજી રું કરી ચક્રો ? વૃદ્ધાવસ્થા આવતાં પોતાનાં ગાત્રો પણ ભારરૂપ થઈ પડે છે. ૨૦ બાળપણુ અને વૃદ્ધપણુ તિયંક્યોનિની પેઠે જ્ઞાનને સાધી આપનાર થઈ ચકતું નથી. બાકી, તરણપણુ એ વિવેકવાણું હોય, તો જીવના જીવિતનું સાકલ્ય કરી આપનાર નીવડે છે. ૨૧ વૃદ્ધાનીના ઝળકારા જગા આ ચપળ સંસારમાં આવી સદૃશ્ય તથા સત્ય ગતિ વડે મોહરૂપ કાઢવામાંથી સારરૂપ આત્માને ખેંચી કાઢે. ૨૨ એહો ! એહની વાત છે કે, મનુષ્યો કૂર છે અને તેમની શી ગતિ થશે ? તેઓ મોહરૂપી કાઢવામાં ખૂંચી ગયેલા આત્માને તેમાંથી બહાર કાઢવામાં પણ પોતાના પુરુષાર્થને પ્રકટ કરતા નથી. ૨૩ માટી વડે બનાવેલ વેતાલોની સજા ગામડિયા પુરુષને સાચી જણાયાથી ભય-જ્વર આદિ દુઃખને આપનાર છે, પરંતુ તેનું યથાર્થ વસ્તુસ્વરૂપ જાણખવામાં આવે, તો તે માટીની જણાયાથી ભય-જ્વર આદિ દુઃખને આપનાર થતી નથી. તે જ પ્રમાણે બ્રહ્માના વિવર્તરૂપ દર્શની શોભા અવિવેકી પુરુષને ભંગ ઉત્પન્ન કરે છે, પણ તેનું યથાર્થ સ્વરૂપ જાણખવામાં આવે, તો બ્રહ્મરૂપે જ થઈ રહે છે ને તે કંઈ પણ ભંગ આપનાર થતી નથી. ૨૪, ૨૫ ખરું તત્ત્વજ્ઞાન થાય, ત્યારે આ દર્શ્ય શમી નહિ ગયા છતાં શમી જાય છે, યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં લયને પામી જાય છે અને દેખાતાં છતાં પણ દેખાતું નથી. પોતાના સ્વપ્નના સમયમાં સ્વપ્નસદિનો પ્રસિદ્ધપણે અનુભવ થાય છે, તો પણ જાગી ગયા બાદ તેનું અસત્ય પણું જણાય છે. તે જ પ્રમાણે સત્ય અધિષ્ઠાન ચૈતન્યમાં આરોપિતરૂપે પ્રતીતિમાં આવતું આ જાતસદિ અનુભવમાં આવે છે, છતાં પણ તેના યથાર્થ તત્ત્વનું જ્ઞાન થતાં ચિદાકાશનું અંદર સ્વન્યરૂપે અવશેષ રહે છે. ૨૬-૨૮ જાતમયી જ જ્વરની જમ જળેલા જીવિતરૂપી જગત્વાતમૃગના આહારક્રમથી શિથિલ

અને મદમસ્ત મન તથા પ્રાણના બાધસંચારથી
શરપૂર રહેલી આ ઇન્દ્રિયોને જીતી લઈ, તમે
જ્ઞાનબળથી આ અવિદ્યાને જીતી લો અને મુક્ત
યર્થ પાછા પુનર્જન્મને તજ દો.^{૨૬}

જાતિજ્વર જ્વલિતજીવિતજંગલેષુ જીર્ણાનિ
વાતહરિણાહરણક્રમેણ । માધવનમઃ પવનપાત-
યુતાન્યમૂનિ જિત્વેન્દ્રિયાણિ જયમેહિ જહીહિ જન્મા ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અવિદ્યાનો નિષેધ'
એ નામનો સર્ગ ૧૬૨ એ સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૬૩ મો ~ ~ ~

ઇન્દ્રિયોને જીતવાના ઉપાયો

॥ રામ ઉવાચ ॥

વિનેદ્રિયજયેનેદં નાજ્જલ્પમુપશમ્યતિ ।

તદિન્દ્રિયાણિ જીયંતે કથં કથય હે મુને ॥૧॥

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! ઇન્દ્રિયોને
જીત્યા વિના આ અજ્ઞાનીપણું શાંત થતું નથી.
માટે ઇન્દ્રિયો શી રીતે જિતાય તે આપ કહો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ બળતો દીવા પણ
ટુંધી નજરવાળા પુરુષને સૂક્ષ્મ વસ્તુ જોવામાં
ઉપયોગી થતો નથી, તેમ અનેક ભોગોમાં
પોતાનો ઉલ્લેખ પ્રતિપાદન કરવામાં અને જીવન-
ના ઉપાયરૂપ ધન મેળવવા આદિમાં આસક્ત
યર્થ રહેલા પુરુષને પ્રજ્ઞજ્ઞાનમાં શાસ્ત્ર આદિ
સાધન ઉપયોગી થતાં નથી. વળી તેનાથી ઇન્દ્રિયો
ઉપર તે જય પણ મેળવી શકતો નથી. માટે
ઇન્દ્રિયોને જીતવા માટે હું એક નિર્બાધ યુક્તિ
કહું છું, તે તમે સાંભળો. કેમકે એ યુક્તિ વડે
થોડી પણ સાધનસંપત્તિ પોતાના પુરુષપ્રયત્નના
બળથી સુખેથી મોક્ષસિદ્ધિને સાધી આપે છે.^{૨,૩}

પુરુષ પોતે ચિન્માત્ર છે, એમ તમે સમજો. તે
જ્યારે ચિત્તને અધીન થઈ બળ્ય છે, ત્યારે 'જ્યવ'
નામન ધારણ કરે છે. એ જીવ ચિત્તવૃત્તિ દ્વારા
જે તરફ ખેંચાય છે, તેમાં તે ક્ષણવારમાં આસક્ત
યર્થ બળ્ય છે.^૪ પોતાના ચિત્તને પ્રત્યાહાર કરવા-
નો પ્રયત્ન ચિત્તને બહિર્મુખ ન થવા દેતાં અંતઃ-
મુખ રાખવા માટે છે. તે પ્રયત્નરૂપી તીક્ષ્ણ અંકુશ-
ના પ્રહાર વડે મદોન્મત્ત એવા મનરૂપી હાથીને
જીતી શકાય છે. બાકી બીજા કાઈ પ્રકારે તેનો
જય થતો નથી.^૫ ઇન્દ્રિયોરૂપી સેતાનું ચિત્ત જ
મુખ્ય નાયક છે, તેથી ચિત્તને જીતી લેવાથી
ઇન્દ્રિયો જિતાઈ જ બળ્ય છે. જેમકે પગરમાં
પહેરેલા પુરુષને કંટકાદિ નકતા નથી, તેથી તેને
આખી પૃથ્વી ચામડાથી મટેલ હોય તેમ બળાય
છે. પોતાના જીવાત્માને દહ્યમાં પ્રજ્વળી સાથે એક
કરી દઈ સ્થિર થઈ રહેનારા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષનું મન
પોતાની મેળે જ શરદ્ગત્તુની આકળની પેઠે શમી
બળ્ય છે.^૬ હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! જીવ્યેતન્યને
યોગ દ્વારા પ્રજ્ઞમાં રોકી રાખવાથી જેવું ચિત્ત
શાંતિને પ્રાપ્ત થાય છે, તેવું તપ, તીર્થ, વિદ્યા
અને યજ્ઞ આદિ ક્રિયાઓના સમૂહો વડે તે
શાંતિને પામતું નથી.^૭ જો જો કાંઈ વિષય બળા-
હારથી સ્મરણપથમાં આવે, તેનો અધિજ્ઞાન-
યેતન્યમાં લય કરી દેવો, પોતાના નિશ્ચય વડે
તેનું વિસ્મરણ જ કરી દેવું અને જડભૂજથી તેના
સંસ્કારોને ઉખેડી નાખવા. આ ઉપાયથી ભોગનાં
હેતુરૂપ વિષયોનો જય કરી શકાય છે.^૮ પોતાના
પુરુષપ્રયત્ન વડે જો ચિત્તને વિષયરૂપી આભિ-
માંથી જરા પણ નિરંતર રોકી રાખવામાં આવે,
તો તત્ત્વજેતાઓના અનુભવથી સિદ્ધ એવું સ્વારા-
બ્યપદ (પરમપદ) મળે છે. સ્વધર્મના વ્યવહાર
વડે જ કાંઈ પ્રાપ્ત થાય તે જ મને રજો છે, બીજું
ચાતું નથી; આવા નિશ્ચય ઉપર તમે વજા
જેવા દંઢ થઈ રહો.^{૧૦, ૧૧} નિપિદ્ધ પદાર્થોમાં
ઇચ્છાને તજીને, જ પુરુષ શમતું અને સંતોષ-

* આ એકોત્તરમકા સર્ગમાં ઇન્દ્રિયો જીતવાના
ઉપાયો, ચિદાકાશ કે જે અદિતીય છે, તેમાં ચિત્તનો
નિરોધ અને આ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરવાદિ બોધ
વાના હેતુ વિશે વર્ણન આવશે.

તું સંપાદન કરી રહ્યો હોય છે, તે જિતેન્દ્રિય છે.^{૧૨} અંદર ચિદાત્મામાં રસિકતાને વિષે અને બહાર વિષય આદિમાં નીરસતાને વિષે જેનું ચિત્ત ઉદ્વેગને પામતું નથી, તેનું ચિત્ત ઉપશમને પામી બળ્ય છે.^{૧૩} ચિત્તનો બહિર્મુખ થવાનો જે પ્રયત્ન છે, તેને રોકી રાખવાથી મન વિષય તરફ દોડવાના પોતાના દુર્વ્યસનને છોડી દે છે. આમ ચિત્ત અપજાતાથી રહિત થઈ બળ્ય છે, એટલે તે વિવેક તરફ વળે છે.^{૧૪} વિવેકી અને ઉદાર ચિત્તવાળો પુરુષ જિતેન્દ્રિય કહેવાય છે અને તે વાસનારૂપી તરંગોના વેગ વડે સંસાર-સાગરમાં તણાતો નથી.^{૧૫} સત્સંગતિ અને સદૃશ-શ્રોના અવલોકન વડે નિરંતર જિતેન્દ્રિય પુરુષ જગતને વાસ્તવરૂપે સત્ય બ્રહ્મરૂપ દેખે છે.^{૧૬} મિથ્યા વસ્તુ તરફ દોડવાથી દુઃખ દેનાર એવી નિર્જળ પ્રદેશમાં થયેલી જળભ્રાંતિ જેમ સત્ય અવલોકનથી નિવૃત્ત થઈ બળ્ય છે, તેમ સંસારની ભ્રાંતિ પણ સત્ય અવલોકનથી શાંત થઈ બળ્ય છે.^{૧૭} દૃશ્યભાવથી રહિત એવું ચિન્માત્ર-તત્ત્વ જ વિવર્તભાવથી આ જગતરૂપ થઈ રહેલ છે, એવો જને સત્ય યોધ થયો હોય છે, તેની દૃષ્ટિમાં બંધ અને મોક્ષ એ બંને ક્યાંથી હોય ? શોપાઈ જવાને લીધે આકારથી રહિત થઈ રહેલું જળ હીણતાને પામી જતાં પાછું પ્રવાહરૂપે વહેતું નથી, તે જ પ્રમાણે કારણથી રહિત એવું દૃશ્ય, જ્ઞાન વડે નિર્મૂળ થઈ જતાં પાછું અકુટિત થતું નથી.^{૧૮,૧૯} ચિદાકાશરૂપ એવો પોતાનો સંકટ 'તમે' 'હું' ઇત્યાદિ રૂપને ધારણ કરી રહેલ છે. માટે અધ્યાસ વડે ખડું થઈ ગયેલ 'હું-તમે' ઇત્યાદિરૂપ આ જગત જ્ઞાન વડે બાધિત થઈ બળ્ય, તો તે અધિષ્ઠાનચૈતન્યરૂપ જ બળ્યાય છે. 'હું' ઇત્યાદિરૂપ આ જગત અનિષ્ઠા-માત્ર જ છે, મિથ્યા હોવાથી શાંત છે, શૂન્ય-માત્ર છે અને ચિદાકાશરૂપી પોતાના તાત્ત્વિક સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે.^{૨૦,૨૧} ચિદાકાશની અંદર

તેનો પોતાનો જે વિવર્ત છે, તે જ આ જગતરૂપે ભાસે છે. એ ચૈતન્યરૂપ તત્ત્વ જગતથી સાવ શૂન્ય છે, એટલે તે અત્યંત શૂન્ય છે એવો નિશ્ચય થાય છે. અહીં સ્વપ્નદર્શનના દર્શાવતું કોણ ખંડન કરી શકે તેમ છે ? જેમ સ્વપ્નસૃષ્ટિ મિથ્યા છતાં અનુભવમાં આવે છે, તેમ આ દૃશ્યપ્રપંચ પણ મિથ્યા છતાં અનુભવમાં આવે છે.^{૨૨,૨૩} દે પ્રિય રામચંદ્રજી ! સ્વપ્નમાં જે કાંઈ રામ્ય-વેભવ આદિરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે એક સાક્ષીચૈતન્યનો જ વિવર્ત છે અને પોતાના સ્વપ્નનો પોતાને અનુભવ થવો એ જ તેનું સ્વરૂપ છે. તેમાં કર્તા, કર્મ, કરણ આદિ કારકની કાંઈ અપેક્ષા નથી. તે જ પ્રમાણે ભ્રમત જગતનું પણ સમજ લેવાનું છે.^{૨૪} જે કાંઈ કર્તા, કર્મ, કરણ આદિની અપેક્ષાથી રહિત છે, તે સર્વ સિદ્ધિન છે અને તે મારું પોતાનું સ્વરૂપ છે. આ જગત સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં કર્તા-કર્મ આદિ સાધનસંપત્તિવાળું હોય તો કહી શકાતું નથી, તેથી તે મારા પોતાના સ્વયંપ્રકાશ આત્મારૂપ જ છે. જેમ સ્વપ્નની અંદર પોતાનું મરણ અનુભવમાં આવતાં છતાં ભગીને બેઈએ તો હોતું નથી અને જેમ નિર્જળ પ્રદેશમાં ઝાંઝવાના જળની ભ્રાંતિ પ્રતીતિમાં આવતાં છતાં વસ્તુતા-એ બેઈએ તો હોતી નથી, તેમ આ અવિદ્યા દેખાતાં છતાં વસ્તુતાએ બેઈએ છે જ નહિ સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જે કાંઈ પોતાના વિદ્યાસને વિસ્તારી લીધો છે, તે જ નિર્મૂળ છતાં કાકતાલીયની પેઠે પોતાની મેળે જગતરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૨૫-૨૭} નિર્મૂળ જગત નહિ ભાસતાં છતાં બધે ભાસ્યા કરતું હોય તેવું થઈ રહ્યું છે. જે ચિદાકાશના પ્રકાશથી આ સર્વ અપરોક્ષ રીતે ભાસે છે, તે જ ખરું તત્ત્વ છે, એમ વેદવાદીઓનું સમજવું છે.^{૨૮} શૂન્યતા જેમ આકાશરૂપ છે અને ચક્રીઓનો વ્યાપાર જેમ જળરૂપ જ છે, તેમ જીવ આદિનો જે કાંઈ

વિદ્યાસ આહીં અધિધાન-ચૈતન્યની અંદર ભાસે છે, તે સર્વ પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૯} જેમ કાંઈ એક અવયવોનું એક સ્વરૂપ અન્યથે વડે યુક્ત હોય છે, તેમ જીવ આદિ અવયવોવાળું એક આ બ્રહ્મનું સ્વરૂપ છે. વસ્તુતાએ તો બ્રહ્મ પોતે નિરવયવ છે.^{૩૦} જગતનું સ્વરૂપ વિચારતાં તો તે કવળ આભાસમાત્ર છે, તે શાંત અવિનાશી ચિન્માત્રરૂપ છે અને તે પોતાના સ્વચ્છ સ્વરૂપમાં રહેલ છે. તો તેના સ્વચ્છ સ્વભાવની અંદર શો વિચાર કરવાનો છે ?^{૩૧} પરમપદરૂપ બ્રહ્મની અંદર આદિની, અંતની કે મધ્યપ્રદેશની કાંઈ પણ કલ્પના નથી. આ અવિદ્યા પણ એક તેનું રૂપ જ છે. બાકી બીજી જુદી અવિદ્યા કરી વસ્તુ નથી.^{૩૨} જીવ ભગતમાંથી સ્વપ્નમાં આવે છે અને સ્વપ્નમાંથી ભગતમાં ભય છે. તે પ્રયુક્ત હો કિંવા અપ્રયુક્ત હો, પરંતુ સદા એકરૂપે (સાક્ષીરૂપે) જ રહેલ છે.^{૩૩} સ્વપ્નની અને ભગતની અંદર સુષુપ્તિ તથા તુરીય એ બન્ને સદાકાળ રહેલાં છે અને વિવેકબુદ્ધિવાળો પુરુષ ભગત અને સ્વપ્ન, એ બન્નેને એક તુરીયરૂપ જ સમજે છે.^{૩૪} પ્રયોધવાળા પુરુષની દૃષ્ટિમાં ભગત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ, એ સર્વ તુરીયરૂપ જ છે. તેની દૃષ્ટિમાં અવિદ્યા છે જ નહિ. તે દ્વૈતપ્રપંચમાં રહ્યા છતાં અદ્વૈતદૃષ્ટિમાં જ રહે છે.^{૩૫} અવિદ્યાથી રહિત થઈ ગયેલા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષમાં દ્વૈત-અદ્વૈત, હું-તમે અને અમુક આ પદાર્થ એવી કાંઈ કલ્પના પણ ક્યાંથી હોય ? અને સાવ શાન્તભાવની કલ્પના પણ કેવી હોય ?^{૩૬} દ્વૈત-અદ્વૈતના પક્ષથી ઉત્પન્ન થયેલ વાક્યરચનાના વિદ્યાસ વડે કિંવા શ્રાંતિ વડે અવિવેકી બાળકો કીડા કરે છે, પરંતુ જ્ઞાનવૃદ્ધ પ્રૌઢ પુરુષો તેને હસે છે.^{૩૭} દ્વૈત-અદ્વૈતસંબંધી વિવાદની ઇચ્છા હૃદયરૂપી આકાશની અંદર એક મંજરીના જેવી છે. તે વિના પ્રયોધરૂપી આકાશની બરાબર શુદ્ધિ થતી નથી.^{૩૮} માટે મેં સુદૃઢભાવને સ્વીકારી લઈ વિવાદ વડે અહીં

દ્વૈતાદ્વૈત સંબંધી ચર્ચા કરેલ છે અને તે હૃદયરૂપી ઘરની અંદર અવિદ્યારૂપી ભસ્મને (સાવરણીની પેઠે) દૂર કરી દે છે.^{૩૯} યોગ્ય અધિકારી પુરુષો અવિદ્યારૂપી કચેરા નીકળી ગયા પછી તેઓ બ્રહ્મમાં જ ચિત્ત રાખી રહે છે, બ્રહ્મમાં જ પ્રાણ-ને ધારણ કરી રહે છે, પરસ્પર બોધ કરે છે, ભગ-વદ્બુદ્ધિનું વર્ણન કરે છે, શુભ વાર્તાલાપ કરે છે અને પ્રસન્ન થઈ આનંદ પામે છે.^{૪૦} આવી રીતે અવિચ્છિન્ન ભક્તિ વડે પ્રીતિપૂર્વક ભજનારા અને નિર્નંતર વિચારયુક્ત એવા વિવેકી અધિકારીઓ-ને હું એવી ઉત્તમ બુદ્ધિનો યોગ આપું છું, કે જથી તેઓ તે અવિનાશીપદને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૪૧} એકમાત્ર તુણની પણ રક્ષા કરવા માટે યતન ઉપાય સાધવામાં આવે છે, તો જ તે ઉપયોગ થાય છે; તો પછી ત્રૈલોક્યના અનેક સમૂહને બ્રહ્મ રૂપ કરવાથી આચ્છાદન કરી દેનારું તત્ત્વજ્ઞાન યતન વિના કેમ સિદ્ધ થાય ?^{૪૨} પ્રસરી રહેલ આત્મા સંબંધી દુઃખથી રહિત અને હૃદયમ રહેલ અધમ કામને જીતવામાં અસમર્થ એ આ આપું જગત જે ઉત્તમ સ્થિતિ આગળ ઉપહાસના સ્થાનરૂપ થાય છે, તે જ્ઞાનમય ઉત્તર સ્થિતિનો લાભ વિનાયતને શી રીતે મળે ?^{૪૩} રાન્ય આદિ સુખ તો મનને એક અકુર છે અને તે તો શા હિસાબમાં છે ? પરંતુ તત્ત્વ જ્ઞાનથી થતી એક ઉત્તમ વિશ્રાંતિ આગળ ઇન્દ્ર પદ પણ ઘાસના ઝવું અતિ તુચ્છ છે.^{૪૪} અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રામાં સૂતેલા અને દશ્ય વિષય ભોગમાં આસક્ત રહેલા અવિવેકી મનુષ્યો જે દશ્યને અતિ આસક્તિથી જુએ છે, તેમ શાંત એવા તત્ત્વજ્ઞ મહાત્માઓ દશ્યમાં આસક્તિ બાધતા નથી. તેઓ તો સુષુપ્તિ જેવી અવસ્થામ રહીને પ્રયોધને પ્રાપ્ત થાય છે અને નિરતિશ આનંદરૂપ એવા પરમપદને અતિ આસક્તિથી જુએ છે.^{૪૫} અતિશય યતન કર્યા સિવાય અ કુલંભ મોક્ષપદ કાંઈ દિવસ પ્રાપ્ત થતું નથી

મોટા અભ્યાસરૂપ વૃક્ષનું પરમપદ એ એક ફળરૂપ છે, એમ તમે સમજો.^{૧૬} એટલા માટે જ મેં તમને અભ્યાસની દૃઢતા વિષે વારંવાર કહ્યું છે અને તમારે પણ 'આ મથવડે અને આ અભ્યાસના શ્રમ વડે આપણને શું પ્રયોજન છે' એવી અશ્રદ્ધાવાળી બુદ્ધિ ન રાખવી. કેમકે કદાચ અતિકુશળ બુદ્ધિવાળાને જ અભ્યાસની અપેક્ષા રહેતી નથી. બાકી અવિવેકી બુદ્ધિવાળા પુરુષના હૃદયમાં તો દુર્બોધ આત્મતત્ત્વ આટલું બધું વિસ્તારપૂર્વક કહેતાં પણ સમજી શકાતું નથી.^{૧૭} આ શાસ્ત્રનું વારંવાર આવતં ન કરવામાં આવે, પણા લાંબા સમય સુધી તેનો આસ્વાદ લેવામાં આવે અથવા તેનું શ્રવણ કરવામાં આવે કે તેની કથા કરવામાં આવે, તો અજ્ઞાની પણ તત્ત્વજ્ઞ બની બચ છે.^{૧૮} જ માણસ આ શાસ્ત્રનું એક વાર અવલોકન કરીને, 'આપણે એ બધું લીધું છે, એમ કહી છોડી દે છે, તે અધમ પુરુષને બીજાં (સામાન્ય) શાસ્ત્રોમાંથી ભસ્મનો. પણ લાભ થતો નથી.^{૧૯} આ આખ્યાન ઉત્તમ છે, વેદની પેઠે સદા તેનું અધ્યયન કરવું, વ્યાખ્યાન કરવું અને તેની પૂજા કરવી; કેમકે તે પુરુષાર્થરૂપી ફળને આપનાર છે.^{૨૦} જ ફળ આ શાસ્ત્રથી પ્રાપ્ત થાય છે, તે જ ફળ વેદથી પણ પ્રાપ્ત થાય છે. આ શાસ્ત્રનું જ્ઞાન મળવાથી ક્રમ અને જ્ઞાન એ બન્ને પવિત્રતાને પ્રાપ્ત થઈ બચ છે.^{૨૧} વળી આ શાસ્ત્ર બહુયાથી વેદાંતનો તત્કાલ પૂર્વક સિદ્ધ થતો સિદ્ધાંત જણાઈ બચ છે; તેમજ આ આખ્યાન શાસ્ત્રદષ્ટિમાં પણ ઉત્તમ ગણાયેલ છે.^{૨૨} આ તમને હું દ્યારૂં-પણાથી કહું છું, માયા વડે કહેતો નથી. તમે પણ આ શાસ્ત્ર વિચારવાથી આ દરયસમૂહને માયારૂપ મિથ્યા સમજશો. માટે આનો વિચાર કરો.^{૨૩} આ ઉત્તમ શાસ્ત્ર વિચારતાં જ જોધો નો લાભ થાય છે, તેથી જમ લવણના ચોચ ચોગથી અથાણાં રચિકર થાય છે, તેમ બીજાં શાસ્ત્રો રચિકર થાય છે.^{૨૪} આ આખ્યાન અનાર્થ

છે, એમ સમજી તેનો અનાદર કરશો મા. જોગી-માં જ બુદ્ધિને આસક્ત રાખી તમે આત્મહત્યા કરનારા અને વારંવાર જન્મ લેનારા થશો મા. વળી કુત્સિત અજ્ઞાની પુરુષો જ પોતાની નજીક રહેલ બહનવીના જળને છોડીને 'આ આપણા પાપનો કૂવો છે' એવા ખોટા અભિમાનથી તેનું ખારું જળ પીએ છે, તે પ્રમાણે તમે પણ જન્મપરંપરામાં અજ્ઞાની રહેવા માટે નિરંતર વિરુદ્ધ વિચારવાળા ન થાઓ.^{૨૫,૨૬}

તતસ્ય કૂપોડ્યમિતિ દુષાણાઃ ક્ષારં જલં કાપુર્યાઃ પિવન્તિ । યથા મવન્તો વિવિચારવન્ત-સ્થાનિશં મા મવતાજ્ઞતાત્પૈ ॥ ૫૬ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધમાં 'ઈન્દ્રિયજયો-પાયશાસ્ત્રવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૬૩ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૬૪ મો

છવ, જગત અને બ્રહ્મનું એકત્વ

॥ વસિષ્ઠ ક્વાચ ॥

જીવાણ્વો જગત્યંતથિદાદિત્વાંશુમંડલે ।
યત્ર તેજસ્યવાસ્તુત્વ્યાસ્તેનાનવયવાત્મતા ॥ ૧ ॥
વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-ચિદાત્મારૂપી સૂર્યનાં કિરણના સમૂહની અંદર જગતો રહી રહ્યાં છે. તેમની અંદર પ્રસિદ્ધરૂપે જણાતા છત્રરૂપી પર-માણુઓ ચિદાત્મારૂપી સૂર્યના જેવા જ છે, તેથી તેમનું નિરવયવપણું સિદ્ધ થાય છે.^૧ સર્વ ભેદ કરનાર ઉપાધિરૂપ વસ્તુ પરમ બોધની પ્રાપ્તિ થતાં પોતાના પ્રાતિભય સ્વરૂપને છોડી દે છે; અથવા તો સર્વ વાક્યોનો એક બ્રહ્મમાં સમન્વય થઈ જવાથી બીજું ભેદ કરનાર કંઈ છે જ નહિ.^૨ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષના વિષયરૂપ એવું બ્રહ્મ સર્વ

* આ એકસોચોસઠ્ઠા સર્ગમાં બ્રહ્મભાવનો આવિ-શોન થતાં-છવલાવ અને જગદ્ભાવથી નિરતિ થઈ જતાં-છવ, જગત અને બ્રહ્મ એ સર્વના એકરમ-પણા વિષે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

અવસ્થામાં (બેદ આદિરૂપ) મેલથી રહિત છે અને તેમાં કોઈ દિવસ (દ્વિતરૂપી) કશો પણ મેલ રહ્યો નથી. તત્ત્વને ન સમજનાર અવિવેકી પુરુષોનો જ વિષય હોય તે તે તેઓ જ બાળે. અને તે 'હું, તમે' ઇત્યાદિ ભેદને બાળતા જ નથી, તેમ જ અવિવેકી પુરુષને તથા તે મેલરૂપ વસ્તુને પણ બાળતા નથી.^{૩૪} આ અમુકરૂપ છે, હું અમુકરૂપ છું, અમુક ભૂખ છે અને અમુક સત્ય છે, એવી ભેદ ભરેલી બુદ્ધિ તત્ત્વજ્ઞમાં સંભવતી નથી; કેમકે કેવળમિત્ર મેરુપર્વતમાં ઝાંઝવાનું જળ ક્યાં હોય ?^{૩૫} જેમ એક જ દ્રવ્યના તાત્ત્વિક નિશ્ચય પર સ્થિર રહેલા પુરુષના ચિત્તની અંદર તેનાથી વિરુદ્ધ એવી ભ્રાંતિઓ પેદા થતી નથી, તેમ જ તત્ત્વના વાસ્તવ નિશ્ચય ઉપર આરુઢ થઈ રહેલા તત્ત્વજ્ઞની અંદર પણ બીજી ભ્રાંતિઓ ઉત્પન્ન થતી નથી.^{૩૬} આ દશ્ય હંતું નહિ, ઉત્પન્ન પણ થયું નથી, હંમણાં વિદ્યમાન પણ નથી અને હવે પછી થશે પણ નહિ; પરંતુ વિવેક વડે જોતાં સદૃશ પ્રજ્ઞ જ વિવર્તભાવથી આવે રૂપે રહ્યું છે.^{૩૭} ચિદાકાશના વિલાસને જો જગતરૂપ સમજવામાં આવે, તે પોતાના શુદ્ધ પ્રજ્ઞરૂપ આત્મામાં સ્થિર થઈ શકાય છે. તેવી જીવન-ચુકત દશામાં વિવેકી પુરુષો જગતને જ્ઞાનરૂપ જ સમજે છે, પણ તેને જડરૂપે દેખતા નથી.^{૩૮} સ્વપ્નને વિષે અને મનોરાજ્યમાં કલ્પી લીધેલ નગરોને વિષે જેમ સ્વરૂપ ચિદાકાશ વિના બીજું કશું પણ નથી, તેમ જગતરૂપ પ્રતીતિમાં આવતા આ જગતની અંદર પણ ચિદાકાશ વિના બીજું કંઈ નથી. વળી, નિરાકાર એવા જીવોનું રૂપાંતર પણ થતું નથી.^{૩૯} પ્રથમ આ કશું પણ ઉત્પન્ન થયેલ જ નથી અને જો કંઈ ચેતનસત્તાથી ભાસે છે, તે આનાદિ ચિદાકાશરૂપ છે. જ્યાં પ્રથમ ઉપાદાનકારણ, નિમિત્તકારણ કે સહકારી કારણ જોઈ નથી, તેમાંથી આ જગતરૂપ વસ્તુ પોતાની ઉત્પન્ન થાય છે. આમ કહેવું કેવું (પાયા

વગરનું) છે ?^{૪૦} માટે પ્રથમ આહીં કશું પણ પોતાની મેળે ઉત્પન્ન થતું નથી. અવિવેકીઓના અનુભવમાં આવતા પ્રજ્ઞા આદિ પણ વસ્તુતાએ જોતાં નથી; પરંતુ આ ચિદાકાશ જ સ્વયં જ અને આ પ્રપંચ જો બન્ન રૂપે પ્રસરી રહેલ છે. ચિત્સિત્તા વડે તે આકાશ જેવું શૂન્ય છે, છતાં આવે રૂપે ભાસી રહ્યું છે.^{૪૧}

તસ્માત્સ્વયં ભવતિ નેહ હિ કશિદાદૌ
બ્રહ્માદયો જ્ઞવિદિતા ન ચ નામ સન્તિ । જ્યોમે-
દમાતત્તમયં સ ઇતઃ સ્વયંભૂરિત્યાદિ ચિદ્ગનમેવ
ચિત્તા વિભાતિ ॥ ૧૧ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જગત્પરમા-
ત્મનોરૂપપ્રતિપાદન' એ ના-
મનો સર્ગ ૧૬૪ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૧૬૫ મો

જગતસ્વમનું ઐક્ય

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

જાગ્રત્સ્વમે સ્વમ એવ જાગ્રત્સ્વમનુગચ્છતિ ।

સ્વમજાગ્રતિ જાગ્રતુ સ્વમતામુપગચ્છતિ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-મનોરાજ્ય ક્ષણિક હોવાથી જગતમાં સ્વપ્નના જેવું છે અને તેમાં જો મનોરાજ્યરૂપી સ્વપ્ન જ અજ્ઞાતાવને પ્રાપ્ત થાય છે. સ્વપ્નમાં પ્રતીતિમાં આવતી જગત અવસ્થામાં આ પ્રસિદ્ધ જગત સ્વપ્નતાને પ્રાપ્ત થઈ બચે છે.^૧ સ્વપ્ન જગતમાં અનુસ્યૂત છે અને જગત સ્વપ્નમાં અનુસ્યૂત છે. સ્વપ્નરૂપ જગતમાંથી પ્રયુક્ત થયેલો આત્મા પાછો જગતરૂપી સ્વપ્નમાં પ્રવેશ કરે છે.^૨ જગતરૂપ સ્વપ્નમાં રહેલ પુરુષ સ્વપ્ન-વસ્થાને 'સ્વપ્ન' એવા નામથી કહે છે અને સ્વપ્નરૂપ

× આ એકસોપાસદા સર્ગમાં પરસ્પર ઉત્પત્તિ થવાથી અને પરસ્પર સંબંધને લીધે સર્વતું ચિન્માત્ર-પણું દૃઢ કરવા માટે, જગત અને સ્વપ્ન એ બંનેના ઐક્ય વિશે વર્ણન કરવામાં આવશે.

અત્યતમાં રહેલ જીવ અત્યતને 'અત્યત' એવા નામથી કહે છે.^૩ સ્વમાવસ્થામાં અનુભવાતી અત્યત અવસ્થા અત્યતના જેવો જ અનુભવ આપવાથી અત્યત જ છે, સ્વપ્ન નથી. હવે મનો રાજ્ય પણ એક અત્યતમાં સ્વપ્નના જેવું છે અને તે પણ સ્વપ્નના જેવું અનુભવમાં આવવાથી એક સ્વપ્ન જ છે; પરંતુ તે કાંઈ દિવસ અત્યત નથી.^૪ નિરંતર અત્યત અવસ્થામાં સ્વપ્ન થોડો કાળ રહેનાર ભાસે છે અને સ્વમાવસ્થામાં નિરંતર અત્યત થોડો કાળ રહેનાર ભાસે છે.^૫ અત્યત અને સ્વપ્ન એ બન્નેનો કાંઈ દિવસ કરો પણ ભેદ નથી અને પરસ્પર એકબીજાનું અનુસૂત પણ રહેલ છે, પણ યુક્તિ વડે એતાં તે સત્ય નથી.^૬ અતિ પ્રકાશરૂપે પ્રતીતિમાં આવતું અત્યત-રૂપી સ્વપ્ન મરણસમયે અને જ્ઞાનનો ઉદય થવાને સમયે શમી જાય છે. વળી તે સ્વપ્ન તથા સુષુપ્તિ એ બન્નેના અનુભવકાળમાં રાત્ર્યરૂપ જ રહે છે.^૭ આ જીવનરૂપી સ્વપ્નસમયમાં મરણ પછીના જન્મરૂપી અત્યત દર્શનો અભાવ હોય છે, તેથી તેમાં બીજા જન્મરૂપી અત્યતના કાંઈ પણ પદાર્થો દેખાતા નથી.^૮ રાત્ર્ય છતાં નાના પ્રકારે થઈ રહેલ એવી જીવિતરૂપી અત્યત અવસ્થા અ્યારે વિદ્યમાન હોય છે, ત્યારે પરલોકરૂપી કાંઈ પણ સ્વપ્ન જેવામાં આવતું નથી.^૯ જન્મ સ્વપ્નની અંદર દેખાતા ત્રણેય લોક ચિદાકાશના માત્ર એક ચમત્કારરૂપ છે, તેમ અત્યત અવસ્થાની અંદર પણ ઠેઠ સૃષ્ટિના આરંભથી માંડી અંતઃકરણમાં ભાસી રહેલ આ ત્રણે લોક ચિદાકાશના એક માત્ર ચમત્કારરૂપ જ છે.^{૧૦} સ્વપ્ન પ્રાણીઓ અને પંચમહાભૂતો અસત્ય છતાં સત્ય જણાય છે. સ્વપ્નમાં દેખાતી પૃથ્વીની પેઠે અત્યત અવસ્થામાં દેખાતી સૃષ્ટિનું એ કે સાકાર-પણું વિશાળરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તે પણ પરમાર્થદૃષ્ટિથી એતાં તે ખિલકલ નથી.^{૧૧} સ્વપ્નની અંદર અનેક રૂપે પ્રતીતિમાં આવતાં

છતાં સ્વપ્નસૃષ્ટિ વસ્તુતાએ એતાં સાવ રાત્ર્ય જ છે; તે જ પ્રમાણે અત્યત અવસ્થામાં પ્રતીતિમાં આવતું આ જગત પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૨} તેજમાં રહેલ પ્રકાશની પેઠે ચિદાકાશનો એવો સ્વભાવ જ છે કે, પોતાના સ્વરૂપની અંદર વિશાળ એવા જગતને આકારે તેનો વિવર્ત પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૩} ચિદાકાશનો સ્વાભાવિક ચમત્કાર જ આકાશમાં, ભીંતમાં, પરમાણુમાં, જળમાં અને સ્થળમાં જગતને નામે પૂર્ણપણે પ્રકાશી રહે છે.^{૧૪} જો આ જગતરૂપી ક્રાંતિ અસત્ય છે અને સત્ય વસ્તુની પેઠે તે પ્રતીતિમાં આવવા છતાં આકાશરૂપ જ છે, તો પછી શા માટે તે તરફ આગ્રહ રાખવાનો છે? ^{૧૫} કે પ્રિય રામચંદ્રજી ! ગ્રહણ કરનાર, ગ્રહણ કરવાનો વિષય અને ગ્રહણ કરવું, એ ત્રણે રાત્ર્ય જ છે. જગત (અધિધાનસત્તાથી) સત્ય હો, કિંવા (આરોપિતરૂપે) અસત્ય હો, પરંતુ તેમાં શો આગ્રહ રાખવાનો હોય? ^{૧૬} આ જગતની સ્થિતિ આપણને દેખાય છે તે પ્રમાણે હો, કિંવા બીજા પ્રકારે હો, અથવા સાવ ન હો; પરંતુ તેમાં સંભ્રમ રાખવા જેવું કાંઈ નથી. હવે સર્વનું તાત્ત્વિક સ્વરૂપ તમારા સમજવામાં આવી ગયું છે, તો તુરંત જ્ઞાનમાં જ્ઞાનરૂપતાનો શો આગ્રહ રાખવો? હવે વિકલ્પો પણ ધણા યાય છે, માટે તેથી વિરામ પામવાનું છે.^{૧૭}

इत्यमस्त्विदमान्यदस्तु वा मैव भूद्ववतु
कोऽत्र संग्रमः । कोऽत्र फल्गुनि फले फलग्रहो
बुद्धमेव तदलं विकल्पनैः ॥ १७ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
અકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અત્યતસ્વપ્ન-
કથોપદેશ' એ નામનો
સર્ગ ૧૬૫ એ સમાપ્ત

ઠસર્ગ ૧૬૬ મો*

ખ્યાતિઓ વિષે વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ક્વાચ ॥ -

સાર્થકેનાત્મશબ્દેન રુપાતિશબ્દેન ચોક્ષિતામ્ ।
આત્મરુપાતિમિમાં વિદિ શિલાજઠરનિર્ધનામ્ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બ્રોહ્મા:-સાર્થક એવા 'આત્મ' શબ્દ અને 'ખ્યાતિ' શબ્દ એ બન્નેથી રહિત એવી આ આત્મખ્યાતિ છે, એમ તમે સમજો. તે શિલાના અંદરના ગર્ભ જેવી એકરસ છે.^૧ સૃષ્ટિના આદિકાળથી આરંભી ચિદાકાશજ આવે રૂપે પ્રસરી રહેલ છે. એ ચિદાકાશ પોતાના આત્માની અંદર પોતાના વિવર્તને પ્રસારી દે છે અને તેને તે પોતેજ સૃષ્ટિરૂપ સમજી લે છે.^૨ અહીં નદીઓ વહેતી નથી અને ડૂબવું-તરવું પણ થતું નથી. નિષ્ક્રિય એવું ચિદાકાશજ પોતાના આકાશજવા નિર્વિકાર સ્વરૂપમાં આવે પ્રકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^૩ ખ્યાતિ શબ્દથી અને ખ્યાતિ:શબ્દના અર્થથી રહિત એવા સ્વયં પ્રકાશ આત્માને (પોતાના આત્મા સૃષ્ટિરૂપ જણાયાથી) વિદ્વદ્ને આત્મખ્યાતિ શબ્દરૂપ સમજ છે.^૪ આ આત્માજ આ સર્વ જગતરૂપ છે અને તેને વિશે કશી પણ ખ્યાતિ રહી નથી. વળી કોઈ ખ્યાતિએ તેને કોઈ પણ દેશ-કાળમાં પ્રખ્યાત કરેલ નથી, તેથી હજી તેમાં અખ્યાતપદ જ ધરી શકે છે. (પરંતુ ભાવરૂપ અર્થને ખતાવનાર 'હિન' પ્રત્યયાંત અખ્યાતિપદ તેમાં ઘટતું નથી.)^૫ પુરુષજની અંદર ખ્યાતિ અને અખ્યાતિ એ બન્ને પ્રકારની વાણીની યુક્તિ ખરી નથી; કેમકે એ અદ્વિતીય વસ્તુની અંદર ખ્યાતિ કે અખ્યાતિ કેવી હોય? અખ્યાતિ, અસતખ્યાતિ, અન્યથાખ્યાતિ અને બીજી આત્મખ્યાતિ એ સર્વ

ચિન્માત્રરૂપ પ્રકાશનો ચેતનસત્તા વડે પ્રતીતિમાં આવતો એક ચમત્કાર જ છે; તેમજ તેની સત્તા વડે જ તે અનુભવમાં આવે છે.^૬ ચિદાકાશરૂપી સૂર્યનાં સ્વરૂપ એવાં (અગ્નિના તણખાની પેઠે કદપી લીધેલાં) ચિદ્રભાવરૂપી કિરણો જ્યાં જ્યાં જવે પ્રકારે વિવર્તભાવને પામી બળે છે, ત્યાં ત્યાં તે તેવે પ્રકારે અનુભવમાં આવે છે.^૭ આત્મખ્યાતિ, અસતખ્યાતિ, અખ્યાતિ અને અન્યથાખ્યાતિ, એ સર્વ આત્માનો વિવર્ત એટલે ચિદાકાશના ચમત્કારરૂપ છે અને તેની વિભૂતિઓ છે.^૮ આત્મખ્યાતિ એવા નામના પદને છોડી દઈ, તેના જ મૂળ અર્થ છે, જ છેવટે અનાદિ અને અનંત નિષ્પ્રપંચ બ્રહ્મની અંદર પર્યવસાનને પ્રાપ્ત થાય છે, તેજ આહી એકરસરૂપે રહેલ છે.^૯ અને એ મૂળ અર્થ અંતે તો અનાદિ તથા અનંત એવા નિષ્પ્રપંચ બ્રહ્મની અંદર છેવટે ક્ષય પામે છે. આ સંબંધમાં કાનને શોભા આપે એવું એક મોઢું આખ્યાન તમે સાંભળો. તે દ્વૈતદષ્ટિનું બંડન કરનાર અને જ્ઞાનરૂપી સૂર્યને ઉભસ આપનાર છે. કરોડો યોજનના પ્રમાણની એક મહાનિશાળ નિર્મળ શિક્ષા છે, ચારે બાજુથી રયામ એવું આકાશજે ભીંતરૂપ હોય, તો તે તેના જેવી કઠિન, વિશાળ અને નિર્મળ છે.^{૧૦, ૧૧} તે શિક્ષાની અંદર કોઈ પણ પ્રકારના સાંધાઓનાં બંધન નથી, તે ઘાટી છે, વજના જેવી દૃઢ કિંવા સ્થિર છે, અત્યંત મુઠ છે, કઠિન જઠરને ધારણ કરનારી છે અને આકાશના જેવી નિર્મળ છે.^{૧૨} અસંખ્ય કદપોના સમૂહ સુધી તે અવિનાશી છે, ઘાટા અંગવાળી છે, મનોહર અવયવ વડે રમણીય છે અને નિર્મળપણથી તે આકાશરૂપ જ જણાય છે.^{૧૩} તેની વિશિષ્ટ જાતિ કોઈના જણવામાં આવતી નથી; તેમજ કયા દેશમાં, કયા કાળમાં અને કયે પ્રકારે

* આ એકસોઠાસદમા સર્ગમાં આત્મખ્યાતિ વિષે તથા બીજી ખ્યાતિઓ વિષે અને અઘરૂપ નીલ આખ્યાન વિષે, પ્રશોતરપૂર્વક વર્ણન કરાયે.

× વિભતીય વસ્તુથી જુદી પાડનારી જાતિ; જેમકે આજ્ઞાજાતિ, કૃત્રિમજાતિ આદિ કે જે તે તે બ્યક્તિને સ્તર વ્યક્તિથી જુદી પાડવામાં હપ્પેરણી થાય છે.

યઈ, તે પણ કદી કાઈના જાણવામાં નથી.^{૧૫} વળી તે દંડ છે, અનંત છે, કઠિન છે, વળના જેવી બળવાન તથા સ્થિર છે અને અવિનાશી છે. પંચમહાભૂતો અને ચાર પ્રકારનાં પ્રાણીઓથી રહિત એવા, તેના જઠરની અંદર અનેક પદ્મના સમૂહો, શંખો, ગદાઓ તથા ચક્રો આદિ રેખા-રૂપે અને તેના અંગરૂપે રહ્યાં છે.^{૧૬, ૧૭} એ શિલાના ગર્ભની અંદર આકાશ, વાયુ, જળ, તેજ અને પૃથ્વી ઇત્યાદિ જગત હતું જ નહિ; પરંતુ તેણે પોતાની રેખાનાં જ એ સર્વ નામો પાડ્યાં હતાં અને દેહોરૂપી રેખાઓની અંદર પોતાની 'જીવ' એવી સંજ્ઞા પાડી હતી.^{૧૮}

રામ યોહ્યા:—શિલા સ્વાભાવિક રીતે જડ જ હોય છે, તો તેમાં ચૈતન્ય ક્યાંથી હોય? અને જો જડ હોય, તો પછી તે પોતાની રેખાનાં આકાશ, વાયુ આદિ નામો કેમ કહી શકે?^{૧૯}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:—વિશાળ અને ઉજ્જવળ એવી એ શિલા ચૈતન પણ નથી અને જડ પણ નથી. તેની જાતિને કાણ જાણી શકે? અને તે વખતે ત્યાં બીજે કાણ હોય?^{૨૦}

રામ યોહ્યા:—શિલાના ગર્ભમાં રહેલી રેખાને કાણ દેખે છે અને શી રીતે દેખે છે? એ શિલાની અંદર કાણે એ વિચિત્ર રેખાઓ આલેખી? ક્યારે આલેખી? અને શી રીતે આલેખી? આપ તે મને કહો.^{૨૧}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:—એ અતિ દંડ શિલા કાઈથી ભેદી શકાય કે આલેખી શકાય તેવી નથી, તેમજ તેના કાઈ ભેદનાર કે આલેખનાર પણ નથી. આ સર્વ અપાર અને અનંત દેહવાળી એ શિલાથી વ્યાપ્ત છે.^{૨૨} એ શિલાના ગર્ભની અંદર અનંત એવાં વૃક્ષો, પર્વતોના સમૂહો, નગરો અને ગામો અનંત રેખાઓરૂપે રહેલ છે.^{૨૩} તેમાં પ્રતિમાની પેઠે દેવતાઓ અને દેવો સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મરૂપે તથા સાકાર નિરાકારરૂપે રેખાને આકારે રહેલા છે.^{૨૪} તેની અંદર મહાવિશાળ

એવી 'આકાશ' નામની એક મોટી રેખા રહી છે અને તેના મધ્યમાં બીજી સૂર્ય-ચંદ્ર એવા નામને ધારણ કરનારી હપરેખાઓ પણ રહી છે.

રામ યોહ્યા:—હે મહારાજ! શિલાના ધાંટા ગર્ભની અંદર રહેલી એ રેખાઓને કાણે દીડી છે? તે કેવા પ્રકારની છે? અને તે શી રીતે જોવામાં આવે? તમે તે મને કહો.^{૨૫, ૨૬}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:—હે રામચંદ્રજી! શિલાના ગર્ભની અંદર રહેલ એ સર્વ રેખાઓ એવા જ પ્રકારની મેં જોઈ છે. જો તમારી ઇચ્છા થતી હશે, તો તમે પણ સમાધિ વડે તે જોઈ શકશો.

રામ યોહ્યા:—એ શિલા તે વળના જેવી દંડ છે અને તેને ભાંગીને તેની અંદર જોઈ શકાય તેમ નથી; છતાં તમે તેની અંદર રહેલ એ રેખાઓ શી રીતે જોઈ?^{૨૭}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:—હે રામચંદ્રજી! આ હું 'વસિષ્ઠ' નામનો દેહધારી પણ એ શિલાના ગર્ભમાં રહેલ હોવાથી એક રેખારૂપ જ છું; તેથી ત્યાં રહી હું એ સર્વ રેખાઓના સમૂહને નિર્બાધપણે દેખું છું.^{૨૮} બાકી બીજા પ્રકારે તે શિલાને ભાંગવાને કાણ સમર્થ થઈ શકે? હું તો એ શિલાની અંદર જ રહ્યો હોતો, તેથી શિલાની અંદર રહેલા સર્વ રેખાસમૂહને દેખતો હોતો.^{૨૯}

રામ યોહ્યા:—એ શિલા કઈ? તમે પોતે કાણ અને ક્યારે રહ્યા છો? આપ મને તે કહો; અને વળી આ શિલાના નામથી તમે શું કહ્યું તથા શું દીધું? તે કહો.^{૩૧}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:—આ મેં તમને જે શિલાનાં નામથી વચનરચના વડે વર્ણવી બતાવી છે, તે પરમાત્માની મહાસત્તા જ છે; બાકી, કાંઈ બીજી વિશાળ શિલા નથી.^{૩૨} પરમાત્માની મહાસત્તા-રૂપ શિલાના છિદ્રરહિત ગર્ભની અંદર આપણે સર્વ એ શિલાના માંસની પેઠે રહ્યા છીએ.^{૩૩} આકાશ એ પરમાત્માની મહાસત્તારૂપ શિલાના એક અંગરૂપ છે, એમ તમે સમજો. વાયુ

એ શિલાના અવયવરૂપ છે. ક્રિયા, શબ્દ, વાસના અને કાળની કલ્પના એ પણ તે શિલાના અગરૂપ જ છે.^{૩૪} પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ, આકાશ, મન, બુદ્ધિ અને અહંકાર-એ સર્વ તે શિલાના એક અવયવરૂપ કહેવામાં આવે છે.^{૩૫} આપણે સર્વ પરમાત્માની મહાસત્તારૂપી એ શિલાના માંસની પેઠે તેની અંદર રહેલા જ છીએ. આપણે વસ્તુતાએ કાંઈ તેનાથી જુદા નથી, પરંતુ આપણે જુદા છીએ એમ ભ્રાંતિ વડે સમજીએ છીએ.^{૩૬} આ એક ચિન્માત્રતત્ત્વરૂપી અતિ સોપી ત્રિશાળ શિલા છે, તે વિના એ બીજું કાંઈ હોય તો ક્યાં છે અને શું છે? તે તમે જ કહો.^{૩૭} જમ જળ તરંગરૂપે ભાસે છે અને જમ સ્વપ્નની અંદર પોતાનો શુદ્ધ આત્મા જ ધટ, પટ, ગર્ત (ખાડા) ઇત્યાદિરૂપે દેખાય છે, તેમ જાત્રતામાં પણ શુદ્ધ આત્મા જ ધટ, પટ, ગર્ત ઇત્યાદિને આકારે જણાય છે.^{૩૮} આ સર્વ પ્રજા વડે ભરપૂર છે, ચિન્માત્રતત્ત્વ વડે ધટપણે વ્યાપ્ત છે, પારમાર્થિક સત્ય તત્ત્વ વડે એકરસ થઈ રહેલ છે અને સર્વ પ્રજારૂપ હોવાથી એકરસ છે, એમ વિવેકીએ સમજે છે.^{૩૯} આ સર્વ પ્રપંચ છિદ્રથી રહિત છે, અનાદિ છે, અનંત છે અને મધ્યભાવથી પણ રહિત એવા મહાયોગન્યરૂપી શિલાના એક ગર્ભરૂપ છે. વળી તે પ્રજારૂપ આત્માએ પોતે જ પોતાની કલ્પના વડે જગત, સૃષ્ટિ, જીવન, દશ્ય ઇત્યાદિ નામોની ઘટના કલ્પી લીધેલ છે.^{૪૦}

एकं महाचितिं शिलोदरमेव सर्वं सौमिर्य-
वर्जितमपारमनादिमव्ययम् । तेनात्मनैव कलिता
कलनात्मनेयं सर्गां जगद्भवनमित्यपि दृश्यनास्ती

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'ખ્યાતિઓ

વિષે વર્ણન' એ નામનો સર્ગ

૧૬૬ મો સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૬૭ મો ~ ~ ~

ચાર ખ્યાતિનો નિષેધ અને
આત્મતત્ત્વનું નિરૂપણ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

આત્મરૂપાતિરસરૂપાતિઃરૂપાતિરૂપાતિરન્યથા ।
શ્વદાર્થદૃષ્યસ્તજ્ઞં પ્રત્યેતાઃ શશ્વશૃંગવત્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ-આત્મખ્યાતિ, અસત્-
ખ્યાતિ, ખ્યાતિ, અખ્યાતિ અને અન્યથાખ્યાતિ
-એ સર્વ શબ્દ તથા અર્થ સંબંધી દૃષ્ટિએ તત્ત્વજ્ઞ
પુરુષને સસલાના ચિંગડાના જેવી ઢવળ મિથ્યા
જ ભાસે છે.^૧ હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! નિર્વિકલ્પ
ચિદાકાશની અંદર કાંઈ દિવસ એ કશી પણ
કલ્પના સંભવતી નથી. અનિર્દેશ્ય આત્મતત્ત્વરૂપે
રહેલ ત્રિવેકી પુરુષ તો ખ્યાતિ-અખ્યાતિ આદિના
ભૂગરૂપ એવી ચિત્તની કૌટાથી રહિત થઈને
સદાકાળ શાંત કરામાં જ રહે છે.^૨ આ સર્વ
આત્મખ્યાતિ આદિ કલ્પનાઓ ચિન્માત્ર તત્ત્વ-
માંથી જ ઉદય પામે છે અને તે શુદ્ધ ચિન્માત્ર-
તત્ત્વ અતિશુદ્ધ આકાશરૂપ જ છે. વળી સર્વ
કલ્પના એ અધિષ્ઠાનયૈતન્યમાં આરોપેલી મારા
જેનામાં આવે છે.^૩ અદ્વિતીય ચિદાકાશની અંદર
આ આત્મા છે અને આ ખ્યાતિ છે, એવો
કલ્પનાનો જમ સંભવતો નથી; માટે એ શબ્દને
છોડી દઈ, ઢવળ પરમાર્થપરાયણ થઈ રહો.^૪
એવા નિશ્ચય પર આવી જતાં ગતિ, સ્થિરતા અને
ભક્ષણ ઇત્યાદિ ક્રિયા કરનાર જગત પણ સર્વ
પ્રવૃત્તિથી રહિત એવા આકાશના જેવું નિઃસંકલ્પ,
સ્વચ્છ અને અવિચ્છિન્ન ભાસે છે.^૫ તે નાના
પ્રકારના મહાન શબ્દવાણું છે, છતાં શિલાની
પેઠે મોનને ધારણ કરી રહેલું જણાય છે. નિર-
તર તે ગતિમાન છે, છતાં આકાશના જેવું અને

* આ એકસોસડસક્રમા સર્ગમાં વિવેકી પુરોહીની
દૃષ્ટિ વડે વાંદીની ચાર પ્રકારની ખ્યાતિનો નિષેધ કરી
ત્રણે અવસ્થાથી રહિત એવા આત્મતત્ત્વનું નિરૂપણ કરાશે.

પર્વતના જેવું અતિસ્થિર ભાસે છે.^૧ તે નાના પ્રકારના આરંભવાળું છે, છતાં મહાશૂન્ય છે અને નિષ્કલંક છે. પંચભૂતાત્મક છતાં તે આકાશની^૨ પેઠે. શૂન્ય અને પંચભૂતથી રહિત છે.^૩ પદાર્થો વડે તે વ્યાપ્ત છે, છતાં શૂન્ય છે અને જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. સ્વપ્નમાં દેખાતા મોટા નગરના જેવું દેખાતાં છતાં તે સ્વચ્છ ચિદાકાશરૂપ છે.^૪ સંકલ્પનગરની પેઠે આરંભવાળું છતાં તે આરંભથી રહિત છે. આકાશમાત્ર છે, ભ્રાંતિ વડે જ પ્રતીતિમાં આવે છે અને સ્વપ્નમાં થતા સ્ત્રીસંગના જેવું દેવળ આભાસરૂપ છે.^૫ અનુભવમાં આવતાં છતાં તે વ્યર્થ છે. પ્રતિબિંબરૂપે દેખાતી સ્ત્રીના જેવું દેવળ પ્રતીતિમાત્ર છે અને નાના પ્રકારના અનુભવો અને રચનાઓ વડે યુક્ત છે, છતાં વસ્તુતાએ જોતાં તે વસ્તુશૂન્ય છે.^{૧૦}

રામ યોદ્યા:-અત્રતરૂપે અને સ્વપ્નરૂપે પ્રતીતિમાં આવતું આ દશ્ય સ્મૃતિ વડે જ દેખાય છે, એમ હું માનું છું. વિદ્યમાન ન છતાં દેખાતા પદાર્થોનું સ્મરણ થયું, એજ તેમાં કારણરૂપ જણાય છે.^{૧૧}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-જે સર્વ પદાર્થોની સંતાને રૂપે રહેલ છે, ચિદરૂપ છે, અવિનાશી છે અને અપરિમેય છે, તેજ સત્યતત્ત્વ કાકતાલીયની પેઠે પોતાના વિવર્તરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૨} તેજ આ જગત છે, એમ તમે સમજો. સર્વજ જળની અંદર જેમ તરંગો રહ્યા હોય છે, તેમ એજ તત્ત્વ (પોતાના સ્વરૂપભૂત) શાંત પરમાત્માની અંદર આવે રૂપે થઈ રહેલ છે.^{૧૩} સર્વના આત્મારૂપ પરમાત્મા ચિદાકાશરૂપ છે, મોક્ષરૂપ છે અને જીવમાત્રરૂપ ઉપાધિથી રહિત છે. તેની અંદર કારણ વિના સ્વાભાવિક રીતેજ આ બધું દશ્ય ભાસે છે અને તે તેના પોતાના સ્વરૂપથી બ્રહ્મ નથી.^{૧૪} જ્યારે જ્યારે ચિદાત્માની અંદર જેવું જેવું ભાન થાય છે, તેવું તેવું સર્વદા તેને ભાસે છે. જ્યાં કંઈ પણ ભાસતું નથી, ત્યાં કંઈ સમયે

તેની દૃષ્ટિમાં કંઈજ નથી.^{૧૫} આત્મા પોતે બ્રહ્મરૂપ છે. બ્રહ્મના વિવર્તરૂપે અનેક આકારે ભાસતા પોતાના સ્વચ્છ સ્વભાવમાં તેણે પોતાના સ્વરૂપને નહિ છોડતાં પડે જ ચેતનપણાથી અમુક બચત છે, અમુક સ્વપ્ન છે, અમુક સુષુપ્તિ છે અને અમુક તૂરં છે, એવી સંજ્ઞાઓ કદપી લીધેલ છે. વળી, તેણે જ બ્રહ્મ, આત્મા ઇત્યાદિ સંજ્ઞાઓ પણ કદપેલ છે.^{૧૬} વસ્તુતાએ જોતાં સ્વપ્ન પણ નથી, બચત પણ નથી, સુષુપ્તિ પણ નથી, તુરિય પણ નથી અને તેથી બ્રહ્મ બીજું કંઈ પણ નથી; કિંતુ સર્વ પરમ શાંત ચિદાકાશરૂપ છે.^{૧૭} અથવા તો (આત્મા સદા બચત હોવાથી) આ સર્વ સદૈવ બચનરૂપ છે, અથવા તો સંદાકાળ આ સર્વ (ભ્રાંતિમાત્ર હોવાથી) સ્વપ્નરૂપ છે, અથવા તો સર્વ સંદાકાળ અવિદ્યારૂપે આનરણ વડે આચ્છાદિત હોવાથી સુષુપ્તિરૂપ છે.^{૧૮} અથવા તો સંદાકાળ આ સર્વ (આત્મારૂપ હોવાથી) તુરિયરૂપ છે, અથવા તો સર્વદા ત્રણે અવસ્થાની અપ્રસિદ્ધિને લીધે તુરિયરૂપ પણ નથી. અમે નિર્વિકલ્પ દશાને લીધે શાંતરૂપને ધારણ કરી રહ્યા છીએ તે આ સર્વ વાતને બણતા નથી.^{૨૦} ચિદાકાશરૂપ મહાસાગરના મહાવિશાળ ઉદરની અંદર શૂન્યતારૂપી જળ રહ્યું છે અને તેમાં ફીણના જેવું કિંવા પરપોટાના જેવું આ જગત છે.^{૨૧} ચિદાકાશના એક વિવર્તરૂપ સ્વપ્નની અંદર દેખાતી વસ્તુ સર્વ હો કિંવા અસત્ય હો, પરંતુ તે વસ્તુ જ્યારે જેવે જેવે પ્રકારે કલ્પનામાં આવે છે, ત્યારે તેવે તેવે પ્રકારે જ તે અનુભવાય છે. તેજ પ્રમાણે બચતનું પણ સમજવું. આ એક ચિદાકાશનો વિવર્ત જ છે અને તે પોતાની કલ્પના પ્રમાણે ભાસે છે. ચિદાકાશ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં રહેલ છે. ચિદરૂપ સત્યતત્ત્વ પોતાના ચિદરૂપમાં રહેલ છે અને તે આત્મરૂપે સર્વજ પ્રસરી રહેલ છે. જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મા ચિદાકાશની એક મજ્જા રૂપ છે અને તે સર્વદા આવા

રૂપમાં જ રહેનાર છે. તે ઉદયને કે અસ્તને પ્રાપ્ત થતો નથી અને આ જગત એક તેના અવયવરૂપ છે. મહાપ્રલય અને સૃષ્ટિ આદિકાળના વિભાગોમાં મહાપ્રલયરૂપરાત્રિઓની અને સૃષ્ટિરૂપી દિવસોની સ્થિતિ છે. તેઓ તે મહાપ્રલયાદિ આપણા કથન-નખ-આદિની પેઠે પરમાત્માના જ અવયવરૂપ થઈ રહ્યા છે.^{૨૨, ૨૫} બ્રહ્મની જગતરૂપે પ્રતીતિ થાય કે ન થાય, એ વાત એક બાબતુએ રહી, પરંતુ તેનું ચિદરૂપ કે માયારૂપ એ મહાયૈતન્યનો એક સ્વભાવ છે. તેથી, વાયુનું ચલન જમ વાયુથી જુદું નથી, તેમ તેનાથી જુદું નથી.^{૨૬} માટે જાતે શું છે? સ્વપ્ન શું છે? સુષુપ્તિ શું છે? તૃપ્ત શું છે? સ્મૃતિ શું છે? અને ઇચ્છા પણ શું છે? આ સર્વ ત્યાગ કરવા યોગ્ય વિચારો તુચ્છ છે.^{૨૭} જ્યારે અંદર રહેલું પોતાનું આત્મચૈતન્ય જ બહારના પદાર્થોરૂપે ભાસે છે, ત્યારે પછો દ્રેત ક્યાં રહ્યું? પદાર્થોની શોભા પણ ક્યાં રહી? અને સ્મૃતિ પણ ક્યાં રહી?^{૨૮} જમ સૂર્યનારાયણનો આકાશમાં પ્રસરી રહેલ પ્રકાશ સૂર્યથી જુદો નથી, તેમ જ કાંઈ આ દરચ પોતાને (આત્માને) ભાસે છે, તે એક પોતાનો જ વિવર્ત છે અને ભેદથી રહિત છે તેથી તેને જુદું કહી શકાતું નથી.^{૨૯} જો કદાચિત્ બહારના પદાર્થો સચ હોય, તો હજી તેના અનુભવથી થતી સ્મૃતિને સૃષ્ટિના આરંભકાળથી જગતની સ્થિતિના કારણરૂપ કહી શકાય.^{૩૦} પરંતુ પ્રથમ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં પચમહાભૂતોરૂપી કારણોના અભાવને ક્ષીણ પ્રાણીઓને અત્યંત અસંભવ છે, તેથી આ બહારના કાંઈ પદાર્થ જ નથી.^{૩૧} અવિવેકીઓને પ્રતીતિમાં આવેના આ જગત આદિ અને હું (અહંકાર) આદિ પદાર્થ અવિચારદષ્ટિ વડે બેતાં દેખાય છે, પણ વસ્તુતાએ બેતાં જમ સસલાતું સિંગડું નથી, આકાશવૃક્ષ નથી, વંધ્યાપુત્ર નથી અને કાળો ચંદ્રમા નથી, પણ કાંઈ નથી જ.^{૩૨, ૩૩} હે રામચંદ્રજી!

આ મોટા આકારવાળું જ જગત બેતામાં આવે છે, તે સર્વ વિવેકીઓની દૃષ્ટિમાં કાંઈ પણ બતાવતું રૂપ નથી, તે તો અખંડિત બ્રહ્મનું જ સ્વરૂપ છે.^{૩૪} હે રામચંદ્રજી! એકરસ એવા ચિદાકાશની જ્ઞાનરૂપ મનન નિરંતર રહ્યા છતાં જ્યારે જવે જવે પ્રકારે ઉદય પામે છે, ત્યારે તેવે તેવે પ્રકારે ઉપચારથી વ્યવહારની અંદર તેનો ઉદય-અસ્ત-કલ્પી લેવામાં આવે છે.^{૩૫} જ્યારે તે આકાશની અંદર પોતાના આભાસને મિથ્યા છતાં પૃથ્વી આદિરૂપે સમજે છે, ત્યારે તે પૃથ્વી આદિ કલ્પનાને ધારણ કરી લે છે.^{૩૬} જનમ આદિ વિકારથી રહિત એવું મહાયૈતન્ય, કેવળ આકાશરૂપ એવા પોતાના વિવર્તને પૃથ્વી આદિરૂપે વ્યવહાર કરવાથી પૃથ્વી આદિ નામો વડે કહે છે.^{૩૭} બાળક જમ આકાશની અંદર પોતાના મનોરાજ્યના નગરને કલ્પી લે છે, તેમ અજ્ઞ નાશી ચિદાકાશ, આકાશના જવા પોતાના રૂપની અંદર 'આ પૃથ્વી છે' એવી કલ્પના ધારણ કરી લે છે.^{૩૮} 'નિર્વિકાર ચિદાકાશ' જગતરૂપે ભાન થવું અને જગતરૂપે ભાન ન થવું એ બન્ને વાત એક જ અધિષ્ઠાનમાં કેમ થઈ શકે! આવી શંકા કરવી યોગ્ય નથી. કેમકે આકાશ રહેલો પવન જમ ચપળતાને અને સ્થિરતામાં બન્નેને ધારણ કરે છે, તેમ સ્વભાવે જ એ પુરમે તત્ત્વ પણ સવિકલ્પ ભાવને અને નિર્વિકલ્પ ભાવને ધારણ કરે છે.^{૩૯} વાસનાના ઉદય વાં જમ જમ એ ચિદાકાશ સ્ફુરણને ધારણ કરે છે તેમ તેમ આ જગતનો ભાસ થાય છે; બાહ્ય વાસ્તવિક રીતે નિરાકાર ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની અંદર રહેલ છે. આ પૃથ્વી આદિ કરું કાંઈ કાળે સત્ય નથી.^{૪૦} એ દરચ જવું ભાસતું હોય તેવું ભવે સુખેથી ભાસો. એ પ્રતીતિમાં આવત છતાં પણ ચિદાકાશરૂપ છે, તેથી તેને સત્ય કે અસત્ય કાંઈ કહી શકાતું નથી. પ્રપચનું સ્વરૂપ કાંઈ જ નથી, પરંતુ કાંઈ અનિર્વચનીય છે.^{૪૧}

આ જગત આણું છે કે, આણું નથી અને સત્ય છે કે અસત્ય છે, ઇત્યાદિ યથાસ્થિત લોકપ્રચલિત વૃત્તાંતને પ્રાણ પુરુષ બહી થકે છે; બાહી બીજે મૂખે તેને બહી શકતો નથી.^{૪૨} વિવેકી પુરુષ પોતે જ સર્વના દેહ્યાકાશમાં આત્મારૂપે રહેલ છે. આથી, તેના વિલાસરૂપે પ્રકટ જણાતી દશ્યની શોભામાંનું આ બાહ્ય બ્રહ્માંડ છે અને આ તેની અંદર રહેલ શરીર છે, એવી ભેદની કલ્પના વડે નામોની રચના કરી છે.^{૪૩} એ સર્વ ધટના મહા-ચિત્સત્તાની જ છે. અહીં બાહ્ય શું છે? અંદર શું છે? દશ્ય શું છે અને દશ્યપણું શું છે? સર્વ આવે રૂપે વિદ્યમાન છતાં શાંત-પરમ મંગલરૂપ બ્રહ્મમય છે. આમ સમજીને પ્રણવમાં અભેદ-કલ્પના વડે તેનો લય કરી દઈને તમે શાંત થઈ રહો.^{૪૪} વાચ્ય અને વાચકની દૃષ્ટિ રાખ્યા વિના શાસ્ત્રાર્થનો વિચાર થતો નથી. તે વિચાર પણ તેના વિકલ્પવાળા અવયવો સહિત કરાયો હોય તો જ સિદ્ધિ આવે છે. જમ દીવા સિવાય રાત્રિએ અંધકારમાં આંધુપ (પ્રત્યક્ષ) જ્ઞાન થતું નથી, તેમ તેવા સાંગ વિચાર વિના કશી પણ સિદ્ધિ થતી નથી.^{૪૫} માટે અંદર યથા કરતી અનેક વિકલ્પોના સમુદોથી ભરપૂર એવી સંકલ્પની કલ્પનાને યથાર્થ વિચારથી નિર્મળ થયેલી ઉત્તમ બુદ્ધિથી દૂર કરો તથા સર્વ શાસ્ત્રના સારરૂપ અને મહાપુરુષાર્થરૂપ એવા અદ્વિતીય આત્મામાં મનને નિષ્ઠાવાળું રાખો, તેમજ આ સંસારમાંથી જોડીને એકનિષ્ઠાથી ઉત્તમ મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થાઓ.^{૪૬}

તસ્માદપાસ્ય પરયામલયા ધિયાન્તઃ સંકલ્પકલ્પનમનહ્વપવિકલ્પજાલમ્ । કૃત્વા મનઃ સકલશાસ્ત્રમહાર્થનિષ્ઠમુઢ્ડીય ગચ્છ પદમુચમ-મેકનિષ્ઠઃ ॥ ૪૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અત્યસ્ત્વમશુપુ-ત્યભાવપ્રતિપાદન' એ નામનો સર્ગ ૧૬૭ મો અમાસ

સર્ગ ૧૬૮ મો

સૃષ્ટિનો અધ્યાસય અને તેનો નિષેધ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અબુદ્ધિર્વર્વમેવાગો યથા શાસ્ત્રાવિચિત્રતામ્ ।

કરોત્યેવમજશ્ચિત્રાઃ સર્ગાભાસઃ સ્વ એવ ચમ્ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-વૃક્ષ જમ 'હું આ પ્રમાણે

શાખાઓની વિચિત્રતા કરીશ' એવી બુદ્ધિ પ્રથમ બાંધ્યા વિના જ સ્વાભાવિક રીતે શાખાઓની વિચિત્રતાને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ જન્મ આદિ વિકારથી રહિત એવા પરમાત્મા આકાશના જેવા વિસ્તીર્ણ એવા પોતાના આત્માની અંદર શૂન્ય છતાં વિચિત્ર એવા પ્રપંચના અધ્યાસને સ્વાભાવિક રીતે જ કલ્પી લે છે.^૧ જમ મહાસાગર પ્રથમ બુદ્ધિમાં કશી કલ્પના કર્યા સિવાય સ્વાભાવિક રીતે જ આવર્ત આદિને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ સર્વેશ્વર ચિદાકાશરૂપ પરમાત્મા પ્રથમ કશી કલ્પના કર્યા સિવાય પોતાના આકાશ જેવા વિશાળ સ્વરૂપની અંદર જગત સખંધી સર્વ આભાસને સ્વાભાવિક રીતે જ ઉત્પન્ન કરે છે.^૨ પછી તે પોતે જ જગતને આકાર દેખાતા પોતાના વિલાસોની જ મન, બુદ્ધિ, અહંકાર ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારની સજ્જાઓને કલ્પી લે છે.^૩ ચિદાકાશમાંથી બુદ્ધિ આદિની સિદ્ધિ થતાં સુધીનો જ આરંભ છે, તે સમુદ્રમાંથી પેદા થતા તરંગોની પેઠે અબુદ્ધિપૂર્વક પોતાની મેળે જ થાય છે. પછી, બુદ્ધિની સિદ્ધિ થયા બાદ જ કાર્ય આરંભ સંકલ્પ વડે કલ્પવામાં આવે છે, તે બુદ્ધિપૂર્વક થાય છે.^૪ સમુદ્રમાંથી જમ ચક્રીઓ, જલખિંદ-ઓ, તરંગો અને મોટી લહેરો ઉત્પન્ન થતી રહે છે, તેમ ચિન્માતૃતત્ત્વમાંથી મન-બુદ્ધિ આદિની

x. આ એકસોઅસદ્મા સર્ગમાં અબુદ્ધિપૂર્વક સ્વાભાવિક એવા સૃષ્ટિનો અધ્યાસય વર્ણવવામાં તે ચિદરૂપ હોવાથી અને ચિદાકાશના અવિ-લોધે છેવટ તેના અપવાદ (નિષેધ) કરવા

ઉત્પત્તિ થાય છે.^૪ જમ દેખાવામાન એવું ભીંત-
માં ચિત્ર રૂપે આલેખેલું જગત ક્રવળ ભીંતરૂપ
છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર આભાસરૂપે દેખાતું
આ જગત પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^૫ જમ પ્રથમ
દષ્ટાંત રૂપે વર્ણવેલા વૃક્ષ-સમુદ્ર આદિમાં
અબુદ્ધિપૂર્વક (સ્વાભાવિક રીતે) પોતાની મેળે જ
પ્રવૃત થયેલ એવો શાખા-તરંગ આદિનો આરંભ
કાંઈ ઈશ્વરી ચોક્કસ નિયમને લીધે સમાન
રચનાવાળો થાય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર
સૃષ્ટિને આકારે પ્રતીતિમાં આવતો આરંભ પણ
અબુદ્ધિપૂર્વક છતાં કાંઈ ઈશ્વરી ચોક્કસ નિયમ-
ને લીધે સમાન રચનાવાળો હોય છે.^૬ જમ
વૃક્ષમાં રહેલ ગુચ્છ આદિનાં નામોને કાંઈ બીજે
કદપી લે છે, તેમ ચિદાકાશરૂપી વૃક્ષનાં પુષ્પ
આદિની પેઠે યદિ રહેલી પૃથ્વી આદિનાં નામોની
કદવના પણ હિરણ્યગર્ભ આદિ કદપી લે છે.^૭
જમ મહાવિરતીણું વૃક્ષના પુષ્પ-પત્ર આદિ
અવયવો વૃક્ષથી જુદા નથી, તેમ આ દરમિયાન પણ
ચિદાકાશરૂપ પરમાત્માથી જુદું નથી.^૮ જમ
વૃક્ષના અવયવોને વિષે કાંઈ બીજે જુદા જુદા
પ્રકારની સંજ્ઞાઓ કદપે છે, તેમ ચિદાકાશ પોતા-
ના આત્માની અંદર સર્વ પદાર્થોનાં જુદાં જુદાં
નામોને કદપી લે છે. તે સર્વ પદાર્થો ચિદાકાશ-
રૂપ છે, છતાં પોતે બધે તેનાથી જુદા હોય તેમ
બ્યક્તિય જોવા બની જઈને તેમને કદપી કાઢે
છે.^૯ બાકી, તત્ત્વદષ્ટિથી બેઈ એ તો સૃષ્ટિએ
ચિદાકાશરૂપી વૃક્ષના પદ્મવના જોવા છે અને
તે ચિદરૂપ હોવાથી આવે સ્વરૂપે બિલકુલ
નથી જ. એ ચિદાકાશ પોતે જ સ્વમ્મની પેઠે બધે
કાર્ય-કારણરૂપ યદિ રહેલ હોય તેમ જાણે છે.^{૧૦}
જે કદાચિત્ સૃષ્ટિ ઇત્યાદિ નથી જ, તો બાકી
ચિદાત્માને પરલોકમાં જે અનુભવમાં આવે છે,
તે પણ વ્યર્થ છે એમ સિદ્ધ થાય, અને તે વાત
યુક્તિયુક્ત નથી, એમ જો તમારા તરફથી આક્ષેપ
કરવામાં આવતો હોય, તો તેના સમાધાનમાં

એટલું જ દે, સ્વપ્ન આદિમાં તથા રજ્જુ, સર્પ,
મગલધ્વજા ઇત્યાદિના અનુભવમાં વ્યર્થપણાનો
કાણુ નિષેધ કરી શકે તેમ છે. જમ એ વ્યર્થ
છતાં અનુભવમાં આવે છે, તેમ એહિક-પાર-
લૌકિક સર્વ વ્યર્થ (મિથ્યા) છતાં આભાસ રૂપે
અનુભવમાં આવે છે.^{૧૧} જમ આકારવાળા વૃક્ષ-
ની અંદર આ સર્વ પત્ર-પુષ્પ આદિની રચના
કદપાય છે, તેમ જ નિરાકાર (આકાશમાત્ર)
એવા ચિદાકાશમાં આ સર્વ દરમિયાન રચના
કદવવામાં આવી છે.^{૧૨} જમ પુષ્પમાં ગંધ આદિ
રહેલ છે, આકાશમાં શૂન્યતા આદિ રહેલ છે
અને વાયુમાં ચલનશક્તિ આદિ રહેલ છે, તેમ
પરમાત્માની અંદર બુદ્ધિ આદિ રહેલ છે.^{૧૩}
જમ પુષ્પમાં ગંધ આદિ રહેલ છે, આકાશમાં
શૂન્યતા ઇત્યાદિ રહેલ છે અને વાયુમાં ચલન-
શક્તિ આદિ રહેલ છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર
આ પૃથ્વી આદિની સૃષ્ટિએ રહેલી છે.^{૧૪} જમ
આકાશનું શૂન્યપણું, પવનની ચલનશક્તિ અને
પુષ્પનો ગંધ પૃથ્વરૂપે અનુભવમાં આવતાં છતાં
પણ તેનાથી ભિન્ન નથી, તેમ ચિદાકાશની અંદર
આ સૃષ્ટિની સ્થિતિ પૃથ્વરૂપે અનુભવમાં આવે
છે, છતાં શૂન્યરૂપ હોવાથી તેનાથી ભિન્ન નથી.^{૧૫}
જમ આકાશથી શૂન્યતા જુદી નથી, જમ જળથી
દ્રવપણું જુદું નથી, જમ પુષ્પથી ગંધ જુદો
નથી, જમ પવનથી તેની ચલનશક્તિ જુદી નથી,
જમ અગ્નિથી હ્રસ્વપણું જુદું નથી અને જમ
હિમથી તેનું શીતળપણું જુદું નથી, તેમ ચિદા-
કાશરૂપ આત્મસ્વરૂપ સ્વચ્છ ઈશ્વરથી જગત જુદું
નથી.^{૧૬,૧૭} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ચિદાકાશની
અંદર અને સ્વપ્નમાં દૃઢ્યની અંદર જે કાંઈ
દેખાય છે, તે વિનાશકારણે ખડું યદિ બળ છે.
તેને ચિદાકાશથી જુદું કેમ કહી શકાય? ^{૧૮} આ
બાબતમાં નિરંતર જોવામાં આવતું એવું સ્વપ્ન
જ દષ્ટાંતરૂપ છે. તમે વિચાર કરો અને કહો કે,
તેમાં ચિન્માત્રતત્ત્વ સિવાય બીજું શું સારરૂપ

છે.^{૨૦} એ સ્વપ્ન બુદ્ધિના સંસ્કારો વડે દંડ્ય છે, તેથી સ્મૃતિરૂપ જ છે, એવી શંકા સંભવતી નથી. કેમકે સ્વપ્ન તો અમુકરૂપે પ્રત્યક્ષ દેખાય છે અને સ્મૃતિ તો અતીત વિષયનું જ્ઞાન કરાવવાને લીધે પરોક્ષ-બોધક છે. તો તે બન્નેની એકતા કેમ થઈ શકે? તે તમે જ કહો.^{૨૧} જો બ્યાધ વગેરે પ્રથમ અરણ્ય ઇત્યાદિમાં બેવામાં આવેલ હોય છે, તે સ્વપ્ન સંબંધી સ્મૃતિકાળમાં, સ્વપ્નપ્રદેશમાં, નિદ્રાના યોગથી નજીક આવી જાય છે અને અમુક પ્રત્યક્ષ રૂપે અનુભવમાં આવે છે, એમ પણ સંભવતું નથી. કેમકે, જો એમ થતું હોય, તો પછી તે સમયે અરણ્યમાં બીજાઓને તેનો અનુભવ થવો ન જોઈએ. કારણ કે એક જ વસ્તુની બે પ્રકારે સ્થિતિ શી રીતે થઈ શકે?^{૨૨} સમુદ્રમાં થતા આવવોની પેઠે આ જગત કાકતાલીય ન્યાયથી ચિદાકાશની અંદર ભાસે છે અને પછી તેમાં જાત્રા તથા સ્વપ્ન આદિની કલ્પના કરવામાં આવે છે.^{૨૩} જમ સમુદ્રમાં પોતાની મેળે જ તરંગ આદિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ પ્રથમ પરમાત્માની અંદર પોતાની મેળે જ આ સુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે; તેમ જ પછી તેની આકાર-રચના તથા સ્થિતિ પોતાની મેળે જ સિદ્ધ થાય છે.^{૨૪} આ દશ્ય ઉત્પન્ન થયું છે, છતાં તેની ઉત્પત્તિ કારણ વિના જ છે; એટલે તે ઉત્પન્ન જ થયું નથી. આમ, તે જ ઉત્પન્ન જ નથી થયું, તો પછી તે પોતાનો સમાન સ્થિતિમાં જ રહ્યું છે તથા સર્વના આદિકારણરૂપ બ્રહ્મનો જ એક વિવૃત્ત છે.^{૨૫} જમ રત્ન આદિ તેજસ્વી પદાર્થોની કાન્તિ પોતાની મેળે જ સ્વાભાવિક રીતે ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ બ્રહ્મસત્તા જ જગતની દહિને વેધે રહ્યું છે.^{૨૬} પ્રથમ આ જગત હરકાઈ પ્રકારે અતિર્વચનીય માયાના કારણને યોગે બંધું થઈ જાય છે અને ત્યાર પછી સમુદ્રમાં પડ્યા કરતી ચકરીઓની પેઠે તે પોતાના આત્માની અંદર ઘાઈ ચોક્કસ નિયમને ધારણ કરી લે છે.^{૨૭}

ચિદાકાશની અંદર આ જગતો સ્વપ્નસમૂહની પેઠે દેખવામાં આવે છે, તે વસ્તુતાએ ચિદરૂપ જ છે. તે કારણ વિના ઉત્પન્ન થઈ જાય છે અને પાછાં કારણ વિના જ નિવૃત્ત થઈ જાય છે. વસ્તુતાએ જોતાં તે સાવ અત્યંત મિથ્યા છે. પ્રતીતિ થયા પાદ તે સર્વ અન્યોન્ય એકબીજાના કારણભાવને પ્રાપ્ત થાય છે અને તે જગતોના ઈશ્વરાદિક સર્વ પદાર્થો પણ માયાના યોગથી પ્રતીત થવાથી વસ્તુતાએ જોતાં છે જ નહિ.^{૨૮, ૨૯} આ જગત વિદ્યમાન નહિ હોવા છતાં ઉત્પન્ન થાય છે, વૃદ્ધિ પામે છે અને અત્યંત શૂન્યતાથી નાશ-ને પામે છે.^{૩૦} વળી આ જગત અવિદ્યમાન છતાં સત્યના જીવું ભાસે છે. આ બાબતમાં સ્વપ્નરૂપ દર્શાવે સર્વના અનુભવમાં આવે એવું છે; છતાં જ માણસ તેનો નિષેધ કરે છે, તે ઘાઈ ઘેટાનો ચારનાર રખારી જેવો મહાં મૂખ છે. એ રખારી ઘાઈ બહાર આવી તેનાં ઘેટાને ઉપાડી જાય છે તેને જીવે છે, છતાં તેને હાંકતો નથી.^{૩૧} આ દશ્ય અસત્ય છતાં બેવામાં આવે છે, બ્રાંતિમાત્ર છે, કેવળ કુન્નિમ છે અને તે એક ચિદાકાશનો ચમત્કાર જ છે. વિવેકીની દહિમાં તો તે અનાદિ સિદ્ધ સત્ય બ્રહ્મતત્ત્વરૂપ જ જણાય છે, જગતરૂપે જણાતું નથી.^{૩૨} જ કાંઈ સુદ્ધિ-પ્રસવ આદિ બ્રાંતિ દેખાય છે, તે એક ઘણા લાંબા સમયથી રહ્યું થઈ રહેલા સંકલ્પ જ છે. સર્વને પોતાના આત્માના વિલાસરૂપ સમજવું તે જ્ઞાન છે અને સર્વને બ્રાંતિને આકારે જોવું તે અજ્ઞાન છે.^{૩૩} જમ દશ્યથી રહિત આત્માની અંદર સુપ્રસિદ્ધ પછી સ્વપ્ન બેવામાં આવે છે, તેમ માયાની ઉપાધિથી યુક્ત એવું બ્રહ્મનું સ્વરૂપ કારણ વિના પણ તરત દશ્યરૂપ થઈ જઈ પ્રતીતિમાં આવે છે. આ વાત પ્રત્યક્ષ જ છે. ત્યાર પછી તે બ્રહ્મસ્વરૂપ કાર્ય-કારણભાવ આદિ ને ધારણ કરે છે. જમ સમુદ્રની પોતાની મેળે જ આવૃત્ત આદિ થતા

તેમ આ ચિદાત્માના સ્વરૂપને આધારે જ રહેલું આ દૃશ્ય, કાકતાલીયની પેઠે ચિદાકાશની અંદર ચેતનસત્તાના બળથી દેખાય છે.^{૩૫} ચિદધાતુ આના જ સ્વભાવવાળો છે. તે કવળ આકાશરૂપ હોવા છતાં આવે જગતને રૂપે સ્ફુરે છે અને પોતાના ચિદરૂપને છોડતો નથી.^{૩૬} ચિદરૂપ છતાં દૃશ્યરૂપે થઈ રહેલા ચિદાત્માએ પછી પોતાના આત્માની અંદર સ્મૃતિ આદિની, પૃથ્વી આદિની, અને બુદ્ધિ આદિની કલ્પનારૂપ સંજ્ઞાઓ કલ્પી લીધી છે.^{૩૭}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આપના કહેવા પ્રમાણે જગત તાત્કાલિક કલ્પનામાત્ર છે. તો અનુભવને લીધે બુદ્ધિમાં ચોટી રહેલા સંસ્કારોથી જ પ્રથમ અનુભવાયેલ પદાર્થની સ્મૃતિ થવાનો નિયમ કેમ દેખાય છે? સ્મૃતિને અનુભવપૂર્વક ન માનવામાં આવે, તો આ વિષયમાં શંકા રહે છે. એટલા માટે તેનું શું સમાધાન છે? તે આપ કહો.^{૩૮}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી ! સિંહ જમ હાથીને ભેદી નાખે છે, તેમ હું આ તમારા પ્રશ્નને ભેદી નાખું છું. સૂર્ય જમ પ્રકાશની સ્થાપના કરે છે, તેમ હું અમેદની (ભેદરહિત આત્મતત્ત્વની) સ્થાપના કરું છું, તે તમે સાંભળો. વનને વિશે વૃક્ષની અંદર જમ અનેક પ્રતિમાઓ કાતર્યા વિના નિગૂઢ રહેલ હોય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર આ જગતરૂપ દૃશ્ય પણ રહેલ છે. કદાચિત્ કોઈ સુતાર વૃક્ષમાંથી પૂતળીને રચી શકે છે, પરંતુ અદ્વિતીય એવા ચિદાકાશરૂપ સ્તંભમાંથી કાણ આ જગતરૂપ પ્રતિમાને રચે? સ્તંભ જડ છે, તેથી તેને ધડ્યા સિવાય તેમાં પ્રતિમાની સ્ફુટતા બનાવી શકાતી નથી. પણ ચિદાકાશની અંદર ચેતનપણાને લીધે અતર્ગત રહેલ આ સૃષ્ટિ આત્માની અંદર જ સંપૂર્ણપણે વ્યક્તિને પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે.^{૩૯-૪૨} ચિન્માત્ર સત્તાથી ભાસતી આ સૃષ્ટિ અવિદ્યમાન

જ છે અને શૂન્ય છે. તે ચિદાકાશરૂપ છે અને તેણે પોતાના ચિન્માત્ર સ્વરૂપને ત્યજ્યું નથી. તે પોતાના અધિષ્ઠાનસત્તારૂપી સ્વપ્નની અંદર જ રહેલ છે.^{૪૩} ચિદરૂપ આત્મા સૃષ્ટિના આરંભ-કાળમાં કલ્પનાને ધારણ કરી લઈ સ્વભાવથી જ સૃષ્ટિ આદિને કલ્પી લે છે. જમ આત્મા સ્વપ્નની અંદર આજ ઉદય પામેલી કલ્પનાને દ્વદ્યની અંદર ખડી કરી દે છે, તેમ પરમ આકાશરૂપ ચિદાત્મા પોતાના આકાશરૂપ દ્વદ્યની અંદર પોતા વડે જ સૃષ્ટિઓરૂપી અનેક પૂતળીઓને કલ્પી લે છે અને તે સૃષ્ટિઓ અધિષ્ઠાનસત્તાની અંદર અમેદરૂપે રહેલ છે.^{૪૪-૪૫} અમુક બ્રહ્મકળા સત્તાસામાન્યરૂપ અને જગતના બીજરૂપ કહેલાય છે. તે બ્રહ્મકળાને વિષે અમુક ચિન્માત્રતત્ત્વ છે, અમુક પ્રતિબિંબચેતન્ય છે, અમુક જીવ છે, અમુક અહંકાર છે, આ બુદ્ધિ છે, આ ચિત્ત છે, આ કાળ છે, આ આકાશ છે, આ અમુક હું છું, આ ક્રિયા છે, આ પચતન્માત્ર છે, આ ઇન્દ્રિયોનો સમૂહ છે, આ પુર્યષ્ઠક સિંગશરીર કહેવાયેલું છે, આ જગતની અંદર અમુક આતિવાહિક દેહ છે, અમુક આધિભૌતિક દેહ છે, હું બ્રહ્મા છું, હું શંકર છું, હું ઉપેન્દ્ર છું, હું સૂર્ય છું, આ બાહ્ય છે, આ અંદર છે, આ સૃષ્ટિ છે અને આ જગત છે, ઇત્યાદિ અનેક કલ્પનાઓનો સમૂહ અતિ નિર્મળ એવા ચિદાકાશરૂપ જ છે. તો પછી આ સર્વ જડ પદાર્થોના સમૂહો ક્યાં રહ્યા? અને સ્મૃતિ પણ ક્યાં રહી? વર્ણી દ્વૈત-અદ્વૈત પણ ક્યાં રહ્યું? ^{૪૬-૫૦} આમ આ જગતનો વિસ્તારવાળો અડકારણ વિના જ સૃષ્ટિના આરંભ-કાળમાં સ્વપ્નની પેઠે ચિદાકાશની અંદર ભાસે છે. તે ચિદાકાશમાં ચિદાકાશરૂપે જ રહેલ છે, છતાં કેમ બધે વિકારી હોય તેમ દેખાય છે.^{૫૧} ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જ નિવર્તરૂપે આવે પ્રકારે થઈ રહ્યા હોય તેમ છે. ચિદરૂપ પરમાકાશની અંદર જ ચિન્મય તત્ત્વ રહેલ છે,

તે પોતાના સ્વરૂપને પોતાની કલ્પના અનુસાર
આ જગતને આકારે સમજે છે. આવો બોધ થાય
તો પછી જગત ક્યાં રહે ?^{૧૨} સ્મૃતિ પણ ક્યાં
રહી ? સ્વપ્ન પણ ક્યાં રહ્યું ? કાળ પણ ક્યાં રહ્યો
અને અનેક પ્રકારની કલ્પનાઓ પણ ક્યાં રહી ?
આ સર્વ ચિદાકાશને જ એક વિવર્ત છે અને
તે આકાશની અંદર રહેલ શૂન્યતાની પેઠે શાંતરૂપે
રહ્યા છતાં આવે રફેટરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.
ચિદેકરસ પરમાત્માની અંદર જે અતર્ગત સત્તા
રહી છે, તે જ બહાર દરખે રૂપે દેખાય છે.
બાહી વસ્તુતાએ જોતાં સહ્ય તત્ત્વ વિના બહાર
જે અંદર, કશું જ નથી.^{૧૩, ૧૪} જે અધવાદીઓ ।
નિરવયન, શાંત અને અવલય^{૧૫} એવા પરબ્રહ્મમાંથી
કારણ વિના જ જગત શી-રીતે ઉત્પન્ન થાય ?
અને કૂટસ્થ સાક્ષીયૈતન્ય વિકારી શી રીતે
થાય ?^{૧૬} માટે જેવું પરબ્રહ્મ છે, તેવું જ આ
દૃશ્ય પણ પરબ્રહ્મરૂપ છે. જે ચિદાકાશ સ્વપ્નની
અંદર હોય છે, તે સ્વપ્નનગરરૂપ છે.^{૧૭} આ કશું
દૃશ્ય કોઈ દેશ-કાળમાં કોઈ પણ નથી જ. જળ
વડે ભરપૂર એવા સમુદ્રમાં ધૂળ ક્યાં રહે ? તેમજ
પરમ નિર્વિકાર ચિદાકાશમાં દૃશ્ય ક્યાં રહે ?^{૧૮}
આ જે કોઈ ભાસે છે, તે જડપ્રપંચથી રહિત
ચિન્માત્રરૂપ છે. ચિદ્રૂપ તત્ત્વ અન્યથાભાવને
પામ્યા વિના પોતાના સ્વરૂપમાં સદા શાંતરૂપે
આ પ્રમાણે રહેલ છે.^{૧૯} પૂર્ણ એવા પરબ્રહ્મમાં-
થી આ જગત પૂર્ણરૂપે ઉત્પન્ન થયેલ છે. તે
ખડું થયું નથી, છતાં ખડું થયેલું હોય તેવું
જણાય છે. તે પ્રકાશરૂપ છે અને પરમાત્માનો જ
એક વિકાસ છે.^{૨૦} જે આત્મતત્ત્વ અને પોતાને
અનુભવમાં આવે છે, તેને આ પ્રમાણે હું સ્પષ્ટ
રીતે ઉચ્ચ સ્વરથી ઉપદેશરૂપે કહું છું. તો પણ
અરેરે ! મંદ અધિકારી વર્ગના ચિત્તામાંથી મૂઢતા
દૂર થતી નથી અને તે સ્વપ્નના જેવા જગતના
સ્વરૂપને વિશે આ જાગૃત સત્ય છે એવી પ્રતીતિને
અધાપિ સુધી ઊડતી નથી. મોહનું^{૨૧} જેવું પ્રાણદ્ય

છે કે, બાણનાર વિવંશી અધિકારી પણ તેને તરત
મૂઢી શકેના નથી !^{૨૨}

इत्थं मयि प्रकथयत्यनुभूयमान मप्युच्च-
कैचित् जनस्य विमूढतांता । स्वप्ने जगद्वपुषि
जाग्रदिति प्रतीतिं नाद्यापि यन्पजति नाम
विदन्नापि द्राक् ॥ ६० ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શાલર્ષજિજ્ઞાપદેશ'
એ નામનો સર્ગ ૧૬૮ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૬૯ મો

જીવ-મુક્તનાં લક્ષણો અને તત્ત્વજ્ઞની
નિર્વિકાર દશા

॥ ઘસિષ્ઠ ડવાચ ॥

न सुखाय सुखं यस्य दुःखं दुःखाय यस्य नो ।
अंतर्मुखमतेर्नित्यं स मुक्त इति कथ्यते ॥ १ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-બુદ્ધિ અંતર્મુખ (પ્રત્યક્ષ
ચૈતન્યમાં આસક્ત) હોવાથી જને સુખના સાધ-
નરૂપ વિષયસમૂહ સુખ આપતાં નથી અને જને
દુઃખનાં સાધનો દુઃખ આપી શકતાં નથી, તે
મુક્ત કહેવાય છે.^૧ જેમ અવિવેકી પુરુષોની બુદ્ધિ
વિશાળ ભોગોમાં આસક્ત થઈ જઈ તેમાંથી ખસતી
નથી, તેમ જેની બુદ્ધિ ચિદાકાશમાં અચળ સ્થિતિ
રાખી તેમાંથી વ્યુત્થિત થતી નથી, તે મુક્ત
કહેવાય છે.^૨ જેનું ચિત્ત ચિન્માત્ર આત્માને
વિષે વિશ્રાંત થનારો તેમાંથી અચલ થતું નથી,
પણ તેમાં જ પ્રીતિ બાંધી સ્થિર થઈને રહે, તે
જીવ-મુક્ત કહેવાય છે.^૩ જેનું ચિત્ત પરમાત્મામાં
વિશ્રાંત થઈ જઈ પાછું ફરી વાર દરથમાં આસક્ત
થતું નથી, તે જીવ-મુક્ત કહેવાય છે.^૪

રામ બોલ્યાઃ-હે મહારાજ ! જને સુખનાં

* આ એકમોએગ્યોનેરમા સર્ગમાં વિશ્રાંત
ચિત્તાવાળા જીવ-મુક્ત પુરુષના અનેક લક્ષણો કહેવામાં
આવશે અને તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની સદા સુખમિત્રા જેની
નિર્વિકાર દશા વર્ણવવામાં આવશે.

સાધનો સુખ ન ઉપજા કરે અને દુઃખનાં સાધનો દુઃખ ન ઉપજાવે, તે મનુષ્યને હું અચેતન અને બડ માનું છું.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-એક ચિદાકાશમાં જ'માન નિષ્ઠા રાખવાથી જેનું ચિત્ત શુદ્ધ જ્ઞાનમય થઈ જાય છે અને તેથી જે પ્રયત્ન વિના સુખ-દુઃખ ને જાણતો નથી, તે વિશ્રાંત (આત્મામાં વિશ્રાંતિ પામેલ) કહેવાય છે.^૨ સર્વ પદાર્થોમાં વિવેકને ક્ષીણે જના સર્વ સંદેહો વાસ્તવિક રીતે ક્ષીણ થઈ ગયા હોય છે, તે પરમપદમાં વિશ્રાંત હોય છે.^૩ વ્યવહારમાં રહ્યા છતાં જેનું ચિત્ત કોઈ પણ દેશ-કાળમાં કોઈ પણ વસ્તુની અંદર રાગવાળું થતું નથી, તે અંદર રહેલ આત્મતત્ત્વમાં વિશ્રાંત કહેવાય છે.^૪ જના સર્વ ઉત્તમ આરંભો કામ અને સંકલ્પથી રહિત હોય છે અને જે યથાપ્રાપ્ત વ્યવહાર કર્યો જાય છે, તે વિશ્રાંત કહેવાય છે.^૫ વિશ્રામ અને અવલંબ એ બન્નેથી રહિત એવા અતિ લાંબા સંસારમાર્ગમાં જે ચિન્માત્રદષ્ટિ વડે આત્મામાં વિશ્રાંતિને પામે છે, તે સર્વ સ્થાનનો વિજય કરે છે.^૬ ઘણા લાંબા સમય સુધી વિષયોમાં દોડીને જ્યાં છેવટે વિશ્રાંતિને પામે છે, તેઓ વ્યવહારપરાયણ હોવા છતાં જાણે સુષુપ્તિ ને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હોય તેવા નિર્વિકાર દેખાય છે.^૭ તેઓ દ્રશ્ય અને દશ્ય એ બન્નેથી રહિત એવા પોતાના હૃદયોકાશમાં શુદ્ધ ચિદ્રૂપ સૂર્યનારાયણને રૂપે ઉદય પામેલા જણાય છે અને તેઓ આ સંસારની વિચિત્ર સ્થિતિમાં આસક્ત રહેતા નથી.^૮ એ ઉત્તમ પુરુષો સદેહ છતાં તથા વ્યવહારમાં રહ્યા છતાં જાણે સુષુપ્તિમાં રહ્યા હોય તેવા દેખાય છે અને જાણે વિદેહ હોય તેવા જણાય છે. તેઓ જડ જેવા ભાસે છે, પણ જડ હોતા નથી.^૯ જેઓ અહીં જાણે યથ્યામાં સૂઈ રહ્યા હોય તેવા જણાઈ સ્વપ્નનગરમાં (સ્વપ્નની દેર) સ્થિર રહ્યા હોય છે, તેઓ સૂતેલા કહે છે; છતાં તેઓ નિદ્રાને પરવશ હોતા નથી,

તેથી જડ કહેવાતા નથી.^{૧૦} તે જ પ્રમાણે જે પુરુષ ઘણા લાંબા પંથ કરીને યાત્રી ગયો હોય, તેમાંથી નિવૃત્ત થઈ જઈ શ્રમરહિત બન્યો હોય અને સુખનો તથા મૌનનો આશ્રય કરી ખહિંમુખ પુરુષો આગળ કશી વાત કરતો ન હોય, તેને જડ કહી શકાય નહિ.^{૧૧} અવિદ્યાનો ક્ષય સર્વ પ્રાણીઓને રાત્રિ જેવો છે અને તે પરમ બોધરૂપ તથા પરમ ચાંતિરૂપ છે. તત્ત્વવેત્તા પુરુષ તેમાં સમાનતાથી જાગૃતપણે સ્થિર થઈ રહે છે.^{૧૨} જે આ દુઃખદાયી દશ્યની અંદર સર્વ પ્રાણીઓ જાગૃત રહે છે, તેમાં તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ નિરંતર સુષુપ્તિ ને ધારણ કરે છે. આત્મસુખમાં નિમગ્ન થયેલ એ મહાપુરુષ દશ્યને જોતો જ નથી.^{૧૩} હે રામ-ચંદ્રજી! જે પુરુષ કર્મસમૂહનો અનાદર કરી પોતાના આત્મામાં જ સ્થિર થઈ રહે છે, તે આત્મારામ કહેવાય છે; પણ તેને જડ કહી શકાતો નથી.^{૧૪} તે ભવ્ય પુરુષ આ દશ્ય સંબંધી દુઃખને યોગજી રહ્યો હોય છે, તે સંસારસાગર ને પેલે પાર પહોંચી ગયો હોય છે અને તે પોતાના આત્મામાં વિશ્રાંતિસુખનો અનુભવ કરતાં સ્થિર થઈ રહેલ હોય છે.^{૧૫} વૈયંવાન પુરુષ લાંબા સંસારમાર્ગમાં ભટકીને યાત્રી ગયેલ હોય છે, ભોગોની શ્રેષ્ઠાઓમાં આતુર હોય છે અને માર્ગમાં છેતરવામાં કુશળ એવા વિષયોથી જાણે ઘણા લાંબા સમયના દેશના ઉપદ્રવથી નાસતો ફરતો હોય તેમ ભમ્યા કરતો હોય છે. તે વૃદ્ધાવસ્થારૂપી શીતળ વજ્રના વારંવાર થયા કરતા પ્રહાર વડે જડ બની ગયેલ હોય છે, જન્મરૂપી જંગલની અંદર યુગની પેઢે ભટકતો હોય છે અને વ્યર્થ છતાં વ્યગ્રતા કરતાર વિહારોમાં લાગી રહેલ છે. દુઃખરૂપી કંટકથી સંકટ આપનારા અને માંડમાંડ સુખરૂપી છાયાવાળા સંસારમાર્ગમાં તે પથિકરૂપે એકલો ને એકલો ફર્યો કરતો હોય છે. પાપ અને પાપથી ભેગા કરેલ પૈસારૂપી ભાતાને તે સાથે રાખતો હોય છે,

પગલે પગલે પડી જઈ આજોટતો હોય છે અને અનેક અર્થ તથા અનર્થ ભરેલા માર્ગો વડે તેમજ સંકટો વડે પરવશ થઈ રહેલ હોય છે. આવો તે ધૈર્યવાન સુમુક્ષુપુરુષ સાધનસંપત્તિથી તથા સફળતા અને સફળરૂપ પ્રસાદથી થયેલ તત્ત્વ-સાક્ષાત્કાર વડે પ્રબોધને પ્રાપ્ત થઈ સંસારસાગર-ને પેલે પાર પહોંચી જાય છે અને પ્રાણીથી રહિત એવા એકાંત સ્થળમાં શયનારહિત છતાં સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૨૦-૨૪} આશ્વર્ય છે કે, તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ મહેલ તથા પલંગ આદિ શયનનાં સાધન વિના, પ્રાણ આદિની ચેષ્ટા વિના, સ્વપ્ન તથા સુષુપ્તિ વિના અને પોતાના સ્વરૂપથી ભિન્ન એવી નિદ્રા નામની બીજી વસ્તુથી પણ પૃથક્ રહે છે અને સ્વસ્વરૂપમાં જાગૃત રહેતાં સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૨૫} ધીર એવો જ્ઞાનવાન પુરુષ કોઈ પણ જાતનો અધ્યાસ રાખતો નથી. પરંતુ જાત્યક્ષત્રી* પેઠે જમવું, જવું, શાસ લેવો, બોલવું ઇત્યાદિ લૌકિક હિચિત વ્યવહાર ક્યાં કરે છે. આમ છતાં, તે જાણે મોટા જંગલમાં હોય તેમ લોકોના મધ્યમાં આશ્વર્યકારક રીતે સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૨૬} તત્ત્વ-જ્ઞી* પુરુષોની ઘાટી નિદ્રા કોઈ અપૂર્વ છે. પ્રલય-કાળના મેધોની ગર્જના વડે કે અંગના કપાવા-થી પણ તે નિવૃત્ત થતી નથી.^{૨૭} તત્ત્વજ્ઞી* પુરુ-ષોની ઘાટી નિદ્રા કોઈક અપૂર્વ જ છે. તે ચિન્માન-તત્ત્વનું દર્શન થતાં પ્રબોધને પ્રાપ્ત થયેલ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોની બહારની સર્વ ઇન્દ્રિયોને અંતર્મુખ કરી દે છે.^{૨૮} તેનું બંધ નહિ છતાં (દેખતાં છતાં) જની દૃષ્ટિમાં જાગૃતનો લય થયેલ દેખાય છે, તે પુરુષ પરમાર્થ વડે મત્ત હોય છે અને તે ધીર-પુરુષ આશ્વર્યકારક રીતે સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૨૯} આ સર્વ જાગૃતને ગળી જઈને પરમ પૂર્ણપણાને

પામેલો જ્ઞાનવાન પુરુષ તૃપ્તિપર્યંત બ્રહ્માનંદરૂપ અમૃતનું પાન કરે છે અને આશ્વર્યકારક રીતે સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૩૦} ક્ષુદ્ર આનંદથી રહિત છતાં તે નિરતિશય એવા આત્માનંદ વડે ભરપૂર છે. આત્માના પ્રકાશ વિના તે બીજા પ્રકાશની અપેક્ષા રાખતો નથી. પોતાના આત્માના મહાન પ્રકાશ વડે યુક્ત એવા તે આત્મજ્ઞ પુરુષ અવિ-નાશી સુખરૂપ અદ્વૈતપદમાં આરૂઢ થઈ આશ્વર્ય-કારક રીતે સુખે સૂઈ રહે છે.^{૩૧} લોભરૂપ અંધ-કારથી ઉપરામ પામેલ, લોકમાં દેખાતા લપટ-પણાને છોડી રહેલ અને નિરાકાર આનંદકરસ પરમાત્મામાં જ પ્રબળ આસ્વાદને અનુભવતો એ આત્મજ્ઞ પુરુષ આશ્વર્યકારક રીતે સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૩૨} તત્ત્વજ્ઞ ધીર પુરુષ અનંત દુઃખના અનુભવમાં પણ શાંતિનું અવલંબન કરે છે, તે વર્ણાશ્રમને યોગ્ય એવા લૌકિક વ્યવહારમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, છતાં તે બાહ્યપદાર્થોમાં આસ-ક્તિ રાખતો નથી. તે તો આત્મસુખમાં લીન થઈ સુખેથી આશ્વર્યકારી રીતે સૂઈ રહે છે.^{૩૩} ધીર તત્ત્વજ્ઞતા અત્યંત સૂક્ષ્મમાં પણ અતિ સૂક્ષ્મ અને અતિ સ્થૂળમાં પણ અત્યંત સ્થૂળ એવા પોતાના આત્માને ચિદાકાશરૂપ શય્યામાં સુવાડી સુખેથી આશ્વર્યકારક રીતે સૂઈ રહે છે.^{૩૪} ધીર તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ સૂક્ષ્મપણાને લીધે આજી અને વ્યાપ-કતાને લીધે સ્થૂળ એવા ચિદરૂપ દેહની અંદર પરમાણુ જવડા ભાગમાં પણ કરોડો અને સેંકડો બ્રહ્માંડને ધારણ કરે છે અને આશ્વર્ય જીવજ તેમ સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૩૫} આત્મજ્ઞાની ધીર પુરુષ અનેક સહિષ્ણુને રચે છે, તેમજ અનેક સહિષ્ણુને સંહારે છે. છતાં, વસ્તુતાએ તે કશું પણ કરતો નથી. તે પરમ પ્રકાશરૂપ એવી ચિદાકાશરૂપ શય્યા-માં આશ્વર્યકારક રીતે સુખેથી સૂઈ રહે છે.^{૩૬} અનેક સંસારોના સમૂહને સ્વપ્નરૂપ સમજી લઈ, આત્મજ્ઞ પુરુષ પૂર્ણ પ્રકાશ વડે પ્રકટરૂપે દેખાતી દિશા-ઓની પેઠે ઘણી લાંબી એવી સુષુપ્તિના

* કોઈ એક જાત્યક્ષ-જાતવાળો ઘોડો-જમતા, ચાલતા અને જોતો રહેતા સદાકાળ નિદ્રા કરે છે, દક્ષા યુદ્ધસમયમાં જાગૃત રહે છે; તેથી અહીં તેની ઉપમા આપવામાં આવી છે.

નિર્વિકાર સ્થિતિને આશ્રય કરે છે અને સુખે-
થી આશ્વર્યકારક રીતે સૂઈ રહે છે.^{૩૭} જ્યોતના
સર્વ પદાર્થોના સત્તાસામાન્યરૂપે થઈ રહેલ
અને આકાશના કરતાં પણ વધિક વ્યાપક એવો
આત્મજ્ઞ પુરુષ આશ્વર્યકારક રીતે સુખેથી સૂઈ
રહે છે.^{૩૮} તે આત્મજ્ઞાની પુરુષ પ્રથમ લય કરી
દેવાથી આકાશરૂપ કરી દીધેલા જગતને સ્વચ્છ
અન્યાકૃત આકાશથી પણ સ્વચ્છ એવા ચિદા-
કાશરૂપ બતાવી દે છે. પછી નિદ્રામાં થતા ઘોષરા
શબ્દને અને શ્વાસપ્રશ્વાસની ત્વરાને શાંત પાડી
દઈ, એ પુરુષ સુખેથી આશ્વર્યકારકરૂપે સૂઈ રહે
છે. આત્મજ્ઞાનવાળો પુરુષ પોતે સ્વચ્છ આકાશ-
ના જેવો નિર્વિકાર ચિદાકાશરૂપ છે. તે પોતે આ
જગતને ચિદાકાશના કાંઈ એક ખૂણામાં સ્વપ્ન-
ની પેઠે દેખતાં સુખેથી નિર્વિકારપણે આશ્વર્ય-
કારી રીતે સૂઈ રહે છે.^{૩૯, ૪૦} દેવયોગથી પોતાની
મેળે જ પ્રવાહમાં પ્રાપ્ત થયેલ વ્યવહારરૂપી મનો-
હર સાદહીના ખિજાનામાં વિશ્રાંત થઈને આત્મજ્ઞ
પુરુષ સુખેથી આશ્વર્ય થાય તેમ સૂઈ રહે છે.^{૪૧}
અવકાશ વિના રહેવાને અશક્ત એવું આકાશ
જણે પોતે પોતાને જ અધિષ્ઠાનરૂપ કહી લેતું
હોય તેમ પોતાના સ્વરૂપમાં જ સત્તાને ધારણ
કરે છે. તે જ પ્રમાણે જીવન્મુક્ત પુરુષ પણ પોતાના
સ્વરૂપમાં સ્થિતિને ધારણ કરે છે. જે નિદ્રામાં
અનુભવેલ સ્વપ્ન પરમ પ્રયત્ન વડે અનુસંધાન
થતાં સ્મરણમાં આવે છે, તેમ પરમ ઉત્કૃષ્ટ
પ્રયત્ન વડે ચિત્તને કાંઈ બહિર્મુખ કરીને તે બાહ્ય-
વ્યાપારનું અનુસંધાન રાખે છે અને આભાસ-
રૂપ દેહ આદિ વડે વ્યવહાર કરે છે.^{૪૨} તત્ત્વવેતા
પુરુષ આકાશના જેવા પોતાના સ્વરૂપનું જ્ઞાન
ચત્રાથી જીવ, જગત આદિ સર્વ ધર્મોને આકાશ-
ના જેવા શૂન્ય સમજે છે અને પ્રયત્ન વડે જ્ઞાતા-
રૂપ એવા પોતાના આત્માને તે સમજે છે.^{૪૩}
આમ તત્ત્વવેતા પુરુષ વ્યાવહારિક વિષયમાં
સૂતેલ જેવો જ રહે છે, છતાં લોકપ્રસિદ્ધ

એવી સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ અવસ્થામાં તે લોકાની
પેઠે જ પ્રયુક્ત તથા સુષુપ્ત રહે છે. તે જગતના
અને સ્વપ્નના પદાર્થોના ભોગમાં સહાયબૂત
એવા એક મિત્ર સાથે નિરંતર રમ્યા કરે છે અને
સુષુપ્તિને પ્રાપ્ત થતાં તેની સાથે જ સુષુપ્તિને પણ
ધારણ કરે છે.^{૪૪} અનેક જન્માંતરોમાં એકતાને
હીધે તથા સહવાસને હીધે વિષમપણાને છોડી
દઈ સમાનચિત્તને ધારણ કરી રહેલ અને વિચિત્ર
પ્રકારની શમ, દમ, તિત્તિક્ષા, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય તથા
સતોષ આદિ પોતાની વૃત્તિઓને અનુસરવાથી
મધુરતાવાળા પોતાના ચિરંતન મિત્ર સાથે
આયુષના અવશેષ રહેલા સર્વ દિવસોને ગાળીને
જીવન્મુક્ત પુરુષ છેવટ પરમપદમાં અવશ્ય વિશ્રામ
પામશે જ.^{૪૫}

જન્માન્તરૈકસહવાસસમાશયેન ચિત્તાનુવૃત્તિ-
મધુરેણ ચિરંતનેન । મિત્રેણ સાર્ધમશિલાનિ
દિનાનિ નીત્વા વિશ્રાન્તિમેષ્યતિ પદે પરમે ચિરંસઃ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાધૃતિના 'વિશ્રાંતચિત્તવ-
ર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૬૯ માં સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૧૭૦ મો — ૭

જીવન્મુક્તના મિત્રનું વર્ણન

॥ રામ ઉવાચ ॥

બ્રહ્મન્ કોઽસ્ય સુહૃદ્ બ્રૂહિ યેનાસૌ રમતે સહ ।

રમણં કિંસ્વમાવં સ્પાદુતર ત્યાત્મ વાસ્ય તત્ ॥૧॥

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ । જીવન્મુક્ત
પુરુષનો કાણું મિત્ર છે કે તેની સાથે તે રમે છે ?
તેનું રમવું એ પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિતિ
રાખવી તે જ છે, કે પછી રમણીય એવા વિષયો-
માં વિહારથી થતી પ્રીતિ રાખવી તે છે ? એ
આપ કહો.^૧

× આ એકોક્ષિતરમા સર્ગમાં જીવન્મુક્ત પુરુષના
સ્વર્ગ નામના મિત્રનું, તેના સ્ત્રી-પુત્ર તથા નોકર
વગેરે સહિત વર્ણન આવશે, તેમજ તેના યુષ્મા સાથે
વિવેકી પુરુષના સુખપ્રકરક રમણ વિષે વર્ણન કરાશે.

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પોતાનું પ્રવાહપતિત સહ-
જ કર્મ, લૌકિક સંચલ માટે શાસ્ત્રીય કર્મ અને
પોતાના પ્રયત્ન વડે મેળવેલ એવું કર્મ (સદ્શાસ્ત્ર-
ના વિચાર, અભ્યાસ, સત્સંગ, શમ, દમ,
તિતિક્ષા, ઉપરામ, શૌચ, સંતોષ, ઈશ્વરપ્રતિધાન
અને સંયમ આદિ કર્મ) આ સર્વ ઉપાધિને
યોગે જુદાં જુદાં નામવાળાં છે, છતાં એક કર્મ-
રૂપ જ છે. તે કર્મ જીવન્મુક્ત પુરુષનો એક સહજ-
મિત્ર છે.^૧ પિતાની પેઠે તે આશ્વાસના આપે છે,
મીની પેઠે તે નિષિદ્ધ કાર્યથી અટકાવે છે અને
અપાર સંકટોમાં પણ તે વ્યભિચાર ન કરતાં
(છોડી ન દેતાં) નિરંતર સાથે જ રહે છે.^૨ તેની
સેવા વિષે કશી પણ શંકા રહેતી નથી. તેનાથી
સારી રીતે આનંદનો લાભ થાય છે. કોપના
સમયમાં પણ તે શાંતપણાને લીધે શાંતિથી સમા-
ધાનરૂપી અમૃતનું પાન કરાવે છે.^૩ અનેક
વિપત્તિઓમાં, અનેક વિકટ સંકટોમાં અને ઘણે
કષ્ટે પણ માંડ નિવારણ કરી શકાય તેવા દોષોમાં
ડૂબી જવાને સમયે તે તેમાંથી ઉદ્ધાર કરે છે. તે
સર્વ વિશ્વાસરૂપી રત્નોના ખજાનારૂપ છે અને
બાળપણથી જ તે સહવાસી છે.^૪ ઠેક બાદ્ય-
લાવથી ધૂળમાં કીડા કરવાના સમયથી જ તેની
સંગતિ થાય છે. દુષ્ટ ચેષ્ટાઓનું તે નિવારણ કરે
છે અને પિતાની પેઠે જ તે રક્ષણમાં તત્પર રહે
છે.^૫ અગ્નિમાં રહેલ ઉષ્ણતાની પેઠે, પુષ્પમાં
રહેલ સુગંધની પેઠે અને સૂર્યને આધારે રહેનાર
દિવસની પેઠે તે જીવન્મુક્ત પુરુષથી કદી પણ છટું
પડતું નથી અને તે અતિ સ્વંચ્છ છે. વળી તે નિરં-
તર લાડ લડાવવામાં તત્પર રહે છે, રક્ષણ કરવા-
માં એકપરાયણ થઈ રહે છે અને સર્વ સંકટોનો
સંધર્ષ થતાં તે તેમાંથી એકમાત્ર રક્ષણ કરવાના
ઉદ્યોગમાં જ લાગેલ રહે છે.^૬ અગ્નિજ્વલ સુવર્ણ-
ની શુદ્ધિ કરે છે, તેમ તે સર્વ અવસ્થામાં દેહની
શુદ્ધિ કરે છે. અમુક ત્યાગ્ય છે અને અમુક
સ્વીકાર્ય છે, એવા વિવેક બતાવી આપવામાં તે

તત્પર રહે છે.^૭ નગરનિવાસી ચાલાક નરની પેઠે
તે અનિંદ્ય કથાઓ વડે આનંદ આપે છે. સારી
ચેષ્ટાઓરૂપી મણિ ને માણિક્યના તો તે ખજાના-
ધર જવું છે.^૮ સૂર્ય જ્વલ અંધકારને દૂર કરે છે,
તેમ તે અપ્રિય પદાર્થને દૂર કરી દે છે. અતુરજ્વલ
(આસક્ત) પ્રિયાની પેઠે તે સર્વને પ્રિય પદાર્થ જ
દર્શાવે છે.^૯ સર્વ મનુષ્યો સારું જ બોલે તેવી
ઉત્તમ ક્રિયામાં જ તે પ્રવૃત્તિ કરાવે છે અને તે
સૌનું પ્રિય આચરે છે. તે કામળ, મધુર, સિન્ધુ,
શોભને નહિ પામનાર અને પ્રમાદથી રહિત છે.
લોકોનો ઉપચાર કરવામાં તે કુશળ હોય છે,
પૂન્યભાવને સ્થાપન કરાવનાર છે, સ્મિતપૂર્વક
ભાષણ કરનાર છે, નિષ્કામતાને લીધે શાંત હોવા-
થી સત્પુરુષના જવું રૂપ ધારણ કરે છે અને પર-
માર્થના પણ એક કારણરૂપ થઈ પડે છે.^{૧૦, ૧૧}
અજ્ઞાનને લીધે અકસ્માત કાંઈ યુદ્ધપ્રસંગ આવી
પડે, તો પ્રથમ જ તે શત્રુનો પ્રહાર કરવામાં
તેપાર થાય છે. અપૂર્વ એવાં નમ્ર વાક્યોની
રચના વડે, લીલાઓ વડે અને લાડ લડાવવા વડે
તે વિલાસને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૧૨} તે સુશીલ સ્ત્રીઓ-
નું અને કુળનું પાલન કરે છે. આધિ અને
વ્યાધિ વડે પીડાયેલ ચિત્તને તે અમૃતની પેઠે
જીવન આપે છે અને ઔષધની પેઠે તે રોગનો
સંહાર કરે છે.^{૧૩} વિશેષ કરીને પાંડિત્ય વડે અને
ઉત્તમ વાદો વડે તે માન્ય જનોને કોતુક ઉપજાવે
છે અને તેમજ કોઈક સ્થળે સમાન કુળ અને શીલ
મળી જવાથી બંને પોતે બે ભાગે વહેંચાઈ
ગયા હોય તેવા દેખાય છે.^{૧૪} નિરંતર રાત્રીઓ-
ને અને મહાત્માઓને પોતાના તરફ આસક્તિ-
વાળા કરીને તે તેમને દાનવીર બનાવી દે છે.
તે યજ્ઞ, દાન, તપ, તીર્થ, ન્યાય અને યોગ્ય
અર્થની પ્રેરણા કરી દે છે.^{૧૫} પુત્રો, પત્નીઓ,
બ્રાહ્મણદંપતી, ભૃત્યવર્ગ તથા બંધુજનો સાથે
તે ઉત્તમ ખાન-પાનને યોગ્ય હોય છે અને
ઉત્તમ મહાન પુરુષો સાથે તેને પ્રશં

સંગતિ હોય છે.^{૧૮} ભોગ આદિમા તૃષ્ણા બાંધવી એ અનેક દુઃખ આપનારું છે. તેનું તે નિવારણ કરે છે. તે સારી પેઠે સ્નેહવાળી સુંદર કથાઓમાં ઉદારતા બતાવે છે તથા તે આધ્યાસનાનું એક ઉત્તમ પાત્ર હોય છે.^{૧૯} આ ઉપર વર્ણવ્યા પ્રમાણે ગુણોવાળા અને સપરિવાર એવા પોતાના 'કર્મ' નામના પ્રિય મિત્ર સાથે તે સ્વાભાવિક રીતે જ રમ્યા કરે છે.^{૨૦}

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! એ જીવન્મુક્ત પુરુષના કર્મરૂપી મિત્રનો ઓ—પુત્ર આદિ પરિવાર કેવા ગુણવાળો અને કેવા સ્વરૂપવાળો છે, તે આપ સહોપથી મને કહો.^{૨૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે મહાબુદ્ધિશાળી રામચંદ્રજી ! સ્નાન, દાન, તપ અને ધ્યાન એ તેના પુત્રો છે અને તેઓ પોતાના મહાત્માપણને લીધે સર્વ પ્રજાઓને પોતામાં આસક્ત બનાવી દે છે.^{૨૨} ચંદ્રલેખાની પેઠે દર્શનમાત્રથી જ આનંદ આપનારી અને કદી પણ જુદી નહિ પડનારી સમતા નામની તેની અતિ પ્રિય ભાર્યા છે. તે નિરંતર પ્રસન્ન રહેનારી છે અને હંમેશ તેના તરફ પ્રીતિવાળી છે. વળી તે ઉદાર છે અને તે કરુણાને લીધે ચારે તરફ ધનનો વ્યય કરે છે. તે અતિ મનોહર છે, આનંદને ઉત્પન્ન કરે છે, સમાન વયની છે, વ્યભિચારથી રહિત છે અને સુખ આપનાર છે. હે સુશીલ રામચંદ્રજી ! તેની આગળ નમ્ર થઈને એક પ્રતિહારી ભક્ષી રહે છે. તે પ્રતિહારી ધૈર્ય અને ધર્મમાં નિરંતર બુદ્ધિ હોવા રૂપે છે. પ્રતિહારીનું કાર્ય કરતાં તે ધીર અને ધૂરંધર એવા એ ધન્ય મહાશયની આગળ ઢોડતી રહે છે.^{૨૩-૨૪} એ મહાઓજ્વલી રાજને મૈત્રી નામની એક બીજી ભાર્યા છે. તે વિષયરૂપી શત્રુઓનો પરાભવ કરવામાં મંત્રીનું કાર્ય બજાવે છે અને નિરંતર સમતાની સાથે જ તે પણ ટાટે વળગેલ છે.^{૨૫} બહુ જ આતુર્યવાળી આર્થ મર્યાદા તેને પ્રત્યેક કાર્યના વિષયમાં આર્થની પેઠે ઉપદેશ આપે છે અને સત્યતા

એ સર્વમાન્ય મહાશયનું ભંડારીનું કાર્ય કરે છે.^{૨૬} આ પ્રમાણે પરિવારવાળો અને મંત્રીવાળો એવો પોતાનો કર્મરૂપ મિત્ર છે. તેની સાથે વ્યવહાર કરતાં એ જીવન્મુક્ત પુરુષ હર્ષને કે શોકને પ્રાપ્ત થતો નથી.^{૨૭} શાંત ચિત્તવાળો એ જીવન્મુક્ત મહાશય મુનિ નિરંતર લોકમાં યથોચિત વ્યવહાર કરતો રહે છે, છતાં બધું ચિત્રમાં આલેખેલ ચિત્ર હોય તેમ યથાસ્થિત રીતે પોતાની એક જ સ્થિતિમાં રહે છે.^{૨૮} પર્વતની બનેલ પ્રતિમાની પેઠે તે વસ્તુશૂન્ય વાદોમાં મોનનું ધારણ કરે છે અને પ્રયોજન વગરના નકામા શબ્દો સાંભળવામાં બહેરા જેવો થઈ રહે છે.^{૨૯} લૌકિક આચારથી વિરુદ્ધ એવાં સર્વ કર્મોમાં તે શયના જેવો નિર્થીલ થઈ રહે છે અને આર્થ પુરુષોના સ્તુતિપાત્ર આચાર-વિચારમાં તે વાસુકિ કિંવા બૃહસ્પતિના જેવો અતિકુશળ રહે છે.^{૩૦} પોતાનાં વચનોમાં તે નિરંતર પવિત્ર કથાઓનો ઉપદેશ કરતો રહે છે, કપટીઓની કપટબળને તે બેરાબર ઝાળખી લે છે અને પળ વારમાં તે કહિન વિષયનો પણ નિર્ભય કરી લઈ બહુ સારી રીતે તેનું વિવેચન કરે છે.^{૩૧} સર્વત્ર તે સમાનદૃષ્ટિને ધારણ કરે છે, ઉદાર ચિત્તવાળો હોય છે, ઘાતા હોય છે, અને તે સર્વને વહેંચી આપ્યા પછી ઉપભોગ કરે છે. તે ક્રાત્રણ, મધુર અને સિંગર દેખાય છે, તેમજ સુંદર અને સુશ્રીર્તિવાન હોય છે.^{૩૨} વિવેચી જીવન્મુક્ત મહાશયોનો એવો સ્વભાવ જ હોય છે; કંઈ તેઓ પ્રયત્ન વડે જ એવા ગુણવાળા થતા નથી. ચંદ્ર, સૂર્ય તથા અગ્નિ આદિ ક્યાંય બીજા કોઈની પ્રેરણાથી પ્રકાશ આપનાર નથી થતા, તેઓ તો સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રકાશક છે.^{૩૩}

સ્વમાવ એવે મહેત્ત્વપ્રદધિયાં પ્રયત્નેન તુ નેદશાસ્તે । મવન્તિ નૈદર્શકહૃતાશનાઘાઃ ક્વચિત્પ્રેરણયા પ્રકાશાઃ ॥ ૩૫ ॥

! સર્ગ ૧૭૭ મો સમાપ્ત

૭ સર્ગ ૧૭૧ મો ૭

દશ્યનો નિષેધ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સંવિદાકાશકચનમિદં ભાતિ જગત્તયા ।

વસ્તુતો ન જગન્નાભા ન શૂન્યં ન ચ સંવિદઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બ્રોહ્મ્યાઃ-ચિદાકાશનો એક વિવર્ત
જ આ જગતને આકારે ભાસે છે. ખાટી,
વસ્તુતાએ બેઈએ તો જગત પણ નથી, તેનું
જ્ઞાન પણ નથી, શૂન્ય પણ નથી અને વૃત્તિઓ-
ના અનુભવો પણ નથી.^૧ આ ચિદાકાશ અજ્ઞા-
નીઓને જગતને રૂપે ભાસે છે અને એ જગત
તેને ચિદાકાશથી બુદ્ધ બનાવે છે; પરંતુ આકાશ-
થી જમ શૂન્યતા બુદ્ધી નથી, તેમ તે ચિદાકાશથી
જરા પણ બુદ્ધ નથી.^૨ એક પ્રદેશમાંથી ચક્ષુ
આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા બીજા પ્રદેશમાં જનાર સાક્ષી-
ચૈતન્યનું વચમાં જ કાંઈ નિર્વિષય સ્વરૂપ રૂપ
છે, તે જ આ દશ્યને આકારે ભાસે છે; ખાટી,
દશ્ય કાંઈ તેનાથી બુદ્ધી બીજી વસ્તુ નથી.^૩
મહાપ્રલયને અંતે પ્રથમ ફરી વાર સૃષ્ટિનો
આરંભ થાય છે. પરંતુ તે સમયે કારણનો
અભાવ હોય છે, તેથી આદ્યતીય ચિદાકાશમાંથી
દશ્યની ઉત્પત્તિ શી રીતે સંભવે ?^૪ જ્ઞાત્રી આ
સાકાર સંસારચક્ર વારંવાર ચતુર રહે, તેવું દશ્યનું
સૂક્ષ્મ બીજ પણ તે મહાપ્રલયને વખતે હોતું
નથી.^૫ તેથી મૂર્તિમાન એવું આ દશ્યજગત
વધ્યાપુત્રની પેઠે કોઈ દિવસ થયું જ નથી.
એટલે દશ્યની પ્રતીતિ અત્યંત અસત્ય છે.^૬
જ કાંઈ આ ચોતરફ દશ્યની સ્થિતિ ભાસે છે,
તે સ્વરૂપ ચિદાકાશરૂપ જ છે અને તે પરમપદ-
નામથી કહેવાય છે, એમ વિવેકીઓનું સમજવું
છે.^૭ ચિન્માત્રતત્ત્વ (સાક્ષીચૈતન્ય) પોતાના

* આ એકસોછોતરમા સર્ગમાં છત્ર-ચુકતની
રિશરતા થવા માટે સર્વ સંદેહોની નિવૃત્તિ કરવા ફરી વાર
તસ્વોપદેશથી દશ્યના નિષેધ વિશે વર્ણન કરાશે.

સ્વરૂપ નિર્વિકાર સ્વરૂપને નહિ છોડતાં છતાં
સુષુપ્તિમાંથી સ્વપ્નાવસ્થામાં અનેક પદાર્થોને
આકારે ભાસે છે.^૮ તે જ પ્રમાણે સૃષ્ટિના આરંભ-
કાળમાં આત્મા જ પોતાની મેળે પોતાના સ્વરૂપ-
ની અંદર આકાશરૂપ છતાં દશ્યરૂપ અને ચિદા-
ભાસરૂપ હોય એમ ભાસે છે.^૯ જમ સંકલ્પ
વડે વ્યાપ્ત થયેલ મન જ (મનોરાશ્યમાં અને
સ્વપ્ન આદિમાં) નગરરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે,
તેમ પરિપૂર્ણ ચિદાકાશ જ સૃષ્ટિના આરંભ-
કાળમાં બધે દશ્યરૂપ થઈ ગયેલ હોય તેમ ભાસે
છે.^{૧૦} જમ પવન ચલનશક્તિના યોગથી પોતાના
સ્વરૂપની અંદર વટાણિયા વાયુના ભાવને
ધારણ કરે છે, તેમ સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં આ
ચિદાકાશ જ દશ્યરૂપે થઈ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૧}
માટે જ આ જગતનું ખરેખરું સ્વરૂપ બ્રોહ્મ-
વામાં આવે, તો આ દેખાતા ત્રણે લોક પર-
બ્રહ્મરૂપ જ બનાય છે અને તે બ્રહ્મ જ આવે
રૂપે થઈ રહ્યું છે. વસ્તુતાએ બેઈએ તો સાકાર
એવું આ પૃથ્વી આદિ કશું કાંઈ દિવસ
છે જ નહિ. સાકાર હો કિંવા નિરાકાર હો,
પરંતુ બ્રહ્મનો જ આ સર્વ વિલાસ છે.^{૧૨} જમ
બગી જતાં સ્વપ્નનો પર્વત કેવળ આકાશરૂપ
અને નિઃસ્વરૂપ બનાય છે, તેમ જ્ઞાન થતાં આ
ત્રણે લોક ચાંત ચિદાકાશરૂપ જ પ્રતીતિ થાય છે.^{૧૩}
પ્રબોધને પ્રાપ્ત થયેલા પુરુષોને આ જગત વિજ્ઞાન-
થી રહિત પરબ્રહ્મરૂપ જ દેખાય છે. અને તો
વિચાર કરતાં છતાં અજ્ઞાન કેવું છે તેને બહુતા
જ નથી.^{૧૪} ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા એક
પ્રદેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં જતાં વચમાં જ કાંઈ
સાક્ષીચૈતન્યનું નિર્વિષય સ્વરૂપ છે, તે જ સર્વ
પ્રાણીઓનું સ્વસ્વરૂપ છે અને તે જ પરમપદ-
રૂપ છે.^{૧૫} ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા એક પ્રદેશ-
માંથી બીજા પ્રદેશમાં જનાર સાક્ષીચૈતન્યનું
વચમાં જ નિર્વિષય સ્વરૂપ છે, તે જ પરમ ચિદા-
કાશરૂપ છે અને આ સર્વ એ અધિષ્ઠાનની

અંદર જ રહેલ છે.^{૧૭} જેવું એ પરમપદ છે, તેવું જ આ સત્-અસતરૂપ જગત પણ છે; કેમકે એ જગત પણ પચમહાભૂત વિના બીજું કશું નથી.^{૧૮} રૂપ આદિ બાહ્ય વિષયોનો અનુભવ અને સંકલ્પ આદિ આંતર વિષયોનો અનુભવ, એ બંને પણ પરમપદરૂપ જ છે, એમ વિવેકી-જ્ઞાનું સમજવું છે. કેમકે એ સર્વ પરબ્રહ્મરૂપ મહાસાગરના દ્રવપણાની પેઠે અને આવર્તોની પેઠે રહેલ છે.^{૧૯} ઇન્દ્રિય દ્વારા એક પ્રદેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં પહોંચી જનારા સાક્ષીચૈતન્યનું વચમાં જે કાંઈ નિર્વિંધ્ય સ્વરૂપ છે, તે વિના બીજું કશું પણ જગતનું સ્વરૂપ નથી.^{૨૦} રાગ-દ્વેષ આદિ ભાવો અને ભાવ-અભાવની કલ્પના, એ સર્વ તે અધિષ્ઠાનચૈતન્યના નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપને અને પોતાની આશૈષિત સત્તાને છોડતાં નથી અને તેના અવયવરૂપ જ થઈ રહ્યાં છે.^{૨૧} શાખા પાસે દેખાતા ચંદ્રનું દર્શન કરવામાં શાખા અને ચંદ્ર એ બંનેને છોડી દેતાં વચમાં જે સાક્ષીચૈતન્યનું નિર્વિંધ્ય સ્વરૂપ પ્રસિદ્ધ છે, તે જ વસ્તુમાત્રને વાસ્તવિક સ્વભાવ છે. જગતરૂપી ઝાંઝવાના જળનું ખરું અધિષ્ઠાન પણ તે જ છે.^{૨૨} એક પ્રદેશમાંથી બીજા દેશમાં જનારા સાક્ષીચૈતન્યનું વચમાં જે નિર્વિંધ્ય સ્વરૂપ છે, તેનું જ જગત એવું બીજું નામ છે. વસ્તુતાએ જોતાં એ તત્ત્વ પોતાના સ્વરૂપને નહિ છોડતાં જગતના નામને ધારણ કરે છે.^{૨૩} પ્રથમ સૃષ્ટિના આરંભકાળથી માંડી આ દૃશ્ય ઉત્પત્તિ જ ચલેલ નથી (બાકી જે કાંઈ અહીં દેખાય છે, તે આચારથી એક ચંદ્ર-બલિકનો (ઇન્દ્રઅણુ દેખાડનાર ખેલાડીનો) એક આડંબરમાત્ર છે).^{૨૪} અહો ! કહની વાત છે કે, જો દૃશ્ય સાવ બિલકુલ છે જ નહિ, તે 'છે' એવા બ્રમ લોકમાં સ્થિર થઈ રહ્યો છે. ખેદની વાત છે કે, પરબ્રહ્મ સત્ય છે, તે પણ 'નથી' એવા બ્રમ પણ લોકમાં સ્થિર થઈ ગયેલ જણાય છે.^{૨૫} હું કોઈ પણ ઠેકાણે બ્રહ્માવાથી રહિત

એવા જગતને દેખતો જ નથી. અવિવેકી પુરુષો અસત્ય દૃશ્યને સત્ય સમજે છે અને સત્ય કહે છે પણ ખરા; પરંતુ તે બ્રહ્મને જ એવે રૂપે દેખે છે. આ દૃશ્ય ઉત્પત્તિ પણ થયું નથી અને કાંઈ કોઈ સ્થળે ભાસતું પણ નથી. જે કાંઈ ભાસે છે; તે ચિદાકાશનો પોતાનો જ એક વિલાસ છે.^{૨૬, ૨૭} મણિજ્વલ પોતાનાથી અભિન્ન સત્તાવાળી પોતાની કાન્તિ વડે લીધી નીકળે છે, તેમ ચિદાકાશ પણ પોતાનાથી અભિન્ન સત્તાવાળી સૃષ્ટિ વડે વિવર્ત-રૂપે પ્રકાશી રહ્યું છે.^{૨૮} આ સૂર્ય શાંત પરમાકાશની અંદર જ તપે છે અને તેનો એક અવયવ જ છે; તે તેનાથી કાંઈ ભિન્ન નથી.^{૨૯} એ સત્ય અધિષ્ઠાનની અંદર રહેલ સૂર્ય કે ચંદ્ર અધિષ્ઠાનચૈતન્યને કશો પ્રકાશ આપતા નથી. પરમાત્મા સૂર્યને પ્રકાશ આપનાર છે, પરંતુ સૂર્ય કાંઈ તે સર્વશક્તિમાન દેવને પ્રકાશ આપનાર નથી.^{૩૦} અહો ! આ સર્વ દૃશ્યમંડળ તેના પ્રકાશ વડે જ પ્રકાશી રહ્યું છે. ચંદ્ર, સૂર્ય અને અગ્નિ આદિ સર્વ પદાર્થોનો પ્રકાશ કરનાર એ પરમાત્મા જ છે.^{૩૧} તે સાકાર છે કે નિરાકાર છે, ઇલાહિ શબ્દની અને અર્થની કલ્પના આકાશના પુષ્પના જેવી અસત્ય છે અને તેવી મિથ્યા કલ્પના તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોની દૃષ્ટિમાં સંભવતી નથી.^{૩૨} જેમ એક ઉત્તમ જીવરૂપ એવા વિશ્વસાક્ષી સૂર્યનારાયણના તેજની અંદર એક અણુ તેના અવયવ જેવે ભાસે છે, તેમ સ્વયં પ્રકાશ પરબ્રહ્મની અંદર સૂર્ય આદિ પરમાણુની પેઠે ભાસે છે અને નથી પણ ભાસતા.^{૩૩} સૂર્ય આદિ સહિત એવી આ સર્વ સૃષ્ટિઓ ચિદાકાશરૂપ રત્નની એક કાન્તિના જેવી જ છે; તો પછી તેનાથી તે જુદી કેમ કહી શકાય? તે તમે જ કહો.^{૩૪} ચિન્માત્ર ભાવથી પણ (જડ-પદાર્થના અભાવને લીધે) રહિત અને શૂન્યતાથી પણ રહિત (અનિર્વાચ્ય) એવું એ પરમતત્ત્વ સર્વ જીવો અને પદાર્થોથી રહિત છે, તેમજ સર્વ પદાર્થો વડે યુક્ત પણ છે.^{૩૫} તે તત્ત્વમાં

પૃથ્વી આદિ છે પણ ખરાં અને તેમાંનું કશું
નથી એમ પણ છે. તેની અંદર જીવો જીવતા
છે તો પણ કશું નથી.^{૩૬} બન્ને અવયવથી બનેલ
એવી પોતાની સ્થલતાને નહિ તજનારા સર્વ
વગેરે એ તત્ત્વમાં પરમાણુની પેઠે નિરવયવરૂપે
રહ્યા છે. એ તત્ત્વ પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપને કહી
પણ છોડતું નથી અને તેની અંદર દ્રિત-એકત્વ
આદિ કશું પણ નથી.^{૩૭} અહીં કાંઈક છે અને
અહીં કાંઈ પણ નથી; અહીં કશું નથી અને
અહીં કાંઈક છે; આ સર્વ કદપના એ પરમતત્ત્વ-
થી અતિ દૂર રહે છે.^{૩૮} એક, નિરંતર, અનંત
અને પોતાની એળે જ નિસ્ય અતિ વિસ્તારવાળી
એવી ચિદાકાશની સત્તા જ જગતને રૂપે તેના
પોતાના સ્વરૂપની અંદર રહેલ છે. ચક્ષુ આદિ
ઇન્દ્રિય દ્વારા એક દેશને છોડી બીજા પ્રદેશને પ્રાપ્ત
થનારા સાક્ષીચૈતન્યનું (બીજા પ્રદેશને ત્રહિ
પહોંચતાં) વચમાં કે કાંઈ નિર્વિધય સ્વરૂપ છે,
તે જ આ નાના પ્રકારે પ્રતીતિમાં આવતા જગત-
નું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે.^{૩૯, ૪૦} સ્વમ્ની અંદર
જેમ સાક્ષીચૈતન્ય એકરૂપ છે, છતાં અનેકરૂપે થઈ
રહેલ હોય તેવું ભાસે છે; તેમ આ ચિદાકાશ
નાના પ્રકારે નથી, છતાં પંચમહાભૂતરૂપે બણે
નાના પ્રકારે થઈ રહેલ હોય એમ જણાય છે. જેમ
સુષુપ્તિમાંથી સ્વપ્નમાં ગતિ કરનારા જીવચૈતન્ય-
ની સુષુપ્તિમાં રહેલી ચિદશક્તિ યથાસ્થિતપણે
રહ્યા છતાં સ્વપ્નભાવને ધારણ કરી લે છે, તેમ
પ્રલયભાવમાંથી સદિભાવને ધારણ કરી લેવામાં
ચિદાકાશ યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં સદિના
આકારને ધારણ કરી લે છે.^{૪૧, ૪૨} વસ્તુતાએ એતાં
જેવી સુષુપ્તિ છે તેવું જ સ્વપ્ન છે અને જેવું બ્રહ્મત
છે તેવું જ તૃપ્ત છે. માટે આ જગત આકાશ
જેવું છે.^{૪૩} બ્રહ્મત, સ્વપ્ન, સુષુપ્તિ અને તૃપ્ત એ
સર્વરૂપ બ્રહ્મ જ થઈ રહે છે. બાકી બ્રહ્મવિદ્યાના
સંપ્રદાયમાં મૂળ એવા પામર પુરુષો કે કાંઈ
સમજતા હોય તે હું બણી ચકતો નથી.^{૪૪} જડ

અને ચૈતન એ સર્વની અંદર રહાને કે ઈશ્વર-
તત્ત્વ દુર્લભ રીતે આ જગતનું પરિણામ લાવે
છે, તે જીવચૈતન્યનું પારમાર્થિક રૂપ છે. મન તથા
બુદ્ધિ આદિથી તે રહિત છે અને અતિ શુદ્ધ એવા
આધિજ્ઞાનચૈતન્યરૂપ છે. આ સર્વ પદાર્થો પણ
તેમાં જ કલ્પાયેલ છે અને તેની અંદર જ રહેલ
છે. એ પદાર્થો સત્ય નથી, પરંતુ એ સત્ય તત્ત્વ
જ જગતને આકારે થઈ રહેલ છે.^{૪૫, ૪૬} કે
નિષ્પાપ રામચંદ્રજી! પરિણામ આદિ શબ્દો
અને તેના અર્થોની દૃષ્ટિ અહીં ઉપદેશો માટે જ
કહેવામાં આવી છે, વસ્તુતઃ તેમનો ગંધ પણ
એ શુદ્ધ તત્ત્વમાં નથી.^{૪૭} સદિના આરભકાળથી
માંડી પરમશુદ્ધ એવું ચિદાકાશ જ એક પોતાના
સ્વરૂપની અંદર મહાસત્તારૂપે રહેલ છે.^{૪૮} આ
વિષયમાં તત્ત્વવેત્તાઓને પૂર્ણ સ્વરૂપ એક આત્મા-
નો કે અનુભવ થાય છે, તે જ પ્રમાણરૂપ છે. કે
સર્વંબાપી અધિજ્ઞાનચૈતન્ય પોતાના આત્માની
અંદર સ્થિત થઈ રહેલ છે, તેણે જ જગત આદિ
સંજ્ઞાઓની કદપના કરેલ છે.^{૪૯} સ્વપ્નનું સ્વરૂપ
ઝાળખવામાં આવે, તો બગી ગયા પછી સર્વ
સુખરૂપ જ ભાસે છે; પરંતુ બગી ન જતાં સ્વપ્ન-
માં હોઈએ ત્યાં સુધી સ્વપ્નની અસર અનુભવવી
પડે છે; તે જ પ્રમાણે જ્ઞાન થતાં કે નિર્વિકા
આત્મા અવશેષ રહે છે, તેનો અંગીકાર કરી લા
આ જગતરૂપ કોતુક અનુભવાય, તો સર્વ સુખ
રૂપ જ ભાસે છે; પણ તે સ્વસ્વરૂપનો અંગીકાર
કરવામાં ન આવે, તો કે કાંઈ તેમાં જન્મ-જરા
મરણ-રોગ આદિ અનુભવમાં આવે છે, તે દુઃખ
રૂપ જ દેખાય છે.^{૫૦} શાંત એવા તત્ત્વવેત્તા પુરુષ
ગતિ કરતો હોય, સ્થિર થઈ રહ્યો હોય, બગતો
હોય કે નિદ્રા કરતો હોય, પરંતુ તે હંમેશા એક
સમાધિસ્થિતિમાં જ રહ્યો હોય છે.^{૫૧} સેદ
દેખાતાં છતાં પણ કે અતેદમાં જ નિદ્રા
રહેલ છે, દુઃખમાં પણ કે સુખસ્થિતિમાં
અને સંસારમાં રહ્યા છતાં કે તેનાથી

એવા જીવન્મુક્ત પુરુષને બીજી શું કરવાનું અવશેષ રહે છે? જો કે તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ બહાર કાર્ય પ્રસંગે વ્યવહાર કરે છે, તો પણ તે પોતાના હૃદય વડે કરાનો ત્યાગ કરતો નથી કે કરાનું ગ્રહણ કરતો નથી; તે તો બ્રહ્મમાં જ સ્થિતિ રાખી રહે છે.^{૧૩} જેમ હિમમાં શીતળપણુ રહે છે અને આગમાં ઉષ્ણપણુ રહે છે, તેમ એવી સ્થિતિમાં રહેવું એ તત્ત્વજ્ઞતાનો સ્વભાવ જ છે; બાકી તેણે કંઈ ચત્ત્ર વડે સંપાદન કરેલ તે શુણ નથી હોતો. (કિંતુ સ્વાભાવિક હોય છે).^{૧૪} જો આનો સ્વભાવ હોય તે જ ખરેખર તત્ત્વજ્ઞતા છે, અને બ્રહ્મ સિવાય ઇતર પદાર્થમાં ઇચ્છા થવી તે જ અવિવેકીનું ચિહ્ન છે.^{૧૫} જ આવરણથી રહિત થઈ જઈ ખરેખર વિદ્વાન થઈ રહ્યો હોય છે, તેનું ચિત્ત સદાકાળ સમાહિત રહે છે. વળી તેના શત્રુ મિત્ર વગેરે નિકરૂપો ક્ષીણ થઈ ગયા હોય છે અને તે વિશેષ કરીને પોતાના આત્મસુખને જ સારરૂપ સમજે છે. તે જ્ઞાતિરૂપી પરમ અશ્વત્થ વડે સદાકાળ વૃક્ષ જ રહે છે.^{૧૬}

આશ્વસ્તાંતઃકરણઃ ક્ષીણવિકલ્પઃ સ્વરૂપ-સારમયઃ । પરમશમામૃતવૃક્ષસ્તિષ્ઠતિ વિદ્વાન્નિરાવરણઃ ॥ ૫૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'દ્વૈતૈક્યનિરામયયોગોપદેશ' એ નામનો સર્ગ ૧૭૧ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૧૭૨ મો

જગત બ્રહ્મસ્વરૂપ છે

■ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

एवं पृथग्यादिरहितः खमेवाद्यः प्रजापतिः ।

मनोमात्रमहं मन्ये संकल्पवितर्पी यथा ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ યોગ્યાઃ—આમ આદિ પ્રજાપતિ વિરાટ-પૃથ્વી આદિથી રહિત ચિદાકાશરૂપ જ છે અને સંકલ્પવૃક્ષની પેઠે હું તેને મનોમાત્ર જ માનું છું.^૧ જળ જેમ બિછળીને તરંગ આદિને આકારે વિવર્તમાવેને પામે છે અને તેમાં તરંગ-ભાવની કલ્પના થાય છે, તેમ 'મન' નામની કલ્પના થતાં ચિદાત્મા જ તેમાં પોતાના અધ્યાસ-ને કલ્પી લે છે.^૨ ચિદાત્મા પોતે સત્તામાત્ર જ છે અને તેમાં બુદ્ધિ આદિ ક્યાંથી હોય? જો પૃથ્વી આદિ નથી જ, તો પછી અનંત ચિદાકાશમાં રહેયુણ ક્યાંથી હોય?^૩ એ નિર્વિકાર ચિદાકાશમાં દેહ-ચિત્ત આદિ કશું નથી, ઇન્દ્રિયો પણ નથી અને વાસનાઓ પણ નથી. ચિદાત્માને ઉપરથી તો આ જગત સત્ય જીવું દેખાય છે, પણ વસ્તુતાએ જોતાં કશું પણ છે જ નહિ.^૪ દે નિવેકી રામચંદ્રજી, પ્રથમના પ્રજાપતિ મુક્ત થઈ જવાથી ફરી વાર તેનાં દેહ બુદ્ધિ આદિ ઉત્પન્ન થતાં નથી; વળી નવો પ્રજાપતિ તથા તેને જગતની રચનાની સ્મૃતિએ પણ સંભવતું નથી.^૫ સંસારમાં રહેનાર અને અનેક યોનિઓમાં ભટકનાર ઇતર જીવોની પેઠે વિદેહમુક્ત પુરુષને બીજા દેહની પ્રાપ્તિ કે ફરી વાર સંસારની સ્મૃતિ હોતી નથી. કેમકે દેહાંતરમાં કે દાહાંતરમાં પાછો તેમનો પુનર્જન્મ થતો નથી.^૬ કદાચિત્ પ્રજા-

x આ એકસોળાંતરના સર્ગમાં વિષાતા એક મનોમાત્ર છે, જગતનો ભ્રમ એ એક તેનો સંકલ્પમાત્ર છે, વિષાતાનો ફરી વાર દેહ કે જગત રચવાની સ્મૃતિ તેમાં સંભવતી નથી, તે તથા સ્મૃતિનું ખરું તત્ત્વ જ છે, એ ત્રિપલણન કરવામાં આવશે.

પતિને તેવા પૂર્વસંસ્કારના બળથી પ્રથમની પેઠે જગતની રચના કરવાની સ્મૃતિ થાય અને તેથી પાછાં ફરી વાર તેનો દેહ આદિ ઉત્પન્ન થાય એમ માનવામાં આવે, તો પણ તેનો એ દેહ માનસિક સંસ્કારજન્ય હોય. આમ તે મનોમય હોય, એટલે તે પૃથ્વી આદિથી ઉત્પન્ન નહિ થયેલ, થાત, અતિ તુચ્છ અને સંકલ્પનગરના જેવો મિથ્યા હોય.^૭ જમ સંકલ્પથી ખડા યર્થ થયેલ (મનોમય) પર્વતનું સ્વરૂપ પ્રત્યક્ષ રીતે દેખાતાં છતાં પૃથ્વી આદિથી (પાર્થિવભાવ આદિથી) રહિત છે, તેમ વિરાટનું સ્વરૂપ પણ પ્રત્યક્ષરૂપે દેખાતાં છતાં પૃથ્વી આદિથી રહિત છે.^૮ આથી વસ્તુનાએ જોતાં કોઈ પણ દેશ-કાળમાં કરી પણ સ્મૃતિ સંભવતી નથી અને લૌકિક બુદ્ધિ વડે તેને માનવામાં આવે, તો પણ તત્ત્વદૃષ્ટિથી જોતાં તે છે જ નહિ.^૯

રામ ઓહ્યા:-હે સ્મૃતિવાળાઓમાં શ્રેષ્ઠ અને શુણ્ણના સમૂહના ખજાનારૂપ મહારાજ ! એ સર્વ પૃથ્વી આદિ પદાર્થોની પૂર્વવત્ રચના કરવાની વાત કેમ ન સંભવે? અને જે સ્મૃતિનો જ અસંભવ હોય, તો પછી પ્રથમના જીવી જ બ્રહ્માંડની રચના કેમ બને?^{૧૦}

વસિષ્ઠ ઓહ્યા:-જે પૂર્વકલ્પના પૃથ્વી આદિ દૃશ્યપદાર્થો પરમાર્થદૃષ્ટિએ જોતાં સત્ય હોય, તો હજી તેનો સ્મૃતિ વડે ઉત્પન્ન થનાર અને અન્યથા-વ્યતિરેક વડે પ્રસિદ્ધ એવો કાર્ય-કારણભાવ સંભવે; પરંતુ વસ્તુતાએ જોતાં (દૃશ્યની અસત્યતાને લીધે) સ્મૃતિ જ સંભવતી નથી.^{૧૧} ન્યાં બ્રહ્માથી માંડી સ્તંબપર્થત કોઈ પણ દૃશ્ય જ નથી, ત્યાં પછી સ્મૃતિનો સંભવ ક્યાંથી હોય અને કેવો હોય?^{૧૨} જે પદાર્થ પરમાર્થદૃષ્ટિએ જોતાં ઉત્પન્ન થાય અને વિદ્યમાન દશામાં પ્રમાણે વડે જોના અનુભવ થાય, તેનું કાર્ણતરે પણ સ્મરણ થાય, તો સાત્ત્વો તેને સ્મૃતિપદ નામથી કહે; પરંતુ ન્યાં

દૃશ્ય જ નથી, ત્યાં પછી પીછ સ્મૃતિ આદિની કલ્પના તો ક્યાંથી જ હોય?^{૧૩} આ દૃશ્યનો સર્વદા અત્યંત અભાવ જ છે અને સર્વ બ્રહ્મ જ છે. એ વાત જો સત્ય છે, તો પછી સ્મૃતિની કલ્પના ક્યાંથી હોય?^{૧૪} માટે પ્રથમ પ્રજાપતિને (જગતરચના આદિની) સ્મૃતિ જ સંભવતી નથી, તો શુદ્ધજ્ઞાનરૂપ એ પ્રજાપતિનું સાકારપણું પણ ક્યાંથી જ સંભવે!^{૧૫} જે કોઈ સ્મૃતિ થાય છે, તે પૂર્વના અનુભવજન્ય સંસ્કારની ભાવનાના બળથી થાય છે. હવે પૂર્વે કયું પણ નહોતું તેથી આવ બ્રજપતિને લૌકિક સ્મૃતિ (અમુક મારી માતા છે, અમુક પુત્રી છે, ઇત્યાદિના જીવી પ્રમાણુજન્ય સ્મૃતિ) હોતી જ નથી. લોકમાં પ્રતીતિમાં આવતો સ્મૃતિનો વિષય (માતા, પુત્રી આદિ) તો સત્યરૂપે ધરની અંદર રહેલ હોય છે, તેથી તેના સંસ્કારે ચિત્તમાં ચોટી જવાથી સ્મૃતિ થવાનો તેમાં અવકાશ રહે છે. પ્રજાપતિમાં તો તેનો કશો અવકાશ નથી. આ વિષે વિશેષ વિવેચન હું કહું તે તમે સાંભળો. પ્રથમ અનુભવમાં આવેલ પદાર્થોનું પાછળથી સંસ્કાર બળથી જે કોઈ સ્મરણ થાય છે, તે સ્મૃતિ કહેવાય છે. હવે ન્યારે કોઈ પણ પદાર્થ છે જ નહિ થયો પણ નથી અને યશો પણ નહિ, તેમજ અ સર્વ એવી રીતે આદિ, મધ્ય અને અંતર રહિત અચળ એવા પરબ્રહ્મરૂપ છે, તો પછી તેમ સ્મૃતિ આદિની સ્થિતિ ક્યાંથી હોય? ચિદાકાશનો સર્વરૂપ વિવર્ત છે, તેથી તે પદાર્થો આકારે યર્થ રહેલ છે. તેને અનુસરી થાત પર બ્રહ્મને જ મેં વ્યવહારમાં 'સ્મૃતિ' શબ્દ વાંચાગળ કહેલ છે.^{૧૬-૧૭} પોતાના આત્મસ્વરૂપને જે એક વિવર્ત છે, તેને જ 'સ્મરણ' શબ્દને વાચ્ય બાલવો. તે સ્મરણ વડે આગળ અનુભવાયેલ પદાર્થ, સાદૃશ્યને લીધે બાહ્ય વસ્તુરૂપે ભારે છે.^{૧૮} જીવ પ્રાંતિ વડે કે સ્મૃતિપર પરા વડે જે કોઈ બ્રહ્મની અંદર અનુભવે છે અને પછી કાળો

તરમાં સ્વરૂપને નહિ છોડનાર પરબ્રહ્મમાં જે કાંઈ પદાર્થ સંસ્કારબળથી તેને સ્ફૂરી આવે છે, તેની પછી 'સ્મૃતિ' એવી સંજ્ઞા તેણે પોતે જ કદપી લીધેલ છે.^{૨૧} જેમ અવિદ્યમાન છતાં ઝાંઝવાનું જળ ભ્રાંતિ વડે સત્ય જેવું લાસે છે, તેમ અવિદ્યમાન છતાં આ દશ્ય ભ્રાંતિ વડે ભાસ્યા કરે છે. સ્મૃતિ આદિની સ્થિતિ પણ તેવી જ છે.^{૨૨} સર્વના આત્મરૂપ પરબ્રહ્મની અંદર રહેલા પદાર્થોના અનુભવો ભ્રાંતિ વડે સત્યરૂપે દેખાય છે અને અભ્યાસ વડે ચિત્તમાં રૂઢ થઈ રહેલા તે જ અનુભવો સમાનતાને લીધે પાછળના સમયમાં સ્મૃતિરૂપ કહેવાય છે.^{૨૩} સર્વના આત્મરૂપ એ ચિદાકાશની અંદર કાકતાલીયની પેઠે જે કાંઈ (કારણને યોગે) સ્ફૂર્તિએનો ઉદય થાય છે, તેની જ 'સ્મૃતિ' એવી સંજ્ઞા કરવામાં આવી છે. તે ચિદાકાશના એક અવયવ જેવી છે અને સ્વતઃ વિકારશૂન્ય છે.^{૨૪} સર્વના આત્મરૂપ ચિદાકાશનું પોતાનું સત્યસ્વરૂપ, પોતાના અનુભવમાં જે જે વિષયને પોતાની મેળે જ વિસ્તારી દે છે, તેને પૂર્વે અનુભવાયેલ પદાર્થની સ્ફૂર્તિના સમાનપણાને લીધે પાછળથી વિદ્રાને સ્મૃતિ નામથી ઓળખે છે.^{૨૫} પવનમાં રહેલ ચલનચક્રિતની પેઠે ઉદ્દ્યોધક હેતુની પ્રાપ્તિ વડે અથવા પ્રાપ્તિ નહિ થતાં પણ, જે કાંઈ અનુભવમાં આવે છે, તે જ અનુભવવૃત્તિવાળી સંકલ્પસ્ફૂર્તિ, કાળાંતરે અભ્યાસ વડે રૂઢ થયેલા પદાર્થોના સંસ્કારબળથી સમાન આકાર-સ્ફૂર્તિને લીધે 'સ્મૃતિ' શબ્દ વડે કહેવાય છે.^{૨૬} જેમ આ તમારા અવયવો (મનની ઇચ્છાને અનુસારે) વખતે ચેષ્ટા કરે છે અને વખતે નિષેધ પણ થઈ રહે છે, તેમ આત્માની અંદર કાકતાલીયની પેઠે જે જે પદાર્થોના અનુભવો વારંવાર ભાસ્યા કરે છે, તે જ ઉત્તરકાળમાં પછી (કારણને યોગે અનુભવેલ પદાર્થનું સ્મરણ થઈ તતાં) 'સ્મૃતિ' શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે.^{૨૭}

. ઉદ્દરબળ આદિમાં મિથ્યા જ્ઞાન વડે

પ્રતીતિમાં આવતા ઘટ-પટ આદિ પદાર્થો રહ્યા હોય છે, તેમ સર્વ અનુભવો આત્માની અંદર રહેલા જ છે અને તેઓ અનેક આકારે થઈ રહે છે.^{૨૮} જેમ સ્વપ્ન આદિના ઘટ-પટ આદિ પદાર્થો ભ્રમરૂપ છે, તેમ આ સ્મૃતિરૂપ પદાર્થ પણ ભ્રમરૂપ હોવાથી તેના મૂળ વિષે શો વિચાર કરવો? વસ્તુતાએ જોતાં આ દશ્યનો અસંભવ છે, તેથી તત્ત્વજ પુરુષની દૃષ્ટિમાં કિંવા તત્ત્વવેત્તા પ્રજાપતિની દૃષ્ટિમાં 'સ્મૃતિ' નામની કાંઈ વસ્તુ જ નથી.^{૨૯} તત્ત્વજ પુરુષ ચિદેકરસ હોવાથી સદાકાળ નિર્વિકાર રહે છે, કેમકે તેની દૃષ્ટિમાં જગતની સ્થિતિ ચિદાકાશરૂપ જ છે. ખાટી, અવિવેકીની દૃષ્ટિમાં હમણાં પણ આ જગત યથાસ્થિત પણે રહેલ છે.^{૩૦} હું મોક્ષના ઉપાયની કથાને કે તત્ત્વવેત્તાની સ્થિતિને બહુને નથી. પરંતુ પ્રાચીનકાળથી એવી જ પદ્ધતિ ચાલી આવે છે કે, આં સુધી સિંધ સાધન-ચતુષ્થય-સંપત્તિપૂર્વક જિજ્ઞાસુ તરીકે હોય, ત્યાં સુધી શુરુ તેને મોક્ષકથાનો ઉપદેશ આપે છે અને એ ઉપદેશથી દશ્ય, સ્મૃતિ તથા વિષયોનું સમ્યક્ સ્મરણ એ સર્વ શાંત થઈ બધું છે. અવિદ્યાનો, મૂઝાંતાનો અને મોહનો અત્યંત અસંભવ છે, તેથી અવિવેકીએનો નિશ્ચય અમારા સમજવામાં કાંઈ દિવસ આવી શકે નહિ; કેમકે જે જોને વિષય નથી તેનો તેને અનુભવ થતો નથી. કે અગાં મૂયને રાત્રિનો અનુભવ શી રીતે થાય? તે તમે જ કહો. અતઃ કરણરૂપ ઉપાધિવાળા ચિન્માત્તત્ત્વમાં બાહ્ય વસ્તુને આકારે જે કાંઈ લાસે છે, તેનો વારંવાર બ્યવહારમાં અભ્યાસ થતાં, તે અવ્યસ્ત વિષયના સંસ્કાર વડે રંગાયેલું ચિત્ત જ 'સંસ્કાર' નામથી કહેવાય છે. કલ્પના વડે ખડા થઈ જનારા સર્વ બાહ્ય પદાર્થો વસ્તુતાએ જોતાં આત્મસત્તારૂપ છે અને ચિદાકાશરૂપ છે. તે જો કે આભાસરૂપે જોવામાં આવે છે, પરંતુ તેના અવ્યવસ્થિતપણાને લીધે તે મિથ્યા છે. આમ તત્ત્વજ પુરુષ બધે છે,

એટલે તેનો સંસ્કાર લાગેલો અસંભવિત જ છે. એવી રીતે આ જગત આદિ કશું પણ કાંઈ દિવસ સંભવતું નથી.^{૩૧-૩૨} બે દે આ દૃશ્ય ઝાંઝવાના જળની પેઠે દેખાય છે, પરંતુ પરમાર્થદષ્ટિએ જેતાં તે મિથ્યા છે. બ્યારે આ વાત સિદ્ધ જ છે, તો પછી સ્વપ્નમાં અને સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ચિદાકાશ જ અનેકરૂપે ભાસે છે.^{૩૩} સ્વસ્વરૂપમાં રહેનાર પરમશુદ્ધ ચિદાકાશ જ 'સૃષ્ટિ' એવા પર્ણાંશ શબ્દનું વાચક છે. ચિદાકાશ પોતાના વાસ્તવિક સ્વરૂપમાંથી બ્રહ્મ નહિ અર્થાત્ આત્મે જગત આદિને રૂપે ભાસી રહ્યું છે.^{૩૪} તેમ યવામાં અધિષ્ઠાનરૂપ પણ પોતે જ છે અને સાધનરૂપ પણ પોતે જ છે સૃષ્ટિના આદિકાળમાં વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થઈ જતાં, બ્રહ્મ જ બળે જગત આદિરૂપ થઈ રહ્યું હોય તેવું લાગે છે. એ જગત આદિ વસ્તુતાએ મિથ્યા પ્રતિરૂપ જ છે, છતાં પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૩૫} માટે ક્યાં અને શા કારણથી હેય-ઉપાદેય આદિ ભાવોની પ્રતીતિ થાય? આ કશું કાંઈ પણ સ્થળે આકારવાળું કિંવા સ્મૃત્યાત્મક નથી.^{૩૬} કારણના અભાવને લીધે પરમાત્માનું સ્વરૂપ જ જગત આદિને આકારે ભાસે છે. જગતને જવું સાકાર માનવામાં દુઃખ છે, તેવું જ સ્મૃત્યાત્મક માનવામાં પણ છે.^{૩૭} માટે એ બને (સાકારતા અને સ્મૃતિ) અસત્ય છે અને બંધ પણ નથી જ. જીવ-મુક્તા પુરુષોની દષ્ટિમાં આકાશના જવા નિર્વિહાર, શૂન્ય ચિદાકાશની અંદર પૃથ્વી-સૂક્ષ્મ-પર્વત આદિ જગત, પોતાના મૂળસ્વરૂપ (ચિદ્રૂપતા)ને છોડતાં નથી અને યથાસ્થિતપણે રહેલ છે. તેની અંદર દેશકાળ આદિની કોઈ કલ્પના પણ યથાસ્થિતપણે રહી છે.^{૩૮,૩૯} જગત આવે સ્વલ્પરૂપે દેખાતાં છતાં પોતાના શુદ્ધ મૂળ ચિદ્રૂપ-ભાવને છોડતું નથી. સાક્ષીચૈતન્યને પ્રતીતિમાં આવતાં સ્વપ્નગરની પેઠે આ જગત પોતાના એક અનુભવરૂપ છે અને પોતાના સ્વરૂપને નહિ છોડનારો ચિદાકાશના ઉદરમાં તે રહેલ છે.^{૪૦}

એ પોતે પૃથ્વી વગેરે ભાવથી રહિત છે, તો પછી તેમાં પૃથ્વી વગેરે ક્યાંથી હોય? તે તમે જ કહો. આથી એમ જ સિદ્ધ થાય છે કે, કેવળ શાંત એવું ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપમાં આવા જગત આદિ સ્થૂળ આકારે ભાસી રહ્યું છે.^{૪૧} સર્વ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં અને સ્વપ્નકાળમાં પૃથ્વી આદિના સંભવ ક્યાંથી હોય? કિંતુ બ્રહ્મસત્તા જ પોતા વડે પોતાના સ્વરૂપમાં બળે જગતને રૂપે આનિર્ભાવને પ્રાપ્ત થઈ ગઈ હોય તેવી બની બળ છે અને પૃથ્વી આદિ સજ્જાઓને દરખાવે છે, પછીથી તે સત્તાઓ બળે સત્ય અર્થને આપનાર હોય તેવી થઈ રહે છે. બાહ્ય, પૃથ્વી આદિના જ પ્રથમ અસંભવ છે એટલે જગત સાકાર નથી, તેમ સ્મૃત્યાત્મક પણ નથી. તે પ્રતિરૂપ પણ નથી અને વિવર્ત આદિરૂપ પણ નથી. તે તો કેવળ બ્રહ્મ રૂપ જ છે.^{૪૨,૪૩} આ બ્રહ્મ જ સુંદર જગતને આકારે વિવિધરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, પરંતુ તે વસ્તુતાએ એક જ છે. સૃષ્ટિમાં અને પ્રલયમાં તે વિકારને નહિ પામતાં પોતાના સ્વરૂપમાં રહે છે, તે દૃશ્યરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, છતાં નિર્મળ આકાશરૂપ છે, શાંત છે, નિત્ય છે અને અલિંગ્ય એવો નિરંતર સૃષ્ટિ-પ્રલય ધત્યાદિરૂપે અનુભવમાં આવે છે.^{૪૪}

ब्रह्मेदमाकचति चारु जगत्स्वरूपं तच्चैकमेव कचनाकचनात्मनिष्ठम् । इदयाममप्यमलमव नमः प्रशान्तं नित्योदितं प्रलयसर्गमयोदयात्म ॥ श्रीयोगवासिष्ठ महाारामायणभां निर्वाण प्रकरणा उत्तरार्धेनो 'जगतो ब्रह्मस्व-प्रतिपादन' એ નામનો સર્ગ

૧૭૨ ઝો સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૧૭૩ મો* —

ચેતનને જડમાં અભિનિવેશ થવાનું કારણ

॥ રામ ઉવાચ ॥

સર્વાનુમવરૂપસ્ય તથા સર્વાત્મનોડ્યપ્યયમ્ ।

અનંતસ્પાત્મતત્ત્વસ્ય દેહેડપિ કિમહંગ્રહઃ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—સર્વના અનુભવરૂપ અનંત આત્મતત્ત્વ સર્વના આત્મારૂપ છે, છતાં તેના દેહમાં જ અહંગ્રહ ('હું' દેહરૂપ છું) એવો અભિનિવેશ) કેમ બંધાઈ બળ્ય છે? ^૧ ચિદાત્મા સ્વપ્ન આદિમાં જડ કાષ-પાપાણુ આદિરૂપ કેમ બની બળ્ય છે? અને આ કાષ-પાપાણુ આદિ નથી એમ કહો તો કેમ નથી? અને છે એમ કહો તો કેમ છે? તે મને કહો.^૨

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—જેમ દેહધારી જીવને હાથમાં હાથપણાનો અભિનિવેશ (આગ્રહ) બંધાઈ બળ્ય છે, તેમ સર્વના આત્મારૂપ ચેતન-તત્ત્વને પણ દેહમાં દેહપણાનો અભિનિવેશ બંધાઈ બળ્ય છે.^૩ જેમ વૃક્ષને પોતાનાં પાંદડાંમાં પત્રભાવનો અભિનિવેશ બંધાઈ બળ્ય છે, તેમ સર્વના આત્મારૂપ ચેતનતત્ત્વને વૃક્ષમાં વૃક્ષ-પણાનો અભિનિવેશ થાય છે.^૪ આકાશને જેમ શૂન્યમાં શૂન્યભાવનો અભિનિવેશ બંધાઈ બળ્ય છે, તેમ સર્વાત્મા એવા ચિદ્રૂપતત્ત્વને દ્રવ્યમાં દ્રવ્ય-ભાવનો અભિનિવેશ બંધાય છે.^૫ નિરાકાર ચિત્ત-માંથી ઉત્પન્ન થવાને લીધે નિરાકાર એવા સ્વપ્ન-નગરને વિશે સ્વપ્નભોક્તાને જેમ સાકારતાનો અભિનિવેશ બંધાઈ બળ્ય છે, તેમ સર્વના આત્મા-રૂપ ચેતનતત્ત્વને પણ સ્વપ્ન-અગ્રત આદિમાં તે તે ભાવનો અભિનિવેશ બંધાય છે.^૬ જેમ પર્વતના અભિમાની જીવને અને નગરાભિમાની જીવને પોતામાં રહેલ પાપાણુ, વૃક્ષ, જળ ઇત્યાદિ-

માં તે તે ભાવનો અભિનિવેશ થાય છે, તેમ સર્વના આત્મારૂપ ચિન્મયતત્ત્વને પણ પોતાની અંદર રહેલ પર્વત તથા નગર ઇત્યાદિમાં તે તે ભાવનો અભિનિવેશ થઈ બળ્ય છે.^૭ જેમ ચેતન-રૂપે જણાતા શરીરને કેશ તથા નખ ઇત્યાદિમાં અચેતનપણાનો આગ્રહ બંધાય છે, તેમ સર્વના આત્મારૂપ ચિન્મયતત્ત્વને કાષ તેમજ પાપાણુ આદિમાં જડભાવનો અભિનિવેશ બંધાય છે.^૮ જેમ સાક્ષીચેતન્ય જ સ્વપ્નની અંદર (વિવર્ત ભાવે) કાષ-પાપાણુ આદિરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશ જ સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં સાકાર આદિરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^૯ જેમ નખ-કેશ અને જળ-આકાશ આદિના ધર્મને ધારણ કરનાર પુરુષનું એક જ શરીર જડ-ચેતન-રૂપ છે અને સાકાર છે, તેમ સર્વના આત્મારૂપ સત્ય તત્ત્વનું એક જ સ્વરૂપ જડ-ચેતનરૂપ અને સ્વાવર-જંગમરૂપ છે; કિંતુ તે નિત્ય અને નિરાકાર છે.^{૧૦, ૧૧} જેમ સ્વપ્નમાં દીકેલ અર્થની ભ્રાંતિ 'આ સ્વપ્ન છે' એમ જણનાર પુરુષના ચિત્તમાંથી યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં શમી બળ્ય છે, તેમ સારી પેટે જ્ઞાનને પ્રાપ્ત થયેલા પુરુષની દૃષ્ટિમાં આ જગત યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં શમી બળ્ય છે.^{૧૨} સ્વપ્નને દેખનાર માણસ પ્રાતઃકાળમાં જગી બળ્ય છે, એટલે સ્વપ્નના દ્રષ્ટા અને દશ્ય વગેરે ભાવે મિથ્યા જણાય છે. તેને આ સર્વ ચિદાકાશરૂપ હતું, એવો નિશ્ચય કરી આપવાને એ પ્રયોધ જ સમર્થ થાય છે; તે જ પ્રમાણે સસારરૂપ નિદ્રામાંથી પ્રયુક્ત થયેલા તત્ત્વજ્ઞને પણ દશ્ય-દ્રષ્ટા આદિનું મિથ્યાપણું જણાઈ આવે છે, એટલે એ પ્રયોધ જ ચિદાકાશના સત્યપણાને ખતાવી આપે છે; અને તેમાં છેવટ મૌનનો જ આશ્રય લેવો પડે છે.^{૧૩} જેમ મહાસાગરમાં જળની અનેક (ચકરી-ઓ) યતી રહે છે અને શમી જતી રહે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર હજારો અને કરોડો કલ્પો-પર્વત તેની તે જ સૃષ્ટિઓ અથવા તો બીજી જ

* આ એકસોતેરમા મર્મમાં ચિદ્રૂપ તત્ત્વના

૧. વિશે અને દેહ આદિ જડભાવમાં તથા દિમાં અભિનિવેશ બંધાયા વિશે નિરૂપણ કરાશે.

દેહિની દેહરૂપે રહે છે અને ત્યાર પછી
 પાનની રહે છે. જ્યારે સમુદ્રની અંદર રહેલું
 જળ તરંગ આદિમાં પોતાના સ્વરૂપને અનેક
 પ્રકારે પ્રસારી દે છે, તેમ ચિદાકાશ પણ પોતાના
 આવારણરૂપે ચૈતન્યરૂપમાં સૃષ્ટિ આદિ અનેક
 અંતર્યામીને કદાપી લે છે. જ્યારે જનસમુ-
 દાયના નિશ્ચયને બાંધ કરતાં તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની
 દૃષ્ટિમાં આ જગત યથાર્થિતપણે રહ્યા છતાં
 સદા નિર્વિંકાર પરબ્રહ્મરૂપ છે. 'હું' તરંગરૂપ
 નથી, પરંતુ જગરૂપ છું. એવું જ તરંગે યુક્તિ
 વડે અણુયું, તેના પછી તરંગભાવ ક્યાં રહ્યો? જગમાં
 યથા તરંગના ભાવની પેઠે બ્રહ્માંથી જ
 આ જગતનો આભાસ થાય છે. જમ તરંગ અને
 તરંગના અભાવ એ બન્ને સમુદ્રના ધર્મો છે,
 તેમ જગતની પ્રતીતિ અને તેના અભાવ એ
 બન્ને બ્રહ્મની એક જગતની શક્તિ છે અને તે જ
 તેવે પ્રકારે સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ રહેલું છે. હે
 રામચંદ્રજી! પોતાના ચિદ્રૂપને નહિ છોડનાર
 ચિદાકાશનું મનઃસમશ્લિષ્ટી ઉપાધિમાં સ્વપ્નની
 પેઠે પ્રતિબિંબ પડે છે, ત્યારે ઉપાધિવાળું જ
 કાંઈ સ્વરૂપ ખડું થાય છે, તે જ 'મન', 'બ્રહ્મ',
 'પિતામહ' ઇત્યાદિ નામો વડે કહેવાય છે. એવી
 રીતે પ્રથમ પ્રબળપતિ જ નિરાકાર અને નિર્વિંકાર
 છે અને ચિન્માત્રરૂપ સંકલ્પનગરની પેઠે તે
 કારણથી રહિત છે. જ્યારે સુવર્ણનો બાળુખંધ
 બણે છે કે, 'હું બાળુખંધ નથી,' તેને પછી બાળુ-
 ખંધપણું ક્યાં રહે? તે તો શુદ્ધ સુવર્ણરૂપે જ
 રહે. જ્યારે સમશ્લિષ્ટ પ્રથમ પ્રબળપતિ આજન્મા,
 સંકલ્પમાત્ર અને કેવળ ચિદાકાશરૂપ દેહધારી
 છે, ત્યારે હું, તમે અને આ જગત ઇત્યાદિ જે
 કાંઈ ભાસે છે, તે પણ સર્વ તેવું જ છે. ચિદાકાશમાં
 શૂન્યતાની પેઠે જે કાંઈ ચૈતન્યના
 ચમત્કારો ભારી રહ્યા હોય છે, તે જ સૃષ્ટિરૂપ,
 સંહારરૂપ, સ્થિતિરૂપ, તેના વિચિત્ર પ્રવાહોરૂપ
 અને અનુભવોરૂપ છે. ચિદાકાશ પોતાની

મંત્રે જ સ્વપ્નની પેઠે પ્રથમ જ સ્વપ્ન નિર્વિંકાર
 રહે છે, તે જ હિરણ્યગર્ભાને સમુદ્રમાં જમ
 તરંગે તે જ રૂપે કે તીક રૂપે નિરંતર ફરતો રહે
 છે, તેમ બ્રહ્મમાં અત્યાદિ તથા અવતર કરીને
 સૃષ્ટિ-પ્રવચનો વિવિધ પણ ફરતો રહે છે. ચિદાકાશનો
 સુંદર વિવર્ત જ 'વિરાટ' રૂપે પડે
 કહેવામાં આવે છે અને તે વિરાટનું મત હિર-
 ણ્યગર્ભરૂપ છે. તે જ કાંઈ રીતે તે પછી સંકલ્પ-
 નગરના જેવું જ સમજવું. તે વિરાટ જ સંશ્લિ-
 રૂપ છે, તે જ સ્વપ્નરૂપ છે અને તે જ ભાવત
 અવસ્થાના વ્યાધિ-સમશ્લિષ્ટ દેહરૂપ પણ મળે રહ્યો
 છે. જમ ઘાટી સુષુપ્તિ અતિ નિદ્રાશી અધિકારના
 બળથી સ્વપ્નરૂપ બની નામ છે, તેમ આત્મા જ
 પ્રણયને વિષે અવિદ્યારૂપ અધિકારી જગતરૂપે
 અનુભવમાં આવે છે. અવતર પ્રણયરૂપી
 બ્રહ્માની રાત્રિ વિરાટરૂપ પરમાત્માના ઠેકાણે છે.
 પ્રકાશ અને અધિકાર (દિવસ અને રાત્રિ) તથા
 કાળ અને ક્રિયા એ તેના પોતાના અવગતોની
 સંધિરૂપ છે. અગ્નિ એ વિરાટના ગુણરૂપ છે,
 આકાશ મરતકરૂપ છે, અંતરિક્ષ નાભિરૂપ છે,
 પૃથ્વી ચરણરૂપ છે, સૂર્ય તથા ચંદ્ર ગણરૂપ છે
 અને દિશાઓ શ્રોતરૂપ છે. એવી રીતે એક કલ્પ-
 ના જ વિરાટને આકાર ખડી થઈ ગયેલા અનુ-
 ભવમાં આવે છે. જ પ્રમાણે સારી પેઠે વિચાર-
 થી બેતાં વિરાટનું સ્વરૂપ સમજના જણ તથા

ભવે છે, તેમ અનુભવ કરનાર ચિદાત્મા જ સત્ય અને અનુભવરૂપ એવા પોતાના આત્માને માયાના આવરણને લીધે અસત્ય જાણે માની લે છે અને તેને અમુક પરિચિત્તરૂપે અનુભવે છે.^{૨૩} વેદાંત, જૈન, સૌંખ્ય, બૌદ્ધ વગેરે મનોના ગુરુઓએ તથા અગમ શાસ્ત્રોના બેઠ કરનાર પશુપતિ અને ભૈરવ ઇત્યાદિએ પોતાનાં શાસ્ત્રોમાં જ જ વિચારે. પ્રતિપાદિત કયાં છે, તે સર્વરૂપ થઈ જઈ ને, અમારું બ્રહ્મ જ તેવી તેવી વાસનાને યોગે, તેવે તેવે રૂપે સ્ફુટ્ય છે વળી તે તે વાદીઓના પોતપોતાના નિશ્ચયને અનુકૂળ પડતું માની લીધે પારલૌકિક સુખ તથા આ લોક-સંબંધી સર્વ રૂપ, એ સર્વરૂપ બ્રહ્મ જ થઈ બચ છે. કેમકે અમુક પ્રકારનું રૂપ આપણને પ્રાપ્ત થાય, એવી રીતે તેમના આત્મામાંથી જ આશાની ઉત્પત્તિ થાય છે. બ્રહ્મના આવે લોકાત્તર મહિમા જ છે. કેમકે તે પોતે જ માયાના યોગથી સર્વશક્તિમાન થઈ રહેલ છે.^{૨૪}

वेदान्तार्हत्साल्पयसौगतगुरुव्यक्षादिब्रह्म-
दृशो ब्रह्मैव स्फुरितं तथात्मकलयास्तादात्मनित्यं
यतः । तेषां चात्मविदोऽनुरूपमखिलं स्वर्गं फलं
तद्भवत्यस्य ब्रह्मण ईदृगेव महिमा सर्वात्म यत्तद्वपुः
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પરમાર્થોપદેશ'
એ નામનો સર્ગ ૧૭૩ એ સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૧૭૪ મો ॐ

નિર્વાણપદ વિષે વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

सर्गादौ स्वप्नसंविषया चिदेवाभाति केवला ।

जगदित्यवभासेव ब्रह्मवातो जगत्त्रयम् ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-સહિના આદિકાળમાં કેવળ

* આ એકસોય વોતેરમા સર્ગમા સ્વપ્નની પેઠે જ પ્રમેદ પડે દશ્યનો આધ થઈ જતા આવશેય રહેલ ચિદા-પદપણા વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

ચિદાકાશ જ સ્વપ્નના અનુભવ પ્રમાણે બળતને રૂપે ભાસતું હોય, તેમ થઈ રહે છે. તેથી ત્રણે લોક બ્રહ્મરૂપ જ છે.^૧ સહિઓ બ્રહ્મરૂપ સાગરના તરંગ જેવી છે અને તેમાં રહેલ જ્ઞાનરૂપ અનુભવ દ્રવરૂપ છે. જીવન્મુક્ત પુરુષોને વ્યવહારસાધક માટે પ્રતીતિમાં આવતું જગત પણ બહુ કાંઈ બીજું જ સહિ હોય તેવું ભાસે છે. તો પછી તેમાં દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ બીજું ક્યાંથી હોય? જમ એક જ ચિદાકાશ નિદ્રારૂપ કાંઈ સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ બન્નેરૂપ છે, તેમ ચિદાકાશનું એક જ આત્મસ્વરૂપ દશ્ય અને અદશ્ય એ બન્નેરૂપે રહેલ છે.^૨ જે આ જગતનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે, તો તે બ્રહ્મત-માં સ્ફુટી આવતા સ્વપ્નનગરના જેવું કેવળ બાધિત અને સ્ફુર્તિરૂપે આભાસમાત્ર જણાય છે; તો પછી તેમાં વિવેકી પુરુષને કેવી આસ્થા હોય? સહિનું સ્વરૂપ અને તેનો અનુભવ સહિના આરંભકાળમાં પ્રતીતિમાં આવે છે. જે તેનું યથાર્થ સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે, તો આ જગત બ્રહ્મતમાં બાધિતરૂપે સ્ફુટી આવતા સ્વપ્નનગરના જેવું બાધિત જણાય છે.^૩ જમ સ્વપ્નનગર સંબંધી બુદ્ધ બુદ્ધ પ્રકારની વાસનાઓ સ્વપ્નસમયે સત્ય જણાય છતાં બ્રહ્મત અવસ્થામાં તે અસત્ય છે, તેમ બ્રહ્મત સંબંધી વાસનાઓ વિશે પણ સમજવું.^૪ કદાચિત્ બીજું કાંઈ પ્રકારે પ્રતિપાદન કરી દરશવું કાંઈ બીજું જ કારણ અહીં કલ્પવામાં આવતું હોય, તો પછી બીજું કલ્પનાઓની અપેક્ષાએ બધેએસતી થતી બ્રાતિ-માત્રપણાની કલ્પના શા માટે ન કરવી? સ્વપ્ન-સહિની પેઠે બ્રહ્મતસહિ સંબંધી આ પોતાની બ્રાતિ તો અનુભવ વડે જ સિદ્ધ છે. જે કાંઈ બીજું કારણ કલ્પવામાં આવે, તો પણ તે અનુ-માન વડે સિદ્ધ કરી શકાય. હવે અનુમાન કયા અનુભવથી અધિક થઈ શકે તેમ છે? મનુષ્ય પોતાની ઇષ્ટ સહિને સરજવાને અને અનિષ્ટ

સૃષ્ટિને નિવારવાને સમર્થ થઈ શકતો નથી. વળી તેણે પ્રથમ વિચારી રાખેલા વિષય તેને નિશ્ચય-પૂર્વક જ દેખાય તેમ પણ બનતું નથી; કિંતુ વખતે બીજા પ્રકારે પણ તે અકસ્માત્ તેના જોવામાં આવે છે. આ વાત અનુભવસિદ્ધ છે. જો સૃષ્ટિ કોઈ બીજા કારણને અધીન જ હોય, તો પછી મનુષ્યો તેવી સાધનસંપત્તિ મેળવી પોતાની ઘટ સૃષ્ટિને રચે, અનિષ્ટ સૃષ્ટિને નિવારે અને કશું પણ અકસ્માત્ દેખે નહિ. પરંતુ એ વાત કોઈ પણ રીતે ખરાખર ઘટતી નથી. તેથી આ દૃશ્ય સ્વપ્નશૈલીની પેઠે બ્રાંતિસ્વરૂપ જ છે.^૮ જ્ઞાનનો ઉદય થયો વિના નિર્વિકલ્પ સમાધિ થાય, તો તે પણ પરમ જડતારૂપ છે અને સવિકલ્પ સ્થિતિ થાય, તો તે પણ સંસારરૂપ જ છે. તેથી કદાચિત્ ધ્યાન કે સમાધિનો લાભ થાય, તો પણ જ્ઞાન યથા વિના તે કોઈ પુરુષાર્થરૂપ સંભવતુ નથી.^{૧૦} જો સવિકલ્પ ધ્યાન હોય, તો તે સંસાર જેવું જ છે. જ્ઞાન યથા વગર તે જો નિર્વિકલ્પ હોય, તો તે પણ પાપાણના જેવું પરમ જડરૂપ છે. મોક્ષ કોઈ પાપાણ જેવી જડ સ્થિતિરૂપ કે વિકલ્પાત્મક સંભવતા નથી.^{૧૧} પાપાણના જેવી જડ નિર્વિકલ્પ સમાધિ વડે બીજું કશું પણ પ્રાપ્ત થતું નથી. પોતાની નિદ્રા વડે શું મળે છે!^{૧૨} સૃષ્ટિનો અત્યંત અસંભવ છે. તેથી સારી રીતે જ્ઞાનનો ઉદય થતાં વિવેકી પુરુષની દૃષ્ટિમાં સર્વ દૃશ્ય બ્રાંતિમાત્ર ભાસે છે. જીવન્મુક્તપણાનો ઉદય થયો તે જ વાસ્તવિક રીતે નિર્વિકલ્પ સમાધિ કહેવાય છે. તે જ અનંત નિર્વાણરૂપ છે અને તે જ મોક્ષ કહેવાય છે. અનંત સુપુષ્પિના જેવી તુરિય અવસ્થા પણ તેને જ કહે છે અને તેમાં યથાસ્થિતપણે રહી જોબને નહિ પામતાં સર્વના પ્રકાશક આત્મારૂપે સ્થિતિ રાખવામાં આવે છે.^{૧૩-૧૫} જ્ઞાનમાં સારી રીતે એકરસ થઈ જવું તે ધ્યાન કહેવાય છે. વળી દૃશ્યનો અત્યંત અસંભવ છે. તેથી આત્મસ્વરૂપને યથાર્થ

ઝોળખવું તેને જ શ્રુતિઓ તથા તત્ત્વવેતાઓ પરમપદરૂપ કે પરમપુરુષાર્થરૂપ કહે છે.^{૧૬} એ સ્થિતિ કોઈ પાપાણના જેવી જડ નથી, તેમ સુપુષ્પિ જેવી પણ નથી. તે નિર્વિકલ્પ કે સવિકલ્પ નથી, તેમ સાંવ શૂન્ય પણ નથી.^{૧૭} તે દૃશ્યના અત્યંત અસંભવરૂપ છે તથા આદિ અનુભવરૂપ છે. એ બ્રહ્મ જ સર્વરૂપ છે અને અપવાદદૃષ્ટિથી જોઈએ તો તે કશારૂપ નથી. કે પ્રિય રામચદ્રજી! જે બ્રહ્મના જેવો નિર્વિકાર હોય છે, તે જ તેને દેખે છે.^{૧૮} જ્યારે સારી રીતે પ્રયોધનો ઉદય થાય છે, ત્યારે જ પરમનિર્વાણની પ્રાપ્તિ થઈ કહેવાય છે. તે દશામાં આ જગત યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં પ્રલય જેવી અભાવ-સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.^{૧૯} તેમાં આ એકતા કે અનેકતાની કલ્પના નથી; તેમાં કશું પણ નથી અને તેમાં કશાનો સંભવ પણ નથી. સર્વ સદ્-અસદ્ વસ્તુઓની સીમાના અંતરૂપ તે જ તત્ત્વ કહેવાય છે.^{૨૦} દૃશ્ય અત્યંત અસંભવિત છે, એમ માનવાથી શુદ્ધ બોધનો ઉદય થાય છે અને તેથી સર્વ વિક્ષેપથી રહિત થવાય છે. પછી શાંતપણે જો કોઈ નિરાંતશય આનંદરૂપે સ્થિતિ રાખી રહેવું તે જ પરમપદરૂપ છે, એમ તમે સમજો.^{૨૧} એ શુદ્ધ બોધ સર્વોત્તમ ધ્યાનરૂપ છે. શાસ્ત્રપરિચયથી પદ-પદાર્થને બધી શકનાર, બુદ્ધિમાન અને નિરાંતર મોક્ષના ઉપાયરૂપ આ શાસ્ત્રને વાંચનાર શુદ્ધ અધિકારી પુરુષ તેને અધ્યાત્મ-શાસ્ત્રના વિચારથી થયેલ જ્ઞાનરૂપ ઉપાધ વડે મેળવી શકે છે. બીજા કશા ઉપાયથી તેની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તીર્થાટન વડે, દાન વડે, સ્નાન વડે, બીજા વિધા વડે, ધ્યાન વડે, તપ વડે, યોગ વડે કે યજ્ઞ વડે તેની પ્રાપ્તિ થતી નથી.^{૨૨-૨૪} આસત્યરૂપે ભાસતું અનિર્વચનીય દૃશ્ય બ્રાંતિમાત્ર છે અને મિથ્યા છતાં બધે સત્ય હોય તેવું ભાસે છે. જ્યમ નિદ્રાભાવથી રહિત ચિદાકાશ સ્વપ્નરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશ જ જગતને

આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૫} જે બ્રાંતિ હોય તે કોઈ દિવસ તપ-તીર્થ આદિ વડે ચાંત થતી નથી. જો કે તપ-તીર્થ આદિ વડે સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે, પણ તે વડે મુક્તપણાનો લાભ મળતો નથી.^{૨૬} આ જગતમાં જે સારી શુદ્ધ બુદ્ધિ વડે અધ્યાત્મશાસ્ત્રના અર્થનો વિચાર કરવામાં આવે, તો તેથી થયેલ આત્મજ્ઞાનરૂપ મોક્ષના ઉપાયથી જ જે બ્રાંતિ શાંત થાય છે-બીજા કરાચી થતી નથી.^{૨૭} જેમ સૂર્યના પ્રકાશથી અધકારમય રાત્રિ ક્ષય પામે છે, તેમ અત્યંત પ્રકાશ આપનાર નિર્મળ શાસ્ત્રાર્થ વડે આ સર્વ બ્રાંતિ નિવૃત્ત થાય છે.^{૨૮} જેમ પવનની અંદર તેની ચપળતા રહી છે અને જળની અંદર દ્રવપણું રહ્યું છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને લયના આભાસો પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૯} જેમ વડનાં બીજ આદિ દ્રવ્યોમાં વડનો આકાર ધારણ કરવાની ચમત્કૃતિ અંદર જ રહી છે અને પવનમાં જેમ અહર્નિય તેની ચલનશક્તિ રહેલ છે, તેમ શબ્દબ્રહ્મરૂપી ચિદાકાશની અંદર આ જગતની યથાસ્થિત સૃષ્ટિ તથા તેની સ્થિતિ અનન્યરૂપે રહેલ છે અને છેવટ તેમાં જ તે લય પામી જાય છે.^{૩૦}

દ્રવ્યસ્ય હૃદયે ચમત્કૃતિર્નિજા નમસ્વતઃ
સ્પન્દ ઇવાનિર્ગ યથા । યથા સ્થિતા સુષ્ટિરિયં
તથાસ્થિતા ભયં નમસ્વંતરનન્યરૂપિણી ॥ ૩૦ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'નિર્વાણપદેશ'
જે નામનો સર્ગ ૧૭૪ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૭૫ મો

ચિદાકાશ જ અજ્ઞાનથી જગતરૂપે
ભાસે છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

સ્વપ્રામામઘં ચિદ્વ્યોમ કારણં દેહમંવિદામ્ ।

દશ્યાન્યતા સંમતશ્ચિદ્વ્યોમ્નસ્તત્કુતો વપુઃ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-સર્વના આદિકારણરૂપ

ચિદાકાશ સ્વપ્નની પેઠે નિવર્તભાવને પામીને

દશ્યભાવને ધારણ કરી લે છે. તે જ જીવોને દેહના

તાદાત્મ્યપણાનો અધ્યાસ થવામાં અુપ્પ કારણ-

રૂપ થાય છે. હવે પ્રથમ આરંભસમયમાં જ

દશ્ય જવી કોઈ પણ બુદ્ધિ વસ્તુ જ નથી, તો તે

ચિદાકાશના દહરૂપ કેમ થઈ શકે ? હે નિષ્પાપ

રામચંદ્રજી ! સૃષ્ટિના આદિકાળમાં આ સર્વ

સ્વપ્નના અનુભવ જવું જ છે. તે વિના બીજ

પ્રકારે આ સૃષ્ટિ અને પરલોક દેખાતાં છતાં પણ

સિદ્ધ થઈ શકતાં નથી.^૧ સ્વપ્ન-સ્ત્રીના સમાગમની

પેઠે આ દશ્ય ચિત્ત્યા છે, કેવળ શાંત ચિદાકાશ-

રૂપ છે. અનુભવરૂપ ચિદાત્મા જ અવિદ્યાને લીધે

આ પ્રમાણે અસત્ય જગતરૂપે ભાસે છે.^૨ જે કોઈ

આ જગતરૂપે ભાસે છે, તે શૂન્ય, સ્વચ્છ, અનાદિ,

અનંત અને નિર્મળ ચિદ્ધાતુરૂપ છે. જ્યાં

સુધી પરમાત્માનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન ઝોળખવા-

માં આવે, ત્યાં સુધી તે અવિદ્યારૂપ તથા સંસારી

જીવરૂપ પ્રતીતિમાં આવે છે. પરંતુ જે તેનું

વાસ્તવ સ્વરૂપ ઝોળખવામાં આવે, તો જીવમાત્ર

અને દશ્યભાવ ટળી જાય છે અને તે પરબ્રહ્મરૂપ

જ જણાય છે. કેમકે અનાદિ અને અનંત એવા

શુદ્ધ ચિદાકાશની અંદર અવિદ્યા આદિ મેલ

ક્યાંથી હોય ?^૩ જે શુદ્ધ સાક્ષીચેતન્ય છે, તે જ

* આ એકસેપ્ત યોગેના સર્ગમાં બધા સુધી મૂર્ખતા હોય ત્યાં સુધી ચિદાકાશ જ વિનાકાળે કેમ જાણે જગતરૂપે થઈ રહેવ હોય તેમ ભાસે છે અને શાસ્ત્ર વડે મૂર્ખતાની નિવૃત્તિ થતા ચિદાત્મા બંધથી રહિત (મુક્ત) થઈ જાય છે, એ વિષે વર્ણન આવશે.

સ્વપ્રતનગરરૂપ છે અને જ ચિદાકાશ છે તે જ જગત-
રૂપ છે. તે પછી સૃષ્ટિના આદિકાળમાં પૃથ્વી
આદિના સંભવ જ ક્યાં છે? જીવ ચિદાકાશરૂપ
અને જીવરૂપે ભાસતા ચિદાકાશની સૃષ્ટિમાં જ
પૃથ્વી આદિ નામે તથા 'મન' અને 'બુદ્ધિ' આદિ
રૂપનાઓ કરવામાં આવ્યાં છે.^૧ જળમાં જમ
રંગ હોય છે અને પવનમાં જમ ચલનશક્તિ
હી હોય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર બુદ્ધિપૂર્વક
હિ પણ સ્વાભાવિક રીતે જ જગતનું જ્ઞાન થાય
અને તે નિરાધાર છે.^૨ જગતનું જ્ઞાન થયા
છી ચિદાકાશ જીવભાવ વડે તેની અંદર પ્રવેશ
થો અને 'હું હિરણ્યગર્ભ' જગતનો સર્જનાર
'એવા અભિમાનને તથા ઔર્ધ્વચને ધારણ
થું'. પછી, તેણે બુદ્ધિ આદિની અને પૃથ્વી
આદિની કલ્પના કરી. એ કલ્પના સદૃશ અને
મનસદૃશ છે તથા ચિદાકાશના એક વિવર્તરૂપ
અને તેનું જ 'સૃષ્ટિ' એવું નામ પણ છે. તેથી
જગત ચિદાકાશરૂપ જ છે-બીજું કશું નથી.^૩
પ્રિય રામચંદ્રજી! આ પ્રમાણે વાર્તાવિક
સિદ્ધિએ જોતાં કશો પણ વિવર્ત જ નથી, પણ જે
ઈ છે તે સ્વચ્છ ચિદૃશપતર છે. જે ચિન્માત્ર-
તરવ એક છે, તેની કલ્પના જ આ જગતને
બાકારે પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતા વડે જ
મસરી રહેલ છે.^૪ ચિદાકાશ ચિદાકાશની અંદર
બાવી રીતે રહેલ છે તથા જગતનું મૂળસ્વરૂપ
પૂર્ણચિદાકાશ જ છે. જેમ સ્વપ્રાવરણમાં સાક્ષી-
રૂપે જ નહીં ચિત્તરૂપ અને દશરૂપ થઈ રહ્યું
હાય તેવું જણાય છે, તેમ એ પૂર્ણ ચિદાકાશ જ
(જગતમાં પણ) જાણે ચિત્તરૂપ અને દશરૂપ
થઈ રહેલ હોય તેવું જણાય છે.^૫ બીજા પ્રકારે
કઈ રીતે કારણની સિદ્ધિ થી શકતી નથી અને
સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં બીજું કશું સત્ય કારણ
નથી; તેથી પોતાનો આત્મા જ પોતાની એ

ચિદાકાશને દશરૂપે દેખે છે.^૬ સ્વપ્રતની પેઠે જ
આ દશરૂપ (દેખાતાં છતાં) આકાર આદિ ધર્મો-
થી રહિત છે અને સ્વપ્રતમાં તથા આ જગતમાં
કશો પણ બીજો ભેદ નથી. તેથી સિદ્ધ થાય છે કે,
સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે અને તેની અંદર આકાશ
આદિની પેઠે શૂન્યતા (દશ્યનો અભાવ) રહેલ
છે.^૭ આ પરબ્રહ્મ સર્વ રૂપથી રહિત છે અને
એક જ પોતે પોતાના સાવાત્મ્યમાવથી અ
અનકરૂપે થઈ રહેલ છે.^૮ આ વાત સ્વપ્ર
અનુભવાય છે. આત્મા જ પોતે જાણે સ્વપ્ર
થઈ રહ્યો હોય, તેમ તે વખતે જણાય છે.
અનેકરૂપે દેખાતાં છતાં એકરૂપ જ છે. તે જ પ્રમ
આ સર્વ અનેકરૂપે દેખાતાં છતાં એક નિમ
શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપ છે.^૯ બ્રહ્મ જ પોતે પોતાના સ્વરૂ
ની અંદર ચિદાકાશને લીધે જાણે જીવભાવને કલ
લે છે અને પોતાના સ્વચ્છ રૂપને નહિ છોડ
છતાં જાણે મનરૂપ બની ગયું હોય તેવું થઈ જ
છે. પછી તે મન:સમહિરૂપે આ સર્વ પ્રપંચ
વિસ્તારી દેવું હોય તેમ ભાસે છે; પરંતુ વસ્
તાએ જોતાં તે ચિન્મય હોવાથી ચિદાકાશરૂપ
છે. આમ, તે જાણે જગતરૂપે થઈ ગયું હોય તે
જાણાય છે અને અવિકારી છતાં જાણે વિકા
રૂપ તેમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૦, ૧૧} મન
હિરણ્યગર્ભરૂપ છે અને તે સૃષ્ટિના દશ્ય-
અંદર રહી નિરંતર સર્વને હિતપ્ર કરે છે તર
તેનો સંહાર પણ કરે છે.^{૧૨} જેમ સ્વપ્રતની અંદર
નિરાકાર ચિત્ત સ્વપ્રતસહિરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે
તેમ પૃથ્વી આદિથી રહિત એ મનરૂપ બ્રહ્મ
પોતાના નિરવયવ દશ્યની અંદર જાણે લોકરૂ
થઈને તેવે રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે અથવા બીજા
પ્રકારે પણ તેની પ્રતીતિ થાય છે.^{૧૩} એક અં
નિરાકાર એવું એ મન દેહરૂપે, જગતરૂપે તથા
અહંકારરૂપે, અનંતરૂપ બની જાય છે અને પોતાના
મૂળ અધિષ્ઠાનરૂપ પૂર્ણ શુદ્ધ સ્વરૂપને અવિ
વડે ઢાંકી દઈ, બોધ તથા અબોધ એ

(૪૬ ચેતનરૂપ) થઈ જાય છે. ^{૨૧} આહીં પૃથ્વી આદિ કશું નથી, દેહ પણ નથી અને બીજા દશ્યભાવ પણ નથી; પરંતુ સાત ચિદાકાશરૂપ મન જ જગતને રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૨૨} આવી દૌષ્ટવડે જોઈએ તો પણ વિચાર કરતાં આ કશું નથી; કેવળ એકરસ ચિન્માત્રતત્ત્વ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતા વડે આવે પ્રકારે ભાસે છે. ^{૨૩} જ્યાં વાણી પહોંચી શકતી નથી તે અવલુચ્ય સ્વરૂપને જાણખી લઈ, જીવન્મુક્ત પુરુષ મૌની (નિશ્રેય) થઈ રહે છે અને તે વ્યવહારમાં પ્રવૃત્ત છતાં ચિદાકાશરૂપ થઈ રહી મૌનીના જેવી સ્થિતિને ધારણ કરે છે. ^{૨૪} પ્રભુધને પામેલા એ ઉત્તમ પુરુષ મૌનનો આશ્રય લે છે અને અનત અપાર, નિઃસ્ત્રીમ અને નિરતિશય આનંદધન ચિન્માત્રતત્ત્વરૂપ થઈ જાય છે. ^{૨૫} જમ જળની અંદર અજ્ઞાનપૂર્વક (સ્વાભાવિક રીતે) દ્રવપણાને લીધે આવતું (અકરી) આદિની ઉત્પત્તિ થાય છે, તેમ બ્રહ્મની અંદર સ્વાભાવિક રીતે જ પોતા વડે જ ૪૬ જેવાં બુદ્ધિ તથા ચિત્ત આદિ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે. ^{૨૬} જમ પવન અબુદ્ધિ-પૂર્વક (બુદ્ધિપૂર્વક નહિ કિંતુ સ્વાભાવિક રીતે જ) અસનશક્તિને ઉત્પન્ન કરે છે અને તે તેનાથી અભિન્ન છે, તેમ પરમાત્મા બુદ્ધિ આદિને સ્વાભાવિક રીતે જ ઉત્પન્ન કરે છે અને તે તેનાથી અભિન્ન છે. ^{૨૭} જમ વાયુના સ્વરૂપથી કાંઈ તેની અસનશક્તિ ભિન્ન નથી, તેમ ચિન્માત્ર છતાં ચિદાભાસ કહેવાતા અવિનાશી જીવો કાંઈ પરમાત્માના સ્વરૂપથી ભિન્ન નથી. ^{૨૮} હે જ્ઞાનીઓ-માં શ્રેષ્ઠ! ચિદાકાશ, બ્રહ્મ, ચિન્માત્ર, આત્મા, ચેતન્ય, મહાન, પરમાત્મા છતાંદિ સર્વ પર્યાયો અદ્વિતીય પરમતત્ત્વના જ છે. ^{૨૯} બ્રહ્મ (અવિદ્યાના આવરણને ચોગે) ચક્ષુની પેઠે ઉન્મેષ તથા નિમેષ (આંખ મીંચવી ને ઉઘાડવી તે)ને ધારણ કરે છે તેમજ પવનની પેઠે ચપળતા તથા નિશ્ચિતતાને પણ તે જ ધારણ કરે છે. ^{૩૦} બ્રહ્મનો

જેવો પ્રલયરૂપ નિમેષ છે, તેવો જ સૃષ્ટિરૂપી ઉન્મેષ પણ છે અને તે જગત કહેવાય છે. દશ્ય એ એક પરબ્રહ્મનો ઉન્મેષ (આંખ ઉઘાડવી) છે અને દશ્યનો પ્રલય તેના નિમેષરૂપ (આંખ મીંચવી) છે. જમ નેત્રગોલકમાં ઉન્મેષ-નિમેષનો લય થાય છે, તેમ બ્રહ્મમાં એ બન્નેનો લય થાય છે. આથી, એક નિરાકાર બ્રહ્મ જ અવશેષ રહે છે. ^{૩૧} નિમેષ અને ઉન્મેષ (ઉત્પત્તિ અને પ્રલય) એ બન્નેમાં નિર્વિકાર પરબ્રહ્મ એક જ સ્થિતિમાં રહે છે. ચિદાકાશમાંથી દશ્યના અસ્તિત્વનું અને તેના અભાવનું સ્ફુરણ થાય છે, તેથી દશ્ય સત્ અને અસત્ કહેવાય છે અને ચિદાકાશ સદાકાળ કેવળ સત્તારૂપ (સત્ય) છે. ^{૩૨} વસ્તુનાં જોતાં નિમેષ કાંઈ ઉન્મેષથી ભિન્ન નથી અને ઉન્મેષ કાંઈ નિમેષથી ભિન્ન નથી; કમક એ બન્નેને અધિષ્ઠાનદૃષ્ટિ વડે જોઈએ તો તે એક જ છે. તેવી જ રીતે સૃષ્ટિરૂપ શરીરને ધારણ કરનાર શબ્દબ્રહ્મની દૃષ્ટિ વડે જોઈએ તો સૃષ્ટિ તથા પ્રલય એ બન્ને એકરૂપ છે. ^{૩૩} માટે આ સર્વં યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં શાંત પરબ્રહ્મરૂપ છે, એમ તમે સમજો. તે ઉત્પન્ન જ થયું નથી, જન્મ-જરા આદિ વિકારથી રહિત છે, શાંત આકાશરૂપ છે અને પરબ્રહ્મની સાથે એકરસરૂપે જ રહેલ છે. ^{૩૪} આકાશ જમ પોતાના વાસ્તવ રૂપમાં રહ્યા છતાં શ્યામરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ ચિદાકાશ પણ જાણે દશ્યરૂપ થઈ રહ્યું હોય તેવું દેખાય છે. ચિદાકાશનો વિવર્ત જ આવે રૂપે ભાસે છે અને જગત એ એક તેવું શરીર છે. ^{૩૫} આ દશ્ય ઉત્પન્ન થયું નથી, તેનો નાશ પણ થતો નથી, તેમ તે અનુભવમાં પણ આવતું નથી; કિંતુ અદ્વિતીય જેવું ચિદાકાશ કેવળ પોતાના સ્વરૂપની અંદર પોતે જ અમલારને ઉત્પન્ન કરે છે. ^{૩૬} મહાચિદાકાશરૂપી મણિની આ દશ્ય નામની એક પ્રજા (કાન્તિ) પોતાના ઉત્પત્તિસ્થાનરૂપે એના ચિદાકાશરૂપી

મણિથી જુદી નથી. એ કે તે જુદા જવી લાગે છે, તો પણ જેમ સૂર્યના પ્રકાશથી તેની ગરમી જુદી નથી, તેમ તે ચિદાકાશથી જુદી નથી.^{૩૭} એ કે નાના પ્રકારે સ્થિતિવાળું આ સર્વ ચિત્તમાં સ્ફુરે છે, તો પણ તે સર્વ પરમ મંગલમય એક શાંત પરબ્રહ્મરૂપ જ છે. જેમ સુષુપ્તિ સ્વપ્નના જવી પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ બ્રહ્મ જ સૃષ્ટિ જવું જણાય છે.^{૩૮} સત્ય હો કિંવા અસત્ય હો, કાયે હો કિંવા કારણ હો, પણ જ દેશકાળમાં જેવે પ્રકારે ચિદાકાશ તેને પસારી દે છે, તેવે પ્રકારે તે ચિદાભાસને અનુભવમાં આવે છે. પછી તે સત્ય હો કે અસત્ય હો, તે વિચારનું કંઈ કામ નથી.^{૩૯} બીજે કોઈ પ્રકારે જગતનો જકભાવ ધટતો નથી. તેથી જગતનું કંઈ પ્રધાન-પરમાણુ આદિ કારણ કદપવામાં આવતું હોય, તો પણ સ્વપ્નરૂપ આ પ્રપંચ જગતરૂપે થઈ રહેલા પરમાત્માનું જ સ્વરૂપ છે. એટલે એ વિના બીજે પ્રકારે કંઈ પણ બીજું ધટતું નથી.^{૪૦} પ્રમાણની ગતિ જ્યાં નથી પહોંચતી એવા પરબ્રહ્મમાંથી આ જગત અભિન્નરૂપે ઉદય પામેલ છે, તેથી એ જગત પણ પ્રમાણને ઉદયધીને અનિર્વચનીયપણે રહેલ છે. આમ, વસ્તુતાએ બેતાં કરું પણ થયું જ નથી.^{૪૧} જતું ચિત્ત જ વિષયમાં રસિક હોય છે, તેના ભાવને (મનની લાગણીને લીધે) તે પ્રાપ્ત થાય છે. આથી, એક બ્રહ્મમાં જ રસિક રહેનાર ચિત્ત બ્રહ્મભાવને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૪૨} મનુષ્યનું ચિત્ત હંમેશાં જેની અંદર લાગ્યું રહે છે અને ઇન્દ્રિયો પણ જેમાં પરાયણ

તે જ પરમાર્થદષ્ટિ વડે સત્ય ભાસે છે. સદા-ચારને લીધે વ્યવહાર માટે એ કે તે બીજી ક્રિયા પણ કરે છે, પણ, તેમાં તેના અભિનિવેશ હોતો નથી.^{૪૩} એ જગત વિષે મારા વર્ણવેલા ક્રમ પ્રમાણે સંપૂર્ણ રીતે વિચાર કરવામાં આવે, તો સર્વ સત્તામાત્ર જેવામાં આવે છે અને દ્વિત્વ-એકત્વ આદિ કશી પણ કદપના છે જ નહિ.^{૪૪} જેઓ અદૃશ્ય બ્રહ્મને જ દૃશ્યરૂપ, સ્પર્શરૂપ, અસ્પર્શરૂપ, સાકાર અને નિરાકાર સમજે છે, તેમની દષ્ટિમાં કોઈ દેશ-કાળમાં કતો કે ભોક્તા જીવ છે જ નહિ; તેમ સાવ નથી એમ પણ નથી. કેમકે જીવ બ્રહ્મરૂપે અવશેષ રહે છે.^{૪૫} જેમ અજ્ઞાની પથિકને વિકટ માર્ગમાં ચોરની બ્રાંતિ ઉત્પન્ન કરવાને કોઈ ધુંપડું રહ્યું હોય છે, તેમ પોતાના સ્વરૂપની અંદર અનાદિ, અનંત, એકરસ શાંત બ્રહ્મ જ આવે જગતને રૂપે રહેલ છે.^{૪૬} નિષ્કલંક બ્રહ્મ જ બુદ્ધિ આદિરૂપ (બુદ્ધિ-સમૃદ્ધિરૂપ હિરણ્યગર્ભ આદિ જગતને આકારે) થઈ રહેલ છે. જેમકે જ શાંત આકાશ છે તે જ શૂન્ય છે, એમ તમે સમજો.^{૪૭} જેમ આકાશની અંદર મસલાં-મેવાળાના જેવા આકારો વર્ગે સત્-અસત્રૂપે અનિર્વચનીયપણે બણે તેનાથી જુદા રહ્યા હોય તેવા ભાસે છે, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર બુદ્ધિ આદિની સ્થિતિ સમજવી.^{૪૮} જેમ આકાશની અંદર શૂન્યપણું અભિન્નરૂપે રહ્યું છે, તેમ સત્તા-સામાન્યરૂપ પરબ્રહ્મની અંદર બુદ્ધિ આદિ, દેહ આદિ અને સંકલ્પ આદિ અનેક પદાર્થો અભિન્નરૂપે રહ્યા છે.^{૪૯} સુષુપ્તિમાંથી

પ્રિય રામચંદ્રજી! તેનો કુશો વિવર્ત પણ છે જ નહિ; તે તો સ્વચ્છ સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ રહેલ છે.^{૫૩} ચિદાકાશ ચિદાકાશની અંદર પોતાના નિર્ભણ સ્વરૂપે જ રહેલ છે અને તે યથાર્થિત-પણે રહ્યા છતાં સ્વમ્ભવી પેઠે બધે જડ દરચરૂપ થઈ રહેલ હોય તેમ ભાસે છે.^{૫૪} પરબ્રહ્મ સિવાય બીજી વસ્તુની બીજી કોઈ પણ પ્રકારે ઉત્પત્તિ નથી તથા બીજું કોઈ સત્ય કારણ પણ નથી. પ્રથમ ચિદાકાશ પોતાના આત્માને જ દરચરૂપ દેખે છે.^{૫૫} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જ નિરાકાર એવા ચિદાકાશનું પોતાનું સ્વરૂપ જ દરચરૂપ ભાસે છે અને તે ખરી રીતે જોતાં સ્વમ્, સંકલ્પ તથા મિથ્યા જ્ઞાનની પેઠે કેવળ ભ્રમરૂપ છે.^{૫૬} એ દરચરૂપ સ્વમ્ભવી પેઠે સર્વધર્મથી રહિત એવા ચિદાકાશરૂપ જ છે; ધર્મકે તેમાં કોઈ પણ ધર્મ રહ્યો નથી. પરમાર્થરૂપ વસ્તુનો વિકારી અને ધર્મવાળો આકાર અવિદ્યારૂપી મેલને લીધે જ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૫૭} માટે એ દરચરૂપ સ્વમ્ભવગરના બેવડું છે, ધર્મવાળું પ્રતીતિમાં આવતાં છતાં ધર્મરહિત છે, અધિષ્ઠાનચૈતન્યથી અભિન્ન છે અને નિરંતર અભિવેદીઓને આવે જગતને આકારે રહેલ હોવાય છે.^{૫૮} સ્વમ્ભવવર્તની પેઠે દરચરૂપ સ્વચ્છ અધિષ્ઠાનચૈતન્યરૂપ છે. તે પોતાના અધિષ્ઠાનથી જરા પણ બુદ્ધ નથી; માટે ચિદાકાશરૂપે અવશેષ રહેનાર ચિદાકાશ આકાશથી પણ અતિસૂક્ષ્મ છે. પરબ્રહ્મ સર્વરૂપથી રહિત છે અને તે જ આ દરચરૂપ બની જઈ સૃષ્ટિરૂપે થઈ રહેલ છે.^{૫૯, ૬૦} આ વાત સ્વમ્ભમાં અનુભવમાં આવે છે. તે સમયે આત્મા જ સ્વમ્ભવગર આદિરૂપ થઈ રહેલ ભાસે છે; બાકી સ્વમ્ભમાં રચાયેલ નગર, આદિ સૃષ્ટિ કંઈ સત્ય હોતી નથી.^{૬૧} ઘર આદિ પદાર્થોના કંઠનાડીના છિદ્ર આદિ પ્રદેશમાં અત્યંત અસંભવ છે, તેથી પ્રથમ દીઠેલ છે તે જ આ ઘર આદિ છે, એવી પ્રત્યક્ષિમાં સંભવતી નથી; તેમજ તેમાં સ્કાર કે સ્મૃતિની પણ સત્તા હોતી નથી.^{૬૨}

માટે એ ત્રણેને છોડી દઈ, બ્રહ્મસત્તાનું નિદ્રાદોષને લીધે જ કંઈ અન્યથા ભાન થાય છે, તેની દીકલા અર્થની સમાનતા ઉપરથી મૂઠોએ સ્મૃતિ આદિ સજ્જાઓ કલ્પી છે, એમ સમજવાનું છે.^{૬૩} જેમ જળની અંદર તરંગો વારંવાર ઊડતા રહે છે અને પાછા તેમાં જ લયને પ્રાપ્ત થતા રહે છે તેમ સર્વ દરચરૂપ અધિષ્ઠાનરૂપ ચિદાકાશમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને પાછું તેમાં જ લય પામી બધું છે આથી તે દરચરૂપ અધિષ્ઠાનચૈતન્યથી ભિન્ન નથી આ જગતનું પણ તે જ પ્રમાણે સમજ લેવાનું છે.^{૬૪} સર્વ વિધિઓ અને સર્વ નિયેધો સદે ભિન્નરૂપે અને મિશ્રરૂપે પરબ્રહ્મની અંદર રહેલ છે અને નથી પણ રહેલા.^{૬૫} માટે બ્રહ્મ સત્ય છે અને તે જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે. તો પછી (તેન સર્વશક્તિમાનપણાને લીધે) તેમાં શું ન હોય સત્તા જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે અને તેને લીધે સર્વ એ બ્રહ્મસત્તારૂપ છે.^{૬૬} ભ્રમણ કરનાર બાળક ને વૃક્ષ, ગિરિ, નદી આદિના સમૂહો સાથે ન આ પૃથ્વી ભમતી લાગે છે અને બીજાઓને પૃથ્વી ફરતી નથી એમ ભાસે છે. આ બન્ને વાત પોતાની દૃષ્ટિ વડે સત્ય છે. પૃથ્વીના ભ્રમણનું પોતાને જે ભાન થાય છે તે મિથ્યા છે, એમ ભ્રમણ કરનાર બણ્ણો હોય તો પણ સ્થિરતાના અભ્યાસ વિના તેની ભમતી દૃષ્ટિ શાંત થતી નથી. તે જ પ્રમાણે જગતની ભ્રાંતિ પણ મિથ્યા છે, છતાં તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસ વિના તે શાંત થતી નથી.^{૬૭} મોક્ષના ઉપાયરૂપ એવા આ શાસ્ત્રનો (તત્ત્વજ્ઞ ગુરુને સેવા આદિથી વશ કરી, તેના મુખથી બ્યાખ્યાન કરાવી) શ્રવણ કરવાનો અભ્યાસ કરવો એ દરચરૂપ શાંતિ કરવાનો ઉત્તમ ઉપાય છે. તેના બેવડા બીજો કોઈ ઉપાય થયો નથી અને થશે પણ નહિ.^{૬૮} ચિત્તના સ્વરૂપની સ્થિતિ સંસાર સાથે નિત્ય સંબંધ રાખે છે. તેથી ચિત્ત બચત તથા સ્વમ્ભમાં રહેલું હોય ત્યારે અને તે લય પામે ત્યારે, તેને ચત્ત વડે રોકવામાં

આવે તો પણ તે રોકાતું નથી; બાકી બોધ વડે
 ખ્યારે તે બાધિત થઈ જાય છે, ત્યારે સંસારને
 ખતું નથી.^{૯૮} દર્શ્ય અને શરીર એ બન્ને વિના
 ચિત્ત નિરંતર રહી શકતું નથી. તેમની સાથે તેના
 નેત્ય સંબંધ છે. આ જન્મમાં અથવા જન્મ-
 તરમાં બોધનો ઉદય થયા પછી તે બને છેવટ
 પોતાની મેળે જ શાંત થઈ જાય છે.^{૯૯} જન્મ પવન
 નેની ચપળતા અને તેથી ચનારાં વાદળાંઓનાં
 ભ્રમ્ય, એ ત્રણે તેના કારણનો અભાવ થતાં શાંત
 થઈ જાય છે, તેમ બોધ થતાં ચિત્ત, દર્શ્ય અને
 શરીર એ ત્રણે શાંત થઈ જાય છે.^{૧૦૦} ચિત્ત, દર્શ્ય
 અને, શરીર એ ત્રણેનું કારણ અવિદ્યા છે અને
 તે શુદ્ધ બુદ્ધિવાળા પુરુષને આ શાસ્ત્ર વાંચવામાં
 આવતાં શાંત થઈ જાય છે.^{૧૦૧} પદ-પદાર્થને જાણ
 નારા વિવેકી પુરુષ ખેદને પામી જઈ જો નિવૃત્ત
 ન થઈ જાય, તો આ અંથનો જ કાંઈ પ્રથમનો
 ભાગ તેનાથી ન સમજાયો હોય તે પાછળથી તેના
 સમજવામાં આવી જાય છે.^{૧૦૨} માટે ભ્રાંતિની
 નિવૃત્તિ કરવા માટે આ શાસ્ત્ર ઉપાયરૂપ છે એમ
 તમે સમજો. તે ખીજના જુવું સાધારણ નથી
 પણ અસાધારણ છે, એમ અનુભવમાં આવે છે.
 તેથી આ મહાશાસ્ત્રનો આખો ભાગ કે અર્ધો
 ભાગ યથાશક્તિ વિચારવો એટલે દુઃખનો ક્ષય
 થાય.^{૧૦૩, ૧૦૪} જો કદાચિત્ત આ ઋષિપ્રણીત છે,
 (માટે સ્મૃતિરૂપ હોવાથી સર્વના મૂળરૂપ ઉપ-
 નિષદ આદિને વિચારીશું) એવા પ્રમાદથી આ
 શાસ્ત્રમાં રચિ ન થતી હોય, તો પછી કાંઈ ખીજ
 (ઉપનિષદ આદિ) આત્મવિદ્યાના શાસ્ત્રનો વિચાર
 કરવો.^{૧૦૫} અવિચારરૂપ અનર્થ વડે અવસ્થાને
 વૃથા ગાળવી નહિ; પરંતુ જ્ઞાનના સારરૂપ શ્રવણ
 આદિ ઉપાય વડે બોધને પ્રાપ્ત કરી લઈ દર્શ્યનો
 આત્મામાં લય કરી દેવો.^{૧૦૬} અહો! આયુષ્યની
 એક ક્ષણ પણ સર્વ રત્નો આપવાથી મળી
 શકતી નથી. તો પછી તેને વૃથા ગાળવી એ એક
 મોટો પ્રમાદ છે;^{૧૦૭} આ દર્શ્ય પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં

આવે છે, છતાં સ્વપ્નમાં આવતાં પોતાના મરણ
 અને બાધવેના વિદ્યાપતી પેટે તે જીવની સાથે
 સર્વંથા છે જ નહિ અને તેની પ્રતીતિ થતાં
 છતાં તે મિથ્યા જ છે.^{૧૦૮}

અનુમૂલમપિ ચ નો સદ્વ્યમિદં દ્રષ્ટમહિત-
 મપિ । સ્વપ્નનિજમરણ વાંધવરોદનમિવ સદિવ
 કચિતમપિ ॥ ૭૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
 પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'અદ્વૈતયુક્તિ'
 એ નામનો સર્ગ ૧૭૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૭૬ મો

ચિદાકાશના પરમાણુમાં પ્રહ્લાંડ લાસે છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

જગંતિ સંત્યસંસ્થાનિ મવિગ્યંતિ ગતાનિ ચ ।
 તત્કથામિઃ કર્યં વ્રહ્મન્ પ્રવોધયસિ મામિમમ્ ॥

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ! અસંખ્ય
 જગતો હમણાં વિદ્યમાન છે, અસંખ્ય જગતો
 હવે પછી થશે અને પ્રથમ પણ અસંખ્ય જગતો
 થઈ ગયેલ છે; તો તેની કથા વડે મને આપ
 શા માટે બોધ કરો છો ?^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—જગતરૂપી સ્વપ્નની
 અંદર શબ્દનો તથા અર્થનો જ સંબંધ છે, તે
 અતીત-વર્તમાન આદિના દષ્ટાંત વિના તમારા
 સમજવામાં બરાબર આવે નહિ, તેમજ અહીં
 શ્રવણના અધિકારી થયેલા પુરુષોને પણ તે સમ-
 જાય નહિ; તેથી મારું એ કહેવું કાંઈ વ્યર્થ નથી.
 જો કથા વાચ્યવાચકલાવરૂપે નિશ્ચિત થયેલ અર્થ
 અને શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે, તે જ અંદર
 સમજણમાં જોતરે છે. બાકી ખીજી કથા સમજતી
 નથી અને કાંઈ વ્યવહારોપયોગી પણ થતી

x આ એકસોછાતરમા સર્ગમાં ચિદાકાશના પર-
 માણુની અંદર પણ, સ્વપ્નની પેટે સ્પષ્ટિના આદિભાગમાં
 અનેક પ્રહ્લાંડો લાસે છે, એ સંબંધમાં પ્રહ્લાંડ એ
 કહેવ એવું પ્રહ્લાંડાખ્યાન વર્ણવવામાં આવશે.

નથી.^{૨૩} જ્યારે તમે વિદિતવેદ (જાણવાનું સર્વ જણે જાણી લીધેલ છે તેના) થઈ નિર્મળ એવા ત્રિકાળજ્ઞાનવાળા થશો, ત્યારે તે સર્વને પ્રત્યક્ષ રીતે દેખશો.^{૨૪} સ્વપ્નની અંદર જન્મ એવું ચિન્માત્રતત્ત્વ જ પોતે સ્વપ્નસૃષ્ટિરૂપ ભાસે છે, તેમ સ્મૃતિ અને ભાવ એવી સર્વ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ચિન્માત્રતત્ત્વ પોતે તે તે સૃષ્ટિરૂપ થઈ જાય છે, એટલે જ અંશ આહી ઉપયોગી છે; ખાદી બીજું કશું આહી ઉપયોગી નથી.^{૨૫} ચિદાકાશના પ્રત્યેક પરમાણુ ભાગમાં પણ અસખ્ય જગતો રહ્યા છે અને તેમના વ્યવહારોના સમૂહની ગણતરી કરવાને કાણ સમર્થ થઈ શકે?^{૨૬} આ સખ્યમાં ક્રમજ્ઞાન રહેવાથી તેના મકરંદ વડે વ્યાપ્ત રહેવાળા મારા પિતા પદ્મસંભવ બ્રહ્માજી એ પૂર્વે મને એક આખ્યાન કહેલ છે, તે હું તમને કહું છું; તમે તે સાંભળો.^{૨૭} પૂર્વે કાઈ એક સમયે મેં બ્રહ્માજીને પૂછ્યું કે, 'આ જગતનો સમૂહ કેટલો મોટો છે અને કયા અધિષ્ઠાનની અંદર તેની પ્રતીતિ થાય છે, તે આપ મને કહો.' આવા મારા પ્રશ્નથી તે નીચે પ્રમાણે બોલ્યા.^{૨૮}

બ્રહ્મા બોલ્યા:-હે વસિષ્ઠ ઋષિ! બ્રહ્મ જ આ સર્વ જગતરૂપ ભાસે છે. સત્પુરુષોને તે બ્રહ્મ સત્તારૂપે અનંત જણાય છે અને અવિવેકીઓને તે જગતરૂપે અનંત જણાય છે.^{૨૯} મારી પાસેથી જ્ઞાનને શોભાવે એવું આ એક શુભ આખ્યાન સાંભળો. તે બ્રહ્માંડપિંડ અથવા બ્રહ્માંડાખ્યાન એવા નામથી કહેવાય છે.^{૩૦} આકાશમાં રહેલ શૂન્યતાની પેઠે અને પવનની અંદર રહેલ શુદ્ધ ચલનશક્તિની પેઠે ચિદાકાશની અંદર ચિદાકાશથી અભિન્નરૂપે રહેલો ચિદાકાશનો એક પરમાણુ રહેલ છે. આકાશ જન્મ પોતામાં શૂન્યભાવને દેખે છે તથા પવન જન્મ ચલનશક્તિને દેખે છે, તેમ તેણે પોતાના આત્માની અંદર પોતાની મેળે જ સ્વપ્નની પેઠે પોતાનો જીવભાવ (સમષ્ટિજીવપણું) જોયો.

એ જીવ પોતાનું આકાશ જેવું અવિકારી-

પણ, અસંગપણું, પૂર્ણપણું અને સક્રમપણું નહિ છોડતા, આકાશના જેવા પોતાના સ્વરૂપને અહંકારરૂપે જોવા લાગ્યો.^{૩૧} અહંકાર પોતાના સ્વરૂપમાં બુદ્ધિભાવને જોયો અને તે બુદ્ધિ એક નિશ્ચયનું નિર્માણ કરનારી તથા માયાને અતુલ્લખ વર્તનારી છે.^{૩૨} એ બુદ્ધિ આ જગતરૂપી સ્વપ્નની અંદર પોતાના નિર્વિકલ્પ આત્માને વિકલ્પોના આરોપ વડે ઢાંકી દે છે અને એણે 'હું મનરૂપ છું' એવા મિથ્યા ભાવને પોતામાં દીધો.^{૩૩} પછી, જન્મ અવિવેકીની બુદ્ધિ સ્વપ્નના પર્વતને નિરાકાર છતાં સાકારરૂપે દેખે છે, તેમ તેણે સ્વપ્નના જેવા રહેલી અંદર નિરાકાર એવી પાંચ ધાન્દ્રયા સાકાર જોઈ.^{૩૪} આમ ચિદાકાશનો એ પરમાણુ મનેદિહની સમષ્ટિરૂપ બની ગયો અને પોતાના સ્વરૂપને ત્રિલોકીરૂપી વિરાટને આકારે જોવા લાગ્યો. તે વિરાટ અપરિચિન્ન હતો, વિસ્તીર્ણ હતો, અનેક પ્રાણીઓ વડે યુક્ત હતો, નાના પ્રકારના સ્થાવર-જંગમ જીવોવાળો હતો, કલ્પના તથા કાળ વડે સંયુક્ત હતો અને કલ્પિત એવા અન્યોન્ય સમાગમ વડે યુક્ત હતો. વસ્તુતાએ જોતાં તો એ ચિદાકાશનો પરમાણુ અને વિરાટ એ બન્નેનું સ્વરૂપ ચિદાકાશ જ છે.^{૩૫, ૩૬} પ્રત્યેક જીવ સ્વપ્નમાં દ્રશ્ય, દૃશ્ય અને દર્શન; ભોક્તા, ભોગ્ય અને ભોગ; તેમજ કર્તા, કાર્ય અને ક્રિયા-એ ત્રણ ત્રિપુટીથી મનોહર એવા ત્રેલોક્યનગરને અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલ હોય તેમ દેખે છે.^{૩૭} તેવી જ રીતે પ્રત્યેક જીવ આ જગતદૃશ્યમાં પણ દ્રશ્ય, દૃશ્ય અને દર્શન; ભોક્તા, ભોગ્ય અને ભોગ; તેમજ કર્તા, કાર્ય અને ક્રિયા-એ ત્રણ ત્રિપુટીથી મનોહર એવા ત્રણ લોકને દ્વિતીયની અંદર જણે અરીસામાં પ્રતિબિંબિત થઈ રહેલ હોય તેમ દેખે છે.^{૩૮} આવી રીતે ચિદાકાશના અંકકા પરમાણુના અતિ સૂક્ષ્મ ઉદરમાં પણ મોટા તથા વિશાળ એવા અનેક જગતો રહેલાં છે અને તે જણે જીવો વડે વધ

ભરેલા હોય તેવાં ભાસે છે^{૨૧} એ પ્રમાણે આ અવિદ્યાને અવિદ્યાને રૂપે જોવામાં આવે તો તે અનંત છે અને એ તેને પ્રકાશરૂપે સમજવામાં આવે તો તે નિર્મળ પ્રકાશરૂપ થઈ જાય છે.^{૨૨} માત્ર જગતરૂપી અનેક સ્વપ્નસમૂહને જોનારા હા એ જગતને પ્રકાશરૂપ સમજે, તો તે પોતે નો દ્રષ્ટા પણ નથી. કેમકે અદ્વિતીય પ્રકાશતા-નો દ્રષ્ટા, દશ્ય, દેવ અને કારણ એ સર્વ ક્યાં હોય? આભાસરૂપે પ્રતીતિમાં આવતું અને ત્યારે જણાતું આ સર્વ દેવળ ભેદથી રહિત ચિદાકાશરૂપ છે. પ્રકાશસ્વરૂપ, અનાદિ ને અનંત અને તે પોતાના સ્વરૂપમાં જ સદાકાળ હેલે છે.^{૨૪} જેમ સમુદ્રમાં યથેચ્છ જીજ્ઞાસુ રતા તરંગના વેગથી ચપળ થઈ રહેલા યજ્ઞના પરમાણુઓના અસંખ્ય સમૂહો રહ્યા હોય છે, તેમ પરમાત્માની અંદર પ્રકાશોના આખો સમૂહો ભિન્ન નહિ છતાં ભિન્ન જવા થઈ શકે છે, એમ સૂક્ષ્મ બુદ્ધિ વડે જોતાં ભાસે છે.^{૨૫}

બ્રહ્મોલ્લસનિચયાઃ પરમાત્મનોતિ નિત્યં સ્થિતા નિપુણમન્યવદપ્યનન્યે । વારિણ્યવાગિત-વિસારિતરંગવેગાલ્લોલં સ્થિતાં બુપરમાણુચ્યાયયૈતે શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘પ્રહ્લાદોપાખ્યાન’ એ નામનો સર્ગ ૧૭૬ મો સમાપ્ત

— સર્ગ ૧૭૭ મો —

જ્ઞાન યતાં જગત પ્રકાશ્ય જ છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

અકારણકમેવેદં જગદ્મલ્લ પરાન્વદાત્ ।

યદિ પ્રવર્તતે નામ સ્વમસંકલ્પનાદિવત્ ॥ ૧ ॥

રામ યોદ્યાઃ—હે મહારાજ ! સ્વપ્નસંકલ્પ

આ એકસોત્તોતેરમા સર્ગમાં, કલ્પનાદિ વડે જોતાં સકારણ, અને વાસ્તવિક દૃષ્ટિથી જોતાં અકારણ એવું આ જગત, મોહ વડે સ્વપ્ન જેવું છે અને જ્ઞાન યતાં તે પ્રકાશ્ય જ છે, એ વિષે વર્ણન કરાશે.

યો. રા. ૫૭

આદિની પેઠે એ વિનાશકારણ જ આ જગત પ્રકાશ્ય પરમપદમાંથી ઉત્પન્ન થતું હોય, તો પછી વિનાશકારણે સર્વ ઇચ્છિત વસ્તુની સિદ્ધિ થવાનો સંભવ છે. તો બીજી ધાન્ય આદિ વસ્તુ કોઈ દેશ-કાળમાં વિનાશકારણે ખેડવૃદ્ધિ-પોંખ આદિ વિના કેમ થતી નથી? ^{૧૨}

વસિષ્ઠ યોદ્યાઃ—અનાદિ બ્યવહારની અંદર જે માણસ જે વસ્તુને જવા દેદ અધ્યાસ વડે જવા પ્રકારની કલ્પી લે છે, તે માણસને તે વસ્તુ તેવા કાર્યરૂપે કે કારણરૂપે દેખાય છે. એમ જ ન હોય તો તો બીજા કારણના અભાવને લીધે કશી કલ્પના પણ સંભવે નહિ. ^૩ આ દશ્યને જે માણસ પોતાના મન વડે જવા પ્રકારનું કલ્પી લે છે, તેના પ્રકારનું તે તેને સમજ છે અને દેખે છે; તેમ વળી બીજો માણસ જવા પ્રકારે પોતાની કલ્પના હોય તે પ્રમાણે તેને દેખે છે. ^૪ જેમ ચૈતન્યવાળો પુરુષ દેશ-નપ આદિ જડભાગ વડે યુક્ત પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ આ જગત પણ ચિત્તે અંશ અને જડ અંશ એ બન્ને વડે યુક્ત છે. તેમાં કલ્પના અને તેનો અભાવ એ બન્ને રહેલાં છે. સ્વભાવ-સિદ્ધ તાત્ત્વિક દૃષ્ટિથી જોતાં તો તે પ્રકાશ્ય છે. ^૫ વિનાશકારણે પદાર્થોની સ્થિતિ અને કારણપૂર્વક પદાર્થોની સ્થિતિ એ બન્ને પ્રકાશની અંદર રહેલ છે; કેમકે પ્રકાશ પોતે સર્વશક્તિમાન છે. એ કદાચિત કોઈ દેશકાળમાં પ્રકાશથી બુદ્ધી કોઈ બીજી દશ્ય વસ્તુ હોય, તો હજી તેમાં કારણના નિકલ્પના સંયોગ થયે; પરંતુ જ્યાં સર્વ અનાદિ અને અનંત શીત પ્રકાશ્ય જ છે, તથા તે જ એક અનેકરૂપે ભાસે છે, ત્યાં પછી કોનું શું કારણ હોય? ^૬ અહીં કરું ઉત્પન્ન પણ થતું નથી અને કશાનો નાશ પણ થતો નથી; પણ એક અનાદિ અનંત પ્રકાશ જ સ્થિર થઈ રહેલ છે અને તે ચિદાકાશરૂપ છે. ^૭ શું કારણ હોય? શા માટે હોય? કોનું હોય? ક્યાં હોય? અને શાથી હોય? અથવા શું? કોનું કારણ? ક્યાં? શા

માટે ! અને શું કારણથી ન હોય ?^{૧૦} અહીં શૂન્ય પણ નથી, અશૂન્ય પણ નથી, સત્ પણ નથી, અસત્ પણ નથી, તેમ મધ્યમપણું પણ નથી. એ મહાશૂન્યપદની અંદર એ સર્વનું અસ્તિત્વ કે અસ્તિત્વનો અભાવ એ કંઈ પણ નથી.^{૧૧} વસ્તુતાએ આ કશું પણ નથી. અથવા જ કંઈ છે કે નથી તે સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે, એમ તમે સમજો. અધ્યાત્મિક દૃષ્ટિથી જોતાં બ્રહ્મ જગત જવું બાંસે છે અને અપવાદદૃષ્ટિથી જોતાં તે તેવું નથી.

‘રામ બોલ્યા:—હે સમર્થ મહારાજ ! અવિવેકીઓની દૃષ્ટિથી જોતાં કાર્યનું કંઈ પણ કારણ હોય એમ સંભવે છે, તો પછી કારણ વિનાનું શું છે અને શી રીતે તેનું નિષ્કારણપણું થતે ? તે આપ કહો.’^{૧૨,૧૩}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની દૃષ્ટિમાં અવિવેકી પુરુષ જ સત્યરૂપે નથી. તો પછી જ આકાશવૃક્ષની પેઠે અસત્ય છે, તેનો વિચાર કેવો હોય ?^{૧૪} વિવેકી જ્ઞાનનિષ્ઠ પુરુષો એક બોધમય અને વિજ્ઞાન-ધનરૂપ હોય છે. તો પછી તેમને મિથ્યારૂપ એવા અર્થમાં (વસ્તુમાં) કેવો વિચાર હોય ?^{૧૫} જમ સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ બન્ને નિદ્રાના અવયવરૂપ થઈ રહે છે, ત્યારે તે બન્નેનું સ્વરૂપ નિદ્રા વિના બીજું કંઈ રહેતું નથી, તેમ અજ્ઞપણું પણ બોધરૂપ આત્માની અંદર જ બાંસે છે અને આત્માના એક અવયવ જવું થઈ રહે છે, તેથી તે કંઈ જુદું નથી. એટલે તે વિષે કંઈ કહેવા જવું નથી. છતાં મૂર્ખને બોધ થાય તે માટે હું તેની બુદ્ધિને અનુસરીને કહું છું કે, નિર્વિકાર બ્રહ્મ સૂક્ષ્મ છે અને તે પોતે જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૧૬,૧૭} આથી કેટલાક પદાર્થો સંકારણપૂર્વક છે અને કેટલાક અકારણ પણ છે. જેની બુદ્ધિ જેવા દૃઢ અધ્યાસ વડે જેની કલ્પના કરે છે, તેવું તેને બાંસે છે.^{૧૮} સર્વ અનુભવી તત્ત્વવેત્તાઓની દૃષ્ટિમાં સર્વ કારણો સાંત થઈ બંધ પછી સૃષ્ટિ કશું કારણ રહેતું નથી. આથી

સૃષ્ટિ કારણ વિનાની છે. આ (સ્વપ્ન, ગંધર્વનગર, ઝાંઝાનું જળ ઇત્યાદિ જેવા) જગતમાં તેનું સત્યપણું સિદ્ધ કરવાને માટે ઈશ્વર, પ્રધાન, પરમાણુ આદિ કારણ (વૈશેષિક આદિ) કાઢી કલ્પી લે છે; પણ તે ખેત્તાદ (કડવું) છે અને વ્યર્થ વાગ્જળ છે. વિદ્વાનોને તે દ્વંદ્વયંગમ લાગતું નથી, તેથી તેઓ એ પક્ષનો આદર કરતા નથી. બીજ પ્રકારે નહિ થઈ શકવાથી દરશની બીજ કંઈ પણ સ્થૂલ આકાર પ્રતીતિમાં આવતી દરશતા સ્વપ્નતુલ્યતાની કલ્પના કર્યા વિના વાસ્તવિક નથી.^{૧૯-૨૧} સૂતેલા પુરુષને સ્વપ્નમાં જ કંઈ સ્વપ્ન-પૃથ્વી આદિનો અનુભવ થાય છે, તેમાં અધિષ્ઠાનયૈતન્ય વિના બીજું શું છે ? તે તમે જ કહો. સ્વપ્નનો પદાર્થ વળી કેવો હોય ?^{૨૨} સ્વપ્નના પદાર્થોનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન જોળખાય ત્યાં સુધી તેઓ અત્યંત મહામોહને ઉત્પન્ન કરે છે. પરંતુ બ્રહ્મતમાં તેમનું સ્વરૂપ જોળખાયાથી તેઓ મોહને ઉત્પન્ન કરતા નથી. તે જ પ્રમાણે સૃષ્ટિનું પણ સમજી લેવાનું છે. જ્ઞાન થતાં સુધી જ તે મોહ કરાવે છે.^{૨૩} કદાચિત્ શુષ્ક તર્કથી અને હંકના આવેશથી અનુભવમાં ન આવી શકે એવું કાંઈ કારણ કલ્પી લેવામાં આવે, તો તે મૂર્ખતાનો એક ખોટો આમહ છે.^{૨૪} અથવા તો જમ અગ્નિની ઉષ્ણતા, જળનું શીતજપણું અને સર્વ તેજનું પ્રકાશપણું એ સ્વાભાવિક છે, તેમ સર્વ પદાર્થની ભિન્ન ભિન્ન સ્થિતિમાં તેનો તેવો સ્વભાવ જ કારણરૂપ છે અને આત્મામાં અજ્ઞાનરૂપ ઉપાધિનો સંપર્ક સ્વાભાવિક છે. આમ થવામાં સ્વભાવ વિના બીજું શું કારણ હોય ? એક જ ધ્યેયવસ્તુ સેંકડો ધ્યાન કરનારને પ્રાપ્ત થાય છે, તેમાં શું કારણ છે ? અને ગંધર્વનગરમાં તથા સંકલ્પનગરમાં ખડી થઈ ગયેલી ભીંતનું શું કારણ છે ?^{૨૫,૨૬} ધર્મ આદિ નિરાકાર છે તેથી તે પરલોકમાં સાકાર દેહના કારણરૂપ સંભવતું નથી. તો પછી સૃષ્ટિ આદિમાં ભોગને પ્રાપ્ત થનાર

દેહનું શું કારણ હોય ?^{૨૭} વિજ્ઞાનવાદીઓના મતમાં માનવામાં આવતું વિજ્ઞાન પણ નિરાકાર છે, તો તે અનંત અને ઉત્પન્ન થઈ નાશ પામનારા ભીંત વગેરે સાકાર તથા પરમાણુ વગેરે નિરાકાર પદાર્થોનું કારણ કેમ થઈ શકે ? સ્વભાવનો એવો સ્વભાવ જ છે કે, તે કારણરૂપ થઈ જાય છે, એમ સ્વભાવવાદીઓનું કહેવું છે; પણ એ તો એક સ્વભાવના બીજ પર્યાય શબ્દની કલ્પના કરવા જેવું છે.^{૨૮, ૨૯} માટે સર્વ પદાર્થો અને તેનું કારણ એ સર્વ અજ્ઞાનીઓને વિના કારણ જ ભ્રાંતિરૂપ ભાસે છે. તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની દૃષ્ટિમાં તો સર્વ કાર્ય સન્માવરૂપે રહેલ છે અને તે કારણમાંથી ચિદાકાશના ચમત્કારરૂપે આવિર્ભાવને પામે છે તથા તેમાં જ પાછું તિરોહિત થઈ જાય છે.^{૩૦} જેમ સ્વપ્નમાં દ્રવ્યને લઈ જનારા ચોરોએ કરેલ તાડન-બંધન આદિ (સ્વપ્નનું મિથ્યાપણું જણાયાથી) પછીથી જગતમાં પીડા કરતું નથી, તેમ તત્ત્વદર્શન થયા પછી જીવિત પણ દુઃખ આપી શકતું નથી. સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં આ દૃશ્ય ઉત્પન્ન જ થયું નથી. પરંતુ જેમ પોતાનું સાક્ષીચૈતન્ય સ્વપ્નમાં સ્વપ્નસૃષ્ટિના જેવું ભાસે છે, તેમ ચિદાકાશ જ દૃશ્યરૂપ ભાસી રહ્યું છે. બીજું કશું અહીં થઈ શકતું નથી.^{૩૧, ૩૨} આ યુક્તિ વિના બીજી કોઈ પણ કલ્પના બંધ-એસતી દેખાતી નથી. માટે આ જગતની કલ્પના બ્રહ્માનુભવરૂપ છે.^{૩૩} જેમ શુદ્ધ અને એકરસરૂપ જળની અંદર તરંગો, ચકરીઓ તથા દ્રવ પણું વગેરે સર્વ રહ્યાં હોય છે, તેમ બ્રહ્મ જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર સર્વને આકારે ભાસી રહેલ છે.^{૩૪} જેમ નિર્મળ પવનની અંદર ચપળતાની ચકરીઓ રહી હોય છે અને તે વિવર્ત આદિરૂપે ભાસે છે, તેમ બ્રહ્મરૂપ પવનની અંદર આ સૃષ્ટિની ચપળતા રહી છે અને તે આમ ભાસે છે.^{૩૫} જેમ આકાશની અંદર રહેલું અનંત-પણું, છિદ્ર અને શન્યપણું વગેરે તત્ત્વદૃષ્ટિમાં

રહી બેઠેલો તો આકાશરૂપ જ છે, તેમ આ સ્થાવર-જંગમ સૃષ્ટિ પણ વસ્તુતાએ એતાં ચિદાકાશરૂપ છે.^{૩૬} નિદ્રા આદિમાં સારી રીતે અનુભવમાં આવતા સ્વપ્નના પદાર્થો મિથ્યા જ હોય છે; કેમકે તે આત્માથી કાંઈ જુદા નથી. તે પ્રમાણે સૃષ્ટિ, સ્થિતિ અને પ્રલય ચિદેકરસ એવા આત્માની અંદર અભિન્ન સત્તાથી રહ્યાં છે.^{૩૭} શાંત તથા શુદ્ધ આત્માને વિષે જેમ નિદ્રાની ધારી સ્થિતિમાં સ્વપ્ન-સુષુપ્તિનો ભાવ રહેલ હોય છે, તેમ ચિદાકાશમાં જગતની સ્થિતિ છે.^{૩૮} મનુષ્ય જેમ નિદ્રાની અંદર એક સ્વપ્નમાંથી બીજા સ્વપ્નમાં ગમન કરે છે, તેમ જન્મ આદિ વિકારથી રહિત પરમાત્મા પોતે જ પોતાની સત્તામાં એક સૃષ્ટિમાંથી બીજી સૃષ્ટિઓરૂપ થઈ જાય છે. સ્વપ્નના અનુભવ પ્રમાણે આ ચિદાકાશ પૃથ્વી આદિથી રહિત છે, છતાં તે જાણે તેથી યુક્ત હોય તેમ ભાસે છે.^{૩૯, ૪૦} જેમ પર્યંતી નામની (સૂક્ષ્મ) વાણીમાં ઘટ-પટ આદિ સર્વ શબ્દો અભિન્નસત્તાથી રહ્યા છે, તેમ જીવકાળની તથા ભવિષ્યકાળની સર્વ સૃષ્ટિ મહાયૈતન્યસત્તાની અંદર અભિન્નસત્તાથી રહેલ છે.^{૪૧} જેમ પર્યંતી વાણીમાં તેનું પોતાનું સ્વરૂપ જ શબ્દ આદિરૂપે ભાસે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર ચિત્સત્તાથી ચિદાકાશ પોતે જ સૃષ્ટિઓરૂપ ભાસે છે, તેથી તેઓ પણ ચિન્મય જ છે.^{૪૨} જ્યાં બીજું કાંઈ નથી જ ત્યાં પછી શાસ્ત્ર શું છે ? અને કયાઓના વિચારોનું પ્રયોજન પણ શું છે ? વાસનારહિત ન જીવન છે, તે જ મોક્ષરૂપ છે. આમ કારણના અભાવને લીધે એ સૃષ્ટિ જ નથી, તો પછી આ નાના પ્રકારની પ્રપંચતી રચના પ્રત્યક્ષ દેખાતાં છતાં પણ કાંઈ જ નથી.^{૪૩} ને આ વાસના અહીં પ્રપંચના બીજરૂપે સિદ્ધ છે, તે નિરંતર અને એક એવી બોધસત્તારૂપ જ છે. તે નાના પ્રકારના ભાવોથી તથા નાના પ્રકારના પદાર્થોથી રચિત છે, સ્વપ્નમાં જેમ ચિદાત્મા જ

રૂપ થઈ રહે છે, તેમ ચિદાકાશ જ એ સર્વ નાના પ્રકારના પદાર્થોરૂપ બાસે છે.^{૪૪}

एषा च सिद्धेह हि वासनेति सा बोधसत्त्वैव
નિર્નતરૈકા । નાનાત્વનાનારહિતૈવ માતિ સ્વમે
ચિદેવેહ પુરાદિરૂપા ॥ ૪૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સત્યવર્ણન' એ
નામનો સર્ગ ૧૭૭ થી સમાપ્ત

ॐ સર્ગ ૧૭૮ મો ॐ

અંન્દવાખ્યાન

॥ રામ ઉચાચ ॥

પદાર્થાં દ્વિવિધાઃ સંતિ સૂર્તામૂર્તા જગત્ત્રયે ।

યત્ર સપ્રતિષ્ઠાઃ કેચિત્કેચિદપ્રતિષ્ઠા અપિ ॥૧॥

રામ બોલ્યાઃ—આ ત્રણે લોકની અંદર
સાકાર અને નિરાકાર એવા બે પ્રકારના પદાર્થો
છે. તેમાં કેટલાક એક પદાર્થો સાવચવ અને કેટલા-
એક નિરવચવ પણ છે.^૧ જ્યો અવચવ દ્વારા
એકબીજા સાથે જોડાઈ બધ છે, તેજો સાવચવ
કહેવાય છે અને જ્યો અવચવ દ્વારા એકબીજા
સાથે જોડાતા નથી, તેજો નિરવચવ કહેવાય છે.^૨
સાવચવ પદાર્થો એકબીજા સાથે જોડાઈ જતા
દેખવામાં આવે છે અને નિરવચવ પદાર્થો એક-
બીજા સાથે જોડાઈ જતા નથી.^૩ ચિદાણાસ
અથવા જીવ નામના પદાર્થો નિરવચવ જ છે.^૪ કેમકે
ચંદ્રને દેખનાર પુરુષનો જીવ નેત્રદિન્દ્રિય દ્વારા
અહીંના પ્રદેશથી નિરવચવરૂપે ચંદ્રમંડળમાં
પ્રચાર કરે છે, આ વાત સર્વના અનુભવ વડે
સિદ્ધ છે.^૫ આ વાત હું અંધ પ્રયુક્ત પુરુષે સંકલ્પ-
વિકલ્પવાળી દ્વૈતદષ્ટિ વડે કલ્પી કાઢેલા દશ્યને
સ્વીકારી લઈને કરું છું; બાકી તત્ત્વદષ્ટિમાં રહી

(ચિન્માત્રને સ્વીકારી) આ મારું કહેવું નથી.^૬ હે
મહારાજ! ચિત્તમાં (દૃઢ્યમાં) રહીને પ્રાણવાયુ-
માં કાણ ક્ષોભ ઉત્પન્ન કરે છે? અને તેનું અંદર
પેસવું તથા બહાર નીકળવું શી રીતે થાય છે? તે
આપ મને કહો.^૭ જમ અનુર બાર ઉપાડે છે,
તેમ જીવ દેહ યક્ષાવે છે. હવે એ નિરાકાર જીવ
સાકાર દેહને શી રીતે યક્ષાવે છે? જે કદાચિત
સાવચવ પ્રાણ-દેહ આદિ વસ્તુ, જીવરૂપ નિર-
વચવ વસ્તુ સાથે જોડાઈ જતાં તેના સંકલ્પ-
બળથી ચાલે છે એમ માનવામાં આવતું હોય, તો
પુરુષના સંકલ્પબળથી પર્વત કેમ ચાલતો નથી?^૮

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—અપારે દૃઢ્યની અંદર
રહેલી નાડી વિકાસ અને સંક્રાંત્યને પ્રાપ્ત થાય
છે, ત્યારે પ્રાણવાયુ છિદ્ર દ્વારા બહાર બધ છે
અને અંદર પેસે છે. જમ આકાશમાં સંચાર કર-
નારો વાયુ લુહારની બહારના ઉપરકરરૂપ ધમણમાં
પ્રવેશ કરે છે અને બહાર નીકળે છે, તેમ જ દૃઢ્ય-
માં પ્રાણવાયુના ચક્ષન વિષે સમજવાનું છે.^{૯,૧૦}

રામ બોલ્યાઃ—લુહાર બહાર ધમણને સંક્રાંત્ય
અને વિકાસ વડે ધમે છે, એટલે કે યક્ષાવે છે;
પરંતુ અંદર રહેલી નાડીને કયો યક્ષાવનારો
ચક્ષાવે છે? ^{૧૧} વળી સેંકડો નાડીઓ એક પ્રાણને
આધારે કેવી રીતે ગતિ કરે? અને એ એક જ
સેંકડો નાડીઓ સાથે કેવી રીતે સંબંધ રાખે?
નિર્વિંકાર ચૈતન્યનો સામાન્ય સંસર્ગ તો કાષ્ઠ,
લોઘ, પાષાણ આદિમાં પણ રહ્યો છે. તો શું
તેજો સચેતન છે? ^{૧૨} જે સ્થાવર વસ્તુ સચેતન
હોય, તો તે ગતિમાન કેમ નથી? અને (દેહ
આદિની પેઠે) તે ચમત્કારનાળી કેમ નથી? વળી
જંગમ વસ્તુ જ બધે કોઈ નિયંતાથી નિયમિત
હોય તેમ ગતિમાન હોય છે, તેનું કારણ શું છે?
આપ તે કહો.^{૧૩}

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—લુહાર બહાર જમ ધમ-
ણને યક્ષાવે છે, તેમ અંદર રહેલ ચૈતનસત્તા જ
આંતરડાંઓમાં વીંટાઈ રહેલી નાડીઓના

x આ એકસોઅઠાસોતરમા સર્ગમાં નિરાકાર ચૈત-
ન્ય વડે સાકાર દશ્યવસ્તુ ચક્ષન ચક્ષામાં શુકિત કહેવામાં
આવશે; અને જગત નિરાકાર ચિન્માત્રરૂપ છે, તે
ખ્યાનથી રક્ષિત કરવામાં આવશે.

સમૂહને ચલાવે છે. તેને અનુસરીને સર્વ લોક
અહાર ચેષ્ટા કરે છે.^{૧૪}

રામ ખોલ્યા:-હે મહારાજ ! શરીરની અંદર
રહેલ પ્રાણવાયુ તથા આંતરડાં આદિ સર્વ ભૂત
માન છે. તો નિરાકાર ચેતનસત્તા તેને કેમ
ચલાવી શકે ? આપ મને એ કહો.^{૧૫} નિરાકાર
ચેતનસત્તા જે સાવયવ (સાકાર) દેહાદિને
મુઁછામાત્રથી ચલાવે એમ થતું હોય, તો પછી
પણુ છેટે રહેલ જળ પણ તરત્યા થયેલા પથિ-
કની મુઁછાથી તેની પાસે પોતાની મેળે જ ચાલ્યું
જાય.^{૧૬} જે મુઁછામાત્રથી જ સાવયવ અને નિર-
વયવ પદાર્થનો સંયોગ થઈ જતો હોય, તો
પછી કર્મેન્દ્રિયનું શું પ્રયોજન રહે અને ક્યાં
રહે ?^{૧૭} હે મહારાજ ! સાવયવ અને નિરવયવ
વસ્તુનેા જમ ખહાર સંયોગ થતો નથી, તેમ તે
અંદર પણ થતો નથી, એમ હું માનું છું. બાકી
કાંઈ બીજું હોય તો આપ મને કહો.^{૧૮} અથવા
તો આપ યોગી છો અને નિરવયવ પદાર્થનો
સાવયવ પદાર્થ સાથે સંયોગ થવાના સખ-
ધમાં આપને કાંઈ અનુભવ હોય, તો તે પણ
આપ તરત કહી બતાવો.^{૧૯}

વસિષ્ઠ ખોલ્યા:-સર્વ સંદેહરૂપી વૃક્ષને
મૂળમાંથી ઉખેડી નાખનારું અને કાનને શોભા
આપનારું આ મારું વચન સર્વની એકતાનેા
અનુભવ થવા માટે તમે સાંભળો.^{૨૦} અહીં કાંઈ
જગ્યાએ કશી સાકાર વસ્તુ નથી. સર્વદા આ
સર્વને આકારે શાંત નિરાકાર પરબ્રહ્મ જ પ્રસરી
રહેલ છે.^{૨૧} સ્વપ્ન અને સંકલ્પની પેઠે પૃથ્વી
આદિ આ સર્વ પદાર્થસમૂહ શાંત, શુદ્ધ અને
નિરાકાર એવા ચિદાકાશરૂપ છે.^{૨૨} કારણના
અભાવને લીધે આ સર્વ આદિમાં અને અંતમાં
નથી, જે કે તે છતાં તે પ્રાંતિરૂપ દેખાય છે, તો
પણુ સ્વપ્નની પેઠે તે ચિદાકાશનેા જ એક જિવત
છે. તત્ત્વવેત્તા પુરુષેા મોટા કારણના સમૂહથી
(વિવેક-વૈરાગ્ય આદિથી) આ સાકાર જગતને

વાસનાસહિત મનમાંથી કાઢી નાખે છે અને સ્વર્ગ,
પૃથ્વી, વાયુ, અપ્પકાય, પર્વતો, નદીઓ, તથા
દિશાઓ આદિ દરથને નિરાકાર ચિદરૂપ જ સમજે
છે.^{૨૩, ૨૪} અત કરણ, મહાભૂત આદિ અથવા
મૃત્તિકા, કાષ્ઠ, પાપાણુ આદિ સર્વ શૂન્ય-અશૂન્ય
વસ્તુ ચિદ્રૂપ છે, બીજું કાંઈ નથી. આ સખ-
ધમાં એક ઐન્દવ (મન્દુની દશ પુત્રોનું) આખ્યાન
હું કહું તે તમે સાંભળો. તે કાનને શોભા આપ
નારું છે અને મેં તમને આગળ કહેલ પણ છે.
તો પણ અહીં પ્રસંગને લીધે કાંઈ બીજા જ ઉદે-
શથી કહું છું. વર્તમાનકાળના તમારા ચાલતા
પ્રશ્નના સમાધાનના બોધ માટે તમે તે સાંભળો.
એટલે આ સર્વ પર્વત આદિ ચિદરૂપ છે એવો
તમને બોધ થશે. પ્રથમ (ઉત્પત્તિ-પ્રકરણમાં)
વણુવેલ રીતિવાળા કાઈ દશ્યપ્રપંચની અંદર
તપ, વેદ અને કર્મના આશ્રયરૂપ એવો એક
દિગ હતો અને તે મન્દુ વિપ્ર નામે કહેવાતો
હતો. જમ બ્રહ્માંડની અંદર રહેલ આકાશના
દશ દિશાઓના તટો હોય, તેમ એ મન્દુ નામના
બ્રાહ્મણને દશ પુત્રો થયા હતા. તે પુત્રો ઉદાર
ચિત્તવાળા, મહાશય અને મોટા સ્તપુરુષોના
આશ્રયરૂપ હતા.^{૨૫, ૨૬} જમ મહાપ્રલયમાં એકા-
દશ રુદ્ર તિરોહિત થઈ જાય છે, તે પ્રમાણે તે
દશેનો પિતા કાળવશથી તિરોહિત થઈ (મરી)
મર્યો.^{૨૭} જમ તારારૂપી નેત્રને ધારણ કરનારી
સંધ્યા દિવસની પછવાડે ગમન કરે છે, તેમ
પોતાના પતિમાં અતિ આસક્ત રહેલી તેની
પત્ની વૈશ્વવ્યના લયથી પોતાના પતિની પછવાડે
સતી થઈ.^{૨૮} તેના દશે પુત્રો તેની ઉત્તરક્રિયા
કરીને દુઃખ વડે વ્યાપ્ત થઈ જવાને લીધે વ્યવ-
હારને મૂઢી દઈ સમાધિ માટે વનમાં ચાલ્યા
ગયા.^{૨૯} સર્વ ધારણાઓમાં ઉત્તમ સિદ્ધિ આપવા-
વાળી કઈ ધારણા હશે કે તેના બળથી આપણે
સર્વેશ્વર (હિરણ્યગર્ભરૂપ) થઈ જઈએ ?^{૩૦}
આ પ્રમાણે વિચાર કરી તે દશે જણ પદ્માસન

વાળીને નિર્વિઘ્ન ગુફાની અંદર આમ વિચાર કરવા લાગ્યા: ૨૪ 'આપણે બ્રહ્માજીથી આશ્રય કરાયેલ એવા આપ્તા બ્રહ્માંડરૂપ છીએ. એવી જો ધારણા બાંધીને નિશ્ચય થઈ રહીએ, તો નિર્વિઘ્ને આપણે એ બ્રહ્માયુક્ત બ્રહ્માંડરૂપ થઈ રહીએ.' ૨૫ આવો વિચાર કરીને તેઓ બ્રહ્મા સહિત એવા જગતની ધારણા બાંધીને ઘણા લાંબા કાળ સુધી આખોને મીઝી રાખી ચિત્રમાં આવેખેક્ષા હોય તેમ સ્થિર થઈ રહ્યા. ૨૬ એવી રીતે પોતાના ચિત્તને કોઈ પણ બીજા સ્થળે વિક્ષિપ્ત ન થવા દેતાં તેમણે તેને ઢવળ હિરણ્યગર્ભની (બ્રહ્માની) ધારણામાં જ સ્થિર કરી રાખ્યું. આવી સ્થિતિમાં તેઓ અદાર માસ સુધી રહ્યા; અને એટલા સમયમાં તેઓના તે દેહો સુકાઈ જઈ શબરૂપ થઈ ગયા. તેમના અવયવોને રાક્ષસો આવી ગયા અને તડકા વડે જમ છાયાના ભાગોનો નાશ થાય, તેમ તેમના દેહોનો સાં જ નાશ થઈ ગયો. ૩૦, ૩૧ 'હું બ્રહ્મારૂપ છું, જગતરૂપ છું અને ત્રણે લોક સહિત સૃષ્ટિ પણ મારાથી જુદી નથી.' એમ ધ્યાન કરતાં તેમનો ઘણો લાંબો સમય ચાલ્યો ગયો. ૩૨ તે દશેનાં દેહ વગરનાં દશે ચિત્તો એકધ્યાનના પરિપાકના બળથી દશ બ્રહ્માંડરૂપી દેહવાળાં જગતને આકારે થઈ રહ્યાં. ૪૦ આમ, તેમનું સ્વરૂપ ચૈતન્ય જ ઇન્દ્રિયરૂપ થઈ જઈને સર્વ જગતને આકારે થઈ ગયું અને તે ચૈતન્ય અત્યંત સ્વરૂપરૂપ છે તથા નિરાકાર રૂપે જ રહેલ છે. ૪૧ તે જગત ચિદ્રૂપ હોવાથી તેનાં પૃથ્વી, પર્વત આદિ સર્વ ચિદ્રૂપ જ છે, એમ તમે સમજો. જો એમ ન હોય તો બીજું શું છે અને ત્રણે લોકના સમૂહનું બીજું શું સ્વરૂપ છે, તે તમે જ કહો. ૪૨ વસ્તુતાએ એવાં તો જગત શૂન્ય ચિદાકાશરૂપ છે, બીજું કંઈ નથી. ૪૩ જમ જળ-વિના તરંગ કંઈ બીજું વસ્તુ નથી, તેમ ચૈતન્ય વિના બીજું ચલન આદિ કંઈ પણ નથી. ૪૪ આશીની અંદર રહેલ ઇન્દુ બ્રાહ્મણના

દશ પુત્રોનાં જગતો ચિદ્રૂપ છે, તેમ તેની અંદર રહેલ લાકડાં, લોહ, પાપાણુ આદિ પણ ચિદ્રૂપ જ છે. ૪૫ જમ એ ઇન્દુ બ્રાહ્મણના પુત્રોના સંકલ્પો જ જગતરૂપ થઈ ગયા હતા, તેમ બ્રહ્માનો (હિરણ્યગર્ભનો) સંકલ્પ જ આ જગતરૂપે થઈ રહ્યો છે. ૪૬ માટે અહીં દેખાતા આ પર્વતો, પૃથ્વી, વૃક્ષો, મેઘો તથા મહાબૂનો એ સર્વ વિશાળ ચિન્માત્ર છે. ૪૭ વૃક્ષો, પૃથ્વી, સ્વર્ગ, આકાશ અને પર્વતો એ સર્વ ચિદ્રૂપ છે. ઇન્દુ બ્રાહ્મણના પુત્રોનાં જગતોની પેઠે કોઈ કોણે ચૈતન્ય વિના બીજું કંઈ જ નથી. ૪૮ નિરંતર ચિદાકાશરૂપી કુલાલ (કુભાર) પોતાના દેહરૂપી ચપળ ચાકડા ઉપર પોતાના સ્વરૂપરૂપી મૃત્તિકા વડે સૃષ્ટિને ક્યાંથી ઉત્પન્ન કરે? ૪૯ સંકલ્પથી રચેલી સૃષ્ટિમાં જો પાપાણુ ચિદ્રૂપ ન હોય, તો પછી તે સૃષ્ટિની અંદર રહેલ લોહ-શૈલ આદિ શું છે? તે તમે જ કહો. ૫૦ અનુભવ, સ્મૃતિ અને સંસ્કારો પોતાની અંદર જડ અર્થને નહિ ધારણ કરતાં ચિદ્રૂપ અર્થને જ ધારણ કરે છે; ઢમકે આગળ પ્રથમ વિચારથી સિદ્ધ થયું છે કે, કલ્પના આદિની અર્થશૂન્ય સ્થિતિ જુદા પ્રકારની હોય છે અને ચિદાત્માના ચમત્કારથી તેની સ્થિતિ જુદા પ્રકારના ચમત્કારવાળી મારૂમ પડે છે. જમ મણિના સમૂહની અંદર મણિ દીપી નીકળે છે, તેમ ચૈતન્યસ્વરૂપ તત્ત્વ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે. તે ચિત્તતાના આશ્રયરૂપ એવા (સમષ્ટિ-વ્યષ્ટિના) ચિત્તમાં દેદીપ્યમાન રૂપે રહેલ છે અને અનેક અર્થરૂપે ઉદય પામેલ હોય તેમ જણાય છે. કાર્ય અને કારણ એ બન્નેથી રહિત એવા બ્રહ્મથી કોઈ પણ કાળમાં સૃષ્ટિ લિપ્ત નથી; ઢમકે તેવો એવો સ્વભાવ છે. આમ, આ સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે એવો નિશ્ચય થાય છે. ૫૨, ૫૩ નીચી જમીનમાં નીકળેલું જળ અતિ તીવ્ર એવા પોતાના અને પરાયા પ્રયત્ન વિના પોતાની મેળે જ આવર્ત, તરંગ તથા પ્રવાહ આદિ વિચિત્ર રૂપે ગતિ કરતું

રહે છે, તેમ ચિદાકાશ પણ સ્વાભાવિક રીતે જ સૃષ્ટિ આદિ વિચિત્ર આકારે ભાસ્યા કરે છે.^{૫૪} પાંચકલ્પમાં ભગવાનના નાભિકમળની લીલા જ બધે જગતરૂપ થઈ રહી હોય તેમ ભાસે છે. તેમ તે જ પ્રમાણે ચિદરૂપ પ્રહ્લમાંથી જગતો ખડાં થઈ બધે છે, એટલે તેનાથી તે જરા પણ ભિન્ન નથી.^{૫૫} આ જગત ઉત્પન્ન થયેલ નથી, તેમ તેનો નાશ પણ થતો નથી. તે સન્માત્ર ચિદાકાશરૂપ છે, શાંત છે, સત્ તથા અસત્ એ બંનેની વચલી કાંટિમાં રહેલ છે અને ચિદાકાશનો એક વિવર્ત છે.^{૫૬} સંકલ્પસૃષ્ટિની અંદર રહેલા પર્વત આદિ ચિદરૂપ છે, છતાં જ્યો કહે છે કે, તે ચિદરૂપ નથી, તે અવિવેકી પુરુષને વિદ્વાનો હસે છે.^{૫૭} વિવેકી પુરુષ તો ચિદાકાશરૂપમાં રહેલાં સંકલ્પ-મય જગતોને તે બધે પોતાથી બુદ્ધાંન હોય તેવાં ચિદાકાશરૂપ જ સમજે છે, તે જ પ્રમાણે પ્રહ્લના સંકલ્પથી થયેલ આ જગત પણ ચિન્માત્ર છે, એમ તેમનું સમજવું છે.^{૫૮} જમ-જમ શીઘ્રતાથી આ તત્ત્વદષ્ટિનું અવલોકન કરવામાં આવે છે, તેમ તેમ આ દુઃખનો શીઘ્રતાથી ક્ષય થતો બધે છે.^{૫૯} જીવચૈતન્ય ઘણે લાંબે કાળે પણ ન્યાં સુધી તત્ત્વદષ્ટિ તરફ વળતું નથી, ત્યાં સુધી આ દુઃખ પ્રતિદિન ઘાટું ઘાટું થતું બધે છે.^{૬૦} લાંબા કાળના પાપના યોગથી મૂઠે થઈ ગયેલા અને આ તત્ત્વદષ્ટિ તરફ નહિ વળનારા અવિવેકી પુરુષોને આ જન્મ-મરણ આદિ સંસાર વળતો જ્યો દૃઢ થઈ રહે છે અને કોઈ દિવસ શાંત થતો નથી.^{૬૧} અહીં આકાર નથી, હલકાઈ કે ઓટાઈ નથી, જન્મ કે નાશ પણ નથી, સત્તા નથી અને અસત્તા પણ નથી; કેવળ શાંત પરબ્રહ્મ જ પોતાના સ્વરૂપમાં આ પ્રમાણે દર્શરૂપે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થતું રહે છે; અથવા તો એ વિવર્ત પણ અહીં સાવ નથી જ.^{૬૨} પ્રહ્લ પોતે સ્ફટિકના સ્તંભની પેઠે અંદર રહેલી અને અિચોખિચ ભરેલી અનેક સૃષ્ટિઓરૂપી પૂતળીઓના સમૂહ-

વાળું છે. છતાં જગતરૂપી લતા, તેનાં મુળ, તેની રચના અને તેમજ ભૂમિમાં પ્રવેશ, એ સર્વ તેમાં દેખાતાં નથી. તે પોતે આદિ અને અંતથી રહિત છે, જન્મ-નાશ વિનાનું છે, સ્વચ્છ છે અને સર્વરૂપ છતાં તે નિરંતર પોતાના આત્મદેહ મય નિર્વિકાર સ્વરૂપમાં જ ભરપૂરપણે રહેલ છે.^{૬૩} એ સન્માત્રતત્ત્વ અસંખ્યરૂપ છે, ચારે તરફ વ્યાપ્ત હોયોવાળું છે અને દિશાઓના અંતમાં રહેલ છે. તે આંખ, કાન, કંઠ, ઉદર, માથું અને પગ આદિ અવયવોવાળું થઈ રહ્યું છે; બાહી, તાત્ત્વિક દષ્ટિ વડે એતાં આ સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે. સ્ફટિકસ્તંભની પેઠે સર્વ તેમાં પ્રતિબિંબિત છે. તે પોતે સન્માત્ર છે, જન્મ-જરા આદિ વિકારથી રહિત છે, નિર્વિકલ્પ છે અને મારું પોતાનું આત્મસ્વરૂપ જ આ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે; એટલે હવે તેમાં વિશેષ વિકલ્પો કડવાતું કંઈ કારણ રહેતું નથી.^{૬૪}

સન્માત્રમંતરદિવાચિલહસ્તજાતં પર્યંતદ્વી-
નગળનાંગમમુક્તરૂપમ્ । આત્માવરાત્મકમહં તિવ-
દમેવ સર્વ સુસ્તંભરૂપમજ્ઞાનમલં વિકલ્પઃ ॥૬૪॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહાશાસ્ત્રાણમાં નિર્વાણ
મકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ઐન્દ્રવોપાખ્યાન'
એ નામનો સર્ગ ૧૭૯ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૭૯ મો

પ્રહ્લનું પ્રતિપાદન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

એવં ચિન્માત્રમેવૈકં શુદ્ધં સત્ત્વં જગત્ત્રયમ્ ।
સંમંત્રીહ ભૂતાનિ નાણ્સુદ્ધાનિ કાનિચિત્ ॥૧॥
વસિષ્ઠ ધોત્યાઃ-આમ, આ ત્રણે લોક
એક શુદ્ધ તત્ત્વમય ચિદરૂપ છે. અવિવેકીઓને
સાકારરૂપે પ્રતીતિમાં આવતાં એનાં કોઈ પણ

* આ એકસોએકાશ્રીમાં સર્ગમાં સર્વ
દશ ચિન્માત્ર છે અને નિરાકાર છે, તો પછી તેમાં
સંકોનો એ પ્રસંગ છે, તે કહેવામાં આવશે.

પ્રાણીઓ અહીં નથી જ, તો પછી સરીર આદિ ક્યાં છે? અને બીજી પણ સાત્ત્વય વસ્તુ ક્યાં છે? જ કાંઈ આ દેખાય છે, તે નિરાકાર બ્રહ્મ જ ચોતરફ પ્રસરી રહેલ છે.^{૧૨} ચિદાકાશ ચિદાકાશની અંદર રહેલ છે. એ શાંત તત્ત્વ પોતાના શાંત સ્વરૂપમાં જ સમાનપણે સ્થિર છે, આકાશ આકાશની અંદર રહેલ છે અને જ્ઞાન પોતાના સ્વરૂપમાં જ સ્થિતિ રાખીને રહ્યું છે.^{૧૩} સર્વ શાંત, સત્ય અને ચિદાકાશરૂપ છે. આ સર્વ સ્વપ્નની પેઠે બ્રહ્મત્વ અવસ્થામાં પણ નિરવયવસ્થા રહેલ છે. સાકાર વસ્તુની સ્થિતિ જ અહીં ક્યાં છે? દેહના અવયવો ક્યાં છે? આંતરકામાં વીંટાયેલી નાડી પણ ક્યાં છે? અસ્થિપિંજર પણ ક્યાં છે? દેહ પણ આકાશ જેવા નિરાકાર છે એમ તમે સમજો અને સ્વપ્નદેહની પેઠે તે કેવળ આભાસરૂપ છે.^{૧૪} હાથ ચિદાકાશરૂપ છે, ભસ્તક ચિદાકાશરૂપ છે, ધન્દ્રિયોનો સમૂહ ચિદાકાશરૂપ છે, સર્વ શાંત નિરાકાર છે અને કાંઈ પણ સાકાર નથી જ. તત્ત્વદષ્ટિ વડે બેતાં જગતની સ્થિતિ સ્વાભાવિક રીતે જ ચિદાકાશના એક સ્વપ્નરૂપ છે, તેથી આ સર્વ સહેતુક જણાતાં છતાં નિહેતુક છે.^{૧૫} બ્યાત હારિક દાષ્ટિ વડે બેતાં કારણ વિના કાર્ય ઉત્પન્ન થવાની વાત સંભવતી નથી. બાકી, જેવો જણે નિર્ણય કર્યો હોય છે, તેવું જ તેના બેતામાં આવે છે.^{૧૬} યુક્તિ વડે વિચાર કરવામાં આવે, તો વિનાકારણે ઉત્પન્ન થયેલ અને આત્મારૂપે અનુભવમાં આવતું આ દશ્ય અત્યંત અસત્ય પણ નથી, તેમ અત્યંત સત્ય પણ નથી. તે તો સત્ય જવું હાગે છે, એટલે કે તે અનિર્વચનીય છે. આ વાત હજી ઘટ્ટી રોકે છે. આ વાત તો નિઃસંશય જ છે કે, ચિદાત્માને સર્વ વસ્તુ પોતાની ભાવના પ્રમાણે ભાસે છે.^{૧૭} જમ સ્વપ્નની અંદર ચિન્મયપણાથી સર્વત્ર સર્વથા સર્વ સંભવે છે, તેમ જ બ્રહ્મત્વમાં પણ ચિન્મયપણાથી સર્વત્ર સર્વ સંભવે છે. કેમકે ચિદાકાશનું જ સર્વોત્તમ

પણ છે. બ્રહ્મપદ સર્વના આત્મારૂપ છે. તે એક અને અનેકરૂપે થઈ રહેલ છે. તેની અંદર કાર્યોની સત્તા વિનાકારણે પણ રહી છે અને કારણથી ઉત્પન્ન થયેલ પણ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૮, ૧૯} જમ ઇન્દુ બ્રાહ્મણના દશ પુત્રો તેના સંકલ્પમય જગતોના સમૂહો વડે લાખો પ્રાણીઓરૂપે થઈ ગયા હતા, તેમ એક જ તત્ત્વ હજારોરૂપે થઈ બન્યું છે.^{૨૦} જમ વિષ્ણુ આદિનું સાયુજ્ય (ઉપાધિના મિલન દ્વારા એકરૂપતા) થાય છે, ત્યારે અનેક સૃષ્ટિઓની એકરૂપતા થઈ બન્યું છે, તેમ હજારો જીવોનું સાયુજ્ય થાય છે, ત્યારે તેમની એકરૂપતા થઈ બન્યું છે.^{૨૧} સેંકડો નદીઓથી યુક્ત હોવા છતાં સમુદ્ર એકરૂપ છે અને ઋતુઓ તથા સંવત્સરોના સમૂહથી પૂર્ણ હોવા છતાં પણ કાળ એક જ છે.^{૨૨} તે જ પ્રમાણે દેહ ભિન્નરૂપ દેખાતાં છતાં ચિદાકાશરૂપ છે અને તે સ્વપ્નદેહની પેઠે ખડો થઈ જઈ દેખાય છે. એ કે પોતાના અનુભવ વડે તે સ્ફુટ રીતે પ્રતીતિમાં આવે છે, તો પણ સ્વપ્નચૈત્ત્યની પેઠે તે નિરાકાર છે.^{૨૩} બે દશ્યનું સ્વરૂપ ઝોળખવામાં આવે, તો તે ચિદરૂપ જ છે. પણ તેનું ખરું સ્વરૂપ ઝોળખાતું નથી, તેથી તે પોતે જ દશ્ય તથા દ્રશ્યરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. માટે આ જગત ચિદાકાશરૂપ છે.^{૨૪} નિદ્રા જેમ સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ બન્નેરૂપ છે, તેમ બ્રહ્મ જ દ્રશ્ય અને દશ્ય એ બન્નેરૂપ છે. જમ પવન અને તેની ચલનશક્તિ અભિન્ન છે, તેમ બ્રહ્મથી દશ્ય અભિન્ન છે. માટે જગત એક ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૨૫} દ્રશ્ય, દશ્ય અને દર્શન એ ત્રણે ચિદાકાશનો જ એક વિવર્ત છે. પરમાર્થદષ્ટિથી બેતાં તે ચિદાકાશરૂપ છે. જમ શૂન્ય સ્વપ્નમાં ચિદાત્મા જ અનેકરૂપે ભાસે છે, તેમ ચિદાકાશ જ આ સર્વરૂપ છે. તેથી જગત એક ચિદરૂપ છે.^{૨૬} પ્રથમ સૃષ્ટિથી માંડીને શબ્દબ્રહ્મમાં જગતનો જ ભાવ કલ્પાયેલો છે, તે સાવ ચિન્મયા છે અને તે પ્રાપ્તિ વડે જ થયેલો છે. તેનું ખરું સ્વરૂપ

ઝાળખવામાં આવે છે, એટલે સ્વપ્નમાં દીકરા
બાળના લયની પેઠે તે નિઃશેષ રીતે શાંત થઈ
જાય છે.^{૧૯} જમ સ્વપ્નની અંદર એક જ જીવ-
ચૈતન્યનું ભાન અનેક પ્રકારે થાય છે, તેમ બ્રહ્મ-
માં પણ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં એક જ તત્ત્વનું
ભાન નાના પદાર્થરૂપે થઈ જાય છે.^{૨૦} જમ અનેક
દીવાવાળા ઘરની અંદર રહેલી અનેક કાન્તિઓ
પણ એક જવી જ લાસે છે, તેમ સર્વશક્તિમાન
પરમાત્માની એક જ આધારશક્તિ અનેકરૂપે ભાસી
રહી છે.^{૨૧} આકાશમાં ભ્રાંતિને લીધે પ્રતીતિમાં
આવતા વૃક્ષસમૂહના સ્ફુરણની જમ બ્રહ્મરૂપી
મહાસાગરની અંદર જળખિંદુના એક સ્ફુરણ
જવી આ સૃષ્ટિ છે. આકાશમાં દેખાતો વૃક્ષોનો
સમૂહ તેનાથી કાંઈ જુદો જણાય છે, પણ બ્રહ્મ-
રૂપી મહાસાગરમાં સ્ફુરતું સૃષ્ટિરૂપી ખિંદુ તેના-
થી જરા પણ ભિન્ન નથી.^{૨૨}

યત્સીકરસ્ફુરણમંબુનિઘૌ શિવાસ્થ્યે વ્યોમ્નિવ
વૃક્ષનિકરસ્ફુરણં સ સર્ગઃ । વ્યોમ્ન્યેષ વૃક્ષનિકરો
વ્યતિરિક્તરૂપો વ્રહ્માંડુષૌ નંતુ મનાગપિ સર્ગવિદુઃ
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘બ્રહ્મમયત્વ-
પ્રતિપાદન’ એ નામનો સર્ગ
૧૬૬ મો સમાપ્ત

૭ સર્ગ ૧૮૦ મો ૭

કુંદદંતનું આખ્યાન

॥ રામ ઉવાચ ॥

ઈમં મે સંશયં છિધિ મગવન્ માસ્કરં તમઃ ।
સુવનસ્યેવ માવાનાં સમ્પગ્નપાનુભૂતયે ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યાઃ-જમ જગતના સર્વ પદાર્થો-
નું રૂપ સારી રીતે પ્રકાશમાં લાવવા માટે સૂર્ય-

x આ એકસોએશીમા સર્ગમાં રામચંદ્ર કુંદ-
દંતનું આખ્યાન કરેશે. તેમાં પર્વતની અંદર વૃક્ષમાં
લટકી રહેલા તપસ્વીના વરદાનનો લાલ ચપા સુધીનો
પ્રસન્ન વર્ણવવામાં આવશે.

નારાયણનું તેજ અધિકારનો નાશ કરે છે, તેમ
આપ આ મારા સંશયની નિવૃત્તિ કરો.^૧ કાંઈ-
એક સમયે હું વિદ્યાલયમાં વિદ્વાનોની સભાને
વિષે એકાગ્રપણે બેઠો હતો, તેટલામાં કાંઈ એક
તપસ્વી ત્યાં આવ્યો.^૨ તે વિદ્વાન હતો, બ્રાહ્મણો-
માં ઉત્તમ હતો, શેષાનાઓ હતો, કાન્તિવાળો
હતો, મોટા તપ વડે યુક્ત હતો દુર્વાસાના જેવો
કુઃસહ હતો અને તે વિદેહ દેશના જનમંડળ-
માંથી આવ્યો હતો.^૩ એ મહાદેહીધમાન બ્રહ્મ-
સભામાં તે આવ્યો અને અમને પ્રણામ કરી
આસન ઉપર બેઠો. પછી અમે તેને પ્રણામ કર્યા.
હવે, વેદાંત અને સાંખ્યના સિદ્ધાંતોના વાદોને
બંધ કરીને મેં સુખેથી બેઠેલા તથા વિશ્રાંતિને
પામેલા તે બ્રાહ્મણને આ પ્રમાણે પૂછ્યું:^૪ ‘હે
વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ ! તમે લાંબો પંથ કાપવાથી
જણે યાત્રી ગયા હો અને કાંઈ પણ મેજવવાની
કે જણવાની ઇચ્છાથી પ્રયત્નવાળા હો તેના
દેખાઓ છો. માટે કહો કે આપનો અહીં આવ-
વાનો શો હેતુ છે ?’

બ્રાહ્મણ બોલ્યોઃ-હે મહાભાગ ! આપ
કહો છો એમ જ છે. આપના કહેવા પ્રમાણે હું
કાંઈક હેતુથી અહીં આવ્યો છું.^૫ જે માટે હું
અહીં આવ્યો છું તે તમે સાંભળો.^૬ સર્વ
સૌમાન્ય વડે સુશોભિત એવો વિદેહ નામનો
એક દેશ છે. તે આકાશમાં રહેલ સ્વર્ગનો
સ્ફટિકની ભૂમિમાં પડેલ પ્રતિબિંબ હોય તેવો
રમણીય છે.^૭ તેને વિષે હું બ્રાહ્મજાતિમાં
ઉત્પન્ન થયો છું અને વિદ્યા મેજવીને મેં ત્યાં જ
સ્થિતિ કરી હતી. મારા દંત (દાંત) કુંદ (ડાહર)
ના જેવા ધોળા છે, તેથી હું ‘કુંદદંત’ નામથી
વિખ્યાત છું.^૮ પછી, કટલોક સમય જતાં મને
વેરાગ્ય થયો, તેથી મેં સંશ્રમને લીધે શ્રમની
શાંતિ માટે દેવતાઓ, દિવ્ય અને મહર્ષિઓનાં
સ્થાનોમાં ફરવાની પ્રવૃત્તિ કરી.^૯ કાંઈએક
દિવસે હું અખડિત ઇચ્છાના બળથી શ્રીપર્વતમાં

ગયો, અને ત્યાં કામળ તપ કરતાં હું ઘણાં
લાંબા કાળ સુધી રહ્યો.^{૧૧} એ શ્રીપર્વતની અંદર
ધાસ તથા વન આદિથી રહિત એવું એક મહા-
પ્રસિદ્ધ અરણ્ય છે. જાણે તેજ, અંધકાર અને
વાદળો આદિથી રહિત એવું આકાશ જ પૃથ્વીમાં
આવી રહ્યું હોય તેવું તે શન્ય છે.^{૧૨} જમ શન્ય
આકાશની અંદર મંદ કિરણવાળો સૂર્ય રહ્યો
હોય છે, તેમ એ અરણ્યના મધ્યમાં એક નાનું
કામળ પદ્મલેવે વડે સુશીલિત એવું બહુ શાખા-
વાળું વૃક્ષ છે.^{૧૩} જમ સૂર્ય પોતાનાં કિરણો
સાથે બંધાઈ રહ્યો હોય છે, તેમ તે વૃક્ષની
શાખામાં રજ્જુથી બંધાયેલ પગલાળો અને
પવિત્ર આકારયુક્ત એક પુરુષ લટકતો હતો.^{૧૪}
મુજ નામના ધાસની રજ્જુ વડે તેના પગ ઉપર
બંધાયેલા હતા અને તેનું માથું નિરંતર નીચે
લટકતું હતું. મોટી ગાંઠવાળા સીમળાના વૃક્ષની
જાણે કોઈ મોટી ગાંઠ લટકતી હોય તેવો તે
જણાતો હતો.^{૧૫} કોઈએક સમયે હું એ પ્રદેશમાં
ગયો અને મેં તેને જોયો, તો તે પોતાના વક્ષ-
સ્થળમાં પોતાના હાથ જોડીને લટકતો હતો.^{૧૬}
મેં તેની પાસે જઈ વિચાર કર્યો કે, આ બ્રાહ્મણ
જીવે છે એમ મને લાગે છે; કેમકે તેની આકૃતિમાં
કશો ફેરફાર જણાતો નથી અને તે નિઃશ્વાસ લે
છે. વળી કાળયોગથી થનાર ટાઢ, તડકો, વાયુ
આદિના સર્વ સ્પર્શને તે સારી રીતે જાણે છે.^{૧૭}
પછી, મેં દિવસોના અને તડકાના ખેદને સહન
કરીને ઘણા દિવસ સુધી એ લટકતા પુરુષની
સેવા કરી અને તેને ધીરે ધીરે મારામાં વિશ્વાસ
બેસાડ્યો.^{૧૮} હવે, મેં તેને પૂછ્યું કે, 'હે
જગવાન! હે વિશાલનેત્ર ! આપ કાણ છો ? આપ
શા માટે આવું દારણ તપ કરો છો ? આપનું
જીવિત લક્ષ્ય-અલક્ષ્યરૂપમાં રહેલ છે.^{૧૯} એટલે,
તેણે મને કહ્યું કે, 'હે તપસ્વી ! તારે આ પૂજનાનું
શું કામ છે ? કોઈ પ્રયોજનને લીધે મનુષ્યોની
અતિવિચિત્ર હોય છે.^{૨૦} તેણે મને આમ

કહ્યું, છતાં જ્યારે મેં તેને ઘણા આગ્રહથી
પૂછ્યું, ત્યારે તેણે મને આ ઉત્તર આપ્યો.^{૨૧}
'મારો જન્મ મથુરામાં થયેલ છે. હું પિતાના
ઘરમાં મોટો થયા પછી બાલ્ય અને યૌવનના
મધ્યમાં રહ્યો હતો અને પદ-પદાર્થને (શબ્દ-
શાસ્ત્ર અને અર્થશાસ્ત્ર આદિ)ને સમજતો હતો.^{૨૨}
ત્યાં, મેં સાંભળ્યું હતું કે, ખજનાની પેઠે રાજ
સર્વ સુખસમૃદ્ધના આશયરૂપ હોય છે. તે સમયે
નવયૌવનને લીધે હું ભોગની ઇચ્છા કરતો હતો.^{૨૩}
તેથી હું સાત મોટા દ્વીપોના વિસ્તારવાળી પૃથ્વી-
નો પતિ અને ઉદાર ચિત્તવાળો થાઉં, એવી મેં
ઘણા લાંબા સમય સુધી ઇચ્છા કરી હતી.^{૨૪}
તે જ પ્રયોજન માટે હું આ પ્રદેશમાં આવીને
આ પ્રમાણે તપમાં પ્રવૃત્ત થઈ રહ્યો છું. હે માનદ
તપસ્વી ! અહીં મારા બાર વર્ષો આમ જ
આલ્સ્યા ગયાં છે.^{૨૫} હે મારા અકૃત્રિમ મિત્ર !
આ મેં તને તારા પૂછેલા પ્રશ્નનો જવાબ આપ્યો
છે. માટે હવે તું પુશીથી તારા ઇષ્ટ દેશમાં ઝટ
આલ્સ્યો જા. હું તો મારું ઇચ્છિત વરદાન મળતાં
સુધી અહીં આવી જ રિથિતિમાં દૈન્ય થઈ રહીશ.^{૨૬}
એ તપસ્વીએ મને આ પ્રમાણે કહ્યું, ત્યારે એ
તપસ્વીને મેં જ કહ્યું તે તમે સાંભળો; કેમકે
આશ્ચર્યનું શ્રવણ કરવામાં બુદ્ધિમાન પુરુષનું
ચિત્ત ખેદ પામતું નથી.^{૨૭} મેં તે તપસ્વીને કહ્યું
કે, 'હે સુશીલ ! તમને જ્યાં સુધી તમારો ઇચ્છિત
વર મળ્યો નથી, ત્યાં સુધી હું તમારી રક્ષા અને
પરિચર્યા કરવા માટે અહીં જ રહીશ.^{૨૮} મેં એ
પ્રમાણે કહ્યું, ત્યારે એ શાંત તપસ્વીએ પાપાણના
જવા મોનને ધારણ કર્યું અને પોતાની આંખો
મીંચી દીધી. તે મુકામના જેવો બની ગયો અને
બહાર પણ કલ્પનાથી રહિત થઈ રહ્યો.^{૨૯} કાષ્ઠ-
મોનને ધારણ કરી રહેલા એ તપસ્વીની પાસે
હું ચિત્તમાં ઉદ્વેગ રાખ્યા વિના અને શીતકાળ
તથા ઉષ્ણકાળ આદિના વેગોને સહન કરીને છ
માસ સુધી રહ્યો.^{૩૦} એવામાં મેં જોયું, તો એક

દિવસ દાઈએક સુવર્ણના જેવો તેજસ્વી પુરુષ સૂર્યબિંબમાંથી નીકળી તે પ્રદેશમાં આવ્યો. અને તે તપસ્વીની પાસે ઊભો રહ્યો.^{૩૧} હવે, તે તપસ્વીએ જ્યાં મન વડે અને કર્મ વડે તેની પૂજા કરી, ત્યાં તેણે અમૃતના દ્રવ જીવું આ સુંદર વચન કહ્યું:^{૩૨} 'હે બ્રહ્મન! હે શાખામાં લટકી રહેલા દીર્ઘ તપસ્વી! તું તપ બંધ કર અને સુંદર તથા ઇચ્છિત વરદાન માગી લે.^{૩૩} આ દેહથી કરેલા તપરૂપી ધર્મના બળથી તું સાત સમુદ્ર અને સાત દ્વીપવાળી આ પૃથ્વીને સાતહજાર વર્ષ સુધી પાળીશ.'^{૩૪} આમ તેને ઇષ્ટ વરદાન આપ્યું. પછી, પોતે જ સૂર્યરૂપી સાગર-માંથી બહાર નીકળ્યો હતો, તેમાં જ તે પાછો લીન થઈ ગયો.^{૩૫} તે શાખાતપસ્વી વિવેચી હતો અને તેને શાસ્ત્રમાં સાંભળ્યા પ્રમાણે વરદાતા એવા શ્રેષ્ઠ આદિત્યપુરુષનાં સાક્ષાત્ દર્શન થયાં હતાં તથા તેમની સાથે ભાષણ આદિ વ્યવહાર થયો હતો. એટલે એ આદિત્યપુરુષના ગયા પછી મેં તેને આ પ્રમાણે કહ્યું:^{૩૬} 'હે મહારાજ! વૃક્ષની શાખામાં લટકવારૂપી તપનું ફળ હવે તમને પ્રાપ્ત થયું છે. માટે તમે તપને છોડી દઈ યથાપ્રાપ્ત વ્યવહારને સુખેથી કરો.'^{૩૭} તેણે મારી આ વાત કબૂલ રાખી. એટલે જન્મ હાથીના પગને બંધનથી છોડી મૂકવામાં આવે, તેમ મેં તેના પગને વૃક્ષશાખામાંથી છોડી મૂક્યા.^{૩૮} પછી તેણે સ્નાન કરી પવિત્ર હાથથી અધર્મધર્ણને જપ કર્યો, અને તપઃસિદ્ધિના બળથી શાખામાંથી મળેલા ફળ વડે તેણે મારી સાથે પારણું કયું.^{૩૯} હવે, અમે બન્ને તપસ્વીના પુણ્યબળથી મળેલા વૃક્ષનાં તે સ્વાદવાળાં ફળોથી તૃપ્ત થયા અને કાંઈ પણ ક્ષોભ પામ્યા વિના ત્યાં ત્રણ દિવસ સુધી રહ્યા.^{૪૦} આમ સાત સમુદ્ર અને સાત દ્વીપવાળી સમગ્ર પૃથ્વીને ભોગવવા માટે એ તપસ્વી બ્રાહ્મણે શરીરને વૃક્ષમાં લટકાવી દઈને તથા ઊંચા પગ રાખીને, તપશ્ચર્યા કરી અને સૂર્યનારાયણની

અંદર રહેનાર પુરુષ પાસેથી ઇષ્ટ વર મેળવ્યો. પછી, વૃક્ષની નીચે, વિશ્રામ લઈ, તે તેના મિત્ર એવા મારી સાથે પોતાને ઘેર જવા નીકળ્યો.^{૪૧} સમદ્વીપસમુદ્રદ્વિતદિશ મોક્તું સમગ્રાં મહાં વિપ્રઃ પાદપલંબિતેન વપુષા તત્ત્વોર્ધ્વપાદસ્તપઃ । સંગ્રાપ્યામિમતં વરં દિનકૃતો વિશ્વસ્ય ચાહ્વાન્યં સાયં મત્સ્યહૃદા સ્વમેવસદનં ગતું પ્રવૃત્તોઽમવત્ ॥ શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધને 'તાપસોપાખ્યાન' એ નામને સર્ગ ૧૮૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૧ મો

ગૌરીના આશ્રમનું વર્ણન

॥ કુંવરંત ઉવાચ ॥

આવાસમંતરે ગતું પ્રવૃત્તૌ મુદિતાકૃતી ।

મથુરાનગરીં ચંદ્રસૂર્યાવિંદ્રપુરીમિવ ॥ ૧ ॥

કુંવરંત બોલ્યો:-જન્મ ચંદ્ર અને સૂર્ય આકાશમાં બ્રમણ કરીને, ઇન્દ્રપુરીરૂપી પોતાના નિવાસ પ્રત્યે બધા, તેમ પ્રસન્ન આકારવાળા અમે બન્ને મથુરાનગરી પ્રત્યે આલ્યા. આમ, સાયંકાળ સુધી ચાલી અમે વચમાં ઉતારો કર્યો.^૧ શાધ નામના ગામે આવીને અને આંખાંના વન વડે યુક્ત એવા પર્વતમાં વિશ્રામ લઈને અમે એ દિવસ સુધી સાહસ નામના નગરમાં સુખેથી રહ્યા.^૨ અમે બન્ને જણ આનંદભર્યા ચિત્તે રસ્તો ગાળતા હતા. પછી અમે બીજા દિવસે જંગલની, પર્વતોની, શહેરોની, ગામડાંઓની, જળમય પ્રદેશોની અને યુક્ષ્ણોની ભૂમિઓને ઓળંગી ગયા. તે ભૂમિઓ શીતળ જળ, સ્નિગ્ધ છાયા તથા વનવૃક્ષો વડે યુક્ત હતી, નદીના કાંડા ઉપર રહેલ લતાઓમાંથી ખરતા પુષ્પોના સમૂહ વડે ઘોળી હતી, ઊછળતા તરંગોના સપ્તદ્વીપી

* આ એકસોએકવારીમાં સર્ગમાં મથુરા તરફ જતા એવા એ બન્ને જણનું ગૌરીવનમાં આવતું અને ત્યાં જ દે તપસ્વી સાથે સંવાદ, એ વિષે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

ગાયત્ર વડે પરિચિત્તને આનંદ આપનારી હતી, સ્તિગ્ધ વૃક્ષોનાં વનોની છાયામાં આનંદ કરી રહેલાં મૃગો તથા પક્ષીઓવાળી હતી અને સ્થૂલ એવાં કામળ ઘાસોમાં તથા વૃક્ષોની શાખાના અગ્રભાગમાં પડેલાં ઝાકળનાં જલખિંદુઓરૂપી મોતીઓથી સુશોભિત હતી. વળી, તે દિવસે નદીઓના પ્રવાહોને તથા તળાવોને વટાવીને અમે દેખોનાં ઘાટો વનમાં હિમ વડે શીતળ એવાં દેખનાં પાંદડાંઓની શય્યામાં થાક ઉતારવાને એક રાત્રિ ગાળી.^{૩-૭} પછી ત્રીજ દિવસે અમે બન્ને કમળોના ખડોથી તથા ઝાડીઓના ખડોથી સુશોભિત એવા અને મનુષ્યોના અભાવને લીધે ભૂતિમાન આકાશ જેવા દેખાતા જંગલમાં ગયા.^૮ ત્યાં એ તપસ્વીએ ચાલતો માર્ગ છોડી દીધો અને ખીજ વનમાં પ્રવેશ કર્યો. ત્યાં અયોગ્ય વિલંબ કરવાના સંબંધમાં તેણે મને આ વાક્ય કહ્યું: 'અહીં મુનિઓના મંડળ વડે સુશોભિત એવા ગૌરીના આશ્રમમાં આપણે બન્ને જઈએ; 'કમલે મારી પેઠે જ પોતાના ઇચ્છિત ફળને ઇચ્છનારા મારા સાત ભાઈઓ આ વનની અંદર રહેલા છે.'^{૯, ૧૦} અમને આઠે ભાઈઓને સમક્ષ પનારાન્ય-ભોગની ઇચ્છાથી ચિત્તમાં અનેક ઇચ્છાઓ ઉત્પન્ન થઈ, તેથી અમે તપ કરવા માટે બુદ્ધિને સ્થિર કરી એક જ સંકલ્પ અને નિશ્ચય ઉપર આવી ગયા.^{૧૧} આથી તેઓ પણ પોતાના નિશ્ચય ઉપર આધાર રાખી અહીં આવી તપ કરવા માટે સ્થિર થઈ રહ્યા છે અને તેમનું પાપ વિવિધ પ્રકારનાં તપો વડે ક્ષીણ થઈ ગયું છે.^{૧૨} હું પણ પ્રથમ તે ભાઈઓ સાથે અહીં આવી છ માસ સુધી ગૌરીના આશ્રમમાં રહ્યો હતો, તેથી મને જણાય છે કે, પ્રથમ મેં જે જોયો હતો તે જ આ આશ્રમ છે.^{૧૩} તેની અંદર પુષ્પોના ખડોમાં અને વૃક્ષોની છાયામાં મૃગલાઓનાં સુંદર ખગ્ગાંઓ સ્નાં હતાં અને પર્ણકુટ્ટી ઉપર ત્રિશાંત થઈ ના પોપટો પણ તેમાં શાસ્ત્રાર્થ કરતા ભાવન

પડતા હતા.^{૧૪} તો, ચાલો આપણે બ્રહ્મશાકતુલ્ય એ આશ્રમમાં પુણ્યલક્ષ્મીની પ્રાપ્તિ માટે જઈએ; 'કમલે ત્યાં જવાથી આપણું ચિત્ત પુણ્યો વડે અત્યંત સ્વચ્છ થશે.^{૧૫} વિદ્વાન હોય, તત્ત્વજ્ઞ હોય અને ધીર હોય તેવા પુરુષોનું ચિત્ત પણ તત્ત્વદર્શન વડે પૂર્ણ દક્ષિણા એવા તત્ત્વવેત્તા મહારથોના દર્શન માટે તલપે છે.^{૧૬} તપસ્વીએ મને ઉપર પ્રમાણે કહ્યું, એટલે અમે બન્ને જણા તે મુનિઆશ્રમમાં ગયા અને ત્યાં જઈ બેસ્યું, તો તે મહાઅરણ્યમાં શૂન્ય જ હતું.^{૧૭} તે દેકાણે વૃક્ષ, પર્ણકુટ્ટી, ઝાડી, મનુષ્ય, ઋષિ, બાળક, વેદી કે દ્વિજ એમાંનું કશું પણ બેવામાં આવ્યું નહિ.^{૧૮} માત્ર, તે અનંત અરણ્ય અતિશૂન્ય દેખાયું. ચારે તરફ તે તાપ વડે તપેલું હતું અને બધે પૃથ્વીમાં ભૂતિમાન આકાશ આવી રહ્યું હોય તેવું તે જણાતું હતું.^{૧૯} ત્યાં, મારી સાથે રહેલ તપસ્વી કહેવા લાગ્યો કે, 'આ તો કદની વાત થઈ.' પછી, અમે બન્નેએ ઘણા સમય સુધી શ્રમણ ક્યું, તો એક સ્થળે એક વૃક્ષ અમારા બેવામાં આવ્યું.^{૨૦} તે સ્તિગ્ધ કાન્તિવાળું હતું, ઘાટી છાયા વડે યુક્ત હતું અને શીતળ મેઘના જવું હતું. તેની નીચે એક વૃક્ષ તપસ્વી સમાધિમાં બિરામ્યા હતા.^{૨૧} અમે બન્ને તે વૃક્ષ મુનિની પાસે તે વૃક્ષની છાયામાં દ્રોણકવાળા લીલા સ્થળમાં બેઠા. ઘણા લાંબા સમય સુધી તો તે ધ્યાનમાંથી ઊઠ્યા નહિ.^{૨૨} પછી, ઘણે લાંબે કાળે મારા ચિત્તમાં ઉદ્વેગ થઈ આવ્યો, એટલે મેં ચપળતાથી જોયે સ્વરે કહ્યું કે, 'હે મુનિ! આપ ધ્યાનથી વ્યુત્થિત થાઓ.^{૨૩} સિંહ જમ મેઘ-ગર્જનાથી વ્યુત્થિત થઈ જાય, તેમ તે મુનિ મારા એ ઉચ્ચસ્વરથી વ્યુત્થિત થયા અને બગાસું ખાઈ બોલ્યા:^{૨૪} 'તમે બન્ને મહારથો દોણ છો? ગૌરીનો આશ્રમ અહીંથી ક્યાં ચાલ્યો ગયો? મને અહીં દોણ લઈ આવ્યું? અને હાલ કયો કાળ ચાલે છે? '^{૨૫} તેણે આ પ્રમાણે કહ્યું,

એટલે મેં તેને કહ્યું કે, 'હે મહારાજ ! આપ
અમને જ પૂછો છો તે કંઈ અમે જાણતા નથી.
તો આપ પોતે જ તે વિષે નિર્ણય કરી લો. તમે
સર્વજ્ઞ છો, છતાં તમે યોગબળથી શા માટે એ
પોતાની મેળે જ જાણી લેતા નથી ?' ^{૧૨૬} મારાં
આ વચન સાંભળીને તે મહર્ષિ ક્રૂરી વાર ધ્યાન-
નિષ્ઠ બની ગયા અને તેણે અમારું તથા પોતાનું
સર્વ વૃત્તાંત જાણી લીધું. ^{૨૭} સુકૃતંભાષમાં ધ્યાનથી
વ્યુત્પત્તિ બની જઈને એ સુનિએ કહ્યું કે, 'આ
આશ્ચર્યકારક વૃત્તાંત તમે સાંભળો. કેમકે તમે
બન્ને કાર્યને જાણનાર છો. ^{૨૮} હે મહાશયો !
મને પુત્રના જીવું પ્રિય એવું આ કદંબવૃક્ષ તમે
પાસે જ દેખો છો. તે મારા નિવાસરૂપ છે અને તે
પુષ્પોને લીધે જાણે મોટાં અરણ્યને બેઠાપાથ
હોય તેવું ખીલેલ છે. ^{૨૯} તેની અંદર કોઈ પણ
કારણથી દેવી ગૌરી, સરસ્વતીજીએ દશ વર્ષ સુધી
રહ્યાં હતાં અને સમસ્ત ઋતુઓ તેમની સેવા
કરતી હતી. ^{૩૦} સારે આ ઘાટું વન ગૌરીના
નિવાસને લીધે બહુ વિશાળ બની ગયું અને
પુષ્પોથી તથા ઋતુઓથી સુશોભિત એવા ગૌરી-
વનના નામથી તે પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યું. ^{૩૧} હે પ્રિય
મહાશય ! એ ગૌરીવન ભમરીઓનાં મનોહર
ગીતોની લીલા વડે ચપળ થઈ ગયેલ દાદિલાઓથી
ભરપૂર હતું. મેઘની પેઠે પુષ્પોની વૃદ્ધિ કરનારાં
વૃક્ષો વડે તે આકાશરૂપી ચંદ્રવામાં સેંકડો ચંદ્ર-
ના જેવો ભાવ ખતાવતું હતું. કમળોનાં રજકણ
વડે તે દિશાઓના અંદરના ભાગને વ્યાપ્ત કરી
રહેલ હતું. મંદારના અને ડોલરના પુષ્પોના
મકરંદથી તે દિશાઓને સુગંધી બનાવી દેતું
હતું. સારી રીતે જીંધેલ પુષ્પસમૂહરૂપી ચંદ્ર-
બિંબો વડે તે અતિસુશોભિત હતું. સંતાનક
વૃક્ષના શુચ્છાઓરૂપી હાસ્યના વિકાસ વડે તે
મનોહર હતું. સુગંધી પવનને લીધે તે સર્વ
લતાઓરૂપી અંગનાઓને પણ સુગંધમય કરી
દેતું હતું. વસંતઋતુનું તે જાણે કોઈ નગર હોય

તેવું દેખાતું હતું. ભમરાઓના નવીન શુભર
વડે તે રમણીય હતું. ભમરીઓવાળા પુષ્પ-
ખડોના મંડપો વડે તે ભરેલ હતું. તે ચંદ્રમાના
કિરણસમૂહની પેઠે કામળ એવા પુષ્પોના હીચ-
કામાં હીચથી રહેલ દેવાંગના તથા સિદ્ધાંગના-
ઓના સમૂહવાળું હતું. હારીત, હંસ, પોપટ,
કાયલ, કાકપક્ષી, કાગડા, ચક્રવાક, બાજ અને
કલવિંકપક્ષી વગેરેનાં કુળો વડે તે આપુળ અવય-
વોવાળું હતું. ભેરુંકપક્ષી, ફકડા, કપિજલ,
તેતર, રાહા, મોર અને બગલા વગેરેની કીડા
વડે તે મનોહર હતું. ગંધર્વો, યક્ષો, દેવતાઓ
અને સિદ્ધપુરુષોના સુકુટા વડે ધસાયેલા ચરણ-
કમળવાળાં એવાં કદંબની અંદર રહેલાં સરસ્વતી
વડે પવિત્ર હતું. તે સુગંધી પવનોના સ્થાનરૂપ
હતું. સુવર્ણ જેવા કામળ અને ચંપકવૃક્ષોના
સમૂહથી તે તારાઓ અને વાદળાંઓના સમૂહને
પણ સુગંધ પહોંચાડતું હતું. મંદ પવનને
લીધે ખરી ગયેલ પલ્લવવાળી બાળલતાઓ
ફેલાઈ રહી હતી અને તેથી નિકુંજે ઢંકાઈ
ગઈ હતી. એ નિકુંજોમાં સૂર્યકિરણો રૂંધાઈ રહેતાં
હતાં અને તેથી એ વન શીતળ હતું. વળી કદંબ,
કણેર, નાળિયેર, તાલ અને તમાલના સમૂહનાં
પુષ્પોના મકરંદોના પૂર વડે તે પીણું થઈ રહેલ
હતું. કદંહાર (એક કમળભતિ)થી મિશ્ર એવાં
કુસુમ-ઉત્પલ આદિ કમળોથી ભરેલાં તળા-
વોને વિષે ચંકારો, બગલાઓ અને કાકપક્ષી
ઓનાં ટોળાંઓ કીડા કરી રહ્યાં હતાં. એ
ટોળાંથી તથા હંસોથી તે સુશોભિત હતું.
વળી, એ ગૌરીવન તાલીસ, ગંગળ, ચંદન,
લીમડો તથા દેવદાર વગેરે વૃક્ષોમાં વિહાર કરી
રહેલી વિચિત્ર (સર્વ કામનાઓ પૂરનારી)
શક્તિવાળું હતું. ^{૩૨-૩૮} જમ મહાદેવજીના મસ્તક
ઉપર ચંદ્રમાની કળા રહે છે, તેમ મહાદેવના
અર્ધાંગમાં રહેલાં અને ચંદ્રબિંબ જેવા પ્રસન્ન
શુભવાળાં ગૌરી, ઘણા લાંબા કાળ સુધી કોઈ

પણ કારણને લીધે કદંબસસ્વતીરૂપ થઈ જઈને ઘણા દિવસ સુધી એ વનને વિશે નિવાસ કરી રહ્યાં હતાં.^{૩૯}

તસ્મિન્વને ચિરમુવાસ હરાર્ધદેહા કેનાપિ કારણવશેન ચિરાય ગૌરી । ભૂત્વા પ્રસન્નસાશિ-
વિવમુલ્લી કદંબવાગીશ્વરી શશિકલેવ શિવસ્ય સ્મૃદ્ધિ ॥ ૩૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ગૌર્યાશ્રમવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૮૧ માં સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૨ મો

ભાઈઓનો સમાગમ

॥ ઘુદ્ધતાપસ ઉવાચ ॥

તસ્મિન્નેવ કદંબેઽસ્મિન્ વર્ષાણિ સ્વેચ્છયા દક્ષ ।
સ્થિત્વા ગૌરી જગમાથ હરવામાર્ધમંદિરમ્ ॥૧॥

વૃદ્ધ તપસ્વી યોદ્ધેયોઃ-તે જ કદંબની અંદર પોતાની ઇચ્છાથી દશ વર્ષ સુધી સ્થિતિ રાખ્યા પછી, ગૌરી હરના વામાર્ધરૂપી પોતાના મંદિરમાં આલ્યાં ગયાં.^૧ ગૌરીના સ્પર્શરૂપી અમૃત વડે સિંચાયેલ અને તેને પુત્રના જેવો પ્રિય આ કદંબવૃક્ષ જાણે જગદંબાએ યોજામાં લીધેલ કોઈ બાળક હોય તેમ ધરડો થતો જ નથી.^૨ ગૌરી આલ્યા ગયા બાદ આ મોહું જંગલ જનસમૂહની ઉપજીવિકાના સાધનરૂપ થતાં સમાન્ય વન જેવું થઈ ગયું.^૩ માલવ નામનો એક દેશ છે અને તેનો હું રાજા હતો. કોઈ એક સમયે રાજ્યલક્ષ્મીને છોડી દઈને હું મુનિ-
ઓના આશ્રમોમાં પ્રમણ કરતાં કરતાં આ પ્રદેશમાં આવી ચઢ્યો. અહીંના આશ્રમવાસી-
ઓએ મારી સારી પૂજા કરી, એટલે હું આ

કદંબની નીચે ધ્યાનનિષ્ઠ થઈ રહ્યો.^૪ ત્યારબાદ કેટલેક કાળે સાતે ભાઈઓ સાથે તમે તપ કરવા માટે આ આશ્રમમાં પ્રથમ આવ્યા હતા.^૫ તમે આઠે ભાઈઓ તપસ્વી થઈ રહ્યા અને તમે એવું તપ આરંભ્યું કે બીજા તપસ્વીઓને પણ તમે માન્ય થઈ પડ્યા.^૬ કાળે કરીને તેમાંથી એક (તમે પોતે) શ્રીપર્વતમાં ગયા અને બીજાએ વળી તપ કરવા માટે સ્વામી કાર્તિકેય તરફ પ્રયાણ કર્યું.^૭ ત્રીજે કાશી પ્રત્યે ગયો અને ચોથાએ હિમાલય તરફ ગતિ કરી. બાકી જે બીજા ચાર બાકી રહ્યા તેમણે ધીરપણાથી અહીં જ તપ-
શ્રયા કરવા માંડી.^૮ સર્વેનું પ્રત્યેક એ જ ઇષ્ટ લક્ષ્ય હતું કે, 'હું સમસ્ત દ્વીપવાણી પૃથ્વીનો રાજા થાઉં'.^૯ પછી પ્રસન્ન થયેલ ઇષ્ટદેવતાઓ-
એ ઉત્તમ વરદાન આપી તે સર્વેનું ઇષ્ટ પૂર્ણ કર્યું.^{૧૦} હવે, જમ બ્રહ્માજી પૃથ્વીમાં ધર્મપ્રધાન એવા સત્યયુગને ભોગવી બ્રહ્મલોકમાં જાય છે, તેમ તમે તો હજી તપમાં જ હતા, તેટલામાં તમારા એ ભાઈઓ પોતાને ઘેર આલ્યા ગયા.^{૧૧} હે પ્રિય તપસ્વી ! વરદાન આપવાને તત્પર થઈ રહેલા પોતાના ઇષ્ટદેવતાને વરદાન સમયે તમારા ભાઈઓએ ચત્ત વડે પ્રાર્થના કરી કહ્યું કે, 'હે ઇષ્ટદેવતા ! અમે સપ્તદ્વીપના અધિપતિ હોઈએ, ત્યારે પ્રજાએ બ્રહ્મપણાને છોડી સત્યમાં સ્થિતિ રાખી રહેા અને સર્વે સાત દ્વીપના નિવાસીઓ પોતાના વર્ણાશ્રમ ધર્મ પ્રમાણે વર્તો'.^{૧૨,૧૪} મહાસમર્થ ઇષ્ટદેવતાએ તેમનાં આ સાર્થ વચનોને આદરપૂર્વક સ્વીકારી લીધાં, અને પછી 'તથાસ્તુ' કહીને તેઓ અંતર્ધાન થઈ ગયા.^{૧૫} તે પછી તેઓ પોતાને ઘેર ગયા અને સર્વ આશ્રમવાસીઓ પણ આલ્યા ગયા. એક માત્ર હું જ્યાંય નહિ જતાં અહીં જ રહ્યો છું.^{૧૬} હું કેવળ એકાંતમાં ધ્યાનની અંદર જ ચિત્તને એકાગ્ર રાખી સરસ્વતીના કદંબની નીચે શૈલની પેઠે સ્થિર થઈ રહ્યો છું.^{૧૭} પછી ઋતુ

x આ એકસોબ્યાસીમા સર્ગમાં, કદંબની અંદર રહેનાર તે વૃદ્ધ તપસ્વીની સાથે તેના ભાઈઓનો સમાગમ અને ધરની અંદર વર તથા શાપોના હેતુઓની વર્ણવવામાં આવશે.

અને સવત્સરરૂપી કાળ વ્યતીત થયો, એટલે
આસપાસ રહેનાર મનુષ્યોએ આ સર્વ વનને
છેદી નાખ્યું.^{૧૮} આ અન્ધાન કદંબવૃક્ષને સર-
સ્વતીના મંદિરરૂપ સમજીને જનસમૂહ સારી રીતે
પૂજી છે. વળી, તેઓ એક સમાધિમાં જ સ્થિતિ
રાખનાર મને પણ સારી રીતે પૂજી છે.^{૧૯}
હમણાં વળી, ઘણા લાંબા સમયથી તપસ્વી
રહેલા એવા તમે બંને જણ આ પ્રદેશમાં આવ્યા
છો. આ સર્વ વાત મારા ધ્યાનમાં આવવાથી
મેં તમને કહી બતાવી છે.^{૨૦} હે સુશીલો ! તમે
બંને જણા હાલ અહીં આવ્યા છો. હવે તમે
બંને પોતાને ઘેર જાઓ. ત્યાં તમારા ભાઈઓ
પોતાની પત્ની તથા બાંધુ આદિને મળ્યા છે.^{૨૧}
પોતાના જ ઘરમાં તમે આઠે ભાઈઓનું કલ્યાણ
થશે. બ્રહ્મલોકમાં જન્મ મહાત્મા આઠ વસુઓનો
સમાગમ થાય છે, તેમ તમે આઠે મહાત્મા
ભાઈઓનો તમારા ઘરમાં સમાગમ થશો.^{૨૨} હે
આર્યો ! જ્યારે એ વૃક્ષ તપસ્વીએ ઉપર પ્રભાણે
મને કહ્યું, ત્યારે મેં સંદેહને લીધે તેને જ એક
આશ્ચર્યની વાત પૂછી તે હું તમને કહું છું.^{૨૩} મેં
કહ્યું કે, 'હે મહારાજ ! આ એક જ પૃથ્વી સાત
દ્વીપવાળી છે, તો એક જ સમયમાં આઠે ય જણ
સાત દ્વીપના પતિ કેમ થઈ શકે ?'^{૨૪}

કદંબતપસ્વી બોલ્યા:—માત્ર આટલું જ
અધિકૃત છે એમ નથી, પરંતુ બીજું પણ ઘણું
અત્યંત અસંબંધ છે; તે વિષે હું કહું તે તમે
સાંભળો.^{૨૫} આ આઠે ય તપસ્વી ભાઈઓ
પોતાના દેહનો ક્ષય થતાં ધરની અંદર જ સાત
દ્વીપોના રાજ થશે.^{૨૬} આ આઠે ય ભાઈઓ આ
ઘરમાં, આ પૃથ્વીના પીઠ ઉપર સાત દ્વીપના
અધિપતિ રાજ્યો થશે, એ વિષે તમે સાંભળો.^{૨૭}
જન્મ પૂર્વે આદિ દિશામાં ઉન્નતજાણ એવા આઠ
તારાઓ હોય છે, તેમ મહાદેહીધ્માન અને
સ્તુતિપાત્ર એવી એ આઠેયની આઠ ભાઓ
છે.^{૨૮} એ આઠે ય પત્નીઓ પોતાના આઠે ય

પતિઓ ઘણા કાળ સુધી તપમાં રહ્યા, તેથી
ઘણું દુઃખ પામવા લાગી. એ સ્ત્રીઓને તેમનો
એ વિયોગ સર્પની પેઠે દુઃસહ લાગવા માંડ્યો.^{૨૯}
એ સ્ત્રીઓ પોતાના પતિનું વારંવાર સ્મરણ
થવાથી દુઃખિત થઈ ગઈ અને દારણ એવું શત-
ચાંદ્રાયણ નામનું તપ કરવા લાગી. આથી,
પાર્વતીજી તેમને પ્રસન્ન થયાં.^{૩૦} મહાસમર્થ
દેવી ભગવતીએ રાજમંદિરના અંતઃપુરમાં
પૂજન સમયે અદૃશ્ય રહીને પ્રત્યેક સ્ત્રીને જુદું
જુદું નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^{૩૧}

દેવી બોલ્યાં:—હે બાલિકા ! પતિ માટે
અથવા પોતા માટે જ વરદાન માગવું હોય તે
તમે સુષ્પેથી માગો. જન્મ મંજરી શ્રીમન્મતુ
વડે ક્લેશને પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ તમે ઘણા કાળના
લાંબા તપથી ક્લેશને પ્રાપ્ત થયેલ છો.^{૩૨} આ
પ્રમાણે દેવીનાં વચન સાંભળીને ચિરંટિકાએ
દેવીના ચરણારવિંદમાં પુષ્પાંજલિ અર્પણ કરી
અને પોતાની વાસના પ્રમાણે દેવીની સ્તુતિ
કરી.^{૩૩} પછી, તે આનંદ વડે વ્યાસ બની ગઈ
અને મયૂરી જન્મ વરસાદના સમૂહ તરફ બોલે,
તેમ તે મૃદુ ભાષણથી આકાશમાં રહેલ દેવી
પ્રત્યે આ વચન બોલવા લાગી.^{૩૪}

ચિરંટિકા બોલી:—હે ભગવતી ! દેવતા-
ઓના પણ દેવ એવા આપના પતિ મહાદેવજી
સાથે જન્મ આપનો અવિયળ પ્રેમ છે, તેમ મારો
પ્રેમ મારા પતિ સાથે અવિયળ રહેો. વળી
મારો ભર્તા અમર થાઓ.^{૩૫}

દેવી બોલ્યાં:—હે સુત્રતિની ! સૃષ્ટિના
આરંભથી માંડી પ્રવૃત્ત થયેલા ઈશ્વરી નિયમની
દૃઢતાને લીધે તપદાન વડે અમરપણું મળી શકતું
નથી. માટે તમે કાંઈ બીજું જ વરદાન માગો.^{૩૬}

ચિરંટિકા બોલી:—હે દેવી ! જો એ અમર-
પણું અલભ્ય હોય, તો મારો ભર્તા મરી ગયા
પછી તેનો જીવ કાણ વાર પણ ધરમાંથી બા-
જાઓ.^{૩૭} હે અંબિકા જ્યારે મને

પોતાના ઘરમાં દેહપાત થાય, ત્યારે આ વરદાનનો અમલ થાઓ. આ વરદાન આપ મને આપો.^{૩૮}

દેવી બોલ્યાં:-ભલે તેમ થાઓ. હે પુત્રી! દેહનો અંત થતાં તારા પતિ લોકાંતરમાં સસ-દ્રીપનો પતિ થશે, ત્યારે તું તેની પ્રિય ભાર્યા થશે. આમાં કંઈ પણ સંશય નથી.^{૩૯} નિર્દોષપણે પ્રકટ થયેલી ભગવતીની આ વાણીએ આ પ્રમાણે કહ્યું અને પછી મેઘમાલાના ધ્વનિની પેઠે તે આકાશની અંદર વિરામ પામી ગઈ.^{૪૦} દેવી પધાર્યા બાદ તે સર્વેના પતિઓ કટલેક કાળે મોટાં વરદાનને મેળવી દિશાઓમાંથી ઘેર આવ્યા.^{૪૧} આજ તમારામનિ એક તેઓમાં એકનો પતિ છે અને તે પોતાની ભાર્યા પાસે જાઓ તથા તેના ભાઈઓનો તેમજ બાઈઓનો પરસ્પર સમાગમ થાઓ.^{૪૨} વળી બીજું આશ્ચર્યકારક એક વૃત્તાંત બન્યું છે. તે આકુળતા ઉત્પન્ન કરનાર છે તેમજ અયોગ્ય અને સત્કર્મનાં ફળોનો પ્રતિબંધ કરનાર છે, તમે તે સાંભળો.^{૪૩} આ આડે ય જણ તપમાં હતા, ત્યારે તેમનાં દુઃખયુક્ત મા-બાપ પોતાની પુત્રવધૂઓને સાથે લઈને તીર્થમાં રહેનાર મુનિઓના આશ્રમોની પક્ષિઓનાં ધ્વનિ કરવા માટે ગયાં.^{૪૪} શરીરસુખ આદિની કશી અપેક્ષા રાખ્યા વિના તેઓ પુત્રોના હિતની ઇચ્છાથી કલાપત્રામ નામના તીર્થ પ્રત્યે જવાને માટે યતનવાન થયાં.^{૪૫} તેમણે ચાલતાં ચાલતાં મુનિઓનાં ગામોના માર્ગમાં ધોળો, કપિલવર્ણનો, ઠીંગણો, અંગમાં લગાવેલ ભરમવાળો અને ઊભા દેશનાળો એક પુરુષ દીડો. એ આડેચનાં માતા-પિતાએ તેને કોઈ વૃદ્ધ પચ્છે છે, એવી શંકા કરી અને તેઓ તે મુનિનો અનાદર કરી તેના ઉપર કાંઈક ધૂળ નાખી ચાલ્યાં ગયાં. આથી તે મુનિએ ક્રોધમાં આવી જઈ કહ્યું: 'હે પુત્રવધૂઓ સાથેના મહાભૂખ! તું તારી પત્નીને અને પુત્રવધૂઓને સાથે લઈને તીર્થ કરવા નીકળ્યો છે. પણ મને દુર્વાસાને નમસ્કાર આદિ કરી શુશ્રૂષા

કર્મ વિના જ અપમાન આપીને ચાલ્યો બધ છે.^{૪૬-૪૮} માટે તારા પુત્રોએ અને તેમની આ સ્ત્રીઓએ તપ વડે જ મોટાં વરદાનો મેળવ્યાં છે, તે પણ વિપરીત કૃણ આપનારાં થશે.^{૪૯} તે દુર્વાસા-મુનિએ આ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે તે આડેચનો પિતા પોતાની પત્ની અને પુત્રોની પત્નીઓને સાથે લઈને તે મુનિને સન્માન કરવાને નીકળ્યો. પણ તેટલામાં તે ઋષિ અદૃશ્ય થઈ ગયા.^{૫૦} પછી તે મામાપો પુત્ર-પત્નીઓ સહિત દુઃખિત થયાં અને દુર્બળ થઈ જઈ ગરીબડે મોઢે નિરાશ બની પોતાને ઘેર આવ્યાં.^{૫૧} માટે જ હું કહું છું કે, તેમનું એક જ અધટિત વૃત્તાંત નથી, પણ ગંડસ્થળમાં સ્ફુટપણે દેખાતા દ્રાહ્મણોની પેઠે લાખો અધટિત વૃત્તાંતો સ્ફુટ રીતે થયાં છે.^{૫૨} જમ આકાશની અંદર ઉત્પાતને લીધે ગંધર્વનગર તથા ધૂમકેતુ આદિ અનેક દરશ્યવિલાસ દેખાય છે, તેમ ચિદાકાશના સંકલ્પ વડે રચાયેલ આ જગતરૂપી મહાનગરમાં શૂન્ય છતાં આનાં લાખો વિચિત્ર તથા અધટિત વૃત્તાંતો સંભવે છે.^{૫૩}

ચિદ્યોમસંરૂપમહાપુરંડસ્મિન્નિત્યં વિચિત્રાણ્યસમંજસાનિ । નિઃશૂન્યરૂપેઽપિ હિ સંમંવંતિ દૃશ્યે યથાબ્યોમનિ દૃશ્યજુંઘાઃ ॥ ૫૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સપ્તઢ્ઢીપેશ્વરવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૮૨ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૩ મો

વરદાન અને શાપોનો સંવાદ

॥ કુંદદંત ક્વાચ ॥

તતઃ પૃથો મયા તત્ર સ ગૌર્યાશ્રમતાપસઃ ।

તાપમંશુકદર્માગ્રજારાજર્જરમૂર્ધજઃ ॥ ૧ ॥

કુંદદંત યોદ્યોઃ-પછી ગૌરીના આશ્રમમાં રહેલા અને તાપ વડે સુકાયેલ દર્ભના અચ્છાગની પેઠે જરા વડે જજર થઈ ગયેલા કેશનાળા એ તપસ્વીને મેં પૂછ્યું:^૧ ‘જ્યાં સાત દ્વીપવાળી આ એક જ પૃથ્વી છે, ત્યાં એ ઉત્તમ અઠેય જણા સપ્તદ્વીપના અધિપતિ જુદા જુદા કેમ થઈ શકે? જે જનનું પોતાના ધરથી બહાર નીકળવું ન થાય, તે જીવ સપ્તદ્વીપનો અધિપતિ થઈ દિગ્ગિજય કેમ કરી શકે?’ જે વરદાન આપનારાઓએ વરદાન આપ્યાં તે શાપ વડે વિરુદ્ધતાને કેમ પ્રાપ્ત થાય? શીતળ છાયા ઝીંબજનુના તડકાના ભાવને કેમ પામે?’ વર અને શાપરૂપી પરસ્પર વિરુદ્ધ ધર્મો એક જ વસ્તુમાં પરસ્પર વિરુદ્ધ એવી સ્થિતિને શી રીતે ધારણ કરે? અને આધાર જ પોતામાં આઘેયભાવને કેમ કદાપી લે?’

ગૌરીઆશ્રમના તપસ્વી યોદ્યોઃ-હે સુશીલ! આમાં તમે વિરુદ્ધ શું દેખો છો?’ હવે પછીનું વૃત્તાંત તમે સાંભળશો, એટલે તમારા ચિત્તનું સમાધાન થઈ જશે. તમે આજથી આઠમે દિવસે પોતાના બાંધવ સહિત એવા મથુરાના પ્રદેશમાં જશો.^૨ તમે બન્ને અહીંથી ત્યાં જઈ સુખપૂર્વક સ્થિતિ કરી રહેશો અને કેટલાક સમય-સુધી પોતાના બંધુઓમાં તમારી સુખપૂર્વક સ્થિતિ થશે.^૩ પછી તે આઠે ભાઈઓ પોતાના ધરની અંદર ક્રમવાર મરણ પામશે અને તેમના

૧. x આ એકસોઆશીમા સર્ગમાં વિરુદ્ધ એવા વર અને શાપ એ બન્નેના વિવાદમા બ્રહ્મના વાક્યથી અંદર જેમાં સારપણ (દલતા) રહેલ હોય, તેના (વરોનો) નય થયા વિષે, સારી રીતે વર્ણન કરવામાં આવશે.
યો. રા. ૫૮

બંધુઓ તેમના દેહોને અગ્નિમાં ભસ્મ કરી નાખશે. તેમના જીવો પૃથક્ પૃથક્ સ્થિતિ રાખશે અને તેઓ સુદર્ભમાન સુધી સુપુત્રિમાં રહેલ કિંવા જાણે જડ હોય તેના થઈ રહેશે.^૪ એટલામાં તેમનાં વરરૂપી અને શાપરૂપી કર્મો ચિત્તાવચ્છિન્ન (ચિત્તથી છવાયેલા) આકાશમાં એકત્ર થશે.^૫ તેમનાં તે કર્મો ક્ષણ આપનાર અધિષ્ઠાતા દેવતાઓરૂપ થઈ જશે અને પૃથક્ પૃથક્ પોતપોતાને અનુકૂળ પડતા સમૂહ સાથે સપુટ જવાં બની જશે. સંપુટરૂપ થઈ રહેલાં (એકબીજા સાથે એકાઈ રહેલાં) વર અને શાપ, એ બન્ને પોતાનાં જુદાં સ્વરૂપોને ઉત્પન્ન કરશે.^૬ તેમાં વરદાનો સુદર આકારવાળાં, હાથમાં કમળને ધારણ કરી રહેલાં બ્રહ્મંડરૂપી આયુધવાળાં, ચંદ્રમાના જવાં ઘોળાં અંગવાળાં અને ચાર હાથોને ધારણ કરનારાં એવાં રૂપને ગ્રહણ કરી લેશે.^૭ ત્યારે શાપો ત્રણ નેત્રવાળા શક્તિને હાથમાં ધારણ કરનારાં, લય કર કાળા મેઘના જેવી કાન્તિવાળાં, દ્વિજા અને ચઢાવેલ શ્રૂકટીયુક્ત સુખવાળાં રૂપને ધારણ કરશે.^૮

વરો કહેશે:-હે શાપો! તમે ઘણે દૂર જાઓ; કેમકે જનુઓ જેમ પોતાના સમય ઉપર આવે છે, તેમ હમણાં અમારો સમય આવ્યો છે. તો તેને ઉલ્લંઘન કરવાને કોણ સમર્થ છે?’^૯

શાપો કહેશે:-હે વરો! તમે અહીંથી ઘણે દૂર જાઓ; કેમકે જનુઓ જેમ પોતાના સમય ઉપર પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ અમારો સમય આવ્યો છે. તો તેને ઉલ્લંઘવાને કોણ સમર્થ છે?’^{૧૦}

વરો કહેશે:-તમને કુર્વાસામુનિએ ઉત્પન્ન કર્યા છે અને અમને સૂર્યનારાયણે ઉત્પન્ન કર્યા છે. મુનિઓની અપેક્ષાએ સૂર્યનારાયણ અધિક છે; કેમકે વિદ્યાતાએ ભગવાન સૂર્યનારાયણને મુનિઓથી પહેલાં સર્જ્યા છે.^{૧૧}

વરો આ પ્રમાણે કહેશે, એટલે કોધને પામી જઈ શાપો વરો પ્રત્યે કહેવા લાગશે કે, ‘તમને

સૂર્યે ઉત્પન્ન કરેલ છે અને અમે રૂદ્રના અંશરૂપ દુર્વાસામાંથી ઉત્પન્ન થયા છીએ.^{૧૭} દેવતાઓમાં રૂદ્ર અધિક છે અને દુર્વાસા-મુનિ રૂદ્રના અંશથી ઉત્પન્ન થયા છે. (અમે તેના રચેલ છીએ.)^{૧૮} એમ કહી, તેઓ પર્વતના શિખરની પેઠે પોતાનાં ત્રિશૂળોના અગ્રભાગને ઊંચા કરશે.^{૧૯} આમ, શાપો બ્યારે ત્રિશૂળને ઊગામી ઊભા રહેશે, ત્યારે વરો પોતાના શત્રુઓ તરફ હસીને એક નિશ્ચય ઉપર આવશે અને કહેશે.^{૨૦} 'હે શાપો ! અવિચારીપણું મૂંઝી દઈ તમારે કાર્યના અંતનો વિચાર કરવો જોઈએ. જ કાંઈ આપણે કલહને અંતે કરવાનું હોય તે પ્રથમ જ વિચારવું જોઈએ. આપણે છેવટ કલહને અંતે બ્રહ્મલોકમાં જઈ નિર્ણય કરવાનો છે, તો પછી તે પ્રથમ જ શા માટે ન કરવો ?'^{૨૦, ૨૧} આ પ્રમાણે વરોનું કહેવું સાંભળી શાપોએ એ વાતનો સ્વીકાર કર્યો. દેમકે મૂઠ પુરુષ પણ એવો ઠાણ હોય કે જ યુક્તિપુરઃસર વાક્યનો સ્વીકાર ન કરે ?^{૨૨} પછી શાપો વરો સાથે બ્રહ્મલોકમાં જશે; દેમકે નિરંતર સંદેહની નિવૃત્તિ કરવા માટે મહાનુભાવ પુરુષો જ શરણરૂપ છે.^{૨૩} પછી તેઓ પરસ્પરની બનેલી સર્વ હઠીકત પ્રણામપૂર્વક બ્રહ્માને નિવેદન કરશે. તેમાં વચનો સાંભળી બ્રહ્મા નીચે પ્રમાણે કહેશે.^{૨૪}

બ્રહ્મા કહેશે:—હે વરો અને હે શાપો ! બન્ને અંદર બળવાળા અને સ્થિરતાવાળા (સારવાળા) હોય છે, તેમનો જ જય થાય છે; માટે તમારા-ઓમાં અંદર સારવાળા ઠાણ છે, તેની તમે પોતે જ શોધ કરો.^{૨૫} આ પ્રમાણે બ્રહ્માનું વચન સાંભળીને સાર તપાસવા માટે વરોનાં હૃદયની અંદર શાપો અને શાપોનાં હૃદયની અંદર વરો પ્રવેશ કરશે. તેઓ પોતે શોધ કરી હૃદયની અંદરના સારને જાણી લઈ પરસ્પર એકમત થઈ બ્રહ્માને કહેશે.^{૨૬, ૨૭}

શાપો કહેશે:—હે પ્રજનાથ ! (વરો વડે)

અમે જિતાયા છીએ; દેમકે અમે અંદર સાર-વાળા નથી, વરો જ સારવાળા છે અને વજસ્તંભ બવા અચળ છે.^{૨૮} હે મહારાજ ! વરો અને શાપો એમ અમે બન્ને સર્વદા જીવ-ચૈતન્યના સંકલ્પરૂપ છીએ, અમારું બીજું કશું સ્વરૂપ નથી.^{૨૯} વર આપનારનો સંકલ્પ 'મે' વર આપ્યો' એવે રૂપે થઈ જાય છે અને તે જ યાચ-કની અંદર 'મે' વર મેળવ્યો' એવા રૂપને ધારણ કરે છે.^{૩૦} એ જીવ-ચૈતન્યનો દૃઢ સંકલ્પ જ દેહાકાર થઈ જઈ દેશ-કાળ આદિ સેંકડો ભ્રમ વડે તે તે રૂપને દેખે છે અને અનુભવે છે.^{૩૧} શાસ્ત્રોક્ત તપ કરતાં દૃઢ થઈ રહેલ સંકલ્પના બળથી વશ થઈ ગયેલ વરદાતા દેવ પાસેથી જ વરપ્રાપ્તિ મળે છે, તે ચિદાત્માનો વિલાસ છે, કાળાંતરમાં (ફળપ્રાપ્તિની અવસ્થામાં) તે વર સંકલ્પના દૃઢપણાથી સારી રીતે પુષ્ટ થઈ ગયેલ હોય, તો તે જ અંદર સારવાળો છે અને દુર્જય છે. શાપનું સારપણું ન હોવાથી તે દુર્જય નથી. વરદાન માગનારે વર દેનાર દેવતા પાસે દૃઢ સંકલ્પથી ઘણા લાંબા સમય સુધી એ વરદાન માગ્યું હોય અને વરદાન દેનારાએ તે આપેલ હોય, તો વરનું સારપણું સમજવું. આત્મા જ સંકલ્પનો દૃઢપણાથી ઘણા લાંબા સમય સુધી અભ્યાસ કરે છે, તે જ સારરૂપ થાય છે; અને ચિરકાળની લાગણીને લીધે તદ્રૂપ બની જાય છે.^{૩૨-૩૪} શુદ્ધ જીવોમાં પણ અતિશુદ્ધ જીવ-ચૈતન્ય (પોતાના દૃઢ સંકલ્પબળથી) જય મેળવે છે અને અશુદ્ધોમાં અશુદ્ધ જય મેળવે છે. કાળને લીધે (ફળમાં પણ) તેની સમાનતા હોતી નથી.^{૩૫} એક સણુમાત્ર અંશથી પણ જ પુરાતન હોય છે, તે (પોતાના દૃઢપણાથી) ન્યાયની રીતે પાછલાને જીતી લે છે. આ પ્રમાણે શાપની પ્રબળતાને બીજે કોઈ પણ ન્યાય સાધી આપવાને સમર્થ થઈ શકતો નથી.^{૩૬} એ વર-શાપની અથવા વિરુદ્ધ કર્મની સમાનતા હોય, તો શુભ-અશુભ

ઘાટિમાં રહેલ મિશ્રવસ્તુનો સમાનપણે અનુભવ થાય છે. ક્ષીર વડે મિશ્ર એવા જળની પેઠે વર-શાપના વિલાસની મિશ્રતા વિષે સમજી લેવાનું છે.^{૩૭} અથવા તો વર અને શાપ એ બંને સમાન હોય તો ચિદાત્મા જેમ સ્વપ્નમાં નગરરૂપ થઈ જાય છે, તેમ તો બંનેના ભાવને અનુભવે છે.^{૩૮} હે મહારાજ! અમે જ આપની પાસેથી શીખ્યા છીએ, તે જ પાછા આપને બતાવીએ છીએ; એ એક અનુચિત જુવું છે. માટે અમારી ધૂષતાના અપરાધની ક્ષમા કરી લેવી. અમે આપને નમન કરીએ છીએ અને હવે જલદી પોતાના સ્થાન પ્રત્યે જઈએ છીએ.^{૩૯} જેમ દષ્ટિનો તિમિરશૈગ શાંત થતાં, આકાશમાં ભ્રાંતિ વડે દેખાતાં મસલાં મોવાળા આદિના જેવા આકાશ ક્યાંય જતા રહે છે, તેમ એ પ્રમાણે કહી શાપોનો સમૂહ પોતાની ખૂલ જણાયાથી પોતાના આત્માને જ ધિક્કારની દૃષ્ટિથી જોઈ, ક્યાંય જતો રહેશે. આમ કુર્વાસાનો શાપગણ જતો રહેશે, એટલે જેમ બ્યાકરણ શાસ્ત્રની પ્રક્રિયામાં આદેશ સ્થાનીના સ્થાનમાં પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ સમાન અર્થ કરવાનાંજો અને ધર-માંથી નીકળવું થવામાં પ્રતિબંધકર્તા એવો બીજો (તેમની ભાયાંજીને ગોરીએ આપેલો) વરનો સમૂહ, એ ગયેલા શાપને ઠેકાણે આવી ઊભો રહેશે.^{૪૦}

વરો* બ્રહ્માને કહેશે:-હે મહારાજ! સપ્ત-દ્વીપનું અધિપતિપણું ભોગવવા તત્પર થયેલા આ જીવોનાં (અમારા પ્રતિબંધથી) શયનનું ગૃહથી બહાર નીકળવું એ અમને અંધારા કૂવા-માંથી જળના બહાર નીકળવા જવું અસંભવિત લાગે છે.^{૪૧} સપ્તદ્વીપોના અધિપતિ એવા આ જીવોને, પોતાના ધરરૂપી દ્વીપોની અંદર આ મહાવીર એવા ઉત્તમ સૂર્યના વરો રણમાં દિગ્વિ-જય કરાવે છે.^{૪૨} માટે હે દેવવર્ધ! આ અનિવાર્ય વિરોધમાં જ કાંઈ અમારે કરવા યોગ્ય હોય, તેની આપ અમારા સાક્ષ્ય માટે આજ્ઞા કરો.^{૪૪}

બ્રહ્મા કહેશે:-હે સપ્તદ્વીપનું ઐશ્વર્ય આપ-નારા વરો! હે ધરમાં જ એ જીવોને રાહી રાખ-નાર (દેવીના) વરો! તમારો સર્વનો મનોરથ સિદ્ધ થયેલ છે.^{૪૫} તમે બંને પરસ્પર એકબીજામાં મળી જાઓ; કેમકે ઘણા લાંબા કાળ સુધી તમારો પરસ્પર વિરોધ ધણ નથી. તમારી પરસ્પર ઇચ્છા નહિ હોય તો પણ એ આઠે ભાઈઓ મરી ગયા પછી તરત જ ઘણા કાળ સુધી પોતાના ધરની અંદર જ સપ્તદ્વીપના પતિરૂપ થઈ જશે.^{૪૬} તેમનો દેહપાંત થયા બાદ પોતાના ધરની અંદર જ તે સર્વ વરો તે જીવોને સપ્તદ્વીપનું અધિપત્ય ભોગવાવશે.^{૪૭}

સર્વ વરો કહેશે:-હે મહારાજ! સાત દ્વીપોવાળાં આઠ ભૂમંડળો ક્યાં છે? અને તેનાં ઐશ્વર્ય પણ ક્યાંથી હોય? કેમકે એક જ ભૂમંડળ દીકું અને સાંભળ્યું છે, બીજું નથી.^{૪૮} વળી કાંઈ એક ધરની અંદર તેઓ શી રીતે રહી શકે? સૂક્ષ્મ એવી કમળની નાળની અંદર મોટા હાથીઓ કેમ સમાઈ શકે?^{૪૯}

બ્રહ્મા કહેશે:-તમારા અને અમારા સહિત આ સર્વ જગત ચિદાકાશરૂપ છે. ચિદાકાશના એક પરમાણુની અંદર પણ તે રહેલ છે. પ્રત્યેક સ્વપ્ન-સૃષ્ટિરૂપે આ અનુભવમાં આવે છે.^{૫૦} એ એક ચિદાકાશના પરમાણુની અંદર જગત સમાઈ જાય છે, તો પછી ચિદાકાશની અંદર રહેનાર એક ધરમાં તે સૂરો આવે તેમાં શું ઐશ્વર્ય? પ્રકૃતિના ક્રમમાં શો વિસ્ત્રમ પામવાનો છે?^{૫૧} મરણ પછી શૂન્યરૂપ હોવા છતાં પણ સંચિદા-નંદ ધનાકાર પરમાત્મા પોતે આ યથાસ્થિત જગદાકાર ભાસવામાં આવે છે.^{૫૨} એક પરમાણુ-ની અંદર પણ ન્યાં જગત સમાઈ જાય છે, ત્યાં એક ધરની અંદર સપ્તદ્વીપવાળી પૃથ્વી સમાઈ જાય તે વાત શું અશ્ચુત છે?^{૫૩} જ કાંઈ આ જગત ભાસે છે, તે ચેતનતત્ત્વરૂપ જ છે. કાંઈ દેવેકાળમાં જગત બીજી વસ્તુ નથી. આકાશ જેમ શૂન્યતા વડે શોભે છે, તેમ જગત પણ ચિત્સત્તા

વડે જ માત્ર ભાસે છે. ૧૪ બ્રહ્મા આ પ્રમાણે કહેશે
 એટલે વરદાન આપનાર દેવે આપેલા તે વરો
 આધિભૌતિક આતિમય દેહને છોડી દેશે અને
 આતિવાહિક દેહને ધારણ કરશે. તેઓ બ્રહ્માને
 પ્રણામ કરીને અનેક જનોથી વ્યાપ્ત એવા બ્રહ્મ-
 લોકમાંથી સમદ્વીપની અંદર વર આપનાર દેવ-
 ના ગૃહની અંદર ચાલ્યા જશે. ૧૫ પછી એ
 આઠે ભાઈઓ તે જ ધરની અંદર યજ્ઞ આદિ
 સત્કર્મો વડે અને બધુંજનો વડે સારી પેઠે
 અભ્યુદયવાળા અને જગતના આઠ ભેદને લીધે
 બ્રહ્માના આઠ દિવસમાં થનારા સ્વાયંભુવ મનુના
 વશએના કુળમાં સાત દ્વીપોના અધિપતિરૂપ
 બની જશે. ૧૬-૧૭ તેઓ અન્યોન્ય બધુરૂપ હોવા
 છતાં પરસ્પર એકબીજાને ઝોળખશે નહિ. તેઓ
 અન્યોન્ય ભૂમંડળમાં રહેશે અને તેમની પરસ્પર
 ચેષ્ટા પણ અતુકૂળ જ થતી રહેશે. ૧૮ તેમાંથી
 ઠાઈ એક તો ધરની અંદર જ તારુણ્ય વડે મુંદર
 બની જશે અને રાજધાની એવી મહાપુરી
 ઉજ્જયિનીમાં સુએથી નિવાસ કરશે ૧૯ બીજે ઠાઈ
 એક શાકદ્વીપમાં પોતાના નિવાસને કલ્પી લેશે
 અને સર્વ દિશાઓનો જય કરવામાં પ્રવૃત્તિ કરી,
 નાગલોક જીતવાની ઇચ્છાથી સમુદ્રના જઠરની
 અંદર કૂચા કરશે. ૨૦ ઠાઈ એક તો દિગ્વિજય
 કરી પોતાની સર્વ પ્રજાની રક્ષા કરતાં, કુશદ્વીપ-
 રૂપી રાજધાનીમાં સુખી ચિત્ત વડે પોતાની
 પત્નીના અવલંબનથી સર્જ રહેશે. ૨૧ ઠાઈ એક
 ભાઈ તો શાલ્મલિદ્વીપના પર્વતના શિખર ઉપર
 આવેલા પુરીના સરોવરની અંદર વિદ્યાધરીઓ
 ના સમૂહ સાથે જળહીડા કરવા લાગશે. ૨૨
 વળી ઠાઈ એક તો સમદ્વીપની સમૃદ્ધિ ખેત્રી
 લાવી સુસમૃદ્ધ એવા કૌંચદ્વીપમાં હેમપુરની
 અંદર આઠ દિવસ સુધી અશ્વમેધ યજ્ઞ કરવાની
 પ્રવૃત્તિ કરશે. ૨૩ ઉખેડી લીધેલ દિગ્બળેના દાંતો-
 થી કુલાયળ પર્વતોનું આકર્ષણ કરવાને સમર્થ
 ઠાઈ એક ભાઈ તો શાલ્મલિદ્વીપની

બીજા દ્વીપમાં રહેનાર ઠાઈ રાજ સાથે યુદ્ધ
 કરવા માંડશે. ૨૪ ગોમેદ નામના દ્વીપમાં રહેનાર
 ઠાઈ એક ભાઈ યતુના દેશોને બાધા કરનારી
 સેનાને સાથે લઈને, કામાધીનપણાથી પુષ્કરદ્વીપ-
 ના રાજની પુત્રીને લાવવા માટે જશે અને તે સર્વ-
 માં છેલ્લો આઠમો ભાઈ હશે. ૨૫ પુષ્કરદ્વીપમાં
 નિવાસ કરી રહેલ ઠાઈ એક ભાઈ તો લોકલોક
 પર્વત પાસેના રાજની ધનભૂમિ ભેવાની ઇચ્છાથી
 દૂતસહિત ત્યાં જવા લાગશે. ૨૬ એવી રીતે તેઓ
 પ્રત્યેક પોતાની પ્રતિભાની યોગ્યતાને અનુસાર
 પોતાના ધરના આકાશમાં અનુભવપૂર્વક સાત
 દ્વીપોના અધિપતિ બનશે. પછી છિદ્રો જેમ ઉપાધિ-
 નો ભંગ થતાં આકાશ સાથે એકતાને પ્રાપ્ત થઈ
 બચ છે, તેમ આતિવાહિક આકાશને છોડી રહેલા
 એ બન્ને પ્રકારના વરો, જીવ્યૈતન્ય સાથે એકતા-
 ને પ્રાપ્ત થઈ જશે. ૨૭-૨૮ આમ એ આઠે ભાઈઓ
 સંતોષ આપનારા સમૃદ્ધ રાજ્યને પ્રાપ્ત થઈ,
 પ્રસન્નતાને પામી જઈ અને પોતાના અભીષ્ટ
 વરને મેળવી લઈ સમદ્વીપના અધિપતિ થશે. ૨૯
 એવી રીતે વિચાળ બુદ્ધિવાળા એ આઠે ભાઈઓ
 તપના બળથી પોતે પ્રથમ કરેલ પુરુષાર્થને વિક-
 સિત બનાવી દેશે અને સમદ્વીપના અધિપતિ-
 પણાને ભોગવશે કેમકે પ્રત્યક્ ચૈતન્યની અંદર
 જે કંઈ દંઠ નિશ્ચયરૂપે રહે છે, તે બહાર પણ
 જપ-તપ આદિ કર્મો વડે કાણ મેળવી શકતું નથી ?

इत्येतै प्रविक्रमितोदितक्रियार्थाः प्राप्स्यन्ति
 प्रमितनबुद्ध्यस्तपोभिः । अंतर्यत्स्फुरति विदस्त-
 देव बाहो नासं कैस्तदुचितकर्मभिः किलेति ॥७०॥
 શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણના નિર્વાણ

~ ૭ સર્ગ ૧૮૪ મો ~

કુંદંબતપસ્વીએ કુંદદંતને કરેલ બોધ

॥ કુંદદંતે ઉવાચ ॥

इत्युक्तवानमौ पृष्टः कदंबतलतापसः ।

ममद्वीपा भुवोज्यौ ताः कथं माता गृहेष्विति ॥

કુંદદંત બોલેયોઃ—આમ કહેતા તે કદંબવૃક્ષની નીચે રહેનાર તપસ્વીને મેં પૂછ્યું કે, ‘ધરની અંદર (ચોડા અવકાશમાં) સાત દ્વીપવાળી (પચાસ કરોડ ચોજન સુધી વિસ્તીર્ણ) એવી આઠ પૃથ્વીઓ શી રીતે સમાઈ?’^૧

કદંબતપસ્વી બોલેયોઃ—સર્વં વ્યાપી ચિદ્વાતુ એવો છે કે, તે પ્રપચશૂન્ય છે, છતાં પોતાના ચિદાકાશરૂપને છોડ્યા વિના જ તે ત્યાં ત્યાં પોતાના આત્માની અંદર પોતે જ પોતાના સ્વરૂપને ત્રૈલોક્યરૂપે અથવા તો બીજા (સુપુત્રિ-તુર્ગા આદિ) રૂપે દેખે છે.^{૨,૩}

કુંદદંત બોલેયોઃ—એક શાંત, પરમમંગલમય અને પરમકારણરૂપ એવા પરબ્રહ્મની અંદર સ્વભાવસિદ્ધ એવું નાનાપણું (અનેકપણું) વાસ્તવિક રીતે કેમ થઈ શકે?^૪

કદંબતપસ્વી બોલેયોઃ—સર્વં શાંત ચિદાકાશરૂપ છે. અહીં નાનાપણું (અનેકપણું) કાંઈ નથી. આ જે કાંઈ અનેકરૂપે વિશાળ દેખાય છે, તે દેખાતાં છતાં પણ જળમાં રહેલા તરંગની પેઠે તેનાથી અભિન્ન છે.^૫ આ પદાર્થો અસત્ય કિંવા વિષમભાન નહિ હોવા છતાં તેમના અસ્તિત્વ વિષે જે કાંઈ પ્રતીતિ થાય છે, તે ચિદાકાશ જ છે. એ ચિદાકાશ જ સ્વમ-સુપુત્રિરૂપ પણ થઈ બળ્ય છે. ચિદાકાશનું સ્વચ્છ સ્વરૂપ જ (અજ્ઞાનદશામાં) તેને રૂપે ભાસે છે.^૬ જમ ચિત્સત્તા સ્વમની અંદર પર્વતરૂપે દેખાય છે, છતાં પર્વતરૂપે હોતી નથી

* આ એકસોચોવીશામા સર્ગમાં શુદ્ધની અંદર આદિ જગત તો યુ, પણ કરોડો જગત પણ સમાઈ ગય છે, કેમકે ચિદાકાશ જ અજ્ઞાનને લીધે એ અવરૂપે ભાસે છે, એ વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

અને ચળરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, છતાં અચળરૂપે જ રહેલ હોય છે, તેમ કદિપત પદાર્થોમાં રહેલ ચિત્સત્તા વિષે પણ સમજવાનું છે.^૭ સર્વાત્મક પરબ્રહ્મના વાસ્તવ સ્વરૂપમાં સ્વભાવે પણ નથી અને પદાર્થો પણ નથી. સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જ્યે રૂપે ચિદાકાશે પોતાનો વિદાસ પસાર્યો છે, તેને જ અધાપિ રહેલ છે.^૮ વાસ્તવિક દૃષ્ટિથી જોતાં એ પરબ્રહ્મનું નિર્વિંકાર સ્વરૂપ સ્થૂળરૂપ કે અસ્થૂળરૂપ નથી, દ્રવ્યરૂપ પણ નથી, જડરૂપ પણ નથી; કિંતુ કેવળ ચિદાકાશ આવે રૂપે (વિવર્તભાવથી) થઈ રહ્યું છે.^૯ જમ એક જ સ્વચ્છ, સાક્ષીચેતન્ય સ્વમની અંદર સેનામાં લાખો માણસોરૂપ થઈ ગયેલ પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ બંધતમાં પણ તે ચેતન જ પદાર્થરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૦} ચિદાકાશ પોતાના સ્વચ્છ આત્માની અંદર જે કાંઈ પોતાની મેળે જ વિવર્તને પ્રસારી દે છે, તે જ ચિદાકાશની સત્તાને લીધે જગતને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૧} જમ સ્વમની અંદર અગ્નિ નહિ હોવા છતાં, સ્વપ્રસાક્ષી એવું ચેતન્ય જ અગ્નિરૂપે ભાસે છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર કશી વસ્તુ નહિ હોવા છતાં ચિદાકાશનો પોતાનો વિવર્ત જ એ સર્વને આકારે ભાસે છે.^{૧૨} જમ સ્વમની અંદર સ્તંભ વિષમભાન નહિ હોવા છતાં, સાક્ષીચેતન્યની અંદર સ્તંભભાવની પ્રતીતિ થાય છે, તેમ આ ચિત્સત્તાની અંદર અનેક સાકાર વસ્તુની પ્રતીતિ વિષે સમજવું. વસ્તુતાએ કશું પણ એ તત્ત્વથી જુદું નથી, છતાં જુદા જેવું દેખાય છે.^{૧૩} આદિસૃષ્ટિમાં પદાર્થરૂપતા નિર્મળ ચિદાકાશરૂપ જ છે. એ વખતે ચિદાકાશે જે પદાર્થને જે રૂપથી બહુએ છે, તે પદાર્થ હજી સુધી પણ તે રૂપે જ છે.^{૧૪} જમ પુણ્યની અંદર, ક્ષણની અંદર, પવનની અંદર અને સ્તંભની અંદર વૃક્ષ જ રહેલ છે, તેમ સર્વના આરૂપ પરબ્રહ્મ જ સર્વત્ર રહેલ

રૂપ છે અને જગત પણ તેના જ રૂપ છે.^{૧૫} ચિદાકાશરૂપ મહાસાગરની અંદર જળની પેઠે સૃષ્ટિઓની પરંપરા રહેલ છે અને ચિદાકાશરૂપ મહાકાશની અંદર શૂન્યતાના બેવી સૃષ્ટિની સ્થિતિ છે.^{૧૬} બોધ થઈ જાય તો પરમાર્થ અને સર્વ એ બન્ને તરફ અને વૃક્ષ એ બન્નેની પેઠે પર્યાય શબ્દ છે; પરંતુ ન્યાસિધી અબોધ (અજ્ઞાન) રહે છે, ત્યાં સુધી દ્વૈત કાયમ રહે છે અને તે દેવળ દુઃખ-કારક જ છે.^{૧૭} અધ્યાત્મશાસ્ત્રના બોધ વડે (પરમાર્થ) અને આ જગત એ બન્ને એક જ છે. એવા જ નિર્દય થાય છે, તે સુક્તપણુ છે.^{૧૮} સંકલ્પ કરનાર ચૈતનમાંથી ઉદય પામતા સંકલ્પનું સ્વ-રૂપ બ્રહ્મરૂપ જ છે અને તે જ જગતનું પણ રૂપ છે; તેથી જગત બ્રહ્મરૂપ છે.^{૧૯} જનાથી વાણી ચાહી જઈ નિવૃત્ત થઈ જાય છે ને જમાં સર્વાત્મક-પણાને લીધે વિધિ-નિષેધ, તથા ભાવ-અભાવ આદિ દાદિનો અવકાશ પણ છે, એવું એ પરમતત્ત્વ છે.^{૨૦} મોન નાહું છતાં નિઃસંકલ્પ-પણાનો આશ્રય કરીને પાપાણની પેઠે સ્થિતિ રાખવી અને સત્યરૂપ છતાં અસત્ય દેહ આદિ ભાવનો આભાસ ખતાવી સાક્ષીચૈતન્યરૂપે તટસ્થ થઈ રહેવું, તે બ્રહ્મસ્થિતિરૂપ કહેવાય છે.^{૨૧} એ સર્વ નિર્વિકાર એકરસરૂપ બ્રહ્મમય છે, તો પછી તેમાં ભાવ-અભાવ આદિ વસ્તુની પ્રવૃત્તિ કે નિવૃત્તિ કેવી હોય?^{૨૨} એક જ નિદ્રાની અંદર સદા એક સ્થિતિવાળી ચિત્સત્તામાં, સુષુપ્તિના અને સ્વપ્નના વિલાસો નિરંતર બધે વિચિત્ર આકારે દેખાતા હોય તેમ અનુભવમાં આવે છે.^{૨૩} તે જ પ્રમાણે જયત આદિમાં પણ સદા એક સ્થિતિમાં રહેનારી આ બ્રહ્મસત્તાની અંદર તેની જ સત્તાથી પ્રતીતિમાં આવતી અનેક સૃષ્ટિ-ઓ જાણે નિરંતર વિચિત્રરૂપે રહી હોય તેમ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૪} જેમ દહીં આદિ દ્રવ્ય સાથે સાકર આદિ બીજું દ્રવ્ય મળી જતાં બુદ્ધા-બીજા જ કાર્યને ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ પ્રાણી-

આના અતઃકરણમાં પ્રકટરૂપે જણાતું સાક્ષી-ચૈતન્ય, ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા બહાર નીકળી, ઘટ-પટ આદિ પદાર્થો સાથે મળી, (આવરણ-ભંગ વડે) પરસ્પરના સંબંધથી ત્રિપુટીની રૂપરતિ-ને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૨૫} સર્વ પદાર્થો સદા નિરવયવ અને ચિત્સત્તામાત્ર છે. તેઓ એક ચિત્સત્તાને જ અધીન છે. તેથી તેઓ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જવા ભાસતા હતા, તેવા જ અધાપિ પણ ભાસે છે.^{૨૬} સર્વ પદાર્થોની સ્થિતિ પણ ચિત્સત્તાને અધીન છે, તેથી તેના સંકલ્પ, અનુભવ ઇત્યાદિને આધારે રહેલ છે. દ્રવ્યોની શક્તિઓ પણ વસ્તુ-તાએ જોતાં તો દ્વૈતના આકારગ્રહણથી રહિત છે અને અચળ બ્રહ્માકાર છે.^{૨૭} બ્રહ્મા, વિશ્ણુ અને મહેશ એ સર્વ સહિત, આ સર્વ જગત સ્વપ્નની પેઠે અવિષ્મત છે, છતાં દેખાય છે અને અનુભવાય છે.^{૨૮} સ્થાવર-જંગમરૂપ થઈ રહેલ ચિદાકાશરૂપ જળની અંદર, સ્વપ્નની પેઠે જ હૃદય, ક્રોધ, શોક આદિથી ઉત્પન્ન થતા વિકારોરૂપી વિચિત્ર તરંગો દેખાય છે.^{૨૯} અરેરે! સ્વભાવરૂપ પવને ઉડાડેલાં અને જગતના સમૂહને આકારે દેખાતા અમત્કારને ધારણ કરી રહેલાં, તથા ચિદાત્માના પ્રકાશ વડે પ્રકાશિત સત્ત્વગુણરૂપ, રજોગુણરૂપ તથા તમોગુણરૂપ એવાં ધૂળ, ઝાકળ, વાદળોઓ એ સર્વ ચૈતન્યરૂપ આકાશની અંદર ફેલાઈ રહ્યાં છે અને તે વિવેકીને શોચનીય ભાસે છે. જેમ તિમિરરોગ વડે મલિન ચક્ષુવાળા પુરુષને આકાશમાં મસલાં-મેવાળા આદિના જવા આકાશે જોવામાં આવે છે, તેમ અવિવેકી પુરુષને (અવિદ્યાદોષથી) ચિદાકાશમાં આ જગતની પ્રતિભાસે છે.^{૩૦} જેમ સંકલ્પનગર ન્યાં સુધી સંકલ્પ કાયમ રહે છે, ત્યાં સુધી સંકલ્પને અનુ-સારે અનુભવમાં આવે છે, તેમ આ જગત પણ ન્યાં સુધી સંકલ્પ હોય ત્યાં સુધી સંકલ્પને અનુ-સારે અનુભવમાં આવે છે.^{૩૧} સંકલ્પનગરની અંદર ન્યાં સુધી સંકલ્પ રહે છે, ત્યાં સુધી તેની અંદરની

સર્વ સ્થિતિ મિથ્યા હોવા છતાં સત્ય જીવી જણાય છે તથા અનુભવમાં આવે છે.^{૩૩} તે જ પ્રમાણે વિધાતાના સંકલ્પરૂપ એવી નિયતિ દરેક વસ્તુને નિયતરૂપે સ્થાપન કરનાર છે અને તે અઘાપિ-પર્યંત સ્થિર રઈ રહી છે; તેમજ તે વડે જ સ્થાવર-જ ગમ જીવ ક્રમવાર પોતપોતાની અર્થા-દામાં રદ્યા છે.^{૩૪} એ નિયતિ (ઈશ્વરી કાઈ અમુક ચોક્કસ નિયમ) વડે જ જંગમ જીવો જંગમ જીવોમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે અને સ્થાવર જીવ સ્થાવરમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે. એ નિયતિના બળથી જ જળ નીચે ગતિ કરે છે અને અગ્નિનું ઈર્ષ્વજ્વલન થાય છે.^{૩૫} એથી જ દેહરૂપી યંત્રો આલ્યા કરે છે, નક્ષત્રો પ્રકાશે છે, વાયુઓ નિરં-તર ગતિ કરે છે અને શૈલ આદિ સ્થિર થઈ રહે છે.^{૩૬} એ નિયમ વડે જ જ્યોતિર્મય અને યુગ તથા સંવત્સર આદિરૂપે વર્તીતું આ કાળચક્ર ઉત્તરાયણ તથા દક્ષિણાયનરૂપે ફર્યા કરે છે. તેની અંદર ગ્રીષ્મમાં સૂર્યનો તડકો અને વર્ષાઋતુમાં જળધારાની વૃષ્ટિ વડે વ્યાપ્ત આકાશના જેવા જળમય ભાવ જોવામાં આવે છે.^{૩૭} તે નિયતિ વડે જ પૃથ્વીની અંદર દ્વીપમેદને લીધે એકાંતરની પેઠે રહેલા સસુદ્રોની અને પર્વતોની રચના સ્થિર જીવી દેખાય છે, તથા ભાવ-અભાવ, લેવું-દેવું તથા દ્રવ્ય-શક્તિ પણ સ્થિર થઈ રહી છે.^{૩૮}

કુંદદંત બોલેલા:—પ્રથમ જ કાંઈ જોવામાં આવેલ હોય, તેનું સ્મરણ થાય છે અને પછી તેને અનુસાર પોતાના સંકલ્પોનો ઉદય થાય છે. હવે પ્રથમ સૃષ્ટિની શરૂઆતમાં (તેની પૂર્વે કશું ન હોવાથી) કોને પૂર્વે દીઠેલ સૃષ્ટિનું સ્મરણ અને ભાન થાય છે?^{૩૯}

તપસ્વી બોલેલા:—સ્વપ્નમાં અનુભવાતા પોતાના સ્મરણની પેઠે આ સર્વ અપૂર્વ જ દેખાય છે; અને તે સમયે જ દેખાય તે પહેલું દેખાયું ગણાય છે તથા તેમાં જ અભ્યાસ થતાં તેની પછી સ્મૃતિ થાય છે.^{૪૦} ચિદાકાશની અંદર

ચિત્સત્તાને લીધે જગતરૂપ સંકલ્પનગર ખડું થઈ બન્યું છે, તે સત્ય પણ નથી અને અસત્ય પણ નથી; કમંક કાઈ સમયે પોતાની મેળે જ તેની પ્રતીતિ થાય છે અને કાઈ સમયે નથી પણ થતી.^{૪૧} જો ચેતનસત્તા વડે જ સ્વપ્ન-સંકલ્પ આદિનો અનુભવ થાય છે, તો પછી શુદ્ધ એવું ચિદાકાશનું સંકલ્પનગર (જગત) ચિત્સત્તા વડે કય સ્મરણમાં ન આવે!^{૪૨} હર્ષ, ક્રોધ, ક્રુષ્ણ, દુઃખ આદિથી રહિત બનીને તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો પ્રકૃત માર્ગમાં આલ્યા બન્યું છે અને કુભારના ચ પેઠે પ્રારબ્ધવેગ વડે ગતિ કરતા રહે છે.^{૪૩} નિદ્રાની નિવૃત્તિ થતાં સ્મરણમાં આવતું સંક નગર પણ ચિદાકાશરૂપ છે, તેમ ત્રૈલોક્યની જ પણ તત્ત્વજ્ઞાન થતાં ચિદાકાશરૂપ જણાય એમ તમે સમજો.^{૪૪} ચિદાકાશનો જ એક આભ 'જગત' શબ્દ વડે કહેવાય છે, તે શાંત ચિદાકા રૂપ જ છે, બીજું કાંઈ નથી; એમ તમે સમજો. જેની અંદર આ સર્વ રહેલ છે, જેનાથી ર થયેલ છે, જે પોતે જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે. સર્વવ્યાપી છે તથા સર્વની સત્તા જોને અર્થ હોવાથી જ સર્વના અધિષ્ઠાનરૂપ છે, તે જ પ બ્રહ્મ સર્વદા સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૪૫} જેવી બ્રહ્મ અંદર સ સારની પ્રતીતિ થાય છે તથા જે તમને દશ્યનું ભાન હવે પછી થવાનું છે, તે તમને કહી બતાવ્યું.^{૪૬} હે વિપ્રા! હવે તમે જો પ્રાતઃકાળમાં ભ્રમર જેમ કમળમાં બન્યું છે, તે તમે હવે પોતાના ધર પ્રત્યે સુખેથી બન્યા અ પોતાના ઇચ્છિત સલ્કર્મને સુખેથી કરો. હું હમણા સમાધિ જોતરી ગયાને લીધે અત્યંત દુઃખિત જોવા બની ગયા છું; માટે હું પણ હવે ઘણા લાંબા સમય સુધી સમાધિમાં પ્રવેશ કરું છું.^{૪૭}

ઉચ્છિષ્ટં વ્રજતમાસ્પદમહિ પદ્યં મુંગવિવા-
ભિમતમાશુ વિધીયતાં સ્વમ્ । તિષ્ઠામિ દુઃસ્વ-
મલમસ્તસમાધિમંચ્યં શ્રુયઃ સમાધિમહમંગ ચિરં
વિશામિ ॥ ૪૮ ॥

સર્ગ ૧૮૪ મો સમાપ્ત

~ ૭ સર્ગ ૧૮૫ મો ~

કુંદદંતને વસિષ્ઠથી થયેલું જ્ઞાન

॥ કુંદવંત ઉવાચ ॥

જરન્યુનિરવીન્યુત્ત્વા ધ્યાનમીલિતલોચનઃ ।

આસીદસ્પંદિતપ્રાણમનાશ્ચિત્ર ઇવાર્પિતઃ ॥ ૧ ॥

કુંદદંત યોહ્યોઃ—ઉપર પ્રમાણે કહીને એ વૃદ્ધ મુનિએ ધ્યાન વડે આખો મીઝી દીધી, એટલે તેમનાં ચિત્ત અને પ્રાણ એ બન્નેની ક્રિયા બંધ થઈ ગઈ. આથી, તે બંને ચિત્તમાં આલે-એલ હોય તેવા નિશ્ચય થઈ ગયા.^૧ અમે વિવેક વડે ઉદાર એવાં વચનોથી તેમની વારંવાર પ્રાર્થના કરી, છતાં પણ તેમણે કશો ઉત્તર આપ્યો નહિ; કેમકે બ્રાહ્મવૃત્તિનો ઉપશમ થઈ જવાથી તેમને સંસારનું કયું અનુસંધાન ન હતું.^૨ હવે અમે બન્ને જણા ઘેર જવાને ઉત્સુક બની ગયા હતા, એટલે અમે ધીરે ધીરે ચાલવા માંડ્યું. કેટલેક દિવસે અમે પ્રસન્ન બાંધવો વડે યુક્ત એવા પોતાના ઘર પ્રત્યે જઈ પહોંચ્યા.^૩ પછી તે ઘરની અંદર અમે કુળદેવતાનું આરાધન, સુવાસિનીભોજન, બ્રાહ્મણભોજન આદિ ઉત્સવ કર્યા અને ઘણા લાંબા કાળની જૂની વાતો કરતા અમે ત્યાં જ રહ્યા. હવે, તે સાતે બાઈએ પ્રલયમાં લય પામતા મહાસાગરની પેઠે કમવાર નાશને પામી ગયા. ફક્ત એક જ તેનો આઠમે ભાઈ, એટલે મારો તે મિત્ર જ, મહાસાગરની પેઠે મુક્ત થઈ ગયો.^૪ ત્યાર પછી, કાળે કરીને તે પણ સાયં-કાળ સમયે અસ્ત થતા સૂર્યનારાયણની પેઠે અસ્તને પ્રાપ્ત થઈ ગયો અને હું તે મિત્રના વિયોગથી અતિ દુઃખી બની ગયો.^૫ હું દુઃખિત હોવાથી દુઃખની શાંતિ સારુ પાછો ફરી વાર પણ

* આ એકસોપચાસીમા મર્જમા તે બન્નેનું (મનુ-રામાં) પોતાને ઘેર જવું, કંમે કરી આડે બાઈઓનો સ્પર્શ અને કુંદદંતને રામના મગજમથો બોદનો ઉચ્છેદ, વિશેષ વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

જ્ઞાનોપદેય પૂછવા માટે આદરપૂર્વક એ કદંબ-વૃક્ષવાળા તપસ્વી પાસે ગયો.^૭ એ કદંબતપસ્વી પણ માસે સમાધિમાંથી નિવૃત્ત થયા હતા. મેં તેમને પ્રણામપૂર્વક નમ્રભાવથી પૂછ્યું, ત્યારે તેમણે મને નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^૮

કદંબતપસ્વી યોહ્યોઃ—હું સમાધિ વિના એક ક્ષણ વાર પણ રહી શકતો નથી, માટે હું પાછો ત્વરાથી સમાધિમાં પ્રવેશ કરું છું.^૯ હે નિષ્પાપ ! હું હમણાં તમને બોધ કરીશ, તો પણ એ પરમાર્થ સંબંધી ઉપદેશ અભ્યાસ વિના તમારા ચિત્તમાં ચોટશે નહિ. માટે આ સંબંધ-માં હું તમને એક બીજી યુક્તિ કહું છું, તે તમે સાંભળો અને તે પ્રમાણે તમે કરો.^{૧૦} અયોધ્યા નામની એક નગરી છે, ત્યાં દશરથ નામના એક રાજા છે અને તેમને રામ નામના એક પુત્ર છે.^{૧૧} તમે તેમની પાસે જાઓ. તેમના કુળથુર એવા મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠ સભામાં રામચંદ્રજીને જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપશે.^{૧૨} હે કુંદદંત ! તમે પણ મોક્ષના ઉપાયરૂપ એ દિવ્ય-કથા લાંબા કાળ સુધી સાંભળીને મારી પેઠે જ પવિત્ર એવા પરમપદમાં વિશ્રાંત થઈ જશો. એ પ્રમાણે કહીને તે કદંબ-તપસ્વી સમાધિરૂપી રસાયનના મહાસાગરમાં નિમગ્ન થઈ ગયા અને હું અહીં આ પ્રદેશમાં આપની પાસે આવ્યો છું. હું અમુક છું અને મારો અમુક વૃત્તાંત છે, એ સર્વ મેં બનેલ બીના-ને અનુસરીને જેવું એવું—સાંભળ્યું, તેવું તમને અખંડિતપણે કહી બતાવ્યું છે.^{૧૩, ૧૪}

રામ યોહ્યોઃ—ઉપર પ્રમાણે પોતાની વાત કહેવામાં કુશળ એવો તે જ આ કુંદદંત છે. તે દિવસથી માંડીને તે હંમેશાં મારી પાસે જ રહ્યો છે. કુંદદંત નામનો તે બ્રાહ્મણ આ પડખે જ બેઠો છે અને તેણે મોક્ષના ઉપાયરૂપ એવી આ સંહિતા પણ સાંભળી છે. મારી પાસે બેઠેલ આ કુંદદંત દ્વિજ આજ નિઃસંશય થયેલ છે કે કેમ, તે તેને પૂછો.^{૧૫-૧૮}

વાલ્મીકિ યોહ્યા:-રામચક્રએ ઉપર પ્રમાણે કહ્યું, એટલે વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ એના મુનિ શ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠ કુંદદંત તરફ જોઈ યોહ્યા.^{૧૯}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-હે બ્રાહ્મણોમાં શ્રેષ્ઠ એવા નિષ્પાપ કુંદદંત! કહો, તમારા સર્વ સંશયની નિવૃત્તિ થઈ કે કેમ? અવશ્ય જણવા યોગ્ય અને મોક્ષ આપનાર જે બ્રહ્મતત્ત્વ મેં અહીં વર્ણવ્યું છે, તે શ્રવણ દ્વારા તમારા સમજવામાં બરાબર આવ્યું છે ને?^{૨૦}

કુંદદંત યોહ્યા:-મારા સર્વ સંશયો દૂર થયા છે, જણવા યોગ્ય બ્રહ્મતત્ત્વ મેં અખડિત રીતે જાણી લીધું છે અને સર્વ સંશયથી રહિત થયેલું મારું ચિત્તજ મને જય આપનાર છે.^{૨૧} મેં જે જાણવાનું હતું તે જાણી લીધું છે, જે જાણવાનું હતું તે જોઈ લીધું છે અને જે પ્રાપ્ત કરવાનું હતું તે સર્વ નિર્બાધપણે પ્રાપ્ત કરી લીધું છે; કેમકે હવે હું પરમપદમાં વિશ્રાંત છું.^{૨૨} આપની પાસેથી મને આત્મચેતન્યનો બોધ (આત્મજ્ઞાન) થયેલ છે અને તેથી આ સર્વ મને ચિદેકરસ જણાય છે. વળી ચિદાકાશની અંદર પોતાથી અભિન્ન સત્તાવાળા જગતને રૂપે પણ તેજ પ્રસરી રહ્યું છે.^{૨૩} ચિદાકાશ સર્વનો આત્મારૂપ છે, સર્વવ્યાપી છે અને સર્વરૂપ છે, તેથી સર્વ સર્વદા, સર્વન સર્વથી સંભવે છે.^{૨૪} એક સરસવના કણની અંદર પણ જે પ્રકારે અનેક જગનો સંભવે છે અને જે પ્રકારે સંભવતાં નથી, તે સર્વ હું નિઃશંકપણે સમજી ગયો છું.^{૨૫} ધરની અંદર સાત દ્વીપવાળી પૃથ્વી સંભવે છે અને વસ્તુતાએ જોતાં ધર પોને જ શૂન્ય છે; આ બન્ને વાત નિઃસંશય છે. જે જે વસ્તુ જે જે દેશકાળમાં જે જે પ્રકારે ભાસે છે અને પ્રાણીઓને જે જે પ્રકારે અનુભવમાં આવે છે, તે સર્વરૂપે અનાદિ અને અનંત બ્રહ્મ જ થઈ રહેલ છે અને તે પોતે સર્વજ્ઞ ચિદેકરસ છે.^{૨૬, ૨૭}

યદ્યદા વસ્તુ યથોદિતાત્મ માતૃહ ભૂત-

રનુભૂયતે ચ। તત્તત્તદા સર્વધનસ્તથાસ્તે બ્રહ્મે-
ત્થમાદ્યંતવિમુક્તમુત્તિ ॥ ૨૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં, નિર્વાણ,
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'કુંદદંતપ્રબોધ'
એ નામનો સર્ગ ૧૮૫ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૬ મો

સર્વ પ્રકરણ ૪ છે

॥ વાલ્મીકિરુવાચ ॥

કુંદદંતે વદત્યેવં વસિષ્ઠો મગવાન્મુનિઃ।

ઉવાચેદમનિઘાત્મા પરમાર્થોચિતં વચઃ ॥ ૧ ॥

વાલ્મીકિ યોહ્યા:-કુંદદંત ઉપર પ્રમાણે
કહી રહ્યા બાદ અનિંદ્ય આત્માવાળા મગવાન
વસિષ્ઠમુનિ પરમાર્થને યોગ્ય એવાં આ પ્રમાણે
વચનો યોહ્યા.^૧

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-સંતોષની અને અનુકંપા-
ની વાત છે કે, આ મહાત્મા કુંદદંતની જ્ઞાનમાં
વિશ્રાંતિ થઈ છે, એટલે તે હસ્તમલકની પેઠે
જગતને બ્રહ્મરૂપ જેવો છે.^૨ આ સર્વ જગત
બ્રાતિભાવજ છે; કેમકે જન્મ આદિ વિકારથી
રહિત બ્રહ્મજ તેવે રૂપે ભાસે છે. બ્રાતિ બ્રહ્મરૂપ
છે અને બ્રહ્મ એક તથા નિર્વિકાર છે.^૩ જે વસ્તુ
જે દેશકાળમાં જેના વડે જ્યાં સુધી જેવે પ્રકારે
ભાસે છે, તે વસ્તુ તે દેશ-કાળમાં તેના વડે ત્યાં
સુધી તેવે પ્રકારે થઈ રહેલ અનુભવાય છે. વસ્તુતા,^૪
જે જોઈએ તો પરમમંગળમય, શાંત, જન્મ
આદિ વિકારથી રહિત, નિઃસંકલ્પ, અજર, સર્વ-
વ્યાપી, શૂન્ય છતાં અશૂન્ય, અજન્મા, અનાદિ,
અનંત અને દ્રુવ પરબ્રહ્મજ સત્ય છે.^૫ સમલ-
બ્રહ્મ જે જે અવસ્થાને પોતાના સંકલ્પ વડે અતિ-
શય પુષ્ટિ આપે છે, તે તે અવસ્થા, લતા જેમ

x આ એકસોછાશીમા સર્ગમાં સર્વ બ્રહ્મરૂપ જ
છે, એવા સિદ્ધાંત યુક્તિથી દિશર કરવામાં આવશે
અને ચિદ્રૂપ પાતાના સંકલ્પથી વરદાન તથા શાપની
સિદ્ધિ વિશે વર્ણન કરવામાં આવશે.

જળના સિંચનથી પોતાની શાખાને ફેલાવે છે, તેમ હજારો શાખાને ફેલાવી દે છે.^૮ બ્રહ્માંડ પણ એક પરમાણુરૂપ છે; કેમકે તે ચિદાકાશની અંદર રહેલ છે. તેમજ એક પરમાણુ પણ બ્રહ્માંડરૂપ છે; કેમકે તેની અંદર આપણું આ જગત ચિત્સત્તાને લીધે રહ્યું છે.^૯ આ સર્વ આદિ, મધ્ય તથા અંતથી રહિત, અખંડ અને શાંત ચિદાકાશરૂપ જ છે. માટે જ તમે જાતિ આદિ બંધને તોડી નાખી, નિર્વિકાર બની, નિર્વાણદશામાં યથાસ્થિતપણે રહો.^{૧૦} બ્યવહારદૃષ્ટિથી જોઈએ તો બ્રહ્મ પોતે જ દૃશ્યરૂપ અને દ્રશ્યરૂપ થઈ રહે છે; તેમજ પોતે જ ચિદ્રૂપ અને જડરૂપ થઈ રહે છે. વળી, પોતે જ કાર્દિક વસ્તુરૂપ થઈ રહે છે અને પોતે જ કરાશરૂપ નથી, એમ જણાય છે. પણ વસ્તુતાએ જોઈએ તો બ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જ સદા સ્થિર થઈ રહેલ છે.^{૧૧} જગત ચિદાકાશરૂપ છે અને તેની અંદર શાંત ચિદ્રૂપ બ્રહ્મ પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપને છોડ્યા વિના, ન્યાં જ્ઞવી વાસના બંધાય ત્યાં તેવે પ્રકારે થઈ જાય છે.^{૧૨} બ્રહ્મ માયા વડે દૃશ્યરૂપ થઈ જાય છે, એથી દ્વૈતસિદ્ધિ થાય છે એમ કહી પણ માનવાતું નથી. કેમકે બ્રહ્મ પોતે યથાસ્થિતપણે જ રહેલ છે. શૂન્ય-પણાની અને આકાશની પેઠે, બ્રહ્મ અને દૃશ્ય એ બન્નેનું એકપણું છે.^{૧૩} દૃશ્ય જ પરબ્રહ્મરૂપ છે અને પરબ્રહ્મ જ દૃશ્યરૂપ છે. તે પોતે શાંત પણ નથી અને અશાંત પણ નથી; સાકાર પણ નથી અને નિરાકાર પણ નથી.^{૧૪} જમ જગી ગયા પછી સ્વપ્ન આદિ પ્રતીતિમાં આવેલ છતાં નિરાકાર જણાય છે, તેમ જાગૃતમાં પણ દેહ આદિ પ્રતીતિમાં આવતાં છતાં નિરાકાર છે, ચિદરૂપ છે, નિરવયવ છે અને પોતાને અનુભવમાં આવતાં છતાં મિથ્યા જ છે.^{૧૫} જમ મનુષ્ય પોતે ચિદ્રૂપ હોવા છતાં નિદ્રાના સંપર્કથી જડ બની જાય છે, તેમ સ્થાવર જીવ પણ વસ્તુતાએ ચિદ્રૂપ છતાં જડરૂપ થઈ જાય છે. જમ સુપુત્રિ

રૂપી ઉપાધિમાં એકરૂપ થઈ ગયેલ જીવ સ્વપ્ન અને જાગૃત એ બન્ને દશાને સંક્રાંતિ જગતોની કલ્પના સાથે પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ ચિદાકાશરૂપ જીવ જ જડ એવા સ્થાવરભાવ પછી જંગમ-ભાવને પ્રાપ્ત થાય છે. આમ તે જીવની સ્થાવર જંગમભાવક સ્થિતિ ચિદાકાશની અંદર ચિદાકાશરૂપે રહી છે, છતાં તે સ્વપ્નની પેઠે પ્રતીતિમાં આવતાં લાખો જગતો સાથે પૃથ્વીમાં, જળમાં, પવનમાં અને અગ્નિમાં ઠેક મેલસ થતાં સુધી ભાસ્યા કરે છે.^{૧૬-૧૭} જમ નિદ્રામાં રહેલો મનુષ્ય પોતામાં જડતાનો અધ્યાસ આરોપી લે છે, તેમ જીવચૈતન્ય જડ વસ્તુમાં પોતાના જડભાવના અધ્યાસને આરોપી લે છે. બાકી એ અધ્યસ્ત જડતા વડે કાર્દ ચેતનનો જડભાવ થઈ જતો નથી.^{૧૮} ચિદાકાશ જ પોતાને જડરૂપે સમજનારા જીવ પ્રત્યે પોતાનું સ્થાવર સ્વરૂપ દેખાડે છે અને જંગમરૂપે સમજનારા જીવ પ્રત્યે પોતાનું જંગમપણું દેખાડે છે.^{૧૯} જમ પુરુષના નખ તથા પગ વગેરે એક શરીરના અવયવરૂપ છે, તેમ આ સર્વ સ્થાવર-જંગમ નિરવયવ છતાં ચિદાકાશના એક અવયવ જવા જ છે.^{૨૦} સ્વપ્નની પેઠે સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં પોતાના સંકલ્પની અંદર જગતનું જવું રૂપ રહ્યું છે, તેવું રૂપ આજ-પર્યંત રહેલ છે. તેની સ્થિતિ અધિષ્ઠાનચૈતન્યની સત્તા વડે છે. તેથી તે જડરૂપે પ્રતીતિમાં આવતાં છતાં તેનો અભાવ અને ચિદ્રૂપ સ્થિતિ છે, એમ કહે છે.^{૨૧} ચેતનતત્ત્વ પોતે નિરવયવ અને શાંત છે, તેથી તે પોતાના યથાસ્થિત સ્વરૂપમાં જ રહેલ છે. કશું પણ થયું જ નથી, કશું હવું પણ નહિ અને કશું પ્રતીતિમાં પણ આવ્યું નથી. આ પ્રમાણે જાણવું, એ હિતકારક છે.^{૨૨} જમ સ્વપ્નસંબંધી પ્રપંચની સુપુત્રિથી માંડીને પ્રબોધપર્યંતની સ્થિતિ નિદ્રાની અંદર જ રહેલ છે એમ કલ્પાય છે, તેમ સૃષ્ટિના પણ અમુક આદિકાળ છે અને અમુક અંતકાળ છે, એવી

કલ્પના અધિષ્ઠાનમાં કલ્પનામાં આવે છે.^{૨૨} અનાદિ અને અનંત ચિદેકરસ પરમાત્મા જ સત્યરૂપે રહેલ છે, તેથી મારી દૃષ્ટિમાં પ્રલય, સ્થિતિ અને સૃષ્ટિનું નામ પણ નથી જ.^{૨૩} આ જ પ્રલય, સૃષ્ટિ, તથા સ્થિતિ આદિ દેખાય છે, તે વસ્તુતાએ જોતાં નથી; અને ચિત્રમાં આવેખલી ચિત્રસ્ત્રીની પેઠે તે આત્માથી કાંઈ પણ ભિન્ન નથી.^{૨૪} ચિત્રકારને ચિત્રમાં આલેખવાની ચિત્ર-સેના જમ તેની પોતાની બુદ્ધિમાં રહેલ સંકલ્પા-ત્મક ચિત્રથી જુદી હોતી નથી, તેમ આ મૂર્તિ-માનરૂપે પ્રતીતિમાં આવતી સૃષ્ટિ પણ વિદ્યાતાના આત્માથી કાંઈ પણ જુદી નથી. વળી તે અનેક પ્રકારે ભાસતાં છતાં એકરૂપ જ છે.^{૨૫} વિભાગ-હીન હોવા છતાં પણ ચિદાકાશના ઘટ સ્વરૂપમાં નિદ્રાની પેઠે આવરણ કરી રહેલ અવિદ્યા વડે -સુષુપ્તિના જેવા અજ્ઞાનરૂપ આવરણને હીધે સ્વસ્વરૂપ મોક્ષ બૂલી જવાય છે અને ચિત્તરૂપે જાગત અને સ્વપ્ન દેખાય છે.^{૨૬} અમુક પ્રલય છે, અમુક સૃષ્ટિ છે, અમુક સ્વપ્ન છે અને અમુક જાગત છે, એ સર્વ અવયવરહિત ચિદાકાશરૂપ સૂર્યનાં કિરણોરૂપ જ છે.^{૨૭} ચિદાકાશની અવિદ્યા-રૂપી નિદ્રામાં વાસનારૂપે જે સ્વપ્નભાગ પ્રકટ થયેલ છે, તે ઉપાધિરૂપ અંશના પ્રાધાન્યથી ચિત્તરૂપ કહેવાય છે. તે ચિદરૂપ અંશના પ્રાધાન્યથી જીવ કહેવાય છે અને દેવ, મનુષ્ય, અસુર આદિ શરીરરૂપ પણ તે જ છે. વળી તત્ત્વજ્ઞાન વડે અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રાનો ક્ષય થતાં તે મુક્ત થાય છે. તેનું જ ખરેખર વાસ્તવ સ્વરૂપ જ્યોત્સ્નામાં આવે, તો પોતાની મેળે જ તે સુષુપ્તિના જેવી નિર્વિકાર દશાને ઉત્પન્ન કરે છે; અને મોહેચ્છુ પુરુષો પછી પરિપાક દશામાં તેને મોક્ષ એવા નામથી કહે છે.^{૨૮, ૨૯}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! દેવ, અસુર આદિ મોહા વડે ચિત્ત કેટલા પ્રકારનું છે ? તેની અંદર અવિદ્યા ક્યાં સુધી રહે છે ? અને જગત

પણ ક્યાં સુધી રહે છે ? વળી તે કેવડું છે ? તેમજ આત્મજ્ઞાન શી રીતે મળે છે ?^{૩૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-ચિત્ત જ નર, દેવ, દૈત્ય, સ્થાવર, સ્ત્રી, નાગ, પર્વત, વૃક્ષ પિશાચ, પક્ષી, કીડા અને રાસક્ષ આદિરૂપ છે, એમ તમે સમજો.^{૩૧} તેનું પ્રમાણ અનંત છે એમ તમારે સમજવું. અને તેમાં બ્રહ્મથી માંડી સ્તંબપથ ત હંચરો જગતો એક પરમાણુની પેઠે રહેલાં છે.^{૩૨} ઉપર આકાશમાં ચક્ષુઘન્દ્રિયને પ્રેરવામાં આવે છે, અને સૂર્યપ્રદેશથી પણ ઉપરના પ્રદેશમાં જે કાંઈ ચક્ષુઘન્દ્રિયના જ્ઞાનનો અનુભવ થાય છે, તે ચિત્તનું જ રૂપ છે. તે અનંત છે અને નિર્મળ આકારવાળું છે.^{૩૩} એ એક ચિદાત્માનું (સંસાર ના કારણરૂપ હોવાથી) વિકટ રૂપ છે. તેનું સમહિત્સ્વરૂપની અંદર જ્યારે લોકોની સમૃદ્ધિ બ્રહ્માંડ આદિની કલ્પના વડે ખડી થઈ જાય છે ત્યારે સૃષ્ટિનો અનુભવ થાય છે. એટલી ચિત્તમાં થી જ સૃષ્ટિનો ઉદય થયો એમ કહેવામાં આવે છે.^{૩૪} ચિત્ત જ જીવરૂપ છે અને તે અનાદિ તથા અનંત છે. ઘડામાં જમ આકાશ રહે છે, તેમ વિદ્યાતાની ઇચ્છાને અનુસરી તે સર્વ દેહોમાં રહે છે. વળી પછી વિદ્યાતાની ઇચ્છા અનુસારે જ તે તેમાંથી નીકળી જાય છે અને તેમાં રહેતું પણ નથી.^{૩૫} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! જમ નદીનો પ્રવાહ જમીનના નીચાણમાં પ્રદેશને અહણ કરતો રહે છે અને ત્યાગ પણ કરતો રહે છે, તેમ મન પણ શરીરનું અહણ પણ કરે છે અને તેનો ત્યાગ પણ કરે છે. જેમ ખરું સમજવામાં આવી જતાં ઝંઝવાના જળમાં થતી જળનો પ્રાપ્તિ શાંત થઈ જાય છે, તેમ આ જીવને પણ જ્ઞાન વડે આત્મસ્વરૂપનો બોધ થતાં દેહ આદિની પ્રાપ્તિ તરત શમી જાય છે.^{૩૬, ૩૭} જગતની અંદર જ પરમાણુ પ્રસિદ્ધ છે, તેના જેવડું જ ચિત્તનું પ્રમાણ છે અને તે જ જીવ કહેવાય છે. એ ના ચિત્તની અંદર જ આ આપ

છે.^{૩૮} સ્વપ્નસ્થળમાં દેખાતાં દરયની પેઠે, આ જ કાંઈ દશ્ય દેખાય છે, તે ચિત્તરૂપ છે અને ચિત્ત જીવરૂપ છે, તેથી જગત અને આત્મા એ બેમાં શો ભેદ છે?^{૩૯} સ્વપ્નની પેઠે જોવામાં આવેના આ પદાર્થોના સમૂહ ચિદાકાશરૂપ છે. સુવર્ણની અંદર જમ કડા-કુડળ આદિ ભાવોની સત્તા જુદી નથી, તેમ ચિદાકાશની અંદર પદાર્થોની સત્તા પણ જુદી નથી.^{૪૦} જમ સમુદ્રરૂપ એક દેશની અંદર ભેગાં યઈ રહેલાં જળો પૃથક્ પૃથક્ રહુર છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર સર્વ દરયની રહુતિ થાય છે અને તે તેની અંદર અભિન્ન-સત્તા વડે નિરંતર રહેલ છે.^{૪૧} જમ સમુદ્રની અંદર રહેનાર જળ દ્રવરૂપે અભિન્નસત્તાથી રહુર છે, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર પદાર્થોના સમૂહ પણ અભિન્નસત્તા વડે રહુર છે.^{૪૨} એવી રીતે યથાસ્થિત એવી જગતરૂપી પૂતળીના આકાશના જવા સ્વરૂપને ધારણ કરી રહેલ આ ચૈતન્યરૂપી સ્તંભ નિશ્ચળપણે રહેલ છે, અનાદિ છે અને અનંત છે.^{૪૩} સ્વપ્નભૂમિની પેઠે આ સર્વ જગત યથાસ્થિતપણે રહુ છે, છતાં પોતાના મૂળ શાંત-સ્વરૂપને નહિ છોડતાં તે ચિદાકાશની અંદર આરોપિત સત્તા વડે રહેલ છે.^{૪૪} સમાનતા, સત્યતા, સત્તા, એકતા, નિર્વિકારીપણું અને અન્યોન્ય આધાર-આધેયભાવ, એ બધું જગત અને ચિદાકાશ એ બંનેમાં રહેલ છે.^{૪૫} સ્વપ્ન, સંકલ્પ, સંસાર અને વર-શાપ આદિમાં બ્યાવહારિક રીતિથી તળાવ, સમુદ્ર અને નદી, વગેરેનાં જળની પેઠે ભિન્નતા લાગે છે; પણ વસ્તુતાએ એતાં તેમાં કશી પણ ભિન્નતા નથી.^{૪૬}

રામ બોલ્યા:-વર-શાપ સંબંધી વસ્તુઓના જ અનુભવ થાય છે, તેમાં કાર્યકારણભાવ શો અને દેશ પ્રકારનો છે? એ આપ કહો. દેમકે ઉપાદાનકારણ વિના દાઈ પણ જાતનું કાર્ય એવું સંભવતું જ નથી.^{૪૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જમ જળની રહુતિ થતાં

સમુદ્રની અંદર રહેનાર તેની ચકરીઓનું ચલન થાય છે, તેમ તત્ત્વજ્ઞાનથી અતિ નિર્ભળ થઈ ગયેલ ચિદાકાશ (સત્યસંકલ્પને અનુસરી) જ કાંઈ વિવર્તરૂપે થઈ રહે છે, તે 'જગત' નામે ઝાળખાય છે.^{૪૮} સમુદ્રની અંદર ઊછળતા જળની પેઠે વિદ્યતાના પોતાના આત્મચૈતન્યમાં, અનેક ભાવો ઊઠ્યા કરે છે અને તે ચિદરૂપ જ છે. બુદ્ધિયાળી વિદ્વાનો તેનાં 'સંકલ્પ' આદિ જુદાં જુદાં નામો કલ્પી લે છે.^{૪૯} કાળ વડે, અભ્યાસ-યોગ વડે, નિચાર વડે, સમાનદષ્ટિ વડે, અતિના સાત્ત્વિકપણા વડે અથવા સાત્ત્વિક અને શુદ્ધ ચિત્ત વડે સારી પેઠે જ્ઞાનને પ્રાપ્ત થયેલા તેમજ યથાર્થ વસ્તુસ્વરૂપને ઝાળખનારા વિવેચી પુરુષની બુદ્ધિ ચિન્માત્રરૂપ દ્વૈત-એકતા આદિથી રહિત, આવરણથી રહિત એવા વિજ્ઞાનરૂપ, ચિદાકાશરૂપ, એક આત્મપ્રકાશરૂપ અને દેહ-અદેહ આદિ ભેદભાવનાથી રહિત થઈ બધું છે.^{૫૦-૫૨} તે તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ પોતે જ કાંઈ દેખે છે, તે સર્વ સંકલ્પમાત્ર છે, એમ સમજે છે. વળી, તે પોતાના શાંત આત્માનો જ એક વિવર્ત છે તથા પરમાર્થ-દષ્ટિ વડે એતાં પોતાનાથી એ કાંઈ પણ ભિન્ન નથી, એમ તે સમજે છે.^{૫૩} સંકલ્પનગરની પેઠે અને સ્વપ્નસંબંધી મહાનગરની પેઠે, આ સર્વ જગત તત્ત્વજ્ઞને સંકલ્પમાત્ર જ ભાસે છે.^{૫૪} આત્મા જમ જમ પોતાના શ્રેષ્ઠ સંકલ્પો દેહ રીતે બાંધતો બધું છે અને જમ જમ વધારે શુદ્ધ બનતો બધું છે, તેમ તેમ જ સંકલ્પોને તે પોતે કરે છે, તે તે સંકલ્પો સત્ય જ થતા બધું છે.^{૫૫} સંકલ્પનગરની અંદર બાળક સ્વાધીનતાથી પોતા વડે નિયમમાં રાખી શકાય એવા શિક્ષાના ઊડવાને અનુભવપૂર્વક સમજે છે. તે જ પ્રમાણે હિરણ્યગર્ભરૂપ પરમાત્મા પોતાના સંકલ્પરૂપ આ જગતની અંદર વર-શાપ આદિને પોતાનાથી અભિન્ન અને સત્ય લેખે છે.^{૫૬-૫૭} જમ પોતાના સંકલ્પનગરમાં, કલ્પનાના બજારી

રેતીમાંથી પણ તેલ નીકળે છે, તમ આત્મારૂપ
આવરણથી રહિત હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પબળથી,
સહિતા સંકલ્પો વડે વર-શાપ આદિ બરાબર
સિદ્ધ થાય છે.^{૧૮} જ્યાં સુધી બુદ્ધિનું આવરણ
ખરી ગયું નથી, ત્યાં સુધી ભેદબુદ્ધિ શાંત થતી
નથી; આથી અવિવેકી પુરુષના ભેદભરેલ સંકલ્પો
સિદ્ધ થતા નથી.^{૧૯} હિરણ્યગર્ભને જે કલ્પના
જવા પ્રકારે દૃઢ થઈ ગઈ છે, તે જ્યાં સુધી ચલતી
બીજી કલ્પના વડે પરાવર્તનને પ્રાપ્ત થતી નથી,
ત્યાં સુધી તેવા પ્રકારે જ આજ સુધી રહી છે.^{૨૦}
જેવી રીતે સાવચત તત્ત્વની અંદર વિચિત્ર એવો
અવચયનો ક્રમ અભિજ્ઞસત્તાથી રહ્યો હોય છે,
તેમ નિરવચય બ્રહ્મની અંદર અભિજ્ઞસત્તાથી
દ્વિત-એકત્વ આદિ રહેલ છે.^{૨૧}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આવરણ-
રહિત શુદ્ધ જ્ઞાનથી સાવ શાન્ત એવા ધાર્મિક ઉચ્ચ
તપસ્વીઓ વગેરે શાપ આદિને કેમ આપે છે ?
અને તે કેમ સત્ય થાય છે ? તે આપ કહો.^{૨૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-સહિતા આદિકાળમાં શબ્દ-
બ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જે કલ્પના જેવે
પ્રકારે ઉઠાવે છે, તે પ્રમાણે જ તેનો અનુભવ
થાય છે; કેમકે તેમાં બીજું કશું પ્રતિબંધક
નથી.^{૨૩} પ્રજાપતિ વિદ્યાતા પોતાના સ્વરૂપને
બ્રહ્મરૂપ સમજે છે, તેથી તે બ્રહ્મરૂપ જ છે.
કેમકે જળથી જેમ દ્રવપણું ભિન્ન નથી, તેમ
બ્રહ્મથી તે પોતે ભિન્ન નથી.^{૨૪} એ પ્રથમ પ્રજા-
પતિ જેવી જેવી કલ્પના કરે છે, તેવી તેવી તે થાય
છે. આ જગત એ એક તેની જ કલ્પના છે.^{૨૫}
જેમ ભિમિરરોગ આદિ વડે દુષ્ટ દાહવાળા ચરેલા
પુરુષને આકાશમાં મસલાં-ઘોવાળા આદિના
જવા આકારો જોવામાં આવે છે, તેમ નિરાધાર
અને નિરાશંક એવું ચિદાકાશ જ પોતાના
સ્વરૂપની અંદર અનેક આકારે વિવર્તરૂપે ભાસે
છે.^{૨૬} પછી તે હિરણ્યગર્ભ પ્રજાઓને કલ્પી
હોઈ તથા તપ, દાન, શુણ, વેદ, યાજ્ઞ, પંચ-

મહાબુનો અને જ્ઞાનના ઉપદેશો પણ કલ્પી
કાઢ્યા.^{૨૭} તેની સાથે તપસ્વીઓ અને વેદવેતાઓ
વાદ્યો ક્રિયા રૂપાભાવિક રીતે જ જે કાંઈ કહે, તે
તરત જ સિદ્ધ થાય એવો પણ એક નિયમ કલ્પી
કાઢ્યો.^{૨૮} અમુક ચિદાકાશ જડથી બુદ્ધ પ્રકારના
સ્વભાવવાળું છે, આકાશ છિદ્રવાળું છે, વાયુ
ક્રિયા કરવાના સ્વભાવવાળો છે, અગ્નિ ઉષ્ણ છે,
જળ દ્રવ્યરૂપ છે, ભૂમિ કઠિન છે, એવી બધી
કલ્પના પણ તેણે જ કરી હોઈ.^{૨૯} એવી રીતે
એ પ્રજાપતિને વેપે થઈ રહેલ તે ચિદ્વાતુ વસ્તુતા-
એ નિર્વિકલ્પ હોવા છતાં જવા સંકલ્પ કરે તેવો
જ અનુભવ થાય છે. જેમ આ સર્વ પ્રજાપતિરૂપ
ચિદ્વાતુથી બુદ્ધ નથી, તેમ જ તમારું અને મારું
પણ સમજવું. ચિદાકાશ જેને જેવે સ્વરૂપે સમજ
છે, તે સંપૂર્ણ અર્થે તેવે પ્રકારે જ થઈ જાય છે.
સ્વપ્નમાં પ્રતીતિમાં આવતા એવા તમે અને હું
છત્યાદિની પેઠે તે સદૃશ દેખાતાં છતાં અસદૃશ જ
છે.^{૩૦} જેમ સંકલ્પનગરની અંદર શિલાનું નૃત્ય
પણ સત્યરૂપે કલ્પાય છે, તેમ જગતરૂપી (હિરણ્ય-
ગર્ભના) સંકલ્પનગરની અંદર પણ પ્રજાપતિનો
સંકલ્પ સત્ય જ છે. શુદ્ધ એવા આત્મચૈતન્યને જે
જવું અને જેવા પ્રકારનું સમજવું હોય, તેને બીજા-
નું અણક સંસ્કારવાળું આત્મચૈતન્ય અદ્ય ધીકા-
ની પેઠે અન્યથા કરવાને સમર્થ થઈ શકતું નથી.
જે વિષયનો ઘણા લાંબા સમય સુધી અભ્યાસ
કરાયો હોય, તેને આત્મચૈતન્ય વિશેષ કરી દેખે
છે અને બીજાને અદ્ય પ્રમાણથી દેખે છે. સ્વપ્ન-
માં, જાગૃતમાં અને વર્તમાન સમયમાં બધું વિષ-
માન છતાં અભ્યાસ-અનભ્યાસ જ તેની વિશેષ
પ્રતીતિ કે અદ્ય પ્રતીતિ થવામાં હેતુરૂપ છે. સદા
એક ચિદાકાશ જ પોતાના સ્વરૂપમાં પોતાના જ
વિવર્તને પ્રસારી દે છે અને દ્રશ્ય-દશ્ય આદિ
ત્રિપૃષ્ઠીરૂપે પોતાના સ્વરૂપને જ દેખાતું હોય તેમ
ભાસે છે; બીજું કાંઈ નથી. દ્રશ્ય અને દશ્ય એ બન્ને
એક ચિદાકાશરૂપ છે; કેમકે એ ચિદાકાશ સર્વ-

વ્યાપી છે; મારે જે વસ્તુ જે દેશ-કાળમાં જેવી દૃઢ કલ્પના વડે જેવા પ્રકારની કલ્પવામાં આવે છે, તે વસ્તુ તે દેશ-કાળમાં તેવા પ્રકારની જ સત્યપણે પ્રતીતિમાં આવે છે. ૭૨-૭૬ જેમ વાયુના અંગમાં તેની ચક્ષનશક્તિ રહી છે, જેમ જળના અંગમાં તેનો દ્રવભાવ રહ્યો છે અને જેમ અગ્નિના અંદર માયાશક્તિ રહી છે, તેમ વિરાટના અંગની અંદર જગત રહેલ છે. ૭૭ અગ્નિ મારા પોતાના વાસ્તવ સ્વરૂપરૂપ છે અને તે જ વિરાટના આત્મારૂપ છે. જગતનું સ્વરૂપ તથા આત્માવિષે વિચારી જોતાં તે વિરાટરૂપ છે, તેથી શૂન્ય-પણાની અને આકાશની પેઠે અગ્નિ અને જગતનો કાંઈ ભેદ નથી. ૭૮ ગંગા આદિ નદી પર્વત ઉપરથી નીચે પડે છે, ત્યારે તે સ્થાનમાં તેનાં જળ-ખિંદુઓની અનેક પંક્તિઓ દેશકાળ અનુસાર ઉપર ઊછળે છે તથા નીચે પડે છે. તે એક જ ધારાપ્રવાહરૂપે કલ્પ સુધી નીચે પડ્યાં કરે છે અને પછી તે અનેકરૂપે વિભાગ પામે છે. તે પંક્તિઓ મન-બુદ્ધિથી રહિત છે અને પાછી પોતાના એક જ પ્રવાહની અંદર ભેગી થઈ જાય છે, તે જ પ્રમાણે અગ્નિના એક વિવર્તરૂપ એવા આ જગતના વિચિત્ર ભેદો વિષે પણ સમજવાનું છે. ૭૯, ૮૦ માત્ર તદ્વાવત એટલો જ છે કે, જળખિંદુઓ મન-બુદ્ધિ આદિથી રહિત છે અને જગતના ભેદો પોતાની ભેળે જ પોતાના હેઠોમાં બુદ્ધિ આદિની કલ્પના કરી લે છે અને જળ જેમ દ્રવપણાને ધારણ કરે છે, તેમ તેઓ સૃષ્ટિની શોભાને ધારણ કરે છે. ૮૧ આમ અજ્ઞાનબુદ્ધિથી જોતાં અવિવેકી-ઓને તેમની દૃષ્ટિથી આ જગત દેખાય છે, પણ મારી દૃષ્ટિમાં તો આ મન-બુદ્ધિ આદિ સર્વ જગતનો ક્રમ ત્રણે કાળમાં ઉત્પન્ન જ થયો નથી. વળી, તે કારણરહિત છે તેથી અદ્વૈતરૂપ જ છે. ૮૨ મરણ પછી આ શરીરમાં મન-બુદ્ધિ આદિથી રહિત જેવી અવસ્થા અનુભવમાં આવે છે અને પાપાણુ આદિમાં જેમ જડ સત્તા રહી છે, તેમ

પરમાત્માની પણ મનબુદ્ધિ આદિથી રહિત એવી નિર્વિદ્વેષ સત્તા સમજી લેવી. ૮૩ જેમ આત્માની અંદર સુષુપ્તિ અને સ્વપ્નમાં પ્રકાશ તથા અંધકાર ભાસે છે, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રામાં, સૃષ્ટિ અને પ્રલયની પ્રતીતિ થાય છે. ૮૪ જેમ એક જ ઉત્તમ નિદ્રામાં સુષુપ્તિ ને સ્વપ્ન એ બન્નેના ભાવ રહ્યા હોય છે, તેમ એક જ બ્રહ્મની અંદર સૃષ્ટિ અને સંહાર એ બન્નેનો આભાસ રહ્યો છે. ૮૫ જેમ મનુષ્ય નિદ્રાની અંદર પાપાણુના જેવી સ્થિતિ અનુભવે છે, તેમ પરમાત્મા પણ જડભાવની સ્થિતિને અનુભવે છે. ૮૬ બીજા વિષયમાં લાગેલ ચિત્તત્રાણા પુરુષના અંગૂઠાને અથવા બીજી કોઈ આંગળીને તડકો, પતન, ધૂળ આદિનો સ્પર્શ થાય છે, ત્યારે કાંઈક અનુભવ થાય છે, પણ તે નહિ જોવો જ હોય છે. તે જ પ્રમાણે જડ પાપાણુ આદિમાં રહેલ આત્માનું, સુષુપ્ત-દ્રુષ્ટિ આદિના અનુભવ થાય છે, તો પણ તે નહિ જોવો જ છે. ૮૭ આકાશ, પાપાણુ તથા જળ આદિને અધિષ્ઠાતા દેવતારૂપે જેમ કાંઈક દેહનો અનુભવ થાય છે, તેમ પ્રલયમાં આપણે ચિત્તરહિત હતા, છતાં આજ સૃષ્ટિ-કાળમાં ચિત્તની સત્તાને હીધે આપણાને નાના પ્રકારના અનુભવો થાય છે. જેમ અખંડ કાળની અંદર અનેક કલ્પોમાં આપણને અનેક દિવસ-રાત્રિઓના અનુભવો ભાસે છે, તેમ પરમાત્માની અંદર અસંખ્ય એવા સૃષ્ટિ-સંહારના અનુભવો ભાસ્યા કરે છે. ૮૮, ૮૯ જેમ કેવળ જળથી જ ભરેલા મહાસાગરની અંદર સ્વભાવે જ ચક્રરીઓ, તરંગો તથા ફંડાળાં આદિનું સ્ફુરણ થાય છે, તેમ બાહ્ય વિષયોનું અવલોકન, મનન, અનુભવ, રાગ અને ઇર્ષ્યા ઇત્યાદિ વિશેષથી રહિત સ્વરૂપવાળા શાંત પરમપદની અંદર પણ આ સૃષ્ટિ-લયનો સમૂહ સ્વભાવે જ સ્ફુર્યા કરે છે. ૯૦

આલોકરૂપમનનાનુમૈવૈષણેચ્છા મુક્તાત્મનિ સ્ફુરતિ વારિષ્ઠને સ્વમાવાદા. આવર્તવીચિવલ-

યાદિ યથા તથાયં જ્ઞાન્તે પરે સ્ફુરતિ સંહતિ-
સર્ગપૂમઃ ॥ ૧૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સર્વજીવદિવદ્-
બ્રહ્મેતિપ્રતિપાદન યોગોપદેશ' એ
નામનો સર્ગ ૧૮૬ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૭ મો

વસ્તુઓનો સ્વભાવ

॥ રામ ઉવાચ ॥

વિચિત્રાણામસંકુચાનાં ભાવાનાં નિયતિઃ ક્રુતઃ ।
કથં સ્વભાવો ભાવાનામકરૂપઃ સ્થિતોઽચલઃ ॥

રામ બોલ્યાઃ-વિચિત્ર એવા અસંખ્ય પદા
થેનો એક જ અમુક ચોક્કસ નિયમ કેમ હોય
છે? અને પદાથેનો એક જ પ્રકારનો અચલ
સ્વભાવ કેમ હોય છે? દેવતાઓ અસંખ્ય હોવા
છતાં સૂર્ય જ કેમ ઉગ્ર કાન્તિવાળા છે? અને
દિવસો શા કારણથી લાંબાટૂંકા થાય છે?*

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-વિધાતાને પ્રથમ સૃષ્ટિના
આરંભકાળમાં કાકતાલીયની પેઠે જવા જવા
નિયમવાળું જ જ વસ્તુનું ભાન થયું અને જવે
સ્વરૂપે તથા જવા કાર્ય-કારણભાવથી તેની
સ્થિતિ કલ્પાઈ, તેવા જ પ્રકારે તે આજપર્યં ત
જગતના નામથી ઓળખાય છે.^૧ વિધાતા સર્વ-
શક્તિમાન છે, તેથી તેને આદિકાળમાં જ જવું
ભાર્યું, તે તેવું જ સત્યરૂપ થઈ રહ્યું. કેમકે તેના
પોતાનામાં સત્યસંકલ્પ હોવાને લીધે તેને જ
ભાન થયું, તે અન્યથા કેમ થઈ જાય? બ્રહ્મ પોતે
પોતાની ચિત્સત્તાને લીધે જ પ્રભાણે થઈ રહ્યું છે
અને જ પ્રભાણે ઘણા લાંબા કાળથી ભાસે છે,
તેનું માયાની અંદર સૃષ્ટિરૂપે ભાન થાય છે અને

પ્રલયકાળમાં અભાન થાય છે. સર્વ વસ્તુની
અંદર જે કાંઈ આનાદિ ચોક્કસ નિયમરૂપ વસ્તુશક્તિ
રહેલ છે, તેને જ 'નિયતિ' નામ આપવામાં
આવ્યું છે.^૨ 'અમુક અમુક પ્રકારનું' છે, અને
તમુક તમુક પ્રકારનું છે. 'એવા નિયમરૂપે બ્રહ્મ
પોતે જ ભાસી રહ્યું છે. તેને જ નિયતિ શબ્દ વડે
કહેવામાં આવે છે અને તે જ સૃષ્ટિના તથા
સહારના રૂપને ધારણ કરે છે.^૩ ચિદાકાશની
અંદર પોતાની મેળે જ ભયત, સ્વમ અને સુષુપ્તિ-
રૂપી વિવર્ત ખડો થઈ જાય છે. જમ જળની
અંદર રહેનાર દ્રવપણું જળથી બુદ્ધ નથી, તેમ
તે વિવર્ત ચિદાકાશથી બુદ્ધ નથી; તે સ્વરૂપ
ચિદાકાશરૂપ જ છે.^૪ જમ આકાશની અંદર શૂન્ય-
પણું રહ્યું છે, કપૂરમાં સુગંધ રહેલ છે અને તક-
કામાં ગરમી રહેલ છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર
ભયત આદિ રહેલ છે અને તેનાથી એ કાંઈ બુદ્ધ
નથી.^૫ સૃષ્ટિપ્રલયના પ્રવાહની અભિન્નસત્તાને
લીધે સૃષ્ટિ અને પ્રલય એવા નામને ધારણ કરી
રહેલા ચિદાકાશરૂપ બ્રહ્મસ્વરૂપની અંદર આ સર્વ
રહ્યું છે. સર્વસૃષ્ટિની નિયમિત વ્યવસ્થા વિધા-
તાના વિકાસને અનુસરીને છે.^૬ એ ચિદાકાશ
શણેને કલ્પરૂપ તથા કલ્પને શણરૂપ સમજ અને
કરી શૂંકે તો તે પ્રભાણે તે થઈ જાય છે.^૭ સ્વમ-
ની પેઠે તે તે દેહ, તે તે કાળ, તે તે ક્રિયા, તે તે
દ્રવ્ય અને તે તે ઉદય આદિ સર્વ સ્વભાવે જ
ચિન્માત્રતત્ત્વના એક વિવર્ત છે.^૮ ચિન્માત્ર-
તત્ત્વ પોતે વસ્તુતાએ નિરાકાર છે. તે જ પોતાના
સ્વરૂપની અંદર રૂપ આદિ બાહ્યવિષયોના અનુ-
ભવરૂપ, સંકલ્પ આદિ આંતરવિષયોના અનુભવ
રૂપ અને દેશ-કાળ-ક્રિયા આદિરૂપ થઈ જાય
છે.^૯ એવી રીતે જ વસ્તુ જે કાળે એ ચિન્માત્ર-
તત્ત્વે (હિરણ્યગર્ભે) જવા નિયમવાળી પ્રથમ
કલ્પી, તેવા જ નિયમવાળી તે રહી; પશુ વસ્તુ-
તાએ બ્રહ્મ એ તો તે આકાશરૂપ જ છે.^{૧૦} કલ્પ
એ બ્રહ્મના એક નિમેષરૂપ છે. એ કલ્પ

* આ એકમોસત્યાશીમા સર્ગમાં સર્વ વસ્તુઓના
સ્વભાવ વિષે અને એક ચોક્કસ નિયમ વિષે વર્ણન
આપશે; તથા સ્વભાવની પ્રાપ્તિ થવાના હેતુઓની
ઉત્પત્તિ અને બ્રહ્મની શુદ્ધતા વર્ણવવામાં આવશે.

પદાર્થો એકરૂપે થઈ રહે છે. સ્વભાવતું તત્ત્વ જાણનાર વિશાળ બુદ્ધિવાળા વિવેકી પુરુષો આ એકરૂપ રહેવાને 'સ્વભાવ' નામથી જાળખે છે.^{૧૪} સર્વમાં અનુસ્યૂત એવું જીવતું ચિત્ત્વરૂપ જ સ્વભાવરૂપ છે. તે જ પ્રમાણે એક જ અગ્નિ આદિ વસ્તુ દેશકાળના ભેદ વડે અનેકરૂપ થઈ રહે છે, છતાં પણ પોતાના મૂળસ્વરૂપને છોડતી નથી. તે તો સર્વ ઉષ્ણ વસ્તુમાં અનુસ્યૂત એવા ઉષ્ણ પ્રકારના રૂપને ધારણ કરે છે. આને જ સ્વભાવ કહેવામાં આવે છે. આ જ પ્રમાણે એ એક જ ચિન્માત્રવસ્તુ સેકંડો પદાર્થોરૂપ થઈ રહી છે.^{૧૫} ચિદાકાશરૂપ જીવની અંદર જે જે વૃત્તિઓના સ્ફુરણ જીવું ભાસે છે, તે તે વૃત્તિઓનું મૂળ અધિષ્ઠાન એ ચૈતન્યતત્ત્વ જ છે; અને તેની જવા સ્વભાવની કલ્પના કરવામાં આવી છે, તેવો જ તેનો સ્વભાવ બંધાઈ રહ્યો છે.^{૧૬} સ્વપ્નની પેઠે જ જાગૃતમાં પણ પ્રતીતિમાં આવી પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ તથા આકાશ એ સર્વ વસ્તુ ચિદ્વરૂપ છે અને તેઓ પોતાથી થતાં એવાં અનેક કાર્યોની ખાણરૂપ છે. વળી, શબ્દબ્રહ્મ તેમના ખજાના કે ખાણરૂપ છે.^{૧૭} હે મહારાજ! તેમા સાવચય કઠિન ભાગનો મોટો ખજાનો આ ભૂપીઠ છે અને તે રાજની પેઠે સર્વ મનુષ્યસમૂહના આધારરૂપ ગણાય છે.^{૧૮} જળોત્તો મુખ્ય ખજાનો મહાસાગર છે, તેજોત્તો મુખ્ય ખજાનો સૂર્યનારાયણ છે, ચપ્પળતાનો મુખ્ય ખજાનો વાયુ છે અને શત્રુતાનો મુખ્ય ખજાનો આકાશ છે. આ પાંચ મહાભૂતો આ જગતની અંદર વ્યાપ્ત થઈ રહેલ છે.^{૧૯} આમ, પંચમહાભૂતો બ્રહ્મા એક વિદ્યાસરૂપ જ છે અને તે સર્વ ભૂતોના ખજાનારૂપ બ્રહ્મનું સ્ફુરણ જ છે; તેથી એ પાંચ મહાભૂતોની અંદર વ્યાપ્ત થઈ રહેલો તેનો સ્વભાવ બ્રહ્મસત્તાથી કાંઈ ભિન્ન નથી. હવે, 'સૂર્ય ઉપ કાન્તિવાળા કેમ છે ?' છતાં અગ્નિ પ્રચોતું પણ .. તન થઈ જાય છે. કેમકે તેમ થવામાં હેતુ-

રૂપ સ્વભાવ જ મનાય છે અને તે સર્વાનુગત બ્રહ્મસત્તાથી કાંઈ જુદો નથી.^{૨૦} સર્વજ્ઞ શબ્દ-બ્રહ્મ ચિદાકાશરૂપ કહેવાય છે. તે સર્વવ્યાપી તથા સર્વરૂપ છે, તેથી તે સર્વત્ર પોતાના પ્રકાશરૂપ મહિમા વડે સર્વ વિવેકી વિદ્વાનોને સ્વભાવરૂપે અને નિયતિરૂપે અનુભવમાં આવે છે.^{૨૧} હિરણ્યગર્ભ બ્રહ્મા એક બાળરૂપ છે. તે પોતાના સ્વરૂપભૂત ચૈતન્યના સ્ફુરણરૂપી અને ચિદાકાશરૂપ રેશમી વસ્ત્ર વડે ઢંકાયેલી આ 'પૃથ્વી' નામની રચનાને પોતાની અંદર વિસ્તારી દે છે.^{૨૨} ન્યારે એ સર્વજ્ઞ શબ્દ (માયાયુક્ત) બ્રહ્મ, બ્રહ્મા સહિત આ સર્વ સ્થૂળ-સૂક્ષ્મ પ્રપંચને પોતાની અંદર લીન કરી દે છે, ત્યારે હિરણ્યગર્ભના એક અવયવરૂપ સૂર્ય આદિનું બ્રહ્મ સ્વભાવવાળું રૂપ દેખાતું નથી; કેમકે તે સંહાર કરનાર પરમપુરુષ જ થઈ જાય છે.^{૨૩} કશેળિયો જમ સંકલ્પપૂર્વક પોતાના ઘરને બાંધે છે, તેમ વિદ્યાતા પણ પોતાના સંકલ્પમાત્રથી જ ગ્રહનક્ષત્ર આદિનું આશ્રયભૂત એવું શિશુમારચક રચે જ છે. દક્ષિણાયન અને ઉત્તરાયણ માર્ગમાં ફરનારા સૂર્યરૂપી નિમિત્ત વડે તે જ દિવસોના લાંબાપણામાં અને ટૂંકાપણામાં હેતુરૂપ થાય છે. આ સર્વ બ્રહ્મનો જ એક વિવર્ત છે અને ચિદાકાશ જ દરશના જીવું ભાસે છે.^{૨૪} એ જ્યોતિર્બ્રહ્મા કેટલાકેક પદાર્થો વિશેષ પ્રકાશવાળા છે, કેટલાક થોડા પ્રકાશવાળા છે અને કેટલાક પ્રકાશરહિત છે. આમ, બ્રહ્મની અંદર વિચિત્ર પ્રકારના પદાર્થો રહેલા છે.^{૨૫} વિવેકી તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની દૃષ્ટિમાં આ પદાર્થોના સમૂહ ઉત્પન્ન પણ નથી થયા અને દેખાતા પણ નથી; પણ ચિદાકાશરૂપ આત્મા જ સ્વપ્નદરશની પેઠે ઉત્પન્ન નહિ થયા છતાં દરયરૂપે ઉત્પન્ન થયા જોવા ભાસે છે.^{૨૬} આત્મા ચિન્માત્ર છે, તે જ ચિદ્વરૂપે સર્વેશ્વર છે અને તે જ તમે, હું ઇત્યાદિ સર્વરૂપ દરશને આકારે પ્રલક્ષરૂપે ભાસે છે. દેહને નાશ થતાં જાણે તેનો પણ નાશ થતો હોય તેવું

જણાય છે; પણ વસ્તુતાએ એતાં તેનો ભાસ પણ થતો નથી અને તેનો નાશ પણ થતો નથી.^{૨૭} ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની અંદર સ્વપ્રસન્નિની પેઠે જાત્રતામાં પણ અનુભવમાં આવે છે; તો પછી આ જગતનું ચિદાકાશ વિના બીજું શું પારમાર્થિક સ્વરૂપ હોય!^{૨૮} જો વસ્તુ જોવે સ્વરૂપે અને જોવે પ્રકારે બ્રહ્મસત્તા વડે સ્ફુરે છે, તે વસ્તુ બ્રહ્મસત્તાના બળથી જ્યાં સુધી નિયમિતરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, ત્યાં સુધી તેને જ (તેની અંદર રહેનાર નિયામક ચિત્સત્તાના અંશને જ) 'નિયતિ' તથા 'સ્વભાવ' આદિ શબ્દ વડે ઝોળખવામાં આવે છે. ફેાતરાવાળાં ધાન્યની અંદર અપ્રકટરૂપે રહેલ અકુરશક્તિની પેઠે, તે બ્રહ્મસત્તા પ્રથમ ઉત્પન્ન થનાર પોતાના આકાશરૂપ અંગની અંદર શબ્દાત્મનાના જીવી સ્થિતિ વડે અપ્રકટરૂપે રહે છે.^{૨૯,૩૦} પછી તેના વડે જ આ દશધરતીના ઉત્પન્ન થાય છે. આવા પ્રકારની કલ્પના અવિવેકીઓને તત્ત્વબોધ થવા માટે (શ્રુતિ-મુનિ આદિએ) કરેલ છે, પરંતુ તેનું તાત્ત્વિકપણું ખતાવવાને માટે નથી; ખાટી મૂખીની કરેલ કલ્પના વૃથા જ છે.^{૩૧} કાઈ દેશકાળમાં આ કશું ઉત્પન્ન પણ થતું નથી અને કશાનો નાશ પણ થતો નથી; પરંતુ શિલાના ગર્ભની પેઠે તે શાંત એકરસમય બ્રહ્મરૂપ છે અને બ્રહ્મસત્તારૂપે તે સત્ય છતાં પોતાના આદૌષ્ટિત સ્વરૂપથી અસત્ય છે.^{૩૨} જમ સદૈવ એક અવયવીની અંદર રહેનારા તેના અવયવતાં પરમાણુઓ અસ્તને કે ઉદયને પ્રાપ્ત થતા નથી, તેમ આત્મપદમાં રહેનાર જગતના સંબધમાં સમજવાનું છે.^{૩૩} આકાશ જમ પોતાના સ્વરૂપમાં રહે છે, તેમ આ જગતરૂપ આકાશ ચિદાકાશની અંદર રહેલ છે. તો એ શુદ્ધ ચિદાકાશનો અસ્ત કિંવા ઉદય કેવો હોય! અનંત, સ્વયં પ્રકાશ અને આત્મરૂપ એવા સર્વવ્યાપી ચિદરૂપ મણિની સત્તા સ્વાભાવિક રીતે જ વિવતરૂપે થઈ રહે છે. તે જ પોતાની એણે જાણે દશધરતીને ધારણ કરી રહ્યું

હોય, તેનું થઈ જાય છે. તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન ઝોળખાયાથી તક અને અવિચારની સ્ફુર્તિ થાય છે. ભાવી પદાર્થોના નામરૂપની કલ્પના કરતાં તેની અંદર કોઈક રૂપની કલ્પના થાય છે. પરંતુ તે ચિદાત્મા પોતે તો આકાશથી પણ સૂક્ષ્મ છે, શુદ્ધ છે, સર્વવ્યાપી છે અને ભાવી પદાર્થનો ઉદયોદ્ધ કરનાર છે.^{૩૪-૩૭} જ્યારે એ પરમસત્તા જડ પદાર્થને પણ ચૈતન્યરૂપ ખતાવી દે છે, ત્યારે તે કાંઈક અનુભવમાં આવે છે અને તેથી તે 'ચિત્' એવા નામને યોગ્ય થાય છે.^{૩૮} ત્યાર પછી ઘાટા અધ્યાસને લીધે તે ભાવી એવાં 'જીવ' આદિ નામોને ધારણ કરી દે છે, પણ આ પોતાની એક કલ્પના જ છે; જેવડે તો જ્ઞાન થયા બાદ તે સર્વ પરમપદરૂપ છે.^{૩૯} તે જ્યારે 'જીવ' એવા નામને ધારણ કરે છે, ત્યારે તેની અંદર ચિદાકાશ આરંભાદન કરનારી અવિધા રહેલ હોય છે આથી, તેનું ખરું સ્વરૂપ જાણી શકાતું નથી. પરંતુ જ્ઞાનનો ઉદય થતાં તે અતિશુદ્ધ પરબ્રહ્મ સાથે એકતાને પ્રાપ્ત છે.^{૪૦} અજ્ઞાનતા આવરણવાળી દશામાં, જીવ પોતાના આત્માના તાદાત્મ્યના અધ્યાસની એક ભાવનામાત્રથી ખડા થઈ ગયેલ દેહ-ઇન્દ્રિય આદિ વડે સંસારને પ્રાપ્ત થાય છે અને સ્વરૂપના વિસ્મરણથી થનારા અનેક ગ્લાનિકારક કર્મો કરે છે.^{૪૧} આત્મસત્તા વસ્તુતાએ શન્યરૂપ છે. તે શબ્દ આદિ ગુણને ધારણ કરીને સંવિકલ્પ ભાવના વડે યુક્ત અને છે અને ભાવી એવા આકાશ આદિ પંચમહાભૂતોના નિદાનરૂપ તથા સૂક્ષ્મ ભૂતરૂપ બની જાય છે.^{૪૨} પછી (લિંગદેહની યોજના કરનાર પ્રાણક્રિયા વડે બેડા-યેલ) કાળસત્તાની સાથે અહંતાને ઉદય થાય છે. અહંતા અને કાળસત્તા એ બે જ જગતની સ્થિતિનું મુખ્ય બીજ છે અને ભાવી એવા સર્વ નામ-રૂપને ધારણ કરી રહેલ છે.^{૪૩} ચૈતન્ય-શક્તિ સર્વથી જ છે અને આ જગતના તેના એક સંકલ્પરૂપ જ છે. તે જ

મિથ્યા છે, તે પણ ચિત્સત્તાના બળથી સત્ય જ્ઞાન
 દેખાય છે.^{૪૪} એ પ્રકારે તે ચૈતન્યજ સંકલ્પ-
 રૂપી વૃક્ષના બીજરૂપ છે અને તે પોતાની અંદર
 અહ તાની ભાવના કરે છે. આથી તે ફાળ વારમાં
 અહ તારૂપ થઈ બળે છે.^{૪૫} જળ જેમ તરંગરૂપે
 જળની અંદર ભ્રમણ કર્યા કરે છે, તેમ એ જ
 ચૈતનસત્તા શબ્દબ્રહ્મની અંદર ભાવ-અભાવ
 આદિ રૂપે ફળી બળે છે તથા ભગ્ના કરે છે.
 આમ તે 'જીવ' નામને ધારણ કરે છે.^{૪૬} એવી
 રીતે ભાવનાવાળું એ ચિદાકાશ આકાશતન્માત્રની
 ભાવનાને પોતાની મેળે જ ધૃત બનાવે છે અને
 ધીમે ધીમે આકાશને ઉત્પન્ન કરે છે.^{૪૭} તેજ
 ભાવી નામરૂપનું મૂળસ્વરૂપ છે અને શબ્દસમૂહ-
 રૂપી વૃક્ષનું બીજ છે. ૫૬, વાક્ય અને પ્રમાણ
 વડે યુક્ત એવા વેદ અને તેના અર્થ એ સર્વ
 તેના જ વિલાસ છે.^{૪૮} એ શબ્દતત્ત્વમાંથી જ આ
 જગતની સર્વ શૈભા ખડી થાય છે અને તેજ
 શબ્દસમૂહથી થતા અનેક અર્થસમૂહના પરિણા-
 મને વિસ્તારનાર છે.^{૪૯} એવા વિચિત્ર સંકલ્પયુક્ત
 વ્યવસાયવાળા વિરાટ ચૈતન્યને 'જીવ' (સમષ્ટિ-
 જીવ) શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે; અને તે
 પોતેજ ભાવી એવા અનેક નામ-રૂપના સમૂહ-
 સાથે જનસમૂહરૂપી વૃક્ષના બીજરૂપ છે. આકાશ
 યૌદ લોકના સર્વ પ્રાણીઓના સમૂહથી વ્યાપ્ત
 છે. તે સર્વ પ્રાણીઓ એ સમષ્ટિજીવથી જ પ્રસરે
 છે. સર્વ જગતને તે પોતાના ગર્ભની અંદર
 ધારણ કરી રહેલ છે અને શ્રોત્ર આદિ ઇન્દ્રિય-
 સમૂહ પણ તેનાથી જ પ્રસાર પામે છે. આત્મ-
 ચૈતન્ય જીવભાવને પ્રાપ્ત થાય છે, છતાં પણ તે
 શબ્દવ્યવહારથી અને શરીર આદિના વ્યવહારથી
 રહિત છે. તે પછીથી તે કાકતાલીયની પેઠે નીચે
 પ્રમાણે ચૈતનસત્તાના બળથી કહધી લે છે. ૫૦-૫૨
 સર્વજ્ઞતાની જે ક્રિયાશક્તિ પવનસ્કંધરૂપ છે,
 તેમજ જે ત્વચા વડે અનુભવાતા સ્પર્શરૂપી વૃક્ષ-
 ના એક બીજરૂપ છે, તે તેમાંથી પ્રસરે છે.^{૫૩} વળી

તેની અંદર ચિદ્વાસને જે પ્રકાશનો અનુભવ
 થાય છે, તે રૂપતન્માત્ર છે; અને તે ભાવી એવા
 પોતાના નામ-રૂપને ધારણ કરી રહેલ છે.^{૫૪}
 આ પ્રકાશરૂપ ચૈતનસત્તાજ તેજરૂપ છે અને એ
 તેજ કાંઈ બીજાવડે બનેલ નથી. આવી જ રીતે
 સ્પર્શનો અનુભવ કરનાર ચૈતનજ સ્પર્શરૂપ છે,
 ખાંડી સ્પર્શ કાંઈ બીજું વસ્તુ નથી.^{૫૫} જેમ
 આકાશ પોતા વડે જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર
 અવકાશનો આશ્રય કરી સ્થિર રહે છે, તેમ શબ્દ-
 નો અનુભવ કરનાર ચિદાત્મા જ પોતે શબ્દરૂપે
 થઈ તેવે રૂપે અનુભવમાં આવે છે. વળી શબ્દ-
 આહક પણ તેજ છે, બીજું કાંઈ નથી.^{૫૬} ક્રમક્ર-
 મે તે અવસ્થામાં (સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં સમષ્ટિ-
 જીવની અંદર) બીજો ફાળ શબ્દનું અહણ કર-
 નાર હોય જેમ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં સમષ્ટિ
 જીવમાં ધૃતરની કલ્પના ન હતી, તેમ હમણાં
 આજે પણ (વ્યથિમાં) તે નથી; ક્રમક્રમ દ્વિવ-
 એકત્વ આદિના અત્યંત અસંભવ છે.^{૫૭} એવી જ
 રીતે રસતન્માત્ર અને ગંધતન્માત્ર વિષે સમજ
 લેવાનું છે. વસ્તુનાં એ તે સાવ અસંત્ય છતાં
 સ્વપ્નની પેઠે (અચેતમાં) સત્યરૂપે પ્રતીતિમાં
 આવે છે.^{૫૮} તેજ સૂચ આદિના પ્રકાશ વડે જ
 આલોકરૂપી (પ્રકાશ કરવારૂપી) વૃક્ષના એક
 બીજરૂપ છે. તે અને તેમાંથી રૂપના ભેદથી સંસાર
 પ્રસરે છે.^{૫૯} આકાશના જેવા નિર્વિકાર અને
 ભાવી એવા અનેક નામને ધારણ કરનાર એ
 તત્ત્વમાંથી પોતાની મેળેજ રસતન્માત્ર ઉત્પન્ન
 થાય છે. તે અન્ન-પાન વગેરેના સમુદાયના માધુર્ય
 આદિના અનુભવરૂપ કહેવાય છે.^{૬૦} જીવજ
 ભાવી એવાં રૂપો તથા નામોના સંકલ્પોને ધારણ
 કરનાર આ સર્વ કાર્ય-કારણના સમૂહરૂપ છે,
 અને તે પોતે સંકલ્પ વડે ગંધતન્માત્રને પણ
 ઉત્પન્ન કરે છે.^{૬૧} બૃજોળ તેમાંથીજ ઉત્પન્ન
 થાય છે, તેથી તે આકારરૂપી વૃક્ષના બીજ-
 રૂપ છે અને સર્વના આધાર તથા આત્મારૂપ છે.

તેના વડે જ સર્વ સંસાર પ્રસરે છે.^{૧૨} એવી રીતે પંચતન્માત્રનો સમૂહ વસ્તુતાએ ઉત્પન્ન નહિ થયા છતાં ઉત્પન્ન થઈ ગયો છે અને કદંપનાના જ બળથી નિરાકાર છતાં સાકાર થઈ રહ્યો છે.^{૧૩} એ પંચતન્માત્રનો સમૂહ કાકતાલીયની પેઠે પોતે જ પ્રદેશ વડે રૂપને અનુભવે છે, તે અક્ષુ કહેવાય છે.^{૧૪} વળી જ પ્રદેશ વડે તે શબ્દને અનુભવે છે, તે શ્રોત્ર કહેવાય છે અને જ પ્રદેશ વડે સ્પર્શને અનુભવે છે તે ત્વચાઘન્દ્રિય કહેવાય છે.^{૧૫} જ પ્રદેશ વડે તે રસનો અનુભવ કરે છે, તે રસનાઘન્દ્રિય કહેવાય છે અને જ પ્રદેશ વડે તે ગંધને અનુભવે છે, તે ઘ્રાણન્દ્રિય કહેવાય છે. એક નિયામિત આકૃતિને ધારણ કરી રહેલ જીવ દિશા—કાળ આદિના ભેદને કદપી લે છે અને (વ્યક્તિભાવને લીધે) સાત્તાત્મ્ય ભાવના અભાવથી સર્વ અંગથી સર્વને બહી શકતો નથી.^{૧૬, ૧૭} એવી રીતે અનંત એવી સંસાર સંબંધી કદંપના પ્રત્યેક જીવમાં આત્માની અંદર જ રહેલ છે. તે અનુમાન વડે અનુભવાય છે. અનંતપણાથી તે વર્ણવી શકાય તેમ નથી. તે આત્મારૂપ જ છે અને આત્માથી બુદ્ધી નથી. પરમાર્થદષ્ટિ વડે એતાં તે ઉદયને અથવા અસ્તને પ્રાપ્ત થતી નથી, પરંતુ શિક્ષાના અંદરના ગર્ભની પેઠે તે એક આનંદવત નિર્વ્યાપારપણે રહેલ છે.^{૧૮}

इति कलनमनन्तमात्मनोऽर्जतमनुमेयमनन्यदात्मभूतम् । न तदुदयमुपैति नास्तमेति स्थितमुपलोदरवद्भनं सुमौनम् ॥ ६८ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જીવત્વસં-સૂતિપ્રતિપાદન' એ નામનો સર્ગ ૧૮૭ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૮ મો

જીવના સ્વરૂપનું વર્ણન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

આદિમત્વમિદં પ્રોક્તમેતસ્ય કલનસ્ય યત્ ।
પરસ્માદદ્વિતીયં તત્ત્વદ્વોધાય ન વાસ્તવમ્ ॥૧॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—આ જીવ ચિદાભાસરૂપ જ છે. તેનું જ કાંઈ આદિમત્વ (ઉત્પત્તિ) ખતાવેલ છે, તે તમને બોધ થવા માટે છે, બાકી વાસ્તવિક નથી. ઠમકે તે પરબ્રહ્મથી અભિન્ન છે.^૧ એ ચિદાભાસ કિંવા જીવ બ્રહ્મનો એક ઉપાધિયુક્ત અવયવ જ છે અને તે અકૃત્રિમ છે. એ ચિદાભાસ દરયને પ્રદારપે અનુભવતાં 'જીવ' શબ્દ વડે કહેવાય છે. હે રામા! ચિદરૂપ છતાં દરુપપરાયણ થઈ રહેનાર આ જીવતાં અનેક વિચિત્રતાઓ છે, તે તમે સાંભળો. તે મુખ્ય પ્રાણને તથા કર્મેન્દ્રિયોને ધારણ કરે છે અને જ્ઞાનેન્દ્રિયને પણ ધારણ કરે છે, તેથી તે 'જીવ' શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે. દરયને સંકલ્પ દ્વારા અનુભવવાથી તે 'ચિત્ત' શબ્દ વડે પણ ઓળખાય છે.^{૨-૪} અમુક વસ્તુ અમુક પ્રકારની જ છે, એવા સ્પષ્ટ બોધ એનાથી જ થાય છે, તેથી તે 'બુદ્ધિ' શબ્દ વડે પણ અહીં બોલાય છે સંકલ્પ કરવાથી અને મનનનો જ્ઞાતા હોવાથી તે 'મન' એવા નામથી પણ ઓળખાય છે.^૫ 'હું છું' એવી પ્રતીતિ ઉત્પન્ન કરવાથી તે 'અહંકાર' શબ્દથી પણ ઓળખવામાં આવે છે. શાએને વિચારનારા વિવેકી પુરુષો ચિદરૂપ આત્મા કે જ પરમાર્થરૂપ છે, તેને જ મુખ્યત્વે 'ચિત્ત' શબ્દ વડે બોલે છે.^૬ તે જ જીવ પ્રીત એવા સંકલ્પસમૂહના સયોગથી 'પુર્યષ્ટક' પણ કહેવાય છે. સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં પ્રથમ તે જ દોાય છે, તેથી તેને 'પ્રકૃતિ' શબ્દથી પણ ઓળખવામાં આવે છે.

x આ એકસોઅઠ્ઠાસીમા સર્ગમાં જીવ બ્રહ્મરૂપ છે, તેની ઉત્પત્તિ વિગેદહની ભાતિથી થઈ એમ કહેવાય છે, એ વાત અપદ્મણે જાતવવામાં આવશે.

બોધ થતાં તેનું ઉપાધિમયરૂપ દેખાતું નથી, તેથી વિદ્વાનો તેને 'અવિદ્યા' શબ્દથી ઓળખે છે. આવા આવા જીવતાં નામો તમને કહ્યાં.^{૭૮} આ નિરાકાર અને નિર્વિંકાર જીવને પંડિતો આતિવાહિક દેહના નામથી કહે છે અને તે લિંગશરીર-રૂપી ઉપાધિને યોગે આદિ-અત્યુક્ત બોલાય છે.^{૭૯} એવી રીતે આ ત્રણે લોકની બ્રાંતિ સ્વપ્ન નગરની પેઠે અને સંકલ્પનગરની પેઠે ભાસ્તા કરે છે. તે ભોગ તથા ભોક્ષરૂપ અર્થને આપનાર છે તે છતાં નિઃસ્વરૂપ છે, શૂન્ય છે અને નિરાકાર છે.^{૮૦} હે નરશ્રેષ્ઠ ! આતિવાહિક દેહ જ ચિદાકાશ-રૂપ છતાં લિંગદેહરૂપ કહેવામાં આવે છે. વસ્તુ-તાએ જોતાં તે આકાશથી પણ શૂન્ય છે.^{૮૧} એ લિંગશરીર અથવા આતિવાહિક દેહ ભોક્ષ થતાં સુધી કાયમ જ રહે છે અને તેનો અસ્ત-ઉદય થતો નથી. ચૌદ લોકનાં સર્વ પ્રાણીઓની સૃષ્ટિનો અંકુર ચિત્તરૂપી ભૂમિમાં જ ફૂટે છે.^{૮૨} તેની અંદર કાળનો વ્યવસ્થાને અનુસરી કૃષ્ણની પેઠે લાખો સંસારો ઉત્પન્ન થઈ ગયેલ છે, ઉત્પન્ન થશે અને હાલ પણ વિદ્યમાન જ છે.^{૮૩} અરીસો જમ પ્રતિબિંબને ધારણ કરે છે, તેમ આ ચિત્ત-રૂપી દેહ અંદર અને બહાર અનેક જગતોને ધારણ કરે છે; આમ છતાં તે આકાશની પેઠે શૂન્ય જ છે.^{૮૪} મહાકલ્પને અંતે સર્વનો નાશ થઈ જાય છે. તે પછી મહાશૂન્ય, પ્રોહ, પ્રભરૂપ અને નિર્વિંકાર એવા ચિદાકાશની અંદર ચિત્સ્વ-રૂપનું આવરણ કરનાર અજ્ઞાન થાય છે. એ ચિદાકાશના સ્વરૂપનું જ જ્ઞાન આ વર્ણવેલ કમ પ્રમાણે આતિવાહિક દેહને રૂપે ભાસે છે.^{૮૫, ૮૬} જીવ જ પોતે આતિવાહિક દેહરૂપ છે અને તેને જગતનો પ્રકાશ અનુભવમાં આવે છે; આમ તેને અનુભવમાં આવતો એકાદ ભાગ 'બ્રહ્મા' નામથી ઓળખાય છે અને કોઈએક ભાગ 'વિરાટ' શબ્દ વડે ઓળખાય છે. એવો કોઈએક ભાગ 'સનાતન'

નો ઓળખાય છે, કોઈક ભાગ 'નારાયણ'.

થી ઓળખાય છે, કોઈએક ભાગ 'ઈશ' નામથી પ્રખ્યાત છે અને કોઈ ભાગ 'પ્રજાપતિ' શબ્દ વડે બોલાય છે.^{૮૭} જીવને જ ભાગમાં પોતાની પાંચ ઇન્દ્રિયોનું જ્ઞાન થાય છે, તે ભાગમાં તે પ્રમાણે તે તેને રહેલ ભાસે છે.^{૮૮} એવી રીતે આ અત્યંત પ્રસરી રહેલી દરયની બ્રાંતિ સિદ્ધરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે, છતાં તેમાં કશું પણ થયું નથી; કમકે વિસ્તીર્ણ આત્મતત્ત્વ સર્વ દરયથી રહિત છે.^{૮૯} આત્મતત્ત્વરૂપ પરબ્રહ્મ અનાદિ છે અને તેનો આવભાવ કે તિરોભાવ થતો નથી; કમકે તે જ પોતે સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર ન હોવાથી સત્-અસત્ આકારે થઈ રહેલ છે.^{૯૦} જમ સ્ત્રીનું જ અહર્નિશ ચિંતન કરનાર પુરુષને સ્વપ્ન સ્ત્રી પુષ્પપણે પ્રતી-તિમાં આવે છે, તેમ આતિવાહિક દેહને પોતાના અનુભવને લીધે આ સર્વ પ્રપંચ પુષ્પરૂપે પ્રતી-તિમાં આવે છે.^{૯૧} જમ સ્વપ્નમાં અને સંકલ્પમાં પોતાના સ્વપ્ન આદિના દેહનો અને જગતનો મિથ્યા અનુભવ થાય છે, તેમ ઘટનો આકાર પણ શૂન્ય છતાં અને નિરાકાર છતાં પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૯૨} ચિદાકાશની અંદર, સ્વપ્નમાં દેખાતી સ્વપ્નવસ્તુની પેઠે આ સર્વ દરયપ્રપંચ અતિથય કાર્ય સાધી આપનાર પણ થાય છે. તે આકાશ-રૂપ છે, છતાં કઠિન પાર્થિવ આદિ પદાર્થની પેઠે તે સાકાર ભાસે છે.^{૯૩} એ આતિવાહિક દેહ પોતે નિરાકાર છે, શૂન્ય છે અને સ્વપ્નના જેવો આભાસરૂપ તથા મિથ્યા છે, છતાં તેનો કમથી નીચે પ્રમાણે અનુભવ થાય છે.^{૯૪} એ આતિ-વાહિક દેહરૂપ જીવ અસ્થિઓના સમૂહ વડે સ્થૂલ બરડો, રંવાટાં, શિરાઓ અને સ્નાયુઓ ઇત્યાદિ આકારે થઈ રહેલા સ્થૂલશરીરને કલ્પી લે છે.^{૯૫} પછી દેય-કાળના કમ વડે થતા શબ્દ આદિ વિષયોના ભોગને માટે તે જનમ, કર્મ, ચેષ્ઠા, સ્થાન, પરિણામ અને વયની સ્થિતિને કલ્પી લે છે; તેમજ દેહની અંદર જનમના ભ્રમને પણ તે અનુભવે છે.^{૯૬} વળી જરા-મરણ-શુણ-

દેવ આદિની કલ્પના, દશ દિશાઓનાં મંડળોમાં પોતાનું બ્રમણ, જ્ઞાન, જ્ઞેય અને જ્ઞાતાનો ભાવ, તેમ જ સર્વ વસ્તુઓના આદિ, અંત અને મધ્ય, એ સર્વને તે પોતે કહી લે છે.^{૨૮} આમ આતિવાહિક દેહરૂપ બની ગયેલ પુરાતન પુરુષ પોતે જ કહી લીધેલા વ્યથિ-સમષ્ટિના સ્થૂલચરીરને લીધે પૃથ્વી, જળ, આકાશ, સૂર્ય, જનસમાજ, વ્યવહાર, નગર અને શિખર ઇત્યાદિરૂપ બની જાય છે. પછી, તે પૃથ્વી આદિ પોતાના આધારરૂપ છે અને પોતે તેના આધેરૂપ છે, એવા પ્રાંતિરૂપ સંસારસ્વપ્નને દેખે છે.^{૨૯}

શિતિજલગમનદિવાક્તજનતાવ્યવહારનગર શિખરાત્મા । સ્વાધારાધેયમયં વક્ષ્યતિ વપુઃ પુરાતનઃ પુરુષઃ ॥ ૨૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'જીવરૂપવર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૮૮ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૮૯ મો

બ્રહ્મ સત્ય અને જગત અસત્ય છે

॥ વસિષ્ઠ વચ્ચ ॥

આતિવાહિકદેહોઽસૌ તસ્માદસ્ય પ્રજાપતેઃ ।

ક્ષાકતાલીપવક્ષિન્વાદયત્યેત્યાદિ ચેવતિ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—તે આદિપ્રજાપતિના આતિવાહિક દેહ ચેતનપણથી પોતાના સત્યસંકલ્પથી જ વસ્તુ જેવા પ્રકારે કલ્પે છે, તે કાકતાલીપની પેઠે તેવા પ્રકારે થઈ જાય છે. આથી આ એકદારક જગતનો ભ્રમ ભાસે છે. તો આ અસત્ય વિષયમાં શું આશ્ચર્ય પામવાનું છે? આ વિસ્તરી રહેલી દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્યરૂપી ત્રિપુટી અસત્ય છે, અથવા તો સર્વત્તમ-

x આ એકમાત્રવાસીના સર્ગમાં આતિવાહિક દેહરૂપ થઈ પ્રજાપતિના મનોરૂપ જેવા આ જગતની અંદર ફેરી રીતે આધિભૌતિકપણાનો બાન સાધે છે, તે વિષે વર્ણન કરવામાં આવ્યો.

ભાવથી સત્ય પ્રજારૂપ જ છે.^{૧-૩}

રામ બોલ્યા:—એ આદિપ્રજાપતિના આતિવાહિક દેહનો જ આ સર્વ વિલાસ હોય અને માત્ર પ્રાંતિદર્શન હોય, તો તે કઈન ભાવને કેમ પ્રાપ્ત થઈ જાય છે? વળી, સ્વપ્નનું સત્યપણું કેમ થઈ?*

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—આ સર્વ આદિપ્રજાપતિના આતિવાહિક દેહના વિલાસરૂપ અને પ્રાંતિમાત્ર છે અને તે પોતાની મેજે જ સદા અનુભવમાં આવે છે. નિરંતર એ પ્રાંતિનો અભ્યાસ પડી જવાથી તે પુષ્ટ (કઈન આદિરૂપ) થઈ રહ્યા જવી ભાસે છે.^૪ જેમ ઘણા લાંબા સમયના અનુભવથી સ્વપ્નનું પુષ્ટપણું થઈ જાય છે, તો તે જાણે અતિ સત્ય હોય તેવું જણાય છે, તેમ પોતાના આતિવાહિકપણા વિષે પણ સમજવાનું છે.^૫ આતિવાહિક દેહને ઘણા લાંબા સમય સુધી પોતાનો અનુભવ ઉદિત થાય છે, એટલે તેને ઝાંઝવાના જળની પેઠે, તેમાં આધિભૌતિકપણાની બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે. જો કે આ જગત સત્યના જવી પ્રતીતિ આપે છે, તો પણ તે સ્વપ્નમના જેવું છે તથા ઝાંઝવાના જળની પેઠે પ્રાંતિરૂપે રહ્યું છે. વળી તે અસત્ય છતાં ભાસ્યા કરે છે.^{૬-૧૦} સર્વ વસ્તુ આતિવાહિક દેહરૂપ (મનોમય) છે, છતાં અગ્નિવેદી પુરુષે તેમાં મિથ્યા એવા આધિભૌતિક (સ્થૂલ) ભાવને સત્યની પેઠે (આસક્તિને લીધે) સ્વીકારી લે છે. 'અમુક હું છું; અમુક મારું છે, આ પર્વતો છે, આ આકાશ છે અને આ દિશાઓ છે,' એ મિથ્યા ભ્રમ છે; પ્રકાશવાળા સ્વપ્નચક્ષુની પેઠે તે મિથ્યા જ ભાસ્યા કરે છે.^{૧૧} સર્વના આદિરૂપ એવા વિદ્વાતાનો આ આતિવાહિક દેહ ભાવનાને લીધે આધિભૌતિકતાને ધારણ કરી લે છે અને પછી પૃથ્વી આદિ કઈન આકારને ધારણ કરે છે.^{૧૨} 'હું' બ્રહ્મરૂપ છું' એવા પોતાના ચિદ્રૂપ ભાવને છોડી દઈ, ચિદાકાશ 'હું' અમુક મનુષ્ય આદિ દેહરૂપ છું' અને અમુક પૃથ્વી આદિ

મારા આધારરૂપ છે,^{૧૨} એવી ભાવનાને બાંધી બેસે છે. આમ અસત્યમાં સત્યબુદ્ધિ થવાથી તે જીવ ભાવનાના બળથી બંધાઈ જાય છે અને અનેક ભાવનાઓ કરતાં નાના પ્રકારના ભાવને અનુસરે છે. પ્રથમ તો તે આદિજીવ વૈદિક અને લૌકિક એવા શબ્દોને સર્જે છે. પછી તે સંકેત, સંજ્ઞાઓ તથા ચેષ્ટાઓને ઉત્પન્ન કરે છે. ઝંકાર-પૂર્વક તે વેદોને અને શબ્દસમૂહોને પ્રકટ કરે છે.^{૧૩,૧૪} તે વડે જ તે ચૌતરફના વ્યવહારને કલ્પી લે છે. મન જે કલ્પના કરે છે, તેને તે પ્રમાણે જ તે અનુભવે છે.^{૧૫} જે જેની અંદર આસક્ત હોય, તે તેને ઠેમ ન દેખે? જે પ્રમાણે આ જગતની બ્રાંતિ અસત્ય છે, છતાં તે પ્રોઢરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૬} બ્રહ્માથી માંડી ઠેક મસલાં સુધી સર્વને જે બ્રાંતિ ધણા લાંબા કાળ સુધી રહેનાર સ્વપ્નની પેઠે અને ઇન્દ્રજાળની પેઠે મિથ્યા જ ભાસ્યા કરે છે. એવી રીતે આતિવાહિક દેહનું આધિભૌતિકપણું (કઠિનતા આદિ સ્વભાવ) ઘટ્ટી રહે છે.^{૧૭} ઠાઈ પણ દેશ-કાળમાં કશી પણ આધિભૌતિકતા છે જ નહિ; પરંતુ આતિવાહિકપણું જ અવ્યાસને ચોગે આધિ-ભૌતિક ભાવને ધારણ કરે છે.^{૧૮} સૃષ્ટિના મૂળરૂપ એવા વિધાતામાંથી જ આવો મોહ ઉત્પન્ન થયો છે, તેથી જે સૃષ્ટિરૂપ બ્રમ, મિથ્યા છતાં અનુ-ભવમાં આવે છે અને મહાત્મા તત્ત્વવેત્તાઓને પણ (પ્રારબ્ધસય યતાં સુધી) તે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૯} હે રામચંદ્ર! ચિદેકરસ એવા બ્રહ્મને આવી દુર્દશા ક્યાં છે? અને કઠિનતા આદિ સ્વલભાવ પણ ક્યાં છે? આ સર્વ બ્રાંતિ જ છે. અથવા તો બ્રહ્મ જ પોતે જગત-જીવ આદિને આકારે ભારી રહ્યું છે.^{૨૦} સાથત એવા બ્રહ્મ વિના જગતનું બીજું કશું કારણ નથી. કારણ વિના કાર્ય સંભવતું નથી, એવા નિયમને લીધે તેવી કલ્પના કરવી પડે ખરી. પરંતુ નિર્વિ-
-બ્રહ્મની અંદર કાર્ય-કારણ આદિ ભાવનો

સંભવ જ નથી. તેથી આ જગતનો આકાર બ્રાંતિભાવ જ છે, સત્ય નથી.^{૨૧}

ન શાશ્વતાદન્યદિહાસ્તિ કારણાન્ન કારણં તત્ત્વલ્લુ કાર્યતાં વિના । ન કાર્યતા કારણતાદિ સંભવોઽસ્ત્યનામયે તત્કિમપીદમાત્વત્મ ॥ ૨૧ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ પ્રકરણુના ઉત્તરાર્ધનો 'બ્રહ્મકૃતા પ્રતિપા-દન' એ નામનો સર્ગ ૧૮૯ મો સમાપ્ત

~~~~~ સર્ગ ૧૯૦ મો ~~~~~

બ્રહ્મ જ જગતરૂપે ભાસે છે

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

જ્ઞાનસ્ય જ્ઞેયતાપત્તિર્વધ્વ ઇત્યભિધીયતે ।
તસ્યૈવ જ્ઞેયતાજ્ઞાંતિર્મોહ ઇત્યભિધીયતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જ્ઞાનરૂપ એવા અધિજ્ઞાન-ચૈતન્યને જ્ઞેયભાવની પ્રાપ્તિ થવી તે બંધ કહેવાય છે અને જ્ઞેયભાવની શાંતિ થઈ જઈ સ્વસ્વરૂપમાં સ્થિતિ થવી, તે મોહ કહેવાય છે.^૧

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! જ્ઞાનરૂપ અધિજ્ઞાનચૈતન્યમાં કલ્પાયેલ જ્ઞેયભાવની શાંતિ શી રીતે થાય? અને ધણા સમયથી રૂઢ થઈ રહેલી 'હું બંધાયેલ છું' એવી બુદ્ધિ પણ કેવી રીતે નિવૃત્ત થાય? ^૨

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-શુભ-દુઃખ આદિ સાધન-વાળા તથા દૃઢ અવ્યાસ વડે મેળવેલા સમ્યક્-જ્ઞાનરૂપી પ્રભેદ વડે બ્રાંતિ ટળી જાય છે અને નિરાકાર તથા શાંત એવી પોતાના સ્વરૂપરૂપી મુક્તિનો લાભ થાય છે.^૩

રામ બોલ્યા:-કેવલ્ય એવો અદ્વૈતભાવ બોધને નામે કહેવાય છે; પરંતુ જે ઉત્પન્ન થતાં જીવ સર્વ બંધથી મુક્ત થઈ જાય છે, તે સમ્યક્-

x આ એકમોનેતુમાં સર્ગમાં જૂત-ભવિષ્યની સર્વ શંકાઓનું મુક્તિ વડે ખંડન કરી, જ્ઞાનરૂપ અધિજ્ઞાનમાં કલ્પાયેલ જ્ઞેયભાવની (સ્વપ્નની) શાંતિ, મુક્તિરૂપે પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યો.

જ્ઞાન દાને કહેવું ?^૪

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-જ્ઞાન પોતે કેવળ અધિ-
ષ્ઠાનચિન્માત્ર છે. તેનો જ્ઞેયભાવ. (જગત આદિ
ભાવ) છે નહિ. પરંતુ કેવળ અવિનાશી
જ્ઞાન જ છે અને તે મન-વાણીથી અગોચર છે.
એવો જ અંદર બોધ થવો તેને સમ્યક્જ્ઞાન કહે-
વામાં આવે છે.^૫

રામ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! ચિદેકરસ
એવા જ્ઞાનમાં વળી તેનાથી જુદો એવો જ્ઞેયભાવ
કેવો હોય, તે આપ કહો. વળી જ્ઞાનશબ્દ
વ્યાકરણશાસ્ત્રના નિયમ પ્રમાણે ભાવઅર્થમાં
થયો છે, કે કારણઅર્થમાં ?^૬

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! બોધમાત્ર જ
જ્ઞાનપદ વડે ઝોળખાય છે અને તે વ્યાકરણશાસ્ત્ર-
ની પદ્ધતિ પ્રમાણે અહીં ભાવમાં જ સમજવા-
નો છે. પવન અને તેની અપળતાની પેઠે જ્ઞાન
અને જ્ઞેય એ બન્નેનો કરો પણ ભેદ નથી.^૭

રામ યોદ્યા:-જે એમ જ હોય, તો પછી
આ જ્ઞાન-જ્ઞેય આદિનો શ્રમ સસલાના શિંગડા
જવો છે. તે ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાનના
વિભાગ વડે કેમ સિદ્ધરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે ?^૮

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-અશુક બહારના પદાર્થો
છે, એવી ભ્રાંતિને લીધે જ અહીં શ્રમજુદિનો
ઉદય થાય છે, એમ સમજવું. હવે વસ્તુતાએ
જોઈએ તો, બહારનો અને અંદરનો કોઈ પણ
પદાર્થ જ સંભવતો નથી.^૯

રામ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! હું, તમે
હત્યાદિ પ્રત્યક્ષ દેખવામાં આવતી વસ્તુ અને
અનુભવમાં આવતાં મનુષ્યો નથી જ, એમ કેમ
કહી શકાય ? તે આપ કહો.^{૧૦}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-આદિસૃષ્ટિમાં જ વિરાટ
આદિ કોઈ પણ વસ્તુ ઉત્પન્ન થયેલ જ નથી.
તેથી જ્ઞેયનો અસંભવ જ છે.^{૧૧} (જગત યદીતો)

રામ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! ભૂત, ભવિષ્ય
અને વર્તમાન સમયમાં ખડી થઈ રહેનારી આ

જગતની દૃષ્ટિ નિરંતર અનુભવમાં આવતાં છતાં
ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી, એમ કેમ કહી શકાય ?^{૧૨}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-જેમ આકાશની અંદર
ભ્રાંતિને લીધે (નેવરોગવાળાને) મસલાં-મોંવાળા
આદિના જવા, આકારો પ્રતીતિમાં આવે છે,
તેમ આ જગત, હું, તમે હત્યાદિ સર્વ ભ્રાંતિ
વડે જ ભાસે છે. તે સર્વ સ્વપ્નવસ્તુની પેઠે,
ઝાંઝનાનાં જળની પેઠે, બે ચંદ્રમાની ભ્રાંતિની
પેઠે અને સંકલ્પિત પદાર્થની પેઠે મિથ્યા જ છે.

રામ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! હું, તમે
હત્યાદિ આ જગતના સર્વ પદાર્થો સારી રીતે
અનુભવમાં આવે છે, છતાં સૃષ્ટિના આદિકાળમાં
તે કેમ થયેલ નથી ?^{૧૩-૧૪}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-કારણ વડે જ દરેક કાર્ય
ઉત્પન્ન થાય છે, તે વિના કાર્ય ઉત્પન્ન થતું
નથી. આવો નિશ્ચય છે, એટલે પ્રલયમાં સર્વનો
નાશ થઈ ગયા પછી જગતની ઉત્પત્તિ થવાનું
કોઈ કારણ નથી.^{૧૫}

રામ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! મહાપ્રલય
સમયે અવિનાશી અને જન્મ આદિ વિકારથી
રહિત એવું જ બ્રહ્મતત્ત્વ અવશેષ રહે છે, તે જ
આ સૃષ્ટિના કારણરૂપ કેમ ન હોય ?^{૧૬}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-હે રામચંદ્ર ! જે કાર્ય
(બીજરૂપે) કારણની અંદર રહેલ હોય, તે જ તે
કારણમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, પણ જે જમાં બીજ
રૂપે નથી હોતું, તે તેમાંથી ઉત્પન્ન પણ થતું નથી.
ઘડામાંથી કોઈ વસ્તુ ઉત્પન્ન થતું નથી.^{૧૭}

રામ યોદ્યા:-મહાપ્રલયને સમયે જગત
સૂક્ષ્મરૂપે બ્રહ્મની અંદર રહે છે અને પાછું
તેનાથી ઉત્પન્ન થઈ જાય છે.^{૧૮}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-હે મહાશુદ્ધિશાળી નિર્મળ
રામચંદ્ર ! મહાપ્રલયરૂપ અંતના સમયમાં
સૃષ્ટિના અસ્તિત્વનો કોણે અનુભવ કર્યો ? અને
સૃષ્ટિ તેમાં કેવે રૂપે રહેલ છે ?^{૧૯}

રામ યોદ્યા:-ગિદાકારરૂપી

અદર રહેલ છે અને તે તેવા વિવેચીઆને અનુ-
ભવમાં આવે છે. તેને સાવ શૂન્ય તો કહી શકાય
નહિ; કેમકે અસદ વસ્તુ સત્તાને પ્રાપ્ત થઈ
શકતી નથી.^{૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે મહારાજા! રામચંદ્રજી!
જો એમ હોય, તો આ ત્રણે લોક ચિદાકાશરૂપ છે.
પછી વિશુદ્ધ જ્ઞાનમય દેહવાળા દર્યપ્રપંચનાં
જન્મ અને મરણ ક્યાંથી હોય?^{૨૧}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજા! જો આદિ-
કાળથી માંડીને સૃષ્ટિ જ (વાસ્તવિક રીતે) નથી,
તો પછી આ બ્રાંતિ ક્યાંથી આવી? તે આપ
મને કહો.^{૨૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-કાચ અને કારણ એ બન્ને-
નો અભાવ છે. તેથી ભાવ અને અભાવ એ કંઈ
છે જ નહિ. આ જ કંઈ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે
સર્વ પોતાના આત્મારૂપ છે અને તે જ દ્રષ્ટા,
દર્ય તથા દર્શન એ ત્રિપુટીના વેધને ધારણ
કરી લે છે.^{૨૩}

રામ બોલ્યા:-દ્રષ્ટા ઈશ્વરરૂપ અને ચિદ્રૂપ
છે. તે યંત્રના જેવા જહ કાર્ય-કારણસમૂહરૂપે
કેમ બની બધે? કાષ્ટ અગ્નિને ક્યારે અને કેમ
બાળી શકે?^{૨૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-દ્રષ્ટા દર્યભાવને પ્રાપ્ત
થતો નથી. તેથી દર્યના અસંભવને લીધે કેવળ
એક દ્રષ્ટા જ ચિદેકરસરૂપ છતાં સર્વરૂપ થઈ
રહેલ બાસે છે.^{૨૫}

રામ બોલ્યા:-અનાદિ અને અનંત એવું
ચિન્માત્રતત્ત્વ જ દર્યને અનેક આકારે ઉત્પન્ન
કરે છે અને તે વડે જ જગતનું ભાન થાય છે;
પરંતુ પ્રથમ આદિકાળમાં શુદ્ધચિન્માત્રતત્ત્વમાં
દર્યનો સંભવ જ ક્યાં છે?^{૨૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આ કંઈ પણ દર્ય, કારણ
ના અભાવને લીધે કાંઈ દિવસ સંભવતું જ
નથી અને દર્યનો અભાવ હોવાથી ચિદાત્માનું
'સુક્તપણું' તથા અવલુપ્તપણું જ છે.^{૨૭}

રામ બોલ્યા:-જો એમ જ હોય, તો આ
અહંકાર આદિ દર્ય ક્યાંથી છે? જગતનો અનુ-
ભવ પણ ક્યાંથી થાય? અને ચલન આદિની
પ્રતીતિ પણ કેમ થાય છે?^{૨૮}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-કારણના અસંભવને લીધે
પ્રથમ કશું ઉત્પન્ન જ થયું નથી, તો પછી દર્ય
ક્યાં રહ્યું? તેથી એમ સિદ્ધ થાય છે કે, સર્વ
શાંત પરબ્રહ્મરૂપ છે અને સૃષ્ટિ તો એક
બ્રાંતિમાત્ર જ છે.^{૨૯}

રામ બોલ્યા:-વાણીથી અગોચર, સદા
સ્વયંપ્રકાશ, દર્યભાવથી તથા ચપળતા આદિથી
રહિત, નિર્મળ અને નિત્યમુક્ત એવા પરબ્રહ્મની
અંદર બ્રાંતિ કેને થાય છે, શા કારણથી થાય
છે અને કેવે પ્રકારે થાય છે?^{૩૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે રામચંદ્રજી! કારણના
અભાવને લીધે કશી બ્રાંતિ છે જ નહિ. તમે, હું
આદિ સર્વ શાંત નિર્વિકાર પરબ્રહ્મરૂપ જ છીએ.^{૩૧}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજા! હું હંમણાં
બધે બ્રમને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યો હોઉં તેવા છું. હું
વધુ પૂછવાની વાત બજાતો નથી, અને વળી હું
અત્યંત પ્રભુદ્ધ પણ નથી. તો પછી અહીં હંમણાં
આપને હું વિશેષ શું પૂછું?^{૩૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-સ શય એ પ્રશ્નના કારણ-
રૂપ છે. પ્રશ્નનું એ કારણ શાંત થાય, ત્યાં સુધી
તમે મને પૂછો. હું કારણની કસોટી કરનારો છું.
જ્ઞાન થયા બાદ તમે પોતાની મેળે જ અનિર્વ-
ચનીય એવા પરમ શુદ્ધ સ્વભાવમાં વિશ્રાંતિને
પ્રાપ્ત થઈ જશો.^{૩૩}

રામ બોલ્યા:-હું ધારું છું કે, પ્રથમ કારણ-
ના અભાવને લીધે સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન જ થયેલ નથી,
તો પછી કેને દર્ય-દર્શનની બ્રાંતિ થાય છે?^{૩૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-કશું કારણ નથી, તેથી
સર્વજ્ઞ શાંત એવા પરબ્રહ્મ જ બાપીને રહ્યા છે.
આથી, કંઈ પણ બ્રાંતિ છે જ નહિ. પરંતુ જીવને
અજ્ઞાનના અભ્યાસથી વિશ્રાંતિ મળતી નથી.^{૩૫}

રામ બોલ્યા:-અભ્યાસ અને અનભ્યાસ એ બન્નેમાં હેતુરૂપ શું છે? અને આ અભ્યાસ-રૂપ પ્રાંતિ વારંવાર ખડી કેમ થઈ બળ્ય છે? ^{૧૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-અનંત એવા ચિદાત્માને જીવન-મુક્ત દશામાં અનંતપણાને લીધે પ્રાંતિ છે જ નહિ, પણ અજ્ઞાનના અભ્યાસને લીધે પ્રાંતિ ખડી થઈ બળ્ય છે. ખાટી, વસ્તુતાએ સર્વ અવિનાશી એવા મહાચિદાકાશરૂપ જ છે. ^{૧૭}

રામ બોલ્યા:-હે બ્રહ્મન્ ! જે આપના જેવા જીવન-મુક્ત પુરુષોને આ સર્વ જગતનો બ્રમ સાંત- (બ્રહ્મ) રૂપ જણાતો હોય, તો પછી ઉપદેશ્ય (ઉપદેશ આપવાનું પાત્ર) અને ઉપદેશ આપવો ઇત્યાદિમાં અધ્યાત્મશાસ્ત્રરૂપી આ શબ્દસંપત્તિની વળી શી જરૂર છે? ^{૧૮}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-ઉપદેશ્ય અને ઉપદેશ ઇત્યાદિરૂપ બ્રહ્મ પોતે જ છે અને તે સદાકાળ પોતાના સ્વરૂપમાં રહેલ છે. એ બોધરૂપ ચિદાકાશની અંદર બધું કે મોક્ષ નથી, એવો નિશ્ચય છે. ^{૧૯}

રામ બોલ્યા:-જે 'સર્વનો' અસંભવ જ હોય, તો પછી દેશ, કાળ, ક્રિયા અને દ્રવ્યને પોતાના મનથી ભેદ્યુદ્ધિ વડે એનારા અવિવેકી-એને મર્વની સત્તા કેમ પ્રતીતિમાં આવે છે? ^{૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-દેશ, કાળ, ક્રિયા-અને દ્રવ્યને પોતાના ચિત્તથી ભેદ્યુદ્ધિ વડે એનારા પુરુષોને જ ભાસે છે, તેમાં માત્ર અજ્ઞાત સિવાય બીજું કશી વસ્તુસત્તા નથી. તો પછી બીજી જગતની સત્તા તો હોય જ ક્યાંથી? ^{૨૧}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! ન્યારે તત્ત્વ-દૃષ્ટિથી દ્વિત્વ-એકત્વ આદિનો જ અસંભવ છે, ત્યારે બોધ્ય-બોધકપણાના (બોધ આપવાનું પાત્ર અને બોધ કરનાર એ બન્નેના) અભાવને લીધે તત્ત્વબોધપણું શી રીતે સંભવે? ^{૨૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પ્રથમ નહિ સમજાયેલ એનું બ્રહ્મતું સ્વરૂપ અજ્ઞાનસપ્તરૂપી કળના આધ્ય

વડે બોધના કર્મભાવને* પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી જ 'બોધ' શબ્દ પણ કળને ધારણ કરવારૂપ સકર્મક-પણાને ધારણ કરે છે. પરંતુ આ સર્વ વાત તમારા જેવા અજ્ઞાની જીવો માટે છે. ખાટી, અમારા જેવા જીવન-મુક્ત પુરુષોને માટે એ કશું નિરૂપણ ઉચિત નથી. ^{૨૩}

રામ બોલ્યા:-જે હું તથા તમે વગેરે સર્વ બોધરૂપ જ છીએ, તો પછી બોધનું અને અહંતા આદિનું લિન્નપણું સિદ્ધ થાય છે. અહંતા જ જીવરૂપ છે, તો તે અનંત અને જળનાં કરતાં પણ અતિ નિર્મળ એવા ચિન્માત્રરૂપ તમારામાં શી રીતે ઘટે? ^{૨૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આપણે સર્વ ચિદેકરસ છીએ. તેનું જ કાર્થ ચિદરૂપપણું છે, તે જ 'તમે, હું' ઇત્યાદિ રૂપ કહેવાય છે; છતાં પવન અને તેની ચલનચક્રિતાના ભેદની પેઠે તેને વિશે દ્વિત્વ-રૂપ ભેદની કેવળ કલ્પના કરવામાં આવે છે. ^{૨૫}

રામ બોલ્યા:-જમ સાંત સમુદ્રની અંદર તરંગ આદિ (અભિનસતાથી) રહ્યા હોય છે, તેમ ચિદરૂપ થઈ રહેલ જીવન-મુક્ત પુરુષ આ સર્વ અહંતા-અમતા આદિ જગતને સ્વરૂપમાત્ર જ સમજે છે. ^{૨૬}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જે તમે કહો છો તેમ જ હોય, તો અનંત અને પૂર્ણ સાંત એવું એક પરબ્રહ્મ જ સર્વત્ર ભરપૂર છે. તેમાં દ્વિત્વ (દ્વેત-ભેદ) આદિનો અવકાશ છે, એવો અદ્વૈતને હાનિ પહોંચાડવારૂપી દોષ ક્યાં આવે છે? અને તે શી રીતે આવે છે? ^{૨૭}

રામ બોલ્યા:-અહીં અહંભાવની કલ્પના કરનાર ડાણ છે, ડાણ વ્યવહારને ભોગવે છે અને સર્વ વિષયમાં ભોક્તા પણ ડાણ છે, કે તેને લીધે આ જગતની અનંત પ્રાંતિ પ્રતીતિમાં

* વ્યાકરણશાસ્ત્રના નિયમ પ્રમાણે ધાન્વર્યફલા-અયન્દ્ય કર્મત્વમ્-કળ કે જે ધાતુના અર્થરૂપ ગણાય છે તેનો આશ્રય, એવું કર્મનું લક્ષણ છે.

આવે છે ?^{૧૮}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-એ દશ્યની કાંઈ સત્તા છે એવો અભિનિવેશ હોય, તો તે જ બંધનકારક છે; પરંતુ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોની દૃષ્ટિમાં તે દશ્ય જ સાવ નથી. પોતાનો આત્મા જ પ્રારબ્ધશેષ ભોગવવા માટે સર્વ વસ્તુને આકારે થઈ જઈ ભાસે છે, આમ તેમનું માનવું હોય છે; તો પછી તેમાં બંધ અને મોક્ષ બન્ને ક્યાં રહ્યાં ?^{૧૯}

રામ યોદ્યા:-જન્મ લીવાના પ્રકાશથી નીલ, પીત આદિ રૂપની પ્રતીતિ થાય છે, તેમ ચિત્સત્તાને લીધે જ બાહ્ય ઘટ-પટ આદિ પદાર્થોની પ્રતીતિ થાય છે. પ્રત્યક્ષરૂપે અનુભવમાં આવવાથી બાહ્ય અર્થ સત્ય છે.^{૨૦}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-વિનાકારણે આ બાહ્ય-વસ્તુરૂપી કાર્યની જ સત્યતા પ્રતીતિમાં આવે છે, તે બ્રાતિમાત્ર છે. બીજું તેનું કશું સ્વરૂપ નથી અને વસ્તુતાએ તે આત્મારૂપ જ છે.^{૨૧}

રામ યોદ્યા:-સ્વપ્ન સત્ય હોય દિવા અ-સત્ય હોય, પણ તે ન્યાં સુધી રહે છે, ત્યાં સુધી દુઃખ ઉત્પન્ન કરે છે. તે જ પ્રમાણે આ જગતની બ્રાતિ પણ સત્ય હો. કે અસત્ય હો, પણ ન્યાં સુધી તે રહે છે, ત્યાં સુધી દુઃખ ઉત્પન્ન કરે છે. તો તેની ચિકિત્સાનો કાંઈ ઉપાય છે ?^{૨૨}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-એ એ પ્રમાણે જગતની સ્થિતિ સ્વપ્નના જેવી જ હોય, તો પછી જગતના પદાર્થોનું સાકારપણું બ્રાતિરૂપ જ છે, એમ સિદ્ધ થાય છે.^{૨૩}

રામ યોદ્યા:-એમ માનવાથી પણ આપણ-ને શી ઇષ્ટાપૂર્તિ થાય છે ? અને વળી સ્વપ્ન આદિમાં પદાર્થોનું સાકારપણું શી રીતે નિવૃત્ત થઈ જાય છે ?^{૨૪}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-પૂર્વાપરના વિચારથી જ્ઞાનનો ઉદય થાય છે, એટલે દશ્ય સંબંધી પદાર્થોની સાકારતા શમી જાય છે; સ્વપ્નમાં પણ એવી જ જાય છે. જ્યારે જ્યારે પછી સ્વપ્નસંબંધી પદાર્થોની

સ્વભાવના નિવૃત્ત થઈ જાય છે.^{૨૫}

રામ યોદ્યા:-પૂર્વાપરના વિચાર વડે જીવ-ન્યુક્ત પુરુષની જગત સંબંધી ભાવના ક્ષીણ થઈ ગઈ હોય છે; તો તે જગતને કેવા પ્રકારનું દેખે છે ? અને તેનો આ સંસારરૂપી ગુફાનો ભ્રમ શી રીતે શમી જાય છે ?^{૨૬}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-વાસનારહિત થઈ રહેલો જીવ-ન્યુક્ત પુરુષ, જગતને બાધિત, અસદૃશ, આભાસરૂપ, ઉત્પન્ન થયેલા સંકલ્પનગર કિંવા ગર્ભનગરના જેવું અને વરસાદ વડે ઘોવાઈ ગયેલા ચિત્રના જેવું દેખે છે.^{૨૭}

રામ યોદ્યા:-તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ જગતની સ્થિતિને સ્વપ્નના જેવી સમજે છે. તેની વાસના પાતળી પડી જાય છે અને પદાર્થોના સાકાર-પણાની બ્રાતિ પણ ટળી જાય છે. તો તેને એ પછી શું થાય છે ?^{૨૮}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ જન્મ જ્ઞાનની ઉત્તરીતર ભૂમિકામાં જાય છે, તેમ તે જ સંકલ્પ-થી બિભા થયેલા જગત વિશેની વાસના શમી જાય છે. પછી તે વાસનાથી રહિત થઈને પોતાની નિર્વિશેષ દશામાં રહે છે.^{૨૯}

રામ યોદ્યા:-અનેક જન્મથી રૂઢ થઈ રહેલી અને શાખા-પ્રશાખા આદિ વડે વિસ્તાર-વાળી તથા સંસારના બંધનમાં નાખનારી ઘોર વાસના શી રીતે શમી જાય છે ?^{૩૦}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-આ દશ્યચક્ર, બ્રાતિમાત્ર સ્વરૂપવાળું છે. તત્ત્વવસ્તુનું યથાર્થ જ્ઞાન થવાથી તે નિરાકારરૂપ બણાય છે અને બળેલા વસ્ત્રની પેઠે આભાસમાત્ર દેખાય છે. એવટ તેનો આભાસ-નો પણ કમથી કાય થઈ જાય છે.^{૩૧}

રામ યોદ્યા:-હે મહારાજ ! આ દશ્યચક્ર કમથી નિરાકારરૂપ થઈ જાય છે, એ પછી જીવ-ન્યુક્ત પુરુષને કઈ નિર્વિશેષ સ્થિતિ પ્રાપ્ત થાય છે ? અને તેને શાંતિ શી રીતે મળે છે ?^{૩૨}

વસિષ્ઠ યોદ્યા:-જ્યારે જગતના સાકાર-

પણના બ્રમ શાંત થઈ જાય છે, અને જ્યારે તે ચિતરૂપ જ ભાસી જઈ નિરોધ-સમાધિ વડે હલકે રૂપે જણાય છે, ત્યારે પરમ વૈરાગ્યરૂપી શાંતિનો લાભ થાય છે.^{૧૩}

રામ ધોલ્યા:-આ જગત ખાળકના સંકલ્પ જન્મું છે; છતાં તે જ્યાં સુધી પ્રકટરૂપે દેખાય છે, ત્યાં સુધી ભોગો સંબંધી આસ્થાની શી રીતે શાંતિ થાય ? અને તેવા મિથ્યા સંકલ્પ વડે માણસ દુઃખને કેમ અનુભવે ?^{૧૪}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-જે માત્ર સંકલ્પરૂપ જ ખડું થઈ ગયેલ સમજાય છે, તેના નાશમાં દુઃખ શા માટે થાય ? હવે સંકલ્પમાત્ર અને ચિત્તમાત્ર શું તે વિચારવાનું છે.^{૧૫}

રામ ધોલ્યા:-હે મહારાજ ! ચિત્ત કેવું છે ? તેનો વિચાર કરવાથી શું થાય ? અને સારી રીતે તેના વિચાર કર્યા પછી શી સિદ્ધિ મળે ? તે આપ મને કહો.^{૧૬}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-ચિદરૂપ આત્મા દશ તરફ વલણ કરે છે અથવા બહિર્મુખ થાય છે, ત્યારે તે ચિત્ત કહેવાય છે. આ મહારામાયણના શ્રવણરૂપી જ તેનો વિચાર છે અને તે કરવાથી વાસના શમી જાય છે.^{૧૭}

રામ ધોલ્યા:-હે મહારાજ ! ચિત્તનો ક્ષય થયા વિના આત્માનું અંતર્મુખપણું કેટલા વખત સુધી નહીં શકે ? વૈરાગ્યને ઉત્પન્ન કરનારો ચિત્તનો ક્ષય શી રીતે થાય ?^{૧૮}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-દશ સંભવતું જ નથી, તો પછી ચિદરૂપ આત્મા કાનો અનુભવ કરે ? દશ્ય-નો અસંભવ કરતાં ઘણે લાંબે કાળે (તેવા સંસ્કારો ડહાં થતાં) ચિત્તની સત્તા પણ રહેતી નથી.^{૧૯}

રામ ધોલ્યા:-દશ્ય પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં આવે છે, તો તે કેમ નથી સંભવતું ? અનુભવના વિષયમાં આવો નિર્પેદ કેમ કરો છો ?^{૨૦}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-જગત વિવેકીઓને જવા પ્રકારનું ભાસે છે, તેવે પ્રકારે તે સત્ય નથી; અને

વિવેકીઓને તે જવા પ્રકારનું ભાસે છે, તે અવલુપ્ત અને અદ્વિતીયરૂપ જ છે.^{૨૧}

રામ ધોલ્યા:-અવિવેકીઓને આ ત્રેલોક્ય કેવા પ્રકારનું ભાસે છે ? અને તે સત્ય કેમ નથી ? તથા વિવેકીઓને જગત કેવું ભાસે છે ? અને તે અવલુપ્ત કેમ છે ?^{૨૨}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-અવિવેકી પુરુષોને આ જગત દેશકૃત, કાળકૃત અને વસ્તુકૃત પરિચેદ-વાણ પ્રતીતિમાં આવે છે, ત્યારે વિવેકીઓની દૃષ્ટિમાં તો તે ઉત્પન્ન જ થયું નથી. હમણાં પણ તે નથી અને પ્રથમથી જ તે સંભવતું નથી.^{૨૩}

રામ ધોલ્યા:-જે જગત આદિથી ઉત્પન્ન જ થયું નથી, કાંઈ દિવસ સંભવતું નથી, મિથ્યા છે અને આભાસથી પણ રહિત છે, તો તે જગત અનુભવમાં કેમ આવે છે ?^{૨૪}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-આ ભ્રમતસૃષ્ટિરૂપી જગત મિથ્યા છે, છતાં આભાસરૂપે દેખાય છે. કારણને અભાવે તે ઉત્પન્ન થયેલ જ નથી, છતાં સ્વપ્નની પેઠે તે અનુભવમાં આવે છે અને કાર્યને સાધી આપે છે.^{૨૫}

રામ ધોલ્યા:-સ્વપ્ન આદિમાં અને મનો-રાજ્ય આદિમાં જે કાંઈ દરયનો અનુભવ થાય છે, તે ભ્રમતના વ્યવહારના અનુભવથી ઉત્પન્ન થયેલ ભ્રમતસંસ્કારના બળથી થાય છે.^{૨૬}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-હે રામચંદ્ર ! સ્વપ્નમાં, સંકલ્પમાં અને મનોરાજ્યમાં જે કાંઈ અનુભવમાં આવે છે, તે ભ્રમતનો પદાર્થ આવે છે કે કાંઈ બીજો ? તે મને કહો.^{૨૭}

રામ ધોલ્યા:-સ્વપ્નમાં, કલ્પના આદિમાં, મનોરાજ્યમાં અને બ્રમમાં ભ્રમત પદાર્થ જ સંસ્કારરૂપે નિરંતર ભાસ્યા કરે છે.^{૨૮}

વસિષ્ઠ ધોલ્યા:-જે સ્વપ્ન ભ્રમતના સંસ્કાર-બળથી જ ભાસતું દોાય (અને સ્વપ્નના તથા ભ્રમતના પદાર્થો એક જ દોાય), તો સ્વપ્નમાં પડી ગયેલ ધર સવારે ભ્રમત અવસ્થામાં કેમ

જેવામાં આવે છે ?^{૯૮}

રામ યોહ્યા:-અત્યંતના પદાર્થો જ સ્વપ્નમાં ભાસે છે એમ નથી, પરંતુ કાંઈ બીજું જ ભાસે છે અને તે બ્રહ્મ જ છે. આવો આપનો અભિપ્રાય મારા સમજવામાં આવી ગયો; પણ હવે માત્ર આટલો જ સંદેહ રહે છે કે, બ્રહ્મ આ જગતના જીવું શી રીતે ભાસે છે ?^{૯૯}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-કેટલાક અનુભવેલ અને કેટલાક ન અનુભવેલ એમ બન્ને પ્રકારના અર્થો ચિત્તની અંદર ભાસે છે; અને જેવા આકારે સૃષ્ટિના આદિમાં, અંતમાં અને મધ્યમાં, જેવા અનુભવનો અભ્યાસ થયો હોય, તેવા આકારે તેનું ભાન થાય છે. (જે બ્રહ્માકારપણનો સારી રીતે અભ્યાસ થયો હોય તો તેમ પણ ભાસે ખરું.)

રામ યોહ્યા:-હે મહારાજ! આવી રીતે આપના ભોધ વડે આ જગત સ્વપ્નના જીવું ભાસે છે, એમ હું સમજી ગયો છું; છતાં, આ જગતરૂપી સ્વપ્નયક્ષ અહની પેઠે નહ્યા કરે છે, તેની ચિકિત્સા શી રીતે થાય ?^{૧૦૦}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-આ સંસારરૂપી સ્વપ્નનું શું કારણ છે તેનો વિચાર કરો; કેમકે કાર્યથી કારણ કાંઈ ભિન્ન નથી. આ વાત પ્રત્યક્ષ જેવામાં આવે છે.^{૧૦૧}

રામ યોહ્યા:-સ્વપ્નમાં થતા પદાર્થોના અનુભવોનું કારણ ચિત્ત જ છે અને તેને લીધે સ્વપ્નસૃષ્ટિના પદાર્થો મનોમય કહેવાય છે. જગત આદિ તથા અંતથી રહિત છે. અધિષ્ઠાનદિષ્ટી જેતાં તે નિર્વિકાર પરબ્રહ્મરૂપ છે અને આરોપિત દિષ્ટી જેતાં તે નિઃસાર છે.^{૧૦૨}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-હે મહાબુદ્ધિશાળી ગમ-ચંદ્રજી! ચિત્ત એ એક દરજ્જા તરફ બાહિર્મુખ થયેલ ચિદાત્મા જ છે. તેથી એ ચિત્ત મહાયિદા-કારરૂપ તથા ચિદેકરસ છે. તે જ બધે જગતને આકારે થઈ રહ્યું હોય એમ સિદ્ધ થાય છે; બાહી જમ આદિ દોઈ તેનાથી ભિન્ન નથી.^{૧૦૩}

રામ યોહ્યા:-જેમ શાખા આદિ અવયવોનું અને વૃક્ષરૂપ અવયવોનું એક છે અને તેમાં ભેદનો અવકાશ પણ રહ્યો છે, તેમ ચિત્ત અને જગત એ બન્નેમાં ભેદ તથા અભેદ એમ બન્ને છે, અને નિરવયવ બ્રહ્મમાં સમપ્રચિત્તની એકતા થવી ઘટિત છે.^{૧૦૪}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-તમારી આ કલ્પના સંભવતી નથી; કેમકે વિચાર કરીએ તો પ્રથમ કારણના અભાવને લીધે જગત ઉત્પન્ન જ થયું નથી. આથી સર્વ જન્મ-જરા આદિ વિકારથી રહિત એકરસ ચાંત પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૧૦૫}

રામ યોહ્યા:-પરમપદની અંદર સૃષ્ટિ આદિનો ભ્રમ, તેના અંત આદિનો ભ્રમ, બ્રાતિ, દ્રષ્ટાપણું અને ભોક્તાપણું ઇત્યાદિ કાકતાલીયની પેઠે ખડાં થઈ ગયેલાં છે, એમ હું માનું છું.^{૧૦૬}

વસિષ્ઠ યોહ્યા:-આ સંસારમાં પાત્રર-દિષ્ટિ, યોક્તિકદિષ્ટિ અને તત્ત્વદિષ્ટિ એમ ત્રણ પ્રકારની દિષ્ટિઓ છે. તેમાં પાછળની બે દિષ્ટિઓથી આગળની એક દિષ્ટિનો વ્યાપાર થઈ જાય છે. હવે, સારમાંથી પણ અત્યંત સારનું મથન કરી તેને સમજવામાં ચકિતવાન તથા પ્રમાણ-પ્રમેય આદિની પરીક્ષા કરવામાં કુશળ એવા પુરુષોની ચપળ વ્યાપારવાળી જ કાંઈ દિષ્ટિ છે, તે યોક્તિક દિષ્ટિ છે; અને બીજી જીવન-મુક્તોમાં પ્રસિદ્ધ એવી તત્ત્વદિષ્ટિ છે. તે દિષ્ટિ સર્વ વિચાર, શાસ્ત્રનું શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન એ સર્વથી સિદ્ધ થયેલ પરમતત્ત્વરૂપ અર્થના અપરોક્ષ સ્ફુરણવાળી છે. એ બન્ને દિષ્ટિનો અવલંબ રાખી મેં અહીં સર્વ જગત વિશે વર્ણન કરેલ છે. પરંતુ આ સર્વ દિષ્ટિઓ પણ નથી, જોવા પણ નથી, જગતની શૂન્યતા પણ નથી અને ભ્રમ પણ નથી. એક નિત્ય અપરોક્ષ બ્રહ્મરૂપ જ વસ્તુ છે. તેમાં જ અધિકારી જીવોની જ પ્રકારે સ્થિતિ થઈ જાય, તે પ્રકારે અહીં વર્ણવવામાં આવ્યું છે.^{૧૦૭}

યા વ્યાપારવતી રસાદ્રસવિદાં કાચિત્કવીનાં

નવા દૃષ્ટિયા પરિનિષ્ઠિતાર્યવિષયોન્મેષા ચ વૈપ-
શ્ચિતી । તે દે અપ્યવલંબ્ય વિશ્વમશ્ચિલં નિર્વિર્ણિતં
નિર્વૃત્તં યાવદ્દૃષ્ટિદશો ન સંતિ કલિતા નો શૂન્યતા
નો ધ્રમઃ ॥ ૮૧ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણુ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'રામવિશ્રાંતિ'
એ નામનો સર્ગ ૧૯૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૧૯૧ મો

પ્રહ્લુ નિર્વાણસ્વરૂપ

॥ રામ ઉવાચ ॥

एवं चेतन्मुनिश्रेष्ठ परमार्थमयं जगत् ।
सर्वदा सर्वमावात्मा नोदेति न च क्षाम्यति ॥ ૧ ॥

રામ ઓહ્યા:-હે મુનિશ્રેષ્ઠ! જો એમ જ
હોય, તો આ જગત એક પરમાત્મનો વિતર્ક જ
છે અને સર્વદા સર્વ ભાવરૂપે જ થઈ રહે છે.
ખરી રીતે જોતાં તેના કશે ઉદય યતો નથી કે
અસ્ત થતો નથી.^૧ જગતના આભાસરૂપી આ
એક ભ્રાંતિ જ છે અને તત્ત્વદષ્ટિ વડે બઈએ
તો ભ્રાંતિ પણ નથી, પણ કેવળ પ્રજ્ઞસત્તા જ છે.^૨

વસિષ્ઠ ઓહ્યા:-કાકતાલીયની પેઠે અતદ્વર્થ
એવી અવિદ્યા વડે પ્રજ્ઞ જ બળે પોતાના સ્વરૂપ-
ની અંદર જીવભાવને ધારણ કરી રહ્યું હોય
તેમ ભાસે છે. તે આત્મા જીવરૂપ થઈ રહેલ પ્રજ્ઞ
વડે જ જગતને અનુભવે છે.^૩

રામ ઓહ્યા:-હે મહારાજ! અહો! આશ્ચર્ય-
ની વાત છે કે, દિશાઓના વિભાગ વિના મહા-
પ્રલયમાં અને મોક્ષકાળમાં ચિદાત્મા શી રીતે
પ્રકાશે છે? ભીંતરૂપી આશ્રય વિના દીવાની
પ્રભા શી રીતે ભાસે? તે આપ કહો.^૪

વસિષ્ઠ ઓહ્યા:-આ વાત તમારા કહેવા

x આ એકસોએકાણુમાં સર્ગમાં અગ્રાગને લીધે
જે પ્રકારે જગતને આકારે પ્રજ્ઞ ભાસે છે અને ચાન
થતાં નિર્વાણરૂપ જણાય છે, તે વિષે સારી રીતે વર્ણન
કરવામાં આવશે.

પ્રમાણે જ આશ્ચર્યકારક છે. પરંતુ તે બની શકે જ
નહિ એવો વિચાર કરવાનો નથી. કેમકે વિચાર
કરી એશે તો જણાશે કે, ચિત્રપ્રકાશ ચિદરૂપ એવાં
સૂર્ય આદિના પ્રકાશને પણ પ્રકાશ આપે છે. તે
અંધકારના સમયમાં પોતાની મેળે જ પોતાના
સ્વરૂપથી પ્રકાશી નીકળે છે અને સૂર્યોદય
થયા પછી તેના પ્રકાશની સાથે પ્રકાશે છે.^૫
સૂર્ય આદિના પ્રકાશ ભીંત આદિની અપેક્ષા
નહિ રાખનારા પ્રકાશસ્વભાવવાળો છે, છતાં બળે
ભીંતમાં પ્રકાશતો હોય તેમ જણાય છે; ખરી
રીતે જોતાં તે ભીંત અને તેના પ્રકાશ એ બન્ને
સૂર્ય આદિના પ્રકાશ વડે જ પ્રતીતિમાં આવે છે.
તેમાં જમ ભીંત આદિના સંબંધ વિના પ્રથમ
પણ સૂર્ય આદિના પ્રકાશ આકાશમાં જોવામાં
આવે છે, તેમ પ્રલયકાળમાં પણ વક્તા અને દ્રષ્ટા
એવો આત્મા, દશ્યના અસંભવને લીધે નિર્વિ-
પય અનુભવમાં આવે છે.^૬ માટે દ્રષ્ટા પણ નથી
અને દશ્ય પણ નથી જ, પણ નિર્વિંકાર પ્રજ્ઞ-
તત્ત્વ જ છે. જમ ભીંત પ્રકાશના અવલંબનરૂપ
થાય છે, તેમ પોતા વડે પોતાની મેળે જ ચિત્રમાં
(ચિદાકાશને પ્રકાશ) સૃષ્ટિના આદિકાળમાં જગ-
તને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^૭ જમ સ્વપ્ન-
આદિમાં એક જ આત્મા પોતાના સ્વરૂપ વડે જ
દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્ય એ ત્રિપુટી આદિરૂપ થઈ
બધ છે, તેમ એક પરમાત્મા જ દ્રષ્ટા, દર્શન અને
દશ્યરૂપે થઈ બઈ પોતાના સ્વરૂપ વડે ભાસે છે.^૮
ચિદાકાશ સ્વયં પ્રકાશ છે. સૃષ્ટિના આદિકાળમાં
તે પોતાના વિતર્કને પ્રસારી ઈ બળે સૃષ્ટિરૂપ
થઈ રહેલ હોય તેમ ભાસે છે અને સૃષ્ટિના
આદિકાળમાં તે દ્રષ્ટા, દર્શન અને દશ્ય એ ત્રિપુટી-
રૂપ પોતે જ છે.^૯ સૃષ્ટિના આદિકાળમાં એક જ
ચિદાકાશ ત્રિપુટીરૂપ થઈ બઈ સૃષ્ટિના બેનું ભાસે
છે. આવી તેની વિચિત્ર માયાશક્તિ અથવા
સ્વભાવ છે અને તે માયાશક્તિ એવા અનેક
રૂપે પ્રકાશે છે.^{૧૦} આ વાત સ્વ.

સંકલ્પનગરમાં અનુલવમાં આવે છે. આ પ્રમાણે ચિદાકાશની પ્રભા પ્રથમ ઉદય પાસીને પોતાના સ્વરૂપમાં ચિદાકાશરૂપે પ્રકાશે છે અને તેની અંદર અનાદિ તથા અનંતાના જીવ આ જગત વિવર્તરૂપે ભાસે છે. તેનું સૃષ્ટિરૂપે ભાસવું તેજ સૃષ્ટિ કહેવાય છે.^{૧૧,૧૨} અમારા જેવા જીવ-મુક્ત મહાશય પુરુષોને તો આ જગત સ્વાભાવિક આત્માના એક વિવર્તરૂપ ભાસે છે. જો કે પ્રકાશ કરનાર અને પ્રકાશપાત્ર વસ્તુ એ બંનેનો અનુભવ અકસ્માત્ પ્રતીતિમાં આવે છે, તથાપિ તત્ત્વનુસંધાન થતાં તેનાં કાય થઈ જાય છે.^{૧૩} જ્યારે તત્ત્વનુસંધાન થાય છે, ત્યારે જણાય છે કે, સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ભાસ્ય-ભાસક કશું હતું જ નહિ; પરંતુ ઠૂંકામાં મિથ્યાજ્ઞાનના બળથી જેમ વૃક્ષના ઠોઠ ઠૂંકામાં પુરુષની શ્રાંતિ થાય છે, તેમ બ્રહ્મને વિશે પણ જગતની પ્રતીતિ થાય છે.^{૧૪} પોતાના આત્મામાં દ્વિત્વ (દ્વિત) નું ભાન જવાથી ચિત્તમાં દ્વેતનો ભ્રમ ખડો થઈ જાય છે. આથી સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ભાસ્ય પણ નથી અને ભાસક પણ નથી.^{૧૫} કારણના અભાવને લીધે દ્વેત દેવળ ચિદાકાશરૂપ જ ભાસે છે. સૃષ્ટિના આદિકાળમાં (પ્રલયસમયે) ચિદાકાશની અંદર શું કારણ રહેલ છે? તે તમે કહો.^{૧૬} પદાર્થદષ્ટિના અભાવને લીધે ચિદાકાશ જ આ પ્રમાણે વિવર્તરૂપે પ્રકાશે છે. આ જગતનું ભાન ભગતરૂપ નથી, સુષુપ્તિરૂપ પણ નથી અને સ્વપ્નરૂપ પણ નથી; કેમકે એ કશું સંભવતું નથી. દેવળ બ્રહ્મ જ દૃશ્યને આકારે ભાસે છે. સૃષ્ટિના આદિકાળમાં ચિદાકાશ જ આવી રીતે વિવર્તભાવને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૭,૧૮} સૃષ્ટિના આરંભસમયે ચિદાકાશ પોતાના નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપને જ જગતરૂપે સમજે છે અને તેનો જ જગત એ એક વિવર્ત છે. શન્યતા અને આકાશની પેઠે બ્રહ્મનો અને જગતનો કશો ભેદ નથી.^{૧૯} આ એ જગતને તત્ત્વજ્ઞાનના ઉપાય વડે જ્યાં સુધી આત્મસાક્ષાત્કાર થાય, ત્યાં

સુધી નિર્વિકલ્પ દશાનું અવલંબન રાખીને તથા પાપાણ-મોનને ધારણ કરીને, નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં સ્થિર થઈ રહેવું. આ અનાદિ સંસારમાં વારંવાર ભોગવીને છોડી દીધેલા એવા બાહ્ય વિષયોના સમૂહનો અવિવેચી પામર પ્રાણીએ ઉપભોગ માટે આગ્રહ કરે, તો પણ તમારે તેને ગ્રહણ કરવો નહિ.^{૨૦,૨૧}

बुद्ध्वा च यावत्स्वनुभूतियुक्तं स्यात्तव्यमेवेन विकल्पमुक्तम् । पापाणामौनं कृजनेन तूक्तं न ग्राह्यमज्ञेन हि भुक्तमुक्तम् ॥ २१ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મહાવાદબોધન' એ નામનો સર્ગ ૧૯૧ માં સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૧૧૨ મો ૭ —

રામે ગુરુ પાસે કરેલું પોતાના જ્ઞાનનું વર્ણન

॥ રામ ક્વાચ ॥

અહો નુ સુચિરં કાલં સંપ્રાન્તા વયમન્તરે ।
અપરિજ્ઞાતમાત્રેણ સંસારપરમાર્ગે ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—અહો! આ સંસારરૂપી અનંત આકાશમાં અને તેમાં પણ આ બ્રહ્માંડરૂપી તેના એક દેશમાં ઘણા લાંબા સમય સુધી અમે આત્માનું સ્વરૂપ નહિ જોળખતાં ભમ્યા.^૧ આત્મતત્ત્વ જોળખાયા પછી આ જગતની શ્રાંતિ કાઠી છે જ નહિ, હતી પણ નહિ અને થશે પણ નહિ.^૨ આ સર્વ શાંત નિરાશંક દેવળ વિજ્ઞાનરૂપ જ છે, અનંત ચિદેકરસ આકાશરૂપ છે, નિર્વિકલ્પ છે અને રાગથી પણ રહિત છે.^૩ અહો! આશ્ચર્યની વાત છે કે, વાસ્તવ સ્વરૂપ જોળખવામાં આવે, તો આ સર્વ પરમાકાશરૂપ જ છે; છતાં તે જણે આપણને સંસારરૂપે યદ્યં રહ્યું હોય

* આ એકસોબાણમાં સર્ગમાં પ્રબોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ શ્રીશમવદ્દેશ આ સર્વ ચિન્માત્ર છે, એવા પોતાના પ્રબોધને શુભની પાસે વિસ્તારથી કરશે.

તેવું જણાય છે.^૪ એવી રીતે આ દ્વૈતનું જ્ઞાન થઈ જાય છે. આ લોકો અને આ પર્વતો એ સર્વ આભાસરૂપ જ છે. વસ્તુતાએ જોઈએ તો તે સ્વચ્છ ચિદાકાશરૂપ છે, છતાં તે જાણે મલિન દશ્યરૂપ હોય તેવું થઈ રહ્યું છે.^૫ સૃષ્ટિ આદિમાં, પરલોક આદિમાં, સ્વપ્ન આદિમાં અને કલ્પના આદિમાં ચિદાકાશ જ દશ્યના જેવું થઈને જાણે છે; જેમકે વળી દશ્યની બીજી બ્રાંતિ 'ઢવી હોય?' 'હું સ્વર્ગમાં અથવા નરકમાં રહ્યો છું,' એવી જ બ્રાંતિ હોય, તો તે બ્રાંતિને લીધે નરક આદિનો અંધ પ્રાપ્ત થાય છે. જેમકે દશ્ય એ એક ચિદાત્માની કલ્પનારૂપ છે.^૬ આ દશ્ય પણ નથી, દ્રશ્ય પણ નથી, સૃષ્ટિ પણ નથી, જગત પણ નથી, ચિદાભાસ પણ નથી, જગત પણ નથી, સ્વપ્ન પણ નથી અને તેના પદાર્થો પણ નથી. જ કાંઈ આ અનિર્વચનીય માયારૂપ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે પણ મિથ્યા છે.^૭ હે મહારાજ! આ બ્રાંતિનો સંભવ શી રીતે છે, એવો તેના કારણનો વિચાર કરવો તે પણ અયુક્ત છે. જેમકે બ્રાંતિનો અભાવ અનુભવમાં આવે છે. નિર્વિકાર એવા તત્ત્વજ્ઞાનના પદમાં બ્રાંતિ સંભવતી જ નથી અને જ કાંઈ બ્રાંતિનું જ્ઞાન થાય છે તે પણ પરબ્રહ્મરૂપ છે. તેનાથી કાંઈ જુદું નથી.^{૮, ૧૦} એકરસ, અનાદિ અને અનંત એવા આકાશની અંદર, સ્ફટિકની શિલાના ગર્ભની અંદર અને અનાદિ તથા અનંત એવા એકરસ નિર્વિકાર પરમપદની અંદર બીજી વસ્તુ જ નથી, તો ભેદની કલ્પના કરનાર ક્યાંથી હોય?^{૧૧} બ્રાંતિનો અનુભવ સ્વપ્નમાં યતા પોતાના મરણના જેવો મિથ્યા છે. જ અજ્ઞાન કિંવા બ્રાંતિ છે, તે તત્ત્વજ્ઞાન યતાં સમી જાય છે.^{૧૨} જેમ ઝાંઝવાનું જળ, ગંધર્વનગર અને બે ચંદ્રની બ્રાંતિ વિચાર કરતાં જેવામાં નથી આવતી, તેમ આ અવિધાનો ભ્રમ પણ તત્ત્વવિચાર કરતાં પછી જેવામાં આવતો નથી.^{૧૩} બાળકને દેખાતા વેતાલની પેઠે જગતની બ્રાંતિ જગત

અવસ્થામાં પ્રત્યક્ષ દેખાય છે, તો પણ તે યથાર્થ નથી. તે અવિચાર વડે જ રૂઢ થઈ રહેલ છે અને વિચાર વડે સમી જાય છે.^{૧૪} હે મહારાજ! આ બ્રાંતિ ક્યાંથી થઈ? એવો પ્રશ્ન અહીં ધટનો નથી; જેમકે સત્ય વસ્તુનો જ વિચાર કરવાથી લાભ થાય છે; પરંતુ મિથ્યા વસ્તુનો વિચાર કરવાથી કાંઈ લાભ નથી.^{૧૫} જગતના મૂળરૂપ જ અજ્ઞાન છે, તે પ્રામાણિક વિચાર વડે જોતાં છતાં દેખાતું નથી. તે મિથ્યા જ છે અને તેનો અનુભવ થવો એ એક ભ્રમ છે.^{૧૬} શ્રુતિ આદિ પ્રમાણો વડે 'સારી રીતે વિચાર કરતાં જણાયું છે કે, પરિચિત્ત એવી દશ્યવસ્તુ છે જ નહિ (તે વસ્તુ તો આકાશપુષ્પ અને સસલાના શિંગડા જેવી મિથ્યા છે).^{૧૭} તો તે મિથ્યા વિચારો કરવાથી શી રીતે મળે! (ઝાંઝીના પુત્રના જેવો મિથ્યા આ દશ્યપ્રપંચ સર્વ પ્રકારે વિચાર કરતાં છતાં કાંઈ પણ પ્રમાણથી સિદ્ધ થતો નથી.) તેની સત્તા વળી ઢવી હોય?^{૧૮} માટે કાંઈ પણ દેશ-કાળમાં કશી પણ બ્રાંતિ સંભવતી નથી. આ સર્વ નિરાવરણ (આવરણથી રહિત) વિજ્ઞાન-ધનરૂપ જ છે અને તે જ સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ છે.^{૧૯} જ કાંઈ આજ આ જગતની અંદર ભાસે છે, તે પરબ્રહ્મરૂપ જ છે. એ પરબ્રહ્મ નિરતિથય આનંદ વડે પરિપૂર્ણ એવા સ્વસ્વરૂપમાં જ પૂર્ણ-પણે રહેલ છે.^{૨૦} અહીં કાંઈ કાળે કે કાંઈ સ્થળે કશું પણ પ્રતીતિમાં આવતું નથી, તેમ તેની સાવ અપ્રતીતિ છે એમ પણ નથી. તે તો અનિર્વચનીય છે. સ્વચ્છ એવું જાત પરબ્રહ્મ એવી રીતે જગતને આકારે વિવર્તરૂપે થઈ રહેલ છે. જરા-મરણ આદિ વિકારથી રહિત, કાંઈથી હરી ન ચકાય તેવું, અવિકારી, આનંદમય, શુદ્ધ, અદ્વિતીય છતાં અનેક પ્રકારે પ્રતીતિમાં આવતું, વિદ્વાનોએ સેવેલ, સર્વવ્યાપી અને પૂર્ણ એવું મારું પોતાનું સ્વરૂપ જ અદેહકારને છોડી દઈ બાંધને લીધે સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ છે.^{૨૧, ૨૨}

અજમરમહાર્યમાર્યજુષ્ટં પરમવિકારિ નિરા-
મયં સમન્તાત્ । પદમહમુદિતં તતં હિ શુદ્ધં નિર-
હમનેકમથાદ્યયં વિકાસિ ॥ ૨૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિશ્રાંત્યુપગમવ-
ર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૯૨ માં સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૯૩ મો ~ ~ ~

રામની વિશ્રાંતિ

॥ તમ ઉવાચ ॥

અનાદિમધ્યપર્યંતં ન દેવા નર્વયો વિદુઃ ।

યત્પદં તદિદં માતિ ક્વ જગત્ ક્વ ચ દૃશ્યતા ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—આદિ, મધ્ય અને અંતથી
રહિત એવા જે પરમપદને દેવતાઓ અને
ઋષિઓ પણ જાણતા નથી, તે જ તત્ત્વ આ
દૃશ્યને આકારે ભાસે છે. બાકી જગત્ પણ ક્યાં
છે અને દૃશ્યતા પણ ક્યાં છે? દેવ-અદેવતા
અનુસંધાનમાં મનની અંદર જે ભેદ ઉત્પન્ન
થયા કરે છે અને તેથી વાક્યોના જે વ્યવહારો,
સંદેહો અને ભ્રમો થાય છે, તેમનું અમારે કશું
પ્રયોજન નથી. અમને તો આ સર્વ શાંત,
સર્વના આદિરૂપ અને નિર્વિકાર એવા પરબ્રહ્મ-
રૂપે જ ભાસે છે. જેમ આકાશની અંદર મસલાં-
મેલાંજાળા આદિના જેવા આકાશની અને ગંધર્વ-
નગર આદિની પ્રશાંત (આભાસરૂપ) સ્થિતિ
હોય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર આ વિશાળ
ત્રેલોક્યનું ભાન થાય છે. વસ્તુતાએ બેતાં તે
ચિદાકાશરૂપ છે. જેમ આકાશની અંદર આકાશ-
પણું રહેલ છે, પાપાણમાં પાપાણપણું રહ્યું
હોય છે અને જળની અંદર જળભાવ રહ્યો હોય
છે, તેમ ચિદેકરસ બ્રહ્મની અંદર જગતનો ભાવ

રહ્યો છે. આકાર આદિ સહિત આ જગતરૂપી
દૃશ્ય દિશાઓમાં અને આકાશમાં અસંખ્યપણે
વિસ્તારવાળું છે, છતાં પણ મહાયત્તન્યની અંદર
શૂન્યતારૂપે જ રહેલ છે. તે શાંત ચિદાકાશરૂપ જ
છે, એમ તમે સમજો. વિમૂઢ થઈ રહેલા જીવને
અપરિમિત (અનંત) ઉદયવાળા પરબ્રહ્મનો
અપરાધ અનુભવ થાય છે, એટલે પછી આ
સંસારરૂપી પિયાય સ્ફુરતા છતાં પણ શમી
જાય છે. જેમ તરંગનો ભેદ જળની અંદર
ગણિત થઈ જાય છે, તેમ જડ જેવો દેખાતાં
છતાં જડ ભાવથી રહિત એવો તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ
વ્યવહારવાળો હોય તો પણ તેના ભેદનો ભ્રમ
નિઃશેષ ગળી જાય છે. આધ્યાત્મિક આદિ ત્રણ
પ્રકારના તાપની ખાણરૂપ એવો અજ્ઞાનરૂપી
સૂર્ય જ્યારે ક્યાંય જતો રહે છે, ત્યારે સંસારની
સત્તારૂપી દિવસ અસ્તને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.
તે જ મોક્ષસુખની વિશ્રાંતિના કારણરૂપ રાત્રિનો
ઉદય સમજવો. ભાવ-અભાવમાં, કાર્યોમાં,
જરા-મરણમાં અને જન્મમાં જ્યાં સુધી પ્રાર-
બ્ધનો વેગ રહે છે, ત્યાં સુધી તત્ત્વજ્ઞ જીવનુક્ત
પુરુષ વ્યવહારના વિશેષમાં રહે છે; છતાં તેનાથી
ક્ષિપ્ત થતો નથી. અહીં અવિદ્યા પણ નથી,
જ્ઞાંતિ પણ નથી, સુખનો ઉદય પણ નથી અને
દુઃખ પણ નથી. વિદ્યા-અવિદ્યા, સુખ-દુઃખ,
એ સર્વ નિર્મળ પરબ્રહ્મરૂપ જ છે. આ સર્વ
દૃશ્યનું સ્વરૂપ જોળખવામાં આવે, તો તે નિર્મળ
બ્રહ્મરૂપ જ છે. અમ તત્ત્વવેતાની દૃષ્ટિમાં અજ્ઞાત
એવી બ્રહ્મ સિવાય કોઈ વસ્તુ જ નથી. હું હવે
પ્રચુદ્ધ થઈ ગયો છું અને મારી સર્વ પ્રકારની
અજ્ઞાનદૃષ્ટિઓ શાંત થઈ ગઈ છે. તેથી હું આ
ત્રણે લોકોને શાંત અને સર્વત્ર સમાનતાથી રહેલ
એવા ચિદાકાશરૂપ જ દેખું છું. સારી રીતે
જોળખવામાં આવે, તો આ સર્વ દેવળ બ્રહ્મ-
રૂપ જ છે. પ્રથમ મેં મારું સ્વરૂપ જોળખ્યું ન
હતું, તો પણ હું બ્રહ્મરૂપ જ હતો. હવે તો

× આ એકોત્રાણમાં સર્ગમાં શ્રીરામચંદ્રજી પ્રભો-
ધને લોધે કાણુ વારમાં અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રાનો ક્ષય થઈ
જવાથી સર્વ દૈત્યપ્રાણીઓ રહિત નિત્ય આત્મામાં
ની સ્થિતિ થવા વિશે વર્ણન કરે.

આત્મસ્વરૂપ ઝાળખાઈ છે અને હું તેમાં જ સ્થિર થઈ રહ્યો છું.^{૧૪} જેમ આકાશ શૂન્યતાના, સ્થામતાના અને એકતાના અધિષ્ઠાનરૂપ છે, તેમ નિર્વિકાર અને આભાસથી પણ રહિત એવું બ્રહ્મ જ જ્ઞાન-અજ્ઞાન ઇત્યાદિ સર્વ વસ્તુરૂપ છે. હું જ્ઞાનને લીધે નિર્વાણરૂપ જ થઈ રહ્યો છું, નિઃશંક થઈ રહ્યો છું, નિઃકામ થઈ રહ્યો છું, ચિત્તમાં નિર્વિક્ષેપ આત્મસુખને જ એકધારા પ્રવાહરૂપે ધારણ કરી રહ્યો છું અને નિરંતર યથાસ્થિત અનંત આત્મસ્વરૂપમાં જ હું સ્થિર થઈ રહ્યો છું. આમ પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલા હું સર્વના આત્મારૂપ બ્રહ્મની અંદર કેમ સ્થિત ન રાખું ? હું જ સર્વદા અનંત એવી સર્વ વસ્તુરૂપ છું. અથવા કશારૂપ નથી, પરંતુ અત્યંત શાંત છું. આ સર્વ કંઈ છે જ નહિ, સદૃશ એક હું જ છું; અથવા તો દેશ-કાળ આદિ આધારની અપ્રસિદ્ધિને લીધે હું ઈયાંય પણ નથી. અહો ! આ ઠેવી આચર્યકારક શાંતિ છે !^{૧૪-૧૬} જ કંઈ જાણવા યોગ્ય હતું તે મેં જાણ્યું. બીજા અવિવેકી-ઓને દુઃપ્રાપ્ત એવું મોક્ષસુખ પણ મેં મેળવ્યું. આ સમસ્ત વસ્તુઓના સમૂહ મારી દૃષ્ટિમાં ખિલકુલ જ નથી. છેવટના સાક્ષાત્કાર વડે પ્રયોધને ઉત્પન્ન કરનાર આત્મસ્વરૂપ મને ઝાળખાઈ છે અને તેને વિશે જન્મ-મરણ આદિ દુઃખોનું નામ પણ નથી.^{૧૭}

અધિગતમધિગમ્યં પ્રાપ્તમપ્રાપ્તમન્યૈર્ગતમિદમલમસ્તં વસ્તુજાતં સમસ્તમ્ । ઉદિતમુદિતવોષં તાદૃશં યત્ર મ્યૂયેસ્તમપસમુદયાનાં નામ નામાપિ નાસ્તિ ॥ ૧૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિશ્રાંતિકથન' એ નામનો સર્ગ ૧૯૩ મો સમાપ્ત

~~ સર્ગ ૧૯૪ મો ~~

રામનું પોતાના જ્ઞાન અનુસાર
ગુરુની પાસે કથન

॥ રામ ઉવાચ ॥

સર્વાત્મસર્વભાવેષુ યેન યેન યદા યદા ।

યથા માતિ સ્વયં વોષસ્તથાનુભવતિ સ્વયમ્ ॥૧॥

રામ બોલ્યા:-સર્વે જીવોના સર્વ ભાવોને વિષે જ્યારે જ્યારે જ જ ભોગના નિમિત્ત વડે સ્વયં પ્રકાશ ચિદાત્મા જવા જવા વિવર્તને ધારણ કરી લે છે, તેવા તેવા વિવર્તને પોતે નાના પ્રકારના ભોક્તારૂપ જીવોને આકારે અનુભવે છે. જેમ સૂક્ષ્મ એવાં નાના પ્રકારનાં રત્નોનાં કિરણો એક જ ઘરમાં ભેગાં મળ્યા છતાં બુદ્ધિ જ રહે છે, તેમ એક જ નિરવયવ બ્રહ્મની અંદર અનંત એવી સૃષ્ટિઓ ભેગી મળ્યા છતાં બુદ્ધિ જ રહે છે. કેમકે તે નિરવયવ બ્રહ્મની અંદર તાદાત્મ્યના અધ્યાસથી જ રહેલી છે.^{૧,૨} જેમ એક જ ઘરની અંદર નાના પ્રકારનાં રત્નોના ધાટો કિરણસમૂહ એકબીજાને સંકડાય ન થાય તેમ પ્રવેશ કરે છે અને ગતિ કરે છે, તેમ એક જ પરમાત્માની અંદર પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષ એવો જગતરૂપી કિરણસમૂહ એકબીજાને પરસ્પર સંકડાય ન થાય તેમ પ્રવેશ કરે છે અને ગતિ કરે છે.^૩ જેમ પ્રકાશતા એવા અનેક દીવાઓના અનુભવ કેટલાક દેખતા માણસોને થાય છે અને કેટલાક (અધિજ્ઞા) માણસોને નથી પણ થતો, તેમ આ આત્મપ્રકાશ વડે પ્રકાશિત એવી અનેક સૃષ્ટિઓના અનુભવ કેટલાકને (સમાન કર્મવાસના આદિને યોગે) પરસ્પર થાય છે અને કેટલાકને નથી પણ થતો.^૪ જેમ તરંગોના કીડા કરવાના સ્થાનરૂપ સમુદ્રને વિષે જળના પ્રત્યેક અવયવની

* આ એકસોચીરાણમાં સર્ગમાં આત્મતત્ત્વ વિષે, જ્યોત્સ્વ વિષે અને નિર્વાણસાધન વિષે શ્રીરામચંદ્ર પોતાના બોધને અનુસરી ગુરુને નિવેદન કરશે.

અંદર લવણ આદિ રસ રહેલ હોય છે, તેમ આ જગતને વિષે પ્રત્યેક પરમાણુની અંદર બધા દ્રશ્યપ્રપંચ રહ્યો છે. પરંતુ વસ્તુતાએ જોતાં સૃષ્ટિઆ પણ નથી અને તેનો કમ પણ નથી.^૫ જેમ પ્રત્યેક જળતા પરમાણુમાં જળપરમાણુનો રસ રહ્યો હોય છે, તેમ ચિદેકરસ પરમાત્માની અંદર સૃષ્ટિના આધારની પરંપરાઓ સર્વથા સર્વત્ર નિરંતર રહેલ છે. તેની સંખ્યા ગણવાને કાણુ સમર્થ થઈ શકે? જેમ કોઈ સ્થળે કે કોઈ કાળે શબ્દભેદ વિના અવયવીથી અવયવીપણું બિન્ન હોતું નથી, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર કલ્પાચેલ સૃષ્ટિ શબ્દભેદ વિના તેનાથી જુદી નથી.^૭ એક જ આત્મા માયા વડે અનંતરૂપ થઈ બળ્ય છે, તેથી તે જ પોતે જગતનું અધિષ્ઠાન છે. કારણના અભાવને લીધે તે ઉદય-અસ્તને પ્રાપ્ત થતો નથી.^૮ જેમ સૂર્યની પ્રભા ધટ-પટ આદિના પ્રકાશને (ઉજાસને) ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ સંસ્કૃતિરૂપે પ્રકાશતી ચૈતન્યશક્તિ બાણવા યોગ્ય વસ્તુનું અખંડ જ્ઞાન ઉત્પન્ન કરે છે; આમ છતાં તે અકર્તા છે.^૯ સર્વ વસ્તુઓની તૃણાનો ક્ષય થઈ બળ્ય છે એટલે તત્ત્વજ્ઞાન થાય છે. એ તત્ત્વજ્ઞાનથી દ્રશ્ય આધિત થઈ બળ્ય છે અને તૃણાની સમાપ્તિ આવી બળ્ય છે. આમ આત્મા પોતાની મેળે જ દેહ આદિ ક્ષણિક વસ્તુના તાદાત્મ્યના અંધાસથી રહિત થઈ બળ્ય છે. આવી નિર્વિક્ષેપ સ્થિતિને જ સમાધિરૂપ અને નિર્વાણરૂપ કહેવામાં આવે છે.^{૧૦} બુદ્ધિની જડ વૃત્તિ વડે બોધરૂપ આત્માનો બોધ (સાક્ષાત્કાર) થતો નથી. વળી આત્મા પોતે જ બોધરૂપ છે. તે બુદ્ધિ વડે જ બોધને પ્રાપ્ત થાય, એ વાત અસંભવિત હોવાથી બંધબેસતી નથી. વળી બોધરૂપ આત્મા પોતે જ કેમ બોધ્ય (પોતાના કર્મરૂપ) અને એટલે તે પક્ષ પણ અપટિત જોવા છે. એવા પ્રમુદ્ધ આત્મા પોતે જ બોધરૂપ છે અને અજ્ઞાનને યોગે તે સુપુષ્પિતા જેવી અવસ્થામાં રહ્યો

હોય છે. મધ્યાહ્ન સમયે જેમ બધું ઝાકળ ખસી બળ્ય છે, એટલે સૂર્યનો તડકો ખરાબર પ્રકાશે છે, તેમ અજ્ઞાનરૂપી ઝાકળ ખસી બળ્ય છે, એટલે દેશ-કાળ આદિના વસ્તુતાએ અભાવ છતાં તે પોતે પોતાની મેળે જ પ્રકાશી નીકળે છે. સર્વ લૌકિક અને પારલૌકિક કર્મરૂપની તૃણાથી રહિત થઈ ગયેલા અને પ્રયોધને લીધે શાંત ઇચ્છાવાળા થયેલા સત્યરૂપે ઇચ્છા કરતા નથી, તો પણ તેમને નિર્વાણની પ્રાપ્તિ થાય છે.^{૧૧-૧૩} મોહરૂપી નિદ્રામાંથી બચત થયેલો, આત્મામાં જ આરૂઢ થઈ રહેલો ધ્યાનાવસ્થિત અને પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવમાં જ કેવળ સ્થિર થઈ રહેલો તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ કયું મહણ કરતો નથી તેમ કરાનો ત્યાગ પાંચ કરતો નથી.^{૧૪} જીવનમુક્ત પુરુષ મનના મનન વડે યુક્ત હોય છે, તો પણ તેને કર્મયોગમાં આસક્તિ હોતી નથી. આથી તે મનના મનનથી અને માનથી રહિત જોવા થઈ રહે છે અને સર્વને યથાસ્થિતપણે સાક્ષીરૂપે જોવા કરે છે. તે લીલાની પેઠે પ્રકાશ આપતો હોવા છતાં નિષ્ક્રિય છે. જીવનમુક્ત પુરુષને સર્વત્ર સત્ય ચિન્માત્ર-તત્ત્વ જ સૃષ્ટિ-પ્રલય આદિરૂપ ભાસે છે. બ્યુત્થાન-દશામાં ચિન્માત્રતત્ત્વ જ તેને વિક્ષેપ જણાય છે અને સમાધિદશામાં તેને તે બ્રહ્મરૂપ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૫,૧૬} બ્યુત્થિત દશામાં કે સમાધિદશામાં રહ્યા છતાં જ પુરુષ ભેદભાવનાથી રહિત, બોધરૂપ અને સત્ય એવા સ્વરૂપાનુભવમાં જ સ્થિર થઈ રહે છે, તેમજ સર્વ દ્રશ્યને ઉદાસીન-પણાથી જુએ છે, તે જ શાંતિને મેળવે છે.^{૧૭} જેમ આકાશની શૂન્યતા વિના બીજી કંઈ જુદી સત્તા નથી, તેમ જગતના અનેક પદાર્થોના સમૂહની તેના વાસ્તવિક ચિન્માત્ર ભાવ વિના બીજી કશી વાસ્તવ સત્તા નથી.^{૧૮} વિશાળ બોધવાળા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષોને કેવળ અનંત બોધરૂપતા જ અવશેષ રહેલ અનુભવાય છે. તે બોધ પણ પોતાના સ્વરૂપમાં પરિણમને પ્રાપ્ત થઈ જઈને

અવલુપ્તપણાને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૯} અત્યંત શાંત જોવા જીવન-મુક્ત બ્રહ્માવત્માં વિશ્રાંતિ પામે છે. એ પછી જે કાંઈ પરમસત્તા અવશેષ રહે છે કિંવા નથી રહેતી તે વાણી વડે વર્ણવી શકાય તેવી નથી.^{૨૦} તે સત્તાસામાન્યની પરાકાષ્ઠા છે અને શુદ્ધ (નિરુપાધિક) ઈશ્વરચૈતન્યથી કાંઈ-ભિન્ન નથી. વળી તે અને આ સૃષ્ટિ પણ તે જ સત્તા-રૂપ છે. આમ સર્વ શાંત એવા અવિનાશી પર-બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૨૧} સ્વરૂપ, શીતળ, જ્ઞાનરૂપ અને તૃણાથી રહિત એવા નિર્વાણપદનો અનુભવ કરવા માટે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહેશ પણ એ સત્તાસામાન્યને જ ધરે છે. શુદ્ધ એવું ચૈતન્ય જ સર્વત્ર સર્વથા સર્વ કાળમાં સર્વ પદાર્થોને આધાર રહેલ જ છે. તે નિત્ય છે અને તેનો નાશ સંભવતો નથી. આ સંસાર અનેક સત્તાપોથી ભરપૂર છે અને નિર્વાણપદ અતિશીતળ છે. સંસાર અનુપમ દુઃખરૂપ છે, ત્યારે નિર્વાણપદ સર્વ દુઃખોને શાંત કરનાર હોવાથી અત્યંત શીતળ છે.^{૨૨-૨૪} બહાર નહિ દોતરેલી છતાં શિલાની અંદર રહેલ પૂતળીઓ જેમ કારીગરની બુદ્ધિમાં રફૂરે છે, તેમ આ અખંડિત બ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જગતને વેપે રફૂરે છે. જેમ જળાશયની અંદર રહેલા તરંગોનો સમૂહ તેમાં રફૂર્ય કરે છે, તેમ અવિનાશી ચિદ્રૂપતત્ત્વ પોતે જ અન્તમય આદિ કોષમાં તથા બ્રહ્માંડ-મંડળની અંદર અનેક દશ્ય આદિને આધારે થઈ જઈ રફૂરિત થાય છે.^{૨૫,૨૬} અજ્ઞાનરૂપ આવરણ વડે આત્મભાવ ઠંકાયેલ હોવાથી જડ જેવા બની ગયેલા, ચિદાકાશના બાણે કૃત્રિમ વેપ હોય તેવા જણાતા અને વિમક્ત નહિ છતાં વિમક્ત જેવા થઈ રહેલા, જે જ જીવોએ નિર્વિ-ભાગ આત્માની ભોગ તથા ભોક્ષ આદિના સંબંધમાં જેવી જેવી ભાવના ધણા લાંબા કાળ સુધી દૃઢ અગ્નિનિવેશથી કટ્ટપી લીધી હોય છે, તે તે જીવોને તેવી તેવી ભાવના પ્રમાણે અનુ-

ભવ થયો હોય છે.^{૨૭,૨૮} જેમ સ્વપ્નમાંથી જાગી ગયેલા પુરુષને પોતાના બંધનું સ્વપ્નમાં મૃત્યુ દે જીવન પ્રતીતિમાં આવે છે, તો પણ જગ્યા પછી તેમાં તેને સત્યતાની પ્રતીતિ થતી નથી, તેમ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષને દશ્યમાં સત્યપણાની ભ્રાંતિ થતી નથી.^{૨૯} જે કાંઈ આદૃશ્ય આદિ છે, તે સર્વ શાંત પરમાનંદમય પરબ્રહ્મરૂપ છે. આમ જે અંદર સમજવામાં આવે કે ભાવના કરવામાં આવે, તો પછી ભ્રમની ઉત્પત્તિ જ ઇચ્છાથી થાય? દેહના સંબંધથી અનુભવાતા ભોગો વિશે તથા તેના ઉપાયો વિશે જે યથાર્થ રીતે જ્ઞાનનો ઉદય થાય છે, તો સ્વપ્નની પેઠે જ વેરાગ્ય થાય છે.^{૩૦,૩૧} વેરાગ્યથી જ્ઞાનતી વૃદ્ધિ થાય છે અને જ્ઞાનથી વેરાગ્યની વૃદ્ધિ થાય છે. એ બન્ને લીંત અને તેના પરના પ્રકાશની પેઠે પરસ્પર એકબીજાને ઉપકારી છે.^{૩૨} જે જ્ઞાન વડે વેરાગ્ય થાય તે જ ખરું જ્ઞાન છે. ખાટી, જે વડે ધન, સ્ત્રી, પુત્ર આદિનો વધારો થતો રહે છે, તે તો જડતા જ વધી છે, એમ સમજવું.^{૩૩} તૃણાથી રહિત થઈ જવું, તે જ ખરું જ્ઞાન છે. ખાટી, જેમાં વિતૃણ-પાતુ (વેરાગ્ય) નથી, તે પાંડિત્ય તો મૂર્ખતા જ છે.^{૩૪} પરસ્પર વૃદ્ધિ પામેલાં જ્ઞાન અને વેગગ્ય વસ્તુતાએ અસત્ય જ છે. તેથી ચિત્રમાં આલેખેલ આગ્નિની પેઠે તે પોતાનું ધાપું કરી શકતાં નથી; માટે તે નહિ જેવાં જ છે, એમ માનવાનું નથી; કેમકે જ્ઞાનની તથા વેરાગ્યની નિરતિયય સંપત્તિ એ જ ભોક્ષ કહેવાય છે અને તેના અત્યંત શાંતપદમાં સ્થિતિ રાખનાર પુરુષને પ્રબી શોક કરવાનો સમય આવતો નથી.^{૩૫,૩૬} જે કાંઈ અણવાનું હતું તે સર્વ અણુયું, જે ઓડવાનું હતું તે ઓડ્યું, જે કરવાનું હતું તે કથું અને જે બેવાનું હતું તે સર્વ બેયું. જે કાંઈ છે, તે સર્વ શાંત, આદિરૂપ અને નિર્વિકાર એવા પરબ્રહ્મ-રૂપ જ છે.^{૩૭} આત્મારામ, (પોતાના આત્મા-માં જ રમી રહેલ) શાંત, તૃણાથી રહિત અને

નિરહંકાર એવા જીવન્મુક્ત પુરુષની સ્થિતિ આકાશના જેવી નિર્મળ તથા નિઃસંકલ્પ છે.^{૩૮} જેમ ઢાઈ પાંજરામાં પુરાયેલો સિંહ ઊભો થઈને પોતાના પુરુષાર્થથી પાંજરાને તોડી નાખે છે, તેમ હજારોમાંથી ઢાઈ પરાક્રમી વિરલ નર જ અત્યંત થઈ જઈને વાસનાઓની સમૂહરૂપી બાળ ને તોડી નાખે છે.^{૩૯} જેમ શરદ્કૃતમાં વાદળાં પોતાની મેળે જ શમી બળે છે, તેમ આત્મ-પ્રકાશને પ્રાપ્ત થયેલો શુદ્ધ અને અતરપ્રકાશવાળો તત્ત્વવૈજ્ઞાન્ય પુરુષ પોતાની મેળે જ શાંતિ પ્રાપ્ત છે. જેણે બાળવાનું બાળી લીધું છે, જે સંકલ્પથી રહિત થઈ ગયો છે, જેનું હૃદય સંકલ્પોનું ઉલ્લંઘન કરી રહ્યું છે અને જે વાસનાથી પણ રહિત છે, એવો જીવન્મુક્ત પુરુષ પવનની પેઠે નિઃસંગપણે વ્યવહાર કર્યો કરે છે; અથવા તો વ્યવહાર ન કરતાં સમાધિમાં જ વિશ્રાંત થઈ રહે છે.^{૪૦, ૪૧} વસ્તુમાત્રમાં રહેલા શુદ્ધ તત્ત્વનું મનન કરવાથી આ સર્વ દૃશ્ય પ્રાતિમાત્ર છે એવો જે સ્થિર નિશ્ચય યાય છે, એ નિશ્ચયપૂર્વક સર્વે આકાશની પેઠે નિર્લેપ રહેવું અને વાસનાથી રહિત એવી સ્થિતિ રાખવી એ જ મોક્ષદશાની સ્થિતિ છે.^{૪૨} શુદ્ધ અતઃકરણવાળા પુરુષને વિષે વાસનાક્ષયનો ઉદય યાય છે, આ સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે એમ સમજવામાં આવે છે અને નિર્વાણમાં જ સ્થિર યુદ્ધિ થઈ બળે છે, એટલે અનંત એવી 'મોક્ષ' નામથી ઓળખાતી ઉત્તમ શાંતિ પોતાની મેળે જ ઉદય પામે છે.^{૪૩}

નિર્વાસને માવ ઉદારમત્તે વ્રહ્માસિલં દૃશ્ય-મિતિ પ્રવુદ્ધે । સ્થિરૈર્કનિર્વાણમતાવનન્તો મોક્ષ-મિધાનઃ પ્રશમોઽમ્યુદેવિ ॥ ૪૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'રામવિશ્વાત્મ્યુપ-ગમ' એ નામનો સર્ગ ૧૯૪ માં સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૧૯૫ મો — ૭

જીવન્મુક્ત દશામાં સ્થિર થવા વિષે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

અહો નુ સંપ્રવુદ્ધોઽસિ રાઘવાઘવિષાતિની ।

વામિયં તવ સંપન્ના પ્રવુદ્ધેષ્વવહાસિની ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ—અહો રામચંદ્રજી ! હવે

તમે પ્રયુક્ત થયા છો. આ તમારી વાણી અવિ-વેષી પુરુષોનાં પાપોને દૂર કરનારી છે, તેમજ પ્રયુક્ત પુરુષોને હર્ષ ઉપજતી કાંઈક આનંદપૂર્વક હાસ્ય ઉત્પન્ન કરનારી છે.^૧ આ જગત અસત્ય જ છે, છતાં ભાસ્યા કરે છે. સંકલ્પનો ક્ષય થતાં તે શાંત થઈ બળે છે. એ જ શાંતિ છે, નિર્વાણ પણ એ જ છે અને ખરે પરમાર્થ પણ એ જ છે.^૨ કલ્પના અને અકલ્પના (નિર્વિકલ્પભાવ) એ બન્ને પરબ્રહ્મનાં જ રૂપ છે, બીજાનાં નથી. જેમ પવનમાં ચપળતા અને સ્થિરતા બન્ને રહ્યાં હોય છે, તેમ તે બન્ને બ્રહ્મની અંદર રહેલ છે. તો તેમાં દિત્ત-એકત્વ વળી ક્યાંથી હોય? શાંતિમાં (સમાધિમાં) અથવા વ્યવહારમાં પ્રયુક્ત પુરુષની શિલાના ગર્ભની પેઠે જે નિર્વિક્ષેપ સ્થિતિ રહે છે, તે જ નિર્મળ મુક્તતા કહેવાય છે.^૩ હે રામચંદ્રજી ! અમે સમાધિમાં અને વ્યવહારમાં એ જ નિષ્પાપ પદમાં રહીને આ જ પ્રમાણે સમાનતાથી રક્ષા કરીએ છીએ.^૪ વ્યવહારમાં રક્ષા છતાં પણ શાંત અને પ્રયુક્ત બ્રહ્મા, વિશ્વ, મહેશ આદિ જીવન્મુક્તો પણ નિરંતર એ જ પદમાં સ્થિત થઈ રહેલ છે.^૫ અમે શિલાના ગર્ભની પેઠે નિર્વિક્ષેપ સ્થિતિમાં છીએ અને પ્રયુક્ત છીએ. અમારી એ નિર્વિકાર સ્થિતિનું અવલંબન કરી તમે પણ આજથી એ જીવન્મુક્તિમાં પૂર્ણ

* આ એકસોપચાલુમાં ચર્મના શારામચંદ્ર છે જે પોતે પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ છે, તેમનાં ઉત્તમ વચ્ચેના સાંભળી, તેમની પ્રશંસા કરી, પાઠી પરીક્ષા કરવા માટે યુરુ વનિજી કેટલાક પ્રશ્નો પૂછે અને શીરામચંદ્ર તેનું સમાધાન કરે.

સ્થિરતાને પ્રાપ્ત થઈને રહેા.^૭

રામ બોલ્યા:-આ જગત મિથ્યા છે. તે પ્રલ્હની અંદર ઉત્પન્ન થયેલ જ નથી. તેની બુદ્ધિ સત્તા નથી. તે આરભથી રહિત અને નિરાકાર છે, છતાં તે (અનિર્વચનીય માયા વડે) ભાસ્યા કરે છે.^૮ તે ઝાંઝનાના જળની પેઠે કેવળ મિથ્યા ભ્રમરૂપ છે. તરંગ અને ચકરીઓના પાણીમાં થનારા કંપની પેઠે તે કંપ્યા કરે છે. સુવર્ણમાં ભિન્નરૂપે ભાસતાં કંકણ આદિ આભુષણોની પેઠે તે પ્રલ્હમાં અજ્ઞાનથી જ ભિન્નરૂપે ભાસે છે. સ્વપ્નમાં તથા સંકલ્પસૃષ્ટિમાં ખડા થઈ ગયેલા પર્વતની પેઠે તે મનોભય તથા આભાસરૂપ છે.^૯

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જે તમે બરાબર પ્રમાણને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હો, તો હું તમને આ પૂછું છું. તમે તમારા પોતાના બોધની વૃદ્ધિને માટે મારા સંશયને દૂર કરો.^{૧૦} આમ, આ જગતરૂપી આભાસ નિત્ય અનુભવમાં આવતાં છતાં, અતિ સ્પષ્ટપણે દેખાતાં છતાં અને પ્રત્યક્ષ હોવાથી આથે ચઢાવી લેવા પડે એવો હોવા છતાં કેમ નથી (કેમ મિથ્યા છે)?^{૧૧}

રામ બોલ્યા:-આ પ્રપંચ કોઈ પણ દેશ-કાળમાં થયેલ જ નથી; અને તેને લીધે વંધ્યાના પુત્ર જેવા આ મિથ્યા પ્રપંચની સત્તા ભ્રમરૂપ જ છે.^{૧૨} આ જગતરૂપી બ્રાહ્મિનું કયું કારણ છે કે તેથી તે ઉત્પન્ન થાય? ક્યાંય પણ કારણ વિના કાંઈ સંભવતું નથી.^{૧૩} નિર્વિકાર, અજર અને અમર તત્ત્વ ક્યાંય પણ, કોઈ પ્રકારે, કશાનું કારણ સંભવતું નથી. વળી, પૂર્વાવસ્થાનો ક્ષય થયા સિવાય બીજું કાંઈ વિકારવાળું અહીં પ્રસિદ્ધરૂપે જણાતું નથી.^{૧૪} નામ-રૂપથી રહિત પ્રલ્હ જ માયાના યોગથી વિવર્તરૂપે જગતના કારણરૂપ છે, એમ માનવામાં આવે, તો પછી જગતનાં નામ-રૂપોની પ્રતીતિ ક્યાં યથાર્થરૂપે રહી? અને શી રીતે તથા કેને તે સત્યરૂપ ભાસે?^{૧૫} તેથી અવલ્ય એવા શાંત પરમપદની અંદર

હિરણ્યગર્ભ એવા નામનું પ્રથમ ચૈતન્ય કેટલાક ઘણા લાંબા (બે પરાક્) કાળ સુધી વિવર્તરૂપે આતિવાહિક દેહને ધારણ કરે છે અને તે જ જગતની બ્રાહ્મિને છેવટ વિષય હોય એમ લાગે છે.^{૧૬} જમ આપ સ્વપ્નની અંદર એક ક્ષણને સંવત્સરરૂપ અનુભવો છો, તેમ પ્રથમ ચૈતન્ય (હિરણ્યગર્ભ) એક ક્ષણની અંદર સંવત્સર આદિ કાળના ભ્રમને અનુભવે છે; તેમજ તેની અંદર પછી કાકતાલીયની પેઠે ચંદ્ર, સૂર્ય આદિને પણ દ્રષ્ટે છે. જનું શરીર સંકલ્પોથી બંધાય છે, તેવા આદિ-ચૈતન્ય (હિરણ્યગર્ભ)ને આ જગત પોતાની મેળે દેશ-કાળ-ક્રિયા આદિ સાથે ચિદાકાશની અંદર અત્યંત સ્ફુટરૂપે ભાસ્યા કરે છે.^{૧૭} પછી તે મિથ્યારૂપે ખડા થઈ ગયેલ જગતની અંદર તે મિથ્યાપુરુષ મિથ્યારૂપે જ તેની ક્રિયાઓ કરે છે અને પરિવર્તન પામ્યા કરે છે.^{૧૮} તે પોતે જ વ્યથિજીવરૂપ બનીને નીચેના લોકમાંથી ઉપરના લોકમાં બળે છે અને ઉપરના લોકમાંથી નીચેના લોકમાં આવે છે. કાકતાલીયની પેઠે તેના સંકલ્પની પ્રથમ પ્રમાણે આજપર્યંત જે એક જ સ્થિતિ રહી હોત, તો કલ્પિત એવાં અનંત સાધનોવાળા પદાર્થોના અનર્થોના સંભ્રમ પણ તે જ પ્રમાણે સ્થિતિને ધારણ કરી રહ્યો હોત.^{૧૯} શિક્ષા કામિનીરૂપ થઈ જઈને વંધ્યાપુત્રરૂપી પોતાના પતિના કપાળમાં આકાશના ચૂર્ણ વડે તિલક કરે છે અને અત્યંત શોભાને ઉત્પન્ન કરે છે, એ વાત જમ મિથ્યા છે, તેમ આ જગત પણ મિથ્યા છે. એ જગત કેવળ નિઃકલ્પમાત્ર જ ખડું થઈ ગયેલ છે.^{૨૦} અથવા અધિષ્ઠાનદેવિથી ઝોઈ એ તો આ સત્ય જ છે. કેમકે મિથ્યાપણું વળી તેમાં ક્યાંથી હોય? અથવા તો તેનું મિથ્યાપણું પણ નથી અને સત્યપણું પણ નથી; પરંતુ જન્મ આદિ વિકારથી રહિત પરમતત્ત્વ જ અનિર્વચનીયપણે સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૨૧} આ જગત આકાશના ગર્ભ જેવું સ્વરૂપ છે, શિક્ષાના ગર્ભ જેવું

એકરસ છે, પાપાણુમૌનના જેવું શાંત નિર્વિકલ્પ છે અને પ્રજ્ઞરૂપ હોવાથી અવિનાશી છે.^{૨૪} વિરાટરૂપ આતિવાહિક દેહ ચિન્માત્ર છે. છતાં ચિદાત્માના સર્વોત્તમાવ વિષેના માયિક સંકલ્પથી તે સર્વને આકારે યદ્ય રહેલ છે. તેની અંદર ભાવનાના બળથી ચિદાકાશના વિવર્તરૂપે જ કાંઈ સ્ફુર્તિ થીકે છે, તે જ જગતરૂપે ભાસે છે. આમ શાંત, અત્યંત સમાનપણે સર્વત્ર વિસ્તરી રહેલ, અનાદિ અને અનંત એવું ચિદાકાશ જ છે. અહીં જગતની વાત જ ક્યાં છે? જમ જળની અંદર તરંગોના ઊછળવાથી તથા બેસી જવાથી જળના સ્વભાવમાં કાંઈ ફેરફાર થતો નથી, તેમ જ પરબ્રહ્મની અંદર બુદ્ધિ જણાતા ભાવ-અભાવ વડે કાંઈ તેના પોતાના સ્વરૂપમાં ફેરફાર થતો નથી. જળની અંદર જમ જળખિંડુ એકરસપણે મળી જાય છે, તેમ એ શુદ્ધ પરમપદની અંદર ભૂત-ભવિષ્યને જણનાર ઠેટલાક વિવેકી પુરુષો એકરસપણે હીન થઈ જાય છે.^{૨૫-૨૮} અણુ પર-બ્રહ્મનો કોઈ વેષ હોય, અથવા કાર્ય હોય, અથવા કોઈ અવયવ હોય, તેમ આ જગત બ્રહ્મની અંદર ભાસે છે. એ નિર્મળ શાંતપદની અંદર જગત કે તેની ક્રિયાઓ સંભવતાં નથી.^{૨૯} સ્વમંતુ સ્વમ્મપણું જણાયા પછી, દરયનું બ્રહ્મપણું જણાયા પછી અને ગ્રંજવાના જળનું જીપ્સરમાત્ર પણ જણાયા પછી દાણ તેમાં સત્ત્વપણાની ભાવના બાધે!^{૩૦} બ્રાહ્મણ જમ મદ્યના માધુર્યને જણતો નથી, તેમ જ અવિવેકી પુરુષ જીવન્મુક્ત પુરુષતા પરમાર્થવસ્તુ સંબંધી ચમત્કારને અંતઃકરણમાં અનુભવ થયા વિના અહીં ચક્રો નથી. પ્રમુદ્ધ પુરુષ પરમાર્થરૂપ ચમત્કારને પોતાની અંદર અનુભવે છે, પણ તે બીજા અપવિત્ર પ્રપચના ભોજનરસને જણતો નથી.^{૩૧} મનુષ્ય જ પોતાના બહિર્મુખ થયેલા મનને રોષી રોષીને તેને સમાધિમાં સ્થિર કરે છે અને જો આત્માના પાતુ અવલોકન કરે છે, તો તે શાંત અને

નિત્યમુક્ત એવા સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ રહે છે.^{૩૨} વસિષ્ઠ બોલ્યા:-બીજાકુરની પેઠે દરખ ધારણરૂપ એવા બ્રહ્મની અંદર રહેલ છે. તો સૃષ્ટિ આદિની સત્તા અહીં શા માટે ન થઈ?^{૩૩} રામ બોલ્યા:-અંકુર બીજની અંદર અંકુરરૂપે રહેલો એવામાં આવતો નથી, પણ બીજની અંદર તેની જ સૂક્ષ્મ સત્તા રહી છે, તે તો બીજરૂપ જ છે.^{૩૪} બ્રહ્મની અંદર જગત તો જગતરૂપે જ પ્રતીતિમાં આવે છે, તેથી બીજાકુરનું દૃષ્ટાંત અહીં અસંગત છે. વળી સર્વદા (પ્રલયકાળ આદિમાં પણ) તે આવું જ રહેતું હોય, તો તે બ્રહ્મરૂપ જ છે; કેમકે બ્રહ્મ અવિકારી છે.^{૩૫} નિર્વિકાર વસ્તુમાંથી સવિકાર વસ્તુ અને નિરાકાર વસ્તુમાંથી સાકાર વસ્તુ પ્રકટરૂપે ઉદય પામે, એવું ક્યાંય અમે દીઠું કે સાંભળ્યું નથી જ.^{૩૬} જમ એક પરમાણુની અંદર અનેક મેરુઓની સ્થિતિ અસંભવિત છે, તેમ નિરાકાર પરબ્રહ્મની અંદર આ સાકાર દરયની સ્થિતિ સંભવતી નથી.^{૩૭} સંપુટમાં જમ રત્ન રહે છે, તેમ નિરાકાર બ્રહ્મની અંદર આ મહદ્ આકારવાણું જગત રહ્યું છે, એ વાત ઉન્મત્તના વચન જોવી છે.^{૩૮} શાંત એવું પરબ્રહ્મ આ સાકાર દરયનો આધાર છે, એ વાત પણ ઘટતી નથી; કેમકે સાકાર વસ્તુનું અવિનાશીપણું ક્યાં દેખાય છે?^{૩૯} અપૂર્વ અને સ્વમની પેઠે રૂઢ થઈ રહેલા આકારોને લીધે બોધમય બુદ્ધિ જ ક્ષણિક આકારને ધારણ કરી લે છે, એવી બૌદ્ધોની કલ્પના પણ અહીં ઘટતી નથી. સૃષ્ટિનો જ અનુભવ થાય છે એ કોઈ અપૂર્વ (લોહિતર) સ્વમ છે; કેમકે તેમાં પ્રથમ નહિ અનુભવેલ વસ્તુ પણ અનુભવમાં આવે છે અને સ્વમમાં તો બ્યતતમાં અનુભવેલ અર્થ જ સંસ્કારરૂપે અંતઃકરણમાં રહી અવ્યસ્ત વિષયની પેઠે દેખાય છે.^{૪૦-૪૧} બ્યતત છે તે જ સ્વમ છે, એ વાત પણ અહીં ઘટતી નથી; કેમકે જો તેમ હોય, તો સ્વમમાં મરી ગયેલો અને સ્મયાનમાં લઈ જઈ

બાળી નાખેલો પુરુષ પ્રાતઃકાળમાં ક્રમ જોવામાં આવે છે.^{૪૨} સ્થૂલશરીરથી રહિત થયેલને સ્વમ જોવામાં આવતું નથી; માટે અશરીર જોવા આત્મામાં સ્વમ આદિ અવસ્થાનો આરોપ કરવો અઘટિત છે. આવી વાત પણ કાંઈ ચોખ્ખી નથી; ક્રમકે પિશાચ આદિ સંભવે છે અને તેની સ્વમ-વત્ સ્થિતિ પણ અનુભવમાં આવે છે.^{૪૩} આ સ્વમના જોવો આભાસ ચિદાત્માની અંદર વિવર્ત-રૂપે રહેલ છે. નિરાકાર પરમાત્મા પોતાના વિવર્તરૂપે પ્રસરી રહેલા સૃષ્ટિ આદિ નાના પ્રકારના આકારથી રહ્યા છે.^{૪૪} સ્વમમાં આત્માની અંદર સાક્ષીચેતન્ય જ શેલ આદિરૂપે વિવર્ત-ભાવથી થઈ રહે છે, તેમ પરમાત્મામાં વિવર્તરૂપે જગતની સ્થિતિ છે. પ્રત્યેક ચેતન્ય સર્વ બંધથી રહિત બ્રહ્મરૂપ જ છે અને સ્વમતુલ્ય આ પ્રપંચ અજ્ઞાનથી જ થયેલ છે, એવો સિદ્ધાંત દૃઢ સમ-બંધે જાય તેમજ વાસ્તવ આત્મસ્વરૂપ જોળખાઈ જાય, એટલે જગતનું અસ્તિત્વ કે નાસ્તિત્વ (ભાવ કે અભાવ) એ કશું અનુભવાતું નથી; સારે અનુ-ભવ કરનાર કે અનુભવના ક્રમ એ પણ કાંઈ જણાતું નથી. પ્રમુદ્ધ અવસ્થામાં તો કશોનો અનુભવ જ થતો નથી અને અપ્રમુદ્ધ દશામાં પણ આ સર્વ અનિર્વચનીયરૂપ પ્રતીતિમાં આવે છે. તે પોતાના અનુભવ વડે જણાય છે અને સદ્રૂપ તથા અસ-દ્રૂપ ભાસે છે.^{૪૫-૪૭} સર્વશક્તિમાન પરમતત્ત્વની અંદર ભાવો અભાવરૂપે અને અભાવો ભાવરૂપે સર્વથા સર્વદા ભાસતા રહે છે.^{૪૮} બ્રહ્મ બ્રહ્મની અંદર જગતને આકારે વૃદ્ધિ પામે છે અને ચિદાકાશ ચિદાકાશની અંદર જગતરૂપે વિસ્તાર પામે છે; પણ વસ્તુતાએ જોતાં ચિદાકાશમાં જગ-તને આકારે વૃદ્ધિ થવી સંભવતી જ નથી.^{૪૯} આ હું અને દ્રષ્ટા, દરય તથા દર્શનરૂપે દેખાતો આ દરયબ્રમ શાંત ચિદાકાશનો જ વિસ્તાર છે; તેમાં લીંત આદિ સ્થૂલ આકાર સંભવતો નથી.^{૫૦} જમ પોતાનું કદેપેલું સંકલ્પનગર

સત્ય નથી, તેમ જ તેમાંનું લીંત આદિ પણ કાંઈ સત્ય હોતું નથી. તે જ પ્રમાણે આ જગત વિષે સમજવાનું છે. માત્ર એક નિર્વિ-કાર શાંત પરબ્રહ્મ સત્ય છે.^{૫૧} આ સર્વ અખંડિત, પૂર્ણ, પરમશાંત, નિર્વિકલ્પ, નિરા-ભાસ, અનાદિ, અનંત અને સ્ફૂર્તથી રહિત એવો બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૫૨} મારું પોતાનું સ્વરૂપ જન્મ-મરણથી રહિત છે, શાંત છે, આદિ-અંત વિનાનું છે, ઉપાધિથી રહિત છે અને નિરાકાર છે, તેને મેં બરાબર જોળખી લીધું છે.^{૫૩} જ જીવચેતન્ય અંદર પ્રકાશી રહેલ છે, તે જ વાક્ય-ભાવને પ્રાપ્ત થાય છે; ક્રમકે જ પૃથ્વીમાં લીન હોય તે જ અંકુરભાવને ધારણ કરે છે.^{૫૪} હું શુદ્ધ જ્ઞાનમય એક આત્મારૂપ છું અને દ્વિત્વ-એકત્વ આદિથી રહિત છું, તે હું દ્વિત્વ-એકત્વ આદિની કાંઈ પણ કલ્પનાને બિલકુલ સમજતો જ નથી. આ સર્વ પુરુષો જીવતા છતાં મારી દષ્ટિમાં બ્રહ્મમાત્ર હોવાથી નિલસ્રુત છે, મૌન-વાળા છે, સર્વ આરંભથી રહિત છે અને આકાશ-માં રહેલા શન્યભાવની પેઠે તે બ્રહ્મમાં અભિન્ન-રૂપે રહ્યા છે.^{૫૫-૫૭} જગત ત્વચા આદિ ઇન્દ્રિયો વડે અનુભવમાં આવે છે, તેથી મોટા આરંભવાળું જણાય છે અને વિલક્ષણ છે. આમ છતાં પણ લીંતમાં આલેખેલ ચિત્રની પેઠે તે આભાસમાત્ર છે, મનોરાજ્યની પેઠે ખડું થઈ ગયેલ છે અને અનિર્વચનીય છે.^{૫૮} તે પર્વતમાંથી ઢોતરેલી પ્રતિમાના જેવું છે. જાણે કાંઈ કયામાં વણન કરાતું હોય, જાણે આકાશની અંદર ચંદ્રાસુર-ની રચેલી માયા હોય અને જાણે કાંઈ સ્વમ જ ખડું થઈ ગયું હોય, તેવું આ જગત છે.^{૫૯} સૃષ્ટિના આદિકાળમાં આ જગત સ્વમની પેઠે જ અવલંબન વિના નિરવયવરૂપે ભાસે છે, તો પછી તેનો સત્યતા કેવી હોય?^{૬૦} આ જગત અવિ-વેદીઓની દષ્ટિમાં સત્ય છે, જિવેદીની દષ્ટિમાં તે અ-ચિથા છે, બ્રહ્મેત્તાની દષ્ટિમાં તે અ-

અને શાંત પુરુષની અદર કમે કરી તે શાંત થઈ
જઈ સુન્ધરપ જ પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૧૦} તત્ત્વજ્ઞ
પુરુષની દૃષ્ટિમાં સ્થાવર-જંગમ સહિત આ સર્વ
ભાષા અને હું, તમે વગેરે સર્વ જગત ચિદાકાશ-
રૂપ જ છે.^{૧૧} હું ચિદાકાશરૂપ છું, તમે ચિદાકાશ-
રૂપ છો, જગત ચિદાકાશરૂપ છે અને આકાશ
પણ ચિદાકાશરૂપ છે; માટે તમે ચિદાકાશની સાથે
એકતાને પ્રાપ્ત થઈ ચિદાકાશરૂપ બની બન્યો.^{૧૨}
તમે ચિદાકાશરૂપ થઈ ગયા છો તેથી પુરુષોમાં
શ્રેષ્ઠ છો, તમે સ્વરૂપજ્ઞાન વડે આકાશના જેવા
સર્વના આત્મારૂપ છો, તમે આકાશ જેવા
નિર્વિકાર છો અને પૂર્ણ આનંદરૂપ એવા બ્રહ્મ-
થી આભિન્ન છો. આમ સમજી હું તમને વંદન
કરું છું.^{૧૩} આ જગત ચિદરૂપ હોવાથી ચિદાકાશ
માંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે તથા પાછું તેમાં જ
તે હાય પામી બળે છે. વળી તે કારણ વિના જ
ખડું થઈ ગયેલ હોવાથી નિર્મળ ચિદાકાશરૂપ જ
છે.^{૧૪} સર્વ પદથી અતીત અને સર્વ શાસ્ત્રની
યુક્તિઓનું પણ ઉદ્દેશ્ય કરી રહેલ એવા તે
નિર્દ્વંદ્વપદનો આશ્રય કરી તમે પણ ચિદાકાશ
રૂપ જ થઈ રહ્યા છો.^{૧૫} હું પણ નથી, જગત
પણ નથી, હાથ-પગ આદિ અવયવો પણ નથી
અને ઘટ-પટ આદિ પદાર્થો પણ નથી; પરંતુ
સર્વ આકાશ જેવા સ્વચ્છ સૂક્ષ્મ ચિદાકાશરૂપ
છે.^{૧૬} આ જ મેં તમને સર્વ વસ્તુઓનો નિષેધ
ખતાવ્યો છે, તે તાર્કિક આદિ વાદીઓને નિંદા
કરના યોગ્ય જણાઈ રહ્યે થશે નહિ; તો પણ
આત્મજ્ઞાનને ઇચ્છનાર વિવેકી પરીક્ષકોની સલા-
માં આ વિચાર ગ્રજાથી જોડે તેવો છે.^{૧૭} સર્વ
પદાર્થોને નિષેધ છેવટ કાષ્ઠમૌન ઉત્પન્ન કરનાર
છે, તેથી તેનો વિવાદ કરવામાં આવતો નથી;
કેમકે વિવાદથી નિર્ણય એવા આત્માનો પરિચય
થતો નથી, એટલે તેમાંથી આત્મજ્ઞાન થવું
સંભવત નથી.^{૧૮} જ. પ્રત્યક્ષ આદિ પ્રમાણો વડે
અગમ્ય છે, ચિદ્રૂપ રહિત છે અને પોતાના

અનુભવ વડે જ જણાય તેવું છે, તે બ્રહ્મ વિવાદો
વડે શી રીતે મળે? સર્વ શાસ્ત્રમેદના અર્થને
ઉલ્લંઘી રહેલ, ચિદ્રૂપથી રહિત, સ્વચ્છ, એક,
જન્મ આદિ વિકારથી રહિત, અનુભવરૂપ,
નામરૂપથી રહિત, સર્વના આદિરૂપ અને સંજ્ઞા-
ઓની કલ્પનાથી પણ રહિત એવું શુદ્ધ એક ચિદા-
કાશ જ અહીં છે, બીજું કશું નથી; માટે તેમાં બીજા
દરજા આદિ નિરૂપયોગી મેલની શંકા રાખવાનું
કાંઈ જ પ્રયોજન નથી.^{૧૯}

સર્વાંગમાર્થસમતીતમચિદ્દમચ્છમાકાશમેક-
મજમાદ્યમનામરૂપમ્ । શુદ્ધં ચિદાત્મકમિદાસ્ય-
નુમૃતિમાત્રં શાંતાભિધાનકલનં મલશંકયાલમ્ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'બોધપ્રકાશીકરણ'
એ નામનો સર્ગ ૧૯૫ મો સમાપ્ત

~ સર્ગ ૧૯૬ મો ~

કાવડિયાઓનું આખ્યાન

॥ વાલ્મીકિરવાચ ॥

एवमुक्त्वा महाबुद्धे रामो राजीवलोचनः ।

મુહૂર્તમાત્રં વિશમ્ય તૂર્ણીં સ્યિત્વા પરે પદે ॥૧॥

વાલ્મીકિ ઓલ્યા:—હે મહાબુદ્ધિશાળી !

કમળના જેવાં સુંદર નેત્રવાળા શ્રીરામચદ્રજી

ઉપર પ્રભાણે કહી, મુહૂર્તમાત્ર વિશ્રાંત થયા અને

મૌનપણે પરમપદમાં સ્થિર થઈ ગયા. આમ, તે

પરમ વૃષ્ટિ પામ્યા અને પરમાત્મામાં વિશ્રાંતિ

પામ્યા. હવે, તે પોતે સર્વ જાણતા હતા, છતાં

લીલા વડે વસિષ્ઠ સુનિને ફરી વાર પૂછના લાગ્યા.

રામ ઓલ્યા:—સંયત્રૂપી વાદ્યોને વિષેરી

નાખવામાં ચરદજીતુના જેવા હે મહાસમર્થ

ભગવાન સુનીધર ! હમણાં મારા ચિત્તમાં આ

* આ એકોગ-વૃદ્ધા મર્ગમાં ગુરુ-ચાત્ર આદિ

ઉપાય વડે જે રીતે બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ થાય, તે રીતે

લાકડાની કાચ ઉપાડનાર કાવડિયાના આખ્યાન વડે

સંક્ષેપથી વર્ણન કરવામાં આવશે.

એક કામળ સંયમ ઉત્પન્ન થયો છે કે, સંસાર-
રૂપી મહાસાગરમાંથી તારનારું આ મહાજ્ઞાન
સમસ્ત વાગ્જ્ઞાનનું ઉદ્ભવન કરીને (વાણીથી
બહાર) રહેલ છે.^{૧૪} હે માન આપનાર ! આ
જ સત્ય બ્રહ્મ નિશ્ચયથી ચિદરૂપ જ છે, તેના
સ્વરૂપનું મોટા પુરુષો પણ વાણી વડે ક્યન કરી
શકતા નથી.^{૧૫} તે સર્વ સંકલ્પથી રહિત છે, પરમ
જાણવા યોગ્ય આત્મસ્વરૂપ છે, માત્ર તુર્ય અવસ્થા
વડે જ જણાય છે અને તે દુર્ગમપણાને પ્રાપ્તિ
યર્થ રહેલ છે.^{૧૬} એ નિર્વિકલ્પ બ્રહ્મ, પ્રતિયોગીત્વ
વ્યવરોધક અને સંખ્યા ઇત્યાદિ ભેદને ઇષ્ટજનાર
પુરુષોને સવિકલ્પ તથા બોધ કરવાને અસમર્થ
એવાં શાસ્ત્રોનાં વચનો વડે શી રીતે મળી શકે!^{૧૭}
શાસ્ત્રોમાં અનેક પ્રકારના દલ વિકલ્પો અને શબ્દો
આદિ રહેલ છે, એ શાસ્ત્રોથી કાંઈ જ્ઞાનનો લાભ
અતો નથી; તો પછી અનેક વિકલ્પ આદિ ભ્રાંતિ-
પરંપરામાં ભટકાવા માટે શુરુ તથા શાસ્ત્ર આદિ-
ની કલ્પના શા સાર કરવામાં આવે છે?^{૧૮} હે
વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ મહારાજ ! તત્ત્વજ્ઞાન થવામાં
શુરુ તથા શાસ્ત્ર આદિ કારણરૂપ છે કે નથી ?
આ વિષયમાં આપ એક નિશ્ચય કહો.

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે મહાબાહુ ! તમે કહો
છો તેમ શાસ્ત્ર કાંઈ જ્ઞાનનું કારણ નથી; કેમકે શાસ્ત્ર
અનેક પ્રકારની શબ્દરચનાઓ વડે રચાયેલ છે
અને પરમપદ એવા નામથી રહિત છે.^{૧૯} છતાં,
હે રામચંદ્રજી ! એ શાસ્ત્રાદિ કેવી રીતે ઉત્તમ બોધ
(જ્ઞાન) આપે છે, તે વિષે હું તમને સક્ષેપથી કહું
છું.^{૨૦} ઠાઈએક ઠેકાણે ઘણા લાંબા કાળથી
શૂદ્ર અતિના દુર્ભાગી કાવડિયાઓ હતા. ઝીંમ-
કતુ વડે જન્મ જૂનાં ઝાડો મુકાર્ય બંધ છે,
તેમ તેઓ દુઃખ વડે દુષ્ણા યર્થ ગયા હતા.^{૨૧}
તેઓ અટળ ગરીબાર્થમાં હતા, તેથી ફાટીતૂટી
ગોદડીઓથી કામ ચલાવતા હતા. પરિણામે

- અભાવ (યો યસ્યામાયઃ ન તસ્ય પ્રતિ-
ચેત્સી. —આપસાસ્ત્ર.)

જન્મ તજાવ ફાટી જતાં પાણી બહાર નીકળી
બંધ એટલે તેની અંદરનાં કમળો કરમાઈ બંધ,
તેમ તેમનાં મુખ અને દૃઢ્ય કરમાઈને દીન
બની ગયાં હતાં.^{૨૨} દરિદ્રતાથી સળગી રહેલા
એ કાવડિયાઓ પોતાના જીવિતને માટે વિચાર
કરવા લાગ્યા કે, 'કઈ યુક્તિથી આપણે પેટ
ભરીએ ?'^{૨૩} એમ વિચાર કરી દૈવયોગે તેમણે
નિર્ણય કર્યો કે, 'શેષ સાંજ સુધી મહેનત કરી
લાકડાં મેળવવાં અને તેમનો ભારો વેચી આપણે
આપણું પેટિયું કાઢવું.'^{૨૪} આવો નિશ્ચય કરી
તેઓ લાકડાં માટે જંગલમાં જવા માંડ્યા. કેમકે
જ યુક્તિ વડે જીવિકા ચાલે છે, તે જ યુક્તિ
આપઠાળમાં શોભા આપે છે. એ પ્રમાણે તેઓ
પ્રતિદિન જંગલમાં જઈ, લાકડાંઓ લાવી, તેને
વેચી દેહનું પોષણ કરવા લાગ્યા અને દરરોજ
જ અન્ન મળે તેથી નિર્વાહ કરવા લાગ્યા.^{૨૫, ૨૬}
તેઓ જ વનની અંદર જતા હતા, તેની અંદર
અનેક શુભ અને પ્રકટ રત્નો હતાં, તેમજ કાષ્ઠ,
સુવર્ણ આદિ પણ હતાં.^{૨૭} એ ભાર ઉપાડનારા
કાવડિયાઓમાંથી કેટલાકને કેટલેક દિવસે તે વન-
માંથી મુવણોનો અને રત્નોની પ્રાપ્તિ યર્થ.^{૨૮} હે
માન આપનાર ! ઘણા કાળથી શૂદ્ર તરીકે
જાળખાતા એ કાવડિયાઓમાંથી કેટલાક અંદ-
નનાં લાકડાંઓ વેચીને, કેટલાક પ્રુખો વેચીને
અને કેટલાક તો ફળો વેચીને જીવવા લાગ્યા.^{૨૯}
કેટલાક લાગ્યહીન મંદ બુદ્ધિવાળા કાવડિયાઓને
કાંઈ પણ સારરૂપ મળવું નહોતું, તેથી તેઓ
જંગલમાંથી ખરાબ લાકડાંઓ લાવી તે વેચી
પોતાનો નિર્વાહ ચલાવવા માંડ્યા. તેમની આજી-
વિકાનું મુખ્ય સાધન જંગલની ફેડીઓ જ હતી.
લાકડાંઓને માટે જ હલમ કરનાર એ કાવડિયાઓ
જંગલમાં જતા હતા. તેમાંથી કેટલાક તો રાત્ર
આદિ પ્રાપ્ત યર્થ જતાં તરત જ દરિદ્રતાના
તાપથી મરિત યર્થ ગયા.^{૩૦, ૩૧} એ પ્રમાણે
નિરંતર મહાવનમાં જતા હતા, તેટલા

પ્રદેશમાંથી તેમને ચિંતામણિ નામનો મણિ જડી ગયો.^{૨૩} એ ચિંતામણિમાંથી તેમને સર્વ વૈભવની સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ અને તેઓ પરમ સુખી થઈ સુખપૂર્વક ત્યાં રહેવા લાગ્યા.^{૨૪} ઉત્તમ દેવતાઓએ સ્વર્ગમાં સુખપૂર્વક રહે છે, તેમ લોકડાં માટે ઉદ્ધમપરાયણ થઈ રહેલા તે કાવડિયાઓ, સર્વ અર્થ આપનારા તે ચિંતામણિને મેળવીને નિર્દોષ (ટાઢ-તડકો, ક્રુધા-વૃષા આદિ દુઃખથી રહિત) થઈ સુખ ભોગવવા લાગ્યા.^{૨૫} આમ, એ કાવડિયાઓએ લોકડાં લાવવાના ધંધામાંથી ચિંતામણિને મેળવ્યો અને તેમને પરિપૂર્ણ રીતે ઉત્તમ ધનો સાંપડ્યાં. આથી તેઓ ભય, મોહ, ખેદ અને દુઃખ આદિથી મુક્ત થઈ ગયા અને તેઓ બુદ્ધિને આનંદમય ખતાવીને તેમજ બીજી વસ્તુઓના લાભ-અલાભમાં સમાન રહીને સુખેથી પોતાનો સમય ગાળવા લાગ્યા.^{૨૬}

સર્વાર્થસારપરિપૂર્ણતયા તથા તે કાષ્ઠોદયમા-
ધિગતસન્મનયો મહાન્તઃ । તિષ્ઠન્તિ જ્ઞાન્તમય-
મોહવિપાદદુઃખમાનન્દમન્યરધિયઃ સમતામુપેતાઃ
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ-
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘ચિંતામણિલાભ’
એ નામનો સર્ગ ૧૯૬ એ સમાપ્ત

~ સર્ગ ૧૯૭ મો ~

આત્મજ્ઞાનમાં ગુરુ અને શાસ્ત્ર ઉપયોગી છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

તથા કુરુ મુનિશ્રેષ્ઠ યથા વૈવધિક્રમમ્ ।

અસંદેહમિમં સમ્યગવગચ્છામિ માનદ ॥ ૧ ॥

રામ બોલ્યા:—હે માનદાતા ! હે મુનિઓમાં શ્રેષ્ઠ ! એ કાવડિયાઓની વાર્તાથી સૂચવવાના ક્રમને હું નિઃસંદેહપણે જ પ્રમાણે બાંધું તે

પ્રમાણે આપ કરો.^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચંદ્રજી ! ઉપરની કથામાં મેં જ કાવડિયાઓ કહ્યા, તે આ પૃથ્વીની અંદરનાં મનુષ્યો સમજવાં. મેં કાવડિયાઓનું જ દરિદ્રતા સંબંધી દુઃખ કહ્યું, તે અજ્ઞાન અને તેથી થતા ત્રણ પ્રકારના તાપો છે.^૨ જેને મેં મોટું જંગલ કહ્યું, તે ગુરુ અને શાસ્ત્રક્રમ આદિ સમજવું. તેઓ ઉદરભરણને અર્થે ઉદ્ધમમાં પ્રવૃત્ત થયા એમ જ મેં કહ્યું, તે ભોગની ધૃષ્ટ રાખનારાં મનુષ્યો સમજવાં.^૩ ‘મને નિરંતર ભોગોના સમૂહો જ પ્રાપ્ત થાઓ’ એમ કૃપણ ખની જઈ મનુષ્ય બીજાં કાર્યોની અપેક્ષા રાખતા નથી અને શાસ્ત્ર આદિમાં પ્રવૃત્તિ થાય છે.^૪ જે કે મનુષ્ય શાસ્ત્ર આદિમાં પણ ભોગને માટે પ્રવૃત્તિ કરે છે, તો પણ છેવટ શાસ્ત્રના રહસ્યને સમજી લઈ તે પરવશ છતાં પણ મોક્ષરૂપી આઘપદને પ્રાપ્ત થાય છે.^૫ જેમ દોઈ સાર-અસાર શોધનાર વિવેચી કાવડિયાએ લોકડાંને માટે ઉદ્ધોગ કર્યા છતાં મણિ મેળવ્યો, તેમ ભોગને અર્થે શાસ્ત્ર ગ્રહણ કરતાં છતાં દોઈ વિવેચી પુરુષ પરમપદને પામે છે.^૬ દોઈકે તો શાસ્ત્ર અને વિચાર વડે શું થાય, એવા સંદેહભર્યા કુતૂહલથી શાસ્ત્ર આદિમાં પ્રવૃત્ત થાય છે અને પછી ઉત્તમ પદને મેળવે છે.^૭ ઉત્તમ તત્ત્વરૂપ અર્થ અનુભવમાં નહિ આવવાથી, દેહલોક મનુષ્યો સંદેહને લીધે વિષયભોગને માટે જ શાસ્ત્ર આદિમાં પ્રવૃત્ત થાય છે અને પછી છેવટે તે શુદ્ધ પદને પામે છે.^૮ કાવડિયાઓ જેમ લોકડાં લેવા માટે જંગલમાં જતા હતા, છતાં દોઈ જુદા જ ચિંતામણિનો તેમને અપૂર્વ લાભ મળ્યો, તેમ લોકો પોતાની વાસના અનુસાર શાસ્ત્ર દ્વારા અન્યથા (જુદા જ ક્ષણી આશાથી) પ્રવૃત્તિ કરે છે; અને તેમને તેમાંથી નિરતિયય મોક્ષસુખરૂપ એવું કંઈક બીજું જ ક્ષણ મળે છે.^૯ જે સ્વાભાવિક રીતે જ નિરંતર પરા-પકારમાં પ્રવૃત્ત રહે છે, તે સાધુ (સત્યુત્તમ) દેહ-

x આ એકસોસતાલમાં સર્ગમાં કાવડિયાના આખ્યાનના તાત્પર્યનું વિવરણ કરવાના ક્રમથી, જાનમાં ગુરુ-શાસ્ત્ર આદિનું હેતુપણું વર્ણવ્યો.

વાય છે અને સર્વ લોકોમાં તેની ચેષ્ટા જ પ્રમાણ-
રૂપ અને છે.^{૧૦} તત્ત્વને ન જાણનારા લોકો યોગો-
ની પ્રાપ્તિ થવાની બાબતમાં સંદેહયુક્ત હોય છે,
તેથી તેમને શાસ્ત્રના કૃણ વિશે સંકા રહે છે. છતાં
તેઓ સત્પુરુષોના આચારને લીધે શાસ્ત્ર આદિમાં
પ્રવૃત્ત થાય છે.^{૧૧} જન્મ કાવડિયાઓ લાકડાં માટે
જંગલમાં જતા હતા, છતાં પણ તેમને વનમાંથી
ચિંતામણિનો લાભ થયો, તેમ મનુષ્ય શાસ્ત્ર
આદિમાં ભોગને માટે પ્રવૃત્તિ કરે, તો પણ તેમને
ભોગ તથા મોક્ષ એ બન્ને મળે છે. જન્મ ઢેટલા-
એક કાવડિયાઓને વનમાંથી અંદનનાં લાકડાં
આનો, ઢેટલાકને ચિંતામણિ નામના મણિનો
અને ઢેટલાકને સામાન્ય રત્નોનો લાભ થયો,
તેમ આ સંસારને વિશે પણ શાસ્ત્રમાંથી ઢેટલાક
મનુષ્યોને ભોગનો લાભ, ઢેટલાકને અર્જુને લાભ,
ઢેટલાકને ધર્મનો લાભ, ઢેટલાકને ત્રિવર્ગનો
(ત્રણનો) લાભ, ઢેટલાકને મોક્ષનો લાભ અને
ઢેટલાકને એ સર્વનો (ચારે પુરુષાર્થનો) લાભ
મળે છે.^{૧૨-૧૪} હે રામચંદ્રજી! ત્રિવર્ગનો (ધર્મ,
અર્થ અને કામનો) ઉપદેશ તો શાસ્ત્ર આદિમાં
છે, પરંતુ બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ વાણીથી અગોચર છે;
માટે તેનો ઉપદેશ બ્રહ્મનું પ્રતિપાદન કરનારાં
શાસ્ત્રોમાં પણ નથી.^{૧૫} જન્મ વસંત આદિ
ઋતુની શોભા, તે તે ઋતુમાં ઉત્પન્ન થનાર કૃણ,
પુષ્પો આદિ વડે સૂચિત થાય છે, તેમ સર્વ
વાક્યાર્થો વડે માત્ર બ્રહ્મનો યોગ જ સૂચિત થાય
છે, પરંતુ તેનું યથાર્થ જ્ઞાન તો પોતાના અનુ-
ભવ વડે જ પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૬} જન્મ મણિ, દર્પણ
તથા ચંદ્ર આદિ સર્વના સૌંદર્યને ઉલ્લંઘી રહેલું
લાવણ્ય સ્ત્રીરૂપી રત્નની અંદર અનિર્વચનીયરૂપે
રહ્યું હોય છે, તેમ સર્વ દરથર્થને ઉલ્લંઘન કરી
રહેલો બ્રહ્મનુભવ શાસ્ત્રની અંદર રહેલ છે.^{૧૭}
સર્વ પદને ઉલ્લંઘી રહેલો આ પરમજોષ
શાસ્ત્રથી, શુરુના વાક્યથી, દાનથી દે દેશાર્યનથી
પ્રાપ્ત થતો નથી. હે રામચંદ્રજી! આ સર્વ

પરમાત્માની અંદર વિશ્રાંતિ થવામાં કારણરૂપ
નથી, છતાં તેઓ સ્ત્રી રીતે યથાર્થ પણ કારણરૂપ થાય
છે તે વિષે હું કહું છું, તે સાંભળો. શાસ્ત્રના અભ્યાસ-
યોગ વડે ચિત્ત વિશુદ્ધતાને પ્રાપ્ત થાય છે અને તે
નિષ્કામ છતાં પણ તત્કાળ શુદ્ધ પદને દેખે છે.^{૧૮-૨૦}
આ શાસ્ત્રથી અવિદ્યાનો સાત્ત્વિક ભાગ વધે છે
અને એ સાત્ત્વિક ભાગ વડે તેનો તામસભાગ ક્ષય
પામે છે.^{૨૧} શાસ્ત્રરૂપી મુખ્ય જળ વડે મેલને ઘોઈ
નાખનાર પુરુષ અચિંત્ય શાસ્ત્રપ્રભાવને લીધે
અને નિત્ય શુદ્ધ આત્મવસ્તુના સામર્થ્યથી પરમ
શુદ્ધતાને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૨૨} સૂર્ય અને સમુદ્ર
નજીક થઈ બંધ છે, ત્યારે તે બન્નેની ઘટ્ટા નહિ
છતાં પણ સ્વાભાવિક રીતે પ્રથમ ન દેખાતું
નીચું (સૂર્યનું જળમાં પડેલ) પ્રતિબિંબ ખડું
થઈ બંધ છે, તે પ્રતિબિંબ આભાસરૂપે વિદિત
છે અને વિસ્તારવાળું જણાતાં છતાં સત્ત્વ અને
અસત્ છે.^{૨૩, ૨૪} તે પ્રમાણે મુમુક્ષુપુરુષોના અને
શાસ્ત્રોના પરસ્પર સંબંધ થાય છે, ત્યારે આત્મ-
જ્ઞાન થાય છે અને તે આત્મજ્ઞાન અનુભવમાં
આવતાં સર્વ પદોથી અતીત છે.^{૨૫} જન્મ સૂર્ય
અને સમુદ્ર એ બન્નેનું સ્વરૂપ બેનાથી તેનો
વિવેક થાય (બુદ્ધિપણ જણાય) છે, તેમ સ્વાભા-
વિક રીતે શાસ્ત્રવિવેકથી દેહની અંદર શુદ્ધ
આત્માનો ભિન્નરૂપે અનુભવ થાય છે.^{૨૬} જળની
અંદર એક લોહા વડે બીજા લોહાને ઘેરો બાળક
જન્મ બન્ને લોહાં ધસવાથી પોતાના હાથની પરમ
શુદ્ધતાને મેળવે છે, તેમ આત્મતત્ત્વની પરીક્ષા
માટે પોતાના વિચારથી શાસ્ત્રોના વિકલ્પોના
સમૂહ વડે બીજા વિકલ્પોને ઘોઈ નાખનાર વિવેકી
પુરુષ પરમ શુદ્ધતાને મેળવે છે.^{૨૭, ૨૮} જન્મ દંડુના
(શેરડીના) રસનું માધુર્ય અનુભવ વડે જણાય
છે, તેમ મહામાહુરના અર્થના રસરૂપ એવું
પોતાના આત્માનું જ્ઞાન શાસ્ત્ર આદિથી મળે છે
અને તે પોતાના અનુભવથી જ જણાય તેવું છે.^{૨૯}
જન્મ આદાયમાં દેવાઈ રહેલો ગુપ્તનો પ્રકાશ

કાન્તિ અને લીંતનો સયોગ થતાં સ્ફુટપણે
અનુભવમાં આવે છે, તેમ આત્મજ્ઞાન પણ શ્રવણ
અને તેનો યોગ્ય અધિકારી એ બંનેનું મિલન
થતાં સ્ફુટપણે અનુભવમાં આવે છે.^{૩૦} જે શ્રવણ
નિર્વાગ્ધાત્રી (ધર્મ, અર્થ અને કામની) સિદ્ધિને
માટે થાય છે, પરંતુ મોક્ષને માટે થતું નથી, તે
અદ્યુત્તમ તત્ત્વવેત્તા પુરુષોની ચર્ચામાં શ્રવણ કર-
વામાં આવ્યું હોય તો પણ તુચ્છ અને મૂર્ખતા
અતાવનાર છે.^{૩૧} તેજ ખરેખર શ્રવણ કહેવાય,
જેનાથી જ્ઞાન થાય; તેજ ખરેખર જ્ઞાન કહેવાય,
જેનાથી સમાનતાના ઉદય થાય; અને તેજ
ખરેખર સમાનતા કહેવાય, જેનાથી અત્યુત્તમાં
પણ સુધુષ્ઠિના જેવી નિર્વિકલ્પ સ્થિતિ પ્રાપ્ત
થાય.^{૩૨} આ પ્રમાણે આ સર્વ શાસ્ત્ર આદિથી
પ્રાપ્ત થાય છે; માટે સર્વપ્રયત્નથી શાસ્ત્ર આદિને
અભ્યાસ કરવો. હે રામચંદ્રજી! બ્રહ્મલોકપર્યંત-
નાં અંધર્થસુખથી પણ અધિક અને સર્વેશ્વર-
રૂપ એવું 'મોક્ષ' નામનું અનાદિ સુખ ગુરુની
વાણીથી, શાસ્ત્રાર્થની ભાવનાથી, સત્સંગતિથી,
નિયમથી અને શાંતિથી પ્રાપ્ત થાય છે.^{૩૩}

જાત્ત્યર્થમાવનવશેન મિરા ગુરુણાં સત્સંગ-
મેન નિયમેન જ્ઞમેન રામ । તત્પ્રાપ્યતે સકલ-
વિશ્વપદાદતીતં સર્વેશ્વરં પરમમાદ્યમનાદિશર્મ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'શાસ્ત્રમાહાત્મ્ય'
એ નામનો સર્ગ ૧૬૭ મો સમાપ્ત

~ ~ ~ સર્ગ ૧૯૮ મો ~ ~ ~

સમદષ્ટિનાં વખાણ

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

- મૂયો નિપુણવોધાય ગૃણ કિંચિદ્ગૃહ્થ ॥

પુનઃ પુનર્યત્કથિતં તદ્દક્ષંજ્ઞવતિષ્ઠતે ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે રામચંદ્રજી! વિશેષ

* આ એકસોઅઠાસમા મર્ગમાં જેમ જળને ઘટ-
ની રાખવામાં પાણી કારણરૂપ થાય, તેમ પ્રલુહ પુરુ-

દદ બોધ થવા માટે ફરી વાર હું કહું, તે તમે
સાંભળો. તે જે વારંવાર કહેવામાં આવે, તો
અજ્ઞાની પુરુષોમાં પણ રૂઢ થઈ બળ્ય છે.^૧ હે
રામચંદ્રજી! પ્રથમ મેં સ્થિતિ-પ્રકરણ કહ્યું છે,
તેથી આ જગત સી રીતે ઉત્પન્ન થયું તે સમજ-
વામાં આવે છે.^૨ આર પછી ઉપશમ-પ્રકરણની
યુક્તિ વડે મનુષ્યે સંસારમાં ઉત્પન્ન થઈ પરમ
ઉપશમને ધારણ કરવા, એ વિષે કહેવાયું છે.^૩
ઉપશમ-પ્રકરણમાં કહેલા ઉપશમના ક્રમે વડે
વિવેકી પુરુષે પરમ ઉપશમને પામી જઈ, આ
જગતમાં તાપથી રહિત (સીતળ) થઈ, નિર્વાણ-
સુખમાં સ્થિતિ રાખી રહેવાનું છે.^૪ પ્રાધ્યવસ્તુને
પ્રાપ્ત કરી ચૂકેલા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષે જે પ્રકારથી આ
સંસારવ્યવહારમાં વર્તવાનું છે, તે સંબંધી
કાંઈક થોડું રહસ્ય અમારે કહેવાનું છે અને
તમારે તે સાંભળવાનું છે. જગતની અદર જન્મને
પ્રાપ્ત થઈ બાહ્યવ્યયમાં જ જગતની યથાસ્થિત
સ્થિતિને બહી લઈ, વિવેકીએ તાપથી રહિત
નિર્વિશેષ સ્થિતિમાં રહેવાનું છે.^૫ હે નિષ્પાપ
રામચંદ્રજી! સર્વની સાથે સ્નેહ ઉત્પન્ન કરનારી
અને સર્વને આશ્વાસન આપનારી સમતાનો દૃઢ
આશ્રય રાખી વ્યવહાર કરવાનો છે.^૬ સમતારૂપી
ઉત્તમ લતાનું સર્વ સાથે મૈત્રી થવારૂપી ઉત્તમ
પવિત્ર ફળ થાય છે અને તે સર્વ સંપત્તિ વડે
મનોહર છે તથા સર્વ સૌભાગ્યને વધારનાર છે.^૭
હે રામચંદ્રજી! સમાનતાને લીધે સર્વ પ્રાણી-
ઓનું હિત કરનારા, ચેલાવાળા અને પ્રકૃત કમને
(ચાલતા વ્યવહારને) કરનારા વિવેકીઓની
આગળ આ જગતની સર્વ પ્રકારની લક્ષ્મી દાસી
જેવી થઈ રહે છે.^૮ સમતાથી જે કાંઈ આવનારી
સારરૂપ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, તે રામચંદ્રજી! જે
સૌજન્યના સમાગમથી પણ મળતું નથી.^૯ હે
રામચંદ્રજી! સમતા એ દંદશાંતિના સીમાહારરૂપ
યોની સુખપૂર્વક નિર્વિશેષ સ્થિતિમાં સર્વ સમદષ્ટિ જ
કારણરૂપ છે, તે વિષે વધુનું આવશે.

છે, જુરસાડપી જનરનો નાશ કરનાર છે અને સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોડપી તકકાને નિવૃત્ત કરવામાં વાદળાંડપ છે, એમ તમે સમજો.^{૧૧} સમાનતા-ડપી અમૃત વડે પૂર્ણ એવો મનુષ્ય આ જગતની અંદર ફલંબ છે. તેના સર્વ શત્રુઓ પણ મિત્ર બના થઈ જાય છે અને તે યથાર્થ વસ્તુસ્વરૂપને જાળખે છે.^{૧૨} પ્રયોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયેલ ચિત્તડપી ચંદ્ર-માંથી સ્ત્રવતી, અમૃતથી પણ શ્રેષ્ઠ એવી સમતાનો આસ્વાદ લઈને જનક આદિ સર્વ મહાત્માઓ જીવે છે.^{૧૩} જ વિવેકી પુરુષ સમાનતાનો અભ્યાસ કરે છે, તેને પોતાનો દોષ પણ ગુણ જોવો થઈ પડે છે, દુઃખ નિરંતર સુખ જવું લાગે છે અને મરણ જીવિતના જવું થઈ પડે છે.^{૧૪} સમાનતા-ડપી સૌંદર્યથી સુશોભિત એવા મહાત્મા પુરુષને સુદિતા (મૈત્રી, કરુણા, ઉપેક્ષા) આદિ વનિતાઓ જાણે નિરંતર તેના સમાગમને માટે વ્યસનવાળી થઈ રહી હોય તેમ આલિંગન કરે છે.^{૧૫} સમાન-તાથી વર્તનાર પુરુષ નિરંતર ઉત્તમ ગુણોથી અને અચ્યુદયથી યુક્ત હોઈ નિશ્ચિંત હોય છે. એવી કોઈ પણ સમૃદ્ધિ નથી, જ તેને મળે નહિ. સર્વ કાર્યમાં સમાનપણે રહેનાર અને પ્રકૃત વ્યવહારને કરી રહેલ મહાશય પુરુષને સર્વ મનુષ્યો તથા દેવતાઓ ઉદાર ચિંતામણિની પેઠે ધરે છે. સદાચારમાં રહી સર્વતું હિત કરનાર, અત્યંત પ્રસન્ન અને સમાન ચિત્તવાળા વિવેકી પુરુષને અગ્નિ દાહનું દુઃખ ઉત્પન્ન કરી શકતો નથી અને જળ સડાનું દુઃખ પેદા કરી શકતું નથી. જ જ પ્રમાણે થવું યોગ્ય હોય તે તે પ્રમાણે જ જના હાથથી શાય છે અને આનંદ તથા ઉદ્દેગથી રહિત રહી જ સર્વને સમાનતાથી જુએ છે, તે મહાશય પુરુષની તુલના કરવાને દોણ સમર્થ છે! સારી રીતે વિચારી કાર્ય કરનાર તત્ત્વજ્ઞ પુરુષની ઉપર મિત્રો, બાંધવો, શત્રુઓ, રાજાઓ અને વ્યવહાર કરનાર મહાજીવિશાળી પુરુષો વિશ્વાસ રાખે છે.^{૧૬-૨૦} પ્રકૃત (આલતા)

કમથી પ્રાપ્ત થયેલ વ્યવહારને કરનાર સમદર્શી તત્ત્વજ્ઞ પુરુષો અનિદ્રથી બી જઈ ભાગી જતા નથી અને ઇષ્ટપ્રાપ્તિથી કુંઠાઈ જઈ પુણી થતાં નથી.^{૨૧} મહાત્મા પુરુષો ગ્રહણ કરવા યોગ્ય એવા અનિંદ્ર વિષયોને પણ છોડી દઈને દુઃખથી રહિત એવી ઉત્તમ સમાનતામાં જ પોતાની વૃત્તિને ધારણ કરી રાખે છે.^{૨૨} હે રામચંદ્રજી! સમતા વડે પ્રસન્ન ચિત્તવાળા પુરુષો જગતના સમૂહને તુરંત જીવિ વડે (વેરાગ્યથી) હસે છે. તેઓ પોતે નિર્વિકાર રહે છે અને બીજાઓને વિવેક આદિના ઉપદેશથી જિવાડે છે. સર્વ દેવો અને હાલ્લા માણસો પણ તેમની પૂજા કરે છે. સમાન ચિત્તવાળો પુરુષ (પરહિતને અર્થે) પ્રકૃત કમથી (આલતા વ્યવહારથી) પ્રાપ્ત થયેલ કોપને કદાચિત્ત સુખકમળમાં ધારણ કરે, તો પણ તે કોઈને ઉદ્દેગકારક ન થતાં અમૃતના જોવો જ થઈ પડે છે.^{૨૩, ૨૪} સમદર્શી પુરુષ જ કાંઈ કરે છે અને જ કંઈ ઉપભોગમાં લે છે, તેના લોહિા સ્વીકાર કરી લે છે. વળી તે જ અયોગ્ય કાર્યની નિંદા કરે છે કે તેના આશેપ કરે છે, તેના લોહિા ત્યાગ કરે છે. લોહિાનો સમૂહ તેના ઉત્તમ ચરિત્રની નિરંતર સ્તુતિ કરે છે.^{૨૫} સમ-દષ્ટિવાળા પુરુષથી જો કાંઈ શુભ-અશુભ થઈ જાય છે અને લાંબે કાળે કે તરતમાં કોઈ અપ-રાધ પણ બની જાય છે, તો પણ લોહિા તેને અલિનંદન આપે છે.^{૨૬} સમદષ્ટિવાળા પુરુષો ઘોર અને ઘણાં લાંબા સમયથી આદર્યા આવતાં મોટાં સુખ-દુઃખોમાં પણ ચિત્તને વિષે ઉદ્દેગ ધારણ કરતા નથી.^{૨૭} એ જ સમદષ્ટિવાળા વડે શિબિરાશયે શરણે આવેલા દોલાને બચાવવા માટે તેના માંસના પ્રતિનિધિ તરીકે પોતાના અંગને કાપી પ્રસન્ન ચિત્તથી પોતાના આધ્યું હતું.^{૨૮} પોતાની પ્રાણાધિક્ક શત્રુઓ પોતાની નજર આગળ હતા, છતાં સમદષ્ટિને લીધે જ

સર્ગ ૧૯૯ ગો

જીવન-મુક્ત પુરુષોની સ્થિતિ

॥ રામ હવાચ ॥

નિત્ય જ્ઞાનૈકનિષ્ઠતાદાત્મારામતયા તથા ।

મુક્તૈઃ કર્મપરિત્યાગઃ કસ્માન્ન ક્રિયતે મુને ॥૧॥

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! નિરંતર જ્ઞાન-માં જ નિષ્ઠા રાખવાથી આત્મારામપણાને લીધે લીધે જીવન-મુક્ત પુરુષો કર્મનો ત્યાગ શા માટે કરતા નથી ?^૧

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—જમની હેયદહિ અને ઉપા-
દેયદહિ એ બન્ને ક્ષીણ થઈ ગયેલ હોય તેને ક્રિયા-
ના ત્યાગ વડે પણ શું પ્રયોજન છે ? અને ક્રિયાના
આશ્રય વડે પણ શું પ્રયોજન છે ?^૨ જીવન-મુક્ત
પુરુષને એવું કાંઈ ઉદ્દેગ કરનાર પણ હોતું નથી
કે તેનો ત્યાગ કરવો પડે, તેમ એવું કાંઈ અવશ્ય
અનુક્રમ કરવા યોગ્ય પણ નથી કે તે તેને ગ્રહણ
કરવું પડે.^૩ જીવન-મુક્ત પુરુષને કર્મ ત્યાગ વડે પણ
કશું પ્રયોજન હોતું નથી, તેમ કર્મના આશ્રય
વડે પણ કશું પ્રયોજન હોતું નથી; આથી તેઓ
વર્ણાશ્રમને જે ઉચિત હોય તે જ યથાસ્થિતિ પણે
કર્તા કરે છે.^૪ હે રામચંદ્રજી ! આ દેહ-જીવન-
પથ ત અવશ્ય ચિદ્રા કરે છે, તો પછી તે યથા-
પ્રાપ્ત સદાચારને જ અવ્યયપણાથી કર્યા કરો.
બીજા વ્યવહારોનું તેને શું પ્રયોજન છે ?^૫
પોતાના વર્ણાશ્રમના કમને છોડી દઈ, કાંઈ બીજા
જ પ્રકારે અને બીજા જ વિષયમાં ક્રિયા કરવાથી શું
ફળ છે ? જો શુભ-અશુભ બન્ને ભાગમાં પ્રવૃત્તિ
કરવાની વાત સમાન છે, તો પછી સારે ભાગે
દારવામાં શો દોષ છે ?^૬ હે રામચંદ્રજી ! સિદ્ધિ-
અસિદ્ધિમાં તુલ્ય રહેનાર, નિરંતર સ્વચ્છ અને

નિર્વિકાર એવી બુદ્ધિ વડે જે કર્મ જે પ્રકારે
કરવામાં આવે છે, તે સર્વદા નિર્દોષ જ છે.^૭
હે મહાબાહુ રામચંદ્રજી ! આ પૃથ્વીની અંદર,
દીર્ઘદહિથી એનારા વિચક્ષણ પુરુષો બહુ દોષ-
વાળા અનેક વ્યવહારોમાં અનેક પ્રકારે વિહાર
કરે છે.^૮ દેહલાગેક ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહ્યા છતાં
પણ જગતમાં જીવન-મુક્ત પણે રહેલા હોય
છે અને તેઓ નિઃસંગ બુદ્ધિ વડે યથાપ્રાપ્ત
વ્યવહાર કરતા સુખેથી વિહાર કરે છે.^૯ દેહલાક
તમારા જેવા તત્ત્વજ્ઞ વીતરાગ રાજર્ષિઓ કયામાં
બુદ્ધિને આસક્ત નહિ થવા દેતાં તાપરહિત દશા-
માં રહી રામ્ય કરે છે.^{૧૦} દેહલાક પુરુષો પ્રકૃત
એવા વેદના અર્થમાં બતાવેલ વ્યવહારને અનુ-
સરી યજ્ઞનું અવશિષ્ટ રહેલ અન્ન જમી નિરંતર
અગ્નિહોતપરાયણ થઈ રહ્યા છે.^{૧૧} દેહલાક ચારે
વર્ણોમાં પોતાપોતાના વર્ણાશ્રમ મુજબ ધ્યાન,
દેવાર્ચન આદિ ક્રિયાઓનું અનુક્રમ કરતાં વિવિધ
ગોષ્ઠાઓ કરી રહ્યા છે.^{૧૨} દેહલાગેક મહારાજ
પુરુષો અંદરથી સર્વનો ત્યાગ (ફળત્યાગ) કરી
બહારથી સર્વ કર્મ કરતા રહી જ્ઞાનવાળા હોવા
છતાં અજ્ઞાની જેવા થઈ રહ્યા છે.^{૧૩} દેહલાગેક
તો અતિ સુંદર યુગવાળી શન્યવત્ ભૂમિઓમાં
ધ્યાનનિષ્ઠ થઈ રહેલા છે. તે ભૂમિઓની અંદર
સ્વપ્નમાં પણ મનુષ્યો જેવામાં નથી આવતા.^{૧૪}
દેહલાગેક પુરુષો પુણ્યવાન પુરુષોએ નિરંતર
સેવેલા, પુણ્યની વૃદ્ધિ કરનારા અને શાંતિને લીધે
સુંદર આચારવાળા એવા પુણ્યપ્રીત ઋષ્યાશ્રમ
આદિમાં રહેલ છે.^{૧૫} દેહલાગેક સમાધિ ચિત્ત-
વાળા પુરુષો ડાંગ-દ્રેપને નિવૃત્ત કરવા માટે
પોતાના હેથને છોડી દઈ કાંઈ બીજા જ દેશમાં
સ્થાન કરી રહેલ છે.^{૧૬} દેહલાક ડાહ્યા પુરુષો
સંસારની નિવૃત્તિ માટે એક વનમાંથી બીજા
વનમાં, એક ગામમાંથી બીજા ગામમાં, એક
સ્થાનમાંથી બીજા સ્થાનમાં અને એક પર્વતમાં-
થી બીજા પર્વતમાં શ્રમણ કરતા રહ્યા છે.^{૧૭} હે

x આ એકસોનવાળામાં સર્ગમાં જીવન-મુક્ત પુરુષો-
ને કર્મ કરવાથી કાંઈ પ્રયોજન નથી, તેમ કર્મનો
ત્યાગથી કાંઈ ફાલિ નથી; તથાપિ તેઓ સતકર્મો કર્યા
કરે છે, એ વિશે વર્ણન કરવામાં આવશે.

એઈને મોહ પારથો ન હતો. નિગત દેશના રાજાને પોતાનો પુત્ર સેંડેડો મનોરથો વડે મળ્યો હતો, તે છતાં પોતે તેને પણ (પ્રતિજ્ઞા)માં હારી ગયો, ત્યારે એ જ સમાનદષ્ટિના પ્રભાવથી તેણે તે પુત્રને રાક્ષસને આપી દીધો હતો. એ જ સમાનદષ્ટિ વડે રાજાએ જનકરાજ પોતાની નગરી બળી જવાના સમયમાં અને ઉત્સવમાં નગરીને શણગારવાના સમયમાં સમાન જ (હર્ષ-શોકથી સજ્જિત) રહ્યો હતો. સાલ્વરાજ્યે સમાનદષ્ટિના બળથી જ મોંમાંથી દસિણ્યા આપવાની પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક પોતાનું મરતક બ્રાહ્મણને અર્થે વેચી દીધું હોય તેમ તેને કમળદળની પેઢે કાપી નાખ્યું હતું. ૨૦-૩૨ સૌવીર રાજાએ ડોલરના સમૂહના એવા ઘોળો અને ફેલાસની પેઢે સુશોભિત એવા એગવત હાથી ઇન્દ્રને જીતીને લઈ લીધો હતો. સમદષ્ટિપણથી તેણે યજ્ઞની અંદર તે હાથી બ્રાહ્મણના વચનથી ઇન્દ્રને પાછો આપી દીધો હતો. ૩૩ કુંડપ નામનો ચાંડાલ મજૂરી કરીને પોતાની દેહયાત્રા ચલાવતો હતો. કાદવમાં ખૂંચી ગયેલી બ્રાહ્મણની પાંચ ગાયોને તેણે એક ગાયને મજૂરી બદલે લેવાની કરાવીને બહાર કાઢી હતી. આમ કરાવી લીધેલ તે એક ગાયને પણ પુષ્કરમાં બ્રાહ્મણને આપી દઈને તે દેવરૂપ થઈ ગયો હતો. ૩૪ સમદષ્ટિના પ્રભાવથી જ તેણે આ કયું હતું. કંઈપવનનો રાક્ષસ સર્વ પ્રાણીઓનો ક્ષય કરનારી રાક્ષસી વૃત્તિથી જીવતો હતો. સમદષ્ટિના અત્યંત અવ્યાસથી જ તેણે તેના ત્યાગ કર્યો હતો. ૩૫ બાલચંદ્રના જેવા મનોહર જડભરતજીએ જ સમદષ્ટિ વડે ગોળના લાડુની પેઢે ન્યાયથી (સિદ્ધાંત) પ્રાપ્ત થયેલ અગ્નિનું ભક્ષણ કર્યું હતું. ૩૬ સમાનબુદ્ધિપણને લીધે જ, ધર્મવ્યાધ કર વ્યવહાર કરનારો દોના છતાં પોતાના દેહને છોડી પરમપદને પ્રાપ્ત થઈ ગયો હતો. કપદન, નામના રાજર્ષિ નંદનવનની અંદર રહ્યા હતા. તે પોતે પુરુષાર્થવાળો હતા,

છતાં પણ સમાનદષ્ટિ વડે તે પોતામાં આસક્ત થઈ રહેલ દેવાંગનાઓમાં પણ લોભાયા ન હતા. એ જ રાજર્ષિ સમાન ચિત્તને લીધે રાજ્યને છોડી દઈ, કરંજનાં વૃક્ષો વડે ગહન એવા વિંધ્યાચળના જંગલના જળમય પ્રદેશોમાં નિશ્ચેષ્ટ થઈ ધણા સમય સુધી રહ્યા હતા. દેવતાઓને પણ પૂજ્ય એવા મુનિઓ, ઋષિઓ અને સિદ્ધો, તપના ક્લેશોમાં અને ભોગોમાં સમદષ્ટિપણથી જ ઉદ્દેગને પ્રાપ્ત થતા નથી. ૪૦-૪૦ દેટલાક રાજાઓ અને ધર્મવ્યાધ આદિ બીજા સામાન્ય પંક્તિના મૂર્ખ જેવા માણસો સમદષ્ટિપણના અવ્યાસથી જ મોટા પુરુષોને પણ પૂજવા યોગ્ય થઈ ગયા છે. ઉત્તમ બુદ્ધિવાળા પુરુષો આ લોકમાં અને પરલોકમાં સિદ્ધિ મેળવવા માટે પુરુષાર્થમાં પ્રવૃત્તિ કરતા સાગ સમાનદષ્ટિને જ ધારણ કરી નિરંતર વિચર્યો કરે છે. ૪૧-૪૨ તત્ત્વજ્ઞ પુરુષે મરણની ઇચ્છા ન કરવી, તેમ જીવિતની પણ ઇચ્છા ન કરવી; પરંતુ યથાપ્રાપ્ત વ્યવહારને કરતા રહી આર્હિસદ્ રહી જિયરવું. ૪૩ સમાનતા વડે શુભ-દાષને એકરૂપે જ સમજનાર, સુખ-દુઃખને અને પર-અવરને એકસમાનરૂપે જાણનાર, સદા વિકાસી, માન-અપમાનને પણ સમાન સમજનાર અને પ્રકૃત એવા ઉત્તમ વ્યવહાર વડે શુદ્ધ દેહવાળો જીવન-ચુક્ત પુરુષ લોકોનો અનુમોદ કરવા માટે જગતમાં વિચરે છે. ૪૪

સમકલિતગુણાગુણૈકમાત્રઃ સમસુરત્તુઃસ્વપરા-
વરો વિલાસી । પ્રવિચરતિ સમાવમાનમાનઃ પ્રકૃત-
વરવ્યવહારપ્રત્યર્થિઃ ॥ ૪૪ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સમદષ્ટિપ્રશંસા' એ નામનો અર્ગ ૧૯૮ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૧૯૯ મો*

જીવન-મુક્ત પુરુષોની સ્થિતિ

॥ રામ ઉવાચ ॥

નિત્યં જ્ઞાનૈકનિષ્ઠત્વાદાન્મારામતયા તથા ।

મુક્તૈઃ કર્મપરિત્યાગઃ કસ્માન્ન ક્રિયતે મુને ॥૧॥

રામ યોહ્યાઃ—હે મહારાજ ! નિરંતર જ્ઞાન-માં જ નિષ્ઠા રાખવાથી આત્મારામપંજીને લીધે લીધે જીવન-મુક્ત પુરુષો કર્મનો ત્યાગ શા માટે કરતા નથી ?^૧

વસિષ્ઠ યોહ્યાઃ—જમની હેયદષ્ટિ અને ઉપા-
દેયદષ્ટિ એ બંને ક્ષીણ થઈ ગયેલ હોય તેને ક્રિયા-
ના ત્યાગ વડે પણ શું પ્રયોજન છે ? અને ક્રિયાના
આશ્રય વડે પણ શું પ્રયોજન છે ?^૨ જીવન-મુક્ત
પુરુષને એવું કંઈ ઉદ્દેગ કરનાર પણ હોતું નથી
કે તેના ત્યાગ કરવો પડે, તેમ એવું કંઈ અવશ્ય
અનુદાન કરવા યોગ્ય પણ નથી કે તે તેને મહત્વ
કરવું પડે.^૩ જીવન-મુક્ત પુરુષને કર્મ ત્યાગ વડે પણ
કશું પ્રયોજન હોતું નથી, તેમ કર્મના આશ્રય
વડે પણ કશું પ્રયોજન હોતું નથી; આથી તેઓ
વર્ણાશ્રમને જે ઉચિત હોય તે જ યથાસ્થિતિપણે
કર્તા કરે છે,^૪ હે રામચંદ્રજી ! આ દેહ જીવન-
પર્વંત અવશ્ય એકા કરે છે, તે પછી તે યથા-
પ્રાપ્ત સદાચારને જ અવ્યયપણથી કર્યા કરે.
બીજા વ્યવહારોનું તેને શું પ્રયોજન છે ?^૫
પોતાના વર્ણાશ્રમના કર્મને છોડી દઈ, કોઈ બીજા
જ પ્રકારે અને બીજા જ વિષયમાં ક્રિયા કરવાથી શું
ફળ છે ? જે શુભ-અશુભ બંને ભાગમાં પ્રવૃત્તિ
કરવાની વાત સમાન છે, તે પછી સારે ભાગે
દોરવામાં શો દોષ છે ?^૬ હે રામચંદ્રજી ! સિદ્ધિ-
અસિદ્ધિમાં તુલ્ય રહેનાર, નિરંતર સ્વચ્છ અને

નિર્વિકાર એવી બુદ્ધિ ધરાવે જે કર્મ ને પ્રકારે
કરવામાં આવે છે, તે સર્વદા નિર્દોષ જ છે.^૭
હે મહાબાહુ રામચંદ્રજી ! આ પૃથ્વીની અંદર,
દીર્ઘદષ્ટિથી જોનારા વિચક્ષણ પુરુષો બહુ દોષ-
વાળા અનેક વ્યવહારોમાં અનેક પ્રકારે વિહાર
કરે છે.^૮ કેટલાએક ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહ્યા છતાં
પણ જગતમાં જીવન-મુક્ત પણ રહેલા હોય
છે અને તેઓ નિઃસંગ બુદ્ધિ વડે યથાપ્રાપ્ત
વ્યવહાર કરતા મુખેથી વિહાર કરે છે.^૯ કેટલાક
તેમના જેવા તત્ત્વજ્ઞ વીતરાગ રાજર્ષિઓ ક્ષામાં
બુદ્ધિને આસક્ત નહિ થવા કેતાં તાપરહિત દશા-
માં રહી રાત્ર્ય કરે છે.^{૧૦} કેટલાક પુરુષો પ્રકૃત
એવા વેદના અર્થમાં બતાવેલ વ્યવહારને અનુ-
સરી યજ્ઞનું અવશિષ્ટ રહેલ અન્ન જમી નિરંતર
અગ્નિહોતપરાયણ થઈ રહ્યા છે.^{૧૧} કેટલાક ચારે
વર્ણોમાં પોતપોતાના વર્ણાશ્રમ મુજબ ધ્યાન,
દેવાર્ચન આદિ ક્રિયાઓનું અનુદાન કરતાં વિવિધ
એકાએક કરી રહ્યા છે.^{૧૨} કેટલાએક મહારાજ
પુરુષો અંદરથી સુવર્ણ ત્યાગ (ફળત્યાગ) કરી
બહારથી સર્વ કર્મ કરતા રહી જ્ઞાનવાળા હોવા
છતાં અજ્ઞાની જેવા થઈ રહ્યા છે.^{૧૩} કેટલાએક
તે અતિ સુંદર મૃગવાળી શત્રુવત્ ભૂમિઓમાં
ધ્યાનવિષ્ણ થઈ રહેલા છે. તે ભૂમિઓની અંદર
સ્વપ્નમાં પણ મનુષ્યો જેવામાં નથી આવતા.^{૧૪}
કેટલાએક પુરુષો પુણ્યવાન પુરુષોએ નિરંતર
સેવેલા, પુણ્યની વૃદ્ધિ કરનારા અને શાંતિને લીધે
સુંદર આચારવાળા એવા પુણ્યતીર્થ ઋધ્યાશ્રમ
આદિમાં રહેલ છે.^{૧૫} કેટલાએક સમાપ્ત ચિત્ત-
વાળા પુરુષો રૂપ-રૂપને નિવૃત્ત કરવા માટે
પોતાના દેશને છોડી દઈ કોઈ બીજા જ દેશમાં
સ્થાન કરી રહેલ છે.^{૧૬} કેટલાક ડાહ્યા પુરુષો
સંસારની નિવૃત્તિ માટે એક વનમાંથી બીજા
વનમાં, એક ગામમાંથી બીજા ગામમાં, એક
સ્થાનમાંથી બીજા સ્થાનમાં અને એક પર્વતમાં-
થી બીજા પર્વતમાં ભ્રમણ કરતા રહ્યા છે.^{૧૭} હે

* આ એકસોનવાળામાં સર્ગમાં જીવન-મુક્ત પુરુષો-
ને કર્મ કરવાથી કંઈ પ્રયોજન નથી, તેમ કર્મના
ત્યાગથી કંઈ ક્ષતિ નથી; તથાપિ તેઓ સતતમાં કર્મ
કરે છે, એ વિષે વર્ણન કરવામાં આવશે.

રામચદ્રજી ! મહાપુરી વારાણસીમાં, પવિત્ર પ્રયાગમાં, શ્રીપર્વતમાં, સિદ્ધપુરમાં, બદર્યાશ્રમમાં, મહાપવિત્ર શાલગ્રામ તીર્થમાં, કલાપગ્રામમાં, પવિત્ર મથુરાપુરીમાં, કાલંજર પર્વતમાં, નંદન-વનની ઝાડીઓમાં, ગંધમાદનનાં શિખરોમાં, દદુરાયળનાં શિખરોમાં, સહ્યાદ્રિની જામિઓમાં, વિંધ્યપર્વતના જલપ્રાય દેરોમાં, મલયાચળના અંદરના ભાગોમાં, કૈલાસના વનસમૂહોમાં, ઋક્ષવાન નામના પર્વતની શુક્રાઓમાં અને એવા જ પ્રકારનાં બીજાં લિપ્ત લિપ્ત વનોમાં તથા સ્થાનોમાં અનેક તપસ્વીઓ સ્થિતિ કરી રહેલા છે. તે તપસ્વીઓ અનેક પ્રકારના પોતપોતાના પ્રારબ્ધના ભોગને અતુલ્લભ એવી દૃષ્ટિને રાખનારા હોય છે.^{૧૮-૨૨} કેટલાક સંન્યાસવિધિ વડે પોતાના આચારને છોડી દે છે, કેટલાએક બ્રહ્મચર્ય આદિ આશ્રમોના ધર્મમાં સ્થિતિ રાખી રહે છે અને કેટલાએક પ્રભુદ્વ બુદ્ધિવાળા હોવા છતાં નિરંતર ઉન્મત્તતા જવી ચેષ્ટાને ધારણ કરે છે.^{૨૩} કેટલાએક સ્વદેશનો ત્યાગ કરે છે, કેટલાએક પોતાના સ્થાનને છોડી દે છે, કેટલાએક એક જ સ્થાનમાં (ધર અથવા આશ્રમની અંદર જ વિદેશથી રહિત) સ્થિર થઈ રહ્યા હોય છે અને કેટલાએક તો ફરતા જ રહે છે.^{૨૪} હે મહા-બુદ્ધિશાળી રામચંદ્રજી ! આકાશમાં નિવાસ કરનારા મહાન દેવો આદિમાં અને પાતાળમાં રહેનારા દૈત્ય આદિની અંદર લોકના ક્રમને બણી રહેલા અને સમ્યક્જ્ઞાન વડે નિર્ભજ એવા કેટલાક પ્રભુદ્વ બુદ્ધિવાળા પુરુષો છે. તેઓ દરથને તથા પર-અવર એ સર્વને બણે છે. કેટલાએક તો બુદ્ધિમાં થોડો પ્રભોધ થવાને લીધે હીંડોળાના નવા ચપળ ચિત્તવાળા હોય છે, છતાં તેઓ નિપિદ્ધ આચરણથી નિવૃત્ત થઈ જઈ સજ્જન પુરુષોએ આચરેલા માર્ગે બળે છે.^{૨૫-૨૭} કેટલાએક પુરુષો અર્ધપ્રભુદ્વ (અર્ધદબ્ધ) બુદ્ધિ હોવાને લીધે જ્ઞાનના અભિમાનથી કર્મ અને

આચાર એ બન્ને છોડી દઈ ઉભયબ્રહ્મ થઈ રહેલા છે.^{૨૮} આ પ્રમાણે જનસમુદાયમાં જન્મને તરી જવાની ઇચ્છા રાખનારા ઘણા પુરુષો અનેક પ્રકારની દૃષ્ટિઓ રાખી અનેક પ્રકારે રહેલા છે. સંસારને તરી જવામાં વનવાસીપણું કાંઈ હેતુ-રૂપ નથી, તેમજ સ્વદેશમાં સ્થિતિ રાખી રહેવું અને કષ્ટકારક તપ કરવાં એ પણ કાંઈ તેમાં કારણ નથી.^{૨૯,૩૦} ક્રિયાનો ત્યાગ કરવો કિંવા આશ્રય કરવો, એ પણ કાંઈ સંસાર તરવામાં હેતુરૂપ નથી; તેમજ સત્કર્મમાં પ્રાપ્ત થનાર પ્રખ્યાતિ, લાભ, ઐશ્વર્ય, વર-શાપતું સામર્થ્ય આદિ પણ તેમાં હેતુભૂત નથી. સંસાર તરી જવામાં એક તત્ત્વજ્ઞાન જ કારણરૂપ છે. જેતું મન કશામાં આસક્ત નથી, તે આ સંસારસાગર તરી ગયો છે એમ સમજવું.^{૩૧,૩૨} નિઃસંગ અને નિવેંપ ચિત્તવાળો તત્ત્વજ્ઞ પુરુષ નિરંતર શુભ-અશુભ કર્મો કરતો હોય કે તેનો પરિહાર કરતો હોય, છતાં પણ તે ફરી વાર સંસારને પ્રાપ્ત થતો નથી. દુષ્ટ બુદ્ધિવાળો તથા મનને વિપયોમાં મોકળું મૂકનારો શક પુરુષ, નિરંતર શુભ-અશુભ ક્રિયાને ન કરતો હોય, છતાં પણ તે સંસારમાં ફરી બળે છે.^{૩૩,૩૪} વિપયોનો અતુલ્ય થવાથી તેના અંદરનો સારને બણનારી, દુઃખરૂપ અને દુઃખને આપનાર એવી બુદ્ધિને મળના કુંભમાં પેસી ગયેલી માખીની પેઠે ખાળવાને કે મારવાને કાંઈ સમર્થ થઈ શકતું નથી.^{૩૫} કાંઈક દિવસ દેવયોગ કાકતાલીય ન્યાયથી ચિત્તની પોતાની મેળે જ મોક્ષસિદ્ધિ મેળવવાને અર્થે આત્મવિચારમાં પ્રવૃત્તિ યાય છે.^{૩૬} આત્મવિચારથી તત્ત્વને મેળવી લઈ નિર્ભજ થઈ રહેલ ચિત્ત, નિર્બંધ, નિઃસંગ (આસક્તિથી રહિત) અને નિર્વિકાર થઈ રહે છે.^{૩૭} ચિત્તભાવને છોડી રહેલા સત્ત્વ-રૂપ ચિત્ત વડે તમે સર્વત્ર સમાન રહીને, સુખે-થી પરમ આકાશરૂપ આધિષ્ઠાનચેતનરૂપે થઈ રહો.^{૩૮} હે મહાત્મા રામચંદ્રજી ! તમે પ્રમાથને

મેળવી લઈ, રાગ આદિ દોષાને છોડી દઈ, ઉદય પામેલ આત્મજ્ઞાન વડે સુશોભિત બની અને બુદ્ધિને સમાન રાખી નિઃશંકપણથી શોકરહિત થઈ રહેા. કેમકે જન્મ-મરણથી રહિત એવા પરમપદરૂપ તમે પોતે જ છો. ^{૩૯} નિર્મળ પ્રકરૂપ એવા જગતની અંદર પ્રકૃતિરૂપ, મળરૂપ, વિકારરૂપ, ઉપાધિરૂપ અને બોધ આદિરૂપ કશું કોઈ જગ્યાએ છે જ નહિ; પણ અનાદિસિદ્ધ સ્ફુટ શિદ્ધરૂપ પ્રકરૂપ જ છે અને તેહું પોતે જ છું, એમ માની તમે સુખથી નિઃશંક થઈ રહેા. ^{૪૦} હે પ્રિય રામચંદ્રજી તમને જ્ઞાનનો બોધ કરવા માટે આથી વધારે બીજું કંઈ વિશેષ શુભ ઉપદેશરૂપે કહેવાતું નથી. મેં તમને સમગ્રપણે જ્ઞાનનો બોધ સાર કહી બતાવ્યો છે. હવે તમે બાણવાતું સર્વ જણે બાણી લીધું છે એવા થઈ ગયા છો. ^{૪૧}

વાલ્મીકિ બોલ્યાઃ-ભરેશ જન્મ કમલ-સમૂહની અંદર શુંબરવ કરી મકરંદનું પાન કરવા માટે મૌનનો આશ્રય કરે છે, તેમ મુનિ-શ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠકષિ ઉપર પ્રભાણે કહી મૌનને ધારણ કરી ધ્યાનનિષ્ઠ થઈ રહ્યા. પછી, રામચંદ્રજી શુદ્ધ બુદ્ધિ વડે પ્રકરૂપને પામ્યા અને નિઃશય વાસના-ઓથી રહિત થઈ ગયા. સર્વ સમાજનો પણ ધ્યાનનિષ્ઠ જના થઈ ગયા અને વસિષ્ઠજીએ પણ પ્રકરૂપનિષ્ઠપણથી મૌનનો આશ્રય કર્યો. ^{૪૨}

इत्युक्त्वा मुनिनायको व्यपगताशेषैषणे राघवे सर्वस्मिन् सम्राजने स्थितवति ह्यानैक-तानोपमे । प्राप्ते ब्रह्मपदं धिया घवलया तूष्णी-मभूत्पटपदः कृत्वेवारणितं सरोजपटले पातुं प्रयत्नो रसम् ॥ ४२ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સુક્રપુરુષસ્થિતિ-વર્ણન' એ નામનો સર્ગ ૧૯૯મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૨૦૦ મો ~*~

સિદ્ધોનાં વખાણુ

॥ વાલ્મીકિરૂવાચ ॥

निर्वाणवाक्यसंदर्भसमाप्तौ मुनिनायके ।
पाश्चात्यवाक्यविरतिं कुर्वति क्रमपालिताम् ॥ १ ॥

વાલ્મીકિ બોલ્યાઃ-નિર્વાણ સંબંધી વાક્ય-રચનાની સમાપ્તિ થતાં, મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી ક્રમ-થી પ્રાપ્ત થયેલ છેવટનાં વાક્યો બોલી વિરામ પામ્યા. પછી શાંત અને સ્વચ્છ મનોવૃત્તિવાળા સમાની અંદરના સર્વ માણસો નિર્વિકલ્પ સમાધિના જીવી સ્થિતિને પ્રાપ્ત થયા. શ્રવણ કરનાર સર્વ મનુષ્યોનું પ્રત્યક્ષતત્ત્વ સત્ત-કોટિમાં આશ્વ થઈ ગયું, એટલે તે સર્વ પરમ પવિત્ર ભાવને પામ્યા. તત્કાળ આકાશની અંદર રહેનારા પુરાતન તથા મુક્ત બુદ્ધિવાળા સનકાદિકો અને સિદ્ધોનાં પ્રશંસાનાં વાક્યો આકાશમાં ફેલાઈ રહ્યાં. વળી સમાની અંદર બેઠેલા શુદ્ધ બુદ્ધિવાળા વિશ્વામિત્ર આદિ મુનિઓની ઉચ્ચ એવી પ્રશંસાવાક્યોની વાણી ગાજી રહી. આમ ત્યાં દિશાઓના મુખને સારી રીતે પૂરી રહેલો મધુર કોલાહલ પવનની અંદર વ્યાપ્ત થયેલા પોલા વાંસના અવાજની પેઠે ઉત્પન્ન થયો. પછી સિદ્ધપુરુષોનાં પ્રસંશા વાક્યોની સાથે જ દેવોનાં કુંડલિઓ પોતાના પડછંદાના શય્યાની પૃથ્વીને અને પર્વતોને પૂરી દેતાં વાગ્યાં. ^{૧-૭} દેવતાઓનાં એ કુંડલિ સાથે હિમની વૃષ્ટિના જીવી મુંદર અને દિશાઓના સમૂહને ઢાંછી રહેલી એવી પુષ્પોની વૃષ્ટિઓ દિશાઓમાંથી પડી. ^૮ એ પુષ્પોનાં સમૂહ વડે સર્વ સ્થળ પુરાઈ ગયું હતું, શય્યા વડે શુદ્ધિઓ ભરાઈ ગઈ હતી, રજ વડે આકાશ રંગાઈ ગયું હતું અને ગંધ વડે પવન મદેડી

* આ બોલોઆ સર્ગમાં સિદ્ધોનાં પ્રશંસાવાક્યો, કુંડલિ સાથે પુષ્પવૃષ્ટિ અને સર્વેએ કરેલ એવો ગુરુ-પૂજનો મહોત્સવ વર્ણવવામાં આવેલો.

રહ્યો હતો. આમ, ઋષિઓના ધન્યવાદના શબ્દોના, દેવોના કુંડલિઓના ગડગડાટોના અને પુષ્પોના ઢગોના રવનો સમૂહ અપૂર્વ રીતે શોભી રહ્યો હતો.^{૯૦} ઊંચું ઝુમ કરી રહેલ સર્વ સભ્ય પુરુષોનાં નેત્રોનાં ફરણો વડે તે સમૂહ અંદરના ભાગને શ્યામ કરી રહ્યો હતો. ઊંચા કાન કરી રહેલાં મૃગ, હાથી, ઘોડા, પક્ષી અને પશુઓએ તેને સાંભળ્યો હતો, વિસ્મય તથા ભય દર્શાવનારાં વિકસિત નેત્રવાળાં બાળકો તથા સ્ત્રીઓથી તે બેવાયો હતો. વળી વિસ્મયને લીધે મંદ-હાસ્યયુક્ત ઝુમવાળા રાજલોકોએ તેને બેયો હતો.^{૯૧, ૯૨} પૃથ્વીનો અને આકાશનો મધ્યભાગ, પુષ્પવૃષ્ટિના સારવાળા અને શબ્દની શોભાથી અતિમનોહર એવા ઢાલાહલ વડે તરત લોકોત્તર ત્વમ્ભારને ધારણ કરી રહ્યો.^{૯૩} પુષ્પની વૃષ્ટિના મકરંદથી ઘેવાયેલું અને શબ્દ કરતાં પ્રાણીઓથી પુણ્ય શબ્દવાણું એવું આકાશ સેંકડો શંખોના શબ્દોને લીધે દશરથના ધરના જેવું જણાતું હતું.^{૯૪} અનેક એવા અર્વાજે વડે સુશોભિત, દેવોથી તથા ચારણોથી વીંટાયેલ અને પુષ્પોથી સુશોભિત એવું જગત પણ વૃદ્ધિ પામેલ ઉત્સવને લીધે દશરથના ધર જેવું શોભતું હતું.^{૯૫} જમ સમુદ્રની અંદરના તરંગો તટની પાસેના પર્વતને પહોંચી વળે છે, તેમ કુંડલિના શબ્દો, સિદ્ધસમૂહનાં વાક્યો અને પુષ્પોનો સમૂહ એ સર્વ એક જ સમયે એક સાથે પૃથ્વી અને આકાશ એ બન્નેની વચમાં તથા દિશાઓના અંતમાં ધ્યાત્મ થઈ ગયાં.^{૯૬} પછી ક્ષણ વારમાં સમયને લીધે પ્રાપ્ત થયેલ દેવોની પુષ્પવૃષ્ટિના ઢાલાહલમાં સિદ્ધોનાં નીચેનાં વાક્યો પ્રસિદ્ધપણે સાંભળવામાં આવ્યાં.^{૯૭-૯૮}

સિદ્ધો બોલ્યા:-કલ્પપર્યંત સિદ્ધોના સમૂહમાં અમે હજારો મોક્ષના ઉપાયો કહ્યા છે, તેમ સારી રીતે સાંભળ્યા પણ છે; પરંતુ તે આ અંથ જેવા એક નથી.^{૯૯} તિર્થંક બતિના જીવો, વનિ-

તાઓ, બાળકો અને નાગો વસિષ્ઠમુનિના આ અંથરૂપ વાણ્યવિલાસ વડે મોક્ષસુખને પ્રાપ્ત થઈ બન્ય, એમાં કાંઈ સંશય નથી.^{૧૦} શ્રીરામચંદ્રજીને વસિષ્ઠઋષિએ જ પ્રમાણે દર્શાવેલી, હેતુઓથી અને યુક્તિથી બોધ આપ્યો છે, તે પ્રમાણે સાક્ષાત્ અરુંધતીને પણ તેઓ બોધ આપે કે ન પણ આપે.^{૨૦} આ મોક્ષના ઉપાય વડે તિર્થંક-બતિના જીવો પણ નિર્વિકાર થઈ મોક્ષ પામે છે, તે પછી પૃથ્વીની અંદર ક્યાં મનુષ્યો મુક્ત ન થાય?^{૨૧} શ્રવણરૂપ અંજલિ વડે આ જ્ઞાનામૃતનું પાન કરીને અમે પૂર્ણ રીતે અભિનવ સિદ્ધિઓને ધારણ કરી છે અને પરમ લક્ષ્મી તથા શોભાને પામ્યા છીએ.^{૨૨} ઉપર પ્રમાણે શ્રવણ કરતા અને વિસ્મય વડે વિકસિત નેત્રવાળા અયોધ્યાવાસી જનોએ, કમલ આદિનાં પુષ્પોની વૃદ્ધિથી ભરપૂર એવી તે સભા જોઈ.^{૨૩} મંદાર આદિ દેવવૃક્ષોનાં મહાપુષ્પો વડે તે ઢંકાયેલ વસ્ત્રસમૂહવાળી હતી અને કલ્પલતાઓના ગુચ્છોએ વડે ઘાટી એવી આંગણીની ભૂમિ વડે સુશોભિત હતી.^{૨૪} તે પારિબત વૃક્ષનાં પુષ્પોથી ભરપૂર એવા ભૂતળથી મનોહર હતી અને સંતાનક વૃક્ષોનાં પુષ્પોથી મોટાં વાદળો વડે વ્યાપ્ત એવા સભ્યોનાં મસ્તક તથા હસ્ત વડે રમણીય હતી.^{૨૫} તે સુકુટના રત્નરૂપી વિટંક (લાઠકાનું પક્ષી-ધર)ના અચ્છાગમાં વિશ્રાંતિ લઈ રહેલ હરિચંદનનાં પુષ્પોવાળી હતી અને પાણીના પૂર વડે ભરપૂર એવાં મોટાં વાદળોએની પેઠે લટકતા અંદરવાથી સુશોભિત હતી.^{૨૬} એ પ્રમાણે સમાને બેતા તે લોકો વસિષ્ઠઋષિની અનેક વાક્યો વડે પ્રશંસા કરવા લાગ્યા તેમજ પ્રસંગોચિત જય-ધ્વનિ કરવા મંડ્યા. વળી સર્વ ઇન્દ્રિયસમૂહ વડે અધીન બની જઈ તેઓ પુષ્પાંજલિપૂર્વક વસિષ્ઠઋષિની પૂજા કરવા લાગ્યા.^{૨૭, ૨૮} પછી રાજાઓની પ્રજામમાળાઓ કાંઈક શાંત થઈ એટલે અર્ધપાત્રયુક્ત હસ્તવાળા દશરથરાજાએ વસિષ્ઠ-

ઋષિની પૂજ કરતાં નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^{૨૯}

દશરથરાજ બોલ્યા:-હે અરંધતીપતે !
આપના ઉપદેશથી મળેલા અત્યંત અવિનાશી
એવા આત્મવસ્તુટૂપી પરમ બોધ વડે મને અંદર
પરમ પૂર્ણતા ઉત્પન્ન થયેલ છે.^{૩૦} આપ પૂજ્ય-
ના પૂજનમાં યોગ્ય એવી કાંઈ મહાન વસ્તુ
પૃથ્વીના પીઠ ઉપર, સ્વર્ગમાં, દેવતાઓમાં કે
પાતાળમાં નથી અને તેથી તે મને અપ્રાપ્ત છે.^{૩૧}
તો પણ હે મહારાજ ! આ યથાપ્રાપ્ત ગુરુપૂજનનો
ક્રમ મારું પોતાનું એક અવરથ કર્તવ્ય છે. તો
તેને સફળ કરવાને હું કાંઈ બોલું છું, માટે તે
સંબંધમાં આપ કાંઈ કાપ કરશો નહિ.^{૩૨} સ્ત્રીપુત્ર
આદિ સહિત એવા આ મારા આત્મા વડે આ
લોક તથા પરલોક એ બન્નેમાં સુખભોગને માટે
સંચિત કરેલ પુણ્ય વડે અને સર્વ પોષ્યવર્ગ
સહિત એવા આ રાજ્ય વડે હું આપની પૂજ
કરું છું.^{૩૩} હે મહારાજ ! આ સર્વ પોતાના
આશ્રમની પેઠે આપને અધીન છે, માટે આપ
આપની ઇચ્છા પ્રમાણે તેના સ્વામી થઈને હુકમ
પ્રમાણે આજ્ઞા ચલાવો.^{૩૪}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે મહારાજ દશરથ ! અમે
માત્ર પ્રણામ વડે સંતુષ્ટ થઈએ એવા બ્રાહ્મણ
છીએ; તેથી અમે પ્રણામથી જ પ્રસન્ન થઈએ
છીએ અને તે આપે કરેલ છે.^{૩૫} આપ જ રાજ્ય-
રક્ષણવિધિ જાણો છો અને તે આપને જ શોભે
છે, માટે તે ભલે તમારી પાસે જ રહે. બ્રાહ્મણો
ક્યાં રાજ્યો છે ?^{૩૬}

દશરથરાજ બોલ્યા:-હે સમર્થ મહારાજ !
મોક્ષના દાનરૂપ મહા ઉપકાર આગળ આ રાજ્ય
તે શા હિસાબમાં છે ? માટે આપના ધ્યાનમાં
આવે-તેમ સૂચેથી કરો.^{૩૭}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-દશરથરાજ ઉપર
પ્રમાણે કહેતા હતા, તેટલામાં રામચંદ્રજીએ
વસિષ્ઠઋષિના ચરણમાં પુષ્પાંજલિ અર્પણ કરી
અને તે મહાયુરને પ્રણામ કરીને તેમને કહેવા

લાગ્યા.^{૩૮} ‘ મહારાજ દશરથને નિરુત્તર કર-
નાર હે મહાસમર્થ વસિષ્ઠઋષિ ! જને આપનાં
વાક્યને અનુસરી પ્રણામમાત્ર જ સારરૂપે અવરથ
કર્તવ્ય છે, તે હું રામ આપના ચરણમાં પ્રણામ
કરું છું.^{૩૯} જમ વન પર્વતની તળેટીમાં પોતાના
પલ્લવમાં લાગેલાં જળખિંદુઓનું વિસર્જન કરે છે.
તેમ રામચંદ્રજીએ આ પ્રમાણે કહીને અને મસ્તક
ઢાળીને વસિષ્ઠઋષિના ચરણમાં પુષ્પાંજલિ અર્પણ
કરી.^{૪૦} તે સમયે નીતિકુશળ રામચંદ્રજીનાં નેત્રો
આનંદનાં આંસુઓથી ભરપૂર થઈ ગયાં હતાં અને
તે પરમ શક્તિ વડે યુરને વારંવાર પ્રણામ કરવા
લાગ્યા.^{૪૧} શત્રુઘ્ન, લક્ષ્મણ અને તેમની પાસેના
બીજા પણ તેવા જ મિત્રો મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજીને
પ્રણામ કરવા લાગ્યા. દૂર બેઠેલા રાજ્યો રાજ-
પુત્રો અને ઋષિઓ, દૂર સ્થિતિને યોગ્ય એવા
પ્રણામોથી અને પુષ્પાંજલિ-સમર્પણથી પ્રણામ
કરવા લાગ્યા.^{૪૨-૪૩} હિમાલય જમ હિમચી ઢાંકાઈ
બચ છે, તેમ જ સમયે મહામુનિ વસિષ્ઠજી
પુષ્પાંજલિની વૃષ્ટિથી ઢાંકાઈ ગયા. હવે, સન્માનો
ક્ષેપ અને પ્રણામોનો સમૂહ શાંત થયો. પછી,
માન્ય એવા મુનિઓની પાસે પોતાનું બનાવેલ
શાસ્ત્ર અણે સત્ય વસ્તુના સંબંધમાં સંદોષ હશે
કે નિર્દોષ હશે, એમ કાંઈક સંદેહવાળા હોય તેમ
વસિષ્ઠઋષિએ પોતાના બન્ને હાથ વડે પુષ્પોના
પુંજને ખસેડી નાખ્યો. આમ જમ ઘોળાં વાદળોને
ખસેડીને ચંદ્ર દેખાય, તેમ તે કાંઈક પૂછવાની
ઇચ્છાથી દેખાયા.^{૪૪-૪૫} હવે, સિદ્ધવૈદિકાનાં
વચનોના સમૂહ, હુંડલિના ચપ્પે, આકાશમાંથી
પડતી પુષ્પવૃષ્ટિ અને સન્માનો ઢાલાહલ એ સર્વ
શાંત થઈ ગયું તેમજ પવન પણ પડી ગયો. પછી
જમ મેઘ શાંત થઈ બચ તેમ પોતાનો સહાર
કરનાર સન્માનનો તથા રામ વગેરે પ્રણામ કરીને
વ્યવસ્થાથી રહિત થયા. હવે, પોતાની
નાં વાક્યોનું અવણ કરતા અને અનિ-
વાળા એ મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી દાન

વિશ્વામિત્રમુનિ પ્રત્યે બોલ્યા કે, ^{૪૭-૪૮} 'હે ગાધિકુળમાં ક્રમભરૂપ વિશ્વામિત્ર મુનિ ! હે વામ-
દેવ, નિમિષ્કતુ, ભરદ્વાજ, પુલસ્ત્ય, અત્રિ, ધૃષ્ટિ,
નારદ, શાંડિલિ, ભાસ, ભૃગુ, ભાર્ગવ, વત્સ,
વાત્સ્યાયન આદિ ઋષિઓ ! આપે આ મારાં
તુલ્ય વચને સાંભળ્યાં ^{૪૯-૫૦} આમાં કંઈ કહેવું
રહી ગયું હોય, અનુચિત અર્થવાણ હોય અથવા
વ્યર્થ હોય, તો કૃપા કરી આપ તે મને કહેા.' ^{૫૧}

સહયો બોલ્યા:-હે મહારાજ ! પરમાર્થ
વડે જ એક સુશોભિત એવા વસિષ્ઠજીનાં વચન-
ની અંદર વળી અનુચિત અર્થ હોય એવી
આજ નવી જ વાણી આ સાંભળીએ છીએ !
અનંત એવા જન્મના દોષથી અમારી અંદર
મેલ ભર્યો હતો. જેમ અગ્નિ સુવર્ણના મેલને
ખાળી નાખે છે, તેમ આપે તે મેલને અહીં
આજ ખાળી નાખ્યો છે. ^{૫૩, ૫૪} હે મહારાજ !
જેમ ચંદ્રના પ્રકાશથી કુસુમ વિકસિત થાય છે,
તેમ બ્રહ્મની અંદર વિસ્તરી રહેલી અને અમૃત-
ના જેવી પરમ શીતળ એવી આ આપની વાણી-
થી અમે સર્વ વિકસિત થઈ રહ્યા છીએ. ^{૫૫} આ
અમે સર્વ આપને વારંવાર પ્રણામ કરીએ છીએ.
આપ સર્વ જીવને મહાભોધ આપનાર છે,
મુનિશ્રેષ્ઠ છે અને અમારા નિયમિત ગુરુ છે. ^{૫૬}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-આ પ્રમાણે કહી, તે
સૌએ મેધગર્જના જેવા મહાખળવાન ઉચ્ચ
શબ્દ વડે ફરી વાર નમસ્તે (આપને નમસ્કાર
છે) કહ્યું. ^{૫૭} તે વખતે, જેમ મેધ ઝાકળ વડે
હિમાલયને પૂરી દે છે, તેમ તેઓ આકાશમાંના
સિદ્ધોની સાથે પોતે પણ નાખેલ પુષ્પાંજલિના
સમૂહથી વસિષ્ઠઋષિને પૂરી દેવા લાગ્યા. ^{૫૮}
એવી જ રીતે રામના વૃત્તાંતને જાણનારા એ
સર્વ લોકો દશરથરાજની અને ચાર સ્વરૂપે
અવતરેલા વિષ્ણુરૂપ શ્રીરામચંદ્રજીની પ્રશંસા
કરવા લાગ્યા. ^{૫૯}

સિદ્ધો બોલ્યા:-જણે ખીજ સાક્ષાત્ નારા-

યણ હોય તેમ ચારરૂપે (રામ, લક્ષ્મણ, ભરત,
શત્રુઘ્નરૂપે) અવતરેલા, જીવનમુક્ત અને ભાઈઓ
સાથેના એ રાજકુમાર રામચંદ્રજીને અમે નમન
કરીએ છીએ. ચાર સમુદ્રરૂપ ખાઈ વડે વીંટાયેલા,
ભૂગોળની રક્ષા કરનારા અને ત્રણે કાળમાં રહેનાર
રાજચિહ્નોને ધારણ કરનારા એ દશરથ રાજાને
અમે નમન કરીએ છીએ. રાજાની પેઠે મુનિઓ-
ની સેનાના અધિપતિ, સૂર્યના જવા મહાનેજસ્વી
અને સુંદર પ્રકૃષ્ઠ વાદો વડે યુક્ત એ વસિષ્ઠ-
ઋષિને તથા તપના ખજાનારૂપ વિશ્વામિત્રઋષિને
અમે નમન કરીએ છીએ. ^{૬૦-૬૨} એમના પ્રભાવ
વડે જ જ્ઞાનયુક્તિથી સુશોભિત એવી અને ભ્રાંતિ-
ના જીવસાને સારી રીતે નાશ કરનારી વસિષ્ઠજીની
આ પરમ વાણી અમારા સાંભળવામાં આવી. ^{૬૩}

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-ઉપર પ્રમાણે કહીને
સિદ્ધલોકે આકાશમાંથી સમાની અંદર ફરી-
વાર પુષ્પવૃષ્ટિ કરી અને પછી તેઓ પ્રસન્ન ચિત્તે
મૌન સેવી રહ્યા. ^{૬૪} તે જ પ્રમાણે આકાશચારી
સિદ્ધોએ એ લોકોની પ્રશંસા કરી અને સહયોએ
પણ તે જ પ્રમાણે ઘણી સ્તુતિસહિત એ સિદ્ધોનું
ત્યાં અર્ચન કર્યું. ^{૬૫} આકાશમાં ગતિ કરનાર
મહર્ષિઓ અને દેવગણો તથા ભૂમંડળમાં ગતિ
કરતા બ્રાહ્મણો અને ભૂપતિઓ તથા બન્ને સ્થળ-
માં ગતિ કરનાર મુનીશ્વરો, એ સૌએ પોતાની
શક્તિ અનુસાર પુષ્પ અને અર્ધદાન સહિત
ઉચ્ચ વાણી વડે પ્રત્યેક જનની પૂજા કરી. ^{૬૬}

નમશ્ચરા ધરણિચરા મુનીશ્વરા મહર્ષયો વિવુ-
ધગણા દ્વિજા નૃપાઃ । અપૂજ્યમિતિ જનમોક્તૈવ
તે ગિરોચયા સદ્ગુણમાર્ઘ્યદાનયા ॥ ૬૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'સાધુવાદસ-
પર્વાદિ વર્ણન' એ નામનો

સર્ગ ૨૦૦ એ સમાપ્ત

હસર્ગ ૨૦૧ મો

શ્રીરામની પૂર્ણાનંદપદમાં વિશ્રાંતિ

॥ વાલ્મીકિરુવાચ ॥

અયાર્વાક સાધુવાદેષુ પ્રચીતેષુ જનૈઃ જનૈઃ ।

જ્ઞાનોપદેશમામાય પ્રોહ્લસત્સ્વિત્વ રાજસુ ॥ ૧ ॥

વાલ્મીકિ ઓલ્યા:-પછી ધીમે ધીમે

સભાના નીચેના ભાગમાં પ્રશંસાનાં વાક્યો શાંત

યર્થ ગયાં અને જ્ઞાનોપદેશને મેળવી રાજ્યો

જાણે પ્રકુલ્લ થઈ રહ્યા હોય તેવા થઈ ગયા.^૧

સંસારનો ભ્રમ જમનો શાંત થઈ ગયેલ છે એવા

મનુષ્યો સત્ય તરફ દોડતા પોતાના ચિત્ત વડે

પોતાની મેળે પોતાનાં પૂર્વચરિત્રને હસવા

લાગ્યા.^૨ જ્ઞાનના આસ્વાદમાં તત્પર થઈ રહેલ

શાંત વિવેચી સભાજન ચિત્તવૃત્તિને અત્યંત

કરી દઈ ધ્યાનાવસ્થિત થઈ રહ્યા.^૩ ગુરુના દેહી-

પ્યમાન મુખ તરફ જોઈ રહેલા અને પદ્માસન

વાળી બેઠેલા શ્રીરામચંદ્રજી પોતાના ભાઈઓ

સહિત ગુરુની પાસે હાથ જોડી રહ્યા.^૪ દશરથ-

રાજ જાણે ધ્યાનાવસ્થિત થઈ રહ્યા હોય તેમ

આદિ, મધ્ય અને અંતમાં પવિત્ર એવી જીવ-

ન્મુક્તદશાનો આસ્વાદ લઈ રહ્યા.^૫ તે સમયે

યાચકજનને માન આપનાર વસિષ્ઠમુનિ પોતાના

રાજ આદિ લક્ષ્ણોની પૂજા સ્વીકારવા માટે કાણ

વાર મીનનો આશ્રય પકડી જાણી રહ્યા હતા.

હવે, તે અનાકુળ અક્ષરેથી બોલવા લાગ્યા કે,^૬

‘પોતાના કુળરૂપ આકાશમાં ચંદ્રતુલ્ય એવા

વસિષ્ઠજી એ પ્રમાણે કહ્યું, એટલે રાજકુમાર

રામચંદ્રજી ગુરુનું મુખ જોતાં અનાકુળપણથી

મૃદુ અને સ્પષ્ટપણે બોલ્યા.^૭

રામ ઓલ્યા:-હે મહારાજ ! જમ પૂર્ણ-

ચંદ્ર વડે સુશોભિત એવું આકાશ શરદઋતુમાં

નિર્મળ થઈ જાય છે, તેમ આપની કૃપા વડે હું

પરમ નિર્મળતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયો છું.^{૧૦} સંસાર-

ની અંદર ભંગ કરનારી મારી સર્વ જ્ઞાતિઓ

શાંત થઈ ગયેલ છે અને શુદ્ધ સ્વરૂપ વડે હું

આકાશ જેવા સ્વચ્છ થઈ રહ્યો છું.^{૧૧} મારી

સર્વ યોગિઓ ગાંઠિત થઈ ગઈ છે, અશેષ (સર્વ)

વિશેષણો શાંત થઈ જવાથી હું નિર્વિશેષ છું

અને હું સ્ફટિકગુહની અંદર મધ્યમાં રહેલ

સ્ફટિકમણિના જેવી નિર્મળ સુહિવાળો છું.^{૧૨}

મારું શાંત થઈ રહેલ ચિત્ત બીજાં કાંઈ સાંભ-

ળવાને કે મેળવવાને ઇચ્છતું નથી. તે પરમ તપ્તિને

પ્રાપ્ત થઈ રહેલ છે અને જાણે સુપ્રતિ અવસ્થાને

પ્રાપ્ત થઈ ગયું હોય તેવું થઈ રહ્યું છે.^{૧૩} હે

મહારાજ ! સર્વ વિષયોના સ્મરણની શાંતિને

લીધે નિર્વિકલ્પ, સર્વ કૌતુકથી રહિત અને સર્વ

સંકલ્પોને છોડી રહેલું મારું મન શાંત છે.^{૧૪} હું

નિર્વાણને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યો છું અને શાંત થઈ

રહ્યો છું. ભગતાં છતાં પણ હું ભગતની સ્થિતિના

સખ્યમાં માનાસિક (સ્વપ્ન આદિ) વિષયનો

વિચાર કરતો નથી, તેમ જામતના ઇન્દ્રિયમાઘ

વિષયોનો પણ વિચાર કરતો નથી. હું તો જાણે

સુપ્રતિને પારણ કરી રહ્યો હોઉં તેમ નિર્વિકાર

દશામાં સ્થિર થઈ રહ્યો છું.^{૧૫} આશા વડે વિહવળ

થઈ ગયેલી દેહાધ્યાસવાળી પૂર્વની સ્થિતિને હું

હસી કાઢું છું અને સ્ફૂરતાં એવાં આપનાં

ઉપદેશવાક્યો વડે હું નિઃસંશયપણે સ્વસ્થ થઈ

રહેલ છું.^{૧૬} હમણાં મને ઉપદેશ વડે, તેના

અર્થ વડે, શાસ્ત્રો વડે, બંધુઓ વડે કે તેમના

ત્યાગ વડે કાંઈ પ્રયોજન નથી.^{૧૭} અથવા તો

પ્રત્યક્ષતત્ત્વરૂપ એવા હું અહીં તેમાં જ સ્થિર

* આ બસોએકમા અર્ગમાં ગુરુ, રામને કરી વાર આદરથી પૂછશે અને રામચંદ્રજી પોતાની પૂર્ણાનંદ-પદમાં વિશ્રાંતિ પ્રકટ કરશે.

યર્થ રહેલ ચિત્તવૃત્તિવાળી અને શૌભરહિત ચિદા-
કાશની અંદર સાત્રાન્યસુખના જેવી અખંડિત
એવી સ્થિતિને અનુભવુ છું.^{૧૮} હું એ દે બાહ્ય-
દષ્ટિ વડે નેત્ર આદિ અવયવોવાળી સ્થિતિને
ધારણ કરી રહ્યો છું, છતાં હું આ સર્વ જગતને
આકાશનાથી પણ અતિસ્વચ્છ અને ચિદાકાશના
એક અસરૂપ સમજુ છું.^{૧૯} આ જગત આકાશ-
માત્ર છે એવો એક નિશ્ચય રાખતાં આ દશયરૂપી
આકાશ મોહનિદ્રા સહિત બાધિત થઈ બધુ છે
અને હું અક્ષયરૂપે નિરંતર જગતો રહું છું.^{૨૦}
યથેચ્છા યથાપ્રાપ્ત અને યથાસ્થિત જે કાર્ય આપ
કહેશો, તે હું નિર્વિઘ્નપણે વાસનાથી રહિત બની
કર્તા કરીશ.^{૨૧} હું અલીપ્તસિદ્ધિ વડે અંદર પ્રસન્ન
થતો નથી, તેમ હર્ષને પણ પ્રાપ્ત થતો નથી અને
પુષ્ટ પણ થઈ જતો નથી. વળી, અનિષ્ટપ્રાપ્તિથી
હું રોતો નથી, કિંતુ જે જે કાર્ય કરવા યોગ્ય
છે તે તે હું એકલો ક્યેં બઈ છું. મારી બ્રાંતિ
જતી રહી છે.^{૨૨} આ સૃષ્ટિ ભલે બદલાઈ બઝો,
પ્રલયકાળનો પવન ભલે વાના લાગે અને આ
આખો દેશ ચંદ્રમાર્ગની પેઠે આકાશના જેવો
શૂન્ય થઈ બઝો; તો પણ હું સ્વસ્થપણે નિર્વિ-
ઘ્ને દશાનો આશ્રય કરી પોતાના આત્મામાંજ
સ્થિર થઈ રહ્યો છું.^{૨૩} હે મહારાજ! હું વિશ્રાંતિ-
ને પ્રાપ્ત થઈ ગયો છું, બાહ્ય ઇન્દ્રિયો વડે ન
જણાય તેવા સ્વરૂપવાળો છું અને મન વડે પણ
હર્લક્ય છું. આકાશ જેમ મુદિ વડે બંધને પ્રાપ્ત
થતું નથી, તેમ હું આશાઓ વડે બંધને પ્રાપ્ત
થતો નથી.^{૨૪} ગાકમાં રહેલા પુષ્પમાંથી જેમ
ગંધ આકાશમાં ફેલાઈ રહ્યો હોય છે, તેમ હું
દેહનું ઉદ્દલંબન કરી (દેહાધ્યાસને છોડી દઈ)
સમાનપણાથી આત્મામાં સ્થિર થઈ રહ્યો છું.^{૨૫}
પ્રબોધને પ્રાપ્ત થયેલ અથવા અપ્રયુક્ત એવા સર્વ
રાજઓ અનેક પ્રકારનાં કર્મવાળાં રાજ્યોની
અંદર પોતાને સુખ થાય તેમ વિહાર કરે છે.^{૨૬}
જ પ્રમાણે હું પણ હર્ષ, શોક અને આશાથી

રહિત બની, સર્વત્ર સ્થિર એવી એક સમાન-
દષ્ટિનું અવલંબન કરી, નિઃશંક રીતે આત્મામાં
સ્થિત રાખી રાજ્યતંત્રમાં વિહાર કરું છું.^{૨૭}
હે મહારાજ! સર્વ આનંદના ઉપર રહેલા
બ્રહ્માનંદ વડે હું સુખી છું, તેથી હું દેહની
અંદર વિષયસુખની ઇચ્છા કરતો નથી. હું
બાહ્યવ્યવહારમાં સર્વ મનુષ્યના જેવો જ થઈ
રહ્યો છું, માટે આપની ઇચ્છા પ્રમાણે મને
આપ આજ્ઞા આપો.^{૨૮} હે સુશીલ વસિષ્ઠજી!
બાળક જેમ યથાપ્રાપ્ત કીડાને કરતો રહે છે, તેમ
હું નિઃશંકપણાથી યાવદેહ (ન્યાં સુધી દેહ રહે
ત્યાં સુધી) સર્વત્ર એક નિર્ભંગ બ્રહ્મદષ્ટિ રાખી
આ યથાપ્રાપ્ત સંસાર સ્થિતિનું પાલન કરીશ.^{૨૯}
હે મહારાજ! હું ભોજન કરું છું, જળપાન કરું
છું, અહીં રહ્યો છું અને પોતાના કર્તવ્યકર્મ
કરતો રહું છું. હું આપની કૃપાથી આશંકા-
ઓથી રહિત થઈ ગયો છું.^{૩૦}

વસિષ્ઠ ઓલ્યા:અહો! હર્ષની વાત છે
દે તમે આદિ, મધ્ય અને અંતથી રહિત એવું
આ મહાપુણ્યપદ પ્રાપ્ત કરેલ છે. એ મહાપદ-
ની અંદર સ્થિતિ રાખનાર પુરુષોને શોક કરવો
પડતો નથી.^{૩૧} આકાશ જેમ પોતાના સ્વરૂપમાં
સ્થિતિ રાખે છે, તેમ સારી રીતે અત્યંત સમાન-
પણે વિસ્તરી રહેલા અને શાંત એવા પોતાના
આત્મામાં તમે વિશ્રાંતિને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યા છો. તમે
શોકથી રહિત થઈ રહ્યા તે બહુ સારી વાત થઈ.
તમે સારી ઉત્તમ દશામાં આવી રહ્યા તે પણ
બહુ સારું થયું. આલોકમાં તથા પરલોકમાં, દુષ્ટ,
અદુષ્ટ અને શૂન એવા અનર્થોની શંકા દૂર થઈ
ગઈ, તે પણ બહુ જ સારું થયું છે.^{૩૨,૩૩} હે વત્સ
રામચંદ્રજી! તમે આત્મજ્ઞ થવાથી બોધ વડે
રઘુવંશના ભૂતભવિષ્યત કુલોની સંતતિને પવિત્ર
કરેલ છે, તે રૂડી વાત છે.^{૩૪} હે રામચંદ્રજી!
હમણાં તમે સુનિઘ્રેષ્ઠ વિદ્યામિત્રની મોગલી
પિતાની સાથે (પિતાજીની વિદ્યમાન દશામાં,

તેમની આજ્ઞાથી) પૂર્ણ કરી, આ પૃથ્વીનું પાલન કરે. ૪૫ હે સુંદર રામચંદ્રજી ! તમારી સાથે જેઠેલા સર્વ રમુકલ સાથે સંબંધ રાખનાર પુત્ર-પૌત્ર આદિવાળા ભૂત્યો, પાંધવો, પાયદળો, રથો અને ઘોડાઓના સમૂહો નીરાગ, નિર્ભય, સ્થિર લક્ષ્મીવાળા અને સદા ઉદયને પ્રાપ્ત થઈ રહે. ૪૬

ત્વયાન્વિતાઃ સતનયમૃત્યવાન્ધવાઃ પદાતયઃ
સરયગજાશ્વમંડલાઃ નિરામયા વિગતમયાઃ સ્થિ-
રશ્રિયઃ સદોદયાઃ સુમગ મવન્તુ રાઘવાઃ ॥૨૬॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'વિશ્રાંતિપ્રકટીક-
રણ' એ નામનો સર્ગ ૨૦૧ મો સમાપ્ત

૭ સર્ગ ૨૦૨ મો ૭

શ્રીરામે આત્મામાં કરેલી વિશ્રાંતિ

॥ શાલ્મીકિરુવાચ ॥

एतच्छ्रुत्वा वसिष्ठस्य वचः संसदि पार्थिवाः ।

सिक्ता इवामृतापूरैरंतःशीतलतां ययुः ॥ ૧ ॥

વાદમીકિ ઓદ્યાઃ—આ પ્રમાણે શ્રાવસિષ્ઠ-
જીનાં વચન સાંભળી સમાની અંદર દશરથરાજ
આદિ સર્વ રાજાઓ તથા ખીજાં મનુષ્યો
અંદર જાણે અમૃતના પૂર વડે સિંચાયેલ હોય
તેમ શીતળતાને પ્રાપ્ત થઈ ગયા. ૧ જમ સંપૂર્ણ
એવો ક્ષીરસાગર સુંદર એવા અમૃતપૂર્ણ ચંદ્ર
વડે શોભે છે, તેમ કમળપત્રના જવાં સુંદર નેત્ર-
વાળા શ્રીરામચંદ્રજી સુંદર મુખચંદ્ર વડે શોભવા
લાગ્યા. ૨ તત્ત્વજ્ઞાનમાં કુશળ એવા વામદેવ આદિ
સર્વ ઋષિઓ 'અહે ! ભગવાન વસિષ્ઠજીએ બહુ
સારો જ્ઞાનનો ઉપદેશ કર્યો' એમ આદરથી કહેવા
લાગ્યા. ૩ શાંત અતઃકરણવાળા, અત્યંત સતોષ
વડે રોમાંચિત ગાત્રવાળા અને નવી કાન્તિને પ્રાપ્ત
થયેલા દશરથરાજ હર્ષ વડે બહુ શોભવા લાગ્યા

× આ બસોળેમા સર્ગમાં પ્રબોધ વડે હજ થયેલા
રાજાઓ આદિનું વર્ણન આવશે અને રામચંદ્રજી ચોતાની
નિર્મળ એવી ઉત્તમ સ્થિતિનું જ્ઞાન વડે વર્ણન કરશે

અનેક અધિકારી પુરુષો જ્ઞાતજ્ઞેય (જાણવાનું
જાણે જાણી લીધું છે તેવા) થઈ રહેતાં અને
અનેક પ્રશંસાની કથાઓ પ્રવૃત્ત થતાં, જતું
અજ્ઞાન ગલિત થઈ ગયેલ છે એવા શ્રીરામચંદ્રજી
ફરી વાર આ વાક્યો બોલ્યા. ૪૫

રામ ઓદ્યાઃ—હે ભૂતભવિધ્યને જાણનારા
મહાસમર્થ મહારાજ ! (જમ અગ્નિ સુવર્ણની
રચામતાને (મેલને) ખાળી નાખે છે, તેમ આપે
આ અમારો અજ્ઞાનરૂપ મેલ ખાળી નાખ્યો
છે.) અમે પ્રથમ પૂર્વકાળમાં પરિચ્છિન્ન દેહ-
ને જ દેવળ આત્મારૂપ સમજતા હતા. હે
મહારાજ ! હવે હમણાં તો અમે ચોતરફ
સર્વને (અપરિચ્છિન્ન) આત્મારૂપ સમજ-
નારા થઈ રહ્યા છીએ. ૭ હું સર્વ પ્રકારે સંપૂર્ણ
થઈ રહ્યો છું, નિર્વિકાર થઈ રહ્યો છું, નિઃશંક
થઈ રહ્યો છું અને તત્ત્વજ્ઞ થઈ જતાં ભગી ગયો
છું. ૮ નિત્યસુખના અનુભવને અર્થે હું આનંદ-
વાળો બની ગયો છું, ઘણા લાંબા કાળને મટિ
સુખી થઈ રહ્યો છું, અવિનાશી પદની પ્રાપ્તિને
અર્થે હું સ્થિર થઈ રહ્યો છું અને મને મોક્ષરૂપ
પરમ પુરુષાર્થનો ઉદય પ્રાપ્ત થયેલ છે. ૯ અહે !
હર્ષની વાત છે કે, આપે મને પવિત્ર શીતળ જ્ઞાન-
રૂપ જળ વડે સિંચેલ છે, તેથી કમળની પેઠે હું
પોતાની મેળે જ દહર્ષની અંદર પ્રકુલ થઈ રહ્યો
છું. ૧૦ આપની કૃપાથી મેં આ સર્વોત્તમ પદવી
મેળવી છે અને તેની અંદર મારી સ્થિતિ થવાથી
આ સર્વ જગત મને અમૃતરૂપ જ લાગે છે. ૧૧
મારી બુદ્ધિ પ્રસન્ન થઈ છે, હું સર્વ શોકથી
રહિત થયો છું, અને ઉત્તમ શોભાને પ્રાપ્ત થયેલ
ચોંતિ વડે મારું ચિત્ત નિર્મળ થયું છે. હું
મારા આત્મામાં જ આનંદ અનુભવું છું અને
આત્માનો સાક્ષાત્કાર થવાથી હું નિર્મળતાને
પ્રાપ્ત થયો છું, તેથી મારા પોતાના સ્વરૂપને
હું નમસ્કાર કરું છું. ૧૨

અન્તઃ પ્રસન્નમઘિરસ્તસમસ્તશોકઃ

ગતોઽહમમલાશય એવ શાન્તયા । આનન્દ-
માત્માનિ ગતઃ સ્વયમાત્મનૈવ નૈર્મલ્યમમ્યુપગ-
તોઽસ્મિ નમસ્તુ મહમ્ ॥ ૧૨ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'આત્મ-
વિશ્રામાંગીકરણ' એ નામનો
સર્ગ ૨૦૨ માં સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૨૦૩ મો —

નિર્વાણપદનું વર્ણન

॥ વાલ્મીકિરુવાચ ॥

इत्थं विचारपरयोर्मुनिराद्यवयोस्तयोः ।

भास्करा श्रवणायेव व्योममण्यमुपाययौ ॥ ૧ ॥

વાલ્મીકિ બોલ્યાઃ—વસિષ્ઠકપિ અને રામ-
ચંદ્રજી એ પ્રમાણે વિચાર કરતા હતા, તેટલામાં
સૂર્યનારાયણ બંને શ્રવણને માટે ઉત્સુક થઈ
રહ્યા હોય તેમ આકાશના મધ્યભાગમાં આવ્યા.^૧
સર્વ દિશાઓમાં પદાર્થોના સમૂહોની સ્ફુટ
પ્રતીતિ થાય તે માટે તડકાએ શ્રીરામચંદ્રજીની
મહાવિશાળ યુદ્ધિની પેઠે તીક્ષ્ણતા ધારણ કરી.^૨
જમ વિકસિત થઈ ગયેલ હૃદયકમળ વડે પ્રકૃત્વ
વિશાળ આકારથી તે સભાની અંદરનાં રાજ
આદિ માણસો શોભે, તેમ ખગીયાઓનાં તળાવો
કમળોના વિકાસથી શોભતાં હતાં.^૩ મોતીઓના
સમૂહોથી ખરાબર જડી લીધેલાં સ્ફટિકનાં
બળિયાંઓ અંદર સૂર્યનું પ્રતિબિંબ પડતાં
અત્યંત ઝળકાટ કરી રહ્યાં હતાં, તેથી તે કેમ
બંને જ્ઞાનશ્રવણથી નૃત્ય કરતાં હોય તથા બંને
આકાશની અંદર તરતાં હોય તેવાં દેખાતાં હતાં.
પદ્મારાગમણિની અંદર લાગેલાં સૂર્યનારાયણનાં
પ્રતિબિંબની તરણ પ્રકાશવાળી કાન્તિઓ આકાશ-

ની અંદર ઝળકારા મારતી હતી, તેથી બંને
સ્વચ્છ યુદ્ધિમાં જ્ઞાનકળાઓ સ્ફુરતી હોય એમ
લાગતું હતું.^{૪,૫} આ પ્રમાણે પરમ અનંદને પ્રાપ્ત
થઈ રહેલ અને પોતાના કુળમાં કમળની પેઠે
સુવાસ ફેલાવનારા શ્રીરામચંદ્રજી વસિષ્ઠકપિના
મુખ્યચંદ્રના દર્શનથી પ્રકૃત્વ જવા થઈ રહ્યા.
ત્યારે તેજના સમૂહરૂપી જ્વાળાઓથી સુશોભિત
અને સમગ્ર રસને શોષી લેનારો વડવાનલતુલ્ય
સૂર્ય આકાશરૂપી મહાસાગરના મધ્યભાગમાં
આવી લાગ્યો. ખરતી રજ વડે સુશોભિત, સૂર્ય-
રૂપ પાંખડી વડે મનોહર અને સ્ફુરતાં કિરણોરૂપી
કેસરાઓ વડે રમણીય એવું શ્યામ આકાશરૂપી
નીલકમળ સુંદર સોહી રહ્યું હતું. તે જગતની
લક્ષ્મીના આભૂષણરૂપ હતું, ત્રિલોકીના કાનના
કુંડળરૂપ હતું અને અંદર લીન થઈ રહેલાં
સ્ફુરતા તારાઓરૂપી રત્નોની પંક્તિથી સુશોભિત
હતું. ત્યારે દિશાઓરૂપી સ્ત્રીઓ સૂર્યના તાપથી
બેઠાયેલાં અને પાણીવગરનાં મોટાં વાઢળાંઓને
મોટાં શિખરોરૂપી હાથ વડે દપ્પણની પેઠે ધારણ
કરી રહી હતી. ત્યારે સૂર્યથી રહિત એવો આકાશ-
રૂપી ધરનો ભાગ પણ ઉત્તમ સૂર્યકાંતમણિમાંથી
ઉત્પન્ન થતા અગ્નિ વડે બંને પ્રજ્વલિત થઈ રહેલ
હોય તેમ બંને પ્રકાશવાળો જોવામાં આવતો
હતો. તે સમયે અધિક મહાવાળા સુંદર મુખના
પવન વડે પૂરેલા મધ્યાહનના શંખો પ્રલયકાળના
પવનથી પૂર્ણ એવા મહાસાગરની પેઠે શબ્દ
કરવા લાગ્યા.^{૬-૧૨} જમ કમળોની અંદર દિમ-
જળનાં બિંદુઓની શોભા રહે છે, તેમ મનુષ્યોનાં
મુખની અંદર વીખરાઈ ગયેલા શુદ્ધ મુક્તાકૃષ્ણના
જેવી પરસેવાનાં બિંદુઓની શોભા નિવાસ કરતી
હતી.^{૧૩} જમ વૃદ્ધિનું અને નદીનું જળ સમુદ્રને
પૂર્ણ કરી દે છે, તેમ ધરની વી તમાં અથડાવાથી
પડછંદારૂપે પાછી ફરેલ અને પ્રાણીઓના ઉતા-
વળના ભેસથી પુષ્ટ થયેલી એવી શબ્દની શોભા,
કાનને પૂરી દેવા લાગી.^{૧૪} ત્યારે ગરમીના સમૂહ-

x આ બસોવણુમાં સર્ગમાં મધ્યાહનસમયનો
વાવણ, દિવસનું કામકાજ, રાત્રિનો ક્રમ અને
પ્રાતઃકાળમાં સભાની અંદર શ્રીરામચંદ્રજીનું નિઃસંદેહ-
પાતું એ વર્ણવવામાં આવશે.

ની શાંતિને માટે સ્ત્રીઓએ નવીન અને ઉજ્જવળ કપૂરરૂપી મેઘાવલિઓ ફેંકી હતી અને તે અતીવ શોભી રહી હતી.^{૧૫} રાજ દશરથ સામંતો સહિત, રાજ્યો સહિત, વસિષ્ઠ સહિત, રામ ચંદ્ર સહિત તથા સર્વ સામગ્રી સહિત તે સભામાંથી ઊઠ્યા. રાજ્યો, રાજપુત્રો, મંત્રીઓ અને ઋષિઓ એકબીજાના સત્કારનો સ્વીકાર કરી ખુશી થતા પોતાના ઉતારા તરફ ચાલ્યા ગયા. ત્યાં અંતઃપુરના ધરના આંગણમાં વીંછણાઓના પવનથી કપૂરની ધૂળ જીડી હતી, તેથી જાણે નવાં જ વાદળાંઓની પંક્તિ ખડી થઈ ગઈ હતી. પછી મધ્યાહ્નનાં વાજાંઓના શબ્દો શીતની અંદર પડ્યા પાડતા હતા અને તેથી વધારે અવાજ કરી રહ્યા હતા. ત્યારે વચનમાં કુશળ એવા મુનિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠ બોલ્યા કે:-^{૧૬-૧૮} 'હે રામચંદ્રજી! તમે સર્વ સાંભળવાનું સાંભળ્યું છે અને જાણવાનું સર્વ જાણી લીધું છે. હવે આથી બીજું કંઈ શ્રેષ્ઠ જાણવાનું નથી.^{૨૦} જવ્વી રીતે મેં તમને ઉપદેશ કર્યો છે, શાસ્ત્ર વડે તમે જે પ્રમાણે સમજો છો અને જવ્વી રીતે શ્રેષ્ઠતાથી તમને અનુભવ થાય છે, તે સર્વની એકવાક્યતા કરો.^{૨૧} હે મહાબુદ્ધિશાળી! તમે કામકાજ માટે સુખેથી જોહો. અમે પણ સ્નાન કરવા માટે જઈશું. કેમકે હે પ્રીય રામચંદ્રજી! અમારો મધ્યાહ્ન-સમય વ્યતીત થતો જાય છે.^{૨૨} હે મંગલરૂપ રામચંદ્રજી! પોતાની આકાંક્ષાની નિવૃત્તિ કરવા માટે, જે કંઈ શુભ આપને પૂજવાનું હોય તે પ્રાતઃકાળમાં ફરી વાર તમારે પૂજવું.^{૨૩}

વાદમીક્રિ બોલ્યા:-આ પ્રમાણે ઋષિશ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજીએ કહ્યા પછી રાજ દશરથે પોતાની મેળે જ સર્વ સત્પુરુષોનો પૂજા વડે સત્કાર કર્યો.^{૨૪} રામ-ચંદ્રજી સહિત ધર્માત્મા દશરથરાજાએ વસિષ્ઠ આદિએ ઉપદેશ કરેલ ક્રમ વડે ઋષિઓની બ્રાહ્મણોની, રાજાઓની અને આકાશચારી સિદ્ધોની પૂજા કરી.^{૨૫} આમ, તે અનિન્દિત મહીપતિએ

મણિઓના અને મોતીઓના નિષ્કિયરૂપ દ્રવ્ય વડે, દિવ્ય પુષ્પ વડે, મણિઓ અને મોતીઓનાં દાન વડે, મોતીના હારોના અર્પણ વડે, પ્રણય વડે, દ્રવ્ય સહિત એવાં કન્યા આદિનાં દાન વડે, વસ્ત્ર, આસન તથા અન્નપાન આદિ વડે, સુવર્ણ વડે, પૃથ્વી વડે, ઘૂપ વડે અને ગંધપુષ્પ વડે યથાવિધિ તે સર્વની પૂજા કરી.^{૨૬-૨૮} પછી જમ ચંદ્રમા આકાશમાંથી સાયંકાળે ઉદય પામે, તેમ સભાના મધ્યમાંથી સર્વને માન આપનાર રાજ દશરથ સભાની સાથે વસિષ્ઠ આદિ દેવર્ષિઓ સહિત ઊઠ્યા.^{૨૯} ગોઠણ સુધી પથરાઈ રહેલાં દેવતાઓનાં મૂંઢેલાં પુંધો વડે કાદવવાળો ખની ગયેલ તથા ત્વરા સહિત એવો સભાનો ઉત્થાનનો-(બરખાસ્ત થવાનો) સમય બહુ દીર્ઘ નીકળતો હતો.^{૩૦} ત્યારે ધર્મણુ યવાથી અને પરસ્પર અયડાવાથી બાબુખંધનાં રત્નોનો ચૂરો થઈ ગયો હતો અને તેથી સભાભૂમિ રાતી થઈ ગઈ હતી. ત્યારે હારો તૂટી ગયા હતા અને તેમાંથી મોતીઓ ખરી પડતાં હતાં, તેથી તે સભાસ્થાન તારાઓ તથા નક્ષત્રોથી શોભી રહેલા રાત્રિના આકાશને પણ પાછળ પાડી દેતું હતું. દેવર્ષિઓ, મુનિઓ, શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણો અને રાજાઓથી, જે સભાસ્થાન ભરાઈ ગયું હતું. તેમાં સેવકો અને સુંદરીઓ હાંફાંફાંકાંકાં થઈ ગયાં હતાં. તેમના હાલતા હાથોથી તથા દેશોથી જાણે તે સભાસ્થાનમાં ચોતરફ ચરંચર દોળાતાં હોય એવું લાગતું હતું. વસિષ્ઠે કહેલા જ્ઞાનને પ્રમેય-રૂપ કરવા માટે જ માણસો ત્યાં હરફર કરતાં હતા. આથી તે સમય દારણપણાથી રહિત હતો. ત્યારે એકબીજાએ એકબીજાનાં અંગો

પન્દરોહામોદી જમ દેવતાઓ પોતાના સ્થાનમાં
જપ, નેમ પૂજ કરાવેલા, મુદ્દ અને મધુર ભાષણ-
વાળા, સમલોચનિવાસી સત્પુરુષો, દશરથ આદિ
રાજાઓ અને મુનિઓ એ સર્વ પરસ્પર એક-
બીજાને પૂજી, પસંગ અને સ્નેહયુક્ત ચિત્ત વડે,
ગોતપોતાના આસમમાં આજ્યા ગયા. ૩૧-૩૫

રામ બોલ્યા:-સર્વ ધર્મને અણુદાર, સર્વ
જ્ઞાનના મહાસાગર, સર્વ સંદેહ કાપણના પ્રભ
રૂપ અને બીજાઓના ભય-શોકને નાશ કરના
દેવસિદ્ધમુખિ ! હવે મારે બીજું શું સાંભળવાનું
છે ? અથવા શું બણવાનું છે ? બે કાંઈ સાંભળ
વાનું હોય તો તે સર્વ આપ મને કહેવાને

સર્ગ ૨૦૪ મો

ચિદાકાશનું પ્રતિપાદન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મૂયઃ સ્વ મહાવાહોઃ ગૃણુ મે પરમં વચઃ ।

આદર્શો રાજતેઽત્યર્થ પૌન પુન્યેન માર્જિતઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ—હે મહાબાહુ રામચંદ્રજી !
વળી ફરી મારાં ઉત્કૃષ્ટ વચનો સાંભળો. વારંવાર
માજન કરવાથી અરીસો વધારે દીપે છે. ચિત્ત-
શુદ્ધિનું પણ તેમ જ સમજવું.^૧ અર્થની પ્રતીતિ
થવા એ એક ભ્રાતિનો અનુભવરૂપ સંકેત છે,
વાસ્તવિક નથી; અને શબ્દ પણ જળના ધ્વનિના
જેવો છે. સ્વપ્નની પેઠે આ દૃશ્ય ચિદાકાશનો જ
એક આભાસ છે. જગત ક્યાં થયેલ જ છે ?^૨ એ
જાત જ મિથ્યા છે, તો પછી જાત જ સંસ્કાર-
રૂપે રહી સ્વપ્નમાં દેખાતા પદાર્થોરૂપ બની બચ
છે; તે જ બાંહેધરરૂપ વડે ખડું થઈ ગયેલ હોય
તેમ શૂન્યરૂપ છતાં બાંહેધર પાસે રહેલ હોય તેમ
દેખાય છે. તે પણ ચિદાકાશનો એક વિવર્ત
છે છતાં, બાંહેધર બીજા આકારે પરચાઈ રહ્યું હોય
તેમ તે થઈ બચ છે, તેથી તે પણ ચિત્તસત્તાથી
ભિન્ન નથી.^૩ જેવી રીતે સ્વચ્છ ચિદાકાશ મારા
પ્રત્યક્ષિતન્યમાં સ્વપ્નનગરરૂપ થઈ બચ છે, તેમ-
જ આ ત્રણેય જીવનો સાકાર છતાં નિરાકારરૂપ
છે, એમ સમજવું.^૪

રામ ઓલ્યાઃ—આ પૃથ્વી શી રીતે થઈ ?
પર્વતો શી રીતે થયા ? જળ શી રીતે થયું ?
પાપાણી શી રીતે થયા.^૫ તેજ શી રીતે થયું ?
ક્રિયા શી રીતે ઉત્પન્ન થઈ ? કાળ શી રીતે ઉત્પન્ન
થયો ? પવન શી રીતે ઉત્પન્ન થયો ?^૬ શન્ય
(આકાશ) શી રીતે ઉત્પન્ન થયું ? ચિદાકાશની
સિદ્ધિ શી રીતે થઈ ? હે મહારાજ ! એ દે આ

૧ આ બસાચારમા સર્ગમાં વસિષ્ઠ અને રામ-
ચંદ્રજી, ચિદાકાશની વિશુદ્ધિને અર્થે ચિદાકાશની અંદર
દૃશ્યના અભાવ વિશે સિદ્ધ શુદ્ધિઓ વડે વિવેચન કરશે.

સર્વ મેં બાંહેધર છે, તો પણ ફરી વાર આપ
મને બોધ થવા માટે કહો.^૭

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ—હે રામચંદ્રજી ! સ્વપ્નમાં
દીઠેલ મહાનગરની અંદર પૃથ્વી શી રીતે થઈ ?
આકાશ શી રીતે થયું ? એ તમે યથાર્થ રીતે
કહો.^૮ વળી તેમાં જળ, પાપાણુ, તેજ, દિશાઓ,
કાળ અને ક્રિયા, એ સર્વે શી રીતે ઉત્પન્ન થયાં
અને આ સર્વ નિમિત્તકારણ આદિ પણ શી
રીતે થયું ? તે તમે કહો. કાણે તેની રચના કરી,
કાણે તેને બાળી નાખ્યું, કાણે તેને લઈ આવ્યું,
કાણે તેને ગોઠવ્યું, કાના વડે તે વ્યાપ્ત થયું,
કાણે ઉત્પન્ન કર્યું, કાણે પ્રકટ કર્યું, કેવા આચાર-
વાણ છે અને તેનું શું સ્વરૂપ છે ?^{૯-૧૧}

રામ ઓલ્યાઃ—સ્વપ્નરૂપ એવા આ જગતનું
સ્વરૂપ કેવળ ચિદાકાશ જ છે. પૃથ્વી, પર્વત
આદિ કંઈ સત્ય નથી; પણ નિરાકાર, નિરાશ્રય
આત્મા જ તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે. તે ચિદાકાશ-
રૂપ હોઈ નિરાકાર અને નિરાધાર છે. તો પછી
એ નિરાધાર અને નિરાકાર ચિદાકાશને આધાર
વડે શું પ્રયોજન છે ?^{૧૨,૧૩} જ્ઞાન વડે ભેટાં આ
કયું ઉત્પન્ન જ થયું નથી. એ સધળો ચિદાકાશનો
વિલાસ છે. સ્વપ્નની પેઠે મન જ જગતને આકારે
થઈ રહેલ છે અને બીજું નથી.^{૧૪} દિશા, કાળ
આદિ ચિદાકાશનો જ એક આભાસ છે. પર્વત
આદિ પણ ચિદાકાશના આભાસરૂપ છે. બોધ
યતાં જળાદિક પણ ચિદરૂપ છે અને તત્ત્વભરી
દૃષ્ટિમાં વાયુ આદિ પણ ચિદાકાશરૂપ જ છે.^{૧૫}
ચિદરૂપતત્ત્વ જ આકાશમાનવનું પારણ કરતાં
આકાશરૂપ થઈ રહે છે, કંઈતપણ વડે તે પાપાણુ-
રૂપ થઈ રહે છે અને દ્રવપણાથી તે બાંહેધર
જળરૂપ હોય તેમ જણાય છે.^{૧૬} વસ્તુતાએ
જોઈ એ તો પૃથ્વી આદિ કંઈ છે જ નહિ અને
કંઈ દૃશ્ય પણ નથી પણ અનંત ચિદાકાશ જ એક
છે અને તે જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૧૭} પ્રસન્ન
મહાસાગરનું જળ દ્રવપણાને લીધે જમ એકરૂપ

ઇન્દ્રલોકમાંથી જન્મ દેવતાઓ પોતાના સ્થાનમાં
જાય, તેમ પૂજ કરાવેલા, મૃદુ અને મધુર ભાષણ-
વાળા, સમલોકનિવાસી સત્યુત્તરો, દશરથ આદિ
રાજાઓ અને મુનિઓ એ સર્વ પરસ્પર એક-
બીજાને પૂછી, પ્રસન્ન અને સ્નેહયુક્ત ચિત્ત વડે,
પોતપોતાના આશ્રમમાં આલ્યા ગયા.^{૩૧-૩૫}
ક્રમ પ્રમાણે અન્યેન્ય પ્રણયથી પૂજ કરી તે
સર્વ સમાસદો ત્યાંથી રજા લઈ ઘેર આવીને
પોતાનું આહ્નિક કર્મ કરવા લાગ્યા.^{૩૬} પછી
વસિષ્ઠ આદિ ઋષિઓ તથા દશરથ આદિ રાજા-
ઓ એ સર્વ દિવસનાં કર્મો કરવામાં બેઠાઈ
ગયા.^{૩૭} તેઓ દિવસ સંબંધી યથાપ્રાપ્ત ક્રિયાઓ
ક્રમથી કરતા હતા, તેટલામાં આકાશના પથિક
એવા શ્રીસૂર્ય અસ્તને પ્રાપ્ત થઈ ગયા.^{૩૮} તેમની
અને મહાબુદ્ધિશાળી શ્રીરામચંદ્રજીની તે રાત્રિ
તે જ કથા વડે જગતજી થવાને લીધે જલદી
વ્યતીત થઈ ગઈ.^{૩૯} અંધકારરૂપ રજને અને
તારાઓરૂપી પુષ્પસમૂહને દૂર કરીને જગતને
ધરની પેઠે શુદ્ધ કરનારા સૂર્ય, જગતરૂપી ધરમાં
દાખલ થઈ ગયા.^{૪૦} હવે, કણેરના ફૂલના જેવી
કાન્તિવાળાં પોતાનાં ફિરણો વડે દિશાઓને અરુણ
(રાત્રી) કરનારા બાલસૂર્યે આકાશરૂપી મહા-
સાગરમાં પ્રવેશ કર્યો.^{૪૧} પાછા રાજાઓ, રાજ-
પુત્રો, મંત્રીઓ અને વસિષ્ઠઋષિ આદિ મુનિઓ
દશરથરાજની તે સભામાં આવી પહોંચ્યા.^{૪૨}
પછી, દેવતાઓના સ્થાનરૂપ નક્ષત્રોની શોભા
જન્મ આકાશની અંદર દીપી રહે, તેમ તે સભા
ક્રમાનુસાર મર્યાદા પ્રમાણે, પોતપોતાના સ્થાન
પ્રમાણે અને આસન પ્રમાણે ગોઠવાઈ ગઈ.^{૪૩}
પછી દશરથ આદિ અને સુમત્ર આદિ આસન પર
બેઠેલા શ્રીવસિષ્ઠમુનિની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા.
પછી, વસિષ્ઠજીની તથા પોતાના પિતાજી રાજ
દશરથની પાસે મહાબુદ્ધિશાળી અને કમળદળ
જેવાં સુંદર નેત્રવાળા શ્રીરામચંદ્રજી કામળ વર્ણ-
નીચેનાં વયનો બોલ્યા.^{૪૪-૪૫}

રામ બોલ્યાઃ—સર્વ ધર્મને બાણનાર, સર્વ
જ્ઞાનના મહાસાગર, સર્વ સંદેહ કાપનાર પ્રરુ-
રૂપ અને બીજાઓના ભય-શોકને નાશ કરનાર
હે વસિષ્ઠઋષિ ! હવે મારે બીજું શું સાંભળવાનું
છે ? અથવા શું બણવાનું છે ? બે કાંઈ સાંભળ-
વાનું હોય તો તે સર્વ આપ મને કહેવાને
ચોખ્ખા છો.^{૪૬, ૪૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ—હે રામચંદ્રજી ! તમે સર્વ
વાને સારી બુદ્ધિ પામ્યા છો. હવે તમારે કાંઈ પણ
સાંભળવાનું બાકી નથી રહ્યું. આ તમારી બુદ્ધિ
કૃતકૃત્ય છે. તે પ્રાપ્ત કરવાની વસ્તુને પાત્રી ચૂકી
છે. આથી તે આત્માની અંદર જ સ્થિર થઈ
રહેલ છે.^{૪૮} છતાં તમે પોતે જ બુદ્ધિ વડે વિચા-
રીને કહેા કે, આજ તમે અંદર દેવા થઈ રહ્યા
છો ? તથા હવે તમારે અવશ્ય સાંભળવાનું એવું
શું બાકી રહ્યું છે ?^{૪૯}

રામ બોલ્યાઃ—હે મહારાજ ! હું માતું છું
કે, મારી બુદ્ધિ હવે કૃતકૃત્ય છે. હું નિર્વાણને પ્રાપ્ત
થઈ ગયો છું. શાંત થઈ રહ્યો છું. મને હવે કાંઈ
પ્રકારની આકાંક્ષા નથી.^{૫૦} જ કહેવાનું હતું તે
આપે કહ્યું છે અને જ બણવાનું હતું તે સર્વે મેં
બણી લીધું છે. કૃતકૃત્ય થઈ રહેલી આપની
વાણી હવે સુખેથી વિશ્રાંતિને પ્રાપ્ત થાઓ.^{૫૧}
જેય વસ્તુ મેળવવાને માટે જ બણવાનું હતું તે
મેં બણ્યું છે. આ સર્વ જગતનું શ્રેષ્ઠકરસપણું
વિશેષે કરી મારા બણવામાં આવ્યું છે. મારા
દૈવતાવનો નાશ થઈ ગયો છે. દશરથના ભેદનું
બધું બાન ગલિત થઈ ગયું છે. દેમકે મેં સંપૂર્ણ-
પણે સારી રીતે વિચારીને સંસારીપણાની
આસ્થા છોડી દીધી છે.^{૫૨}

અધિગતમધિગમ્યં જ્ઞેયમાપ્તું મયેદં વિગત-
મશિલમૈક્યં દૈવતમસ્તં પ્રપાતમ્ । પરિગલિતમશેષં
દશ્યમેદાવમાનં નતુ નિપુણમપાસ્ત્રાશેષસંસારિ-
તાત્સ્યા ॥ ૫૨ ॥

સર્ગ ૨૦૩ એ સમાપ્ત

ઠસર્ગ ૨૦૪ મોઠ

વિદ્યાકાશનું પ્રતિપાદન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

મૂય એવ મહાવાહોઃ ગૃણુ મે પરમં વચઃ ।

આદર્શો રાજતેડત્યર્થ પૌન પુન્યેન માજિતઃ ॥૧॥

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ—હે મહાબાહુ રામચંદ્રજી ! વળી ફરી મારાં ઉત્કૃષ્ટ વચનો સાંભળો. વારંવાર માજન કરવાથી અરીસો વધારે દીપે છે. ચિત્ત-શુદ્ધિનું પણ તેમ જ સમજનું.^૧ અર્થની પ્રતીતિ થવી એ એક ભ્રાંતિનો અનુભવરૂપ સંકેત છે, વાસ્તવિક નથી; અને શબ્દ પણ જળના ધ્વનિના જેવો છે. સ્વમંત્રી પેઠે આ દર્શ્ય વિદ્યાકાશનો જ એક આભાસ છે. જગત ક્યાં થયેલ જ છે ?^૨ એ ભ્રમત જ મિથ્યા છે, તો પછી ભ્રમત જ સંસ્કારરૂપે રહી સ્વમંત્રાં દેખાતા પદાર્થોરૂપ બની બચ છે; તે જ બાણે સ્મરણ વડે ખડું થઈ ગયેલ હોય તેમ શૂન્યરૂપ છતાં બાણે પાસે રહેલ હોય તેમ દેખાય છે. તે પણ વિદ્યાકાશનો એક નિવર્ત છે છતાં, બાણે બીજા આકારે પથરાઈ રહ્યું હોય તેમ તે થઈ બચ છે, તેથી તે પણ ચિત્સત્તાથી ભિન્ન નથી.^૩ જવી રીતે સ્વચ્છ વિદ્યાકાશ મારા પ્રત્યક્ષેતન્યમાં સ્વમંત્રગરૂપ થઈ બચ છે, તેમ જ આ ત્રણેય ભુવનો સાકાર છતાં નિરાકારરૂપ છે, એમ સમજવું.^૪

રામ ઓલ્યાઃ—આ પૃથ્વી શી રીતે થઈ ? પર્વતો શી રીતે થયા ? જળ શી રીતે થયું ? પાપાણુ શી રીતે થયા ?^૫ તેજ શી રીતે થયું ? ક્રિયા શી રીતે ઉત્પન્ન થઈ ? કાળ શી રીતે ઉત્પન્ન થયો ? પવન શી રીતે ઉત્પન્ન થયો ?^૬ શૂન્ય (આકાશ) શી રીતે ઉત્પન્ન થયું ? વિદ્યાકાશની સિદ્ધિ શી રીતે થઈ ? હે મહારાજ ! એ ટ આ

સર્વ મેં બાણેલ છે, તો પણ ફરી વાર આપ મને બોધ થવા માટે કહેા.^૭

વસિષ્ઠ ઓલ્યાઃ—હે રામચંદ્રજી ! સ્વમંત્રાં દીઠેલ મહાનગરની અંદર પૃથ્વી શી રીતે થઈ ? આકાશ શી રીતે થયું ? એ તમે યથાર્થ રીતે કહેા.^૮ વળી તેમાં જળ, પાપાણુ, તેજ, દિશાઓ, કાળ અને ક્રિયા, એ સર્વે શી રીતે ઉત્પન્ન થયાં અને આ સર્વ નિમિત્તકારણ આદિ પણ શી રીતે થયું ? તે તમે કહેા. કાણે તેની રચના કરી, કાણે તેને બાળી નાખ્યું, કાણે તેને લઈ આવ્યું, કાણે તેને ગોઠવ્યું, કાના વડે તે વ્યાપ્ત થયું, કાણે ઉત્પન્ન કર્યું, કાણે પ્રકટ કર્યું, કેવા આચાર-વાણ છે અને તેનું શું સ્વરૂપ છે ?^{૯-૧૧}

રામ ઓલ્યાઃ—સ્વમંત્રરૂપ એવા આ જગતનું સ્વરૂપ કેવળ વિદ્યાકાશ જ છે. પૃથ્વી, પર્વત આદિ કંઈ સત્ય નથી; પણ નિરાકાર, નિરાશ્રય આત્મા જ તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ છે. તે વિદ્યાકાશરૂપ હોઈ નિરાકાર અને નિરાધાર છે. તો પછી એ નિરાધાર અને નિરાકાર વિદ્યાકાશને આધાર વડે શું પ્રયોજન છે ?^{૧૨, ૧૩} જ્ઞાન વડે બેતાં આ કયું ઉત્પન્ન જ થયું નથી. એ સધળો વિદ્યાકાશનો વિલાસ છે. સ્વમંત્રી પેઠે મન જ જગતને આકારે થઈ રહેલ છે અને બીજું નથી.^{૧૪} દિશા, કાળ આદિ વિદ્યાકાશનો જ એક આભાસ છે. પર્વત આદિ પણ વિદ્યાકાશના આભાસરૂપ છે. બોધ થતાં જળાદિક પણ ચિદ્રૂપ છે અને તત્ત્વજ્ઞની દષ્ટિમાં વાયુ આદિ પણ વિદ્યાકાશરૂપ જ છે.^{૧૫} ચિદ્રૂપતત્ત્વ જ આકાશમાવનું^{૧૬} ધારણ કરતાં આકાશરૂપ થઈ રહે છે, કડિતપણા વડે તે પાપાણુરૂપ થઈ રહે છે અને દ્રવપણાથી તે બાણે જળરૂપ હોય તેમ જણાય છે.^{૧૭} વસ્તુતાએ એઈએ તો પૃથ્વી આદિ કંઈ છે જ નહિ અને કંઈ દર્શ્ય પણ નથી પણ અનંત વિદ્યાકાશ જ એક છે અને તે જ સર્વરૂપ થઈ રહેલ છે.^{૧૮} પ્રસન્ન મહાસાગરનું જળ દ્રવપણાને લીધે જમ એકરૂપ

૧ આ બ્રહ્માચારમા સર્ગમાં વસિષ્ઠ અને રામચંદ્રજી, વિદ્યાકાશની વિશુદ્ધિને અર્થે વિદ્યાકાશની અંદર દર્શના અભાવ વિષે સિદ્ધ શુક્તિઓ વડે વિવેચન કરશે.

છતાં અનેક પ્રકારના વ્યાપારને લાંબે અનેક પ્રકારે થઈ જાય છે, તેમ ચિદાકાશ પોતાના સ્વરૂપની અંદર એક જ પ્રકારે રહ્યા છતાં અનેક પ્રકારે (વિવર્તરૂપે) થઈ જાય છે.^{૧૮} ચિદાકાશ જ પોતાની અંદર કઠિનતાની કલ્પના વડે બેઠો પૃથ્વીરૂપ તથા પર્વતરૂપ થઈ રહેલ હોય તેમ બની જાય છે; અને શૂન્યતાની કલ્પના વડે તે બેઠો પોતે શૂન્યરૂપ થઈ રહેલ હોય તેવું પોતાના સ્વરૂપને સમજે છે.^{૧૯} પોતાના સ્વરૂપની અંદર એ ચેતનતત્ત્વ દ્રવપણાની કલ્પના વડે પોતામાં જળભાવને અનુભવે છે અને ચપળતાની કલ્પના વડે વાયુભાવને અનુભવે છે. ઉષ્ણભાવની કલ્પના વડે તે પોતામાં અગ્નિભાવને અનુભવે છે.^{૨૦} તે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને નહિ છોડતાં છતાં આ સર્વના ભાવને કેમ બેઠો ધારણ કરી રહ્યું હોય તેવું થઈ રહે છે. આકાશરૂપ ચિદધાતુનો એવો સ્વભાવ છે. આ પ્રમાણે તે જ વિવર્તને ધારણ કરે છે, તેમાં કશો કારણનો કે શુણનો કમ નથી. જમ આકાશમાં શૂન્યતા વિના બીજું કશું નથી અને જમ સમુદ્રમાં જળ વિના બીજું કંઈ પણ નથી, તેમ ચિદાકાશ વિના બીજું કશું પણ અહીં છે જ નહિ.^{૨૧, ૨૨} આ સર્વ, તમે અને હું ઇત્યાદિ જગત ચિદાકાશથી જુદું નથી; કેમકે તે વિના બીજું કંઈ સંભવતું નથી, માટે તમે શાંત થઈ રહેા.^{૨૩} નિરાકાર એવા તમે જમ આ ધરની અંદર સ્વપ્નમનોરથ આદિ વડે પોતાના આત્માને જ અગ્નિ, શેલ આદિરૂપ (વિવર્તભાવથી) બનાવી દઈ પોતાના સ્વરૂપને જ તેવે આકારે દેખો છો, તેમ નિરાકાર ચિદાકાશ વિષે પણ સમજવું.^{૨૪} ચિદાકાશ જ દેહના જેવું થઈ પ્રતીતિમાં આવે છે, બાકી સૃષ્ટિના આદિકાળમાં દેહ જ નથી. આમ, જો દેહ નથી તો પછી વિનાકારણે અજ્ઞાનને લીધે જ ચૈતન્ય દેહાકાર ભાસે છે; બાકી વાસ્તવિક રીતે નથી, એમ વિવેકીઓએ તરવાનું છે.^{૨૫} મન, બુદ્ધિ, અહંકાર, પંચ-

મહાભનો, પ્રાણીઓ, પર્વતો અને દિશાઓ એ સર્વ શિલાના ગર્ભની પેઠે બ્રહ્મની અંદર યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં અનિર્વચનીય છે.^{૨૬} આમ કશું ઉત્પન્ન થયું નથી, તેમ કશાનો નાશ પણ થયો નથી. જગત યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં ચિદરૂપ છે અને ચિદરૂપ બ્રહ્મ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જ સદાકાળ રહે છે.^{૨૭} દ્રવ જમ બળરૂપ કહેવાય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર તેનું પોતાનું સ્વરૂપ વિવર્તરૂપે પ્રસરી રહે છે, તે જ જગત નામથી કહેવાય છે. યથાર્થ દષ્ટિથી શુદ્ધ વિવેકને પામેલા પુરુષને આ જગતનું જ્ઞાન ઉપર-ઉપરથી હોય છે, છતાં પણ અંદરથી નથી હોતું. તેને તો શૂન્ય ચિદાકાશ જ પરમાર્થરૂપ ભાસે છે. બાકી મૂખ માણસને જમ ભાસતું હોય તેમ ભલે ભાસો.^{૨૮, ૨૯}

इदं जगद्भानमभानमेव विद्वद्योम शून्यं पर-
मार्थ एव। यथार्थसंदर्शनबुद्धबुद्धेर्बुद्धबुद्धेस्तु
यथा तथास्तु ॥ २९ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ચિદાકાશ-
કેતાપ્રતિપાદન' એ નામનો
સર્ગ ૨૦૪ માં સમાપ્ત

ॐ ॥ ૨૦૫ મો ॥

જગત ચિદરૂપ છે

॥ રામ ઉવાચ ॥

एवं यथैतद् भगवन् स्वप्न दृश्यं परं नमः।

तथैव जाग्रतीत्यत्र न चेत्संदेहजालिका ॥ १ ॥

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ! જમ સ્વપ્નમાં ચિદાકાશ જ દરપરૂપ થઈ જાય છે, તેમ જાગૃતમાં પણ તે જ દરપરૂપ થઈ જાય છે. આ વિષયમાં જો સંદેહની કોઈ બારી ન હોય, તો આ મારા

× આ બસોપાંચમા સર્ગમાં જગતની સ્થિતિ વિવર્ત-રૂપ અને સ્વપ્નરૂપ છે; તેની ઉપરથી, સ્થિતિ અને લય થતો જ નથી, પણ ચિન્માત્ર છે; એ વિષે વર્ણવેલો.

સર્વોત્તમ પ્રશ્નનો આપ મને ઉત્તર આપો કે નિરાકાર ચિત્સત્તા કેમ જગત અને સ્વપ્નમાં દેહાકાર થઈ બધ છે? ^{૧૨}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જગતમાં અને સ્વપ્નમાં જે દશ્ય પ્રતીતિમાં આવે છે, તેનો આધાર શાસ્ત્ર ચિદાકાર છે. તે ચિદાકારરૂપ જ છે, ચિદાકારથી ઉત્પન્ન થયેલ છે, અને ચિદાકાર પ્રજ્ઞથી જુદું નથી. આમ પ્રજ્ઞાદેવતા યુક્તિ સિદ્ધ હોવાથી વિવર્તવાદ વિષે કશો સંદેહ નથી. ^૩ સર્વ કારણોના આકારથી સાવ શૂન્ય એવા સૃષ્ટિના આરંભકાળમાં કોઈ પણ પ્રાણીઓ કે મહાભૂતો સંભવતાં નથી. ^૪ તેને લીધે પૃથ્વી આદિથી બધાંયેનો આ દેહ કોઈ પણ પ્રકારે નથી. આ પંચમહાભૂતો જ દેહરૂપ છે અને તે બિલકુલ છે જ નહિ. ^૫ આથી ચિદાકાર આ સ્વપ્ન જેવા દશ્યના આભાસને દેખે છે અને તે પણ તેના સ્વરૂપનો જ એક વિવર્ત છે. માયાના શુણ્ણ વડે ક્ષોભ થતાં તે બધું આકારવાળું હોય તેવું પ્રતીતિમાં આવે છે. ^૬ આકારરૂપ ચિદાત્મા વડે જે કોઈ આભાસરૂપ પ્રતીતિમાં આવે છે, તેનું જ સ્વપ્નરૂપે અને જગતને આકારે ભાન થાય છે. તે જ સ્વપ્ન, જગત આદિ શબ્દ વડે કહેવાય છે. ^૭ ચિદાકારની અંદર જે કોઈ આકારના જેવું નિર્મળ જગતનું સ્વરૂપ છે, તે જ અનુભવના બળથી સ્વપ્નજગત આદિરૂપ થઈ ગદે છે. ^૮ આ પ્રમાણે આ સર્વ ચિદાકારનો વિવર્ત જ કેલોઈ રહેલ છે અને ચિદાત્માએ પોતે જ તેની પૃથ્વી આદિ જુદી જુદી સંજ્ઞાઓ કલ્પી લીધેલ છે. ચિદાકારનો વિવર્ત જ સ્વપ્ન તથા જગત આદિ શબ્દ વડે કહેવામાં આવે છે. સ્વપ્ન તથા જગત આદિનું પરંતુ તત્ત્વ પ્રાંતિથી થતું તેનું ભાન જ છે. જો કે તે વસ્તુતાએ ચિદાકારરૂપ છે, છતાં પણ (જ્ઞાન થતાં સુધી) તે કોઈ દિવસ રાત થતું નથી. ^{૯, ૧૦} સૃષ્ટિઓની દૃષ્ટિઓ અનેક પ્રકારની ભિન્ન ભિન્ન છે. વસ્તુતાએ એતાં તે સર્વ

ચિદાકારના પોતાના સ્વરૂપની અંદર (વિવર્તરૂપે તેવે આકારે) રહેલ છે, એમ સમજાય છે. આકારની અંદર શૂન્યભાવની પેઠે તેમનો પ્રજ્ઞની અંદર પ્રવેશ તથા સ્થિતિ રહ્યા કરે છે. ^{૧૧}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આપે કુરોડો સૃષ્ટિઓ વિષેનું વર્ણન મને કહી સંભળાવ્યું છે. તેમાં દૃટલીક પ્રજ્ઞાંડની અંદર રહેલ છે, દૃટલીક પ્રજ્ઞાંડથી બહાર છે, ^{૧૨} દૃટલીક પૃથ્વી પર રહેલ છે, દૃટલીક આકારમાં રહી છે, દૃટલીક તેજની અંદર રહી છે, દૃટલીક પવનની અંદર રહેલ છે; ^{૧૩} દૃટલીક સૃષ્ટિઓ તો આકારની અંદર રહેલ ગોળાકાર ભૂપીઠને ધારણ કરનાર છે. તે ભૂગોળને કીડાની પેઠે ઉપર અને નીચે વળગી રહેલા સર્વ દેવ-દાનવ આદિને અમે જ ઉપર છીએ એવા વિવિધ પ્રકારના નિયંત્રે થાય છે. તેમને ભૂમિના મૂળપ્રદેશમાંથી નીચેની પ્રજ્ઞાંજ્યા પગલાળી અને નીચાં માથાંવાળી ભાસે છે. તેમજ વનો અને પર્વતો લટકતાં જેવાં પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૧૪} દૃટલીક સૃષ્ટિઓ તો વાયુનાં શરીરવાળાં પ્રાણીઓના સમૂહથી ભરેલ છે. દૃટલીક તો નિરંતર અધકાર વડે જ વ્યાપ્ત રહેનાર છે. દૃટલીક સૃષ્ટિઓ આકારના જેવી દેહરચનાવાળાં પ્રાણીઓ વડે યુક્ત છે. દૃટલીક સૃષ્ટિઓ કૃમિનાં કુળો વડે વ્યાપ્ત થઈ રહેલ છે. દૃટલીક આકારની અંદર રહેલ છે, દૃટલીક પાપાણુની અંદર રહેલ છે, દૃટલીક પાત્રવાળા ગૃહમંડપ આદિની અંદર રહેલ છે અને દૃટલીક સૃષ્ટિઓ પક્ષીઓની પેઠે આકારની અંદર રહેલ છે. ^{૧૫, ૧૬} દે તત્ત્વવેતાઓમાં શ્રેષ્ઠ વસિષ્ઠજી! તે સર્વના મધ્યમાં આ આપાનું પ્રજ્ઞાંડ કેવા પ્રકારનું છે અને શી રીતે રહ્યું છે, તે વિષેનો ખુલાસો આપ મને આપો. ^{૧૭}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જે વસ્તુ અપૂર્વ હોય, અદૃશ્ય હોય, અનુભવમાં ન આવતી હોય સાંખ્યેશ પણ ન હોય તે વિષે સમજાવવા

માટે ઉત્તમ દણ્ડો વડે વર્ણન કરવામાં આવે છે, તેને સારી રીતે ગ્રહણ કરવામાં આવે છે તથા તેને માટે તક પણ કરવામાં આવે છે.^{૧૮} પરંતુ હે રામચંદ્રજી ! શાસ્ત્રોએ, મુનિઓએ તથા દેવતાઓએ આ બ્રહ્માંડ તો અનેક પ્રકારે વર્ણવેલ છે અને તે સર્વ તમારા જાણવામાં જ છે.^{૧૯} જ પ્રમાણે તમે જાણેલ છે, જ પ્રમાણે શાસ્ત્રોએ વર્ણવેલ છે, તે પ્રમાણે જ આ સર્વ રહેલ છે. બીજું હું શું તમને અહીં વર્ણન કરી સંભળાવું ?

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! મહાચિદાકાશ શી રીતે બ્રહ્માંડને આકારે યથા રહેલ છે ? તેનું પ્રમાણ કેટલું છે ? અને તે કેટલા કાળ સુધી રહેનાર છે ?^{૨૦, ૨૧}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-આ અનાદિ-અનંત અવિનાશી બ્રહ્મ નિરંતર જ છે. તેનો આદિ, અંધ કે અંત નથી. તે પરમ શુદ્ધ ચિદાકાશની અંદર આકારો નથી.^{૨૨} અનાદિ-અનંત આ અવિનાશી બ્રહ્માકાશ સર્વત્ર પ્રસરી રહેલ છે. આ ચોતરફ પ્રતીતિમાં આવતું તે જગત પણ બ્રહ્મરૂપ છે, તેથી તે અનાદિ અને અનંત છે.^{૨૩} પરમશુદ્ધ એવા આ ચિદાકાશનો પોતાની મેળે જ પોતાના સ્વરૂપની અંદર જ વિવર્ત થાય છે, તે 'જગત' શબ્દથી કહેવાય છે. આથી તે દશ્ય પોતાની મેળે જ મિથ્યા છે, એમ સિદ્ધ થાય છે.^{૨૪} પુરુષને જમ સ્વપ્નમાં સ્વપ્નનગરનું દર્શન થાય છે, તેમ સ્વપ્નનગરની પેઠે જગતમાં જ તે પુરુષને દશ્યની પ્રતીતિ થાય છે. તે જ આ 'જગત' શબ્દથી કહેવાય છે.^{૨૫} અહીં કહિન એવા પર્વતો નથી, જળ દ્રવરૂપ નથી, શૂન્ય આકાશ નથી અને કદપનામય કાળ પણ નથી.^{૨૬} (શ્રાંતિના યોગથી) ચિદાત્મા જ પોતાની મેળે જ અવિનાશી તત્ત્વને જવા પ્રકારનું કદપી લે છે, તેવે પ્રકારે જ ચેતનતત્ત્વની અંદર ચૈલ આદિનો ભાવ યથા ગયેલો પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૭} જમ સ્વપ્નની અંદર શિલા નહિ છતાં શિલા ખડી યથા

જાય છે અને આકાશ નહિ છતાં આકાશ ખડું યથા જાય છે, તેમ ચિદાકાશની અંદર સૃષ્ટિ આદિ સ્વપ્નમાં દશ્યની સ્થિતિ થાય છે.^{૨૮} નિરાકાર અને શાંત એવું ચૈતન્ય જ સ્વપ્નની પે પોતાની ચિત્સત્તાને વિવર્તરૂપે અનુભવે છે અ તે જ જગત છે, એમ મેં તમને વારંવાર કહે છે. તે નિરાકાર ચેતનતત્ત્વ જ સત્ય છે.^{૨૯} જ પવનની અંદર રહેનારી તેની ચક્તનશક્તિ પવનરૂપ જ છે અને તેમાં કશું અંતર નથી, તેમ અ દશ્ય પણ બ્રહ્મની અંદર બ્રહ્મરૂપે રહેલ છે આ તેનો ઉદય કે અસ્ત નથી.^{૩૦} જમ જળની અંદર દ્રવપણું રહે છે, આકાશની અંદર શૂન્યપણું રાં છે અને વસ્તુની અંદર વસ્તુપણું રહે છે, તે બ્રહ્મની અંદર આ જગત રહેલ છે.^{૩૧} કારણ રહિત એવું આ દશ્ય વિનાકારણે બ્રહ્મમર્થ આવિભોવને કે તિરોભાવને પામતું નથી. બ્રહ્મન અંદર આ જગતનો ભાવ કે અભાવ પણ નથી તેમ બ્રહ્મથી તે ભિન્ન પણ નથી.^{૩૨} અનાદિ નિરાભાસ અને નિરાકાર એવું ચિદાકાશ બીજા જગતરૂપી દષ્ટિના કારણરૂપ હોય, એમ કોઈ દિવસ સહવર્તુ જ નથી.^{૩૩} જમ કોઈ એક અવયવીના અવયવો તેનાથી જુદા નથી હોતા, તેમ નિરાકાર ચિદાકાશની અંદર આ જગત પણ જુદે રૂપે નહિ રહેતાં બ્રહ્મરૂપે જ રહ્યું છે.^{૩૪} સર્વ શાંત નિરાલય નિર્વિકાર ચિદરૂપ છે. અહીં સત્તા અથવા અસત્તા કશું નથી અને કશું પણ નાના પ્રકારનું અહીં છે નહિ.^{૩૫} સંકલ્પની પેઠે અને સ્વપ્નનગરના નૃત્યની પેઠે આ સર્વ આભાસરૂપે વિસ્તરી રહેલ છે; બાકી વસ્તુતાએ જોતાં સમાન, ગાંત, જન્મ આદિ વિકારથી રહિત અને અવિનાશી ચિદાકાશ જ સત્યરૂપે રહેલ છે. સ્વચ્છ અને મનોહર એવું ચિદાકાશનું સારણત સ્વરૂપ પોતાના ચિત્સ્વભાવને લીધે પોતાના જ વિવર્તને પ્રસારી દે છે, તે જ તે જગતરૂપ સમજ છે. તે કેઠ પ્રલય સુધી પોતાની કદપના વડે

પોતાના સ્વરૂપને જ તેવે પ્રકારે અનુભવે છે. ૩૧,૩૭

પરમચિદંબરહૃદયં ચિત્ત્વાચકચતિ કાન્તમ-
મલમલમ્ । તદિદં જગદિતિ કલિતં તેનૈવ તદા-
ત્મરૂપમાકલ્પમ્ ॥ ૩૭ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘સર્ગકારણનિરાસ’
એ નામનો સર્ગ ૨૦૫ ચો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૦૬ મો*

બ્રહ્મ જ સત્ય છે, જગત નહિ

॥ ઘસિષ્ઠ ડચાચ ॥

યદાકારણકં માતિ માનં તન્નૈવ કિંચન ।

તત્તથા પરમાર્થેન પરમાર્થાસ્થિતોઽનગ્ન ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બ્રોહ્મ્યાઃ—હે નિર્મળ રામચંદ્રજી !
‘પરમાર્થદષિથી બેઠીએ તો બ્રહ્મ પરમાર્થરૂપ છે
અને તે જ સત્યરૂપે સ્થિર છે. બાકી વિનાકારણે
જે કંઈ જગતનું જાન થાય છે, તે કંઈ જ નથી.
હે મહાબુદ્ધિશાળી ! તમને સારી રીતે બોધની
પુષ્ટિ થાય, તે માટે આ સંબંધમાં હું એક મહા-
પ્રશ્ન વિષે કહું છું, તમે તે સાંભળો. આવો પ્રશ્ન
પૂર્વે મને ઠાઠીએ પૂછ્યો હતો.^૧ તમે લોકમાં
ત્રિપિયાત એવો કુશદ્રીપ નામનો એક દ્રીપ છે. તે
આ ભૂમિની અંદર વલયની પેઠે રહ્યો છે અને
સુરોહ તથા ઘૂતોહ નામના સમુદ્રો વડે બંને
બાજુએ વ્યાપ્ત છે.^૨ તેની અંદર પૂર્વ અને
ઉત્તરદિશાના મધ્યભાગમાં ઇલાવતી નામની
સુવર્ણની નગરી છે અને તે પોતાની કાન્તિરૂપી
જ્વાળામય સ્તભો વડે પૃથ્વી તથા આકાશ એ
બંનેને વ્યાપ્ત કરી રહી છે.^૩ એ પુરીની અંદર
પૂર્વભાગમાં એક પ્રહસિ નામનો પ્રખ્યાત રાજ
થયો હતો. જગતનાં સર્વ પ્રાણીઓ તેના ઉપર

આસક્ત રહેતા હતાં અને તે સ્વર્ગમાં રહેનાર
બીજો મંદ્ર હોય તેવો દેખાતો હતો.^૪ ઠાઠીએક
દિવસે ઠાઠીએક કારણને લીધે હું પ્રલયકાળમાં
આકાશમાંથી જ્યોતિશકમાંથી નીચે આવી પડેલા
સૂર્યની પેઠે તે રાજ પાસે ગયો.^૫ તેમણે પુષ્પ,
અર્ધ્ય અને આત્યમનીય આદિ વડે મારી પૂત
કરી તથા મને આસન આપ્યું. પછી ઠાઠી કયાના
પ્રસંગમાં તેમણે વચમાં પ્રેમથી પૂછ્યું:^૬ ‘હે
મહારાજ ! પ્રલયકાળમાં સર્વનો સંહાર થઈ
જાય છે, અવર્ણનીય પરમાકાશ શત્યરૂપે ફેલાઈ
જાય છે અને સર્વ કારણોનો પણ ક્ષય થઈ જાય
છે, ત્યારે ફરી વાર સૃષ્ટિનો આરંભ થવાનું મૂળ-
કારણ શું છે? તે આપ કહો. તેનાં સહકારી
કારણો પણ શાં છે? અને કદાચિત્ તેઓ હોય
તો પણ ક્યાંથી? શી રીતે? અને કયે પ્રકારે
ઉત્પન્ન થયાં છે?’^૭ ઉત્પન્ન થયેલ જગત વસ્તુતા-
એ શું છે? અને તેના સૃષ્ટિ આદિ વિકારો પણ
શું છે? તેમાં ઠેટલીએક ભૂમિઓ તો નિરંતર
અંધકારને ધારણ કરી રહેલ છે. ઠેટલીએક મહા-
સાગરની પેઠે આકાશની અંદર જ ખડી થઈ
રહેલ છે. ઠેટલીએક ભૂમિઓ કૃમિઓના કુળ વડે
આકુલ થઈ રહેલ છે. આ બધી વિચિત્રતા થવાનું
શું કારણ છે?’^૮ ઠેટલાએક લોકો આકાશના
ગર્ભમાં રહેલા છે અને ઠેટલાએક શિલાના ઉદર-
માં રહેલા છે. એ સર્વ ક્યાંથી છે? અને શું છે?
વળી પૃથ્વી આદિ પંચમહાભૂતો તથા (આર
પ્રકારનાં અંડજ આદિ પ્રાણીઓ તથા તેમના
બુદ્ધિ આદિ) આધ્યાત્મિક પદાર્થો શું છે? અને
ફરી રીતે યથા છે?’^૯ એ સર્વનું નિર્માણ કરનાર
કોણ છે? તથા તેનો દ્રશ્ય પણ કોણ છે? તેનો
આધાર-આધેય ભાવ પણ કેમ અને શી રીતે
છે? બે કદાચિત્ સમસ્ત વેદશાસ્ત્રના અર્થ સાથે
વિરોધ ન આવે, તે માટે જગતનો ઠાઠી દિવસ
પ્રલય નથી (પણ તે તે પ્રાણીઓના કર્મ અ-
નિરંતર વ્યવહાર પ્રવૃત્તજ રહે છે),

* આ બગોળમાં સર્ગમાં બ્રહ્મ જ સત્ય છે, જગત
નથી; એવા નિર્ણયના હેતુરૂપ એવા કુશદ્રીપના રામએ
કેલા પ્રશ્નોનું નિરૂપણ કર્યું.

નિશ્ચય કરવામાં આવે, તો પણ સર્વ અનુભવ સકલ્પની સ્ફુર્તિને અનુસરીને કરવામાં આવે છે. તો એ સકલ્પની સ્ફુર્તિને (પ્રવાહરૂપે) અવિનાશી ગણવી? કિંવા મિથ્યા ગણવી? એ આપ કહેા. બીજું પણ, હે મુનિશ્રેષ્ઠ! મરી ગયેલ અને અગ્નિ વડે બળી ગયેલ એવાં દ્વીપાંતરનાં પ્રાણીઓને અથવા તો અહીં કુશદ્વીપ આદિમાં નાશ પામતાં પ્રાણીઓને નરક અને સ્વર્ગના ભોગને માટે દેહની ઉત્પત્તિ થવાનાં (માતાપિતા આદિ) કારણોથી રહિત એવા પ્રદેશમાં (પરલોકમાં) દેહ ઉત્પન્ન થવામાં શું કારણ છે? અને તેમ થવામાં સહકારી કારણો પણ શાં છે? ધર્મ અને અધર્મ? તો નિરાકાર છે પરલોકમાંજ તે દેહ આદિ સાકારરૂપે થાય એમ પણ ધટતું નથી. ૧૨-૧૬ વળી તે બન્ને પાર્થિવ આદિ દ્રવ્યભાગથી રહિત છે. તેથી તેઓ પાર્થિવ આદિ ભાગ વડે દેહ આદિની રચના કરે છે, એ યુક્તિ પણ અસંભવિત ભાસે છે. માતાપિતા આદિના અભાવને લીધે પરલોકમાં એવું ક્યું બીજ છે, કે તે કારણરૂપ કહેવાય? અથવા તે પરલોક સંબંધી દેહ ઉત્પન્ન થવામાં બીજા પણ શા હેતુઓ છે? અને દ્રવ્યાદિના સંભવ પણ શી રીતે છે? ધર્મ તથા અધર્મ આદિ આચરનારા જીવને પરલોક મળતો નથી, એ વાત પણ બંધધેસતી થતી નથી. કેમકે આ જન્મ પૂર્વજન્મની અપેક્ષાએ પરલોક જવો જ છે અને તે પ્રત્યક્ષ અનુભવને અનુસરી સ્થિર થઈ રહેલો છે. વળી પરલોક ન માનીએ તો સર્વ લોક તથા વેદ આદિમાં વિરોધ આવે, એટલે એ વાત અયુક્ત છે. આ પ્રજા પોતે નહિ ઇચ્છેલ અને ક્રિયા વડે પણ નહિ સાધેલ એવી બીજા દેશાંતર માં થયેલ સંબંધનગરની અમૂર્ત (મૂર્તિમાન નહિ એવી) રાજાજ્ઞા આદિ વડે વધ-બંધ અને દંડ આદિ કળને પ્રાપ્ત થાય છે, તો તેમાં શી યુક્તિ છે? વળી શિક્ષા આદિના બનાવેલો સ્તંભ, તથા મુનિ આદિના વરદાનના પ્રભાવથી

સોનું મેળવવાને માટે જવા-આવવાની ઠકાફટ ક્યાં વિના પણ કષણ વારમાં સુવર્ણરૂપ બની બેસે છે; તો આમાં શી સાધનસંપત્તિ છે? અને શી યુક્તિથી તેમ બને છે? વિધિ અને નિષેધ નિમિત્ત વિના જ લોકમાં પ્રવૃત્ત થઈ રહેલ છે. તેમાંના કેટલાક લોકપ્રચાર વડે રૂઢ છે તથા કેટલાક રૂઢ પણ નથી. તો તેમનું શું પ્રયોજન છે? હે મહારાજ! આ જગત પૂર્વે અસત્ હતું અને પછી તે સદ્રૂપ થયું. આ શ્રુતિના અર્થની સંગતિ શી રીતે મળે? અથવા તો અસદેવેદમગ્ર આસીત્ । (આ સર્વ પ્રથમ અસત્ જ હતું) અને સદેવસોમ્યેદમગ્ર આસીત્ । (આ સર્વ પ્રથમ સદ્રૂપ જ હતું) ઇત્યાદિ શ્રુતિઓના અર્થની પરસ્પર સંગતિ શી રીતે મળે? હે મહામુનિ વાસિષ્ઠજી! શૂન્ય આકાશમાંથી આ હિરણ્યગર્ભો શી રીતે થાય? આકાશને (ચિદાકાશને) બે એવો પ્રભાવ જ છે, તો પછી એ આકાશ સર્વત્ર હોવાથી સર્વ ઠેકાણે બીજા હિરણ્યગર્ભો કેમ થતા નથી? વળી ઔપધિઓના પોતપોતાના પૂર્વબીજ આદિને ઉત્પન્ન કરવાના સ્વભાવો અને બીજા અગ્નિ આદિના ઉચ્છ્વપણા આદિના સ્વભાવો કેમ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈ રહેલા છે? હે મુનિશ્વર! આપ બોધને અનુસરી તે કહેા. ઇચ્છિત કામને આપનાર પ્રયાગ આદિ ક્ષેત્રમાં એક જ પુરુષનું તેના કાઈ સ્નેહીસંબંધીએ જીવિત ચિંતબ્યું હોય અને તેના શત્રુએ મરણ ચિંતબ્યું હોય પણ પછીથી તે શત્રુ તથા મિત્રનું મૃત્યુ થઈ બંધ, તો પછી તે પુરુષની શી ગતિ થાય? હું આકાશની અંદર પૂર્ણચંદ્રરૂપ થાઉં એવી કામના કરીને અનેક ઉપાસકો ચંદ્રભાવને પ્રાપ્ત કરનારી ઉપાસનાવિધિને અનુસરીને ધ્યાન કરે તો તેમણે એકઠાં કરેલાં અને તુલ્યકાળે પ્રાપ્ત થયેલાં ચંદ્રભાવનાં કૃણો વડે આકાશ એક જ સમયે હજારો ચંદ્રવાણું કેમ થઈ જતું નથી? બીજું, લાખો ધ્યાન કરનારાઓ વડે ધ્યાન કરા-યેલી એક જ સ્ત્રી એક જ સમયે તે સર્વની પત્ની-

૩૫ કેમ થઈ જાય? અને તેમને એક જ કાળે ધ્યાનનું, કૃણ કેમ મળે? વળી તે સ્ત્રી એક જ છતાં તે સર્વેનાં લિંગ લિંગ સ્થળમાં રહેલાં ધરોમાં શી રીતે સ્થિતિ રાખી શકે? વળી તે પોતાનાં તપ વડે શ્રદ્ધાચારિણી છતાં અને પ્રત્યેક ઉપભોક્તાના તપ વડે સાધ્વી છતાં ઘણાઓના ઉપભોગમાં આવવાથી અસાધ્વી કેમ થાય? હે મહામુનિ! વરના પ્રભાવથી અને શાપના પ્રભાવથી 'હું આ ધરમાંથી બહાર નહિ નીકળતાં' દેહ કલ્પપથ* ત સાતે ય દ્વીપમાં રાજ થઈ ધરની અંદર જ રહું' એવી પરસ્પર વિરુદ્ધ વાત જ્યાં મેળવેલી હોય, ત્યાં એ ધરની અંદર સર્વ ભોગ્ય વસ્તુની સ્થિતિ અને વરદાનનું અસ્તિત્વ કેમ ધટી શકે? દાન, ધર્મ આદિ તપો તથા શ્રાદ્ધ આદિ પારલૌકિક કર્મો, અહીં કરવામાં આવવાથી અહીં જ રહેલાં હોય છે અને અમૃત છે, તો તેમનું કૃણ લોકાંતરમાં (પરલોકમાં) શી રીતે મળી શકે? વળી અદૃશ્યને કૃણ આપનાર માનવામાં આવે, તો પણ તે મૂર્તિમાન દેહ આદિમાં અધ્યાસ વડે પ્રીતિ ઉત્પન્ન કરાવી કૃણ આપે છે, એમ કહેવું જોઈએ; પરંતુ પરલોકમાં તેવું શ્યાં હોય છે? આ લોકમાં અને પરલોકમાં વ્યવહાર કરનાર જીવ કાંઈ સાકાર નથી. હે મહારાજ! દેશાંતરમાં અને કાળાંતરમાં જીવ કાંઈ આ દેહ સહિત હોતા નથી, કે તેને આશ્રયે કૃણને અનુભવ સંભવે? તેથી તે વાત અનુભવ બહારના જેવી ભાસે છે. આ બધું મને અઘટિત જેવું જણાય છે, તો તે બરાબર ઘટિત શી રીતે થાય? જેમ સંધ્યાકાળના અંધકારને પોતાની કાન્તિ વડે ચંદ્રમા નિવૃત્ત કરે છે, તેમ આપ ઉપર વર્ણવેલા મારા સંશયસમુદાયને શુદ્ધ અને શીતળ વાણીથી દૂર કરો. હે મહારાજ! પરમાત્માના વિષયમાં સર્વ સંશયનો નાશ થવાથી પ્રસિદ્ધ રીતે ઉભય લોકાંતર હિત થાય છે. માટે આપ મારા સંશયને કાપી નાખી મને પરમ વસ્તુનો બોધ આપો; યો. રા. દર

કેમકે આપ જેવા મહાત્માઓનો સમાગમ કાંઈને પણ તુરંચ કૃણ આપનાર થતો નથી. ૧૭-૩૪

પરમવસ્તુનિ સંશયનાશનાદુમયલોકહિતે ભવતિ સ્ફુટમ્ । તદિદ મે કુરુ સાધુસમાગમ-સ્તુતુફલો ભવતીહ ન કસ્યચિત્ ॥ ૩૪ ॥
શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મહાપ્રશ્ન' એ નામનો સર્ગ ૨૦૬ મો સમાપ્ત

~~~~~ સર્ગ ૨૦૭ મો ~~~~~

પ્રશ્નોનું સમાધાન

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

શૃણુ રાજન્ યથાસ્પદમેતત્તે કથયામ્યહમ્ ।
યેન તે સર્વસંદેહા યાસ્યંત્યલમમૂલતામ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે મહારાજ! તમને સ્પષ્ટ સમજાય તેવી રીતે હું કહું છું, તે તમે સંભળો. તે વડે તમારા સર્વ સંદેહો સંપૂર્ણ રીતે નિર્મૂળ થઈ જશે.* આ સર્વ જગતના ભાવો સદૈવ અસદૃશ છે અને સદૈવ સદૃશ પણ છે; કેમકે જેવી દેહ સંકલ્પની સ્કૃતિ હોય છે તેવી જ તેની સ્થિતિ હોય છે.* હે મહારાજ! ચિદાત્મા અમુક પ્રકારનો જ છે, એવી દેહ જાવના થાય છે, ત્યાં તે તેના જ પ્રકારનું અવશ્ય થઈ જાય છે. પછી તે ભલે સદૃશ હો કે અસદૃશ હો, તે વિષે કાંઈ જોવાનું નથી.* ચિદાત્માનો આવો અચિંત્ય શક્તિવાળો સ્વભાવ જ છે. તે ચિદાત્મા પ્રથમ તો એક દેહને જ (પ્રાંતિ વડે-અધ્યાસ વડે) આત્મા-રૂપ સમજે છે; અને તે દેહ સંબંધી ચિદાત્મા પોતે જ દેહના ધર્મેને પોતાનામાં આરાપી લે છે.* મનુષ્યો સ્વપ્નમાં અને જાગૃતમાં દેહને અનુભવનાર ચિદાત્માને જ અનુભવે છે, ખાડી દેહાદિક જ ચેતનરૂપ જણાય છે. તે કાંઈ તેનો

* આ જસોસાતમા સર્ગમાં કમને નહિ સંભાળના કેટલાએક પ્રશ્નોનું સમાધાન ઘરો અને ખીન પ્રશ્નોનું અમાધાન પાઠવા ત્રણ સર્ગો વડે કરવામાં આવશે.

પોતાનો આસ ધર્મ નથી. આમ, દોષક બ્રાતિજ્ઞાન જ શરીરને આકારે પ્રતીતિમાં આવે છે. બાકી, શરીર કાંઈ બીજું વસ્તુ નથી. જેમ સ્વપ્નમાં અવશ્ય આશ્રય કરવા યોગ્ય અને સ્વપ્નને અનુભવનાર ચિદાત્મા જ એવે સ્વપ્નને આકારે વિવર્તરૂપ ભાસે છે, તેમ સુષ્ટિના આરભ-કાળમાં સર્વ કારણના અભાવને લીધે ચિદાકાશ જગતને આકારે ભાસે છે. જગતનું સ્વપ્નના કરતાં શું બુદ્ધાપણું છે? એ ખતે સમાન જ છે.^{૧૦૯} બ્રહ્મ એવી સંજ્ઞાને ધારણ કરી રહેલું જે નિર્મળ ચિદાકાશ છે, તે જ આ જગતને આકારે ભાસે છે. તો પછી જગતની ચિદાકાશથી વળી બુદ્ધાઈ કંવી હોય? એવી રીતે અવિકારી પરબ્રહ્મ પોતે જ જગતને રૂપે સ્થિતિને ધારણ કરી રહેલ છે, એમ લોક, વેદ અને મહાશાસ્ત્રો વડે પૂર્વાપર વિચાર કરતાં શુદ્ધરૂપે અનુભવાય છે. વળી મેં પણ તે જ વાત આહી કહેલ છે.^{૧૧૦} સર્વ પ્રાણીઓની બુદ્ધિમાં દૃઢ અનુભવ વડે રૂઢ થયેલ, સત્તારૂપે સર્વત્ર પૂર્ણ અને મહાત્માઓએ અનુભવથી કહેલ એવા જગતના ચિન્માત્રપણાનો નિષેધ કરી જે મૂઢ પુરુષો અધારા કૂવામાં પડેલા દેડકાની પેઠે મોહના બળથી માત્ર વર્તમાન અનુભવને જ પ્રમાણરૂપ ગણે છે અને આત્માનું (ચૈતન્યરૂપિત્વનું) કારણ જડ શરીર છે, એવા પ્રકારના મોહને ધારણ કરી રહે છે, તેઓ અવિવેકી અને ઉન્મત્ત છે. આપણી પારમાર્થિક કથામાં તેઓ યોગ્ય જ નથી; ક્રમિક મોહાન્મત્તની અને મદ વગરના (કાશ્યા) માણસની તથા મૂઢની અને વિવેકીની પરસ્પર કથા શાને હોય!^{૧૧૧} આ ત્રણે લોકની અંદર જે વિદ્વાનની કથા વડે સર્વ સંશયોનો નાશ ન થાય, તે મૂર્ખકથા જ બાણવી.^{૧૧૨} તો જે મૂઢ બુદ્ધિવાળા આર્વાક આદિ 'પ્રત્યક્ષ જ પ્રમાણ છે માટે શ્રુતિ આદિ વડે કાંઈ પણ સિદ્ધ થતું હોય તે ગ્રાહ્ય નથી' એમ કહે છે, તે યુક્તિરહિત છે, સર્વથી વિરુદ્ધ છે અને વિવેકી પુરુષોને કણકોડોર દેવાથી તે

ચિદાત્માની પેઠે કહે છે. આથી આવા તેના બાધણુને લીધે જ વિદ્વાનો તેને કૂવામાં પડેલા એક આંધળા દેડકારૂપ કહે છે; ક્રમિકે તે પૂર્વાપર વિચારને છોડી દઈ વર્તમાન માત્રને બતાવનાર પ્રત્યક્ષને જ પશુની પેઠે પોતાની બુદ્ધિથી વળગી રહે છે.^{૧૧૩} પરંતુ વેદોને અને તત્ત્વજ્ઞ લોક આદિને પૂછશે, તો તેઓ મારી જેમ જ પોતાના અનુભવયુક્ત વિચારો બતાવશે. એથી સંશયોનો ક્ષય થઈ બચે છે. 'જે પ્રત્યક્ષચૈતન્ય જ શરીરરૂપ હોય, તો (ચૈતન્યની સર્વવ્યાપકતાને લીધે) શય શા માટે બેઠતું નથી?' એવી જેને શંકા થતી હોય, તેવા મૂઢ માણસોને માટે આહી નીચે પ્રમાણે બુદ્ધાસો આપીએ છીએ.^{૧૧૪} બ્રહ્મરૂપ છતાં હિરણ્યગર્ભને વિષે થઈ રહેલા બ્રહ્માનું તમારા સ્વપ્નનગરની પેઠે જે કાંઈ સંકલ્પનગર પ્રસરી રહ્યું છે, તેનું જ આ જગતને આકારે માત્ર થાય છે.^{૧૧૫} માટે વસ્તુતાએ જોઈએ તો આ સર્વ નિરંતર ચિન્માત્ર છે. તેમાં પોતાના સ્વપ્નનગરના દર્શાવથી તમારે કાંઈ પણ બ્રાંતિ રાખવાની નથી.^{૧૧૬} જેમ સ્વપ્નની અંદર દિશાઓ, પર્વતો, પૃથ્વી આદિ અને નગર આદિ સર્વ ચિદાકાશરૂપ છે, એ અનુભવસિદ્ધ છે, તેમ આ જગતનું પણ સમજવાનું છે. બ્રહ્મ ચિદાકાશધન છે, વિરાટ તેના સંકલ્પનગરરૂપ છે અને હિરણ્યગર્ભ પણ શુદ્ધ ચિદરૂપ છે; તો પછી તેની પેઠે આ જગત પણ શુદ્ધ ચિદરૂપ છે.^{૧૧૭} તમારા સંકલ્પનગરની પેઠે હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પની અંદર જે જે પ્રકારે કલ્પાયેલ છે, તે તે જ પ્રમાણે અનુભવમાં આવે છે.^{૧૧૮} તમારા સંકલ્પપુરની પેઠે જે હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પપુરની અંદર જે જે પ્રમાણે સંકલ્પિત છે તે તે પ્રમાણે છે.^{૧૧૯} ચિદરૂપ એવા હિરણ્યગર્ભે પ્રથમથી જ જે પ્રમાણે દેહની ચપળતા અને જડતા (દેહ જીવતો હોય ત્યાં સુધી હાલેચાલે અને મરી ગયા પછી તે જડ જ થઈ બચે એ પ્રમાણે) નિયત કરી રાખેલ

છે; તે પ્રમાણે જ તે અનુભવમાં આવે છે. બીજા પ્રકારે તે અનુભવમાં આવે નહિ. મહાપ્રલયને અંતે પાછી સૃષ્ટિની પ્રવૃત્તિ થાય છે. હવે સર્વ કારણના અભાવને લીધે તે સમયે કશું દ્રવ્ય હોતું નથી. તેમજ પૂર્વ પ્રજાપતિનું વિમુક્તપણું થઈ જવાથી તેની સ્થિતિ પણ સંભવતી નથી. તેથી સ્વયં-જ્યોતિ પ્રજ્ઞ જ જગતને આકારે (વિવર્તરૂપે) ભાસે છે, એમ સિદ્ધ થાય છે. બાકી, દ્રવ્ય આદિ કશું વાસ્તવિક રીતે નથી. પ્રથમ પ્રજ્ઞે પોતે જ હિરણ્યગર્ભરૂપે પોતાના આત્માને જોયો અને પછી તેણે પોતાના સંકલ્પનગરને જગતરૂપે અણુયું; બાકી વસ્તુતાએ જોતાં એ બન્ને ચિદાકારરૂપ છે. જેમ સંકલ્પનગર કેવળ ચિન્માત્ર હોના છતાં પણ તેનું એક અમુક આકારે ભાન થાય છે, તેમ ચિન્માત્ર તત્ત્વના એક વિકાસરૂપ આ જગતનું પણ વિનાકારણે અમુક આકારે ભાન થાય છે. ^{૨૫-૨૭} શરીર ભલે હો. અથવા ન હો, પણ જ્યાંજ્યાં ચિદાકાર રહેલ છે અને પોતાના આત્માને જ્યાં જ્યાં અવસ્થિત થઈ રહેલ સમજે છે, ત્યાં ત્યાં આ દેવ-અદેવતાશું જગત ખડું થઈ બધું છે. ^{૨૮} આથી જ સ્વપ્નનગરની પેઠે અને સંકલ્પનગરની પેઠે ચિદાકાર (જીવ) મરણ પછી પણ જગતને દેખે છે. જેમ સૃષ્ટિના આદિ-માં ચિદાકાર પૃથ્વી વગેરે વિના જ પૃથ્વી વગેરે જગતરૂપે ભાસે છે, તેમ મરણ પછી પણ તે સર્વ જગતસ્વરૂપે ભાસે છે. ^{૨૯, ૩૦} જેમ પ્રયુક્ત થયેલા પુરુષને જણાતા સ્વપ્ન સંબંધી દેશ-કાળ તેના અંતર સંબંધી દેશ-કાળને જરા (અણુમાત્ર પણ) વ્યાપ્ત થતા નથી, તેમ પરલોકને પ્રાપ્ત થયેલ પુરુષને પણ ઔહિક દેશ-કાળ વ્યાપ્ત થતા નથી. પ્રયુક્ત પુરુષની દૃષ્ટિમાં ચિદાકારની અંદર આ જગત સ્ફુટરૂપે પોતાને અનુભવમાં આવતાં છતાં પણ નથી; અને જેમ આકારમાં કારણ નથી, તેમ તેનું કશું કારણ પણ નથી. ^{૩૧-૩૨} જેમ સૂતેલા પુરુષને સ્વપ્નની અંદર આ ચિદાકાર જ ગિથ્યા-

રૂપે સ્વપ્નસૃષ્ટિને આકારે ભાસે છે, તેમ પરલોકના અતિથિ થયેલા પુરુષને એ ચિદાકાર જ સૃષ્ટિને આકારે ભાસે છે. ^{૩૩} પરલોકને પ્રાપ્ત થયેલ પુરુષને ચિદાકાર જ પ્રથમથી તેવે આકારે નહિ થઈ રહ્યા છતાં સ્વર્ગ, પૃથ્વી, પર્વત, યમ આદિ વડે યુક્ત ભાસે છે અને બધે તે પૂર્વસિદ્ધ હોય તેવું વિસ્તૃત જણાય છે. ^{૩૪} આ હું મરી જઈ પાછો નારકી ભાવથી ઉત્પન્ન થઈ યમલોકમાં આવ્યો છું અને ત્યાં શુભ-અશુભ દળ ભોગવું છું, એવી ભ્રાંતિને જ અતિ ઘાટાપણાથી મરેલ પ્રાણી અનુભવે છે. ^{૩૫} આ ભ્રાંતિરૂપી મોહ મોક્ષના ઉપાયોમાં આદર નહિ આપનાર પુરુષમાંથી કદી પણ શાંત થતો નથી, પણ બોધને લીધે વાસનાનો સપ થતાં જ એ મોહની શાંતિ થાય છે. ^{૩૬} ચિદાકારની અંદર એ કે વસ્તુતાએ ચિદાકાર જ રહેલ છે, તો પણ અપ્રયુક્ત પુરુષના આત્મામાં રહેલ ધર્મ-અધર્મ સંબંધી વાસના જ જગતને રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૩૭} જગતનું સ્વરૂપ શન્ય નથી, તેમ સતત્સ્વરૂપ પણ નથી, કિંતુ પ્રજ્ઞ નામને ધારણ કરી રહેલ ચૈતન્ય જ જગતને રૂપે (વિવર્તભાવથી) ભાસે છે. અજ્ઞાનને લીધે એ અનર્થરૂપે ભાસે છે, પરંતુ એ તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ એાળખનામાં આવે, તો તે પ્રજ્ઞરૂપ છે. ^{૩૮}

ન શૂન્યરૂપં ન ચ સત્સ્વરૂપં મદ્દામિષં
માતિ જગત્સ્વરૂપમ્ । ત્વાપરિજ્ઞાનવશાદનર્થમ્
પરિજ્ઞાતવતઃ કિંવાત્મ ॥ ૩૮ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
અકરણના ઉત્તરાર્ધનો ‘મહાપ્રશ્નોત્તર’
એ નામનો સર્ગ ૨૦૭ મો સમાપ્ત

~ ૭ સર્ગ ૨૦૮ મો ~ ૭

વિધાતાની ધૃષ્ટા

॥ ઘસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

શુભાશુભં યથોદેતિ પ્રજાનાં ગૃહસંગમે ।

અસંઘદૈરપ્રતિઘૈર્દૃશ્યૈસ્તદિદં શૃણુ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-પોતાને ઘેર બેઠાં છતાં પ્રજાઓને અસંખ્ય અને નિરવયવ એવાં દૂરનાં વૃત્તાંતો વડે શુભાશુભ ફળની પ્રાપ્તિ કેમ અને શી રીતે થાય છે, તે સંબંધમાં હું કહું તે તમે સાંભળો.^૧ પ્રથમ વસ્તુતાએ જોતાં આ જગત એક હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પનગરરૂપ છે. તે દરશ્યરૂપે સમજાયું હોય તો દરશ્યરૂપ છે અને અદ્રશ્યરૂપે સમજાયું હોય તો અદ્રશ્યરૂપ છે.^૨ હિરણ્યગર્ભ પોતાના એ સંકલ્પનગરની અંદર જવા જવા સંકલ્પની કલ્પના કરે છે, તેવી તેવી રચના તેને દેશ-કાળમાં અનુભવમાં આવે છે. જેમ તમારા પોતાના સંકલ્પમય ગૃહની અંદર જે પ્રજા હોય તે તમારા સંકલ્પને જ અનુસરી થઈ રહી હોય છે, તેમ આ બ્રહ્મા સંકલ્પથી ખડા થઈ ગયેલા જગતની અંદર પણ આ સર્વ પ્રજા બ્રહ્મા સંકલ્પને અનુસરી રહેલ છે.^૩ જેમ તમારા પોતાના સંકલ્પપુરની અંદર તમે જવી જવી કલ્પના કરો છો, તે તે પ્રમાણે સર્વ થઈ રહેલ તમે દેખો છો; તેમ આ હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પ વડે ખડા થઈ રહેલા જગતમાં પણ હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પને અનુસરી સર્વની સ્થિતિ થઈ રહી છે.^૪ યોગીઓનું 'યમ-નિયમ' આદિના સેવન વડે શુદ્ધ થયેલું જીવ્યૈતાન્ય વરદાનથી કે શાપ વડે જે વ્યવહારને સાધી આપે છે, તે સંબંધમાં હિરણ્યગર્ભનો સંકલ્પ પણ તેવો જ હોય છે. કેમકે, વર-શાપ વડે જે કાંઈ થાય છે,

તે 'તપસ્વીઆના વર-શાપ સિદ્ધ થાયા' એવો એક હિરણ્યગર્ભનો જ સત્યસંકલ્પ છે.^૫ પ્રજાને માટે વિધિ-નિયમનો બોધ કરનારા શાસ્ત્રોએ સૂચવેલા ધર્મ-અધર્મ જે કાંઈ એક આસ્થાની વ્યવસ્થા વડે ફળ આપે છે, તે પણ એક બ્રહ્મા હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પનું જ ફળ છે.^૬ હે પ્રિય રાજા! આ જગતની અંદર જે દેહધારીઓ છે, તેમને પૂર્વકાળમાં (પ્રલયસમયે) આ જગત દેખાતું ન હતું; તેથી અસત્ય હતું; અને હંમણાં તે સત્યરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. આમ થતું પણ ચિદ્રૂપ બ્રહ્માના સંકલ્પના બળથી જ છે. તેની જે કાંઈ થોડી સત્યતા જણાય છે, તે પણ તેનાથી જ છે. કેમકે ચિદ્રાકાશનો ઉન્મેષ તથા નિમેષ આ જગતના ઉદયરૂપ અને પ્રલયરૂપ છે.^૭

રાજા બોલ્યા:-જે આ જગત બ્રહ્માના સંકલ્પને લીધે જ સત્ય હોય, તો પછી તે પ્રથમ સુષુપ્તિમાં તથા પ્રલય આદિમાં કેમ દેખાતું નથી? અને જાગૃતકાળમાં તથા સૃષ્ટિકાળમાં કેમ દેખાય છે? વળી સદા વિકારને પ્રાપ્ત થતું આ જગત સાચી બહે સુસ્થિર આરભવાણ હોય તેમ દેખાય છે.^૮

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-ચિદ્રાકાશના સંકલ્પનગરમાં રહેલા આ માયિક દરશ્યનો એવો સ્વભાવ જ છે કે, તે કાલ વારમાં સ્વપ્નમાં તથા જાગૃતમાં ખડું થઈ જાય છે તથા પ્રલયમાં, સુષુપ્તિમાં અને બ્રહ્મામાં તિરોહિત થઈ જાય છે.^૯ આ સદૃશ્ય અને અસદૃશ્ય સૃષ્ટિઓ ચિદ્રાકાશની અંદર બાળકના સંકલ્પનગરની પેઠે તેમજ આકાશમાં પ્રાંતિ વડે દેખાતાં મસલાં-મોવાળા આદિના આકારની પેઠે પ્રાંતિના બળથી ભાસે છે.^{૧૦} તમે પોતાના સંકલ્પનગરને ઉત્પન્ન કરી તેનો પાછો કાલ વારમાં પોતાની મેળે જ અથવા તો બીજા આકારના સંકલ્પને લીધે વિનાશ કરી નાખો છો અને એ તમારો પોતાનો સ્વભાવ જ છે.^{૧૧} તે જ પ્રમાણે ચિદ્રાકાશના સંકલ્પનગરની અંદર જે કાંઈ સૃષ્ટિ-

* આ બ્રહ્માઆદિમાં સર્ગમાં દૂર દેશમાં ચતા પત્નો વડે બીજા દેશો પણ પ્રજાને જેથી તેવાં ફળની પ્રાપ્તિ થાય એવી વિધાતાની ધૃષ્ટા વિશે વર્ણન કરાશે.

પ્રલયની પ્રતીતિ થાય છે, તે તેના સ્વભાવનો જ એક વિવર્ત છે અને વસ્તુતાએ બેતાં તે શુદ્ધ જ છે, એમ તમે સમજો. ^{૧૪} આ ત્રણે લોક ચિદેકરસ હોઈ અનાદિ અને અનંત એવા બ્રહ્માકાશરૂપ જ છે. આથી, એ પરમેશ્વર જ જ સંકલ્પ કરે છે તથા જ જ કર્મ કરે છે, તે તે સર્વ આવરણથી રહિત એવા ઈશ્વરના સત્યસંકલ્પને લીધે જીવન્મુક્ત કર્મ પરલોક આદિમાં સંકડો યોજતોનું અને અનેક યુગોનું અંતર હોવા છતાં બધે નજીક જ હોય, તેમ સ્વપ્નની પેઠે વર્તમાનકાળના જેવું જ કાર્ય કરી આવે છે. ^{૧૫, ૧૬} આત્મા એક હોઈ આવરણથી રહિત છે અને તે દેશાંતરમાં તથા લોકાંતરમાં પણ શા માટે કર્મભોગને ન ભોગવે? ^{૧૭} જમ પ્રકાશી રહેલા મણિની અંદર તેની કાન્તિનો ચળકાટ અને ઝાંખાશ અનુભવમાં આવે છે; તેમ ચિદાકાશરૂપી મણિની અંદર તેનો જ એક વિવર્ત જગતના સૃષ્ટિ-પ્રલયરૂપે અને નાના પ્રકારના કર્મકૃણના ભોગની વિચિત્રતા-રૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૧૮} વિધિ-નિધેનું પ્રયોજન લોકાંતરમાં મર્યાદા રક્ષવા માટે છે. સંસ્કારરૂપે તે ચિત્તમાં દૃઢ થઈ જવાથી પરલોકમાં ગયા પછી પણ જીવને કૃણ આપનાર નીવડે છે. ^{૧૯} બાકી વસ્તુતાએ બેઈએ તો આત્માને જન્મ કે મરણ એ કાંઈ છે જ નહિ. તે પોતે સદા બ્રહ્મરૂપ છે અને બ્રાહ્મિને લીધે સ્વસ્વરૂપનો આભાસ જ તેને ભિન્નરૂપે પ્રતીતિમાં આવે છે. ^{૨૦} તે પોતે સદા આત્મામાં જ રહેલ છે. બ્રહ્માનું સંકલ્પનગર એક જાતની તેની કલ્પના જ છે. તે કલ્પના જ્યારે દૃષ્ટા-દશ્ય આદિરૂપે પોતે બાહ્ય જગતને આકારે થઈ રહી હોય એમ ભાસે છે, ત્યારે જગત ઉત્પન્ન થયું એમ કહેવાય છે. ^{૨૧} જ્યારે એ હિરણ્યગર્ભ સ્વભાવને લીધે પોતાના વિવર્તને સમેટી લઈ ચિદાકાશરૂપ પોતાના એક ચિદાકાશ સ્વરૂપમાં સ્થિતિ કરે છે, ત્યારે એ સમશ્ચિજીવ (વિરાટ) ચોત થઈ રહેલ છે, એમ કહેવામાં

આવે છે. ^{૨૨} જમ વાયુની ચપળતા અને સ્થિરતા તેના પોતાના સ્વરૂપથી ભિન્ન નથી, તેમ દશ્યને આકારે વિવર્ત થવો તથા પાણું તેનું તિરોહિત થઈ જવું, એ બંને નિર્મળ અને અક્ષય એવા એ તત્ત્વની અંદર સ્વાભાવિક રીતે જ રહેલ છે. ^{૨૩} જમ તમારા સંકલ્પનગરની અંદર 'અમુક અમુક ઔષધિ-પદાર્થ' આદિના પ્રસંગો બુદ્ધે બુદ્ધે રૂપે જરા-મરણને હણનારા થાઓ,' એવી કલ્પના થતાં તેવા જ પ્રકારનો ભાવ પ્રતીતિમાં આવે છે, તેમ બ્રહ્માના સંકલ્પનગરની (જગતની) અંદર પણ ત્રણે લોકમાં સર્વ ઔષધિ-પદાર્થ' આદિના તેવા તેવા (પ્રભાવવિશેષ વડે યુક્ત) સ્વભાવો ઉદય પામી રહ્યા છે. ^{૨૪, ૨૫} હે મહારાજ! પોતાના સંકલ્પની અંદર પરમેશ્વર કાણે કાણે કે પ્રતિવસ્તુએ સંકલ્પ જ નથી કર્યા કરતા; તે તો બાળકે કરેલ રમકડાંની કલ્પનાની પેઠે એક જ વાર સંકલ્પ કરે છે કે, 'અમુક ભતિની વસ્તુ અમુક પ્રકારનું કાર્ય કરનાર થાઓ અને તે અમુક પ્રકારે ઉત્પન્ન થાઓ.' પછી તેને લીધે બીજા કુર આદિના કર્મથી ધાસ-માંથી ધાસ જ ઉત્પન્ન થવું ઇત્યાદિ કર્મ બંધાઈ જાય છે. ^{૨૬} કાણે વારમાં એ હિરણ્યગર્ભ પોતે જ સંકલ્પ કરે છે, તેમાં તે પદાર્થો, તેના અવયવો, શક્તિ, કાર્ય' આદિ ભેદા અને કાર્યોની પરંપરા-ઓ એક જ વખતના સંકલ્પથી સિદ્ધ થઈ જાય છે. એવો એ ચિદેકરસતત્ત્વનો સ્વભાવ છે. ^{૨૭} એ સંકલ્પ વડે કલ્પાયેલ પદાર્થો સ્વભાવથી

છે, ત્યાં તેને પ્રકારે તેનું જ્ઞાન થાય છે.^{૨૦} આદિ, મધ્ય અને અતઃથી રહિત તથા અપરિમિત શક્તિવાળું એવું પ્રજ્ઞ વસ્તુતાએ જોતાં કશારૂપ નથી. અર્ધ્યારોપદષ્ટિથી જોતાં તે બધું કંઈ અનિવચનીયરૂપે થઈ રહેલ હોય તેવું જણાય છે. પોતે સદ્વસ્તુ છે, છતાં બધું અસન્ધ પદાર્થરૂપ થઈ રહ્યું હોય, તેવી પ્રતીતિ થાય છે. કેમકે એ પરમતત્ત્વ જ સર્વના આત્મારૂપ છે. માટે જ પ્રાણીઓમાં તથા વૃક્ષ આદિ જાતિઓમાં જ વસ્તુ જવા સ્વભાવવાળી પ્રસિદ્ધ છે, તેમાં એ અચિંત્ય તત્ત્વ જ તેના સ્વભાવરૂપે થઈ રહેલ છે.^{૨૦}

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यं किञ्चिन्न किञ्चिच्च सदप्यसत्त्वम् । स्थितं यथा यत्र तदात्म तत्रसर्वोत्तमभूर्ध्वतद्वળादिजातौ ॥ ૩૦ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મહાપ્રજ્ઞભક્ષણ' એ નામનો સર્ગ ૨૦૮ એ સમાપ્ત

— ૭ સર્ગ ૨૦૯ મો —

વિરુદ્ધ કર્મફળોની સફળતા

॥ વહિષ્ઠ ઉવાચ ॥

एकस्य जीवितं पुंसां सुहृदा मरणं द्विषा ।

मृत्वार्यितं प्रयागादौ क्षेत्रे यच्चदिदं गृणु ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:- ચિંતિત કાર્યને સાધી આપનાર પ્રયાગ આદિ ક્ષેત્રમાં એક જ પુરુષનું તેના કાઈ સ્નેહી સંબંધીએ જીવિત ચિંતવ્યું હોય તથા તેના શત્રુએ મરણ ચિંતવ્યું હોય, અને પછીથી તે બંનેનું મરણ થઈ જાય; તો તે પહેલા પુરુષની શી ગતિ થાય ? આ સંબંધમાં તમે આ સાંભળો.^૧ પહેલી સદિ ઉત્પન્ન કરતી વખતે, બ્રહ્માએ પોતાના સંકલ્પ વડે ક્ષેત્રોનું

x આ બસોનવમા સર્ગમાં એક જ સમયે વિરુદ્ધ કર્મોની અને તેનાં ફળોની પ્રાપ્તિ થતાં તે પરસ્પર વિરોધ ન કરે તે પ્રમાણે તે બંનેની સફળતા વિશે કહી કરવામાં આવશે.

અને પદાર્થોના ધર્મોનું અમુક ફળ નિયમિત કરી રાખ્યું હોય છે.^૨ આ જગત હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પનગરરૂપ છે. હવે તેને વિશે અધિકારીના વાંછિત અર્થની સિદ્ધિને માટે પ્રયાગ આદિ ક્ષેત્ર કલ્પાયું હોય, તેની અંદર કંઈ જ્ઞાન, જ્ઞાન, તપ, યજ્ઞ આદિ પુણ્યકર્મ કરવામાં આવ્યું હોય અને તે તીર્થ તથા પુણ્યકર્મ એ બંને વડે શાસ્ત્ર દ્વારા જોડાતા એ અધિકારી પુરુષનું શરીર સંસ્કારને પ્રાપ્ત થયું હોય, તો દૃઢ નિશ્ચય વડે કરેલા કર્મમાંથી તે પુરુષને ઇચ્છિત ફળની પ્રાપ્તિ થાય છે.^૩ તેનું એ પુણ્ય પણ એક ચૈતનાત્માની શક્તિરૂપ જ છે. વળી, તે પુરુષે મહાપાપ કરેલ હોય તો તે શક્તિ જ તેના કાઈએક ભાગને કે સંપૂર્ણ પાપને ક્ષેત્રના માહાત્મ્યના તારતમ્યને અનુસરીને (તથા કર્તાની શ્રદ્ધાને અનુસરીને) નિવૃત્ત કરી દે છે અને પછી પોતે પણ શાંત થઈ જાય છે.^૪ જે શાસન કરવા યોગ્ય એ પુરુષનું પાપ થોડું હોય અને ક્ષેત્રના ધર્મ તેનાથી વિશેષ હોય, તો તે પુરુષનાં પાપનો નિઃશેષ રીતે નાશ કરી નાખે છે અને કાંઈ શાસ્ત્રપ્રતિપાદિત ફળને પણ સાધી આપે છે.^૫ હે મહારાજ ! જે શાસન કરવા યોગ્ય એ પુરુષને ક્ષેત્રના માહાત્મ્યથી ઉત્પન્ન થયેલ ધર્મ અને તેનું પાપ એ બંને સમાન બળવાળાં હોય, તો પાપ અને પુણ્ય એ બેયનો ભાગ કરવા માટે તેનાં બે શરીર તથા બે ચિદાભાસ ખડા થઈ જાય છે અને તેઓ વસ્તુતાએ જોતાં એક ભ્રાતિરૂપ જ છે.^૬ એવી રીતે પાપ-પુણ્ય આદિનું જ મોડું ફળ જ પ્રમાણે હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પથી કલ્પાયેલ છે, તે પ્રમાણે જ હંમેશાં વ્યવસ્થિત થઈ રહ્યું છે.^૭ બ્રહ્મ એ ચિદ્ધાતુરૂપ છે અને તે જ હિરણ્યગર્ભરૂપ (સમશ્ચિજ્ઞરૂપ) અને હું આદિ વ્યદિજ્ઞરૂપ છે. તે જ સંકલ્પ કરે છે તેની કલ્પનારૂપ જ આ એક જગત છે.^૮ જેમ પાપકર્મ કરનાર પુરુષને વિદ્યાતાના સંકલ્પ અનુસાર જ

નરક આદિની પ્રતિભાની પ્રાપ્તિ થાય છે, તેમ વિદ્યાતાના સંકલ્પ અનુસાર જ એ શિક્ષાપાત પુરુષના ક્ષેત્ર સંબંધી પુણ્ય વડે તેની પોતાની પ્રતિભા જ સ્વપ્નની પેઠે પુણ્યક્રમના ભોગરૂપે ઉદય પામી પ્રતીતિમાં આવે છે.^૯ મરી ગયેલા પુરુષને 'હું' એકલો શરીરથી છટો પડી મરી ગયો છું, આ મારા સર્વે બંધુઓ જીવે છે અને રહે છે, હું એકલો જ આ પરલોકને પ્રાપ્ત થયો' એવી પ્રતિભા જ (બ્રાતિતું ભાન) ઉદય પામે છે.^{૧૦} તે જ પ્રમાણે જન્મ સન્નિપાત વડે જ્ઞાન પામેલ (વાત-પિત્ત આદિ) ધાતુવાળા પુરુષને અનેક બ્રાતિઓનો ઉદય થાય છે, તેમ તેના બંધુઓને પણ તે જ સમયે શત્રુ, શયને લઈ જવું, સ્થાન-ગમન, દાહ આદિ કર્મ કરવાં ઇત્યાદિ પ્રતિભાનો ઉદય થાય છે.^{૧૧} પોતાથી અતિ ઉચ્ચ પુણ્ય-પાપ થઈ ગયાં હોય અથવા મહાત્માઓનો અનુગ્રહ કે નિગ્રહ થયો હોય, તો ચિદાકાશની કલ્પનાના બળથી લાખો કર્મો પણ અન્યથા થઈ જાય છે.^{૧૨} મૃત મનુષ્યના સંબંધીઓ પણ તે મરેલા માણસને ચેતન વિનાનો અને શબરૂપ દેખે છે તથા બાંધવો સાથે રહે છે અને તેને અગ્નિમાં બાળી નાખે છે.^{૧૩} પ્રયાગ આદિ મનોરથ સાધી આપનાર ક્ષેત્રમાં જો એક જ પુરુષનું તેના કોઈ સ્નેહીએ જીવિત ચિંતબુંદ હોય અને કોઈ શત્રુએ તેનું મરણ ચિંતબુંદ હોય, તો તે પુરુષ એ બન્નેનાં કર્મ વડે ભોગપ્રાપ્તિનો અધિકારી બને છે. એ પુરુષ પોતા તરફ શુભ લાગણીવાળા મિત્રે જ પ્રમાણે તે ક્ષેત્રમાં પ્રાર્થના કરેલ હોય, તે પ્રમાણે પોતાના આત્માને એક શરીર વડે અજરામર અને દુઃખરહિત દેખે છે; તેમજ તે પોતાના યથાસ્થિત દેહ વડે જીવિતની સ્થિતિને અનુભવે છે.^{૧૪} વળી, તે ક્ષેત્ર-પુણ્યના માહાત્મ્યને જાણનારા શત્રુએ તેના મરણ માટે પ્રેરણા કરી છે, તેથી તે પોતાના સ્નેહીસંબંધીઓને નહિ દેખાતા એવા અદૃશ્ય દેહ વડે મરણને પણ અનુભવે

છે.^{૧૫} બપ્તર આદિ વડે રક્ષિત થયેલા પુરુષને જન્મ બપ્તર આદિથી અરક્ષિત તથા વિદ્યાસુ એવા શત્રુને બાણ, ખડ્ગ આદિ વડે ભેદી નાખવામાં કોઈ ક્લેશ કરવો પડતો નથી, તેમ શત્રુએ કરેલ અભિચાર આદિ ક્રિયાના સામા ઉપાયથી રક્ષિત એવા પુરુષને તત્કાળ જ મરણાદિકનો અનુભવ કરવો પડે છે. છતાં તેના બંધુઓ તેને અમરરૂપે દેખે છે. એવી રીતે તે એક જ પુરુષ એક જ સમયે જીવિત અને મરણ એ બન્નેને પ્રાપ્ત થાય છે.^{૧૬, ૧૭} આ ત્રણે લોક બ્રાતિમાત્ર છે અને નિરવયવ છતાં આરભવાળા છે. હવે બ્રાતિની અંદર એક બ્રમથી વિરુદ્ધ એવા કયો બીજો બ્રમ નથી સંભવતો?^{૧૮} સ્વપ્નમાં અને સંકલ્પ-નગરમાં જે બ્રાતિ અનુભવમાં આવે છે, તેનાથી આ જગતની બ્રાતિ અધિક છે, કોઈ ન્યૂન નથી. જેવો સ્વપ્નમાં ભ્રમતતો અનુભવ થાય છે, તેવો જ આ દૃશ્યનો અનુભવ છે.^{૧૯}

રાજા બોલ્યા:—હે મહારાજ! ધર્મ અને અધર્મ જો નિરાકાર છે, તો તે દેહના અનુભવમાં કારણરૂપ કેમ થાય? અને ધર્મ-અધર્મનું નિરાકારપણું હોવાથી એક જ વસ્તુ બે શરીરને કેમ ધારણ કરી શકે?^{૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હે મહાશુદ્ધિશાળી રાજા! આ જગત બ્રહ્માના એક સંકલ્પનગરરૂપ છે. તેમાં સત્ય હોય કે અસત્ય હોય, પણ શું સંભવતું નથી? (તેના સત્યસંકલ્પથી સર્વ સંભવ છે.)^{૨૧} જન્મ આપણા સંકલ્પનગરની અંદર ન સંભવે એવું કોઈ પણ નથી, તેમ આ બ્રહ્માના સંકલ્પ-નગરની અંદર પણ ન સંભવે એવું શું હોય?^{૨૨} સ્વપ્નમાં અને સંકલ્પનગરમાં એક જ માણસ લાખો રૂપે થઈ જાય છે, તેમ સ્વપ્નની અંદર એક જ ચેતન્ય સૈન્યના ભાવને ધારણ કરે છે.^{૨૩} સ્વપ્નમાં હજારો રૂપે થઈ રહેલ એ એક જ ચેતન્ય સુષુપ્તિમાં એકરૂપ થઈ જાય છે. ચિદાત્માનો જ એ સર્વ વિદ્યાસ છે, એમ માન્યા વિના બીજો

રસ્તો નથી. કેમકે સ્વપ્નની અને સંકલ્પની સેના-
ના અનુભવની સ્મૃતિનો તથા સંકલ્પનગરનો
અને સ્વપ્નનગરનો કોને અનુભવ નથી? ૨૪.૨૫
આ જગત અનુભવરૂપ છે, ચિદાકાશરૂપ છે
અને તેથી ચિદાકાશના સંકલ્પરૂપ એવા આ
જગતના સ્વરૂપની અંદર શું નથી સંભવતું?
વળી, વસ્તુતાએ એતાં શું સંભવે છે? ૨૬ એવી
રીતે આ એક બ્રાંતિ જ છે અને પ્રકાશમય
ચિદાકાશ જ તેવો આકારે ભાસે છે. અહીં કાંઈ સત
નથી, અસત નથી, તેમ થોડી સત્યતાવાળું પણ
કાંઈ નથી. ૨૭ પ્રયુક્ત એવા તત્ત્વદર્શી પુરુષને
જે વસ્તુ જ પ્રમાણે અનુભવમાં આવે છે, તે તે
પ્રમાણે ભલે સુખેથી હો. તત્ત્વજ્ઞને તેથી શી
લાભહાનિ છે? તે પોતે જ એ સ્વરૂપ છે અને
બધું નિઃશેષપણે તેના અવયવરૂપે જ છે. ૨૮
'જે અહીં ધર્મ કયો હોય, તો સર્ગમાં દેવતા-
ઓને ઉપભોગ કરવા યોગ્ય એવાં અશ્વતરસતાં
ઝરણાઓ, ધરાઓ અને ક્ષણ-પૃષ્ઠ આદિ વડે
પરિપૂર્ણ એવા પર્વતો મળે છે.' આમ શાસ્ત્ર-
દ્વારા જાણી લઈ અને પછી તેને અનુસરી
(પોતાના ધાર્મિકપણાથી મને તે મળશે જ એમ)
દૃઢ સંકલ્પ કર્યો હોય, તો પરલોકમાં ગયા પછી
તેવા રમ્ય પર્વતોની પ્રાપ્તિ શા માટે ન થાય? ૨૯
જે કદાચિત ઉપરની વાત મિથ્યાપણાથી બરા-
બર બંધાયેસતી નથી એમ તમને ભાસતું હોય,
તો અહીં જ કર્મ કરવામાં આવે છે તે પરલોકમાં
ભોગવાય છે, એ વાત માનવામાં પણ તેવો જ
ગુચ્ચવાડો છે; કેમકે સંકલ્પનગરમાં સર્વંતું અવા-
સ્તવપણું અનુભવમાં આવે છે. ૩૦ જે કદાચિત
કાંઈ પણ વસ્તુ સુસ્થિર (સત્ય) હોય, તો હજી
તેમાં અસુક વાસ્તવિક (મયુક્તિક) છે અને અસુક
મયુક્તિક નથી, એવો વિચાર નિર્બાધપણે કરવો
ધટે; પરંતુ આ તો ચિદરૂપપણાથી પોતાનો
આત્મા જ સર્વ દરખને આકારે યઈ રહ્યો છે,
ત્યાં બીજું શું વિચારવાનું છે? ૩૧ આ જ ન્યાય

મે તમને કહ્યો છે, તે સ્વપ્ન-સંકલ્પ આદિમાં
સિદ્ધ એવી કલ્પનાની અંદર થતા અનુભવને
અનુસરી કહ્યો છે; પરંતુ જગતના સર્વ ધર્મો
પણ તે જ ન્યાયની યોજના કરવાની છે. કેમકે
જગત પણ હિરણ્યગર્ભને આકારે યઈ રહેલા
ચિદાકાશનો એક સંકલ્પ જ છે. ૩૨ જમ તમારા
સંકલ્પનગરની અંદર સર્વ વસ્તુનો અસંભવ
નથી, તેમ હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પનગરની
અંદર પણ સર્વ વસ્તુઓનો અસંભવ નથી
જ. ૩૩ જે હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પમાં જે વસ્તુ
જેવા પ્રકારની કલ્પાઈ છે, તે હિરણ્યગર્ભ-
નો તેવો સંકલ્પ રહેતાં સુધી તેવા જ સ્વ-
ભાવની અને તેવા જ આકારની રહે છે. ૩૪
આથી જ પ્રલયપર્યંત એક વસ્તુ એક જ નિયમિત
આકારવાળી એવામાં આવે છે અને તેમાં કાંઈ
સેજસેજ કે ગોટાળો થતો નથી. ચિદાકાશરૂપ
હિરણ્યગર્ભનો બીજો (બીજું) બ્રહ્માંડ રચવાનો)
પ્રયત્ન થયા નિના પ્રથમની યોજના અન્યથા
થતી નથી. ૩૫ હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પની અંદર
આ જગતનું જેવું જ્ઞાન થયું છે, તેવું જ ઠેક
પ્રલયપર્યંત તે રહેશે. પાછો (પ્રલય થયા પછી)
બીજો સંકલ્પ થતાં તે બીજા બ્રહ્માંડને આકારે
અનુભવમાં આવશે. ૩૬ જમ પ્રત્યેક જીવની
અંદર પ્રત્યેક સ્વપ્નમાં સ્વપ્નનગર ખડું થઈ બધ
છે, તેમ કલ્પે કલ્પે હિરણ્યગર્ભના સંકલ્પરૂપ
એવું આ જગત પણ પોતાની મેળે જ ખડું થઈ
બધ છે. ૩૭ હે પ્રિય રાજા! સંકલ્પનગરના જેવા
સ્વરૂપવાળા જગતની અંદર ન સંભવે એવું કાંઈ
પણ નથી, પણ સર્વ સંભવે છે; તે કલ્પના કરનાર
અનાદિ પરબ્રહ્મરૂપ આ ચિદાત્માથી ભિન્ન નથી,
તેથી સર્વ બ્રહ્મરૂપ જ છે, એમ તમે સમજો. ૩૮

સંકલ્પપચનતનોર્જ તદસ્તિ કિંચિદ્વચન
સંભવતિ ત્વચ્ચિદાત્મનોઽસ્માત્ । નાન્યન્પ્રક-
મ્પાયિતુગદ્યપરસ્વરૂપાદ્વલૈઃ તેન સકલં જગ-
દંમ વિદ્ધિ ॥ ૩૮ ॥

સર્ગ ૨૦૯ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૧૦ મો

સર્વ જગત પ્રલંકાર છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ફલેક્ષ્યેદુમારૂપે પ્રાપ્તે ધ્યાતૃશતૈર્નમઃ ।

યથા ન શતપૂર્ણેન્દુ તથેદં કથનં શૃણુ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યાઃ-સેંકડો ધ્યાન કરનારાઓ-

એ પોતાના ધ્યાનના બળથી અક્ષય (પૂર્ણ)

ચંદ્રના પ્રકાશરૂપ ક્ષણ પ્રાપ્ત કર્યા છતાં (ચંદ્ર-

ભાવ જ મેળવ્યા છતાં) પણ આકાશ સેંકડો

ચંદ્રો વડે વ્યાપ્ત નથી થઈ જતું, તે વિષે મારું

આ કહેવું તમે સાંભળો. ૧ ચંદ્રબિંબનું ધ્યાન

કરનાર પુરુષો ચંદ્રભાવના ઘણા દૃઢ ધ્યાનબળથી

(બીજા સર્વ ભાવનું વિસ્મરણ થઈ જતાં પોતાના

પ્રાપ્તવ્ય) વિષયને મેળવે છે અને ચંદ્રભાવને

પ્રાપ્ત થઈ જાય છે; પરંતુ તેઓ આ જ આકાશને

પ્રાપ્ત થાય છે અને આ જ ચંદ્રનો આશ્રય કરી

રહે છે એવું નથી. ૨ ઈશ્વર બીજાના સંકલ્પનગરને

બીજે શી રીતે પ્રાપ્ત થાય ? તે તમે જ કહો.

પોતાના સંકલ્પનગરમાં તે તે ચિત્તિત અર્થની

પ્રાપ્તિ તે સંકલ્પ કરનાર માણસને જ થાય છે;

બીજાને થતી નથી ૩ સર્વ જીવો પૃથક્ પૃથક્

પોતાની સંકલ્પમય સૃષ્ટિના આકાશમાં જ રહેલા

છે; અને કળાઓના ક્ષયથી રહિત એવા ચંદ્રો

પણ ત્યાં જ રહેલા છે. ૪ હું આ ચંદ્રમાં પ્રવેશ

કરું, એમ ધ્યાન કરનાર પુરુષ આત્મબુદ્ધિના

સુષપ્તી રહિત બની એ જ ચંદ્રની અંદર પ્રવેશ

કરે છે. ૫ હું ચંદ્રમાં પ્રવેશ કરું અને ચંદ્રબિંબમાં

સુષ્પને પણ પ્રાપ્ત થાઉં, ૬ એવી રીતે ધ્યાન કરનાર

પુરુષ ચંદ્રબિંબમાં પ્રવિષ્ટ થઈ તેવાં સુષ્પને

ભોગવે છે, એ વાત નિશ્ચિત છે. ૭ અવિનાશી

ચિદાત્મા જ્યાં જવે પ્રકારે જવા સ્વભાવનું અનુ-

૫ આ બસોદનમાં સર્ગમાં વસિષ્ઠ પ્રશ્નોર મહા-

ધાન કરશે અને દેહ આદિ સર્વ જગતનું તત્ત્વદર્શિ વડે

અદ્વત્માત્રપણું વર્ણવશે.

સધાન કરે છે, ત્યાં તે તેવે જ પ્રકારે જો દૃઢ

નિશ્ચયવાળો હોય તો જરૂર અનુભવે છે. ૭ જમ

(પોતાનો ચંદ્રભાવ) ધ્યાન કરનારાઓને સર્વને

પોતાના સંકલ્પના બળથી બુદ્ધો બુદ્ધો ચંદ્ર-

ભાવનો (પોતાના ચંદ્રપણાનો) અનુભવ થાય

છે, તેમ જ પોતાની મેળે જ કલ્પનાના બળથી

યતારા વનિતાના લાભ વિષે પણ સમજવાનું

છે. ૮ લાખો ધ્યાન કરનારાઓને એક જ સાધ્વી

શી ધ્યાનની અંદર ભાર્યારૂપ થઈ રહે છે. એ

વિષયમાં પણ તેમનો કલ્પનાનો અનુભવ જ તેવે

પ્રકારે થઈ તેમને પ્રતીતિમાં આવે છે, અને તે

પોતાના અંતઃકરણરૂપ ઉપાધિ વડે વિશિષ્ટ એવા

સાક્ષીચૈતન્યરૂપ આધિકારમાં જ રહેલ છે. ૯ ઘર-

થી બહાર નાહ નીકળતા જીવ સાત દ્રીપનો પતિ

થઈ રહે છે, એ પણ એક તેની કલ્પનાથી ખડું થઈ

રહેલ મનોરાન્ય છે. એ મનોરાન્ય ચિદાકાશની

અંદર કલ્પાયેલા પોતાના ચિત્તાકાશમાં જ રહેલ

છે. ૧૦ આ આપણને દેખવામાં આવતું સર્વ

જગત સર્વના આદિ અને સ્વભાવથી જ સર્વજ્ઞ

એવા હિરણ્યગર્ભની એકમાત્ર કલ્પના જ છે;

અને તે શૂન્ય નિરવયવ શાંત પરબ્રહ્મરૂપ છે. તો

પછી ઉપાસકોના સંકલ્પથી કલ્પાયેલ જગતમાં

તો સત્યતા કેવી જ હોય? ૧૧ જાન, પારલોકિક

કર્મ અને જપ-તપ આદિ નિરવયવ છે અને

તેમનું પરલોકની અંદર મૃતિમાં ક્ષણ શી રીતે

ભળે છે? તે સંબંધમાં હું કહું, તે તમે સાંભળો.

ચિદાત્માએ જ આકારની કલ્પના કરી છે. તેથી

દાનાદિના સંસ્કારવાળી બુદ્ધિ વડે યુક્ત એના

નિરવયવ જીવો તેના સંકલ્પબળથી પરલોકમાં

સ્વપ્નની પેઠે મૃતિમાન જવા જણાતા ક્ષણે

પ્રાપ્ત થાય છે. બાકી વસ્તુતાએ જોતાં જન્મ

આદિ વિકારથી રહિત ચિદાત્માનો જ એ એક

વિવર્ત છે. ૧૨, ૧૩ શ્રીતિ જ પદાર્થોનો અનુભવ

અને અનુભવનો અભાવ એ બંનેરૂપ

છે. તે શ્રીતિ વડે ચિન્માત્ર આત્મા ૧

તથા નિશ્ચય થાય છે. એ બ્રાંતિની શાંતિ થાય છે, એટલે ચિદાત્મા પોતાના નિર્ભય શાંતસ્વરૂપ-માં સ્થિર થઈ રહે છે.^{૧૪} આહીં અનુદાન કરેલા દાનથી પરલોકની અંદર ચિદાત્માના આભાસ-રૂપે રહેલું ક્ષણ પ્રાપ્ત થાય છે. તે તેના સંકલ્પ-રૂપ જ છે, એમ વિવેકી વિદ્વાનો કહે છે.^{૧૫} આ કલ્પનામય સંસારની અંદર દાન કરવાથી અથવા દાન નહિ કરવાથી સ્વાભાવિક એવો સંકલ્પ જ ભોગ-એકધર્મ આદિ દાનના કૃણરૂપ છે તથા દારિદ્ર્ય આદિ અદાન (નહિ દેવા) રૂપ છે. એમાં કશો વિરોધ નથી અને તે વાસ્તવિક રીતે ચિન્માત્ર જ છે.^{૧૬} હે રાજા ! આ સર્વ જ પ્રમાણે તે મને પૂછ્યું તે પ્રમાણે મેં તને કહ્યું. આ સર્વ જગત નિરવયવ છે અને ચિન્માત્ર તત્ત્વની તે એક કલ્પના જ છે.^{૧૭}

રાજા ઓહ્યો:-હે મહારાજ ! સુષ્ટિના આદિ-કાળમાં દેહશૂન્ય ચૈતન્ય અને તેની કરેલી દેહ-કલ્પના એ બન્નેનું ભાન શી રીતે થાય ? દેહકે આધાર વિના આધેયનો પ્રકાશ સંભવતો નથી. બીંત વિના દીવાનો પ્રકાશ શી રીતે થાય ?^{૧૮}

વસિષ્ઠ ઓહ્યો:-હે મહામુદિચાળી ! જમ આકાશમાં શિલાનું નૃલ ન હોય, તેમ 'દેહ' શબ્દના જ અર્થને તમે સમજો છો, તે અર્થ તત્ત્વજ પ્રરૂપની દૃષ્ટિમાં સાવ છે જ નહિ.^{૧૯} જો અર્થ 'બ્રહ્મ' શબ્દનો છે, તે જ અર્થ 'દેહ' શબ્દનો પણ છે. જમ 'અંબુ' અને 'અંમસ્' એ બન્ને શબ્દના અર્થમાં કાંઈ ભેદ નથી, તેમ 'બ્રહ્મ' શબ્દના અને 'દેહ' શબ્દના અર્થમાં કશો ભેદ નથી. સ્વપ્નની પેઠે પ્રતીતિમાં આવતો આ દેહ બ્રહ્મરૂપ છે. હું જો સ્વપ્નનું દૃષ્ટાંત આપું છું, તે તમને જ્ઞાન થવા માટે એક પ્રકારની યુક્તિ છે.^{૨૦,૨૧} બાકી સ્વપ્નનું પણ સર્વ અંશે સાદૃશ્ય ન સમજવું. પરંતુ સ્વપ્ન એ એક તમારો અનુભૂત વિષય છે, એટલે નેના દૃષ્ટાંતથી તમને બરાબર જ્ઞાન થાય તે માટે તેમ કહેલ છે. બાકી ચિદાત્મા વડે પ્રકાશથી

એવી આ સુષ્ટિનું સ્વપ્નરૂપી બાધિત અર્થ સાથે સાદૃશ્ય નથી.^{૨૨} વસ્તુતાએ બેતાં દેહ જ ક્યાં છે ? અને સ્વપ્નની બ્રાંતિ પણ ક્યાં છે ? પરંતુ પ્રબુદ્ધ પુરુષને (સ્વપ્નના જોવા જ) અનુ-ભવમાં આવતો એવો આ ભ્રમ સ્વપ્નના દૃષ્ટાંતથી અવિવેકીને પણ સમજવામાં આવે, તેટલા માટે તેમ કહેવામાં આવે છે.^{૨૩} તત્ત્વદૃષ્ટિમાં તો બ્રહ્મત પણ નથી, સ્વપ્ન પણ નથી, સુષ્ટિ પણ નથી, તેમ બીજું પણ કંઈ નથી. પરંતુ આ જ કંઈ અનિર્વચનીય ભાન થાય છે, તે નિર્વિકલ્પ ચિદાકાશરૂપ છે. તેને તુરીયપદ વડે જોખ-વામાં આવે છે તથા તેની પ્રાપ્તિમાં સર્વ પુરુષા-ર્થોની સીમા આવે છે.^{૨૪} આ જ હમણાં આપ-ણને ભાસે છે તે છે જ નહિ, તેમજ પ્રથમ જ ભાસતું હતું તે પણ નથી. જોવી રીતે કાંઈ પણ પ્રકારે બ્રહ્મત તથા સ્વપ્ન આદિની સ્થિતિ જ ન હોય, તેવે પ્રકારે અતિ સ્વચ્છ એક પરબ્રહ્મ જ છે.^{૨૫} જો કાંઈ આ દ્વૈત-અદ્વૈત ભાસે છે, તે સર્વ અક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિય દ્વારા એક પ્રદેશમાંથી બીજા પ્રદેશમાં ગતિ કરતા આત્માના વચમાં રહેલા નિર્વિપય સ્વરૂપથી ભિન્ન નથી, પણ તદ્રૂપ જ છે.^{૨૬} વિવેકી તત્ત્વજ પ્રરૂપની દૃષ્ટિમાં તો જો કાંઈ આ સ્વપ્નરૂપ દ્વૈત-અદ્વૈત તથા શુભ-અશુભ પ્રતીતિમાં આવે છે, તે ચિન્મય છે અને તેને નિરા-વરણ ચિદાકાશની જ ઉપમા આપી શકાય છે. શૂન્ય પદાર્થોનો અનુભવ, ભાન, અભાન, દ્વૈત, એકતા, સત્ અને અસત્ એ સર્વોં પર એવા ચિદાકાશરૂપ છે.^{૨૭,૨૮} આ જગત પૂર્ણ એવા ચિદાકાશમાંથી પૂર્ણરૂપે જ પ્રસરે છે અને તે પૂર્ણરૂપે જ રહેલ છે. વસ્તુતાએ જોઈએ તો એ જગત ચર્યું જ નથી અને વ્યાવહારિક દૃષ્ટિથી બેતાં તેનું સાવ ભાન નથી થતું તેમ પણ નથી. તે સ્ફટિકશિલાના ઘાટા મધ્યભાગ જેવું પ્રલો-રસ છે.^{૨૯} જગત ચિદાકાશનો એક વિશાસ છે, તેથી તે નિરવયવ ચિદાકાશરૂપ જ છે. જ્યાં-જ્યાં

ચિન્માત્રતત્ત્વ છે, સ્વાત્મા જગતની સ્થિતિ થવી સંભવે છે.^{૩૦} ચિદાકાશ સર્વજન છે અને આ સર્વ દશ્ય જગતરૂપ છે. જો કે તે 'જગત' શબ્દ વડે ઓળખાય છે, તો પણ સર્વ સાંત પરબ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૩૧} ચિદાકાશના સંકલ્પનગરને આકારે ખડું થઈ રહેલ આ જગત વ્યવહારદૃષ્ટિમાં યથાસ્થિત રહેલું જોવામાં આવે છે, પરંતુ તે નિર્વિકાર પરબ્રહ્મરૂપ છે.^{૩૨} અહીં બીજી યુક્તિનો અસંભવ છે, તેથી આ જ યુક્તિ ઉત્તમ છે. પુરુષાર્થને મુશ્કેલનાર શ્રોતાએ પાસે યુક્તિ અને અનુભવથી રહિત એવી વાત શોભા આપતી નથી.^{૩૩} સત્ હો કિંવા અસત્ હો, પરંતુ લોકમાં અને વેદ આદિ શાસ્ત્રોમાં જે સિદ્ધ છે, તે વાત જ સિદ્ધરૂપ છે. પોતાના મનમાં આ વાત સમજી લેવાની છે. બાકી જે કંઈ સિદ્ધ છે તેનો ત્યાગ કોઈ દિવસ થઈ શકતો નથી.^{૩૪} પ્રથમ બ્રહ્મરૂપે નહિ સમજાયેલ જગત તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવતાં બ્રહ્મભાવને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. (બ્રહ્મરૂપ જણાય છે); અને તે યથાસ્થિતપણે રહ્યા છતાં ચરમ સાક્ષાત્કારરૂપ વૃત્તિની સાથે જ લય પામી જાય છે.^{૩૫} મેં અહીં કહેલા આ ન્યાય પ્રમાણે જીવન્મુક્ત સહિત લોક, વેદાદિ શાસ્ત્ર, સર્વ સિદ્ધ થાય છે, માટે એ જ ન્યાયનો અહીં સ્વીકાર કરવો ઉચિત છે.^{૩૬} આત્મરૂપ છતાં તેવા રૂપે નહિ સમજાયેલ આ સંસારરૂપી અધ્યત્મ વૃક્ષ જો તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ સમજવામાં આવે તો ચિદાકાશ જ છે. તે જ હું છું, તે જ તમે લોક રૂપ છે અને તે જ બંધરૂપ તથા મોશરૂપ છે, એવો નિશ્ચય છે.^{૩૭} આ દશ્ય યથાસ્થિતપણે રહ્યું છે, છતાં તત્ત્વજ્ઞાન થતાં તે લયને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. દશ્યરૂપે નહિ રહેલા તત્ત્વજ્ઞ પુરુષનું સ્વરૂપ વાળી આદિ વડે અવર્થ દોવાથી ચિદાના જેવું નિર્વિકલ્પ જ અવશેષ રહે છે.^{૩૮} લોકમાં (જીવન્મુક્ત પુરુષની અંદર) તથા શાસ્ત્રમાં અને વેદમાં જે સિદ્ધ છે, તે સર્વદા

સિદ્ધ જ છે; અને તેને લાંબી વિવેકીજ્ઞાને પોતાના અનુભવ વડે પણ તે જ અનુભવમાં આવે છે.^{૩૯} સર્વ અર્થોને ઠોડી દઈ, ઘણા લાંબા કાળ સુધી જે એક જ વસ્તુમાં દૃઢ નિષ્ઠા રાખવામાં આવે છે, તે અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય છે; અને સર્વ લોકિક કાર્યમાં પણ જો કંઈ બીજી દૃઢ ભાવના કરવામાં આવી હોય તો તેનો લાભ થાય છે.^{૪૦} જે વસ્તુ જવા પ્રકારની અનુભવમાં આવે છે, તે તેવા પ્રકારે જ અનુભવમાં આવ્યા કરે છે. તે સત્ય હો અથવા અસત્ય હો, પરંતુ જ્યાં સુધી તેનો લાભ થતો હોય ત્યાં સુધી તે તેવા જ પ્રકારે અનુભવાય છે. હે બુદ્ધિશાળી મહાત્મા! આ ઉપર પ્રમાણે મેં તમને મહાપ્રશ્નો વિચાર કર્યો. આ માર્ગ તમે ગતિ કરો અને આધિ-ન્યાયિથી રહિત, નિર્વિકાર તથા નિર્વ્યસન થઈ રહી, તમે ઉત્કૃષ્ટ પદમાં સ્થિર થઈ રહો.^{૪૧, ૪૨}

इत्थं महाप्रश्नविचारणं ते मयेदमुक्तं मति-
मग्महात्मन् । अनेन गच्छाशु पथा निराविनि-
रामयो निर्व्यसनो भवोषिः ॥ ४२ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ, પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મહાપ્રશ્નો-ત્તરવાક્યસમાપ્તિ' એ નામનો સર્ગ ૨૧૦ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૧૧ મો

પરમાર્થનો ઉપદેશ

॥ યસિષ્ઠ ડયાચ ॥

इति तत्रोपविष्टायानं पूजितस्तेन भूमुखा ।
प्रयोजनं स्वं संपाद्य स्वर्गतं गगनं प्लुतः ॥ १ ॥

વસિષ્ઠ ઓદયા: એ પ્રમાણે કુશદીપમાં તે હલાવતી નગરીમાં પ્રતિષ્ઠિ રાજાએ આસનપૂર્વક મારું પૂજન કર્યું. પછી હું પણ મારું પ્રયોગન

* આ જગત્ત્રિવારમા મર્ગમાં મિદ-સાખ્ય આદિ અનેક લોકોના કર્મના ઉપાસની માથે ફરી વાર ૨૫૮૫એ સર્વ જગતની જાણના વિષે વર્ણન કરાશે.

સિદ્ધ કરી સ્વર્ગલોક તરફ જવા માટે આકાશમાં
 ઊડ્યો.^૧ હે બુદ્ધિશાળીઓમાં શ્રેષ્ઠ રામ ! આજે
 આ સર્વ વૃત્તાંત મેં અહીં અયોધ્યામાં બેસી
 તમને કહી સંભળાવ્યો છે. આ ઉત્તમ દષ્ટિના
 અવલંબન વડે તમે શાંત મનવાળા અને ચિદ્દા-
 કાશરૂપ થઈ રહેશો.^૨ આ સર્વ નામથી રહિત,
 નિર્મળ, અવરૂપ, જન્મ આદિ વિકારથી રહિત,
 શાંત અને આદિ, મધ્ય તથા અંતથી રહિત
 એવા ચિદાકાશ બ્રહ્મરૂપ છે.^૩ દરથને ચિદાત્માના
 એક વિવર્તરૂપ માત્ર કહેવામાં આવે છે. પૃથ્વી
 પણ પર એવું પરમ તત્ત્વ 'બ્રહ્મ' એવા કલ્પિત
 નામ વડે ઓળખાય છે; પરંતુ એ પદ નામ
 તથા રૂપથી રહિત છે.^૪

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! સિદ્ધ, સાધ્ય,
 યમ, બ્રહ્મા, વિદ્યાધર અને દેવ ઇત્યાદિના વસ્તી-
 વાળા લોકો શી રીતે દેખાય છે?^૫

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-જે તમે તેવી ધારણાના
 અભ્યાસ વડે જોશો, તો પ્રત્યેક રાત્રિ-દિવસની
 અંદર, આગળ, પાછળ, ઉપર અને નીચે સિદ્ધો,
 સાધ્યો, યમ, બ્રહ્મા, વિદ્યાધર અને દેવોના, બીજા
 પ્રાણીઓના અને અપૂર્વ મહાત્માઓના લોકો
 તમારા જોવામાં આવશે; જે તમે તેવી ધારણાના
 અભ્યાસને અભાવે નહિ જુઓ, તો તે તમારા
 જોવામાં આવશે નહિ. મહલોક, જનલોક, તપો-
 લોક અને સત્યલોક આદિ સિદ્ધોનાં સ્થાનો આ
 સ્થાનથી ધણે દૂર છે; સર્વત્ર ગતિ કરનારા સિદ્ધ
 લોકોના સંકલ્પથી જ (સત્યસંકલ્પના બળથી જ)
 તે ખડા થાય છે અને તે સર્વત્ર છે. આ આણું
 વિશ્વ સંકલ્પમય લોકોથી વ્યાપ્ત છે, આ સર્વ
 દેખવામાં ધારણાનો અભ્યાસ જ મુખ્ય છે અને
 તમે તે કર્યો નથી.^{૬-૮} જવા એ સર્વ કલ્પનામય
 લોકો છે, તેવો જ કાલ્પનિક આ આપણો લોક
 છે. જન્મ કાલ્પનિક વાયુ સર્વત્ર ભમે છે, તેમ એ
 કાલ્પનિક સિદ્ધલોક પણ ભ્રમણશીલ છે; પરંતુ
 આપણો આ લોક તેવો નથી.^૯ રાત્રિ-દિવસ

જવા તમારા સંકલ્પના અને સ્વપ્નના લોકો ખડા
 થતા રહે છે, તેવા જ તેમના સિદ્ધલોકો છે. સિદ્ધો
 તે તથા બીજા પણ તેવા જ લોકોને પોતાના
 સત્ય સંકલ્પબળથી સ્થિર કરી રાખે છે.^{૧૦}
 એવી જ રીતે તમે પોતે પણ યોગધારણાના
 અભ્યાસથી ધ્યાનને અતિસ્થિર કરશો અને પોતાના-
 ના-સંકલ્પથી ખડા થઈ જતા લોકને સ્થિર કરવા
 ધારશો, તો તે જ સમયે તત્કાળ તે નિર્વિઘ્નપણે
 સ્થિર થશે.^{૧૧} વળી તેઓ તમારી ઇચ્છા અનુ-
 સાર જ વિસ્તારને તથા સંપત્તિને ધારણ કરશે.
 એ જ રીતે બીજા પણ કાઈ યોગ્ય અધિકારી
 અતિ દૃઢ સંકલ્પ વડે જ યુક્ત હોય, તો સિદ્ધની
 પેઠે જ પોતાના લોકને સ્થિર દેખે છે.^{૧૨} માત્ર
 એ બંનેમાં તફાવત એટલો રહે છે કે, સિદ્ધ
 પુરુષોએ પોતાના સિદ્ધ લોકને ખડા કરી દેનારી
 પ્રાક્તન ધર્મસંપત્તિ વડે પોતાના સિદ્ધલોકોને
 સ્થિર કરી દીધા હોય છે. તેથી તેમને તે અના-
 યાસે સિદ્ધ છે. પણ જે બીજા લોકો અનિત્ય
 એવા હ્રમણાના ધારણાના અભ્યાસથી ધ્યાનની
 વિશ્રાંતિનો યત્ન કરે છે, તેમના એ ધ્યાનબળથી
 ખડા થતા લોકો ધણા શ્રમથી અને દુઃખથી
 સ્થિર કરી શકાય છે.^{૧૩} આ જગત સર્વ સર્વદા
 નિરવયવ શાંત ચિદાકાશરૂપ છે. તે દૃઢ સંકલ્પ
 વડે જોયો નિશ્ચય કરવામાં આવે છે, તેવા જ પ્રકાર-
 નું ભાસે છે; બીજા પ્રકારે કદી પણ ભાસતું નથી.
 સંકલ્પને અભાવે તેનો કાઈ પણ પ્રકારનો જો
 નિશ્ચય કરવામાં ન આવ્યો હોય, તો તેનું ભાન
 પણ થતું નથી. વળી તેમાં આ કશું છે કે નથી,
 એવો તર્ક પણ ઊઠવો સંભવતો નથી. આ સર્વ
 નિર્વિકલ્પ દશામાં રૂઝવ, નિરવયવ અને પ્રતિબંધ-
 થી રહિત પરમ ચિદાચરૂપ જ છે.^{૧૪, ૧૫} જે
 દરથને સંકલ્પ વડે માની લેવામાં આવે છે, તો
 ચિદાકાશના તેવા સ્વભાવને લીધે તે બીજા પ્રકાર-
 રૂપ હોય તેવું દેખાય છે; પરંતુ જે તેના સબંધ-
 માં તેવો દૃઢ સંકલ્પ ન કરવામાં આવ્યો હોય,

તો તેમાં સ્વભાવથી ચિત્સત્તાની સ્ફૂર્તિની વ્યાપ્તિ પ્રકટરૂપે દેખાતી નથી.^{૧૯} કાર્ય-કારણભાવને લીધે કારણરૂપ બ્રહ્મની સત્તાથી કાર્યરૂપ જગતની પણ એક પ્રકારની સત્તા છે, એમ માનવામાં આવતું હોય તો તે પણ અસંગત છે; કેમકે અનંત સિદ્ધિદાદાકાશમાંથી બીજું શું અને કેવા પ્રકારનું ઉત્પન્ન થાય?^{૨૦} જ કાંઈ આ ઉત્પન્ન થયા જેવું લાગે છે, તે ચિદાકાશની અંદર ચિદાકાશ પોતે જ રહેલ છે. એ નિર્વિકાર નિરાકાર તત્ત્વની અંદર વળી દ્વિત્વ-એકત્વ આદિની કલ્પના કેવી હોય?^{૨૧} સ્વપ્નમાં જેમ ચિદાકાશ જ પર્વતરૂપ બની જાય છે છતાં નિર્વિકાર રહે છે, તેમ આ નિર્વિકાર પરબ્રહ્મ જગતને આકારે વિવર્તરૂપે દેખાય છે, છતાં તે જેવું સૃષ્ટિના પૂર્વકાળમાં હતું, તેવું જ હંમેશાં પણ છે.^{૨૨} સંકલ્પની અંદર ચિત્ત જ આકારને કલ્પી લઈ પર્વતને રૂપે ઉદય પામે છે, બાકી વસ્તુતાએ એતાં તે પર્વત પણ નથી અને ચિદાકાશ પણ નથી. તે જ પ્રમાણે બ્રહ્મ અને જગતની સ્થિતિના સંબંધમાં સમજ લેવું.^{૨૩} મહાબુદ્ધિમાન વિવેકી જીવન્મુક્ત પુરુષો ભાષણ આદિ કરતાં છતાં પણ પોતાની દૃષ્ટિએ કાષ્ટની પેઠે મૌનનો આશ્રય કરી કાષ્ટનાં બનાવેલ મનુષ્યોની (પૂતળાંઓની) પેઠે અહીં વ્યવહાર કરતા રહે છે.^{૨૪} જેમ જળની અંદર તરંગોના અને આવર્તોના વ્યાપારો અભિન્ન-સત્તાથી થતા રહે છે, તેમ બ્રહ્મની અંદર પણ આ સૃષ્ટિઓ અનન્ય સત્તાથી પરિવર્તન પામ્યા કરે છે.^{૨૫} જેમ પવનની અંદર નિરાકાર એવી ચપળતા અનન્ય સત્તાથી રહી છે અને આકાશની અંદર જેમ નિરાકાર એવી શૂન્યતા અનન્ય સત્તાથી રહી છે, તેમ બ્રહ્મની અંદર આ સૃષ્ટિઓ નિરવયવરૂપે અનન્ય સત્તાથી રહી છે.^{૨૬} જેમ સંકલ્પનગર નગરરૂપ છતાં શૂન્ય જ છે અને સાકાર છતાં નિરાકાર છે, તેમ બ્રહ્મની અંદર કલ્પાયેલ જગત પણ દેખાતાં છતાં શૂન્ય અને

સાકાર છતાં નિરાકાર છે.^{૨૭} જો કે આ ત્રણે લોક ધણા લાંબા કાળથી અનુભવમાં આવે છે અને લૌકિક-વૈદિક કાર્યને સાધી આપનાર છે, તો પણ તે સંકલ્પનગરની પેઠે નિરાકાર અને શૂન્ય છે. જેમ ચિત્તનો સંકલ્પ જ તે સમયે સંકલ્પ-નગરરૂપ કહેવાય છે, તેમ આ સ્વચ્છ એવું બ્રહ્મ જ આ દશ્યસંસારરૂપ છે અને તે જ 'જગત' શબ્દ વડે ઓળખવામાં આવે છે.^{૨૮,૨૯} જેમ સ્વપ્નમાં પુરુષને પોતાને અનુભવમાં આવતું પોતાનું મરણ વસ્તુતાએ કાંઈ જ હોતું નથી, તેમ આ જગતરૂપ વસ્તુ જો કે ધણા લાંબા સમયથી અનુભવમાં આવે છે, તો પણ વસ્તુતાએ કાંઈ જ નથી.^{૩૦} જેમ પુરુષને સ્વપ્નની અંદર પોતે મરી ગયા પછી પોતાનો દાહ એવામાં આવે છે અને તે સાવ મિથ્યા છતાં તે સમયે સત્ય જેવો લાગે છે, તેમ પરબ્રહ્મની અંદર આ જગત પણ અસત્ય છતાં બ્રહ્મને લીધે સત્ય જેવું લાગે છે.^{૩૧} જગત-રૂપે દેખાતું અને જગતરૂપે ન દેખાતું, એ બન્ને પરબ્રહ્મના નિર્મળ સ્વરૂપથી ભિન્ન નથી; બાકી પ્રમાર્થદૃષ્ટિથી એતાં ઇતર વસ્તુ અને તેનાં નામરૂપ સંય નથી.^{૩૨} દે રામચંદ્રજી ! આ પ્રમાણે સિદ્ધલોક તથા તેનું ભોગ આદિ કળ મારા વર્ણવવા પ્રમાણે (કલ્પનામાત્ર) હો, અથવા અન્યથા (બીજા મુનિઓના કહેવા પ્રમાણે બીજા પ્રકારે) હો, અથવા ભલે સાવ ન જ હો; પરંતુ તેમાં સાવ જીવન્મુક્ત એવા તમારે તેનો શો આદર કરવાનો હોય ? તમે સિદ્ધિ આદિ કળમાં પુરુષાર્થપણાની બુદ્ધિને છોડી દો; કેમકે બ્રહ્મ-તત્ત્વને તમે સારી રીતે જાણેલ છે. હવે, આ માયા-માત્ર એના સિદ્ધલોકોના વૈભવ સંબંધી જાનના શ્રમ વડે તમને શું પ્રયોજન છે ?^{૩૩}

इत्यमस्तु यदि चान्यथास्तु वा मय भूद्व-
वतुकोऽत्र संश्रमः । मुञ्च फल्गुनि फले फलग्रहं
सुदवानसि कृवं परिधमः ॥ ३० ॥

~ ૭ સર્ગ ૨૧૨ મો ~

બ્રહ્મમાં અહંભાવની કલ્પના

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

ચિત્તવાદ્બ્રહ્મ સ્થમેવાહમિતિ વેત્તીવ યત્સ્વયમ્ ।

તદેવ પરમેષ્ઠિત્વં તસ્યોદરમિદં જગત્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—ચિદાકાશ પોતે જ પ્રથમ પોતાની ચિત્સત્તાના બળથી જાણે પોતામાં અહંકારનો અધ્યાસ કલ્પી લેતું હોય તેવું બને છે. તે જ હિરણ્યગર્ભ છે અને તેની અંદર આ સર્વ જગત રહેલ છે.^૧ એ પ્રમાણે વિચાર કરતાં વસ્તુતઃ બ્રહ્મા પણ નથી, જગત ઉત્પન્ન પણ થયું નથી અને વિદ્યમાન પણ નથી; પરંતુ જન્મ આદિ વિકારથી રહિત પરબ્રહ્મ જ પૂર્વની પેઠે યથાસ્થિતપણે રહેલ છે.^૨ જો કે અનુભવમાં તો જગતનું રૂપ ભાસે છે, પરંતુ તે અવાસ્તવ છે, ઝાંઝવાના જળની પેઠે મિથ્યા છે અને દેખાતાં છતાં અસત્ય છે.^૩ માટે ઠેક પ્રથમથી જ આ સર્વશૂન્ય નવી બ્રાંતિનો ઉદય થયો છે. વસ્તુતાઃ એ તો બ્રાંતિ ક્યાંથી હોય અને ઠેવી હોય! સર્વ નિર્વિકાર બ્રહ્મરૂપ જ છે.^૪ જગત એ એક બ્રહ્મરૂપી જળના આવર્તરૂપ છે, તેમાં વળી દ્વિત્વ-એકત્વ કેવું હોય? ચક્રીનો અને જળનો ભેદ કેવો હોય! તથા ભેદનો અભાવ હોતાં અભેદ પણ ક્યાં રહ્યો?^૫ આમ, સર્વત્ર શાંત બ્રહ્મ જ એકરૂપે ભરપૂર છે. પોતાના પ્રકાશક સ્વભાવને લીધે તે સમષ્ટિઅહંકારના રૂપને પ્રાપ્ત યાય છે. જમ વિસ્તારવાળું આકાશ પોતાની અંદર રહેલ શૂન્યપણાને ફેલાવી દે છે, તેમ તે આ દરયને પ્રસારી દે છે.^૬ જમ પવન ચપળતાને ધારણ કરે છે, જમ અગ્નિ ઉષ્ણતાને ધારણ કરે છે અને પૂર્ણચંદ્ર પોતાની શીતળતાને ધારણ

કરે છે, તેમ બ્રહ્મ જ પોતાના સ્વરૂપથી કેમ જાણે પદાર્થરૂપ થઈ રહેલ હોય તેવું ભાસે છે.^૭

રામ બોલ્યા:—હે મહારાજ ! નિરાવરણ, અનાદિ તથા અનંત એવું એ બ્રહ્મ સદાકાળ રહેનારું છે. તેથી તે અહંકાર આદિરૂપે ક્યારે ઉદય નથી પામતું? તે હમણાં સૃષ્ટિકાળમાં જ અહંકાર આદિરૂપે કેમ ઉદય પામતું દેખાય છે? આ માટે આપ શું કહો છો?^૮

વસિષ્ઠ બોલ્યા:—હા ખરાબર, તે નેમ જ છે. સદૈવ તે બ્રહ્મ સમષ્ટિઅહંકાર આદિરૂપે પણ થઈ રહે છે. અનાદિ અને જન્મ આદિ વિકારથી રહિત એવા એ પરબ્રહ્મને પોતાના સ્વરૂપચૈતન્ય વડે બીજા કશાની અપેક્ષા રહેતી નથી.^૯ બ્રહ્મ જ સર્વત્ર સર્વદા સૃષ્ટિ તથા પ્રલય એ બન્નેરૂપ છે અને તે જ ચિદાકાશરૂપ છે. આવિદ્યાદિષ્ટી ભોતાં તો કોઈ દિવસ આ દશ્યનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ સિદ્ધ થતું નથી. વિદ્યાદિષ્ટી ભેદએ તો આ દશ્ય કોઈ કાળે જ નાહિ.^{૧૦} મિશ્રદિષ્ટી ભેદએ તો જમ પવનમાં ચલનશક્તિ રહેલ છે, ચંદ્રમાં શીતળતા રહેલ છે અને આકાશમાં શૂન્યતા રહેલ છે, તેમ બ્રહ્મ હું તથા તમે, એ સર્વ અનન્ય સ્વરૂપવાળા (એક જ) છીએ. બ્રહ્મ કોઈ દિવસ વિવર્તરહિત નથી.^{૧૧} સર્વદા બ્રહ્મની આવી (દશ્ય આદિરૂપ) સત્તા છે જ. જગતના અનાદિ પ્રવાહને લીધે આથી જુદા પ્રકારની બીજી સત્તા નથી, તેથી આ જગત અનાદિ, અનંત, નિર્વિકાર એવા બ્રહ્મરૂપ જ છે.^{૧૨} અદ્વિતીય બ્રહ્મજ્ઞાન થયા છતાં પણ તમે અધ્યારોપ દિષ્ટિનો અંગીકાર કરી લઈ મારા ઉપદેશના શબ્દોના શ્રવણમાં આસક્તચિત્ત યાચો છો અને મિશ્રદિષ્ટિના પક્ષને સ્વીકારી દૈતને સ્વીકારો છો; બાહ્ય તત્ત્વદિષ્ટી તો દૈત નથી જ.^{૧૩} મિશ્રદિષ્ટિમાં બ્રહ્મ સર્વરૂપ છે તથા સર્વમાં અંતર્ગત એવો જીવ કોઈ કોઈ ક્યો જ કરે છે અને અનુભવે છે. હવે જો બ્રહ્મ જ એ સર્વને આકારે ક્રિયા

* આ બસોબારમાં સર્ગમાં બ્રહ્મમાં અહંભાવની કલ્પના જ પરમેષ્ઠીરૂપ છે અને આ ત્રણે લોક તેના જ અંકલરૂપ હોવાથી બ્રહ્મરૂપ છે, એ જો વર્ણન કરાશે.

કરતું હોય અને અનુભવતું હોય, તો સર્વદા સર્વ પ્રકારે સર્વ કયે જાય છે અને અનુભવે છે. પણ નિર્વિશેષ દૃષ્ટિથી જોઈએ તો કાઈ પણ દેશ-કાળ-માં કરું કાઈ કરતું જ નથી અને અનુભવતું પણ નથી. તેમજ પરબ્રહ્મથી કરું ભિન્ન પણ નથી.^{૧૪} હે રામચંદ્રજી ! આ શાંત અને સર્વત્ર સમાનરૂપે ભરપૂર એવું બ્રહ્મ આ ત્રિભુવનને આકારે આ પ્રમાણે સર્વદા ભારત્યા કરે છે, બાહી બીજું કાંઈ અહીં નથી.^{૧૫} કાઈ દેશ-કાળમાં આકાશમાંથી પર્વતો ઉત્પન્ન થતા નથી, તેમ બ્રહ્મમાંથી જગતો ઉત્પન્ન થતા નથી. આમ માની તમે પરમશાંતિને પ્રાપ્ત થાઓ.^{૧૬} જ્યાં સુધી અલ્પબુદ્ધિવાળા શ્રોતાઓને બરાબર બોધ નથી થયો, ત્યાં સુધી સંદેહના અવસરમાં ઉપદેશ આપવા યોગ્ય પુરુષોના ઉપદેશને માટે તમે ખુશીથી ભેદનો સ્વીકાર કરો.^{૧૭} બાહી, પ્રમુદ્ધ દશા સાંપડશે અને બોધનો ઉદય થશે, એટલે તમને અહંકાર, તેનો સંકલ્પ અને જગત એ સર્વને આકારે થઈ રહેલા પ્રજાપતિના ભેદની બુદ્ધિ કે તેના અભાવની બુદ્ધિ થશે જ નહિ. વળી, શાસ્ત્ર આદિની કે શબ્દ આદિની બુદ્ધિ એ પણ તત્ત્વજ્ઞની છેલ્લી (ચરમ) અવસ્થામાં નથી.^{૧૮}

રામ બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આ વાત મારા સમજવામાં આવી ગઈ. હવે મને બોધ થાય તે માટે આપ પાછી આપે મારેલી તે આલતા પ્રસંગની વાત ચલાવો.^{૧૯} પરબ્રહ્મની અંદર સમષ્ટિઅહંકારનો આનિર્ભાવ થયા પછી શું થાય છે? આપ તો સર્વ બહુનારા છો. હું તે સાંભળવા ઉત્સુક છું, તેથી મને વૃત્તિ થતી નથી.^{૨૦}

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-એ પરબ્રહ્મની અંદર સમષ્ટિઅહંકારનો ઉદય થયા પછી, આકાશની સત્તાનો (અધ્યાસનો) ઉદય થાય છે. ત્યાર પછી દિશાઓની સત્તા, કાળસત્તા અને ભેદસત્તા ઉદય પામે છે.^{૨૧} જ્યારે તેને દેહ આદિમાં અહંભાવનું જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે દેહ

બ્યાતરિકત (ઇતર) સ્થળમાં હું નથી એવું જ્ઞાન પણ અવરથ ઉદય પામે છે. આ દેશકૃત પરિચ્છેદ કહેવાય છે. આવી જ રીતે ચિદાકાશની અંદર કાલકૃત પરિચ્છેદ અને વસ્તુકૃત પરિચ્છેદ ઇત્યાદિરૂપે પોતાનો આત્મા જ વિનાક્રમે દ્વેતરૂપ થઈ જાય છે અને નાના પ્રકારે પ્રતીતિમાં આવે છે.^{૨૨} તે સમયે પ્રથમ તો માત્ર આકાશ જ હોય છે. તો પણ પછીથી ઉપર કહેલું આકાશરૂપ જ છે, એવી પદાર્થભેદની સત્તાના વાયક શબ્દોનો અધ્યાસ ખડો થઈ જાય છે.^{૨૩} આકાશ-તન્માત્રને (શબ્દતન્માત્રને) અનુભવતાર નિરાકાર અહંભાવ (સમષ્ટિઅહંકાર) દિશા-કાળ આદિની કલ્પનારૂપ થઈ જાય છે, એટલે પ્રકાશરૂપ અને જ્ઞાનસ્વરૂપ બ્રહ્મતત્ત્વ જ દર્શનના નામથી ભાસે છે. જે કે એ નિર્બાંધપણે બ્રહ્મરૂપ છે, તો પણ કેમ બળે દર્શ્યરૂપ હોય તેમ તેનું જ્ઞાન થાય છે.^{૨૪,૨૫} જન્મ આદિ વિકારથી રહિત, એક, શાંત અને આદિ, મધ્ય તથા અંતથી રહિત એવું બ્રહ્મ આકાશભાવ, જીવભાવ તથા જગદ્ભાવ આદિથી સાવ શૂન્ય છે. તે પોતામાં જીવભાવની કલ્પનાને બળે આરોપી લેતું હોય તેવું બની જાય છે અને નિરાવરણ એવા પોતાના જીવસાક્ષીરૂપી આકાશની અંદર આ વિરેતારવાળા દર્શને દેખે છે. તે જે કે પોતાના આત્મસ્વરૂપથી અભિન્ન છે, તો પણ તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉદય થતાં સુધી તે તેને ભિન્નરૂપે (દર્શ્યરૂપે) જુએ છે.^{૨૬}

બ્રહ્મ જ્ઞાન્તમજમેકમનાદિમર્ષ્યં જ્યોમૈવ જીવકલનામિવ માવયિત્વા । જ્યોમ્યેવ પદયતિ નિરાવરણે વિસારિ દ્વયં સ્વરૂપમપિ ચાન્યદિ-વાત્મવિત્તાત્ ॥ ૨૬ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પરમાર્થનિરૂપણ' એ નામનો સર્ગ ૨૧૨ એ સમાપ્ત.

~ ૭ સર્ગ ૨૧૩ મો ~

સર્વ બ્રહ્મસ્વરૂપં છે

॥ વસિષ્ઠ ઉવાચ ॥

યથા યત્પૃથ્વવાનઘ ત્વં મામગ્નિનિપૂદન ।

શિષ્યેણૈવ સતા પૂર્વમહં પૃથો ગુરુસ્ત્વયા ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ બોલ્યા:-હે શત્રુનો નાશ કરનાર રામચંદ્રજી ! તમે મને જે હમણાં (જગત્તત્ત્વ, આત્મતત્ત્વ આદિ) પૂછો છો, તે જ તમે પૂર્વ-કાળમાં (પૂર્વજન્માંતરમાં) મને પૂછ્યું હતું. તે વખતે આપણો બન્નેનો હમણાંની પેઠે જ ગુરુ-શિષ્યભાવ હતો.^૧ કોઈએક પૂર્વકલ્પમાં તે જગત અને તેની અંદર તમે (રામ), હું (વસિષ્ઠ) ઇત્યાદિ (તમારો વૈરાગ્ય, મારું આવલું અને તમારો પ્રશ્ન વગેરે) આ ચિદાત્માની પ્રતિભા કોઈ વનની અંદર ગુરુશિષ્યરૂપે હમણાંની પેઠે જ ઉદય પામી હતી.^૨ ત્યાં તે સમયે હું ગુરુરૂપ થયો હતો અને તમે શિષ્યરૂપ થયા હતા. તમે મારી પાસે શિષ્યરૂપે બેઠા હતા અને વિશાળ તથા ધીરબુદ્ધિવાળા હતા. તે સમયે તમે મને નીચે પ્રમાણે પૂછ્યું હતું.^૩

શિષ્ય બોલ્યા:-હે મહારાજ ! આ સર્વ જગતના સંબંધમાં મારો એક આ અતિશય સંશય છે, તેને આપ નિવૃત્ત કરો. મહાકલ્પમાં (મહાપ્રલયમાં) શી વસ્તુ નાશ પામે છે ? અને શી વસ્તુ નાશ પામતી નથી ?^૪

ગુરુ બોલ્યા:-હે પુત્ર ! જન્મ સુષુપ્તિ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલા પુરુષનું સ્વપ્નનગર એક સાક્ષી-ચૈતન્ય વિના નિરોપપણે નાશને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, તેમ આ સર્વ દરથ પ્રલયમાં તત્કાળ નાશને પ્રાપ્ત થાય છે.^૫ પૃથ્વી, પર્વતો તથા દશ દિશા-

ઓ નિર્વિશેષપણાથી (એકસરખી જ રીતે) પ્રલયકાળમાં નાશ પામી જાય છે અને દિશા, કાળ કે ક્રમ એ કશું પણ અવશેષ રહેતું નથી.^૬ સર્વ પ્રાણીઓ નષ્ટ થઈ જાય છે અને સર્વ જગતના આભાસ સંહિત એવું આકાશ (અવ્યા-કૃતમાં લીન થઈ ગયેલ હોવાથી) પ્રલયકાળે ભોક્તાના અસંભવને લીધે નાશને પ્રાપ્ત થાય છે.^૭ કારણોના પણ કારણરૂપ એવા બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, ઇન્દ્ર, રુદ્ર આદિનું નામ પણ મહાપ્રલયને અવશિષ્ટ રહેતું નથી.^૮ અવિનાશી ચિદ્વસ્તુને વિવર્ત નષ્ટ થાય છે, એટલે એકમાત્ર ચિદાકાશ જ અવશેષ રહે છે, એમ અનુમાન કરી શકાય છે કેમકે પોતાની અંદર આરોપિત એવા સૃષ્ટિ અનુભવના હેતુરૂપ ચિદાત્મા વડે જ સર્વ પ્રપંચરૂપ શૂન્ય એવા પ્રલયકાળનું શેષપણું સિદ્ધ થાય છે.^૯

શિષ્ય બોલ્યા:-જે અસત્ વસ્તુ છે, તેનું સત્તા સંભવતી નથી; અને જે સત્ય છે તેને નાશ સંભવતો નથી. તો પછી વિસ્તારવાળું હોય એ પ્રકારે દેખાતું આ વિદ્યમાન જગત ક્યાં ચાલ્યું જાય છે ?^{૧૦}

ગુરુ બોલ્યા:-હે પુત્ર ! આ તારું કહેવું યોગ્ય નથી. કેમકે આ જગત તો નાશ પામે જ છે, તેથી તે નથી જ એમ જણાય છે. કેમકે અસત્ પદાર્થની સત્તા અને સત્ય વસ્તુનો નાશ કોઈ કાળે થતો જ નથી.^{૧૧} હે વત્સ ! જે કાંઈ વસ્તુતાએ જ છે, તે કોઈ દેશ-કાળમાં અસત્ય થતું નથી; તો પછી તેની સત્તા કેમ અસત્યતાને ધારણ કરે ?^{૧૨} ઝાંઝવાનું જળ ક્યાં રહ્યું છે ? જે ચંદ્રમાની ભ્રાંતિ ક્યાં વાસ્તવિક છે ? આકાશમાં ભ્રાંતિને લીધે દેખાતા યોત્તાળા જવા આકાશ ક્યાં વાસ્તવ છે ? અને ભ્રાંતિ વડે થતો અનુવણ ક્યાં વાસ્તવ હોય છે ?^{૧૩} હે પુત્ર ! આ સર્વ દરથ ભ્રાંતિમાન છે, અસત્ય છે અને સ્વપ્ન-નગરની પેઠે જાણ્યા કરે છે, તો તે શા માટે બાધિત ન થાય ?^{૧૪} જન્મ જન્ય અવસ્થામાં

* આ બસોતેરમા સર્ગમાં સર્વ બ્રહ્મરૂપ છે એવા નિઘ્ય બતાવનારા રામ-વસિષ્ઠનો પૂર્વસંવાદ ગુરુશિષ્યની આખ્યાયિકારૂપે વર્ણવવામાં આવશે.

સ્વપ્ન અને સ્વપ્નાવસ્થામાં બંધાયેલ બાધિત થઈ બંધ છે, તેમ સર્વજ્ઞ જ્ઞાનનો ઉદય થતાં આ સર્વ નિઃશેષ રીતે બાધિત થઈ બંધ છે.^{૧૫} જન્મ સ્વપ્નનગર (બંધતમાં) બાધિત થઈ જતાં કાણ બંધ છે? ક્યાં ચાલ્યું બંધ છે તે હું બંધતો નથી, તેમ જગતરૂપી આ દશ્ય જ્ઞાન વડે બાધિત થઈ જતાં તરત જ તે ક્યાં જતું રહે છે એ પણ હું બંધી શકતો નથી.^{૧૬}

શિષ્ય બોલ્યો:-હે મહારાજ ! જો દશ્ય નથી, તો પછી દશ્યને આકારે શી વસ્તુ ભાસે છે ? અને પાછો બોધ થયા બાદ તેવી વસ્તુ કેમ મળી ભાસતી ? કઈ વસ્તુનું એ રૂપ છે ? વિશાળ આકારવાળા ચિદાકાશનું કે કોઈ બીજાનું ?^{૧૭}

ગુરુ બોલ્યા:-હે પુત્ર ! આ સ્વચ્છ ચિદાકાશ જ (છીપ જન્મ પોતાના ચક્રચક્રિતપણાથી રૂપાને આકારે સ્ફુરે છે, તેમ પોતાની સત્તાના બળથી) જ કોઈ વિવર્તને આકારે સ્ફુરે છે, તે જ જગતને નામે ભાસે છે. બાધી જગત કોઈ બીજી વસ્તુ નથી.^{૧૮} પોતાના સ્વચ્છ સ્વરૂપને નહિ છોકતાં જ આવે જગતને આકારે (વિવર્ત-રૂપે) ભાસવું, તે વિશાળ આકારવાળી ચિદાકાશ-રૂપી વસ્તુનું એક સ્વરૂપ જ છે.^{૧૯} જન્મ એક જ અવયવીનું સ્વરૂપ સ્વતઃ અને કૃષ્ણ એ બન્ને વર્ણ વડે યુક્ત હોય છે, તેમ પરમાત્માનું પોતાનું આ ચિદાકાશરૂપ શરીર જ સૃષ્ટિ અને પ્રલય એ બન્ને રૂપ થઈ રહેલ છે. વસ્તુતાએ તેનું સ્વરૂપ પરમાત્માના વિવર્તનું પ્રસરવું અને સમેટાઈ જવું એ જ છે.^{૨૦} આ તમે પોતે જ સ્વચ્છ જળ-વાળા ધરામાં પ્રતિબિંબરૂપે દેખાતાં બિંબ-પ્રતિબિંબરૂપે જુદા જુદા જણાઓ છે, પરંતુ બિંબ-પ્રતિબિંબભાવરૂપી ભેદનો ક્ષય થઈ જતાં એક જ છે. તે જ પ્રમાણે ધરામાં પ્રતિબિંબ પડ્યા અગાઉ પણ બિંબ-પ્રતિબિંબરૂપે બીજી સ્થળે (આદર્શ આદિમાં) લિપ્ત લિપ્ત આકારે ભાસતાં છતાં તમે એક જ છો. આમ, તમારા ચો. રા. ૬૬

મૂળ બિંબસ્વરૂપમાં કરી કાય ઠે ઉદય થતો નથી. તેમ જ સ્વચ્છ એવું બ્રહ્મ પણ સૃષ્ટિમાં અને પ્રલયમાં એક જ રૂપે રહેલ હોવાથી તેનો કાય ઠે ઉદય થતો નથી. જન્મ સ્વપ્નમાં અને સુષુપ્તિમાં એક નિદ્રા જ નિરંતર અક્ષયરૂપે રહી હોય છે, તેમ સૃષ્ટિમાં અને પ્રલયમાં ચિદ્રૂપ બ્રહ્મ જ એક અવિકારીરૂપે રહેલ છે.^{૨૧, ૨૨} જન્મ સ્વપ્નમાં દ્રશ્યને દેખાતું જગત બંધતમાં અને સુષુપ્તિમાં બાધિત થઈ જતાં નિઃશેષ રીતે શાંત થઈ બંધ છે, તેમ આ આપણું જગત પણ જ્ઞાન વડે બાધિત થઈ જતાં નિઃશેષપણે શાંત થઈ બંધ છે.^{૨૩} હે પ્રિય રામચંદ્રજી ! એ બાધિત થઈ ગયેલ સ્વપ્ન-સૃષ્ટિ બીજા પ્રદેશાંતરમાં તે પ્રમાણે જ કાયમ છે, એ વાત બોધદૃષ્ટિ વડે જોતાં અમને વાસ્તવ જણાતી નથી. વળી બીજા પુરુષોના જીવાકાશમાં આપણી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિ રહેશે એવી તો શંકા પણ યોગ્ય નથી; કેમકે આપણી વાસનામય એવી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિ આપણા જ ચિદાકાશમાં (જીવમાં) રહેવાનો સંભવ છે.^{૨૪} (અબાધિત દશામાં પણ તે બીજાના જીવમાં હોતી નથી,) જન્મ આહી આપણા ચિદાકાશનો (જીવનો) વિવર્ત તેની કલ્પેલ સૃષ્ટિનો કાય થઈ જતાં ક્ષીણ થઈ બંધ છે, તેમ બીજાના ચિદાકાશનો (જીવનો) વિવર્ત પણ તેની કલ્પિત સૃષ્ટિનો કાય થતાં ક્ષીણ ન થઈ બંધ તેમાં શું પ્રમાણ છે ?^{૨૫}

શિષ્ય બોલ્યો:-જો એમ જ હોય તો પછી જન્મ સ્વપ્નદ્રશ્ય પુરુષના દરતાં જુદો બીજો જગનો પુરુષ પણ દશ્યનો અનુભવ કરે છે, તેમ પ્રલય-કાળમાં પણ બીજા કોઈ પુરુષને જગત આદિનો અનુભવ થાય ખરો, એમ હું માનું છું.^{૨૬}

ગુરુ બોલ્યા:-હે મહાતુદ્ધિયાળી ! તમે કહો છો તેમ જ છે (પ્રલયકાળમાં પણ અનંવાપ્યાન-માં જણાવ્યા પ્રમાણે જગતના સર્વાવની પ્રતીતિ થાય છે ખરી) પરંતુ જર્ગન ચિદાકાશનું સ્વરૂપ નથી, પણ ચિદાકાશમાં અધ્યાસને લીધે

જ્ઞાન થાય છે અને બીજાઓને (અધ્યાસને અભાવે) નથી પણ થતું.^{૨૭} વસ્તુતાએ જોતાં તો કશું પણ ભાસતું નથી તેથી તે તુચ્છ છે. તેમાંનું કશું પણ સત્ય નથી. તે એક ચિદાકાશનો વિતર્ક છે. તો તેમાં વળી સત-અસત દષ્ટિ કેવી હોય! જે ચિદાકાશરૂપે જોઈએ તો આ સર્વ સર્વ પ્રકારે સર્વદા સર્વત્ર છે અને જગતને પોતાને સ્વરૂપે જોઈએ તો આ સર્વમાંથી કાંઈ પણ સર્વત્ર સર્વદા નથી જ.^{૨૮, ૨૯} સર્વદા પ્રજા જ સર્વરૂપ છે અને તે સદ્રૂપ અને અસદ્રૂપ હોવાથી જગત પણ સદ્રૂપ અસદ્રૂપ ભાસે છે. જે ચિદાકાશ અવિનાશી છે, તો પછી જગતને પણ તેવે રૂપે જોઈએ તો તે અવિનાશી જ છે.^{૩૦} જે સત્ય એવું ચિદાકાશ છે, તે જ સદૃષ્ટિ-પ્રલયરૂપ છે, તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ન ઓળખાય ત્યાં સુધી તે દુઃખ આપે છે; જે તેનું વાસ્તવ સ્વરૂપ ઓળખવામાં આવે, તો પરમ-શાંતિનો લાભ થાય છે. આ સર્વ સર્વત્ર સર્વ પ્રકારે સર્વ કાળમાં સર્વથા વિશ્રામ છે અને સર્વ સર્વદા સર્વ કાળમાં સર્વથા નથી.^{૩૧, ૩૨} પણ એ જ ચિદાકાશરૂપ દેવ ઘટરૂપ છે, પટરૂપ છે, શેલરૂપ છે, સ્ફોટરૂપ છે, તટરૂપ છે અને વટરૂપ પણ છે. તુલ્ય, અશ્નિ, સ્થાવર અને જંગમ એ સર્વરૂપ તે પોતે જ છે.^{૩૩} જે કાંઈ છે, જે કાંઈ નથી, તે સર્વ તથા શૂન્ય, ક્રિયા, કાળ, આકાશ, પૃથ્વી, ભાવ, અભાવ, જન્મ, વિભૂતિ, નાશ અને શુભ-અશુભ એવા પ્રુણપાપરૂપી પાશ એ બધું ચિદાકાશરૂપ છે.^{૩૪} ચિદાકાશરૂપ ન હોય એવું કશું પણ અહીં નથી. એ એક જ વસ્તુ નિત્ય છે, તેમ બહાર પણ તે જ છે. આદિ, મધ્ય અને અંતરૂપ પણ તે છે અને તે જ પોતે ત્રિકાળરૂપ પણ છે.^{૩૫} એ ચિદાકાશની અંદર સર્વ વસ્તુ પ્રજારૂપે જોતાં સદૈવ સર્વત્ર સર્વ પ્રકારે છે; અને દશરૂપે જોતાં એ તત્ત્વની અંદર સર્વ વસ્તુ સર્વ પ્રકારે સર્વત્ર સદૈવ નથી જ.^{૩૬} હે રામય દ્રજી! એ એ પ્રમાણે ચિદાકાશ જ સર્વરૂપ છે, તો

પછી સ્વપ્નસાક્ષીમાં કદ્યાયેલ નગરની પેઠે સર્વ પ્રજારૂપ હોવાથી સર્વ વસ્તુ સર્વદા છે જ.^{૩૭} પ્રજ્ઞદષ્ટિથી જોતાં તુલ્ય કર્તારૂપ છે, તુલ્ય ભોક્તારૂપ છે અને તુલ્ય ઈશ્વર (સમર્થ) છે. પ્રજ્ઞદષ્ટિથી જોતાં ઘટ કર્તા છે, ઘટ ભોક્તા છે અને ઘટ જ સર્વ ઇન્દ્રાદિ દેવતાઓનો પણ ઈશ્વર છે. પ્રજ્ઞદષ્ટિથી જોતાં પટ કર્તા છે, પટ ભોક્તા છે અને પટ જ સર્વ ઇન્દ્ર આદિ દેવોનો પણ ઈશ્વર છે. પ્રજ્ઞદષ્ટિથી જોતાં દ્રશ્ય કર્તા છે, દ્રશ્ય ભોક્તા છે અને સર્વ ઇન્દ્ર આદિ દેવોનો પણ તે જ અધીશ્વર છે.^{૩૮, ૩૯} પ્રજ્ઞદષ્ટિથી જોતાં ગિરિ કર્તા છે, ગિરિ ભોક્તા છે અને સર્વ ઇન્દ્ર આદિ દેવોનો તે જ ઈશ્વર છે. તે જ રીતે પ્રજ્ઞદષ્ટિથી જોતાં નર કર્તા છે, નર ભોક્તા છે અને સર્વ ઇન્દ્ર આદિ દેવોનો પણ તે જ દેવ છે.^{૪૦} સર્વ વસ્તુઓમાં પ્રત્યેક વસ્તુની અંદર એક જ વસ્તુ પરથી પર છે, અનાદિ-અનંત છે અને જગતને ધારણ કરનાર હોવાથી ધાતા પણ કહેવાય છે. તે જ કર્તા અને ભોક્તા છે, કેમકે સર્વ પ્રજ્ઞાત્મક છે.^{૪૧} આ તુલ્ય તથા કંબ આદિ પદાર્થો પોતાની અંદર રહેલ ચેતનસત્તા વડે જ આવે રૂપે રહેલા છે. મહાસમર્થ ચેતન જ એવે આકારે થઈ રહ્યું છે. જે કાંઈ વસ્તુના સ્વરૂપની અંદર ક્ષય ઉદય ભાસે છે, તે પણ એ તત્ત્વના સ્વરૂપથી ભિન્ન નથી; પરંતુ તે પણ તેમાં જ આરોપિતરૂપે ભાસે છે. કટલાક વાદીઓ એમ માને છે કે, બાહ્ય અર્થ છે અને તે જ કર્તા તથા ભોક્તા છે. જગ્યા (વિજ્ઞાનવાદીઓ) 'માત્ર વિજ્ઞાન જ છે' એમ માનનારા છે, તેમના વિચારમાં એ વિજ્ઞાન જ કર્તા તથા ભોક્તા છે.^{૪૨, ૪૩} જગ્યા શૂન્યવાદને માનનારા છે, તેમનો સિદ્ધાંત એવો છે કે, કાંઈ કર્તા પણ નથી અને ભોક્તા પણ નથી. કટલાક આસ્તિક ઈશ્વરવાદીઓનું એવું માનવું છે કે, અહીં એક ઈશ્વર જ કર્તા-ભોક્તા છે.^{૪૪} એ ઉત્તમાત્મ (સર્વશક્તિમાન) પરમપદની અંદર સર્વ

(નિકલ્પો) સંભવે છે. એ અધિષ્ઠાનચેતન્યની અંદર વસ્તુતાએ કયા વિધિ-નિષેધની સ્થિતિ છે? અને અધ્યારોપદદિથી એતાં તેમાં કયા વિધિ-નિષેધની સ્થિતિ નથી? ^{૪૫} ચિદાકાશ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપની અંદર તે તે વાસના અનુસાર બધે દરચની ભાવના કરતું હોય તેમ બની બધ છે અને પોતે પણ બધે દ્રશ્યરૂપ થઈ ગયું હોય તેવા ભાવને ધારણ કરે છે. આમ, તે પોતાના આત્માને જ જગતને આકારે દેખે છે. જાણી વસ્તુતાએ પોતે નિર્વિકાર દશામાં રહેવાને શક્તિ માન છે. ^{૪૬} હે રામચંદ્રજી ! સર્વ જીવોની સર્વ (પોતપોતાના અનુભવથી સિદ્ધ એવી પદાર્થ આદિ) દદિએ તથા સર્વ વિધિનિષેધ સંબંધી દદિએ પોતપોતાના સંકલ્પો, અનુભવો અને વાસનાઓના શેષ સાથે કામ અને કર્મ ઉત્પન્ન થયા પછી જ થાય છે. તે તે સમયે નિરંતર ક્રિયા કરી આપવામાં સમર્થ હોય છે, તેથી તે વ્યવહારમાં સત્ય છે અને વસ્તુતાએ અસત્ય પણ છે; કેમકે પ્રત્યક્ષચેતન્યનું સ્વરૂપ જ પોત-પોતાના અનુભવ પ્રમાણે જગતના રૂપને ધારણ કરે છે. ^{૪૭} તમે પૂર્વજન્માંતરમાં (પૂર્વયુગમાં) શિષ્યરૂપ બન્યા હતા અને હું તમારો ગુરુ રૂપ હતો. આ પ્રમાણે તમે મારી પાસેથી ઉપદેશ સાંભળ્યો હતો. પરંતુ તે સમયે તમને તેથી બોધ થયો નહોતો, એટલે તમે પાછો ખીજા જગતના અનુભવ કરી હમણાં (તેતા-યુગમાં) અહીં (દશરથરાજાને ત્યાં) આવતર્યા છો; અને તમે જ આગાઉ પૂર્વયુગમાં મને પૂછ્યું હતું, તે જ પાછું હમણાં પૂછો છો. ^{૪૮} તમે અહીં મારી પાસેથી પરમાર્થવસ્તુને બોધ કરનાર આ હિતમ ચિન્મય એવું સર્વ જ્ઞાન સાંભળ્યું છે, તે સંસારરૂપી દૈવ રાત્રિના તાપરૂપી અધકાર ની નિવૃત્તિ કરવામાં ચંદ્રબિંબતુલ્ય છે. હવે તમે અભ્યુદયને પ્રાપ્ત થયા છો અને નિર્મળ ઐક્ય બોધરૂપ છો. માટે તમે મોહને દૂર કરી

વ્યવહારપરંપરાથી પ્રાપ્ત (રાજ્યપાલન આદિ) કર્મને સુખેથી કરતા રહો. ^{૪૯} હે રામચંદ્રજી ! સ્વભાવથી જ નિર્મળ, પ્રકાશરૂપ અને સર્વાત્મક એના પરમાત્માને વિષે તમે દશ્યપદાર્થોના ત્યાગ-પૂર્વક સ્થિતિ રાખો, નિર્વાણને પ્રાપ્ત થયેલ શાંત-બુદ્ધિને ધારણ કરો, આકાશગર્ભના જેવા નિર્વિકાર તથા મનોહર બનો અને તુષ્ણને છોડી દઈ ધર્મ વડે રાજ્યની રક્ષા કરો. ^{૫૦}

તિષ્ઠંસ્તદાત્મનિ પરે વિમલસ્વભાવે સર્વાત્મકે તપતિ સર્વપદાર્થમુક્તઃ । નિર્વાણશાન્તમ-તિરંબરકોશકાન્તો ધર્મેણ રાજ્યમનુપાલયતી-ર્ગતુષ્ણઃ ॥૫૦॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણુમાં નિર્વાણ પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'પ્રાક્રાનરામ-શિષ્યત્વોપાખ્યાન' એ નામ-નો સર્ગ ૨૧૩ મો સમાપ્ત

~*~ સર્ગ ૨૧૪ મો ~*~

ઉપદેશનાં વખાણ

॥ વાલ્મીકિરુવાચ ॥

દ્યુત્યક્તવત્યય મુનો નમસો નનાદ વર્ષામૃતાન્નમિવ દુંદુભિરામરો દ્રાક્ । શુક્લીકૃતાલિલકકુબ્જદના તુપાર-વર્ષોપમા શ્રુતિ પયાત ચ પુણ્યવૃદ્ધિઃ ॥ ૧ ॥

વાલ્મીકિ બોલ્યાઃ-વસિષ્ઠજી ઉપર પ્રમાણે કહેતા હતા, તેટલામાં તરત જ વૃદ્ધિને માટે અમૃત વડે (જળ વડે) પરિપૂર્ણ થયેલા મેઘની પેઠે દેવતાઓના દુંદુભિતાદ થવા લાગ્યો. ત્યાં, સર્વ દિશાઓના મુખને શ્વેત કરનારી તથા અરુદ-ના વરસાદની ઉપમાને યોગ્ય એવી પુષ્પવૃદ્ધિ પૃથ્વી ઉપર પડવા લાગી. ^૧ ટસરોના સમૂહરૂપી સાયંકાળના વાદળોના જેવા રાતા અંગારાને

* આ બસોચોટના સર્ગમાં ઉપદેશની પ્રથમ, શ્રોતાઓનું કૃતકૃત્યપણું અને અંતે દિવ્ય તથા માનુષ મહોત્સવ વર્ણવવામાં આવશે.

ધારણ કરનારી, પવન વડે કંપિત થયેલ ધોળાં
 કેસરરૂપી ગૌર હારને સજનારી અને પુષ્પોની
 અંદર સુશેખિત એવાં જળખિંદુચરૂપી શીતળ
 અંગવાળી એ પુષ્પવૃષ્ટિ જણે ઇન્દ્રલોકમાંથી
 સાક્ષાત્ પુણ્યલક્ષ્મી જ પોતે ત્યાં આવી હોય
 તેવી જણાતી હતી.^૨ વળી, પ્રલયકાળરૂપી મહંટે
 કંપાવેલ લોકપાલોનાં નગર આદિરૂપ શાખાઓ-
 વાળા, સ્વર્ગરૂપી કલ્પવૃક્ષમાંથી તરત નીચે પડેલા
 અને દિશાઓના સુખમાં તરત નીચે પાડી નાખ-
 વાને પ્રવૃત્ત થતા કાળરૂદ્રે દેંદેલા સુંદર કાન્તિ-
 વાળા તારાગણનું ખડખડ હાસ્ય કરી એ પુષ્પ-
 વૃષ્ટિ જણે અનુકરણ કરતી હોય એવી દેખાતી
 હતી.^૩ ત્યાર પછી દુંદુભિના નાદો વડે ગાજી
 રહેલા કેસરોના સમૂહરૂપી મેઘવાળી, ખરફની પેઠે
 મનને હરણ કરનારી, પુષ્પોના પ્રવાહ (સુંગધ)
 વડે સર્વ સમાને પૂર્ણ કરી રહેલી અને ભોતાં જ
 આનંદનો વિસ્તાર કરતી એ પુષ્પવૃષ્ટિ પડતી
 બંધ થઈ.^૪ હવે, પોતાના સ્થાનને અનુસરી કમ-
 વાર યોગ્યતા પ્રમાણે નીચે ખેંચેલા સર્વ સભ્યોએ
 તે દિવ્ય પુષ્પોને લીધાં અને વસિષ્ઠઋષિના
 ચરણમાં પુષ્પાંજલિ અર્પણ કરી. આમ, વસિષ્ઠ-
 જીને પ્રણામ કરી તે સભાસદો એ દિવ્ય પુષ્પોના
 સુંગધનો અને શીતળતા આદિનો સંપર્ક પામ્યા,
 એટલે તેઓ દુર્ગંધ આદિથી થતા ખેદનો, ક્ષુધા,
 તૃષ્ણા, શ્રમ આદિથી થતા ખેદનો તેમજ જન્મ-
 મરણ આદિ વિષયક ખેદનો ત્યાગ કરવા લાગ્યા.^૫

દશરથરાજ ઓડયાઃ-અહો ! અમે આ
 સંસારરૂપી અતિ લાંબા જંગલમાં લાંબો કાળ
 ભ્રમવાથી બહુ જ થાકી ગયા હતા. પરંતુ આપ-
 ના અનુગ્રહપૂર્વક આ ઉપદેશથી અમે સુખેથી
 આત્માવગાહનમાં અધિકારી થયા છીએ. જેમ
 શુદ્ધ વાદળોમાં પર્વતમાં વિશ્રામ લે છે, તેમ અમે
 હવે આત્મામાં જ ચિર વિશ્રાંતિ પામ્યા છીએ.^૬
 અમે સંપૂર્ણ રીતે આજ કમનો અવધિ દીડો,
 તપસ્તિનો સીમાડો ભોયો, સર્વ જણવાનું

જાણી લીધું અને પરમપદમાં અમે વિશ્રાંત
 થયા.^૭ ધ્યાન વડે કલ્પિત અને બ્રહ્મસ્વરૂપની
 અંદર ભિન્નરૂપે આરોપાયેલ એવા આકાશની
 અંદર ઘણા લાંબા કાળ સુધી વિહાર આદિના
 અનુભવના (લીલાના આપ્તાન આદિમાં ખતા-
 વેલ) શ્રમ વડે, ધારણાથી સર્વના આધારરૂપ
 એવા બ્રહ્મની અંદર વિશ્રાંતિ થતાં થતાં દેહ-
 ત્યાગના ક્રમ વડે, સંકલ્પનાં નવીન નિર્માણો વડે,
 સ્વપ્નસૃષ્ટિમાં અથવા સ્વપ્નદૃષ્ટિમાં અનુભવાતા
 જગત સંબંધી ત્રિવિધ તાપો વડે (શુક્તિમાં (છીપ-
 માં) (ભ્રાંતિ વડે) જણાતા રૂપાનાં અનુભવ વડે),
 સ્વપ્નમાં થતા પોતાના મરણનાં દર્શન વડે, પવન-
 ની અંદર અભિજસતાથી રહેલી તેની ચક્ષન-
 શક્તિ વડે, જળમાં અભિજસતાથી રહેલા
 દ્રવપણા વડે, ઇન્દ્રજાળના નગરના સમૂહો વડે,
 ગંધર્વનગરના સમૂહો વડે, માયાથી દેખાતા
 પાણીના પૂરના સમૂહ વડે, ઝાંઝવાના જળની
 નદીના વેગ વડે, સર્વના ઉત્તરકાળમાં (પ્રલય
 વખતે) વણવેલા પ્રયંક પવનના સ્પર્શ વડે,
 જે યંદ્રમાના અનુભવના ઉદય વડે, મદને લીધે
 વિવેકનો નાશ થતાં જણાતા કલ્પનામય નગરની
 ચપળતા વડે, શુભ-અશુભનું સૂચન કર્યા વિના
 જ ભ્રાંતિ વડે પ્રતીતિમાં આવતા ભૂકંપ વડે,
 બાળકને થતા યક્ષ આદિના અનુભવ વડે,
 આકાશમાં ભ્રાંતિ વડે જણાતાં એવાં મસક્કા-
 મોવાળા આદિના જેવા આકારના દર્શન વડે
 અને તેવાં જ પોતાના અનુભવમાં આવે એવાં
 બીજાં દર્શિતો વડે, અહો ! આપે અમારો દરશની
 ભ્રાંતિરૂપ દૃષ્ટિને દૂર કરી છે.^{૮-૧૩}

રામ ઓડયાઃ-હે મુનીશ્વર ! આપની કૃપાથી
 મારો મોહ નષ્ટ થઈ ગયો છે. હું પરમપદને
 પ્રાપ્ત થયો છું, હું બ્રહ્મરૂપ જ થઈ રહ્યો છું અને
 અત્યંત શુદ્ધ બુદ્ધિવાળો થયો છું.^{૧૪} હું નિઃસં-
 દેહ બની જઈ બ્રહ્મરૂપ સ્વભાવની અંદર સ્થિર
 થઈ રહ્યો છું. હું આવરણરહિત એવા શુદ્ધ

વિજ્ઞાનરૂપ છું અને આપ જે કહેશે તે પ્રમાણે કરીશ.^{૧૫} અમૃતની વૃદ્ધિની પેઠે સુખ આપનારાં આપનાં વચનોનું હું વારંવાર સ્મરણ કરીશ, ઠાઈ માન-અપમાન કરે તેમાં હું સમદષ્ટિ રાખીશ અને હું શાંત છતાં પણ જાણે વારંવાર હર્ષને પ્રાપ્ત થતો હોઈ તેવો થઈ રહીશ.^{૧૬} મને હવે આજે કરું કરવાનું પણ પ્રયોજન નથી અને ન કરવાનું પણ પ્રયોજન નથી. હું જોવો પ્રથમ વ્યવહારમાં રહ્યો હતો, તેવો જ હમણાં પણ રહું છું; પરંતુ હમણાં વ્યવહારના સંપર્કથી થતા તાપથી હું રહિત છું.^{૧૭} જોવો આપના વચનથી અમને વિશ્રાંતિનો ઉપાય મળ્યો છે, તેવો બીજો કયો ઉપાય છે? અને વળી એવી બીજી દષ્ટિ પણ દેવી હોય? અહો! આજે અમે વિશ્રાંતિ-સુખની અમાપ ભૂમિ મેળવી છે. જન્મ-મરણ આદિ અનેક અનર્થોવાળી આવી સંસારદશા તો પ્રાણીઓને ખરેખર કષ્ટ આપનારી છે.^{૧૮} મારો ઠાઈ શત્રુ પણ નથી અને મિત્ર પણ નથી. મારું આ શરીર કે ક્ષેત્ર આદિ કશું પણ નથી. આ આત્મચેતન્ય જ જ્યાં સુધી બોધ થયો ન હતો ત્યાં સુધી મને જગતને આકારે દુઃખ આપનાર બાસતું હતું; પરંતુ હમણાં મને બોધ થયો છે, તેથી તે શાંત અને સર્વ અર્થ વડે સુંદર લાસે છે. હે મહારાજ! મનુષ્ય આપના અનુગ્રહ વિના આવી તત્ત્વદષ્ટિને શી રીતે મેળવે? બાળક સેતુ વિના કે વહાણ વિના સમુદ્રને કેમ તરી શકે?^{૧૯, ૨૦}

લક્ષ્મણ બોલ્યા:-વસિષ્ઠમુનિનાં આ વચનો નો બોધ અનેક જન્માંતરોમાં ભેગી થયેલી દુર્વાસનાના યોગે ઉત્પન્ન થતા શંકાઓના નાશ કરનારો છે અને તે અનેક જન્માંતરમાં ભેગાં થયેલ સંકટો પુણ્યના યોગે ઉદય પામેલ છે. તે બોધ કરીને મારું મન વિચારયુક્ત થઈ ગયું છે અને તેમાં ચંદ્રમાની પેઠે પરમ આહ્વાન કરનારો પરમાત્માનો પ્રકાશ ઝળહળી ઊઠ્યો છે.^{૨૧} આપ જવા મહારાજ પુરુષોના

ઉપદેશ દ્વારા લોકો આવી સુખદ આત્મદષ્ટિ અપ-શક્ષપણે અનુભવે છે, છતાં તેઓ પોતાના જ દુર્ભાગ્યને લીધે રાગ-દ્વેષ, અહંકાર તથા જન્મ-મરણ આદિ દોષવાળી સંકટો દશાઓથી કાઢતી પેઠે અહર્નિશ બતાવે કરે છે.^{૨૨}

વિશ્વામિત્ર બોલ્યા:-અહો! બહુ હર્ષની વાત છે કે, આ વસિષ્ઠમુનિના સુખથી અમે મહા-પવિત્ર જ્ઞાનનું શ્રવણ કયું છે. તેથી અમે જાણે સંકટો મંગાઓમાં સ્નાન કર્યું હોય તેના બની ગયા છીએ.^{૨૩}

રામ બોલ્યા:-સર્વ સંપત્તિઓનો, સર્વ દષ્ટિઓનો, શાસ્ત્રોનો, આપત્તિઓનો, (કાવ્યરસ, અલંકાર આદિથી સુશોભિત) સર્વ પ્રકારની વાણીઓનો અને સુખ તથા વિશ્રાંતિના હેતુરૂપ જણાતા એવા સર્વ પ્રદેશોનો સીમાડો અમે આજે જોયેલ છે.^{૨૪}

નારદ બોલ્યા:-જે જ્ઞાન બ્રહ્મલોકમાં, સ્વર્ગ-માં કે જૂલોકમાં આગળ સાંભળવામાં આવેલ નથી, તે આ ઉત્તમ જ્ઞાન સાંભળી મારા કર્ણ આજે પવિત્ર થયા છે.^{૨૫}

લક્ષ્મણ બોલ્યા:-હે મહારાજ! આપે અમારા અંદરના અને બહારના અધિકારને દૂર કર્યો છે અને આ પ્રસિદ્ધ સૂર્યના કરતાં પણ વિશેષ સૂર્યપણું બતાવ્યું છે.^{૨૬}

વાદમીડિ ઓદ્યા:-ઉપર પ્રમાણે દશરથ-રાજ વગેરે સર્વ વાતો કરતા હતા, તેટલામાં જ્ઞાન વડે પવિત્ર એવી વાણીથી શ્રીવસિષ્ઠજીએ બોલ્યા છે:-^{૨૯} 'હે રઘુકુળમાં ચંદ્રરૂપ મહારાજ દશરથ! હું આપને જ કહું તે આપ કરો. ઇતિહાસની કથાને અતે દ્વિભતિ વગેરેનું પૂજન કરવું બેઈએ. માટે તમે આજ સર્વ બ્રાહ્મણોની કામનાને પૂર્ણ કરો. તેમ કરવાથી વેદના અર્થનું (આ રામાયણ દ્વારા) શ્રવણ કરવાના રૂડા અનુષ્ઠનના સાક્ષત કૃણને આપ પ્રાપ્ત થશો.^{૩૦-૩૧} ક્રીડાના જવા તુરંચ દરિદ્ર માણસે પણ ભોક્ષના ઉપાયરૂપ કથા-વસ્તુની સમાપ્તિ થતાં યથાશક્તિ દ્વિએનું પૂજન કરવું બેઈએ, તો પછી આપ જવા મહારાજ માટે તો શી વાત કરવી? ઉપર પ્રમાણે સુનિ વસિષ્ઠજીનાં વચન સાંભળી રાજ દશરથે વેદવાદી એવા ઉત્તમ દશહજર બ્રાહ્મણોને દૂત દ્વારા બોલાવ્યા. તેમણે મથુરામાંથી, સૌરાષ્ટ્રમાંથી અને ગૌડમાંથી ઉત્તમ કુળોના દશહજર બ્રાહ્મણોને બોલાવ્યા. તેમનું યથાવિધિ પૂજન કરી રાજ દશરથે તેમને ભોજન કરાવ્યાં. તેમાં પણ જમાં જમાં જ્ઞાનની વિશેષ અધિકતા હતી, તેમને તેમને પ્રથમ ભોજન કરાવવામાં આવતાં હતાં.^{૩૨-૩૫} તેમણે સર્વની ઇચ્છા પ્રમાણે ભોજન, અન્નદાન, દક્ષિણા આદિ વડે તે બ્રાહ્મણોનું પૂજન કર્યું. વળી તેમણે તે પિતૃઓનું, દેવતાઓનું, રાજ-ઓનું, નગરવાસી જનોનું, અમાત્યોનું, ભૂત્યોનું તથા દીન, અંધ, કૃષણ આદિ મનુષ્યોનું પણ તે જ પ્રમાણે પૂજન કર્યું. તે દિવસે દશરથ-રાજએ પોતાને સંસારનો સીમાડો લાઘ્યો હતો, તેથી પોતાના સ્નેહીસંબંધીઓ સાથે ઉત્તમ ઉત્સવ કર્યો. તે દિવસે રેશમી વસ્ત્રો વડે, સુવર્ણ વડે અને મણિઓ વડે સુશોભિત એવા રાજના દરબારગઢમાં તેમજ ચેરુપર્વતની પેઠે અને કલ્પદ્રુમની પેઠે અતિ સરસ રીતે રાણુગારેલા એ નગરની અંદર મહોન્મત્ત વિલાસવાળી કામિ-

નીઓ ઘેર ઘેર નૃત્ય કરવા લાગી.^{૩૬-૩૯} ત્યારે નૃત્યાંગનાઓએ પોતાના ક્ષણપાશોને વિવિધ રીતે ગૂંથ્યા હતા અને તેમણે અલંકારોથી મહેલા મુગટો પહેર્યા હતા. નૃત્ય કરતાં તેઓ હાવભાવ બતાવતા માટે પોતાના હાથોને જોયાનીચા કરી ચેષ્ટાઓ કરતી હતી. આથી બધે આકાશ અને અંધર પલ્લવિત થતાં હતાં. તેઓ મનોહર રીતે ખડખડ હાસ્ય કરતી હતી અને તેમના દંતોની ચંદ્રકિરણની શોભા ચોમેર પ્રસરી રહેતી હતી. તેઓ મદમાં આવીને હુંકાર કરતી હતી, અને નૃત્યલીલામાં તેઓ સુંદર સ્વર કરતી હતી. તેઓ પગને પૃથ્વી ઉપર ઠમકાવતી હતી અને એમ રમતમાં તેઓ ભૂમિને પ્રહાર કરતી હતી. તેમની કૂલમાળાઓ ફૂલી રહી હતી અને આકાશમાંથી જન્મ તારાઓ ખરે, તેમ તે માળાઓમાંથી પુષ્પો ખરતાં હતાં. આથી, તે વારાંગનાઓ પાંદુરવર્ણી જણાતી હતી. તેમણે કંઠમાં ઘાલેલી મુક્તાકુળોની માળાઓ તૂટી જતી હતી અને તેમાંથી પાણીની ધારાની જન્મ મોતીની ધારા ચાલતી હતી. આથી, તેમના પગના ઠમકાઓ થંભી જતા હતા. આવી એ નૃત્યાંગનાઓ મુરલી, ક્રીડાનિયાં, વીણા, મુરજ તથા મૃદંગ આદિ વાદ્યોની શોભાને ધારણ કરી રહી હતી, તાંડવ વડે ઉદ્ગત શબ્દ કરી રહી હતી, પોતાનાં અંચળ આભરણો વડે બધે ભૂતિમાન કામદેવને બતાવી રહી હતી અને યથેચ્છ નૃત્ય કરી રહી હતી. બ્રાહ્મણો ચોખ્ખાં પહેાથી વેદોનો પાઠ કરવા લાગ્યા, બંદીજનો સ્તુતિ કરવા લાગ્યા અને સ્ત્રીઓ ગાયન કરવા લાગી. મદ વડે સુશોભિત એવા મધપાન કરનારાઓ તાંડવનૃત્ય કરતાં મધપાન કરવા લાગ્યા. ભોજનની ઇચ્છા રાખનાર પુરુષો રાણુગાર સજીને વિવિધ પ્રકારનાં ભોજનો કરવા લાગ્યા. ચૂના આદિના લેપ વડે રંગાયેલી ઘરની ભીંતો રામરૂપી ચંદ્રમાના દેહની કન્તિરૂપી આંદની વડે તથા પુષ્પ-ધૂપના સંપર્કથી

ખડુજ શેલવા લાગી. દશરથરાખના એ ઉત્સવ-
યજ્ઞની અંદર વિચિત્ર વસ્ત્રોને ધારણ કરી રહેલી
ઉત્તમ માળાઓ તથા આભૂષણો વડે સુશોભિત
રહેલી અને સુગંધથી ભભૂંધી રહેલી પરિચારક
દાસીઓ ચોખાળુ ફરવા લાગી. ૪૦-૪૧ પોતાના
દહરૂપી યદિમાં યક્ષ-કદંબનો (કપૂર, અગર,
કસ્તૂરી અને ક દોલ એ ચૌરય વસ્તુ સાથે મળેલા
ચ દનનો) લેપ કરી તાંડવનૃત્ય કરનારી વનિતા-
ઓ રાજસભાના શણગારેલા આંગણામાં જવા
લાગી. ૪૨ આમ અક્ષય બ્રહ્મપદનો લાભ થતાં
અને સંસારરૂપી અધારી રાત્રિ નાશ પામતાં,
દશરથરાખને હર્ષ ઉત્પન્ન થયો. તેથી, તેમણે
સાત રાત્રિ સુધી ઉપર વર્ણવ્યા પ્રમાણે દાન
અને લોગ એ બંનેની શેભા સહિત ઘણો મોટો
ઉત્સવ કર્યો. ૪૩

મવવહુલનિશાવસાનહર્પાદિતિ ઘનમુત્સવમેવ
સમ્રાત્રમ્ । દશરથનૃપતિઃ સદાનમોગમ્રિયમ-
કરોત્પદમધ્યમં સમેતઃ ॥ ૪૯ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'મહોત્સવવર્ણન'
એ નામનો સર્ગ ૨૧૪ મો સમાપ્ત

સર્ગ ૨૧૫ મો

અંધની પ્રશંસા

॥ વાલ્મીકિરુવાચ ॥

મરદ્વાજ મહાબુદ્ધે મમ શિષ્યાધિનાયક ।

इति रामादयो ज्ञातज्ञेया निःशोकतां गताः ॥

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-હે મહાબુદ્ધિશાળી
શિષ્યવર ભરદ્વાજ ! એવી રીતે રામ આદિ જ્ઞાત-
જ્ઞેય (બાળવાનું) જણે બહી લીધું છે તેવા) યદ્ય
જદ્ય નિ:શોકપણુને (પરમાનંદદશાને) પ્રાપ્ત

× આ બસોપદરમાં સર્ગમાં રામ આદિની પેઠે
તમે પણ પ્રસૂદ્ધ યદ્યજ્ઞવલ્ક્ય અને સુખી રહો, એથી
બોધ વાદ્યોદ્ધાનકપિ પોતાના શિષ્ય ભરદ્વાજને આપશે

થયેલ છે. ૧ તમે પણ આજ સુંદર બ્રહ્મદશિનું
અવલંબન રાખી. રાગથી રહિત યદ્ય, જદ્ય, નિ:શક-
રીતે જ્ઞવ-મુક્ત દશામાં, શાંત બુદ્ધિને ધારણ
કરી, મરજી પ્રમાણે જન્મ, મુખ્ય આવે તેમ, સ્થિતિ
રાખી રહો. ૨ હે નિષ્પાપ ભરદ્વાજ ! બુદ્ધિ ધાટા
મોહમાં નિમગ્ન હોય અને વિમુક્ત હોય, તો પણ
હુ:સંગનો કે ભોગોના સંગનો અભ્યાસ ન કરવા-
માં આવે, તો તે રામ આદિની પેઠે જ મોહને
પ્રાપ્ત થતી નથી. ૩ ઉપર વર્ણવ્યા પ્રમાણે જ આ
મહાશય એવા રામચંદ્ર આદિ રાજપુત્રો અને
દશરથ આદિ રાજાઓ જ્ઞવ-મુક્ત પદને પામ્યા
છે. ૪ હે પુત્ર ભરદ્વાજ ! તમે પણ પોતાની મેળે જ
(પોતાના વિચારના બળથી જ) મુક્ત છો, તો
પણ આ મોક્ષસંહિતાનું શ્રવણ કરી હંમણી
વળી સત્ય રીતે વિશેષ મુક્ત થયા છો. ૫ આ
પવિત્ર અને પ્રત્યક્ષ અનુભવવાળા અર્ધને ખતા-
વનાર મોક્ષના ઉપાયોનું શ્રવણ કરી બાળક
પણ તત્ત્વજ્ઞ યદ્ય બન્ય છે, તો પછી તમારા જેવા
યોગ્ય અધિકારી માટે તો શી વાત કહી? ૬
હે સુશીલ ભરદ્વાજ ! જેમ વસિષ્ઠજીનાં વાક્યોની
દૃઢ્યમાં અસર થવાથી રામચંદ્ર આદિ મહાત્મ-
ભાવો શોકરહિત યદ્ય જદ્ય પરમપવિત્ર પદને
પ્રાપ્ત થઈ ગયા, તેમ તમારે પણ એ જ આદ્યપદ
મેળવવાનું છે. ૭ જેમ શ્રીવસિષ્ઠજીના સંગથી
રામચંદ્ર આદિએ આત્મજ્ઞાન મેળવ્યું હતું,
તેમ યોગ્ય ઉત્તમ બુદ્ધિવાળા અધિકારી પુરુષો
સત્પુરુષોની શિષ્યામણ્ડળી, તેમની ઉત્તમ સેવાથી,
પ્રથ વડે અને ઉદાર આખ્યાયિકામાંથી નીકળતા
ઉપદેશ વડે વેદ (બાળવા યોગ્ય) તત્ત્વવસ્તુ-
ને બહી લે છે. ૮ અવિવેકી પુરુષના દૃઢ્યની
અંદર અંધિયો ખડુજ રૂઢ યદ્ય બન્ય છે અને
તૃષ્ણારૂપી ચર્મરજ્જુના દૃઢ બંધથી તે સંચોટ
દૃઢ થઈ રહે છે. પણ જેમ મુગ્ધા સ્ત્રીઓ પ્રોટ
થતાં પોતાના પતિની સાથે બગબર એકરસ
થઈ બન્ય છે, તેમ મોક્ષકથાના વિચારથી

સર્વ ગ્રંથિઓ ગળી જાય છે અને બ્રહ્મ સાથે
 જોડાસપણાને પ્રાપ્ત થાય છે.^૯ હે પુત્ર ભરદ્વાજ !
 અહીં વિશેષ કહેવાનું શું પ્રયોજન છે? પરંતુ
 જ્યોત્સના આ મહાપ્રભાવવાળા મોક્ષના ઉપાયોનું
 શ્રવણ કરશે, તેઓ તત્ત્વવેત્તાઓમાં અતિ શ્રેષ્ઠતા
 મેળવી, પાછા ફરી વાર આ સંસારમાં આવશે
 નહિ. આ સંબંધમાં ઝાઝું કહેવાનું શું કામ
 છે?^{૧૦} જે બહુશ્રુત સત્પુરુષો બહુશ્રુત ગુરુઓની
 પાસે પોતે પ્રથમ આ ગ્રંથનો સારી રીતે વિચાર
 કરશે અને તેના સંવાદની કથા વડે સારી પેઠે
 તેના અર્થ સમજશે અને પછી શ્રોતાજનને
 સંપ્રદાય પ્રમાણે શ્રવણ કરાવશે, તેઓ મુખ્યતાને
 કે પુત્રજન્મને પ્રાપ્ત થશે નહિ. અહીં બીજા
 વિશેષ વાક્યો કહેવાનું શું પ્રયોજન છે? અથવા
 સંપ્રદાય વિના સાંભળેલાં કે સંભળાવેલાં વચનો
 વડે પણ શું?^{૧૧} જોઓ કશા અર્થની અપેક્ષા
 રાખ્યા વિના અથવા તેા વ્યુત્પત્તિના અભાવને
 લીધે અર્થને નહિ બાણતાં છતાં પણ આર્થ-
 દેશમાં આ શુભ પુસ્તકનો પાઠ કરશે, જોઓ આ
 પુસ્તકને લખાવશે, જોઓ વ્યાખ્યાનસહિત વંચા-
 વશે અથવા એમ ને એમ વંચાવશે, તેઓ સકામ
 હશે તેા પણ રાજસૂયયજ્ઞના ફળને પ્રાપ્ત થઈ
 વારંવાર સ્વર્ગલોકમાં જશે. જેમ પુણ્યવાન પુરુષો
 લક્ષ્મીને પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ (પુણ્યનો સમય
 થતાં) તે ઉદાર સત્ત્વવાળાઓ ત્રીજા જન્મના
 લાભ વડે મોક્ષને પ્રાપ્ત થશે.^{૧૨,૧૩} આ ઉત્તમ
 મોક્ષસંહિતાનો પૂર્વકાળમાં અચિંત્ય રૂપવાળા
 વિદ્વાતાએ મુનિઓના સમાજમાં વિચાર કરી
 સત્પુરુષોનાં વચનથી એવું કહ્યું છે કે, વાલ્મીકિ
 ઋષિની, વસિષ્ઠજીની અને પોતાની વાણી અ-
 સત્ય થશે નહિ. (જેમકે પૂર્વરામાયણમાં ન તે
 વાગનૃત્તા કાવ્યે કાવિદત્ત મહિષ્યતિ । આ
 કાવ્યની અંદર તમારી ઠાઈ પણ વાણી મિથ્યા
 થશે નહિ, ઇત્યાદિ.)^{૧૪} આ મોક્ષના ઉપાય-
 રૂપી કથાનો પ્રબંધ સમાપ્ત થતાં સારી શુદ્ધિ-

વાળા યજ્ઞમાને વાચક આદિ બ્રાહ્મણને સારું
 ધર આપવું અને અભીષ્ઠ અન્ન-પાન આદિના
 દાન વડે તેની પૂજા કરવી.^{૧૫} યજ્ઞમાને પોતાના
 ધનની શક્તિ પ્રમાણે બ્રાહ્મણને મનપસંદ દક્ષિણા
 વગેરે આપવી, પોતે કરેલું અને અવશ્ય સંસ્કાર-
 રૂપે ચોટી રહેનારું પુણ્ય શાસ્ત્રાનુસાર અવશ્ય
 ફળરૂપે સાંપડે છે, એમ વિચારી યજ્ઞમાને આ
 દાનાદિ આપવાં.^{૧૬} હે ભરદ્વાજ ! તમારી બુદ્ધિને
 બોધ થવા માટે સેંકડો કથાઓના કમ વડે
 યુક્ત, બ્રહ્મતત્ત્વનો બોધ કરનારું અને દર્શાત-
 યુક્તિથી સંઘટિત એવું આ નિર્મળ મોહું શાસ્ત્ર
 મેં તમને સંભળાવ્યું છે. આ કથાનું શ્રવણ કરી
 તમે જીવતાં જ વિમુક્ત ચિત્તવાળા બની જાઓ
 અને અક્ષય બ્રહ્મરૂપે રહો. આમ જ્ઞાન, તપ
 અને ક્રિયાના ફળથી યુક્ત એવી અક્ષય
 લક્ષ્મીનો ઉપભોગ કરતાં તમે નિત્ય સુખરૂપ એવી
 મુક્તિને પામો.^{૧૭}

एतत्ते कथितं कथाक्रमशैर्बोधाय बुद्धेर्बु-
 ह्मल्लासं बृंहितब्रह्मतत्त्वममलं दृष्टान्तयुक्तयां
 चितम् । धृत्वैतच्चिरनिर्वृतिं भज भृशं जीवद्भि-
 मुक्ताशयो लक्ष्मीं ज्ञानतपःक्रियाक्रमयुतां भुक्त्वा
 क्षयामक्षयः ॥ १७ ॥

શ્રીયોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણમાં નિર્વાણ
 પ્રકરણના ઉત્તરાર્ધનો 'ગ્રંથપ્રશંસા
 તદ્વાચનાદિવિધિ' એ નામનો
 સર્ગ ૨૧૫ એ સમાપ્ત

સર્ગ ૨૧૬ મો

શિષ્યોએ ગુરુને આત્માપણું કરવું

॥ વાલ્મીકિહવાચ ॥

एतच्चे कथितं राजन् कुंभयोनेः सुभाषितम् ।

अमुना तत्त्वमार्गेण तत्पदं प्राप्स्यसि ध्रुवम् ॥१॥

વાલ્મીકિ બોલ્યા:-હે રાજ અરિષ્ટનેત્રિ ।

આ અગસ્ય ઋષિનાં ઉત્તમ વયનો મેં તમને સંભળાવ્યાં છે. આ અંશથી તત્ત્વમાર્ગ વડે તે ધ્રુવપદને તમે સુખેથી પ્રાપ્ત થશો.^૧

અરિષ્ટનેત્રિરાજ બોલ્યા:-હે મહારાજ !

સંસારના બંધનો નાશ કરનાર એવા આપના કૃપાકટાક્ષનો મને લાભ થયો છે, તેથી હું આ સંસારસાગરને તરી ગયો છું.^૨

દેવદૂત બોલ્યા:-વિસ્મય વડે વિકસિત નેત્રવાળા એ રાજએ ઉપર પ્રમાણે ધ્રીવાલ્મીકિ-જીને કહ્યું અને પછી મારા પ્રત્યે મધુરતાથી તથા દોષમળ વાણીથી તેણે નીચે પ્રમાણે કહ્યું.^૩

રાજ બોલ્યા:-હે મહાસમર્થ દેવદૂત ! તને હું પ્રણામ કરું છું. તારું કુશળ થાઓ. સત્પુર-પોની મિત્રતા સાત પગલાં સાથે ચાલવાથી (અથવા સાત પદોના સંભાષણથી) થઈ જાય છે; એવી લોકવાર્તા તેં આ વખતે અહીં સત્ય કરી બતાવી છે.^૪ હવે સુખેથી તું દેવલોકમાં જા. તારું કલ્યાણ થાઓ. કયાના શ્રવણથી મારા સર્વ તાપોની શાંતિ થઈ છે અને હું પરમ સુખને પ્રાપ્ત થયો છું. હું નિરતિશય આનંદના લાભ વડે હર્ષ પામ્યો છું. હું સાંભળેલા અર્થનું ચિંતન કરતાં અહીં તાપથી રહિત (શીતળ) દશાનો આશ્રય કરી સ્થિતિ રાખીશ. હે મનોહર અપ્સરા ! ઉપર પ્રમાણે મને તે રાજએ કહ્યું; તેથી હું (વિનય આદિ સંપત્તિ જોઈ) પરમ

વિસ્મયને પ્રાપ્ત થયો છું.^૫ પૂર્વે કહી નહિ સાંભળેલ એવો આ અપૂર્વ જ્ઞાનનો સાર સત્સંગ-ને લીધે મારા, સાંભળનામાં આવ્યો છે અને તેથી હું હમણાં મેં જાણે અમૃતનું પાન કયું હોય, તેવો અંદર થઈ ગયો છું.^૬ ત્યાર પછી વાલ્મીકિને-પૂછી (તેમની આજ્ઞા લઈ) હું અહીં તારી પાસે આવ્યો છું. હે નિષ્પાપ અપ્સરા ! તેં જ મને પૂછ્યું તે સર્વ મેં તને કહી બતાવ્યું છે. હવે હું ધન્વલોકમાં જઈશ.^૭

અપ્સરા બોલી:-હે મહાભાગ દેવદૂત ! હું તને પ્રણામ કરું છું. આ તેં શ્રવણ કરાવેલ તત્ત્વજ્ઞાન વડે હું પરમસુખ-વિશ્રાંતિને પ્રાપ્ત થઈ છું, કૃતાર્થ થઈ છું અને શોકથી રહિત થઈ છું. હવે સુખેથી તું ધન્વ પાસે યથેચ્છ રીતે જા. તારું કલ્યાણ થાઓ.^{૮, ૧૦}

અગ્નિવેશ્ય બોલ્યા:-ત્યાર પછી સુરચિ નામની તે શ્રેષ્ઠ અપ્સરા હિમાલયની તળેટીમાં સમીપ આવેલા ગંધમાદન નામના વનની અંદર તે જ તત્ત્વજ્ઞાનનું ચિંતન કરતાં સ્થિતિ રાખી રહી.^{૧૧} હે પુત્ર કારણ્ય ! આ તેં વસિષ્ઠજીની ઉપદેશવાણી સાંભળી. એ સર્વ વાતને દૃઢ્યમાં બરાબર સમજ્યા પછી તારી ઇચ્છા હોય તેમ તું સુખેથી કર.^{૧૨}

કારણ્ય બોલ્યા:-જમ સ્વપ્નમાં પ્રતીત થયેલ વધ્યાપુત્રના સંબંધમાં પછી (જગતમાં) સ્મૃતિ કે વાણીનો વ્યવહાર કે દૃષ્ટિસત્તા એ ત્રણ નિર્વિધય થઈ જાય છે, તેમ આ દર્શનના બંધમાં પણ સ્મૃતિ, વાણીનો વ્યવહાર અને દૃષ્ટિસત્તા એ ત્રણે નિર્વિધય થઈ રહેલ છે. જ્ઞાનને લીધે હવે આ સર્વ સાંસારિક સ્થિતિ નિર્જળ પ્રદેશમાં દેખાતાં ઝાંઝાના જળની પેઠે સાવ ભ્રાંતિમાત્ર જ ભાસે છે. મને કશું કરવાનું પણ પ્રયોજન નથી અને ન કરવાનું પણ પ્રયોજન નથી. હું યથાપ્રાપ્ત (વર્ણાશ્રમને યોગ્ય) વ્યવહારમાં સ્થિતિ રાખી રહ્યો છું; કેમકે કર્મત્યાગમાં પણ આગ્રહ શા

x આ બસોસોજના સર્ગમાં અરિષ્ટનેત્રિ, સુરચિ અને કારણ્ય આદિનું કૃતાર્થપણું તથા શિષ્યોએ ગુરુને આત્મસમર્પણ કરી દેવું, એ વિષે વર્ણન કરાશે.

માટે રાખવો ? ૧૩૦૧૪

અગસ્તિ બોલ્યા:—અગ્નિવેશ્યના પુત્ર વિવેકી કારણે ઉપર પ્રમાણે કહી વિવાહ કર્યો અને કર્મોધિકારને પ્રાપ્ત થઈ તે યથોચિતકાળમાં ન્યાય-ને અનુસરી સ્નાનદાન આદિ કર્મને કરવા લાગ્યો. હે સુતીક્ષ્ણ ! જ્ઞાન થયા પછી થતા એવા કર્મના સંબંધમાં (એ કર્મ બંધનકારક થશે એવો) સંશય રાખવો નહિ; કેમકે સંશયને લીધે સ્વાર્થ-થી ભ્રષ્ટ થવાય છે. જ્ઞાના આત્મામાં સંશય હોય તે પુરુષ છેવટ વિનાશને—અનિષ્ઠ પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૫૧૧ સાંસારિક અનેક અર્થોની પાર-માર્થિક અલ્પતાત્વ સાથે એકતા બતાવનારું મુનિતું એ વચન સાંભળી, વિનયયુક્ત સુતીક્ષ્ણે ગુરુને નમસ્કાર કર્યો અને તેમને નીચે પ્રમાણે કહ્યું.

સુતીક્ષ્ણ બોલ્યા:—મારું અજ્ઞાન અને તેનું કાર્ય એ બન્ને નાશ પામ્યાં છે. મને ઉત્તમોત્તમ જ્ઞાન લાઈયું છે. જેમ નાટ્યશાળામાં રહેલા દીપક-ના પ્રકાશથી નટ-નર્તક આદિની સર્વ ક્રિયાઓ થાય છે, તે જ પ્રમાણે, સર્વના સાક્ષીરૂપ અને અવિનાશી એવા સ્વયં પ્રકાશ પરમાત્મા પોતે ધ્રુવ તથા નિષ્કિંચ છે, છતાં આભાસરૂપે સ્ફુરિત થાય છે અને તેમના પ્રકાશથી ચેષ્ટારૂપે પ્રતીતિ-માં આવતી એવી સર્વ ચિત્તથી થનારી ક્રિયાઓ થાય છે. (જેમ સુવર્ણ કડાં, બાબુબંધ, પોંચી તથા નૂપુર આદિને આકારે થઈ જાય છે) અને (જળની અંદર જેમ તરંગોના સમૂહ અભિજ-સતાથી ઉત્પન્ન થાય છે) તેમ એ પરમતત્ત્વમાં-થી જ આ સર્વ દર્શ્ય સ્ફુરે છે. તે પરમતત્ત્વરૂપ જ આ સર્વ જગત છે અને તે પોતાના પૂર્ણ સ્વરૂપમાં પૂર્ણપણે રહેલ છે. ૧૦-૨૦ હું યથાપ્રાપ્ત (જે આશ્રમમાં જે વ્યવહાર પ્રાપ્ત થાય તે) (ને અનુસરીય; કેમકે સત્પુરુષના વચનનું

કાણ ઉલ્લંઘન કરે ? હે મહારાજ ! આપની કૃપા-થી હું જ્ઞાતજ્ઞેય (જણવાનું જણે જાણી લીધું છે તેવો) થઈ રહ્યો છું. ૨૧ હું કૃતાર્થ થયો છું. હું આપને દંડવત્ પ્રણામ કરી નમન કરું છું. શિષ્યોના કયા કર્મ વડે ગુરુના કરેલ ઉપકારનો બદલો વળી શકે તેમ છે ? ૨૨ માટે શિષ્યોએ મન, વચન અને કર્મથી ગુરુને આત્મનિવેદન કરવું; તે જ તેના ઉપકારનો બદલો છે. બાકી કોઈ પણ કર્મથી ગુરુના ઉપકારનું જાણ વળતું નથી. ૨૩ હે ભગવન ! હું આપની કૃપાથી આ સંસારસાગર તરી ગયો છું અને પૂર્ણ આનંદ-ભાવથી આ જગતના સમૂહને પરિપૂર્ણ દેખતાં નિઃસંશય થઈ રહ્યો છું. ૨૪ જે બ્રહ્મ સામવેદને વિષે સર્વે સ્વસ્તિદંવજ તજ્જલાન । (આ સર્વ બ્રહ્મમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, પાછો બ્રહ્મમાં જ તેનો લય થાય છે ને બ્રહ્મથી જ તેનું પાલન થાય છે, તેથી આ સર્વ બ્રહ્મરૂપ જ છે.) એવી શ્રુતિ વડે અપરોક્ષ અનુભવમાં આવે છે, એમ વર્ણવાય છે, તે બ્રહ્મરૂપ પ્રત્યક્ષતત્ત્વને પ્રણામ હો. ૨૫

બ્રહ્માનંદરૂપ, પરમસુખ આપનાર, માત્ર જ્ઞાન-મૂર્તિ, સુખ-હૃદય, રાગ-દ્વેષ આદિ દ્વંદ્વને ઉલ્લંઘી રહેલ, આકાશના જેવા નિર્વિકાર તથા સર્વ-વ્યાપી, ‘તત્ત્વમસિ’ આદિ વાક્યોના લક્ષ્યાર્થરૂપ, એક, નિત્ય, નિર્મળ, સર્વની યુક્તિના સાક્ષીરૂપ ભાવેનું ઉલ્લંઘન કરી રહેલા ને ત્રિશુભ્ધી રહિત એવા શ્રીવસિષ્ઠજીને અમે પ્રણામ કરીએ છીએ. ૨૬

બ્રહ્માનંદં પરમસુખદં કેવલં જ્ઞાનમૂર્તિં
દ્વંદ્વાતીતં ગગનસદૃશં તત્ત્વમસ્યાદિલક્ષ્યમ્ ।
एकं नित्यं विमलमचलं सर्वधीसाक्षिम्
भावतीतं त्रिगुणरहितं श्रीवसिष्ठं नमः ॥

સગ ૨૧૬ મો સમાપ્ત

નિર્વાણ પ્રકરણ (ઉત્તરાર્ધ) સમાપ્ત

श्रीयोगवासिष्ठ महारामायण समाप्त